Cuprins

Cuvânt înainte 5

1. TELEPATIA 8
1.1. Gândirea pe aceeaşi frecvenţă 8
1.2. Experimente telepatice 9
1.3. Salvaţi de la moarte prin telepatie 10
1.4. O poliţistă cu capacităţi telepatice 14
1.5. Transmitere telepatică a portretului-robot al unui hoţ 14
1.6. „Grădinarul ucigaş“ 16
1.7. Misterul crimei din pădurea Gains 17
1.8. Un copil indian a povestit cum fusese ucis 20
1.9. Telepaţii în slujba serviciilor secrete 21
1.10. Câteva concluzii 24

2. CLARVIZIUNEA 26
2.1. Ce reprezintă acest fenomen 26
2.2. De 23 de ani, o clarvăzătoare ajută Scotland Yard-ul la elucidarea crimelor 27
2.3. Gerard Croiset – cel mai cunoscut detectiv psihic din Olanda 29
2.4. A devenit clarvăzător după ce a căzut în cap 31
2.5. O clarvăzătoare contra mafiei drogurilor 32
2.6. Cerşetoarea misterioasă 34
2.7. „Detectorul“ de bombe 35
2.8. Oameni capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă, lucruri care se află la sute de kilometri distanţă de ei 35
2.9. Colecţie de cazuri judiciare rezultate prin metode paranormale 37
2.10. „Adevărul se află dincolo de noi“ 38
2.11. Clarvăzătoare în întuneric 39
2.12. Calul şi clarvăzătorul 40
2.13. Fotografia cu amprente bioenergetice... 41
2.14. Copii cu calităţi paranormale pe urmele hoţilor 42
2.15. Clarvăzătoare la 12 ani 44
2.16. Un alpinist rănit, localizat de la 1600 km distanţă 45
2.17. Oameni care văd boala din propriul corp şi al celorlalţi 46
2.18. O clarvăzătoare româncă, oarbă de 35 de ani, vede în corpul omenesc, asemenea unui ecograf 49
2.19. O fetiţă de numai şase ani l-a vindecat de cancer pe preşedintele Braziliei 51
2.20. Copii cu capacităţi paranormale unice 52
2.21. Oameni cu cele mai mari puteri paranormale 54
2.22. R. J. Lees, mediumul care a ştiut cine a fost Jack Spintecătorul 55
2.23. Vestitul medium american, Uri Geller, contribuie la soluţionarea unei crime comise în urmă cu opt ani 58

2.24. Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, ajută poliția să descopere cadavrul unei fetițe de trei ani şi să aresteze ucigaşul 59
2.25. Dorothy Allison – mediumul care a ajutat poliția în găsirea multor persoane dispărute 60
2.26. Cu ajutorul unui medium, i-a descoperit pe asasinii fiului său 63
2.27. „Sinucigaşul m-a ajutat să-i salvez fosta iubită“ 64
2.28. Cu ajutorul unui medium, poliția rezolvă un caz de răpire 65
2.29. Un medium ajută poliția să găsească un băieţel dispărut 65
2.30. Un medium a ajuns celebru după ce a prezis o evadare spectaculoasă 66
2.31. Datorită puterilor sale, un polițist a ajuns cel mai cunoscut medium din Anglia 66
2.32. Mediumul Rita Rogers – o clarvăzătoare care a ajuns consilierul Curții Regale Britanice 68
2.33. Oricine poate deveni clarvăzător 69
2.34. Test – clarviziunea 70

3. PREMONIȚIA 72
3.1. Prevestirea viitorului 72
3.2. Scurte premoniții istorice 72
3.3. Prezicerea unor catastrofe 79
3.4. Vise celebre 84
3.5. Premoniții salvatoare de la moarte 85
3.6. Premoniția morții 92
3.7. Misterul gemenilor telepatici 101
3.8. Premoniții uluitoare cu efecte judiciare 108
3.9. Coşmaruri salvatoare 135
3.10. „Voci“ salvatoare 136
3.11. „Voci“ criminale 140
3.12. Halucinațiile 144
3.13. Premonițiile şi halucinațiile colective 161

4. SOMNAMBULISMUL 164
4.1. Ipoteze de explicare a fenomenului 164
4.2. Cele mai ciudate cazuri de somnambulism 166
4.3. Ucigaşi în somn 167
4.4. Impulsurile criminale ale Lunei 171
4.5. Hipnoza – remediu contra somnambulismului 172
4.6. Nu-l treziți pe cel care umblă în somn! 173

5. VAMPIRISMUL ENERGETIC 174
5.1. Un fenomen straniu 174
5.2. Ucigaşul de animale 174
5.3. Urmaşul lui Vlad Țepeş la Bucureşti 175

6. RADIESTEZIA 179
6.1. Scurt istoric 179
6.2. Radiestezia în ajutorul medicinei 182

6.3. Radiestezia în ajutorul armatei ... 186
6.4. Radiestezia în sprijinul poliției ... 188
6.5. Radiestezia în România ... 192

7. HIPNOZA ... 194
7.1. Sugestia ... 194
7.2. Scurt istoric al hipnozei ... 196
7.3. Hipnoza în sprijinul poliției ... 200
7.4. Hipnoza în slujba serviciilor secrete ... 204
7.5. Cazuri terifiante dezvăluite sub hipnoză ... 205
7.6. Din curiozitățile hipnozei ... 206

8. „DEJA VUE“ ... 212
8.1. Ce este acest fenomen? ... 212
8.2. Shizong, împăratul justițiar ... 212
8.3. Atac preîntâmpinat ... 213
8.4. Actrițe scăpate de la viol ... 213
8.5. Nimeni nu l-a crezut pe nebun ... 214

9. DEDUBLAREA ... 215
9.1. Explicații asupra fenomenului ... 215
9.2. O poveste unică ... 216
9.3. Proiecția astrală ... 216
9.4. Avocatul fantomă ... 218
9.5. Bilocația – cauză a schizofreniei? ... 219
9.6. Personalități multiple ... 220
9.7. Miss personalitate 1990 ... 221

10. FOCURI ŞI INCENDII MISTERIOASE ... 223
10.1 „Focul nestăpânit“ ... 223
10.2. Incendiul din „sălaşul vrăjitoarelor“ ... 225
10.3. Arderea selectivă ... 227
10.4. Duhul focului ... 229
10.5. Numărul 13 – blestem şi pentru foc! ... 230
10.6. Focul „justițiar“ ... 231
10.7. O închisoare demolată din cauza... focului ascuns! ... 232
10.8. Incendiile din Săptămâna Patimilor ... 232
10.9. Spiritul focului nu se teme de pompieri ... 233
10.10. Misterul Bibliilor nearse ... 234
10.11. Dumnezeu salvează o biserică de la incendiu ... 234
10.12. Stafia incendiilor ... 235
10.13. Spiritul unui bătrân ucis incendiază o cafenea ... 235
10.14. Strigătul din flăcări ... 236
10.15. Un ciudat caz criminalistic ... 237
10.16. Familia incendiatoare ... 248
10.17. Aruncătorul uman de flăcări ... 249
10.18. Femeia care incendiază din priviri ... 250

10.19. Ergotismul – o boală bizară ... 251
10.20. Creierul care scotea fum ... 252
10.21. Mersul pe jăratic ... 252
10.22. Fulgerele vindecătoare ... 259
10.23. Combustia spontană ... 263
10.24. A dat Nero ordin să fie incendiată Roma? ... 268

11. APARIȚII ŞI DISPARIȚII MISTERIOASE ... 271
11.1. Un mare inițiat antic dispare în timpul procesului ... 271
11.2. „Olandezul zburător“ – un mister de patru secole ... 272
11.3. Ocolul trăsurii… ... 274
11.4. Visul libertății ... 275
11.5. Călugărul țar? ... 275
11.6. Expeditorul… dispare, scrisorile rămân ... 276
11.7. Oceanul răpitor ... 276
11.8. Dispariții stranii ... 276
11.9. Compasul călător ... 277
11.10. Rosalia sau salvarea fantomelor ... 278
11.11. Muntele dispărut ... 278
11.12. Mary Celeste şi-a ridicat echipajul la ceruri? ... 278
11.13. Cizmarul împiedicat ... 279
11.14. Polițist complice la crimă ... 279
11.15. Iluminarea ... 280
11.16. Un drum fără întoarcere ... 280
11.17. Distracții mexicane ... 281
11.18. Enigma dispariției batalionului Norfolk ... 281
11.19. Oare când ai să revii? ... 283
11.20. Distrugătorul fantomă… ... 284
11.21. Trenul misterios ... 286
11.22. Cazul „Moulin – dispariții incredibile“ ... 288
11.23. „Memoria“ sângelui ... 289
11.24. Podurile care dispar ... 291
11.25. O dispariție cu multe semne de întrebare ... 291
11.26. „Cine intră în templu se transformă în duh…“ ... 292
11.27. Dispariția pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville ... 293
11.28. Un mister de nepătruns înconjoară o catastrofă aviatică ... 294
11.29. Salvare şi… groapă ... 295
11.30. Vespasiana „mâncătoare de oameni“ ... 296

12. COINCIDENȚELE – UN FENOMEN PARANORMAL? ... 297
12.1. Un garou la momentul potrivit ... 300
12.2. Copilul zburător ... 301
12.3. Acelaşi glonț ucide după 20 de ani ... 301
12.4. Cea mai incredibilă coincidență a istoriei: Lincoln şi Kennedy ... 301
12.5. Asasinarea în aceeaşi zi a regelui Umberto I al Italiei şi a tizului acestuia ... 302
12.6. Bruce Lee şi moartea fiului său, Brandon ... 303

12.7. Un ucigaş reîncarnat comite aceeaşi crimă după… 157 de ani 303
12.8. Un aisberg pe cer 304
12.9. Soarta 304
12.10. Verişori îndepărtaţi 305
12.11. Cartea regăsită 305
12.12. O crimă repetată după 20 de ani 305
12.13. Un singur glonţ a făcut două victime, la interval de 52 de ani 306
12.14. Caii ucigaşi 306
12.15. Confuzie la tribunal 306
12.16. Înştiinţare cu surprize 307
12.17. Cea mai ciudată coincidenţă 307
12.18. Coincidenţă de nume 308
12.19. Dorinţa unei decedate într-un accident de circulaţie... 308
12.20. Sindromul gemenilor 309
12.21. Enigma satului cu 64 de gemeni 310
12.22. Festivalul gemenilor 311
12.23. Recorduri în lumea gemenilor 312
12.24. Un fetus frate geamăn în cap… 313
12.25. Gemeni cu existenţe absolut identice 313
12.26. „Moartea din leagăn“ 314
12.27. Vocea ucigaşă a cavernelor 314

13. AURA 316
13.1. Ce este aura? 316
13.2. Efectul Kirlian 319
13.3. Efectul Kirlian în slujba serviciilor secrete 321
13.4. În anumite condiţii, aura oricărui om poate fi văzută cu ochiul liber 322

14. ÎNGERII PĂZITORI 323
14.1. Fiecare om are un înger păzitor 323
14.2. „Întâlniri cu trimişii divini“ 324
14.3. Îngeri fotografiaţi 328
14.4. „Salvatorul invizibil“ din Africa de Sud 330
14.5. Salvaţi de la moarte de îngerii lor păzitori 332
14.6. Supravieţuiri miraculoase în urma unor acte criminale 340
14.7. Un şef de post salvează de la moarte un nou-născut, îngropat de viu de mama sa 347
14.8. Cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape 349

15. ASTROLOGIA – ARTA DE A CITI ÎN STELE 352
15.1. Părintele astrologiei: Claudiu Ptolemeu 352
15.2. Când prezicerile prind viaţă 353
15.3. Nostradamus – cel mai faimos profet al tuturor timpurilor 355
15.4. Misteriosul număr 13 în lumina astrelor 357
15.5. Există o astrologie judiciară? 360

16. MOARTEA CLINICĂ – VIAȚĂ DUPĂ MOARTE 366
16.1. Cercetări ştiinţifice irelevante 366
16.2. O descoperire şocantă 370
16.3. Îngropaţi de vii 371
16.4. Faraonii erau îngropaţi de vii 374
16.5. Un om moare şi învie la ora promisă 375
16.6. Extraordinare relatări privind viaţa după moarte 376
16.7. Peter Branks, o adevărată baterie umană 382
16.8. Efectele morţii aparente asupra vieţii 384
16.9. Învieri la spital 386
16.10. Învieri la înmormântare 389
16.11. Învieri la morgă 396
16.12. Recorduri în moartea clinică 401
16.13. Moartea clinică cu implicaţii judiciare 406
16.14. După ce a suferit o moarte clinică, a ajuns o pictoriță celebră 414

17. BLESTEMUL 416
17.1. Ce este un blestem? 416
17.2. Blestemul faraonului Tutankamon 418
17.3. Blestemul Sfinxului a durat 4500 de ani 420
17.4. Blestemul mumiilor incaşe 421
17.5. Jefuitorii comorii incaşilor au fost striviţi de un copac, într-o zonă lipsită de vegetaţie 423
17.6. Vechi blesteme indiene îi decimează pe americani 424
17.7. Blestemul templierilor 426
17.8. Blestemul condamnaţilor nevinovaţi 427
17.9. Blestem în favoarea săracilor 432
17.10. Nave blestemate 433
17.11. Blestemul călugărilor din insula Lacroma 435
17.12. Avionul blestemat 437
17.13. Blestemul „frăţiei preoţilor“ 437
17.14. Blestemul familiei Kennedy 440
17.15. „Automobile blestemate“ 452
17.16. Diamantul Hope şi victimele sale 456
17.17. Blestemul preotesei lui Amon-Ra 458
17.18. Blestemul statuetei furate 460
17.19. Blestemul călugărului Ho-tei 462
17.20. Sfeşnicul malefic 463
17.21. O pălărie blestemată ucide americanii pe capete 464
17.22. Talismanul ucigaş 465
17.23. Ucisă de propria perucă 466
17.24. „Scaunul morţii“ 467
17.25. Talismanul cu noroc 468

Cuprins

18.Sindromul de posesiune 5
18.1. Posedarea demonică – o boală psihică? 5
18.2. „Satana există!“ – avertizează Vaticanul 7
18.3. Frica de iad ar putea duce la dezvoltarea economiei 8
18.4. Diavolul l-a vrut țar pe Ivan cel Groaznic 9
18.5. Hitler era posedat de diavol 9
18.6. Orașul cu dracul în nămol 11
18.7. Torturată și omorâtă sub pretextul că este posedată de diavol 12
18.8. Lupta cu Satana 14
18.9. Și-a măcelărit familia în numele diavolului 14
18.10. „Diavolul mă obligă la crime!“ 15
18.11. „Diavolul sălășuiește în noi!“ 16
18.12. Asasini dominați de spiritul demonic 16
18.13. Satana îi cerea jertfe 18
18.14. O bestie posedată de un demon medieval 19
18.15. Femei demonizate 20
18.16. Copiii diavolului 22
18.17. Dublu asasin posedat de „diavolul alb“ 24
18.18. „Îngerul morții“ 27
18.19. Forțată de diavol să-și ucidă rivala 35
18.20. O crimă dictată de diavol 36
18.21. Cine ucide? Omul sau Necuratul? 37
18.22. Exorcismul 38
18.23. Un „erou al purificării“ 44
18.24. Diavolii și Satana au o rețea complexă de comunicare 45
18.25. Foc diavolesc 45
18.26. Exorciștii francezi sunt copleșiți de numărul posedaților de diavol 46
18.27. Exorcizare fatală 47
18.28. Omorâtă de un exorcist 47
18.29. Justiția americană angajează exorciști! 51
18.30. Armata a chemat „alungătorii de diavoli“ 51

19. Spiritismul 53
19.1. Supraviețuirea spiritului, o credință străveche 53
19.2. Daniel Dunglass Home – cel mai mare medium al tuturor timpurilor 56
19.3. Dickens și Mozart au scris opere dictate de spirite 58

19.4. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din istoria Americii şi-a obţinut averea cu ajutorul spiritismului 59
19.5. Bogdan Petriceicu Hasdeu – un nume celebru în spiritismul din România 59
19.6. În 1936, la Câmpina, un tânăr a murit pentru că a sfidat Divinitatea 60
19.7. Duel pe viaţă şi pe moarte 62
19.8. O crimă face dintr-o stradă coşmarul tuturor bărbaţilor 63
19.9. Asasina venea de pe lumea cealaltă 64
19.10. Ucigaşi denunţaţi de spirite 65
19.11. „Spiritul surorii mele m-a ajutat să-l găsesc pe ucigaşul ei“ 65
19.12. Drama de pe Lacul îndrăgostiţilor 66
19.13. Cel mai temut procuror din SUA descoperă ucigaşii comunicând cu victimele prin spiritism 67
19.14. Prin spiritism, la poliţie 68
19.15. Uu spirit a salvat o tânără de la moarte 68
19.16. Un spirit apără de hoţi o casă din Timişoara 69
19.17. Un spirit malefic ucide mediumul care-l invocase 69

20. Magia 71
20.1. Scurt istoric 71
20.2. Vrăjitoria în slujba lui Satan 73
20.3. Dictatorii şi magia 76
20.4. Demonul „Barbă Albastră“ – cel mai sinistru client al magiei negre 78
20.5. Uciderea unui comisar de poliţie 80
20.6. Vrăjitoarea lucra cu Satana de 25 de ani 80
20.7. Uciderea unor practicanţi ai magiei negre 81
20.8. Crime în serie, prin magie neagră, în Brazilia 81
20.9. Scotland Yard-ul are o subdiviziune de combatere a magiei negre 82
20.10. Un magician a devenit profesor la Scotland Yard 83
20.11. Puterea magiei voodoo 84
20.12. Moartea la comandă 96
20.13. Magia albă 99
20.14. Cum vă puteţi apăra de hoţi şi de criminali folosind magia 101

21. Vrăjitoria 103
21.1. Naşterea vrăjitoriei şi sărăcia 103
21.2. Erezia şi vrăjitoria 108
21.3. Un masacru care durează de trei veacuri 113
21.4. Vrăjitoria în lumea modernă 130
21.5. Chiromanţia în slujba Poliţiei 134

21.6. Cu ajutorul chiromanției, oricine poate şti dacă posedă capacități paranormale 140
21.7. Descifrarea chipului ucigaşului într-o şedință de ghicit 141
21.8. Femeia care rezolvă furturile „citind“ într-un ciubăr 143

22. Viața după moarte 146
22.1. Învățăm să murim 146
22.2. O femeie se întoarce din Rai cu o mână plină de aur 149
22.3. Stenograma de dincolo de mormânt 149
22.4. Generalul de Gaulle salvat de fiica sa moartă 150
22.5. Protestul de dincolo de moarte 151
22.6. „Mamă, îmi lipseşte capul!“ 152
22.7. După 600 de ani de la moartea sa, un medic a depus mărturie în fața tribunalului 153
22.8. Când morții poruncesc celor vii 154
22.9. O moartă a indicat fiicei sale cine a ucis-o 155
22.10. Test – Ce înseamnă pentru dumneavoastră viața de apoi? 155
22.11. Cadavre care nu putrezesc 156
22.12. Călătorii din trecut 163

23. Reîncarnarea 172
23.1. De ce cred oamenii în reîncarnare 172
23.2. Reîncarnarea în vizorul psihiatrilor 175
23.3. Copiii şi reîncarnarea 178
23.4. Nu suportă bărbații fiindcă a fost violată acum 170 de ani 183
23.5. Reîncarnarea unui ucigaş american 185
23.6. Înger sau demon 186
23.7. Pedepsit pentru o crimă înfăptuită într-o altă viață 188

24. Fantome, stafii, spirite 189
24.1. Ce sunt şi cum se explică fantomele 189
24.2. Fantomele pot fi fotografiate 193
24.3. Fantoma de la Operă 195
24.4. Eroul Vestului sălbatic vizitează periodic teatrul 196
24.5. Misteriosul Littledean Hall 197
24.6. Fiecare membru al familiei regale britanice are propria sa… fantomă 198
24.7. Stafiile din strada Vodă Lăpuşneanu 198
24.8. Fantomele „cutreieră“ mările şi oceanele 200
24.9. Legenda căpitanului Bayliss 205
24.10. Fantoma „Baronului Roşu“ 207
24.11. Misterul nălucilor din mănăstire 208

24.12. Fantoma lui Hitler bântuie fortăreața din Bavaria 209
24.13. Fantoma lui Mario Lanza şi legătura spirituală
dintre el şi Elvis Presley 211
24.14. Chipul lui Mihai Viteazul a apărut în racla care i-a păstrat capul 213
24.15. Fantomele care bântuie Rusia 215
24.16. Fantomele îi sperie până şi pe prim-miniştrii japonezi 217
24.17. În SUA toate casele trebuie controlate să nu aibă fantome 217
24.18. Fantome pe Everest 218
24.19. Există strigoi? 219
24.20. Minunea de la Moineşti 222
24.21. Dezgropat pentru a fi omorât 223
24.22. Bilet de la un strigoi 224
24.23. Fantoma Ducelui de Norfolk şi-a luat adio de la pământeni 226
24.24. Întoarcerea reginei luptătoare 229
24.25. Craniile din Calgarth Hall 229
24.26. Judecătorul care şi-a spânzurat fiica 231
24.27. Urmele de pe mormânt 231
24.28. Mâna căpitanului 232
24.29. Condamnat la… nemurire 233
24.30. Tâlhari cu… ajutorul morților 234
24.31. Stafiile caselor regale 235
24.32. Eroarea fatală 249
24.33. Remuşcările unei mame 249
24.34. Cursa spre eternitate 250
24.35. Răzbunarea victimei canibalilor 251
24.36. Grota contrabandiştilor 252
24.37. Să fi existat oare Fantomas?! 252
24.38. Lugubra moştenire a lui Jack Spintecătorul 253
24.39. Împuşcată din gelozie 253
24.40. „Serviciul secret“ şi actorul înjunghiat 254
24.41. În căutarea fratelui spânzurat 254
24.42. Copiii ucigaşi 255
24.43. Ştreang pentru criminal 256
24.44. Ucigaşii propriului fiu 258
24.45. O dramă cumplită a unei iubiri 259
24.46. Materializarea unei decedate 259
24.47. Stafia răzbunătoare 260
24.48. Doi copii omorâți de stafii 261
24.49. Cu fantomele, pe urmele lui… Sherlock Holmes 262
24.50. Scheletul ce nu-şi găsea odihna 264

24.51. Ucis din cauza unei… monede 265
24.52. Fantomele din Academia de Poliție 265
24.53. O fantomă alertează poliția 266
24.54. Fantomele din zborul 401 EA 266
24.55. Un avion în flăcări a fost adus la sol de fantoma unui pilot 267
24.56. Verigheta ucigașă 268
24.57. Criminalul demascat de mâna victimei 269
24.58. Expunerea unor instrumente de tortură a dezlănțuit stafiile mutilaților 271
24.59. De 121 ani, fantoma unui ucigaş bântuie o închisoare 272
24.60. Fantomele din închisoarea Lake County 272
24.61. S-a furat o fantomă! 274
24.62. Un hoț celebru dă spargeri chiar şi după moartea sa 274
24.63. Un spirit a violat în vis 30 de călugărițe 276
24.64. „Grota Haiducilor“ din Băile Herculane este bântuită de fantoma unui tâlhar 277
24.65. Fantoma unui celebru spărgător goleşte iarăşi băncile 278
24.66. O fantomă a furat un colier de diamante 279
24.67. Fantoma lui Al Capone şi berăria 281
24.68. Spiritul lui Einstein îi bântuie pe cei care i-au furat ochii şi creierul 282
24.69. Fantomele şoselelor 284
24.70. Doi polițiști au fost salvați de la moarte de un spirit 290
24.71. Un miner a fost salvat de la moarte de fantoma soției sale 291
24.72. Vânătorii de fantome 292
24.73. Poltergeist – Spiritul răului 297
24.74. Test – Vă puteți transforma în fantomă după moarte? 307

25. Fenomenul OZN şi extratereştrii 308
25.1. Ce este un OZN? 308
25.2. Apariția unei noi ştiințe: ufologia 312
25.3. Sateliți dispăruți pentru totdeauna în spațiu 322
25.4. „Incidentul Roswell“ ascuns de americani 326
25.5. Un senzațional document video sustras dintr-o bază militară secretă, relevă că americanii au capturat un extraterestru 329
25.6. „Ordinul Delfinului“ – o organizație secretă care studiază viața extraterestră inteligentă 330
25.7. Roboții, ca posibili mesageri ai ființelor extraterestre 332
25.8. Un proces de informare şi dezinformare guvernamentală 334
25.9. Fenomenologia OZN în arhivele Serviciilor Secrete Americane 335
25.10. Francezii sunt convinşi de secretele americanilor 337

25.11. „Omul nu este singur în Univers“ 342
25.12. Oameni răpiți de extratereştri 346
25.13. Cea mai lungă dispariție cauzată de răpitori extratereştri 350
25.14. „Lumina solidă“ în contextul fenomenului OZN 351
25.15. După ce a fost răpită de extratereştri, o femeie a căpătat puteri paranormale 353
25.16. OZN-urile sunt responsabile de mutilări de animale? 354
25.17. Poliția şi farfuriile zburătoare 356
25.18. Decese suspecte 362
25.19. John F. Kennedy a fost împuşcat din cauza extratereştrilor 364
25.20. Un extraterestru – criminal în serie 365
25.21. Când au ucis, erau răpiți de extratereştri 365
25.22. Creierul unui american a fost „furat“ de extratereştri 366
25.23. Femei violate de extratereştri 368
25.24. Extratereştrii omorâți cu pietre 370
25.25. Acuzat şi judecat pentru spionaj de guvernul american, un extraterestru a fost executat pe scaunul electric 370
25.26. Sugestiile extratereştrilor pentru a stăvili criminalitatea 371
25.27. Concluzie referitoare la fenomenul OZN şi extratereştri 372

26. Paranormalul în vizorul Serviciilor Secrete 375
26.1. Obținerea de informații cu ajutorul percepției extrasenzoriale 375
26.2. Operațiunea „Stargate“ 384
26.3. Parapsihologia ca armă politică şi militară 385
26.4. Utilizarea hipnozei în operațiuni defensive şi ofensive 394
26.5. Asasinii programați 400
26.6. „Spălarea creierului“ 402
26.7. Misterul coşmarurilor ucigaşe 407
26.8. Folosirea astrologiei de către serviciile secrete 409
26.9. Serviciul Român de Informații pregăteşte o diviziune de parapsihologie 412
26.10. Teleportarea în atenția NASA 413
26.11. Jurnalul misterios al locotenentului Luis Crespon 417
26.12. Excursii fără întoarcere 420
26.13. Etajul 13 423
26.14. Armata chineză testează un dispozitiv secret de teleportare 425
26.15. Sediile centrale CIA şi FBI în vizorul teroriştilor 426
26.16. Terorismul şi mişcările „spirituale“ 427

27. Escrocherii în paranormal 429
27.1. Şarlatanii sunt prezenți pretutindeni 429
27.2. „Cele zece porunci ale şarlatanilor“ 431

27.3. Un şarlatan „extraordinar“ 432
27.4. Zânele de la Cottingley 434
27.5. Un expert amator demască o escroacă 435
27.6. O fotografie îl demască pe şarlatan 435
27.7. „Sunt un mare escroc!“ 436
27.8. „Dacă mă minți, minte-mă frumos!“ 438
27.9. Zugravul şarlatan 439
27.10. „Al treilea ochi…“ 440
27.11. Demascator sau şarlatan? 441
27.12. Profeții improvizate 443
27.13. „Fotografierea gândurilor“ 443
27.14. Triunghiul Bermudelor 444
27.15. Fantoma din Amityville 446
27.14. „Chirurgii psihici“ 446
27.17. „Amintiri“ din vieți anterioare 449
27.18. Un „psiholog“ îşi păcălea pacienții sub hipnoză 451
27.19. Hipnoză din elicopter 451
27.20. Statui ale unor elefanți care beau lapte şi ale altor icoane care plâng 452
27.21. Un… paranormal escroc şi desfrânat… Rasputin 453
27.22. Misterul panaceului universal 456
27.23. Operațiunea „Masa răutăcioasă“ 460
27.24. Frăția neagră a inelelor 461
27.25. Fantome „fotografiate“ 461
27.26. Venerarea unei fantome 462
27.27. Vânător de fantome, arestat de poliție 464
27.28. Internetul şarlatanilor 464
27.29. Toxicomani… extratereştri 465
27.30. Incidentul de la Roswell – o escrocherie? 465
27.31. „Nava cercetaşă“ 468
27.32. „Vocea Parlamentului Interplanetar“ 468
27.33. Cercuri în lanurile de cereale 469
27.34. Nava spațială a lui Hamilton 472
27.35. Misterul OZN-urilor din oraşul Gulf Breeze 473
27.36. Fotografii „cusute cu ață albă“ 474
27.37. „Răpiți“ de către extratereştri 475
27.38. Când născocirile pot atinge nivelul unei autenticități false 478
27.39. Cazul Walton – o înşelătorie pentru rațiuni financiare? 479
27.40. „Sindromul memoriei false“ 481
27.41. Întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool 483
BIBLIOGRAFIE 491

Cuvânt înainte

Gândirea logică a coexistat întotdeauna alături de cea magică. Lumea fenomenelor paranormale sau a interpretărilor iraționale este foarte extinsă şi veche ca şi omenirea.

Domeniul paranormalului este deopotrivă fascinant şi înfricoşător: te atrage prin curiozitate, dar te respinge prin frică. Este adânc infiltrat în mintea umană, poate chiar înaintea conştiinței, de aceea are o forță uriaşă de sugestie.

Sursa principală a paranormalului este subconştientul individual şi colectiv. Din păcate, ştiința nu poate explica toate manifestările paranormalului, dar a reuşit să demaşte şarlatanii, pentru care acest domeniu este o mană cerească.

Implicarea oamenilor de ştiință în explicarea fenomenelor paranormale a început încă din Antichitate. Astăzi aceste fenomene sunt studiate în mari universități americane şi europene. Mai mult, se intensifică cercetările asupra utilizării paranormalului în scopuri militare şi de persuasiune.

De unde începe şi unde se sfârşeşte paranormalul? Nimeni nu poate spune exact şi dacă cineva va încerca, va fi imediat contrazis. Fiecare răspunde în funcție de propriul său raport dintre gândirea logică şi cea irațională, dar şi sub influența sexului, gradului de cultură sau zonei geografice, afiliației la religie. Pentru mai mult de jumătate din omenire, normalul nu se deosebeşte de paranormal. Numai dacă menționăm cele mai des citate fenomene paranormale, cum sunt hipnoza, telepatia, premoniția, acestea sunt recunoscute de toată lumea, dar neexplicabile încă pe baza cunoştințelor ştiințifice actuale.

Din marele domeniu al paranormalului pot fi, totuşi, delimitate unele caracteristici comune, deşi implicarea factorului psihic individual, a emoțiilor extrasenzoriale, a existenței unei posibile dotări naturale sau dobândite introduc multe necunoscute.

Astfel, fenomenele paranormale nu pot fi studiate statistic, deoarece nu toți oameni le sesizează sau cred în acestea. O mare parte din ele poate fi rezultatul unor sugestii sau halucinații vizuale sau auditive; deci o plăsmuire a minții.

Fenomenele paranormale apar rar, neprevăzut, nu pot fi reproduse oricând, oriunde sau în condiții de laborator. Ele sunt produse de o minusculă minoritate de oameni; denumiți „persoane dotate“, medium-uri, clarvăzători, bioenergeticieni. Din cauza rarității celor cu adevărat dotați, domeniul paranormalului abundă de şarlatani, impostori, escroci sau psihopați, selecția şi demascarea acestora fiind de cele mai multe ori dificilă. Foarte mulți oameni de ştiință, mai ales fizicieni şi ingineri, au fost păcăliți.

Ştiința nu posedă încă aparatura de identificare standardizată şi unanim

recunoscută, iar condițiile de studiu variază mult pe plan local. Din cele mai vechi timpuri paranormalul s-a servit de aparaturi diverse, improvizate, de la pendul și crăcană până la osciloscop și encefalograf. Astăzi piața este inundată de tot felul de talismane, cristale, dispozitive electronice nestandardizate folosite necorespunzător. Toate acestea măresc confuzia celor ce le folosesc.

Din cauza aspectelor menționate mai sus, nu este de mirare că fenomenele paranormale au primit atâtea denumiri variate, în funcție de pregătirea și receptivitatea celor ce se ocupă de acest domeniu. Chiar întreg domeniul paranormalului are mai multe denumiri: parapsihologie, percepție extrasenzorială, ezoterism, psihotronică, fenomene psi (cu presupuse deosebiri). Confuzia termenilor se datorează faptului că de-a lungul timpului în acest domeniu au fost implicați oameni simpli, dar și inteligenți, șamani și vrăjitori, babe bigote, dar și preoți, fanatici și creduli, șarlatani și scamatori, fizicieni și alchimiști, filozofi și medici, ingineri și electronişti, economişti și informaticieni.

Cu toate acestea, în mod paradoxal, unele fenomene sau aspecte ale normalului pot căpăta conotații din domeniul paranormalului: religia (care se pretează cel mai bine), sexul și reproducerea (orgii rituale), tehnici ca yoga, prestidigitația, dar și științe cum sunt chimia (alchimia), matematica (numerologia), astronomia (astrologia), dar mai ales fizica (vibrații, biomagnetism, forță vitală, curenți telurici, fluide vitale, zone energetice etc.).

În altă ordine de idei, existența unor astfel de evenimente paranormale a fost întotdeauna discutabilă; unii au văzut și au crezut, iar alții nu, dar au tăcut și doar puțini le-au combătut. Aici intervine problema martorilor. Existența unor martori la apariția unui eveniment paranormal nu înseamnă neapărat că acesta a avut loc în realitate. Și această situație se datorează factorului psihic, emoțiilor colective și sugestiei în masă, care zădărnicesc un studiu serios. De aceea, anchetarea unui eveniment paranormal este dificilă și necesită prezența unei echipe științifice multidisciplinare și a autorităților locale.

Dintre autorități cele mai reprezentative sunt cele judiciare și în primul rând poliția care, în cele mai multe cazuri, asigură paza locului faptei și declanșează o anchetă. Caracterul misterios, confuz și contradictoriu al cazurilor paranormale constituie pentru poliție și o provocare. Aceste motive, alături de cel privind înfăptuirea justiției în cazuri de acest gen care cad în competența sa, cum ar fi asasinatele sau escrocheriile, au determinat polițiile din țările avansate să-și creeze brigăzi specializate în domeniul paranormalului. Amintesc cu titlu de exemplu, Brigada de combatere a magiei negre din cadrul Scotland Yard-ului.

Aceste brigăzi specializate se impun cu atât mai mult cu cât în domeniul paranormalului se găsește o importantă componentă teoretică, ideologică, fructul gândirii unor psihopați fanatici care cred în plăsmuirile minții lor și racolează mii de acoliți săraci cu duhul, labili și inculți. Aici putem include ocultismul, misticismul, ezoterismul, doctrine sectante, care sunt fanteziste și ireale, dar care în multe cazuri conduc la cele mai cumplite tragedii umane, cum sunt

asasinatele sadice (sacrificiile umane) „comandate“ de Satana sau în numele lui, ori sinuciderile personale şi colective.

Un alt pericol, chiar mai grav, îl reprezintă teroriştii sinucigaşi, pentru care viaţa unor oameni nevinovaţi nu contează, dar care cred în asigurarea unui loc într-un paradis promis de cei care le-au „spălat creierele“.

Iată de ce, alături de cercetările utilizării paranormalului în scopuri militare, asupra unor astfel de fenomene se implică FBI-ul, CIA, NASA, armata şi serviciile de securitate din diferite ţări cu potenţial economic şi ştiinţific.

În lucrarea de faţă nu îmi propun să fac o dezbatere asupra gamei de fenomene ce cuprinde paranormalul, ci mă voi apleca numai asupra celor în care au fost implicate direct sau indirect organele de poliţie, justiţie (unele de-a lungul secolelor, cum ar fi inchiziţia) şi serviciile de informaţii.

Fiind de formaţie ofiţer de poliţie judiciară, cu 36 de ani vechime în această muncă fascinantă cu necunoscutul, vă pot prezenta o cazuistică paranormală din care să vă daţi seama că unele fenomene paranormale emanate de la „persoane cu adevărat dotate“ vin foarte mult în ajutorul oamenilor legii. De asemenea, veţi observa de câte şarlatanii sunt în stare escrocii şi impostorii care au invadat ca ciupercile după ploaie acest domeniu al paranormalului, profitând de faptul că ştiinţa este încă neputincioasă şi nu are argumente explicative convingătoare.

În rest, totul rămâne un mister, trăind cu speranţa că „iraţionalul“ de azi va deveni mâine inteligibil!

1. TELEPATIA

1.1. Gândirea pe aceeaşi frecvenţă

Capacităţile celui mai impresionant „computer“, creierul omenesc, constituie un subiect extrem de fascinant şi de amplu dezbătut în comunitatea ştiinţifică, dar şi de publicul larg. Fascinant este ceea ce ştim, dar mai ales ceea ce nu ştim sau nu înţelegem încă. Printre capacităţile insuficient explorate la ora actuală figurează şi telepatia, care suscită un larg interes datorită, mai ales, implicaţiilor practice pe care le-ar avea stăpânirea abilităţii de a comunica, direct, la distanţă, numai prin puterea gândului.

Încadrată în mai ampla categorie a percepţiilor extrasenzoriale (ESP), telepatia (termen derivat din cuvintele greceşti „tele“ – distant şi „patos“ – simţ) este uneori greu de distins de clarviziune, care însă nu necesită doi subiecţi pentru a se produce. În aceeaşi categorie de fenomene mai figurează precogniţia – capacitatea de a vedea viitorul, retrocogniţia – capacitatea de a vedea evenimentele trecute şi psihometria – abilitatea de a citi istoria unui obiect, acestea două din urmă fiind deseori mediatizate în filme poliţiste cu detectivi de „paranormal“.

Cărţile dedicate telepatiei sunt pline de exemple concrete de oameni obişnuiţi, care susţin că au trăit experienţe de comunicare directă cu o altă persoană, experienţe inexplicabile, pe care le califică instinctiv ca fiind paranormale. Atunci când o persoană se întâlneşte pe stradă cu cineva la care tocmai se gândea, ori când primeşte un telefon de la cineva pe care chiar se gândea să-l caute, sentimentul este că s-a produs ceva ieşit din comun. „Chiar la tine mă gândeam!“, e de regulă prima replică într-o astfel de situaţie.

Specialiştii spun că toate tipurile de percepţie extrasenzorială sunt posibile graţie unui „al şaselea simţ“, pe care fiecare individ îl posedă într-o măsură mai mare sau mai mică. Cum funcţionează acest simţ sau cum poate fi activat nu se poate spune cu precizie în prezent, însă majoritatea celor care studiază aceste fenomene vorbesc despre „vibraţii“ sau „sincronizarea pe aceeaşi frecvenţă“. Altfel spus, mintea umană acţionează ca o reţea de transmiţătoare electrice, care transmit gânduri sub forma unor unde, asemenea semnalului radio. Creierul este, de asemenea, echipat cu receptori, care au capacitatea de a analiza atât impulsurile nervoase „normale“, cât şi semnalele care provin din afara corpului şi nu sunt captate de cele cinci simţuri „obişnuite“. Deocamdată nu este clar cum se comportă undele mintale, ce lungime au sau dacă sunt influenţate de obstacolele întâlnite pe traseu.

Dacă admitem comparaţia dintre creier şi un aparat de radio, principala problemă care se pune este aceea de a intra pe frecvenţa potrivită pentru a

primi un semnal. Mulți spun că acest lucru este cel mai uşor de făcut între persoanele care au anumite legături afective, cum ar fi cuplurile de îndrăgostiți sau părinții şi copiii, traiul în comun pentru o perioadă mai lungă de timp ajutând la găsirea frecvenței optime. De multe ori, o mamă simte când copilul ei este în pericol. Primejdia iminentă şi starea de panică duc la creşterea nivelului de adrenalină, „strigătul de ajutor“ fiind trimis pe cale telepatică spre persoana de la care se doreşte sau se speră un ajutor, chiar dacă se află la mare distanță. Aşa se explică, de exemplu, situațiile în care cineva intervine în ultima clipă pentru a salva o rudă dintr-un mare pericol, fără să poată să spună cum a fost avertizat să intervină. Tot printr-un fel de telepatie se explică şi sentimentul încercat în momentul când moare cineva apropiat, chiar înainte de a fi fost informat. Fireşte, gemenii se descurcă foarte bine în comunicarea telepatică, dezvoltându-şi probabil capacitatea de a intra pe aceeaşi frecvență mintală încă din fragedă pruncie.

1.2. Experimente telepatice

După 1960, tehnicile de testare a capacităților telepatice s-au diversificat, cercetătorii folosind în experimente imagini sau chiar secvențe filmate, sau fragmente muzicale.

Un spectaculos experiment a avut loc în acea perioadă la centrul medical Mamonides, din New York, care reducea foarte mult posibilitatea apariției unor fraude, având în vedere că „receptorul“ era adormit atunci când i se transmitea o informație telepatică. Receptorul era plasat într-o cameră izolată fonic şi monitorizat pe perioada somnului, pentru a se detecta momentul când apărea starea de visare, moment indicat de schimbarea ritmului cardiac şi mişcările rapide ale ochilor (REM). „Transmițătorul“, aflat într-o altă încăpere, se concentra asupra unei imagini selectate aleator, încercând să-i transmită celuilalt conținutul. La sfârşitul perioadei REM, „receptorul“ era trezit şi pus să povestească visul avut. Datele strânse au arătat că, în unele cazuri, imaginea sugerată de „transmițător“ era înglobată în vis, aceasta şi în funcție de capacitățile telepatice ale subiecților implicați.

Cele mai promițătoare experimente ştiințifice în domeniul telepatiei au avut loc la începutul anilor ’90, la Laboratorul de cercetări psihofizice din New Jersey. Testele conduse de profesorul Chuck Honorton implicau plasarea „receptorului“ într-o incintă perfect izolată, cu pereți groşi placați cu oțel.

Aşezat pe un fotoliu, subiectului i se acopereau ochii cu jumătăți de mingi de ping-pong, asupra cărora se proiecta o lumină roşie, în timp ce pe urechi i se puneau căşti ce transmiteau un aşa-numit „zgomot alb“, obținut din combinarea de sunete pe toate frecvențele. Scopul utilizării acestor accesorii era acela de a priva creierul de stimuli vizuali sau auditivi, astfel încât să se sporească puterea de concentrare pentru a recepta semnalele telepatice.

Testele conduse în astfel de condiții sunt cunoscute și sub numele de teste „ganzfeld“, care înseamnă „câmp total“.

„Transmițătorul“ era izolat într-o incintă similară și pus să se concentreze asupra unei imagini, statice sau dinamice. S-au folosit opt echipe de cercetători, conduse de indivizi diferiți, astfel încât dacă una dintre ele ar fi obținut rezultate mult peste medie ar fi fost evident că în echipa respectivă s-a strecurat o fraudă. De asemenea, s-au folosit 240 de subiecți, aleși din rândul persoanelor normale, care nu se prezentau drept „paranormale“.

Per ansamblu, subiecții au reușit să perceapă imaginea transmisă în 34 la sută din cazuri, un procent semnificativ mai mare decât rata de 25% calculată ca fiind posibilitatea de a ghici pur și simplu conținutul mesajului, relevă un articol apărut în revista *New Scientist.*

1.3. Salvați de la moarte prin telepatie

ι Într-o seară a lunii februarie 1996, Bettina L. (19 ani) din Germania s-a așezat pe canapea, a închis ochii și gândurile i-au fost purtate către iubitul ei, Ralf (22 ani). Prietenul Bettinei plecase, de o săptămână, în sudul Italiei, în interes de serviciu. La un moment dat, în creierul Bettinei au început să apară, ca în ceață, imagini șterse și voci neinteligibile. Bettina s-a concentrat puternic și imaginile și vocile au devenit mai clare. A văzut un drum de coastă din Napoli și un Fiat galben care se prăbușise într-o râpă, devenind o masă de table contorsionate. În interiorul mașinii era un tânăr care nu reușea să iasă, trupul lui fiind prins între volan și scaun, ca într-o menghină. Acesta nu era altul decât prietenul ei, Ralf! Bettina îi distingea foarte clar vocea: „Ajutor! Să mă ajute cineva, căci mă sufoc!“ Tânăra era convinsă că nu este doar rodul imaginației sale, și prietenul ei se afla, într-adevăr, în pericol. Concentrându-se și mai mult, Bettina a început, pur și simplu să-și „strige“ gândurile: „Ai să reușești, Ralf! Trebuie să nu cedezi! Luptă, iubitule!“ Și, într-adevăr, incredibilul s-a produs. Gândurile Bettinei au ajuns la destinatar, deși acesta se afla la mii de kilometri de ea. Ralf a căpătat noi forțe și a reușit să îndoaie volanul la loc, să iasă pe portiera turtită și să se târască afară din mașină. Acestea au fost ultimele lucruri pe care le-a „văzut“ Bettina, după care, epuizată, a leșinat.

Cu ultimele lui forțe, Ralf a reușit să ajungă la cea mai apropiată secție de poliție. Apoi, mașina i-a fost examinată de un grup de specialiști, care au declarat că accidentatul n-ar fi reușit să iasă din mașină niciodată fără ajutorul cuiva din afară. Cu toate acestea, n-a fost descoperit nici cel mai mic indiciu asupra prezenței unei a doua persoane la locul accidentului.

În urma acestui incident, Bettina L. a fost supusă unei testări științifice. Ea a fost închisă într-un laborator, singură, fără contact cu exteriorul, având în față doar o hârtie și un creion. Într-o cameră alăturată, un student se concentra asupra unui șir de 100 de numere, pe care Bettina trebuia să le perceapă în ordine. Tânăra a recunoscut corect 97 dintre cele 100 de numere.

„Transmiterea gândurilor există. O pot afirma categoric, deoarece vorbesc în deplină cunoştinţă de cauză“, susţine profesorul doctor George I., cercetător ştiinţific într-un laborator din Capitală. „Telepatia m-a salvat de la moarte. Era într-o vineri, 14 iulie 1988. Călătoream pe autostrada Bucureşti-Piteşti cu intenţia de a ajunge într-o localitate din Oltenia. Îmi era tare dor de singura mea soră Mariana; doream să-i fac o surpriză ducându-mă neanunţat la ea, spre a petrece weekendul împreună. Mă simţeam bine la volanul maşinii mele Renault şi, deşi şoseaua avea oarecare denivelări, apăsam tare pe accelerator. Ajunsesem în câteva clipe la 140 de kilometri la oră, o viteză destul de mare pentru şoselele noastre. Dar deodată am auzit vocea Marianei. Parcă se afla lângă mine, atât de clar vorbea. Mariana mă implora speriată: „George, încetineşte. Nu eşti deloc prudent. Ridică piciorul de pe acceleraţie!“ Trecură câteva secunde... Eram uluit de acea bruscă halucinaţie auditivă şi instinctiv am luat piciorul de pe pedala de acceleraţie, reducând deodată viteza. Două sute de metri mai încolo un cauciuc al maşinii a explodat. Profesorul George I. a ieşit, de bine, de rău, din superba-i maşină avariată. În urechi îi mai răsunau cuvintele de avertisment ale surorii sale. Dacă nu ar fi încetinit viteza exact în acele sutimi de secundă, accidentul ar fi fost mortal, la iuţeala nebunească pe care o indica la bord aparatul.

Profesorul a recepţionat misteriosul apel al surorii la 20.30, oră când Mariana s-a simţit cuprinsă de o stare ciudată de nelinişte şi ameţeli. În acel moment toate gândurile ei s-au îndreptat spre George, deşi ea n-avea habar că fratele se află la volanul automobilului, în drum spre casa ei. Fratele nu-i comunicase la telefon intenţia de a o vizita. Este clar că la ora 20.30 între frate şi soră a avut loc o transmitere telepatică salvatoare pentru George.

De cele mai multe ori, în proporţie de 90% fenomenele telepatice se produc între gemeni. Dar între George şi Mariana e o diferenţă de trei ani.

„Există totuşi o explicaţie, declară fraţii. De mici copii, după ce ne-au murit părinţii într-un accident de automobil şi ne-au crescut bunicii, noi am fost foarte legaţi sufleteşte. De când eram mici ne-a legat o profundă afecţiune. Eram nedespărţiţi şi toată lumea ne striga «gemenii». Absolut toate vacanţele le petreceam împreună, iar mai târziu, adolescenţi fiind, nu ne deplasam nicăieri unul fără celălalt. Şi ne mai lega ceva, spune profesorul, pe mine pasiunea pentru viteză, iar pe Mariana frica de automobile, după accidentul care ne-a lăsat orfani.“

Lor li se mai întâmplă adesea ceva bizar: George vrea să-i dea telefon Marianei, şi, în acelaşi moment, ea ridică receptorul spre a forma numărul lui.

Transmiterea gândurilor acţionează între ei cu o regularitate exemplară: telepatia depăşeşte simpla coincidenţă întâmplătoare, căci e fundamentată de o legătură sufletească foarte strânsă, care învinge spaţiul şi, de ce nu, poate şi timpul.

ı Câți dintre dumneavoastră pot afirma cu mâna pe inimă că au avut şansa să nu afle niciodată ce înseamnă suferința din iubire? Dragostea este – aşa cum se şi spune – minunată, însă atunci când nu ai ocazia să întâlneşti omul potrivit, ea poate deveni şi o mare povară...

Aura D., din Bacău, este o tânără frumoasă şi plină de viață. Cu doi ani în urmă, fata a fost la un pas de moarte, iar faptul că se poate bucura acum de tot ce îi oferă anii săi frumoşi este un miracol.

La 19 ani, Aura a avut ghinionul să se îndrăgostească cu pasiune de un om fără scrupule. Numele bărbatului care a făcut-o să sufere cumplit nu are importanță, esențial este că el era mult mai în vârstă decât Aura. Bărbatul avea exact 42 de ani, adică cu 23 de ani mai mult decât amanta sa. Întâlnirea celor doi a fost parcă aranjată de o mână nevăzută: bărbatul venise în vizită la una din colegele Aurei, unde cei doi s-au văzut şi s-au plăcut. De aici până la a se îndrăgosti „nebuneşte“ n-a mai fost decât un pas.

„Totul a fost minunat între noi; ne înțelegeam perfect, ieşeam împreună în fiecare seară, ne făcusem chiar şi planuri de căsătorie, povesteşte fata. N-a trecut mult timp şi i-am spus iubitului meu că vom avea un copil şi că ar fi bine să ne grăbim cu nunta.“

Lovitura pe care a primit-o atunci tânăra a fost groaznică; amantul său i-a râs cu răutate în nas şi a anunțat-o că el are familie şi copii şi că ea a fost doar o legătură trecătoare – „aşa, de distracție“.

„Nu pot să descriu în cuvinte şocul pe care l-am simțit. Nu-mi venea să cred! Când am ajuns acasă, m-am încuiat la mine în cameră. Mi-era ruşine de părinți, de prieteni, chiar şi de fratele meu geamăn, care plecase chiar în acea dimineață la Iaşi şi cu care discut, întotdeauna, toate problemele. Disperată, am luat un pumn de medicamente, le-am dizolvat într-un pahar cu apă şi le-am băut. Apoi m-am aşezat cuminte în pat, aşteptându-mi sfârşitul. Eram convinsă că totul s-a terminat şi nu simțeam niciun regret pentru ceea ce lăsam în urmă.“

Aura s-a trezit însă, după 5 zile de comă, la spital. În scurt timp, ea s-a refăcut complet. Atunci a aflat că fratele său geamăn, Andrei D., o scăpase ca prin minune de la moarte. „În momentul în care m-am hotărât să mă sinucid, Andrei a simțit că acasă ceva nu este în ordine şi i-a trecut aşa ca o străfulgerare prin minte că eu o să mor. A dat telefon şi mama i-a spus că sunt bine şi dorm, dar el nu s-a lăsat deloc convins. A insistat să-mi audă vocea, însă mama, sculată din somn, l-a repezit. Era ora 1 noaptea.“

Un puternic impuls şi obsesia că sora lui va muri în curând l-a convins pe Andrei să se urce în grabă în tren şi să vină la Bacău. „Când m-au dus la spital, medicii au spus că, dacă mai întârziam câteva ore, n-aş mai fi putut fi salvată. Acum ştiu că am greşit şi-i mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat să mor!“

ı Cristofor Columb (1451–1506), celebrul navigator italian născut la Genova şi intrat mai târziu în serviciul Spaniei, a beneficiat de serviciile unui

„telepat“ (transmițător), cu ajutorul căruia, printr-un alt telepat medic (primitor), ce se găsea la multe mile marine depărtare de el, a putut afla o „rețetă salvatoare contra scorbutului“, care-i decima marinarii.

ı Un alt caz legat de transmiterea şi recepționarea gândurilor a şocat întreaga lume medicală. Fiul unui simplu țăran din Kentucki, Edgar Cayce, a devenit peste noapte, din ilustrul necunoscut de până atunci, o adevărată celebritate pe plan mondial şi aceasta datorită unui eveniment mai puțin fericit din viața sa. Tânăr fiind, Cayce s-a îmbolnăvit grav, căzând la pat, scuturat de convulsii, cu temperatură foarte mare. Transportat la spital, el a intrat într-o comă profundă, fapt ce i-a descurajat şi mai mult pe medici. Însă, în timp ce aceştia încercau în zadar să-l reanimeze, Cayce a început brusc să vorbească tare şi clar, comunicându-le doctorilor cauzele bolii, medicamentele care trebuia să-i fie administrate şi chiar şi compoziția unei soluții cu care să fie uns pe spate. Rudele şi echipa medicală au fost frapate atât de faptul că tânărul Cayce vorbea limpede în timp ce se afla în comă, cât şi de faptul că bolnavul avea cunoştințe dintr-un domeniu ce-i era cu totul străin, el folosind chiar şi terminologia de specialitate. Cazul părea fără speranță, astfel că medicii au recurs la instrucțiunile lui Cayce, iar după aplicarea tratamentului acesta s-a însănătoşit văzând cu ochii.

Din cauza faptului că Edgar Cayce vorbise fiind în comă, i s-a propus ulterior să fie hipnotizat, ca medicii să poată „smulge“ indicații de la el pentru anumite tratamente. Cayce a refuzat inițial acest lucru, acceptând însă în momentul în care s-a îmbolnăvit prietenul său. Transpus în stare de hipnoză, Cayce a dictat o rețetă minuțioasă, folosind denumirile latineşti ale medicamentelor, fapt ce i-a uimit şi mai mult pe medici. S-a constatat că şi în starea de hipnoză, Cayce avea cunoştințe şi dovedea aptitudini pe care mulți medici şi le-ar fi dorit, cu toate că pregătirea sa în domeniul medical era nulă. Într-un alt caz, Cayce i-a prescris unui pacient foarte bogat un medicament care nu era de găsit sub nicio formă. După nenumărate anunțuri date în ziarele din întreaga lume, un medic parizian veni cu o declarație uimitoare, şi anume că tatăl său preparase acel medicament cu ani în urmă, dar că producția acestuia încetase. Altă dată, Cayce prescrise un medicament, indicând totodată şi laboratorul de unde putea fi procurat. Spre stupefacția medicilor, atunci când au luat legătura cu laboratorul respectiv, li s-a comunicat că medicamentul tocmai fusese elaborat, neavând încă nici măcar un nume.

O comisie formată numai din medici profesionişti a fost însărcinată să descurce țele acestui straniu caz. La început, aceştia nici măcar nu se gândiseră la faptul că Edgar Cayce ar putea avea capacități telepatice, însă, în momentul în care l-au întrebat cum reuşeşte să elaboreze un diagnostic atât de repede, indicând şi tratamentul, Cayce a răspuns că, aflat sub stare de hipnoză, are senzația că, poate „intra“ în orice creier pentru a afla ceea ce doreşte. Creierul bolnavului, „ştiind“ de ce suferă acesta, îl „informează“ pe Cayce. După această

etapă, urmează căutarea în lume a unui creier care să-i comunice ce are de făcut. În final, el răspunde celui care îl interpelează, dându-i toate datele necesare pentru ca bolnavul să poată fi vindecat. Astfel, misterul asupra capacităților extraordinare pe care le avea Edgar Cayce a fost dezlegat, în final, tânărul Edgar, fără să fie medic, primind autorizația severei „American Medical Association“ pentru efectuarea de consultații.

1.4. O polițistă cu capacități telepatice

Renie Wiley este absolventă a Academiei de Poliție din Florida şi, astăzi, lucrează ca detectiv. Şi-a antrenat capacitățile empatice până acolo încât, la locul crimei, are un fel de străfulgerări, în timpul cărora primeşte informații care o ajută să reconstruiască mozaicul întâmplării şi să rezolve cazul.

În copilărie, Renie a simțit că una dintre profesoarele sale avea un cauciuc dezumflat la maşină şi a avertizat-o. Profesoara a constatat că informația era adevărată, dar a presupus că fata nu avea cum să ştie acest lucru decât dacă ar fi dezumflat ea însăşi cauciucul. Şi a trimis-o pe Renie la director. În biroul acestuia, Renie a fost salvată de calitățile sale empatice: ea a „surprins“ în mintea directorului o scenă petrecută cu o seară înainte. Fără ştirea soției sale, acesta cinase într-un loc intim cu o femeie extrem de atrăgătoare, iar fetița i-a spus acest lucru foarte sigură pe ea. Sperând ca soția lui să nu afle nimic despre escapada sa, directorul a scos-o pe Renie basma curată.

Acest concept de informație PSI, ajunsă la nivelul conştientului şi fiind în afara timpului şi a spațiului, ne oferă o metodă utilă de înțelegere a spectrului larg al experiențelor paranormale, căci toate fenomenele de acest tip au rădăcini comune.

1.5. Transmitere telepatică a portretului-robot al unui hoț

M.B. este rusoaică şi, deşi a fost vedeta unui caz spectaculos, preferă să nu i se divulge numele întreg, ci doar inițialele. Aşa că îi respectăm rugămintea. Nefericitul incident s-a petrecut cu 20 de ani în urmă, în gara din Galați, unde doamna M.B. a fost atacată, în jurul orei 22.00, de doi indivizi necunoscuți. În timp ce unul a imobilizat-o, al doilea i-a luat toate bagajele, după care răufăcătorii au dispărut cât ai bate din palme. „Întâmplarea a avut loc pe unul din peroane şi de aceea nici nu a putut fi zărită de multe persoane. Cert este că abia coborâsem din tren şi îmi pusesem bagajele jos. Eram frântă de oboseală şi răsuflam greu...“, spunea, la câteva ore după atac, doamna M.B.

Femeia venise în vizită la nişte rude pe care le avea în oraş şi cărora le adusese, în genţile furate, diferite daruri şi obiecte. „Aveam şi bani – destul de mulți – şi îmbrăcăminte, aşa ca la drum“, se lamenta femeia.

Era iarnă şi întunericul era dublat de ceaţă, aşa că hoţul şi complicele său s-au putut face nevăzuţi cu uşurinţă. Victima n-a putut nici măcar să-i zărească la faţă, darămite să-şi apere avutul de agresorii necunoscuţi. „N-am avut timp să scot un sunet, spune femeia, iar după aia la ce mi-ar fi folosit să mai strig după ajutor? Faptul era consumat, iar eu rămăsesem fără un chior în buzunare."

Soţul doamnei agresate, un marinar român din Tulcea, se afla în largul mării atunci când s-a întâmplat necazul. El a povestit, ulterior, că în seara cu pricina – deşi nu avea de făcut nimic deosebit, pe punte fiind altcineva de serviciu – s-a tot perpelit şi agitat în cabină, gândindu-se mereu la nevastă. „Nu ştiu ce aveam, parcă stăteam ca pe ghimpi şi nimic nu-mi convenea – a mărturisit ulterior omul. Eram plin de nervi şi îmi aduc aminte că în seara aia chiar m-am certat zdravăn cu cineva din echipaj."

M.B. habar n-avea în acele momente de frământările soţului său; era atât de amărâtă, încât ar fi izbucnit în hohote de plâns. „Abia mă abţineam, pentru că mi-era ruşine de lumea de pe stradă. Umblam ca bezmetica; aproape că se făcuse 12 noaptea şi eu tot nu ajunsesem la destinaţie."

Au trecut astfel două zile de coşmar de la atacul nocturn şi femeia tot nu-şi revenise parcă din şoc. „Într-o seară însă, în timp ce mă aflam la masă, am avut revelaţia unei personalităţi încărcate puternic cu energie negativă, sau cel puţin astfel mă pricep eu să descriu senzaţia de atunci. Am zărit în faţa ochilor figura unui om total necunoscut, care rânjea la mine. Nu-mi aminteam să fi întâlnit o astfel de persoană, dar asupra mea persista o senzaţie de disconfort total. Atunci mi-am dat seama că văzusem chipul celui care îmi furase bagajele în gară." Tabloul a fost ca un veritabil şoc electric, iar femeia a rămas înmărmurită de mirare, neştiind ce are de făcut. „Chipul hoţului îmi plutea încă în faţa ochilor şi nu puteam parcă să scap de imaginea aceea oribilă. Fără să vreau mi-am amintit atunci de soţul meu şi m-am gândit la el intens, ca şi cum i-aş fi cerut sprijinul."

Timp de alte trei zile femeia s-a frământat în toate felurile, neştiind ce are de făcut: să spună, să nu spună? Mirarea a fost însă enormă când, fără de veste, şi-a văzut soţul la uşă. Acesta sosise în grabă mare, alertat de ceea ce se întâmplase în lipsa sa. „Mi-a povestit apoi că, fiind pe vapor şi stând la timonă, a avut dintr-odată impresia că aude vocea mea care îi povestea ce s-a întâmplat. În câteva clipe, în faţa ochilor i-a apărut imaginea unui bărbat necunoscut", a declarat ulterior doamna M.B.

Omul şi-a cerut liber câteva zile şi a dat fuga la primul post de poliţie unde, ca şi cum ar fi ştiut cu exactitate ce s-a petrecut, a descris incidentul din gară şi semnalmentele făptaşului. „Am făcut, cum s-ar spune, un portret-robot hoţului care te-a atacat – i-a spus bărbatul nevestei sale. De acum încolo nu mai este treaba noastră", a mai adăugat omul.

Mai departe a fost într-adevăr treaba poliţiei care i-a identificat repede, după portretul-robot, pe hoţ şi pe complicele acestuia, reuşind să recupereze majoritatea lucrurilor furate.

1.6. „Grădinarul ucigaş“

Cu ajutorul unei ghicitoare consultată discret, sergentul-detectiv Roy McDenis află că psihopatul ce-şi ucidea victimele cu ajutorul unei substanţe otrăvitoare îmbibată în buchete de flori urmează să ucidă o femeie din localitatea Monterey (California), al cărei nume de familie începe cu litera „E“, chiar de ziua ei de naştere.

Mai 1996. Contra unei sume apreciabile, McDenis îi solicită ghicitoarei, Miss Moon, să „întrevadă“ cine ar putea fi următoarea „ţintă“ a „grădinarului ucigaş“. Miss Moon şovăie, îi este aproape imposibil să se pună în locul făptaşului, dar face apoi o afirmaţie demnă de luat în seamă: femeia în cauză nu este obişnuită să primească flori, întrucât ea însăşi are o grădină sau seră de care se ocupă permanent... Era un indiciu suficient de clar pentru ca cercul potenţialelor victime să se restrângă, căci în Monterey există peste trei mii de familii la litera „E“, conform statisticilor.

Încep febrile cercetări în bazele de date ale calculatoarelor poliţiei. Data naşterii, ocupaţia şi numele de familie sunt criteriile căutărilor a peste douăzeci de oameni de specialitate, decişi să întindă o cursă criminalului. În cele din urmă sunt selectate cinci familii ce ar putea fi vizate de ameninţare, în toate cinci – coincidenţă –, soţiile sunt născute în aceeaşi zi: 14 mai! Din acestea, patru au o grădină proprie.

Începând din 12 mai, echipajele poliţiei stau la pândă în zonele respective. Dar iată că pe 13 mai, McDenis primeşte un telefon din partea ghicitoarei, care îi spune îngrijorată că „grădinarul ucigaş“ a reperat-o (!) şi că-şi va schimba strategia. Practic, se poate afirma că începuse un război telepatic între Miss Moon şi psihopat, care, la rându-i, avea capacităţi supranaturale de interceptare a gândurilor. Şi el era un medium... Ghicitoarea se simte în primejdie. Criminalul în serie vrea s-o elimine din acest „joc“ al morţii, următoarea victimă devenind ea şi nu „doamna E“! Convorbirea telefonică avusese loc la ora 12,45. Poliţiştii se sfătuiesc şi decid să-i ofere ghicitoarei protecţie. Echipajul de două persoane soseşte la domiciliul ei la ora 13.35... Miss Moon zace pe un fotoliu cu ochii întredeschişi, ţinându-se de piept. Este în agonie. „Grădinarul“ ţintise asupra ei un spray cu tropodoxină. Femeia apucase să scrie pe faţa de masă începutul unui cuvânt: „Viet...“.

Era un indiciu extrem de preţios al sărmanei femei. Asasinul, după intuiţia ei, luptase în Vietnam! Cercul suspecţilor se subţia... Din păcate, predicţia conform căreia psihopatul îşi schimbase tactica s-a adeverit a doua zi, la 14 mai: el n-a mai acţionat, pentru că ştia că fusese deconspirat.

Analiştii arhivelor din Departamentul poliţiei din Monterey s-au pus iar la lucru. În numai 36 de ore, ei au descoperit că în Vietnam existase o trupă de şoc poreclită „Triunghiul“, care avea drept scop otrăvirea unor zone de junglă cu... tropodoxină, pentru anihilarea combatanţilor vietnamezi! Cine supravieţuise din trupa de doisprezece ostaşi americani? Patru bărbaţi cărora nu li se cunoştea

domiciliul şi nici nu se ştia dacă cumva nu şi-au schimbat numele. Dar în fişa unuia dintre ei exista o menţiune ciudată: „Sam Collins-vrăjitorul, cu mâna dreaptă paralizată, ghicea întotdeauna din ce direcţie vor fi atacaţi de inamic“. Miss Moon avusese încă o dată dreptate. Sam Collins-vrăjitorul devenise suspectul principal.

August 1996. Trei dintre supravieţuitorii trupei de şoc numite „Triunghiul“, ce acţionase în Vietnam, sunt localizaţi de FBI. Al patrulea, Sam Collins, este de negăsit. Sunt contactate şi cercurile de ghicitoare şi mediumuri din California şi statele învecinate. Zadarnic. Singurul indiciu demn de luat în seamă era faptul că suspectul avea în mod sigur un laborator secret de chimie. Dar sergentul-detectiv Roy McDenis revine la spusele ghicitoarei ce-i condusese pe urmele lui Collins, şi anume: următoarea victimă se afla în triunghiul localităţilor Fresno, Baskerfield, Monterey şi numele de familie începea cu litera „E“. El îşi amintea doar „execuţia“, pentru a deruta poliţia... Flerul lui McDenis s-a dovedit a fi salvator. În secret, el ia legătura cu fiica ghicitoarei ucise, Rose, ea însăşi medium. Aceasta dorea să-şi răzbune mama şi intrase la rându-i în război telepatic cu Collins. Şi, spre sfârşitul lunii august, Rose spune că obsesia literei „E“ persistă, dar în alt mod. Viitoarea victimă locuia într-o casă sau grup de case în forma acestei litere!

Fără să ezite, poliţia începe să supravegheze cu trupe speciale trei bungalow-uri din marginea oraşului Monterey, toate fiind organizate după forma literei „E“. Aici trăiau mulţi emigranţi hispanici. Bărbaţii familiilor respective erau plecaţi de acasă mai toată ziua, femeile rămânând singure cu copiii. Sărăcia îi împiedica pe soţii lor să-şi permită să trimită prin curier flori nevestelor, aşa că psihopatul ar fi trebuit să folosească altă cale. Care?

Într-un cărucior mecanizat pentru handicapaţi, la 12 septembrie 1996 îşi face apariţia în zona bungalow-urilor Collins, zis Vrăjitorul, presupusul „grădinar ucigaş“. El cere ajutoare pentru o asociaţie caritabilă ce sprijină pe foştii luptători din Vietnam ce trăiesc din pensii mizere. În partea stângă a căruciorului are un coş cu buchete de flori, pe care le oferă celor milostivi... După primul buchet oferit, poliţiştii intervin şi-l arestează. Dar se constată că substanţa otrăvitoare lipseşte! Psihopatul intuise iarăşi că i se întinsese o cursă. Nu exista practic niciun motiv pentru a fi reţinut. I se dă drumul şi se face o percheziţie amănunţită la domiciliu. Abia după două zile de căutări se găseşte îngropată în grădină o ladă metalică plină cu fiole cu tropodoxină, veche de peste 25 de ani. Acesta a fost singurul motiv pentru care au continuat interogatoriile. În cele din urmă, Collins a mărturisit. Câştigase războiul telepatic cu cele două ghicitoare, nu însă şi cu poliţia. Sam Collins a fost condamnat la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea comutării pedepsei.

1.7. Misterul crimei din pădurea Gains

1 octombrie 1992, districtul Winfalls, statul american Maine. Ora 4.40 dimineaţa. Benjamin Cortez, de 56 de ani, inspector forestier aflat în exerciţiul

funcțiunii, trage camioneta la marginea drumului ce străbate pădurea Gains. I s-a părut că vede un foc deschis în profunzimea decorului verde. Își încarcă arma și pornește prudent pe acea direcție. După ce parcurge 30–40 de metri, zărește într-un luminiș patru femei așezate în jurul unei movile de vreascuri aprinse, îngânând o melodie ininteligibilă și ținându-se de mâini. Nedumerit, Cortez rămâne neclintit minute întregi. La un moment dat, cele patru se ridică. Se disting o femeie de 30–35 de ani și trei adolescente. Cu unelte pregătite din ajun, ele încep să vopsească pe copacii din preajmă semne indescifrabile de la distanță. Contrariat, bărbatul vrea să părăsească locul, furișându-se cu spatele. E auzit. Bizarul grup se repede asupra lui și îl imobilizează cu sălbăticie.

Ora 5.20, aceeași dimineață. Raymond Suter, asistentul lui Cortez, patrulează în zonă, pe urmele șefului său. Observă camioneta la liziera pădurii și pornește să-l caute. După câțiva zeci de metri, găsește arma lui Cortez, apoi o groapă de cenușă încă mocnind și pe patru trunchiuri din apropiere același semn făcut cu vopsea albă: un cerc și o cruce sub el. Simbolul planetei Venus.

Biroul șerifului districtual din Winfalls. Ora 7.20. Ted Norton, șeriful, primește prin fax o înștiințare și o fotografie de la clinica de psihiatrie „Garret's". Eileen Fortune, de 34 de ani, a evadat din rezervă și este dată în urmărire. Ea suferă de schizofrenie rituală și xenopatie, adică este obsedată de apartenența la o anumită formă de asociere ocultă și suferă de o așa-zisă influență externă a unui șef spiritual, ale cărui ordine se simte obligată să le execute. A fost suspectată de a-și fi ucis soțul, după ce l-a drogat și a incendiat casa, dar a fost achitată în lipsă de probe.

Biroul șerifului districtual, Winfalls. Ora 7.45. Sosește, într-o evidentă stare de agitație, Raymond Suter. El relatează șerifului Norton suspecta absență a șefului său, Cortez, și ciudatele semne din pădure. Cei doi, împreună cu ajutorul de șerif, Bill Wriht, pleacă spre zona respectivă.

Madison College, Winfalls, ora 10.00. Se constată absența de la cursuri a trei fete, Collins, Suarez și Brian. Părinții alarmați susțin că nu au fost în noaptea precedentă acasă.

Pădurea Gains, ora 12.35. Grupul de bărbați, în frunte cu șeriful, găsește trupul carbonizat al inspectorului forestier Cortez, învelit într-o pătură de spital pe care sunt desenate un cerc și o cruce dedesubt – simbolul planetei Venus. Prin stația radio, șeriful transmite semnalmentele schizofrenicei Eileen Fortune, precum și ordinul de arestare a ei.

Ora 13.00. Autopsia indică faptul că Benjamin Cortez a fost drogat și apoi ars cu mijloace primitive. Părinții celor trei fete dispărute de la Madison College sunt din ce în ce mai alarmați. Șeriful Norton și șeriful departamentului forestier Winfalls decid organizarea unor grupuri de pândă pentru noaptea următoare.

Ora 15.20. Aceeași zi. Acasă la prof. Winston Carfax de la Madison College. Acesta explică posibila semnificație a cercului cu cruce dedesubt prin identificarea planetei Venus cu mitul lui Lilith sau Luna Neagră, demon feminin

nocturn menit să chinuie bărbaţii şi să apere femeile de la a naşte monştri. Literatura de specialitate îl numeşte Succubus. Prof. Carfax atrage atenţia că sărbătoarea de Halloween (31 octombrie) poate exacerba ritualul de invocare a lui Lilith şi oricine îl întrerupe este considerat inamic.

Noaptea de 1-2 octombrie 1992. În pădurea Gains nu se semnalează nimic deosebit. Eileen Fortune şi cele trei fete dispărute de acasă nu sunt reperate.

3 octombrie, localitatea Spins, acasă la John Fortune, fratele lui Eileen. Acesta declară că nu ştie unde se poate afla sora lui şi că nu a mai văzut-o de trei săptămâni, când a vizitat-o ultima oară la centrul psihiatric „Garret's".

4 octombrie, Madison College. Medicul aşezământului îi spune şerifului că toate cele trei fete dispărute, Collins, Suarez şi Brian şi-au făcut teste de graviditate, strict confidenţial, şi acestea au ieşit pozitive! În aceeaşi zi, sunt semnalate în pădurea Gains grupuri de câte patru arbori pe care este vopsit simbolul planetei Venus.

5 octombrie, cimitirul Winfalls. După înhumare, soţia lui Cortez, Erica, îi povesteşte şerifului că soţul ei a avut, timp de mai multe nopţi, coşmaruri violente şi presimţea că va fi ucis. Defunctul fusese un om deosebit de credincios.

6 octombrie. În districtul Winfalls sunt semnalate mai multe grupuri sataniste. Interpelaţi de poliţie, liderii lor declară că îşi caută o „soră pierdută" şi că nu vor avea loc ritualuri.

6 octombrie, biroul şerifului districtual. Unul din capii grupurilor sataniste sosite în zona Winfalls declară şerifului că „sora" Eileen este în primejdie şi că acuzaţia de crimă împotriva ei este nefondată. El crede că cele trei fete care i s-au asociat de bună voie doresc să nască băieţi „zdraveni şi frumoşi, protejaţi toată viaţa de Lilith împotriva femeilor stricate". Toate cele patru dispărute vor apărea după noaptea de Halloween (31 octombrie).

Noaptea de 6–7 octombrie. Asistate de poliţie, grupurile de satanişti execută un ritual paşnic de „salvare a sorei Eileen".

7 octombrie, Union Bank. Erica Cortez, văduva victimei înregistrează toate bunurile familiei pe numele său, apoi cumpără un bilet de avion pe ruta Augusta–Boston, pentru a doua zi.

Noaptea de 7–8 octombrie, reşedinţa familiei Cortez. Un grup de satanişti dă năvală în casă, o imobilizează pe Erica Cortez, dispărând cu o furgonetă. Alertată de vecini, poliţia organizează baraje în jurul zonei Winfalls. Fugarii sunt prinşi şi arestaţi la ora 3.45 dimineaţa.

8 octombrie, biroul şerifului districtual. Erica Cortez declară în scris că l-a ucis pe soţul său, profitând de împrejurarea ritualului pentru Lilith, organizat de schizofrenica Eileen. Aceasta şi soţul Ericăi ar fi avut legături amoroase în trecut. La rândul lui, unul din liderii sataniştilor susţine că are frecvente comunicări telepatice cu Eileen Fortune şi că astfel a depistat pe cea care îi punea viaţa în primejdie?!

Notă finală 1: Cele trei dispărute de la Madison College au reapărut în

sânul familiei după Halloween, mărturisind că acum sunt sigure că vor naşte băieţi sănătoşi. Eileen Fortune s-a întors de bună voie în clinica psihiatrică „Garret's", în aceeaşi zi, refuzând orice declaraţie.

Notă finală 2: Supusă unor teste parapsihologice de transmitere a informaţiilor la distanţă, Eileen Fortune a identificat forma şi culoarea unor obiecte ascunse în spatele unui paravan. Ea susţine că reuşeşte cu ajutorul demonului Lilith, căreia îi este devotată, şi că le va ocroti pe viitoarele mame ce vor apela la ajutorul ei...

1.8. Un copil indian a povestit cum fusese ucis

La data de 19 ianuarie 1951, Munna Prasad, un băieţel în vârstă de şase ani, din oraşul indian Kannauj, a fost rănit şi asasinat de doi indivizi. Şase luni mai târziu, în acelaşi oraş, a venit pe lume Shankar Gupta care, de la vârsta de doi ani, a început să-şi descrie jucăriile din „cealaltă casă", apoi împrejurările în care fusese ucis.

Munna a fost răpit de doi indivizi, în timp ce se juca în faţa frizeriei tatălui său, Sri Jageshwar Prasad, care a reclamat dispariţia copilului. Câteva ore mai târziu, cadavrul lui Munna a fost descoperit, cu beregata tăiată, pe malul râului. Au fost arestaţi doi suspecţi, dintre care unul a recunoscut comiterea crimei, pentru ca apoi să-şi retracteze declaraţia. Cum alte probe împotriva lor nu existau, cei doi au fost puşi în libertate. În urma tragicului incident, mama lui Munna a suferit serioase tulburări nervoase.

La şase luni după moartea lui Munna, un băieţel numit Shankar, fiul lui Sri Babu Ram Gupta, s-a născut într-un alt cartier al oraşului Kannauj. De îndată ce a început să vorbească, băieţelul a manifestat un comportament ciudat. La vârsta de doi ani, el povestea despre „cealaltă casă", în care ar fi vrut să se întoarcă; voia să-şi vadă „ceilalţi părinţi" şi cerea să i se dea jucării pe care nu le avusese niciodată, dar pe care le descria în amănunţime. Uneori, Shankar era cuprins de frisoane. În acele momente, el povestea cum, într-o viaţă anterioară, doi necunoscuţi îl uciseseră, tăindu-i beregata. Mai mult, băiatul avea din naştere o cicatrice sub bărbie, pe aproape toată circumferinţa gâtului.

În 1954, povestea lui Shankar a făcut înconjurul oraşului. În faţa mai multor martori, băiatul a povestit de nenumărate ori istoria asasinării lui, dând detalii care nu fuseseră cunoscute de nimeni până atunci, dar care corespundeau declaraţiei, retractate ulterior, a suspectului arestat imediat după crimă. Zvonul a ajuns la urechile lui Jageshwar, care şi-a manifestat dorinţa de a vorbi cu Shankar, dar tatăl acestuia s-a opus, de teamă să nu-şi piardă fiul. După multe insistenţe, la data de 30 iulie 1955, Jageshwar Prasad a primit permisiunea de a se întâlni cu Shankar. Băiatul, care abia împlinise patru ani, s-a aruncat în braţele lui Jageshwar, numindu-l „tată"; copilul i-a povestit şi lui cum fusese ucis.

Începând din 1956, prințul Atreva, din orașul Benares (actualul Varanares), a început să se intereseze de acest caz, interogându-l pe Shankar. Acesta i-a furnizat prințului o serie de detalii din viața lui Munna, copilul ucis, pe care numai familia acestuia le cunoștea. În plus, relatarea referitoare la asasinat nu varia niciodată, copilul rămânând consecvent în declarațiile lui.

Nemulțumit de vâlva stârnită, Babu Ram Gupta i-a interzis fiului său, sub amenințarea cu bătaia, să mai povestească cuiva despre viața lui anterioară. Jageshwar, care nu se îndoia că Shankar și Munna erau una și aceeași persoană, a încercat să redeschidă procesul, dar justiția indiană a refuzat, motivând că procedurile de judecată nu menționau că un mort ar putea fi citat ca martor.

Din 1956 până în 1965, cazul a fost cercetat cu minuțiozitate de prințul Atreva, căruia i s-au alăturat psihiatrul indian Jamuna Prasad (care nu era rudă cu Munna Prasad) și de cercetătorul american Ian Stevenson. Aceștia au încercat să afle dacă era posibilă o manipulare, lansând ca primă ipoteză complicitatea celor două familii. S-a constatat, însă, că nimeni n-ar fi avut nimic de câștigat din asta și, în plus, era imposibil ca un copil cu o vârstă atât de fragedă să învețe pe de rost o poveste din care, în decursul anilor, să nu uite nici un amănunt. De altfel, Babu Ram s-a arătat în permanență ostil față de declarațiile fiului său.

S-a ridicat, apoi, ipoteza criptomneziei (memoriei ascunse), presupunându-se că Shankar înmagazinase în mod inconștient discuțiile părinților săi despre asasinarea lui Munna, apoi s-a identificat cu victima, povestind ulterior evenimentul ca și cum el ar fi fost protagonistul. Și această ipoteză a căzut, deoarece, în acest caz, copilul nu ar fi putut cunoaște atâtea detalii intime din viața lui Munna. Și apoi, cum se explica cicatricea de pe gâtul lui Shankar?

Un grup de specialiști de la Centrul de cercetări psihice din SUA a avansat ideea că ar putea fi vorba de o relație telepatică stabilită între Shankar și mama lui Munna. Din motive necunoscute, băiatul fusese contactat în mod inconștient de femeia al cărei echilibru psihic fusese perturbat de șocul morții fiului ei. Shankar a devenit, astfel, victima acestei proiecții telepatice.

Până la urmă, pe baza „declarației" lui Shankar, ancheta s-a reluat, iar criminalul eliberat a fost rearestat. De această dată el nu și-a mai retractat mărturisirea, obținându-se probe concludente în susținerea vinovăției sale și a complicelui. Complice care, pentru prima dată, a mărturisit și el tot.

1.9. Telepații în slujba serviciilor secrete

ι În vara anului 1968, la Moscova, a avut loc o „conferință internațională despre percepții extrasenzoriale", la care au participat, pentru prima dată după cel de al Doilea Război Mondial, și specialiști în parapsihologie din SUA și Anglia, din rândul cărora au făcut o deosebită impresie Karl Nicolaev, Iuri Komenski și David Edward Naumov. Mai mult chiar, cunoștințele lor și ale „colaboratorilor" din țările vecine (Bulgaria, Cehoslovacia și Polonia) care

prezentau lucruri fantastice în telepatie, clarviziune şi psihokinezie, adică mutare de obiecte prin concentrare psihică la maximum, au produs stupoare. Dar nu mai mare decât experimentul de transmitere a unei note-test, de la Moscova la Novosibirsk. Totodată s-a mai arătat că pentru securitatea ţării se folosea telepatia pentru a se transmite ordinele strict secrete de deplasare a flotei marine. Dar şi americanii erau „deconspiraţi“ de către presa proprie şi cea franceză, cu privire la faptul că la bordul submarinului atomic *Nautilus* se foloseau percepţii extrasenzoriale. De asemenea s-a mai reţinut că, pentru a transmite o informaţie pe sistem telepatic trebuie să existe doi subiecţi, un transmiţător şi un receptor – care, aflaţi în nişte cabine speciale antifonate şi cu o anumită luminozitate care să nu excite câmpul vizual, intră într-un fel de transă, imprimându-şi mental figura unuia celuilalt şi invers şi numai astfel se transmite mental mesajul. Desigur că explicaţia s-a dat în mare...

ı Marianne Martson (60 ani), din New Mexico (SUA), este angajată a FBI, datorită capacităţii sale de a citi conţinutul scrisorilor înainte ca acestea să fie deschise. „Acest lucru s-a întâmplat pentru prima dată în 1951, pe când aveam 14 ani. Mama mea a primit o telegramă de la sora mea, Sophie, care o anunţa că e însărcinată. Înainte ca mama să deschidă telegrama, i-am reprodus cu exactitate conţinutul acesteia concentrându-mă, câteva secunde, asupra ei“, a declarat Marianne.

„În momentul în care mama a deschis telegrama, a fost foarte uimită, constatând că tot ceea ce îi spusesem era adevărat! Ulterior, am constatat că, ori de câte ori vedeam o scrisoare, dacă mă concentram, îi puteam reproduce conţinutul fără să fie nevoie să desfac plicul! În 1960 am fost contactată de cei de la FBI şi mi s-a propus să lucrez pentru ei. În anii care au urmat i-am ajutat de nenumărate ori să afle mesaje, fără ca scrisorile să fie deschise sau să prezinte vreo urmă de violare a corespondenţei.

Cea mai spectaculoasă întâmplare a avut loc în 1987. Fusesem plecată din New Mexico timp de două săptămâni. Când m-am întors, am fost surprinsă de numeroasele scrisori pe care le primisem, însă atenţia mi-a fost atrasă de un plic pe care nu era notat absolut nimic care să-i indice proveniența. Am luat plicul şi m-am concentrat asupra lui. După ce l-am citit, am constatat că el nu conţinea niciun fel de mesaj, ci că, de fapt, reprezenta un sistem de acţionare a unei bombe. Imediat, am tras concluzia că respectiva bombă se afla undeva, în casă. Profitând de faptul că locuinţa mea se afla la marginea oraşului, am ieşit imediat, m-am îndepărtat câteva sute de metri, după care am deschis plicul respectiv. În acel moment, locuinţa mea a sărit în aer, confirmând ceea ce bănuiam! Am fost foarte speriată, dar, în acelaşi timp, fericită!“

Ulterior, s-a constatat că bomba fusese plasată în casa lui Marianne Martson de către un agent sovietic care aflase că americanca era angajată a FBI, fără să ştie însă cu ce se ocupa aceasta.

ı Pentagonul cheltuieşte 80 de milioane de dolari pe an pentru proiectul cu numele de cod „Minders“ (Inteligenții), pentru care lucrează 800 de telepați, a căror principală activitate o constituie „citirea“ gândurilor inamicilor. Potrivit afirmațiilor lui Andrew Hetton, un expert în afacerile Pentagonului, proiectul a luat ființă în urmă cu câțiva ani.

„Femeile şi bărbații angajați au puterea de a «citi» gândurile şi de a influența deciziile inamicilor, prin telepatie. Ei pot «vedea» armele secrete construite de diferite puteri şi pot studia tactici şi planuri de război. Salariul lor anual variază între 80 000 şi 125 000 de dolari, în funcție de efortul depus. Câteodată, trebuie să-şi unească forțele mai mulți telepați, pentru a duce la bun sfârşit o misiune“, a încheiat Andrew Hetton.

În noiembrie 1995, CIA, cea mai puternică agenție de servicii secrete a Statelor Unite, a publicat un raport al misiunilor codificate „Stargate“. Subiectul: o serie de operațiuni ultrasecrete care au avut loc de-a lungul a 23 de ani şi au costat 20 de milioane de dolari. Publicul a aflat cu stupoare că CIA a recurs la serviciile parapsihologilor, pentru a-şi putea îndeplini misiunile. Printre altele, clarvăzătorii au determinat poziția ultra-secretă a unui submarin nuclear sovietic, au aflat locul în care se ascundea Gaddafi, în timpul raidului american din spațiul aerian al Libiei din 1986 şi au prevăzut atentatul asupra lui Reagan din 1981.

Pentru un francez în vârstă de 53 de ani, Jean-Pierre Girard, publicarea acestui raport a constituit o uşurare: putea vorbi despre toate întâmplările prin care a trecut, timp de 11 ani, din 1977 până în 1988. Jean-Pierre Girard este unul dintre cei mai uimitori „subiecți psihologici“ (acesta e numele pe care oamenii de ştiință îl acordă persoanelor care posedă puteri paranormale). Nu e impresionantă numai puterea lui de a prevedea unele evenimente, ci şi efectul produs cu ajutorul gândurilor sale: topirea sau îndoirea barelor din metal de la distanță, levitarea obiectelor din jurul lui, devierea undelor magnetice etc. „Totul a început cu o întâlnire discretă, într-un restaurant de pe strada Ternes, din Paris“, a declarat Jean-Pierre Girard. „Imediat, mi-am dat seama că interlocutorul meu nu este un simplu om de ştiință; îmi vorbea despre anumite misiuni, care aveau nevoie de ajutorul puterilor mele paranormale. La câtva timp după acea întâlnire, am primit acasă un plic, cu o poză în el. Mi se cerea să localizez bazele nucleare secrete ale URSS şi să precizez locul în care fusese făcută fotografia. Asta a fost prima mea misiune şi am dus-o până la capăt. Mi-am dat seama că în poză era un submarin nuclear sovietic şi am «văzut» locul în care ruşii experimentau armele lor atomice. Această misiune a fost un test, pentru ca serviciile secrete americane să vadă dacă se pot baza pe mine. Au fost satisfăcuți. Mi s-au oferit apoi alte misiuni. 35% dintre ele s-au soldat cu eşecuri, 30% au fost bunicele, iar restul au fost reuşite.

Misiunea cea mai bizară am avut-o în Mexic. Mi s-a cerut să realizez o experiență paranormală: să influențez, prin puterea gândurilor mele, un «confrate», un alt «subiect psihologic», aflat la 4000 km distanță de acel loc,

şi să-i ordon să ducă la capăt nişte misiuni. A fost o experienţă epuizantă, dar a reuşit. Apoi, am fost nevoit să opresc, tot prin forţa gândului, un giroscop utilizat în teleghidarea proiectilelor unui submarin de război. Mi-a fost foarte rău în urma acestor două experienţe. Am stat în pat câteva zile. Misiunile care au urmat m-au purtat prin toată lumea. În 1978, la Baguio, în Filipine, în timpul meciurilor de şah dintre Karpov şi Korcinoi, pentru titlul de campion mondial, ruşii au apelat la ajutorul mediumului Vladimir Zukhar, pentru a ieşi victorios Karpov. De când a început partida, mi-am observat «colegul», stând în spatele lui Korcinoi şi hipnotizându-l, pentru a-l face să piardă. Când serviciile secrete americane au renunţat la ajutorul meu, am aşteptat, ani întregi, să pot dezvălui totul, fără să-mi fie teamă că voi fi ucis!“

1.10. Câteva concluzii

Din studiile efectuate până acum asupra telepatiei s-au obţinut câteva concluzii interesante pe care vi le prezentăm:

- Telepatia are loc indiferent de distanţa dintre cei doi parteneri.
- Şansele de reuşită sunt mult mai mari dacă între cei doi parteneri există relaţii de simpatie sau afecţiune (în implicarea emoţiilor).
- Stările afective, emoţiile se transmit cel mai uşor. Aşa se explică frecvenţa mare a mesajelor telepatice între doi soţi, între gemeni, dar mai ales între mamă şi copii.
- Persoanele emotive, mai ales femeile, au şanse mai mari de a fi active telepatic. Femeile posedă un grad mai mare de empatie şi sunt mai apte.
- Cei mai buni telepaţi sunt surdomuţii. Ei sunt înzestraţi cu facultatea de a emite şi transmite gândurile, pentru că au învăţat să gândească prin imagini vizuale clare. Ori capacitatea de a produce imagini mentale clare reprezintă elementul esenţial al unei bune transmisii telepatice.
- Îi urmează copiii, adulţii emotivi, logici şi intuitivi. Extrovertiţii sunt mai telepatici decât introvertiţii. Drogurile depresive inhibă, însă alcoolul în mică cantitate, precum şi cafeaua, stimulează performanţele telepatice.
- Comunicările telepatice au mare adâncime de penetrare în mediul aerian, acvatic, terestru şi metalic.
- Se cunosc foarte multe cazuri de transmisii telepatice între om şi animale, mai ales de cele afective între stăpân – câine (cal).
- Unii bolnavi mintal (schizofrenici) au o crescută capacitate telepatică.

Rândurile de mai sus demonstrează fără echivoc faptul că telepatia este un fenomen real şi, mai mult, ea poate oferi mari avantaje lumii. De altfel, a fost avansată ideea, destul de îndrăzneaţă, conform căreia această putere nemaipomenită a minţii omului ar putea fi folosită în încercarea omenirii de a intra în legătură cu eventualele fiinţe inteligente din Univers.

Un lucru este cert şi anume că la ora actuală despre funcţiile şi posibilităţile creierului omenesc se cunosc extrem de puţine lucruri. Se ştie că în creierul

unei persoane normale, cortexul este solicitat doar într-o proporție de aproximativ 10 la sută, punându-se astfel întrebarea la ce servesc celelalte 90 de procente. Faptul că unele persoane, cu boli declarate de către medici ca fiind incurabile, reușesc datorită propriei voințe să învingă boala ne face să credem că cel puțin o mică parte din procentele creierului bolnavului aflate în stare latentă se activează, contribuind la însănătoşirea celui suferind.

Poate că odată cu ascensiunea omului pe scara evoluției sau cu ajutorul științei, în viitor telefonul, poşta electronică şi toate celelalte servicii de telecomunicații vor deveni absolut inutile, „discuțiile“ telepatice fiind ceva la îndemâna oricui.

2. CLARVIZIUNEA

2.1. Ce reprezintă acest fenomen

Clarviziunea reprezintă capacitatea unei persoane sau a unui animal de a cunoaşte, pe cale extrasenzorială, un obiect existent sau un eveniment fizic.

Exemplele de clarviziune sunt menționate în istorie, dar şi în mituri sau cărțile sacre ale omenirii. În aceeaşi măsură, sunt menționate exemple de comunicare între animale în caz de primejdie sau între animale şi oameni (stăpânii lor), predominând legăturile afective.

Clarviziunea s-ar putea defini ca fiind capacitatea specială pe care o posedă unii oameni, prin care sunt percepute anumite efecte vizuale sau auditive, tactile sau olfactive, în mod intuitiv sau extrasenzorial, fără nicio barieră spațiu-timp.

Toate aceste fenomene, pe care le posedă unii semeni de-ai noştri, nu au putut fi explicate ştiințific, căci ființa umană, ca şi planeta pe care trăim, nu poate fi înțeleasă pe deplin, existând încă multe enigme. Totuşi, exploatarea acestui dar s-a dovedit a fi extrem de avantajoasă, aducând mari foloase atât statului cât şi diferiților cetățeni. De aceea, factorul „psi“ ca fenomen foarte interesant a atras atenția oamenilor de ştiință, precum şi a... serviciilor secrete. Amintesc aici, cu titlu de exemplu, aşa-numita arheologie psihică. Aceasta consideră – şi rezultatele au fost pe măsură – că prin clarviziune se pot cunoaşte nu numai viitorul, ci şi trecutul îndepărtat.

Printre instituțiile care apelează, în unele cazuri, la serviciile clarvăzătorilor se numără şi poliția. Şi clarvăzătorii aduc multe foloase practice poliției. Căci în timp ce, spre exemplu, mărturisirea unei persoane hipnotizate e utilă poliției, persoana în cauză trebuie, într-un fel sau altul, să se afle în legătură cu cazul cercetat şi din această cauză nu tot ceea ce spune poate fi crezut, în timp ce „clarvăzătorul“ neimplicat nu este legat de caz, deci poate fi obiectiv, nepărtinitor. Nu se cunoaşte cum „funcționează“ oamenii cu asemenea capacități paranormale, dar este cert că au „puteri“ incredibile. De exemplu, olandezul P. Hurkos a observat că are această capacitate după ce a căzut de pe o scară şi s-a lovit la cap. Alții au fost curentați puternic, după care au dispus de capacități „supranaturale“.

„Clarvăzătorul“ identifică avionul dispărut dacă i se dă în mână o bucată dintr-o haină ce aparține pilotului, cu ajutorul căreia, printr-un mod necunoscut nouă, găseşte legătura între haină şi proprietarul ei, chiar dacă pilotul a murit în catastrofă. Poate spune exact unde se află mortul. Dar unii spun unde se află cel viu? Hurkos a ajutat Scotland Yard-ul şi în asemenea cazuri de persoane dispărute. Poliția poloneză, chiar în perioada socialistă, dând la o parte neînțelegerile ideologice, timp de mai multe decenii a folosit un preot catolic,

Klimuszko, care avea capacități fenomenale. Cu ajutorul fotografiilor sau al unor obiecte personale, el reuşea să găsească persoane dispărute cu ani în urmă. A avut numeroase cazuri vestite. Capacitatea sa paranormală era înnăscută, dar în 1940, nemții de la Gestapo l-au bătut foarte tare, şi, în mod curios, şi-a descoperit capacitățile parapsihologice, devenind vestit. El a descris într-o carte că „crima are umbra sa proprie, o umbră care îl urmăreşte mereu pe făptaş“, iar el, chiar dacă nu perfect, în multe cazuri reuşeşte să descopere umbra respectivă. A dovedit această capacitate, când, în anii ’60, dintr-o bancă din Silezia, persoane neidentificate au jefuit 12 milioane de zloți. Poliția l-a rugat pe preot să colaboreze cu ea, iar el „a ascultat în eter“. Astfel a reuşit să afle din ce țară erau făptaşii, că au fost trei şi unul din ei avea un atelier de lăcătuşerie. Apoi, a mai spus că unul din cei trei jefuitori ai băncii este un bărbat slab, de circa patruzeci de ani, ştia cum se îmbracă, cu ce fel de pantofi se încalță etc. Pe baza acestor urme poliția a reuşit să-i prindă repede pe făptaşi.

Dar despre realele beneficii pe care clarvăzătorii le aduc poliției ne vom da seama din cazurile care urmează.

2.2. De 23 de ani, o clarvăzătoare ajută Scotland Yard-ul la elucidarea crimelor

Încă de la vârsta de şase ani, Nella Jones avea premoniții exacte despre evenimentele ce urmau să se producă. Consătenii ei din Eynsford o luau peste picior, numind-o vrăjitoare. De atunci, Nella şi-a jurat să nu mai pomenească nimănui despre previziunile ei. Însă, în ziua de 6 septembrie 1973, când abia împlinise 41 de ani, Nella Jones a participat la elucidarea unui furt şi astfel a început cariera ei de consultantă a Scotland Yard-ului.

Femeia pregătea masa pentru cei trei copii ai ei şi îşi mai arunca din când în când privirea către ecranul televizorului. În cadrul rubricii de ştiri, se transmitea un comunicat referitor la furtul unui tablou de la muzeul Kentwood House, din Londra. Pânza fusese pictată de maestrul flamand Vermeer şi valora câteva milioane de dolari. Văzându-i pe polițişti cum scotoceau prin diverse case suspecte, Nella s-a pomenit murmurând: „Puteți să căutați mult şi bine! Tabloul nu e acolo!“ Apoi, femeia a luat o coală de hârtie şi un creion şi s-a apucat să deseneze schița unui cartier, în care nu pusese niciodată piciorul. După ce a trasat străzile, a însemnat două puncte diferite, apoi a format numărul de telefon al Scotland Yard-ului. A vorbit cu Arthur Pike, şeful poliției judiciare, care a invitat-o la sediu.

„Cred că ştiu locul în care se află tabloul furat! Hoțul a detaşat rama şi a ascuns-o într-un alt loc decât pânza“, a spus Nella Jones, stârnind atât neîncrederea, cât şi suspiciunea şefului poliției. Totuşi, el a decis să folosească această şansă şi şi-a trimis oamenii să o conducă în locul indicat de ea, convins întrucâtva de faptul că rama tabloului fusese deja găsită, în locul precizat de

Nella. Dar încercarea ei s-a soldat cu un eşec. În locul în care, după previziunile ei, ar fi trebuit să se afle pânza, nu s-a găsit decât sistemul de alarmă care fusese detaşat de pe spatele tabloului. „Ei bine, şi pânza unde ați ascuns-o, stimată doamnă?“, a întrebat-o Arthur Pike.

Dându-şi seama că era bănuită de faptul că ar fi participat la furt, Nella Jones a intrat în panică. A doua zi, i-a spus lui Pike: „Pânza e într-un cimitir“. Într-adevăr, pictura a fost găsită în cimitirul Highgate, după 10 săptămâni, iar hoțul, un membru al organizației IRA, a fost prins în anul următor. Arthur Pike şi-a cerut scuzele de rigoare, iar Nella Jones a devenit consultanta Scotland Yard-ului. Ori de câte ori se confruntau cu probleme dificile, inspectorii şi detectivii îi cereau ajutorul.

Ea a fost cea care l-a demascat pe autorul a 13 crime, denumit „Spintecătorul din Yorkshire“, în 1975. „Inițialele următoarei lui victime sunt J.H. Ea va fi asasinată într-o zi cu burniță. Spintecătorul din Yorkshire e şofer de camion şi locuieşte în Bradford, într-o casă cu numărul 6!“ Pe baza acestei previziuni a fost arestat „Spintecătorul din Yorkshire“, în persoana lui Peter Sutcliffe.

În 1989, Arthur Pike se afla în fața unui caz ce părea imposibil de rezolvat. El a apelat din nou la Nella Jones, iar aceasta i-a cerut s-o ducă la locul crimei. „Ucigaşul a intrat pe aici şi a asasinat-o pe proprietara imobilului, o femeie bătrână. A bătut-o, a târât-o în salon şi a lovit-o din nou, până când femeia a murit.“ Polițiştii au rămas perplecşi: ceea ce spunea Nella era dovedit de ancheta lor, în cele mai mici amănunte. Aplecându-se pe fereastră, ea a continuat: „Criminalul a venit cu un Ford Cortina ruginit, de culoare maronie. Earl... Nu ştiu dacă acest nume este al unei persoane sau al unei străzi, dar are legătură cu crima!“ Apoi, Nella a ieşit din casă, a străbătut mai multe străzi şi s-a oprit pe Earl Road, în fața unui atelier auto, numit „Earl Motor“. Într-adevăr, criminalul era chiar patronul atelierului, care se folosise de un automobil Ford Cortina maro, adus de un client la reparat.

Un an mai târziu, pe când stătea la taifas cu prietenii ei, polițiştii, în fața unei cești cu ceai, Nella l-a întrebat pe Pike: „În ce stadiu vă aflați cu dubla crimă de la muzeul de antichități din Brighton?“ Şeful poliției a schimbat o privire stupefiată cu colegii lui, căci niciunul nu avea cunoştință despre o asemenea crimă. „Înseamnă că încă n-a avut loc! Văd două cadavre şi foarte mult sânge. Pe asasin îl veți aresta la «Louis Market»!“

Crima s-a petrecut după două zile, exact în condițiile descrise, iar criminalul a fost arestat la «Louis Market», patru ani mai târziu.

Acesta a fost ultimul caz de anvergură la rezolvarea căruia a participat Nella Jones. Ea continuă să-i sfătuiască pe polițişti în unele probleme mai mărunte, dar a cerut să fie eliberată din funcția de consultantă, simțindu-se obosită. „Cazurile dificile mă solicită peste măsură. Probabil că vârsta îşi spune cuvântul!“ a declarat Nella Jones, acum în vârstă de 70 de ani.

2.3. Gerard Croiset – cel mai cunoscut detectiv psihic din Olanda

Gerard Croiset, născut în 1909, a fost numit detectiv paranormal, datorită unor capacități excepționale de clarvăzător. Croiset şi-a descoperit această capacitate ieşită din comun în jurul anului 1930. După cel de-al Doilea Război Mondial, Gerard Croiset a fost luat sub oblăduirea sa de către Willem Tenhaeff, profesor de parapsihologie la Universitatea din Utrecht, viitorul director al Institutului de Parapsihologie al respectivei universități.

Clarvăzătorul Croiset a fost solicitat în numeroase cazuri nerezolvate de poliție. În 1959, Croiset a descoperit locul unde se afla fiica dispărută a unui profesor universitar din SUA. Mai târziu, a ajutat, deseori, la urmărirea şi anchetarea cazurilor mai dificile.

La cererea poliției din statul american Minnesota, profesorul W. H. Tenhaeff solicită serviciile lui Gerard Croiset, pentru a elucida enigmatica dispariție a unui tânăr pe nume Tony De Vitto. La 3 februarie 1960, în prezența unui grup de studenți, prof. Tenhaeff îi arată lui Croiset fotografia lui De Vitto, despre care se presupune că ar fi fost omorât. Iată rezumatul şedinței de clarviziune înregistrat pe bandă magnetică. După descrierea cu lux de amănunte a persoanei dispărute, Croiset descrie tabloul răpirii lui De Vitto. Acostat în plină stradă, acesta va fi răpit de patru bărbați şi transportat într-o limuzină în afara oraşului.

Primul popas făcut de agresori va fi în (sau lângă) o casă de țară, aflată lângă un grup de şase clădiri înalte. În apropiere, Croiset vede ceva ca o pajişte sau un parc, pe lângă care trece o şosea ce intersectează o cale ferată. Cu ajutorul unei hărți rutiere, Croiset va localiza perimetrul ce cuprindea un teren mai înalt lângă nişte gropi sau râpe. Într-un club, sau mai degrabă o cârciumă cu salon de dans, De Vitto s-a întâlnit, înainte de a fi răpit, cu o tânără care va fi şi ea omorâtă. Descrierea femeii, a asasinilor, localizarea regiunii, au fost elemente esențiale ce au uşurat mult sarcina poliției care, în scurt timp, descoperă mobilul crimei şi pe asasini.

În regiunea unde s-a comis dublul asasinat, şeful mafioților era şi patronul cârciumii în care funcționa un tripou clandestin. Locul era frecventat de Tony De Vitto şi de prietena lui, Shurley Crosby. Aflat mai tot timpul în fieful mafioților, De Vitto va fi indiscret şi, neinspirat, va încerca să-i şantajeze. Simțind pericolul, Rocky Lupino, bossul bandei, va reacționa în unica manieră posibilă. Sentința va fi scurtă şi dusă la îndeplinire de 4 gorile, depistate în urma descrierilor făcute de Croiset. Deznodământul, dar mai ales procedeul la care a apelat poliția, a făcut mare vâlvă în America şi a declanşat o neaşteptată şi incisivă curiozitate a publicului pentru tot ce ținea de zona paranormalului.

Cel mai cunoscut caz rezolvat de el este cel al dispariției unei fetițe de patru ani din Brooklyn, New York, în 22 februarie 1961.

Croiset acceptă să se ocupe de caz şi, înainte de a pleca din Olanda spre New York, îşi face o idee despre ceea ce s-a întâmplat. După el, fetița era

moartă, iar trupul ei zăcea într-o clădire cu o firmă deasupra, lângă o linie de metrou şi un râu. Ucigaşul era un bărbat scund, cu faţa ascuţită, de 54–55 ani, din sudul Europei, îmbrăcat în culori închise.

La New York are o viziune mai clară: afirmă că imobilul are 5 etaje, iar trupul fetiţei se află la etajul doi.

După cum a prezis Croiset, trupul a fost găsit la etajul doi al unei clădiri de lângă fluviul Hudson şi o linie de metrou. Poliţia arestează un bărbat scund, cu faţa ascuţită, îmbrăcat în cenuşiu. Croiset s-a înşelat doar în două aspecte: clădirea avea patru etaje, nu cinci, iar criminalul era din Anglia, nu din sudul Europei.

Era prin 1949. Poliţia încerca de mai mult timp să-l descopere pe autorul unei crime sexuale. Existau mai mulţi suspecţi, dar niciun indiciu cert în privinţa vinovatului. I se ceru ajutorul lui Croiset. Îi înmânară două pachete conţinând probe. Fără a le deschide măcar, acesta „ghici“ pe loc, cu precizie, conţinutul lor. În primul pachet – spuse el – se găsea tutun ce provenea dintr-o casă în care locuiau doi fraţi. Îi descrise exact, afirmând, totodată, cu mare siguranţă, că ei erau vinovaţii. În al doilea pachet era un sac, pe care, la început, clarvăzătorul l-a asociat unei... vaci. Explică, apoi: cei doi momiseră într-un staul de vite o fetiţă anormală, pentru a o viola. Ulterior o vârâseră în acel sac, certându-se în privinţa sorţii pe care urmau să i-o rezerve. În cele din urmă, au lăsat-o în viaţă.

În plus, Croiset mai dezvălui poliţiei că respectivii comiseseră şi alte crime, între care şi violarea, în timpul războiului, a unei tinere evreice. Reuşi chiar să găsească imobilul unde se petrecuseră faptele. Pe baza informaţiilor furnizate de Croiset, cei doi au fost arestaţi şi, apoi, condamnaţi. Dar clarvăzătorul a mai prezis ceva: sinuciderea unuia dintre fraţi. Şi chiar data la care sinuciderea urma să se producă.

Sângele apă nu se face...

Se întâmplă, arareori, ca darul clarviziunii să fie moştenit de urmaşi. În cazul lui Gerard Croiset junior, însă, aceasta s-a întâmplat. Şi, asemenea tatălui său, el a putut face proba capacităţilor sale neobişnuite, colaborând cu poliţia. Or, ce alt „certificat de autenticitate“ putea fi mai convingător decât acesta?

Iată, de pildă, cum a reuşit Croiset jr. să elucideze misterul dispariţiei a două tinere din Carolina de Sud, la o distanţă de mii de kilometri.

Cele două fete plecaseră împreună să se plimbe pe plaja Folly Beach, în apropiere de Charleston, şi, de atunci, nu se mai ştia nimic despre ele. Căutările poliţiei se dovediră zadarnice. Disperată, mama uneia dintre fete îi scrise lui Croiset, implorându-l s-o ajute. Drept răspuns, acesta desenă o hartă a plajei (pe care n-o văzuse niciodată!), însoţind-o de o scrisoare. Precizia extraordinară a hărţii (erau indicate până şi staţia de autobuz şi parkingul existente în zonă) convinse poliţia să-l ia în serios. Scrisoarea se dovedi, şi ea, exactă: „Cele

două fete vor fi acolo (pe plajă); vor fi împreună“ – preciza ea. Au fost găsite în locul indicat. Erau, într-adevăr, împreună, îngropate în nisip! Fuseseră asasinate...

2.4. A devenit clarvăzător după ce a căzut în cap

Se numea Pieter van der Hork şi era tot olandez. Era cunoscut, însă, ca Peter Hurkos şi s-a bucurat de o celebritate comparabilă cu a lui Croiset. Spre deosebire, însă, de acesta, la Hurkos darul clarviziunii nu era înnăscut. A survenit un accident: o cădere de la mare înălțime, de pe o schelă. Când şi-a revenit, se afla în spital şi avea o fractură de craniu. Dar şi o calitate în plus: putea citi gândurile celor din preajmă şi chiar să prezică viitorul! Următoarea întâmplare i-a „deschis ochii“. Într-o zi, pe când o infirmieră îi lua pulsul, el se trezi avertizând-o să aibă grijă ca nu cumva să piardă valiza unui prieten. Abia atunci realiză femeia că uitase, chiar în dimineața aceea, valiza amicului în tren. Avertismentul venise prea târziu. Dar ce descoperire tulburătoare făcuse Peter Hurkos!...

Ca şi cei doi Croiset, Hurkos s-a dovedit un excelent „psiho-detectiv“, ajutând, adesea, poliția. Exemplul ce urmează este cât se poate de edificator.

1958. Miami, Florida. Fusese ucis un taximetrist. Timpul trecea, iar polițiştii nu reuşeau deloc să „prindă un fir“ care să-i conducă la criminal. Apelară, atunci, la Hurkos. A fost suficient ca acesta să ia loc în maşină, pe scaunul şoferului, pentru a „desluşi“ tragica întâmplare. Descrise asasinul, în cele mai mici amănunte: era înalt şi slab, avea un tatuaj pe brațul drept şi mersul caracteristic marinarilor. Se numea Smitty şi mai comisese o crimă în Miami: ucisese cu puşca un bărbat, în apartamentul său. O astfel de crimă fusese comisă, într-adevăr, cu puțin timp în urmă! Dar nimeni nu făcuse vreo legătură între cele două asasinate. Ca urmare a dezvăluirilor lui Hurkos, ca şi a mărturiei unei chelnerițe dintr-un restaurant (care l-a recunoscut în fotografia arătată de polițişti pe marinarul ce se lăudase în fața ei că a ucis doi oameni), Smitty a fost dat în urmărire, apoi arestat, la New Orleans, şi adus la Miami. A mărturisit omorârea şoferului de taxi, fiind condamnat la închisoare pe viață...

În 1947, Hurkos a ajutat poliția olandeză în prinderea unui criminal în localitatea Limburg. El s-a angajat să ajute şi la prinderea sugrumătorului de la Boston – SUA. Pe baze psihice a reuşit să ajungă la acel bărbat pe care apoi poliția l-a arestat ca fiind criminalul. Acest suspect s-a internat, ulterior, într-un sanatoriu de psihiatrie. Dar aspectul său, locuința sa şi felul său de a fi corespundeau exact cu descrierea făcută de Hurkos. Mai târziu, un alt bărbat s-a predat poliției, susținând că el este autorul crimelor din Boston, dar Hurkos a continuat să-şi susțină propria variantă.

2.5. O clarvăzătoare contra mafiei drogurilor

Dorothy Altea este o celebră clarvăzătoare din Los Angeles. Polițiștii de la Brigada antidrog din localitate i-au cerut sprijinul deoarece înregistrau numai insuccese în acțiunile lor împotriva cartelului drogurilor. Şeful brigăzii şi adjunctul său bănuiau că în mijlocul lor se află un polițist corupt care îi prevenea pe mafioți.

Auzind despre ce este vorba, Altea le-a cerut o hartă cu locurile în care acționa cartelul drogurilor. După trei sferturi de oră de tăcere şi concentrare asupra hărții, Altea le-a spus că printre ei nu se află niciun trădător, dar că au un adversar de temut în tabăra contrabandiştilor. Ofițerii au fost mulțumiți de răspuns, dar s-au arătat deosebit de neliniştiți de noul personaj pe care Altea îl adusese în scenă.

După alte douăzeci de minute de transă, Altea le-a furnizat ofițerilor şi inspectorilor date uimitoare.

De mai bine de trei ani, două personaje, nu unul, se puseseră la dispoziția cartelului drogurilor, pentru retribuții de ordinul milioanelor de dolari. „Pe cel mai în vârstă îl cheamă Bernie, pe cel mai tânăr, Robin. Datorită priceperii lor, operațiunile voastre au început să eşueze!“ a declarat vizionara.

Pe baza indiciilor date de Altea, comisia a făcut investigații care au confirmat spusele ei. Într-adevăr, potrivit datelor arhivate, prelucrate pe calculator şi completate cu informații culese de la veteranii de război, Bernie Hutton (56 ani) participase la războiul din Vietnam, cu mai bine de 20 de ani în urmă, fiind repatriat cu gradul de sergent de puşcaşi marini. El se distinsese în mod deosebit în trupele de gherilă din jungla de pe Mekong, ajungând, ulterior, să instruiască grupe de comando care s-au dovedit extrem de eficace. Robin Baffin, mai tânăr cu 10 ani ca el, era un puşcaş marin deosebit de crud, care nu lua niciodată prizonieri, ci îi ucidea pe loc pe cei care se predau.

După terminarea războiului, se pare că cei doi s-au despărțit o vreme. Datele furnizate de poliție relevau că s-au întâlnit din nou, în 1982, când au început să instruiască împreună, în fosta RDG, combatanți din Orientul Mijlociu. Din 1990, au fost semnalați în Columbia, începând de atunci, se pare, colaborarea lor cu cartelul drogurilor.

La 15 iulie 1994, comisia obține aprobarea de a o utiliza pe clarvăzătoarea Altea pentru a-i captura pe Hutton şi pe Baffin. Instalată într-un apartament luxos dintr-un hotel din Los Angeles, Altea, împreună cu comisarul Parcatti şi oamenii lui, au început operațiunea de „filare“ a celor doi. Asta însemna că, zi de zi, câte 4-5 ore, Altea se concentra intens, încercând să descifreze, de la mii de km distanță, intențiile şi planurile lui Hutton şi Baffin. Ideea era de a afla din timp orice mişcare a celor doi, care ar fi putut permite organizarea unei acțiuni de capturare. Au trecut mai bine de trei luni până când s-a ivit ocazia favorabilă. Travestit în om de afaceri, Hutton avea să fie, pe 19 octombrie, la o mare bancă din Ciudad de Mexico, pentru a trata o operațiune

de „spălare“ a banilor. Urma să fie însoțit doar de trei oameni de încredere, dintre care unul avea să fie deghizat în femeie. Baffin nu era printre ei.

Pe 19 octombrie, agenții federali, împreună cu poliția mexicană, au pus la punct capturarea lui Hutton. La 30 km de Ciudad de Mexico, limuzina cu cei patru contrabandiști a fost oprită și ei au fost somați să iasă afară din mașină cu mâinile la ceafă. În momentul în care un polițist încerca să-i pună cătușele, Hutton a declanșat grenada defensivă, pe care o avea la brâu. Explozia acesteia l-a sfârtecat, omorând pe loc doi polițiști și rănind alte patru persoane.

La câteva săptămâni după anihilarea lui Hutton, Altea ceru un ajutor consistent inspectorului Parcatti. Ea spuse că Baffin, camaradul lui Hutton, aflase că ea îi sprijinea pe polițiști și jurase să se răzbune.

„Va veni aici personal, mă va lua ostatică și se va retrage în siguranță în munții lui, după ce mă va omorî!“ spuse ea inspectorului. Era foarte tulburată, deoarece Baffin era mult mai greu de „citit“ decât Hutton. Parcatti întări paza la camera lui Altea și ceru lui Ambrose Dexter, directorul hotelului, să sporească securitatea clădirii.

„Să fie neapărat o femeie la mine!“ ceru, în mod ciudat, Altea. Angie Anderson, o strălucită agentă FBI, fu chemată să stea zi și noapte în apartament cu Altea. Întrebată când va ataca Baffin, prezicătoarea răspunse că nu știe precis, dar că va fi cât de curând.

Într-adevăr, pe 17 noiembrie 1994, Baffin dădu lovitura, luându-i pe toți prin surprindere.

Dând impresia unui partener de afaceri (avea mustăcioară și ochelari), el se așeză, în aceeași zi, pe la orele 14, la masa unde prânzea directorul hotelului, Ambrose Dexter. Acesta mânca, de obicei, la un mic restaurant aflat nu departe de hotelul pe care îl conducea și în care era găzduită Altea.

Amenințându-l cu pistolul ascuns în buzunarul hainei, Baffin îl somă pe Dexter să îl conducă la apartamentul lui Altea, spunând polițiștilor că este un specialist în probleme de securitate.

Directorul hotelului, urmat la doi pași de Baffin care stătea cu mâinile în buzunare, trecu prin toate filtrele până la apartamentul lui Altea. Când intrară, polițistul care le deschise ușa căzu în vestibul, împușcat de glonțul pistolului mânuit de Baffin. În livingul apartamentului, Altea îi aștepta cu brațele încrucișate la piept.

„Ai venit ca să mori!“ îi spuse ea simplu lui Baffin.

„Aiurea, voi o să muriți! Am să vă leg strâns cu un șnur plin cu grenade și o să vă țin lângă mine până mă văd înapoi în munți. Și acolo, o să explodați ca Hutton!“, răspunse Baffin. În acel moment, se auzi un cântec venind din camera de baie. Baffin deschise ușa și rămase în pragul ei, privind-o pe agenta federală, care făcea baie. Ținându-i sub bătaia armei pe Dexter și pe vizionară, Baffin îi ceru agentei să se îmbrace rapid. Considera, probabil, că un ostatic în plus, mai ales o femeie, nu strica. Asta era intenția lui, pe care n-a mai

apucat să şi-o ducă la capăt. Angie Anderson l-a împuşcat în gât şi în cap cu patru focuri trase cu revolverul aflat sub halatul de baie de pe servantă.

Baffin crezuse că-i o femeie oarecare, prietenă cu Altea.

2.6. Cerşetoarea misterioasă

Timmy Ryan, un locotenent de poliție din Chicago, s-a mutat cu serviciul în Boston la Brigada criminală, după ce s-a stabilit în acest oraş în urma căsătoriei cu o specialistă în domeniul calculatoarelor. În peregrinările lui prin locurile rău famate din Boston a dat peste o cerşetoare bătrână, care îl ajutase în elucidarea unei crime pe când lucra în Chicago. Femeia, deşi ducea o viață mizeră, era o clarvăzătoare misterioasă.

Ofițerul se ocupa acum de un nou caz. Doamna Donovan, de 39 de ani, directoarea unei case de modă celebre, a fost găsită de menajera sa într-o stare cumplită! Totul era mânjit cu sânge, inclusiv aşternuturile patului în care se afla. Trupul răstignit avea numai în regiunea abdomenului 11 lovituri de cuțit. Acelaşi cuțit i-a fost înfipt adânc în inimă şi lăsat acolo. Urechile i-au fost tăiate şi aşezate peste ochi. Obrajii i-au fost, de asemenea, sfârtecați de lovituri de pumnal. După autopsie s-a constatat că era şi însărcinată. După îndelungi cercetări, toți cei suspectați din anturajul victimei au fost scoşi din cercul de bănuiți, având alibiuri solide. Cazul părea de nerezolvat.

Locotenentul Ryan a căutat-o atunci pe cerşetoare şi i-a solicitat ajutorul. Clarvăzătoarea a cerut 1000 de dolari, acesta fiind tariful ei pentru astfel de cazuri. După ce s-a învoit, cerşetoarea a intrat în transă, apoi a spus: „Femeia aceasta a murit de mâna unei femei din Detroit, care e sora vitregă a moartei. Acestea trăiau împreună, erau lesbiene. Moarta s-a îndrăgostit de un bărbat cu care voia să facă un copil. Căutați bărbatul printre voi, are grad mare şi e însurat“. Sora vitregă, de care nici măcar nu se ştia, a fost găsită în Detroit, la o filială a companiei d-nei Donovan. Şi-a recunoscut crima.

La scurt timp de la rezolvarea acestui caz, poliția din Boston a intrat în alertă maximă. Zeci de copii răpiți într-o singură lună! Zeci de tinere fete între 12–25 de ani dispăreau fără nicio urmă. Populația trăia în teroare şi bombarda poliția şi municipalitatea cu amenințări dacă nu se iau măsuri urgente. S-a apelat la poliția federală pentru ajutor, dar lucrurile stagnau, nu exista nicio pistă.

Locotenentul Ryan s-a gândit atunci să apeleze din nou la ajutorul misterioasei cerşetoare. A dat-o în urmărire, şi femeia a fost găsită după două zile lângă un container. După ce a luat cunoştință de datele cazului, clarvăzătoarea a spus că-i poate ajuta, dar prețul este acelaşi. De acord. În timp ce era în transă, ea s-a exprimat: „Toți puştii răpiți sunt, la această oră, cârnați la El Paso. Fetele sunt drogate şi aruncate în bordeluri. La o clinică particulară se află organele interne şi ochii copiilor ucişi, care aşteaptă să fie vândute unor oameni cu bani. Şeful clinicii e alb în cap şi are barbă mare. Poartă ochelari cu ramă de aur şi e şchiop. Clinica e înconjurată de pădure.“

A luat cei 1000 de dolari şi a dispărut. Cine ştie prin ce oraş din SUA mai peregrinează acum? În urma previziunilor cerşetoarei a fost descoperită o bandă de traficanți de carne vie şi de organe umane.

2.7. „Detectorul“ de bombe

Bill Northon (45 ani) din Detroit (SUA) este cunoscut datorită capacității sale de a descoperi locurile în care sunt ascunse bombe. Adesea, el a ajutat echipele de genişti să dezamorseze la timp bombele, prevenind, astfel, numeroase acțiuni teroriste.

„La început, când am avut prima viziune, a fost vorba despre o bombă pusă într-o maşină-capcană. Imaginea acestei maşini îmi revenea, obsedant, în minte. Am anunțat poliția, avertizându-i pe ofițeri asupra a ceea ce urma să se întâmple. M-au crezut nebun, dar un terorist i-a sunat, anunțându-i acelaşi lucru: Astfel, i-am ajutat să descopere maşina respectivă şi să dezamorseze bomba, în timp util!“ a declarat Bill Northon.

„Cel mai greu caz la care am participat a avut loc în luna octombrie a anului 1999. Într-o noapte, am visat o bombă care era amplasată la sediul unei bănci din Detroit, dar n-o puteam localiza cu precizie. Deşi vizualizam banca, nu reuşeam să văd unde era amplasată bomba. Am avut nevoie de 30 de minute de concentrare maximă, pentru ca, în final, să descopăr că bomba se afla într-un canal de scurgere, care trecea pe sub sediul băncii! Acum, poliția colaborează frecvent cu mine. De multe ori mi s-a propus să ocup un post în poliție, dar am refuzat. Nu am nevoie de post şi nici nu doresc bani pentru ceea ce fac! Am norocul de a avea această capacitate şi sunt fericit să le pot fi util semenilor mei!“ a încheiat Bill Northon.

2.8. Oameni capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă, lucruri care se află la sute de kilometri distanță de ei

Oamenii de ştiință americani consideră că, în prezent, pe glob se află în jur de 10 000 de clarvăzători, care sunt capabili să vadă, să audă şi chiar să miroasă lucruri care se află la sute de kilometri distanță de ei.

Unul dintre cazurile cele mai interesante este cel al Helenei Busk, din Toledo, Ohio (SUA). Ea a sesizat că, într-o seară, înainte de a adormi, simțea tot felul de lucruri ciudate: vedea un om plimbându-se prin curte, îl auzea vorbind cu animalele, simțea în nări mirosul de iarbă de la ferma lui. Credea că este un vis, dar, în cea de a doua seară, totul s-a repetat. La fel şi în a treia seară, şi în a patra. Agasată, femeia s-a gândit să vadă dacă acea fermă şi persoana respectivă existau cu adevărat. S-a concentrat mai mult decât de obicei şi a reuşit să citească adresa pe un plic aflat pe o masă: John Marrow,

Sioux City (Dakota de Nord). Asta însemna o distanță de peste 900 km de locul în care se afla ea. A doua zi, dis-de-dimineață, a pornit spre Sioux City. Știa împrejurimile, doar le „văzuse“ de atâtea ori, deci nu i-a fost greu să găsească ferma lui John Marrow. Totul era exact așa cum știa: iarba, animalele, până și John avea aceeași voce pe care o „auzise“. Helen i-a povestit medicului ei psihiatru ceea ce i s-a întâmplat: acesta le-a povestit unor prieteni și, astfel, cazul ei a făcut mare vâlvă în SUA. Apoi au apărut și alți clarvăzători.

În 1980, un grup de medici de la Central Medical Maimonides de lângă Chicago au efectuat cercetări asupra a trei astfel de clarvăzători. Pentru Malcolm Bessent, ei au cerut sprijinul membrilor formației de muzică rock „The Grateful Dead“. Aceștia susțineau un show la 500 de kilometri distanță de locul în care se afla Bessent, care trebuia să descrie ce se întâmpla pe scenă în timpul concertului. Unul dintre cercetători înregistra spusele lui Bessent, iar ceilalți urmăreau transmisia concertului pe niște camere video special amplasate. După câteva minute de concentrare, Bessent a început să descrie cu lux de amănunte spectatorii, numărul lor, ce haine purtau membrii formației, a fredonat câteva melodii, dintre care unele erau în primă audiție, și chiar a reușit să descrie parfumul solistului grupului, deși acesta era un parfum de damă, pe care cântărețul nu-l mai folosise niciodată până atunci.

Al doilea experiment a fost făcut pe Ingo Swamm, de profesie contabil, din statul Texas. Acestuia i s-au înmânat 10 perechi de cifre, indicând latitudinea și longitudinea unor locuri de pe glob. Cel mai apropiat se afla la 30 km de locul în care se afla Ingo, iar cel mai îndepărtat, tocmai în Norvegia. Ingo Swamm s-a descurcat foarte bine, localizând, cu mare precizie, locurile indicate. Mai mult decât atât, el a descris cu lux de amănunte relieful zonelor respective, cum era vremea, vegetația și chiar mirosul specific.

Cel de-al treilea experiment a avut-o ca subiect de studiu pe Joanna Barnett, din Los Angeles. Aceasta era cunoscută în comunitatea sa ca o ghicitoare în globul de cristal. Joanna a fost închisă într-o cameră, împreună cu un grup de medici și cu globul ei de cristal. La New York, un alt participant la experiment se afla într-o bibliotecă și citea o carte. După ce s-a concentrat și a privit foarte atentă în globul de cristal, Joanna Barnett a fost capabilă să spună în ce bibliotecă se afla individul respectiv, ce carte citea, redând chiar câteva pasaje din carte. L-a „urmărit“ pe cercetător, pe când acesta părăsea biblioteca, l-a auzit certându-se cu un vânzător de hotdogs și a remarcat că aceștia nu miroseau prea bine. Pe toată durata experimentelor, celor trei clarvăzători li s-au măsurat tensiunea arterială, pulsul, frecvența respiratorie și activitatea cerebrală. Singurele modificări apărute au fost scăderea ritmului cardiac și a tensiunii arteriale și intensificarea, mult peste normal, a activității electrice a emisferei drepte a creierului, cu predominarea undelor beta și delta și cu un traseu specific somnului profund.

Cercetările efectuate au dus la concluzia că această capacitate de „a simți“ la distanță se datorează activității emisferei cerebrale drepte. Aceasta, în mod

inexplicabil, deocamdată, şi în anumite condiţii, poate primi informaţii pe care, prelucrându-le cu ajutorul emisferei stângi, le redă sub forma fenomenelor de clarviziune. Pentru a fi clarvăzător, este nevoie de o mare putere de concentrare şi de un obiect asupra căruia să se fixeze atenţia. Acest obiect poate fi un glob de cristal, o oglindă, un pahar cu apă etc. Toate acestea folosesc la creşterea puterii de concentrare. Astfel, emisfera cerebrală stângă va fi „scoasă“ din funcţiune, rămânând „trează“ doar atât cât să primească informaţiile de la cea dreaptă, care va recepţiona, în mod direct, fără o analiză prealabilă, semnalele externe.

Deşi o vreme a fost considerată un fel de autohipnoză capacitatea de a vedea şi de a auzi la distanţă, clarviziunea este folosită astăzi, oficial, în scopuri militare. NASA are ca angajaţi mai mulţi astfel de clarvăzători, care pot vedea mai repede şi mai detaliat ceea ce se întâmplă la sute de kilometri distanţă.

2.9. Colecţie de cazuri judiciare rezultate prin metode paranormale

Britanicul Colin Wilson a reuşit să adune o colecţie impresionantă de cazuri de dispariţii, crime sau sinucideri, rezolvate prin metode care ţin de domeniul paranormalului.

Colin Wilson încearcă, de peste 25 de ani, să explice modul de lucru al clarvăzătorilor. Primul caz consemnat de Wilson s-a petrecut în 1956, în Africa de Sud. O tânără de 18 ani din Durban a dispărut în timp ce se întorcea de la serviciu spre casă.

După ce poliţiştii au încercat în zadar să o găsească pe tânără, părinţii fetei au apelat la Nelson Palmer, un vecin care avea reputaţia de a putea oferi informaţii despre un om doar dacă atinge un obiect care aparţine respectivei persoane. Palmer le-a spus părinţilor să aducă orice obiect de vestimentaţie care aparţine fiicei lor. După câteva minute de concentrare, Palmer a povestit că fiica lor a plecat de la serviciu împreună cu un bărbat şi s-a urcat într-o maşină albastră. Apoi, clarvăzătorul a relatat că tânăra se află într-o mlaştină din apropiere de Durban. Poliţiştii au plecat imediat la locul indicat şi au găsit, într-adevăr, cadavrul fetei, care fusese împuşcată în cap.

Cu ajutorul indiciilor pe care le-a „citit“ Nelson Palmer în haina fetei, poliţiştii au reuşit să-l aresteze pe bărbatul care comisese crima. Palmer şi-a repetat performanţele câteva săptămâni mai târziu când a reuşit, tot cu ajutorul unui obiect, să identifice locul în care se afla un doctor care se sinucisese. „Acesta este primul caz în care este evidentă implicarea unui clarvăzător şi folosirea unor metode neconvenţionale de cercetare. Atât Palmer cât şi alţi clarvăzători susţin că nu este vorba despre ceva supranatural şi nu are nimic de-a face cu spiritul morţilor. Este un fel de «al şaselea simţ»“, povesteşte Wilson.

El încearcă să explice în ce constă acest fenomen, denumit psihometrie: „Funcționează asemănător unui radio. Oamenii percep anumite semnale sau frecvențe cerebrale. Foarte mulți dintre noi au această capacitate, trebuie doar să știi să te relaxezi și să poți selecta acele unde care îți oferă informațiile pe care le cauți. Celor care reușesc acest lucru le este foarte ușor să citească istoria unui obiect și a persoanelor care au intrat în contact cu acesta, doar dacă îl țin în mână."

Colin Wilson susține că, în Marea Britanie, cel mai bun clarvăzător care folosește psihometria este Robin Winbow, un fost dansator, care a reușit să găsească circa 20 de persoane dispărute, ucise sau pur și simplu plecate de acasă, doar cu ajutorul unui obiect care le-a aparținut acestora.

„L-am supus pe Winbow unui experiment. Am făcut rost de câteva oase de animale preistorice, și l-am rugat să deseneze forma aproximativă a respectivului animal. A reușit perfect să-și imagineze cum arătau animalele, deși nu avea cunoștințe de specialitate", a mai spus Colin Wilson.

2.10. „Adevărul se află dincolo de noi"

Tony Stubley pretinde că este înzestrat cu o forță specială care îl ajută în lupta împotriva crimei – puterea supranaturalului. „Ziua de naștere mi-o împart cu personajul Fox Mulder din serialul „Dosarele X", spune el. „Și asta pentru că știu că eu sunt destinat activităților paranormale." Neobișnuitul polițist afirmă că, într-o zi, intuiția psihică va fi utilizată în rezolvarea celor mai dificile cazuri.

„Dacă îți deschizi mintea tuturor posibilităților, rezultatele sunt uimitoare", spune Tony, în vârstă de 31 de ani. Așa cum se spune în „Dosarele X", „adevărul se află dincolo de noi, dar eu vreau să îl aflu".

Tony, care este din Bexleyheath, Kent, a devenit conștient de însușirile sale psihice încă din adolescență. „Știam rezultatele meciurilor de fotbal înainte ca ele să se joace și întotdeauna știam când cineva voia să intre în legătură cu mine. Era ceva de genul celui de-al șaselea simț", explică el. „La început, am pus totul pe seama intuiției, până în ziua în care a avut loc o întâlnire de gradul trei, ceea ce m-a determinat să devin interesat de activitățile paranormale."

Tony avea numai 16 ani, când, împreună cu alți prieteni, a observat un obiect ciudat pe cer. Era o navă mică, cenușie, care se mișca extrem de încet. Apoi, a dispărut brusc.

„Pe vremea aceea, locuiam în apropiere de aeroportul londonez Gatwick, dar știam că acela nu fusese un avion", spune Tony. „Le-am spus celor de la poliție, ei având și alte rapoarte referitoare la apariții similare, și nu a fost greu să ne dăm seama că văzusem, de fapt, un OZN. Atunci a început totul."

De-a lungul anilor, Tony a investigat toate aspectele activității paranormale. A studiat totul, de la fantome la coincidențe bizare și extratereștri. „Am văzut

prima fantomă pe când lucram într-un magazin din Sheerness“, îşi aminteşte el. „Într-o zi, trebuia să urc în pod să aduc nişte mobilă de grădină care era depozitată acolo. Era întuneric beznă şi absolut pustiu. Deodată, am simţit că cineva mă atinge pe umăr. M-am răsucit şi am observat cu coada ochiului forma cețoasă a unei femei în vârstă. Mi-a fost atât de frică, încât am simţit cum mi se face părul măciucă. Când am coborât, unul dintre colegii mei a văzut că eram palid şi mi-a spus: «Probabil ai zărit fantoma noastră». În urmă cu câțiva ani, o femeie în vârstă căzuse pe acele scări şi murise, iar de atunci se spunea că fantoma ei bântuia locul.“

La puțin timp după acest incident, Tony s-a înscris voluntar în poliție şi de atunci îşi foloseşte capacitățile paranormale în rezolvarea cazurilor.

„Într-o noapte, mă aflam într-o misiune de patrulare cu alți colegi, când, la un moment dat, ni s-a raportat prin radio furtul unei maşini“, spune el. „Ofițerii care se aflaseră în urmărirea ei o pierduseră când aceasta intrase pe o mare proprietate şi dispăruse pur şi simplu din câmpul lor vizual. Brusc, am simțit unde se afla maşina. Le-am sugerat colegilor mei unde trebuia să căutăm, chiar dacă pentru asta trebuia să facem cale întoarsă. Eu am fost convins de locul în care fusese abandonată maşina, unde, de altfel, am şi găsit-o. Colegii mei au fost şocați.“

Tony este acum membru al Asociației de Studii Ştiințifice în domeniul Fenomenelor Anormale, organizație națională britanică însărcinată cu observarea fenomenelor neobişnuite. Mai mult decât atât, el plănuieşte să-şi deschidă propriul birou de investigații în domeniul paranormalului. „Toată lumea este de acord cu ceea ce vreau eu să fac, chiar şi soția mea. Îmi folosesc capacitățile şi în alte domenii ale vieții. Din păcate, cel de-al şaselea simț nu constituie încă o probă în fața instanței, dar, cu cât vom deveni mai conştienți de puterile ascunse ale oamenilor, cu atât problemele care ne frământă vor fi mai repede rezolvate.“

2.11. Clarvăzătoare în întuneric

Pentru că poate „citi“ dincolo de prezent sau poate răscoli trecutul cu aceeaşi uşurință cu care deschide o carte, ajutată de puteri pe care susține că a ştiut întotdeauna cum să le controleze, dar nu şi-a putut niciodată explica proveniența lor, se poate spune că romînca din Miercurea Ciuc, Balmuş Ildiko, a fost tot timpul cu un pas înaintea destinului.

Totul a început în urmă cu 21 de ani. „Dacă mai țineți minte, pe acele vremuri, se întrerupea curentul foarte des în timpul serii. Eu eram singura din familie care reuşeam să mă îmbrac, să citesc şi să îmi fac lecțiile pentru şcoală pe întuneric. Fără lumânare, fără lanternă, scriam caligrafic, fără greşeli şi citeam întinsă în pat, ca şi cum m-aş fi aflat pe o terasă luminată. Inițial, părinții mei s-au speriat, crezând că se întâmplă ceva cu mine şi m-au dus la spital. Mi-au făcut o serie completă de analize şi m-au supus la zeci de teste,

însă, într-un final, medicii s-au declarat surprinşi de faptul că nu au găsit nimic în neregulă. S-au limitat la a le spune părinților că e ceva cu mine, dar că ei nu îşi dau seama ce“, povesteşte Ildiko.

La mai puțin de un an de zile de la acest incident, părinții au înțeles, în sfârşit, ce se întâmpla cu fata lor. „Aveam o vecină, Anişoara Păcuraru, care era foarte supărată din cauza faptului că nu îşi mai văzuse fiica de ceva timp, deşi locuia cu soțul ei, la câteva blocuri depărtare. M-am întâlnit cu Anişoara pe scări, am simțit instantaneu că este foarte îngrijorată şi, în câteva fracțiuni de secundă, mi-a trecut prin fața ochilor imaginea apartamentului în care locuia fata ei. Deşi tremuram, îngrozită de ce văzusem, i-am spus tot. A început să plângă, să strige de disperare, şi a chemat miliția. Avusesem dreptate. Fata era moartă, fusese înjunghiată cu cuțitul de bucătărie de 37 de ori, de soțul ei. Acesta s-a spânzurat apoi în sufragerie.“ Vestea despre capacitățile sale de a vizualiza cu ochii minții întâmplări petrecute la zeci, poate sute de kilometri depărtare, a ajuns până la urechile Securității. Deşi pare incredibil ca o instituție ce îşi câştigase un renume internațional datorită faptului că reuşise, de atâtea ori, să dea de cap unor investigații mai mult decât pretențioase, „băieții cu ochi albaştri“ nu au ezitat să îi ceară sprijinul într-una dintre cele mai ciudate şi mai crude crime petrecute la Miercurea Ciuc. „A fost vorba despre două fetițe gemene care au fost violate, bătute şi apoi omorâte cu sânge rece. Era vorba despre un tânăr de 27 de ani, care pândise ca părinții copilelor să plece de acasă. Le-am spus tot, le-am dat nume, adresă, tot.“

2.12. Calul şi clarvăzătorul

Aşa cum a declarat Vasile Popescu – nu a fost şi nu este nici acum un individ superdotat. „La mine a fost vorba de un accident. Aveam vreo douăzeci de ani când m-a lovit un cal cu copita şi mi-am pierdut cunoştința câteva ore; mi-am revenit, seara târziu, acolo unde căzusem, la marginea drumului.“ După ce i s-a vindecat rana, peste circa zece zile, tânărul a realizat că se întâmplă cu el lucruri ciudate. Era suficient să se gândească la o rudă sau la cineva cunoscut, că imaginea aceluia îi apărea în minte cu o claritate surprinzătoare. Mai târziu, Vasile Popescu a constatat că, de fapt, el „vedea“ ce se petrecea cu persoana respectivă exact în momentul în care se gândea la ea.

Aşa reuşea Vasile Popescu să „intre în legătură“ cu toți apropiații şi să ştie, atunci când dorea, ce făceau aceştia în momentul respectiv. De aceea, a început să se izoleze, el care era un individ expansiv care căuta frecvent compania celorlalți. Întrebat ce se întâmplă cu el, Vasile Popescu a răspuns: „Păi, de ce să vă mai caut la telefon sau să ne pierdem vremea pe la bere discutând despre ce ați mai făcut în ultima vreme? Eu ştiu totul despre voi“. Şi se apuca să istorisească prietenilor cu lux de amănunte ceea ce li se petrecuse în ultima vreme. Aceştia îl ascultau uluiți şi nu le venea să creadă că cineva îşi poate aduce aminte atâtea amănunte despre ei, detalii pe care ei înşişi le uitaseră demult...

Despre puterile telepatice şi de clarvăzător ale lui Vasile Popescu s-a vorbit destul de mult la vremea aceea, dar cum în vechiul regim acestea erau lucruri care nu trebuiau mediatizate, nu s-a făcut vâlvă în jurul acestui caz ieşit din comun. Abia după decembrie 1989, lumea a avut curajul să-l viziteze pe Vasile Popescu şi să-i ceară tot felul de lucruri. Prima sau, în orice caz, printre primele a fost Lenuţa L., o femeie necăjită, cu doi copii, al cărei bărbat lucra pe şantier şi se încurcase „cu o tehniciană de pe şantier de la el“, iar bărbatul nu mai dăduse pe acasă de câteva luni bune. Când îl căutase, aflase că nu mai lucra acolo, fiindcă „fugise cu aia“. Femeia îl ruga pe Vasile Popescu să facă ceva, poate o vedea el unde e bărbatul ei şi să-i spună. Îi arătase şi o fotografie, ca să-l ajute să-l recunoască pe bărbatu-său. Vasile Popescu i-a zis să lase poza şi să vină peste două zile, că poate reuşeşte ceva.

Când a venit femeia, bărbatul i-a returnat fotografia şi i-a zis că soţul ei e pe undeva prin Moldova, în localitatea Bicaz, dar să stea liniştită că „i-am transmis eu să vină acasă, că matale nu ai bani ca să dai pe trenuri şi nici timp ca să alergi după el“. Şi, ca un făcut, peste patru zile, soţul Lenuţei L. a venit acasă, cu coada între picioare, i-a cerut iertare nevestei şi i-a promis că „nu mă mai duc niciodată cu curvele“... Vestea s-a răspândit în tot Buzăul şi, a doua zi, la uşa lui Vasile Popescu au venit mai multe femei care i s-au plâns că soţii lor le părăsiseră sau dispăruseră şi îi cereau să le ajute. Bărbatul nu le-a refuzat, iar celor care nu aveau nicio fotografie a dispărutului le-a cerut „măcar un obiect personal al lui“, ca să poată intra în legătură cu acesta.

Pe mulţi i-a adus Vasile Popescu acasă, iar despre unii care dispăruseră de luni sau ani a aflat fie că muriseră, fie că erau prin alte ţări. Asupra acestora nu mai avea niciun fel de putere, căci, dacă cei cu care doreşte să „comunice“ sunt prea departe, nu poate decât să-i vadă ca prin ceaţă şi abia îl aude.

2.13. Fotografia cu amprente bioenergetice...

Acum câteva luni, Cristian Dobre, de 14 ani, elev, domiciliat în Braşov împreună cu familia, a dispărut pe neaşteptate de acasă. Mama şi bunica au început să-l caute cu disperare. Nimeni n-a putut da relaţii despre locul unde se ascunde Cristian. Colegii de şcoală generală, prietenii din cartier, vecinii, neamurile, absolut nimeni nu ştia nimic despre soarta lui. Fusese omorât? Fugise din ţară? Îl sechestrase cineva? Mister total. Dispariţia lui fără urmă îngrijora nu numai familia, ci dădea bătăi de cap inclusiv poliţiei. Fotografiile lui fuseseră trimise la posturile de poliţie, se anunţase că a dispărut prin TV, radio şi presă. Niciun rezultat, parcă-l înghiţise pământul. Şi, deşi trecuseră peste două luni, mama şi bunica nu deznădăjduiau. O brumă de speranţă se cuibărise undeva adânc în taina sufletului. „Cristian trăieşte.“ „El trebuie să se întoarcă acasă“, răspundeau invariabil femeile când cineva se interesa de soarta băiatului.

Cele două femei au aflat, într-o zi, că în Bucureşti trăieşte Aurelia Ioniţă,

înzestrată cu uluitoare calități paranormale, şi că aceasta le-ar putea ajuta în tentativa lor de a-l găsi. Aurelia Ioniță care nu e nici ghicitoare, nici vrăjitoare, prezicătoare sau vraci, ci o persoană cu o intuiție ieşită din comun, „văzând" laturile ascunse ale realității, le-a cerut să aducă o fotografie a băiatului. Ea s-a concentrat asupra fotografiei celui dispărut, poza fiind o purtătoare a amprentei bioenergetice a persoanei reprezentate. După care, meditând, le-a comunicat următoarele: „Băiatul se află într-un canal şi e într-o stare jalnică. E murdar, flămând, anemiat, bătut de vagabonzii care l-au ademenit acolo. Ei îl droghează pe el şi pe alții, obligându-l să meargă la cerşit. Şi le-a mai spus, mamei şi bunicii lui Cristian, să nu-şi piardă speranța, căci băiatul, în cel mult o lună, va evada din ghearele vagabonzilor şi se va întoarce acasă, dar, în acest scop, îl va ajuta şi ea. Cum? Ne-o spune chiar Aurelia Ioniță: „Zilnic, îi voi transmite telepatic gânduri de îmbărbătare, îi voi reda încrederea şi-l voi încuraja să încerce să scape". Şi într-adevăr, nici nu a trecut o lună, şi Cristian Dobre a revenit printre ai săi. Mama şi bunica lui, dornice să-i mulțumească, au venit la București, la doamna Aurelia Ioniță care prin acțiunea asupra pozei, deținătoare de amprentă bioenergetică – adică purtând ceva imaterial din individul fotografiat, acest „ceva" inefabil putând acționa în scopul propus la care s-a adăugat forța ce emană din telepatie, le-a salvat copilul.

2.14. Copii cu calități paranormale pe urmele hoților

În multe din satele care se află în zona Rupea, cu precădere spre Făgăraş, autorii unor furturi de obiecte sau animale sunt descoperiți cu ajutorul unor copii inocenți, dotați cu calități paranormale. Oamenii din partea locului au apelat de multe ori la acest ritual străvechi care, în majoritatea cazurilor, a dus la descoperirea făptaşilor sau a oferit anchetatorilor date, care, în final, s-au dovedit de mare ajutor în prinderea hoților. Obiceiul, a cărui vechime este greu de precizat, a fost transmis din generație în generație, până în zilele noastre.

De regulă, se apelează la ajutorul copiilor nevinovați, după ce cercetările efectuate de autorități nu au dat niciun rezultat. La locuința păgubaşului, sunt chemate şapte fetițe din sat, unele dintre ele participând în mai multe rânduri la această inedită anchetă. Într-una din camerele gazdei, sub o masă, se aşază un ciubăr din lemn plin cu apă. Sub ciubăr, se pune o cruce metalică; iar în apă, se aşază o cruce albă din lemn. Masa sub care este aşezat ciubărul este acoperită cu o pânză albă mare până la podea, fetițele fiind astfel izolate de stimuli externi. Fetițele se adună în jurul ciubărului la începutul liturghiei, îşi concentrează privirile în apa din ciubăr şi spun rugăciuni. Când clopotele bat sfârşitul liturghiei, ele ies şi fiecare povesteşte ce anume i s-a arătat pe luciul apei. De regulă, una sau două fetițe sunt capabile să povestească, uneori cu lux de amănunte, scene pe care le-au văzut ca pe un ecran, în luciul apei din ciubăr.

În satul Dacia (fostă Ştena), comuna Jibert, jud. Braşov, sunt cunoscute numeroase cazuri în care relatările fetițelor cu calități de medium au dus la prinderea hoților.

Astfel, Maria Bărbătei, căreia îi dispăruseră suluri de pânză şi diferite obiecte din casă, s-a adresat mai întâi miliției pentru a reclama furtul. La mai mult de două luni după ce cercetările autorităților n-au dat nici un rezultat, femeia a apelat la ajutorul celor şapte copile pentru aflarea făptaşilor. „Mai demult“, povesteşte femeia, „toate fetițele trebuiau să se numească Maria, acum, însă, când numele a devenit din ce în ce mai rar întâlnit, sunt acceptate să ia parte şi fetițe purtând alte nume. Toată treaba se întâmpla prin 1960 sau 1961, îmi dispăruseră din casă o mulțime de albituri şi haine, ale mele şi ale bărbatului. Nu eram foarte convinsă că voi da de urma hoțului sau hoților, dar trebuia să încerc pentru că GAC-ul proaspăt înființat ne adusese la sapă de lemn şi nu aveam bani să cumpărăm altele. Îmi amintesc că era vară şi o zi foarte călduroasă, chiar de dimineață. Am chemat şapte fetițe purtând numele de Maria la mine acasă şi am aranjat totul după cum ştiam din bătrâni. Nu toate fetițele au rezistat, vreo două sau poate trei cerând să fie scoase afară... când a sunat clopotul la sfârşitul liturghiei, le-am scos afară pe cele care rămăseseră... două din ele mi-au spus că nu au văzut nimic în apa ciubărului, dar Maria Şerban mi-a descris cu amănunte ce văzuse şi mai ales cum arătau făptaşii. Unul dintre ei era, după descrierea făcută de fetiță, înalt şi parcă trăgea uşor piciorul drept. Mariuța Şerban mi-a povestit că a văzut, în apa ciubărului, cum au sărit gardul dinspre grădină şi cum au intrat în cameră. Mi-a mai spus că cel înalt era însoțit de unul mai scund şi mai slab, cu fața de copil şi cu părul scurt, îmbrăcat cu o cămaşă închisă la culoare, în carouri, iar primul avea o cămaşă de culoare deschisă şi se freca mereu la ochi. Mi-a zis că afară era lumină, dar nu foarte puternică şi am înțeles că trebuie să fi fost după masă, spre seară, când noi nu ne întorsesem încă de la câmp... Aşa am reuşit să dăm de urma hoților care nu erau din satul nostru, ci din Dăişoara – un sat care se află peste deal, la câțiva kilometri, şi unde i-am aflat pe cei doi, tată şi fiu, nou-veniți în partea locului. Cel mai important a fost că am aflat că unul îşi trăgea piciorul după el... mi-am întrebat cunoscuții din Dăişoara care mi-au spus că într-adevăr, nu de multă vreme, se pripăşise la ei în sat un om înalt, cu un defect la picior, care mai lucra cu ziua pe la oameni. Le-am spus milițienilor că-i bănuiesc... mi-au cerut dovezi, eu l-am rugat însă pe şeful de post să meargă numai să-i ia la întrebări. La început, au zis că nu şi nu... da' până la urmă au recunoscut şi mi-au aflat lucrurile pe care le ascunseseră într-o şură, după nişte coceni, cu gând să le vândă.“

Maria Şerban, una dintre fetițele care au povestit, ne-a confirmat cele relatate de Maria Bărbătei şi ne-a declarat: „Cu toate că eram foarte mică, abia mergeam la şcoală, îmi amintesc bine ziua aceea... Într-adevăr, era foarte cald şi la două fetițe li s-a făcut rău. Dar parcă văd şi acum apărând pe luciul apei, ca într-un film, pe cei doi şi vă spun că i-am văzut foarte clar pe făptaşi, până

şi cum au tras de uşa dulapului şi cum înghesuiau lucrurile în nişte saci de iută... ba parcă îmi amintesc că au dat şi ceva de mâncare la câine ca să tacă."

Cazul Mariei Bărbătei nu este, însă, unul singular. Maria Burcă a aflat, de la fetiţe, cine i-a furat un lănţişor de aur, furtul petrecându-se tocmai în Bucureşti. Doina Babeţi a aflat pe cei care îi furaseră caii, Elena Borcoman a dat de urma unor ţigani care îi furaseră găinile, iar Maria Scîrneci a dat, acum câţiva ani, poliţiei, semnalmentele celor care i-au furat din curte o bicicletă, individul fiind prins, la scurtă vreme, cu toate că avusese grijă să ascundă bicicleta în fin, în şură.

Datorită micuţelor „detective" cu calităţi paranormale, numărul furturilor a scăzut mult în ultima vreme în zonă. Chiar şi ţiganii care s-au aşezat, încetul cu încetul, în casele părăsite de saşi s-au ferit să atenteze la bunurile consătenilor. Relatări despre copiii care scot la iveală făptaşii am mai avut şi din satele învecinate, Paloş sau Ticuşu de Jos, existând deja câteva fetiţe cu calităţi paranormale probate, care vin în ajutorul oamenilor vizitaţi de hoţi.

2.15. Clarvăzătoare la 12 ani

Pentru specialiştii în paranormal, psihometria reprezintă presupusa putere a minţii omeneşti de a discerne anumite obiecte prin clarviziune. Respectiv, capacitatea subiectului de a viziona o scenă din viaţa unui anumit individ, indiferent de distanţă sau moment, cu focalizare pe cadrul în care evoluează acea persoană.

Această incredibilă putere paranormală a salvat de la îngheţ – poate chiar de la o moarte cumplită – un băiat de 15 ani. Când părinţii i-au dat voie să plece în excursie, Cătălin a sărit în sus de bucurie. Era în ziua de 5 martie 1997, iar plecarea în escapada plănuită în Făgăraş fusese programată pe 12 martie noaptea. Familia Bejenaru locuieşte în Bucureşti, iar tatăl adolescentului îndrăgostit de înălţimi a fost şi el, pe vremuri, un montagnard înrăit. De fapt, chiar dânsul şi-a convins soţia să-şi lase puştiul pe munte. „Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, n-aş mai fi fost de acord. Şi acum regret decizia luată şi mă gândesc că poate din cauza mea s-a întâmplat nenorocirea..."

Pe scurt, excursia programată a fost plină de surprize. Traseul fusese stabilit, iar grupul – format din cinci băieţi, toţi colegi de şcoală cu Cătălin – a călătorit fără probleme până în oraşul Făgăraş de unde, prin Porumbacul de Jos, urma să urce spre Negoiu. Era în dimineaţa zilei de 13 martie. Cei cinci au urcat rapid, sperând să ajungă la cabană până la lăsarea întunericului, drumul fiind estimat la circa 10 ore. Din păcate, viscolul şi-a făcut simţită prezenţa, iar băieţii au fost asaltaţi de un vânt puternic. Epuizaţi de frică şi de oboseală, după şase ore de marş şi alte cinci numai de urcuş, tinerii au ajuns la cabana Negoiu. „Nu vedeam nici la doi paşi, iar viscolul ne asurzea. Eram îngroziţi de moarte." Când s-au privit, însă, mai bine şi-au dat seama, cu spaimă, că erau doar patru – Cătălin dispăruse pur şi simplu. „Ne-am gândit, iniţial, că o fi

rămas în urma noastră şi că, probabil, va ajunge mai târziu – povestea, la o zi după incident, Tudor, unul dintre colegi. Am aşteptat în jur de o oră, după care am ieşit să-l căutăm prin împrejurimi. Era deja întuneric şi urmele noastre din zăpadă fuseseră acoperite de ninsoare.“ Băieții şi-au căutat disperați prietenul şi, într-un final, şi-au dat seama că nu mai avea să apară. Întoarcerea lor în Bucureşti a fost extrem de tristă...

În tot acest timp, în casa familiei Bejenaru se petreceau lucruri ciudate. Sora lui Cătălin, Andreea, în vârstă de 12 ani, nu-şi găsea locul şi începea din nimic să plângă. În dimineața plecării fratelui său, Andreea a făcut aproape o criză de isterie, fără a avea un motiv anume. „Când am primit cumplita veste, fata era de nerecunoscut. Parcă intrase într-o transă adâncă şi bolborosea ceva, ținând strâns în mână o batistă de-a lui Cătălin... – relata dl Bejenaru. Deodată, a început să descrie o grotă de munte, unde, zicea ea, îl vedea pe băiatul nostru!“ „Ştiu că este acolo, îl văd. Îi este frig şi frică. Este înfăşurat în rucsac şi plânge disperat...“ Andreea a spus părinților că în jurul peşterii pe care o văzuse se aflau nişte indicatoare şi un stâlp înalt, fără tăbliță... „Uite-l, uite-l, se mişcă!...“ țipa fata înspăimântată. Nemaistând pe gânduri, domnul Bejenaru şi-a luat fiica de mână şi, împreună cu alți doi vecini, a plecat spre Făgăraş în căutarea băiatului dispărut. „Andreea ne-a condus parcă teleghidată pe drumul neştiut de munte. Eram atât de înspăimântați, încât nu mai simțeam nici oboseala, nici frigul. Când am ajuns în fața grotei cu pricina, aflată la circa trei kilometri mai jos de cabană, mi-am dat seama că, de fapt, cunoşteam locul din tinerețe“ – relata mai târziu dl Bejenaru.

Şi iată cum, după cinci zile de la nefericita întâmplare, Cătălin a fost găsit viu şi nevătămat, iar faptul că tânărul trăieşte a fost un miracol pe care o fetiță de numai 12 ani l-a făcut să se împlinească.

2.16. Un alpinist rănit, localizat de la 1600 km distanță

Vincent Klink, în vârstă de 42 de ani, proprietarul unui restaurant din Gmuend (Germania), îşi petrecea concediul, împreună cu soția lui, Elizbeth, într-o stațiune montană din Elveția. Fiind un alpinist înveterat, escaladase multe creste, era bine antrenat şi foarte bine echipat. Deşi el cunoştea faptul că urcarea unui munte poate deveni foarte periculoasă, într-o zi, s-a hotărât să plece singur într-o expediție, fiindcă nu mai avea răbdare să aştepte organizarea unui grup de alpinişti. Temperatura era scăzută, dar vremea era frumoasă, deşi în munți ea se putea schimba brusc, fără niciun semn prevestitor. În timpul ascensiunii, lui Klink, care nu se asigurase bine, i-au alunecat picioarele şi a căzut 135 de metri, într-o prăpastie. S-a oprit din prăbuşire pe un colț de stâncă, dar, când a încercat să se mişte, a constatat că avea brațul drept rupt şi glezna stângă fracturată. „Mi-am dat seama imediat că nu mai puteam nici să mă cațăr, nici să merg“, a povestit Vincent, ulterior. „Singura mea speranță

de salvare erau salvamontiştii.“ Timp de trei zile, elicopterele de salvare au survolat regiunea unde se bănuia că s-a rătăcit alpinistul solitar, dar nu l-au putut localiza, deşi acesta le făcea semne disperate. Apoi, în munți s-a aşternut liniştea, echipa de salvare gândindu-se că Vincent era mort.

Doar Elizbeth nu putea crede aşa ceva! Cum nu putea face mai mult decât au făcut salvamontiştii, a început să telefoneze prietenilor, pentru a cere un sfat şi pentru a sta de vorbă cu ei. De la unul dintre aceşti amici, ea a aflat de existența Helenei Nubales. În ziua în care a fost anunțată că echipele de salvare îşi încetaseră căutarea, Elizbeth i-a telefonat clarvăzătoarei spaniole. „M-am prezentat şi, când i-am spus că-mi caut soțul, ea m-a întrerupt: «Este în viață!» Apoi, văzând că eu tac, fiind uimită de aceste vorbe, Helena mi-a spus că avea un picior rupt şi că suferea cumplit de foame“, a povestit Elizbeth Klink. În timp ce stătea de vorbă cu soția alpinistului, Helena a luat o hârtie şi un creion şi a început să schițeze o hartă. Îi explica soției îngrijorate faptul că rănitul se găsea pe un colț de stâncă, pe o parte mai izolată a muntelui. Până la sfârşitul convorbirii, Helena terminase schița pe care îl localizase pe Vincent.

Ea a trimis harta salvamontiştilor şi, incredibil, unul dintre aceştia, Tullio Negrini, a recunoscut imediat locul în care se găsea Vincent: „Acum ştiu exact unde se află!“, a strigat el. Negrini şi cu alți patru membri ai echipei de salvare s-au deplasat la locul indicat de clarvăzătoare, cu ajutorul elicopterului şi l-au găsit imediat. „Domnul Klink era exact în punctul indicat pe acea hartă!“ a declarat Tullio Negrini. „Nu cred că un om obişnuit l-ar fi putut localiza cu atâta precizie.“

Lui Vincent Klink i s-a acordat ajutorul medical şi, atunci când s-a simțit în putere, a povestit toată aventura lui. Abia atunci a aflat că-i datora viața clarvăzătoarei Helena Nubales. I-a dat imediat telefon, pentru a-i mulțumi din tot sufletul, şi s-o anunțe că, datorită hărții realizate de ea, el fusese salvat. „Dar femeia mi-a spus că ştia acest lucru: «După ce te-am văzut pe munte, timp de câteva ore, m-am simțit foarte rău. Dintr-odată, la ora 16.42, m-am eliberat şi atunci am ştiut că ai fost salvat», mi-a spus ea. Întrebând-o de unde cunoştea munții şi mai ales acea stâncă pe care am zăcut cinci zile, Helena mi-a spus că ea nu fusese niciodată în Elveția şi nici în acele locuri, dar a văzut în mintea ei locul în care mă aflam şi, concentrându-se, a reuşit să realizeze acea hartă. Pentru ea, nu era nimic neobişnuit să identifice oameni şi locuri pe care nu le mai văzuse niciodată şi să-i salveze pe cei care-i cereau ajutorul!“ a declarat Vincent Klink.

2.17. Oameni care văd boala din propriul corp şi al celorlalți

Edgar Cayce a fost cel mai cunoscut clarvăzător în acest domeniu fantastic, dar şi vindecător.

Conform celor spuse de biografii săi, Cayce a simțit că are această deosebită

înzestrare pe când avea treisprezece ani. Se afla în pădurea situată în apropierea fermei sale din Hopkinsville, Kentucky, şi citea din Biblie, aceasta fiind activitatea sa favorită. La un moment dat, a simţit că nu era singur. Când şi-a ridicat privirea a observat o femeie care stătea în faţa sa. La început, a crezut că era mama sa. Soarele strălucea din spatele ei, iar lui îi era dificil să o poată recunoaşte imediat. Când a început să vorbească, însă, Cayce şi-a dat seama că nu o cunoştea. Vocea ei era neobişnuit de blândă şi de muzicală. „Rugăciunile tale au fost auzite“, i-a spus femeia. „Spune-mi ce îţi doreşti cel mai mult, căci eu îţi pot oferi.“

Deşi era înspăimântat de acea apariţie stranie, băiatul a răspuns bâlbâindu-se: „Cel mai mult îmi doresc să fiu de folos altora, în special copiilor când se îmbolnăvesc.“ Fără să răspundă, femeia a dispărut în lumina razelor de soare. Prima reacţie a lui Edgar Cayce a fost aceea că s-ar fi putut să-şi piardă minţile. Dar socotind după urmele lăsate de tocurile pantofilor acelei femei, şi-a dat seama că nu era aşa. Fusese într-adevăr dăruit cu o putere specială.

La şcoală, Edgar nu era deloc un elev silitor. Profesorii săi se plângeau, adesea, că este mult prea visător şi neatent. Aceste slăbiciuni îl nemulţumeau teribil pe tatăl său, „Boiernaşul“ Cayce, numit aşa de către vecinii săi, pentru că era judecătorul de pace local. În noaptea ce a urmat acelei viziuni, Edgar se afla în camera sa, încercând să silabisească câte ceva din cartea de citire – dar, ca de obicei, fără prea mare succes – când tatăl său s-a hotărât să pună lucrurile la punct. Tată şi fiu s-au aşezat la o masă, cu cartea între ei. Toată seara aceea, tatăl a citit cuvânt cu cuvânt, fiul străduindu-se să repete după el, însă incorect, ca întotdeauna. La ora zece şi jumătate, băiatul a auzit-o pe femeia din pădure spunând: „Dacă poţi să dormi puţin, noi te vom ajuta.“ Implorându-l pe tatăl său să-l mai lase puţin să se odihnească, Edgar şi-a pus cartea de citire sub cap şi a adormit instantaneu.

Câteva minute mai târziu, după ce s-a trezit, lecţia a continuat, dar, de data aceasta, răspunsurile lui Edgar au fost rapide şi corecte. Spre uimirea tatălui său, el a putut să silabisească cuvinte din lecţiile viitoare şi chiar să specifice paginile la care se aflau şi să descrie fotografiile care le însoţeau.

Tot restul vieţii, Edgar Cayce şi-a menţinut abilitatea de clarvăzător, respectiv aceea de a vizualiza imaginile dintr-un material tipărit, dacă dormea cu capul pe acesta.

La scurt timp după incidentul cu tatăl său, tânărul Edgar a avut un accident. În timp ce se juca în pauza de la şcoală, o minge aruncată cu putere l-a lovit în spate. Nu a suferit nicio rană serioasă, însă tot restul zilei s-a comportat ciudat. De pildă, la cină în acea seară, băiatul rezervat care fusese înainte a aruncat tot timpul cu lucruri în cei trei fraţi ai săi şi şi-a ironizat tatăl. La fel de straniu, când a mers la culcare şi a adormit, a început să vorbească în somn. El le-a spus părinţilor că făcuse un şoc, iar pentru a se vindeca are nevoie de o cataplasmă din cereale, ceapă şi ierburi pe care să i-o aplice la ceafă. Părinţii săi au făcut tot ce li s-a cerut. A doua zi dimineaţă, Edgar nu şi-a mai amintit

nimic din ceea ce se întâmplase cu o zi înainte, în schimb, revenindu-şi la normal. Aceasta părea să fi fost prima sa experienţă paranormală.

În timpul celor unsprezece ani care au urmat acestor două curioase întâmplări, Cayce nu şi-a prea folosit puterile cu care fusese dăruit. Mai mult decât atât, se simţea stânjenit la gândul că posedă însuşiri pe care alţii nu le aveau. Fiind un creştin adevărat, el era nesigur dacă acestea îi veneau de la Dumnezeu sau de la Diavol şi se întreba mereu de ce îi fuseseră transferate tocmai lui aceste puteri. Este posibil ca el să fi continuat să ignore aceste talente dacă, în anul 1900, nu şi-ar fi pierdut vocea.

A fost o infirmitate ciudată pentru care doctorii nu au găsit nicio cauză fizică, deşi ea a persistat şi în anul 1901. A fost pentru Cayce o perioadă de timp cu adevărat chinuitoare. Tocmai începuse ucenicia ca fotograf, în speranţa că va câştiga bani suficienţi pentru a se căsători cu logodnica sa, Gertrude Evans. Nefiind în stare să scoată mai mult decât nişte sunete slabe, atât cariera sa, cât şi relaţia cu Gertrude au eşuat. Disperat, Cayce a recurs la hipnotism, care la acea vreme era la modă, în special în Statele Unite ale Americii.

Un hipnotizator local, pe nume Al C. Layne, care cunoştea povestea tânărului Cayce, i-a propus acestuia să-i inducă starea de transă pentru a-şi stabili singur diagnosticul. Edgar a fost de acord să încerce. În luna martie, într-o duminică după-amiază, Layne a fost condus în salonul casei Cayce, unde era aşteptat de Edgar şi de tatăl său. Layne a început să vorbească încet, aproape şoptit, încercând să inducă starea de transă pacientului său, numai că acesta l-a întrerupt. După cum i-a spus Edgar, nu era nevoie de un asemenea efort, pentru că el, adesea, putea să adoarmă instantaneu. Nu era nicio problemă în acest sens. Layne trebuia doar să se concentreze asupra sugestiilor propriu-zise, de îndată ce Edgar adormea. Acestuia, însă, nu i-a trebuit prea mult pentru a aluneca într-un somn profund. În acest timp, Layne i-a sugerat să privească în interiorul propriului său trup şi să indice motivul pentru care nu putea vorbi.

Aşa cum scriau biografii săi mai târziu, la început, Cayce a mormăit ceva de neînţeles, apoi a început să vorbească clar, cu voce tare. „Da“, a spus el, „acum putem vedea în interiorul corpului. Acest corp este incapabil să vorbească din cauza unei paralizii parţiale a muşchilor inferiori ai coardelor vocale, produsă de o încordare nervoasă. Această condiţie psihologică produce un efect fizic. Acest lucru poate fi remediat printr-o sporire a circulaţiei sângelui spre părţile afectate, folosind sugestia în această stare de inconştienţă.“

Tatăl lui Edgar şi hipnotizatorul erau de-a dreptul uimiţi. În mod obişnuit, Edgar nu putea vorbi astfel. Treaz, nu ar fi fost capabil să pronunţe acele cuvinte, cu atât mai puţin să le înţeleagă. Totuşi, Layne i-a dat sugestiile cerute. El şi tatăl băiatului au privit în următoarele douăzeci de minute cum pielea de pe gâtul lui Edgar şi din partea de sus a pieptului se înroşeşte din ce în ce mai tare, până la stacojiu, sângele circulându-i cu putere în acele zone. În cele din urmă, a început să vorbească.

„Acum totul este în ordine“, a spus el. „Starea s-a ameliorat. Propune ca circulația să revină la normal şi după aceea ordonă corpului să se trezească.“ Când Cayce s-a trezit, vocea sa era complet restabilită.

Apoi, de-a lungul a peste douăzeci şi doi de ani, Cayce a rezolvat mii de cazuri. De două ori pe zi, trebuia să „adoarmă“. În această stare, care părea a fi o stare hipnotică autoindusă, el răspundea rugăminților de a vindeca diverse boli prin intermediul puterilor sale paranormale.

Cayce era certat cu majoritatea fizicienilor tradiționali, din cauza metodelor sale medicale nu tocmai ortodoxe. Susținătorii săi estimau acuratețea cu care dădea un diagnostic la optzeci şi cinci la sută. Terapiile pe care el le descria erau greu de clasificat. Ele cuprindeau osteopatie, chemoterapie, hidroterapie, nutriție, masaj şi remedii de casă. Unele dintre terapii erau, în mod decisiv, bizare. De pildă, când soției sale i s-a diagnosticat tuberculoză în ultimă fază, el i-a prescris o dietă specială, doze mici de heroină, aplicarea de cataplasme făcute din struguri zdrobiți şi inhalație cu aburi din rachiu de mere pus într-un butoiaş de lemn. După această terapie, Gertrude s-a însănătoşit complet.

Oricum, nu toate cazurile de vindecare s-au dovedit a fi reuşite, existând şi eşecuri. De pildă, unei fetițe care suferea de mult timp de leucemie i-a recomandat un tratament complicat. Din nefericire, copilul a murit imediat după aceea, fapt ce l-a determinat pe Cayce să-şi piardă încrederea în puterile sale.

Într-un alt caz, el a dat următoarea rețetă unui bărbat bolnav: Fierbeți laolaltă scoarță de cireş sălbatic, rădăcină de sarsaparilla, nap indian, ginseng sălbatic, scoarță de frasin şi rădăcină de mătrăgună. Adăugați alcool de grâu. Se administrează timp de zece zile.

Eficacitatea acestui ciudat amestec nu a fost testată. Din nou, aşa cum se mai întâmplase, mediumul prescrisese toate acestea unui pacient care deja murise.

Totuşi, multe persoane ce formau clientela lui Cayce au relatat vindecări remarcabile.

2.18. O clarvăzătoare româncă, oarbă de 35 de ani, vede în corpul omenesc, asemenea unui ecograf

Trecută de prima tinerețe, Valentina Gârlea este, potrivit părerii medicilor de la Spitalul de Neurochirurgie din Iaşi, singura femeie din Moldova care are uimitoarea capacitate de a „vedea“ în corpul omenesc.

Ea vede şi descrie atât funcționarea şi starea fiecărui organ în parte, cât şi desfăşurarea minuțioasă a proceselor interne.

Timp de 35 de ani, Valentina a fost oarbă, recăpătându-şi vederea parțial, în urma unor şedințe terapeutice asistate de medicul Eugen Rădulescu, din Iaşi.

În urmă cu mulți ani, Valentina Gârlea a fost declarată oarbă, irecuperabil. După cum ne-a povestit, nu-i rămânea decât să se roage. Trebuia să-şi accepte situația fără a întrezări vreo posibilitate de vindecare.

Moment miraculos – după unii, predestinare – după alții, Valentina şi-a pierdut vederea în anul 1958, exact în ziua în care se năştea cel care, peste ani, avea să devină medicul care i-a redat vederea.

După un tratament bioenergetic, medicul Eugen Rădulescu a constatat că Valentina şi-a recăpătat, parțial, vederea. Nu este, însă, capabilă să citească ori să scrie.

Valentina orbise la vârsta de opt ani, având o tumoare în zona occipitală. Prin extirparea acesteia, i-a fost distrus şi nervul optic. Acest nerv i-a fost creat, mental, de bioenergoterapeutul Eugen Rădulescu.

„În timpul acestor şedințe terapeutice, i-a fost deschis «ochiul al treilea». I-a fost deschisă, mental, posibilitatea de a «funcționa» ca un scaner, pacienta demonstrând capacitatea de «a vedea».

Aude tot ce se petrece în interiorul organismului: circulația sângelui, procesele digestive, precum şi fiziologia glandelor endocrine“, a declarat energoterapeutul Eugen Rădulescu.

Pe lângă vizualizarea interiorului corpului omenesc până la dimensiuni microscopice, Valentina poate vedea şi „corpul energetic“, punctele de focar ale acestuia, punctele de acupunctură precum şi circulația energiilor între acestea.

Mi s-au perindat prin față atâția oameni! Chiar şi pe stradă, îmi pot da seama de fiecare om în parte. Răufăcătorii, criminalii îmi apar întotdeauna învăluiți în culori închise. „De obicei, predomină culorile maro, cenuşiu spre negru“ povestește „clarvăzătoarea“, cum este cunoscută în tot orașul Iaşi.

După cele spuse de ea, se pare că între starea psiho-fizică a fiecărui individ şi culorile care domină spectrul corpului energetic există o strânsă legătură.

Fără a fi în stare de hipnoză ori de transă, în momentul în care se găseşte în fața unui pacient, Valentina închide ochii, se concentrează şi funcționează ca un ecograf. Până în vara anului 1995, a lucrat cu medicul Rădulescu, formând o echipă foarte eficientă, care aborda cazuri deosebit de complexe, în fața cărora medicina clasică rămâne neputincioasă. „Sunt cazuri extrem de complicate, între care numeroase cancere, care au putut fi vindecate. Însă, ameliorarea bolii depinde de momentul în care pacientul hotărăşte să se prezinte la cabinet. În ultima fază, cea a metastazei, nu-i pot garanta decât că va avea o moarte uşoară, fără dureri“, ne-a declarat doctorul terapeut Eugen Rădulescu. Neavând cunoştințe de anatomie, Valentina descria organele, arterele, venele, glandele prin termeni proprii: „turnuri“, „tubulețe“, „punguțe“ etc.

Creierul i se părea o „conopidă“, inima, stomacul, rinichii fiind imediat reperate. La început, ea nu reuşea să facă distincția între un organ sănătos şi unul bolnav. Având o sensibilitate deosebită în observarea proceselor fine din

circulația sanguină, ea poate „diagnostica“ imediat anomaliile pentru descoperirea cărora sunt necesare zile întregi de analize complexe.

În timpul ședințelor la care asista, Valentina trebuia să „focalizeze“ asupra unui anumit segment din corpul uman, asupra unui organ pe care-l analiza din toate unghiurile posibile pe segmente din ce în ce mai mici. Era pusă să caute zonele întunecate și descria tot ce vedea. Observa, după propriile declarații, cum, din mâinile terapeutului, ies steluțe verzi ori sfere de lumină, care se îndreaptă spre corpul pacientului. Urmărirea procesului de vindecare, dispariția celulelor bolnave, micșorarea tumorilor și refacerea țesuturilor.

În urmă cu un an – povestește Valentina – un student care prezenta un chist calcaros, cu un diametru de 25 mm, după câteva ședințe ale tratamentului dirijat, a început să se simtă mult mai bine. Chistul s-a micșorat, ajungând, în cele din urmă, la un diametru de 1 mm. Radiografiile repetate au confirmat evoluția chistului.

După cum ne-a declarat medicul Eugen Rădulescu, „adevărata clarvăzătoare vizualizează mai mult și își imaginează mai puțin“.

Valentina Gârlea ne-a povestit că a fost solicitată deseori, de către medicii ginecologi de la Maternitățile „Elena Doamna“ și „Cuza Vodă“ din Iași. Imaginile viitorilor nou-născuți, poziția acestora, sexul lor, vizualizate de Valentina erau de un real folos pentru ginecologi.

2.19. O fetiță de numai șase ani l-a vindecat de cancer pe președintele Braziliei

1995, Abai, Paraguay. Sute de pelerini se perindă prin micul oraș, după ce presa a anunțat că președintele brazilian, Fernando Cardoso, care trecuse pe aici, a fost vindecat de cancer de o fetiță de numai șase ani, ce posedă puteri miraculoase.

Fetița, pe nume Maria de los Pozos, a frecat cu mâna câteva alunițe negre, de natură canceroasă, aflate pe spatele președintelui, iar acestea au dispărut în 12 ore, după cum relatează ziariștii.

„Copilul acesta are puteri incredibile de vindecare a bolnavilor și de a aduce bucurie celor aflați în necazuri“, a spus Diego Carrerras, reporter la una dintre cele mai citite reviste paraguayene. „Numai că ea a ținut cu strășnicie secretul până la vizita președintelui Cardoso. Acum, oamenii din lumea întreagă stau la rând la ușa sa, în speranța că vor fi vindecați.“

Fetița este cunoscută în orășelul său încă de la vârsta de doi ani, după cum afirmă sursele braziliene. Vestea că ea posedă puteri de vindecare a fost primită de președintele Cardoso de la o rudă care a vizitat Abaiul.

„El a încercat să păstreze secretul asupra călătoriei sale, totuși – nu se știe cum – presa a aflat, el fiind urmat de zeci de jurnaliști curioși“, a mai spus Carrerras. „Ei au privit-o pe micuța Maria vindecându-l pe președintele Cardoso, apoi s-au documentat în privința celorlalte cazuri de vindecare.“

După vizita lui Cardoso în Paraguay, în vara lui 1995, mai mult de 700 de bolnavi şi oameni suferinzi au trecut pe la locuinţa Mariei, majoritatea dintre ei declarând că au fost pe deplin vindecaţi, chiar şi în cazuri în care nu mai existau niciun fel de şanse de supravieţuire.

2.20. Copii cu capacităţi paranormale unice

După cum veţi constata în continuare şi vă veţi uimi, aceşti copii au şanse să devină clarvăzători celebri.

Doi copii din Mexico City le-au demonstrat cercetătorilor că sunt capabili de „a vedea“ cu degetele. În faţa oamenilor de ştiinţă uimiţi de ceea ce văd, cei doi fraţi au reuşit să citească pasaje din cărţi, să identifice obiecte pe care nu le văzuseră niciodată sau să ghicească diferite culori.

Aldo şi Eric Altimarano, în vârstă de 12 şi, respectiv, opt ani, constituie, de câţiva ani, o adevărată enigmă pentru cercetătorii mexicani şi americani, care încearcă, deocamdată în zadar, să explice capacitatea copiilor de a vedea efectiv cu degetele. Ei au fost supuşi unei serii de teste de către cercetătorii Institutului mexican de Studiere a Fenomenelor Paranormale. „Aldo poate citi cu degetele încă de la vârsta de doi ani. Eric a dobândit această abilitate doar de câteva luni“, a declarat, în cadrul unui interviu, doctorul Miguel Alcanzas, şeful echipei de cercetători care a efectuat testele.

În timpul experienţelor, Aldo şi Eric au fost tot timpul legaţi la ochi, ca să nu observe pregătirile. Pentru a fi siguri că nu trişează, cercetătorii le-au aplicat mai multe bandaje la ochi, peste care au fixat bandă adezivă. În prima parte a testului, unul din oamenii de ştiinţă s-a aşezat în faţa copiilor la o distanţă de circa trei metri, cu un pachet de ţigări în mână.

„Ce culoare are cana din mâna mea“, i-a întrebat el pe cei doi copii. După ce şi-au îndreptat palmele în direcţia cercetătorului, răspunsul a venit prompt şi aproape simultan din partea ambilor fraţi: „Nu este o cană, este un pachet de ţigări, colorat în roşu şi alb“. După aceea, cei doi fraţi au fost puşi să dea detalii despre aspectul şi vestimentaţia unei persoane pe care nu o mai văzuseră niciodată şi care intrase în camera unde se desfăşura experimentul, după ce copiii fuseseră legaţi la ochi.

Atât Eric, cât şi Aldo au descris cu lux de amănunte trăsăturile respectivei persoane, indicând şi hainele pe care le purta, precum şi culoarea acestora.

Eric a trecut apoi cu brio şi testul de citit. Specialiştii au ales la întâmplare mai multe pagini din cărţi scrise în spaniolă şi engleză. Deşi nu ştia deloc engleză, Eric a reuşit să redea cu exactitate conţinutul paginilor, indiferent de limba în care erau scrise. Cei doi fraţi au fost puşi apoi să se descurce într-un labirint creat de cercetători. Folosindu-se doar de palme, fără să atingă vreun obiect, cei doi au ieşit din labirint ca şi când ar fi văzut tot timpul pe unde merg.

„De felul meu sunt foarte sceptic atunci când aud de vreo persoană care

se laudă că dispune de capacități paranormale. Dar, după ce am asistat la toate testele, nu pot spune decât că cei doi frați nu au avut cum să vadă cu ochii şi totuşi nu au greşit niciodată. Am auzit şi de alți oameni care simt ce se petrece în jurul lor doar cu mâinile! Dar aceşti copii văd la fel de bine cu degetele cum vedem noi cu ochii. Este incredibil, iar ştiința nu are încă explicația logică a acestei capacități a celor doi frați", povesteşte Miguel Alcanzas. Copiii sunt studiați în continuare, iar cercetătorii încearcă să găsească o explicație plauzibilă pentru ceea ce au văzut.

Tot mai multe exemple de copii cu puteri paranormale uimesc experții cu posibilitatea lor de „a vedea" cu ajutorul nasului sau urechilor. Descoperirea acestui fenomen a avut loc în urmă cu aproape 20 de ani, când oamenii de ştiință au aflat că Tong Yu, în vârstă de 12 ani, putea să citească cu... urechile!

Mai târziu, cercetătorii au descoperit o adevărată armată de copii care au astfel de puteri neobişnuite.

The Sichuan Daily, un ziar chinezesc, a scris, în anul 1979, pentru prima oară, despre capacitățile extrem de rare ale lui Tong Yu. Acesta ajunsese o vedetă a petrecerilor de orice tip. În cadrul acestora, oaspeții erau invitați să scrie diverse cuvinte pe foi de hârtie pe care, apoi, le împătureau şi le transformau într-un cocoloş care era înmânat lui Tong Yu. Acesta ducea cocoloşul la ureche şi spunea fără să ezite ce cuvânt fusese scris. Comisia locală pentru Ştiință şi Biroul pentru Educație şi Cultură şi-au trimis imediat echipele de cercetători pentru a ancheta fenomenul. Spre uluirea lor, copilul nu numai că a putut auzi cuvântul care era scris pe hârtie, dar putea spune cu precizie şi culoarea de cerneală pe care o folosiseră pentru a-l scrie. Unul dintre investigatori a tras următoarea concluzie:

„Tong Yu este în stare să deosebească culorile şi literele prin intermediul urechilor. Aceasta este o calitate obiectivă şi un adevăr care nu poate fi negat. Nimeni nu poate face acest lucru."

Cercetătorii au stabilit ulterior un grup de cea 20 de copii chinezi care aveau puteri asemănătoare. Ei puteau vedea prin metal, puteau identifica localizarea țevilor îngropate în pământ, puteau deschide cu puterea minții încuietorile şi, nu în ultimul rând, puteau citi cu urechile, nasul sau alte părți ale corpului.

Reviste de ştiință de renume au început să se ocupe de cazurile în continuă creştere ale copiilor înzestrați cu astfel de calități, unii dintre ei chiar mai mici de opt ani.

De curând, s-a descoperit că urechile copiilor emiteau nişte microunde, însă surorile Ang Quiang şi Wang Bin din Beijing erau în stare să citească foile de hârtie care le erau puse la subraț. Un reporter de la *Nature Magazine* din Shanghai a relatat cum micuța Wang Bin a luat o foaie de hârtie pe care fuseseră scrise cuvintele englezeşti „Typewritter" şi „Perception", a cocoloşit-o şi a pus-o sub braț. După aceea, a notat pe o altă coală exact aceleaşi cuvinte, deşi nu ştia nici să vorbească şi nici să citească în engleză.

Alți copii sunt în stare să citească cuvinte, îndesându-şi hârtia în nas! Jiang Yan, în vârstă de nouă ani, poate să vadă cu zece părți ale corpului, inclusiv cu coada de cal pe care o poartă pe spate.

Zeng Hong, de 11 ani, a putut să citească mai multe cuvinte scrise pe o hârtie pe care a fost pus să calce.

Toate aceste cazuri surprinzătoare i-au făcut pe cercetători să se întrebe de ce ele se întâlnesc în China. Singurul răspuns posibil a fost acela că istoria parapsihologiei din China i-a influențat fără îndoială pe aceşti copii.

„Puternicul interes pentru supranatural s-a transmis acestor copii demni de «Dosarele X», afirmă cercetătorul Fred Jackson. „Dovadă este faptul că tot mai multe cazuri au început să se înregistreze şi în SUA. Am văzut cu ochii mei un băiețel din Toledo, Ohio, care a recitat fără greşeală 25 de cuvinte scrise pe o hârtie pe care, în prealabil, o înghițise.“

SUA nu este singura zonă de pe glob unde se înregistrează în prezent acest fenomen. În Durban, Africa de Sud, a fost descoperit un băiețel de opt ani, care a făcut obiectul de studiu al mai multor cercetători. Legat la ochi, acest copil este în stare să citească sau chiar să descrie obiecte care sunt ținute la o distanță de aproape un metru de urechile lui. Singura explicație găsită până acum s-a bazat pe o sensibilitate a pielii pe care o prezintă aceşti copii şi care-i face extrem de receptivi la senzația de cald şi rece. „Acest lucru îi face să fie înconjurați de un adevărat câmp de energie care le permite să aibă aceste puteri supranaturale“, conchide Jackson.

2.21. Oameni cu cele mai mari puteri paranormale

Potrivit unor studii recente ale oamenilor de ştiință americani, tibetanii, eschimoşii şi țiganii sunt persoanele cu cele mai dezvoltate capacități paranormale. Printre abilitățile psihice de care dau dovadă aceştia se numără clarviziunea, telepatia, posibilitatea de a influența acțiunile altor persoane numai prin puterea minții, precum şi percepția unor evenimente întâmplate altcuiva în trecut, ca şi cum ar avea loc în prezent.

Cele mai multe teorii susțin că toți oamenii dețin, mai mult sau mai puțin, puteri paranormale. Totuşi, concluzia spre care conduce majoritatea evenimentelor paranormale este că persoanele cele mai în măsură să dezvolte astfel de însuşiri prezintă anumite particularități. Acestea pot fi legate de unele disfuncții ale creierului, cum ar fi epilepsia. „În cazul tibetanilor, cercetări îndelungate au demonstrat că abilitățile lor psihice ieşite din comun se datorează modului de viață extrem de auster pe care-l duc“, este de părere Samuel Wilther, specialist al Colegiului de Ştiințe Parapsihologice din Newark (New Jersey, SUA). „Cu siguranță că puterile telepatice ale membrilor comunității tibetane îşi au originea în felul în care aceştia îşi duc existența, izolați de restul lumii. De asemenea, bogăția spirituală tradițională a acestei etnii, îmbinată cu o profundă activitate religioasă, contribuie, în mod hotărâtor, la sporirea

acestor caracteristici. În ceea ce-i priveşte pe eschimoşi, alimentaţia lor bazată pe carne determină abilitatea acestora de a prevedea anumite întâmplări. La fel ca eschimoşii, boşimanii şi populaţia băştinaşă din Australia, în a căror alimentaţie predomină carnea, sunt recunoscuţi pentru clarviziunea lor, care se manifestă la opt din zece indivizi. La fel de predispuşi să dezvolte capacităţi paranormale sunt şi populaţiile migratoare şi, în special, ţiganii. În acest caz, modul de viaţă al acestora este factorul principal care determină însuşirile lor neobişnuite: ghicitul în cărţi sau cu ajutorul globului de sticlă şi profeţiile în care sunt neîntrecuţi. Explicaţia constă în faptul că abilităţile de ordin psihic apar cu o frecvenţă de sute de ori mai mare la popoarele nomade decât la oamenii care îşi duc existenţa într-un loc stabil. Cu siguranţă că nomazii sunt mult mai receptivi la tot ceea ce ţine de problemele psihicului, datorită faptului că duc o viaţă liberă, neîngrădită de legi şi de rutină şi, implicit, mult mai relaxaţi şi mai lipsiţi de griji. De altfel, numeroase exemple au demonstrat faptul că starea de spirit a persoanelor care trec prin astfel de experienţe este de o altă condiţie pentru ca fenomenul paranormal să se producă. Astfel, există o probabilitate de 90% ca fenomenele paranormale care se produc spontan să fie trăite de persoane obosite, cu moralul foarte coborât, care prezintă un nivel scăzut al tensiunii arteriale sau care se află la limita dintre starea de veghe şi somn. Acestea, spre deosebire de oamenii activi, vioi şi concentraţi asupra unei anumite probleme, vor fi mult mai predispuse să experimenteze trăiri extrasenzoriale. În acelaşi timp, problemele legate de sexualitate pot influenţa puterile de natură psihică ale unei persoane. E recunoscut faptul că, în tradiţia ţigănească, tânăra care ghiceşte viitorul într-un glob de cristal trebuie să fie virgină. De asemenea, persoanele cu puteri de medium îşi pierd aceste însuşiri după ce se căsătoresc. În plus, unele ipoteze mai îndrăznețe sugerează că un comportament sexual dereglat poate conduce la dezvoltarea însuşirilor paranormale. Ideea care stă la baza acestei teorii e că acest fel de personalitate, manifestând nesiguranţă şi dezorientare în ceea ce priveşte problemele sexuale, este sensibilă şi receptivă la fenomenele paranormale. De asemenea, abstinenţa sexuală a pustnicilor, care trăiesc izolaţi, meditând şi ţinând post, îi face să fie candidaţii ideali pentru a experimenta viziuni şi telepatii într-o măsură mult mai mare decât oamenii obişnuiţi.

2.22. R. J. Lees, mediumul care a ştiut cine a fost Jack Spintecătorul

Mediumurile sunt clarvăzători care comunică cu cei din lumea spiritelor şi pot prezice viitorul. După cum veţi constata în continuare, cei mai dotaţi dintre ei au fost şi sunt foarte utili în rezolvarea unor cazuri judiciare, în special crime odioase şi dispariţii de persoane, şi în care cercetările poliţiei clachează. Să începem cu englezul R. J. Lees.

Crimele săvârşite la Londra în vara anului 1888 au fost atât de înfricoşătoare

şi de ciudate, încât au îngrijorat întreaga Anglie. Criminalul, poreclit Jack Spintecătorul din cauza modului înspăimântător în care îşi mutila victimele, a reuşit să scape poliţiei. Puţini sunt cei care ştiu că organele de ordine de la acea vreme au fost ajutate şi de un medium, Robert James Lees, care a încercat să dea de urma criminalului.

R.J. Lees s-a născut la Hinckley, în Leicestershire, în 1849. Descindea, după cum el însuşi se lăuda, „dintr-un lung şir de profeţi". Încă din copilărie, Robert a făcut dovada unei remarcabile capacităţi de clarvăzător. Singur fiind, într-o noapte el a început să plângă, fiindcă fusese lăsat singur în camera sa, unde l-a văzut pe spiritul său călăuzitor stând lângă patul de lângă care nu a plecat până ce el nu a adormit.

Când avea 12 ani, s-a mutat împreună cu părinţii, la Birmingham. Aici l-a întâlnit pe celebrul medium D.D. Home, care i-a prezis o carieră strălucită. La acea vreme, tatăl lui Lees conducea un cerc de spiritism care se întrunea săptămânal la ei acasă. Într-una dintre aceste şedinţe, tânărul Robert a avut prima sa experienţă paranormală, când prin clarviziune a „văzut" un băieţel care, cu ani în urmă, sfârşise în mod tragic în acea casă. El a urmărit spiritul copilului până în pivniţă, unde acesta a dispărut. Ulterior, chemată la faţa locului, Poliţia a scos la iveală de sub pardoseala beciului scheletul unui copil.

Cu timpul, puterile lui Lees au crescut, el învăţând, treptat, cum să intre în transă. Într-o noapte, în vreme ce participa la o şedinţă de spiritism alături de tatăl său, el a fost vizitat de un spirit care cu siguranţă i-a uimit pe toţi. Acea entitate nu era altcineva decât Albert. Prinţul Consort. Nu trecuseră decât câţiva ani de când Prinţul Albert murise, lăsând-o pe Regina Victoria într-atât de îndurerată încât renunţase şi la apariţiile în public. Prezent la acea şedinţă, editorul unui ziar de spiritism al vremii a publicat o relatare de la faţa locului trimiţând şi Reginei o copie a articolului.

Nu după mult timp, acasă la Lees au sosit doi străini care doreau să facă o şedinţă cu micul medium. Cei doi şi-au declinat adevărata identitate, însă, după ce şedinţa a început şi Prinţul Consort invocat a sosit şi li s-a adresat străinilor pe nume, a fost clar pentru toată lumea că ei erau, de fapt, nişte oameni de la curtea Reginei, trimişi de Suverană să investigheze cazul băieţelului. Spiritul Prinţului Albert i-a transmis un mesaj Reginei folosindu-se pentru a scrie de mâna mediumului şi folosind un nume ştiut numai de cei doi. Înainte de plecarea lor, Lees, aflat încă în transă, a dat mâna cu ei într-un mod ce ţinea de un ritual masonic secret, pe care micuţul Robert nu avea de unde să-l cunoască.

Foarte impresionaţi, cei de la curte i-au povestit Reginei cele petrecute, iar aceasta l-a chemat în mod discret pe Lees la palat. După o serie de şedinţe care au convins-o într-o aşa măsură pe Suverană că Lees este în legătură cu soţul ei decedat, Regina i-a oferit micului medium un loc permanent la curte. Prevenit de ghidul său spiritual că el avea o cu totul altă misiune de îndeplinit, Lees a refuzat-o. Cu toate acestea, la nevoie, ea a continuat în mare secret să-l

mai cheme din când în când pe Lees la Palat, astfel încât foarte puțini au aflat vreodată de aceste vizite.

Toate cele povestite până acum s-au întâmplat înainte ca Lees să împlinească 20 de ani. Harurile sale i-ar fi putut aduce glorie şi bani, dar el a ales o viață foarte retrasă, concentrându-se asupra aspectului mistic al capacităților sale paranormale. Astfel, şi puterile de medium i-au crescut. Spiritele pe care era capabil să le vizualizeze încă din copilărie au devenit din ce în ce mai clare şi mai bine conturate, aşa încât el a ajuns să le poată vedea şi auzi chiar şi la lumina zilei, inclusiv în stare normală de conştiență.

Lees rămâne, totuşi, în analele spiritismului de pretutindeni datorită implicării sale în cazul lui Jack Spintecătorul. Povestea spune că, într-o seară, pe cînd lucra în biroul său, Lees a văzut prin clarviziune că Spintecătorul va comite o nouă crimă. A mers la poliție pentru a-i preveni, spunându-le polițiştilor exact când şi unde urma să aibă loc următoarea crimă, dar aceştia erau deja sătui de nebunii care pretindeau că au informații despre criminal şi nu l-au luat în seamă. Totuşi, în acea noapte, crima a avut loc exact cum a prezis Lees care, şocat de acuratețea viziunii avute, a plecat în străinătate să se refacă. A doua zi după reîntoarcerea sa în țară, aflându-se alături de soție într-un omnibuz, deodată, a mai urcat un om pe care, privindu-l, Lees şi-a dat instinctiv seama că era Jack Spintecătorul. L-a urmărit pe individ după ce a acesta a coborât şi a rugat un polițist să-l aresteze. Încă o dată a fost luat în râs, dar, după o nouă crimă, poliția a început, în sfârşit, să-l ia în serios şi chiar a apelat la el pentru ajutor.

Chemat la locul crimei, Lees şi-a concentrat forțele de clarvăzător şi, asemenea unui copoi, i-a condus pe polițişti pe străzile Londrei, până ce au ajuns cu toții la o casă. La început, însoțitorii săi au refuzat să intre, fiindcă acolo locuia un eminent medic, printre ai cărui pacienți se numărau şi membri ai familiei regale. Când, la insistențele lui Lees, polițiştii au intrat, totuşi, în casă şi au interogat-o pe soția doctorului, aceasta a recunoscut că soțul său era dezechilibrat mintal şi că, de asemenea, lipsise de-acasă în nopțile în care avuseseră loc crimele. Ulterior, doctorul a fost declarat nebun şi internat într-un ospiciu. Pentru a evita un scandal public, s-a dat o ştire cum că el ar fi murit şi i s-a înscenat o falsă înmormântare.

Aceasta este, în linii mari, povestea care circulă. Oare cât adevăr conține? Jurnalul lui Lees nu face decât doar două referiri la această afacere, şi anume asupra faptului că el a fost chemat la Scotland Yard pentru a ajuta poliția. Cum Lees era genul de om care îşi nota totul cu meticulozitate, acest fapt este dezamăgitor. Ne-am fi aşteptat să descoperim mult mai multe în jurnal. Cu toate acestea, Lees a afirmat până la moarte că ştie cine este Jack Spintecătorul, dar că nu poate să-i divulge adevăratul nume, deoarece a jurat să păstreze secretul. Se poate ca el să fi anticipat şi faptul că jurnalul său ar putea fi publicat într-o zi, aşa încât a omis faptele până şi din notițele poprii.

Sigur rămâne faptul că Lees a fost implicat în ancheta poliției, iar anumite

informații despre acest caz „au răsuflat“ şi în presa vremii. Astfel, unul dintre nenumărații nebuni care scriau pe adresa poliției, pretinzând că este Jack Spintecătorul, punea pe hârtie următorul mesaj: „Nu m-ați prins încă, cu toată şiretenia şi cu tot Lees-ul vostru“.

O nouă şi interesantă lumină asupra cazului a fost adusă în ultimii ani de către Stephen Knight, în cartea sa intitulată *Jack Spintecătorul. Soluția finală.* Knight, care a avut acces la dosarele secrete ale Scotland Yard-ului, vine cu o variantă bine documentată a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat atunci, iar probele descoperite îl fac să creadă că Lees l-a identificat corect pe criminal. Potrivit cărții sale, Ducele de Clarence, fiul cel mare al lui Edward al VII-lea, a avut o relație cu o tânără femeie ce lucra în cartierul londonez East End şi a avut cu ea un copil. Hotărât să prevină cu orice preț izbucnirea unui scandal, prim-ministrul Lord Salisbury a hotărât atunci s-o ucidă nu numai pe femeia aceea, dar şi pe celelalte femei care cunoşteau afacerea. El l-a ales ca agent al său pe Sir William Gull, medicul Casei Regale a Reginei Victoria, un om inteligent dar sadic, care a pus la cale seria înfricoşătoarelor crime, pe care le-a şi înfăptuit cu ajutorul unor complici, unul dintre ei fiind pictorul Walter Sickert. Casa la care Lees îi dusese cu ani în urmă pe polițişti era cea a lui Gull. Knight a mai demonstrat în cartea sa că victimele se cunoşteau între ele, aşa încât crimele nu puteau fi opera întâmplătoare a unui maniac.

2.23. Vestitul medium american, Uri Geller, contribuie la soluționarea unei crime comise în urmă cu opt ani

În pofida tuturor eforturilor, echipa de investigatori nu reuşise să-l depisteze şi să-l aresteze pe cel care a ucis-o, în 1985, pe tânăra Avril Dunn. Prin urmare, faimosul medium, Uri Geller, cunoscut pentru ajutorul pe care l-a acordat FBI-ului în multe alte cazuri de omucidere, a fost solicitat de poliția engleză la dezlegarea misterului.

Pe 14 septembrie 1985, încă în convalescență în urma unei anorexii, Avril Dunn se întorsese în Anglia. Fusese plecată câteva săptămâni în Statele Unite şi, proaspăt ajunsă acasă, se dusese la un restaurant din Luton, Beds. Câteva ore mai târziu, cadavrul său oribil ciopârțit fusese găsit în apropierea pădurii de către un om ce-şi scosese câinele la plimbare. Minuțioasa anchetă dusese la concluzia că nu fusese vorba de jaf, iar autopsia constatase că tânăra nu fusese nici violată. Atunci, care ar fi putut fi motivul monstruoasei crime? Disperat, dl Dunn, tatăl victimei, oferise la acea vreme o recompensă de 10 000 de lire sterline oricui ar fi putut da vreo informație privind moartea fiicei sale. În ciuda faptului că au luat declarații de la 1 700 de oameni, că au percheziționat peste 1 250 de case, polițiştii s-au văzut nevoiți să abandoneze cazul, în lipsa oricăror probe.

Opt ani mai târziu, în 1993, poliţistul Barrie Churchill îl chema în ajutor pe Uri Geller. Ajungând la marginea unei păduri, Uri s-a oprit întâi lângă tufişuri, unde iarba era mai înaltă: „Acesta este locul, ştiu asta!“ a strigat el. Examinând fotografiile făcute cu opt ani în urmă când fusese găsit cadavrul tinerei Avril, detectivul Barrie Churchill n-a putut fi decât de acord. Faimosul medium „simţise“ cu precizie stigmatul morţii.

Dus la restaurantul local, ultimul loc unde tânăra Avril fusese văzută încă în viaţă, faimosul medium se apropiase de una dintre mesele de biliard: „Simt că ucigaşul este cunoscut pe aici. Vine adesea în acest loc şi joacă biliard, nu mă îndoiesc de asta... Sunt convins că ucigaşul e un bărbat.“ La sediul poliţiei din Luton, lui Geller i s-au pus la dispoziţie toate obiectele care fuseseră găsite asupra victimei în momentul descoperirii cadavrului. Privindu-le atent, mediumul a spus: „Văd un tatuaj... Sunt mulţi oameni care au tatuaje prin aceste locuri?... Cred că asasinul este un cunoscut de-al tatălui victimei“, apoi a continuat: „Începe să mi se clarifice în minte portretul ucigaşului... Este un bărbat scund, subţire, cu părul deschis la culoare... Dar îmi stăruie în cap imaginea acelui tatuaj... Văd şi un garaj şi o maşină... Da, un şofer profesionist... Cred că fata a părăsit restaurantul într-o maşină de culoare deschisă.“

Într-adevăr, în dosarul poliţiei se afla şi declaraţia înregistrată cu opt ani în urmă a unei tinere perechi care o văzuse pe Avril părăsind localul într-o maşină albă, probabil marca Vauxhall.

Ulterior, toate datele oferite de Uri Geller s-au confirmat. Asasinul a fost identificat în persoana unui bărbat de 35 de ani, uscăţiv, cu părul blond, de profesie şofer, un cunoscut al localului şi al salonului de biliard. El avea un tatuaj pe piept şi îi transportase nişte marfă tatălui victimei. În seara crimei se oferise s-o conducă acasă pe Avril Dunn cu maşina personală marca Vauxhall. O ucisese apoi pe fată şi îi ciopârţise cadavrul pentru a se răzbuna că îi refuzase avansurile sexuale.

2.24. Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, ajută poliţia să descopere cadavrul unei fetiţe de trei ani şi să aresteze ucigaşul

„Uimitorul medium, Elizabeth Mahan, a reuşit să rezolve un caz foarte încurcat printr-o viziune paranormală care i-a condus pe poliţiştii uimiţi la cadavrul unei fetiţe de numai trei ani“, afirma purtătorul de cuvânt al poliţiei din statul Michigan, SUA.

Patru zile în şir, minut de minut, cei mai abili poliţişti ai secţiei nu-şi cruţaseră puterile în căutarea micuţei Tabatha Horn. Nu ajunseseră la niciun rezultat. Contactaţi de Elizabeth Mahan, aflau cu stupoare că vor găsi fetiţa îngropată lângă „o fântână a dorinţelor“, sub „ceva verde strălucitor“.

„Asta mi-a sunat foarte cunoscut“, povesteşte poliţistul Matthew Eckerman.

Îşi amintise imediat că, în zona unde se efectuaseră căutările, exista o „fântână a dorinţelor“ şi, în numai câteva ore, descoperea cadavrul micuţei Tabatha într-o groapă din apropiere. „Era acoperită de un cărucior de copil, verde“, spune sergentul Barry Trombly, „şi nu ştiu cum a reuşit Elizabeth Mahan să «vadă», dar e cert că a făcut-o.“

Pe 5 iulie, Kenneth Norton, un bărbat în vârstă de 35 de ani, paznic la închisoarea ţinutului, reclamase la poliţie dispariţia misterioasă a micuţei Tabatha Horn, fiica prietenei sale Wendy Gokee. „Norton a declarat că o luase pe fetiţă la o plimbare cu maşina“, îşi aminteşte sergentul Trombly. „Vroiau să-i facă o vizită lui Wendy Gokee la Centrul de Medicină al Universităţii din Michigan, unde se afla sub tratament pentru epilepsie, iar Tabatha dispăruse pur şi simplu. El intrase într-un magazin de mărunţişuri, lăsând-o pe fetiţă în cărucior, pe scaunul din faţă al maşinii, cu geamul deschis. Când se întorsese, nu mai găsise nici urmă de micuţă.“

În ciuda eforturilor poliţiei, toate ipotezele rămăseseră neconfirmate până la sosirea lui Elizabeth Mahan, care citise toate relatările din presă legate de dispariţie. „Mă durea capul îngrozitor în ziua în care Tabatha a fost dată dispărută“, îşi aminteşte mediumul. „Două zile mai târziu, pe 7 iulie, am simţit o nevoie urgentă de a intra în legătură cu ea pe calea spiritului. Mă aşezasem în pat, meditând, şi am spus «Tabatha, spune-mi unde eşti. Ştiu că te pot ajuta. O să te găsesc!». Imediat, am auzit următoarele cuvinte: «Om rău! Om rău!». Atât şi nimic mai mult. În ziua următoare, în timpul meditaţiei, am avut senzaţia copleşitoare că Tabatha este acoperită cu ceva verde. Imediat, în minte am avut imaginea clară a unei «fântâni a dorinţelor».“

La descoperirea cadavrului în locul indicat de medium, poliţiştii au constatat că trupul micuţei fusese înfăşurat într-un sac de plastic, o pătură şi un prosop. Căruciorul era deasupra – verde-strălucitor, aşa cum prezisese Elizabeth Mahan. Două ore şi jumătate mai târziu, îl arestau pe Kenneth Norton, sub acuzaţia de a o fi ucis pe Tabatha Horn.

2.25. Dorothy Allison – mediumul care a ajutat poliţia în găsirea multor persoane dispărute

Dorothy Allison (76 de ani), din Nutley, este cunoscută în toată America datorită capacităţii ei de a găsi persoanele dispărute. Ea a ajutat poliţia şi FBI-ul în rezolvarea multor cazuri complicate.

Allison posedă încă din copilărie aceste puteri misterioase, dar a refuzat să le folosească. Ea le-a ignorat, chiar şi atunci când i s-a „arătat“ moartea tatălui ei. „Aveam 14 ani. Eram un copil fericit şi mă jucam, ca să spun aşa, cu puterile mele paranormale. Într-o zi, am avut o viziune cutremurătoare: îl vedeam pe tata întins într-un sicriu, înconjurat de flori şi de rude care plângeau. M-am speriat, apoi am făcut glume chiar cu tata. Dar, după două săptămâni, tata s-a îmbolnăvit de pneumonie şi a decedat. Am fost extrem de tulburată.

Mă învinuiam de moartea lui. Credeam că acele puteri au cauzat decesul tatălui meu. Chiar şi acum, când îmi amintesc, mă urăsc, pentru că nu am făcut nimic să-l salvez pe tata!“

Cei care o cunosc susţin că Dorothy Allison e mereu vizitată de agenţi federali, care, datorită indicaţiilor ei, au rezolvat multe cazuri complicate. Dorothy e o persoană bizară. Trăieşte singură şi nu are nicio sursă sigură de câştig. Pentru consultaţii, ea nu cere bani. „Cei care cer bani pentru astfel de consultaţii ar trebui pedepsiţii“, a declarat Dorothy Allison.

„Eu nu cred în paranormal, pentru că nu reuşesc să găsesc o justificare raţională! Nu pot nega că doar cu ajutorul meu, uneori chiar împotriva voinţei mele, s-au rezolvat cazuri la care investigatorii lucrau de timp îndelungat“, a declarat Allison. De cele mai multe ori, se apelează la Allison în ultimul moment, atunci când alte metode de investigaţie nu dau roade. Unul dintre cazurile rezolvate de ea a fost cel al unui copil dispărut în 1968. Cazul făcuse multă vâlvă, mai ales în presa scrisă. „În fiecare zi, apărea câte un articol despre el. Pe atunci, aveam o oarecare faimă şi oficialităţile poliţiei m-au căutat, cerându-mi ajutorul. I-am spus unui poliţist că nu-l puteam ajuta, fiindcă nu simţeam nimic. Dar, în timp ce răsuceam fotografia copilului în mâini, o străfulgerare a trecut prin mintea mea. Vedeam corpul acelui copil într-un canal şi am descris exact zona în care se afla. Astfel, poliţiştii au găsit locul şi cadavrul copilului!“

Altă dată, a dispărut o fetiţă în vârstă de 14 ani. Poliţia a apelat din nou la Dorothy Allison, aceasta indicând un zid pe care scria „MAR“, lângă care fusese îngropat cadavrul micuţei. „Ceea ce mi se întâmplă atunci când sunt interogată este de domeniul iraţionalului. Trebuie să fiu atentă la detaliile care îmi apar în minte, fiindcă în ele găsesc rezolvarea problemei. Dar nu ştiu să explic de ce acele amănunte îmi apar ca un fulger. Într-o zi, pe când poliţia îmi cerea amănunte despre dispariţia unei fetiţe de 13 ani, aveam senzaţia că fusese ucisă de un maniac. De câte ori îmi aminteam acea senzaţie, vedeam un nume: Brown. Atât. Nu am reuşit să dau mai multe amănunte. După două săptămâni, poliţiştii au arestat un vecin.“

În decembrie 1976, Dorothy Allison primea acasă o scrisoare din partea unei persoane disperate. „Te rog, ajută-mă, dacă poţi“, o implora aceasta. „Nu ştiu ce să mai fac.“

Expeditoarea scrisorii era Jane Kline din Waynesboro, Pennsylvania. Fiica sa, Deborah Sue Kline, dispăruse de acasă în urmă cu aproape cinci luni.

Fermecătoarea tânără, în vârstă de optsprezece ani, angajată a unui spital şi proaspăt absolventă a liceului, îşi părăsise noua slujbă într-o seară călduroasă de iulie şi de atunci nu mai fusese văzută.

Poliţiştii o căutaseră în tot acest timp, dar nu reuşiseră să dea de urma ei. Şi cum se apropia sărbătoarea Crăciunului, părinţii au atârnat, aşa cum se obişnuieşte, ciorapii lui Debbie în faţa căminului, ca o ultimă speranţă. Erau deja în pragul disperării, când Jane Kline a citit într-un articol despre Dorothy Allison, un aşa-zis medium, specializat în găsirea copiilor pierduţi.

După ce a primit scrisoarea, Dorothy a sunat la familia Kline. În acea noapte, la ei acasă se afla un fotoreporter pe nume Kenneth Peiffer. Împreună cu reporterul Robert Cox, Peiffer relatase cazul în ziarul local, *Record Herald*.

Jane Kline a fost foarte fericită să audă că Dorothy Allison intenționa să vină curând în Waynesboro, dar se temea că familia sa nu va putea plăti prea mult pentru serviciile sale.

„Acum ascultă-mă", i-a spus Dorothy. „Banii tăi nu sunt buni. Nu îi vreau şi nu îi voi lua." Apoi a cerut să vorbească cu Peiffer. Sceptic în privința mediumurilor, fotograful a simțit ceva ce mai târziu avea să descrie ca pe „o senzație evidentă a unui schimb de energie", în timp ce-i oferea lui Dorothy detalii despre acel caz.

„Văd doi oameni implicați în asta", a spus ea. „Numele lor sunt Ronald şi Robert sau Richard, nu sunt sigură în privința celui de-al doilea nume. (Mai târziu avea să fie sigură de numele Richard). Văd în numele lor o literă care apare de două ori."

Ea a mai spus că în acel caz mai figura un deal şi o lizieră. În convorbirea telefonică pe care a avut-o câteva zile mai târziu cu Peiffer, concluzia ei era tragică: „Debbie e moartă", a spus mediumul. „Știu asta. Când vom merge acolo, vom căuta cadavrul."

Căutările au început când Dorothy Allison a sosit în Waynesboro, pe 22 ianuarie. Însoțită de Cox, Peiffer şi soldați din cadrul armatei, mediumul a cercetat zona în care trăise Debbie şi pe care o vizualizase deja. Ea a menționat de câteva ori că, pentru unul dintre răpitori, focul era foarte important. Amândoi bărbații erau certați cu legea, spunea ea, şi amândoi se aflau deja la închisoare sub alte acuzații. Amândoi erau violatori. Amândoi aveau nume ce conțineau aceeaşi literă de două ori. Cadavrul victimei s-ar fi aflat în vârful unui deal şi „nu ar fi fost ars complet". Dorothy a mai spus că vizualizase ceva legat de culoarea galbenă, ceva aruncat, un pantof, şi un bazin de plastic penru apă. Totul era extrem de important.

Apoi a mai făcut o altă predicție – una ciudată, întrucât nu mai fusese descoperit nici un indiciu în ultimele luni. Se aflau aproape de finalul cazului. Un suspect avea să mărturisească ceea ce îl implica pe un altul.

În realitate, poliția îşi întrerupsese cercetările cam în perioada în care Allison a preluat cazul. Anumite surse de informații îi conduseseră la un bărbat care deja se afla sub custodie, sub o acuzație oarecare. Numele său era Richard Lee Dodson. Deținător al unui dosar consistent, Dodson îşi aştepta condamnarea pentru viol, incendierea casei şi uciderea soției şi a celor trei copii. Scăpase, însă, nevătămat.

Pe 26 ianuarie, Dodson s-a prezentat la poliție şi a mărturisit că, împreună cu Ronald Henninger, complicele său, o ucisese pe Debbie Kline. În dosarul lui Henninger figurau deja violul şi omuciderea.

Dodson i-a condus pe polițişti la cadavrul lui Debbie. Ei au fost nevoiți

să urce în vârful unui deal, pe un drum care era marcat cu semne ce avertizau asupra gradului de înclinație a acestuia. Semnele erau de culoare galben-deschis. Vârful înzăpezit al acelui deal (Fannettsburg Mountain) era într-o zonă retrasă. Soldații au găsit la fața locului un pantof ce se zărea în zăpadă. Ei au dat toată zăpada la o parte și, în acest fel, au descoperit trupul pe jumătate ars al fetei de 18 ani. Era parțial acoperit cu folie de plastic, ce fusese, cândva, un bazin de apă, gonflabil.

2.26. Cu ajutorul unui medium, i-a descoperit pe asasinii fiului său

„Sunt creștin și cred în existența vieții după moarte și a lumii celeilalte de când un medium a luat legătura cu fiul meu mort. Cu ajutorul mediumului, am descoperit cine mi-a ucis băiatul“, a declarat Lino Sardos Albertini, un avocat italian.

„Pe când avea 26 de ani, fiul meu, Andrea, a plecat într-o vacanță de 4-5 zile, pe 9 iunie 1981, cu mașina lui cea veche. Cum pe 15 iunie nu primisem nicio veste de la el, am informat poliția, care a descoperit doar că și-a extras din cont trei milioane de lire pentru a-și cumpăra o mașină la mâna a doua, în Torino. S-a bănuit că banii au fost mobilul asasinatului, însă eu am plătit detectivi pentru a-mi căuta băiatul în toată Europa, refuzând ideea morții lui“, a declarat Albertini.

Câteva săptămâni mai târziu, pe când discuta cu o clientă, avocatul i-a povestit despre fiul său. Femeia i-a mărturisit că este medium și că, dacă vrea, poate lua legătura cu băiatul, în cazul în care acesta este mort. „Într-o seară, după ce s-a concentrat, doamna Anita a întrebat cu voce tare dacă Andrea este pe lumea cealaltă. Ținea în mână un creion, care s-a mișcat pe o foaie de hârtie, scriind «Da». Atunci am început să-i pun întrebări în legătură cu dispariția, iar femeia scria răspunsurile lui cu o rapiditate uluitoare, deși, în acest timp, vorbea despre cu totul altceva și se uita la televizor. Răspunsurile erau precise și clarificau nedumeririle mele.“

Astfel, Lino Sardos a aflat că rămășițele pământești ale lui Andrea sunt la Torino, în Parcul Valentino, sub unul din podurile pe sub care trece fluviul Po. Trecând peste fazele birocratice, însoțit de soția lui și de Anita, avocatul a descoperit cadavrul desfigurat al fiului.

În mesajele ulterioare, Andrea a explicat cu lux de amănunte detaliile asasinării lui de către cinci indivizi. „Andrea mi-a transmis că la Torino a cunoscut un tânăr numit Marco și, printre altele, i-a spus că ar vrea să-și cumpere altă mașină. Marco i-a făcut legătura cu un oarecare Baffo. Andrea avea banii la el și vorbea cu Baffo care îi arăta o mașină roșie, când alți patru bărbați au venit din spate și l-au lovit în cap. Singurul amănunt pe care mi l-a mai transmis atunci Andrea a fost că unul dintre ei purta un inel cu piatră neagră“.

Au urmat multe alte mesaje care, puse cap la cap, au dus la aflarea numelor, la găsirea şi arestarea celorlalţi asasini. Aceştia şi-au recunoscut vina, aducând în apărarea lor doar faptul că erau sub efectul drogurilor. „Am văzut că Andrea avea bani, iar noi aveam nevoie de ei, pentru a ne procura dozele zilnice“, au declarat asasinii.

Lino Sardos Albertini a scris o carte care a avut ca subiect găsirea asasinilor fiului său cu ajutorul mediumului. De atunci, a primit mii de scrisori cu mărturii ale cititorilor despre lumea cealaltă.

2.27. „Sinucigaşul m-a ajutat să-i salvez fosta iubită“

Clarvăzătoarea Constance Leigh a fost contactată de un tânăr care s-a sinucis şi care ştia că fosta lui iubită se află în pericol.

Această femeie de 63 de ani, din Seaton Delaval (Anglia), are puteri uimitoare. A mai fost „purtătoarea de cuvânt“ şi a altor spirite şi, astfel, a putut ajuta poliţia să descopere un grup de criminali, urmând indicaţiile transmise de persoanele ucise într-un atentat pus la cale de acea bandă.

Spiritul lui Kevin a vizitat-o pe Constance Leigh, într-o sâmbătă dimineaţa, pe când femeia îşi citea ziarele. „Am simţit o prezenţă a unui spirit agitat. Mi-a spus că numele lui este Kevin şi că s-a sinucis prin spânzurare, când avea 16 ani“ – povestea Constance. „Mi-a mai spus că nu ştie ce să facă după moartea lui şi că bântuie prin locurile pe unde s-a simţit bine în timpul vieţii“. Constance a căzut apoi într-un fel de transă şi a avut o viziune: o fată cu păr lung şi negru, îmbrăcată într-o jachetă de piele; o motocicletă; un drum, o maşină galbenă şi apoi o senzaţie de durere. Constance s-a dus la poliţie şi a spus ce a aflat despre Kevin. Povestea lui era reală. Existase şi se spânzurase la 16 ani. S-au dus apoi la părinţii lui care au ascultat cu uimire ce le-a relatat Constance. Ei le-au dat adresa fostei prietene a fiului lor, pe nume Alice Brien. Constance Leigh a sunat la părinţii lui Alice şi a aflat că fata lor dispăruse de acasă de 12 ore şi că nu ştiau nimic despre ea. Plecase pe motocicletă.

Constance a mers cu o maşină a poliţiei până la ieşirea din oraşul Seaton. A văzut o maşină galbenă pe drum şi le-a spus poliţiştilor să pornească după ea. Au mers aşa aproape 20 de minute, apoi Constance a simţit o durere în tot corpul. Au oprit maşina. La marginea drumului, între pomi, era o motocicletă răsturnată. Lângă ea zăcea Alice, grav rănită, în urma unui accident rutier. Fata a fost transportata la spital şi salvată în ultima clipă. Când şi-a revenit din şoc, Alice a aflat că îi datorează viaţa fostului ei prieten, Kevin. A rugat-o pe Constance să-i comunice lui Kevin mulţumirile ei, dar nu a mai fost posibil. Constance Leigh a simţit că spiritul lui Kevin a fost în sfârşit eliberat, pentru că a salvat o viaţă şi că el s-a mutat în alt plan spiritual.

2.28. Cu ajutorul unui medium, poliția rezolvă un caz de răpire

„În acea după-amiază de sâmbătă, mă aflam acasă și dădusem drumul la televizor“, povestește Martin Jones (33 ani). „Erau știrile și se vorbea despre o răpire. Pur și simplu mi-a venit în cap numele de Sue și numele unui bărbat care începea cu P., probabil Phil. Am mai văzut o căruță albă cu un cal și am simțit că un bărbat cu barbă este semnificativ în acel caz.“

După aceste viziuni, Martin a telefonat imediat la poliția din North Wales, comunicându-le informațiile pe care le deținea, în speranța că va fi de folos.

Două zile mai târziu, un ofițer i-a telefonat lui Martin pentru a-i mulțumi. Lydia, fetița care fusese răpită, fusese găsită teafără și înapoiată mamei sale. Sergentul de poliție Griffith a confirmat faptul că poliția a primit mesajul lui Martin înainte ca fetița să fie găsită și – deși căruța cu cal pare să nu fi fost importantă în acel caz – mediumul furnizase numele lui Sue și al bărbatului care începea cu P. Mai târziu, a fost descoperită femeia acuzată de răpirea copilului, numele ei fiind Sue Brooke, iar cel al soțului său, Phil. Dar cine era bărbatul cu barbă?

„Ofițerul însărcinat cu rezolvarea acestui caz, are barbă“, comentează sergentul Griffith.

2.29. Un medium ajută poliția să găsească un băiețel dispărut

Eforturile polițiștilor de a găsi un băiețel pierdut într-o zonă împădurită izolată fuseseră în zadar. Mai exista o singură șansă: aceea de a apela la serviciile unei persoane cu calități psihice deosebite, un medium. Încercarea a avut succes, pentru că băiețelul a fost găsit, în cele din urmă, grație desenelor făcute de medium.

Acesta este cazul lui Tommy Kennedy, un băiețel de cinci ani din New York, pierdut în pădure. Polițiștii îl căutaseră în zadar 17 ore, apoi îl solicitaseră pe Phil Jordan, medium.

„Jordan a luat tricoul lui Tommy, apoi a desenat o hartă în care apăreau un lac, câteva bărci răsturnate, o casă și o stâncă“, afirmă Arthur Lyons, autorul unei enciclopedii a fenomenelor paranormale. „Apoi, el le-a spus părinților înnebuniți că puștiul va fi găsit dormind la umbra unui copac din acea zonă. După aproximativ o oră, Jordan însoțit de polițiști, l-au găsit pe Tommy adormit într-o zonă asemănătoare celei desenate pe hartă“, adaugă Lyons. „Și nu a fost nicio coincidență. Phil Jordan și-a folosit pur și simplu talentele paranormale pe care noi ceilalți nu le avem.“

2.30. Un medium a ajuns celebru după ce a prezis o evadare spectaculoasă

Machiată strident, cu o statură impozantă şi cu privirea pătrunzătoare, se prezintă simplu: Maryann. Femeia de 51 de ani, din Long Island, New York, este cunoscută de-a lungul şi de-a latul Americii pentru petrecerile pe care le organizează. Nu este însă vorba de adunări obişnuite, cu muzică, invitaţi şi dans. Cea mai mare parte a musafirilor ei sunt morţi.

Maryann este medium şi, cu toate că niciodată nu a vrut să dezvăluie presei tarifele pe care le cere, clienţii ei pomenesc de sume cu multe zerouri în coadă. O dată sau de două ori pe săptămână, în subsolul casei lui Maryann, se adună cel mult zece persoane care doresc să comunice cu rudele sau prietenii dispăruţi. Şedinţa de spiritism se desfăşoară într-un decor asemănător unei petreceri, mâncare şi băutură la discreţie. Doar muzica lipseşte.

„Oamenii vin la mine ca să afle de la persoane apropiate şi care au decedat de mult ce viitor îi aşteaptă, ce decizii să ia sau, pur şi simplu, le este dor de cei de pe lumea cealaltă. Şedinţele nu au nimic înspăimântător, nu seamănă deloc cu filmele de groază de la televizor“, spune Maryann. Ea este cunoscută pentru prezicerile făcute, care ajung să se adeverească, indiferent că e vorba de dragoste, bani, profesie sau sănătate. Maryann a ajuns celebră în SUA după ce a anunţat cu exactitate ziua în care aveau să evadeze câţiva puşcăriaşi de la o închisoare din oraş. De atunci, ea colaborează ocazional şi cu poliţia locală. În ceea ce priveşte oamenii care vin la ea în vizită, majoritatea spun că, după o singură şedinţă, se simt mai încrezători în forţele proprii şi mai optimişti. „Mi-a spus anumite lucruri despre tatăl meu, mort de zece ani, pe care nu avea cum să le afle. Mi-a adus liniştea sufletească de care aveam nevoie“, spune Lisa, ofiţer de poliţie. „Nu-i condamn pe cei care susţin că sunt medium. Ei le oferă oamenilor atenţie şi prietenie. Poate că nu este adevărat când le spun clienţilor că, de exemplu, mama îi iubeşte de acolo de unde este. Ar putea fi o iluzie, dar e, în orice caz, una pozitivă“, spune Marcello Truzzi, profesor de sociologie la Universitatea Michigan şi expert în fenomene paranormale.

2.31. Datorită puterilor sale, un poliţist a ajuns cel mai cunoscut medium din Anglia

Înainte de a deveni un medium profesionist, în urmă cu nouă ani, Kevin Wade a fost ofiţer de poliţie în Essex, ca mulţi alţi membri din familie înaintea sa. „Am fost în forţele de poliţie timp de 13 ani“, spune el, „dar nu mi-a plăcut violenţa şi am reţinut numai doi oameni pe atunci.“ Într-o declaraţie făcută revistei *Psychic News,* Wade îşi aminteşte cum s-a prăbuşit întregul său univers odată cu moartea tatălui. „Îi cumpărasem o vie cu doi ani înainte de a se prăpădi. După ce a murit, priveam via şi mă gândeam la el. Într-o zi, însă, am

simțit, deodată, o fierbințeală puternică de jos în sus, ce pornea de la tălpile picioarelor prin tot corpul. Apoi l-am auzit pe spiritul tatălui meu vorbind cu mine. Am crezut că poate înnebunesc, însă tot ceea ce-mi spunea el erau lucruri care se întâmplaseră la înmormântarea sa."

Ca medium, prima demonstrație publică a lui Kevin s-a produs pe neașteptate. Într-o zi s-a hotărât să asiste la „o seară a clarviziunii" oferită de un cerc de medium din Pitsea.

„Tocmai ajunsesem la Pitsea", povestește Kevin, „când am auzit o voce care îmi șoptea: «Îți va plăcea acolo. Vei accepta să rămâi pentru că mediumul nici nu se va întoarce să te privească»."

Foarte adevărat, când Kevin a intrat în sală, mediumul care era cu spatele la public i-a spus să rămână, rostindu-i chiar numele.

„Niciodată în viața mea nu am făcut previziuni", mai spune Kevin. „M-am mirat de mesajul pe care l-am primit, dar de atunci au urmat și altele." Într-adevăr, de atunci Kevin a început să facă demonstrații în cadrul unor biserici spiritualiste din diferite părți ale Marii Britanii.

„Filozofia spirituală este cu mult mai importantă decât clarviziunea", menționează Kevin. Extrem de mulți mediumi sunt cu adevărat oameni cu calități de medium – Mediumii spirituali, nu s-au născut așa. Ei există pentru un motiv anume și pentru un scop." „Eu nu mi-am văzut niciodată ghizii spirituali", mai adaugă Kevin. „Nici nu am nevoie să-i văd. Dacă vibrezi de dragoste și de lumină, mai mult nu îți trebuie să știi."

Deși Kevin crede în reîncarnare, el spune că „oamenii nu trebuie să pună prea mult accent pe viețile anterioare. Faptul că îți trăiești viața acum", specifică el, „este foarte important."

După ce și-a părăsit serviciul din poliție, Kevin a lucrat ca și consultant de securitate. În această perioadă, a avut viziunea unei femei – necunoscută lui – a cărei fiică a murit în dezastrul de la Lockerbie. „Mi s-a arătat un incendiu, trupuri de oameni sfârtecate și un avion despicat în trei", spune Kevin. „Mi s-a spus un nume, apoi am auzit cuvintele: «Avea 20 de ani în ziua în care a murit»."

Ca medium, Kevin recunoaște că „am o mare responsabilitate". „Noi ne ocupăm de viețile oamenilor și de emoțiile lor. Ei vin la noi atunci când pierd pe cineva drag, când o căsnicie se destramă și atunci când vor să le eliberăm casele de entități nedorite, sau forțe malefice. Avem nevoie de învățători spirituali, mediumuri de o adevărată spiritualitate. Avem nevoie să ne răspândim învățătura în cărți sau – așa cum fac eu – la radio și TV".

În viziunile sale, Kevin a putut vedea cum „Ziua de Apoi este planificată; Dumnezeu va prelua conducerea lumii mai devreme decât ne gândim noi. Pământul nu va exploda după propriile sale axe sau ceva în genul ăsta", explică Kevin. „Stă în puterea oamenilor să se schimbe și asta se va întâmpla într-o perioadă de pace, dragoste și armonie. De-abia atunci vom realiza că esența lui Dumnezeu este de o putere extrem de mare, mai mare decât suntem noi capabili să credem. Oamenii vor simți și vor vedea ei înșiși asta."

2.32. Mediumul Rita Rogers – o clarvăzătoare care a ajuns consilierul Curții Regale Britanice

Este una dintre cele mai bogate femei din Anglia. S-a născut la Chesterfield, în Derbyshire, în 1943. Pseudonimul „Rita Rogers" a înlocuit numele real (Emily Beeford) pe când ea avea 22 de ani şi a descoperit, brusc, că are capacități ieşite din comun.

Acum, la 53 de ani, a devenit unul dintre consilierii secreți ai Curții Regale din Londra. A primit o reşedință (o casă construită în stil victorian, aproape de Palatul Buckingham) şi un salariu care ar face pe oricine să înghită în sec, se arată într-un articol din *Daily Express*.

Lady Di – una dintre clientele fidele

Rita avea doar 18 ani când a constatat că are vise premonitorii, care se manifestau aproape în fiecare noapte. Apoi, la 22 de ani, capacitățile de clarvăzător s-au dezvoltat. Era de ajuns să privească un om cu atenție, pentru a-i spune foarte multe lucruri despre trecutul şi viitorul lui. Devenise, în scurt timp, celebră în Chesterfield.

În anul următor, a participat la o serie de cursuri de parapsihologie, la Londra. I s-a confirmat, de către experți, că este ceea ce se cheamă „un caz". Încurajată de primele performanțe, Rita şi-a deschis un cabinet oficial, pe care l-a numit „Templul Roz". Afluența clienților a ajuns la urechile demnitarilor Curții Regale.

Cu câțiva ani în urmă, la uşa Ritei a bătut o tânără elegantă, cu pălărie albă, care tocmai coborâse dintr-un Mercedes alb. Era Lady Di. Demoralizată şi agitată, prințesa a aflat de la Rita (contra unei sume convingătoare) că va divorța şi că va avea o viața foarte activă, presărată cu evenimente imprevizibile, cu călătorii şi tot felul de activități mondene.

Fascinată de siguranța şi claritatea viziunilor Ritei, Diana a continuat să vină. A adus-o cu ea şi pe Ducesa de York (Lady Ferguson).

„N-am ştiut că am calități de medium, până când Prințesa Stephanie nu m-a rugat să vorbesc cu mama ei."

„Când, în august 1993, însăşi Prințesa Stephanie, sosită într-o vizită discretă în Londra, a venit la mine, am simțit că ajunsesem celebră", povesteşte Rita reporterilor de la *Daily Express*. „M-a rugat să vorbesc cu mama ei, Grace Kelly. Stânjenită, i-am spus că nu pot vorbi cu morții. Dar ea nu voia să audă. Mi-a spus că mă va face bogată. Am încercat imposibilul, folosindu-mă de câteva ritualuri vechi indiene, pe care le ştiam de la un guru din Kajapur. Am reuşit. Este greu să explic ce am simțit. Mai întâi, un freamăt interior, apoi am auzit nişte glasuri stinse, care semănau mai degrabă cu un flux telepatic. N-aş fi ştiut niciodată că

am calități de medium, dacă Stephanie nu m-ar fi rugat să vorbesc cu mama ei. Nu mă pot mândri că aud dialoguri interminabile, dar am destule senzații care îmi permit să aflu pe unde se află anumite spirite, la un moment dat.“

„Contele Spencer, tatăl Prințesei Diana, este fericit în Ceruri.“

„Apoi, mai târziu, Lady Di m-a rugat să caut spiritul tatălui ei, contele Spencer. Am reuşit, prin percepțiile mele, să aflu că este fericit acolo, în Ceruri. Nu vă pot reda replici exacte sau conversațiile cu acest spirit. Ar însemna să trişez, ceea ce n-am făcut niciodată. Comunicările mele cu spiritele se produc în alte dimensiuni, mai presus de cuvinte şi simboluri cunoscute pământenilor“, mărturiseşte Rita.

2.33. Oricine poate deveni clarvăzător

Istoricul Clemence Amiel a publicat, de curând, o carte intitulată *A pătrunde nevăzutul,* în care demonstrează natura darului premoniției.

Cel mai adesea, revelațiile ne vizitează în momentul când suntem pe punctul de a ațipi, sau invers, când ne trezim, adică atunci când creierul ni se află oarecum într-o stare semiactivă. Ori, dimpotrivă, când creierul este extrem de obosit, încât s-a deconectat, după cum afirmă autoarea, colaboratoare a Centrului Național pentru Cercetări Ştiințifice (Academia Franceză de Ştiință).

Pe scurt, atributul premoniției, capacitatea de a anticipa un eveniment, o posedă nu numai clarvăzătorii. Pur şi simplu, toți aceştia au reuşit să-şi dezvolte anumite aptitudini ce ne sunt proprii tuturor, numai că ei reuşesc să le utilizeze din plin, pe când alții, nu.

Dar, precum se ştie, niciodată nu e târziu să învățăm. În Franța există de şapte ani o aşa-numită Şcoală a Intuiției, condusă de Judee Jee. Cursul de instruire, constând din câteva etape, se extinde în total pe durata a 42 de zile, sub conducerea unor maeştri calificați în domeniu.

La Şcoala Intuiției, relatează Judee Jee, învățăm să ne descoperim receptorii, să ne acordăm antenele lăuntrice, cu ajutorul cărora se pot prinde şi interpreta semnalele ce vin din lumea exterioară. Întotdeauna trebuie să căutăm răspunsuri la problemele noastre în noi înşine, fără a recurge pentru sfaturi la prieteni, rude, specialişti sau avocați.

Principalul în însuşirea elementelor inițiale de telepatie îl constituie deprinderea de a ne relaxa, de a „adormi“ jumătatea stângă, „rațională“, a creierului şi a conecta jumătatea dreaptă, care patronează elementele „irașionale“ din ființa noastră.

Şi în acest domeniu, clarvăzătorii împrumută de la yoghini tehnica respirației, a meditației, a desprinderii de lumea exterioară. Unul dintre procedeele corolare constă în a contempla flacăra unei lumânări, încercând a deosebi în ea diversele culori şi nuanțele acestora.

Alții ascultă ore întregi zgomotul mării sau contemplă goana neobosită a valurilor. Alții – cei care au simțul olfactiv mai puternic dezvoltat – inspiră mirosul unor flori sau parfumuri exotice. Fiecare, pe cât se vede, trebuie să-şi aleagă metoda ce corespunde mai mult naturii sale.

Pentru a reuşi în tentativa sa, viitorul medium este sfătuit să dobândească neapărat o armonie interioară şi deplină liniște sufletească, iar aici chezăşia succesului o constituie un mod de viață prin excelență sănătos şi, mai degrabă, ascetic.

Trebuie să mâncăm puțin, să nu bem vin şi bere, fără a vorbi de băuturile tari care tocesc receptorii. Să nu abuzăm de cafea şi, măcar o dată pe lună, să postim. Să căutăm a ne afla cât mai îndelung în sânul naturii, să comunicăm cu animalele. Să purtăm haine lejere... Există chiar părerea – să nu râdeți! – potrivit căreia la dezvoltarea celui de-a şaselea simț ajută şi contemplarea ochilor unei pisici.

Pentru însuşirea acestei ştiințe, mai remarcă Clemence Amiel, există diverse stadii ce trebuie parcurse fără grabă, pas cu pas. Pentru majoritatea discipolilor, ea rămâne la stadiul de joc. Alții însă, care au învățat să înțeleagă glasul lăuntric, reuşesc să-şi reorganizeze în mod fundamental viața, să obțină succese în dragoste sau să avanseze în serviciu. Pentru o altă categorie, telepatia s-a transformat într-o armă puternică, pe care ei o utilizează în lupta pentru putere, sau pentru un loc sub soare.

Dar, oricare ar fi rezultatul eforturilor, remarcă clarvăzătorii, să ştiți că ele nu vor fi fost zadarnice. Chiar dacă, la fel ca şi mai înainte, nu sunteți în stare să prevedeți mersul unor evenimente, să ghiciți, spre exemplu, numărul calului care va sosi primul la potou, sau un număr câştigător la ruletă, exercițiile de telepatie vă vor ajuta cu siguranță să vă înțelegeți mai bine pe sine şi pe cei apropiați, să deveniți un om mai comunicativ. Şi este de sperat că veți păstra obiceiul de a duce un mod de viață sănătos.

2.34. Test – clarviziunea

Testul ce urmează vă va permite să înțelegeți cât de bine este dezvoltată clarviziunea dumneavoastră. Dacă rezultatul nu este foarte bun, nu trebuie să vă descurajați, ci, din contră, să perseverați în realizarea unor procedee menite să vă dezvolte această însuşire.

Răspundeți la următoarele întrebări prin DA sau NU. Adunați pentru fiecare răspuns afirmativ cinci puncte şi consultați apoi semnificația totalului prezentată la sfârşitul testului.

1. V-ați trezit vreodată dimineața gândindu-vă că veți primi cu siguranță veşti de la cineva în ziua respectivă, şi să primiți efectiv aceste veşti?

2. Ați simțit vreodată o tulburare fizică, gândindu-vă la o anumită persoană, după care, telefonându-i, să aflați că tocmai s-a îmbolnăvit destul de grav?

3. Ați simțit vreodată nevoia irezistibilă de a-i spune unui prieten, sau chiar unei simple cunoştințe, pe parcursul unei conversații banale, vreun lucru

mai neobişnuit, spre exemplu, să se ferească de câini sau să-şi supravegheze mai îndeaproape copilul?

4. Dacă da, v-a confirmat respectiva persoană faptul că, într-adevăr, avea anumite probleme în legătură cu avertismentul dat de dumneavoastră?

5. Simţiţi uneori, înainte de a adormi, o senzaţie stranie de plutire, ca şi cum nu aţi mai fi în corpul fizic?

6. Dacă da, aţi avut, pe parcursul derulării respectivei experienţe, viziuni neaşteptate, care să nu corespundă în nici un fel vieţii dumneavoastră actuale?

7. Aţi avut vreodată vise premonitorii, care să vă vestească un anumit eveniment, fie legat direct de dumneavoastră, fie în legătură cu conjunctura socială generală?

8. După moartea unei fiinţe care v-a fost foarte dragă, aţi mai avut vreodată viziuni ale acestei persoane (în vis sau în stare de veghe)?

9. Atunci când visaţi o persoană pe care nu aţi mai văzut-o de mult timp, vi s-a întâmplat să primiţi veşti de la ea într-un interval de până la o săptămână de la data visului?

10. Atunci când vă găsiţi în prezenţa unei persoane bolnave, vi se întâmplă să aveţi neplăceri similare cu cele ale respectivei persoane?

11. Când eraţi la volan sau când pur şi simplu doar vă plimbaţi, aţi luat-o vreodată intuitiv pe un alt drum decât cel cunoscut, care să se dovedească, până la urmă, o scurtătură, şi să ajungeţi astfel mai rapid la destinaţie?

12. Dacă aţi simţit că e bine să o luaţi pe un alt drum decât cel cunoscut, aţi aflat, ulterior, că drumul ştiut a fost blocat de un accident, o manifestaţie, sau orice altă cauză (de care nu aţi ştiut nimic în momentul luării deciziei)?

13. Vi se întâmplă în mod curent să ajungeţi într-un loc şi să vi se spună: „Tocmai vorbeam de tine“?

14. Aţi simţit vreodată că o fiinţă care vă este apropiată este în pericol?

15. Aţi spus vreodată cuiva care are anumite greutăţi: „Nu te teme, situaţia ta se va rezolva de la sine în cel mult două zile“, iar apoi să se şi adeverească?

Răspunsuri:

Între cinci şi 30 de puncte: nu vă aflaţi pe un teren tocmai propice. Poate că circumstanţele vieţii dumneavoastră materiale vă blochează nivelul spiritual!

Dar nimic nu este iremediabil. Nu vă pierdeţi încrederea şi începeţi să exersaţi, spre exemplu, prin practica yoga, a vă concentra pe flacăra lumânării sau încercaţi oricare altă tehnică de dezvoltare a facultăţilor paranormale.

Între 30 şi 50 de puncte: aveţi clarviziunea trezită dar, după cum spune Brâncuşi „fără exersare, orice dar nu este decât o biată manie“. Trebuie să învăţaţi să vă disciplinaţi facultăţile extrasenzoriale, pentru a le putea controla mai bine.

Între 50 şi 75 de puncte: terenul vă este cu adevărat favorabil, iar darul dumneavoastră nu aşteaptă decât să fie cultivat. Sunteţi cu adevărat dotat şi nu vă lipseşte decât foarte puţin pentru a transforma controlul acestor facultăţi într-o adevărată artă. Succes!

3. PREMONI□IA

3.1. Prevestirea viitorului

Premoniția este unul dintre cele mai cunoscute fenomene paranormale, urmărind aproape întreaga evoluție a omului, în toate perioadele. Manifestările sub care a apărut acest fenomen sunt dintre cele mai diverse, cele mai importante fiind visele, viziunile şi transele. Toate aceste manifestări au un punct comun şi anume acela al prevestirii viitorului. În premoniție, evenimentul prezis are loc indiferent dacă persoana avertizată a încercat să-l prevină sau cel prevenit nu a luat măsuri în consecință.

Premoniția mai este cunoscută şi sub denumirile de precogniție, previziune şi prezicere. Oamenii de ştiință nu au putut explica acest fenomen, termenul de „achiziție de informație în viitor“ dându-le fiori.

Întotdeauna, omul a vrut să ştie ce se va întâmpla, prezicerile fiind foarte căutate mai ales de conducătorii politici şi militari.

Premoniția nu are nimic comun cu astrologia, aşa cum a fost cazul celebrului profet Nostradamus sau al puzderiei de „cititori în stele“ din ziua de astăzi.

Ca şi alte fenomene paranormale precum telepatia şi clarviziunea, premoniția a rămas un mare mister al subconştientului uman.

3.2. Scurte premoniții istorice

ι Andrew Jackson Davis (1826–1910) considerat pionier al spiritismului modern şi fondator al sistemului de educație pentru tineret Lyceum din New York, a fost şi un mare prezicător. Întrebat despre descoperirile ce vor fi făcute în domeniul locomoției, el a răspuns: „Da, vor fi zile în care vor exista pe drumuri trăsuri şi saloane mobile care nu vor fi trase de cai, nu vor avea nici motoare cu abur, vor merge cu viteze mai mari şi vor călători mult mai sigur decât în prezent. Trăsurile vor fi acționate de un amestec ciudat şi simplu de gaze lichide şi gaze atmosferice condensate, aprinse şi furnizate cu uşurință de către o maşinărie care seamănă întrucâtva cu motoarele noastre cu abur de astăzi. Maşinăria va fi atât de mică, încât va putea fi ascunsă între roțile din față ale trăsurii. Aceste vehicule vor rezolva multe dintre neajunsurile acelor oameni care trăiesc în teritoriile puțin populate.“

Întrebat dacă poate „vedea“ vreun proiect din viitor în ceea ce priveşte scrierea rapidă, Davis a răspuns: „Da, va fi inventat un fel de psihograf automat. Se pare că va fi construit pe principiul pianului, un număr de clape vor reprezenta sunetele elementare; un alt şir de clape va reprezenta o combinație

şi încă unul va reprezenta o recombinare rapidă. Astfel, o persoană ar putea să scrie o predică sau un poem ca şi cum ar cânta o piesă muzicală."

Acest extraordinar medium a prezis chiar şi inventarea avionului. Când a fost întrebat „despre navigația atmosferică", el a spus că a fost foarte impresionat de faptul că „mecanismul necesar pentru a transcende curenții de aer adverşi, astfel încât să putem plana uşor, în siguranță şi plini de încântare precum păsările, va depinde de o nouă forță. Această forță stă să apară. Ea va mişca nu numai locomotivele pe linia ferată şi trăsurile pe drum, ci va pune în mişcare şi trăsurile aeriene care vor călători prin cer dintr-o țară într-alta".

Toate aceste profeții au fost făcute înainte de 1856!

ι Edgar Casey s-a născut în statul american Kentucky, în 1877, şi a murit în 1945. Prezicător celebru, el a prevăzut primul şi cel de-al Doilea Război Mondial, începerea crizei economice din 1929, proclamarea independenței Indiei, crearea statului Israel, apariția comunismului şi faptul că, la sfârşitul secolului XX, Marea Britanie va avea o femeie prim-ministru.

ι Jan Erik Hanussen, pe numele său adevărat Herman Steinschneider, provenea dintr-o familie de evrei credincioşi din Germania, care îşi câştigau pâinea ca artişti de cabaret. Fugind de acasă la vârsta de 16 ani, băiatul îşi ia un nume de artist, „fură" meseria de scamator, telepat, ba chiar descoperă că are şi forța de a-i hipnotiza pe alții. Mai târziu, îşi foloseşte aceste cunoştințe-daruri de la natură la prezicerea viitorului, la programe de telepatii în fața unui numeros public. Devine foarte cunoscut, iar la sfârşitul primului război mondial apar afişe peste tot în Europa: „Hanussen, vizionarul viitorului".

Interesant este cum a ajuns Hanussen chiar un prezicător recunoscut oficial. În oraşul ceh Litmorice, procurorul îl pune sub acuzare pe baza a 34 de denunțuri pentru înşelătorie, şarlatanie, escrocherie. Acuzatul respinge toate acuzațiile. Magicianul a reuşit să obțină permisiunea Tribunalului ca în fața lui şi a unor specialişti să-şi demonstreze cunoştințele, darurile naturale. Până la urmă, tribunalul l-a achitat pe Hanussen, iar în verdict scria chiar: „Capacitatea de vizionare a lui Hanussen este un fenomen ştiințific natural".

La sfârşitul anilor '20, pe vremea ascensiunii lui Hitler, renumitul prezicător se apropie de politică. Căpitanul Ernst Rohm, şeful S.A., devine confidentul magicianului. Vizionarul face din ce în ce mai multe previziuni politice favorabile partidului nazist şi lui Hitler. Contele Helldorf, căruia i-a prezis că va deveni un înalt demnitar (ceea ce s-a şi adeverit), l-a recomandat Führerului pe Hanussen – magicianul.

Hitler, care credea în mod bolnăvicios în forțele supranaturale, începe să se arate interesat. Are nevoie de un om care să stăpânească forțele supranaturale, ale cărui preziceri să se adeverească, în care să creadă sute de mii de oameni. Hitler se întâlneşte de mai multe ori cu Magicianul, iar acesta învață foarte repede lecția.

Câteva zile după ce îi jura credință Führerului, convoacă o conferință de presă cu participare internațională, unde, la întrebarea: „Cum vedeți viitorul partidului național-socialist şi al conducătorului său?“, el răspunde: „În viitorul apropiat, văd multe şi diverse schimbări în viața bărbatului mult stimat. Dumnezeu are un program special pentru el. Va trebui să facă față chemării sale... În ceea ce priveşte partidul: datorită noii orientări va creşte influența sa asupra maselor. Alegerile promit un succes enorm... “

Foarte repede se răspândeşte vestea că Hanussen a devenit profetul Führerului, magicianul „curții“ sale, dar şi sfătuitorul său. În mod indiscutabil, horoscoapele, prezicerile, propunerile sale ajung până la Hitler. Acesta, care se şi ocupa de ocultism, urmăreşte cu mult interes activitatea magicianului. Rapoartele confirmă că prezicerile au un foarte mare impact asupra a sute de mii de oameni. Renumele Maestrului creşte pe zi ce trece. Acesta îşi strânge şi îşi aranjează numeroasele informații obținute pe căi de el ştiute şi cu inteligență, dar şi cu ajutorul darului natural pe care îl are, descoperă şi dezvăluie mersul lucrurilor. În acest fel el a prezis, încă din 1930, faptul că Hitler va ocupa curând cea mai înaltă demnitate din stat, iar când s-a întâmplat acest lucru, a scos la iveală vechile sale horoscoape, articole, procesele verbale de la seansurile organizate de el şi a declarat: „Astfel a ajuns Hanussen în culmea gloriei. În fața uriaşului şi luxosului său palat păzeau gărzi S.A. Marele Prezicător purta şi el uniforma S.A. când primea oaspeți de rang înalt.

Barul palatului său nu era mai puțin vestit. Acolo ținea el seansurile. Cel mai adesea, chiar Maestrul era medium, la şedințele de spiritism. Aflat în transă, el călătorea în viitor.

În fața lui se deschideau uşile celor mai importante personaje naziste ale epocii. El susținea că mâna lui poate ajunge departe, şi că pe foarte mulți oameni importanți îi are la mână. Dar o asemenea declarație era foarte periculoasă. Hanussen nu a observat că aceasta era începutul sfârşitului carierei sale strălucitoare.

Pe 24 februarie 1933, în Palatul Hanussen, are loc o mare recepție, cu peste patruzeci de invitați, unde şampania curgea în valuri. Pe la miezul nopții, începe o şedință de spiritism. Magicianul are o viziune. Fața i se strâmbă, cuvintele vin sacadat: „O clădire publică... la capătul străzii Unter den Linden... cu o cupolă înaltă... văd lumină, lumină roşie, foc... Flăcări, flăcări!... Tot mai multe flăcări se ridică către cer!... Ajung până la cupolă... Totul e în flăcări!“

Cei prezenți s-au gândit imediat la clădirea Reichstagului şi ascultau înspăimântați premoniția. Hanussen a mai adăugat foarte încet: „Această mare de flăcări e un simbol... al Germaniei“.

A treia zi de la acest eveniment, pe 27 februarie, s-a împlinit prezicerea. Ardea Reichstagul! Magicianul lui Hitler a prezis incendiul. Presa străină scria tot mai insistent că incendierea este opera naziştilor. Hitler ordonă: prezicătorul evreu să dispară, pentru că i-a scăpat secretul. La două zile după arderea

Reichstagului, când se întorcea acasă după spectacol, Hanussen a găsit în fața intrării palatului său doi bărbați în haine de piele. I-au comunicat că din ordin de sus trebuie să meargă cu ei undeva. L-au luat cu maşina. Câteva zile mai târziu, deoarece Hanussen nu a mai apărut, secretariatul lui a anunțat dispariția sa la poliție. După două săptămâni, cadavrul lui Hanussen a fost găsit într-o pădure de brazi din apropierea localității Neuhof, departe de Berlin. A fost împuşcat. Autoritățile au declarat: „Cei care au comis crima sunt căutați de poliție în lumea interlopă pentru că prezicătorul avea relații cu criminalii din Berlin".

Deşi ziarele naziste nu au acordat evenimentului decât câteva rânduri, un ziar din Budapesta scria: „Profetul lui Hitler, în timpul unui turneu la Budapesta, se pare că şi-a prevăzut sfârşitul: „Îmi văd soarta, în cel mult zece ani voi fi ucis. Voi fi împuşcat ca un câine..."

Rapoartele anchetatorilor, din care reieşea că şefii naziști au ordonat uciderea lui Hanussen, au fost ascunse în arhivă, purtând ştampila „Strict secret".

ı Wolf Messing, polonez evreu născut în 1899. La vârsta de zece ani are o primă viziune care îl îngrozeşte, şi la 11 ani, sub îndemnul părinților, pleacă spre Varşovia la o şcoală. Hipnotizând controlorii, Messing ajunge la Berlin, unde suferă de frig şi foame, până cade bolnav şi este declarat decedat. La morga spitalului Charite, un student îşi dă seama că Messing era în stare de catalepsie şi, astfel, ajunge să fie îngrijit de un doctor Abel, care constată însuşirile deosebite ale lui Messing. Medicii Abel şi Schmidt îl îngrijesc şi îi predau toate cunoştințele acelei epoci din domeniile telepatiei şi hipnozei. Este preluat de Tsemeister, directorul Circului din Berlin, unde dă reprezentații de hipnoză, catalepsie şi telepatie. În 1915, se întâlneşte simultan cu Freud şi Einstein la Viena, unde cei doi savanți îl studiază intens. Timp de 15 ani, face turnee în toate marile țări, pe toate continentele, având şi un răgaz de câteva luni în India, unde îl întâlneşte pe Gandhi. În anii '30, dă reprezentații mai ales în Polonia, cu numere de yoga, fachirism şi spiritism. Ajută poliția la unele investigații. Viața lui Messing suferă o mare cotitură odată cu izbucnirea celui de al Doilea Război Mondial. În 1937, la mai multe reprezentații din Polonia, Messing a prezis izbucnirea războiului, înfrângerea Germaniei şi moartea lui Hitler. În consecință, Hitler a oferit un premiu de 200 000 de mărci pentru capul lui Messing. La l septembrie 1939, Germania invadează Polonia, iar câteva zile mai târziu ocupă Varşovia. Messing este arestat, recunoscut şi bătut. Ştiind ce soartă i se rezervă, Messing face pe mortul şi printr-un efort disperat, sugerează telepatic soldaților germani din secția de poliție să intre într-o cameră, iar el reuşeşte să fugă în URSS, fără a şti limba rusă. Cum opinia oficială comunistă nega existența fenomenelor paranormale, Messing reuşeşte să fie lăsat să dea spectacole de telepatie şi scamatorie.

Messing ajunge o mare celebritate şi în URSS. Inevitabil, temutul Stalin

a vrut să-l cunoască şi l-a supus la două teste imposibile: să pătrundă la el în birou trecând de cordoanele de paznici şi, al doilea, să obţină suma enormă de 100 000 ruble de la ghişeul Băncii Centrale din Moscova. Messing le-a executat impecabil, astfel că Stalin l-a lăsat în pace. Messing a mai prezis ocuparea (parţială) a Germaniei de trupele sovietice încă din 1940 (când nu era război), dar şi în 1943, când trupele germane deţineau jumătate din Rusia europeană. Messing a fost ocrotit de regimul sovietic şi a colaborat cu savanţii Academiei de Ştiinţe a URSS, culmea, când, oficial, Partidul Comunist nu recunoştea fenomenele paranormale.

ı Jane Dixon a fost o renumită prezicătoare la Casa Albă. În afara evenimentelor americane, cele mai multe preziceri ale celebrei clarvăzătoare Jane Dixon au vizat URSS. Nu pentru că ar fi iubit-o din cale-afară. Pur şi simplu, pentru că multe personalităţi politice din URSS îi adresau întrebări. Interesant e că prezicerile ei erau primite în mod sceptic. Cea mai mare dramă a vieţii ei s-a derulat în faţa publicului. La 14 mai 1953, NBC-ul a invitat-o să ia parte la o emisiune locală. Jane voia să comunice prezumţiile ei privind Nepalul. Imediat ce a fost prezentată de moderator, Jane a fost întrebată de fostul ambasador american la Moscova: „Va fi mult timp Malenkov secretar general al URSS?“ Ghicitoarea a privit globul de cristal şi a spus că vede în faţa ei un tip cu faţă rotundă, ochi verzi, cu barbă, care peste doi ani, chiar mai devreme, îl va schimba pe Malenkov în fotoliul roşu. Ambasadorul pensionat a râs şi a spus că, în general, în Rusia, secretarii generali nu se duc la pensie; ori mor, ori sunt împuşcaţi în cap. De altfel, ghicitoarea îşi imaginează greşit conducătorul tipic sovietic. De la moartea lui Lenin, bărboşii nu mai sunt la modă. Aceste cuvinte au jignit-o pe Jane, care a declarat că ceea ce a prezis nu sunt inepţii, ci exact ceea ce îi arată globul de cristal. Apoi, s-a întors iarăşi la glob şi a continuat: „Bărbatul nu va fi mult pe post, ci va fi înlocuit cu un bărbat scund, chel. Apoi, un glob argintiu se va ridica în spaţiul cosmic, va zbura în jurul Pământului şi se va aşeza pe fruntea conducătorului sovietic“. După care, a vorbit despre semnificaţia faptului că ruşii vor trimite primul satelit în Cosmos, iar acest lucru va fi un mare avantaj pentru ei.

Davies nu a contat pe o asemenea îndrăzneală. A apucat-o de mână pe ghicitoare şi a început să o zgâlţâie, în vreme ce striga la ea, că ar fi mai bine să citească volumul lui: *Note din Moscova.* Din acela, vor putea afla cum sunt ruşii în realitate.

Dar, Dixon ştia şi fără cartea lui Davies. A doua zi, a fost invitată de ambasadorul sovietic, Zarubin. După un schimb de amabilităţi, a întrebat-o direct de unde ştie de programul spaţial rus. „De la Dumnezeu“, i-a răspuns direct prezicătoarea. Zâmbind, ambasadorul a spus că, probabil, ştie mai multe despre ţara lui decât el însuşi. Conform ştirilor lui, URSS nu se pregătea să expedieze vreun satelit.

Doi ani mai târziu, când prezicerile s-au împlinit, mulţi şi-au adus aminte

de disputa cu specialistul în URSS-ologie, fostul ambasador. Zece ani mai târziu, într-un horoscop de sfârşit de an, a prezis că Hruşciov va fi schimbat. Prezicerea s-a împlinit. Prognoza privind satelitul a avut o urmare curioasă. Înainte, trebuie să facem o precizare: Mrs. Dixon era profană în ştiinţă şi tehnică, de aceea nu putea ghici nici parţial aceste lucruri întrucât îi lipseau cunoştinţele de bază. Când a făcut respectiva prezicere, în sală se afla şi Andrew Haley, consilier la Asociaţia Internaţională de Cosmologie şi al Institutului American de Zboruri. Zece ani mai târziu, consilierul a decis: va utiliza capacităţile ghicitoarei ca să descopere ceva din programul spaţial rus. Haley a organizat un consiliu format din cercetători şi psihologi, între care şi Dr. Reaschman. La 14 august 1963, Haley a adus-o pe Jane în faţa lor, dar ea nu a putut oferi niciun detaliu de senzaţie.

„Am văzut că un glob argintiu se ridică deasupra Rusiei. Face o rotaţie în jurul Pământului, în sensul acelor de ceasornic, apoi, brusc, îşi schimbă direcţia. Când a apărut deasupra SUA, strălucea puternic. Apoi, s-a cufundat în întuneric. Pot explica acest lucru într-un singur fel: ruşii au un sputnik secret, care poate face nefuncţională mass-media noastră, sursele noastre de energie şi telecomunicaţiile noastre."

Cu această declaraţie a apărut Jane Dixon la TV, în data de 6 octombrie 1963. În dimineaţa următoare, în biroul lui Dixon a apărut un funcţionar de la Pentagon, care a anunţat că „nu vrea să asculte poveşti pentru copii" şi i-a cerut lui Jane să-l deconspire pe informatorul care-i dă date despre arma-minune a ruşilor. Dacă nu, „se vor manifesta urmări serioase" a ameninţat el.

– Poate că nu credeţi prezicerile mele, dar ştiu mai bine decât dvs. că nu voi păţi nimic. În ceea ce priveşte sursele de informaţii, ele pot fi însuşite de oricine. Cel mai important izvor al meu este Dumnezeu, întoarceţi-vă spre El, pentru că va confirma că spun numai adevărul.

Cu aceasta, discuţia lor s-a terminat. Dar, tulburările din Pentagon au continuat, iar un reprezentant al Congresului a informat-o pe Jane despre toate acestea.

Apariţia ei la TV a dat dureri de cap nu numai specialiştilor militari. A doua zi, a fost vizitată de un reprezentant al CIA. Acela era curios să afle de unde provin informaţiile privind sputnik-ul rusesc. Când a primit răspunsul cunoscut, s-a înfuriat:

– Dar aceste informaţii sunt strict secrete! Nu aveţi voie nici dvs. să le cunoaşteţi!

ι Cea mai populară persoană din Coreea de Sud este o prezicătoare care a zguduit întreaga ţară cu câteva premoniţii. Ea stârneşte respect, dar provoacă şi groază. Se numeşte Sim Din Som şi are 50 de ani.

Succesul şi celebritatea le-a cunoscut în anul 1994, când a prezis ziua, de mare bucurie pentru sud-coreeni, când avea să moară Kim Ir Sen, şi nu a greşit. Apoi a prezis serioasa criză politică din propria ţară, perioada lunilor

octombrie-decembrie ale anului 1995. Şi din nou s-a dovedit că a avut dreptate: în acel răstimp au fost arestaţi la Seul doi foşti preşedinţi ai Coreei de Sud: Ro De U, învinuit de a fi primit mari sume de bani de la companii autohtone, şi Cion Du Hwan, pentru înăbuşirea sălbatică a răscoalei studenţeşti de acum 15 ani.

Prezicerile ce s-au confirmat au schimbat în bine destinul femeii-şaman. Fiecare oră a existenţei sale este planificată, cu mare grijă, deoarece aproape întreaga ţară „s-a aşezat la rând" pentru a o întreba despre viitor. Cartea ei – *O femeie aleasă de zei* – se vinde cu un succes neobişnuit. Sim Din Son relatează că se simte ca şi când ar fi o alta, deosebită de restul oamenilor, dar se teme să recunoască deschis că este înzestrată cu o putere deosebită, că este aleasă de zei.

O altă femeie din Coreea care a devenit şaman a parcurs şi ea un drum asemănător. Au început să o viziteze spirite, avea năluciri şi presimţiri. Ea a prezis că secţia locală de poliţie va avea mari neplăceri. După numai trei zile, secţia a ars până la temelii.

ι 1986. 11 septembrie. Un om de 79 de ani dispare din Vidaubon (Varesse). Poliţia şi pompierii îl caută, declanşând o operaţiune fără precedent; Vincenzo G. era citat ca martor într-un foarte important proces intentat unui grup de mafioţi locali. Prezenţa lui era indispensabilă pentru inculparea unor criminali.

Cu toate eforturile depuse de poliţie, rezultatele căutării sunt nule. Respectivul este dat dispărut, poliţia fiind încredinţată că V.G. a fost omorât.

Carla Vartoni va da un telefon poliţiei şi, după câteva momente de tăcere bine studiată, le va spune cu glas cavernos: „Este viu şi-i este frig. Se află într-o pivniţă, în apropierea casei sale. Mergeţi şi căutaţi."

Poliţiştii se îndreaptă spre locul indicat şi-l vor găsi pe martor învelit într-o pătură, zgribulit de frig. Se ascunsese în urmă cu trei zile, dar, între timp, îşi pierduse memoria.

A fost primul caz din cariera Carlei, însuşirea de a se comporta aidoma unui radar o avea mai demult, dar abia în 1986 şi-a pus-o în valoare.

Cu aceeaşi exactitate a indicat existenţa altor 19 oameni consideraţi iremediabil dispăruţi. 8 dintre ei fuseseră surprinşi de o avalanşă. Carla susţinea că aceştia erau vii şi aşa a fost. Faima de reperator al sufletelor s-a răspândit imediat, Italia fiind cuprinsă de frenezie: „Carla noastră ştie totul? La momentul oportun ne va spune şi despre Vezuviu".

C.V. a prevestit intervenţia chirurgicală suportată de Papa, moartea lui Yves Montand, căderea iminentă a lui Gorbaciov, maladia canceroasă a lui Mitterrand, războiul din Iugoslavia, dramaticele inundaţii din 1992, sarcina tardivă a prinţesei Stephanie de Monaco, victoria lui Clinton în alegeri.

Tot C.V. a ajutat-o pe Brigitte Bardot să-şi recupereze căţeluşa Nini, furată de un turist de pe plaja de la San-Tropez. Drept răsplată, C.V. a fost invitată la Nisa, punându-i-se la dispoziţie un imobil impozant.

Cu timpul, C.V. devine preşedintele Institutului Francez de Cercetări Parapsihologice, conferențiar la Facultatea Liberă de Astrologie şi proroc oficial al Societății de Studii Psihice şi Parapsihologice.

Industriaşi şi politicieni cu renume o consultă frecvent, înainte de a lua o decizie importantă.

3.3. Prezicerea unor catastrofe

ι În Anglia, s-au petrecut două cazuri celebre de precogniție: marea ciumă din anul 1665 şi incendiul distrugător al Londrei, din anul următor.

Humphrey Smith a prezis incendiul în anul 1660: „Nimic – a spus el – nu va putea apăra temeliile oraşului; toate marile clădiri se vor nărui şi foarte puține vor fi cruțate... această viziune mă mişcă adânc, mă emoționează ca şi cum însuşi bunul Dumnezeu mi-ar fi trimis-o".

Un an mai târziu, în 1661, George Fox publică o carte în care povestea că Dumnezeu i se adresase cu cuvintele: „Există prea multă lume, mult prea multă lume. Eu vreau să îndrept aceasta trimițând asupra țării o epidemie nimicitoare", şi Fox continua: „Şi Duhul Sfânt m-a făcut să înțeleg că aceasta urmează să se producă în curând, că hotărârea sa e luată şi este de neclintit".

Au existat mai multe profeții de acest gen. La 29 mai 1664, căpitanul Bishop scria din Bruxelles: „Către Rege şi cele două camere ale Parlamentului: Aşa a grăit Domnul: „Nu vă amestecați cu poporul, căci mă disprețuieşte şi, cu toate acestea, dacă o veți face, eu am să vă acopăr de nenorociri, pentru a vă dovedi că eu sunt Domnul şi Stăpânul". Consemnate de un preaplecat slujitor al lui Dumnezeu, George Bishop".

William Bayley a fost al treilea care a prezis îngrozitoarea epidemie. Într-o zi, fiind în stare de extaz, el a pus în gardă pe Rege şi Parlamentul împotriva persecuțiilor religioase: „Nenorociri vă vor zdrobi şi vă vor răpune... aşa a grăit Domnul".

Reamintim că 70 000 de persoane, din cei 460 000 de locuitori câți număra Londra, au fost răpuse de ciuma cea mare.

În incendiul din acest oraş, în 1666, 13 000 de case şi 89 de biserici au fost distruse. În jurnalul său, George Fox descrie „viziunea" pe care Thomas Ibbot a avut-o despre această înfricoşătoare catastrofă. Acesta din urmă se dusese la Londra cu două zile înaintea focului. Tulburat, a încălecat pe calul său şi într-o cursă nestăpânită în timpul căreia şi-a pierdut veşmintele, a ajuns la Witelhall, întocmai cum au făcut-o, patruzeci şi opt de ore mai târziu, mii de oameni amenințați de flăcări...

ι Emanuel Swedenborg (1688–1772) a fost unul dintre cei mai vestiți savanți ai Suediei şi Europei, cu studii strălucite în Anglia, Franța şi Germania. A proiectat multe aparate (pompa de aer, submarinul şi dispozitive pentru mine). Era membru în mai toate societățile ştiințifice din acea vreme şi a

publicat 150 de lucrări ştiinţifice (Fizică, Matematică, Inginerie). Cu toate acestea, la vârsta de 56 de ani, a început să abunde în viziuni, clarviziuni şi premoniţii.

În anul 1762, aflat la Amsterdam, anunţă în detaliu strangularea ţarului Petru al III-lea (fapt verificat ulterior ca dată şi oră), apoi, în 1756, când se găsea la Göteborg la o recepţie, anunţă violentul incendiu care izbucnise la Stockholm, la 400 km depărtare. Această ştire a fost confirmată în detaliu abia după 2 zile.

ι Britanicul John W. Dunne (1866–1944), de profesie inginer aeronautic, a fost proiectantul primului avion militar englez. Dar el şi-a câştigat notorietatea într-un cu totul alt domeniu, cel al parapsihologiei, prin publicarea, în 1927, a unei cărţi care a făcut senzaţie: *An Experiment with Time (Un experiment cu timpul)*.

La un moment dat, Dunne şi-a dat seama că visele sale, foarte bogate şi vii, prevestesc evenimente ulterioare, cu zile, săptămâni sau luni înainte de a se produce. A căpătat obiceiul ca, în timpul somnului, să păstreze la îndemână hârtie şi creion pentru a-şi nota, imediat după trezire, trăirile onirice. Cartea citată conţine cele mai reprezentative dintre visele sale precognitive, din care redăm în continuare pe cel din primăvara anului 1902. Dunne se afla într-o localitate rurală izolată, în care poşta şi ziarele ajungeau cu mare întârziere. Aici, el a avut unul din visele cele mai vii, dar şi mai neplăcute, un adevărat coşmar. În vis, îi apărea o insulă aflată în pericol iminent de a fi distrusă de erupţia unui vulcan. „Atunci când am văzut emanaţiile din pământ – nota Dunne – am murmurat înfricoşat: E insula! Dumnezeule, totul va sări în aer! (...) Deodată, am fost cuprins de dorinţa nebunească de a-i salva pe cei patru mii (ştiam numărul!) de locuitori neştiutori“. Dunne, cel din vis, încearcă să determine autorităţile franceze de pe o insulă învecinată să trimită nave pentru evacuarea celor de pe insula ameninţată.

Atunci când, după mai multe săptămâni, ziarele au ajuns, în sfârşit, în mica localitate în care se afla inginerul, primul titlu care i-a sărit în ochi a fost: „Dezastru în Martinica – oraş distrus în întregime. O avalanşă de flăcări – pierderea probabilă a peste 40 000 de vieţi“. Pe data de 8 mai 1902, la circa două săptămâni după ce Dunne avusese respectivul vis, vulcanul Mont Peleé din insula Martinica – situată în apropiere de insula St. Lucia (sub suveranitate franceză), erupsese, provocând mari pierderi de vieţi omeneşti şi pagube materiale. Ceva mai târziu, s-a constatat că visul lui Dunne fusese mai precis decât informaţia din ziar, căci numărul victimelor a fost de 4000 şi nu de 40 000...

ι Cea mai cunoscută premoniţie legată de un eveniment de importanţă mondială o constituie un scurt roman, operă a scriitorului american Morgan Robertson. Cu 14 ani înainte de catastrofă, el a descris amănunţit naufragiul celebrului vas *Titanic*.

La 10 aprilie 1912, pachebotul *Titanic,* aparținând companiei engleze „White Star“, cu o faimă de a fi cu neputință de scufundat datorită valvelor sale de închidere etanşă, pleca de la Southampton spre New York, într-o croazieră inaugurală. La bord se afla, alături de mulțimea de imigranți cazați la clasa a treia, pe puntea inferioară, toată floarea aristocrației financiare anglo-saxone. În noaptea de 14 spre 15 aprilie, aflându-se la aproximativ 550 km de Terra Nova, *Titanicul* s-a izbit de un aisberg care i-a produs o spărtură de 90 de metri lungime.

La 2,30 dimineața, marele pachebot dispărea în adâncuri. Din cei 2 230 de pasageri aflați la bord, nu au mai putut fi salvați decât 709, de către cargoul *Carpathia,* care naviga în apropiere. Cei mai mulți dintre înecați făceau parte din săracii îmbarcați la clasa a 3-a. Avându-se în vedere poziția multora dintre victime, enigma care pluteşte încă în jurul naufragiului său şi dimensiunile catastrofei, *Titanicul* a intrat direct în istoria neagră a oceanului, ocupând un loc la fel de important ca şi „Olandezul Zburător“ printre vasele blestemate. Epava sa nu a fost descoperită decât în 1985...

Născut în 1861, Morgan Robertson a scris numai povestioare maritime, cele mai multe uitate până astăzi. Una singură dintre cărțile sale, *Futility* (1898) – departe de a fi cea mai bună dintre toate cele scrise de Robertson – i-a conferit renumele postum de care se bucură şi astăzi scriitorul. Extrem de scurt, romanul arată slăbiciunile individului în luptă cu destinul, descriind, în fapt, naufragiul „celui mai mare pachebot construit de om, *Titanul“*. Vaporul din carte se izbeşte de un aisberg , apoi se scufundă împreună cu cea mai mare parte a pasagerilor, bărcile de salvare fiind total insuficiente. Dar coincidențele între faptul real şi ficțiunea care l-a anticipat nu se opresc aici, numărul lor fiind într-adevăr frapant şi, pe undeva, de-a dreptul înspăimântător. Iată câteva dintre ele, cu mențiunea că între paranteze vom menționa datele exacte ale „cazului *Titanic*“: în roman, *Titanul* îşi începe călătoria în aprilie (la 10 aprilie 1912, adevăratul *Titanic* pornea în traversarea oceanului), o capacitate de 70 000 de tone (în realitate 66 000), o lungime de 800 de picioare (882,5), trei elice (idem), viteză maximă de 24/25 de noduri (idem), capacitate maximă de transport pentru aproximativ 3000 de pasageri (idem), 2 000 de pasageri la bord în momentul scufundării (2 230), 24 de bărci de salvare (20), trei motoare (idem).

Romanul *Futility* a apărut cu nouă ani înainte de construirea *Titanicului,* chiar înainte de conceperea proiectului, ceea ce exclude posibilitatea ca autorul să se fi inspirat după unele informații reale. Chiar înainte ca similitudinea dintre elementele folosite în povestirea lui cu cele ale catastrofei să frapeze opinia publică, Morgan Robertson a afirmat că, în lucrările lui literare, fusese inspirat de un „colaborator astral“, un spirit care îi orienta gândurile într-o anumită direcție. Aceasta este explicația pe care scriitorul a furnizat-o pentru extraordinarele coincidențe dintre ficțiune şi realitate.

În afara lui Morgan Robertson, mai mulți oameni au avut premoniții în legătură cu naufragiul *Titanicului*. Pasagerul J. Connon Middleton, care îşi

cumpărase un bilet pentru a face o călătorie de afaceri, a avut un vis premonitoriu, cu câteva zile înainte de a se îmbarca. El le-a povestit rudelor şi prietenilor că s-a visat într-o barcă de salvare, în care mai erau înghesuite câteva zeci de oameni; putea vedea bolta întunecată şi stelele, iar în apă pluteau, în jurul bărcii, cadavrele înghețate ale unor oameni. Visul lui s-a repetat în fiecare noapte, însă Middleton nu l-a luat în considerare.

Cu o săptămână înainte de plecarea vasului, mai mulți oameni au trimis scrisori de avertisment unor ziare britanice, cerând cu disperare ca plecarea *Titanicului* să fie anulată, din cauza presentimentelor sumbre pe care le aveau.

De asemenea, cu 30 de ani înainte de începerea construirii vasului, autorul William Thomas Stead publica un articol în care afirma că un vas impresionant se va scufunda în apele Atlanticului de Nord, iar, în timpul unei conferințe din 1909, Stead l-a avertizat pe căpitanul Edward J. Smith în legătură cu faptul că vaporul avea prea puține bărci de salvare şi i-a cerut acestuia să le dubleze numărul. Căpitanul Smith a murit în noaptea de 14/15 aprilie 1912, în cabina de comandă a *Titanicului.*

Alți doi clarvăzători s-au străduit să împiedice catastrofa, dar n-au reuşit. Pe data de 21 iunie 1911, Cheiro (pe numele lui adevărat, Louis de Warner), un clarvăzător nobil, a trimis mai multe scrisori la căpitănia portului din Southampton (de unde a plecat *Titanicul*) cerând ca, în aprilie 1912, să nu li se permită vaselor să plece în cursă. În septembrie 1911, W. de Kerlor, un alt clarvăzător, le-a povestit unor nobili englezi despre o tragedie care avea să se întâmple în aprilie 1912 şi le-a cerut să facă tot posibilul pentru a o împiedica.

ι În 1930, Eillene Garet prevede catastrofa aeriană a dirijabilului R-101.

ι La începutul anului 1939, corespondentul american de război F. S Cook era în China, atunci când a avut un vis ciudat: s-a văzut pe o plajă din Hawaii, uitându-se pe cer la nişte avioane japoneze. Apoi, el a plecat rapid spre Pearl Harbor, dar l-a găsit plin de aeronave de război americane cuprinse de flăcări. La trei ani după aceea, acest vis avea să devină realitate.

ι În 1979, David Booth, din Cincinnati, Ohio, ia legătura cu Agenția Federală de Aviație şi American Airlines, exasperat de repetate vise în care vedea un aparat de zbor al companiei prăbuşindu-se. Nimeni nu l-a luat în seamă. Pentru ultima dată, Booth visează accidentul, în noaptea de 24 spre 25 mai. A doua zi, la 25 mai, ora 15.00, avionul DC-10, care executa zborul 191 al Companiei American Airlines, s-a prăbuşit la câteva minute după ce decolase de pe aeroportul din Chicago cu destinația Los Angeles, în accident pierzându-şi viața 279 de pasageri.

ι În urmă cu 42 de ani, după ce şi-a recăpătat vederea, americanca Susan Hasking (67 ani) din New Jersey şi-a dat seama că are capacitatea de a prevedea producerea cutremurelor. Susan a orbit la vârsta de 14 ani şi a fost consultată

de mulți medici. Cu toții au ajuns la concluzia că boala fetei era incurabilă. Totuși, în 1960, ea și-a recăpătat vederea în timpul unei slujbe religioase. De atunci, Susan Hasking a început să aibă viziuni cu caracter religios și să presimtă producerea cutremurelor.

„Cu două săptămâni înainte de producerea unui cutremur, încep să am viziuni biblice. Cad în transă și îmi imaginez locul unde a trăit Hristos. Când îmi revin, constat că pe trupul meu se află mai multe stigmate însângerate. La început, am urme de sânge doar pe piept, dar, pe parcursul următoarelor două săptămâni, viziunile se repetă și îmi apar stigmate pe mâini și pe picioare. În ultima zi a viziunilor, pe frunte îmi apar răni asemănătoare urmelor lăsate de coroana de spini purtată de Hristos. În acel moment, văd locul în care urmează să aibă loc un cutremur de pământ!“

„Primul cutremur pe care l-am prevăzut a fost cel care a avut loc pe data de 17 octombrie 1996 în San Francisco. Le-am telefonat celor de la Institutul de Seismologie, spunându-le ce știam, însă aceștia au refuzat să mă creadă, considerând că au de-a face cu o persoană dezechilibrată mintal. Insistențele mele s-au dovedit a fi zadarnice, însă eu nu m-am lăsat înfrântă. Am lipit afișe pe clădirile din oraș, prin care-i anunțam pe locuitori de iminenta producere a cutremurului. Astfel, multe persoane și-au luat măsurile de protecție necesare și, în ziua în care a avut loc un cutremur de 7 grade pe scara Richter, n-au existat decât 15 morți și vreo 100 de răniți“, a declarat Susan Hasking.

ı Loredana Serrano (19 ani) din Palermo (Italia) a prevăzut un accident feroviar cu câteva ore înainte ca acesta să aibă loc. Pe 3 octombrie 1997, Maria Serrano, mama Loredanei, voia să plece la Roma. La rugămințile fiicei sale, Maria a renunțat la călătoria cu trenul și a luat avionul. Urmărind știrile serii, Maria a fost șocată auzind despre accidentul feroviar prevestit de fiica ei.

„În ziua de 3 octombrie 1997 îmi făceam bagajul. Voiam să-i fac o surpriză soacrei mele, la Roma. Aveam de gând să plec cu trenul. Fiica mea, Loredana, se uita la televizor. În jurul orei 10:00, a început să strige. Am întrebat-o ce s-a întâmplat și ea mi-a spus că, în timp ce urmărea un film, din senin, a văzut pe ecranul televizorului un accident feroviar care s-a soldat cu peste 20 de morți. Loredana susținea că imaginile percepute n-au durat decât o fracțiune de secundă, după care filmul a continuat. Speriată, Loredana m-a rugat să nu mai plec cu trenul. Pentru a o liniști, am luat avionul. Am ajuns cu bine la Roma. Seara, când am dat drumul la televizor, am avut un adevărat șoc. La știri s-a anunțat un accident feroviar care s-a produs pe ruta Palermo-Roma. Trenul a deraiat în plină viteză și accidentul s-a soldat cu cel puțin 23 de morți. Mi-am dat seama că era chiar trenul pe care voiam să-l iau pentru a ajunge la Roma! Am dat imediat un telefon acasă și am vorbit cu Loredana. A fost foarte bucuroasă când mi-a auzit vocea. Ea mi-a spus doar atât: dacă aș fi fost în trenul respectiv, cu siguranță că m-aș fi numărat printre victime. Nici acum nu realizez cum a reușit fiica mea să aibă o astfel de premoniție“, a declarat Maria Serrano.

3.4. Vise celebre

Câteva dintre cele mai mari invenţii au fost concepute de către creatorii lor, în timp ce visau. Printre aceştia se numără Elias Howe, inventatorul maşinii de cusut, romancierul Robert Lewis Stevenson, cântăreţul Billy Joel, producătorul Lou Reizner, fiziologul Otto Loewi, câştigătorul Premiului Nobel pentru studiile sale referitoare la transmiterea impulsurilor nervoase în corpul omenesc şi August Kekulé, descoperitorul structurii moleculare a benzenului.

Elias Howe a avut dificultăţi în crearea unui model funcţional de maşină de cusut, până în noaptea în care a visat că fusese condamnat la moarte, deoarece maşina pe care o crease era perfectă. În timp ce era condus către locul execuţiei, Howe a observat că sulițele pe care le purtau cei care-l însoţeau aveau găuri lângă vârfuri. După ce s-a trezit din coşmar, el a redesenat acul de cusut al maşinii, cu o gaură în vârf.

Autorul romanului *Cazul straniu al dr. Jekell şi al lui Hyde,* Robert Lewis Stevenson, a visat noaptea subiectul cărţii. El a fost atât de impresionat de vis, încât a scris întregul roman în mai puţin de o săptămână.

Compozitorii au, adesea, lângă pat un pix şi o foaie de hârtie sau un casetofon pentru a-şi putea nota sau înregistra melodiile visate. Billy Joel este unul dintre cantautorii care îşi compun cântecele după ce le-au visat. „Toată muzica pe care am scris-o vine din visurile mele“, declară Billy, care şi-a intitulat unul dintre albume „The River of Dream“ (Râul visurilor).

Producătorul Lou Reizner a inventat un întreg scenariu de film, după ce a visat că participa la cel de-al Doilea Război Mondial. În vis, el auzea muzica Beatles-ilor, rezultatul fiind filmul „All This and War Two“ (1976), un documentar amplu despre cel de-al Doilea Război Mondial, care are coloana sonoră a unor cântece din repertoriul Beatles-ilor.

În anul 1936, fiziologul german Otto Loewi a câştigat Premiul Nobel pentru studiile sale referitoare la transmiterea impulsurilor nervoase în corpul omenesc. În noaptea de Înviere, el a avut revelaţia modului în care se realizează acest lucru, în timpul unui vis, reuşind apoi să descopere mecanismul prin care nervii comandă muşchii.

Cercetările lui Loewi, extinse pe o perioadă de 20 de ani, se bazau pe ipoteza că procesul de transmitere a impulsurilor nervoase era dependent de anumite reacţii chimice. Cu toate acestea, eforturile savantului de a stabili cu exactitate conexiunea dintre procesele chimice şi modul de propagare a impulsurilor n-au fost încununate de succes. După cum demonstrează documentele din acea perioadă, în anul 1921, Otto Loewi a găsit soluţia problemei căreia îi dedicase ani întregi de studiu, într-un mod cu totul neobişnuit. „În noaptea dinaintea Paştelui, am visat că am scris ceva deosebit de important pentru experimentele mele. Dimineaţa, mi-am amintit cu precizie visul, dar n-am reuşit să rememorez soluţiile pe care le găsisem în timp ce dormeam. Din fericire, în noaptea următoare, visul s-a repetat. Atunci am avut

revelația experimentului prin care puteam să verific dacă ipoteza transmisiei impulsurilor nervoase pe cale chimică era corectă. M-am trezit brusc şi m-am dus direct în laborator pentru a diseca inima unei broaşte. Am pus, astfel, în practică ceea ce visasem, conform algoritmului care mi se dezvăluise pe o cale atât de neaşteptată“, a scris Otto Loewi în însemnările sale.

El a ajuns la concluzia că, la nivelul terminațiilor nervoase, se elimină substanțe chimice specifice, care condiționează acțiunea de răspuns a mușchilor, teorie care a contribuit într-un mod esențial la cunoaşterea mecanismului de funcționare a corpului omenesc.

În anul 1863, savantul german August Kekulé a visat structura grafică a benzenului şi a descoperit varianta corectă în care erau legați atomii de carbon şi de hidrogen din componența acestuia, deşi, anterior, încercările lui de a găsi formula ideală se soldaseră cu eşecuri. August Kekulé era preocupat de faptul că nu reuşise să stabilească structura benzenului, o hidrocarbură aromată lichidă extrasă din gudroanele cărbunilor de pământ sau din petrol. În ciuda eforturilor sale, toate variantele de înlănțuire atomică imaginate de el duceau la rezultate în care rămâneau libere câteva legături de valență. Omul de ştiință german a găsit soluția acestei probleme într-un mod pe care el însuşi l-a considerat ieşit din comun: în vis, el a văzut atomii de carbon şi de hidrogen din componența benzenului înşiruiți şi transformându-se, la un moment dat, într-un şarpe pe cale de a-şi înghiți propria coadă. Apoi, aceiaşi atomi s-au reconstituit formând un cerc şi, mai târziu, dând la iveală o structură de bază formată din atomi de carbon dispuşi în formă de inel. Astfel, Kekulé a reuşit să găsească structura benzenului: 6 atomi de carbon legați sub formă de inel prin 3 legături de valență simple şi 3 duble, la care se ataşează câte un atom de hidrogen. Descoperirea lui August Kekulé a marcat unul dintre cele mai importante momente care au dus la dezvoltarea industriei chimice pe plan mondial.

3.5. Premoniții salvatoare de la moarte

ı În cartea *Profeție şi prezicere,* Charles Nilson Gattery citează zeci de cazuri, în care fenomenul premoniției s-a opus unei morți iminente, împingând oamenii la gesturi imprevizibile, sfidând, uneori, logica şi mersul evenimentelor.

În 1942, când japonezii se pregăteau să invadeze Singapore, Phyllis Morris era gata să părăsească oraşul, împreună cu copiii ei. S-a îmbarcat cu familia în avion, aşteptând decolarea. Brusc, fetița ei, Lucinda, s-a ridicat în picioare strigând: „Mama, avionul va fi distrus. Se va prăbuşi în mare. Vom muri cu toții. Hai să ne dăm jos.“

Impresionată de starea fetiței, mama a cedat locul altora, fericiți că pot fi evacuați. Apoi a aranjat să părăsească Singapore cu un vapor. Dar pe punte fetița a izbucnit în plâns, implorându-şi mama să nu plece. „Vaporul va fi torpilat şi se va scufunda“. Intrigată, mama a cedat iarăşi, rămânând în port să aştepte alt vas. Peste o zi, un crucişător le-a luat la bord, ducându-le în țara

lor de baştină, Australia. Primele veşti aflate acolo le confirmau că avionul cu care trebuiau să zboare fusese doborât, iar vasul părăsit la insistenţele Lucindei scufundat de un submarin japonez. Presimţirile fetiţei au salvat de la moarte întreaga familie.

ι În 1942, bombardamentele şi tirurile de artilerie asupra Moscovei aveau o frecvenţă atât de ridicată, încât foarte mulţi locuitori ai capitalei ruse veniţi seara de la muncă nu mai aveau puterea necesară să coboare în adăposturile subterane ce-i protejau de bombe şi obuze. Ivan I., un moscovit între două vârste, singur în casă, familia fiindu-i evacuată în Asia Centrală, lucra la o uzină militară din zori până în noapte. Într-o zi de martie, extenuat de eforturi, a luat o gustare şi o duşcă de votcă, hotărându-se apoi să se culce. Ajuns în faţa patului, aflat în colţul camerei, Ivan a simţit cum o forţă oarbă îl opreşte iar tălpile picioarelor i se lipesc de podea. Nu putea face niciun pas spre pat. O spaimă surdă a început să-l terorizeze, punând stăpânire pe el. Fără a-şi desface aşternutul, s-a aşezat în fotoliul său preferat, plasat în cealaltă parte a odăii şi a aţipit. Peste două ore, s-a trezit buimăcit, scuturat de bubuitura unei explozii. Imobilul s-a cutremurat şi din zguduituri s-a frânt în două. După o stranie axă de simetrie, o jumătate a etajelor s-a năruit. S-a prăbuşit peretele şi patul, cu tot ce era dedesubt şi deasupra. Muncitorul de la fabrica de armament a rămas ca printr-o minune suspendat cu fotoliul său în colţul neprăbuşit, atârnând deasupra ruinelor ca un alpinist pe o stâncă verticală deasupra abisului. A stat aşa, nemişcat şi îngrozit, până în zori, când echipa de salvare l-a coborât de sus cu un excavator. Ivan I. a scăpat de la o moarte sigură fiindcă a captat un mesaj al viitorului, iar picioarele lui, făcând aderenţă totală cu duşumeaua, au refuzat să-l poarte spre pat. L-au condus, în schimb, în partea opusă, spre fotoliu, devenind, după bombardament, o surplombă atârnând peste hăul cu ruine.

ι Francine Fulerberg (51 ani) din West Palm Beach (Florida, SUA) a visat că avionul ValuJet 592, cu care urma să zboare a doua zi, se va prăbuşi într-o mlaştină. Femeia dorea să-şi viziteze fiica şi nepoţica nou-născută, în oraşul Atlanta, însă visul profetic avut a determinat-o să nu urce în acel avion, care, într-adevăr, s-a prăbuşit, pe data de 11 mai 1997, ucigând 110 persoane.

„M-am trezit în acea zi la ora 5 dimineaţa şi i-am spus soţului meu: «Howard, eu nu mai plec azi cu avionul!»“, a declarat Francine Fulerberg. „Visasem că m-am urcat în acel avion şi, după o întârziere de o oră, am decolat de pe aeroportul din Miami. Deodată, s-a stârnit panică printre pasageri: cu toţii urlau, fiindcă ieşea fum din cabina pilotului. Deşi stewardesa ne anunţa că ne vom reîntoarce pe aeroportul din Miami, avionul a pornit în picaj. Eu eram lângă un hublou şi am văzut mlaştinile de la Everglades. M-am trezit plină de sudoare, iar inima îmi bătea extrem de repede. Mi-am anulat imediat rezervarea biletului de avion, am sunat-o pe fiica mea şi am anunţat-o că nu

voi veni la ea în acea zi. Am vrut să le povestesc visul meu şi celor de la aeroport, dar soțul meu mi-a spus că toți mă vor crede nebună. Când am citit în ziar despre prăbuşirea avionului, am suferit un şoc!“, a încheiat Francine Fulerberg.

ι Actrița Debbie Reynolds (69 ani) deține capacități psihice aparte, care i-au salvat viața de numeroase ori; prin intermediul unor vise premonitorii, i se dezvăluiau pericolele iminente care o pândeau în viitorul apropiat. „Părerea mea este că fiecare om are, într-o anumită măsură, nişte capacități psihice neobişnuite, dar majoritatea nu țin să şi le dezvolte“, a declarat Debbie Reynolds.

„Prima experiență am avut-o în urmă cu câțiva ani. Într-o noapte, am avut un coşmar: se făcea că avionul în care mă aflam s-a prăbuşit. Dimineața, m-am trezit scăldată în sudoare şi aproape că am uitat visul oribil pe care îl avusesem. În aceeaşi zi, urma să plec cu avionul. Când am urcat în aeronavă, am avut o reținere şi mi-am amintit coşmarul. Totuşi, am ajuns în avion şi visul meu a început să devină realitate! În urma unei neglijențe a pilotului, avionul s-a izbit de coasta unui munte şi s-a prăbuşit. Exact ca în visul meu, avionul n-a explodat şi n-au fost victime. Apoi, am mai avut un astfel de vis legat de călătoria cu avionul. Reamintindu-mi la timp de el, am renunțat la primul zbor şi l-am luat pe următorul. Visul a devenit din nou realitate: avionul primului zbor s-a prăbuşit şi nimeni n-a scăpat cu viață! Fiind convinsă că visele mele încearcă să mă protejeze într-un fel, am început să le dau o mare atenție. Am avut un vis în care un hoț care voia să-mi jefuiască casa m-a înjunghiat. După câteva săptămâni, în casa mea a pătruns un hoț care semăna perfect cu cel din vis. Văzându-l, am început să țip, iar individul s-a speriat şi a fugit. Mulțumită unui astfel de vis premonitoriu, am reuşit să descopăr o tumoare canceroasă care îşi făcuse apariția în trupul meu. Fiind convinsă că voi muri de cancer, m-am dus la un control medical. În urma analizelor, medicii au descoperit o tumoare canceroasă în fază incipientă. Am fost operată, tumoarea a fost extirpată şi am reuşit să scap cu viață. În decursul anilor, am observat că mai dețin o capacitate aparte. De fiecare dată când sunt în apropierea unei persoane străine, percep un fel de vibrații care mă avertizează dacă aceasta este bine sau rău intenționată. De asemenea, cu toate că nu i-am spus soțului meu nimic despre acest lucru, simțeam de fiecare dată când mă înşela!“ a declarat Debbie Reynolds.

ι Kirk Douglas îi este recunoscător şi acum soției lui că a anticipat un accident în care acesta ar fi putut muri. Actorul a povestit următoarele: „În 1958, Mike Todd, cel de-al treilea soț al lui Liz Taylor, m-a invitat să zbor la New York cu avionul lui personal. Soția mea, însă, nu a fost de acord. Nu m-am dus. A doua zi, am auzit la radio că avionul lui Mike Todd s-a prăbuşit! Mike era în avion. Toți pasagerii au murit! De atunci, țin cont de părerea soției mele în orice problemă. Suntem căsătoriți de 50 de ani!“

ı Într-un interviu, Gene Hackman (70 ani) le-a declarat ziariştilor americani: „Soţia mea, Betsy, mi-a salvat viaţa după ce, cu o noapte în urmă, avusese un vis premonitoriu. Astfel, datorită ei, nu am sărit în aer, pe platourile de filmare la «Pe muchie de cuţit», în ziua de 3 noiembrie 1991."

„Betsy mi-a spus că avusese un vis foarte ciudat, în care ea găsea bucăţele din trupul meu într-o casă părăsită", a continuat actorul. „Nu am dat importanţă acestui vis bizar, însă ea părea foarte afectată şi-mi spunea mereu că presimţea faptul că mi se va întâmpla ceva rău. Betsy m-a urmat chiar şi pe platourile de filmare, unde le-a povestit tuturor colegilor mei visul pe care l-a avut. În momentul în care trebuia să filmez nişte scene într-o cabană care urma să explodeze, Betsy a devenit isterică şi m-a rugat, cu lacrimi în ochi, să nu intru în acea casă. Datorită temerilor ei, filmarea scenei a fost întârziată cu vreo 10 minute. Spre norocul nostru, nici eu şi nici partenera mea din film, Anne Archer, nu am apucat să intrăm în cabană, căci aceasta a sărit în aer, lăsându-ne înmărmuriţi! În urma cercetărilor făcute de specialiştii în efecte speciale, s-a dovedit faptul că explozia avusese loc în urma unui scurtcircuit. Betsy şi Anne Archer au început să plângă de bucurie că nimeni nu a fost rănit, iar eu am fost profund impresionat de această întâmplare. De atunci, soţia mea a mai avut câteva presimţiri sumbre, dar i-am ascultat sfaturile şi nu m-am expus pericolelor."

„Dintre toate femeile pe care le-am sedus, Betsy mi-a cedat cel mai greu", a continuat actorul. „M-am chinuit timp de un an s-o fac să mă iubească. Mi-am pus la încercare toate stratagemele, toate trucurile şi toate vorbele frumoase de care eram în stare. I-am trimis zilnic flori, bileţele de amor şi am invitat-o în fiecare seară să cinăm la restaurante luxoase. În acea perioadă, nu m-am mai gândit la nicio altă femeie şi i-am fost credincios lui Betsy. Ea părea că apreciază gestul meu, dar mă respingea de fiecare dată când încercam să aduc vorba despre o relaţie de lungă durată. Abia după un an de la prima noastră întâlnire, Betsy mi-a mărturisit că mă iubeşte, dar că a avut nevoie de timp pentru a se convinge de dragostea mea şi de intenţiile pe care le aveam. Am cerut-o de nevastă şi, în doar câteva zile, ne-am căsătorit, pe data de 27 mai 1958", a încheiat actorul.

ı Un fenomen cu totul aparte i s-a întâmplat doamnei Agatha Blekford, în Minnesota – SUA, în urmă cu 10 ani. Era căsătorită de câteva luni. Soţul ei lucra într-o mină de cărbuni de lângă Nashywol, ca şef de echipă. Câştiga destul de bine ca să o ţină acasă, mai ales că, atunci, Agatha era însărcinată.

Într-o seară, după ce a urmărit la televizor o emisiune dedicată tinerelor mame, s-a simţit cuprinsă de o oboseală teribilă şi a adormit în fotoliu. Imediat ce a cuprins-o somnul, şi-a visat soţul că a ieşit din galerie, a urcat la suprafaţă şi a intrat într-o magazie de la marginea perimetrului minei. Îndată ce a închis uşa în urma lui, unul dintre stâlpii de susţinere a cedat şi baraca, fiind şubredă, s-a prăbuşit, prinzându-l sub dărâmături. L-a auzit strigând după ajutor, dar

şi-a dat seama că nu avea cine să-l audă. „ÎI vedeam perfect şi ştiam că trăia, dar, în acelaşi timp, vedeam şi afară. Nu era niciun om prin preajmă“...

S-a trezit speriată şi a avut impresia că cineva o îndeamnă să dea telefon la mină. A ascultat de vocea interioară şi a telefonat, i-a răspuns ofițerul de serviciu. Nu avea cunoştință să se fi prăbuşit vreo clădire. Totuşi, la insistențele Agathei, a luat doi oameni şi s-a dus să verifice.

După două ore de trudă la îndepărtarea dărâmăturilor, Trevor Blekford a fost scos, i s-au acordat primele îngrijiri medicale, apoi a fost internat la un spital şi salvat. Nelămurirea cea mai mare a celor care au studiat cazul a fost faptul că Agatha, pe lângă faptul că a văzut perfect catastrofa de la 35 de km distanță, a indicat şi locul de sub dărâmături unde-i era prins soțul. „Lângă uşă este o masă metalică. El este acolo, prins între canat şi masă. Are piciorul stâng rupt de o bucată mare şi groasă de țeavă, în rest, este teafăr dar nu o să aibă aer pentru mult timp.“

Anul trecut, Agatha a prevăzut şi un incendiu cu exact cinci minute înainte ca el să aibă loc. Casa care urma să ardă era a vecinilor, familia Thompson, care era plecată în weekend. A anunțat pompierii, iar aceştia au ajuns la momentul oportun pentru a salva mai bine de 90% din imobil.

ι Toate aparențele indicau faptul că micuțul Nelson Dunn, în vârstă de cinci ani, era mort. În prima noapte după înmormântare, mama copilului a avut un vis neobişnuit de clar. Copilul ei era viu şi se lupta să iasă din sicriu. A sărit din pat şi a vrut să meargă la cimitir. Dar soțul ei a convins-o că visul era doar efectul nervilor ei slăbiți. A doua zi, visul s-a repetat. A fugit la cimitir unde a început să sape pământul de pe mormântul fiului ei. Zgomotul l-a trezit pe paznicul cimitirului care s-a dus să vadă ce se întâmplă. „La început, am vrut să chem poliția, a spus el. Dar expresia din ochii ei m-a oprit. Aşa că am ajutat-o să sape. Chiar înainte de a îndepărta pământul, am auzit o voce slabă cerând ajutor.“ În momentul în care au deschis sicriul, băiețelul a ieşit şi a sărit în brațele mamei sale. Puțin mai târziu, Nelson a fost dus la spital şi examinat. Medicii au constatat că era deshidratat şi slăbit, dar că îngrozitoarea experiență nu va avea efecte asupra copilului.

Nelson suferă de sindromul paraliziei ventriculare, o afecțiune rară, care provoacă oprirea activității inimii pe perioade scurte. Doctorii din micul oraş Prieska, Africa de Sud, nu erau la curent cu boala lui Nelson, aşa că l-au declarat din greşeală mort. Acum, afecțiunea băiețelului fiind diagnosticată, medicii presupun că va avea o viață lungă şi fericită.

ι În 1995, la Philadelphia, Helen Tillotson a fost trezită din somn de ciocănituri puternice în uşă. Era mama sa care locuia în apropiere. Fără a o lăsa să scoată un cuvânt, mama şi-a întrebat fiica de ce a ținut neapărat să o trezească în toiul nopții, venind la ea şi bătându-i în uşă cu câteva minute mai înainte... Fiecare dintre ele îi spunea celeilalte că este sigură de ceea ce afirmă.

Fiica susținea că nu a mai ieşit din casă de seara trecută. Mama afirmă că a vorbit cu fiica sa cu câteva minute înainte. În acelaşi moment, o violentă explozie a zguduit întreaga stradă. Cele două femei s-au grăbit spre fereastră. În locul imobilului în care locuia mama fetei era acum o ruină. Apartamentul doamnei Tillotson, mama lui Helen, pur şi simplu se volatilizase. „Dacă s-ar fi aflat în patul ei în acel moment, indiscutabil că acum ea nu ar mai fi fost în viață!“ a declarat unul dintre pompieri.

Să fi fost oare Helen somnambulă? A presimțit ea pericolul ce o amenință pe mama ei? Sau, dimpotrivă, mama a prevăzut pericolul şi s-a refugiat prompt la fiica sa? Indiferent cum ar fi, faptul rămâne, totuşi, impresionant. În fața nenumăratelor dovezi de premoniție, ştiința actuală este neputincioasă.

ı „Numai visul pe care l-am avut ne-a scăpat cu viață“, povesteşte Vasile Doroş din Aliceni, județul Satu Mare, despre teribila încercare pe care a trăit-o într-o noapte din luna iunie 2000. Omul spune că s-a culcat devreme, pe la ora 20,00, cu toți membrii familiei. S-a trezit brusc, după vreo trei ore, pentru că avusese un coşmar. „Se făcea că bătrânul meu, Dumnezeu să-l odihnească, se întorcea din morți şi mă chema la el.“ Lac de sudoare, Vasile a sărit imediat din pat. Tocmai la timp. Un trăsnet îi lovise casa şi focul se extindea cu repeziciune. A reuşit să-şi ia pe sus copiii şi nevasta şi să-i scoată în curte. Exact în momentul în care acoperişul casei se prăbuşea. „Mi-a fost arsă gospodăria, dar bine că nu am murit cu toții. Bietul taică-meu, din mormânt ne-a salvat“, mai adaugă Vasile Doroş.

ı Pe data de 29 august 1996, Joice Hurth (patru ani) din Cedarburg (Wisconsin, SUA) a fost salvat de la moarte de visul premonitoriu al mamei sale, Linda Hurth (28 ani). Femeia a visat că soțul ei, Joseph, a dus cei trei copii la film, însă, pe drum, Joice a sărit în fața unei maşini şi a fost accidentat mortal. Nu mică i-a fost uimirea să constate că, în dimineața de 29 august, soțul i-a lăsat un bilet pe masa din bucătărie, spunându-i că a dus copiii la film. Speriată de cele visate, femeia a telefonat la cinematograf şi a rugat-o pe femeia de la celălalt capăt al firului să iasă în stradă, căci fiul ei urma să fie accidentat de o maşină, în fața cinematografului. „Am fost profund impresionată de spusele femeii care telefonase, astfel încât am ieşit imediat în stradă, să văd dacă pot ajuta cu ceva“, a declarat centralista, Orienne Stelle. „La telefon, femeia părea disperată, dar nu nebună! Am rămas uimită să văd apropiindu-se de cinematograf un bărbat care se potrivea descrierii ei şi care era însoțit de trei copii. Am vrut să trec strada, ca să-i avertizez de posibilul accident, însă, chiar atunci, cel mai mic băiat a luat-o la fugă spre mine, în mijlocul străzii, în timp ce, din stânga noastră, venea cu viteză un camion. Am luat copilul în brațe şi am fugit cu el pe trotuar, lângă tatăl acestuia, care mă privea înspăimântat. Dacă nu m-aş fi aflat acolo, cu siguranță micuțul ar fi fost lovit de camion. I-am povestit tatălui despre telefonul primit din partea soției lui.

A doua zi, am avut ocazia s-o cunosc pe Linda, care mi-a explicat că nu mai avusese niciodată un vis premonitoriu, dar că fusese extrem de îngrijorată de cele visate, astfel încât s-a străduit să preîntâmpine accidentul.“

ι „Datorez faptul că mai sunt încă în viață doar intuiției fenomenale a soției mele!“ declara revistei engleze, *Sunday Times,* Peter Bolten (35 ani, agent de asigurări). „Dacă în dimineața aceea aş fi plecat la drum aşa cum plănuisem“, adaugă el, scuturând năucit din cap, „acum ați fi făcut, poate, un reportaj despre funeraliile mele!“ Îşi ascunde capul între palme şi trupul îi este zguduit de suspine tăcute.

„Am avut imaginea clară a accidentului“, intervine Elisa, soția sa (33 ani, casnică). „Era trecut de miezul nopții. Somnul îmi era extrem de agitat din cauza discuției aprinse pe care o avusesem cu Peter în cursul serii. Aflasem că are o amantă şi că mă minţise în legătură cu ultimele sale călătorii de afaceri... La un moment dat, am avut un coşmar: se făcea că Peter mergea cu maşina pe şosea şi, deodată, frânele se defectau şi se izbea în plină viteză de un copac de pe marginea drumului. M-am trezit brusc, transpirată toată. Visul fusese atât de limpede şi exact, încât l-am sculat pe Peter, ca să i-l povestesc.“

„La început, n-am vrut s-o cred“, reia soțul firul povestirii. „Aveam impresia că Elisa mirosise faptul că iar voiam să merg la amanta mea şi încerca, cu orice preț, să mă împiedice. Dar ea a fost atât de insistentă, încât dimineața, înainte de a pleca, m-am băgat sub maşină, să văd dacă totul e în ordine. Am avut un adevărat şoc atunci când am descoperit că una dintre conductele de frână era crăpată!“ La service, i-au confirmat că, în cazul unei frâne bruşte, conducta s-ar fi spart cu siguranță, iar el n-ar mai fi putut opri maşina.

„Am înțeles atunci că este bine să pun frână relației cu amanta mea!“ declară Peter, spăşit.

ι În anul 1996, americanul Malcom Fernando se afla, într-o zi, în călătorie de afaceri, de la Pasadena la Sacramento, cu trenul. Dorea ca, în acea oră şi jumătate, să mai consulte unele acte, pentru a nu se lăsa păcălit de partenerii de business. În compartimentul respectiv se mai aflau o bunică şi nepoțelul ei, şi o doamnă de vârstă medie. Aceştia reprezintă martorii acțiunii spectaculoase a lui Malcom, fără de care el n-ar fi fost niciodată crezut. În jurul orei 11.30, trenul urma să treacă prin dreptul localității Deyton, peste un pod de aproximativ trei sute de metri, sub care curgeau apele învolburate ale râului Cross-Creek. Plouase două zile încontinuu. Deşi era concentrat asupra documentelor, Malcom se ridică la un moment dat de pe banchetă şi priveşte îngrijorat pe fereastră, pe direcția de mers. Apoi, cu un glas ce trăda o spaimă puternică, spune celorlalți: „Nu trebuie să ne apropiem prea mult de pod. Mecanicul ăsta nu ştie ce face?“ Vecinii de compartiment au încremenit. Primul lor gând a fost că domnul acela nu stă bine cu nervii. Dar băiețelul de şase ani l-a luat în serios şi i-a replicat: „Domnule, fă ceva, cred că ți-e frică, eşti foarte speriat!“ Şi

Malcom, parcă încurajat de atitudinea copilului, s-a repezit la semnalul de alarmă şi a tras cât a putut de tare. A urmat o frână şi un zgomot îngrozitor. Deraierea n-a fost departe. În panica ce s-a creat, pasagerii doreau furioşi să dea de cel ce se „jucase“ cu garnitura. Dar Malcom însuşi l-a căutat pe şeful de tren şi i-a cerut să verifice terasamentul din zona podului cu pricina... Doar un sfert de oră a fost necesar pentru a constata că terasamentul se şubrezise din cauza ploilor şi pericolul căderii în râu, la intrarea pe pod, era imens. În acea regiune a Californiei, ploile torențiale de durată sunt rare.

Malcom s-a lăsat examinat de un psihiatru din Pasadena. Nu are nici o problemă psihică importantă, doar o nevroză datorată stresului din afaceri. Profesia lui este cea de avocat, n-are cunoştinţe tehnice speciale. Şi totuşi, în timpul lecturii l-a asaltat brusc acea primejdie de moarte inexplicabilă, cu doar trei-patru sute de metri de locul periculos. A salvat numeroase vieți, salvându-şi-o pe a lui. Într-un interviu, a declarat, printre altele: „Fără încrederea puştiului, nu ştiu dacă aş fi oprit trenul...“

3.6. Premoniția morții

Unul dintre cele mai ciudate cazuri de invocare a morții sau prezicere îndeplinită ne duce în Norvegia la procesul de asasinat intentat doamnei Ingeborg Kobler, o femeie din Oslo, acuzată că şi-ar fi înecat tatăl, bogatul şi strălucitul judecător Dahl, pe când acesta înota în fiordul Oslo, la Hanko, pe 8 august 1934. După moartea lui s-a aflat că, în urmă cu patru luni, doamna Kobler, într-o presupusă transă hipnotică, a prezis momentul, locul şi modul morții lui.

Familia nu era străină de tragedii: puterile de medium ale lui Ingeborg s-au dezvoltat după ce fratele ei, Ludvig, s-a înecat. Cinci luni mai târziu, a murit şi fratele ei, Ragnar. Tatăl ei, convins că ea are un mesaj pentru omenire, cheltuise atâția bani susținându-i activitatea, încât familia era foarte îndatorată. Mama ei, disperată, contabilă în Fredrikstad, a mers până acolo încât a sustras bani de la locul de muncă.

La şedințele de spiritism, Ingeborg intra în transă adormind, după care trecea la o transă în stare de veghe. Mesajele veneau de la „Ludvig“ cu ajutorul unui creion agățat deasupra unei planşete; „el“ citea rânduri din cărțile alese de invitații la şedință. Ea mai scria şi scrisori de la cei morți cu scrisul acestora – uneori, câte două scrisori simultan, fiecare cu câte o mână.

Comunicările din „cealaltă parte“ se transmiteau şi codat, fiecărei litere a alfabetului atribuindu-i-se un număr. În transă, Ingeborg, care nu ştia codul când era trează, spunea o serie de numere care erau apoi transformate în mesaje. Într-o zi nefericită, judecătorul şi familia lui au primit un mesaj prin care li se comunica cum, când şi unde urma să moară el. Din câte s-a demonstrat la proces, se pare că omul a acceptat mesajul calm şi încrezător şi că nici el, nici altcineva nu i-au pomenit despre acesta lui Ingeborg.

Într-o zi caldă de august, pe când el şi Ingeborg se plimbau pe plajă la Hanko, judecătorul s-a gândit să înoate puțin! Ingeborg a rămas pe plaja pustie. Nu mai era nimeni acolo. După ce a înotat multă vreme, pe judecător l-a prins un cârcel. Ingeborg a pretins că a plecat înot după el, l-a ajuns şi l-a tras pe mal. Nereuşind să-l resusciteze, ea a plecat după ajutor, dar, până s-a întors, judecătorul murise.

Se pare că, din nu se ştie care motiv, judecătorul a plecat în mod deliberat să înoate ca să-şi înfrunte moartea, aşa cum îi fusese prezis. Şi aşa ar fi rămas, doar că presa a aflat povestea când profesorul Thorstein Wereide, preşedintele Asociației Norvegiene pentru Cercetări Psihice, a povestit ce ştia de la şedința de spiritism. În scandalul care a urmat, Ingeborg a fost arestată şi ținută cinci luni la închisoare în timp ce se ancheta cazul. Deşi era dator, judecătorul Dahl valora, la urma-urmei, 60 000 de coroane printr-o asigurare în caz de accident. Ea a fost eliberată pe motivul că, în timpul transei, nu ar fi putut afla mesajul, care nu-i fusese transmis apoi de ceilalți. Dar nici atunci tragedia familiei n-a luat sfârşit. Mama lui Ingeborg s-a sinucis.

ı O poveste chiar şi mai ciudată (deşi mult mai circumstanțială) este legată de unul dintre cei mai experimentați exorcişti şi cercetători ai naturii răului din Marea Britanie. Timp de mulți ani şi pe mai multe meleaguri, reverendul Donald Omand, un preot anglican, a combătut magia neagră, nebunia mării (sirenismul), vrăjitoria africană şi europeană, şi, mai ales, posedările spirituale ale animalelor de la circ, cum ar fi leii, urşii şi tigrii. Ca secretar general şi capelan al bisericii în lumea circului, el era consultat de cei care lucrau la circ în tot felul de probleme legate de paranormal.

Odată, o bătrână, „o adevărată regină a circului“, i-a dat o scrisoare, pe care l-a rugat s-o păstreze nedeschisă până la moartea ei. Ea a murit după şapte ani şi, după ce a oficiat serviciul funerar, reverendul Omand a deschis scrisoarea în fața familiei. În aceasta, nu se afla testamentul, ci o bucată de hârtie împăturită de şapte ori pe care erau scrise ziua, luna şi anul morții ei.

Cu altă ocazie, a vizitat familia disperată a unui proprietar de circ care murise de infarct la o săptămână după ce-şi anunțase fiii că mai are şapte zile de trăit. Un doctor îi spusese că e perfect sănătos, însă el a murit atunci când prezisese. Familia i-a arătat lui Omand un pachet cu treisprezece scrisori, toate adresate celui mort şi scrise de aceeaşi mână. Aveau ştampile de poştă din diverse oraşe europene şi soseau o dată pe an, la aceeaşi dată. Fiecare conținea o felicitare pentru aniversarea zilei de naştere, dar cuvântul „naştere“ era tăiat şi înlocuit cu „moarte“, urmat de o dată şi o semnătură. S-a aflat, mai târziu, că cel care trimisese scrisorile era un fost angajat al circului pe care-l concediase pentru beție în anul în care sosise prima dintre acele scrisori.

ı Dacă Mark Twain, pe numele său adevărat Samuel Clemens, şi-ar fi petrecut viața ca marinar, s-ar fi pierdut un episod foarte important din analele

fenomenelor paranormale; însă scrierile autobiografice din ultimii lui ani de viață au dezvăluit şi împrejurările în care fratele scriitorului şi-a pierdut viața şi, mai ales, premoniția pe care Twain a avut-o în legătură cu acest eveniment. În 1858, Samuel Clemens era ucenic pe vaporul *Pennsylvania,* care făcea curse între New Orleans şi St. Louis. Henry, fratele lui mai mic era funcționar pe acelaşi vas. Într-o noapte, în timp ce vasul era ancorat în portul din St. Louis, Henry a rămas pe punte, în timp ce Sam a dormit pe țărm şi a visat că vedea un coşciug de metal, sprijinit pe două scaune, în care zăcea cadavrul lui Henry. Pe pieptul lui se afla un buchet de flori albe, în mijlocul cărora se afla un trandafir roşu. Ajunşi în New Orleans, Sam a fost transferat pe vaporul *Lacey,* care urma să plece în susul râului, la două zile după *Pennsylvania.* În noaptea de dinaintea plecării fratelui său, Sam a vorbit cu Henry despre accidentele petrecute pe apă, la bordul navelor. După două-trei zile de la acea întâmplare, pe când Sam a ajuns la Greenville (Mississippi), a aflat că vaporul pe care se afla fratele său naufragiase lângă insulele Ship, iar în urma incidentului îşi pierduseră viața 150 de persoane. Henry se afla printre cei care rămăseseră în viață, dar care erau grav accidentați. Sam şi-a găsit fratele în Memphis şi a rămas la căpătâiul acestuia până când acesta a murit. În ziua în care Henry urma să fie înmormântat, Sam s-a dus să-şi mai vadă o dată fratele. Cadavrul lui Henry se afla în aceeaşi încăpere în care mai erau şi alte victime ale accidentului. Toate sicriele erau din lemn de pin, cu excepția celui al lui Henry, care era metalic, deoarece câteva doamne din Memphis, impresionate de tinerețea şi frumusețea lui, făcuseră o chetă şi adunaseră cei 60 de dolari necesari achiziționării unui coşciug de metal. Samuel Clemens a rămas înmărmurit, căci şi-a văzut fratele exact ca în vis: zăcând într-un sicriu deschis, de metal, care se sprijinea pe două scaune. Apoi, o femeie în vârstă s-a apropiat de sicriul fratelui său şi a depus pe pieptul acestuia un buchet de flori albe, în mijlocul cărora se afla un trandafir roşu.

ι Fenomenul de premoniție impus deja, prin frecvența producerii lui, dar mai ales prin exactitatea cu care întâmplările prezise au fost confirmate de numeroşi martori oculari, nu a putut fi explicat încă ştiințific. Un lucru este cert: prin contrast cu regresiunea (întoarcerea în timp), premoniția este o avansare în timp şi poate implica propria persoană şi pe cei apropiați, dar şi persoane sau locuri străine. Iată un caz ce a făcut obiectul atenției Centrului de Cercetare al Institutului de Parapsihologie din Durham. În 1980, cu aproape doi ani înainte de tragicul accident de maşină în care şi-a pierdut viața, prințesa Grace de Monaco a efectuat, pe parcursul a şase ore, numeroase teste în prezența specialiştilor. Dotată cu un psihic de excepție, prințesa putea să anticipeze o mulțime de evenimente. Unul dintre teste, făcut cu ajutorul computerului, consta dintr-o cursă de cai. Nici nu începea cursa şi prințesa, doar la vederea primelor imagini de pe monitor, putea arăta câştigătorul, sfidând orice combinație propusă de computer. „Mă interesează în mod special

astrologia; senzația că am abilitatea psihică ieşită din comun mă stăpâneşte tot mai puternic. În diferite ocazii, presimțeam foarte exact când urma să se întâmple un eveniment tragic, cutremur de pământ, inundație, moarte. Din păcate, totdeauna aveam dreptate. Alteori, aveam o senzație acută de rău şi, dacă mă întâlneam imediat cu unul dintre copii, aflam că tocmai suferise o durere fizică sau psihică.“ Această capacitate de a anticipa nu a putut să o apere de Destin. Dezvăluirile făcute vorbesc despre capacitatea ei de premoniție aproape supranaturală. Prezicându-şi propria moarte, prințesa a avut chiar viziunea ceremoniei de înmormântare, ori de câte ori trecea pe drumul pe care s-a întâmplat tragicul accident, fiind sub imperiul unei teribile spaime. Nu ştia când şi cum, dar simțea că moartea o pândeşte. Preocupată de viața de după moarte, nu credea că totul se sfârşeşte aici.

„Cred foarte puternic că nu murim cu adevărat. Sunt sigură că există o viață de dincolo şi simt asta de cînd eram copil. Viața e ceva mai mult decât ceea ce pare la prima vedere... “

ι Un caz cu adevărat senzațional care dovedeşte că visele au într-adevăr putere premonitorie şi că, mai mult, ele ne pot călăuzi destinul, este relatat de revista *Paranormal News* din Miami, Florida. Este vorba de John Podorsky, un emigrant polonez care şi-a părăsit patria natală după cel de-al Doilea Război Mondial, stabilindu-se în SUA. La vârsta de 16 ani, la Varşovia, polonezul a avut un vis care a început să-l terorizeze nu numai prin conținutul său, dar şi prin frecvența cu care se repeta. Se făcea că, în timpul unei furtuni, un armăsar rămas fără supraveghere s-a apropiat de el, apoi s-a ridicat în două picioare şi l-a lovit cu copitele în creştetul capului, omorându-l pe loc.

Părinții tânărului l-au dus pe acesta la mai mulți medici care au pus visul pe seama faptului că tatăl, fiind medic veterinar, petrecea mult timp în compania cailor, luându-şi fiul după el în grajduri. Însă mama lui, care avea origine țigănească, l-a dus la o ghicitoare care i-a prezis acelaşi lucru: „Îți vei găsi moartea din cauza loviturii unui cal alb“. Pentru a întoarce destinul, tânărul Jan Podorsky – cum se numea pe atunci – a renunțat să studieze medicina veterinară care era o tradiție în familia lui şi s-a îndreptat spre Politehnică. A hotărât chiar să emigreze în SUA doar pentru a fi cât mai departe de casă, locul unde aflase că viața îi va fi curmată brutal de copita unui cal alb. Timp de cincizeci de ani, John Podorsky s-a ținut departe de tot ce era legat de cai: concursuri hipice, trăsuri, expoziții unde erau desene cu cai, echitație, îmbrăcăminte sau alte obiecte care să conțină desene cu cai şi, spre marele haz al tuturor cunoscuților săi, nu s-a atins nici măcar o dată în viață de cunoscuta marcă de whisky „White Horse“ (Calul alb).

Însă, aflat în vara acestui an în vacanță în Florida, împreună cu soția, John Podorsky a fost surprins de o furtună pe una din străzile oraşului. A traversat strada, îndreptându-se spre un gang unde se adăpostiseră mai multe persoane. Dar n-a mai apucat să intre la adăpost. Un imens panou de fier s-a desprins

de la unul dintre etaje şi l-a izbit pe John Podorsky în creştet, cu unul din colţuri, omorându-l pe loc. Atât soţia acestuia cât şi trecătorii îngroziţi au putut citi pe panou: „Agenţia hipică White Horse (Calul alb)“. Fără comentarii...

ι Este pentru a patra oară când Clara are un coşmar îngrozitor în care îl vede pe William, soţul ei, mort, cu un vultur deasupra capului. William, de profesie camionagiu, răspunde din ce în ce mai enervat la elucubraţiile soţiei sale. El este un tip cu picioarele pe pământ şi nu crede în astfel de premoniţii. Meseria de camionagiu nu este o meserie uşoară, mai ales atunci când trebuie să parcurgi distanţe interminabile. El trebuia să plece din Fort Worth Texas, unde locuia şi să ajungă la Sacramento, California. În timp ce-şi bea cafeaua, Clara continua să-i spună: „Te-am văzut în ghearele unui vultur care se înalţa cu tine spre cer, în timp ce, în depărtare, bătea miezul nopţii...“

William încercă s-o consoleze, spunându-i râzând: „Sunt prea greu ca să fiu dus spre cer de un vultur!“ Apoi o îmbrăţişează pentru ultima oară şi pleacă spre garajul unde-l aştepta camionul. Şi lunga călătorie începe. Era aproape de amiază când o pasăre uriaşă îi izbeşte parbrizul, dar, din fericire, nu reuşeşte să-l spargă complet. Această întâmplare îl pune, totuşi, pe gânduri. Îşi aminteşte de visul soţiei sale şi începe să fie cuprins de o oarecare nelinişte. La ora prânzului îi telefonează Clarei pentru a o linişti. Aceasta, însă, nu reuşeşte să-şi înlăture teama. Ceva îi spunea că nu-şi va mai vedea soţul niciodată.

William îşi continuă drumul gândindu-se la păsări. Teama începe să pună stăpânire pe sufletul lui când, în timp ce rula cu 80 la oră, i se sparse un cauciuc. N-are timp să se mai gândească dacă se află vreun vultur prin apropiere: se cramponează de volan, reuşind să menţină camionul pe şosea. Se aude un zgomot: pentru a doua oară i s-a spart cauciucul, însă şoferul este nevătămat!

Seara, se opreşte în faţa unui mic restaurant cunoscut dintr-un sat prin care nu trecuse niciodată până atunci. Cele două incidente pe care le avusese l-au întârziat şi ştia că va ajunge foarte târziu la destinaţie. A intrat, s-a aşezat la o masă şi, în timp ce citea meniul, i-a căzut privirea pe emblema restaurantului: „La vulturul lui Florence“.

În timp ce mânca, gândul îi zbura la nevastă-sa. Să fie oare visul ei premonitoriu? Dar se linişti repede. Acest loc este foarte calm, ce pasăre ar putea să mă ducă de aici? se gândea el.

Şi, în timp ce cerea o cafea şi nota de plată, în restaurant au intrat alţi doi camionagii care au început să se certe. William nu s-a amestecat în discuţia lor şi, după ce a arătat actele poliţiştilor chemaţi de patronul restaurantului, din cauza celor doi scandalagii, s-a urcat în camion şi şi-a continuat drumul.

Era ora 23,50 şi mai avea destui kilometri de parcurs. Oboseala începuse să-şi spună cuvântul. Pentru că se forţa să vadă bine şoseaua şi farurile maşinilor cu care se întâlnea, începuse să-l doară ochii. Se opreşte o clipă pe marginea şoselei să se odihnească. Opreşte motorul, farurile rămânând, însă, aprinse,

şi-şi sprijină capul pe speteaza scaunului. Îşi aprinde o ţigară şi începe să se gândească acasă, unde, când se va reîntoarce peste 48 de ore, va râde de premoniţiile soţiei!

Apoi, coboară din camion şi, ca să-şi dezmorţească picioarele, începe să sară pe şosea. Nu vede camionul care vine cu mare viteză în spatele lui şi care-l loveşte cu aripa, proiectându-l în mijlocul şoselei. Şocul a fost atât de puternic, încât William a murit pe loc. Acele ceasului său s-au oprit cu un minut înainte de miezul nopţii.

Şi pe calandrumul camionului german care i-a întrerupt cursa strălucea un maiestuos vultur regal.

ι Richard Meese (12 ani) din Wordsley, regiunea West Midlands din Marea Britanie, a fost ucis pe când traversa strada, de către o femeie în vârstă de 21 de ani care accelerase la stop, pe roşu, şi intrase direct în el.

Richard a murit în octombrie anul trecut. Mama îndurerată, Linda, a găsit acum o casetă rătăcită pe care băiatul îşi prezice, în mod straniu, propria tragedie.

Conform spuselor Lindei, Richard se distra spunând că este disc-jockey (crainic care prezintă la radio muzică înregistrată pe discuri), şi avea obiceiul să treacă în revistă programele de la televizor pe care le refăcea la el în dormitor, folosind un microfon şi un casetofon.

Se spune că acest comentariu macabru asupra trecerii lui în lumea de dincolo nu avea absolut nicio legătură cu restul.

Băiatul descrie cum trece strada în drum spre şcoală, când vede, deodată, apropiindu-se de el o maşină condusă de o femeie.

În urma impactului, Richard povesteşte cum este dus într-o clădire mare şi cum îi este cu neputinţă să deschidă ochii. Mai spune că-l doare o mână şi că la picioare nu fusese lovit.

Prezicerea se încheie cu următoarele cuvinte triste: „M-au pus într-o cutie de lemn. M-au despuiat de haine... adio."

Linda a explicat că, doar la şase săptămâni după înregistrare, Richard şi-a dat duhul în urma unor traumatisme craniene. Unul din braţe îi era strivit, dar picioarele nu fuseseră atinse. Când l-a văzut la spital, era dezbrăcat.

„Tot ce a spus e misterios", afirmă ea. „Nu ştiu dacă el chiar credea ce spune, dar e aproape ca şi cum şi-ar fi prevăzut moartea. Când am mers să-l vedem la spital, loviturile pe care le descrisese erau exact ca cele reale."

ι După un coşmar îngrozitor care i-a prevestit moartea, tânăra americană Jill McCartney a căpătat convingerea de nezdruncinat că nu se va mai întoarce dintr-o îndelung proiectată excursie în Anglia. Şi-a scris testamentul, dând chiar instrucţiuni asupra felului cum ar dori să decurgă propria înmormântare.

Din nefericire, ciudata premoniţie a lui Jill a devenit realitate – fata de 26 de ani a fost una dintre victimele unui accident de maşină petrecut în Anglia.

„Cu numai câteva zile înainte de a pleca, povesteşte cu greu, abia stăpânindu-şi durerea, Jeffrey, fratele lui Jill, „sora mea a avut un vis îngrozitor. Se făcea că pleca împreună cu mama şi cu tata, aşa cum fusese stabilit, dar că se întorceau numai ei. Şi exact aşa s-a şi întâmplat. Nu se poate explica acest lucru, dar e sigur că era convinsă că o să moară."

Jill nu numai că şi-a scris testamentul cu două zile înainte de a pleca spre Anglia, dar şi-a rugat familia s-o îmbrace, atunci când va fi aşezată în sicriu, în blugii săi favoriți şi cu tricoul care îi plăcea cel mai mult. De asemenea, a afirmat că s-ar bucura dacă la înmormântarea ei, prietenii şi cunoscuții ar aduce baloane în loc de flori. De asemenea, a spus că şi-ar dori să fie înmormântată cu o păturică roşie zdrențuită pe care o păstrase ca pe o comoară încă de la vârsta de trei ani.

Pe 10 noiembrie 1993, Jill, împreună cu mama sa, Claire, se aflau într-un autobuz care trebuia să le transporte, pe ele şi alți turişti americani, la Catedrala Canterbury. Pe o porțiune de drum alunecos, autobuzul s-a ciocnit de un camion, şi s-a prăbuşit de la o înălțime de 10 metri. Şoferul autobuzului şi nouă turişti şi-au pierdut viața în acest tragic accident, iar alți 30 de pasageri au fost răniți, printre ei aflându-se şi mama lui Jill. Din fericire, domnul McCartney nu venise cu ele în excursie, deoarece nu se simțise prea bine şi fusese nevoit să rămână la hotel.

„Era atât de ciudat", spune Jeffrey, „Jill o ținea întruna că ea nu se va mai întoarce... Nu mai avusese niciodată astfel de presimțiri. Şi, oricum, nu asta era prima ei călătorie în străinătate. Exact înainte de plecare, mi-a spus: «Am făcut un testament, l-am lăsat pe birou!»... Noi am încercat să-i spunem că e o prostie, că n-o să se întâmple nimic şi că o să vadă ea că se va distra în excursie... Dar, mi-a povestit tata că, pe când se aflau la Londra, el a vrut să facă o glumă şi a dat să-i arunce păturica aceea veche pe care Jill o luase cu ea. Atunci a devenit brusc serioasă şi i-a zis: «Nu face asta pentru că, în curând, o să ai nevoie de ea ca să mă îngropi». Atât era de sigură că o să moară!"

Familia îndoliată a lui Jill a organizat funeraliile aşa cum îşi dorise fiica lor. În plus, în ferparul publicat în ziarul local, scriseseră „familia ar fi recunoscătoare celor care, în memoria lui Jill, ar trimite baloane în loc de flori".

ι Datorită comunicării spirituale cu soțul ei, Monica Spirescu, din Bucureşti, a avut senzația morții acestuia, chiar în momentul în care s-a produs: „Era în vara anului 1991, tocmai plecasem la o vecină să-i cer împrumut o ceaşcă de zahăr. Stând de vorbă, la un moment dat, am simțit o durere sfâşietoare în inimă: „I s-a întâmplat o nenorocire lui Cristian!" am spus imediat, fără să-mi dau seama de ce. Când am simțit durerea aceea, mi-au apărut în față, preț de o clipă, ochii lui... Doamne, era atât de palid! Imediat, am alergat să văd ce s-a întâmplat. Mi-am găsit soțul mort în casă, la doar câteva minute după ce plecasem eu!"

ι Celebrul Ayrton Senna, înaintea concursului pentru marele premiu de la San Marino din 1994, în care asul brazilian al cursei de Formula 1 şi-a pierdut viața, i-a spus iubitei sale: „Nu vreau să particip la cursă. Am o presimțire. Dacă aş putea, n-aş intra în cursă."

ι O lumină intensă, vinul alb, zgomotele puternice şi stresul sunt doar câteva dintre cauzele declanşării migrenelor. Durerea teribilă începe dintr-o singură parte a capului şi este însoțită de halucinații auditive, senzoriale şi vizuale. Neurologii consideră că, în 10% din cazuri, se manifestă doar forma simplă, care atinge numai un nivel superficial, bolnavii nepierzându-şi percepția vizuală, ci doar văzând puncte luminoase şi linii incandescente. S-a demonstrat, însă, ştiințific că migrena este, în genere, o suferință care favorizează viziunile şi inspirația...

„În 24 de ore, soțul meu s-a stins din viață şi, deşi el m-a avertizat că o să moară, eu l-am batjocorit şi drăcuit." Declarația aparține doamnei Angela Ioana Bratu, din Bucureşti, care îşi reaminteşte cu groază tragedia petrecută, când bărbatul său, în vârstă de doar 40 de ani, a murit ars de viu într-un incendiu de proporții.

Era în 3 martie 1995, şi Tudorel Bratu se întorcea obosit de la serviciu. Deşi primăvara îşi intrase în drepturi, în acea după-amiază cerul era înnorat şi se lăsase frigul. T.B., de profesie contabil, lucra la o mare firmă de turism din capitală, unde era, de altfel, extrem de apreciat şi bine văzut de şefi. Fusese o zi de muncă grea, iar omul era obosit şi nervos. Ajuns acasă, T.B. a fost apucat ca din senin de una din migrenele sale cumplite, care nu treceau cu nici un fel de pastile. De astă dată, însă, durerea părea a fi mai puternică decât oricând, iar criza se amplifica. „Din punctele şi petele intens colorate, specifice suferinței, am avut o viziune ciudată, a povestit T.B. soției sale după o oră de la trecerea cumplitei migrene. Se făcea că mă aflam undeva într-o casă veche de țară când, deodată, a izbucnit, nu se ştie de unde, un incendiu. Am văzut cum am fost cuprins de flăcări şi am realizat cu groază că ardeam de viu."

Viziunea de coşmar s-a întrerupt brusc şi, pe măsură ce durerea se estompa, omul şi-a dat seama că va fi victima unei întâmplări nefericite. „Apoi mi-am dat seama că incidentul se va petrece la sfârşitul săptămânii, când trebuie să onorez o invitație la țară", ar mai fi spus, se pare, omul. Din păcate, Angela Bratu a luat în râs presimțirile soțului, tratându-l ca pe un impostor care încearcă s-o păcălească. „Ştiu eu că vrei să scapi de mine şi ai găsit un pretext să stai cât mai mult departe de casă. Parcă nu te mai potoleşti o dată...", a țipat enervată la culme femeia. Soțul o ținea, însă, una şi bună: „Voi muri în curând, iar tu trebuie să te pregăteşti de înmormântare. Să mă îmbraci în hainele cele bune..."

De altfel, fără ştirea nimănui, T.B. s-a dus şi şi-a comandat propriul sicriu şi, exact cu 24 de ore înainte de sfârşitul său tragic, a dat rudelor dispoziții pentru a-i pregăti cum se cuvine funeraliile. Apoi, s-a gândit că ar putea scăpa,

poate, de soartă şi şi-a spus că ar fi bine să nu mai facă drumul plănuit. Zis şi făcut. T.B. şi-a contramandat vizita şi a rămas acasă, în capitală. Se spune, însă, că ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus, iar zicala s-a dovedit a fi cât se poate de valabilă. Incendiul a izbucnit exact în ziua presimţită, în apartamentul unui vecin de bloc care nu se afla în acel moment acasă. Pentru a putea intra să stingă flăcările, oamenii au fost nevoiţi să spargă uşa, iar ghinionul a făcut ca primul care a pătruns în apartament să fie tocmai soţul doamnei Bratu. Bărbatul s-a aprins ca o torţă şi, în ciuda eforturilor făcute de vecini, a ars în câteva minute în întregime. „N-am văzut în viaţa mea un om care să se aprindă ca o lumânare. Hainele i se lipiseră de piele, de ziceai că erau din plastic. S-a făcut scrum în câteva clipe“, se închina, îngrozit de ce văzuse, un vecin de scară.

Moartea omului a fost într-adevăr cutremurătoare; abia atunci soţia lui şi-a dat seama că viziunea s-a împlinit şi că bărbatul ei n-a putut fugi în niciun fel din calea sorţii.

ı „După cum merg lucrurile pe aici, sunt sigur că, ori va trebui să omor eu pe cineva, ori voi fi ucis chiar eu!“ i-a spus, la un moment dat, unui angajat de-al său Mahdi Al-Shashin, un iordanian emigrat în SUA, unde devenise proprietarul unui mic magazin din Brooklyn, New York. După numai trei zile, puţin după miezul nopţii, iordanianul a fost împuşcat mortal, pe când încerca să se împotrivească celor patru tâlhari ce voiau să-l jefuiască.

ı Tragedia a fost mai mare decât a intuit şi presupus olandeza Michelle Coleman. Odată cu ea au mai murit alte patru persoane, ucise de acelaşi maniac.

Michelle Coleman, în vârstă de 24 ani, sosise în Australia la tatăl său, stabilit la Surry Hills. Acolo l-a întâlnit şi pe Paul Anthony Evers, fratele ei vitreg, de 37 ani. La scurt timp, fratele şi sora au început să se iubească. Inclusiv în pat. Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat între cei doi. Ulterior, după tragedie, s-a aflat că tânăra olandeză se simţea ameninţată. Era chiar convinsă că va muri, că nu va mai părăsi Australia decât moartă. Stăpânită de aceste gânduri, ea a trimis unei prietene din Olanda o scrisoare în care, printre altele, spunea: „Am să încerc să evadez, dar am sentimentul că n-am să pot... Nu ştiu dacă voi scăpa de aici cu viaţă“. La două zile după ce a scris prietenei sale, exact în ziua când urma să ia avionul pentru a pleca spre casă, Michelle Coleman a fost împuşcată de fratele ei vitreg. În cadrul cercetărilor care au urmat, s-a pus des întrebarea: Care au fost, de fapt, relaţiile dintre Michelle Coleman şi asasin? Iar apoi, legat de aceasta, o alta: de ce Paul Evers, asasinul, a ucis în aceeaşi zi şi alte patru persoane care nu aveau nimic în comun cu relaţiile dintre cei doi? În căutarea răspunsului, la prima întrebare se poate găsi o explicaţie, tot în scrisoarea pe care Michelle a trimis-o prietenei sale din Olanda. „El vrea să mă omoare dacă nu fac ce-mi cere“, scrie ea. Semnificativ

poate fi, în contextul acestor întâmplări, şi faptul că Michelle era deja măritată, avea familia sa în Olanda, la care dorea să se întoarcă. Pentru celelalte patru asasinate nu s-au găsit explicații verosimile. În final, în urma testelor făcute de psihiatri, asasinul a fost declarat dezechilibrat mintal. Cu toate acestea, Paul Anthony Evers a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

3.7. Misterul gemenilor telepatici

Încă din cele mai vechi timpuri, oamenii au fost surprinşi de aşa-numitele perechi de „gemeni telepatici" care, în mod inexplicabil, păstrează între ei o legătură inconştientă, chiar dacă se află despărțiți unul de celălalt. Anumite aspecte ale acestor legături sunt atât de bizare încât, chiar şi în ziua de azi, cercetătorii şi experții le consideră efectiv fenomene supranaturale. Cum ar putea fi explicat, de exemplu, faptul că doi gemeni, aflați la mare distanță unul de celălalt, suferă acelaşi accident, în acelaşi moment? În acest caz, chiar şi telepatia este depăşită. Niciun alt fenomen din sfera paranormalului nu poate da o argumentație plauzibilă. Misterul este cunoscut încă de pe vremea Inchiziției, când marele inchizitor Torquemada a ordonat arderea pe rug a unor copii-gemeni, ale căror comportamente, gândire sau inteligență erau uluitor de identice. În ziua de azi, această enigmă nu poate fi încă dezlegată, iar cercetătorii americani fac studii de amploare, acum, asupra a doi gemeni care efectiv au simultan aceleaşi experiențe de viață, Charlotte şi Daniel Proctor, informează revista *Sugar*.

Din punct de vedere biologic, gemenii se pot clasifica în gemeni identici, care se mai numesc monozigoți sau univitelini, şi gemeni neidentici, care mai poartă denumirea de dizigoți sau bivitelini. Gemenii univitelini provin din acelaşi ovul fecundat care, ulterior, se divide în două sau mai multe părți identice, rezultând copii întotdeauna de acelaşi sex.

Gemenii bivitelini provin, însă, din două ovule diferite, fecundate în acelaşi timp, iar sexul copiilor poate fi identic sau diferit. Anatomia şi fiziologia pot explica cu uşurință asemănarea fizică şi chiar psihică între cei doi gemeni, prin simplul fapt că bagajul lor genetic este acelaşi. Se ştie de multă vreme că gemenii au, în general, preferințe şi gusturi asemănătoare, iar acest lucru nu uimeşte pe nimeni. Dar marele mister provine din incapacitatea medicilor de a explica o telepatie permanentă şi la nivel subconştient existentă între anumite perechi de gemeni. Conform unui studiu, întocmit de cercetătorii americani de la Universitatea din Washington, doar o pereche de gemeni dintr-o mie ar avea această extraordinară însuşire de permanentă telepatie.

Charlotte şi Daniel Proctor reprezintă, fără îndoială, perechea de gemeni cu capacitățile paranormale care continuă să-i uimească efectiv pe cercetătorii din acest domeniu. În vârstă de 17 ani, ei se află sub o permanentă supraveghere din partea experților americani, care păstrează o discreție absolută asupra acestui bizar caz. Cei doi adolescenți sunt gemeni bivitelini şi acest fapt măreşte

uimirea cercetătorilor, care catalogaseră ca „gemeni telepatici“ doar pe cei identici univitelini.

Părinții lor își aduc perfect aminte că cei doi copii aveau vise identice la vârsta de patru ani. Erau obsedați de rechini, care apăreau în fiecare noapte în visele lor, având adevărate coșmaruri. Cu toate că dormeau în camere separate ei visau în tandem. Când Charlotte începea să țipe în somn, în același moment țipa și Daniel. A doua zi, cei doi copii își povesteau visele și remarcau că visaseră, de fapt, unul și același vis!

În anul 1975, Charlotte și-a petrecut vacanța într-o tabără de elevi în Franța și și-a luxat glezna piciorului drept la gimnastică. După ce s-a reîntors acasă, în Statele Unite, a remarcat că și Daniel șchioapătă ușor din același motiv; își luxase glezna dreaptă. Dar accidentul s-a petrecut simultan, în aceeași zi și exact la aceeași oră!

În vara anului 1976, cei doi gemeni au dat examenul de sfârșit de an la disciplinele Limba Engleză și Matematică. Nu se dau note, se acordă doar calificative sub formă de procente.

Spre surprinderea profesorilor și a cercetătorilor, cei doi gemeni au abordat subiecte diferite, dar, cu toate acestea, calificativul lor a fost același: 56 la sută la prima lucrare și respectiv 62 la sută la cea de-a doua.

Aflați acum sub o atentă supraveghere medicală, cercetătorii au mai remarcat un lucru bizar; când unul dintre ei începe să fredoneze o melodie, în același timp, celălalt cântă aceeași melodie.

„În primăvara anului 1977, într-o sâmbătă, am plecat singur la cumpărături. De obicei, merg împreună cu sora mea, dar, în acea zi, ea era plecată la o prietenă și a fost singura dată când nu eram însoțit de Charlotte. După ce am colindat mai multe magazine și am făcut cumpărăturile pentru întreaga familie, m-am întors la stația de autobuz. După doar cinci minute a sosit autobuzul dar, când să urc, un taxi a oprit brusc în fața mașinii iar Charlotte a strigat puternic: «Daniel, nu te sui în autobuz, ești în mare pericol! Hai să mergem acasă cu taxiul!»

Am urmat sfatul lui Charlotte și nu am dat nicio importanță la prezumtiva situație periculoasă în care m-aș fi aflat dacă aș fi luat autobuzul.

Abia a doua zi am aflat cu surprindere, citind ziarul, că respectivul autobuz fusese implicat într-un tragic accident de circulație, soldat cu mai mulți morți și răniți. Am înțeles și știu acum că sora mea, Charlotte, poate anticipa corect viitorul meu. Și pot spune că de același lucru sunt capabil și eu, adică să prevăd anumite evenimente neplăcute din viața ei. Noi ținem foarte mult unul la celălalt și nu considerăm ieșit din comun acest lucru“ – a declarat Daniel Proctor.

Dar Charlotte și Daniel Proctor nu reprezintă singurul caz de acest gen, gemenii telepatici sunt prezenți astăzi în toată lumea și cercetătorii sunt încă incapabili de a explica fenomenele.

Nettie Porter a suferit un accident de mașină în Londra și a fost transportată imediat la spital. Piciorul stâng i-a fost fracturat. În aceeași clipă, sora ei

geamănă, Nita, aflată în Statele Unite, la mii de kilometri distanță, a căzut brusc pe stradă şi şi-a fracturat piciorul stîng în acelaşi loc.

O pereche de gemeni identici din Germania, care au fost separați şi înfiați de alte familii imediat după naştere, s-au întâlnit întâmplător după 35 de ani. Amândoi fuseseră botezați cu acelaşi nume, Karl, amândoi aveau aceeaşi meserie, magazioner, şi lucrau în oraşe diferite, la filialele aceleiaşi firme. De asemenea, amândoi fuseseră căsătoriți de două ori, în acelaşi interval de timp, iar fostele lor soții purtau acelaşi nume Linda şi respectiv Betty.

„În conformitate cu vechile superstiții, gemenii sunt considerați a fi mult mai apropiați de spiritul universal decât ceilalți copii. Puterile lor speciale au provocat întotdeauna intrigă, mister sau frică. În timpurile străvechi, oamenii aveau o asemenea teamă de gemeni, încât preferau să-i omoare decât să se expună unor pericole iminente. Şi astăzi, cu toate dovezile despre puterile lor telepatice sau de premoniție, studiate într-un context strict de specialitate, cercetătorii nu pot da explicații asupra genezei acestor fenomene misterioase. Puterile supranaturale ale gemenilor rămân încă aşa cum au fost întotdeauna, un lucru straniu, imposibil de descifrat“, – a declarat Robin Smith, profesor de parapsihologie la Universitatea din Atlanta.

Şi acum să urmărim câteva cazuri deosebit de interesante despre gemenii... infractori, relatate de doamna Adina Mutăr, reporterul special al cotidianului *Ziarul,* în numărul din 9 august 2004.

Nu se poate determina dacă şi în ce măsură există o „predispoziție genetică“ de a deveni infractor. Mulți cercetători susțin, însă, cu tărie această opinie şi consideră că mediul educațional nu are puterea de a influența prea mult „destinul“ unui om, acesta fiind „prestabilit“ ereditar.

Dovadă stau, spun specialiştii, cuplurile de gemeni care – crescuți împreună sau separat – au îmbrățişat aceeaşi „carieră“: de infractor.

În *Ziarul,* descoperiți poveştile unor astfel de gemeni, certați cu legea.

4 august, 1983. Taximetristul Marin B. se plictisea amarnic în Piața Universității. Luna august era „moartă“, majoritatea clienților fideli plecând în concediu. „Schimbi locul, schimbi norocul“, se gândi Marin, pornind motorul. Voia să se ducă în alt punct, Piața fiind cam pustie la ora aceea. Dar nu apucă să plece. Doi tineri s-au urcat în taxi şi au comandat scurt:

– La Cernica!

Marin crezu că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Până la Cernica era o cursă „frumoasă“, nesperat de bună. Se înveseli dintr-odată şi începu să sporovăiască. La început, tinerii îi răspunseră, chiar dacă monosilabic. Îi privise în oglinda retrovizoare. Erau tunşi scurt, milităreşte, îmbrăcați îngrijit. Nu-i era teamă că o să fie păcălit, cum mai fuseseră colegi de-ai lui, chiar pe ruta asta. Nu erau ei vorbăreți, dar Marin tot îi mai înghesuia cu câte o întrebare. Pe şoseaua Pantelimon, la ieşirea spre Cernica, îi întrebă unde anume merg. Tinerii nu răspunseră. Marin îi privi în oglindă şi simți un fior rece pe şina spinării: băieții erau ca leşinați, având spume la gură.

Fără să mai stea pe gânduri, Marin întoarse maşina şi băgă „sandale“, aprinzând farurile intermitent, semn că se afla într-o situaţie de urgenţă.

– Doamne, Dumnezeule, ce ghinionul dracului pe capul meu! Cu ce-oi fi greşit, măiculiţă?!

La Spitalul de Urgenţă, dădu năvală în camera de gardă, mai să dărâme personalul medical.

– Haideţi, că n-aţi mai văzut aşa ceva!

Medicii chiar nu mai avuseseră un asemenea caz, „la indigo“. Băieţii erau în comă. Asupra lor se găsiră bilete de voie şi carnetele de militari în termen. Erau fraţii gemeni Ion şi Godin Cercel, recrutaţi în luna mai. Medicii de la Spitalul de Urgenţă n-aveau nicio îndoială că cei doi înghiţiseră ceva, cu gândul de a se sinucide. Speraseră că taximetristul n-o să observe că-şi dau duhul pe bancheta din spate? Greu de crezut. Să fi vrut să fie salvaţi? Dar ce motiv îi putea determina pe cei doi fraţi să încerce să-şi ia viaţa? Au anunţat miliţia şi unitatea militară unde îşi efectuau stagiul pentru elucidarea misterului, în timp ce se pornise o cursă contra cronometru pentru salvarea tinerilor.

Direcţia Judiciară, Serviciul Spargeri, avea habar de motivul care îi determinase să se sinucidă. În octombrie 1982, la Cooperativa de Producţie, Achiziţie şi Desfacere Mărfuri din comuna Vasilaţi, secţia Gălbinaşi, se produsese o spargere de l 260 000 de lei. La vremea aceea, o asemenea pagubă adusă avutului obştesc era încadrată în Codul Penal ca atentat la siguranţa naţională şi se sancţiona cu pedeapsa capitală. În cel mai fericit caz, hoţii puteau lua 25 de ani de închisoare. Furtul îi năucise pe miliţieni. De când cu pedeapsa capitală, hoţii se „reprofilaseră“; atentau la avuturi personale, iar din avutul obştesc doar „ciuguleau“. Cine să fi fost demenţii care să-şi pună pielea-n băţ? Infractori versaţi nu puteau fi. Doar unii care nu cunoşteau legile. Gălbinaşi era un sat de ţigani, poate chiar de aici să fie hoţii. Instrumentarea dosarului îi reveni chiar şefului Direcţiei Judiciare, pe atunci maior Dumitru Pandrea, care preluase această funcţie doar cu o zi înainte de producerea furtului. „Să-mi fie de bine“, gândise el, când a văzut ce din „plin“ a început.

Ancheta se derula deosebit de greu. Pe la locul faptei, la Cooperativă, se perindase, probabil, tot satul. Şi vecinătăţile. Numeroasele amprente nu puteau oferi indicii prea curând, lăsând la o parte bănuiala că hoţii nu erau dintre cei „versaţi“, cu cazier, care s-ar fi ferit ca de dracu’ să dea o asemenea spargere. La lipsa de probe palpabile, se adăuga şi lipsa de informaţii, pentru că şeful IGM se trezise să ia măsuri drastice împotriva miliţienilor locali şi de la Judeţeană, singurii care ar fi putut să facă puţină lumină, prin reţeaua lor de informatori. La sfârşitul lunii noiembrie 1982, în acelaşi judeţ, în localitatea Lehliu Gară, s-a comis o altă spargere, fiind devalizată o casă de bani de suma de 600 000 lei. Conducerea miliţiei luase foc. Iar maiorul Pandrea trebuia să scoată „castanele“.

În decembrie, un pic de noroc în rezolvarea cazului se întrezări la

restaurantul Lido. Patru tineri chefuiau de zor şi, abțiguiți, se tot luau de chelnerițe, stârnind atenția a doi ofițeri din cadrul Serviciului Judiciar al Miliției Capitalei, care se aflau la o masă vecină. Ofițeri cu experiență, aceştia au observat că cei patru se comportau ca şuții novice, care dăduseră de „cheag“ şi-l cheltuiau cu zarvă mare. Aşteptau o ocazie să-i legitimeze, iar ocazia se ivi când unul dintre tineri o apucă de fustă pe chelneriță şi-i propuse să ia o cameră, să se „distreze“.

– Poate mai aduci trei puicuțe, pentru prietenii mei! spuse acesta.

– Dar nişte „curcani“ nu v-ar face trebuință? întrebă unul dintre ofițeri, scoțând legitimația.

Tinerii se speriară mai mult decât era cazul. Cu mare greutate şi sub amenințarea că vor fi „săltați“, s-au legitimat. Erau Țincu Emilian, Sârbu Marin şi gemenii Codin şi Ion Cercel, toți patru din Gălbinaşi. Au motivat că gemenii urmau să plece la armată şi dăduseră o petrecere. Ofițerii au raportat incidentul şefului Direcției Judiciare.

Informația era foarte valoroasă, dar nu suficientă, pentru rezolvarea dosarului. Pe baza ei, s-au mai strâns nişte date despre cei patru, şi anume că duceau o viață prea „dulce“ față de veniturile lor legale. Deseori, veneau acasă în miez de noapte, cu taxiuri cu numere de Bucureşti. Dar, în mai 1983, gemenii au fost încorporați pentru satisfacerea stagiului militar, ceea ce a îngreunat măsurile operative luate de maiorul Pandrea cu privire la „grupul celor patru“, de acum suspecți în „dosarul Gălbinaşi“. Norocul le surâse din nou ofițerilor care se ocupau de caz. O țigancă a reclamat şapte tineri din Gălbinaşi care i-au violat fata. Foarte ciudat, victima nu avea pretenții decât de la Costel Țincu, unul dintre cei şapte agresori. Piranda îi ceruse acestuia o mare sumă de bani ca să-şi retragă plângerea. Costel era fratele lui Emilian, bănuit de spargerea de la Cooperativă. Maiorul Pandrea l-a anchetat personal pe Costel, luându-l direct:

– Cred că ştii de ce femeia cere despăgubiri doar de la tine, nu? Cum, nu ştii? Păi tu eşti singurul care ai cheag, de când ai participat la spargerea de la Cooperativă.

Tânărul sări de pe scaun ca ars.

– Ce? E nebună? Frate-miu a participat, nu eu. Ăla, şi cu Marin a' lu' Sârbu şi cu Gemenii. Io, nu!

Violul fusese reclamat pe 2 august 1983. Tot atunci, s-a „spart“ şi Costel, după care s-a spart tot „târgul“. Miliția aduna declarații şi nu mai dura mult până la arestarea celor patru. Pe 3 august, Emilian şi Marin le-au făcut o vizită gemenilor la unitate. După plecarea lor, băieții au cerut învoire de la comandant, pentru a se duce acasă, deoarece primiseră o veste proastă. Ei au supraviețuit tentativei de sinucidere şi au declarat că aflaseră ce pedeapsă prevedea Codul Penal pentru fapta lor şi nu voiau să ajungă în fața plutonului de execuție pentru atentat împotriva securității statului. Hotărâseră foarte uşor să se sinucidă. Acest gând le venise la amândoi în acelaşi timp. Fiind considerați „infractori

primari“, au beneficiat de clemență. Toți patru au primit 20 de ani de închisoare și au ieșit prin amnistie și grațiere imediat după decembrie 1989. Doar ca să intre la loc, pentru tâlhărie.

Despărțiți de viață, dar uniți prin gena tâlhăriei, iată povestea tulburătoare a gemenilor Ion și Vasile Asandei. N-au știut unul de altul până s-au întâlnit în beciurile Agiei. În același timp și pentru aceleași infracțiuni.

Erau copii din flori, adoptați de familii înstărite, care le-au dat cea mai bună educație. Ion trebuia să ajungă preot, iar Vasile cărturar. Însă „chemarea sângelui“ a fost mai puternică și au devenit infractori.

Septembrie 1854, București. În fața judecătorului este adus un tânăr de toată frumusețea, înalt, spătos, cu ochi alunecoși. Judecătorul era obosit de câte dosare avea pe masă. Și sătul de atâția tâlhari, hoți, criminali de tot felul câți se perindaseră prin încăperea îmbâcsită de mirosuri stătute, de beci, amestecat cu mirosul coclit al apelor Dâmboviței. Ridică apatic privirea către inculpat și rămase cu gura căscată. Simți că toți nervii o să și-i reverse asupra comisarului care-l însoțise pe tânăr.

– Înțeleg să fiu eu obosit, nu voi. Pe ăsta l-am mai judecat o dată pe ziua de azi.

Comisarul rămase perplex. Se vedea de la o poștă că bătrânul judecător e obosit, dar chiar în halul ăsta? Cum să-i spună politicos că o luase razna?! Iritat de tăcerea comisarului, judecătorul întrebă răstit:

– Nu-i ăla de promitea fetelor că le ia de nevastă dar le lua doar dotele?

– ... Ba da, dar... eu acum l-am adus...

– Pe dracu’! spuse judecătorul apăsat, umblând prin dosarele rezolvate. Uite, la 9.30 dimineața, inculpatul Arhondis Ion, adus în fata judecătorului pentru...

– Dar ăsta nu-i Arhondis Ion, e Vasile Zamfir! ripostă comisarul.

Cu cât încercau să înlăture misterul, cu atât se cufundau mai tare în el. Cert era că Arhondis Ion, arestat pe 28 august 1854, fusese adus de comisarul „de roșu“. La acea dată, Bucureștiul era împărțit, din punct de vedere polițienesc, în cinci culori: roșu, verde, negru, galben și albastru, iar comisarul sau pristavul culorii respective instrumenta toate cazurile făptuite în „vopseaua“ sa. Vasile Zamfir fusese arestat pe 29 august de către comisarul „de galben“. Tinerii fuseseră reclamați pentru înșelătorie de către părinții unor fete păcălite că vor fi luate în căsătorie. După angajament, dotele sau zestrele fetelor trecuseră în păstrarea mirilor, care dispăruseră. Dacă tinerii nu s-ar fi aflat în închisoare în același timp, judecătorul ar fi crezut că este vorba de același făptaș, care-și schimbase numele. Ca să fie cu inima împăcată, ceru să fie adus și Arhondis Ion. Când cei doi au fost puși față în față, toți au rămas înmărmuriți. Inclusiv tinerii, care nu știau unul de altul. Nu numai că erau identici la înfățișare, dar erau și îmbrăcați la fel, aceeași croială a cămășii și pantalonilor, aceeași culoare. Brâiele late, păstrate de slujbașii Agiei pe timpul detenției celor doi, parcă erau făcute de același curelar.

Judecătorul dădu ordin comisarilor să deschidă o anchetă asupra familiilor tinerilor, convins fiind că natura nu putea crea două exemplare identice fără să fie de același sânge. Și așa era. Cei doi băieți fuseseră născuți la 26 septembrie 1831 de Maria Asandei, o tânără de 18 ani, crescută de cârciumarul Pandele la periferia „vopselei de roșu". Brunetă focoasă, Maria își cam făcuse de cap cu clienții de la cârciumă, majoritatea șuți, tâlhari și alții asemenea. Ion și Vasile erau copii „din flori", iar când au împlinit vârsta de un an, mama lor s-a hotărât să le ofere șansa unui destin mai bun decât putea ea să le ofere. Mai ales că își găsise și ea un bărbat care o ceruse de nevastă, dar care nu era drăgăstos cu gemenii. Ca să evite conflicte pe viitor, Maria a dat copiii spre adopție.

Pe 20 octombrie 1832, Ion a fast adoptat de soții Arhondis, iar Vasile, pe 4 noiembrie, de soții Zamfir. La vârsta școlii, Ion a fost trimis în Grecia, la Salonic, să învețe slovele grecești. Părinții lui voiau să-l facă preot. Băiatul era foarte isteț, fapt constatat și de dascălii săi, dar își folosea istețimea numai ca să scornească năzdrăvănii. Cu tot respectul pentru familia Arhondis, dascălii lui Ion socotiră că acesta nu are firea necesară să ajungă preot. Mama adoptivă, femeie evlavioasă, s-a amărât o vreme, dar tatăl lua partea băiatului:

– Lasă-l, femeie, vrei cu tot dinadinsul să-l faci popă, să dea iama prin enoriașe!

Îl luă partener de afaceri și, curând, zarafii i se plânseră că Ion îi înșală. Tânărul se „scuzase" în felul lui: „Nu-s hoți mai mari ca zarafii!". Familia Arhondis se îngrijoră cu adevărat când se trezi la ușă cu două perechi de „socri" care cereau dotele fetelor înapoi. A plătit grecul, dar băiatul tot a ajuns la beci.

Familia Zamfir nu avea pretenții mari de la băiatul adoptat, decât ca acesta să învețe carte. Îi angajă dascăl francez, iar Vasile a fost supus unui regim strict de învățăcel. Ca să scape de zbirul francez, băiatul a născocit atâtea șotii încât dascălul a renunțat la slujba bine plătită și și-a luat lumea în cap. „Băieții sunt băieți!" spunea tatăl grav, în timp ce nevastă-sa ofta în batistă. „Are să-i vie și lui mintea la cap!" La fel ca fratele lui neștiut, Vasile era isteț la carte, prindea totul din zbor, dar nu se „obosea" mai mult de atât. Acorda mai mult timp șotiilor, exasperând profesorii de la colegiile particulare. Părinții îl iubeau ca pe ochii din cap, pentru că avea suflet bun, suferea de câte ori vedea că le-a provocat supărare, dar nu se putea abține. Avea o fire „coruptă".

Firea „coruptă" a gemenilor Asandei le-a adus multe necazuri. Judecătorul, impresionat de povestea nemaiauzită a băieților, le-a dat pedepse mici și posibilitatea să se integreze în societate ca oameni cinstiți. Ei au continuat să înșele încrederea părinților adoptivi și a judecătorului, care a avut pe masă multe dosare ale gemenilor Asandei. Până în 1862, Ion și Vasile au tot fost condamnați pentru diverse înșelătorii, sancționate cu pedepse mici. Nu erau tâlhari cu adevărat, dar nu se puteau abține să nu facă o boacănă. Pe baza cercetării gemenilor infractori, criminologia s-a îmbogățit cu un studiu

în ceea ce priveşte apariţia fenomenului infracţional, şi anomaliile desenelor amprentelor pe diferite categorii de infracţiuni, ceea ce dovedeşte ereditatea „firii corupte“.

Criminalitatea ca destin ereditar a fost studiată prin gemenii infractori în special de către criminologii germani Lange (1929), Kranz (1933), Stumpfl (1936) şi Exner (1939). În România, Constantin Ţurai, cel care a înfiinţat primul laborator criminalistic, a studiat, pe baza cazierelor din arhivele Agiei şi Poliţiei a unor perechi de gemeni, caracteristicile tipurilor de infracţiuni „imprimate“ în dermatoglife. În privinţa gemenilor, s-a stabilit că, indiferent dacă sunt crescuţi împreună sau separat, dacă acţionează împreună sau independent, aceştia au predilecţie şi se specializează în acelaşi tip de infracţiune, pe care o săvârşesc în acelaşi mod, cu aceeaşi dexteritate, asumându-şi aceleaşi riscuri şi făcând aceleaşi imprudenţe. Cazierele lor par trase la xerox. De exemplu, până în anii 1900, Agia a întocmit dosare gemenilor Danciu, pungaşi de buzunare. Apostolescu şi Damian, specializaţi în devalizarea lăzilor de zestre strânse cu grijă de familiile înstărite şi în furtul salbelor.

Constantin Ţurai a studiat dosarele a doi gemeni specializaţi în furturi prin efracţie. Aceştia aveau fiecare banda lui, dar acţionau identic, de parcă ar fi fost unul şi acelaşi. Poliţia asta a şi crezut, mai ales că amprentele aveau foarte multe puncte comune, permiţând concluzia că este un singur făptaş. Ca şi în cazul Damian, gemenii hoţi de buzunare, prezenţa unui om, aşa cum credea poliţia, în două locuri simultan, îngreunează ancheta până la a fi ridiculizaţi investigatorii, ceea ce pe mulţi îi face să renunţe la cercetări. Curios că, în mai toate cazurile de gemeni infractori, poliţiei i-a lipsit exact această informaţie, anume că „suspectul“ are un frate geamăn. De pomină este cazul gemenilor italieni Luciano şi Alfonso Torre, din Napoli, care, în timpurile noastre, au jefuit 20 de bănci. De fapt, unul jefuia, iar celălalt îi „construia“ un alibi. În privinţa gemenilor, alibiurile sunt întotdeauna perfecte. Simţindu-se foarte siguri pe ei, fraţii Torre au riscat şi au acţionat împreună. Atunci au fost prinşi în flagrant, ocazie cu care a realizat şi poliţia de ce nu reuşise atâta timp să prindă „făptaşul“.

3.8. Premoniţii uluitoare cu efecte judiciare

ι Iulius Cezar a fost asasinat la 15 martie, anul 44 înainte de Hristos, în prima zi a Idelor lui Marte, aşa cum îi fusese prezis. A fost doborât de 23 de lovituri de spadă, dintre care doar una a fost mortală. Văzându-se atacat, Cezar şi-a acoperit chipul cu toga, ca să nu fie desfigurat. Înainte de a muri, într-un ultim gest de decenţă, şi-a acoperit picioarele dezgolite, cu veşmântul pe care-l purta.

Mobilul crimei era acela de a-l împiedica pe Cezar să restabilească monarhia, atentatorii dorind să salveze Republica. Totuşi, Cezar refuzase cu obstinaţie să ia titlul de rege. La ce i-ar fi servit, din moment ce, la 14

februarie 44, fusese numit dictator pe viață, deținând astfel toată puterea în stat? Adevăratele motive erau însă ura, resentimentele şi ambițiile senatorilor. Departe de a asigura stabilitatea republicii, crima lor a declanşat un sângeros război civil care a pustiit imperiul. Totuşi, puțin a lipsit ca atentatul lor să eşueze, din cauza faptului că o serie de premoniții l-au avertizat pe Cezar că se află în pericol de moarte. Conform datelor consemnate de istoricul Sueton, în cartea lui, *Viața lui Cezar,* dictatorul a fost prevenit de ghicitorul Spurinna că, la începutul Idelor lui Marte, viața lui va fi în pericol. În acelaşi timp, la Capua, a fost descoperit mormântul lui Capys, fondatorul oraşului, în care s-a găsit o placă din bronz, pe care era gravată următoarea inscripție: „Când vor fi descoperite osemintele lui Capys, un descendent al lui Iulius va cădea sub loviturile apropiaților lui şi întreaga Italie va plăti moartea sa prin dezastre teribile.“ Iar Cezar pretindea că este urmaşul lui Iulius. La aceasta se adaugă comportamentul straniu al cailor cu care Cezar trecuse Rubiconul. În ajunul atentatului, animalele au refuzat să mănânce şi au vărsat lacrimi din abundență. În aceeaşi zi, o pasăre purtând în cioc o ramură de măslin s-a adăpostit în sala în care urma să se întrunească Senatul, pentru a scăpa de urmărirea altor păsări.

În noaptea care a precedat asasinatul, Cezar a visat că zbura deasupra norilor şi că zeul Jupiter îi strângea mâna, iar Calpurnia, soția dictatorului, a visat că acoperişul casei lor se prăbuşise. În acest timp, uşa dormitorului lor s-a deschis de la sine. Îngrozită de atâtea semne nefaste, Calpurnia şi-a implorat soțul să rămână acasă, iar acesta a cedat rugăminților ei, trimițându-l pe prietenul lui, Marc Antoniu, să anuleze şedința Senatului. Brutus, omul pe care Cezar îl considera propriul său fiu, dar care făcea parte din conjurație, fiind de față, l-a convins pe dictator să vină la întrunire, argumentând că o asemenea comportare nu era demnă de un şef de stat.

Atunci, Cezar s-a urcat în litieră şi a pornit spre Senat. Pe drum, un om s-a desprins din mulțime şi i-a dat un bilet, insistând ca Cezar să-l citească imediat, însă atenția dictatorului a fost atrasă de o discuție, el ignorând biletul. Acest mesaj a fost găsit mai târziu, în litieră. Prin el, anonimul îl înştiința de complotul ce fusese pus la cale de senatori. În apropiere de Senat, Cezar l-a întâlnit pe ghicitorul Spurinna, căruia i-a spus: „Iată că Idele lui Marte au venit!“. „Da, au venit, dar încă n-au trecut!“ i-a răspuns acesta.

Înainte ca Cezar să intre în sala Senatului, preoții au adus jertfe zeilor, dar în viscerele animalelor sacrificate ei au citit numai semne rău prevestitoare. Cu toate acestea, Cezar şi-a continuat drumul, luându-şi locul în tronul aurit din sala Senatului, fără să se arate surprins de faptul că 23 de senatori erau grupați lângă scaun, iar cel de-al 24-lea era aşezat în aşa fel încât să-l împiedice pe Marc Antoniu să intervină în apărarea dictatorului.

În acel moment, un senator s-a apropiat de Cezar, implorând iertare pentru fratele lui, exilat. Dictatorul a refuzat. Atunci, senatorii s-au strâns în jurul lui Cezar, scoțându-şi săbiile de sub togi. Fiecare senator l-a lovit, dar o singură

lovitură a fost mortală. Surprins să-l vadă pe Brutus printre conjurați, Cezar a rostit fraza care a rămas celebră: „Şi tu, fiul meu?“

ı Un caz celebru se referă la asasinarea la 11 mai 1812 a prim-ministrului britanic, Spencer Perceval. Cu opt zile înainte de acest eveniment sângeros, un locuitor din localitatea Cornwall a avut un vis ciudat. În vis i s-a arătat clădirea Parlamentului, apoi un culoar întunecat, iar la capătul său un bărbat mic de statură, îmbrăcat într-o haină bleumarin şi vestă albă. Deodată, în spatele lui a apărut un individ într-o haină maro cu nasturi metalici, aurii, care a scos din buzunar un pistol şi a tras câteva focuri de armă asupra primului. Acesta s-a prăbuşit fără suflare într-o baltă de sânge. Asasinul a încercat să fugă, dar a fost imobilizat de doi bărbați în uniforme. În vis s-a mai auzit o voce care țipa ca din gură de şarpe că cel ucis este chiar prim-ministrul Spencer Perceval.

Cetățeanul din Cornwall a fost atât de impresionat de visul avut, încât l-a povestit tuturor apropiaților săi şi a hotărât să meargă la Londra să-l avertizeze pe prim-ministru. A fost oprit în ultimul moment de un prieten care l-a convins că ar putea să fie luat drept nebun. Aşa că a renunțat la călătorie. Peste opt zile, tragedia avea loc cu adevărat...

La mulți ani după acest incident, cel care avusese acel vis premonitoriu a avut ocazia să viziteze Londra. Ajuns la Galeria Națională, el a rămas năucit în fața unui tablou care înfățişa asasinarea prim-ministrului, cu aproape zece ani în urmă. Compus după detalii furnizate de martorii oculari ai evenimentului, tabloul înfățişa aceleaşi imagini, culori şi detalii pe care le visase cetățeanul din Cornwall. Totul era identic: culorile hainelor, expresia chipurilor, până şi nasturii de metal aurit ai asasinului erau la fel ca în vis...

ı Unul dintre cele mai faimoase vise premonitorii a fost cel povestit de Abraham Lincoln, într-un cerc de prieteni, în aprilie 1865. Preşedintele american visase că se afla în patul lui din Casa Albă, când a auzit pe cineva jelind. El s-a trezit şi s-a dus să vadă ce se întâmplă. „Am intrat în camera de est, unde am avut o surpriză: în fața mea, se afla un catafalc pe care zăcea un cadavru acoperit cu veşminte funerare. În jurul lui, erau soldați de pază şi multe persoane, dintre care unele jeleau deasupra corpului, a cărui față era acoperită, iar altele plângeau încetişor. Eu l-am întrebat pe unul dintre soldați: „Cine a murit în Casa Albă?“ Soldatul mi-a răspuns: „Preşedintele! A fost asasinat!“ a povestit Abraham Lincoln. Detaliile acestui vis au fost reconstituite, în 1895, de către Ward Hill Lamon, unul dintre cei cărora preşedintele le relatase visul.

După cum se ştie, Lincoln a fost împuşcat la începutul celui de-al doilea său mandat, de către actorul John Wilkes Booth, la Teatrul Ford din Washington.

ı Inginerul John W. Dunne, un pionier al aeronauticii britanice, a fost intrigat de visele proprii care prevesteau foarte des întâmplări viitoare. Următorul exemplu este un vis avut în toamna anului 1914: „Vedeam un pod de cale

ferată. Ştiam în acel vis – ştiam fără a fi întrebat, ca un om care e familiarizat cu o localitate – că mă aflam în Scoția. Terenul de sub pod era un loc ierbos, pe care mergea multă lume în grupuri mici. Scena s-a schimbat de mai multe ori, dar la un moment dat a venit un tren care a trecut peste pod, prăbuşindu-se în prăpastie. Am văzut vagoane care zăceau în fundul prăpastiei şi blocuri imense de piatră care alunecau la vale.“ Ținând cont că în acea vale era iarbă, Dunne s-a gândit că acel accident va avea loc primăvara. El şi-a prevenit prietenii pentru a nu călători cu trenul în Scoția în următoarea primăvară. Pe 14 aprilie 1914, trenul „F.... Scotsman“ a zburat peste parapet, lângă stația Burnstisland, căzând de la o înălțime de 16 metri.

ι Potrivit documentelor rămase din perioada premergătoare Primului Război Mondial, episcopul Joseph de Lanyi, persoana de încredere a arhiducelui Ferdinand al Austro-Ungariei, a visat că acesta va fi asasinat, cu o zi înainte ca evenimentul să se petreacă în realitate. Mai mult decât atât, visul i-a dezvăluit episcopului de Lanyi ora exactă la care naționaliştii sârbi plănuiseră să-şi pună în aplicare planul criminal şi consecințele pe care acest incident urma să le aibă pe plan internațional.

În noaptea de 27/28 iunie 1914, episcopul Joseph de Lanyi a visat că primea o scrisoare care-i anunța moartea arhiducelui Ferdinand, moştenitorul tronului Austro-Ungariei. În vis, plicul cu chenar negru care îi era adresat se afla pe biroul său, iar episcopul era conştient de faptul că vestea pe care i-o aducea era înspăimântătoare. Deschizând plicul, a văzut, în locul unde trebuia să fie antetul, imaginea unei scene care îl avea în centru pe Ferdinand. Acesta se afla pe bancheta din spate a unei maşini, împreună cu soția sa. Alături de ei se aflau un general, un alt ofițer superior şi şoferul maşinii. Scena surprindea momentul în care doi oameni înarmați cu pistoale deschideau focul asupra cuplului regal. Textul scrisorii din vis era semnat de Ferdinand, care îl implora pe episcop să se roage pentru sufletul lui deoarece fusese victima unui asasinat politic în Sarajevo, în data de 28 iunie 1914, la ora 4 dimineața. Profund marcat de acest vis, episcopul de Lanyi voia să-l prevină pe Ferdinand, dar nu a mai avut ocazia să-şi ducă planul la îndeplinire. A doua zi dimineață, el a fost şocat aflând că Ferdinand fusese asasinat în timpul nopții. Câteva săptămâni mai târziu, echilibrul fragil existent în relațiile dintre marile puteri europene s-a rupt, fapt care a dus la izbucnirea războiului, după cum îi prevestise Ferdinand episcopului, în vis.

ι Se poate ca premoniția pe care Winston Churchill a avut-o să-l fi salvat în timpul bombardamentului german asupra Londrei, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. În loc să intre în maşină pe uşa obişnuită şi să stea pe locul său obişnuit, el s-a urcat în maşină pe altă uşă şi s-a aşezat în cealaltă parte a maşinii. Apoi a explodat bomba care ar fi omorât pe oricine ar fi stat pe locul unde stătea în mod normal Churchill.

ı În 1952, Jeane Dixon stătea cufundată într-o rugăciune în faţa statuii Fecioarei Maria din Catedrala St. Matthew din Washington. Astrolog şi profet, respectată deja pentru prezicerea independenţei Indiei şi a morţii preşedintelui Roosevelt, ea a fost copleşită de ceea ce avea să devină una dintre cele mai bine-cunoscute preziceri din istorie. Ea spune că a văzut interiorul întunecat al bisericii luminat de imaginea scăldată în Soare a Casei Albe a SUA, deasupra ei planând numerele sclipitoare 1-9-6-0. Atrasă ca de un magnet, conştiinţa sa a plutit spre intrarea principală, unde un bărbat tânăr, cu ochi uimitor de albaştri, stătea în prag. O voce interioară i-a inspirat ideea că acest bărbat tânăr, membru al Partidului Democrat, va fi ales preşedinte în 1960 şi că va avea o moarte violentă, în timp ce îndeplinea această funcţie. În 1956, ea şi-a descris viziunea lui Jack Anderson, editorul revistei *Parade Magazine,* acesta fiind începutul a ceea ca avea să devină cea mai confirmată predicţie din istorie. Viziunile ulterioare ale lui Jeane Dixon au fost legate de probe credibile: una, în octombrie 1963, când a avut viziunea umbrei mâinilor, care reprezentau moartea îndepărtând plăcuţa cu numele vicepreşedintelui de pe uşa biroului său. Ulterior a văzut literele o şi s pentru începutul şi d pentru sfârşitul numelui asasinului – (Os)wal(d). În luna noiembrie 1963, prietenii lui Jeane Dixon au remarcat preocuparea crescândă a acesteia pentru premoniţia nenorocirii tânărului preşedinte. Ea chiar a încercat să-l avertizeze prin cunoştinţele sale de la Casa Albă, însă, fără succes. Pe data de 22 noiembrie, în timp ce lua prânzul împreună cu prietenii ei, la Mayflower Hotel, din Washington, a devenit dintr-odată atât de îngândurată încât nu s-a putut atinge de mâncare. „Ceva îngrozitor i se va întâmpla azi preşedintelui“, a declarat ea. Cam în acelaşi moment, la o fereastră de la etajul întâi al unui depozit de cărţi din Dallas, Texas, Lee Harvey Oswald şi probabil şi alţi asasini amplasaţi lângă Dealy Plaza şi-au fixat armele asupra coloanei de automobile a preşedintelui Kennedy. La Mayflower Hotel, Jeane Dixon şi prietenii ei sfârşiseră dejunul. Dintr-odată, orchestra a tăcut: dirijorul a anunţat că cineva tocmai trăsese un glonţ asupra preşedintelui. Prietenii lui Jeane au încercat să o liniştească, spunând că preşedintele este în afară de orice pericol. „Nu, a replicat ea, preşedintele a murit... veţi afla că este mort.“

În mai 1967, Elaine Morganelli, o casnică din California, a fost atât de mişcată de visul avut, încât i-a scris fratelui ei: „Pe 4 iunie va avea loc un atentat care vizează un înalt demnitar“. Elaine a presupus că este vorba despre preşedintele Lyndon Johnson. La sfârşitul zilei de 4 iunie, Johnson era, însă, viu şi nevătămat; în schimb, candidatul la preşedinţie, Robert F. Kennedy, a fost asasinat.

Relativ recent, s-a dezvăluit că John F. Kennedy ştia că urma să fie asasinat. Uimitoarea lui premoniţie, scrisă pe o bucată de hârtie şi păstrată de secretara personală a preşedintelui, a fost ţinută în secret timp de 36 de ani. Revelaţia lui Kennedy, ascunsă printre 60 000 de documente, a fost scrisă pe hârtie, în timp ce efectua un zbor transatlantic pe data de 5 iunie 1961. Preşedintele se

întorcea acasă dezamăgit, în urma unei întâlniri infructuoase avute cu Hruşciov. „Ştiu că există un Dumnezeu, iar eu prevăd venirea unei furtuni. Dacă are loc pentru mine alături de El, sunt pregătit“, scria Kennedy.

Secretara Evelyn Lincoln a găsit acest bilețel, pe jos, în biroul preşedintelui, şi l-a îndosariat împreună cu alte hârtii. La doi ani după această premoniție, John F. Kennedy avea să efectueze traseul fatidic din Dallas (Texas), în cursul căruia a fost asasinat.

ι Clarvăzătorul Alan Vaughan a prezis asasinarea lui Robert Kennedy. El a visat că asasinatul avea loc pe holul unui hotel, sau al unui imobil similar. După cum a afirmat Vaughan, Robert Kennedy avea să fie împuşcat cu un singur glonț, tras de o persoană ascunsă în spatele unor gratii. În realitate, asasinul, Sirhan Sirhan fusese pe coridor, în fața lui Kennedy, dar raportul medico-legal a scos la iveală faptul că Kennedy murise împuşcat cu un singur glonț. Predicția lui Vaughan a fost considerată foarte credibilă, deoarece el îşi ținea un jurnal al viselor pe care le avea, iar cercetările asupra jurnalului au arătat că el nu adăugase nimic la ceea ce scrisese inițial.

ι La 10 martie 1981, publicația americană *Național Examiner* anunța în paginile sale tulburătoare profeția unui american care afirmă că „preşedintele Reagan va fi împuşcat, fără a fi însă omorât, cu un glonț care va pătrunde în partea superioară, stângă, a pieptului“. 20 de zile mai târziu, Reagan era împuşcat de către John Warnock Hinckley în timp ce ieşea din hotelul Hilton din Washington.

ι În anul 1986, Grace Corrigan, mama astronautei Christa McAuliffe, a devenit brusc nervoasă şi agitată, înainte ca naveta spațială Challenger, în care era îmbarcată fiica ei, să explodeze. Imaginile înregistrate pe pelicula video au surprins neliniştea lui Grace, înainte ca fiica ei să moară.

„Nu-mi dau seama ce se întâmpla cu mine“, şi-a reamintit Grace Corrigan. „Aveam o presimțire. Chiar şi soțul meu mi-a spus, înainte de începerea numărătorii inverse: «Ştii, dacă aş putea, m-aş duce s-o dau jos pe Christa din navetă!»“

ι Fermierul James L. Chaffin trăia împreună cu soția şi cei patru fii în Carolina de Nord, SUA. În noiembrie 1909, el a redactat, în prezența a doi martori, un testament prin care îşi lăsa întreaga avere celui de-al treilea fiu. Peste aproape 10 ani, în ianuarie 1919, Chaffin a făcut un nou testament, în care dispunea împărțirea averii în părți egale, între cei patru fii, obligați să îşi îngrijească mama. Noul testament, care era olograf, întocmit fără martori şi fără înştiințarea vreunei persoane, a fost ascuns într-o Biblie.

După moartea lui Chaffin, survenită în anul 1921, s-au executat dispozițiile primului testament, singurul cunoscut, astfel încât întreaga avere a revenit celui de-al treilea fiu. Peste alți doi ani, James, cel de-al doilea fiu, l-a visat

de câteva ori pe tatăl său, purtând un palton vechi şi spunând: „Veți găsi testamentul în buzunarul de la palton“. În cele din urmă, paltonul a fost găsit în dulapul fratelui moştenitor. În buzunar se afla o hârtie ce făcea referință la Biblie. În prezența unor martori, s-a răsfoit Biblia, iar între paginile sale a fost găsit testamentul. După examinări îndelungate, tribunalul a declarat cel de-al doilea testament valabil şi a anulat primul testament.

ι La ultimul etaj al impozantei clădiri de douăzeci de niveluri, ce adăposteşte din 1969 nenumăratele servicii ale Scotland Yard, superintendentul Michael Highwmith conduce o secție pe care colegii săi obişnuiesc să o numească, mai în glumă mai în serios, „cazanul vrăjitoarelor“. O poreclă nu lipsită de îndreptățire pentru că secția este însărcinată să rezolve toate acele afaceri care sunt în aparență inexplicabile şi în care intervin împrejurări stranii precum vrăji, apariții de fantome, case bântuite, magii şi alte fapte de acelaşi fel, a căror cunoaştere este până la urmă determinantă în rezolvarea unor întunecate afaceri criminale.

Arhivele Scotland Yard plasează începuturile acestui serviciu la 30 mai 1884. În acea zi inspectorul John Sweeney tocmai sosise la birou când o putere bizară l-a îndemnat să iasă imediat şi să se îndepărteze de clădire fără vreun motiv aparent, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată. A remarcat în trecere prin vestibul că orologiul arăta ora 9.20. După ce a ezitat o clipă între a coborî în Whitehall sau a o lua în sus pe Havmarket, s-a îndreptat către Parliament Square, având mereu impresia că este condus de o forță străină. În acelaşi timp simțea o stare de rău greu de precizat, pe care nu şi-o putea explica în nici un fel. Se afla tocmai în dreptul casei primului-ministru de pe Downing Street când a auzit zgomotul unei explozii. Ca ieşit din transă, a alergat repede înapoi. Ceasul său arăta ora 9.30. Un spectacol înspăimântător îl aştepta la Scotland Yard: o bombă cu întârziere, despre care s-a stabilit mai târziu că fusese plasată de terorişti irlandezi, făcuse să sară în aer o parte a imobilului în care se afla şi biroul său.

Inspectorul Sweeney a înțeles că-şi datora viata acelei puteri necunoscute, fără de care ar fi fost surprins în birou şi ar fi pierit în dărâmături. Din acel moment a început să se intereseze în mod foarte serios despre fenomenul premoniției şi despre cei care ar fi putut să-l ajute pentru a se folosi de acest dar singular spre a orienta mai bine o anchetă polițistă. Una dintre primele sale reuşite a fost rezolvarea unei afaceri misterioase, cea a dispariției doamnei J.C. Holland. După toate presupunerile era vorba de o crimă, dar indiciile lipseau cu totul şi anchetatorii nu reuşiseră să dea de nicio pistă cât de cât plauzibilă. Presa a publicat nenumărate fotografii, în lipsă de altceva trebuind însă să se mulțumească cu imagini ale vilei în care locuise dispăruta şi ale grădinii acesteia. O cameristă care a citit din întâmplare un asemenea articol a exclamat, văzând pozele: „Iată visul meu“. Ea s-a prezentat la redacția ziarului şi a arătat într-una din fotografii un punct situat între un copac şi zidul

de incintă spunând cu siguranță: „Acolo se află un cadavrul!“. Convocată de urgență la Scotland Yard, ea și-a confirmat declarațiile fără nicio tulburare. A spus că văzuse în vis acea vilă și acea grădină. Își amintea cu atât mai bine o serie de detalii cu cât, spunea ea, simțise un adevărat șoc „asistând“ la îngroparea unui corp de femeie și de spaimă se trezise. Anchetatorii au fost, desigur, sceptici, dar au cedat totuși insistențelor inspectorului Sweeney, singurul care o luase în serios pe femeie. S-a săpat pământul în locul indicat și a fost descoperit trupul doamnei Holland. Ulterior s-a stabilit cu certitudine că femeia cu visul nu o cunoscuse pe victimă și nici nu avusese ocazia să calce prin grădina acesteia.

ι Familia Lavezzati din Fort John, statul american Iowa, este compusă din Aldo, tatăl, Lisa, fiica de șapte ani, și Lenny, bunica acesteia. Până la data de 6 mai 1995, existența ei n-a fost tulburată în niciun fel, Lenny suplinind cu succes rolul mamei Lisei, decedată cu ani în urmă, într-un accident de mașină. Din când în când, complotând cu bunica ei, Lisa chiulea de la școală pentru a urmări la televizor un anume serial de desene animate, avându-l drept personaj principal pe detectivul Bruno. Fetiței îi plăceau peripețiile soldate cu descoperiri de infractori și de comori ascunse. Ajunsese, spre satisfacția bunicii și uimirea tatălui, să anticipeze pe făptași și asta o distra cel mai mult.

La începutul lui mai 1995, închipuindu-se detectivul Bruno, Lisa desenează cu ajutorul bunicii o hartă rudimentară a localității și a vecinătăților. Ea știa istoria locurilor, unde fortul comandantului John se războise cu indienii navajo în secolul trecut. Inspirată din desenele animate, fetița începe să facă vizite insistente în zona ruinelor fortului, aflate în marginea localității. Obsedată de comori, ea îl roagă pe tatăl său să sape în dreptul unui puț secat din apropiere. Făcându-i pe plac pentru a-i scoate din minte astfel de idei, Aldo descoperă o galerie pietruită ce ducea în interiorul fortului. Imediat el anunță autoritățile și la 6 mai este descoperită o ascunzătoare conținând bani și însemne militare extrem de prețioase ale secolului XIX. Istoria statului Iowa primea astfel indicii foarte prețioase, iar Lisa Lavezzati a fost recompensată cu diploma de cetățean de onoare al orașului. Plină de demnitate, ea nu se dezlipește nici acum de ecranul televizorului, susținând că desenele animate au făcut-o celebră.

ι Cu o săptămână înainte de accident, Livia Gorun din Galați a văzut în oglindă imaginea soțului său grav rănit.

„La început am crezut că am vedenii“, mărturisește L.G. „Eram destul de obosită la sfârșitul acelei zilei și aproape că n-am dat importanță. Imaginea reflectată de oglinda de pe perete era însă cât se poate de clară: plin de vânătăi, Gelu se afla pe patul de spital. După mulțimea firelor care-l înconjurau, era chiar în sala de reanimare. «Vedenia» asta a ținut vreo câteva minute, timp în care eu mă simțeam de parcă cineva m-ar fi vrăjit. Apoi a dispărut și în mod inexplicabil suprafața oglinzii s-a înroșit. Toate acestea s-au petrecut înainte

cu o săptămână ca soţul meu să plece la Bucureşti în delegaţie, cu maşina întreprinderii.“

Livia Gorun a aflat că soţul îi va pleca după marfa cu o zi înainte, uitând cu desăvârşire întâmplarea cu oglinda. Avea să-şi amintească în ziua următoare, când un telefon o anunţa că Gelu fusese internat în stare gravă la Spitalul de Urgenţă. În apropiere de Bucureşti, şoferul maşinii cu care plecase încercase să evite coliziunea cu o Dacie şi intrase cu toată viteza într-un pom de pe marginea şoselei. Gelu Gorun şi însoţitorul său fuseseră imediat transportaţi la spital.

„Nici nu apucase să ajungă unde trebuia“, continuă L.G. „De-abia după ce am primit acel telefon, mi-am adus aminte ce mi se întâmplase cu o săptămână în urmă. Când am ajuns la spital, medicii m-au asigurat că Gelu va trăi şi mi-am dat seama că aveau dreptate. Dacă ar fi murit, eu cred că oglinda m-ar fi avertizat atunci, nu înroşindu-se, ci înnegrindu-se. “

ı Lucia Korologos este o clarvăzătoare care şi-a demonstrat însuşirile parapsihologice într-un caz celebru şi anume acela al Cristinei Onassis. Premoniţia s-a produs înainte de moartea fiicei lui Aristotel Onassis. Lucia, împreună cu soţul său, se aflau, într-o seară, în propriul apartament din Rapallo. Ea răsfoia o revistă provenind din Grecia şi după câteva minute de lectură ochii ei s-au oprit asupra unei fotografii care o prezenta pe Cristina Onassis. Dintr-odată, înfăţişarea ei s-a schimbat şi Luciei i s-a părut că are în imagine o femeie suferindă, ca pe patul de moarte. Imaginea dezolantă a Cristinei, de fapt clarviziunea, i-a provocat un adevărat şoc. Şi-a strigat soţul, anunţându-l că ea crede că Cristina Onassis se află într-un mare pericol şi că o aşteaptă chiar moartea. Ea l-a convins pe soţul ei de necesitatea de a o preveni pe Cristina.

Patru zile mai târziu, Stilianos şi Lucia Korologos se aflau la Paris în încercarea de a da de urma Cristinei, cunoscând faptul că ea îşi petrecea mai tot timpul în capitala Franţei. Au fost găzduiţi de o prietenă, Solange Roynette, care, aflând de premoniţia Luciei, i-a sfătuit să se adreseze mitropolitului grec din Paris, cunoscând că Cristina era foarte religioasă şi că patriarhul ar putea să le dea o mână de ajutor. În ziua de 15 octombrie 1988, mitropolitul ortodox Ieremia a putut afla de la Lucia, clarvăzătoarea, premoniţia ei. El a refuzat orice intervenţie, în acest caz considerând că o autoritate bisericească nu se poate baza exclusiv pe o discutabilă previziune. Soţii Korologos au poposit atunci în faţa casei din Avenue Foch, acolo unde era locuinţa Cristinei, dar ea era plecată în Argentina. În această situaţie, soţii Korologos au redactat o scrisoare explicativă. Scrisoarea recomandată a fost depusă la Oficiul poştal la 17 octombrie 1988. După o lună de zile, misiva le-a fost înapoiată fără nicio explicaţie. Era ziua în care Cristina Onassis deceda într-o baie la Tortoguitas Club, la 40 de kilometri de Buenos Aires, unde se afla şi căuta să-şi regăsească fericirea în braţele lui Jorge Tohomledgjoglu, care urma să devină cel de-al cincilea ei soţ.

Date fiind condițiile dubioase în care a decedat, autoritățile au dispus să se procedeze la o autopsie. Conform datelor prezentate de medicul legist a rezultat că Cristina a decedat din cauza unui cocktail amestecat cu barbiturice, care i-au provocat un edem pulmonar acut. Accident? Sinucidere? Ultima variantă era imposibilă. Lucia Korologos susține că nenorocirile care s-au abătut asupra familiei Onassis de-a lungul anilor constituie un adevărat blestem, şi ele nu o vor ocoli nici pe Athine, fiica Cristinei. Stranie atitudine pe care numai timpul o va putea, eventual, confirma...

ι În celebra revistă de parapsihologie *New Horizonts Research* este prezentat un caz extrem de interesant de premoniție cu efecte judiciare. Anna Zmenak din Toronto (Canada) a visat că a primit un telefon de la Poliție. I s-a spus că soțul ei nu va veni decât foarte târziu acasă deoarece „cineva a fost omorât". Apoi, ea a văzut cadavrul unui bărbat, întins la marginea şoselei, ale cărui picioare fuseseră retezate. După ce s-a trezit, Anna Zmenak i-a povestit soțului visul avut şi l-a sfătuit să stea acasă, deoarece „cineva ar putea să moară, dacă el va ieşi". Bărbatul a ignorat avertismentul soției şi a plecat cu maşina la serviciu. La întoarcere, pe şosea, a făcut o pană de motor. Domnul Zmenak a coborât din maşină şi a început să facă semne cu mâna celorlalte maşini care circulau cu viteză. Într-un târziu, a oprit un autoturism ce venea din sens opus. Şoferul acestuia a țâşnit pur şi simplu din maşină şi a încercat să traverseze fără să se asigure. Un camion l-a surprins în mijlocul şoselei şi l-a strivit sub roți. Cel care încercase să dea o mână de ajutor a murit instantaneu, iar domnul Zmenak nu putea să-şi mai ia ochii de la cadavrul acelui bărbat, întins la marginea şoselei, ale cărui picioare fuseseră retezate. Peste circa o oră Anna Zmenak a primit un telefon de la Poliție. I s-a spus că soțul ei fusese martorul unui accident de circulație în care cineva fusese omorât şi va fi reținut la secție mai mult timp pentru declarații...

ι Când Linda Kirby din Capetown (R. Sud Africană) i-a mărturisit logodnicului ei, Peter Mundell, că este amanta lui Neil Opperman, nu s-a gândit la urmările tragice care aveau să se declanşeze. A fost o eroare, pe care, din nefericire, a comis-o negândindu-se la prezicerea pe care i-o făcuse sora ei, Stella, în urmă cu câteva zile. Abia în momentul când a văzut lama cuțitului îndreptându-se spre ea, şi-a amintit de funesta prezicere a surorii ei...

Nu era prima oară când Stella avea viziunea exactă a unor evenimente viitoare. În urmă cu cinci ani de la data întâmplării de față, în 1976, Stella i-a povestit surorii sale că a avut un coşmar şi că l-a văzut pe tatăl lor, John Kirby, atacat de doi indivizi, înarmați cu un cuțit. O zi mai târziu, Kirby a fost, într-adevăr, ucis cu un pumnal de doi răufăcători...

Rămase orfane, cele două surori şi-au căutat o slujbă pentru ca să-şi poată asigura existența. Linda a intrat secretară la o societate petrolieră şi s-a logodit cu colegul ei, Peter Mundell. Stella s-a căsătorit cu un prieten din copilărie.

Un an mai târziu, Linda a devenit amanta lui Neil Opperman, un tip cu funcție importantă în conducerea societății petroliere. Era un bărbat frumos, care a fascinat-o pe Linda, determinând-o să înşele sentimentele lui Peter Mundell. Neil i-a mărturisit că este căsătorit de 15 ani, că e nefericit în căsnicie şi că e dispus să divorţeze de soția lui în favoarea Lindei. Prudentă, Linda nu i-a spus nimic lui Peter. Se temea de gelozia lui şi de accesele de furie, care nu erau tocmai rare. Totuşi, obişnuia să plece în weekend cu Neil, pretextând că se duce la mama ei. Informată asupra situației, Stella şi-a rugat sora să fie foarte prudentă, mai ales pentru că avusese un nou coşmar, în ajun.

În visul ei, Stella a văzut-o pe Linda în baie, când, deodată, asupra ei s-a repezit un bărbat înarmat cu un cuțit. Culmea, era Peter! Linda a ascultat-o, a zâmbit neîncrezătoare, fără să-şi amintească de previziunea anterioară, veche de cinci ani.

La 3 decembrie 1981, Linda era în baie şi bine dispusă fredona o melodie la modă. Doar cu câteva clipe înainte îi mărturisise lui Peter Mundell legătura ei cu Neil. Uitase de prudența recomandată de sora ei.

Deodată, a văzut chipul lui Peter, desfigurat de gelozie şi ură, apoi, mâna lui crispată pe un cuțit. Într-o fracțiune de secundă, şi-a amintit de visul straniu al surorii ei. A mai apucat să scoată un urlet de spaimă, dar cuțitul l-a întrerupt, înfigându-se în inima ei.

A doua zi, mirat că Linda n-a venit la birou, Neil Opperman s-a dus acasă la ea. A găsit-o zăcând goală, în vană, cu trupul sfârtecat de lovituri de pumnal. A anunțat, imediat, poliția. În timp ce Peter Mundell era interogat, la poliție s-a prezentat Stella Kirby, sora victimei. „Ceea ce vreau să vă spun, poate să vi se pară o nebunie – a spus ea la poliție. Am visat că Linda este ucisă de logodnicul ei, Peter. Sunt convinsă că el este autorul crimei."

Dovezile prezentate în acest sens l-au silit pe Peter Mundell să facă mărturisiri complete şi să-şi recunoască vinovăția. A fost trimis în fața instanței de judecată, acuzat de crimă cu premeditare. Instanța l-a condamnat la închisoare pe viață.

ι Viața lui Michael Verducci a fost schimbată, aşa după cum îi place să spună „de un accident nenorocit". Până la vârsta de 40 de ani, Michael a avut o viață obişnuită, liniştită, „împănată" cu bucurii pentru care muncise foarte mult.

La 40 de ani se considera mulțumit, era medic stomatolog, avea propriul său cabinet pe una din străzile centrale din Miami, şi o clientelă destul de bună, care îi aducea un câştig frumos.

Pe 17 iunie 1986, Michael Verducci s-a dus la o petrecere cu mai mulți colegi de facultate care-l cărau după ei la toate petrecerile în speranța că-l vor însura. Părea o petrecere ca oricare: muzică, băutură, munți de mâncare, prieteni, femei frumoase. Niciodată, nimeni nu ar fi putut bănui că acea zi îi va schimba viața.

La un moment dat, în toiul unor „probe de agerime", Michael s-a împiedicat

de piciorul altui concurent, a căzut şi a suferit un accident urât, rănindu-se destul de grav la ochiul drept. A fost dus urgent la un spital, dar medicii i-au comunicat că nu-l vor putea opera prea repede deoarece era foarte periculos. După îngrijiri şi tratamente speciale, Michael Verducci a înțeles că cea mai rapidă operație va putea avea loc abia peste şase luni, şi că în acest timp ochiul îi va rămâne acoperit parțial de o pată albă, ce nu putea fi încă îndepărtată. Medicii i-au mai spus că acea pată se putea retrage şi singură, şi l-au avertizat că s-ar putea să aibă amețeli puternice.

Fără să vrea, Verducci a observat că de multe ori, când închidea numai ochiul stâng, în cel drept, acoperit parțial de pata albă, vedea într-o ceață verzuie un soi de film, ale cărui imagini se derulau cu o viteză foarte mare.

Câtăva vreme Michael nu a dat vreo importanță imaginilor din ceața verzuie, până când o întâmplare l-a făcut să-şi dea seama de „darul" pe care-l căpătase. Astfel, într-o zi făcuse o mică pauză din cauza durerilor unei paciente şi o privea pe femeia din scaun. La un moment dat, a închis ochiul stâng: într-o ceață verzuie a văzut cum îi termina pacientei lucrarea, cum aceasta pleacă de la el, se plimbă prin oraş şi în final ajunge acasă unde îşi găseşte soțul mort, împuşcat în cap, şi casa devastată.

Pe loc, a crezut că este una din problemele medicale despre care fusese avertizat, dar seara la ştiri şi-a dat seama că ceea ce văzuse în ceața verzuie se întâmplase întocmai. Peste ceva timp, tratând-o pe aceeaşi pacientă, a rugat-o să-i povestească cum şi-a petrecut acea zi şi a aflat că lucrurile se întâmplaseră identic cu înşiruirea imaginilor din ceața verzuie.

După această descoperire a început să fie foarte atent la lucrurile pe care le observa în ceața verzuie din ochiul drept. După alte câteva verificări, care s-au dovedit a fi exacte, s-a gândit să facă o corelație între timpul scurs în „viziunea verzuie" şi timpul scurs în realitate.

Cronometrând, a observat că ceea ce în viziune dura zece secunde, în realitate însemna o oră. După ce a verificat şi acest lucru şi-a dat seama că într-adevăr lucrurile parcurgeau viziunea exact în corelația de timp stabilită. Pentru început, acest lucru i s-a părut amuzant şi a devenit curios, exercitându-şi puterea „darului" asupra oricărei persoane cu care intra în contact. Apoi a început să se gândească mai serios, găsind că de aici se putea să iasă un câştig frumos, o afacere care nu presupunea prea multă muncă din partea lui, dar care i-ar fi putut aduce mult mai mulți bani decât câştiga ca medic stomatolog.

Hotărându-se în acest sens, a urmat, de formă, cursurile unei societăți ocultiste pentru a obține o diplomă de specialist în fenomene paranormale şi una de clarvăzător. Apoi, cu ajutorul unui avocat şi-a înființat o firmă de ghicit viitorul. După un început timid, faima i-a adus o grămadă de clienți dintre cei mai bogați, iar banii curgeau efectiv. Renunțase la practicarea stomatologiei.

La început toate lucrurile erau bune şi frumoase, iar câştigul adus de noua meserie era nesperat. Michael Verducci se simțea un om cu adevărat norocos. Nici nu se mai gândea să-şi facă operație pentru îndepărtarea petei albe de pe

ochiul drept, deşi din punct de vedere medical acest lucru începuse să fie posibil, ba chiar recomandabil. La un moment dat, medicii i-au spus că dacă nu se va hotărî să facă operaţia la vreme, s-ar putea să rămână veşnic cu acest defect. La această afirmaţie dorit alarmistă el s-a mulţumit doar să zâmbească.

Ulterior începutului însă, lucrurile s-au complicat, deoarece faima de prezicător foarte precis l-a făcut să aibă legături cu persoane din ce în ce mai dubioase, care, în schimbul unor sume exorbitante, cereau tot felul de previziuni dubioase. Aşa a ajuns să i se ceară servicii de către capii diferitelor mafii din oraş, servicii care de cele mai multe ori dovedeau interese contrare. Cu timpul, a mai apărut o problemă, ce se părea a fi fără rezolvare, deoarece şefii clanurilor mafiote rivale doreau să aibă, fiecare, exclusivitatea serviciilor sale ajungându-se de la oferte de bani, la ameninţări cu moartea.

De la un timp, Michael Verducci ajunsese să aibă clienţi numai indivizi dubioşi şi să fie urmărit tot timpul, ori de către oamenii acestora, ori de către oamenii poliţiei, care nu înţelegeau legătura lui cu atâţia indivizi periculoşi.

Viaţa îi devenise un calvar şi nu mai putea depinde de sine, făcea doar ce i se cerea, fiind foarte des ameninţat cu moartea. La un moment dat a găsit ideea salvatoare: operaţia de îndepărtare a petei albe, care probabil avea să aducă şi încetarea „darului“ ce începuse să-i chinuie existenţa. De mai multe ori a încercat să-şi îndepărteze clienţii, spunându-le că este pe cale să-şi piardă darul, dar de fiecare dată se lovea de refuzul acestora de a-l crede, ba şi mai mult, de ameninţarea cu sechestrarea.

Soluţia nu putea fi decât una singură, o operaţie la ochi, una plastică şi apoi fuga într-un alt loc. Apelând la mai multe subterfugii a reuşit, cu bani grei, să-şi facă cele două operaţii şi să plece undeva în America de Sud, unde a trăit mai mulţi ani sub o identitate falsă şi cu un chip puţin schimbat. Abia acum patru ani s-a întors în SUA, unde i s-a oferit protecţie, în schimbul unor mărturii despre foştii săi clienţi mafioţi.

ι 28 septembrie 1988, Minneapolis, statul american Minnesota. Ora 3,45 dimineaţa: William Cox, comanager la un restaurant de lux se întoarce acasă, pe jos, de la lucru. Strada e bine luminată. Nu a băut, e perfect lucid. Observă clar faptul că în faţa imobilului din faţa casei sale NU este parcată nicio maşină.

16 octombrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: William Cox depune mărturie în instanţă, sub prestarea de jurământ, că în noaptea zilei de 28 septembrie NU a zărit nicio maşină parcată în faţa locuinţei sale.

30 octombrie 1988, Minneapolis. Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. Jerom van Lenk: Robin Cox, 12 ani, prezentând tulburări psihice acute, susţine că tatăl său minte şi că în noaptea de 28.09.1988 exista o maşină roşie parcată în faţa casei.

Notă preliminară nr. 1: prezenţa sau absenţa unei maşini de culoare roşie la acea adresă este esenţială pentru dosarul cu probe al acuzării, în cazul unei crime săvârşite în imobilul de vizavi de locuinţă lui William Cox.

Notă preliminară nr. 2: Robin Cox, fiul lui William, NU se afla în Minneapolis în noaptea de 28.09.1988, ci la Saint Cloud, la peste 100 de kilometri distanță!

Acestea sunt premisele conflictului izbucnit între tată şi fiu, având la bază un fapt aparent banal. Aflând din discuțiile părinților că tatăl urmează să depună mărturie de bună voie cu privire la acel aspect, Robin este uimit de afirmațiile acestuia şi-l contrazice vehement. William Cox, nedumerit de înverşunarea cu care fiul îşi susține ideea, îl tratează la început cu blândețe, amintindu-i că nu are niciun interes în a denatura adevărul şi că el, Robin, se afla foarte departe de locul cu pricina... Discuțiile în contradictoriu, considerate de părinți absurde, conduc la o degradare a psihicului lui Robin. Aşa cum avea să se constate încă de la prima şedință psihiatrică, băiatul suferă de anorexie mentală (refuz sistematic de a se alimenta, ca mod de răspuns la un conflict psihic), asociată cu indiferența afectivă față de părinți şi cu ecolalie – una din formele de manifestare ale nevrozei obsesionale, concretizată prin repetarea involuntară şi lipsită de sens a ultimelor cuvinte auzite la interlocutor, sau „limbaj în ecou".

2 noiembrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: William Cox depune din nou aceeaşi mărturie în fața curții de juraţi.

3 noiembrie 1988, Minneapolis: Robin Cox refuză să mai meargă la şcoală, dând la iveală primele forme de autism (retragere cvasitotală în lumea interioară, refuzul contactului cu lumea exterioară), îngrijorarea părinților creşte.

5 noiembrie 1988, Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. van Lenk: sub hipnoză, Robin reafirmă că în noaptea cu pricina, o maşină roşie a fost parcată în fața casei sale.

6 noiembrie 1988. Convorbire telefonică între dr. van Lenk (Minneapolis) şi Louise Klimms, mătuşa lui Robin (loc. Saint Cloud): Psihiatrul află cu stupoare că băiatul făcuse câteva desene, în perioada 27–29.09.1988, în care se pot vedea casa părintească şi o maşină colorată în roşu, staționată în fața ei!!

10 noiembrie 1988, Minneapolis. Cabinetul de lucru al psihiatrului dr. van Lenk: Dna Louise Klimms, mătuşa lui Robin, prezintă medicului, de față cu băiatul, patru desene stupefiante. Van Lenk nu pune la îndoială veridicitatea acestora şi realizează că are de-a face cu o premoniție excepțională, în care subiectul şi-a materializat grafic o halucinație vizuală. Faptul că nu este crezut de propriul tată şi bănuiala că acesta minte în fața instanței în mod deliberat l-au transformat pe Robin într-un nevrotic: tulburarea conduitei alimentare, izolare de exterior (autism). Dr. van Lenk decide imediat să înceapă tratamentul psihiatric adecvat. Părinții lui Robin sunt de acord, dar băiatul refuză în continuare să meargă la şcoală şi să dialogheze cu ei.

18 noiembrie 1988, Tribunalul districtual Minneapolis: este scos de sub urmărire penală Roy Denshire, suspectul principal. Motivul: mărturia martorului William Cox, conform căreia o maşină de culoare roşie NU a fost prezentă în data şi la ora crimei, la adresa respectivă (în fața casei familiei Cox). Aflând

acest lucru, Robin Cox suferă o agravare psihică. Anorexia mentală acută devine totală: refuză orice alimentaţie.

19 noiembrie 1988, Minneapolis: dr. van Lenk propune părinţilor lui Robin internarea, pentru alimentarea forţată cu lichide. În aceeaşi zi, băiatul este internat la St. John Memorial.

21 noiembrie 1988, St. John Memorial: starea fizică a lui Robin se ameliorează. Dr. van Lenk îl supraveghează îndeaproape. Băiatul cere unei asistente cărbune şi foaie de desen. Sub privirile siderate ale medicului, el schiţează portretul unui bărbat de culoare, de vârstă incertă, cu trăsături destul de bine conturate, în colţul paginii desenează o spânzurătoare, cu laţul ştreangului anormal de mare.

22 noiembrie 1988, St. John Memorial: tatăl lui Robin examinează contrariat schiţa. Deşi fiul său nu-l văzuse niciodată pe suspectul principal şi nici nu ştia cum s-a produs crima, el recunoaşte portretul lui Roy Denshire, bărbat de culoare de 32 de ani, eliberat din lipsă de probe suficiente la 18.11.1988. Asasinatul se produsese prin strangulare cu un cablu metalic!! Întrebat de unde-l „cunoaşte“, Robin a răspuns doar atât: „El a fost ACOLO“.

6 decembrie 1988. Tribunalul districtual Minneapolis: – doi martori-surpriză susţin, sub jurământ, că în noaptea crimei au văzut o maşină roşie marca... în faţa respectivului imobil (vizavi de casa familiei Cox). Ei îşi explică tăcerea de până atunci prin telefoanele de ameninţare primite de la necunoscuţi. Instanţa decide, în faţa noilor probe, reanalizarea alibiului suspectului principal, Roy Denshire – al cărui portret fusese făcut în mod inexplicabil de Robin.

8 decembrie 1988. St. John Memorial: Robin Cox acceptă încă o dată somnul hipnotic. În această stare, băiatul de 12 ani reafirmă că maşina roşie fusese ACOLO, la fel şi bărbatul de culoare pe nume Roy Denshire. Aflând că acesta este iarăşi cercetat, starea psihică a lui Robin începe să se amelioreze, dar el refuză în continuare dialogul cu părinţii neîncrezători în afirmaţiile lui.

15 decembrie 1988. Departamentul de poliţie Minneapolis: D.H. şi W.L. recunosc faptul că au depus mărturie falsă în favoarea lui Roy Denshire, pentru avantaje materiale. Alibiul acestuia este anulat şi fostul suspect e pus sub urmărire.

16 decembrie 1988, la adresa lui Roy Denshire: având mandat de arestare, poliţiştii încearcă să-l imobilizeze pe suspect. Acesta fuge şi este rănit mortal prin împuşcare.

17 decembrie 1988, St. John Memorial: Roy Denshire, în stare critică, recunoaşte crima şi faptul că sosise la adresa victimei cu o maşină roşie. Coborâse, apoi însoţitorul plecase cu limuzina câteva blocuri mai departe, pentru a-l aştepta. Denshire decedează la ora 20.35. Începând din acea seară, starea psihică a lui Robin Cox se înzdrăveneşte rapid. Abia a două zi urma să afle că toate „viziunile” lui s-au confirmat.

20 decembrie 1988, St. John Memorial: William Cox cere scuze fiului său pentru faptul că nu l-a crezut. Robin este externat.

8 ianuarie 1989, Minneapolis: Robin Cox îşi reia activitatea şcolară la Vincent High School, dar se poartă în continuare cu răceală față de tatăl 1ui.

Concluzia psihiatrului van Lenk: fenomenele parapsihologice infantile, cel mai adesea reale şi nu bazate pe fantasme alimentate de lecturi sau vizionări, trebuie acceptate ca atare şi nu respinse cu brutalitate. Singura care poate demonta o halucinație sau o fabulație este realitatea însăşi.

ι Un şofer din Piteşti a presimțit cu 10 minute înainte că va avea un accident rutier. Tragedia s-a petrecut pe data de 5.11.1988. la ora 23.20, pe şoseaua ce trece prin comuna Mărăcineni (în apropiere de Piteşti). „În seara respectivă, fiind de serviciu – eram şofer la IRNE Piteşti – conduceam un autobuz de călători pe ruta Irne–Mioveni. După ultima stație, Mioveni, unde au coborât şi urcat persoane, am simțit în burtă un soi de agitație ca şi cum aş fi avut în stomac un metal cu ventilator, care se învârtea cu o viteză insuportabilă!“ – spune Gheorghe Bujdei din Piteşti.

Această senzație, mai mult decât neplăcută, l-a chinuit pe om până în apropierea localității unde avea să se întâmple accidentul; G.B. spune că nu va uita niciodată acea senzație cumplită de inutilitate.

„Pe măsură ce agitația sporea, simțeam că ceva nu este în regulă; deodată am auzit o voce clară care repeta întruna: «Nu te vei pensiona până nu vei avea un accident groaznic! Vei avea un accident... vei avea un accident...»“ Teroarea a durat 8-10 minute, timp în care şoferul a crezut că trăieşte un coşmar.

„M-am tras de urechi, mi-am dat palme sănătoase, doar-doar voi scapă cu bine, dar vocea continua să-mi bubuie amenințător în preajmă.“ Avertizat, G.B. şi-a luat toate măsurile de precauție, micşorând viteza şi rulând cât mai spre partea dreaptă a şoselei. Deodată, tocmai când autobuzul a pătruns în comună, din sens invers şi-a făcut apariția o Dacie 1300 cu număr de Olt care circula, cu o viteză incredibilă, în zigzag. „Călătorii strigau înspăimântați să fac ceva, deoarece nebunul de la volanul maşinii care se îndrepta ca un bolid spre mine era, probabil, un sinucigaş autentic. La circa 8-10 m în fața mea Dacia a făcut un zigzag pe sosea şi a trecut pe sensul ei de mers. Am răsuflat uşurat crezând că am scăpat!“, ne-a relatat G.B.

Inevitabilul s-a produs totuşi, şi, într-o clipită, maşina a trecut pe contrasens îndreptându-se în mare viteză spre autobuzul plin ochi. „În ultima fracțiune de secundă am văzut o lumină puternică, parcă ar fi fost un fulger, şi am auzit o bubuitură ca de trăsnet; partea din față a autobuzului s-a ridicat în sus la o înălțime de l,5 m, după care a căzut din nou pe şosea. Totul se terminase...“

G.B. mărturiseşte că ceea ce a simțit în acele momente de coşmar nu poate fi descris în cuvinte şi că numai amintirea acelui infern îi produce groază. Mă rugam la Dumnezeu să mă ducă pe un vârf de munte sau pe o insulă, oriunde, numai să fiu singur şi să nu mai văd rămăşițele împrăştiate peste tot – din Dacie n-a mai rămas nimic, decât volanul şi o bucată de tablă.

Din fericire, şoferul şi călătorii autobuzului s-au ales doar cu o spaimă grozavă, dar fără nicio zgârietură.

ι Studentul la teologie, Steven Linscott, a descris cu atâta acurateţe o crimă pe care a urmărit-o în vis exact în momentul în care se petrecea, încât a fost considerat făptaşul omorului, omiţându-se în mod incredibil toate probele care dovedeau contrariul.

Era un bărbat masiv, cu umerii largi şi uşor încovoiat. Degaja o forţă brutală sub mantoul negru, care-i ajungea până la glezne. În faţa lui, aşezată pe o canapea, stătea o femeie blondă, cu părul tuns scurt, în jur de 20–25 de ani, îmbrăcată într-o cămăşuţă de noapte albă. Cum stătea ea, nu vedea că bărbatul ţinea ascuns la spate un baston de cauciuc. Dintr-odată, el se repezi înainte. Pe faţa femeii s-a întipărit o expresie de groază. Prima lovitură de baston i-a spart nasul, cea de-a două i-a plesnit obrazul. Femeia urla de durere... În acel moment, Steven Linscott s-a trezit din coşmar. A aprins veioza, şi-a pus ochelarii de miop şi s-a uitat la ceas: era ora unu şi jumătate, în acea noapte de 11/12 iulie 1990.

„Ce faci?“, l-a întrebat soţia lui, Lois. Steven a mormăit câteva cuvinte scuzându-se că a trezit-o din somn şi apoi a stins lumina. Se simţea înfricoşat, dar a adormit la loc. Imediat, coşmarul a revenit, violent! Bărbatul în negru o lovea sălbatic pe tânără, până când aceasta a rămas nemişcată pe canapea. Un braţ îi atârna, inert. Părea leşinată. Sau moartă. Era desfigurată. Bărbatul i-a aruncat o privire scurtă, apoi i-a sfârtecat cămaşa de noapte şi s-a repezit asupra trupului nemişcat.

Pentru a doua oară, Steven s-a trezit asudat şi cu inima bătându-i repede. S-a liniştit puţin şi s-a culcat la loc, dormind greu, fără vise, până dimineaţă.

A doua zi la prânz, Steven şi Lois au luat masa împreună cu nişte prieteni, în apartamentul lor de la intersecţia bulevardului Austin cu Oak Park, din Chicago. După masă, cei doi soţi au strâns vesela, în timp ce cei doi copii ai lor, Sarah (patru ani) şi John (doi ani) îşi făceau siesta la ei în cameră. La ora 14.15 s-a auzit soneria. Lois a deschis uşa şi, câteva secunde mai târziu, intra în cameră însoţită de doi necunoscuţi. „Sunt inspectori de la comisariatul Oak Park“, i-a spus ea soţului. „A avut loc o crimă, astă-noapte, nu prea departe de noi...“ „O elevă infirmieră, Karen Philipps, a fost asasinată la 30 de metri de apartamentul dvs.“, a intervenit unul dintre poliţişti. „O cunoaşteţi?“ Steven şi Lois nu ştiau nimic despre această fată. „Tipul a omorât-o cu lovituri de bâtă, înainte de a o viola“, a continuat poliţistul. „N-aţi auzit nimic?“ „Dormeam“, a spus Lois. „N-am auzit nimic.“ Chiar dacă Lois n-a arătat, era îngrijorată. În dimineaţa aceea, Steven îi povestise coşmarul lui.

„Trebuie să vorbeşti cu poliţiştii“, i-a spus Lois soţului ei, după ce aceştia plecaseră. „Poate te vor ridiculiza, dar nu se ştie niciodată dacă mărturia ta nu va ajuta la prinderea ucigaşului.“

Steven era perplex. Până acum, niciodată nu remarcase să fi avut puteri

de medium. Nu credea nici în visele premonitorii. Dar acum trebuia să recunoască faptul că a visat o crimă, poate chiar în timp ce se întâmpla. Steven, unicul fiu al pastorului din Houlton, studia teologia şi peste două zile urma să aibă examen la Noul Testament.

După ce s-a mai gândit puțin, Steven i-a spus nevestei sale: „Ai dreptate. Dumnezeu mi-a trimis acel vis, pentru a demasca asasinul."

În jurul orei 17.00, Steven Linscott s-a prezentat la comisariatul din Oak Park. L-a contactat pe inspectorul Robert Scianna, căruia i-a povestit coşmarul lui. „Foarte interesant!", a spus inspectorul. „Încercați să vă amintiți toate detaliile. Din când în când lucrăm cu câte un parapsiholog. Ne va spune ce crede el despre acest vis. Asasinul era însurat?" „Posibil. Asta nu vă pot spune." „După părerea dvs., avea remuşcări?" „Nu pot să-mi dau seama." „După dvs., acest pervers ar fi putut fi oprit?" „Probabil că nu..."

La ora 19.00, întors acasă, Steven i-a povestit soției întâlnirea avută cu inspectorul Scianna. „Ciudat!" a remarcat Lois. „Întrebările pe care ți le-a pus sunt stranii. Oare te suspectează pe tine?" „Nu cred. Polițiştii ştiu că dacă aş fi comis crima, nu m-aş fi dus să le povestesc."

A doua zi, Scianna a vrut să-l vadă din nou pe Steven. „E doar o formalitate", i-a spus inspectorul. La comisariat, un infirmier i-a luat lui Steven Linscott probe de sânge şi de salivă. „Doar nu credeți că eu sunt asasinul!" a protestat bărbatul. „Nu", a răspuns judecătorul. „Dar pentru că veți depune mărturie, trebuie să ne asigurăm că nu aveți nicio legătură cu această crimă." Cu toate acestea, inspectorul Scianna era convins că Linscott a asistat la crimă, sau chiar el era asasinul. „Ce poziție avea victima înainte de a muri?" l-a întrebat inspectorul pe Steven. „Cu ce era îmbrăcată? Când a avut loc violul? Soția ta nu mai face amor cu tine? Consideră că ajung doi copii?" Panicat de faptul că era bănuit a fi criminalul, Steven a încercat să fugă, dar a fost prins şi băgat într-o celulă.

Cu toate că Steven a protestat, ancheta poliției s-a oprit în acel punct. N-au mai fost interogați alți oameni, nici cei care bântuie noaptea pe străzi, nici obsedații sexual care se învârteau în zona bulevardului Austin. Inspectorul Scianna s-a mulțumit că avea un suspect.

Procesul lui Steven Linscott s-a derulat în luna mai a anului 1992. Pentru a convinge jurații de vinovăția lui Steven, procurorul Morrissey le-a dat să asculte înregistrarea interogatoriului, în care Linscott povestea visul avut. Ei au trecut cu vederea faptul că amprentele digitale găsite în camera crimei nu se potriveau cu ale acuzatului, că firele de păr găsite pe cadavru nu se potriveau cu cele ale inculpatului. S-au concentrat doar asupra faptului că Steven Linscott a dat toate amănuntele asupra desfăşurării crimei, pe care doar asasinul le-ar fi cunoscut. El a fost condamnat la 40 de ani de închisoare, adică pedeapsa maximă. A fost închis la Cook Country Department of Corrections – cea mai mare închisoare din SUA.

Avocatul lui Steven Linscott, Thomas Decker a reuşit, după trei ani, să

convingă un ziarist de la *Chicago Herald Tribune,* David Protess, să facă o contra-anchetă. Studiind dosarul, ziaristul a descoperit un fapt incredibil, o probă care a scăpat tuturor: o batistă ce conținea urme de spermă, ce aparținea asasinului și care se găsise lângă victimă. Nimeni nu ceruse expertiza acesteia. David Protess a informat judecătorul despre această descoperire și a cerut redeschiderea cazului. S-a cerut o analiză genetică. Câteva săptămâni mai târziu, laboratorul a dat rezultatul: acele urme de spermă nu aparțineau lui Steven Linscott. Studentul la teologie era nevinovat.

Pe 17 august 1995, Steven Linscott a fost eliberat din închisoare.

ι Cazul precedent nu a fost singular. O femeie cu puteri paranormale, care a avut o viziune asupra cadavrului unei tinere, a fost arestată și ea pentru că știa prea multe amănunte despre crimă.

Etta Louise Smith (28 ani), muncitoare la o fabrică de avioane de lângă Los Angeles (SUA), a avut o viziune în care a apărut cadavrul unei tinere. Ea a sunat imediat la poliție și a afirmat că „văzuse" cadavrul infirmierei care fusese dată dispărută cu o seară înainte și că acesta era abandonat într-un canion. Chemată la secție, Etta le-a spus ofițerilor că ea credea că femeia fusese violată și ucisă, asasinul lovind-o în ceafă. Viziunea ei s-a adeverit, dar Etta fost arestată.

Polițiștii nu obținuseră, până în acel moment, niciun detaliu despre crimă și, astfel, au conchis că Etta era vinovată de moartea infirmierei. Ea a fost reținută patru zile, până când au fost descoperiți cei trei bărbați care fuseseră adevărații criminali. Mai târziu, Ettei Louise Smith i-a fost plătită suma de 24 000 de dolari de către poliția din Los Angeles pentru prejudiciul pe care i-l adusese arestând-o.

ι Reef Bay, Utah, SUA. În seara zilei de 17 octombrie 1992 sosește la ferma lui Jim Winston un străin pe nume Daniel Keith, care cere găzduire și hrană în schimbul muncii ca zilier. Gazda acceptă o ședere de două săptămâni și, din vorbă în vorbă, află că Daniel vine tocmai din California, nu are familie și speră să-l mai găsească pe tatăl său, dispărut de doi ani. Rătăcitorul nu știe dacă acesta mai este sau nu în viață...

După câteva zile, Daniel – care dormea într-un hambar, fără să fie deranjat de disconfort – face o afirmație îngrijorătoare. El susține, pe cel mai serios ton cu putință, că rămășițele pământești ale părintelui său se află îngropate sub grajdurile fermei și că dorește neapărat să le scoată la lumină. Jim și soția lui încep să se îngrijoreze, bănuind că au de-a face cu un „lunatic". Ei refuză categoric cererea insistentă a hoinarului și, pe ascuns, cer ajutorul șerifului pentru a scăpa de oaspetele devenit atât de incomod și chiar periculos.

La 22 octombrie, sub amenințarea armei, Daniel Keith este îndepărtat de la fermă și escortat de șerif dincolo de granițele statului Utah. „Expulzatul" nu opune rezistență și dă impresia că se supune somației de a nu mai călca vreodată la reședința familiei Winston.

Dar, peste numai două zile, în noaptea de 24 octombrie, Keith îi ia prin surprindere pe soții Winston. Pătrunde în casă, îi imobilizează şi rupe legăturile telefonice. Purtarea lui este demențială, cei doi prizonieri îl privesc ca pe un paranoic violent şi nu îndrăznesc să se opună... După ce s-a asigurat că va putea acționa în liniște, Keith goneşte caii dintr-unul din grajduri şi începe să sape într-un loc anume cu un târnăcop. Nu găseşte nimic din prima încercare. Timpul curge în defavoarea lui, căci odată cu ivirea zorilor se putea aştepta să se ivească la fermă vecini sau vreun trecător întâmplător. După mai multe tentative, Keith descoperă osemintele unui om. Începe înfrigurat să le curețe şi să le depoziteze într-un sac. Examinând cu atenție craniul, el tresare violent: exista o gaură care nu putea fi făcută decât de un glonț!

Calm şi sigur pe el, Daniel Keith se întoarce în casă, îi eliberează pe cei doi ostatici şi le arată ceea ce descoperise. Soții Winston sunt înmărmuriți: acest necunoscut venit de atât de departe avusese dreptate. Mai mult, bizarul personaj afirmă că rămăşițele pământeşti sunt ale tatălui său şi că, arătând spre craniu, „fratele meu l-a împuşcat în urmă cu doi ani şi trebuie să-şi primească pedeapsa cuvenită“!

24 octombrie 1992. Salt Lake City. Pentru a avea dovada oficială că scheletul şi craniul găsite sunt ale tatălui său, Daniel Keith cere o expertiză specifică. În acelaşi timp, el face câteva declarații uimitoare unui ziarist: „În urmă cu doi ani, fratele meu, Brian, şi tata au plecat din California în Utah pentru a cumpăra un teren de fermă. În noaptea când au părăsit Pasadena, am visat cum Brian îl împuşcă pe tata în cap, în timp ce dormea, îl îngroapă şi pleacă cu toți banii... Nu puteam să cred aşa ceva despre Brian, dar acum câteva luni visul a revenit nopți la rând. Şi cum nu mai ştiam nimic despre nici unul din ei, am pornit să-i caut. Poliția nu mi-a dat niciun sprijin, nu m-a crezut nimeni“...

26 octombrie. Expertiza confirmă faptul că rămăşițele pământeşti găsite de Daniel Keith sunt ale lui James Keith, decedat de doi ani prin împuşcare în cap. Acum Daniel e văzut altfel de poliție şi, conform spuselor lui, este dat în urmărire suspectul Brian Keith, dispărut şi el de doi ani.

28 octombrie. Daniel, întors la Pasadena, California, îşi îngroapă tatăl la cimitirul protestant. Stă ore întregi în fața pietrei funerare, meditând la modul cum s-au petrecut faptele şi la locul unde s-ar fi putut refugia criminalul său frate... Într-una din zilele următoare, el are următoarea viziune: o siluetă greu de identificat păşeşte spre el pe o alee a cimitirului; când s-a apropiat suficient de mult, arătarea îi vorbeşte cu un glas asemănător cu al părintelui dispărut, spunându-i: „Minot este locul răzbunării tale, Minot este granița dintre bine şi rău!“ Daniel n-a înțeles imediat acest mesaj. Ce-ar fi putut însemna acel „Minot“? Dar „granița dintre bine şi rău“?

30 octombrie 1992. Cu ajutorul unei hărți detaliate, Daniel descoperă că la granița dintre SUA şi Canada există o localitate care se numeşte Minot! Dar drumul până acolo este lung şi extrem de costisitor, astfel că eroul nostru îşi vinde casa din Pasadena şi porneşte spre Minot, statul Minneapolis...

4 noiembrie. Ajuns în localitatea Minot, Daniel Keith îl caută în zadar pe Brian. Obosit şi sceptic, el se adresează poliţiei locale, prezentând şi fotografia fratelui. Astfel află că un anume John Lones, cu aceleaşi semnalmente, se găseşte în închisoarea statală de la Port Sand. Daniel obţine o întrevedere cu respectivul Lones... care nu este altcineva decât Brian Keith. Sub puternica emoţie a revederii fratelui, acesta recunoaşte că şi-a ucis tatăl, luându-i banii şi pornind o afacere la Minot...

Aici se încheie drama familiei Keith, reconstituită la vremea respectivă prin visele şi clarviziunile lui Daniel Keith. Fără relatările lui ieşite din comun, poliţia n-ar fi putut niciodată afla adevărul şi pedepsi criminalul. Este unul din cazurile autentice ale parapsihologiei, care fac din această bizară ştiinţă un punct de magică atracţie.

ı Orlando, Florida (SUA), 24 decembrie 1994. Simone Bellamy, 18 ani, primeşte o felicitare de Crăciun de la o persoană necunoscută care semnează „Val“. Părinţii susţin că este o eroare, dar ea exclamă dusă pe gânduri: „Omul acesta mă caută“. Câteva minute mai târziu, studiind atentă cartonul viu colorat, îi şopteşte mamei sale: „Ce are cu mine acest Val?“

Tampa, Florida, 24 decembrie 1994. Lindsay Demick, prietenă a lui Simone, îi telefonează acesteia pentru a primi confirmarea că de revelion va sosi la Tampa. Simone ezită, cu gândul la bizara felicitare. Când îi spune lui Lindsay păţania, aceasta exclamă: „Şi eu am primit una de la Val, dar am aruncat-o la coş. O fi vreun nebun!“

Orlando, 25 decembrie: Simone nu vrea să iasă la cumpărături decât împreună cu mama sa. Se instalase sindromul agorafobiei (teama de a ieşi singur în locuri publice). Fără să-şi poată explica de ce, anulează o întâlnire cu iubitul ei, Tom Whilde. În seara aceleiaşi zile, ea exclamă, surprinzător, în toiul petrecerii de Crăciun: „Mama lui Tom e-n primejdie“.

Orlando, 26 decembrie: Lisa Whilde, mama lui Tom, e găsită înjunghiată. În casă se descoperă o stivă de felicitări semnate „Val“. Nu se ştie unde se află fiul defunctei. Simone telefonează îngrozită lui Lindsay şi-i spune: „Val soseşte la Tampa!“ Lindsay se amuză pe seama ei. În seara aceleiaşi zile, în parcarea aeroportului din Tampa, o femeie e găsită strangulată. În poşetă are o felicitare iscălită „Val“.

Orlando, 25 decembrie. După o noapte plină de coşmaruri, Simone telefonează poliţiei. În mai puţin de o oră este făcut portretul-robot al lui Val. Fata pleacă împreună cu poliţiştii la Tampa.

Tampa, 25 decembrie, ora 16,15. Patrulând prin oraş în maşina poliţiei, Simone cere şoferului să oprească în faţa unui bistro. Dă semne de mare agitaţie. Oamenii în uniformă se năpustesc înăuntru. Pe baza portretului-robot, e arestat suspectul. Este Ralph Whilde, fratele mai mare al lui Tom, psihopat, cunoscut sub porecla de „Sfântul Valentin“. Îşi recunoaşte crimele şi susţine că o femeie i-a transmis SIDA.

Notă: Simone Bellamy a prezis în anii următori un scandal la Casa Albă, neînceperea unui nou război în Golf şi un grav accident de maşină al amicei sale, Lindsay. Este o persoană normală, perfect echilibrată, căsătorită acum cu Tom Whilde.

ı Acest caz a făcut mare vâlvă la poliția din Los Angeles pentru că un comisar, care a visat modul în care să dezlege o crimă, a salvat un nevinovat de la opt ani de închisoare.

Andreas Panarazi este numele căpitanului de vas al cărui proces a făcut multă vâlvă la Los Angeles. Cazul lui Panarazi a fost cu atât mai straniu cu cât căpitanul datorează faptul că se află în libertate unei revelații bizare avute de unul dintre angajații poliției din Los Angeles, care a reuşit să-i demonstreze într-un mod tare ciudat nevinovăția. La prima vedere, cazul căpitanului de feribot părea destul de simplu şi îl acuza incontestabil pe acesta de o crimă făptuită la bordul navei sale în seara zilei de 15 septembrie 1994. Atunci a fost descoperit în carlinga feribotului cadavrul unui bărbat înjunghiat, iar trei martori, membri ai echipajului navei *Mary's,* au declarat sub jurământ că însuşi căpitanul era vinovat de cele întâmplate. O altă dovadă care-l incrimina pe Panarazi erau şi amprentele de pe cuțitul plin de sânge… Aşa se face că, fără a sta pe gânduri şi neținând cont de intervențiile disperate ale inculpatului, justiția s-a grăbit să-l condamne pe acesta la opt ani de detenție.

Din fericire, soarta a fost blândă cu armatorul grec, iar norocul acestuia s-a numit John Lee Wehcs, unul din angajații poliției din Los Angeles, care a visat într-o noapte modul în care să dezlege corect crima din seara zilei de 15 septembrie. „Ştiam că de rezolvarea acestui caz depinde promovarea mea – povesteşte John Lee Wehcs – şi pentru că nu vedeam deloc intriga crimei eram de-a dreptul disperat. Îngrijorarea era cu atât mai mare cu cât aveam senzația că omul acuzat de oribilele fapte era nevinovat. Neştiind cum anume să ies din impas, m-am adresat, în disperare, fratelui meu mort, care fusese de profesie entomolog. Acesta mi-a apărut într-o noapte în vis şi mi-a destăinuit argumentele care rezolvau cu succes complicația acestei crime.“ Când a destăinuit probele pe care îşi baza întreaga convingere, tânărul Wehcs a avut neşansa să constate cu surprindere că foarte puțini credeau în cele afirmate de el. „Noroc că m-am adresat unui coleg de breaslă care era de fapt tot entomolog – cum fusese şi fratele meu – şi el a sesizat că ceea ce susțineam era cât se poate de adevărat.“ Astfel, cazul a deconspirat o noutate, şi anume: crima – se crede – fusese înfăptuită în jurul orei 18, iar autopsia victimei avusese loc a doua zi la ora 16 – adică după 22 de ore de la asasinat. Autopsia descoperise în trupul victimei câteva ouă de muscă verde, fapt care, pe moment, n-a prezentat importanță. „Ştiu că în această lună muştele verzi nu mai sunt active de la o anumită oră, care precede ora 18, deci dacă crima ar fi avut loc la această oră, larvele n-ar mai fi avut vreme să se dezvolte şi să lase ouă. În plus, căpitanul sosise la bord cu doar două ore înaintea crimei. Aşa că Panarazi este total

nevinovat, pentru că victima a fost ucisă, probabil, în cursul dimineții respective“, şi-a încheiat poliţistul pledoaria.

ı Ofițerul de poliție Don Sabel şi adjunctul său Robert Sass au recepționat mesajul, în care semnalmentele celor doi făptaşi erau cât se poate de vagi. Victimele jafului erau soții Lambardi, care, de emoție, nu erau în stare să furnizeze poliției date utile pentru urmărire.

Fără a putea indica vreun motiv, ofițerul Sabel dădu ordin şoferului să intre pe strada Mack. Tot intuitiv, dădu un ordin şoferului să oprească, sări din maşină şi se îndreptă spre un individ care tocmai voia să intre într-un restaurant. După un scurt dialog, Sabel îl aresta pe respectivul. La percheziție, asupra acestuia s-a găsit o sumă mare de bani şi ceasul de mână al doamnei Lambardi. În timp ce colegii nici nu prea ştiau încă pe cine caută, Sabel îl depusese deja pe arestat la secția de poliție.

Coincidență (iar!) am putea spune. Desigur, dacă ar fi un caz izolat. Dar ofițerul Sabel procedează în majoritatea cazurilor în acest fel şi nu se înşală niciodată. Dovada o constituie un lung şir de avansări şi decorații. Când Sabel începe să-i pună unui străin întrebări, în mod aparent fără vreun motiv, atunci motivele lui sunt, în adevăratul înțeles al cuvântului, mai profunde. El însuşi nu le cunoaşte – iar noi putem, cel mult, să le bănuim...

„Un poliţist cu fler“, vor zice scepticii – şi ne putem pune imediat întrebarea ce-i aia fler şi cum se face că milioanele de criminalişti din toată lumea nu-l au, cu toate că mulți dintre ei ştiu observa mai bine, ştiu să combine datele mai bine şi au o pregătire mult mai cuprinzătoare în materie.

ı Care autor de romane polițiste se încumetă a merge până acolo cu absurditatea încât să-şi imagineze asasinul trădat de un vis?

Şi, totuşi, asta s-a întâmplat în viața reală, atunci când Eric Tombe dispăru într-o zi fără urmă. El fusese asasinat de către un partener de afaceri, care-şi închipuise că dacă ascunde cadavrul în fundul unui puț adânc, dintr-o fermă părăsită, poate sta liniştit.

Cercetările poliției ajunseseră într-un punct mort, când tatăl lui Tombe, care era preot, avu un vis foarte edificator. Se făcea că trupul fiului său zăcea în fundul unui puț, intrat pe jumătate într-o gaură. În ziua următoare preotul descrise polițiştilor viziunea sa, dar aceştia nu prea aveau loc pentru vise în sistemul lor practic. Mai mult cu ideea de a-l linişti pe bătrân decât în speranța de a rezolva ceva, ei întreprinseră cercetări la o fermă părăsită din Kenley. Sub bălării descoperiră trei puțuri. Primele două au fost examinate fără niciun rezultat. Dar în al treilea se găsi o spărtură asemănătoare aceleia din visul tatălui şi, când bolovanii fură dați la o parte, descoperiră rămăşițele dispărutului.

Rănile pricinuite de gloanțe pe cadavru, precum şi alte detalii au dat indicii suficiente pentru descoperirea şi condamnarea asasinului – care fusese trădat de visul părintelui victimei.

ι Corpul unei persoane vârstnice, dată dispărută, a fost regăsit cu ajutorul indicațiilor date poliției neo-zeelandeze de o femeie care a afirmat că a văzut în vis locul unde se află cadavrul. Conform celor relatate de postul de radio, primele cercetări ale autorităților locale rămăseseră fără rezultat, până în momentul când o femeie, care a cerut să i se păstreze anonimatul, a împărtăşit poliției un vis pe care-l avusese, cerându-i să orienteze investigațiile mai spre nord. „O văd, este într-o groapă", a spus ea. Şi, într-adevăr, mai la nord şi într-o cavitate, a fost găsit corpul Ednei Alridge, dispărută în timpul unei plimbări, lângă strâmtoarea Marlborough.

ι Simon Daleworth, american din Denver, s-a confesat soției de multe ori, relatându-i un vis în care apărea îmbrăcat într-o ținută elegantă, de excepție, pe care nu numai că n-o poseda, dar nici nu intuia cu ce prilej ar putea-o folosi. Faptul se petrecea în 1988. Daleworth este ziarist şi duce şi acum o viață normală, fără nicio urmă de spectaculozitate.

Iată însă că în 1992, el este fără voia lui protagonistul unui eveniment dramatic. Aflat într-un market periferic din Denver, el asistă, în calitate de cumpărător, la un jaf. Făptaşii țin sub presiunea armelor pe cei prezenți, îi uşurează de cărțile de credit şi şterpelesc toți banii găsiți. Daleworth avea la el, ca întotdeauna, un aparat de fotografiat profesionist. Cu cea mai mare discreție, el a reuşit să facă peste zece poziții cu infractorii. A doua zi, pe prima pagină a gazetei *Denver Tribune,* pozele lui apar în cea mai mare splendoare. Era un caz de excepție, care a dus la creşterea tirajului şi prinderea în timp util a borfaşilor... Şi ziaristul nostru (conform cu *Reader's Digest*) a trebuit să participe la o gală de premiere, oferită de primărie, înveşmântat în... smoking.

ι Erma Lee Alexandre din Detroit a avut în vis o premoniție îngrozitoare despre moartea violentă a fratelui său – dar, în pofida acestui avertisment, ea nu a fost în stare să-l salveze!

„În noaptea dinaintea morții lui Timmy am avut un coşmar oribil, povesteşte Erma care a câştigat un premiu pentru că a relevat o întâlnire reală cu supranaturalul. În vis, am fost în primul rând înconjurată de întuneric. În acelaşi timp, simțeam că pierd mult sânge. Apoi, am simțit că sunt trasă într-o gaură neagră fără sfârşit. Mă simțeam neajutorată. Mi-am dat seama că sunt pe moarte. Am auzit o voce. Cu un ton disperat striga la nesfârşit: Nu, nu, nu. Nu sunt încă pregătit să plec. Apoi, m-am trezit şi am răsuflat uşurată. Am fost fericită că nu a fost decât un vis – sau cel puțin aşa am crezut atunci."

Dar a doua zi, coşmarul femeii a devenit realitate. Fratele său, Timmy, muncitor de 23 de ani la un magazin de piese de schimb auto din Detroit, a fost împuşcat de un hoț care a intrat în magazin şi a tras în el.

„L-au transportat de urgență la spital şi au încercat să-l țină în viață,

povesteşte Erma, dar glonţul a atins inima. A pierdut prea mult sânge şi a murit pe masa de operaţie.“

Numai atunci şi-a dat seama de sensul visului ei straniu. „Mi-am spus: Doamne! Vocea pe care am auzit-o a fost a fratelui meu, Timmy, strigând după ajutor. El era pe moarte – nu eu. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama mai repede de înţelesul lucrurilor ca să-l fi putut salva,“ a relatat plină de durere sora victimei.

ı În timp ce se afla în vacanţă la Las Vegas, Sue Fletcher (29 ani), graficiană, a visat că hoţii i-au prădat locuinţa, de la marginea oraşului Chicago. Imediat, cu imaginea spărgătorilor întipărită în minte, a sunat la sediul poliţiei din Lakeview Park, Illinois, şi a raportat cazul. Dar când a specificat că de fapt ea se afla în Las Vegas în vacanţă şi că a visat jaful, dispecerul i-a închis imediat telefonul. „Am crezut că e nebună. Parcă ce, era pentru prima dată când primeam astfel de telefoane“, explică dispecerul.

Sue însă nu s-a lăsat. A insistat ca poliţia să verifice dacă totul era în ordine la locuinţa sa din Chicago.

„Ideea mi se părea atât de nebunească, încât m-am hotărât să mă distrez puţin, mai ales că ştiam că o maşină cu o patrulă a poliţiei se învârtea prin zona aia“, continuă să povestească dispecerul.

Totuşi, spre uimirea tuturor, în casa lui Sue se aflau doi hoţi. Au fost surprinşi exact în momentul în care unul dintre ei deconectase computerul Macintosh cu intenţia de a-l include în pradă.

„Escrocii ăia erau tot atât de şocaţi ca şi noi“, a spus şeful patrulei de poliţie, ofiţerul Hank Lutz. „Ei dăduseră târcoale casei şi ştiau că doamna Fletcher nu se află în oraş. În spatele casei se afla parcat un camion în care urmau să încarce bunurile furate, apoi s-o întindă.“

Sue a declarat ulterior că niciodată nu a mai avut un astfel de vis şi mai mult decât atât, niciodată nu a manifestat interes pentru paranormal. „Totul părea atât de real în visul meu, încât nu m-am îndoit nicio clipă că nu ar fi adevărat. De aceea am insistat atât de mult la poliţie. Simţeam până şi mirosul indivizilor ăia.

Cred că teama pentru computerul meu, care mi-a luat aproape un an de economii pentru a-l cumpăra, m-a făcut receptivă la orice. Am dat 5 000 de dolari pe el şi îmi este de mare folos în munca mea de grafician.“

Cei doi hoţi, Washington Harris (18 ani) şi Jefferson Lewis (19 ani) au fost arestaţi şi au primit fiecare câte cinci ani de detenţie. „Am aflat cu ocazia asta că cei doi mai jefuiseră alte câteva case din aceeaşi zonă, aşa că ne-am gândit să-i «reţinem puţin»“, a spus şeful poliţiei.

ı Braşoveanca Elena Tarhon a demonstrat că are premoniţii care o pot scoate din multe încurcături. Femeia a salvat astfel mica avere pe care o ascundea în casă.

Într-o marți după-amiază, casa familiei Tarhon a fost spartă. Hoții au forțat ușa cu o rangă și au pătruns în locuință, profitând de faptul că proprietarii se aflau în Piața Traian, unde au o mică afacere. Spărgătorii au întors pe dos toate lucrurile, au golit dulapurile și debaraua, căutând bani și bijuterii. Nu au furat nimic, deși în casă erau ascunse 60 milioane de lei și mai multe bijuterii din aur. Toate au scăpat de mâna hoților, după ce Elena Tarhon a visat că-i vor fi furate și le-a schimbat ascunzătoarea. „Banii erau în dulap. Noaptea am visat-o pe bunica mea, care-mi spunea să-i iau de-acolo, să-i ascund mai bine pentru că îmi vor fi furați. Dimineața, i-am ascuns în altă parte, și hoții nu i-au putut găsi", a declarat Elena Tarhon.

Sertarul în care se aflaseră toți banii, adică 60 milioane de lei, și bijuteriile familiei a fost întors pe dos de hoții care au pătruns în casa familiei Tarhon.

ι Revista *Magazin* din 25 martie 1999 i-a dedicat un articol unei previzionare din România pe nume Alexandra Badea. Pe lângă capacitățile sale de vindecare a unor bolnavi incurabili, frapează cea privind descoperirea unor infractori. Iată esența respectivului articol în acest domeniu.

„Printre pacienții Alexandrei se numără și persoane disperate, cărora li s-a furat aproape totul din casă; sau persoane care simt în propria lor locuință «puncte malefice», adevărate zăcăminte ale răului, active și adeseori perturbatoare. Cu acestea din urmă se ocupă, după cum știm, radiesteziștii. Dar, la fel ca ei, Alexandra le poate identifica. Mai spectaculoase sunt situațiile când vizualizarea unui furt se efectuează prin reproducerea imaginilor prezente în momentul comiterii furtului.

Iată un exemplu care a suscitat, cu puțin timp în urmă, uimirea tuturor. O doamnă îi relatează Alexandrei că i s-au furat din apartament toate lucrurile de valoare, adunate în zeci de ani. Alexandra ascultă. Nicio reacție nu apare pe chipul ei. După ce a înmagazinat bilanțul hoției, își provoacă transa. «Absentează» din cameră mai multe minute, singură se trezește, își revine din efectele provocate și, ca și cum s-ar fi aflat în apropierea hoților, începe să relateze. O mențiune trebuie făcută: ea nu vizualizează identități, ca pe o filă de buletin de identitate, ci persoane care, într-un moment sau altul, s-au aflat în apropierea, în compania, în situația de prieteni cu păgubitul.

După enumerarea prezumtivă a posibililor răufăcători, Alexandra cere să se elimine toate aceste bănuieli. Cu precizie, spune: «Cei care v-au furat vă sunt apropiați. Cu un timp în urmă i-ați invitat la voi. V-au admirat casa. Ai făcut o greșeală arătându-le lucrurile tale, încântată fiind de ele. Ați stat la masă cu toții. Vă cunoșteau bine casa. Ei sunt aceia care v-au furat. Lucrurile se află în ceva ce pare o laiță, dar laița respectivă are un capac. Nimeni nu bănuiește că-i un capac acolo. El se ridică într-un anumit fel. În acea ladă-laiță se mai află și acum lucrurile voastre…» Fără să fi știut de acea prietenă, de vizită, de masa de familie, Alexandra le-a enumerat pe toate. Toate au fost confirmate de femeie. Expunerea s-a făcut cu o acuratețe de peliculă de film.

Gesturi, discuții, numărul persoanelor, lucrurile arătate, aprecierile oaspeților, totul, totul…“

ι În lungile mele peregrinări prin țară ca ofițer, expert în afaceri judiciare, din cadrul Direcției judiciare a Inspectoratului General al Miliției, am poposit şi într-un sat de munte din județul Bihor. Aici am întâlnit un şef de post care mi-a relatat cazul care urmează şi care era convins că există o forță mai presus de noi ce nu poate fi văzută sau verificată, dar care l-a ajutat de multe ori.

„Odată, Floarea, o femeie de 25 de ani, de aici din sat, a fost violată. Doi inşi au intrat noaptea peste ea şi au batjocorit-o cum au vrut ei. Era noapte când s-a întâmplat toată povestea şi femeia nu a putut să-i vadă. După aia au plecat fără să ia din casă un cap de ață. Când a scăpat de ei, femeia a venit la post. Era de serviciu un sergent-major, Neculai Chiță, un băiat de prin Vaslui, de loc. Băiatul intrase în miliție de curând şi nu ştia meserie. De la post au venit la mine şi am mers cu ei la locul faptei. Acolo, nici cea mai mică urmă care să trădeze identitatea violatorilor. Cunoşteam bine oamenii din sat şi mi-am întocmit un cerc de suspecți. Am adus la post vreo trei, patru, când apare Neculai şi-mi spune că mă cheamă afară unul, Carol Ghioruz, care are să-mi zică ceva. Ghioruz ăsta avea vreo 60 de ani şi era nebun cu certificat. Dacă ar fi fost altul, nu m-aş fi dus afară la el, dar pentru că era Ghioruz am ieşit, că-mi era simpatic şi era un nebun blând, care mă ajuta la treburile din gospodărie pentru un blid de mâncare şi câteva țigări. Cum m-a văzut, mi-a făcut semn să vin cu el undeva unde nu putem fi auziți.

– Ce e, mă, Carole?

– Dom’ şef, ştiu cine şi-a bătut joc de Floarea. Au fost doi. L-am visat eu pe unul că a venit şi mi-a spus cum a făcut.

Mi s-a părut ciudat. Făcusem în aşa fel încât să nu se afle că au fost doi. Nu ştiam decât eu, Floarea şi Chiță. Dacă nu-mi spunea că au fost doi, nu-l ascultam.

– Dormeam în grajd la Păuna şi am visat că a venit la mine Istvan Boros, băiatul tâmplarului din Păluca. Era beat şi se lăuda că s-a culcat cu Floarea. Zicea că seara se întâlnise cu bărbatu-său, Ioan, când pleca la Oradea cu o ocazie, şi că atunci i-a venit ideea. Dar nu a avut curaj să vină de unul singur. Şi-a luat un prieten, dar nu a vrut să-mi spună cine era ăla. Zicea că au sărit gardul în curte şi de acolo au intrat pe fereastră. După ce şi-au bătut joc de femeie, au plecat pe unde veniseră. Era necăjit că, atunci când a sărit gardul înapoi, şi-a pierdut un briceag în formă de peşte. Zicea că i-a scăpat din buzunar şi n-a ştiut.

Deşi eram în dubiu dacă să cred sau să nu cred ce-mi spune, mi-am zis că trebuie să verific treaba cu briceagul. „Mai ştii, poate e adevărat!“ Şi, să vezi minune! Am găsit briceagul lângă o cucută. Era din acela de opt cm, cu lama ruptă de la jumătate şi ascuțită din nou. Având proba, m-am dus şi l-am luat ca din oală pe Boros. A fost de ajuns să-l strâng nițel cu uşa şi a spus şi țâța pe care a supt-o de la mă-sa. Ştii cu cine fusese? Cu tac-su!“

3.9. Coşmaruri salvatoare

ı Nu puține sunt cazurile în care oamenii constată că forța gândurilor lor pune în mişcare energii nebănuite. Un astfel de exemplu este prezentat de revista *Maxi*. Antoine Dauvillier, 52 de ani, din Beauce (Franța), a salvat viața unui om în condiții considerate, practic, imposibile.

Antoine ajunsese să se teamă de momentul în care trebuia să se culce. Un coşmar se repeta, obsedant, la intervale regulate. Imaginile din vis se derulau prin fața lui, ca într-un film: în visul lui, Antoine conducea pe un drum de țară lăturalnic. Pe bancheta din spate se afla, de fiecare dată, micuța Lucie, fiica lui. Deodată, un zgomot surd te ducea cu gândul la o explozie de cauciuc. În momentul următor, se auzea scrâşnetul roților şi peisajul devenea halucinant... În secvența imediat următoare, Antoine se găsea în fața maşinii în flăcări, de data asta. Lucie rămânea, în fiecare coşmar, închisă în maşina cu portierele blocate. Tatăl disperat îşi vedea fiica pierind în flăcări, în timp ce el nu putea face nimic. Aceste imagini terifiante s-au repetat ani de zile. „Mi-am zis că acest vis trebuia să fie o premoniție“, povesteşte Antoine Dauvillier. Explicabil de ce, în toată perioada copilăriei fiicei sale, el a refuzat să conducă atunci când Lucie se afla în maşină, fără ca Louise, soția sa, să bănuiască vreodată motivul comportamentului său.

Într-o frumoasă zi de primăvară a anului 1995, Antoine urma să înțeleagă că obsedantul său vis avea o altă semnificație...

În acea dimineață, Antoine era singur în maşină, pe un drum de lângă Beauce, în spatele unui camion cu remorcă. El a depăşit camionul şi, în acel moment, a auzit un zgomot de explozie. Privind în oglinda retrovizoare, a înțeles că nu el se afla în pericol, ci camionul pe care-l depăşise. Şoferul camionului nu reuşea să mențină controlul asupra vehiculului, astfel încât, în ciuda manevrelor disperate, nu a reuşit decât să se izbească de un copac şi să se răstoarne în şanț, blocând portiera stângă. Vaporii de benzină ieşeau din rezervor. Incendiul era iminent... Ajuns lângă camion, Antoine îl auzea pe şoferul camionului cerându-i deznădăjduit ajutorul. Imagini din vis se suprapuneau peste cele din realitate. În mai puțin de un minut, camionul a fost cuprins de flăcări, înalte de trei metri.

„Eram blocat de o furie incontrolabilă, îşi aminteşte Antoine, urlam la flăcările duşmănoase, ca şi cum ele ar fi fost vii. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Am redevenit lucid când stăteam pe asfalt, cu mâinile arse. Lângă mine, şoferul camionului, întreg şi nevătămat.“ La sosirea echipajelor de salvare, acesta va spune că l-a văzut pe Antoine smulgând portiera rămasă deasupra, deşi aceasta era deformată şi înțepenită, în urma impactului cu copacul. Degeaba a încercat toată lumea să spună că aşa ceva era imposibil, şoferul repeta fără încetare: „Am văzut eu cum a smuls portiera din balamale“. La rândul său, Antoine povesteşte: „N-am ştiut că furia poate decupla forța unui om. Am transpus visul în realitate şi asta m-a înfuriat. Mi s-a părut

nedrept! Această furie, programată în lungi ani de coşmaruri, mi-a dat forţa să pot salva viaţa unui om“.

ı Margareta Scher a fost chinuită într-o noapte de un coşmar teribil: se făcea că un candelabru aflat în camera copilului se prăbuşea peste băieţel, ucigându-l. Afară era un vânt năprasnic, cerul se întunecase, deşi ceasul arăta ora 5 dimineaţa, când, de obicei, se lumina de ziuă. Margareta s-a trezit leoarcă de sudoare. L-a sculat din somn pe soţ, i-a relatat coşmarul pe care l-a avut, dar el a sfătuit-o să se calmeze şi să se culce la loc. Nu era decât un vis. Dar Margareta, cuprinsă de nelinişte, spre a evita primejdia, l-a luat pe copil în patul ei. S-a uitat pe geam: cerul se înseninase, exact în antiteză cu visul ce-o chinuise. Peste câteva ore soţii Scher au fost treziţi de un zgomot puternic venit din camera copilului. Semăna a explozie. Alergând în grabă acolo, au fost martorii unei scene de groază. Candelabrul se prăbuşise în mii de ţăndări peste pătuţul de copil. Margareta s-a uitat la ceas. Acum era ora 5 dimineaţa – ca în coşmar – vântul bătea sălbatic şi ploua cu găleata. Un vis înspăimântător se metamorfozase în realitate.

3.10. „Voci“ salvatoare

ı Margaret Wollner, casnică, trebăluia în bucătăria noii case din Witzehelden, Germania, pregătind prânzul, când, brusc, a apărut fugind fiul ei, Joachim, în vârstă de 10 ani. Înfricoşat, stătea în pragul uşii şi urla: Mamă, ieşi repede din bucătărie, se va întâmpla ceva îngrozitor! Doamnei Wollner i-a fost suficientă o privire asupra feţei palide a fiului ei pentru a realiza că acesta nu o minte. Luând-o în braţe pe micuţa Ulrike, de trei ani, a părăsit în fugă locuinţa.

La câteva secunde, o bubuitură cauzată de gazele degajate dintr-o conductă defectă a cuprins tot imobilul. După eveniment, doamna Wollner l-a întrebat pe băieţel cum a putut anticipa explozia. Habar nu am – a răspuns Joachim. Pur şi simplu, ceva în cap îmi spunea că ceva avea să se întâmple. O voce îmi tot repeta: „Du-te, cheamă-ţi mama şi sora afară din casă, altfel va surveni ceva groaznic“. Replica mamei: „Este o minune. Nici acum nu pot realiza acest lucru.“

Prof. Hans Bender, de la catedra de parapsihologie a Universităţii Freiburg, explică evenimentul într-un alt mod: Există oameni dotaţi cu acest al şaselea simţ. Aici, la universitate, am analizat ani de-a rândul fenomene asemănătoare, în care subiecţii aveau viziuni asupra unor evenimente tragice ce urmau să aibă loc. În cele mai multe cazuri anticipaţia se conştientiza sub forma viselor şi a viziunilor. La copii s-a înregistrat des existenţa acestei capacităţi, al celui de-al şaselea simţ.

ı Această întâmplare o are ca protagonistă pe mama adoptivă a unui copil de şase ani. Joanne Hernandez din West Buckthorn, California, era de mult

adormită, atunci când o voce a trezit-o şi i-a spus: „Joanne, trezeşte-te şi aşază-te pe marginea patului“. Joanne a trezit imediat copilul pe care l-a aşezat alături de ea la margine. Ea îşi aminteşte: „Exact când stăteam pe marginea patului, ținându-mi în brațe copilul, un puternic cutremur de pământ mi-a zguduit casa. Chiar de la primul şoc, fereastra de la marginea patului a plesnit, cioburi mari căzând exact pe locul unde mai înainte dormeam noi. Tot ceea ce am mai putut spune a fost: îți mulțumesc Ție, Doamne!“

Trei nopți mai târziu, o figură mare şi frumoasă, îmbrăcată în alb, a apărut în dormitorul lui Joanne. Apariția nu a înfricoşat-o deloc pe aceasta, pentru că expresia acelui înger era, după cum spune ea, foarte prietenească. „Am vorbit cu un preot despre această întâmplare, iar acesta mi-a răspuns că ceea ce mi s-a întâmplat este de fapt o apariție a unui înger. De atunci, din noaptea aceea, ştiu că Dumnezeu este cu mine în fiecare zi.“

ı Datorită unei premoniții, un bucureştean şi-a salvat fiica de la moarte.

„În ziua aceea i-am spus fiicei mele că poate să se ducă să se joace cu ceilalți copii în fața blocului. Eram destul de obosit şi aş fi vrut să mă întind puțin, nevastă-mea era schimbul doi şi nu m-ar fi deranjat nimeni. De-abia mă aşezasem în pat, trecuseră doar câteva minute de când Mihaela plecase la joacă, că am auzit în minte o voce care-mi spunea: «Cheam-o imediat înapoi, altfel i se întâmplă ceva rău». Mi-am spus că mi s-a părut“, spune Cristian Pîrvu, electrician, „şi am stat mai departe în pat. După doar câteva clipe, am auzit din nou aceleaşi cuvinte şi mi s-a făcut brusc frică. M-am ridicat imediat şi m-am dus la fereastră, chemându-mi fata în casă. Era chiar pe aleea dintre blocuri şi a urcat foarte necăjită că n-am lăsat-o la joacă. Am ținut-o lângă mine la fereastră şi în câteva minute premoniția s-a adeverit: un vecin imprudent dăduse colțul fără să se asigure şi a trecut în viteză pe aleea unde se jucase fetița mea. Dacă ea s-ar mai fi aflat acolo, nebunul n-ar mai fi putut să evite accidentul, iar copilul meu ar fi fost călcat de maşină!“

ı Doamna Maria Florescu din Bucureşti relatează o întâmplare din copilăria sa, în urma căreia îi mulțumeşte lui Dumnezeu că trăieşte.

„Am rămas fără mamă de la nouă luni, o perioadă crescându-mă tata. Pentru a avea un sprijin în casă, a hotărât să se recăsătorească cu o femeie care nu m-a putut suferi de la bun început. De atunci a început calvarul vieții mele. Tatăl meu era plecat mai mereu în deplasări prin țară, cu treburi de serviciu, iar eu rămâneam cu mama vitregă. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată o vorbă bună, chiar şi atunci când mă chema la masă, îmi striga: «Marş şi crapă!». Crescând mare, m-a obligat să muncesc la prăvălia la care ea era proprietară. Timp de învățat nu îmi rămânea, îmi pregăteam lecțiile în tramvai sau în pauza de la şcoală. Cu toate acestea, am fost o elevă silitoare. Dacă mă bătea doar de cinci ori pe zi, mă consideram fericită. Îmi doream atât de mult să-mi fi spus şi mie vreo vorbă bună, dar în vocabularul ei nu exista

aşa ceva pentru mine. Timpul a trecut, astfel că, la vârsta de 13 ani eram hotărâtă să-mi pun capăt zilelor, probabil că ajunsesem în pragul disperării. Nu mai suportam maltratările mamei vitrege. Într-o zi, am luat din prăvălie o sticluţă care conţinea o substanţă toxică şi, dezorientată, m-am dus în pivniţă, pentru a nu mă vedea nimeni. Am deschis sticla, dar, când să beau, am auzit o voce puternică care-mi spunea: «Nu bea, nu bea!» M-am speriat atât de tare că mi-a scăpat sticla din mână şi s-a spart. Din clipa aceea, mi-am dat seama de greşeala pe care voiam să o fac şi am plecat din pivniţă, mulţumindu-i acelei voci care m-a salvat. Se pare că cineva acolo, sus, mă iubea şi tare mi-ar plăcea să cred că era mama care mă veghea mereu".

ι Atunci când Dumnezeu vorbeşte, Carl Stiglich ascultă şi salvează vieţi. Şeful închisorii, în vârstă de 46 de ani, şi-a uimit colegii în momentul în care s-a ridicat intempestiv de la masă în mijlocul unei şedinţe şi a alergat într-un suflet până la lacul din apropiere pentru a salva viaţa unui tânăr care se îneca.

„Am simţit că trebuia să părăsesc imediat şedinţa", spune Stiglich. Pentru mine a fost providenţial. Dumnezeu mi-a spus să ies şi să salvez viaţa acelui tânăr."

După ce a părăsit adunarea, el a ajuns pe malul lacului unde a auzit strigăte de ajutor. Nu a ezitat niciun minut, şi-a scos haina şi cravata, s-a descălţat şi a înhăţat de pe mal o prăjină lungă. După aceea a intrat în apa extrem de rece şi câteva minute mai târziu ieşea la mal împreună cu tânărul, în vârstă de 20 de ani, care căzuse dintr-o barcă de pescuit.

După ce a primit o medalie importantă pentru meritele sale, Stiglich a declarat că nu poate decât să se bucure pentru că a ascultat acea voce şi a reuşit să fie de folos.

Numele celui pe care l-a salvat nu se cunoaşte, însă, fără îndoială, acesta îi va rămâne veşnic recunoscător pentru gestul pe care l-a făcut. Tânărul a fost transportat de urgenţă la spital, unde i s-au acordat primele îngrijiri pentru hipotermie.

ι Ca orice bijutier care se respectă, francezul Maurice Gardinard avea un foarte bun sistem de alarmă la prăvălia sa. Practic, el nu fusese niciodată prădat în cei cinci ani de când practica această meserie. Chiar se simţea în siguranţă, dar nu se ştie niciodată... În iunie 1998, dl Gardinard este vizitat de tatăl unei fete ce urma să se mărite şi care face o comandă pentru un inel cu rubin. Zis şi făcut. Însă chiar în clipele când clientul ieşea din prăvălie, bijutierul aude o voce care-i spune: „Nu trebuia să iei această comandă!" În acelaşi timp, simte cum este luat de umeri şi întors către partea dreaptă a vitrinei. Acolo se găsea o mini cameră de luat vederi. Uimit, Gardinard se duce repede în camera alăturată, unde lucra un ucenic. Nu, acesta nu spusese nimic, nu se mişcase de la locul său. Apoi constată că respectiva cameră video se defectase. Cine îi dăduse acel sfat alarmant? Cine îl cuprinsese de umeri?

Fără să intre în panică, bijutierul se decide, totuşi, să nu dea ascultare „vocii interioare“ şi să onoreze cererea clientului. După o săptămână, acesta soseşte iar la prăvălie pentru a-şi ridica marfa. Era în miezul zilei. După ce a achitat inelul cu rubin, a luat pachețelul de pe tejghea ca să-l pună în buzunar. Deodată, pe uşa principală intră doi bărbați înarmați cu revolvere, îi lovesc cu brutalitate pe cei doi. Apare ucenicul, care este imediat împuşcat cu o armă cu surdină. Bandiții aproape că golesc prăvălia şi dispar în tumultul străzii. Totul a durat mai puțin de cinci minute... În timpul lungii anchete care a urmat, dl Gardinard are iarăşi o claraudiție şi, ca urmare a noului sfat primit, îi spune comisarului că respectivul client trebuie urmărit foarte strict, căci aşa s-ar putea ajunge la făptaşi... Fapt care s-a confirmat după aproape trei luni, când aşa-zisul client a luat legătura cu tâlharii. „Vocea interioară“ nu greşise şi s-a dovedit a fi mai utilă decât camera de luat vederi. Ce mecanism a stat la baza acelor mesaje atât de clare? Cum a colaborat inconştientul cu conştientul? Deocamdată, în locul răspunsurilor, domneşte tăcerea.

ı După cum se confesa revistei *Woman,* Karen Cull, în vârstă de 33 de ani, din Londra, a fost subiectul unei întâmplări aproape incredibile. „Dacă nu mi s-ar fi întâmplat chiar mie, afirmă tânăra, n-aş fi crezut în veci că aşa ceva ar putea fi posibil. La un moment dat, auzeam foarte des o voce în minte, nu ştiu cum să mă exprim mai exact, pur şi simplu o auzeam fără să fi fost nimeni în preajma mea... Repeta «O să fii asasinată» şi avea un ton care mă băga în sperieți. Nu ştiu câte zile am stat ca pe ghimpi. Nimeni altcineva nu mai auzea straniul avertisment şi tocmai atunci când începusem să cred că trebuie să merg la doctor, că mi se pare doar, mi s-a întâmplat totul... Mă întorceam acasă şi mă aflam pe o alee întunecoasă din imediata apropiere a blocului în care locuiesc. Atunci s-a apropiat de mine un bărbat cu fața acoperită cu ceva ca un batic. Agita într-o mână un cuțit cu lama lungă, din acela pentru tăiat pâine, iar în cealaltă o bâtă... Auzeam vocea continuu şi îmi amintesc că prima mea reacție la vederea celui ce mă amenința cu moartea a fost să râd. I-am spus «Nu prea te pricepi să faci asta, aşa-i?» Spre marea mea uimire, tipul a izbucnit în plâns şi mi-a zis că e şomer de câteva luni şi că n-are ce să le dea copilaşilor de mâncare. I-am dat toți banii pe care îi aveam la mine, vreo două lire... Sunt sigură că numai râsul meu nebunesc m-a scăpat de la moarte; eu eram deja avertizată de vocea necunoscută, venită din neant...“

ı Una din modalitățile de manifestare ale precogniției este aşa-numita halucinație auditivă. Subiectul, în anume împrejurări, aude o voce neidentificabilă care – în unele cazuri – îl previne asupra unui eveniment nefavorabil. Evitarea accidentelor prin acest tip de precogniție este însă rară, viitorul este de regulă imuabil. Trebuie amintit că există şi fenomenul „vocilor electromagnetice“, pe care subiectul nu le percepe ca atare, dar pe care le distinge înregistrate în mod inexplicabil pe bandă de magnetofon (în anii ’70,

Telefis Eireann, televiziunea irlandeză, a prezentat două ample dezbateri pe această temă; una dintre ipoteze a fost aceea a vibrațiilor electromagnetice produse pe preconştientul sau inconştientul subiecților respectivi).

Un caz de halucinație auditivă soldat cu prevenirea unui accident a fost acela al lui Maurice Garais, din Reims (Franța). Înaintea unui important meci de rugby, el şi-a parcat maşina cu multă greutate în apropierea stadionului. Dar în momentul când a vrut să iasă din limuzină, aude o „voce“ spunându-i: „Renunță la acest loc, du-te pe strada Sf. Valentine!“ Uluit de acest avertisment, însoțit şi de o recomandare, dl Garais îl întreabă pe polițistul din apropiere dacă nu cumva acesta i-a vorbit. Omul în uniformă neagă. Subiectul nostru stă câteva clipe pe gânduri. Forfota din jurul arenei sportive era în creştere şi, cu toate acestea, el se decide să părăsească locul de parcare respectiv şi să staționeze la o mare depărtare (câteva sute de metri), pe strada Sf. Valentine...

Mutare providențială! La finele jocului, încăierarea dintre suporteri a devenit atât de înfocată şi necontrolată, încât, după răsturnarea unei maşini, s-a produs un incendiu. Mai multe persoane au fost rănite grav. Peste douăzeci şi cinci de limuzine au fost avariate. Maurice Garais a scăpat nevătămat. Când şi-a luat maşina din strada Sf. Valentine, el a constatat cu surprindere că şi alți spectatori procedaseră la fel, luându-se după el. Ulterior, a încercat zadarnic să-l găsească pe polițistul cu pricina, pentru a-i mulțumi. Nu-i venea să creadă că fusese un fel de înştiințare inexplicabilă, că un înger păzitor a intervenit în destinul lui. A devenit cu timpul un pasionat cititor de literatură parapsihologică... Explicația acestei precogniții poate fi următoarea: semnalul de alarmă provenit dintr-una din instanțele inconştientului a fost confundat cu o voce. În general, spun specialiştii, anumite gânduri obsesive capătă uneori concretețea unui glas interior. Subiectul nu-şi mai poate da seama cu certitudine dacă avertismentul este exterior sau are originea în sine însuşi.

Doar dacă semnalul se repetă, această distincție poate fi făcută, dar şi atunci semnele de întrebare rămân suficient de abundente: care este mecanismul halucinației auditive?

3.11. „Voci“ criminale

În urma studiilor efectuate de neurologi şi psihiatri în legătură cu aceste voci invocate de unii criminali odioşi s-a stabilit că ele sunt specifice bolnavilor psihic, respectiv schizofrenicilor. Aceştia omoară ființe nevinovate cu un sadism greu de descris, „auzind“ voci care îi îndeamnă să ucidă. Efectul acestor halucinații este la fel de grav şi la dependenții de droguri care nu mai au nicio cale de întoarcere.

ι Să urmărim în continuare cazul unui astfel de criminal pe care presa l-a denumit „Ucigaşul de vânători“.

La Coshoctan – statul Ohio (SUA) într-o friguroasă zi de noiembrie era înmormântat Jamie Paxter, un tânăr amator de vânătoare. Pastorul rostea

tradiționala interogație biblică: „Cain, ce-ai făcut? Nu auzi cum clocotește sângele fratelui tău? El cere răzbunare... Păcatul care l-a stârnit pe om contra semenilor săi nu va fi iertat până ce păcătoşii nu-şi vor cere iertare Celui de Sus şi până ce mânia Domnului nu se va potoli.“ Lângă groapă, o femeie fragilă, în doliu, cu chipul schimonosit de durere abia se ținea pe picioare. Era Jeanne Paxton, mama celui decedat.

Jamie Paxton era a cincea victimă a unui feroce criminal, în numai câteva luni. Donald Welling, un şofer ce oprise camionul lângă şosea să se odihnească, fusese ucis cu câteva gloanțe. Apoi a venit rândul lui Gary Bradley, care pescuia pe malul unui lac. Omul nu s-a mai întors acasă, cadavrul lui fiind găsit în lac, ciuruit de gloanț. A urmat Kevin Loring, un vânător cunoscut în regiune, el primind un glonte în cap. Oamenii erau cuprinşi de groază. Se stârnise o cumplită panică atunci când a murit împuşcat în spate Claude Hawkins, care se oprise să pescuiască pe marginea unei ape, unde venea adeseori.

De aceste crime în serie a început să se ocupe FBI, convingându-se că autorul e una şi aceeaşi persoană. Iar după uciderea lui Paxton într-o pădure de la marginea oraşului Coshoctan, unde plecase la vânat, presa l-a calificat pe autorul crimelor „ucigaşul de vânători“. FBI a ajuns la concluzia că acesta masacrase vreme de trei ani şi peste o mie de vaci, cai, câini şi pisici, în care descărcase încărcătura unui pistol Mauser.

Au trecut luni de cercetări şi Jeanne Paxton, mama tânărului vânător, era chinuită de ideea de a-l descoperi pe monstru. Îi întocmise şi un portret-robot cu particularități fizice, dar şi psihologice izvorâte din comportament. Convinsă că asasinul se întoarce mereu la locul crimei, a început să scrie scrisori, depunându-le într-o cutie pusă pe locul unde-i fusese omorât fiul. A conceput zeci de scrisori, dar asasinul nu reacționa în niciun fel. Atunci şi-a schimbat tactica, adresându-se ziarului local, ce i-a publicat ciudata corespondență cu unic sens. În scrisori, îl descrie pe fiul ei, Jamie, pasiunea lui pentru filatelie şi posterele jucătorilor de baseball, lipite pe pereții camerei şi priceperea lui la vânătoare. La începutul fiecărei scrisori figura un anunț invariabil: „Cineva prin împrejurimi ştie bine cui îi sunt adresate scrisorile mele“. Ea se adresa direct asasinului: „N-ai remarcat că mâinile tale s-au schimbat în ultima vreme? Priveşte-le cu atenție: ele sunt mâinile unui ucigaş. Niciodată nu-ți vei putea spăla sângele de pe ele! Astfel vor rămâne, pătate, până ce vei muri.“

Nu se ştie ce s-a petrecut în mintea criminalului. Se pare că s-a simțit sfidat şi provocat. Sau poate o obscură remuşcare din străfundurile conştiinței l-a hotărât să reacționeze. Psihologii afirmă că motivul ar fi convingerea că-şi poate continua crimele nepedepsit. Şi el a făcut primul pas greşit, ieşind din anonimatul său. A trimis ziarului local un răspuns dactilografiat semnat „ucigaşul lui Jamie Paxton“. Aici erau suficiente detalii revelatoare pentru portretul criminalului. „Paxton a fost ucis, deoarece eu sunt dominat totdeauna de dorința irezistibilă de a ucide. Ea încă stăpâneşte viața. În ziua când l-am ucis, ieşind din casă eram

ferm convins că cineva va muri de mâna mea. Nu ştiam cine şi unde. Eram ca beat. O voce interioară mi-a şoptit: «trage, trage, nu te teme! Numai aşa te vei simţi bine». Maşina lui Jamie era parcată cu câţiva metri înaintea mea, iar el se uita în zare. Se ducea spre pădure la vânătoare de cerbi. Am ţintit, l-am văzut prăbuşindu-se, l-am mai privit o clipă, apoi am urcat în maşină. Peste cinci minute îl şi uitasem. Beam bere şi mă potolisem... “

Pentru Jeanne Paxton oribila mărturisire scrisă a criminalului a însemnat o victorie personală: stabilise legătura cu cel ce-i omorâse băiatul, îl scosese din bârlog făcându-l să-şi reamintească fapta, pe care, în sminteala lui, o alungase din memorie.

Dar pentru FBI scrisoarea a fost o pistă analizată de zeci de experţi. Ei au lucrat câteva luni trăgând o serie de concluzii: asasinul are între 30–40 ani, o inteligenţă superioară, locuieşte în zona unde s-au comis crimele, e un ins stresat, care nu se poate elibera de suferinţă decât ucigând oameni şi animale. Toate datele intrate în computer au ajutat la întocmirea unei liste de suspecţi. Prin eliminare au mai rămas 12. Iar printre ei şi Thomas Lee Dillon, inginer, căsătorit cu o infirmieră care prin specificul muncii ei nu era acasă în weekenduri. Exact atunci când erau omorâţi oamenii. Un coleg l-a descris ca pe un „om singuratic, necomunicativ, pasionat de arme, petrecându-şi sfârşitul de săptămână străbătând regiunea în lung şi-n lat“. El nu a ascuns prietenilor săi faptul că ucidea animalele care-i ieşeau în cale în timpul plimbărilor.

A fost imediat arestat, întrucât se apropia vânătoarea de cerbi şi el putea face iarăşi victime. Ulterior poliţia a descoperit un revolver Mauser îngropat în grădina lui, iar expertiza balistică a arătat că e arma cu care fuseseră ucise cele cinci victime.

ι Un alt criminal căruia vocile pe care le auzea îi ordonau să ucidă a fost Herbert Mullin din Santa Cruz.

Produs al unui mediu de puternică religiozitate, dusă până la obsesie, Herb a reuşit să surprindă pe toată lumea. Fusese unul din cei mai buni la învăţătură în şcoală şi atât el, cât şi cel mai bun prieten al său, Dean Richardson, erau membri ai prestigioasei echipe de atleţi „Zeros“ a şcolii.

Ceea ce pare să fi determinat degenerarea mentală a lui Mullin a fost moartea lui Dean într-un accident de motocicletă, în iulie 1965. El a început să prezinte simptomele vizibile ale unui dezechilibru de tip schizofrenic – şi-a transformat dormitorul de acasă într-un altar pentru prietenul pierdut şi a rupt logodna cu prietena sa pentru că, spunea el, ar fi homosexual. S-a declarat un opozant conştient al înrolării iminente şi, la aniversarea a douăzeci şi unu de ani, în 1969, Herbert şi-a sărbătorit majoratul anunţându-şi familia uluită că pleacă în India să studieze religia. Şederea într-un spital de boli nervoase, la sugestia părinţilor săi, nu a reuşit să-i atenueze ciudatele fixaţii şi, către sfârşitul anului, era clar că Mullin suferea de schizofrenie paranoidă. A început să folosească substanţe halucinogene şi să audă voci în eter; este discutabilă

legătura dintre aceste două activități, dar dependența sa din ce în ce mai puternică de narcotice n-avea cum să-l fi ajutat prea mult. În următorii doi ani, Herbert Mullin a fost internat şi externat din diferite instituții, pentru ca apoi să recidiveze şi să fie internat într-o altă clinică. Una din consecințele cele mai grave a fost că vocile pe care le auzea au început să-i ordone să ucidă.

Prima dată când Herbert a îndeplinit aceste ordine a fost pe data de 13 octombrie 1972. Se afla la volanul maşinii sale, când a trecut pe lângă un vagabond bătrân, identificat ulterior ca Lawrence White. Mullin s-a oprit, a coborât din maşină şi a ridicat capota, ca şi cum vehiculul s-ar fi stricat. Când „bătrânul White“ a ajuns în dreptul lui şi, pus pe vorbă, s-a oferit să-l ajute, Mullin l-a bătut cu un baston de baseball până când l-a omorât.

Marți, 24 octombrie, el a înjunghiat-o mortal pe Mary Guilfoyle, studentă la un colegiu din campusul universitar Santa Cruz, i-a despicat trupul şi i-a scos mațele cu mâinile goale, lăsând ca resturile să fie ciugulite de vulturi. Şi încă mai auzea vocile, acele voci care nu încetau să-i ordone.

Uneori, glasurile erau diferite – nu cele care îi ordonau să ucidă, ci vocile oamenilor care îl implorau pe Herb să-i ucidă. Astfel că, în decembrie 1972, el a plecat şi şi-a cumpărat o armă. La sfârşitul lunii următoare a împuşcat mortal cinci persoane într-o singură zi.

Herb le-a auzit în continuare, motiv pentru care a şi declarat: „Satan intră în oameni şi îi face să acționeze altfel decât doresc“.

Pe data de 6 februarie 1973, Mullin a împuşcat mortal şase adolescenți care îşi ridicaseră cortul lângă Parcul Național Cowell, din Santa Cruz. La mai puțin de o săptămână după aceea, vocile i-au cerut să-l împuşte pe Fred Perez, pe când lucra în grădina casei sale. Ceea ce vocile nu i-au spus lui Herb a fost că o vecină se uita pe fereastră şi a anunțat poliția.

La numai câteva minute după aceea, Mullin se afla în arest, iar apoi a recunoscut că a comis treisprezece crime.

La procesul său, care a avut loc la tribunalul districtual din Santa Cruz în iulie 1973, apărarea lui Herbert Mullin a susținut – foarte rezonabil, am putea spune – că acuzatul nu era vinovat, din motive de iresponsabilitate; la urma urmelor, fusese diagnosticat cu schizofrenie paranoidă. În mod pervers, jurații au decis că Mullin era, cel puțin după standarde juridice, responsabil de acțiunile sale şi, deci, apt să se prezinte în fața tribunalului. În cele din urmă, a fost acuzat de zece cazuri de omucidere şi găsit vinovat în două crime de gradul întâi şi opt crime de gradul doi. În prezent este încarcerat la închisoarea San Quentin, cu drept de eliberare condiționată în 2025, când va avea 78 de ani.

În multe privințe, Herb Mullin este stereotipul ucigaşului psihopat „vizionar“. Motivația crimelor sale era faptul că el credea, într-adevăr, că vocile şi „mesajele telepatice“ erau îndreptate spre el, ca salvator al lumii. Mullin credea că, prin uciderea unor oameni („micul dezastru“), putea preveni „marele dezastru“ – un cutremur cataclismic, urmat de inundații uriaşe, care ar fi urmat să distrugă California.

Trăsătura cea mai alarmantă a acestei poveşti, altfel tragice, este că Herbert Mullin prezentase simptome ale unei instabilităţi mentale serioase încă din tinereţe şi, măcar în parte, programul statului California pentru persoane cu dezechilibru mintal este responsabil pentru faptul că un om, atât de evident iresponsabil, a fost lăsat atât de mult timp fără o supraveghere de specialitate.

3.12. Halucinaţiile

În urma cazului descris se impune să ne oprim ceva mai mult asupra halucinaţiilor, în special asupra „vedeniilor". Întrebarea care se pune este dacă cei care au „vedenii" sunt bolnavi psihic sau au capacităţi extrasenzoriale? Greu de răspuns atâta vreme cât ştiinţa nu este capabilă, cu instrumentele ei specifice, să stabilească graniţa dintre geniu şi nebunie.

Unii bioenergoterapeuţi au ceea ce se numeşte clarviziune. Se folosesc de această capacitate mai ales când trebuie să pună un diagnostic medical. Pot vedea organele, sistemele şi chiar celulele aşa cum fac aparatele de radiologie sau microscoapele. „Spre deosebire de bolnavii psihic, care văd de obicei imaginile în culorile roşu, negru sau gri, noi putem vedea în toate culorile spectrului de lumină. Ne folosim şi de miros, în cazul alergiilor, ca să vedem ce le provoacă, sau de gust, pentru bolile de stomac. Investigăm cu ajutorul mentalului, dar ne folosim şi de celelalte simţuri. Imaginile pe care le vedem noi vin din afara noastră, din biocâmpurile purtătoare de informaţii ale pacienţilor, şi nu din interior, ca la oligofreni. Diagnosticele puse de noi în acest mod pot fi confirmate şi de analizele medicale obişnuite", explică Maria Kant, medic fizioterapeut şi bioenergetician.

În cazul clarviziunii, persoana este tot timpul conştientă, analizează şi înţelege imaginile. Despre această însuşire se spune că există în fiecare dintre noi, totul este să ne antrenăm pentru a o putea folosi. Percepţia energiilor subtile este diferită, funcţie de structura, personalitatea şi gradul de evoluţie spirituală ale persoanei. Trăirile puternice, de exemplu, pot amplifica această percepţie, iar omul obişnuit se sperie de obicei când aude voci care nu aparţin nimănui, sau vede lucruri invizibile pentru ceilalţi. Antrenamentele de a vedea, auzi sau simţi ceea ce vede, aude sau simte altcineva, se pot realiza mai uşor împreună cu o persoană foarte dragă. Să nu uităm relaţia dintre mamă şi copil: mama ştie întotdeauna când copilului ei îi este bine sau când a păţit ceva.

„Ceea ce vezi şi auzi este decodificarea, prin simţurile aparţinând corpului material, a vibraţiilor pe care le percepi în plan energetic. Suntem ca nişte antene: «prindem» o vibraţie şi în creierul nostru se formează o imagine. Asta se întâmplă şi în meditaţii, modificarea stării de conştienţă determinând atragerea, prin vibraţiile noastre, a unor forme sau culori. E bine de ştiut că în perioada sărbătorilor de Crăciun şi de Paşti cerul e deschis, comunicarea cu Divinitatea e mai rapidă. Omul, datorită postului, devine mai sensibil şi îi pot apărea mai des diferite «vedenii». Totul este să încerci să înţelegi ce se întâmplă

şi să apelezi, pentru lămuriri, la un medic sau bioenergoterapeut“, spune Maria Kant.

Din punct de vedere medical, a devenit astăzi limpede că Freud avea doar parțial dreptate atunci când atribuia fanteziei rolul unei modalități de „scăpare“, de ocolire a realității. Psihiatrii fac o deosebire netă între halucinație și clarviziune. Pentru ei, criteriul posibilului deosebește fantezia de delir, iar emotivitatea deosebește imaginația de fantastic. Halucinația, conform definiției medicale internaționale, este o percepție falsă, senzorială, în care însă nu există obiectul perceput, un moment în care omul crede că a văzut, a auzit sau a simțit ceva pe care noi toți ceilalți nu-l vedem, auzim sau simțim. „Aceşti oameni intră într-un cerc vicios al bolii, ei nu numai că nu recunosc că au o halucinație, dar se comportă ca şi cum iluzia ar fi reală. Ei îşi construiesc un sistem delirant, îl amplifică, trăiesc în el, ceea ce duce la pierderea contactului cu realitatea şi, deci, la psihoză. De ce însă oameni perfect normali au asemenea percepții false şi chiar trăiesc uneori în lumea lor, ştiința medicală actuală nu poate spune cu precizie“, spune dr. Radu Mihăilescu, psihiatru la Spitalul „Gh. Marinescu“.

Părerea ştiințifică este că halucinațiile care nu sunt provocate de o cauză clară (alcool, droguri, traumatisme), sunt produse de modificări ale sistemului dopaminergic, dar aceasta nu e o certitudine. „Blocarea sau modificarea concentrației de dopamină (o substanță chimică care favorizează transmiterea informației şi care se află în creier şi circulă în sânge ca hormon) ar putea fi cauza unor viziuni similare, a unor trăiri paralele sau a episoadelor reale, atât de descrise în cazurile de moarte clinică sau de accidente, în urma cărora pacienții se trezesc cu amintiri pe care nu le-au avut niciodată“, sunt de părere medicii anestezişti.

O categorie aparte sunt pseudohalucinațiile, cele care nu se petrec în „câmpul“ unuia dintre simțurile umane, ci au loc doar în creier şi nu în lumea reală, cazuri aflate la limita dintre înşelătorie şi boală. „Există, ce-i drept mult mai rar, şi cazuri în care bolnavul respectiv poate transmite halucinația, trăirea psihotică şi unei alte persoane, dar aceasta are întotdeauna un psihic vulnerabil, uşor de indus. Este ceea ce se numeşte nebunie în doi şi în România au existat doar vreo 4–5 cazuri într-un deceniu“, adaugă dr. Mihăilescu. Asupra posibilității ca trăirile halucinatorii majore să fie de natură extrasenzorială, medicina nu s-a pronunțat încă. În mod normal, percepția cu alte simțuri nu intră în definiția halucinației, un clarvăzător ştie fără să vadă despre existența unui lucru sau a unui fenomen, dar pe care noi îl vedem, îl percepem sau care poate fi verificat. Dincolo de aceasta, pentru un psihiatru, orice experiență a unui medium de comunicare a unei alte realități decât cea verificabilă este indicația unei boli psihice. Desigur, marile mediumuri au fost şi nişte mari singuratici şi tot Freud este cel care constată la aceştia existența unei deviații schizoide, izolarea simțurilor fiind una din cauzele producerii halucinațiilor, a delirului şi a sindromului de depersonalizare. „Medical însă o persoană care «vede» realități

din afara spațiului trăit, care are așa-numita trăire dublă, dar nu recunoaşte că aceasta nu este reală, poate fi ori un şarlatan, ori un bolnav psihic. Dacă se va dovedi existența unei a treia posibilități, psihiatria va trebui rescrisă“, mai spune dr. R. Mihăilescu.

Cercetările au arătat că insuficienta alimentare cu oxigen provoacă viziuni ale unei lumini strălucitoare, imagini de tuneluri şi trezirea unor amintiri adânc îngropate în memorie. La fel şi pierderea abundentă de sânge, ca în cazul unor accidente. Stimularea corticală a determinat apariția călătoriilor în afara corpului, episoadele de vis şi experiențele mistice. Problema este complicată, iar cercetările asupra creierului uman sunt dificil de efectuat. Până când vom cunoaşte exact toate componentele şi regulile de funcționare ale „computerului“ uman, să nu ne grăbim a-i trimite pe toți cei cu „vedenii“ la spitalul de nebuni, dar nici să-i venerăm pe toți ca pe nişte Mesia. Oricum, va fi interesant de aflat şi cum vor fi explicate experiențele, trăirile religioase ale epilepticilor, clarvăzătorilor, ca şi cele ale persoanelor care au suferit o moarte clinică.

Să urmărim în continuare câteva cazuri interesante de halucinații şi vise înşelătoare.

ı O pătrundere într-o altă dimensiune temporală au avut-o Linda şi Eduard Marjori, din Dallas:

„Linda m-a avertizat să reduc viteza, pentru că intrăm în ceață. Nu-mi dădeam seama cum de a apărut acest fenomen meteo într-o perioadă în care nici nu se punea problema de aşa ceva. Am aprins farurile de ceață şi am redus viteza la 25 de mile. Am rulat prin ceață cam o milă când, brusc, ceața a dispărut. Spre uluiala noastră, am constatat că greşisem drumul dar, curând, aveam să ne dăm seama că nu era aşa. Nu recunoşteam mediul ambiant. Pe acea porțiune de şosea trebuia să fie numai şes, dar eram înconjurați de dealuri, iar în depărtare se vedea un lanț muntos. Totuşi, panoul de direcționare a circulației indica clar că, până la Amarillo mai sunt 124 de mile. La un moment dat, pe autostradă a trecut un autovehicul ciudat, un mijloc de locomoție care nu semăna cu nimic cunoscut. A oprit la marginea carosabilului şi, din el a coborât un om care, totuşi, nu era om. Nu mi-am dat seama ce avea în plus sau în minus. Ni s-a adresat într-o limbă total necunoscută, limbă de originea căreia soția mea, care este filolog, nu a putut să-şi dea o părere. Străinul, văzând că nu ne înțelegem, ne-a indicat cu mâna o direcție şi noi am pornit într-acolo. După câteva secunde eram din nou pe autostrada cunoscută, în peisajul cunoscut.“

ı Dacă fenomenul din cazul precedent a avut ca efect nedumerirea, cel pe care l-au trăit frații Jo, Michael şi Terez Lowelei a fost menit să le strecoare groaza în suflet. „Până la întâmplarea pe care am trăit-o, despre fenomenele de la mila 123 de pe autostrada Amarillo-Terbad am crezut şi nu prea. Dar, trăind pe viu acea groaznică întâmplare, nu numai că am ajuns a crede, dar am

făcut jurământ să nu mai călcăm pe acolo. Ne-am apropiat de mila fatidică când, brusc, totul în jurul nostru s-a întunecat, iar motorul s-a oprit. Deodată, din întuneric a apărut un mic bulgăre de foc. A intrat prin parbriz şi i s-a aşezat lui Jo, care era la volan, pe umăr. Eram ca paralizaţi. Din uluire ne-a scos chiar „oaspetele“: Mergeţi înainte orice s-ar întâmpla. Să vă întoarceţi nu se poate. Menţineţi viteza la 20 şi să nu credeţi în ceea ce o să vedeţi, altfel veţi fi pierduţi. Nu viraţi nici la stânga nici la dreapta şi nu vi se va întâmpla nimic. Călcaţi orice, dar nu deviaţi de la drum pentru că totul este miraj. Dacă ocoliţi veţi muri într-un accident. Eu am să fiu cu voi, aici, să luptăm împotriva maleficului.

Şi calvarul a început. În faţa noastră s-a deschis o poartă mare, din fier, cu un zgomot asurzitor. Era intrarea într-un cimitir. „Înainte şi nu credeţi. Este miraj“, spunea globul. Am intrat pe o alee străjuită de nişte cavouri ale căror capace s-au ridicat din ele ieşind mai mulţi zombi. Veneau înspre noi cu mersul lor înţepenit se urcau pe capotă, încercau să-şi bage mâinile descărnate prin parbriz. „Înainte şi treceţi peste tot. E miraj“, ne încuraja globul. Ne simţeam cuprinşi de groază. Dacă n-ar fi fost globul acela Divin cu noi, cred că am fi înnebunit. Terez şi-a pierdut cunoştinţa, dar globul mi-a spus să-i dau câteva palme ca să o trezesc, altfel va înnebuni sau va muri. Am făcut-o şi şi-a revenit.

Coşmarul a continuat. În faţă ne-a apărut un car mortuar condus de Moartea însăşi. Din car ieşeau membre de morţi, coborau, mergeau. Să vezi picioare deplasându-se singure, mâini târându-se, să auzi urlete şi râsete demonice fără să-ţi pierzi firea este peste poate. Dar pe noi ne susţinea globul. „Înainte, nu ocoli.“ Am trecut prin carul mortuar ca printr-o iluzie. Deci, fusese un miraj. Am început să prindem curaj. Deodată, în faţă ne-a apărut alt obstacol. O groapă imensă, plină cu şerpi de foc, cu cadavre vii care se căţărau pe pereţi vrând parcă, să iasă, dar cădeau şi o luau de la capăt. La un moment dat, pe unul dintre pereţi au apărut mama şi tata fixaţi în piroane. Strigau la noi să oprim şi să-i ajutăm să scape. „E miraj. Sunteţi pe şosea. Nu e nicio groapă şi niciun părinte. Treceţi şi veţi scăpa de demoni.“ Ne-am dat seama că Jo este un om tare. Şi-a continuat drumul şi, după ce am trecut peste groapă, am ieşit în lumină. În urma noastră o altă poartă s-a închis şi noi am reapărut pe autostradă. Eram la mila 125. Globul a dispărut şi el, dar pe umărul lui Jo a rămas un mic semn de arsură.

ι În 1990, în Wyson, o localitate mică din Pennsylvania, s-a întâmplat ceva uluitor. Dintr-unul dintre puţinele autobuze care opresc acolo, coboară un bărbat roşcat, mic de statură. Le spune oamenilor că nu are unde înnopta şi i s-a recomandat ferma familiei Wiston, care închiria, dacă avea bani. Străinul le-a spus că are destui şi se va duce la această fermă imediat. Aceasta a fost ultima oară când cineva l-a mai văzut, căci, după trei zile, s-a descoperit într-un râu trupul străinului cu păr roşu, ce părea că se înecase. A fost anunţat

şeriful şi autopsia a relevat că fusese ucis şi aruncat apoi în râu. Bănuiala a căzut asupra familiei Wiston, dar aceştia au jurat pe Biblie că nu ajunsese la ei. Neexistând dovezi, cazul a fost închis, nerezolvat. La un an după această tragedie, familia Wiston a hotărât să se mute în Virginia şi a vândut ferma soților Ethel.

Dar imediat după sosire, dna Ethel s-a îmbolnăvit de nervi. I-a spus soțului că la parter ar fi descoperit cu spaimă pe acel bărbat roşcat ce se lupta cu disperare, apărându-se de loviturile de satâr ale dlui Wiston. Soțul nu a crezut-o, spunând că are o imaginație prea bogată. Dar a doua zi, către seară, chiar Ethel a auzit zgomote. S-a repezit jos şi a văzut pe ultimele trepte ale scării cum doi bărbați se luptau. Era omul cel roşcat şi dl Wiston, care îl lovea cu furie. Şi astfel a trebuit să recunoască faptul că soția lui nu fabulase. Dar în continuare vedeau seara aceeaşi scenă ce-i speria cumplit. Au apelat la ajutorul preotului. Acolo avea loc o minune, şi cei doi să se roage pentru cel „fără odihnă". Preotul le-a spus că „străinul" prin aparițiile lui voia să le arate locul şi cum a fost ucis.

Situații de acest fel sunt reale şi înspăimântătoare.

ı Peter Russel rula cu camionul său pe şoseaua ce cobora Dealul Hinton, în seara zilei de 20 septembrie 1985, la orele 23,30. La aproximativ opt mile sud de Blue Bell Hill, în apropiere de localitatea Madstone, el a observat în fața sa un automobil, şi totul părea să se desfăşoare normal până în momentul în care roțile din față ale camionului au trecut peste ceva despre care Peter a crezut că este trupul unei femei.

A apăsat cu putere pe frână, a oprit şi a coborât în grabă, cu inima bătându-i să sară din piept. Deja apăruseră lângă el un ofițer de poliție şi un alt bărbat care spunea că este medic. Acesta din urmă a declarat că nu el a omorât femeia, iar Peter şi-a închipuit că era vorba de femeia de sub roțile camionului său, dar era convins că aceasta murise înainte ca el să treacă peste ea. Nu băuse nimic şi nu s-a opus testului cu fiolă; ofițerul de poliție i-a spus apoi că situația este sub control şi i-a îngăduit lui Russel să plece acasă.

Într-un interviu acordat presei ulterior, Peter a adăugat şi alte detalii: el şi-a amintit că maşina din fața lui a trecut mai înainte peste ceva, după care a oprit; că a văzut figura unei femei cu părul cărunt care zăcea cu fața în jos şi care avea sânge în păr; că doctorul era prea tânăr; că polițistul a apărut câteva minute mai târziu; şi că a ajutat la căratul cadavrului într-o pătură, pe marginea drumului.

Câteva zile mai târziu, când un prieten al lui Peter a verificat la poliția din Madstone, s-a aflat că nu se înregistrase niciun accident rutier sau vreo victimă şi niciun medic nu raportase ceva asemănător. Peter, director la o companie de geamuri din localitatea Paddock Wood, Anglia, s-a prezentat atunci la poliție pentru a povesti întâmplarea, mergând apoi cu polițiştii la locul accidentului. „Am găsit urme de frână, ceea ce vine în sprijinul povestirii domnului Russel",

a declarat inspectorul de poliție Chris King, „dar dacă a existat într-adevăr un cadavru, atunci trebuia să găsim urme de sânge pe şosea. Dacă evenimentul a avut cu adevărat loc, atunci este evident că a fost vorba de o mare păcăleală.“

Peter Russel este şi în momentul de față stupefiat: „Ori a fost o înscenare pentru a opri alt camion şi nu eu eram persoana vizată, ori a fost un fel de punere în scenă, ceva ce nu a ieşit cum trebuie. Sau a fost un accident fantomă, ceva-ceva tot a fost.“

ı Leny McDermot, o fată de paisprezece ani din New York, avusese conflicte puternice cu unul dintre profesorii săi, care nu îi tolera modul non-conformist de gândire şi exuberanța ideilor privitoare la istoria SUA. La un moment dat, Leny visează că şcoala arde din temelii şi ea se află la una din ferestre, făcând semne disperate cu mâna celor de afară. Dar nimeni nu intervine şi flăcările se apropie devoratoare de ea...

Trezindu-se cutremurată după acest coşmar, fata îşi pierde din aroganță, devine tăcută şi se izolează de anturajul clasei. Începe să nu mai aibă randamentul obişnuit şi asta pune pe gânduri atât părinții, cât şi pe profesorul de psihologie. La insistențele acestuia, eleva cedează şi îi mărturiseşte că vine cu frică la şcoală şi că ar vrea să se mute de acolo, însă nu suflă o vorbă despre coşmar... care revine, cu acelaşi scenariu insuportabil. Timpul trece, Leny intră în vacanță şi abia atunci, pe când nimeni nu era în clădire, se produce un incendiu de proporții din cauza instalației electrice. În sfârşit, Leny răsuflă uşurată şi relatează mamei sale obsesia nenorocirii apărute în vis.

ı Samuel Pitt, tot din New York, a plătit costisitoare consultații psihiatrice pentru a putea scăpa de depresiunea nervoasă provocată de următorul vis: se vedea pur şi simplu zburând cu maşina peste un râu, ocolind podul şi aterizând pe un teren mlăştinos, iar limuzina se afunda încet-încet în smârcuri, el neputând s-o părăsească. Coşmarul se repeta cam de două ori pe săptămână, fără ca să apară vreun detaliu în plus. Dl Pitt a putut identifica, cu ajutorul psihiatrului, traseul respectiv: era drumul pe care tatăl său îl făcea zilnic, pe când familia trăia în Pennsylvania şi Samuel avea şase ani. În apropierea şoselei se afla un aeroport şi micul Sam îşi dorea ca şi maşina tatălui său să poată să-şi ia zborul... Medicul a descifrat în aceste fragmente de experiență infantilă atât o speranță, cât şi o spaimă. Într-adevăr, pacientul nu folosise până la vârsta de patruzeci şi doi de ani avionul! Astfel, la sfatul psihiatrului, Samuel Pitt face o primă călătorie, „de probă“, cu un aparat de zbor, pe ruta New York – Baltimore. Stresul acestui voiaj a fost imens, dar la aterizare simte o uşurare binefăcătoare. Repetă experiența de câteva ori şi curând psihiatrul îl vede eliberat de obsesia coşmarului... Iată cât de înşelătoare pot fi mesajele viselor. Decodificarea lor e deosebit de complicată. Însuşi Freud a revenit de multe ori asupra teoriilor sale publicate pentru prima oară în 1900.

ı **Extazul mistic.** Studiul şamanismului, al călugărilor, yoghinilor, membrilor unor secte, a lărgit numărul celor care au sau au avut halucinaţii. În această categorie trebuie adăugaţi şi misticii. MISTICA înseamnă iluminare pe cale spirituală, noţiune mult discutată, care include: tăcerea, neconstrângerea, iubirea şi cunoaşterea vizionară. Toţi misticii iudei, creştini şi musulmani, precum şi yoghinii au relatat despre voci interioare şi fantasme; la fel, mulţi sfinţi.

Scriitori ca Gustave Meyrink, D. H. Lawrence, J. B. Beresford, Honoré de Balzac au consacrat acestei teme unele cărţi. Cunoaşterea prin experienţe mistice, extatice, a fost larg răspândită prin şamani, personaje care au existat la toate popoarele şi care erau aparent sănătoşi. Marele psiholog C. G. Jung a avut o revelaţie citind traducerea făcută de Richard Wilhelm unui text de yoga chinez de acum 2000 de ani, intitulat *Taina florii de aur,* dedicat experienţelor de extaz mistic pentru cunoaştere filozofică. Filozoful Henri Bergson, în *Les deux sources de la morale et de la religion* recunoaşte superioritatea Orientului în cunoaşterea spirituală pe calea extazului mistic. La acestea mai pot fi adăugate *Viziunea despre lume a gânditorilor indieni* a cunoscutului medic şi filosof Albert Schweitzer şi *Experienţa conştiinţei cosmice* scrisă de Richard M. Bucke, în care sunt descrise experienţe de extaz mistic, pline de halucinaţii vizuale, voci interioare şi de senzaţia dezvăluirii unor taine profunde. Etapa finală a extazului mistic este „unio mystica“, a unirii cu Divinitatea. Întoarcerea la viaţa normală îl lasă pe cel care a efectuat o „călătorie extatică“ epuizat şi de multe ori fără a putea descrie viziunile avute.

Trebuie menţionat că aproape toate cărţile sacre ale religiilor lumii, cum sunt: Tao De Jing, Upanişadele, Biblia şi Coranul, cărţile sufice (arabe) şi hassidice (iudaice) abundă de extaz mistic. O renaştere hassidică a avut loc în secolul XX prin intelectuali şi artişti cum sunt: pictorul Marc Chagall, filozofii B. M. Levin, Elie Wiesel şi... musicaluri cum sunt The Fiddler on Roof şi Porgy and Bess. O religie tipic mistică este budismul, cu aproape 1 miliard de adepţi.

Ca în cazul oricărui fenomen spiritual, domeniul halucinaţiilor a avut şi... şarlatani. Se ştie că preoţii egipteni provocau apariţii şi fantasme prin combinaţii de oglinzi şi fumul unor plante. În Evul Mediu şi Renaştere, oglinzile au fost larg răspândite pentru a produce viziuni şi apariţii. O descriere ştiinţifică, bine documentată, a oglinzilor magice a fost tradusă şi în limba română: este *Oglinda* bine-cunoscutului Jurgis Baltrusaitis.

În cazul unei singure persoane, prin izolare, concentrare, meditaţie se poate ajunge la stări extatice, după un antrenament de lungă durată. Calea folosirii drogurilor halucinogene este mult mai accesibilă, veche de când lumea şi folosită de vrăjitori şi şamani sau de tinerii drogaţi din zilele noastre. Deşi metodele de producere a extazului diferă substanţial, mecanismul biochimic final este acelaşi, implicând dopamina.

Printre fenomenele halucinațiilor mistice se numără vedeniile şi vocile divine, persoanele în cauză afirmând că s-au întâlnit cu Dumnezeu, cu Fecioara Maria ori cu alți sfinți, sau le-au auzit vocile, dându-le porunci divine care să fie transmise oamenilor.

În cele ce urmează ne vom ocupa de două astfel de cazuri, unul în Franța şi altul în România, care au devenit celebre şi care au implicat autoritățile judiciare ale timpului.

ι **Ioana D'Arc – un fel de pasăre Phoenix**. În mitologie, pasărea Phoenix a fost considerată, de vechii egipteni, o pasăre fabuloasă, unică pe lume care, atunci când îşi simțea sfârşitul, o dată la 500 de ani, se arunca în foc şi renăştea din propria ei cenuşă. Despre marea eroină a Franței medievale s-au scris multe sute de cărți. Din copilărie, Ioana a avut şi avea mereu vedenii cereşti, care o îndemnau să lupte alături de regele Franței. A căzut prizonieră şi a fost judecată de un tribunal al Inchiziției, şi condamnată la moarte prin ardere pe rug. A fost arsă pe rug la 30 mai 1431. A fost beatificată în 1909 şi canonizată în 1920. În anul 1435, o femeie îmbrăcată în uniformă de soldat a apărut în localitatea Saint Privey din Lorena. Ea a susținut că este Ioana d'Arc. A reînviat aceasta din propria ei cenuşă?

Ioana d'Arc s-a născut la 7 ianuarie 1412, în satul Domremy, din Comitatul Champagne, ținutul Lorena. Pe tatăl ei l-a chemat Jacques şi pe mama Isabelle, poreclită Zabillet. Erau o familie de țărani înstăriți şi credincioşi. Ioana a avut trei frați mai mari şi o soră mai mică. Nu avea carte, ea însăşi declara că „nu ştiu nici A, nici B". Se ducea la biserica din satul său şi se spovedea săptămânal. De tânără, se ducea cu oile şi cu vitele la păşunat. Învățase să toarcă şi să coasă foarte bine.

Începând cu vârsta de 13 ani, Ioana a avut vedenii cereşti, sub înfățişarea Sf. Mihail şi a Sf. Ecaterina şi Margareta, însoțite de îngeri, vedenii care i-au apărut tot mai des. Îi înfățişau „o mare jale în care se găsea regatul Franței" şi vedeniile o îndemnau să vină „în ajutorul regelui Franței". În conştiința Ioanei a apărut convingerea că ea a primit misiunea divină de izbăvire a țării sale.

Comandantul cetății Vancouleurs era un căpitan. La insistența Ioanei, unchiul ei a condus-o pe l februarie 1429 la acest căpitan. Acesta a refuzat s-o primească. Într-o zi, Ioana l-a recunoscut pe căpitan, deşi nu-l văzuse niciodată. Vocea divină a ajutat-o pe Ioana să-l recunoască. După două refuzuri, căpitanul a primit-o. Ea l-a rugat s-o ajute să ajungă la curtea lui Carol a VII-lea (1422–1461), deoarece are poruncă de la Dumnezeu să-1 ajute pe rege în lupta cu englezii. Ioana i-a spus căpitanului că în popor circulă zicala că „o femeie a dat pierzării regatul şi o fecioară îl va izbăvi". Şi tot atunci, Ioana i-a spus căpitanului: „Eu sunt aceea care voi lupta pentru reîntregirea Franței". Căpitanul a fost convins de tot ce a spus Ioana. Locuitorii din Vancouleurs i-au cumpărat Ioanei pantaloni de ostaş, jambiere, pinteni, un cal şi o sabie şi, însoțită de

cavaleri şi ostaşi, s-a dus la curtea lui Carol al VII-lea. Căpitanul i-a raportat lui Carol că poate să o primească.

Îmbrăcată în uniformă de soldat, cu stindardul ei în mână, însoţită de cavaleri şi ostaşi, Ioana a plecat, la 12 februarie 1429 spre curtea lui Carol al VII-lea. După mai multe peripeţii cu ostaşii englezi, Ioana a ajuns la 23 februarie 1429 la castelul din Chinon, una din reşedinţele preferate ale lui Carol al VII-lea. Acolo, a fost supusă unei amănunţite anchete, menită să-l edifice pe Carol al VII-lea şi apoi s-o primească în audienţă. În 28 februarie 1429, Ioana, fără să-l fi văzut vreodată pe viitorul rege şi ajutată de vocea divină, „l-a recunoscut pe Carol al VII-lea, care se afla deghizat în uniformă de soldat" în mulţimea de pe străzile oraşului Chinon. Între timp, Ioanei (care nu intrase la viitorul rege), i s-a furat sabia cu teacă cu tot. I-a rugat pe cei ce o anchetau să-i caute sabia, sabie care, spunea Ioana, se află ascunsă sub pământ, în spatele altarului din biserica Sainte Catherine din Fierbois. Cele spuse de Ioana s-au adeverit. După curăţarea sabiei, s-a văzut că pe ea erau gravate cinci cruci. După câteva zile de la găsirea sabiei, Carol al VII-lea a primit-o pe Ioana în audienţă şi a fost de acord cu intenţiile ei. I s-au încredinţat Ioanei forţele militare necesare campaniei de despresurare a Orleans-ului, a Parisului şi a altor mari oraşe.

În 22 martie şi 5 mai 1429, Ioana le-a adresat englezilor faimoasa scrisoare-ultimatum, prin care i-a somat: „Daţi-i Fecioarei Ioana, cea trimisă de Dumnezeu, împăratul din ceruri, cheile tuturor oraşelor paşnice pe care le-aţi cucerit şi cotropit în Franţa... Am venit aici din porunca lui Dumnezeu, împăratul din ceruri, trup din trupul lui, pentru a vă alunga din Franţa". Călare, îmbrăcată în uniformă de soldat, în armură, încinsă cu sabia şi cu stindardul religios în mână, Ioana d'Arc simboliza lupta de eliberare a Franţei. La 8 mai 1429 a fost eliberat oraşul Orleans; la 12 iunie 1429 a fost eliberată localitatea Largeau; la 18 iunie 1429 a fost eliberată localitatea de la Patay; la 10 iulie 1429 a fost eliberată localitatea Troyes; la 17 iulie 1429, Carol al VII-lea a fost uns şi încoronat rege al Franţei, aşa cum îl asigurase Ioana. În 8 septembrie 1429 Ioana a fost rănită; s-a vindecat repede. La 23 mai 1430, în lupta de eliberare a oraşului Compiégne, Ioana a fost luată prizonieră de ostaşii francezi, care luptau împotriva lui Carol al VII-lea. La 4 noiembrie 1430, francezul Carol de Montereau, duce de Lorena, a vândut-o pe Ioana d'Arc englezilor, care o duşmăneau de moarte.

La 9 ianuarie 1431 (în 7 ianuarie Ioana împlinise 19 ani), la Rouen, în faţa unui tribunal al Inchiziţiei, avându-l ca preşedinte pe episcopul francez Pierre Cauchon (trecuse de partea englezilor), s-a deschis un proces contra Ioanei d'Arc. Aceasta a fost acuzată de superstiţii, de grave erezii, de vrăjitorie şi ca fiind o mare schismatică. Într-una din zilele procesului, Ioana le-a spus celor şapte judecători: „Am primit într-adevăr o misiune de la Dumnezeu..."; „ştiu că regele meu va redobândi regatul Franţei"; „ştiu bine că ei (englezii – n.n.), vor fi izgoniţi din Franţa, afară de cei care vor muri aici şi că Dumnezeu va

da izbândă francezilor împotriva englezilor“. Procesul a durat şase luni, până la 30 mai 1431, când Ioana a fost arsă pe rug. În acest interval de şase luni, Ioana a fost chinuită, legată de picioare şi de mâini cu lanțuri groase. În lunile aprilie şi mai 1431, Ioana a refuzat să mai mănânce, deoarece, din cauza durerilor şi a chinurilor, voia să moară în temniță. Atunci, s-a hotărât ca o femeie din afară să stea permanent cu Ioana în temniță şi să o hrănească cu forța. În ziua de 30 mai 1431, Ioana a aflat că va fi arsă pe rug. Şi ca lumea să n-o vadă pe Ioana plângând şi suspinând, i-a fost învelită fața cu voaluri negre. Legată cu mâinile în față, a fost transportată într-o cabrioletă sub paza ostaşilor englezi călări, până în Piața Veche a oraşului Rouen şi urcată apoi pe un eşafod. Nimeni nu i-a putut vedea fața şi corpul, acesta fiind învelit cu o togă neagră. Călăul a legat-o şi a aprins rugul. Ioana a strigat „Iisuse“ şi a repetat strigătul de mai multe ori. Au asistat la această jalnică ceremonie peste zece mii de oameni, toți cu lacrimi în ochi şi blestemându-i pe englezi. Călăul a spus celor de față că Ioana a murit de o moarte îngrozitoare.

Toți cei răspunzători de moartea Ioanei d'Arc au sfârşit, la rândul lor, de o moarte ruşinoasă. Din numărul mare al acestora, dăm numai două exemple: maestrul Nicolas Midi, martor mincinos în procesul Ioanei, s-a îmbolnăvit în curând de lepră şi peste şase luni a murit. Episcopul Pierre Cauchon, care o anchetase de mai multe ori pe Ioana, a murit în 1442, subit, în timp ce i se rădea barba. Profeția Ioanei d'Arc s-a înfăptuit. Englezii au fost izgoniți din Franța în 1453.

După patru ani de la arderea pe rug a Ioanei, o femeie de statura Ioanei, îmbrăcată în uniformă de ostaş, a sosit în localitatea Saint Privey, din ținutul Lorenei. Această femeie-soldat a susținut că a evadat din fortăreața Beaulieu (ce aparținea lui Jean de Luxembourg, conte de Ligby, căpitan general al Picardiniei) şi s-a angajat, pe timp de patru ani, în serviciul armatei pontificale (papă era atunci Calixt al III-lea), sub numele de Claudia, şi a susținut tuturor că ea este Ioana d'Arc. Claudia s-a dus în satul Domremy. S-a prezentat lui Jacques şi lui Isabelle, care au recunoscut că este fata lor; fraților Pierre şi Jean, care au sărutat-o ca pe sora lor; toți ai casei au mulțumit lui Dumnezeu că a făcut această minune. Pe Claudia au recunoscut-o: toți locuitorii din Rouen, Maria de Anjou (1404–1463), soția regelui Carol al VII-lea, Iolanda de Aragon (soacra lui Carol al VII-lea), Pierre de Cauchon (1371–1442), preşedintele plenului de judecată (care a anchetat-o de zeci de ori), căpitanul Robert Baudricourt şi alți oameni mari, sus-puşi. În 1436 Claudia s-a căsătorit cu Robert Des Armoise, care a recunoscut-o. În 1439, Claudia şi-a făcut reintrarea în Orleans, oraşul pe care spunea ea că l-a eliberat. Toți locuitorii Orleans-ului au fost convinşi că Ioana d'Arc a reînviat. Toți admiratorii Claudiei au considerat-o ca renăscută din cenuşa Ioanei d'Arc. A fost o minune dumnezeiască?

Nu se ştie cât a trăit Claudia. Întâmplările finale cu Ioana d'Arc, dacă au fost, sunt ținute în mare secret. Cred că femeia care a stat timp de două luni

cu Ioana în temniță va fi avut dublu rol. De ce lumea nu a putut să vadă fața Ioanei înainte de a fi arsă pe rug? O fi ars pe rug femeia din temnița Ioanei? Să fi fost un aranjament al Papei de la Roma? Să fi fost un aranjament al regelui Carol al VII-lea? Singurul care ştie ce s-a întâmplat cu Ioana este bunul Dumnezeu.

ı **Minunea de la Maglavit.** Petrache Gh. I. Lupu, cunoscut sub numele de Petrache Lupu, s-a născut la 12 octombrie 1907, ora nouă, în Maglavit, plasa Calafat, jud. Dolj, fiul lui Gheorghe I. Preda Lupu şi al Floarei. Era surdomut din naştere. Nu a urmat cursurile şcolii primare, neputând vorbi şi auzi. La 12 ani s-a făcut cioban. Stâna de oi era pe malul Dunării. La 21 martie, Petrache Lupu, luat la armată, a fost amânat cu serviciul militar din cauza unei otite supurante. La 19 martie 1930, Petrache Lupu a fost amânat a doua oară de armată, din cauză că nu putea auzi şi vorbi. La 10 martie 1931, Petrache Lupu a fost lăsat la vatră, fiind dispensat medical. Petrache Lupu a fost clasat: „Impropriu serviciului militar pentru surdomutism de proveniență ereditară". A avut două căsătorii şi doi copii: Alexandru şi Mihai. Duminica se ducea la biserică pentru a se ruga să se facă sănătos. După ce l-a văzut pe „Moşu", Petrache Lupu a putut vorbi lumii câțiva ani la rând despre pocăință, pentru a i se ierta păcatele. În dimineața zilei de 14 decembrie 1994, la orele 7.00, Petrache Lupu a închis ochii pentru totdeauna.

În ziua de vineri 15 iunie 1935, în jurul orelor 16.00 – 17.00, Petrache Lupu (care avea 28 de ani), însoțit de cei doi ciobani ai lui, se întorceau acasă, după o zi de muncă, de la stâna de oi ce o aveau împreună. Drumul lor trecea printr-o pădure situată la doi kilometri de Maglavit. În locul numit „La Buturugi", Petrache Lupu a fost întâmpinat de un „Moş" cu figura blândă şi cu barba albă până la picioare, înconjurat de un nor alb, şi care stătea în aer, la două palme de pământ. Petrache Lupu, transfigurat, a căzut în genunchi şi l-a auzit pe „Moşu" spunându-i: „Să te duci în Maglavit şi să spui oamenilor că eu m-am arătat ție. Iar ei să se lase de rele, de hoții, de crime şi nelegiuiri, să nu mai lucreze în zilele de duminică şi de sărbători, să se roage în biserică, să se pocăiască; altfel mare prăpăd şi necazuri vor veni peste ei". Cei doi ciobani cu care plecase acasă, l-au văzut pe Petrache Lupu în genunchi şi vorbind cu cineva, pe care ei nu-l văzuseră. Aceşti doi ciobani au observat că lui Petrache Lupu îi revenise graiul, a auzit şi a vorbit clar pentru prima oară, dar uşor peltic. Petrache Lupu nu a dat ascultare ce-i spusese „Moşu". În următoarea vinere, în acelaşi loc „Moşu" i s-a arătat a doua oară. Acesta l-a certat pe Petrache Lupu că nu a dus la îndeplinire ce i s-a spus data trecută şi chiar i-a vărsat găleata cu laptele muls de la oi, ce o avea în mâna stângă. Petrache Lupu i-a răspuns „Moşului" că i-a fost ruşine de oamenii din Maglavit şi că aceşti oameni tot nu l-ar fi crezut. După această discuție, Petrache Lupu s-a dus la preotul Nicolae Bobin din Maglavit şi i-a spus ce i se întâmplase. Preotul Bobin nu l-a crezut, gândind că sunt vedenii datorate muncii, căldurii

şi secetei. În zilele de 25 şi 27 iunie, ziarul *Dimineața* a scris despre minunea de la Maglavit. Abia atunci preotul Bobin s-a gândit că cele spuse de cioban sunt adevărate. Preotul a conchis că Petrache Lupu nu a fost ales de Dumnezeu nici ca om, nici ca cetățean, ci ca creştin, fiind fiu al Sfintei Biserici. În urma acestui raționament, preotul Bobin a considerat că este îndreptățit să se ocupe de Petrache Lupu pentru a-l învăța ce cuvinte să folosească şi cum trebuie să gesticuleze.

Câteva din ziarele vremii au relatat despre minunea de la Maglavit. Oamenii, auzind despre această minune, s-au îndreptat spre Maglavit, unii din simplă curiozitate, alții suferind de diferite boli, crezând că acolo s-ar putea vindeca. Spre Maglavit s-au îndreptat călugări, preoți, afacerişti de duzină, negustori ambulanți, vânzători de apă rece, de zaharicale, de înghețată etc. Era acolo o lume pestriță care mişuna ca furnicile, în plină câmpie, cât cuprindeai cu ochii, o mare de capete. Toată lumea vorbea numai de minunea de la Maglavit. Parcaje uriaşe de căruțe, ca într-un cantonament militar medieval, înconjurau câmpul presărat de lume. La intrarea în Maglavit, pe marginea drumului, tot felul de tarabe apărute peste noapte, cu negustori de lumânări, tămâie, cărți de rugăciuni şi cărți poştale ilustrate cu chipul lui Petrache Lupu, negustori de te miri ce. Lumea considera că această minune va reduce numărul ereticilor, hoților, borfaşilor etc., aflând că Dumnezeu îi va pedepsi. Petrache Lupu se urca zilnic pe un amvon de lemn şi, ca un profet, chema lumea la pocăință. Spunea lumii tot ce auzise de la „Moşu". Într-un an de zile, peste un milion de oameni s-au perindat la Maglavit. Mulți oameni au spus că această minune a fost la fel de reală ca şi vederea Fecioarei Maria de la Lourdes (Franța). În 1936, profesorul doctor neurolog Gh. Marinescu, ce avea 73 de ani şi era membru al Academiei Române, al Academiei de Medicină din Paris şi cu multe alte titluri universitare, a scris cartea *Lourdes şi Maglavit.* La Maglavit s-au vindecat mulți oameni bolnavi. Oamenii noştri de ştiință din 1935–1937 au afirmat că vindecările bolnavilor ce s-au făcut la Maglavit, s-au datorat intervenției unor forțe imateriale, paranormale, spirituale, supranormale, ce depăşesc legile fizice şi înțelegerea umană.

În ziua de 15 august 1936, sărbătoarea Sfintei Fecioare Maria, la ora 9.00 dimineața, a avut loc la Maglavit un fenomen ceresc extraordinar. Astrul zilei îşi pierduse parcă forma, devenind o armonică, pe suprafața lui trecând multe fulgere. Acest fenomen ceresc a durat 8–10 minute. Peste două sute de mii de oameni aflați în genunchi au urmărit cu înfricoşare fenomenul ceresc. Presa vremii, din Craiova, care avea reprezentanți la Maglavit, a scris despre acest fenomen, unic în felul său şi nu a fost pus pe seama unei halucinații colective. Petrache Lupu a predicat lumii mesajele sale sacre până în anii 1944–1945, când noile autorități din țara noastră i-au interzis să mai predice. De fapt, profețiile lui Petrache Lupu se împliniseră. În 1940, țara noastră a intrat în cel de-al Doilea Război Mondial şi din 1944–1989 a urmat ceea ce noi ştim cu toții. Prin anii 1953–1954, Petrache Lupu a fost arestat şi deportat în lagărul

de muncă forțată de la Canalul Dunăre – Marea Neagră. Timp de patru ani, Petrache Lupu, cu ajutorul lui Dumnezeu, a supraviețuit calvarului lagărului morții, lagăr care a decimat toată elita intelectuală a țării noastre, din acea vreme. După eliberare, Petrache Lupu a continuat să vorbească oamenilor și să le adreseze mulțumiri că nu l-au uitat. Într-una din zile, de la securitatea din Craiova, au venit acasă la Petrache Lupu doi ofițeri care l-au dus la Craiova. Pe drum, în dreptul localității Podari, mașina securității s-a defectat; nu a putut fi reparată pe loc. Poate a fost un semn ceresc. S-a așteptat sosirea altei mașini de la Craiova. Petrache Lupu a stat în Craiova două săptămâni. În lipsa lui Petrache Lupu, capela ridicată pe locul unde „Moșul" i s-a arătat acestuia a fost distrusă și icoanele făcute praf. Cele câteva icoane ce au rămas nedistruse, Petrache Lupu le-a dus la el acasă, punându-le în pridvorul casei. Prin anii '60, primarul Maglavitului, președintele CAP-ului din Maglavit, inginerul Vasile de la acest CAP și alți trei complici ai primarului au jefuit mica colecție de icoane și tablouri din casa lui Petrache Lupu, pe care le-au distrus la o încrucișare de drumuri din centrul Maglavitului, ca să vadă toată lumea pe „mincinosul" care a spus că l-a văzut pe Dumnezeu. Peste puțini ani, toți cei care i-au făcut rău lui Petrache Lupu au murit în împrejurări violente. Cei trei complici ai primarului au murit, unul înecat, altul trăsnit, iar al treilea de moarte violentă. Inginerul Vasile, de la CAP, care fusese capul nelegiuirii, se îndrăgostise de Maria, soția unui cetățean din comuna Malul Mare, jud. Dolj. Într-o zi de vară, inginerul Vasile a plecat cu Maria și cu prietena ei Ioana, spre Craiova, folosind o mașină ARO a CAP-ului. Soțul înșelat, aflând de această escapadă, s-a urcat repede la volanul unui camion greu al CAP-ului și, împreună cu fratele său, au pornit în urmărirea inginerului Vasile. În comuna Podari, jud. Dolj, ajungându-i din urmă, soțul înșelat a intrat cu camionul în plină viteză în mașina ARO, izbind-o din plin și răsturnând-o. Inginerul Vasile și concubina lui, Maria, au murit pe loc, cealaltă femeie, Ioana, având ambele picioare rupte. Primarul Maglavitului s-a îmbolnăvit grav și apoi a murit.

Petre Lupu a fost căsătorit cu Veta Lupu, care a murit însă în 1966 și lângă care se odihnește și el de 10 ani încoace. Între timp însă s-a recăsătorit, dar în afară de o căsuță mai mică ca multe altele din sat nu a strâns nimic pe lumea asta.

Mihai (68 de ani), fiul lui Petrache Lupu, spune mai departe învățătura fără urmă de minune primită de la tatăl său: să fii bun și cinstit.

Despre cele întâmplate la Maglavit pe parcursul multor ani, lumea a fost și este împărțită și acum în două tabere: una a susținut și susține că la Maglavit a avut loc un fenomen divin, o viziune reală a lui Petrache Lupu. Cealaltă tabără a susținut și susține că totul la Maglavit a fost pus la cale de unele din fețele bisericești, de ziariștii afaceriști, de unii deputați și chiar de politicieni. Doctorii de boli nervoase și psihiatrii au fost și sunt încă împărțiți în două tabere: unii au susținut că Petrache Lupu era un bolnav psihic, cu imaginație bolnăvicioasă, vedenia lui „Moșu" fiind o imagine a bolii lui; cealaltă parte a

susținut și susține că Petrache Lupu era un om sănătos, milos, iubitor de biserică și că va trăi mulți ani. Într-adevăr, Petrache Lupu a trăit 87 de ani. Banii care au fost adunați la Maglavit pentru construirea unei mănăstiri, au fost împărțiți hoțește între unii și alții, și astfel că nici până astăzi această mănăstire nu a putut fi realizată. Minunea de la Maglavit este și astăzi în discuție. A fost sau nu acolo o revelație divină?

Credem că răspunsul se găsește în raportul Inspectoratului regional de Jandarmerie Craiova care, după apariția „minunii de la Maglavit", s-a ocupat de elucidarea acestui caz la cererea Inspectoratului General al Jandarmeriei. Redăm, în continuare, acest raport cu interesantele constatări făcute și care au fost comunicate Ministerului de Interne.

„Ciobanul Petrache Lupu, de 28 de ani, cu un fizic ce denotă o stare bolnăvicioasă, antecedente de sănătate slabe, fost mult timp suferind în copilărie.

Aspect de cretin, intelect total redus, analfabet, se exprimă greu, având și un gângăvit caracteristic, repetat cam după fiecare frază.

Incoerent în exprimarea ideilor, destul de animat de dorința de a povesti modul cum a avut vedeniile divine, poveste ce a învățat-o perfect și o expune la fel, cu aceleași amănunte, ori de câte ori vorbește la vreun grup de oameni, uitându-se pe un carton cu desenul semnelor ce se găsesc de altfel pe pagina a 6-a a ziarului *Oltenia Politică.*

Lipsit de temperament în expunere, repetă automat aceleași cuvinte devenind astfel un maniac religios.

Ca purtare cetățenească, a fost un element ordonat și corect în viața sa particulară.

Terenul înconjurător activității lui de cioban, complet nisipos, inundat de cantități mari de nisip aduse de vânturile frecvente în subterasa Dunării, plantat mai târziu, oferind un aspect mai mult sălbatic: jocuri de apă, balta, aburi ce degajă, spre seară, lumină și nisip, mai ales în zilele de vară, contribuie și ele la cele ce vom arăta mai departe.

Ciobanul afirmă că în ziua de 23 mai a avut prima vedenie, a doua zi, la 24 mai, a avut a doua vedenie prin care i s-a reproșat că nu a comunicat populației poruncile Dumnezeiești.

La 31 mai, tot într-o vineri, are a treia vedenie, sub forma unui bătrân îmbrăcat în alb, care s-a arătat mâhnit că poruncile divine nu sunt ascultate, amenințându-l că va fi rău de el dacă nu ascultă, adică să povestească oamenilor.

Vedenia desigur că a fost rezultatul unui de joc de lumină, aburi impregnați cu nisip adus de vânturile frecvente, joc care în imaginația lui predispusă spre misticism a putut îmbrăca o formă, dar autosugestia l-a făcut să audă și glasul ce i se adresa lui.

Ceva mai mult: sunt copilandri servitori ai târlei care l-au auzit vorbind pe cioban cu cineva, dar ei nu știu și nu au văzut cu cine vorbea.

Iată deci modul cum, treptat și evolutiv, vinerea, deci în zi de post, vedeniile ce urmează consecutiv se desenează din ce în ce mai puternic, autosugestia

animă în spiritul lui misticismul şi cristalizează ideea că el are misiunea apostolică de a propaga cuvintele divine.

Astfel, puternic impresionat de toate, ciobanul vine şi comunică populaţiei, preotului şi autorităţilor arătările ce avusese şi cuvintele ce auzise.

De aici încolo, ciobanul a avut puterea de a convinge pe preot şi populaţia, care începe a se sugestiona, se duc la faţa locului, se ridică troiţe şi cruci, se aprind candele, se depun icoane şi ofrande, rezultat al sugestiilor colective.

În plus, încep a circula felurite versuri interpretate, tâlcuite şi răstălmăcite, unele tendenţios, toate exagerate, purtate din om în om, mai ales de către femei, şi astfel,se duce vestea în comunele vecine, judeţe şi chiar în ţară, ba mai mult, vestea trece şi în Bulgaria, unde chiar s-a văzut, pe ţărmul vecin, lume curioasă adunată.

O serie de coincidenţe, care ar părea minuni, vindecări, survin şi încep a lua din ce în ce proporţii, fiecare crede, dar nu poate preciza că a văzut minunile de vindecări cu ochii lui.

Între altele, intervine spre întărirea credinţei oamenilor, mai ales localnici, şi faptul că un anume consătean care ar fi lucrat sărbătoarea la gater, deşi a fost făcut atent de cioban în acea zi să nu mai lucreze că e păcat, totuşi neascultarea lui i-a fost fatală, căci o ţandără de scândură ascuţită i-a sărit, nu mult după aceea, din dinţii fierăstrăului în faţă şi i-a perforat pântecele, cauzându-i moartea; înmormântarea lui, care a fost în ziua de 6 august a.c. a produs vie consternare în rândul populaţiei din Maglavit şi din jur, întărindu-le, astfel, credinţa că arătarea divină a fost în fapt, văzându-se şi mare schimbare în rândurile credincioşilor, biserica inundată de popor, lumânări aprinse, ofrande şi acatiste etc.

Mai sunt şi alte coincidenţe care sunt tălmăcite tot spre întărirea credinţei în Dumnezeu şi, astfel, fantezia colectivă lucrează, misticismul religios, în speţă al femeilor, lucrează intens, se exagerează totul şi se creează „cazul de la Maglavit“.

În zilele de sărbătoare, cum au fost 20 şi 21 iulie, precum şi 28 iulie, populaţia vine în număr mare, cu căruţe şi autobuze, intelectualii cu autoturisme, spre a vedea pe sfântul Petrache, să depună ofrande, să audă cuvântul lui şi mulţi, chiar foarte mulţi, să-i sărute mâna.

În ziua de 6 august, deşi era Schimbarea la Faţă, am observat că nu era lume multă, ceea ce denotă că ori au început să se plictisească, ori sărbătoarea de mai sus i-a obligat să stea la bisericile lor din comunele respective, pătrunşi de credinţa celor auzite sau văzute la Maglavit.

Totuşi, ciobanul nu poate influenţa prea mult, el este astăzi însemnat din cauza misticismului ţăranului nostru şi al sugestiei colective.

Unii ascultători pretind a se vedea deasupra capului ciobanului, sau înapoia lui, un nimb, o aureolă ca acelea de la zugrăvelile sfinţilor, alţii spun că văd un nouraş alb ce ia formă divină; am avut ocazia să vorbesc chiar la Maglavit cu persoane străine de localitate şi cu bună reputaţie socială şi chiar cultură,

care căutau să mă asigure că, într-adevăr, au văzut norul, raze, aureolă şi că nu sunt numai invenții, ci este un adevăr.

S-au putut vedea persoane venite din depărtări mari, Moldova, pentru a-l vedea pe Petrache Lupu.

Că sugestia în masă a fost puternică, este probă evidentă că primarul şi toată populația locală, aproape, afirmă acelaşi lucru.

De aici înainte începe specularea cazului în mod tendențios-interesat din partea preoților: preotul Bobin, în special, încurajează pe Petrache, nici vorbă să dezmintă ceva ba, din contră, are format dosar… toate declarațiile celor ce au văzut sau auzit ceva ce ar putea să producă senzaționalul divin.

Preotul organizează strângerea de fonduri sub numele că banii se depun pe numele ciobanului şi pentru Eforia Madona-Dudu.

Preotul organizează servicii divine pentru a mai sfinți crucile aşezate pe locul sfânt (anexate), colectează ofrande etc.

Până în seara zilei de 6 august, se strânsese suma de circa 200 000 lei, pe numele ciobanului şi care se depun la CEC-ul din localitate.

În sus-zisa zi, personal am asistat şi văzut cum ciobanul scoate cheile de la chimir, descuie pe rând cele două lăzi vopsite gri şi prevăzute cu lacăte, varsă banii într-un geac (traistă) şi îi ia apoi cu el spre casă.

Populația a comentat prezența Comandantului de Legiune în ziua de 23 iulie şi credea că ciobanul va fi ridicat, mai ales că se publicase şi telegrama Episcopiei de Vâlcea, care a cerut Prefecturii să se oprească procesiunile la Maglavit şi să se trimită ciobanul la Bucureşti, pentru a fi examinat de domnul profesor doctor Paulian, asupra stării sale mintale.

Se vorbea insistent despre clădirea la Maglavit, la locul zis sfânt, a unei mănăstiri, propunerea fiind din partea mai multora, în cap cu preoții, susținuți ca atare de Episcopia de Vâlcea.

Până în prezent, forurile competente bisericeşti nu au înțeles a lua altă măsură decât a ordona constituirea unui comitet de strângere a fondurilor şi ridicarea unei mănăstiri, comitet care s-a constituit în ziua de 6 august şi în care figurau câte 5 membri din fiecare grupare politică locală (țărănişti, liberali, georgişti), apoi prefectul județului, avocatul Petculescu, dr. Albu, senator Toma Vălăreanu, preotul Bobin, preotul Popescu şi protopopul Ştefan Popescu.

Autoritățile administrative, în speță județene, nu au acționat cu nimic până acum, se zice numai că prim-preotul Beloiu de la Calafat ar fi fost sancționat pentru prea mult zel depus în răspândirea şi întărirea cazului de la Maglavit.

Episcopia se zice că ar fi oprit să mai facă slujbe, la locul zis sfânt, totuşi, în ziua de 28 iulie, 15 preoți au făcut slujbe în biserica Maglavit, iar la locul sfânt au slujit şi sfințit o cruce.

Din constatările făcute până acum, s-au tras următoarele concluzii:

1. Ciobanul Petre Lupu este un tip, un maniac religios, cu ereditate şi trecut morbid, sistemul nervos lesne impresionabil înspre misticul religios. Vorbeşte gângav şi aude foarte greu.

2. A avut câteva halucinații datorate agenților fizici exteriori și temperamentului său înclinat spre misterele religioase.

3. Autosugestia s-a propagat provocând sugestionarea colectivă a populației și, în special, a femeilor.

4. Pe tema acestei sugestii, preoții au organizat specula ca scop de a strânge fonduri băneşti, fie pentru scopuri înalte, fie personale.

5. Participarea populației în număr impresionabil în fiecare duminică, între 2–5 000 de persoane, este datorată fanteziei populației, tendinței de exagerare a celor auzite, confirmării de către preoți a minunii și sugestiei în masă, ce se produc la vederea pretinsului sfânt, înconjurat de un mediu care se pretează la misticismul religios.

M-am ținut și m-am uitat toată ziua de 6 august după Petrache Lupu, și în sat și la târlă și la locul sfânt, chiar când vorbea unui număr de circa 60 de oameni în două rânduri și în două locuri, dar n-am văzut nimic deosebit, nici nor alb, nici raze, nici formă divină, absolut nimic deosebit, decât aceeași poveste pe care Petrache Lupu a învățat-o pe dinafară și o repetă ori de câte ori este rugat de poporul curios adunat, iar la încheierea povestirii termină cu recomandațiuni de pocăiri și întreabă lumea făcând semnul crucii: „Vă pocăiți?“, la care poporul răspunde: „Ne pocăim“ și toți în mod automat, fără deosebire, își fac semnul crucii imediat ce ciobanul a început să se închine.

Mai mult, am luat cu mine în mașină pe cioban de la târlă la locul sfânt, motivându-i că are bani la el și de la târlă și de la locul sfânt, l-am condus până acasă, în sat, tot pentru a mă convinge și eu de ceva supranatural, dar n-am văzut nimic și n-am simțit nimic; la poarta locuinței sale m-a invitat înăuntru, dar motivându-i că e târziu și Craiova departe (75 km) l-am refuzat, promițându-i că voi veni altă dată să-l vizitez.

6. Într-o măsură vinovate sunt autoritățile bisericești care, deși nu ar putea să contrazică spusele ciobanului, căci nu acesta ar fi interesul bisericii în timpurile de față, totuși se speculează materialiceşte această chestiune, întreținând, prin repetare, în mintea lui Lupu convingerea că el a devenit un apostol sau un sfânt, care să răspândească, pentru binele omenirii, cuvântul divin și întărind, prin confirmare competentă față de mulțime, ideea de adevăr și că minunea s-a petrecut aevea.

7. Vinovată mai este și presa, care a făcut din aceasta un caz de senzație și, prin publicitatea larg acordată, l-a răspândit, punând lumea pe drumuri, indiferent de distanțe, pentru a-l vedea pe sfânt.

8. Populația este foarte evlavioasă, se observă aceasta prin faptul cum fiecare, descoperit și smerit, sărută toate icoanele agățate la târlă și la locul sfânt, face mătănii și sărută piatra pusă de Petrache chiar la locul unde a avut vedenii, precum și prin aceea că sărută mâna ciobanului, iar alții mai bătrâni și bolnavi se roagă de el să-i tămăduiască.

Personal, am asistat, în seara de 6 august, în momentul când mă sui în mașină cu Petrache, a venit spre el un bătrân pe al cărui chip se citea mare

suferință, era bolnav şi i-a sărutat mâna şi i s-a adresat cu cuvintele: „Domnule Petrache, sunt bătrân şi vezi-mă că sunt rău bolnav, dă-mi mijloace de vindecare“, la care ciobanul, fiind la câțiva paşi de troiță şi locul sfânt, i-a arătat cu mâna spre butucul şi spre troițele de lângă noi, spunându-i: „du-te şi te închină, eu nu sunt nici doctor, nici vrăjitoare“.

9. La târlă şi locul sfânt s-au ridicat, în răstimpul de la 29 iulie la 6 august, 4 fântâni cu scripete şi lanț, confecționate din colaci de beton, dintre care una s-a făcut de primărie pe izlazul comunal lângă târlă, una de către brigadierul Picu Dumitruş, pădurarul Aurel Voicu şi locuitorul Petre Popa la locul sfânt, iar două făcute de cioban din banii strânşi pentru ofrandă şi anume una lângă stână şi alta la locul sfânt.

La locul sfânt se găsesc: una troiță colorată, cum se face de obicei, depusă de senatorul Toma Vălăreanu din Maglavit; o troiță din lemn afumat din partea ziarului *Curentul* (Pamfil Şeicaru) şi o cruce mare de lemn negru din partea familiei colonel Magereanu.

Ca încheiere: Toate aceste conjuncturi au creat cazul minunilor de la Maglavit.

Cazul nu poate avea consecințe de ordin subversiv, nu poate evolua într-o sectă religioasă nouă, nefiind vorba despre noi dogme sau alt rit. Poate fi însă încadrat în scopul realizării de fonduri băneşti, a căror destinație, desigur, este de competența autorităților bisericeşti să o clarifice. De altfel, întăreşte în popor credința şi reînvie de la mic la mare simțul cultului de unde, odată cu credința în Dumnezeu, se tinde şi la împuținarea vrăjmăşiei între oameni şi infracțiunilor în general.

Trebuie determinată o acțiune energică, în sensul că autoritățile bisericeşti să pună la punct chestiunea sau, aşa cum în cazul de la Buzău s-a procedat cu toată energia, şi aici, la Maglavit, un asemenea procedeu ar fi acum tardiv, sau să canalizeze credința care în popor e acum nestrămutată şi să trimită la fața locului, sub formă de vizitatori, misionari competenți, care să pună la punct chestiunea religioasă.

Față de felul cum se prezintă terenul, nisipos şi inundabil, nu cred că s-ar putea zidi o mare mănăstire, căci ar necesita cheltuieli enorme cu ridicarea terenului şi îndiguirea lui cu piatră, dar ridicarea unei capele este absolut necesară pentru liniştea sufletească a credincioşilor şi care ar servi la anume date pentru slujbă şi pelerinaj.

3.13. Premonițiile şi halucinațiile colective

Primul studiu detaliat al unui caz de premoniție colectivă a fost efectuat de psihiatrul britanic, J.C. Barker, în legătură cu dezastrul de la Aberfan. La data de 21 octombrie 1966, peste această localitate din Țara Galilor s-a prăbuşit o imensă haldă minieră, care a provocat moartea a 114 persoane, 128 fiind copii surprinşi în clădirea şcolii. După consumarea tragediei, au fost adunate

numeroase relatări de la diverse persoane care considerau că avuseseră premoniția catastrofei. Din 76 de rapoarte primite, 44 pot fi considerate credibile în urma unor verificări minuțioase. Dintre ele, 25 de cazuri (adică circa 57%) au fost de tipul viselor premonitorii. De pildă, cu două săptămâni înainte de eveniment, o femeie a visat o școală în care copiii țipau înspăimântați și „o îngrozitoare substanță neagră, lucioasă, îi acoperea". Tulburătoare este relatarea părinților unuia dintre copiii uciși: acesta le spusese, în dimineața zilei fatidice, că în noaptea precedentă visase că „școala era acoperită de ceva negru". Unele dintre trăirile precognitive au îmbrăcat aspecte insolite, cum este cazul unei alte femei care primise un mesaj de la un spirit, în care era vorba de circa 100 de copii înghițiți de un nămol negru.

Din cele 44 de premoniții credibile, 18 (adică 41%) s-au produs cu l-4 zile înainte de dezastru, opt cu două săptămâni înainte, iar restul, chiar mai devreme de două săptămâni. Un aspect oarecum paradoxal îl constituie faptul că procentul premonițiilor făcute de părinții copiilor victime este nesemnificativ.

Premoniția colectivă explică, probabil, și rezultatul unei analize statistice retrospective, făcută în cazul trenului nr. 15, care lega Chicago de coasta Pacificului. În ziua de 15 decembrie 1952, trenul a fost implicat într-o catastrofă feroviară, în care au pierit toți cei 55 de pasageri. Numărul mediu de călători în intervalul de 10 zile dinaintea accidentului a fost cu peste 50% mai mare decât în ziua respectivă. Astfel, pe 10 decembrie 1952, trenul transportase 105 pasageri, iar, cu două zile înainte de accident, 85. Atât în cazul dezastrului de la Aberfan, cât și în cel al trenului nr. 15, distribuția temporală a premonițiilor pare să indice că acestea erau consecințele unui aport inconștient de informație, prin care se putea prevedea că urma să se întâmple ceva catastrofal. Pe măsură ce timpul trecea, această informație era recepționată mai acut, mai detaliat și producea trăiri premonitorii pentru tot mai multe persoane (în general, fără abilități extrasenzoriale evidente), în paralel cu faptul că evenimentul însuși devenea tot mai probabil.

Studiul lui Barker este important și prin faptul că a stimulat interesul pentru o considerare mai sistematică a relatărilor cu caracter precognitiv. Pentru a se înlătura obiecțiile (firești până la un punct) iscate de situațiile în care rapoartele sunt culese post-factum, ca în cazul Aberfan, s-au înființat centre speciale de colectare a premonițiilor spontane cum sunt cele din Londra, New York și Toronto. Nu ar fi lipsită de interes înființarea unui astfel de centru și în țara noastră.

Și la noi se cunosc trei cazuri de premoniții colective care au devenit celebre. Astfel, e cunoscută situația unei familii compuse din șase persoane, domiciliind în blocul Nestor, de pe Calea Victoriei din București, care, în seara cutremurului din 4 martie 1977, n-a dorit să se întoarcă acasă devreme, preferând să intre cu toții la un film. S-au salvat de la moarte.

Într-un sat transilvănean, la o cumetrie, s-au servit ciuperci, dar zece persoane care, de obicei, consumau ciuperci, au refuzat mâncarea din diverse

motive. Bizar este că ei şedeau la aceeaşi masă, dar ceva neprevăzut i-a salvat de la otrăvire. Atunci au murit 14 persoane, iar alte 32 au fost salvate în ultima clipă de către medici.

Concludentă mai este şi o catastrofă acvatică produsă în Bucureşti cu aproape patru decenii în urmă, când un bac supraîncărcat care făcea legătura între un ştrand de pe un lac din nordul Capitalei s-a scufundat, atunci pierzându-şi viața peste o sută de persoane. Un grup de zece colegi din aceeaşi clasă care, de obicei, vara frecventau acel ştrand au luat o hotărâre bizară: nu vor merge la lac, ci la ştrandul Tineretului, mai ales că acolo erau şi cursuri de înot. Decizia luată pe moment le-a salvat viața, mai ales că începuse o ploaie torențială şi toată lumea s-a bulucit spre bac, care, supraîncărcat, s-a dus la fund. Se vede că, intuind un pericol, acei copii au avut reticențe, renunțând la lacul care le-ar fi fost fatal.

Mai dificil de explicat este cazul halucinațiilor colective sau al emoțiilor colective. Şi mase numeroase de oameni pot avea viziuni, fie prin intermediul unor mari emoții, fie prin consum de halucinogeni.

Larg folosită în filmele contemporane este tema viziunilor, halucinațiilor recepționate doar de unul sau unii subiecți, în timp ce alte persoane prezente nu observă nimic. Dar cel mai dificil caz, care a dat de furcă polițiştilor din toată lumea, este cel al persoanelor care au văzut (sau au fost răpiți de) „omuleții verzi“ din OZN-uri. Este un fapt real sau o halucinație?

În cazul unui singur om care vede, aude sau simte „ceva“, implicarea unei halucinații este explicația cea mai comodă. În cazul OZN-urilor, care au fost văzute de mai mulți oameni prezenți în acelaşi loc, printre ei fiind chiar oficiali (polițişti, avocați sau soldați), existența unor halucinații colective este, adesea, invocată, deşi ştiințific devine mai greu de explicat. Şi totuşi, halucinații colective au existat şi vor exista.

Un alt caz de halucinații colective sunt demonstrațiile fachirilor: oameni care urcă pe o frânghie atârnată de nimic sau levitațiile. Plutirea unui om la o distanță de 0,5–2 m înălțime a fost menționată în toate cărțile religioase creştine. Sfântul Joseph de Copertino (1603–1663), în stare de extaz mistic, manifesta levitații în prezența călugărilor franciscani. Vestitul mediu englez, Daniel D. Home (1833–1886), făcea, deseori, levitație în cursul demonstrațiilor de fachirism, prestidigitație, spiritism şi alte forme de FPN. La fel, călugărul canonizat Padre Pio.

În numărul din 6 iunie 1936 al revistei *Illustrated London News,* au apărut fotografii înfățişând demonstrațiile de levitație ale yoghinului Subbayah Pullavar în fața a 150 de persoane, inclusiv a ziaristului P. Y. Plunkett. În zilele noastre, levitații în fața unor martori au făcut Uri Geller şi americanul David Blaine, acesta din urmă efectuând o asemenea demonstrație într-o noapte din mai, 1976, transmisă de televiziune. Şi vestitul prestidigitator, David Copperfield, poate produce demonstrații de levitație în fața unui public.

Se pare că, în zilele noastre, levitația este o problemă ce ține de domeniul prestidigitației.

4. SOMNAMBULISMUL

4.1. Ipoteze de explicare a fenomenului

Deoarece, după cum am văzut în capitolul precedent, multe dintre premoniţii sunt făcute în vis, este cazul să ne oprim puţin asupra somnului.

Timp de mii de ani, somnul a fost considerat o „odihnă a creierului“, o stare opusă conştienţei, stării de veghe, active. Ba chiar, la multe popoare, s-a crezut că, în timpul somnului, sufletul poate părăsi corpul. Astăzi, se ştie că somnul este determinat genetic, fiind o stare comună tuturor fiinţelor cu sânge cald. Ceea ce a intrigat însă omul încă de acum mii de ani a fost visul, o activitate asociată somnului, adesea plăcută, de multe ori terifiantă şi întotdeauna producând nedumerire legată de posibilitatea realităţii celor visate. Nici astăzi, după mii de studii efectuate în instituţii specializate, nu se poate afirma că ştim totul despre somn şi vise.

Centrul somnului pare să fie localizat în zona substanţei reticulate situate în bulbul rahidian, formaţiune arhaică, chiar la joncţiunea creierului cu şira spinării, deci controlând fluxul sangvin ce irigă creierul şi, implicit, alternanţa stare de veghe (conştienţă activă) – somn. Dacă starea de veche activă este dirijată de scoarţa cerebrală (cortex), formaţia reticulată pare să joace un rol de „dispecer“ (centru de control). Cercetările efectuare în anii ’90 au arătat că, în producerea somnului, în reglarea ciclului stare de veghe-somn, intervin mai multe formaţiuni situate la baza creierului, cum sunt: nucleii raphae dorsali, tuberomamilari, regiunea prooptică şi nucleii suprachiasmatici (sediul orologiului intern). Într-adevăr, cortexul primeşte informaţii sub formă de senzaţii de la organele de simţ (auz, miros, văz), deci specifice, dar şi unele nespecifice, din întreg organismul, care ajung la cortex prin intermediul substanţei reticulate.

La acest nivel se află „dispecerul“, care permite trecerea spre cortex a mesajelor doar dacă au depăşit un anumit prag de excitaţie. Prin urmare, în permanenţă, ajung în creier mesaje senzoriale din afara şi din interiorul organismului, care sunt, însă, conştientizate de cortex numai după ce au trecut prin anumite „filtre“, cum sunt formaţia reticulată, talamusul, hipotalamusul, astfel încât conştienţa să nu fie încărcată decât cu informaţii utile supravieţuirii. Informaţiile senzoriale privind buna funcţionare a organelor vitale (plămâni, inimă, ficat etc.) sunt dirijate de sistemul nervos automat sau vegetativ, deci nu de partea conştientă, funcţională, a creierului.

Specialiştilor le-au trebuit ani de studii pentru a înţelege că fiecare individ are propriul ritm de somn. Dar cel mai şocant lucru pentru ei a fost descoperirea somnului paradoxal tip REM (rapid eye movement) de către Nathaniel Kleitman şi Azerinski de la Universitatea din Chicago, în 1952. Acest tip de somn se caracterizează prin mişcări rapide ale ochilor (bineînţeles, închişi), mici mişcări

ale degetelor, ale picioarelor, feței. Stadiul paradoxal REM apare după unul de somn profund, așa că frecvența pulsului, respirației, tensiunii arteriale crește semnificativ în comparație cu stadiul anterior. Kleitman a observat că toți voluntarii sănătoşi treziți în acest stadiu REM au relatat vise foarte recente, descrise în amănunt şi oarecum organizate, structurate, spre deosebire de visele apărute în starea de somn lent, vag amintite şi neorganizate.

Chiar pentru un nespecialist, numai parcurgerea sumară a acestor cunoştințe despre somn sugerează, evident, dificultățile savanților care s-au dedicat studierii somnului şi viselor. Păsările şi mamiferele, mai ales omul, visează, numai că durata lor variază enorm.

De aceea, în privința somnambulismului, explicațiile nu sunt clare.

Somnambulismul este starea de automatism inconştient manifestat prin părăsirea aşternutului în timpul somnului şi executarea unor acte coordonate de care noctambulul nu-şi aminteşte la trezire. În timpul somnului profund, creierul emite semnale picioarelor şi, implicit, altor părți ale trupului, comandându-i somnambulului să se dea jos din pat.

Încă de foarte mult timp a existat părerea potrivit căreia somnambulismul este provocat de luna plină, de aici şi denumirea de lunatism. Medicina contemporană nu este, însă, de acord în totalitate cu acest lucru, chiar dacă mulți dintre lunatici îşi încep peregrinările nocturne în serile cu lună plină.

După părerea unor cercetători, rătăcirea în timpul somnului este consecința unei blocări incomplete a unor părți ale scoarței cerebrale în timpul somnului profund. Activitatea câtorva focare de excitare a scoarței este comparată în acest caz cu perioada de trezire. Această parte a sistemului nervos central care este trează în timpul somnului îl ridică din patul cald pe cel care doarme şi îl obligă să facă anumite mişcări automate, fără participarea conştienței.

Mişcările lunaticului sunt foarte exacte. El nu conştientizează pericolul şi nu simte teamă de înălțime. Acest lucru îi permite, fără să îşi piardă echilibrul, să se mențină, uneori, la o înălțime de la care în starea de trezie ar cădea cu siguranță.

Lunaticul poate face mecanic acțiuni complicate sau obişnuite, dar care nu au niciun fel de necesitate (așază noaptea masa, mută lucrurile dintr-un loc în altul). După ce se întoarce din plimbarea sa nocturnă sau după ce îşi termină activitatea inconştientă, lunaticul se întinde în pat. Dimineața, nu îşi mai aminteşte ceea ce s-a petrecut cu el în timpul nopții.

În pofida reprezentărilor care există în mediul medical, persoanele care rătăcesc în somn nu trebuie să fie neapărat suferinde din punct de vedere psihic.

Fiecare lunatic are propriul grafic de plimbări nocturne. Unul face plimbări în somn o dată pe lună, altul, mai rar, iar unui al treilea îi place să se plimbe în timpul somnului de după-amiază. În cele mai grave cazuri, plimbările în somn au loc în fiecare seară.

4.2. Cele mai ciudate cazuri de somnambulism

Multe dintre cazurile de somnambulism, adevărate ciudățenii, îi sperie pe oamenii de rând care sesizează imediat poliția şi care declanşează rapid o anchetă pentru a lua măsurile legale împotriva „intrusului“ ce tulbură liniştea publică sau încalcă normele morale de conduită. Când lucrurile se limpezesc, uimirea polițiştilor este la fel de mare…

ı Steven Carter are prostul obicei de a umbla în somn. Din cauza acestui năravul său, a fost chiar arestat, pentru că, într-o dimineață, la ora trei, complet dezbrăcat, a ajuns în apartamentul unei vecine şi s-a băgat în patul acesteia. El a fost judecat pentru pătrundere prin efracție, încălcarea proprietății private şi expunere indecentă. A fost, însă, achitat când s-a stabilit că suferea de somnambulism cronic şi nu ştia ce face.

ı În Minneapolis, Minnesota, un somnambul a fost arestat în timp ce pescuia, gol, la patru dimineața, pe malul unui lac foarte frecventat.

ı O văduvă de 42 de ani a fost găsită umblând în somn pe mijlocul unei autostrăzi interstatale, în apropiere de Baltimore, la ora 2.30 dimineața. Poliția spune că a avut noroc că n-a fost călcată de vreo maşină.

ı O femeie pasionată de grădinărit a fost găsită, la miezul nopții, îngrijind florile vecinului ei, într-o comunitate de pensionari din Delray Beach, Florida; de fapt, femeia acționa în somn.

ı În Lake Tahoe, Nevada, o atrăgătoare somnambulă blondă a făcut senzație intrând după miezul nopții într-un cazinou, cu nimic altceva pe ea decât sutienul şi chiloții. Chiar şi celor mai împătimiți jucători le-a fost atrasă atenția!

ı Un tânăr de 15 ani a condus mai mulți kilometri, în timp ce dormea buştean. Fapta sa este un caz tipic de somnambulism, care, în secolul trecut, a reprezentat subiectul de cercetare preferat al psihologilor francezi.

Tânărul, al cărui nume nu a fost dat publicității, s-a trezit în dimineața de 6 decembrie 1982, la ora 3 şi 30 de minute, stând în maşina tatălui său în mijlocul oraşului Southampton, la 43 de kilometri de casa lui din Portsmouth. Băiatul a dat imediat telefon tatălui său, explicându-i speriat că s-a trezit în maşină, îmbrăcat doar în pijama şi halat de casă. Tatăl a anunțat imediat poliția care, ajunsă la fața locului, l-a găsit pe băiat răvăşit şi speriat, zgribulit lângă maşină. Cel mai ciudat lucru este că băiatul nu a mai condus în viața lui! Dr. Jacob Empson, profesor la catedra de psihologie a facultății din Hull, a declarat: „Ne aflăm în fața unui caz ieşit din comun. Nu am mai întâlnit niciun astfel de caz până acum. Somnambulii fac, de obicei, în somn lucrurile de care sunt capabili şi atunci când nu dorm.“

ı Henri Rochatin dormea dus pe sfori de uscat rufele – o astfel de performanţă nu stă la îndemâna oricui. Medicii cercetează şi în prezent acest fenomen, neputându-şi explica cum de nu a căzut de acolo, după ce a adormit.

ı Americanul Michael Tumer, pacientul unui spital din Los Angeles, a devenit brusc nerăbdător. El a plecat din spital în miez de noapte şi s-a îndreptat spre casă. Michael a dormit în timp ce a străbătut cei 8 km până acasă, în pijama şi papuci. Personalul spitalului a declarat că Michael Tumer e cardiac şi şi-a deconectat singur aparatura, înainte de a pleca.

ı Un american în vârstă de 37 de ani din Chicago făcea câte cinci drumuri pe noapte până la frigider şi înapoi, în timp ce dormea. La fiecare 90 de minute, se dădea jos din pat şi deschidea frigiderul. El nu-şi amintea de escapadele sale nocturne. Totuşi, o dată, s-a trezit în timp ce încerca să golească o sticlă de ulei de floarea-soarelui.

ı Un preot francez cobora deseori noaptea din pat şi se aşeza la birou, ca să scrie nişte predici, pentru a doua zi. Deşi dormea, el era capabil să facă şi corecturile ortografice. Când era treaz, preotul nu mai avea acest dar.

ı Un băieţel de nouă ani a „visat“ că s-a urcat pe un munte pentru a lua un cuib de vultur. Când s-a trezit din somn, el a fost şocat să găsească lângă patul său un cuib de vultur. Cu toate că nu avea nicio pregătire pentru ascensiuni montane, mai mulţi martori oculari au declarat că acesta se căţăra, fără ajutorul vreunei frânghii, aidoma unui alpinist profesionist.

4.3. Ucigaşi în somn

Chiar dacă, în majoritatea cazurilor, faptele somnambulului nu prezintă niciun fel de pericol pentru sine sau pentru cei din jur, există şi situaţii în care totul se petrece în mod contrar. Acestea sunt cele mai periculoase cazuri cu care se confruntă poliţia – catastrofe sau asasinate în somn – deşi autorii lor sunt achitaţi pe motiv de iresponsabilitate.

ı O franţuzoaică care suferea de lunatism, în timpul unei asemenea plimbări nocturne, a mers la bucătărie şi, în mod mecanic, a început să îndeplinească o activitate foarte obişnuită pentru perioada de trezire – a pus pe aragaz ceainicul. Totul s-a întâmplat ca de obicei: a deschis gazul, a încercat să aprindă un chibrit şi a pus ceainicul la foc. Numai că, din păcate, chibritul nu s-a aprins. Pentru a repara greşeala, femeia ar fi trebuit să conştientizeze ceea ce s-a întâmplat, dar conştienţa ei nu a reacţionat…

ı O fată din Kentucky, în vârstă de 16 ani, a visat că întreaga familie îi era ucisă de către hoţi. Dormind încă, s-a ridicat din pat, a luat două revolvere

şi a tras zece focuri. Trezindu-se din coşmar, şi-a găsit mama plângând din cauza unei răni la şold – şi pe tatăl şi fratele său, în vârstă de şase ani, morţi. A fost învinovăţită de crimă de gradul I, până când juraţii au aflat că fetiţa era somnambulă. Verdictul: nevinovată.

ı În Colorado, un bărbat s-a înjunghiat subit de patru ori în timp ce dormea. Soţia sa l-a găsit astfel – şi, în timp ce-şi dădea sufletul, el i-a spus că visase că un spirit rău l-a convins să se înjunghie.

ı Un băieţel din Scoţia, în vârstă de 14 ani, s-a dus la culcare furios pe prietenii săi, pentru că aceştia l-au despărţit de prietena lui. La ora două din noapte, s-a sculat din pat, a luat un cuţit din bucătărie, apoi şi-a înjunghiat de cinci ori verişoara, în vârstă de cinci ani, care dormea. Fetiţa a fost salvată doar printr-o intervenţie chirurgicală. Pretinzând că era somnambul, băiatul nu şi-a recunoscut vinovăţia. Cazul său a fost închis.

ı O femeie în vârstă de 32 de ani s-a trezit brusc când şi-a auzit soţul ţipând: „Uite ce-ai făcut!“ Îngrozită, a văzut că îşi înjunghiase soţul de 15 ori. Femeia a fost învinovăţită de tentativă de omor, dar, după ce a convins curtea că îşi atacase soţul în somn, a fost achitată.

ı Poate că cel mai ciudat caz a fost acela al unui detectiv francez, care s-a oferit să ajute poliţia locală la investigarea unui caz în care un bărbat fusese împuşcat mortal cu o noapte înainte. Crima avusese loc pe o plajă. Cu ochii săi ageri de detectiv, a observat urme de paşi la locul crimei şi, în urma unei investigări atente, şi-a dat seama că ucigaşul, care nu purtase pantofi, avea un deget lipsă la piciorul drept. Descoperirea l-a îngrozit. Nervos, a cerut un test balistic al glonţului care l-a omorât pe bărbat. Rezultatele au confirmat cele mai negre temeri. Imediat s-a predat autorităţilor. Detectivul, căruia îi lipsea un deget la piciorul drept, comisese crima, în timp ce dormea, cu propria sa armă! A fost achitat.

ı Rosa Cuamo, o femeie simplă de 55 de ani, pornise de-a lungul străzii Arena spre parcul San Fidele, la plimbarea de seară, împreună cu căţelul ei Rigoletto. La intersecţia cu Via Largo, câinele s-a oprit lângă pomul lui preferat ca să-l stropească, iar Rosa privea maşinile care traversau strada în viteză. La un moment dat, trupul unui bărbat a plonjat în faţa unei maşini care nu a mai putut frâna la timp şi l-a lovit în plin. Mai mulţi trecători s-au repezit spre cel accidentat. Era mort. În acest moment, câinele Rigoletto a început să latre şi să se smucească din lesă spre clădirea aflată imediat lângă intersecţie. Rosa Cuamo, intrigată de comportamentul animalului, a privit instinctiv în sus, spre acoperişul casei şi a văzut, pentru câteva clipe, un bărbat în pijama, cu picioarele goale, care privea în gol, aflat într-un echilibru instabil pe muchia acoperişului. După câteva secunde, individul a dispărut în spatele coşurilor clădirii. Poliţia

a sosit rapid la locul accidentului, iar Rosa a abordat un comisar căruia a început să-i povestească despre tipul de pe casă. Poliţistul a crezut că femeia este nebună, aşa că i-a mulţumit politicos şi a trimis-o la plimbare. La autopsia efectuată cadavrului s-a constatat că bărbatul mort, identificat ulterior ca fiind Vitorio Borghi, fusese strangulat şi de-abia după aceea fusese aruncat de la înălţime în faţa maşinilor...

Abia atunci, mărturia Rosei Cuamo a fost luată în serios, dar, deşi acoperişul casei suspectate a fost verificat minuţios, nu s-a găsit nicio urmă. Cazul nu putea fi rezolvat. Decedatul locuia într-o clădire din apropiere. Era un tip liniştit. Nu avea duşmani. Ultima dată ieşise din apartament ca să repare ceva la antena TV de pe acoperiş. Acolo, se pare că se întâlnise cu ucigaşul.

O a doua moarte violentă s-a petrecut la numai câteva săptămâni după aceea. O femeie. Carla Silva, ieşise seara să întindă rufele în balcon. Cineva a strangulat-o şi a aruncat-o în stradă. Vecinii au văzut un tip cățărându-se ca o pisică de pe burlanul de colectare a apei, spre acoperiş. De data aceasta, ziarele şi postul local de TV din Milano au dezbătut povestea cu lux de amănunte. Poliţia a cerut ajutorul unui psihiatru, Nathalie Pello Rinquet, care a presupus că ciudatul criminal este un somnambul. Indivizii atinşi de această boală au momente, în timpul somnului, când pornesc la plimbare, de preferinţă în locurile înalte. Ei umblă cu ochii deschişi, dar nu văd nimic, iar conştienţa lor este blocată. Dacă sunt treziţi brusc, au o fază de dezorientare, când devin isterici, atacă şi distrug tot ce le cade în mână. Se liniştesc brusc şi pleacă acasă, unde-şi continuă somnul. A doua zi, nu ştiu nimic despre ceea ce au făcut. Examinând fişele medicale ale locuitorilor din zonă, poliţia l-a identificat pe somnambulul criminal.

Se numeşte Sergio Bentelli şi este profesor de latină la un liceu din Milano. Un om liniştit, familist, tatăl a doi copii. Singurul lui defect era somnambulismul declanşat din copilărie, din cauza unui tată beţiv care venea noaptea, îl trezea din somn şi îl bătea fără motiv. Omul urma un tratament de ani de zile, dar, din nefericire, după o vreme, nu a mai fost eficient. Nici el, nici cei din familia lui nu ştiau ce face în timpul nopţii. Cu toate că mai mulţi psihiatri au depus mărturie că omul este nevinovat, tribunalul a decis că profesorul Bentelli este periculos, aşa că s-a decis internarea lui într-un ospiciu pentru tot restul vieţii.

ı Această întâmplare neobişnuită a avut loc în anul 1985, în Anglia. Tânărul om de afaceri, Colin Camp, a avut un coşmar. El a visat că trece prin junglă şi este atacat pe neaşteptate de doi soldaţi japonezi, unul dintre aceştia având un cuţit în mână, celălalt, un pistol. Camp începe să fugă, ceilalţi îl urmăresc, se apropie de el, îl prind de mâini. Cel atacat înţelege că are şanse minime de salvare şi cade la pământ, trăgându-l după el pe atacatorul cu cuţit, pe care începe să-l sugrume. În acel moment, al doilea soldat trage cu pistolul, iar Camp se trezeşte tremurând, plin de transpiraţie.

N-a fost greu să creadă că totul fusese numai în vis şi, când şi-a mai revenit, a vrut să-şi trezească soţia de lângă el, pentru a-i povesti ce i se întâmplase. Din păcate, nu a mai reuşit să o trezească. A constatat cu groază că soţia nu mai respira şi că avea urme clare de degete pe gât. Murise sugrumată. În sfârşit, Camp şi-a dat seama că el însuşi o sugrumase.

Peste câteva luni, a răspuns în faţa tribunalului. El a recunoscut totul de la început, cerând, însă, să fie considerat nevinovat. A asigurat că nici măcar pentru un moment nu şi-a dat seama ce face şi că totul se petrecuse în timp ce dormea, din cauza coşmarului din vis.

Psihiatrii chemaţi pentru expertiza medicală au constatat că, într-adevăr, Camp acţionase sub influenţa groazei nocturne şi că nu era răspunzător de faptele sale. El a fost declarat nevinovat, întrucât omorul fusese comis în mod inconştient.

Deşi rare, astfel de cazuri se mai întâmplă în practica organelor de justiţie. Cunoscutul psihiatru englez, Morton Shatzman, care a participat la procesul Camp, a publicat un articol consacrat analizării acestor cazuri.

Iată câteva dintre consideraţiile acestuia: „Groaza nocturnă poartă denumirea latinească de *pavor nocturnum*. Este un sentiment puternic de frică, ce nici după trezire nu dispare imediat. Viziunea de coşmar durează de la unul la trei minute şi este însoţită de o accelerare a pulsului şi a frecventei respiraţiei, de o transpiraţie abundentă, de mişcări violente şi, câteodată, de ţipete. După ce se trezeşte, omul nu devine imediat conştient şi poate alerga sau executa alte mişcări, inclusiv agresive. Numai după mai multe minute el se trezeşte de-a binelea şi aproape că nu-şi mai aminteşte ce s-a întâmplat.

De obicei, copii sunt cei care au astfel de viziuni. Adulţilor li se întâmplă mult mai rar. Groaza nocturnă este, deseori, asociată cu noctambulismul. Sentimentul de frică nu face parte din sfera viselor din timpul somnului. În timpul viziunilor din somn, acestea sunt însoţite de mişcările globilor oculari. Or, *pavor nocturnum* apare într-o altă fază a somnului, când globilor oculari rămân nemişcaţi. Şi, de obicei, se uită conţinutul visului. Din acest punct de vedere, Camp a fost o excepţie, în rest, trăirile sale au fost tipice, inclusiv momentul trăirii coşmarului – prima parte a nopţii. Creierul uman posedă nişte mecanisme care elimină activitatea fizică din timpul somnului. De exemplu, putem visa că alergăm, dar nu ne mişcăm picioarele. Dar, în timpul coşmarului nocturn, aceste frâne încetează să mai funcţioneze, iar omul poate păstra capacitatea de a acţiona.

Scenele de agresiune trăite în vis sunt în prezent foarte frecvente. Este interesant că visele cu agresiuni sunt comune tuturor popoarelor, chiar şi acelora în care fenomenul agresiunii nu constituie o problemă socială. Deci, visele sunt chiar mai agresive decât realitatea. Psihiatrul Morton Shatzman a cerut date statistice dintr-o bancă de informaţii şi a aflat că un caz asemănător avusese loc în Marea Britanic, în anul 1960, când un tânăr sergent de 29 de ani a fost acuzat de asasinarea unei femei care-şi petrecuse noaptea în locuinţa

lui. În timpul investigațiilor, acuzatul a declarat că s-a trezit în miezul nopții, constatând cu groază că o sugrumă cu propriile mâini pe femeia aflată alături de el şi care nu mai dădea semne de viață. Tribunalul 1-a scos pe sergent de sub acuzație, pe baza expertizei medicale, care a dovedit înfăptuirea inconştientă a crimei. Juriştii fac, însă, deosebire între „reflexele inconştiente" ale omului sănătos şi cele ale unui psihopat. Omul sănătos poate fi dezvinovățit, dar cel bolnav psihic este trimis la o clinică.

Presa a acordat o mare atenție acestui caz. Camera Lorzilor şi-a exprimat temerile că se creează, astfel, un precedent şi că, de acum înainte, orice criminal poate ucide noaptea pe cineva, după care să susțină că a avut un vis cu coşmaruri şi a acționat inconştient. Chestiunea nu este chiar atât de simplă, întrucât tribunalul cere o expertiză medicală amănunțită, care trebuie să dovedească, pe baza unor cercetări îndelungate şi aprofundate, că acuzatul suferă realmente de *pavor nocturnum.*

4.4. Impulsurile criminale ale Lunei

În 1989 tribunalul județean C. îl judeca pe Iulian D., cel numit mai târziu de ziare „Ucigaşul pe lună plină" sau „nebunul de la Bălăceanca". Acesta a comis, între anii 1978–1984, zece agresiuni nocturne, în două dintre ele ucigându-şi cu cruzime victimele. Ajunsese aproape la faima terifiantă a lui Râmaru, doar că motivațiile atacurilor lui aveau o justificare misterioasă, frizând anormalitatea.

Iulian D. şi-a scuzat abominabilele-i fapte prin aceea că se afla „într-o stare de panică şi groază", resimțită de fiecare dată când era lună plină. Avocații apărării şi-au construit argumentația pe influența malefică a lunii ce-i exacerba instinctul criminal. Dosarul a fost returnat miliției, iar criminaliştii, împreună cu psihiatrii, studiind agresarea persoanelor în raport cu calendarul astronomic, au ajuns la concluzia că toate cele zece acte criminale au fost săvârşite în nopți senine cu lună plină. Inculpatul a fost ținut sub observație în închisoare, constatându-se o semnificativă creştere a „hormonilor stresanți" în perioada de lună plină. S-a emis ipoteza că asasinul face parte din tipologia persoanelor pe care „regina nopții" îi ține sub puterea ei vrăjită şi le dezlănțuie, din când în când, impulsuri distrugătoare.

De altfel, lista criminalilor înnebuniți de astrul selenar e destul de lungă. Serviciul de anchetă criminalistică a apreciat că, în nopțile cu clar de lună, criminalitatea printre lunatici este de trei ori mai mare. Atunci se succed într-un ritm infernal omoruri personale, incendii provocate nu de către piromani şi agresiuni de o rară violență. Iar persoanelor cu sistem nervos fragil luna plină le creează o încordare psihică incontrolabilă şi de nestăpânit.

Maeştrii barei au susținut la proces că Selene, astrul nopții, deşi călcat de picior omenesc şi cântat de mari artişti, ascunde o taină, legată de om şi determinându-i acestuia comportamentul. O explicație ştiințifică, în bună

măsură, a misterului Lunii ca „detonator“ exercitat asupra comportării umane e că, în fiecare om există aşa numitele „maree biologice“, comparabile cu fluxul şi refluxul mareelor ce afectează mările şi oceanele. Violența în procentaj mărit la lună plină este efectul relației între ritmul lunar şi starea afectiv-emoțională a omului. Corpul omenesc conține 80 de procente de apă. Şi atunci de ce să nu ne gândim că luna influențează apa din corp, în mod analog cu acțiunea asupra oceanului planetar? Deci, viața noastră e compusă din fluxuri şi refluxuri, fiind supusă forței gravitaționale a Lunii.

A produs senzație în sala de judecată pledoaria celor doi avocați ai acuzatului, în special când au mai adus ca argumente infailibile exemple din credințele şi superstițiile răspândite pe tot globul, nu numai în spațiul mioritic.

În Islanda, se crede că femeia însărcinată care priveşte luna plină va naşte, indubitabil, o progenitură lunatică. În Brazilia, femeile se feresc să-şi expună nou-născuții razelor lunare. De altfel, şi mitul „lupului rău“, asociat cu expresia „urlă la lună“ îşi are o explicație: există relații privilegiate ale lupilor cu luna, urletul la lună fiind, de fapt, un mod de comunicare înainte de a se aduna pentru vânarea prăzii. Şi până la superstiția că forțele lunii fac ca oamenii să se transforme în lupi hrăpăreți nu mai e decât un pas. De altfel, în psihiatrie, există o formă de delir denumită lukanthropie, când bolnavii mintal se cred, în nopțile cu lună plină, preschimbați în lupi, purtându-se ca atare, sfâşiind carne crudă şi atacând pe oricine le iese în cale. Nici că se putea o altă concretizare a dictonului latin: „homo honcini lupus“.

În dorința de a-şi salva clientul, avocații au venit şi cu alte exemple de fenomene biologice la om: femeilor cu părul roşu le creşte mai repede părul dacă e tuns în perioada cu lună plină, iar frizerii n-au ezitat să-şi prevină clientela în această privință. Adepții plantelor medicinale le culeg în faza de lună plină, proprietățile lor fiind atunci mai potențate. Se pare că argumentul care i-a convins pe juraţi să nu-i aplice pedeapsa capitală a fost că luna plină ar fi cel mai eficace anticoncepțional, pe când, în nopțile fără lună, femeia devine extrem de fecundă. Recomandare pe care toți cei prezenți în sală, inclusiv completul de judecată, au reținut-o, mulțumind în gând studioşilor şi informaților apărători.

4.5. Hipnoza – remediu contra somnambulismului

La un moment dat, povesteşte un medic, a venit la consultație tatăl unui tânăr. După spusele acestuia, el a început să observe la fiul său unele manifestări stranii: noaptea, băiatul se ridica, uneori, din pat şi începea să umble prin cameră. S-a întâmplat chiar ca fiul, pe jumătate îmbrăcat, să iasă din casă în stradă, odată, chiar a vrut să iasă în balcon, dar, din fericire, uşa de acolo era închisă bine. Tatăl cunoştea câte ceva despre manifestările lunatismului şi a presupus că fiul său suferă de această boală.

Medicul a hotărât să încerce o terapie prin hipnoză în timpul somnului. La

momentul stabilit, medicul a mers acasă la bolnav. Tânărul era cufundat într-un somn profund. Punându-şi mâinile pe capul lui, prin sugestiile corespunzătoare, medicul a transformat somnul obişnuit într-unul hipnotic. Tânărul, fără să se trezească, a început să răspundă la întrebări. Medicul i-a cerut să repete evenimentele care au avut loc în timpul ultimului acces de lunatism. În starea de somn, băiatul s-a ridicat din pat, s-a plimbat prin cameră, s-a apropiat de raftul cu cărți, s-a ridicat pe vârfuri şi, după ce a luat una dintre ele, s-a întors în pat.

Tatăl a confirmat că această experiență corespunde întocmai celei anterioare, accesului de somnambulism al tânărului. De această dată, însă, toate mişcările au fost făcute de băiat cu ochii închişi. Medicul a încercat să îi inducă tânărului ideea că asemenea plimbări în timpul somnului nu trebuie să se mai repete în viitor. Şi, într-adevăr, pe parcursul anilor care au urmat, accesele de lunatism nu s-au mai repetat.

4.6. Nu-l treziți pe cel care umblă în somn!

În ultimul timp, psihologii şi psihiatrii sunt uimiți de faptul că somnambulismul capătă un nou caracter. Astfel, o femeie din Anglia a protestat prin intentarea unui proces pentru că de la compania de telefonie i-a venit o factură uriaşă pentru convorbiri interurbane efectuate în timpul nopții. După cercetări îndelungate, s-a stabilit că, aflându-se în stare de somnambulism, femeia îşi suna rudele, cunoscuții care locuiau în alte oraşe şi purta cu aceştia discuții pline de conținut. Celor cu care vorbea nici prin cap nu le trecea că stau de vorbă cu o somnambulă. În mod natural, dimineața, femeia nu îşi amintea nimic despre discuțiile sale nocturne.

Nancy Harrison, din Anglia, s-a trezit într-o noapte şi a văzut că soțul său nu este lângă ea, iar fereastra dormitorului, care se găsea la etajul superior al casei, era larg deschisă. Când femeia a vrut să închidă fereastra, a văzut, deodată, jos pe iarbă, corpul soțului. Femeia speriată a coborât pe scări să vadă dacă soțul său mai respiră şi a constatat că acesta dormea profund.

Dacă persoanele apropiate dumneavoastră sunt înclinate să rătăcească în somn, nu vă strică să ştiți câte ceva pentru a putea să le fiți de ajutor.

Dacă vedeți o persoană care umblă în somn, nu vă speriați şi nu încercați să o treziți. Pe de o parte, acest lucru nu va fi uşor din cauza profunzimii somnului, iar, pe de altă parte, nu este bine să faceți acest lucru. Este suficient să conduceți această persoană în dormitor şi să o ajutați să se întindă în pat. Dimineață, trebuie să îi povestiți călătorului nocturn despre plimbarea sa, dar trebuie să faceți acest lucru cu delicatețe, pentru că, de cele mai multe ori, lunaticii au sentimentul ruşinii în asemenea cazuri.

În toate aceste cazuri, atât cei apropiați lunaticului, cât şi acesta trebuie să înțeleagă că nu este vorba despre o tulburare de natură psihică şi că ajutorul venit de la ceilalți, dar şi din interiorul său, este foarte important.

5. VAMPIRISMUL ENERGETIC

5.1. Un fenomen straniu

Poate că pare ciudată trecerea de la somnambulism la acest fenomen denumit „vampirism energetic“. Totuşi, o conexiune există între ele şi anume acea „forţă“ şi energie necunoscute din creierul uman care le dezlănţuie pe amândouă, însă în mod diferit. În primul caz, domină „forţa“ somnului, de această dată a omului treaz care declanşează un alt fenomen independent de voinţa lui.

Vampirul de energie nu este personajul misterios care se hrăneşte cu sânge, ci cu energia altora. Există trei tipuri de vampiri de energie: vampir fizic, vampir intelectual şi vampir vibrant.

Potrivit cunoscutului parapsiholog polonez, Wledzimierz Sanzerewski, se pare că vampirii de energie pot fi recunoscuţi după anumite semne pe care le au în palme.

1. Vampirul fizic este puternic, ambiţios, agresiv, poate să fie sportiv, poliţist sau muncitor. Multe persoane din această categorie încalcă legile.

2. Vampirul intelectual foloseşte gândurile, ideile altora, de multe ori se rătăceşte în labirintul gândurilor, este inconsecvent, sentimentele lui sunt subordonate raţiunii.

3. Vampirul vibrant este tipul cel mai frecvent în cazul femeilor. Cel mai mare duşman al vampirului vibrant este eul, caracterul lui. De multe ori, vampirul vibrant nu ştie ce vrea, este instabil şi o pradă uşoară pentru escroci. Mulţi consumatori de droguri, alcoolicii, persoanele cu tulburări sufleteşti fac parte din această categorie.

5.2. Ucigaşul de animale

Tonny O'Rear din Hekla, Islanda, este un bărbat disperat. Are doar 35 de ani, dar viaţa lui nu mai are niciun sens. Coşmarul a început în urmă cu 10 ani. În ţinutul muntos în care se născuse, vecinii cei mai apropiaţi erau la 5, respectiv 6 km distanţă. Tonny (numele nu este cel real) făcea aceşti kilometri călare, în fiecare sâmbătă, deoarece ambele familii aveau fete de măritat, iar el socotea că-i venise şi lui timpul să-şi întemeieze o familie. Nu se hotărâse încă pe care să o aleagă. Părinţi care să-l îndrume nu avea; muriseră amândoi într-un accident de avion. Tonny se descurcase singur, muncind de la 16 ani la mica lor fermă de animale. Într-o sâmbătă din octombrie 1985, făcea drumul obişnuit spre familia vecină. Pe la mijlocul drumului, a simţit o ameţeală şi o răceală în tot corpul. Era o zi deosebit de friguroasă, vântul bătea în rafale,

aducând dinspre tărâmurile înzăpezite un aer înghețat, dar Tonny nu-şi putea explica starea lui. A descălecat şi s-a aşezat pe un bolovan ca să-şi revină. Calul a venit lângă el, aşteptându-l răbdător.

Apoi s-a întâmplat ceea ce Tonny nu avea să uite niciodată. Calul s-a prăbuşit dintr-odată, mort, fără să existe nici o cauză. Concomitent cu moartea calului, Tonny a simțit cum îl cuprinde un val de căldură, care s-a răspândit, în câteva secunde, pe întreg organismul. Amețeala îi trecuse. Speriat, Tonny a alergat 3 km până la vecinii săi şi i-a rugat să-l ajute. Era disperat şi incoerent. Domnul Vidjik abia a reuşit să se țină după el până la locul unde se prăbuşise calul. Nu mai avea ce face. Calul murise, deşi nu părea să fi suferit de vreo boală. Tonny s-a întors deprimat acasă. Apoi, fenomenul se repetă, două luni mai târziu. Se îndrepta spre grajd să mulgă cele patru vaci, când simți iar acea senzație de sfârşeală şi frig ce-l cuprinsese din cap până în picioare. A ajuns cu greu în grajd şi s-a aşezat, totuşi, să-şi facă treaba, pentru că nu avea niciun ajutor. Dar, când a pus mâna pe o vacă, aceasta s-a prăbuşit scuturată de un fior. Era moartă. La fel ca în cazul precedent, Tonny s-a încălzit şi şi-a revenit.

De data aceasta, Tonny a făcut legătura între stările lui şi morțile suspecte ale animalelor. A scris unui prieten din Reykjavik. Acesta i-a propus un test, asistat de specialişti. Tonny a fost de acord, internându-se la un institut de cercetări a fenomenelor biofizice. Rezultatele au fost uimitoare pentru cercetători şi dezastruoase pentru Tonny. Din motive necunoscute, Tonny îşi pierdea, la un moment dat, energia biofizică, riscând să moară. În aceste situații, organismul lui absorbea energia de la tot ce era viu, pentru a-şi reveni. Dacă erau animale mici, acestea nu satisfăceau necesarul energetic al organismului uman, starea de sfârşeală menținându-se. S-a constatat că şi plantele se uscau şi mureau în prezența lui Tonny, când acesta se afla în criză. Nici un simptom nu prevenea, însă, intrarea în criză şi asta îngreuna experiența. S-a încercat suplinirea deficitului de energie al lui Tonny prin diverse aparate, dar acest tip de energie nu rămânea în organismul lui, scurgându-se în pământ. Până la urmă, Tonny a fost sfătuit să aibă mereu în preajmă câte un animal şi, evident, să se ferească de oameni. Întors la ferma lui din munți, Tonny a decis să moară, refuzând să atingă un organism viu, animal sau vegetal. Dar n-a murit. Ultima oară când a fost în criză a zăcut întins pe pământ două zile. Un copac, iarba de pe o rază de 10 metri şi cei doi câini ai lui şi-au adus contribuția la revitalizarea lui Tonny.

5.3. Urmaşul lui Vlad Țepeş la Bucureşti

„Vlad Dracul este blestemat să nu-şi găsească liniştea decât atunci când urmaşii Drăculeştilor vor ajunge în posesia acestor lucruri şi le vor folosi pentru aducerea liniştii sufleteşti a prințului Vlad zis Draculya“.

Acest blestem, scris în limba latină, pe piele de viței, rulată, a fost găsit

de Ştefan Brandes-Lăţea în zidul casei părinteşti din Sighişoara, sub o dală de piatră. Alături de enigmaticul manuscris, se aflau un medalion de aur şi o sabie semicurbă, fără gardă, cu mâner de argint aurit, incrustat.

Ştefan Brandes-Lăţea este, conform documentelor familiei, ultimul descendent al sălbaticului domnitor valah Vlad Ţepeş, pe care legendele l-au transformat în vampirul Dracula. Descoperirea celor trei obiecte în zidul Casei Vlad Dracul din Sighişoara reactualizează, aşa cum se va vedea, mitul principelui damnat. La scurt timp după ce Ştefan Brandes-Lăţea a descifrat şi tradus manuscrisul, acesta s-a pulverizat.

Ştefan Brandes-Lăţea nu are nevoie de multă prezentare. Fost component al formaţiei Phoenix, actualmente este profesor de cascadorie şi manager al firmei „Dracula Society“. Fratele său, Nancy (Silviu) Brandes, fost organist al grupului rock „Roşu şi Negru“, este actualmente colonel în armata israeliană şi conduce big-band-ul de jazz al aviaţiei israeliene. Totodată, el patronează casa de discuri „Papa Production“ şi are propriile emisiuni la televiziunea israeliană.

Cei doi se înrudesc cu Dracula pe linie maternă, fiind descendenţii direcţi ai Drăculeştilor de Sinteşti. Aceştia provin din căsătoria lui Vlad Ţepeş cu sora lui Matei Corvin. Pe linie paternă, Ştefan şi Nancy provin dintr-o veche familie de boieri olteni, Lăţea, care aveau moşii în jurul Severinului. Pe lângă numeroasele moşteniri genetice, descendenţii lui Dracula au moştenit şi un blestem, de care n-au ştiut până în 1967, când...

Totul a început când Ştefan Brandes-Lăţea, împreună cu Tomuleţiu Ovidiu (în prezent ziarist în Sibiu) şi cu alţi colegi, s-a hotărât să caute comorile lui Vlad Ţepeş, despre care mulţi auziseră că ar fi îngropate şi în casa „Vlad Dracul“ din Sighişoara, care a fost proprietatea familiei Brandes-Lăţea. După ce a fost naţionalizată, casa a devenit cămin de bătrâni, iar, în prezent, este restaurant. Într-o zi, în primăvara anului 1967, grupul a intrat în camera care acum este berăria restaurantului. Căutând printre vechituri, au făcut o descoperire inedită. Ştefan îşi aminteşte: „Am observat o dală mai mare, care se mişca. Ne-am chinuit cu răngi, cuţite şi alte obiecte până am reuşit să scoatem un fragment dintr-un basorelief din piatră, de 50 × 80 cm, care ascundea o nişă de aerisire (zidurile casei au peste doi metri grosime). În interiorul nişei, am găsit o sabie pusă pe diagonală, un medalion şi un document de piele, rulat“.

Conţinutul documentului este blestemul pe care deja l-am citat. Manuscrisul, din cauze inexplicabile, s-a distrus la scurt timp, pulverizându-se ca un scrum de ţigară. În legătură cu acest blestem, Ştefan a spus: „Am aflat că era vorba despre un blestem aruncat de un nobil din familia maghiară Kemeny, care o peţea pe verişoara lui Matei Corvin. Cum aceasta l-a preferat pe Vlad Ţepeş, ura a izbucnit prin acest blestem.“

Sabia este semicurbă şi are mâner de argint. Atât mânerul cât şi cele două canturi ale lamei sunt gravate cu diverse semne şi o scriere ciudată, care n-a fost încă descifrată.

Imediat după ce a făcut descoperirea, Ştefan a luat legătura cu profesorul Ovidiu Iliescu şi istoricul Tuşinschi de la Muzeul Sighişoara. Cei doi au descoperit pe unul din canturile sabiei cuvântul OCMAN, care au presupus că ar putea însemna OSMAN, dar restul semnelor şi scrierea nu au putut să le descifreze. Medalionul din argint aurit datează din 1546. Una din feţe are o gravură înfăţişându-l pe Iisus Hristos răstignit între cei doi tâlhari. Pe această faţă, scrie în germană: „CHRISTY CREUTZ UND BLUT IST ALLEIM GERECHT YMD GUT MD“, care se traduce astfel: „Răstignirea şi sângele lui Hristos sunt singurele adevăruri supreme“.

De când a descoperit medalionul, Ştefan a observat un lucru ciudat. De câte ori îl poartă la gât, capătă o forţă nebănuită asupra celor din jur care simt o ciudată sfârşeală, o stare de nelinişte transformată treptat în supunere faţă de el. Ştefan a devenit, practic, vampir energetic. Cei care au recunoscut starea de sfârşeală ce-i cuprinde în preajma lui Ştefan sunt numai nume celebre în cultura românească. Amintim doar pe Adrian Pintea, Liana Fulga, Geanina Olaru, Ileana Fortini, Cristina Ciunga, Marian Ionescu, Lavinia Duna, Adriana Milincovici, Bogdan Ghiţulescu, Anca Vişinescu, regretatul Ioan Luchian Mihalea, Marian Iacob, Aurel Dicu şi lista ar putea continua. Ştefan este convins că, atâta timp cât poartă medalionul la gât, nimic nu i se poate întâmpla şi că o forţă necunoscută îl protejează. Nu numai medalionul are această putere, ci şi sabia.

De câte ori se află în preajma sabiei, acasă, simte că se încarcă cu energie, ca şi cum cele două obiecte ar avea rol de generator.

Totodată, în preajma lor, simte o nelinişte crescândă, în timp ce în minte i se înfiripă un gând care nu este al lui, acela de a găsi rămăşiţele voievodului Vlad Ţepeş. Parcă o forţă ocultă îi dictează să plece în căutarea lor. A plecat de mai multe ori, dar drumul i-a fost blocat de alte forţe, care se pare că se opun dorinţei de pace a sufletului lui Dracula. Este puterea blestemului care, acum, când Ştefan a găsit obiectele magice, simte că îşi pierde forţa şi se apropie de sfârşit. Poate este ultima bătălie între Dracula şi contele Kemeny, iar Ştefan este câmpul pe care cele două forţe se înfruntă.

Ultima oară când a plecat în Turcia, după capul lui Vlad Ţepeş, intuiţia l-a condus pe malul Mării Marmara, pe locul unde erau ucişi voievozii români. Aici a simţit cum medalionul începe să vibreze în şocuri, fără nicio cauză aparentă. Şi-a dat seama că medalionul se comportă ca un pendul radiestezic, indicându-i locul unde ar putea fi capul lui Vlad Ţepeş, trimis sultanului de boierii ce-l asasinaseră în celebri Codri ai Vlăsiei. Mai exact, pe malul bălţii care se numeşte acum Lacul Vrăjitoarelor din pădurea Boldur-Creţeasca.

La Istanbul, Ştefan Brandes s-a îndrăgostit de o frumoasă turcoaică, verişoara soţiei cunoscutului bariton, Dan Iordăchescu. Femeia, al cărei nume preferă să-l păstreze sub tăcere, era studentă la istorie şi a reuşit să-l convingă că în altă parte se află ceea ce el caută cu asiduitate. A urmat-o, îndepărtându-se de locul indicat de vibraţiile medalionului. S-a întors acasă, cu mâinile goale

şi răvăşit. Întors în țară, a descoperit un lucru care l-a cutremurat: pe paşaport, lângă viza turcească, apăruse, conturat foarte clar, PORTRETUL LUI VLAD ȚEPEŞ. Enigmaticul mesaj al domnitorului valah îi provoacă, de atunci, lui Ştefan Brandes-Lățea angoase şi nopți de insomnie. Va trebui, odată şi odată, să aducă în țară capul strămoşului său. Altfel, nici spiritul chinuit al lui Dracula, nici conştiința lui Ştefan Brandes nu-şi vor găsi liniştea.

6. RADIESTEZIA

6.1. Scurt istoric

Radiestezia este una dintre puținele ramuri ale parapsihologiei care are rezultate măsurabile cu valoarea practică reală. Ea mai este cunoscută și sub denumirile de teledetecție și biolocație.

Într-o accepțiune generală, radiestezia reprezintă capacitatea unor persoane „dotate“ (termen ce apare la orice fenomen paranormal) de a detecta surse de apă subterane cu ajutorul unui pendul sau a unor dispozitive simple: cracă de lemn în formă de Y ori sârmă groasă în formă de L (se folosesc două, pentru fiecare mână). Persoana „dotată“ ține în mână „instrumentul“ respectiv și merge pe teren; deasupra unei surse de apă (uneori, obiect metalic), dispozitivul se mișcă, zvâcnește sau cresc rotațiile pendulului. Termenul de radiestezie a fost introdus în 1929 de abatele Bouly (l865–1958), care a și înființat prima societate de radiesteziști. Numele provine din latinescul „radius“ (rază) și din grecescul „aisthesis“ (senzație). În limba engleză se folosește cuvântul „dowsing“, în germană „rutenlehre“, iar în rusă „biofiziceski efekt“. În China, de mii de ani, construirea unei noi case este precedată de vizita unui radiestezit, care alege locul respectiv. În mormintele faraonilor s-au găsit pendule radiestezice. Fântânarii existenți și la noi erau radiesteziști fără diplomă.

Radiestezistul cel mai cunoscut a fost... Moise, care, după cum se spune în Biblie, în cursul lungului drum prin ținutul pustiu din peninsula Sinai, a lovit cu toiagul lângă o stâncă, de unde a țâșnit apa mult dorită. Radiestezia sub forma fântânarilor a existat la toate popoarele, uneori fiind una dintre „specialitățile“ șamanilor.

De altfel, radiesteziștii au succes și ca tămăduitori amatori. Într-adevăr, cărțile mai noi de radiestezie menționează că nu are importanță calitatea lemnului sau greutatea de la capătul pendulului. Pentru a-și da importanță, vechile tratate pretindeau ca baghetele să fie făcute din lemn de alun. Ulterior, s-a observat că nu are importanță natura baghetei, greutatea pendulului poate varia între 20–50 g, iar lungimea firului între 10–20 cm. Cu ajutorul pendulei, unii radiesteziști pot găsi izvoare de apă, zăcăminte metalice, comori, cadavre, doar concentrându-se deasupra unei hărți!

Profesorul Yves Rocard, fizician francez (1903–1992), a efectuat primele studii științifice în care a subliniat rolul esențial al „radiestezistului dotat“. El a emis, pentru prima dată, ipoteza potrivit căreia omul ar conține în corp un minuscul depozit de magnetită, fapt deja menționat. Biologii americani, Gould și Kirschvnik, de la celebra Universitate Princetown, au descoperit în creierul de om, balene, delfini, porumbei și albine, minuscule cristale de magnetită,

implicate în orientare şi, desigur, supuse câmpului geomagnetic. Existența cristalelor de magnetită în creierul uman a fost confirmată de studiile lui Robin Baker de la Universitatea din Manchester.

După Y. Rocard, doar un om din zece mii posedă această calitate, deşi alții afirmă că în stare latentă există la 70% dintre oameni.

Capacitatea nativă de detectare a izvoarelor a fascinat omenirea, de-a lungul secolelor. Isaac Newton s-a preocupat de această problemă şi chiar a făcut nişte experienţe în acest domeniu. Thomas Edison a atribuit electricității succesele radiesteziei, în timp ce, pentru Albert Einstein, explicația fenomenului consta, mai degrabă, în electromagnetism. Un timp, s-a crezut că radiestezia ține de sensibilitatea față de anomaliile câmpului magnetic terestru, dar această ipoteză nu a fost confirmată pe de-a întregul de fapte. În acest sens, Ghislain de Marsily, specialist în hidrogeologie şi lector la Facultatea de Mine din Paris, a afirmat: „Frecarea de sol a apei subterane în mişcare generează un câmp electric. Acest fenomen este deosebit de pregnant, atunci când apa trece dintr-un strat de argilă într-un strat de nisip. Harul radiesteziştilor ar consta, deci, tocmai în detectarea acestui câmp magnetic."

La sfârşitul secolului al XVIII-lea, radiesteziştii erau convinşi că vergeaua se mişca sub acțiunea unor forțe mecanice externe, iar specialistul joacă un rol pasiv. În secolul al XIX-lea, au apărut alte teorii despre radiestezie: electricitatea, aşa-numita „forță odică" a baronului von Reichenbach, un chimist german, sau „magnetismul animal" al lui Mesmer. La începutul secolului al XX-lea, a fost la modă „rezonanța". Abatele Mesmer şi-a bazat teoriile pe presupunerea că toate corpurile, fără excepție, emit în mod constant radiații. Corpul uman intră în aceste câmpuri de influență şi devine locul reacțiilor nervoase ale unui soi de „curent" care trece prin mâini. Dacă un pendul sau o vergea este ținută în mână, fluxul invizibil se manifestă prin mişcările obiectului, care acționează ca un indicator.

Ca şi în alte teorii despre radiestezie, ideea radiațiilor este în acord cu principalele teorii ale fizicii. Un singur lucru e cert în prezent: sunt imposibil de explicat, într-un singur mod, toate aspectele legate de radiestezie.

Radiestezia se foloseşte de milenii. În lanțul Munților Atlas, din Africa de Nord, s-a găsit, într-o peşteră, o pictură rupestră, veche de 8000 de ani, care reprezintă un radiestezist. Fiind înconjurat de spectatori, acesta caută un izvor de apă, cu o baghetă în mână. La rândul lor, egiptenii şi chinezii se foloseau de radiestezie cu 2000 de ani î.Hr. pentru a detecta izvoare şi zăcăminte miniere.

Prima atestare documentară a unui succes în radiestezie datează din anul 1430 şi îi descrie pe minerii germani care foloseau baghete magice pentru a găsi cărbune.

Tratatul clasic asupra mineritului al lui Georg Bauer Agricola, intitulat *De re metallica,* publicat în 1556, include explicații detaliate asupra acestui subiect şi o xilogravură care arată diversele stadii ale căutării cărbunelui, cu

ajutorul unei vergele. La jumătatea secolului următor, baroana franceză de Beausoleil a adaptat folosirea unei nuiele în formă de furcă, pentru găsirea pânzelor de apă freatică.

De-a lungul timpului, francezii au avut foarte mulți radiesteziști buni, cum a fost Jacques Aymar (care a trăit în secolul al XVII-lea) şi Barthelemy Bleton (secolul al XVIII-lea). Ei au atras interesul academicienilor vremii, fiindcă noile ştiințe care apăreau nu găseau nicio explicație satisfăcătoare pentru acest fenomen; radiestezia a fost considerată superstiție sau chiar o formă a satanismului, în următoarele secole. Rămâne interesant de observat mulțimea de instrumente folosite de radiesteziştii de la începutul secolului al XVIII-lea: nu numai vergele în formă de furcă, ci orice alt instrument care putea avea acelaşi efect, de la foarfece sau mânere de găleți, la două bucăți identice de crenvurşti.

Mulți dintre radiesteziştii din acea perioadă erau adevărați oameni de afaceri. Câțiva, ca John Mullins (care a trăit la sfârşitul secolului al XIX-lea), lucrau numai pe baza dictonului: „Vă găsesc apă doar dacă îmi dați bani pentru asta“ şi au făcut afaceri profitabile. John Mullins profesa meseria de zidar, când şi-a descoperit abilitatea de radiestezist, în 1859. În 1882, el a format o companie pentru găsirea apei prin radiestezie şi, în prezent, se cunosc doar câteva eşecuri față de sutele de succese repurtate de Mullins şi echipa lui.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, studenții francezi făceau pariuri pentru găsirea monedelor de aur ascunse, iar la începutul secolului următor s-au dezvoltat şi alte aspecte ale radiesteziei, în special datorită clericilor francezi, ca abatele Mermet, şi ale grupurilor naționale de radiesteziști. În plus, a fost introdus un nou instrument în trusa de unelte a radiestezistului: pendulul, care consta dintr-o bilă de plumb sau o piatră atârnată la capătul unei sfori. Odată cu pendulul, s-au creat o mulțime de tehnici noi şi, ceea ce era mai important, un nou mod de a privi radiestezia, ca „metodă de descoperire“ cu scop general.

În urmă cu 20 ani, mai multe sate situate în apropiere de Saverne (Rinul de Jos) nu aveau apă. Prefectura ar fi vrut să le alimenteze prin filtrarea apei unui râu mic, dar primarii au protestat, întrucât operația nu oferea suficiente garanții. Un radiestezist pe nume Georges Avril a detectat, cu bagheta, un izvor care, după părerea lui, furniza debitul cerut, 20 de litri pe secundă. Întrucât nu i s-a acordat încredere, el a garantat cheltuielile operației. Sondajul a fost efectuat şi s-a descoperit un izvor cu debitul de 48 l/s!

Joseph Treyve, un specialist în domeniu, a reuşit să facă o descriere, din Paris, unde se afla, a biroului din New York al doctorului Alexis Carrel, laureat cu Premiul Nobel pentru medicină. După mărturia doamnei Carrel, Treyve a „ghicit“ inclusiv că în acel birou exista o statuetă reprezentând o dansatoare.

Una dintre cele mai spectaculoase reuşite în domeniu i se datorează abatelui Alexis Mermet, un radiestezist celebru, mort în 1937. El este cel care a descoperit o serie de galerii ale grotelor din Lacave, în Lot. Din Elveția, unde

se instalase, a cerut unui alt preot, stabilit în Pornic, planurile casei şi ale grădinii sale, pentru a detecta aurul, argintul şi cărbunele care puteau fi găsite acolo. După puțin timp, abatete Mermet i-a scris colegului său că se afla în posesia a 375 de franci din argint (în realitate au fost 400), că nu avea aur, cu excepția unui ceas, ceea ce era adevărat. „Ce m-a surprins cel mai mult a fost faptul că mă anunța că exista cărbune în partea de sud-vest a grădinii mele şi în lăstăriş. Eu uitasem că mai aveam 28–30 kg de cărbune, pe jumătate îngropați, sub crengi!", a afirmat preotul din Pornic.

Un alt domeniu în care radiesteziştii au acționat a fost arheologia. Un exemplu este descoperirea unui vechi set de vestigii sub cazarma Kensington din vestul Londrei. Acestea au fost găsite accidental, în 1938, de către un radiestezist care se afla pe urmele cursului unui tunel de apă subteran, construit din cărămizi. Radiestezistul L.L. Latham a descoperit o firidă incomodă în galerie, care, aparent, înconjura ceva din material solid. Latham a cercetat această firidă şi a afirmat că este vorba despre o structură rectilinie, care se afla dedesubtul a două clădiri din secolul al XVIII-lea. La cinci metri mai jos, într-adevăr, s-a descoperit fundația unui fort roman.

Un alt radiestezist care s-a preocupat de arheologie a fost Guy Underwood. El a descoperit o coincidență curioasă: apele subterane se află, de obicei, în locuri sacre, ca biserici sau vestigii preistorice. Underwood era convins că aşezările au fost construite într-un mod specific, pentru a marca convergența izvoarelor naturale, cursurile drumurilor sau granițele aşezărilor.

Radiestezistul englez Tom Lethbridge (1901–1971), a dezvoltat o metodă de radiestezie, cu ajutorul pendulului, pentru detectarea culorilor, a emoțiilor şi a vechimii unor obiecte. El a reuşit să dateze, cu precizie, vechimea unei pietre din Cornwall. Analiza ulterioară cu carbon radioactiv a demonstrat că datarea fusese exactă. Metoda pendulului se foloseşte de foarte mult timp. Unii radiestezişti pot stabili sexul unui copil nenăscut, doar suspendând, de o sfoară, o verighetă, deasupra abdomenului viitoarei mame. Zootehniştii japonezi susțin că pot stabili, cu precizie de 99%, sexul puilor de o zi, cu ajutorul pendulului.

6.2. Radiestezia în ajutorul medicinei

Pornind de la ancestrala artă a sursierului – „fântânarul" de odinioară de pe la noi –, s-a dezvoltat o inedită metodă de diagnosticare a bolilor cu ajutorul pendulului, care se baza pe principiul conform căruia un organ sănătos şi unul bolnav produc asupra pendulului reacții diferite.

În secolul trecut, s-a descoperit că sursierii erau capabili să distingă apa pură de apa poluată şi că ei utilizau diferite eşantioane de apă care le permiteau să cunoască reacția la diferite impurități. De aici, la utilizarea instrumentelor sursierului – îndeosebi, a pendulului – pentru a stabili un diagnostic distingând părțile sănătoase de cele bolnave ale corpului, nu a fost decât un pas. Un

pendul plimbat deasupra unui organ sănătos are o reacţie anume, în timp ce, deasupra unui organ bolnav, reacţia este cu totul alta; astfel devenea posibil să se stabilească însăşi sursa răului ce afecta organismul. Unii sursieri mergeau chiar mai departe şi îşi foloseau talentul pentru a indica şi leacurile aferente bolii descoperite: operatorul ţinea în mână eşantioane din diferite leacuri – în general, homeopatice – plimbând pendulul deasupra corpului bolnavului până când o anume mişcare îi arăta că descoperise remediul adecvat.

Radiestezia a primit un sprijin important prin cercetările şi experienţele eminentului neurolog american, Albert Abrams. Acesta studiase în Europa cu cei mai mari savanţi ai epocii şi, lucru rar pentru un medic, era la curent cu cele mai recente progrese ale fizicii sfârşitului de secol XIX. Mai mult, majoritatea cercetărilor sale au avut ca scop punerea în acord a legilor fizicii cu cele ale biologiei.

La întoarcerea sa în Statele Unite, a început o strălucită carieră medicală, ce avea să-i aducă o reputaţie internaţională, marcând importante progrese în domeniul său de activitate, neurologia. Dincolo de aceasta, însă, lucrările lui au avut şi o latură care ieşea din tiparele medicinii clasice.

În 1898, Pierre şi Marie Curie descoperiseră un element radioactiv – radiumul, de care Abrams s-a interesat imediat, sperând să poată folosi radioactivitatea în îngrijirea bolnavilor. Întâmplarea i-a venit în ajutor.

Pe la începutul secolului XX, în timp ce examina un bolnav suferind de cancer la ficat, dr. Abrams a descoperit un lucru curios: o anume zonă din regiunea stomacală suna altfel decât în mod obişnuit, atunci când el lovea uşor locul cu palma. Ceea ce l-a intrigat, însă, era faptul că sunetul acela (înfundat) apărea numai atunci când bolnavul era aşezat cu faţa spre vest; în orice altă poziţie şi chiar când acesta stătea întins, sunetul era cel obişnuit. Abrams a legat ciudata manifestare de câmpul magnetic terestru şi s-a lansat într-un program de cercetări menit să rezolve acest mister biofizic. Experienţele – care au continuat până la moartea lui, în 1924 – au condus la fondarea a ceea ce la început a purtat numele ERA (Electronic Reaction of Abrams) – reacţiile electronice ale lui Abrams, devenind, ulterior, radionică.

Abrams a examinat, apoi, numeroşi bolnavi atinşi de cancer, dar şi suferinzi de alte maladii şi oameni sănătoşi, descoperirile sale conducându-l la concluzia că, atunci când un bolnav stă cu faţa spre vest, atomii ţesuturilor bolnave emit diferite feluri de radiaţii, care afectează diverse grupuri de fibre nervoase, ceea ce provoacă, apoi, contracţii musculare ale unor părţi ale corpului, care se pot auzi ca un sunet înfundat în locul celui obişnuit. Când a descoperit că diferitele puncte sonore erau specifice, fiecare, unei anume boli, Abrams a înţeles valoarea pe care acest lucru o poate avea în diagnosticare.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici. În cursul unei experienţe, el a plasat în dreptul frunţii unui bărbat tânăr şi perfect sănătos un recipient conţinând un fragment de ţesut canceros şi, în mai puţin de două secunde, sunetul emis prin lovirea abdomenului subiectului său era cel înăbuşit, de care aminteam; de

îndată, însă, ce țesutul canceros era îndepărtat, sunetul redevenea obişnuit. Era, deci evident că radiațiile unui țesut bolnav pot afecta reacțiile unui individ, chiar dacă țesutul cu pricina nu-i aparține. Mai târziu, când a început să construiască diferite mecanisme pentru a-şi uşura diagnosticarea, Abrams a descoperit că o picătură din sângele unui bolnav dă indicații la fel de precise ca un fragment de țesut. De altfel, practicanții de azi ai radionicii folosesc, pentru comoditate, picături de sânge – numite „martor".

Treptat, Abrams şi-a formulat o teorie menită să explice uimitoarele rezultate ale experiențelor sale. El a ajuns la concluzia că emisia de radiații este o proprietate universală a materiei, încă dinainte ca această idee să fie general acceptată. El a mers mai departe, pretinzând că, dacă materia şi energia se confundă la nivel atomic, baza bolii este electronică şi nu celulară.

Or, dacă aşa cum apărea în urma experiențelor sale, țesuturile sănătoase şi cele bolnave emit radiații diferite, atunci ar fi posibil să se construiască un aparat asemănător unui receptor radio, pentru a capta şi a analiza aceste radiații. Ar fi, de asemenea, posibilă construirea unui alt aparat, de acelaşi gen, pentru a îngriji şi vindeca radiațiile anormale. Spre a distinge diversele tipuri de radiații emise de boli diferite, Abrams a folosit, mai întâi, o cutie de rezistență de tip vechi; aceasta a fost prima dintre celebrele sale „cutii magice".

Problematica radiațiilor emise sau receptate de organismul uman a suscitat un deosebit interes în lumea cercetătorilor. Acest interes a fost manifestat şi în tara noastră, preocupări în vederea aplicativităților practice ale acestor manifestări intrând în sfera de interes a investigațiilor unor recunoscute personalități ale științei românești interbelice. Să amintim, în acest sens, cercetările efectuate de către profesorul Voinov, care şi-a publicat comunicările în materie de radiestezie medicală în Analele Academiei Române, seria a III-a, tomul 16, din 1940. Este vorba despre utilizarea pendulului radiestezic în aplicații medicale legate de prescripția medicamentelor homeopate. În esență, lucrarea profesorului Voinov se referă la posibilitatea determinării compatibilității unui remediu homeopatic cu tabloul clinic pe care îl prezintă un pacient. Menționăm, în această ordine de idei, că doctrina homeopatică, al cărei fond este guvernat de principiul „similia similimbus curantur" (similarele se tratează cu similare), trebuie privită ca o complementaritate a medicinei clasice alopate, al cărei principiu de fond este, „contraria contraribus curentur" (contrariile se tratează cu contrarii).

Procedura utilizată de către profesorul Voinov consta în plasarea remediului homeopat în fața mâinii întinse a pacientului. Pendulând în spațiul dintre mână şi remediu, investigatorul îşi poate da seama dacă remediul prescris este acceptat ca fiind compatibil cu unul sau mai multe dintre simptomele prezentate de pacient, în funcție de mişcarea oscilatorie pe care o execută pendulul. Detalii privind această tehnică sunt furnizate de autorul comunicării pe parcursul lucrării, în care se analizează toate aspectele practice implicate de această cercetare şi utilizare terapeutică pe care a făcut-o în practica medicală zilnică.

Aceste aspecte implicate de radiațiile pe care organismul uman le receptează şi le pune în evidență sub forma oscilațiilor pendulului, radiații care, în opinia unor cercetători „ortodocşi“, sunt puse sub semnul întrebării ca fiind inexistente, au căpătat o nouă lumină datorită investigațiilor comunicate de dr. Cyril Smith, de la Universitatea din Manchester – Anglia. Lucrările acestuia au fost efectuate pe persoane alergice. După cum se ştie, alergia reprezintă o tulburare clinic exprimată a unui bolnav, care este extrem de sensibil la anumite substanțe, numite alergeni. Contactul cu alergenul al unei persoane sensibile față de acesta este urmat de apariția unui tablou simptomatologic care, în funcție de gravitatea sa, poate merge de la o simplă iritare, până la declanşarea unui şoc alergic, ce poate avea urmări fatale. Bolile alergice, care fac obiectul unei discipline aparte, alergologia, sunt din ce în ce mai răspândite în special în zonele cu poluare ecologică multiplă. Nu mai puțin adevărat este că acestea pot apărea şi pe fondul unei sănătăți aparent normale, ca o sensibilitate „naturală“ față de unele alimente în general proteice, cum ar fi, de exemplu, căpşunile, ouăle ş.a., sau, mai des, față de unele medicamente, precum aspirina, penicilina ş.a. Acest lucru este consemnat pe toate fişele de indicații care însoțesc medicamentele, şi în care, la rubrica „contraindicații“, este specificată interdicția utilizării lor de către persoane sensibile la respectivul medicament.

Partea cea mai interesantă a cercetării lui Cyril Smith este aceea că el a demonstrat faptul că alergenii pot declanşa criza alergică la persoanele sensibile, fără ca între alergen şi bolnav să existe un contact direct. După cum bine se cunoaşte, alergenii pot declanşa crizele specifice în cantități infinitezimale (ppm = părți la 1 milion), dar cu respectarea condiției ca alergenul să fi venit în contact direct pe una din posibilele sale porți de intrare în organism: inhalare, contactul cu pielea, injecție, ingurgitare. Cercetătorul englez demonstrează clinic faptul că declanşarea reacției alergice poate avea loc şi fără acest contact. Mai mult chiar, este foarte posibil ca această componentă a mecanismului fiziopatologic să aibă un mult mai mare rol decât s-ar fi putut bănui.

În acest scop, el introduce alergenul într-o fiolă de sticlă pe care o închide ermetic la flacără, spălând bine exteriorul acesteia pentru ca nici cea mai mică urmă posibilă a substanței să nu fi rămas pe flacon. Punând în contact direct fiola astfel pregătită cu pielea mâinii unui pacient cunoscut ca fiind foarte sensibil la alergenul respectiv, constată că nu se produce nimic, bolnavul reacționând față de acesta ca în prezența unui corp inert.

Acum, între fiolă şi pielea pacientului, este introdusă o plasă de sârmă de cupru cu ochiurile extrem de fine. În acest moment, fără ca alergenul să vină în contact direct cu organismul uman, se produce declanşarea accesului alergic, în acelaşi fel şi cu acelaşi tablou simptomatologic ce apare în cazul contactului direct între alergen şi organism. Or, în situația dată, singura explicație posibilă este că efectul alergizant apare ca urmare a receptării de către organismul uman a unor radiații specifice emise de alergenul încapsulat în fiolă. În lipsa „filtrului“ datorat plasei metalice cu ochiurile extrem de fine interpuse, efectul

nu se produce, ca urmare a faptului că aceste radiații, fiind emise într-o bandă largă de frecvențe, interferează, bruind radiația incidentă cu efect patologic. Interpunând, însă, filtrul reticulat, se produce un efect de selectare a radiației patologice specific alergizante, care traversează filtrul şi, venind în contact în stare „pură", adică nebruiată, declanşează accesul specific. Rolul acestei rețele filtrante este, deci, acela de a selecta radiația incidentă specifică, reținând întreaga gamă a celorlalte frecvențe parazite care estompau efectul alergizant al radiației respective.

Lucrarea dr. Cyril Smith a produs o adevărată rumoare în rândul medicilor alergologi, al fiziopatologilor şi nu numai al acestora, datorită implicațiilor pe care ea le aduce la elucidarea mecanismului de funcționare nu numai al alergenilor ci, prin extindere, şi în cazul altor medicamente.

Lucrările lui Smith demonstrează, în mod clar, faptul că organismul uman are capacitatea de a recepta şi a reacționa la radiațiile aparent imperceptibile pe care corpurile din natură le emit. Cu atât mai mult, el este sensibil şi receptează radiațiile emise de către structurile geologice ale Terrei.

6.3. Radiestezia în ajutorul armatei

Se poate afirma că cea mai folosită tehnică parapsihologică în unele acțiuni de luptă, în condițiile unor desfăşurări specifice, având şi statutul cu cea mai mare vechime, a fost şi rămâne radiestezia.

În această direcție, experiența acumulată în decursul timpului de către prospectorii de minereuri, a fost utilizată la sfârşitul Primului Război Mondial de către abatele Mermet, în Franța. Astfel, la solicitarea Ministerului de Război, el a desfăşurat o largă campanie de descoperire a depozitelor de muniții rămase uitate în zonele de acțiune ale diferitelor aliniamente ocupate atât de frontul francez, cât şi de cel german. Depistările pe care abatele Mermet le-a efectuat au mers de la punerea în evidență a marilor aglomerări de muniție depozitată în ascunzători bine camuflate, până la localizarea unor obuze rămase neexplodate din timpul războiului.

Să menționăm că, în schema de organizare a armatei germane, existau încadrate, încă din acea perioadă, elemente specializate având sarcina expresă a descoperirii surselor de apă în teritoriul inamic ocupat de trupele proprii în ofensivă. Radiesteziştii erau solicitați mai ales în zonele în care se presupunea că, în retragere, adversarul ar fi otrăvit sursele de apă. Utilitatea lor s-a dovedit mai ales în cadrul campaniei din Africa, în cursul celui de al Doilea Război Mondial. Aceşti specialişti incluşi în cadrul Africa Korps au avut enorm de lucru în depistarea surselor de apă din perimetrul zonelor de cantonare a trupelor germane.

Într-un alt timp şi pe alte meridiane, comandamentele trupelor aliate în acțiuni de luptă au apelat de asemenea la tehnicienii şi metodele radiestezice. De data aceasta, este vorba despre corpul expediționar american din Vietnam.

După cum se ştie, una dintre tehnicile de luptă ale gherilei vietnameze, utilizate în conflagraţia ce a răvăşit Indochina, consta în executarea unor tunele subterane, prin care luptătorii fie că se infiltrau în perimetrul bazelor americane, fie se ascundeau de soldaţii americani. Aşa cum s-a dovedit, întregul ansamblu de lucrări genistice subterane ajunsese la terminarea războiului la o lungime totală de peste 230 km de tunele subterane. Pentru depistarea menţionatelor lucrări, nicio altă soluţie nu a putut fi găsită în afara radiesteziei. În aceste condiţii, Comandamentul trupelor expediţionare americane a recurs la serviciile şi cunoştinţele unui radiestezist profesionist, americanul Louis J. Mattacia. În cadrul Centrului de antrenament de la Baza US Navy din Quantico–Virginia, Louis Mattacia a pregătit specialişti radiestezişti care au fost apoi utilizaţi în depistarea tunelelor săpate în zonele de luptă şi a câmpurilor plantate cu mine, în teritoriul de dislocare a primului şi celui de al treilea divizion de puşcaşi marini.

După toate aparenţele, cel mai larg câmp de activitate a radiesteziei s-a deschis aplicaţiilor militare ale acestei metode, în special în marină. Încă din anii celui de al Doilea Război Mondial, mai precis în 1942, la Berlin lua fiinţă sub controlul Comandamentului Marinei Militare şi Directoratul Căpitanului de Marină Hans Roeder, Institutul Pendulului al cărui scop principal era destinat activităţii de localizare a navelor anglo-americane angajate în marea bătălie navală a Atlanticului. Aici, specialiştii germani ai „radiesteziei mentale“ pendulau ziua şi noaptea hărţile marine ale întregii zone atlantice, în scopul determinării locaţiei convoaielor adversarului, cât şi al predicţionării traseelor pe care ele urmau să le parcurgă. Acelaşi gen de activitate era dedicat şi localizării submarinelor sau formaţiunilor şi unităţilor navale de luptă din diferitele perimetre ale teatrului naval.

Este interesant de remarcat că, în anul 1959, în cadrul US Navy, a avut loc un experiment de o factură similară activităţii desfăşurate în timpul războiului la Institutul Pendulului din Berlin. La începutul acelui an, Verne Cameron, un reputat profesionist american al pendulului, contactează Comandamentul Marinei Militare, susţinând că este capabil de a amplasa pe hartă, cu ajutorul pendulului, dispozitivul de luptă al submarinelor. La data de 18 martie, viceamiralul Maurice K. Curtis îi trimite lui Cameron următoarea depeşă:

„Am fost informat că dv. credeţi că dispuneţi de abilitatea de a stabili locaţia submarinelor aflate în oceanul planetar, ca şi naţionalitatea acestora, prin tehnica denumita «Map Dowsing» (dowsing pe hartă). Considerând oportună demonstrarea abilităţii dv. privind detectarea submarinelor şi locaţia obiectivelor de interes naval mascate, vă asigur că demonstraţia va fi bine primită, urmând a se produce într-o zonă pe care o veţi alege pe Coasta de Vest.

Dacă îmi veţi comunica itinerarul pe care îl veţi parcurge în următoarele luni sau zona pe care o veţi alege pentru a vă demonstra abilitatea, voi fi bucuros să organizez un astfel de test.“

După primirea acestui mesaj, Verne Cameron s-a întâlnit cu viceamiralul

Curtis în sudul Californiei, demonstrându-şi abilitatea. În câteva minute, Cameron reuşeşte să localizeze pe hartă, spre uimirea întregii asistenţe formate din ofiţeri de Stat Major naval, singurul submarin existent în zonă la acea oră, de a cărui prezenţă, în mod cert, nu avea cum să ştie din alte surse, traseul de navigaţie al acestuia constituind un secret militar. Apoi, uluindu-şi din nou asistenţa, el înscrie pe hartă poziţiile ocupate de către submarinele ruseşti dispersate în oceanul planetar, poziţii care, desigur, au fost verificate de către Comandamentul Forţelor Navale.

Contrar uluitorului succes, Cameron nu a mai fost contactat de către US Navy sau alţi factori guvernamentali. Ceva mai târziu, însă, fiind invitat în Africa de Sud pentru o demonstraţie similară, constată cu surprindere că i s-a refuzat eliberarea paşaportului. Marina militară americană contactase CIA, al cărei reprezentant i-a explicat lui Cameron refuzul oficialităţilor de a-i permite deplasarea în Africa de Sud, prin riscurile privind securitatea sa personală.

6.4. Radiestezia în sprijinul poliţiei

Oamenii cu capacităţi radiestezice sunt şi cei care pot descoperi obiecte sau persoane dispărute cu ajutorul unui pendul sau „baghete magice“ şi al unei hărţi. Nu se cunosc mecanismele acestei acţiuni, dar, în cazul unora sistemul funcţionează bine, deci poate fi utilizat. În poliţiile din întreaga lume, sunt angajate numeroase persoane care îşi valorifică capacităţile paranormale în acest domeniu pentru descoperirea vinovaţilor sau dispăruţilor. Sunt utilizaţi, de pildă, când dispare un avion, şi se încearcă să se determine locul exact al catastrofei. În general, persoanele paranormale din acest domeniu pot descoperi locul dacă catastrofa a avut loc pe uscat, deci, rămăşiţele pot fi văzute. Cu un pendul, trec deasupra hărţii regiunii unde se presupune că a dispărut avionul; imaginea acestei căutări pare fantomatică, provenită parcă din Evul Mediu, dar anumite succese înregistrate astfel fac din metodă un lucru acceptat.

Să urmărim acum câteva astfel de cazuri, uluitoare, rezolvate de unii radiestezişti criminalişti.

ı Abatele Mermet a câştigat o mare reputaţie în anii ’30, localizând cadavrele unor persoane dispărute, de la distanţă, doar prin atârnarea unui pendul sau a unui ceas de buzunar deasupra unei hărţi. Cartea scrisă de abate, *Principiile şi practica radiesteziei* (publicată în 1935), detaliază peste 20 de astfel de cazuri, incluzându-l şi pe cel al unei vaci, care murise după ce căzuse de pe o stâncă.

ı Unul dintre cei mai importanţi radiestezişti criminalişti a fost Jacques Aymar, care s-a născut în 1662, în Dauphine (sudul Franţei). Devenind radiestezist, el a descoperit că talentul lui lua o direcţie neobişnuită. Într-o zi săpând într-un loc indicat de vergea, a descoperit, în loc de apă, craniul unei femei ucise. În casa

femeii, vergeaua lui a reacționat violent în prezența soțului văduv, care a fugit imediat. Astfel, Aymar a căpătat reputația de „vânător de criminali".

În cel mai cunoscut caz al său, Aymar a fost chemat să găsească ucigaşii unui comerciant de vinuri din Lyon şi ai soției acestuia. Vergeaua l-a condus de-a lungul unui drum circulat. Când nuiaua se activa, Aymar devenea febril, îi creştea pulsul, se simțea slăbit şi chiar scuipa sânge. La un moment dat, el a anunțat că era vorba despre trei ucigaşi. De-a lungul drumului, el a indicat trei case în care intraseră criminalii, iar afirmațiile lui au fost, ulterior, confirmate. Drumul l-a dus de-a lungul unui râu, către o cazarmă, dar, după cum a declarat, criminalii tocmai fugiseră. În final, Aymar a ajuns la închisoarea din oraşul Beaucaire, la 240 km sud de Lyon. Aici, vergeaua lui i-a indicat un bărbat care tocmai fusese arestat pentru furt. Negând cunoaşterea celorlalți criminali, presupusul ucigaş a fost condus înapoi la Lyon, pe ruta pe care venise Aymar. Stupefiat de acuratețea povestirii acestuia, ucigaşul şi-a recunoscut fapta şi a fost condamnat la moarte prin tragere pe roată. Aymar a continuat să-i caute pe ceilalți doi criminali, dar, ajungând la graniță, a fost nevoit să se oprească.

ι Veterinarul Pascal Telier este profund convins de capacitățile ieşite din comun ale radiesteziştilor. Ca şi alte persoane, el le datorează acestora viața. Alpinist înfocat, Telier a suferit, la 9 noiembrie 1993, în Munții Corsicii, un accident soldat cu traume craniene, cu fractura unui picior şi a coloanei vertebrale. A fost căutat timp de două zile, dar fără niciun rezultat. Cuprinsă de disperare, soția lui Telier a apelat la ajutorul unui radiestezist. Numai datorită punctului de localizare indicat de acesta, Pascal a putut fi găsit şi salvat la 11 noiembrie 1993.

Când un caz de dispariție enigmatică este dezbătut pe larg în presă, zeci de radiesteziști, mediumuri şi alte „fenomene psihice" îşi oferă serviciile familiei în suferință sau poliției. Prețurile sunt, adesea, uluitoare.

ι Pat Leonard, de 60 de ani, un radiestezist din Northampton, a devenit celebru în întreaga Anglie, datorită capacității sale de a descoperi persoane dispărute, cu ajutorul unui pendul.

Printre clienții lui Pat Leonard s-a numărat şi Jessica Weiller (53 ani). Aceasta i-a cerut să afle unde locuia fostul ei iubit, care o părăsise cu foarte mulți ani în urmă, fiind nevoit să plece din țară. De atunci, ea nu mai avusese nicio veste de la el, însă auzise că ar locui în California. „Pat a întins pe masă o hartă a lumii şi a început să plimbe pendulul deasupra ei. Acesta a început să oscileze, uneori mai repede, alteori mai lent, şi, după câteva minute, Pat mi-a spus că fostul meu iubit se află în Canada, în King Island. Am fost foarte neîncrezătoare, ştiind că el nu suportă frigul şi ar fi fost aproape imposibil să trăiască acolo, unde clima e foarte rece", şi-a amintit femeia. Cu toate acestea, mediumul a asigurat-o pe Jessica Weiller că bărbatul căutat de ea se afla în Canada. Femeia a făcut nişte investigații, în urma cărora a aflat că fostul ei

iubit locuia în Vancouver. A reuşit să-i afle adresa după care l-a contactat telefonic. I-a povestit acestuia cum aflase că el locuia în Canada. Bărbatul i-a spus că în perioada respectivă chiar se afla în vizită în King Island, la un partener de afaceri, deşi locuia în Vancouver de câțiva ani.

ı Graham Embleton (25 ani) este un alt medium englez, care foloseşte pendulul pentru a găsi animale de casă pierdute. „Pendulul îmi poate indica dacă animalul respectiv mai este în viață sau dacă a murit“, a afirmat el. Janet Hali (39 ani) s-a convins de puterea lui, atunci când, datorită pendulului, mediumul a reuşit să-i recupereze pisoiul pierdut cu câteva luni în urmă. „Graham mi-a spus că pendulul îi indică faptul că Harold, pisoiul meu, se afla încă în viață. Apoi, mi-a spus exact strada pe care era el în acel moment. Am plecat imediat într-acolo şi am bătut la fiecare uşă, întrebând de el. În cele din urmă, o tânără mi-a spus că îl găsise pe Harold şi că îl luase să-l crească. Bineînțeles că, atunci când i-am povestit prin câte trecusem de când îl pierdusem, mi l-a înapoiat. Fiindcă mi-am regăsit cel mai bun prieten, îi sunt recunoscătoare lui Graham Embleton“, a încheiat Janet Hali.

ı De origine din Cluj, F. G., acum în vârstă de 70 de ani, şi-a dorit toată viața să facă ceva neobişnuit. Şi-a descoperit şi pasiunea: cu ajutorul unei baghete magice umblă toată ziua pe lângă râuri, în dorința de a descoperi noi surse de apă. Din cauză că aproape niciodată nu a dat greş, în România există acum sute de fântâni care au luat naştere datorită Domniei Sale, după cum el însuşi a spus cu mândrie. În ziua de 4 iunie 1998, F.G. a plecat în zori de acasă, dornic să cerceteze lunca Someşului. „Umblam foarte concentrat; bagheta mea începuse să dea semne că mă aflam foarte aproape de o pânză freatică foarte bogată. Brusc, în loc să dau peste vreo apă subterană, am descoperit capul oribil mutilat al unei femei. Din gâtul tăiat se mai țineu câteva şuvițe de piele… Doamne, mi-a venit să vomit! Am dat fuga la poliție şi le-am spus toată tărăşenia, apoi, împreună cu ei, am ajuns din nou la fața locului. Medicul legist a stabilit că decesul se petrecuse în urmă cu trei zile, iar semnalmentele victimei – asta a fost concluzia verificărilor făcute de poliție – erau cele ale unei femei a cărei dispariție fusese anunțată de soț la 2 iunie. Am plecat împreună cu ofițerii anchetatori la casa respectivă unde erau strânşi fiii şi soțul dispărutei. Cu acceptul poliției, mi-am îndreptat bagheta către fiecare dintre ei, dar vârful nu s-a mişcat decât în dreptul soțului, cel care tocmai anunțase dispariția.“

Demascat, omul a început, se pare, să plângă şi a mărturisit anchetatorilor oribila sa faptă, dând toate amănuntele. Îşi ucisese soția din gelozie…

ı Devenit celebru pentru însuşirile sale paranormale şi poreclit „radarul uman“, francezul Jean-Louis Crozier, acum în vârstă de 64 de ani, din regiunea Aubenas, este un adevărat magician al pendulului. Atât în Franța cât şi în alte țări, el a reuşit să descopere 259 de persoane dispărute, majoritatea decedate.

Neoficial, colaborase – într-un fel – cu poliția încă de la prima sa încercare de a localiza un dispărut. Acest „har“ deosebit l-a moştenit de la bunicul său, care era căutător de izvoare freatice. Bătrânul nu dădea niciodată greş. Fântânile construite în locurile indicate de el aveau întotdeauna un debit bogat. Deseori, în operațiunile sale de prospectare, era însoțit de nepot, care-l imita pe ascuns. Aşa se face că, într-una din zile, văzându-i talentul, un radiestezist autentic i-a „măsurat“ copilului capacitățile şi i-a spus că este, într-adevăr, dotat pentru descoperirea surselor de apă şi pentru vindecări prin magnetism, dar mai ales pentru căutarea şi depistarea persoanelor dispărute. Tot el i-a oferit şi primele inițieri.

După o lună, tânărul Crozier a citit un anunț în *Le Dauphine,* ziarul local, privind dispariția unui copil căruia i se publica şi fotografia. A decupat-o şi a început căutările pe hartă. Vibrațiile pendulului său îl conduceau spre Marsilia. Întâmplător avea în casă un plan al oraşului. Concentrându-se asupra imaginii copilului din fotografie, a continuat să-şi plimbe pendulul „magic“ deasupra întregului labirint de străzi, localizându-l, în sfârşit, pe micul dispărut. I-a înştiințat imediat pe părinții acestuia, spunându-le, totuşi, timid, că el nu este decât un radiestezist amator... Puțin după aceea, fericiți că reuşiseră să-şi recupereze odrasla rătăcită pe străzile Marsiliei, părinții copilului l-au contactat pentru a-i mulțumi. A aflat că primul dispărut căruia îi dăduse de urmă era fiul unui jandarm! Se poate spune, aşadar, că, încă de la începutul carierei sale, Jean-Louis Crozier s-a aflat, într-un fel, sub patronajul poliției!

În pofida acestui succes ajuns de notorietate în întregul oraş, comisarul din Aubenas era mai mult decât sceptic în privința clarviziunii acestui tânăr. Un polițist cu 20 de ani vechime nu-şi putea permite să fie nici credul, nici naiv. Şi totuşi, o altă întâmplare avea să-i schimbe total opiniile în legătură cu radiestezia. Un dezgheț timpuriu şi brusc mărise considerabil debitul râului Ardeche. Sub privirile îngrozite ale educatoarei sale, un copil a căzut în apă şi a fost imediat luat de curent. Orice încercare de a-l salva a fost zadarnică. Nici căutările întreprinse de scafandri timp de câteva zile n-au avut succes. Au intervenit, însă, radiestezistul şi pendulul său miraculos.

Conform indicațiilor sale, cadavrul băiețelului s-ar fi aflat la un kilometru în aval de locul unde căzuse. Din cauza vârtejurilor ce se formau în zona menționată de Jean-Louis Crozier, scafandrii nu l-au putut descoperi. În ciuda scepticismului său, comisarul a aprobat ca locul să fie survolat de un elicopter al poliției. De la înălțime, corpul copilului a putut fi reperat exact în locul vizat de radiestezist. Aşa a început colaborarea sa oficială cu poliția. Au urmat apoi sute de alte încercări – cele mai multe izbutite – de recuperare a dispăruților, vii sau morți. Singurele sale instrumente de lucru sunt pendulul, fotografia persoanei căutate şi multe hărți la scări din ce în ce mai reduse, pentru ca localizarea să poată fi cât mai precisă. Se ştie că, uneori, punctul deasupra căruia pendulul intră în acțiune, poate reprezenta întreaga localitate! Precizia creşte cu cât harta este executată la o scară mai mică. O altă condiție a succesului căutărilor o constituie calitatea şi vechimea fotografiei. Cu cât este

mai clară şi mai recentă, cu atât şansele sunt mai mari. Iată de ce Crozier a sugerat instituțiilor de ocrotire a bătrânilor sau a minorilor să-i fotografieze periodic pe internații din astfel de aşezăminte, pentru ca, în cazul dispariției vreunuia, intervenția radiestezistului să poată avea efectul scontat.

Deseori, în cursul încercărilor sale de a localiza un dispărut, i se întâmpla să intre în comunicare directă cu mentalul subiectului căutat. Astfel, încercând să depisteze locul unde se afla un copil fugit de acasă, Crozier a reuşit, prin mijloace telepatice, să-l determine să telefoneze părinților. Ceea ce puştiul a şi făcut, fără a avea curajul de a vorbi cu mama sa, care ridicase receptorul. Câteva ore mai târziu, îndreptându-se spre locul indicat de radiestezist, polițiştii l-au descoperit pe micuțul fugar. Acesta a mărturisit că nu putea înțelege ce anume l-a îndemnat să-i telefoneze mamei. Acționase ca în transă...

Într-o altă împrejurare, printr-un apel telefonic primit la ora unu noaptea din Toulon, radiestezistul a fost rugat să intervină grabnic pentru a stopa, prin telepatie, demersurile sinucigaşe ale unui individ. Omul dispăruse spontan din mijlocul prietenilor cu care chefuise. Nimeni nu ştia unde se afla, dar cu toții bănuiau că-şi va lua zilele. De aceea l-au sunat pe Crozier. Concentrându-se puternic, acesta a reuşit să-l vizualizeze pur şi simplu pe sinucigaş şi să le relateze prietenilor, aflați la celălalt capăt al firului, fiecare mişcare a sa. Îl „vedea“ îmbrăcat, înaintând încet în apele mării, deşi nu ştia să înoate. Imaginea i se părea cumplită. Avea senzația că participă la o sinucidere în direct, deşi se afla la o distanță considerabilă. Nu s-a putut abține să nu strige: „Întoarce-te! Întoarce-te!“ Vocea îi răsuna răguşit în receptor. Interlocutorii săi rămăseseră fără replică. Apoi, Crozier a continuat: „Gata, l-am oprit, se îndreaptă spre mal“. Într-adevăr, în mai puțin de jumătate de oră, cu hainele ude şi foarte bulversat, omul a revenit în mijlocul prietenilor, fără a şti că, datorită lor şi a unui radiestezist dintr-un alt oraş, renunțase la înfiorătorul gest sinucigaş... Cât despre Crozier, lui totul i s-a părut foarte firesc... După opinia sa, oricine ar putea face radiestezie, e adevărat, mai bine sau mai puțin bine. Ca şi în muzică. Nu toți cei care cântă pot deveni mari muzicieni. Iar magnetismul există dintotdeauna, de la apariția omului pe pământ. Magnetismul este la fel ca prietenia sau ca dragostea. Există o simbioză, un fluid care se stabileşte – sau nu – între emițător şi receptor. De ce mama atinge duios cu mâna orice parte dureroasă din trupşorul bebeluşului său? Pentru că ar vrea să-l vindece, să-i aline suferința. Deseori reuşeşte. În mod inconştient, ea recurge, în felul acesta, la binefacerile magnetismului...

6.5. Radiestezia în România

Investigațiile în direcția cercetării fenomenologiei radiestezice s-au desfăşurat şi în țara noastră cu rezultate remarcabile. Să menționăm, în acest sens, obținerea mai multor brevete de invenție având ca obiect procedee şi metode radiestezice de investigare şi desfăşurarea unor largi prospecțiuni atât

în arealul diverselor zone geografice ale țării, cât şi pe platoul continental al Mării Negre.

Dezvoltările unor studii dedicate elucidării problematicii radiestezice, efectuate de cercetătorii C.V. Zănoagă, Cristina Păun şi Tatiana Bârleanu, pe care aceştia le-au prezentat în cadrul celui de al cincilea Simpozion Național de Cercetări Psihotronice, PST'95, dovedesc rezultate deosebit de interesante în această direcție. Astfel, cercetătorii aduc o deosebită contribuție practică în determinarea pe calea unor reacții chimice şi genetice a zonelor şi punctelor cu efect geopatogen.

Metoda lor se bazează pe determinarea echilibrului din sistemele redox şi a modificărilor genetice apărute în plantulele germinate într-o soluție adecvată, plasată într-o zonă geopatogenă. Mecanismele care guvernează obținerea unor astfel de efecte presupun existența unui transfer energetic între zona de efect geopatogen şi sistemul redox cercetat. După cum se ştie, un sistem redox presupune existența unor componenți chimici, capabili să-şi modifice valoarea pH-ului soluției, atunci când aceasta este supusă unei componente reductoare (în cazul primirii de energie), sau a unei componente oxidative (în cazul cedării energiei). Valoarea pH care marchează astfel acidifierea sau alcalinizarea soluției respective, care se poate uşor determina cu un aparat specific, va indica existența sau inexistența unor variații ale potențialelor oxido-reductoare existente în punctele în care se face determinarea. Cercetătorii au stabilit astfel că, într-un punct determinat pe cale radiestezică, ce prezintă modificări care se pot pune în evidență în această manieră, se produce şi o modificare a unui sistem oxido-reductor plasat într-o cuvă. Efectul biologic al unei asemenea soluții pune în evidență faptul că radiațiile de tip geopatogen acționează şi asupra sistemelor biologice, cum ar fi, de exemplu, plantele. Mecanismul de acțiune al acestor radiații implică şi la nivelul celulelor vegetale modularea sistemelor oxido-reductoare ale acestora. Rezultatul imediat îl constituie apariția unor modificări citologice ale plantulelor.

Cercetările făcute au arătat că prin această metodă poate fi revelată configurația spațială a punctelor cu efect geopatogen. Astfel, determinările efectuate într-un punct al unei rețele Hartman au arătat că aceasta măsoară 0,5 m la baza sa, pe direcția axei N–S, şi l m pe direcția axei E–V (rețeaua Hartman este dată de întretăierea unor axe ce înconjoară întregul glob terestru pe direcția paralelelor şi meridianelor, aflate la distanțe ce variază după zona geografică şi care formează un caroiaj cu valori aproximative, măsurabile în metri. La punctele de întretăiere ale axelor rețelei se înregistrează valori crescute ale efectului geopatogen, ce se pot depista prin mijloace radiestezice).

Este interesant de remarcat, în acest sens, faptul că metoda descrisă mai sus poate avea o aplicativitate practică deosebită în determinarea fenomenologiei apariției şi producerii seismicității, prin determinarea modificării valorilor unui sistem plasat adecvat în zona de interes.

7. HIPNOZA

7.1. Sugestia

Înainte de a ajunge la definirea hipnozei, trebuie discutat mai întâi despre sugestie. Sugestia este un mijloc de influențare a celor din jur prin intermediul limbajului, dar, în același timp, poate fi o idee prin care dorim să influențăm comportamentul cuiva. Această idee poate fi negativă, nocivă sau, din contră, pozitivă, benignă, stimulantă, liniştitoare. Sugestia face parte din comportamentul nostru zilnic, deci nimic nu este, aparent, de natură paranormală. Şi totuşi, hipnoza este un caz particular al sugestiei. Tot prin sugestie, unii oameni „văd sau aud“ ceva, deşi cei din jur nu reacționează. Tot prin sugestie se pot calma dureri sau stări depresive sau chiar realiza așa-zisele „vindecări spirituale“, cunoscute încă din negura timpurilor. Deci, sugestia poate influența puternic comportamentul cuiva sau chiar mobiliza grupuri de oameni; îi poate vindeca pe cei suferinzi sau... îi poate ucide pe cei care se știu blestemați sau vrăjiți, practică recurentă încă în Africa şi la unele populații izolate. Deochiul, descântecele şi blestemele comune tuturor populațiilor primitive sau bigote pot produce boli, paralizii sau chiar decese, cu condiția ca cel căruia îi este destinat să conştientizeze şi bineînțeles... să creadă.

În 1908, marele psiholog american, William McDougall (1871–1939), a definit sugestia ca „un proces de comunicare ce rezultă din acceptarea cu convingere a ideilor transmise, în absența bazei logice adecvate pentru acceptarea lor“. Aceasta pare să fie definiția cea mai cuprinzătoare a sugestiei, indicând atât utilizarea principală, ca mijloc de comunicare, cât şi acceptarea unor idei sau comportamente aparent lipsite de logică. Prin această definiție se mai indică lipsa unui mecanism neurofiziologic de explicare. Astfel, sugestia aparține domeniului larg şi nedefinit al subconştientului.

Sugestia poate acționa direct prin cuvintele cuiva de încredere sau ale unui profesionist, ori prin AUTOSUGESTIE, de fapt, mecanismul principal prin care un om îşi poate imagina ceea ce i se (îşi)... sugerează. Cu alte cuvinte, prin sugestie pot fi transmise unui om (unor grupuri) idei nelogice, irație nale. Nu este de mirare că, pentru toate religiile, sugestia este un mecanism sau o armă de bază. Toate cărțile sacre folosesc sugestia ca principal mijloc de comunicare, iar viețile profeților şi sfinților conțin nenumărate exemple de sugestie individuală sau de grup. Se poale afirma că fenomenul sugestiei face legătura între fenomenele naturale şi paranormale. Viața lui Iisus Hristos conține multe exemple de vindecări spirituale pe calea sugestiei, în care, după săvârşirea miracolului, Hristos afirma „Credința ta te-a mântuit“!

„Sugestia se transformă în autosugestie numai în măsura în care cel în cauză posedă o încredere deplină în ceva care urmează să se întâmple.“ Sintagma

proverbială „Credința poate muta munții din loc“, chiar exagerată, sugerează forța pe care un organism uman o poate căpăta, dar numai dacă se găsește într-o stare specială, de extaz mistic sau într-o emoție puternică. Numai astfel de stări pot mobiliza prin autosugestie toate resursele de apărare ale organismului (biochimice, imune, endocrine). Implicarea sugestiei în vindecările spirituale va fi prezentată în capitolul următor.

Faptul că știința nu poate explica încă în mod satisfăcător „sugestia“ pare paradoxal, din moment ce această proprietate psihică intervine în orice moment în viața noastră: în educație, religie, medicină, politică, artă și chiar în știință ca atare. Sugestia acționează prin cuvinte, dar câte cuvinte, declarații, discursuri nu auzim zilnic și nu le dăm vreo atenție, dacă nu ne interesează? Deși cuvintele sunt însoțite de imagini, cum este cazul reclamelor, dacă nu ne interesează, dacă n-au capacitate de convingere, aparent, le uităm. În realitate, se pare că unele imagini sau cuvinte, cărora nu le dăm atenție, sunt, totuși, înregistrate în memorie, căci putem recunoaște o imagine (mai des) sau unele declarații, cuvinte (mai rar), dacă sunt repetate. Acesta este și mecanismul de bază al publicității. Nu trebuie uitat că posedăm zece miliarde de neuroni în creier, din care, aparent, nu folosim curent nici a suta parte; după unele aprecieri, este vorba de aproximativ 5%.

Sugestia este arma de bază a credinței, dar poate lua forme diverse: de la credința în Dumnezeu la... SUPERSTIȚII. Un superstițios nu este un om liber, deoarece crede și acționează conform unor canoane autoimpuse, de cele mai multe ori sugerate și superficial interpretate. S-a demonstrat că cu cât ignoranța sau bigotismul sunt mai mari, cu atât superstițiile pătrund mai adânc în conștiință. Superstițiile posedă o mare forță de sugestie și autosugestie. Savanții consideră superstițiile drept credințe primitive, reminiscențe ale magiei, vrăjilor, farmecelor, semnelor prevestitoare de ghinion. Mitologiile, folclorul tuturor popoarelor pot fi izvoare ale superstițiilor, astfel că etnografii și antropologii au subiecte inepuizabile de studiu. Întâlnirea cu o pisică neagră, cu un iepure sau cu o persoană având un vas gol constituie o superstiție universală, veche de mii de ani, apărută atunci când oamenii primitivi trăiau numai din vânat. Și dacă, totuși, întâlnind o pisică neagră, ți se întâmplă ceva rău? Ce probabilitate există?...

Sugestia poate căpăta atâtea aspecte, încât o explicație științifică generalizată este dificilă. De exemplu, dacă cineva avea un puseu alergic ori de câte ori vedea sau mirosea un trandafir, într-adevăr era alergic. Dar, în același timp, putea declanșa un puseu alergic și la un trandafir artificial sau la un tablou cu aceste flori, care, bineînțeles, erau inodore. Deci, creierul sau partea subconștientă declanșa puseul alergic. În plus, alergia putea fi dobândită pe cale imună, dar și prin asociere cu un eveniment tragic, emoționant, petrecut cu mulți ani în urmă.

În general, se admite că superstițioșii au un grad redus de cultură, deși unele superstiții pot fi întâlnite și la oameni cultivați. Epoca noastră, a

calculatorului, nu a exclus superstițiile. Se presupune că cineva care crede că întâlnirea cu o pisică neagră îi va aduce ghinion... se autoprogramează, se autosugestionează că sunt şanse mari să i se întâmple ceva rău... şi i se întâmplă, pentru că va lua o decizie sub impuls emoțional. Autoprogramarea, de fapt autosugestia, acționează pe cale emotivă. Emoțiile colective au şi ele o putere extraordinară, un mecanism de bază pentru propagarea paranormalului, a credinței, a superstițiilor, dar şi a linşajului, pogromurilor, răscoalelor. Prin sugestie, o mulțime paşnică poate deveni o gloată setoasă de sânge şi de agresivitate. Prin sugestie şi autosugestie, un pelerinaj religios la un loc sacru poate declanşa extaz mistic la unele persoane sau poate produce o vindecare pe cale spirituală. Aşa-zisa terapie de grup se bazează pe forța emoțiilor colective, combinată cu sugestia.

7.2. Scurt istoric al hipnozei

Hipnoza este asociată cu o stare a conştienței înrudită cu somnul. Deşi pacientul hipnotizat este cu ochii închişi, în realitate el se află mai aproape de starea de veghe.

Termenul derivă din cuvântul grecesc „hipos“, care înseamnă somn, însă hipnoza nu este înrudită cu somnambulismul. Dacă importanța ştiințifică a sugestiei a apărut de-abia în secolul al XIX-lea, hipnoza a fost cunoscută şi utilizată încă din negurile istoriei, fiind menționată (sub diverse nume) de către preoții tuturor cultelor, mai ales de babilonieni, egipteni şi greci. Tehnici hipnotice au fost menționate atât în papirusul Ebers, de către Patanjali (părintele sistemului yoga, în secolul II î.e.n.), cât şi de Herodot. În pofida marilor schimbări istorice şi religioase, hipnoza a reapărut..., clandestin, la alchimişti ca Paracelsus, Van Helmont, Kircher, ca o demonstrație a „magnetismului“ şi „fluidismului“, aplicându-se pe trupul pacienților diferiți magneți, dar folosind şi pasele (mişcări cu mâna de-a lungul corpului).

Prezentarea în public a hipnozei a fost realizată de-abia în secolul al XVIII-lea de către medicul Anton F. Mesmer (1734–1815), care a reuşit, în Franța, să introducă metoda sa (cu tot felul de magneți, hârdaie cu apă, pase cu baghete etc.), devenind un fel de vedetă, până a căzut în dizgrație. Mesmer nu a înțeles nici esența hipnotismului, nici subtilitățile metodei, dar a avut curajul să arate lumii această tehnică încă neexplicată satisfăcător. Bazele tehnicii şi utilizării hipnozei au fost puse de oameni celebri, în special medici, între care chirurgul James Braid, neurologii J.M. Charcot, S. Freud, C.G. Jung, Gh. Marinescu. Istoricește, marchizul de Puysegur şi abatele portughez, C. Faria, au fost primii care au înțeles că hipnoza era o metodă psihică, subliniindu-i principalele caracteristici:

– inducerea prin sugestii ferme a unei stări aparente de somn;
– posibilitatea de a dirija prin comenzi verbale comportamentul celor hipnotizați;

- amnezia totală a celor hipnotizați față de evenimentele petrecute în stare hipnotică;
- intrarea în hipnoză este uşurată prin fixarea cu privirea, de către pacient, a unui obiect;
- concentrarea privirii produce o oboseală a muşchilor pleoapelor urmată de intrarea în stare hipnotică;
- chiar Braid a realizat că există o enormă susceptibilitate individuală. Unii oameni pot fi hipnotizați în câteva minute, iar alții deloc. Se zice că nu poți hipnotiza un om fără voia lui; dar depinde şi de talentul hipnotizatorului. Există multe controverse privind testele de verificare a gradului de hipnotizare;
- neclar este mecanismul prin care cel hipnotizat nu mai simte durerea, făcând posibilă utilizarea hipnozei ca anestezic, chiar în operații de apendicită;
- ca şi în cazul tehnicilor de sugestie, şi în hipnoză esențială este concentrarea subiectului, precedată de o relaxare. Nu poți fi hipnotizat dacă te gândeşti la altceva sau nu te poți concentra (fuga de idei împiedică hipnotizarea).

Partea senzațională, „paranormală“, din hipnoză constă nu numai în producerea acesteia, dar şi în faptul că cel hipnotizat aude şi ascultă doar de cuvintele hipnotizatorului, contactul cu lumea exterioară părând a fi rupt. Cel hipnotizat are ochii închişi, dar nu doarme şi ascultă, aparent orbeşte, de hipnotizator: poate mânca ceapă, dacă i se spune că este măr, poate merge în patru labe sau cânta „cucurigu“. Majoritatea hipnotizatorilor afirmă că nu i se pot impune subiectului hipnotizat acțiuni care contravin moralei: să aibă contacte sexuale sau să ucidă, deşi se cunosc şi astfel de cazuri, adevărat, destul de rare.

Chiar pe timpul lui Mesmer puteau avea loc hipnotizări în masă, în care toată asistența era hipnotizată, fiecare participant în grad diferit, unii având halucinații audiovizuale sau convulsii, în funcție de intensitatea sugestiei. Mari personalități ale lumii medicale, cum au fost Bleuler, Wund, Vogt sau Schultz, au încercat să fie hipnotizați, pentru ca apoi să încerce să povestească ce au simțit. Documentarele prezentate pe canalul Discovery despre hipnoză sunt deosebit de interesante, dar nu au oferit decât ipoteze despre natura ei.

Astăzi, hipnoza îşi are locul printre cele mai importante metode terapeutice, fiind folosită în cinci tipuri mari de situații patologice:

- conduite ce induc o dependență, fie că e vorba de tabagism, alcoolism, de droguri, în general, precum şi de bulimie şi câteva forme de obezitate;
- boli psihosomatice, precum anumite forme de astm, spasmofilie, colopatii şi durerile fără origini evidente;
- un număr de probleme sexuale, precum absența orgasmului din cauze psihice şi tulburări legate de ejacularea precoce;
- mai multe boli dermatologice: eczeme, psoriazis, negi etc.

– boli pur psihice, precum unele depresii, diverse fobii şi anume forme de isterie.

Hipnoza poate fi folosită şi ca anestezic: calmează şi uneori vindecă durerea, dacă are o cauză psihică. Poate vindeca boli psihosomatice, unele defecte de origine psihică. Psihanaliza imaginată de S. Freud a folosit la început hipnoza, pentru ca apoi să renunțe la ea în favoarea metodelor specifice de reîmprospătare a memoriei, pentru descoperirea unor frustrări, leziuni psihice ascunse, ca surse ale unor boli psihosomatice. Psihanaliza nu poate înlocui hipnoza în cazul inhibării unor dureri acute. În 1992, *British Medical Journal* făcea publică vindecarea prin hipnoză a unei boli congenitale extrem de dureroase: ihtioza. Datorită unui deficit congenital în structura glandelor sudoripare şi a sebumului, pielea se usucă şi crapă, producând dureri atroce. Băiatul cu ihtioza a răspuns favorabil la hipnoză şi sugestiei că are, totuşi, pielea sănătoasă. Durerile s-au atenuat şi, progresiv, boala a dispărut. Tot în 1992, doctorii P. Whorwell şi L. Houghton de la Universitatea din Manchester, au publicat în *Lancet* articole despre vindecări prin hipnoză ale perturbărilor gastrointestinale produse în urma stresului şi emoțiilor. Tot dr. Whorwell a vindecat prin hipnoză colita spastică, o boală, de asemenea, dureroasă şi refractară la medicamente. Durerea este percepută de zone specializate din creier, care cuprind talamusul şi cortexul somato-senzorial şi frontal. Hipnoza pare să blocheze transmiterea mesajului durerii dinspre talamus spre cortex.

Fascinante sunt REGRESIA HIPNOTICĂ, în care subiectul îşi aduce aminte de evenimente ce au avut loc în primii ani ai copilăriei şi HIPERMNEZIA (capacitatea de a-şi aminti fapte din trecut). În aceste domenii, au apărut cele mai fantastice şi controversate rezultate. Cele mai spectaculoase cazuri de reîncarnare au fost publicate de psihologul şi hipnoterapeutul german Thorwald Dethlefsen, în cartea sa, *Viață după viață* (1978).

Cel mai cunoscut caz este al tânărului Rudolf, de 23 ani, care, în 10 iunie 1968, este hipnotizat şi sugestionat pentru de a-şi reaminti copilăria. El ajunge să-şi amintească faptul că a trăit, în 1870, sub numele de Guy Lafarge, participând la războiul franco-german. După şedința respectivă, Rudolf a avut o amnezie posthipnotică totală. În anii ’90, aceste proprietăți au fost reconsiderate, căci s-a dovedit că adulții, chiar dacă îşi amintesc unele fapte uitate din copilărie, se comportă ca actori care interpretează roluri de copii.

Dr. Bruce Goldberg este de părere că orice om poate călători în trecut şi în viitor prin hipnoză, dacă cel care îl hipnotizează este un expert. Interpretarea celor spuse sub hipnoză este destul de complicată. Astfel, nu toți cei ce cred că şi-au regăsit viețile anterioare sunt într-adevăr martori la propriile existențe. Sub hipnoză, facultățile paranormale se manifestă brusc şi starea emotivă atinge paroxismul. De multe ori, ceea ce văd ei poate fi un moment din existența unei persoane atât de apropiate de cel ce călătoreşte în trecut cu ochii minții, încât foarte uşor trăirile intense ale persoanei observate trec asupra observatorului.

„Să ne imaginăm că ne aflăm într-un elicopter deasupra autostrăzii. Maşinile de sub elicopter reprezintă prezentul, cele din spate şi faţă – trecutul, respectiv viitorul. Le vezi, dar ce fac oamenii în interiorul lor se distinge mai greu. Aici intră în acţiune percepţia extrasenzorială. Toate informaţiile care provin astfel sunt trecute prin mintea observatorului, impregnându-se cu personalitatea acestuia. De aceea este riscant de interpretat ceea ce o persoană declară sub hipnoză“, spune dr. Bruce Goldberg.

Este adevărat că unii oameni sunt dotaţi cu facultăţi paranormale ieşite din comun care se manifestă în afara hipnozei. Dr. Goldberg a observat că, în special, pacienţii diagnosticaţi cu diferite boli psihice au aceste facultăţi mult mai accentuate. Există pacienţi care au perceput evenimente din secolul 22 până în secolul 36. Dar aceştia nu sunt mulţi. Pentru a-şi proba ipotezele, dr. Goldberg a făcut un experiment deosebit. El l-a hipnotizat pe Harry Martin, de la televiziunea WABC din New York, şi l-a trimis mental o săptămână mai târziu, să „vadă“ ştirile.

Experimentul a avut loc pe 2 februarie 1995. Iată ce ştiri erau programate pentru „Actualităţi“:

ı „Un avion, numărul 406. Oficialităţi din aviaţie investighează prăbuşirea unui avion pe ruta aeriana 406.“

Pe 9 februarie, informaţia s-a confirmat: un mic avion s-a prăbuşi în Bowie, Marylans.

ı „Un nume lung, ciudat, parcă rusesc… Văd literele S-T-W…K-I. E ceva în legătură cu el. Vorbeşte, gesticulează, nu înţeleg.“

Pe 9 februarie, liderul polonez, Stanislav Kania, a fost ameninţat cu concedierea, dacă nu dă dispoziţie muncitorilor să se întoarcă la lucru. Comentariul lui a fost amplu mediatizat.

ı „O îmbulzeală pe autostrada 695, Baltimore, lângă ieşirea Pikesville. Un vehicul mare şi unul mic s-au ciocnit, dar nu există morţi.“

Pe 9 februarie, exact la ieşirea Pikesville un autobuz şcolar s-a ciocnit cu un automobil. N-au fost morţi.

ı „E ceva cu Falwell şi un interviu apărut într-o revistă.“

Pe 4 februarie, deci foarte aproape de ziua experimentului, reverendul Jerry Falwell a intentat acţiune judecătorească împotriva unui magazin care-i denaturase interviul.

ı „Un foc, o clădire mică, două fetiţe la etajul doi, un bărbat le salvează... îl cheamă Johnson.“

Câteva zile mai târziu, un băieţel, Kenneth Blanda, a fost prins într-un incendiu iar un vecin, Johnson, l-a salvat.

Cu mici inadvertenţe, a fost un real succes, cu atât mai mult cu cât Harry

Martin, de 43 de ani, nu dovedise prin nimic că ar avea capacităţii premoniţionale.

Aşadar, hipnoza este fenomenul paranormal cel mai interesant, recunoscut de toată lumea, utilizat de medici, dar neexplicat ştiinţific. Astfel se „justifică" şi diferitele definiţii date hipnozei de către unii oameni de ştiinţă: „Energii psihofizice şi necunoscute explică faptele extraordinare care se petrec în prezenţa unui medium" – Lombroso. „Formarea unei conştiinţe secundare, luând provizoriu locul conştiinţei normale" – Janet. „Un reflex condiţionat depinzând de sugestie" – Pavlov. „Acte ale instinctului primordial, întărite prin fenomene de transmiterea gândirii" – Disertori. „O adeziune mentală bazată pe dragostea oarbă care-i uneşte pe copii de părinţi" – Ferenczi. „Un somn între starea de veghe şi somnul fiziologic, provocând o stare de sugestibilitate exagerată" – Bernheim. „O nouă dinamică a vigilenţei creierului" – Barone şi Mandorla.

7.3. Hipnoza în sprijinul poliţiei

Alături de hipnoza ca remediu medical, există şi hipnoza ca metodă criminalistică, utilizată de poliţiştii americani, în condiţii de strictă legalitate, pentru stimularea memoriei victimelor sau martorilor unor infracţiuni.

Folosirea hipnozei în anchetă ar putea fi unul dintre răspunsurile la cazurile insolubile. Multe departamente americane de poliţie au folosit hipnoza în activitatea criminalistică pentru a obţine informaţii suplimentare, cum ar fi numerele de pe plăcuţele de înmatriculare, punerea cap la cap a unor secvenţe disparate, descrieri de suspecţi sau vehicule. Majoritatea consideră că hipnoza ar trebui utilizată ca orice altă metodă aflată în arsenalul investigaţiilor – apelându-se, totuşi, la ea doar atunci când toate celelalte au fost epuizate.

Reticenţele faţă de acest procedeu rezidă în faptul că o persoană hipnotizată se află într-o predispoziţie acută pentru sugestie, dar şi pentru că, nepierzându-şi nicio clipă controlul asupra propriilor gânduri, ea ar putea la fel de bine să şi mintă sub hipnoză.

Majoritatea departamentelor americane de poliţie folosesc metoda doar în cazul martorilor şi victimelor, şi mai rar în cel al suspecţilor. Tribunalele care permit stimularea memoriei prin hipnoză, în luarea mărturiilor, delimitează strict folosirea ei, impunând respectarea anumitor standarde.

În statul Texas, un hipnotizator criminalist trebuie să aibă calitatea de ofiţer de pace, o practică de cel puţin 50 de ore de hipnoză şi să fie atestat de o comisie de specialitate. Curtea Supremă din Dakota de Nord pretinde ca poliţia să demonstreze un scop bine determinat al anchetei pentru a încuviinţa folosirea acestei tehnici. Arizona, dimpotrivă, nu acceptă nicio mărturie luată sub hipnoză, dar poliţiştii o pot folosi pentru a descoperi noi probe la dosar.

Şedinţa propriu-zisă trebuie să se desfăşoare cu respectarea unor reguli şi trebuie înregistrată integral, audio şi video; înregistrarea trebuie să înceapă din

momentul în care subiectul păşeşte în încăperea în care se va desfăşura şedinţa de hipnoză. Este important ca orice contact între subiect şi hipnotizatorul criminalist, înainte sau în timpul şedinţei, să fie înregistrat. Această practică reduce riscul ca hipnotizatorul să fie acuzat de influenţarea excesivă a subiectului.

Unele departamente de poliţie nu acceptă un specialist în hipnoză care este, în acelaşi timp, şi principalul investigator al cazului. Deoarece în compartimentele mici de poliţie acest lucru nu este posibil, înregistrarea video este, aşadar, singura care poate proba dacă în timpul şedinţei au fost sau nu formulate întrebări care să influenţeze subiectul.

Numărul persoanelor prezente în încăpere poate pune probleme legale. Practica pretinde ca doar criminalistul şi subiectul să se afle acolo. Singura excepţie o face specialistul-desenator pentru realizarea portretului-robot. Toate persoanele prezente în încăpere au obligaţia să se identifice pe bandă. Nu sunt acceptate întrebări exacte de tipul „Avea păr castaniu?“, mult mai potrivită fiind formularea „Ce culoare avea părul individului?“

Dacă în hipnoza terapeutică subiectul poate fi chestionat cu scopul de a se relaxa, cu întrebări care să-i stimuleze imagini plăcute, reflectaţi la problema legalităţii dacă veţi declara în instanţă că aţi pretins martorului să-şi „imagineze ceva“, îşi avertizează colegii John DePresca. În hipnoza criminalistică, se acceptă să i se ceară subiectului, în loc să-şi imagineze, să „vadă cu ochii minţii“.

Referitor la folosirea hipnozei criminalistice, într-un dosar criminal, personalităţile victimei şi martorilor devin detalii importante.

O persoană extravertită este un candidat bun; la fel şi una cu inteligenţă medie sau peste medie. Pe grupe de vârstă, cei între şase şi 21 de ani sunt subiecţi buni pentru hipnoză.

La polul opus se situează copiii sub cinci ani şi persoanele cu probleme mentale sau cei senili, din cauza memoriei scurte. Victimele şi martorii care suferă depresii majore sau sunt consumatori de droguri sunt subiecţi dificili. Bineînţeles, dacă o persoană refuză să se lase hipnotizată, i se respectă dorinţa. Starea emoţională a subiectului ar trebui să fie un factor decisiv în utilizarea acestei tehnici.

Victimele violurilor, ale unor violenţe psihice sau ale tâlhăriilor nu sunt dispuse să retrăiască traumele emoţionale. Un hipnotizator criminalist experimentat ar trebui să ştie cum să acţioneze încât să culeagă maximum de informaţii cu minimum de traumă.

De multe ori, când un anchetator îi solicită martorului sau victimei să reflecteze la posibilitatea de a i se pune întrebări sub hipnoză, subiectul se simte mai în largul său atunci când i se furnizează informaţii gen „Ce este hipnoza“.

Toate hipnozele se bazează pe autosugestie. Hipnotizatorul criminalist acţionează ca un ghid care-l orientează în timpul şedinţei pe subiect, sugerându-i

doar cum să facă anumite lucruri. Dacă o sugestie contravine principiilor morale ale acestuia, sugestia va fi ignorată pur şi simplu. Este imposibil să rămână pentru totdeauna blocat în transă. De vreme ce un subiect se autosugestionează, el se poate scoate singur din această stare, în orice moment. O întrebare frecventă este şi „ce se întâmplă cu mine dacă dumneavoastră muriți de inimă în timpul şedinței de hipnoză?“ Răspunsul, de obicei, este „Cu dumneavoastră, nimic. Noi o să avem un criminalist mort“. Într-o asemenea ipoteză, subiectul iese singur din transă la câteva minute după ce nu-i mai aude glasul specialistului.

Înaintea oricărei şedințe de hipnoză, se recomandă o discuție prealabilă, înregistrată şi ea, menită să stabilească raporturi de încredere între cei doi, care să dureze şi care să-l asigure pe subiect că nimic nu i se va întâmpla cât timp va fi în această stare de relaxare. În majoritatea cazurilor, persoanele hipnotizate au declarat că se simt ca după un somn bun.

Poliția americană utilizează hipnoza criminalistică de mulți ani. La sfârşitul anilor ’70, Departamentul Poliției din Los Angeles a inițiat Institutul Legal de Hipnoză şi a pregătit în domeniu mulți ofițeri de pace. Nu orice ofițer profesionist poate practica hipnoza. Există şi opinii potrivit cărora ea ar trebui practicată doar de psihanalişti, psihiatri, psihologi şi terapeuți dar, de-a lungul anilor, ofițerii de pace specializați în hipnoza criminalistică şi-au dovedit utilitatea în anchetele criminale şi, implicit, în hotărârile tribunalelor.

În 1995, Poliția din Glendale, statul Arizona, a instrumentat jaful unei maşini a unei bănci, în timpul căruia şoferul a fost împuşcat mortal. Tom Clayton, detectivul însărcinat cu conducerea anchetei, n-a reuşit să facă progrese prea mari. A pus sub hipnoză pe unul dintre martori, care zărise suspecții o fracțiune de secundă. Cu ajutorul unui artist-desenator, prezent în sală, s-a reuşit, pe baza descrierii furnizate de martor, realizarea portretului-robot al unuia dintre suspecți. În plus, omul şi-a mai amintit o parte din numărul înscris pe plăcuța de înmatriculare a vehiculului utilizat de către suspecți.

Portretul-robot a fost difuzat în zona comiterii jafului şi multe persoane l-au contactat, ulterior, pe Clayton să-i confirme că-l zăriseră pe suspect acolo, în ziua respectivă. După identificarea acestuia, detectivii au fost capabili să strângă suficiente probe şi să treacă la o eventuală arestare, deşi, înainte de şedința de hipnoză, progresele erau zero...

În 1993, detectivii din Garland, Texas, băteau pasul pe loc într-un caz de viol şi tâlhărie, în care victima fusese înjunghiată şi abandonată în stare de inconştiență. Ulterior, anchetatorii au contactat specialistul în hipnoză din compartimentul criminalistic, Larry Rollins, şi i-au spus că victima îşi mai amintea doar că auzise glasuri care discutau în parcarea blocului, cu puțin timp înainte de a fi atacată. Aceasta aruncase doar o privire spre zona parcării şi nu-şi amintea nimic deosebit. Sub hipnoză, a fost capabilă să-şi reamintească faptul că văzuse trei bărbați bând bere şi râzând. Stăteau lângă o furgonetă, în parcare. Detectivii au reinterogat persoanele care locuiau în zonă şi au descris

furgoneta şi suspecţii. Au reuşit să dea de urma proprietarului vehiculului, care le-a mărturisit detectivilor şi numele celorlalţi doi care fuseseră cu el în noaptea respectivă. La recunoaşterea din grup, victima a indicat unul dintre autori. Suspectul a fost condamnat pentru formele grave ale celor două infracţiuni.

Rezolvarea cu succes a unora dintre anchetele criminale se datorează, adeseori, coroborării mai multor factori: apelul de urgenţă la „911“, primul ofiţer sosit la faţa locului, anchetatorii de caz, laboratorul criminalistic şi procurorul de urmărire; toţi trebuie să funcţioneze ca o echipă.

În cazul în care un poliţist consideră că hipnoza ar putea fi utilizată în rezolvarea unui dosar criminal, el va lua legătura cu procurorul, cel care urmează să convingă judecătorul sau juraţii că, respectând prezumţia de nevinovăţie, mărturia obţinută a fost în concordanţă cu procedura penală a statului respectiv.

Multe departamente americane de poliţie antrenează cel puţin unul dintre ofiţerii lor în tehnica hipnozei criminalistice şi acceptă să ofere sprijin şi altor formaţiuni mai mici, din aceeaşi zonă, care nu dispun de un cadru pregătit.

Chiar dacă hipnoza criminalistică poate eşua în drumul spre soluţionarea cazului şi nu oferă răspunsuri la toate întrebările, după realizările obţinute până în prezent în cazurile cu autori necunoscuţi, ea poate fi inclusă printre practicile de investigaţie criminală.

Hipnoza criminalistică este practicată de toate poliţiile din statele avansate în studiul şi stăpânirea tehnicii acestui fenomen paranormal. Spre exemplu, în luna mai 1993, la Tel Aviv, un autobuz cu 36 de persoane a explodat în urma unui atentat cu bombă. Printre puţinele persoane care au scăpat cu viaţă s-a numărat şi şoferul autobuzului. Interogat doar cu metodele clasice, conducătorul auto n-a putut da nicio informaţie cât de cât interesantă pentru cercetări. Dar, sub efectul hipnozei, acesta şi-a adus aminte că a văzut urcând în autobuz un individ cu un pachet sub braţ… Mai mult, i-a descris şi trăsăturile feţei, astfel că un desenator, aflat lângă hipnotizator şi doi poliţişti, i-a desenat imediat portretul-robot. Pe baza acestui portret, diversionistul a putut fi identificat şi arestat.

În august 1994, Aurelie Olivier-Martin, o tânără de 17 ani din Nogent sur Marne, o suburbie a Parisului, a fost victima unui viol. După urcarea în ascensor, individul care se afla în spatele ei a obligat-o, sub ameninţarea cuţitului, să coboare la subsolul blocului, unde a agresat-o sexual într-un mod bestial. Şocul suferit de tânără i-a provocat amnezia. De asemenea, ea s-a închis în sine, fără niciun interes pentru lumea înconjurătoare. Timp de aproape o lună, eforturile părinţilor şi ale poliţiei de a afla amănunte necesare pentru continuarea anchetei s-au dovedit fără rezultat. În ultimă instanţă, poliţia a apelat la serviciile Federaţiei de Hipnoză şi Autohipnoză. Stupoare! În transă, Aurelie reuşeşte să reconstituie cu lux de amănunte coşmarul pe care îl trăise. Ea nu numai că descrie agresorul, ci dă şi detalii despre locul în care se afla el, chiar în clipa aceea: „Este un bărbat brunet care îşi scoate în acest moment haina şi o pune

pe spătarul scaunului". La sugestia hipnotizatorului, Aurelie se apropie mental de actele suspectului, aflate în buzunarul interior al hainei, şi reuşeşte să descifreze numele şi adresa înscrise pe ele. Poliția face imediat o descindere la adresa indicată, găsindu-l pe individ chiar în postura descrisă. Ancheta ulterioară a dovedit că acesta era adevăratul făptaş. Mai mult decât atât, în timpul interogatoriilor, el mărturiseşte încă şase violuri, care constituiau dosare nerezolvate în arhivele poliției.

7.4. Hipnoza în slujba serviciilor secrete

Încă din 1933, când profesorul rus Leonid Vasiliev îşi terminase studiile privind hipnoza indusă de la distanță, serviciile secrete o preluaseră spre propriul beneficiu. Vasiliev demonstra prin cazuri concrete că un individ plasat într-o încăpere ecranată la radiațiile electromagnetice poate fi lesne hipnotizat de la distanță, prin efortul unor oameni dotați paranormal. Din 26 de încercări, Vasiliev reuşise în 24 de cazuri! Ulterior, cercetări ale unor servicii interesate au demonstrat că, sub hipnoza indusă de la distanță, s-a reuşit un transfer de personalitate.

Pentru publicul larg, atât în fosta URSS, cât şi în țări occidentale sau SUA, se exersau subiecți aflați pe o scenă, în fața unei săli pline, care habar n-aveau să cânte la pian, dar, sub starea de hipnoză indusă din culise ori dintr-o încăpere aflată la o distanță oarecare, atingeau clapele cu atâta măiestrie şi trăire încât acțiunea lor devenea o capodoperă de interpretare a lui Chopin, Beethoven sau Rahmaninov.

O victimă a hipnozei induse de la distanță a fost marele jucător de şah, Victor Korcinoi, care, în 1978, era campion mondial şi ceruse azil politic în Elveția, părăsind URSS. El trebuia să-şi ia revanşa în fața campionului sovietic Anatoli Karpov. Întâlnirea dintre cei doi a avut loc în localitatea Baguia–Filipine, în 1981. Personajul de influență hipnotică făcea parte din echipa lui Karpov şi s-a aşezat pe un loc în primul rând al sălii. În mod neaşteptat, Korcinoi a pierdut în două runde diferite cu 5–6 şi 2–6. La analiza făcută împreună cu staff-ul său după fiecare rundă, Korcinoi acuza stări de pierdere a concentrării, inexplicabilă la un campion mondial, precum şi stări periodice de amețeală, combinate cu oboseală. Medicul personal nu i-a descoperit nici o suferință sau boală, dar Korcinoi îi cedase titlul lui Karpov. După câțiva ani, misterul se dezlegase şi aşa aflase Korcinoi „arma" de care beneficiase Karpov la începutul carierei sale şi la care a renunțat când a devenit un mare campion.

În cadrul misiunii spațiale americane „Apollo 14" din februarie 1971, astronautul Edgar Mitchell a efectuat peste 50 de experimente de hipnoză telepatică de la bordul navei cu subiecți aflați la sol. Doar arhiva „Topsecret" a Pentagonului poate dezvălui obiectul acestor experimente. Dar hipnospionajul începea să dea roade şi în furtul unor tehnologii de vârf prin intermediul unor

spioni „dedublați“, adică „lucrați“ de colegi de-ai lor cu capacități extrasenzoriale. La mijlocul anilor ’80, fusese deconspirată tânăra C.R., româncă, rezidentă în Franța, care, „activată“ de la distanță, obținuse şi transferase către Securitatea română date ultrasecrete despre motorul criogenic al ultimei trepte a rachetei franceze „Ariane“ care urma să fie lansată.

7.5. Cazuri terifiante dezvăluite sub hipnoză

ι În 1980, psihiatrul canadian dr. Lawrence Pazder a trimis o lucrare Asociației Psihiatrice în care a introdus, pentru prima dată, termenul de „abuz prin ritual satanic (ARS)“. Subiectul studiului său a fost o tânără în vârstă de 27 de ani, Michelle Smith, care a venit la el să se trateze în urma unui avort. Hipnoterapia, care s-a întins de-a lungul a 200 de ore, a relevat faptul că, în copilărie, Michelle fusese folosită de către o organizație satanistă în cadrul unor ceremonii care aveau loc în locuințe, instituții şi cimitire. Ceremoniile erau frecventate de mama sa, care îşi lua şi copilul cu ea. Michelle a spus că erau prezenți şi alți copii la şedințele în care erau dezmembrați bebeluşii şi animalele. În permanență, Michelle a fost supusă la tot felul de traume: în fața ei, membrele unui bebeluş au fost rupte, în orificiile corpului ei i s-au introdus diverse obiecte, a fost închisă într-un sicriu în care se afla un cadavru în putrefacție şi într-o cuşcă cu şerpi. I se implantaseră chirurgical coarne de drac şi chiar o coadă, iar pe gât îi ieşise o erupție stigmatică, indicând locul unde Satana încercase s-o stranguleze cu coada.

ι În timpul unei intervenții chirurgicale, pastorul Ray Shubert a avut o experiență transcendentală. Inima lui s-a oprit pentru 12 minute, timp în care pastorul a vizitat Iadul. El a declarat: „Am fost lăsat să mă întorc pe Pământ pentru a povesti despre grozăviile văzute acolo. Iadul este foarte diferit de cum mi l-am imaginat eu. Este o nesfârşită tundră înghețată. Damnații bântuie pretutindeni, hăituiți de propriile victime care îşi răzbună chinurile suferite pe Pământ.“

O echipă de experți a cercetat uimitoarea experiență a pastorului dezvăluită cu ajutorul hipnozei. Shubert a povestit cum s-a simțit, la un moment dat, desprins de propriul trup, planând deasupra mesei de operație şi privind la încercările febrile ale medicilor de a-l salva, după încetarea bătăilor inimii.

După câteva momente, a fost atras într-un tunel întunecat, trezindu-se, apoi, în acel loc sinistru. Primul osândit zărit acolo a fost Hitler: „Acesta era închis într-o cameră de gazare, iar nişte «cadavre vii» deschideau robinetul de gaz, puțin câte puțin, astfel încât chinul să fie nesfârşit. De asemenea, celebrul canibal, Jeffrey Dahmer, era fugărit de o gloată de înfometați. Mai mulți pistolari îşi încercau măiestria pe pieptul lui Billy the Kid, chiuind la fiecare geamăt scos de acesta.“ Ray Shubert a întâlnit cei mai mari criminali din istorie. N-au lipsit din relatarea sa nici Stalin, nici Oswald şi nici chiar Attila Hunul, fiecare supus

unui supliciu. Sentimentele care l-au încercat pe pastor sunt uşor de dedus: „Mă simțeam un biet personaj al unui film de groază“. Oracolul, însă, prevedea altceva. Astfel, pastorul a declarat: „Ceva m-a făcut să-mi dau seama că nu eram destinat să rămân acolo. Misiunea mea era să mă întorc pe Pământ şi să povestesc oamenilor tot ce am văzut.“ Psihologii care l-au consultat pe Shubert au confirmat că pastorul a trăit, efectiv, o experiență transcendentală. El a relatat cu lux de amănunte tot ceea ce s-a petrecut în sala de operație, în timp ce era nu doar inconştient, ci mort, din punct de vedere „tehnic“.

ı Faptul că, datorită hipnozei, au putut fi descoperite într-un dulap secret documente cu o vechime de 400 de ani nu este decât o altă dovadă a posibilităților de investigare oferite de paranormal. Acest caz extraordinar a fost descris de dr. Hugh Pincott, membru fondator al Asociației de Studii Ştiințifice asupra Fenomenelor Anormale.

„Sub hipnoză, o fetiță a ajuns înapoi în timp cu circa 400 ani. A descris o casă unde, în timp, una dintre camere fusese transformată în capelă. Împreună cu un coleg de-al meu, am reuşit să găsim casa respectivă, mult schimbată acum, în epoca modernă, undeva în Hampshire. Proprietarul ştia că, pe vremuri, casa avusese o capelă proprie, dar el folosea acum respectiva încăpere ca sală de fumat; ceea ce el, însă, nu ştia iar noi am fost în stare să i-o dovedim, era faptul că, în acea cameră, în spatele unui lambriu, se afla un dulap secret. Cu aprobarea sa, am dărâmat zidul şi am găsit respectivele documente, ascunse acolo cu 400 de ani înainte, exact aşa cum ne spusese fetița sub hipnoză. Desigur, ar fi o pierdere de timp să încercăm să dăm o explicație cât de cât logică unor asemenea fenomene“, a declarat dr. Hugh Pincott, „dar există, totuşi, câteva ipoteze care trebuie luate în considerare. Dincolo de mult discutata teorie a reîncarnării, a unei vieți anterioare, ar fi bine să ținem cont de ceea ce numim «memoria ascunsă». Pe măsură ce înaintăm în viață, toate experiențele pe care le trăim sunt absorbite în subconştient. Ce auzim la radio încă din copilărie, la televizor, fragmente de conversații, totul, dar absolut totul, este absorbit de creier şi poate fi din nou scos la iveală prin hipnoză. Se spune chiar că aceste «depozite» de informații din subconştient nu sunt altceva decât variante ale personalității noastre. De asemenea, mai putem aminti o teorie extrem de interesantă şi anume cea a memoriei ancestrale, adică posibilitatea ca informația să fie transmisă din generație în generație la nivelul subconştientului, prin genele şi cromozomii sistemului reproductiv. Ar putea să fie foarte bine aşa; de vreme ce moştenim instincte, de ce să nu primim şi amintiri?“

7.6. Din curiozitățile hipnozei

ı **Cum puteți hipnotiza animalele?** Animalele, ca şi oamenii, pot fi hipnotizate prin diferite modalități. De exemplu, cocoşul rămâne nemişcat dacă în fața ciocului său se trage o dungă pe pământ cu cretă, după ce a fost

legat de picioare. Un alt animal care poate fi adus în stare de hipnoză este porcul. Cu o pernă, se şterge nara acestuia sau îi putem ţine uşor urechea între degete. Dacă după numai o jumătate de minut se iau degetele de pe el, animalul îşi menţine această stare. Trezirea se face printr-o uşoară lovitură sau o simplă suflare asupra sa.

Putem hipnotiza şi broasca prin ţinerea ei suspendată în aer câteva minute cu degetul mare pe burtă, iar celelalte pe spate. Dacă o aşezăm cu picioarele în sus, pe o masă, şi o ţinem în această poziţie forţat, timp de câteva minute, broasca rămâne în imposibilitatea de a se mai mişca. Fenomenul se petrece indiferent cât zgomot este în jurul ei.

Animalul care poate fi hipnotizat la fel ca omul prin concentrarea privirii persoanelor care execută hipnoza asupra lui este calul. După acest procedeu, dacă folosim aceleaşi cuvinte repetate de mai multe ori cu o intonaţie atrăgătoare, reuşim să-i producem o stare monotonă la nivelul auzului. În acelaşi timp, îi facem fricţiuni încetişoare, domoale, pe bot şi gât. Iepurele, ţinut cu capul în jos câteva minute prin punerea unei oglinzi în faţă, este hipnotizat. Tot în acest fel, se pot îmblânzi animalele feroce. Şi peştii pot fi pescuiţi foarte uşor chiar cu mâna, dacă în apă se reflectă o lumină puternică.

Şopârla se aduce în starea de hipnoză prin aceeaşi metodă ca broasca. Găina ca şi cocoşul (şi toate celelalte păsări) după ce li se leagă picioarele sunt puse pe pământ şi lăsate să se zbată până în momentul în care obosesc. Cu ajutorul unei crete, se trage o linie dreaptă în faţa ciocului. Chiar dacă este dezlegată la picioare, ea rămâne imobilizată, incapabilă să se mişte. Dacă vrem ca găina să clocească ouăle într-un alt loc decât cel ales de ea, îi punem capul sub o aripă şi o legănăm până când adoarme, 1–2 minute. Apoi, o aşezăm în locul dorit.

Capacitatea uluitoare a animalelor de a se orienta în spaţiu, de a întreprinde drumuri lungi, sau de a reveni de la mari distanţe la casa stăpânului lor – rămâne o enigmă pe care ştiinţa nu a dezlegat-o.

Există, însă, şi animale cu surprinzătoarea forţă de a induce hipnoza. Este cunoscută puterea hipnotică a şarpelui a cărui privire fixă e în stare să împietrească un şoricel. Ce bioenergie degajă asemenea ochi? Parapsihologii semnalează şi cazul unei pisicuţe hipnotizoare din New Jersey (SUA). Ea se numeşte Puffy şi a făcut senzaţie prin 1945, când au fost realizate şi fotografii. Stăpânul ei, un oarecare Arthur Newman, obişnuia să facă experimente cu persoane voluntare. Puffy era aşezată pe o comodă şi în faţa ei lua loc subiectul. Pisica îl fixa cu ochii ei verzi şi, după 20 de minute, „victima“ cădea într-un somn profund.

ı **Vindecarea homosexualităţii.** „Fiecare individ dispune de o anumită capacitate de închipuire care mijloceşte transfigurarea realităţilor, ca şi cea a aparenţelor, redimensionând o lume pe măsura necesităţilor sale subiective. Aceste manifestări joacă un rol însemnat în decursul întregii vieţi. Funcţia

închipuirii are o relație strânsă cu întregul domeniu al sugestibilității.“ Pornind de la această premisă, dr. Spiegel Haufman consideră că una dintre cauzele principale ale homosexualității o constituie imaginația. S-a constatat că aproximativ 40% dintre băieții care n-au avut relații sexuale, din diverse motive, până la vârsta de 20 de ani, fac parte din categoria homosexualilor imaginari; aceştia se închid într-un „turn“ psihic, construit din idei precum „decât să mă fac de râs în fața unei fete, mai bine lipsă“... De aici până la repulsia față de sexul frumos nu este decât un pas, iar din repulsie se naşte ideea concurenței. Adică imaginarul. Mulți îşi închipuie că sunt mai frumoşi decât fetele. Continuarea o ştie toată lumea. Metoda doctorului Spiegel constă în „implicarea conştientă a pacientului în procesul terapeutic“, acțiune ce survine unor şedințe de hipnoză prin care se realizează o regresie în timp, regresie care vizează tocmai perioada debutului simptomului imaginar (S.I.). Ajuns în această secvență temporală, pacientul este supus unui „interviu“, în scopul depistării cauzelor ce au determinat S.I., după care se trece la o treaptă intermediară a tratamentului, prin tehnica sugestiilor posthipnotice. Următoarea fază constă în autorelevarea S.I. de către pacient printr-o metodă asemănătoare cu cea utilizată în psihanaliză. În ultima etapă a tratamentului, subiectul este inclus într-un grup special care are ca scop „reeducarea pacientului prin terapia cuplului etern (femeie-bărbat)“. „Încetul cu încetul, îmi făuream un fel de etică şi filozofie a sexului. Pentru asta a fost necesară o permanentă bombardare a spiritului cu încărcături constând din sugestii pozitive care, cu timpul, s-au cristalizat într-o stare de normalitate“, declară Jim (ex-gay), după ce, timp de şase luni, a beneficiat de ineditul tratament.

ı **Sub hipnoză, poți deveni pictor.** Fizicul şi mentalul intră sub influența unor sugestii sau a unor diverşi stimuli (vizuali, auditivi etc.), într-o stare de profundă relaxare. Atunci e posibilă inducerea, tot de o manieră sugestivă, a unor diverse lucruri. Se pot îndrepta conduite comportamentale viciate, aşa cum a fost cazul precedent, al homosexualității. Dar, este, de asemenea, posibil să se „trezească“ daruri neaşteptate, să se dezvolte memoria, să se acumuleze noi cunoştințe... Un mare hipnotizator rus, dr. Raikov, a reuşit astfel să-i facă pe unii studenți care nu ținuseră niciodată penelul în mână să picteze tablouri de-a dreptul magnifice.

ı **Hipnoză prin muzică.** Stanislav Gromov are reputația unui magician, dar aceasta nu se datorează unor abilități de prestidigitator, cum ar fi de crezut, ci vocii sale, foarte populară de altfel, cu o extraordinară putere de hipnoză, care i-a uimit chiar şi pe medici.

Având o înfățişare izbitoare, înalt, cu părul lung până la umeri, cântărețul capătă o figură remarcabilă pe scenă. Cu un domeniu larg de interpretare, de la bluess până la jazz, el prezintă publicului inclusiv propriile sale compoziții pe versurile lui Shakespeare, Shelley şi Davîdov. Pentru Gromov, muzica este

forma esențială de comunicare între oameni. „Când cânt, simt întotdeauna momentul în care asistența a obosit. Atunci mă opresc, încercând să creez o atmosferă de destindere. Apoi, sunt sigur că, după interpretarea a două cântece, voi putea să-l prezint pe cel mai important. Stabilesc foarte ușor legătura cu publicul“, afirmă artistul. În timpul unuia dintre concertele sale, o tânără căzuse într-un somn profund, asemănător transei hipnotice. La trezire, fata se vindecase de un tic nervos, de care suferea de mult. Se pare că metoda lui Gromov dă rezultate, unii susținând că vocea sa ar avea proprietăți terapeutice. Ministerul Sănătății din fosta Uniune Sovietică este foarte impresionat de performanțele solistului, astfel încât l-a invitat să țină un curs de terapie muzicală într-unul dintre centrele medicale, unde compune şi muzică pentru pacienți.

În pofida talentului său, artistul nu-şi dorește faima sau succesul, evită spectacolele la televiziune şi aparițiile pe scenele teatrelor, preferând radioul pentru a se adresa direct ascultătorilor. Acest fapt l-a ajutat, însă, să-şi câştige o largă audiență. De curând, a călătorit în Franța pentru a înregistra un compact-disc, plănuind şi apariția unui disc cu melodii pop ale anilor ’60 şi ’70, de această dată, în Anglia.

„Prefer cântecele sentimentale, fiind înrudit spiritual cu Don Quijote în lupta sa continuă cu morile de vânt. Resping orice constrângere. Pentru mine, libertatea înseamnă libertatea sufletului, libertatea de a alege“, susține Gromov. Este un mesaj primit de compatrioții săi la fel de repede şi cu aceeaşi bucurie ca şi muzica sa.

ı **Elevii dorm la ore fiindcă sunt hipnotizați.** De ce atât de mulți elevi *adorm în timpul cursurilor?* Nu este vorba de lene sau plictiseală, aşa cum ar crede unii profesori mai exigenți, ci de un motiv „scuzabil“. Cercetătorii americani susțin că starea de moleşeală a elevilor este cauzată de faptul că profesorii îi hipnotizează! Specialiştii în tehnicile hipnozei spun că acest lucru este deosebit de simplu de realizat, mai ales pentru că marea majoritate a profesorilor sunt maeştri ai monotoniei; în afară de discursurile propriu-zise, mai sunt şi alte lucruri care îi aruncă pe bieții elevi într-o transă a plictiselii. De exemplu, zdrăngănitul cheilor în buzunare sau obiceiul majorității profesorilor de a se plimba încontinuu, înainte şi înapoi, în timp ce predau. Un reprezentant al Asociației Profesorilor din SUA a declarat că această concluzie a cercetătorilor merită studiată mai atent, înainte de a emite un punct de vedere.

ı **Misterul privirilor paralizante ale „femeilor deşertului“.** Literatura a adoptat, din vremuri imemoriale, un simbol universal pentru privirea expresivă şi năucitoare: chipul femeii din țările arabe. Dincolo de frumusețea de tip rece, clasic, dar fascinant, se află mistere care străbat timpurile.

Cercetările contemporane au căutat explicații pertinente pentru celebritatea privirii hipnotice a „femeii deşertului“. Acoperite, ascunse sub aripa prejudecății

sau pierdute în vastitatea şi taina vreunui harem, femeile arabe au, fără îndoială, capacităţi oculte unice în lume.

Se spune adesea: „Ochii pătrunzători sunt cei de tip oriental“. Mulţi susţin acest lucru pentru că aşa au înţeles, conform tradiţiei. Dar, la baza acestei tradiţii stau documente foarte interesante.

Descrieri literare redactate cu caractere hieroglifice, descoperite în mormintele femeilor, în Egiptul antic (acum mai bine de 4000 de ani), atestă existenţa unor ritualuri magice care transformau femeia într-o fiinţă cu putere hipnotică. Pentru aceasta, se foloseau nişte substanţe preparate din câteva zeci de plante (care, astăzi, se pare că nu mai cresc nicăieri!). Substanţele se picurau în ochii femeilor tinere (când împlineau 12 ani, pentru că atunci se considera că a sosit momentul maturizării) şi, sub vraja a nu mai puţin de 24 de descântece (care se pare că se practică şi azi pe teritoriul Irakului, Siriei, Egiptului, Tunisiei şi Marocului), ele deveneau „vrăjitoare“, dar în sensul pozitiv al cuvântului.

În imensitatea sa (pe cât de uniform alcătuită, pe atât de tainică), deşertul a fost un mediu optim pentru manifestarea vrăjilor legendare arabe. Oazele erau, fără îndoială, locuri ale odihnei şi belşugului, dar şi cuiburi ale unor ritualuri cu totul ieşite din comun.

Prima vrăjitoare din Orient, despre care s-a scris mult şi s-a dus vestea în toată lumea, în Antichitate, a fost Zeynab-Ahmara, care a trăit acum 4500 de ani pe teritoriul Mesopotamiei (la Babylon), în Irakul de astăzi. I se spunea „Zeiţa Roşie”, deşi beduinii considerau acest lucru o blasfemie.

Era celebră pentru că putea trata bolile cu ajutorul hipnozei. Supranumele îi provine de la pelerina roşie pe care o purta în permanenţă, deşi aceasta era o altă manifestare de-a dreptul sfidătoare pentru acea epocă.

Bineînţeles, maestre ale magiei existau, în Orient, şi acum 10.000 de ani, dar aceste figuri spirituale nu au rămas consemnate cu note prea exacte în istoria ocultismului.

Mai mult de 80% dintre femeile orientale au ochi negri. Cercetările au condus la ideea că există o legătură clară între acest aspect şi capacităţile lor deosebite.

Printr-o analiză atentă a reacţiilor de acest tip, s-a constatat că negrul irisului concentrează foarte bine undele magnetice cu efect paralizant, dar benefic.

Afirmaţia este departe de a fi tranşantă sau restrictivă, dar realitatea despre forţa neobişnuită a ochilor negri se face simţită şi astăzi.

Aceasta nu înseamnă că negrul ar fi nucleul harului vindecării sau arma principală a vizionarilor. Dar, el reprezintă un punct pozitiv în calcularea potenţialului unui binefăcător.

ı **Soţi model, prin hipnoză, la treburi casnice.** „Bărbaţii vor îndeplini dorinţele nevestelor fără ca acest lucru să li se ceară. Dr. Thorn a studiat mai

mult de 1400 subiecți la clinica din Tempe, Arizona, şi a descoperit şi dezvoltat o tehnică denumită „sugestii prin somn“.

„Nu ştiu de ce, dar cercetarea arată că bărbații sunt mult mai susceptibili acestei tehnici decât femeile.“ Dr. Thorn a subliniat cele patru etape simple ale acestei metode pentru cititorii revistei *Wukly World News*.

1. Fii atentă când soțul tău doarme cel mai adânc. Pentru a găsi acest moment vezi câte ore obişnuieşte să doarmă noaptea şi calculează jumătatea acestui timp. De exemplu, în cazul unui bărbat care doarme de la ora 11 p.m. până la 7 a.m., momentul favorabil va fi la 3 a.m.

Să nu-ți pui ceasul să sune, deoarece acesta va tulbura somnul soțului tău. Cea mai bună idee este să rămâi trează până ce vei fi pregătită să-ți începi planul.

2. Intră cu grijă în gândurile soțului tău, adormit, şoptindu-i uşor ca un zumzet în urechea stângă, cel puțin 3 minute.

„Va trebui să-i şopteşti uşor pentru a nu-i tulbura somnul. Important este ca sunetele să pară dulci, să fie bine-venite pentru că numai aşa le va absorbi.“

3. După ce soțul tău se obişnuieşte în somn cu acest zumzet, fă-ți sugestiile pe acelaşi ton ca şi înainte – dulce şi calm.

4. Repetă aceste etape de câteva ori, până ce vei fi sigură că sugestiile tale au fost absorbite.

În prima noapte în care vrei să încerci, ar trebui să faci doar o singură sugestie – să fie foarte simplă şi ceva obişnuit – ca de exemplu – spălatul vaselor ori reparatul unui lucru din casă.

5. Să nu faci o sugestie generală cum ar fi: „Curăță în urma ta“. Mai bine dă un ordin specific, cum ar fi „Repară uşa“, afirmă dr. Thorn.

„Ziua următoare vei fi aproape sigură de faptul că soțul tău va repara uşa.“

Vei fi convinsă cât de des merge această tehnică.

Dr. Thorn vă avertizează să nu fiți dezamăgite sau descurajate dacă tehnica nu va merge de prima dată.

„Unii bărbați sunt mult mai doritori să primească sugestii decât alții“, spune ea. „Am făcut experiența pe câțiva bărbați încăpățânați, care au avut nevoie de câteva nopți de sugestii doar pentru a urma drumul cel mai uşor.“

Succesul se datorează, în mare măsură, subiectului, dar, insistând, sugestiile în somn vor avea efect la oricine, mai ales la bărbați“.

8. „DEJA VUE“

8.1. Ce este acest fenomn?

„Déjŕ vue“ este fenomenul din sfera paranormalului cu o largă răspândire. El presupune ca o persoană să constate, la un moment dat, că un fenomen abia desfăşurat îi este foarte cunoscut, deşi l-a trăit atunci pentru prima dată.

Studiat de numeroşi oameni de ştiinţă, acest fenomen continuă să rămână o enigmă care, probabil, nu va fi dezlegată niciodată.

Fiind vechi de când lumea, vom ilustra fenomenul cu câteva exemple uimitoare, ultimele două din contemporaneitate.

8.2. Shizong, împăratul justiţiar

În unele dintre vechile scrieri chineze de pe vremea dinastiei Ming, se spune că împăratul Shizong era considerat un adevărat zeu, el ştiind dinainte ce se va întâmpla, curând sau în viitorul apropiat. Numit de cărturari „împăratul dreptăţii“, se spune despre el că a avut cel mai dezvoltat spirit justiţiar şi că în faţa lui nu puteai să ascunzi nimic. Iată ce relatează xiucai-ul (student) Wo Minghai, omul de credinţă al feţei încoronate: „Seara, m-a chemat la el Luminatul şi mi-a spus că a doua zi vor veni la judecată cumnaţii guvernatori Wong şi Thao, care revendică fiecare bogăţiile lăsate de socrul lor, Pai Meiong. «Wong va minţi, spunând că răposatul i-a lăsat lui întreaga avere şi va aduce patru martori mincinoşi. Thao îmi va prezenta înscrisuri false şi va pretinde că ele sunt testamentul răposatului prin care i se lasă lui totul. Tu, gândeşte-te ce pedeapsă să le dăm.» Am cugetat până târziu şi am găsit că ei merită o singură pedeapsă. A doua zi, cei doi au venit în sala tronului şi au plâns aşa cum a spus Luminatul. I-a ascultat în linişte, iar, când au terminat, a cerut să vorbească martorii lui Wong şi lui Thao, să prezinte testamentul. A ascultat minciunile martorilor la fel de liniştit, a studiat falsul şi i-a lăudat caligrafia, apoi a închis ochii luând legătura cu zeii. Când i-a deschis, a spus următoarele: «Eu cunosc adevărul. Judecata asta am mai trăit-o şi îi ştiu urmările. Tu, guvernatorule Wong, şi martorii tăi plătiţi, minţiţi. Iar tu, Thao, mi-ai dat un fals. Bătrânul Meiong n-a apucat să lase niciunuia dintre voi averea. Trebuia ca voi să o împărţiţi în mod egal. Dar v-aţi lăcomit. Ce pedeapsă să le dăm, Wo?» Am răspuns: «Să nu primească nimic, iar averea să fie donată universităţii.» Luminatul a conchis: «Aşa să fie». Apoi le-a spus celor doi împricinaţi că vor sfârşi rău din cauza lăcomiei. «Pe tine, Wong, te văd sfâşiat de un tigru, iar pe tine, Thao, murind tăiat de sabia tâlharilor la Jianang. Nu va trece mult până atunci. Iar voi, martori mincinoşi, să fiţi spânzuraţi!»

Aceste ultime două previziuni i-au înspăimântat pe eventualii mincinoşi şi la Curte nu s-a mai prezentat nimeni cu fapte similare. Câtă vreme a domnit Luminatul Shizong, dreptatea a fost la ea acasă.“

8.3. Atac preîntâmpinat

Coasta de Fildeş, anul de grație 1907. Compania căpitanului Jean Lavalle executa manevre de exercițiu într-o poiană înconjurată de pădure. Abia le dăduse o binemeritată pauză soldaților şi chiar el însuşi se odihnea stând, cu ochii închişi, pe iarbă, când a sărit brusc şi le-a cerut subordonaților săi să se retragă în partea de răsărit a pădurii, pentru că, dinspre apus, vor fi atacați de sălbatici, într-un număr covârşitor. Soldații s-au retras. Un minut mai târziu, un număr imens de băştinaşi au invadat poiana pe care au ocupat-o şi au trimis iscoade să-i caute pe francezi, însă aceştia erau departe. Iată confesiunea pe care i-a făcut-o căpitanul Lavalle sergentului Bacalay: „Mă gândeam la soția mea cu ochii închişi când, deodată, am văzut venind dinspre Apus un număr imens de sălbatici care ne-au atacat şi ne-au ucis pe toți. Am avut un presentiment, parcă mi-era cunoscut masacrul la care vom fi supuşi, parcă îl mai trăisem. De aceea, v-am ordonat retragerea.“

8.4. Actrițe scăpate de la viol

Actrița americană Melanie McAllet *(Vacanță la Miami, Atac periculos, Iubire şi ură),* era cât pe-aci să fie violată vara trecută. A fost salvată chiar de fenomenul „Déjŕ vue.“

„Ieşisem din restaurant la miezul nopții împreună cu o prietenă, actriță şi ea, şi ne hotărâsem să ne întoarcem la hotel, pe jos. Nu era o zonă periculoasă, aşa că nu ne făceam probleme. Ne apropiasem de parcul «Flowers», când am simțit nevoia să mă opresc. M-am sprijinit de un pom şi am închis ochii; în aceeaşi clipă am avut o viziune groaznică. M-am văzut pe mine şi pe prietena mea bătute şi violate de patru bărbați în stare de ebrietate. Unuia dintre ei i-am reținut trăsăturile. Era un băiat blond, la vreo 25 de ani, pe care ceilalți îl numeau «Mad Man». Imaginea de coşmar a durat doar câteva secunde, dar am simțit totul, şi loviturile lor, şi violul, şi mirosul de alcool. Eram înspăimântată. I-am spus prietenei mele şi am renunțat să mai mergem pe jos. Am plecat cu un taxi. A doua zi, la televizor, am aflat că o prostituată de 25 de ani a fost acostată, maltratată şi violată cu bestialitate chiar în acel loc, dar o jumătate de oră mai târziu, de patru indivizi aflați în stare de ebrietate. Până seara, violatorii au fost prinşi. Unul dintre ei, blondul, era poreclit «Mad Man».“

8.5. Nimeni nu l-a crezut pe nebun

Horst Weiss, din München, era bolnav psihic dar, nemanifestându-se violent, familia a preferat să-l țină acasă, nu la spital. Nu deranja pe nimeni şi, în plus, faptul că era în mijlocul familiei îi putea fi de folos în ameliorarea bolii. De la un timp, Horst a spus că el o să moară, atunci când bandiți necunoscuți vor intra la ei în casă cu scopul de a-i jefui. „Eu voi fi singur acasă şi nu o să pot să mă apăr. Îmi vor băga cuțitul în beregată şi aici, lângă buric.“ Arăta un loc aflat la patru centimetri deasupra ombilicului. „Văd mereu crima asta şi mă doare în acele locuri unde or să mă taie!“ Nu-l lua nimeni în seamă. Iată, însă, că totul s-a adeverit, în 14 septembrie 2001, când părinții lui s-au întors, la ora 23.00, dintr-o vizită. Au găsit casa devastată, multe obiecte de preț dispărute, iar fiul mort exact cum prezisese, cu beregata tăiată şi cu o rană de cuțit foarte adâncă la patru centimetri deasupra ombilicului.

9. DEDUBLAREA

9.1. Explicații asupra fenomenului

Există o serie de mărturii tulburătoare ale unor persoane care s-au „dedublat“ şi care au intrat, astfel, într-un univers paralel cu cel în care noi ne ducem existența cotidiană.

Ideea de a trăi o viată paralelă, mult mai alertă decât banala noastră existentă cotidiană, ne poate înfierbânta imaginația. Până în prezent, era acreditată ipoteza potrivit căreia fenomenul respectiv putea avea loc doar în visele noastre, sau în domeniul literar, unde numeroşi autori au tratat, în lucrările lor, tema respectivă. Cel mai cunoscut dintre aceştia pare a fi Stevenson, cel care a scris povestirea *Ciudatul caz al „Dr. Jeckyll“ şi „Mr. Hyde“*, al cărei personaj central este un savant ce descoperă un „medicament“ care, în timpul nopții, îl poate transforma într-o ființă monstruoasă, dominată de cele mai josnice instincte. În acest caz, „dedublarea“ joacă un rol negativ: Hyde întruchipează latura „întunecată“ a spiritului uman, pe care Jung nu ezita să o denumească „Umbră“. Dar, în afară de tratarea sa din punct de vedere al psihicului, „dedublarea“ poate fi analizată şi prin prisma caracterului său ezoteric. Se pare, deci, că nu mai este vorba doar despre o simplă „proiecție a psihicului“, ci şi despre o latură reală care poate fi definită din punct de vedere energetic. Potrivit concepțiilor medicinei tradiționale orientale, ființa umană este compusă din corpul fizic, alături de o serie de alte părți mai „subtile“, cum ar fi, de exemplu, „corpul astral“, aflat în strânsă legătură cu emotivitatea şi cel „mental“, implicat în desfăşurarea activității intelectuale. Aceste două componente alcătuiesc, împreună, „dublurile“ care, în anumite cazuri, de excepție, pot „evada“ din corpul fizic şi trăi experiențe care se desfăşoară într-un univers paralel. Capacitatea de a se dedubla, denumită parapsihologic „Bilocație“ sau „OOBE“ („Out of body experience“), ar fi putut fi întâlnită chiar şi în cazul unor... sfinți. Dar, potrivit opiniei specialiştilor, astfel de experiențe pot fi trăite de noi toți, fie în timpul somnului, fie într-o stare de „transă indusă conştient“. În timp ce dormim, psihicul nostru, sufletul sau „dublura“, poate „ieşi“ din trup şi călători în spațiu şi în timp, iar, atunci când ne trezim, orice amintire despre astfel de „voiaje“ este complet „ştearsă“ din memorie. Aceasta rămâne, totuşi, înregistrată în subconştientul nostru, putând fi „descoperită“ numai atunci când experiențele în domeniu se intensifică şi ajung să fie percepute drept reale sau să prevestească un fenomen, care se va petrece ulterior. Astfel de „călătorii“ sunt extrem de instructive, învățându-ne cum putem recepționa o serie de mesaje care provin din alte realități, paralele cu a noastră. De asemenea, suntem ajutați să descoperim potențialul nelimitat al psihicului uman.

9.2. O poveste unică

În vara anului 1942, mai mulți piloți ai Forțelor Aeriene Regale, din Marea Britanie, extenuați de căldură și dizenterie, decolau zilnic pentru a apăra Malta. La un moment dat, unul dintre ei, un tânăr ofițer, a fost atacat de câteva avioane germane, aparatul său de zbor fiind grav avariat: „Eram sigur că voi muri – avea să povestească ulterior – și mă resemnasem. Deodată, s-a întâmplat ceva ieșit din comun. Eram în afara avionului, privind la propriul meu trup, care încă se mai afla în avion. Eram legat de el printr-un cordon argintiu perfect vizibil. Am simțit brusc o atracție puternică, o nevoie imperioasă să intru înapoi în trupul meu din carlingă. M-am trezit din nou în propriul corp fizic, privind speriat în jur. Inamicii dispăruseră. Am constatat că am control asupra avionului meu, deși era grav avariat, iar, peste câteva minute, am executat cu succes o aterizare forțată.“ Povestea este, fără îndoială, unică, însă mulți alți oameni, victime ale accidentelor rutiere și ale altor evenimente nefericite, au trăit astfel de fenomene.

9.3. Proiecția astrală

Mai ciudat este faptul că există cazuri documentate de persoane care-și proiectează spiritul la multe mile depărtare, iar fenomenul este cunoscut sub denumirea de „proiecție astrală“. Să urmărim câteva astfel de cazuri:

ι La începutul anului 1947, o tânără americană pe nume Patricia locuia în Germania la un prieten care făcea parte din forțele de ocupație. La un moment dat, plecă în Anglia s-o viziteze pe mama prietenului său, Alan. Într-o marți după-amiază, fata se simți brusc foarte tristă și-i spuse gazdei sale că se temea să nu i se fi întâmplat ceva lui Alan. După două zile, primi o scrisoare de la tânăr, în care o întreba dacă ea fusese în Germania și cu ce era îmbrăcată marți după-amiază. Desigur, răspunsul ei negativ l-a uluit pe Alan, iar misterul întregii întâmplări rămâne de nedescifrat.

În acea marți după-amiază, Alan și alți doi soldați trebuiau să escorteze un pușcăriaș la un centru de detenție care se afla la 15 mile de baza lor. Cea mai mare porțiune de drum trecea printr-o zonă cu pădure când, deodată, văzură o fată ieșind dintre copaci și făcând semn mașinii să oprească. Opriră, și chiar în acel moment, din sens opus, apăru un automobil în mare viteză. Dacă n-ar fi oprit, ar fi avut loc o coliziune serioasă.

Fata care apăruse dintre copaci era Patricia. Alan și prietenii lui au recunoscut-o. Au căutat-o apoi în zadar prin pădure, dar ea dispăruse. Oricum, cu ajutorul subconștientului, ea și-a proiectat spiritul (corpul astral) la sute de mile, reușind să apară în fața prietenului ei, salvându-l de la moarte.

Secole de-a rândul, misticii Orientului au practicat levitația, proiecția astrală, telepatia și au demonstrat că pot prevedea viitorul. În zilele noastre, noi,

europenii, acceptăm, încet, că legile timpului şi spaţiului pot fi depăşite de anumiţi inşi, conştient sau inconştient, iar oamenii de ştiinţă din toată lumea sunt preocupaţi de rezolvarea misterului.

Deocamdată, dovezile sunt foarte puţine, dar, atunci când vor fi adunate la un loc, vor da o imagine de necontestat. Un lucru este sigur: există oameni capabili să „se despartă de corpurile lor“ şi să-şi proiecteze „dublurile“ după voinţa lor prin spaţiu, la multe mile distanţă. Uneori, ei au un sentiment vag că s-a întâmplat ceva ieşit din comun, ca în cazul Patriciei. În acest caz, ea a fost total incapabilă să-şi controleze proiectarea astrală.

ı Un alt caz este cel al doamnei Mary Smith. Într-o seară, aceasta s-a dus la culcare mai devreme, întrucât avusese o zi grea la fermă. Adormise de două ore, când, deodată, s-a trezit tresărind. Soţul ei stătea în picioare la capătul patului, iar faţa şi îmbrăcămintea lui erau pline de sânge. L-a întrebat ce se întâmplase. El i-a răspuns că avusese un accident, dar să nu-şi facă griji. Doamna Smith a sărit atunci din pat, aprinzând lumina; năluca, însă, dispăruse. Părându-i-se că întreg episodul a fost doar un vis, se duse să stingă lumina, aruncându-şi ochii spre cadranul ceasului. Era ora 10,30 seara. La miezul nopţii, se trezi din nou. Cineva urca scările. Era soţul ei. Intră şi se aşeză în picioare la capătul patului – având faţa şi îmbrăcămintea pline de sânge. Îi spuse exact aceleaşi cuvinte pe care i le adresase în vis.

Scena era identică. Robert fusese atacat de doi fraţi de la o fermă din vecinătate, care-i purtau de multă vreme duşmănie. Atacul avusese loc exact la ora 10,30 seara.

Întâmplarea este considerată „halucinaţie“. Nu există, însă, o explicaţie. A visat doamna Smith? Dacă da, atunci cum a putut să viseze cu exactitate evenimentele viitoare? A reuşit Robert Smith ca, în timpul luptei cu atacatorii, să se proiecteze în spaţiu ca să-i apară soţiei sale?

ı „Nu mai trăisem, niciodată astfel de experienţe, deci nu credeam că acestea pot exista, cu adevărat“ – declara Rosala Castano, din Padova, Italia. Ea afirma că, uneori, a putut observa nişte stranii coincidenţe cărora, însă, la momentul respectiv, nu le dăduse prea mare importanţă. De exemplu, după ce visa că se găseşte la mare şi că înoată, atunci când se trezea, avea o impresie aproape „reală“, că pielea sa avea un gust sărat. Dar, Rosala credea, de fiecare dată, că era vorba doar despre autosugestie.

Ulterior, însă, după circa doi ani de zile, a fost nevoită să accepte ideea că nu erau doar simple vise. Într-una dintre nopţi, s-a putut „vedea“ alergând pe cărările unei păduri, simţindu-se foarte bine şi fiind extrem de fericită. La un moment dat, însă, un incendiu a izbucnit, ca din senin, făcând-o să se teamă. În mod straniu, în dimineaţa următoare, la buletinul de ştiri TV, a fost transmis un reportaj despre un teribil incendiu care se declanşase la Malibu, în California. La început, Rosala nu a dat atenţie întâmplării respective, dar,

atunci când s-a dus să strângă patul, a rămas teribil de uimită când a constatat că pe aşternut existau „urme“ ale unor muşchi de copac.

De atunci, femeia a început să viseze, cu regularitate, fenomene care, ulterior, aveau să se producă şi în realitate. Iniţial, aceste experimente îi produceau o senzaţie nedefinită de teamă, dar, în cele din urmă, „înarmându-se“ cu curaj, femeia şi-a asumat riscul de a le accepta. De exemplu, în timpul ediţiei din Atlanta a Jocurilor Olimpice, a visat un avion care a explodat şi s-a prăbuşit în apă. Rosala putea „vedea“ întreaga tragedie, ca şi cum s-ar fi găsit la bordul avionului respectiv. Putea chiar „simţi“ groaza care îi cuprinsese pe ceilalţi pasageri. Dimineaţa următoare, a putut asculta la radio, stupefiată, o ştire, potrivit căreia, într-adevăr, un avion explodase şi se prăbuşise în ocean. Recent, femeia a visat un vapor „înţesat“ de pasageri clandestini, care s-a scufundat: şi în acest caz, „confirmarea“ avea să îi parvină în dimineaţa următoare.

9.4. Avocatul fantomă

Thomas Meehan avea 38 de ani şi era un avocat particular cu destul succes, fiind, în acelaşi timp, consilier Juridic la Ministerul Muncii din statul american California.

În data de l februarie 1963, după ce a acordat audienţe în probleme de serviciu, Thomas Meehan a părăsit oraşul Eureka pe la orele 14, pentru a se reîntoarce acasă, în oraşul Concorde. A plecat mai repede de la slujbă, spunând că se simte rău şi crede că a făcut gripă.

Pe autostradă, s-a oprit în Myers Flat pentru a telefona soţiei sale, spunându-i că nu se simte deloc bine. Aceasta l-a sfătuit să doarmă pe la vreun motel de pe autostradă. După acest moment filmul uluitoarelor evenimente este următorul:

Orele 16.45: Thomas Meehan a închiriat o cameră la Forty Winks Motel, situat la câţiva kilometri de Garbersville. După ce a făcut formalităţile necesare, a urcat în maşină, îndreptându-se spre spitalul din localitate pentru a fi văzut de un medic. Infirmierei care i-a făcut fişa i-a declarat: „Am impresia că pur şi simplu sunt mort!“

Orele 18.45: Înainte de a fi consultat de doctor, Meehan a dispărut fără urmă din spital.

Orele 19: Domnul şi doamna Martin, din Myers Flat, au dat o declaraţie la poliţia locală cum că tocmai au fost martorii unui accident. O maşină a părăsit în viteză carosabilul unui pod al autostrăzii 101, prăbuşindu-se în apele tumultuoase ale râului Eel. Imediat, a fost trimisă o patrulă la faţa locului.

Orele 20: Tom Meehan a reapărut la motelul din Forty Winks. El s-a adresat patronului, domnul Nunemaker, întrebându-l: „Arăt oare ca un om mort? Am impresia că am murit şi că lumea întreagă a murit o dată cu mine.“

Patronul a remarcat că pantofii lui Meehan şi manşetele pantalonilor erau

pline de noroi. Apoi, avocatul s-a dus în camera pe care tocmai o închiriase, după ce a făcut o comandă telefonică pentru a vorbi cu soția lui.

Orele 20.30: Unul dintre majordomii motelului a bătut la uşa lui Meehan pentru a-l anunța că nu poate prinde legătura la Concorde, deoarece o furtună a distrus o linie telefonică, întrerupând, astfel, comunicarea. Majordomul a remarcat că Meehan se schimbase; purta un costum negru şi o cămaşă albă, dar avea acelaşi aer absent.

Orele 22.45: A fost descoperită maşina lui Thomas Meehan în râul Eel. Era scufundată total, dar mai erau încă aprinse luminile din spate. Pe capota maşinii s-a găsit sânge; de asemenea, o urmă sângerândă ducea de la râu până la autostradă, unde se întrerupea brusc. În maşină nu era nimeni. Poliţiştii au apreciat că automobilul se prăbuşise în apă, având o viteză destul de mare.

În acest timp, Meehan a dispărut de la motel, deşi hainele cu care venise i-au rămas acolo, însă, în mod misterios, de pe ele dispăruse orice urmă de murdărie.

Despre dispariția avocatului nu s-a mai găsit niciun indiciu până pe data de 20 februarie 1963, când corpul lui a fost identificat, scufundat în râu, la 25 de kilometri în aval de locul unde s-a prăbuşit maşina.

Autopsia a arătat că Meehan a murit înecat. Era, într-adevăr, lovit la cap, însă rana era superficială. Concluzia a fost unanimă: Meehan nu a supraviețuit saltului cu maşina în râu decât pentru a se îneca puțin mai târziu.

Cazul este absolut uluitor: dacă avocatul a reuşit să iasă din maşină şi să ajungă la autostradă, aşa cum arăta urma descoperită, cum de a recăzut în râu pentru a se îneca? Apoi există doi martori de toată încrederea, patronul şi majordomul, care declară că l-au văzut şi au discutat cu el după ora accidentului! Şi, în fine, cum de Meehan a venit la motel, s-a dus în cameră, s-a schimbat de haine, a dispărut, fiind găsit înecat, la mulți kilometri depărtare de acel loc?

Niciodată poliția nu a putut explica cum de Meehan s-a putut afla în două locuri în acelaşi timp: mort, în râu, şi viu, în camera de motel. Dosarul a fost clasat fiind considerat nerezolvabil.

9.5. Bilocația – cauză a schizofreniei?

Recent, un grup de medici elvețieni din Geneva a evidențiat faptul uluitor că bilocația spontană, neintenționată, este un fenomen mult mai răspândit decât se credea până acum. Mai precis, ei au afirmat că ubicuitatea (bilocația) este cauza (mult căutată de către medicină, de zeci de ani!) schizofreniei, boală neexplicată până acum.

„La ora actuală, în lume există milioane de schizofrenici, precum şi alți bolnavi cu afecțiuni asemănătoare“, a declarat dr. Wilhelm Bohringer. „Câți dintre noi n-au văzut măcar o dată oameni cu privirea rătăcită, vorbind singuri şi fără sens, făcând gesturi inutile şi comportându-se complet straniu? Sau persoane care se cred altcineva (Napoleon, Iisus, sau chiar personaje

necunoscute)? I-am văzut pe stradă, în filme şi, din păcate, poate chiar în familiile noastre.

Medicii îi numesc schizofrenici, iar omul de rând, pur şi simplu, nebuni.

Ei bine, aceşti oameni nu sunt nebuni. Cel puţin, nu la început. Oricât ar părea de straniu, schizofrenia reprezintă dedublări involuntare ale unor oameni care nici nu ştiu ce li se întâmplă, sau care au, undeva, poate la mii de kilometri distanţă, o copie identică."

Studiind mai multe mii de cazuri, echipa doctorului Bohringer a descoperit că o mare parte a schizofrenicilor nu erau altceva decât copii perfecte ale unor oameni sănătoşi, aflaţi în altă parte, uneori, chiar pe alt continent! Nici copiile propriu-zise nu erau bolnave mintal la început, dar reacţiile şi gândurile lor nu cadrează cu mediul în care trăiesc: copiile văd şi simt atât ceea ce vede şi simte originalul, cât şi, amestecat, ceea ce văd şi simt corpurilor lor, copiile. Acest lucru duce, în timp, la adevărata dereglare mintală.

A existat un pacient care părea să stâlcească cuvintele, bolborosind neinteligibil, în limba sa natală, germana, şi pomenind adesea nume şi întâmplări total rupte de realitate, ba chiar susţinând că este persecutat de comunişti. În urma cercetărilor – dar şi cu puţin noroc – s-a descoperit, în mod şocant, că pacientul era dublura unui criminal bulgar, sănătos mintal, aflat într-o închisoare din Sofia. Ceea ce vorbea bulgarul în limba sa, vorbea şi „elveţianul", la 3000 km depărtare, şi tot în bulgară. De aceea, această limbă – combinată cu pasaje de germană – părea o bolboroseală fără sens.

În acelaşi timp, gesturile deţinutului erau copiate, ca în oglindă sau ca la pantograf, de „schizofrenicul" din ţara cantoanelor.

„Oamenii nu înţeleg de ce schizofrenicii par să se poarte complet aiurea", a mai spus dr. Bohringer. Mai rău, medicina vrea să-i însănătoşească. Or, este absurd, având în vedere că e ca şi cum ai încerca să deformezi imaginea dintr-o oglindă, pentru a nu mai corespunde modelului real. Drept dovadă, schizofrenia nu e vindecabilă! Se poate cel mult ameliora. Este şi normal, din moment ce nu asistăm, de fapt, la o boală, ci la o manifestare paranormală. Nu poţi vindeca telepatia cu sirop de tuse!

9.6. Personalităţi multiple

Există şi asemenea cazuri, deşi sunt rarisime. În cele mai multe situaţii de personalităţi multiple, caracterele paralele care apar nu sunt foarte marcate. Cel mai des, coexistă doar două personalităţi. Este vorba de sindromul Jekill-Hyde, fără, însă, ca starea alternativă să fie puternic patologică sau degradată. Doar că, în acele momente, subiectul se crede altul şi se comportă ca atare, trăind cu impresia că în el există şi un al doilea suflet, încă o persoană…

Tribunalele nu sunt obişnuite cu declaraţii potrivit cărora „inculpatul a acţionat fără ca să fie el însuşi...". Şi mai departe: că el era „locuit" de o altă personalitate, care a comis delictul ori chiar actul criminal...

S-a pus întrebarea dacă nu cumva acuzații şi apărătorii acestora fac apel la această metodă pentru a diminua responsabilitatea infracțiunii şi pentru a obține, în consecință, un verdict mai favorabil din partea justiției. Unii, fără îndoială, au făcut-o! Astăzi, însă, se admite că asemenea personalități duble există! Vă propun să vă amintiți de PSYCHO, celebra peliculă în care asasinul vorbea cu glasul mamei sale, pe care o „conservase“, de altminteri, de o manieră care a ridicat, la vremea vizionării filmului, părul în capul spectatorilor...

Totuşi, trebuie spus că psihiatrii, în calitatea lor de experți, dispun de modalitatea de a verifica dacă o persoană este cu adevărat bolnavă, sau se preface din interes.

În Franța, a apărut, în urmă cu 10 ani, un volum interesant, semnat de Elisabeth Campos şi Richard D. Nolaine, şi intitulat *Ucigaşi în serie*. De la francezul Vacher şi până la Vampirul din Sacramento, trecând cu poveştile şi pe la cel din D“sseldorf, autorii alcătuiesc o frescă terifiantă a celor mai mari criminali din lumea contemporană. Ceea ce ne interesează pe noi, în cel mai mare grad, este faptul că majoritatea sunt persoane în care coabitează un om şi un monstru. Deci, pentru mulți, şi mai ales pentru oamenii de ştiință, fenomenul personalității duble este neîndoielnic.

Nu este, însă, obligatoriu ca oamenii care posedă acest tip de personalitate să fie criminali! Psihiatrii vorbesc lejer despre ceea ce, odinioară, era taxat exclusiv ca un caz de posesiune spirituală. Pentru că, de fapt, asta se întâmplă şi sub influența magiei, când un individ depersonalizat acționează, în unele momente, în aşa fel încât singur se întreabă ce e cu el!

Cercetătorii au avansat numeroase ipoteze. Nu cumva este vorba despre un fenomen pur psihic, legat de unele stări schizoide? Este cumva cauzat de leziuni ori unele malformații ale creierului? Poate fi el reprodus la modul experimental?

Răspunsurile la primele două întrebări nu au fost deloc satisfăcătoare. La ultima dintre ele, însă, specialiştii în manipularea mentală au răspuns afirmativ. Atunci când se utilizează anumite tehnici de inducție hipnotică, asociată, adesea, narcozei, se poate developa în mentalul unui individ cea de a doua personalitate a sa. Pentru asta, este necesar să existe acele predispoziții schizoide de care vorbeam şi să se manifeste. Aproape 80 la sută dintre oameni dispun de un asemenea teren psihic...

9.7. Miss personalitate 1990

În noiembrie 1990, la Tribunalul din Oshkosh, statul Wisconsin, a avut loc unul dintre cele mai uluitoare procese de viol din ultima vreme. Victima, fostă chelneriță, de 27 de ani, cunoscută sub numele Sarah, avea mai multe personalități diferite. O personalitate din ea acceptase actul sexual, în timp ce personalitatea dominantă susținea că bărbatul a profitat de boala ei psihică.

Acuzatul, un bărbat angajat al unui magazin, de 29 de ani, căsătorit, a

întâlnit-o pe victimă (care în clipa respectivă era Franny), o femeie în vârstă de 30 de ani. Două zile mai târziu, s-au dus la restaurant, unde victima i-a „arătat“ bărbatului câtva fețe ale personalităților sale, printre care şi pe aceea a unei femei în vârstă de 20 de ani, de moravuri îndoielnice, cu numele de Jennifer. Puțin mai târziu, Jennifer a fost de acord cu propunerea tânărului să facă dragoste în maşină, dar în timpul actului sexual, s-a transformat în Emily, o fetiță în vârstă de şase ani; apoi, Franny a devenit din nou „dominatoare“. Aceasta din urmă, realizând cele întâmplate, s-a îngrozit şi, în momentul în care a ajuns acasă, a sunat poliția şi a făcut plângere că a fost violată.

La audierea dinaintea procesului, a putut fi văzut ceva inedit, şi anume cum, la cererea procurorului Jospeh Paulus, femeia îşi schimba personalitățile. Judecătorul, Robert Hawley, nu şi-a putut da seama dacă informațiile deja acumulate se transferă sau nu între personalități; de aceea a ținut ca fiecare să depună jurământul. Jennifer a povestit că, după ce au făcut dragoste, acuzatul a rugat-o s-o readucă pe Franny. Procurorul Paulus a ajuns la concluzia că acuzatul era conştient de boala femeii în timpul relației sexuale.

La audierea respectivă, acuzatul a pledat nevinovat pentru acuzația de viol cu premeditare împotriva a două persoane şi a fost eliberat pe cauțiune. În Wisconsin, există o lege care interzice actul sexual cu bolnavii psihic şi pedepseşte încălcarea acestei legi cu 10 ani de închisoare. Problema personalității multiple (MDP, Multiple Personality Disorder) a fost recunoscută legal numai cu câțiva ani în urmă; înainte, se considera un caz al schizofreniei, care poate lua naştere în condiții speciale.

Cazul lui Sarah a şocat şi opinia publică, judecătorul Hawley făcând apel la cei mai cunoscuți psihiatri din statul Wisconsin. Aceştia, după ce au supus-o pe femeie la cele mai complexe teste, au constatat cu uimire că fosta chelneriță avea nu mai puțin de 18 personalități diferite. O adevărată campioană în cadrul acestui fenomen paranormal, un caz nemaiîntâlnit până atunci în analele psihiatriei. Pentru aceasta, presa americană a denumit-o pe Sarah, cu ghilimelele de rigoare „Miss personalitate 1990“.

În ceea ce-l priveşte pe bărbatul acuzat de viol, el a fost achitat, neavând cum să-şi dea seama, ca un om simplu, că partenera sa – care a acceptat raportul sexual de bună voie – era suferindă din punct de vedere psihic.

10. FOCURI ŞI INCENDII MISTERIOASE

10.1 „Focul nestăpânit“

Fenomenul „Focul nestăpânit“ este unul bine-cunoscut în lumea specialiştilor, care a atras atenţia prin manifestările sale: uriaşele incendii devastatoare, de origine neexplicabilă.

Trăsăturile esenţiale ale acestor incendii sunt, după Bergier, următoarele:

1. Temperatura relativ ridicată a atmosferei, însoţită de raze ultraviolete de cel puţin 10 000–13 000 °C, temperatură ce n-a putut fi realizată până acum în laborator prin reacţii chimice.
2. Propagarea prin „curbe dinamice“, în zone neatinse de flăcări, deşi există condiţii pentru propagarea lor.
3. Periodicitatea tendinţei de a se repeta la intervale mai scurte sau mai lungi, în aceleaşi locuri.
4. Radioactivitatea crescută a solului după incendiu, în ciuda procentului de radioactivitate din rocă, mult mai scăzut decât l-ar fi presupus măsurătorile făcute.

Cel mai studiat ca proporţii – cel mai mare „foc nestăpânit“ cercetat de numeroşi istorici, fizicieni, pompieri etc. este cunoscutul incendiu care, în noaptea de 8 spre 9 octombrie 1871, a distrus oraşul Chicago.

Focul a izbucnit, după cum cred astăzi specialiştii, în grajdul doamnei O'Leary, a cărei vacă a răsturnat o lampă aprinsă.

Până la un anumit moment, focul părea un incendiu banal, aparent uşor de localizat, mai ales că nu cuprinsese decât un corp de clădiri neetajate, oarecum izolate de alte obiective. Din cauze necunoscute încă, incendiul s-a transformat într-o sălbatică şi nestăpânită ploaie de foc ce a bântuit 27 de ore.

J.W. Sheahan şi G. Upson, analizând catastrofa, scriau următoarele: „Era ceva în văzduh care întreţinea acest foc, cu totul altfel decât toate celelalte focuri cunoscute“.

Comandantul pompierilor relatează la fel de bizar: „Concomitent cu incendiul izbucnit în grajd, au luat foc şi Biserica Sf. Pavel, aflată la 3 km distanţă, precum şi alte obiective“.

Clădirile aflate la o distanţă mare de incendiu s-au aprins din interior, numărul lor ridicându-se la 17 500 de case. Trupurile a 250 de victime au fost calcinate, iar alte câteva zeci de cadavre au fost descoperite în împrejurimile oraşului, fără a prezenta, însă, urme de arsuri.

De parcă n-ar fi fost de-ajuns, în aceeaşi zi, au izbucnit incendii puternice în preeriile şi pădurile din Wiscosin, Michigan, Jowa, Indiana, Illinois şi altele, la 280 km şi 480 km de Chicago, mistuind, la fel de bizar, oraşele City of Holland şi Manistee.

Fizicianul american Owen Chamberlain, refuzând versiunea oficială a „vacii care a răsturnat lampa cu petrol“, a avansat o teorie care i-a lăsat fără glas pe mulți: în același timp, când flăcările mistuiau cu furie orașul, focul făcea ravagii în diverse alte regiuni din statele Michigan, Jowa, Kansas, Nebraska, Minnesota și pe litoralul Pacificului; focul a „măturat“, pe o lungă fâșie, aproape toata coasta vestică a continentului american.

Scotocind prin arhive, fizicianul american a descoperit multe lucruri interesante. „Focul cădea ca o ploaie“ – a citit el într-un ziar al vremii. „Aveai impresia că cerul luase foc“ – scria un altul. Și încă un detaliu straniu: sute de oameni care au fugit de foc au fost găsiți morți în locuri unde incendiile nu i-ar fi putut atinge: pe câmpuri, aproape de drumuri, pe terenuri virane.

Ce s-a petrecut? Fizicianul american și-a amintit de o cometă stranie, descoperită de astronomul austriac, Von Biela. După calculele sale, ea ar apărea constant pe cer, la o perioadă între șase și nouă luni. „Ce surpriză ne va pregăti cometa în următoarea ei apariție?“ – se întrebau specialiștii, după ce, la ultima sa observare, aceasta se divizase în două, iar cele două bucăți zburau în paralel, la o distanță de 2,5 km. Dar ea nu a mai apărut la dată fixă. Este adevărat că, în noaptea de 26 spre 27 noiembrie 1872, când cometa trebuia să se apropie de Pământ, în diverse regiuni ale Europei, s-a declanșat brusc o ploaie de meteoriți. La fel de adevărat este și faptul că ploaia de meteoriți s-a declanșat din punctul din care ar fi trebuit să-și facă apariția cometa. Totuși, ploaia meteorică a căzut în noiembrie 1872, în timp ce incendiile au fost înregistrate în octombrie 1871, adică în urmă cu peste un an. Chamberlain era, însă, convins că ele aveau cauze cosmice. Și iată confirmarea: el a găsit documentele care atestă că, divizată în două, cometa a fost semnalată aproape de Terra și în octombrie 1871. Probabil că o bucată din ea s-a dezintegrat, provocând misterioasele incendii din Chicago și din celelalte orașe americane. Această ipoteză explică, în același timp, și incendiul și numărul mare de focare. Se explică astfel și moartea persoanelor care încercau să se salveze din oraș.

Dar să revenim la povestea inițială. Ce s-a întâmplat cu „Mary Celeste“? Atragem din nou atenția asupra datei: 26–27 noiembrie 1872. În acea perioadă, după cum precizează astronomii, cometa Biela s-a dezintegrat complet, iar ploaia meteorică s-a abătut asupra unor părți ale planetei noastre. Este ea la originea tragediei?

... Echipajul vasului a auzit un zgomot din ce în ce mai puternic. Un corp strălucitor a brăzdat întunericul nopții, apoi, un altul și un altul... După aceea, ceva inimaginabil a început. „Pietre de foc“ cădeau din cer și explodau. Un fum dens și înțepător se ridica din ape. Marinarii se sufocau. Un meteorit incandescent ar fi putut, în orice moment, să lovească nava, iar în cală se aflau butoaie cu... alcool. Magaziile vasului nu mai fuseseră aerisite și, probabil, în ele se acumulaseră mulți vapori de alcool. Cea mai mică scânteie ar fi putut provoca o explozie. Probabil că, în acele momente, căpitanul ar fi ordonat echipajului să lase la apă barca de salvare. El voia, se pare, să se îndepărteze de goeletă cât dura pericolul. Pentru aceasta, îi trebuia un cablu necesar

remorcării bărcii de vas. Panica pusese stăpânire pe echipaj şi, în acele momente, negăsindu-se un colac de sfoară, căpitanul a ordonat să se taie bucăţi din frânghia de manevrare a velelor (aceste tăieturi au atras, mai târziu, atenţia anchetatorilor, care au analizat cauzele „accidentului").

Şi apoi? Probabil că o pală de vânt a rupt cablul de remorcare, vâslaşii din barcă nemaiputând ajunge vasul. Sau, poate, că o „piatră cosmică" a lovit, în plin, barca de salvare. În tot cazul, goeleta şi-a pierdut echipajul şi a fost purtată de vânturi şi de valuri până a fost remorcată de corabia engleză. Este puţin probabil ca un meteorit să lovească un vapor sau o barcă – afirmă unii. Totuşi, să ne adresăm istoriei navigaţiei. Se cunoaşte bine cazul corăbiei engleze *Eclipse* care, în cursul unei nopţi, a fost lovită de un meteorit de dimensiunea unei mingi de fotbal. Incendiul care s-a declanşat cu acel prilej ar fi putut fi stins de marinari, dar, neavând cum să astupe breşa produsă, nava s-a scufundat.

Un meteorit de dimensiuni şi mai mari a lovit velierul englez *Sagittarius,* care s-a scufundat atât de rapid, încât ocupanţii lui nu au avut timp decât să urce în bărcile de salvare. Nava olandeză *Ocean* era cât pe ce să fie lovită de un enorm meteorit, care a căzut la câţiva metri de ea. Un gaz sufocant a înconjurat nava.

Acestea sunt, deci, lucruri care se pot întâmpla. Şi am putea, desigur, să ne imaginăm ce ar simţi nişte oameni pe un mic vas în mijlocul oceanului, în momentul când asupra lor se revarsă din cer „o ploaie de foc", aşa cum se precizează în revista *Sputnik.*

În seria de incendii inexplicabile se numără şi cel care a cuprins, în iarna anului 1904, întreaga Anglie. Ziarul *Ecoul* din Liverpool, din 18 ian. 1905, scria: „Întregul Wales a intrat sub stăpânirea unor forţe supranaturale". Casele ardeau, deşi nu se făcea foc în ele; au ars şi cele bine păzite şi cele părăsite. Au urmat revolte, mişcări de protest şi exaltare religioasă. Fenomenele n-au putut fi explicate nici până astăzi.

Nu este exclus ca „focul nestăpânit" să fi contribuit la teribilele incendii care au avut loc în vara secetoasă a anului 1972, în împrejurimile Moscovei.

În acest caz, rolul principal l-a jucat, desigur, seceta şi canicula; oricum, declanşarea a fost prea rapidă şi explozivă.

Tot neelucidate sunt misterele focurilor pustiitoare, frecvente din Anzii sud-americani, sau limbile sălbatice din Tanzania.

Toate acestea ne fac să ne gândim dacă nu cumva acest „foc nestăpânit" s-ar putea adăuga numeroaselor nenorociri care ar putea afecta civilizaţia umană până la degenerarea ei progresivă.

10.2. Incendiul din „sălaşul vrăjitoarelor"

Cel mai vechi parc naţional din Statele Unite, Yellowstone, îşi risipeşte cărările printre gheizerele munţilor, spre locurile unde ultimii indieni rebeli deschideau primele drumuri. Legendele acestui loc au început în urmă cu mai bine de o sută de ani, mai precis în 1988, când 500 000 de hectare de păduri

au ars. De atunci, mulți cercetători şi exploratori din întreaga lume încearcă să se pronunțe asupra cauzelor acestui dezastru.

Incendiul s-a declanşat în martie 1988 şi a durat peste 100 de zile, devenind coşmarul celor care trăiau în vecinătate. Cu o lună înainte de izbucnirea flăcărilor, la Centrul de Cercetări Geografice din Yellowstone s-a întocmit dosarul „Red Sky. Unknown story“ (Cerul roşu. Poveste necunoscută), care cuprinde observații ciudate. Cerul căpătase, în întreaga regiune, o culoare roz-roşiatică, deşi, aparent, nu existau cauze pentru acest fenomen.

La acest aspect s-au adăugat declarațiile medicilor de la clinica de psihiatrie din Carlben, Yellowstone, care susțin că, în aceeaşi perioadă spitalul a înregistrat internări ale unor persoane ce prezentau simptome bizare: pierderi inexplicabile – dar masive – de memorie, senzații de insecuritate şi chiar de disperare, viziuni apocaliptice. După izbucnirea incendiului, pacienții şi-au revenit, ca prin minune, neînțelegând, în ruptul capului, cum au ajuns la spital.

OZN-ul (pentru că numai aşa ceva putea fi, conform tuturor cercetărilor) a apărut cu o zi înainte de declanşarea incendiului. Au existat peste 200 de martori ai acestei vizite stranii. Obiectul avea o formă aproape sferică şi culoarea argintie îl făcea ca, în lumina soarelui, să devină un element agresiv pentru ochi.

Dar nu numai ochii erau afectați. Mulți martori susțin că OZN-ul emitea nişte „sunete“, sau ceva asemănător, care îi făcea să-şi acopere, instinctiv, urechile cu palmele.

De fapt, fenomenul este cu mult mai complicat pentru că, în plan fizic tradițional, obiectul era cu desăvârşire mut. Sunetele erau mai mult nişte unde induse pe căi necunoscute.

„Nu auzeam cu urechile, ci cu creierul, deşi ne dureau timpanele şi simțeam nevoia să le protejăm. Închipuiți-vă un obiect total mut care, paradoxal, te asurzeşte!“ declara Stephen Conrad, de 38 de ani, martor principal.

Nava a aterizat, se pare, la un moment dat, undeva în mijlocul pădurii, scăpând, o vreme, de sub privirile încordate ale martorilor. Dar nu a zăbovit mult timp la sol. S-a ridicat din nou. Se deplasa conform unei traiectorii dezordonate. Părea că nu se izbea de restricțiile locomotorii ale inerției. La un moment dat, traiectoria s-a definit. Obiectul zbura în spirală, ascendent, pierzându-se treptat în înaltul cerului.

Dar, când nava a ajuns la o înălțime de aproximativ 200 m, din interiorul ei a fost lansată (după principiul aruncării bombelor) o „minge de foc“ (o sferă incandescentă, cu diametrul de aproximativ 2 m).

Impactul corpului aprins cu solul a determinat un zgomot surd. Nu a avut loc o explozie. În schimb, o oră mai târziu, forestierii au constatat că se declanşase un incendiu. Avea să dureze…

Sir Martin Sorran, cercetător principal în cazul „Yellowstone“, a declarat presei că fenomenul este mai mult decât straniu: „A fost iadul pe pământ. Totul este o sfidare a fizicii tradiționale care, între noi fie vorba, este un sistem

arbitrar, aproape nul, la scară universală. Globul incandescent a fost aruncat pentru ca urmele navei să fie şterse pentru totdeauna. Sigur, metoda poate părea primitivă, dar substanţele descoperite pe locul căderii acestei «bombe» dezvăluie lucruri surprinzătoare: resturi de metale necunoscute, cenuşă a unor substanţe la fel de misterioase, roci meteoritice. Se pare că mingea de foc nu era – aşa cum ar fi mulţi tentaţi să creadă – o aglomerare de lemne şi substanţe inflamabile, ci o combinaţie cu mult mai sofisticată, ale cărei rigori depăşesc imaginaţia şi cunoaşterea pământenilor."

Asupra cauzelor acestui incendiu, o cumplită catastrofă ecologică, circulă şi legenda blestemelor vrăjitorilor indieni.

La bazinul Lower Geyser, situat la 2500 m altitudine, se ajunge pe serpentine, şerpuind printre cele două sute de gheizere, nenumăraţi vulcani, izvoare termale, coline de pucioasă si alte fenomene geotermice, întâlnite până spre piscul Sentinel Mountain, locul unde au sălăşluit „indienii cu nasurile perforate".

În iunie 1877, când triburile acestor indieni şi-au părăsit pământurile ancestrale din zona Oregonului, doi tineri caută să-şi răzbune un confrate, ucis, cu câţiva ani înainte, de un grup de căutători de comori. Sângele curge şi generalul Moward este pe urmele asasinilor. „Chief Joseph" ar fi putut preda vinovaţii justiţiei albilor. El optează, însă, pentru apărarea poporului său. Începe un lung exod spre frontiera canadiană. Aproape două sute de războinici izbutesc să deruteze toate detaşamentele cavaleriei de pe urmele lor.

În luna octombrie a aceluiaşi an, în nordul Montanei, slăbiţi de hărţuielile interminabile, de primele zăpezi şi de foamete, fugarii, decimaţi deja, abdică. Suferinţele care au urmat au născut, probabil, legendele care se păstrează până astăzi.

Locul cuprins între Gallatin Range, la nord, Absaroka şi Grands Tetons, de la vest la sud, şi, din nou, Snowy Range, la nord, este cu multă grijă evitat de cei ajunşi până aici. Încă de pe vremea indienilor Shoshones, „căutători de aur blestemaţi" (conform legendelor), se povestesc lucruri tulburătoare despre fenomenele fantastice care au loc în acest „sălaş al vrăjitoarelor": păstrăvi care sar singuri în undiţe, fântâni cu apă fierbinte cu reflexe de jad şi turcoaz, din care se desprind siluete fantomatice, lacuri fumegînde, pe malurile cărora înfloresc garoafe în ianuarie.

Iată, deci, cum o rezervaţie de mărimea Danemarcei oferă privirii imagini feerice, dar şi cutremurătoare. Oricum, Yellowstone rămâne una dintre enigmele Terrei.

10.3. Arderea selectivă

În anul 1996, mai mulţi exorcişti şi cercetători ai fenomenelor paranormale s-au deplasat în Franţa, în satul Moirans-en-Montagne, unde autorităţile locale au deschis o anchetă asupra unor incendii spontane a căror cauză a rămas

neelucidată. Două persoane şi-au pierdut viaţa într-unul din cele 11 incendii izbucnite în ultimele trei luni ale anului 1995.

Potrivit dovezilor adunate, organele interne ale celor ucişi de incendiu aveau arsuri grave, în timp ce hainele le-au rămas intacte. Incendiile sunt bizare şi pornesc din senin, anchetatorii excluzând categoric iniţierea lor din motive criminale.

Savanţii au început să studieze cazul, în timp ce unii au început să se gândească la forţele răului. Focul izbucneşte pe neaşteptate, ba într-un pod, ba într-o cameră sau într-un garaj şi, după efectele produse, se pare că generează o temperatură de peste 1300 de grade Celsius.

Câteva conserve, de exemplu, un sac cu ciment, sau o băncuţă de grădină au izbucnit din senin în flăcări. Mai interesant este că, în cazul celor doi morţi, membrele şi chiar organele erau carbonizate, nu însă şi hainele de pe ei. Altă ciudăţenie constă în faptul că toate incendiile se produc la sfârşitul săptămânii şi doar după amiaza. Primele cercetări ale poliţiei au exclus ipoteza unui incendiator dement. Dar nici explicaţiile de natură tehnică nu par să fie viabile.

Se presupune că instalarea unor cabluri electrice în subteran ar fi eliberat gazul metan care se află în câteva pungi geologice răzleţe, ipoteză contrazisă de geologi.

Altă idee ar fi că vinovate sunt cablurile electrice de înaltă tensiune, e vorba de 20 000 de volţi, care ar induce, într-un mod misterios, câmpuri electromagnetice care ar iniţia procesul de combustie. Nici această ipoteză nu se bucură de acceptare generală, mai ales că primul incendiu a avut loc înainte de instalarea cablurilor. Efectul „arderii selective“ – cum a fost denumit fenomenul – seamănă mai degrabă cu ceea ce se întâmplă într-un cuptor cu microunde, dar cum se poate întâmpla aşa ceva fără un emiţător cu microunde e la fel de straniu. Temperatura la care are loc această ardere selectivă, 1300 de grade Celsius, presupune o combustie de un tip mai special, care, în mod normal, nu poate avea loc spontan în natură. Într-un cuvânt, seismologii, fizicienii, vulcanologii şi nuclearişti prezenţi la faţa locului ridică, deocamdată, din umeri la explicaţiile ştiinţifice ale bizarului fenomen.

Poliţia franceză şi-a trimis la faţa locului un specialist, Jean Mennier. Acesta face parte dintr-un serviciu de siguranţă din Franţa, fiind recunoscut ca expert în materie de fenomene paranormale. El a emis ipoteza potrivit căreia la mijloc sunt focurile telurice, acele gaze subterane care iau foc ridicându-se la suprafaţă. Şi care, aprinse în condiţii pe care ştiinţa actuală nu le poate explica încă, au condus la crearea acelor legende ale flăcărilor care, în anumite nopţi, se aprind deasupra comorilor.

În cazul nostru, ar fi vorba de pungi de hidrogen care s-ar forma în interiorul locuinţelor şi s-ar autoaprinde în contact cu anumiţi conductori electrici. Prezenţa mlaştinilor sub fundaţiile clădirilor, ca şi existenţa unor falii geologice specifice subsolului jurasic, ar servi drept catalizator.

Ipoteza poliţistului parapsiholog părea plauzibilă, însă, din păcate,

investigaţiile chimiştilor n-au confirmat-o. În zonă nu există conducte petroliere sau de gaze, iar cercetările geologice nu au pus în evidenţă existenţa unor zăcăminte de hidrocarburi.

În lipsa unor explicaţii ştiinţifice, satul a devenit un loc de pelerinaj al celor care cred în fenomenele paranormale. Populaţia de 2 200 de locuitori s-a îmbogăţit cu posesorul unei pendule care ghiceşte viitorul şi cu o serie de vraci, vrăjitori şi exorcişti de diverse orientări mistice şi religioase care oferă explicaţiile ce merg de la păcatele locuitorilor şi până la sfârşitul lumii.

Explicaţia cea mai acceptată a dat-o Emile Batista, care se prezintă ca vraci. El susţine că incendiile sunt cauzate de experienţele nucleare din Atolul Mururoa, care s-ar afla exact la antipodul satului din Jura. Soluţia ar fi destul de simplă: ar fi nevoie de un exorcist specializat de la Vatican. Şi încă o bizarerie. Doamna Cordier s-a hotărât să-şi părăsească imobilul în care locuieşte de 82 de ani, pentru că i-au căzut toate ţiglele de pe acoperiş, fără să fie foc sau vânt. „La noi în sat nimic nu mai e normal“, a declarat femeia.

10.4. Duhul focului

Răzvan Albulescu este astăzi pensionar, dar timp de 29 de ani a fost unul dintre necunoscuţii care se luptă cu flăcările pentru a salva vieţi omeneşti şi bunuri materiale. Dl Albulescu a activat în mai multe localităţi, printre care Constanţa, Mangalia, Brăila, Bacău şi Bucureşti. Pensionarul a declarat că, în întreaga sa carieră, a participat la stingerea a peste trei sute de incendii devastatoare, în care au fost salvate nu mai puţin de două sute de persoane. Tot el susţine că fiecare incendiu are „o inimă“ – un centru vital care, dacă este distrus, face ca puterea vâlvătăilor să scadă imediat, ele putând fi învinse cu uşurinţă. Această „inimă“ este însă ceva greu de definit. Dl. Albulescu afirmă că, în fiecare incendiu există un duh răutăcios, distrugător, care este, de altfel, „inima“ focului.

„Eram, cred, pe la al 10-lea sau al 11-lea incendiu la care participam. Pe atunci, să fi avut vreo 23 de ani. Ardea o casă de ţară; proprietarii erau plecaţi, nu existau practic victime, dar bunurile materiale erau, rând pe rând, înghiţite de flăcările necruţătoare. Eram doar nişte martori neputincioşi în faţa incendiului. Apa parcă întetea vâlvătaia în loc să o stingă. Atunci am zărit, pentru întâia dată, inima focului. Pătrunsesem cu băieţii până aproape de flăcări şi ţinteam cu furtunurile direct prin uşă. Era un fel de curaj inconştient, căci riscurile erau imense...

Totuşi, niciunul dintre cei care ne aflam în pragul casei nu am dat înapoi. Atunci, între acele vâlvătăi, am zărit o fiinţă! Un fel de creatură alcătuită din flăcări, cu un aspect cât se poate de uman, care parcă dansa în mijlocul vâlvătăii. Imediat am îndreptat într-acolo jetul de apă.

A fost un reflex, cred; bănuiam că, totuşi, cineva se aflase în casă şi acum ardea. Din acel moment, ca să stingem incendiul care ameninţa să distrugă

toată locuința nu ne-au trebuit decât trei minute. Atunci am priceput că lovisem chiar în inima incendiului, în inima vie a acelei văpăi. Era duhul focului, iar când noi l-am învins, incendiul s-a potolit."

Răzvan Albulescu a declarat că, de la acea întâmplare, în toate incendiile cu care Domnia Sa s-a luptat a căutat duhul focului. A încercat să vorbească şi cu colegii săi despre acest lucru, dar nimeni nu i-a dat atenție.

„Puținii oameni cărora le-am relatat ceea ce am zărit între flăcări m-au privit îngăduitor, aşa cum priveşti pe cineva demn de milă. Bănuiau că m-am țăcănit. Însă eu nu m-am lăsat şi, în următoarele incendii, am urmărit inima focului care a apărut de fiecare dată, dar nimeni în afara mea nu a sesizat acest lucru. În acea vreme, ajunsesem renumit pentru faptul că lovesc cu apa chiar acolo unde era nevoie. Din acea clipă, incendiul, oricât de violent ar fi fost, putea fi învins cu uşurință."

Una dintre cele mai interesante întâmplări în acest sens, relatează dl Albulescu, s-a petrecut când un bloc s-a aprins ca o cutie de chibrituri şi, deşi toți pompierii luptau din răsputeri cu focul, nimeni nu spera să se ajungă la un rezultat fericit. Nu rămăsese mare lucru de făcut.

„Atunci am zărit duhul focului. Dar nu unul singur! Lângă el dănțuiau alte câteva creaturi de flăcări, ca într-o horă. Nu ştiu dacă puteți să vă dați seama: erau câțiva oameni de foc ce se distingeau clar în vâlvătaia incendiului, îşi băteau joc pur şi simplu de ceea ce se ridicase cu trudă, de agoniseala celor ca noi. Îmi era ciudă. Imediat am îndreptat jetul într-acolo şi câțiva colegi mi-au urmat exemplul, şi – încă o dată – s-a dovedit că avusesem dreptate. Incendiul a fost stins în mai puțin de cinci minute, căci învinsesem duhul cel rău!"

Pensionarul a mai declarat că şi astăzi crede în aceea „inimă a focului" care generează şi întreține flăcările ucigaşe, dar că nu a găsit pe nimeni care să-i poată confirma existența acestui duh al fiecărui incendiu.

10.5. Numărul 13 – blestem şi pentru foc!

Recent, o clădire din Amsterdam a fost demolată, deşi se afla într-un cartier select, liniştit şi de „viitor", dacă ar fi să-l definim în termeni inginereşti. Blocurile au o rezistență deosebită, iar solul este foarte bun (este vorba de cartierul Bonneffer, din vestul capitalei olandeze).

Clădirea demolată avea 20 de etaje, adăpostea şase firme de asigurări şi alte opt companii. Statul a plătit despăgubiri substanțiale pentru declanşarea „exodului" către alte clădiri, dar motivul aceste intervenții se anunța deosebit de serios: în ultimii trei ani, etajul 13 al construcției a luat foc de 38 de ori.

De fiecare dată, stabilirea cauzelor incendiilor a creat probleme mari. Aparent, nimeni nu avea nicio vină. Şi totuşi, conform legilor, cineva sau ceva favoriza aceste bizare fenomene. Focul izbucnea doar noaptea, când birourile erau închise.

Poliția, paza clădirii, detectivii, agenții firmelor de asigurări şi angajații care lucrează în clădire nu pot determina originea incendiilor. Ele nu par să aibă o cauză normală.

Evident, parapsihologia a realizat conexiunea între încărcătura nefastă a numărului 13 şi etajul-victimă. Asaltat de sesizări şi memorii dramatice (s-au pierdut în aceste 38 de incendii bunuri în valoare de 800 de milioane de dolari), statul olandez a dispus demolarea clădirii şi a favorizat obținerea unor spații noi pentru firmele „sinistrate".

10.6. Focul „justițiar"

Una dintre cele mai feroce probe în relația dintre prezumtiva culpabilitate şi nevinovăție, era, începând cu secolul al VI-lea până în secolul al XIII-lea, asumarea sau aplicarea focului. Totul pare să fi început de la Sfântul Simplicius, care îndurase o acuzație nedreaptă şi, ca să-şi convingă acuzatorii de nevinovăția sa, a ținut în mâini cărbuni aprinşi. Miracolul a făcut ca el să nu se ardă – ceea ce era dovada că acuzațiile fuseseră false! Un alt sfânt al acelor vremuri a procedat la fel. După aceste exemple, s-a trecut la practicarea procedeului în Franța pe scară largă, folosindu-se, însă, un fier înroşit. Dacă fierul încins nu vătăma prezumtiva victimă, însemna că aceasta se putea considera fericită, deoarece scăpa de caznele ce ar fi urmat.

Tot în Franța, se instituie proba cu apă clocotită, aceasta fiind valabilă în general în cazul hoților. Interesant şi irațional, totodată, era verdictul: în cazul de nevinovăție a cuiva, se lua în seamă exclusiv „atitudinea" focului față de inculpat – dacă focul nu-l ardea, nu-l mutila, juriul îl considera pe împricinat scos din cauză! În aceeaşi suită de suplicii pugnitive, apare, după 1593, proba cazanului cu apă clocotită; într-un astfel de recipient macabru, vinovatul care-şi contesta culpa trebuia să-şi vâre brațul până la cot. Dacă nu i se întâmpla nimic grav – evident, dacă brațul nu-i fierbea în cazan, el era, de asemenea, absolvit de acuzație. „Jocul" cu supliciul avea în subsidiar şi un amănunt care ține îndeobşte de gingăşie: pe fundul cazanului era azvârlit un inel de aur pe care nefericitul trebuia să-l scoată cu brațul!

O dată instaurată „proba focului", ea nu putea rămâne fără idei noi. Astfel, prin extensie, se ajunge la o altă practică „justițiară", când un acuzat trebuia să meargă cu tălpile goale pe şase fiare încinse. Numărul fiarelor incandescente varia de la şase la douăsprezece, ele reprezentând gradul de vinovăție. Pentru ca acuzatul să scape de pedeapsă, trebuia să treacă această probă râzând şi veselindu-se ca şi cum nu i se întâmpla nimic! Scriitorii vremii ne spun că prin secolele X şi XI erau ținute în unele mănăstiri „instrumentele" probelor cu focul, pentru a fi scoase, după necesitate, aşa cum judecătorii şi avocații „scot" în zilele noastre legile, folosindu-se de litera lor în procese.

Proba cu focul era, fără îndoială, un soi de „ritual" magic, în care nu judecata şi logica aveau prioritate, focul devenind, în chip logic, judecătorul.

10.7. O închisoare demolată din cauza... focului ascuns!

În cazul care urmează pare să existe o răzbunare milenară a tuturor acelor nevinovați care au căzut pradă aberantei şi sinistrei probe a focului „justițiar".

La Halawa Valley, în Hawaii, există o închisoare care a devenit un simbol terifiant pentru deținuți şi nu numai. Aceasta nu din cauza condițiilor aspre de detenție, ci pe fondul unor fenomene îngrijorătoare care se petrec în acest loc.

În seara zilei de 8 iulie 1989, deținuții se aflau, ca de obicei, în celulele lor, căutând să-şi ocupe gândurile cu ceva reconfortant, pentru a scăpa de angoasele prizonieratului. La ora 20.03, s-a simțit o trepidație stranie, ca un cutremur. Peste două minute, când trepidațiile continuau din ce în ce mai slab, s-a auzit zgomotul unei explozii. Apoi, închisoarea a luat foc. Au murit 18 deținuți. Ceilalți au reuşit cu greu să se salveze.

Poliția şi pompierii au cercetat locul în amănunt, sperând să depisteze cauzele incendiului şi trepidațiilor care l-au precedat. În zadar, însă. Pare incredibil, dar nu există cauze firești, ci unele de tip ocult.

În lunile următoare, închisoarea a fost renovată. Dar, pe parcursul acestor lucrări, clădirea a mai ars de două ori. Au urmat alte incendii şi alte trepidații. Dacă la primul dezastru autoritățile nu fuseseră pregătite să facă față situației şi s-a bănuit, ulterior că, totuşi, există o cauză naturală a acestor întâmplări, la celelalte incendii s-a pus foarte serios problema că motivațiile țin de sfera paranormalului.

În mai puțin de trei ani, au avut loc 27 de incendii şi nenumărate „cutremure" care nu erau resimțite decât în interiorul zidurilor. Cauza trepidațiilor nu a putut fi stabilită niciodată.

Poliția şi-a declinat orice răspundere în acest sens, iar pompierii şi seismologii sunt obligați să acționeze în vederea depistării adevărului, dar, din păcate, nu reuşesc s-o facă fără ajutorul parapsihologiei.

În 1992, după al 27-lea incendiu, închisoarea a fost demolată, în speranța că, astfel, vor fi anulate energiile malefice care generează toată această situație paroxistică. Locul unde s-a aflat închisoarea din Hawaii este acum împrejmuit de cruci. De când a fost realizată această împrejmuire, locul a fost „neutralizat" şi eliberat de fenomene terifiante.

10.8. Incendiile din Săptămâna Patimilor

Începând din anul 1990, în casa familiei Stringer, din Londra, izbucnesc incendii misterioase, în fiecare săptămână dinaintea Paştelui. Anul 1994 a fost o excepție, fiindcă Graham, Vera şi fiul lor, Steven Stringer, nu şi-au petrecut sărbătorile acasă.

Primul incendiu a izbucnit într-o seară din Săptămâna Patimilor anului 1990, imediat după ce cei trei membri ai familiei Stringer terminaseră de

servit cina. Flăcările au distrus o bună parte din jucăriile pe care Graham (29 ani) şi Vera (28 ani) i le cumpăraseră lui Steven (şapte ani), cu ocazia sărbătorilor de Paşte. Din fericire, soţii Stringer au descoperit imediat incendiul care izbucnise în dormitorul copilului şi au reuşit să-l stingă.

În Vinerea Mare a anului următor, Vera Stringer s-a întors din oraş şi l-a găsit pe soţul ei încercând să stingă focul ce izbucnise, din senin, în sufragerie.

În 1992, în timp ce Vera şi Graham se aflau în dormitorul lor, un alt incendiu a distrus o cutie cu cadouri de Paşte pe care le primiseră de la mama Verei. În 1993, un nou incendiu a izbucnit, a doua zi după Paşte. Vera era în bucătărie, când, la un moment dat, a simţit miros de fum. În dormitor, arsese un corp al bibliotecii în care erau depozitate cărţi şi acte. Încercând să stingă focul, Graham a suferit arsuri de gradul l, pe braţe şi pe piept, dar flăcările au fost stinse.

În 1994, familia Stringer a fost invitată la Birmingham, pentru a petrece Paştele împreună cu nişte prieteni. Înainte de a pleca, ei au pus în funcţiune o alarmă contra incendiilor, rugându-i pe vecini ca, în caz de urgenţă, să cheme pompierii. Spre surprinderea soţilor Stringer, Paştele a trecut, dar în casa lor nu a izbucnit niciun incendiu.

În anul următor, însă, flăcările au invadat sufrageria apartamentului familiei Stringer, într-o dimineaţă din Săptămâna Patimilor. În acel an, a fost cel mai puternic incendiu, flăcările atingând înălţimea de 1,5 m. În momentul izbucnirii focului, Vera se afla în camera respectivă, dar, spre norocul ei, pompierii alarmaţi de Graham au sosit la timp pentru a o salva.

În 1996,, în după-amiaza Vinerii Mari, focul a izbucnit în dormitorul lui Steven, dar, din fericire, el nu se afla în cameră şi părinţii lui au reuşit să stingă flăcările, fără a mai apela la ajutorul pompierilor.

În prezent, familia Stringer e convinsă că aceste incendii din preajma Paştilor se vor repeta în anii următori. „Cum focul a ocolit casa noastră, doar în 1994, când am fost plecaţi, probabil că, anii viitori, ne vom petrece din nou sărbătorile de Paşte departe de Londra. Până acum, am scăpat toţi trei ca prin urechile acului! Suntem nişte oameni norocoşi!“, a declarat Graham Stringer.

10.9. Spiritul focului nu se teme de pompieri

Timp de două zile, la Moscova, într-unul din apartamentele casei de la numărul 16, pe strada Studenceskaia, s-au produs nişte fenomene inexplicabile din punctul de vedere al ştiinţei moderne. Câteva aparate, cabluri electrice şi lucruri au luat foc din senin. Chiar şi după ce în imobil a fost instalat un post de pompieri, au continuat să izbucnească flăcări din diferite lucruri. Conform celor relatate de lucrătorii Direcţiei de Pază Contra Incendiilor din cadrul Ministerului de Interne, este al şaselea caz de apariţie a unor incendii din cauze inexplicabile, în apartamentele din Moscova.

La 5 minute după sosirea pompierilor în apartament, ca urmare a apelului

făcut, un televizor care nu era cuplat la rețea a luat foc de la sine. Apoi perdelele şi hainele dintr-un şifonier, după care au izbucnit flăcări dintr-un prosop ud din bucătărie. Interesant e că lucrurile se petreceau sub ochii pompierilor. Ofițerul de serviciu de la Direcția P.C.I., sosit la fața locului, a devenit fără să vrea martor al acestei manifestări a unor forțe de pe altă lume: el a văzut cum se aprinde singură uşa unui dulap. A lăsat în apartament doi soldați şi un gradat şi a plecat. Nici nu a apucat să închidă bine uşa că, brusc, s-a aprins salteaua unui pat.

Pompierii au observat, totuşi, că focul izbucneşte numai în camerele unde intra Ilia, un băiat de 13 ani, fiul proprietarului. În momentul în care băiatul a fost scos afară din apartament, flăcările s-au domolit. Cu toate acestea, băiatul nu avea nici chibrituri, nici brichetă.

În luna aprilie, în acelaşi apartament, s-au petrecut lucruri la fel de stranii: au luat foc şi s-au deplasat singure o serie de obiecte. Apartamentul a fost stropit cu apă sfințită, copilul a fost dus la biserică, dar niciuna dintre măsuri nu a fost de folos.

Întâmplarea a fost relatată de ziarul *Komersant,* care apare la Moscova.

10.10. Misterul Bibliilor nearse

Pe data de 29 martie 1999, Hazel (55 ani) şi Herbert Twilley (58 ani) din Water Valley, SUA, au asistat neputincioşi la un incendiu care le-a ars casa până în temelii. Singurele lucruri care au rămas neatinse de flăcări au fost două biblii. „N-am văzut aşa ceva în 23 de ani de muncă!“ a declarat Danny Johnson, şeful pompierilor. „Ar fi fost normal să ardă şi bibliile!“

Incendiul a izbucnit în urma unui scurtcircuit provocat de foenul lui Hazel Twilley, uitat în priză, şi a luat amploare, când femeia lucra în grădină, iar soțul ei era plecat în oraş. „În câteva minute, toată casa era în flăcări!“ a declarat Hazel. „Nici n-am putut intra! Când au venit pompierii, nu mai era nimic de făcut. Arsese tot: mobila, perdelele, covoarele, iar televizorul, video-ul şi celelalte aparate au fost topite! Printr-un miracol, au rămas neatinse cele două biblii: una pe care am primit-o de la tatăl meu, preot, şi una pe care familia mea o avea de peste 80 de ani! Uluitor e faptul că masa pe care se aflau bibliile a fost făcută cenuşă!“

10.11. Dumnezeu salvează o biserică de la incendiu

Ankara, Turcia. O biserică de 122 de ani a fost în mod miraculos salvată de la distrugere în momentul în care, din senin, s-a iscat o puternică furtună, imediat după ce structura din lemn luase foc, iar flăcările cuprinseseră întreaga construcție.

Martorii afirmă că, cu doar câteva minute înainte de izbucnirea incendiului, pe cer nu se afla niciun nor şi nu exista nicio speranță ca bătrâna biserică să

poată fi salvată, din pricina crizei de apă din oraş. Dacă ploaia în rafale nu s-ar fi declanşat chiar atunci, cu siguranță că vechea structură ar fi ars până în temelii.

„Preotul şi personalul bisericii erau disperați pentru că nu puteau aduce apă de nicăieri“, spune Asaf Nadi, care se afla la fața locului în momentul declanşării dezastrului. „Rezervele oraşului erau reduse aproape la zero pentru că, în ultimele trei luni, fusese o secetă cumplită.“

Credincioşilor nu le-a rămas decât să se roage la Dumnezeu să-i ajute şi se pare că rugăciunile lor nu au fost în zadar, căci ploaia s-a pornit din senin”.

Nadi susține că furtuna a început pe neaşteptate, iar ploaia torențială a căzut numai în acel sector în care se afla mica biserică. Focul – care cuprinsese acoperişul şi peretele din spate al bisericii – a fost împiedicat să se întindă, iar, în cele din urmă, a fost stins. Câteva secunde mai târziu, furtuna s-a potolit, lăsând totul în urmă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Toată lumea crede că Dumnezeu a salvat biserica, a mai spus Nadi. De altfel, nu există nicio altă explicație care să ne satisfacă.“

10.12. Stafia incendiilor

Fotografia unei stafii a fost făcută de un fotograf amator, Tony O’Rahilly, la lumina puternicului incendiu care a distrus primăria din Wem, Shropshire, Anglia, în luna noiembrie a anului 1995. Ea a fost făcută din stradă, cu lentile de 200 mm, şi pare să arate o fată stând în pragul uşii de incendiu a primăriei, uşă ce dă în Noble Street. O’Rahilly a spus că nu a văzut silueta până când a developat filmul, pe 4 martie 1996. Se presupune că silueta este stafia fetei care a provocat marele incendiu din Wem care, în 1677, a distrus practic orăşelul. Tony Adams, fotoreporter la *Shropshire Star,* a examinat negativele, şi nu a găsit nicio probă de trucaj. Înainte ca filmul să fie developat, oamenii de serviciu din primărie au povestit că au văzut silueta unei stafii ieşind dintr-un nor de ceață. Consilierii oraşului s-au gândit să cheme la fața locului specialiştii în fenomene paranormale.

10.13. Spiritul unui bătrân ucis incendiază o cafenea

În luna aprilie 1993, pompierii au fost alertați de un incendiu la Same Yet Inn, Simister Lane, Prestwich, în apropiere de Manchester, Marea Britanie. Cafeneaua, veche de aproape 268 de ani, a ars aproape în întregime, un singur perete rămânând în mod inexplicabil neatins de flăcări. Kevin şi Jacqueline Fallon, cei ce stăpânesc cafeneaua de aproape zece ani, dau acum vina pe o... „fantomă“.

„Când am venit de dimineață am găsit dezastrul“, afirmă doamna Fallon. „Încăperea părea să fi ars mocnit, însă, când am atins pereții, am constatat că erau reci. Unul singur era total neatins. Este peretele pe care am găsit conturul

unui bărbat atunci când am curățat tapetul cel vechi pentru a-l înlocui. Aflasem, de câtva timp, că localul era bântuit. Chiar eu am văzut fantoma o dată, la 4.30 dimineața. La început, am simțit o prezență, apoi am văzut un bărbat care avea în jur de 60 de ani, cu o barbă şi o înfățişare robustă.

În urmă cu doi ani, o ghicitoare a intrat în cafenea. După ce a plecat, masa şi scaunul pe care a stat au ars până s-au făcut cenuşă, dar cuțitul, furculița şi borcanul de piper au fost neatinse. Am avut, de asemenea, clienți care au spus că au auzit zgomote şi au văzut lucruri mişcându-se fără ca cineva să le atingă. Fantoma a devenit cunoscută în tot oraşul. Casa de bani se deschidea, uneori, fără ca cineva s-o atingă, muzica creştea în volum singură şi oamenii vedeau sticlele căzând de pe raft şi aterizând în picioare."

Legenda locală spune că fantoma ar fi James Heyward, un fermier care a fost prădat şi bătut de hoți pe când se întorcea de la târgul de vite, în 1843. În cădere, un spin i-a străpuns gâtul; bătrânul a sângerat până a murit.

10.14. Strigătul din flăcări

Casa lui Alec Windon, din Stratworth, statul Texas, era o construcție stranie, austeră, cenuşie, dar solidă ca o cetate antică. Era izolată de toate celelalte locuințe. Lumea nu-l suporta pe văduvul Windon, pentru că, în urmă cu 20 de ani, se însurase cu un diavol de femeie, Angela Beatsberg, care terorizase cartierul cu crizele ei de nervi, răutățile şi minciunile pe care le spunea tuturor. Fusese o intrigantă notorie, care făcuse mult rău. Dacă blestema Angela, răul se prindea de oameni imediat şi ghinionul îi urmărea toată viața. Când a murit, n-a plâns-o nimeni, în afară de Alec. Fusese prima femeie din viața lui şi o adorase. Ştia că are suflet rău, că e o viperă, dar nu conta nimic. Dragostea fusese oarbă. Angela îl prinsese în cursa unui mariaj rapid, folosindu-şi toate armele: trupul superb, ochii adânci şi malefici, vocea penetrantă, joasă, languroasă.

Femeia murise cu două luni în urmă, iar Alec nu se putea dezmetici. „Măcar să fi ştiut şi eu ce boală avea!" gândea Alec, îngrijorat. Nimeni nu se pronunțase ferm asupra diagnosticului, care fusese stabilit aproape arbitrar: şoc respirator, urmat de stop cardiac. În realitate, Windon ştia că treaba fusese mult mai complicată. Angela murise nebună. Cu două săptămâni înainte de deces, se schimbase total: ochii i se înroşiseră şi i se adânciseră în orbite, vocea i se îngroşase, degetele ei deveniseră brusc osoase şi sinistre, unghiile i se încovoiaseră, slăbise, pielea i se înnegrise, dinții i se lungiseră. Altfel spus, devenise un fel de diavol! Făcea crize oribile de nervi, urla, îşi smulgea părul, blestema şi plângea ore în şir. Pentru că psihiatrii nu puteau să se pronunțe asupra simptomelor, moartea ei a fost o eliberare pentru aceştia.

În seara în care a început oroarea, Alex era singur în toată casa. Se plimba abătut prin cele opt camere, nereuşind să-şi găsească locul. La un moment dat, a auzit un urlet lung, înspăimântător, de femeie. Nu, nu i se părea, cineva

strigase, ba chiar pe undeva pe aproape. Sunetul fusese penetrant şi şocant. După câteva secunde de derută, Alex a fost zguduit din nou: urletul s-a repetat, de data aceasta mai intens, mai chinuit. Bărbatul a constatat cu groază că vocea venea dinspre sobă. „Nu pot să cred că arde cineva în soba mea!“ Dar Windon n-a mai apucat să-şi ducă gândul până la capăt, pentru că al treilea urlet i-a produs o revelaţie înfiorătoare: era glasul Angelei. Angela „ardea“, era torturată, cerea ajutor, se întâmpla ceva! Înnebunit, a alergat lângă sobă, a deschis uşiţa şi a privit flăcările. De data aceasta, vocea s-a auzit clar: „Windon, scoate-mă din iad”. Bărbatul a leşinat. Simţea că va lua şi el foc…

Când s-a trezit, în jurul patului lui se văitau două mătuşi prăpăstioase. Medicul îl privea cu curiozitate. „Am… am auzit-o pe Angela! În soba mea arde iadul! E o parte din iad în soba mea!“ a murmurat el, după care a adormit. S-a făcut bine abia peste 10 zile de febră. Tocmai se simţea refăcut. Începuse să creadă că, într-adevăr, delirase. După masa de prânz, a primit un plic. Nu era semnat. Când l-a desfăcut şi a citit biletul, a încremenit. Scria clar: „Spune-i că numai Dumnezeu o poate scoate de acolo. Să nu te mai roage s-o ajuţi! Are multe păcate. Trebuie să le ispăşească.“

Windon era năucit. A arătat scrisoarea poliţiei. S-au petrecut fenomene ciudate: nu se puteau face cŏpii după acel bilet. Varianta copiatorului automat era o foaie albă! Pelicula foto nu înregistra nici ea scrisul. Compoziţia cernelii nu a fost stabilită exact niciodată, era total necunoscută chimiştilor. Într-o zi, când s-a întors acasă, a simţit din nou nevoia să aprindă focul în sobă. Era frig. Din ziua aceea de groază, când auzise urletele, preferase să tremure decât să mai vadă focul arzând. Şi totuşi, acum nu mai putea răbda. Era prea răcoare. Când a deschis uşiţa a îngheţat de spaimă: în cenuşă era scheletul unei mâini. Oasele erau pe jumătate înnegrite de flăcări. Arseseră parţial. Pe unul dintre resturile de degete lucea o verighetă pe care, cu mâini tremurătoare, Alec a luat-o şi a privit-o. Pe interior era gravat: „Iubitei mele, Angela, de la Alec, 16 martie 1968“.

10.15. Un ciudat caz criminalistic

Unul dintre cele mai ciudate cazuri criminalistice ale vremurilor moderne a fost judecat în decembrie 1983, în Livorno, Italia, şi, deşi nu existau decât dovezi circumstanţiale, Carole Compton, o scoţiană de 21 de ani, a fost condamnată pentru incendiere şi tentativă de crimă. Deşi a insistat tot timpul procesului (în care ea era ţinută într-o cuşcă în sala de judecată) că nu ea era de vină pentru cele cinci incendii misterioase care izbucniseră în scurtul timp în care lucrase ca dădacă pentru două familii italiene, a fost găsită vinovată de incendiere criminală şi tentativă de incendiere. Acuzarea de tentativă de omor asupra lui Agnese, o fetiţă de trei ani de care avea grijă, a fost respinsă. Cum deja stătuse în închisoare în Italia timp de 17 luni aşteptând procesul, sentinţa de 30 de luni pe care a primit-o a fost suspendată şi ea a fost deportată.

După ce a revent în Scoția, s-a aşezat la casa ei, s-a măritat şi a avut proprii ei copii.

După mai mulți ani, şi-a amintit evenimentele de coşmar care au dus la numirea ei „la strega" – vrăjitoarea – şi faptul că fusese acuzată că era o piromană care deoache – într-o țară europeană, modernă.

Superstiție absurdă? Acest caz este cu adevărat misterios. Popularitatea de care s-a bucurat în mass-media romanul lui Stephen King, *Firestarter,* care era, pe vremea aceea, un bestseller în Italia, a atras atenția autorităților, ca şi scriitorului englez, Guy Lyon Playfair, şi dr. Hans Bender de la Institutul pentru Cercetări Paranormale din Freiburg, Germania, asupra fenomenelor de poltergeist. După părerea lor, Carole era, fără îndoială, legată de acele incendii, deşi fizic nu le declanşase ea şi nici nu fusese conştientă că ar fi avut vreo legătură cu ele.

Aceasta nu este o povestire tipică de blestem. Dacă a existat vreun blestem, Carole a fost victima acestuia şi poate că sursa se află în propriile ei emoții confuze, nefericite şi turbulente.

Deci, ce s-a întâmplat? Povestirea prezentată aici se bazează pe relatările ei, înregistrate de scriitorul Gerald Cole.

Mediul lui Carole Compton era nesigur. Născută în Ayr, în sud-vestul Scoției, dintr-o mamă catolică şi un tată irlandez protestant, care obişnuia să bea mult, ea a crescut în mijlocul unor nesfârşite controverse religioase. Avea nouă ani când mama ei a divorțat şi a avut o cădere nervoasă; 11 ani, când mama ei s-a mutat la Aberdeen, agitatul oraş scoțian aflat pe coasta de nord-est. S-a pregătit să fie coafeză, dar, negăsind de lucru în Ayr, până la urmă, Carole şi-a părăsit prietenii şi familia, ducându-se după mama ei, în Aberdeen, să lucreze la „peşte" – ambalarea peştelui ud în cutii care circulau pe o bandă rulantă. Într-o zi, cureaua de transmisie s-a rupt şi ea, rănită, a ajuns la spital, fericită că nu-şi pierduse piciorul. Acest lucru a convins-o. S-a întors în Ayr, la bunica şi fratele ei mai mic, şi s-a angajat la un centru care se ocupa de oamenii în vârstă, unde aprecia atât munca, cât şi colegii. Într-o noapte, a ieşit să danseze cu prietenii şi, într-un club disco, s-a întâlnit cu un tânăr italian arătos, Marco Vitulano, chelner la faimosul Turnberry Hotel. El a invitat-o să iasă împreună; nu după mult timp, erau nedespărțiți. Relația a rămas stabilă doi ani, dar, la sfârşitul lui 1981, el a fost obligat să se întoarcă în Italia să-şi facă armata. Înainte de a pleca, i-a dat un inel. S-a înțeles că acela fusese un inel de logodnă.

Marco a plecat, lunile au trecut şi, într-o dimineață de la începutul primăverii anului 1982, Carole a primit o scrisoare în care el îi cerea să vină în Italia să-i cunoască familia. Încântată, sperând la o viață fericită, în ciuda îndoielilor familiei ei şi a incapacității de a vorbi italiana, pe 31 mai 1982, pe când avea 20 de ani, Carole a plecat la Roma.

Aici a întâlnit familia lui Marco şi a stat acasă la ei. Inițial, totul a mers bine. Ea a început să se îndoiască de relație abia la Luna Park, un bâlci, când

o altă fată a venit la Marco şi i-a zâmbit. El a expediat-o, dar, temându-se, Carole a întrebat-o pe sora lui Marco, Marguerite, cine era acea fată. Marguerite i-a spus că era fosta prietenă a lui Marco, cu care toţi crezuseră că se va însura. Carole, care nu ştiuse nimic despre acestea, s-a simţit ameninţată.

Când permisia lui Marco s-a terminat, Carole a ştiut că nu mai putea rămâne cu părinţii lui. S-a înregistrat la o agenţie de baby-sitting şi a fost, nu după mult timp, angajată să aibă grijă de un băieţel de doi ani, într-o casă aflată pe Via Margutta, într-unul dintre cele mai elegante cartiere ale Romei. Copilul, Emanuele, era fiul Emanuelei Ricci, o femeie bogată şi sofisticată, care părea generoasă şi amabilă.

A început slujba pe 14 iunie, la doar două săptămâni de la sosirea sa în Italia. Emanuela, care se părea că nu era măritată, avea mai mulţi amanţi şi ieşea mult din casă, dar lui Carole îi plăcea locul şi îl simpatiza pe Emanuele. La început, cum Marco o vizita des, toate erau în regulă. Singura parte a slujbei care nu-i plăcea era faptul că trebuia să hrănească pisicile vagabonde care se învârteau pe lângă casă; îi spusese deja lui Vitulano că nu putea suferi pisicile.

Într-o zi, trecând prin bucătărie, a auzit un zgomot puternic în spatele ei. Un tablou religios căzuse pe jos şi se spărsese. Ea s-a gândit că-l atinsese accidental, dar servitoarea siciliană, Rosa, credea altceva. A pus-o pe Carole să-şi facă cruce şi să spună o rugăciune. Lui Carole i s-a părut o aiureală, dar, ca s-o facă fericită pe Rosa, a acceptat.

Un timp nu s-a mai gândit la acel incident. Apoi, într-o noapte, a fost cuprinsă de nişte dureri cumplite. Era o criză de apendicită. Emanuela i-a plătit nota la spital. În timpul convalescenţei, Carole a continuat să aibă grijă de Emanuele. Ea şi cu Marco se plimbau cu băiatul în Grădinile Borghese, unde doamnele în vârstă le zâmbeau de parcă băiatul ar fi fost al lor. Carole se întreba cât va dura până ea şi Marco se vor căsători şi vor avea propriii lor copii. Atunci au început necazurile…

Era vară, iar cei bogaţi au părăsit oraşul, plecând în vacanţă. Într-o zi, Emanuela a spus că pleca la Paris şi că fratele ei, Enrico, îi va duce pe Carole şi pe Emanuele în Ortisei, în Alto Adige, Alpii italieni, să stea cu familia ei, Ricci, „pentru câteva săptămâni“. Carole n-a fost prea încântată. Însemna să fie departe de Marco şi complet singură într-o casă de străini care nu ştiau englezeşte.

Din cauză că tatăl Emanuelei era bolnav, fusese angajată o soră medicală din Mauritania să aibă grijă de el. Cu părul lung până la brâu, Nicole i se părea extraordinar de fermecătoare lui Carole. Cel puţin, Nicole, care era cu zece ani mai mare ca ea, ştia englezeşte. Carole a încercat să se aranjeze împreună cu Emanuele, Nicole şi tatăl Emanuelei pe Via Meisules, numărul 10, o vilă cu patru etaje, aflată pe unul dintre dealurile situate deasupra frumosului sat Ortisei.

Nicole era o companie plăcută. Dar, după două săptămâni nu venea niciun

semn al întoarcerii Emanuelei şi nimeni nu ştia când Carole şi Emanuele urmau să revină la Roma şi la Marco. În seara zilei de 11 iulie, pe când bătrânul urmărea Cupa Mondială la fotbal, un meci între Germania şi Italia, Carole a plecat la plimbare cu Nicole şi Emanuele. La întoarcere, au văzut fum ieşind de la o fereastră aflată la etajul al doilea. Dând buzna în casă, l-au găsit pe domnul Ricci cu ochii lipiți de televizor, fără să aibă habar de fumul care umpluse scările. Când şi-a dat seama ce se întâmplă, a urcat scările, îngrijorat. Carole l-a urmat prin fum, dar, când au deschis uşa dormitorului, s-au dat repede înapoi din cauza căldurii cumplite. Ea a văzut un scaun şi un dulap în flăcări. S-a auzit o sirenă şi au apărut şi pompierii, iar bătrânul s-a lăsat, în sfârşit, convins să iasă.

N-a fost nimeni rănit, dar primul etaj al casei era distrus. Cauza focului nu se cunoştea. Pompierii bănuiau o defecțiune la instalația electrică: fusese de curând un accident similar la casa vecină.

Acesta a fost doar începutul.

Carole, bătrânul şi Emanuele s-au mutat într-un apartament – de fapt, o mansardă aflată deasupra magazinului din Ortisei. Luni, Enrico şi mama lui s-au întors din Roma, supărați din cauza incidentului şi îngrijorați pentru bătrân. În dimineața următoare, când era încă pe jumătate adormită, Carole a auzit-o pe doamna Ricci strigând că îi miroase a ars. Dând buzna în camera în care stăteau Carole, Emanuele şi Nicole, a descoperit, într-un coş de gunoi aflat sub chiuvetă, un pachet de hârtie care fumega. Uitându-se urât la Carole, le-a acuzat că una dintre ele fuma. Carole a spus că nu fumează. (În relatarea ei, Carole uită să explice de ce nici ea, nici Nicole n-au simțit nimic, chiar dacă erau pe jumătate adormite).

În acea după-amiază, Emanuela a sunat din Paris. A răspuns doamna Ricci. Carole şi-a auzit numele pomenit de câteva ori. Apoi a fost chemată la telefon iar Emanuela i-a spus că mai rămâne la Paris până în septembrie. Încă două luni fără Marco! Doamna Ricci i-a luat telefonul, dar Carole a reuşit s-o audă pe Emanuela explicându-i că focul fusese doar o coincidență sau un accident nefericit.

A doua zi dimineață, bunicii au ieşit cu Nicole, lăsând-o pe Carole în casă împreună cu Emanuele şi Enrico. Ea spune că se juca cu băiatul când l-a auzit pe Enrico strigând: „Al fuoco! Carole! Foc! Foc!“. Ieşind în fugă din cameră, l-a văzut pe Enrico dând buzna, învelit doar cu un prosop. Din camera doamnei Ricci ieşea fum. A văzut patul în flăcări. Cu Emanuele în siguranță pe verandă, ea şi Enrico au stins focul. În urma incendiului a mai rămas o gaură înnegrită în saltea şi bucățele umede de ziare şi reviste prin tot dormitorul.

„Non senti l'odore del fumo?“ – a întrebat Enrico. – Nu simți mirosul fumului? Carole a răspuns că nu. Apoi a simțit că toți se purtau cu ea cu mănuşi. În acea seară, Emanuela a sunat iar şi, deşi părea prietenoasă, a sugerat să se întoarcă la Roma să stea cu părinții lui Marco, în timp ce apartamentul era aranjat. Dându-şi seama că toți o bănuiau că este piromană, s-a întors la Roma, supărată.

Dar, partea cea mai rea abia acum urma.

Părinții lui Marco au reprimit-o, aparent bucuroşi. Ea spera că-şi va recăpăta slujba la Emanuela, nu înainte de septembrie. Marco, întors într-o permisie de zece zile, a insistat ca ea să-şi găsească alt serviciu, spunându-i că nu era loc în apartamentul părinților lui şi că nu avea rost să aştepte până în septembrie.

Mai vrei să te însori cu mine? – l-a întrebat ea. El a ezitat, i-a spus că mai au destul timp, de ce se grăbea? Deşi îşi dorea să se întoarcă în Scoția, Carole n-a spus nimic. A sunat-o pe Emanuela, comunicându-i că trebuie să caute ceva de lucru. Emanuela i-a urat mult noroc. Marguerite, sora lui Marco, a recomandat-o unei agenții de guvernante. În relatarea sa, Carole nu spune dacă această agenție aflase ce se petrecuse în Ortisei.

Nu după mult timp, o doamnă, Daniela Tonti, a contactat agenția. Ea şi soțul ei, Luigi – al cărui nume de familie era Cecchini – aveau nevoie de o bonă pentru fetița lor de trei ani, Agnese, începând de la sfârşitul lui iulie. Mai puțin strălucitoare şi nu la fel de bogată ca Emanuela, Daniela, care vorbea bine englezeşte şi părea prietenoasă, i-a spus că ea şi Luigi lucrau la televiziune. După un interviu în apartamentul familiei Vitulano, Carole a primit slujba. Trebuia s-o învețe pe Agnese englezeşte.

Daniela dorea mult s-o ducă pe Agnese la mare cât mai curând posibil. Aşa că, sâmbătă, 31 iulie, Carole a fost dusă pe insula Elba, pe coasta de nord-vest a Italiei. Aici, în populara staţiune turistică, Napoleon fusese sechestrat pe vremuri, înainte de a evada şi a lupta în ultima sa bătălie, la Waterloo, în 1815.

Carole, Agnese şi Daniela urmau să stea cu părinții lui Luigi pe Elba, dar Luigi trebuia să se întoarcă la muncă, la Roma, la sfârşitul weekendului.

Ziua era frumoasă, cu cerul albastru şi liniştit, dar Carole era neliniştită. De ce se grăbea oare (după ultima situație dezastruoasă) să stea iar cu nişte străini?

Elba avea un peisaj încântător, cu pante montane verzi, abrupte, pe care se întindeau staţiunile turistice. După ce ocolea mai multe promontorii, drumul ajungea într-o vâlcea, în care se afla un sat ale cărui case erau înşirate pe coastele scăldate în soare ale dealurilor. Casa părinților lui Luigi era mică, vopsită în alb şi cu obloanele verzi.

Când a fost prezentată bunicii lui Agnese, Carole a simțit o antipatie bruscă.

– De ce ai adus altă englezoaică? – a bombănit bătrânica, încruntându-se la Carole. De ce nu o italiancă? Carole ştia, deja, suficient italiană ca să înțeleagă mesajul. Bunicul Mario, însă, a ignorat-o. Carole şi-a dat seama că Daniela era stânjenită de comportarea soacrei şi s-a simțit mai singură ca niciodată.

Apoi, Carole a aflat că bunicii Cecchini aveau un dormitor, Daniela, Luigi şi Agnese stăteau în celălalt, iar ea avea un pat pliant în sufragerie. În curând, şi-a dat seama că bunica va fi o problemă. Bombănea când Carole se apropia de ea şi, dacă încerca s-o ajute pe Agnese, n-o lăsa.

Mai târziu, pe plajă, Daniela i-a spus lui Carole că bunicii nu-i plăcuse nici ultima bonă.

– Trebuie să-i dai timp, Carole – i-a spus ea. Mama lui Luigi e de modă veche. Continuând că-i explice legăturile speciale care se creează în Italia între bunici şi nepoţi, Daniela i-a spus că primul ei copil se născuse mort, când s-a auzit un ţipăt. Agnese căzuse în apă. Luigi, care era în apropiere, o scosese imediat, dar venise să întrebe supărat de ce Carole nu avea grijă de copil. Daniela, care fusese aşa de prietenoasă o clipă înainte, şi-a susţinut soţul. Carole şi-a dat seama cât de îngrijoraţi erau din cauza lui Agnese, cel de-al doilea copil al lor. Era din ce în ce mai neliniştită. De ce era acolo? Marco chiar voia să se însoare cu ea? Când îl va mai vedea?

În ziua următoare, pe 1 august, a urmat catastrofa. După prânz, Carole a dus-o pe Agnese în baie s-o spele. În timp ce o urmărea pe fetiţă, uşa băii s-a deschis brusc. Daniela stătea în uşă, iar din spate se vedea cum din salteaua patului iese fum. Patul nu ardea, dar o parte era scorojită. Toţi ţipau, în timp ce salteaua fumegândă era aruncată afară. Ducând-o pe Agnese în bucătărie, Carole l-a văzut pe Luigi fluturând un pachet de ţigări sub nasul tatălui lui; bătrânul dădea din cap. Deşi şi-a amintit de Ortisei, Carole a crezut că Daniela şi Luigi dădeau vina pe bunici, fumători amândoi.

În ziua următoare, a aflat cât de mult se înşela.

Seara, când Carole intra împreună cu bunica Cecchini în sufragerie, o statuetă a căzut de pe o măsuţă pe podea. Bătrâna a privit-o urât, deşi niciuna dintre ele nu se aflase în apropierea măsuţei. Dimineaţă, Carole a fost trezită de un zgomot puternic. O tavă de argint căzuse de pe masă. Apoi, când îşi făcea patul, o glastră de sticlă a căzut de pe o măsuţă din spatele ei şi s-a spart; Carole a auzit-o pe bunica mormăind „strega“. Mai târziu, a intrat în dormitorul Danielei, unde dormea Agnese, ca să pună câteva lucruri într-un sertar. Daniela şi-a făcut apariţia spumegând şi i-a spus să nu mai intre niciodată în dormitor când Agnese dormea.

Carole s-a dus la toaletă, dar bătrânul era înăuntru. Aşteptând, a auzit un zgomot uşor care i s-a părut că vine fie din sufragerie, fie din dormitorul Danielei. A strigat-o pe Daniela:

– Nu vrei să vii să auzi ceva? Nu i-a răspuns nimeni. Bătrânul a privit-o îmbufnat ieşind din toaletă. Continua să audă zgomotul acela ciudat. I s-a părut că sunt nişte pisici. Întorcându-se în sufragerie, s-a dus să se uite pe geam.

– Daniela,a spus ea, cred că nişte pisici încearcă să intre în casă. Chiar atunci, Daniela şi bătrânul ajunseseră la uşa dormitorului. Bătrânul a deschis-o şi au început să se prelingă afară vălătuci de fum. Marginea patului fumega. Agnese, adormită, se afla în partea cealaltă a patului. Carole, îndreptându-se spre copil, a fost dată la o parte cam brutal de Mario. Daniela şi-a luat copilul; bătrânul a aruncat salteaua pe geam. Ieşind în urma Danielei din dormitor, Carole a dat peste bunica Cecchini. Mânioasă, aceasta a împins-o, ţipând:

– *E tu! E tu che inizia questi fuochi! E maligna!*

Dându-şi seama că este acuzată că ar fi pornit acele focuri şi că i se spusese că e malefică, Carole a fost scuturată de bătrâna doamnă, care o numea „Strega!“ (Vrăjitoare), apoi a gonit-o din casă în curte.

– *Vacca!* – a strigat bătrâna, în timp ce o încuia afară. *Parti da mia casa! Vacca!* În timp ce vecinii se adunau, întrebând ce se întâmplase, ea a încercat să se întoarcă în casă, dar a auzit că era acuzată în public că încercase să omoare copilul, stârnind un foc. S-a închis într-o magazie, dar a fost scoasă de bunic, se pare, speriat ca nu cumva să dea foc şi acolo.

Între timp, fuseseră chemaţi şi carabinierii. Acuzată inclusiv că furase ceasul bunicii, Carole a fost împinsă în baie de Daniela şi bunică şi obligată să de dezbrace. Atât ea, cât şi hainele ei au fost cercetate, dar nu s-a găsit nimic. După aceea, a fost luată de poliţie.

Chinurile ei începuseră. După ce a petrecut o noapte în închisoarea locală, a fost dusă pe continent, cu cătuşe. În Livorno, a fost, însă, în „Carcere Domenicani“ (Închisoarea dominicană). A fost ţinută în acea închisoare şi într-o alta, timp de 17 luni, până ce a fost adusă în faţa unui tribunal din Livorno, acuzată de incendiere şi tentativă de crimă.

Aceste întâmplări s-au petrecut în 1982. Dar, dintr-un anumit punct de vedere Carole a fost norocoasă.

Este o ironie faptul că a fost închisă într-o veche mănăstire dominicană. Fondată în 1220 pentru a combate erezia cathară din sudul Franţei, la mănăstire a fost instalată Inchiziţia. După ce catharii au fost distruşi, dominicanii (căutând motive de a-şi asigura supravieţuirea) au lansat vânătoarea de vrăjitoare. Prin toată Europa, din secolul al XIV-lea până la sfârşitul secolului al XVII-lea, numeroase femei au fost arse de vii, mărturiile că sunt vrăjitoare fiindu-le obţinute prin tortură. Acum, în 1982, Carole Compton s-a trezit şi ea că este acuzată că a încercat să omoare un copil prin vrăji. Cu trei secole înainte, nu ar fi putut decât să spere că va fi strangulată înainte de aprinderea rugului, însă numai dacă s-ar fi căit pentru păcatele ei, reale sau închipuite.

La început, lui Carole i s-a părut că totul este o farsă de coşmar. Sigur că Marco o va scăpa din această nebunie! Dar, când i-a dat telefon, el a anunţat-o că nu vrea să mai ştie de ea. Mutată într-o celulă împreună cu nişte drogate, i s-a spus că sentinţa pentru tentativă de crimă era de la 7 la 21 de ani de închisoare, dar, dacă afirma că este nebună, putea scăpa cu 2 ani. Un avocat italian, Sergio Minervini, cu toate că primise un telefon anonim în care i se spusese că acuzata era malefică şi că nu ar trebui să accepte cazul, a fost de acord să o reprezinte, dar toate speranţele ei s-au spulberat când consulul britanic i-a comunicat că cetăţenii englezi aflaţi în străinătate nu puteau beneficia de ajutor legal. Domnul Minervini, însă, i-a spus să nu se îngrijoreze din cauza banilor. După aceea, a întrebat-o cum explică ea declanşarea a cinci focuri în 23 de zile, prezenţa ei fiind singurul factor comun.

Nu găsea o explicaţie. El i-a mai spus că acuzarea afirma că ea fusese atât

de nerăbdătoare să se întoarcă la Roma să-l vadă pe Marco, încât fusese gata să facă orice. Avocatul i-a explicat lui Carole că nu putea să-i blameze pe oameni pentru că erau suspicioşi. La urma-urmei, focurile izbucniseră.

Procesul ajunsese în atenţia mass-media. În Scoţia, se strângeau bani pentru apărarea lui Carole. Mama ei a sosit din Aberdeen s-o vadă, zborul fiindu-i plătit de o agenţie locală de turism. Un avocat scoţian, Lawrence Nisbet, s-a oferit s-o apere gratis. Publicitatea aceasta avea şi părţile ei negative. Într-o zi, domnul Minervini i-a arătat un ziar englezesc în care, alături de poza ei, apărea titlul: FATA PE CARE EI O NUMESC VRĂJITOARE. Era intimidată de colegele de închisoare. Într-o zi, a găsit pe pat o revistă italiana cu poza ei pe copertă, peste care era scris STREGA, subliniat de câteva ori. Cum examinarea ei psihologică era programată pe 17 septembrie, presa a devenit şi mai sălbatică. Emanuela Ricci, care păruse atât de prietenoasă, afirma acum că, în timpul celui de-al treilea foc în Ortisei, coridorul fusese blocat de flăcări, Enrico fiind prins într-o parte, iar Carole, cu bagajele făcute, de cealaltă parte. Ea mai pretindea că Emanuele, de câte ori era luat în braţe de Carole, striga „Mama, arde!“

Carole a fost găsită sănătoasă şi, cu toate că a dat tot felul de teste la poligraf, magistraţii care se ocupau de cazul ei au refuzat cauţiunea. Mai era nevoie de alte mărturii legate de focurile misterioase. Lawrence Nisbet s-a retras, spunând că făcuse tot ceea ce se putea. În decembrie, Carole a fost mutată la o închisoare din Trento, lângă Bolzano. Deja ştia ceva italieneşte, dar Trento s-a dovedit a fi greu de suportat. Doar vizitele mamei ei, plătite de nişte binevoitori din Scoţia, o mai ajutau să se înveselească. Tatăl ei, deşi era bolnav de cancer, o vizita şi el.

Cazul intrase deja în atenţia parapsihologilor. Doi experţi britanici în supranatural, Guy Lyon Playfair şi dr. Hugh Pincott, s-au oferit să vină pe cheltuiala lor în Italia. Experienţele lui Carole le aminteau de cazurile de poltergeist pe care le investigaseră. Insistând că nu credea aşa ceva şi că nu avea nicio legătură cu incendiile, Carole a fost destul de supărată când domnul Minervini, care deşi era de acord că acuzaţiile de vrăjitorie erau o aiureală, a sugerat o apărare bazată pe fenomene paranormale.

– O să scap dacă admit că sunt vrăjitoare? a protestat Carole.

În Livorno, procesul ei părea la fel de îndepărtat ca şi până atunci. Abia în iulie s-a stabilit termenul – pe la jumătatea lunii decembrie. Circul media a devenit şi mai dezlănţuit. Pe 19 octombrie, Channel 4 din Marea Britanie a făcut public cazul ca parte a unui serial numit „Viziunile secolului XX“. În program se sugera că ea ar putea să aibă nevoie de o abordare paranormală pentru apărare. Şi mai util, un expert în pirotehnică a demonstrat că ar fi trebuit să fie scăpată de sub observaţie mult mai mult timp decât fusese pentru a declanşa un incendiu la fel de puternic ca cel din patul lui Luigi Cecchini. Între timp, ziarele italiene erau pline de titluri ca „La strega“ şi „Incendiaria – piromane scozzese“! *Firestarter* de Stephen King a ajuns în topul bestsellerurilor

din Italia. Acest roman, despre incendii provocate prin mijloace paranormale, sugera că, la fel ca în cazul Compton, trei secole de ştiinţă şi raţiune nu au reuşit să alunge credinţele populare în supranatural.

În sala tribunalului din Livorno, Carole a fost închisă într-o cuşcă din oţel. Ziariştii au sărit în faţă. Reporterii îşi întindeau reportofoanele.

– Carole, crezi în vrăjitoare? Carole, ce ai de spus despre vrăjitorii?

A fost un adevărat balamuc până ce poliţia nu a dat presa afară.

Ea a fost scoasă din cuşcă şi procesul a început. Martorii au depus mărturie. Teodoro Comploi, şeful pompierilor din Ortisei, a declarat că, în 38 de ani de muncă de pompier, „nu mai văzuse astfel de focuri“ şi că „flăcările se deplasaseră în jos. Era foarte ciudat“.

Dr. Hans Bender, un cunoscut parapsiholog german, a fost şi el chemat în boxă, dar avocatul lui Carole a simţit că lucrurile mergeau bine şi că era preferabil, pe cât posibil, să se evite abordările supranaturale. Aşa că mărturia lui Bender nu a fost acceptată. Aproape toate dovezile proveneau de la familiile implicate şi păreau s-o inculpe pe Carole. Emanuela Ricci, strălucitoare ca de obicei, a făcut şi ea câteva comentarii acuzatoare; a spus că fata în casă, Rosa, i-a relatat câteva incidente bizare – boilerul scotea „sunete ciudate“ şi „contorul se învârtea aiurea“ când Carole era în apropierea lor. Dar, Emanuela a adăugat:

– Rosa e siciliană şi e foarte superstiţioasă.

Şi mai rău, Nicole, servitoarea mauritană a bunicului lui Ricci, a negat că ar fi fost însoţită de Carole în plimbarea de seară prin Ortisei, pe 11 iulie, când se declanşase primul incendiu. A spus că se plimbase singură şi, la întoarcere, o găsise pe Carole stând în faţa casei incendiate împreună cu Emanuele şi strigând: „Foc! Foc!“ A mai declarat că aceasta nu spusese nimănui din casă despre incendiu, nici măcar bătrânului Ricci. Carole şi-a pierdut firea.

– *Bugie, solo bugie!* a strigat ea, ridicându-se. Minciuni, sunt doar minciuni!

În ziua următoare, a sosit o telegramă de la un fost angajator al lui Nicole, prin care tribunalul era anunţat că aceasta era o „mincinoasă patologică“.

Un alt expert pirotehnician, profesorul Vitolo Nicole de la Universitatea din Pisa, a declarat că studiase saltelele arse de pe paturile din Elba, inclusiv cea a lui Agnese. Nu găsise nicio urmă de substanţe suspecte, mirosuri sau catalizatori. Saltelele arseseră doar la suprafaţă, în acelaşi loc, iar în interior erau intacte.

– Ambele focuri aveau aceleaşi caracteristici – căldură mare, dar fără flăcări, a spus el. Focul se deplasase mai degrabă în jos decât în sus, ceea ce mi se pare ciudat. Urmele de arsură ar fi putut fi cauzate de un fier de călcat prea încins, dar nu de o brichetă, un chibrit sau vreun alt fel de foc deschis. Fiind de acord cu avocatul lui Carole că nimic nu o lega pe acuzată de incendii, profesorul Nicolo a mai declarat, ca şi Teodoro Comploi înaintea lui, că: „În cei 45 de ani de când fac aceste anchete, nu am mai văzut incendii de acest fel. Ele au fost declanşate de o sursă intensă de căldură, nu de o flacără. Nu pot explica ce le-a cauzat.

Bunicii Cecchini au depus şi ei mărturie, apoi Daniela, care a spus că şi-a văzut fiica „pe jumătate învăluită în flăcări“. Întrebată dacă la momentul accidentului fetița avusese părul la fel de lung, ea a spus că da.

– Şi părul nu a fost atins deloc, deşi a trebuit să vă aplecați peste o mare de flăcări ca s-o luați?

Daniela a răspuns:

– Da, dar m-am mişcat foarte repede.

Ultima mărturie a fost a predecesoarei ca dădacă în familia Cecchini, o scoțiană, Teresa Hunter. Aceasta a spus că şi ea, la fel ca fata dinaintea ei, fusese muncită din greu şi tratată prost; că inventase o scuză ca să plece după 15 zile şi că nu fusese plătită. Ea bănuia că incendiile fuseseră produse de nişte scurtcircuite şi că, dacă s-ar fi produs în timp ce ea era acolo, era sigură că ar fi fost acuzată, fiind singura străină din casă.

Verdictul a dovedit, însă, că judecătorii credeau afirmațiile familiilor Ricci şi Cecchini. Carole Compton a fost găsită vinovată la două acuzații de incendiere şi una de tentativă de incendiere, dar nu şi tentativă de crimă. Sentința de 30 de luni de închisoare a fost suspendată, având în vedere timpul pe care şi-l petrecuse deja închisă. Repatriată imediat, s-a întors în Scoția, unde s-a măritat şi a avut familia pe care şi-o dorise atât de mult.

Dar, misterul rămăsese. Ce se întâmplase în realitate?

Cel puțin Carole Compton nu fusese arsă pe rug ca vrăjitoare, cum ar fi pățit pe vremuri. Totuşi, din punctul ei de vedere, era destul de rău că stătuse un an şi jumătate în închisoare, înainte de a fi condamnată ca incendiatoare de tribunalul italian, cu toate că nu exista nicio dovadă directă care s-o inculpe şi că experții afirmaseră că focurile asociate cu ea erau anormale.

Oare fusese condamnată pe nedrept?

Mulți parapsihologi, printre care şi Guy Lyndon Playfair şi dr. Hans Bender, continuau să afirme că incendiile respective fuseseră cauzate de fenomene poltergeist.

Ce este un „poltergeist“? Cuvânt german care înseamnă „zgomotos“ sau „stafie care zăngăne din lanțuri“, acesta se referă la fenomene tipice, zăngănituri, ciocănituri, mobilă care levitează, obiecte din casă care plutesc, ploi de pietricele sau apă care apare din senin… şi focuri care se aprind singure. Aceste fenomene sunt explicate, de obicei, ca manifestări ale unor perturbări mentale inconştiente, asociate adolescenților la pubertate. Fenomenele încetează atunci când problemele emoționale ce le-au declanşat se rezolvă.

Hans Bender, care a întâlnit-o pe Carole şi a asistat la procesul ei, a studiat peste 60 de cazuri similare. El declară că o combustie paranormală este un simptom bine cunoscut a ceea ce parapsihologii numesc „psihokineză spontană recurentă“ (PSR). El spune că victimele PSR, cum ar fi Carole, sunt complet inconştiente de rolul lor în fenomenele înspăimântătoare, care se declanşează în apropierea lor, fenomene produse de tulburări de personalitate induse de stres.

Carole Compton a avut o copilărie nefericită. Părinţii ei, care se certau mereu, au divorţat când ea avea 11 ani. A urmat un bărbat în Italia, iar acesta, până la urmă, a respins-o. A fost singură printre străini, incapabilă să le vorbească limba. Dornică de dragoste şi dorindu-şi o familie a ei, a fost angajată pentru nişte copii ai căror părinţi duceau o viaţă nu tocmai stabilă, care nu aveau încredere în străini şi, într-un caz, foarte superstiţioşi.

Carole nu a pus niciun foc, nu a dorit să facă rău, totuşi, obiectele casnice cădeau pe jos fără niciun motiv în prezenţa ei şi erupeau focuri, de obicei în paturi, adică în locul în care oamenii fac dragoste şi procreează. Nu se poate nega faptul că aceste fenomene aveau loc în jurul ei, dar ne putem îndoi că ea era agentul conştient al acestor întâmplări.

– Nu am mai văzut astfel de focuri, a declarat şeful pompierilor din Ortisei, observând că incendiile pe care le studiase ardeau în jos, nu în sus. Profesorul Nicolo din Pisa a fost de acord.

– În cei 45 de ani de experienţă în acest domeniu, nu am mai văzut astfel de focuri.

În prologul povestirii scrise de Gerald Cole, Guy Lyon Playfair sugerează că astfel de evenimente, ce îşi au obârşia într-o dezordine psihosomatică, nu sunt mai „criminale" decât molipsirea de pojar. Mai mult, după părerea lui, Carole nu ar fi putut să aprindă incendiile singură. Poate că nefericirea ei le-a declanşat, dar frica celorlalţi a contribuit şi ea la declanşarea fenomenului. Toate dovezile existente arată că PSR nu poate fi produs de un singur individ; acestea se dezvoltă numai prin interacţiune de grup, după cum se vede din alte cazuri similare pe care le prezintă Playfair.

În 1978, pompierii au fost chemaţi de şapte ori la apartamentul unui cuplu fără copii din Holloway, Londra, în care obiecte casnice, inclusiv patul, se tot aprindeau, fără nicio cauză aparentă. În plus, luminile se aprindeau şi se stingeau singure, uşile se închideau şi se deschideau, iar cărţile zburau de pe rafturi. La fel ca în cazul lui Carole, un pompier a declarat despre focuri:

– Nu am mai văzut aşa ceva, în timp ce ofiţerul local de prevenire a incendiilor a conchis că:

– Nu există niciun fel de explicaţie, nu avem niciun indiciu despre modul în care au fost declanşate.

În luna august, un an mai târziu, în satul Seron, aflat în Pirinei, în Franţa, nu mai puţin de 98 de focuri au izbucnit în faţa mai multor martori. Se pare că fiecare foc a izbucnit cu un singur punct înnegrit pe un pat sau pe o haină. Doi tineri au fost închişi, judecaţi şi condamnaţi, în ciuda lipsei dovezilor, iar, mai târziu, au fost graţiaţi şi eliberaţi.

Playfair a mai notat şi un alt caz, recent, interesant pentru că fenomenele au fost înregistrate pe film. Mai întâi prezentat de televiziunea braziliană, filmul arată un foc care începe şi se întinde pe o saltea, fără nicio cauză aparentă. Un preot iezuit aflat în faţa camerei încearcă să explice fenomenul. Binecuvântează familia, o asigură că problema este rezolvată, apoi dispare. De îndată ce preotul pleacă, focul se aprinde iar.

Tot în Brazilia, în 1970, într-o căsuță din Suzano, au izbucnit 16 focuri fără niciun motiv aparent. Au ars saltele, o canapea, haine şi obiecte de mobilier, inclusiv un garderob. Câteva dintre fenomenele de acest fel au fost văzute inițial de şeful poliției locale şi de expertul lui legist. Polițistul a descris cum o saltea a început să fumege chiar în fața ochilor lui, aparent fără să ardă din interior. Expertul legist i-a povestit lui Playfair cum prin casă zburau pietre pe care nu le arunca nimeni.

Un alt caz bine-cunoscut, cercetat de Hans Bender, implica o fată din Germania, Anne-Marie Schaberl. În octombrie 1965, ea şi-a părăsit şcoala din Munchen şi a început să lucreze la biroul din Rosenheim al avocatului Sigmund Adam. Spre sfârşitul anului 1967, sistemele electrice din biroul avocatului au luat-o razna. Spoturile se defectau inexplicabil, apăreau supratensiuni bruşte, iar nota telefonică era absurd de mare. Un dispozitiv montat la telefon pentru a nota fiecare apel arăta până la şase apeluri pe minut pe robot – absolut imposibil, deoarece o înregistrare dura cam 17 secunde. Probabil că releele erau afectate, dar cum? Când a apărut un reporter să investigheze, un bec a căzut şi aproape că l-a lovit. Povestirea lui despre „stafia Rosenheim“ l-a alertat pe profesorul Bender şi pe asistentul acestuia; vizitând biroul lui Adam, a văzut plafonierele stingându-se, atunci când Anne-Marie trecea pe sub ele. În curând, a fost clar: supratensiunile surveneau doar când ea era în birou. Când a fost anchetată de Bender, s-a dovedit neîncrezătoare şi agresivă. Mediul familial rural în care crescuse era dificil; totuşi, ei îi displăcea să stea în oraş, şi, deşi logodită, era nefericită. Când a fost întrebată despre anul petrecut în ghips din cauza unui şold afectat de tuberculoză, a început să se agite. Testată pentru abilități paranormale, a arătat abilități telepatice. S-a întors la biroul lui Adam: fenomenele inexplicabile au reînceput. A fost concediată şi a primit o altă slujbă: din nou, echipamentele electrice au luat-o razna.

Între timp, logodnicul ei o părăsise. Patron al unui teren de minigolf, îl deranjase faptul că, ori de câte ori intra Anne-Marie, tabloul înregistra scoruri aiurite şi echipamentul de reglaj o lua razna. Şi-a luat o slujbă la o moară; acolo a murit un om într-un accident. Oamenii au început s-o evite. Părăsind şi acea slujbă, Anne-Marie s-a măritat, s-a mutat în afara oraşului şi a făcut trei copii. Activitatea poltergeist a încetat.

Aceste cazuri bine documentate sunt doar vârful aisbergului. Alan Gould, un istoric al cercetărilor psihice, a completat o listă de 500 de cazuri, începând din al şaselea secol d. Hr., în care apar 53 de „efecte incendiare“.

10.16. Familia incendiatoare

„Familia Reenan din golful Plettenberg, Africa de Sud, a fost nevoită să-şi schimbe pentru a doua oară domiciliul din cauza unor incidente ciudate. Conform relatărilor acestei familii, în decursul a trei luni, în jurul lor au izbucnit flăcări de aproximativ 100 de metri. Trăiau în suspans continuu, nu

ştiau niciodată când ia foc un covor, o jucărie, o perdea, un scaun sau un pat. „Şi pe cele două Biblii am observat urme de foc – a explicat dna Reenan. „Urmele erau tot mai vizibile şi se extindeau continuu, iar, într-o zi, ambele cărţi au luat foc, deodată.“ Aceste fenomene au convins familia că se află sub influenţa unor forţe malefice. Şi preotul metodist, Jacobus van Zyl, a ajuns la această concluzie după ce a fost martorul câtorva incendii izbucnite în casa Reenan. Poliţia şi toate instituţiile implicate s-au convins că obiectele luau foc fără niciun motiv aparent, iar analizele şi cercetările efectuate au evidenţiat doar faptul că incendiile nu se datorează substanţelor chimice. Cauza incendiilor va rămâne o enigmă pentru totdeauna.

10.17. Aruncătorul uman de flăcări

Benedetto Supino, un băieţel de 10 ani, poate să incendieze obiecte dacă îşi concentrează privirea asupra lor. Benedetto este fiul unui tâmplar şi locuieşte nu departe de Roma, în staţiunea Fonuia. Este un copil retras, deosebit de inteligent, care se simte stânjenit datorită atenţiei care i se acordă. Incendierile neintenţionate au început în 1982, când, în sala de aşteptare de la stomatologie, revista pe care o citea a luat foc. Într-o dimineaţă, s-a trezit cu patul în flăcări; atunci a suferit mult din cauza rănilor şi arsurilor. Toate aceste întâmplări ciudate l-au speriat: „Nici măcar nu-mi trece prin cap să doresc ca un obiect sau altul să ia foc! Dar ce pot să fac?“ – a întrebat băiatul.

Cana de plastic din mâna unchiului său, Erasmo, a început să ardă când Benedetto şi-a aţintit privirea asupra acesteia. Pe oriunde mergea, luau foc diferite obiecte, mai mici sau mai mari. Paginile cărţilor pe care le răsfoia luau şi ele foc. Acestui fenomen i se asocia şi o activitate electromagnetică ce caracterizează multe cazuri poltergeist. În casa lui Benedetto, toate echipamentele electronice se stricau şi rămâneau în pană de curent. Când băiatul l-a vizitat pe tatăl său la atelier, utilajele s-au oprit şi unele nici n-au mai pornit, iar întreprinderea a cheltuit mai mult de 3000 de lire sterline pentru reparaţii, până când au descoperit legătura dintre băiat şi disfuncţionalităţi. Conform unor martori, mâna băiatului transpira de fiecare dată când se întâmpla ceva ciudat. Benedetto a fost consultat de nenumăraţi medici, iar capacităţile sale au atras atenţia unor oameni de ştiinţă. Dr. Giovanni Ballesio, decanul Facultăţii de Medicină din Roma, a spus următoarele: „Denumirea de «băiat electric» nu i se potriveşte; el nu posedă cu nimic mai multă electricitate decât orice alt om“. Unul dintre profesorii Centrului Medical Social Tiroli, Mario Scuncio, a afirmat că băiatul este perfect normal. Dr. Massinea Inardi, un cercetător renumit, a fost de părere că „băiatul este capabil să-şi exercite forţa agresivă într-un mod deosebit asupra obiectelor din jur“. Familia s-a liniştit doar când episcopul Vincenzo Fagiolo a spus că fenomenul nu este dăunător, dar a atras atenţia asupra faptului că nu e bine ca aceste capacităţi ale băiatului să fie privite ca un miracol. Protectorul lui Benedetto, parapsihologul

dr. Demetrio Crace, şi-a exprimat speranţa că Benedetto îşi va utiliza energiile supranaturale în interesul vindecării şi al cercetărilor, după ce va învăţa să le ţină în frâu.

10.18. Femeia care incendiază din priviri

O clădire dintr-o localitate balneară din sudul Franţei a fost mistuită de flăcări până la temelii, caz care se întâlneşte, adeseori, şi în practica pompierilor şi în dosarele anchetatorilor. Dar, ceea ce uimeşte e faptul că pricina incendiului e de-a dreptul fenomenală. Incidentul l-a lăsat cu gura căscată până şi pe preşedintele companiei de asigurări. Cercetările au fost făcute de o comisie mixtă, din care a făcut parte şi un specialist în fenomene paranormale. Nu-i de crezut, dar incendiul s-a produs dintr-o privire urâtă. Şi a ars un cafe-bar. Anine Melle (28 ani), proprietara localului, spune că era furioasă şi, deodată, totul în jurul ei s-a aprins, începând să ardă. „Eu n-am observat, declară Anine, că în mânia mea sa încins atmosfera, în adevăratul sens al cuvântului.“ Iar soţul ei, Dominique, declară că, atunci când soţia lui e furioasă, pe el îl apucă căldurile. Până la foc, credea că e numai o impresie, acum e convins. Madam Anine recunoaşte că e foarte geloasă şi îi face „muzicuţă“ mereu soţului, şi el tânăr (30 ani). În acea dimineaţă, cearta s-a declanşat de la o tipă blondă cu care el ar fi flirtat. S-au certat soţii în birou, la etajul doi, spiritele s-au încins şi... gata incendiul.

Iniţial s-a presupus că patronii au provocat focul ca să încaseze poliţa de asigurare, dar în apărarea lor s-a aflat reputaţia de oameni serioşi şi cinstiţi, şi, nu în ultimul rând, neseriozitatea justificării unui incendiu dezastruos. Cum îi puteai face să creadă pe oameni că un incendiu poate avea o explicaţie atât de fantastică?

„Ancheta a intrat într-un punct mort, împotmolindu-se, declară Jacques Berjat, specialist în fenomene paranormale. Eu şi colegii mei suntem înclinaţi să dăm crezare soţilor Melle, în timp ce poliţia şi societatea de asigurări cereau confirmarea. Iar Anine, cât nu s-a străduit biata de ea, n-a mai putut repeta isprava, să aprindă un foc din privire.“ Mai târziu, funcţionarii de la asigurări au dobândit o dovadă concretă. Ei i-au anunţat pe soţii Melle, păgubaşii care-şi pierduseră averea în dezastru, că nu vor primi niciun ban, întrucât focul s-a produs din vina lor. Anine s-a înfuriat rău de tot, devenind atât de furioasă încât hârtiile aflate pe biroul societăţii de asigurări s-au aprins, transformându-se în cenuşă.

Talentele incendiare periculoase ale lui Anine au demonstrat suficient că incendiul n-a fost provocat intenţionat, nici nu s-a produs din vreo neglijenţă, ci s-a datorat „focului“... scos pe gură şi nări de stăpâna barului.

Noua poliţă de asigurare încheiată a prevăzut, însă, o nouă clauză: în caz de repetare a incendiului din aceeaşi cauză, societatea nu va mai plăti despăgubiri.

Anine a promis că-şi va reprima, pe viitor, emoţiile, iar, în cazul în care nu-şi va putea stăpâni furia, va ieşi în stradă, unde nu e risc să aprindă ceva.

Soţul însă, prevăzător, a cumpărat o duzină de extinctoare, punând două şi în dormitor. Pentru orice eventualitate... Dacă se supără Anine, când nu e satisfăcută? Şi-şi varsă focul?...

10.19. Ergotismul – o boală bizară

Ţipete frenetice de nebunie umplu aerul. Un bărbat a sărit de la fereastra locuinţei sale, ţipând îngrozit că este un avion în flăcări. O femeie s-a aruncat de la etajul trei al spitalului în care era internată pentru a scăpa de flăcările ce o înghiţeau.

Pe măsură ce această ciudată boală se răspândea în micuţul oraş francez, Pont-St. Esprit, tot mai mulţi oameni încercau să-şi pună capăt zilelor. Unul dintre ei, de pildă, marinar pe un şlep, a început să ţipe: „Mi-a luat capul foc! Am şerpi în burtă!“ Era anul 1951 – data celei mai recente izbucniri din timpurile moderne a oribilei boli numite ergotism. Victimele acestei boli suferă convulsii chinuitoare, halucinaţii, arsuri severe la stomac şi au uneori senzaţia că ard de vii. Multe persoane afectate orbesc sau înnebunesc. Mulţi chiar mor. Nu există niciun remediu al bolii.

În unele cazuri, se formează cangrene care devin atât de severe, încât braţul sau piciorul în cauză cade pur şi simplu. Boala este provocată de o ciupercă otrăvitoare numită ergot, care, în anumite condiţii, infestează culturile de grâu şi secară. Grânele transformate în făină şi apoi în pâine fac ca mii de oameni să cadă victime ale ergotismului. În Evul Mediu, au existat epidemii de ergotism, iar, în secolul al XVIII-lea, au avut loc izbucniri ale bolii în Europa. Oraşe întregi au suferit adevărate agonii.

Boala este cunoscută în special sub numele de „Focul Sfântului Anton“, pentru că cei ce se roagă lui cred că aceasta este singura cale de a obţine alinarea durerilor cauzate de arsurile imaginare. În vremurile noastre, metodele moderne de preparare a pâinii au nimicit ergotismul, scăpând lumea de una dintre cele mai periculoase boli. Şi, în ciuda faptului că, în trecut, ciuperca ergot făcea adevărate ravagii, astăzi ea şi-a găsit un loc în medicina modernă. Un derivat al acesteia, ergotamina, este folosită după naştere pentru prevenirea hemoragiilor.

Ergotamina, împreună cu un alt medicament făcut tot din aceeaşi ciupercă, methysergidul, este, de asemenea, utilizată în tratarea durerilor de cap severe.

În 1943, un om de ştiinţă a înghiţit, în mod accidental, o altă substanţă chimică provenită din ergot şi a început să aibă halucinaţii. În acest fel, a descoperit cel mai puternic drog cunoscut vreodată, cu o puternică acţiune asupra sistemului nervos: Acidul Lysergic Diethylamida, pe scurt, LSD.

10.20. Creierul care scotea fum

Rockhampton, Australia – Barney Donaldson, remarcabilul om al cărui creier fumega pur şi simplu atunci când gândea intens, a murit în mod tragic la vârsta de 42 de ani. Medicii spun că prosperul om de afaceri a suferit grave disfuncţionalităţi ale creierului, din pricina faptului că lucra până noaptea târziu în biroul său de acasă.

„Pavilioanele urechii pacientului s-au blocat şi acest lucru a condus la o acumulare de fum în interiorul craniului“, spune dr. Henry Thomas, neurolog, cel care 1-a tratat pe Donaldson. „Odată ce această presiune a fost creată, creierul domnului Donaldson a fost împins spre craniu, întrerupându-se, astfel, circulaţia sângelui şi oxigenarea.“

Barney Donaldson era unicul om din lume ce suferea de un „sindrom al creierului care arde“. Medicii s-au declarat nedumeriţi de norişorii de fum cu miros dulceag care ieşeau din urechile omului şi niciodată nu au reuşit să dea o explicaţie plauzibilă acelui fenomen.

„Nu se întâmpla niciodată atunci când pacientul era relaxat – totul era clar legat de o activitate cerebrală intensă“, a mai spus dr. Thomas. „Vaporii păreau rezultatul unei anumite forme de combustie.“ Donaldson, căruia afecţiunea sa nu-i provoca nicio durere, avusese această problemă încă din copilărie. Deşi fumul tindea să devină tot mai gros odată cu trecerea anilor; în 1992, starea de sănătate a lui Donaldson părea să fie sub control. „Trebuie să mă păzesc atunci când mă aflu în public, sau când sunt în centrul atenţiei“, spunea el unui reporter. „Trebuie să-mi păstrez mintea golită de orice, adică să nu mă gândesc la nimic serios.“

Donaldson s-a bucurat de succes în activitatea de inginer pe care a avut-o şi, ca o ironie a sorţii, această activitate a fost cauza morţii sale.

„Tata era supus unui mare stres încercând să ne vadă pe toţi cu liceul terminat. Lucra la şase proiecte odată şi asta nu era uşor pentru el“, spune fiul cel mai mare al lui Donaldson, David, în vârstă de 21 de ani.

„Când intrai în biroul lui, încăperea era plină de fum, iar el de-abia se mai vedea.“

Oamenii de ştiinţă studiază rămăşiţele pământeşti ale lui Donaldson pentru a reuşi să înţeleagă cauza acestui bizar sindrom.

10.21. Mersul pe jăratic

Acest fenomen paranormal este recunoscut şi practicat de mii de ani în diverse culturi, dar îşi păstrează o semnificaţie religioasă, probabil, de purificare. Mersul pe foc („fire walking“) este menţionat în cărţile sacre ale omenirii: în Biblie (Cartea lui Daniel), în Vedele hinduşilor, în manuscrisele rămase de la scriitorii romani, Vergiliu şi Strabon.

Diverşi călători au menţionat mersul pe jăratic în cele mai diverse locuri

din lume: Tibet, India, Singapore, America de Sud, Japonia, Noua Zeelandă, Insula Mauritius, Mongolia, Grecia şi Bulgaria.

Cel mai vechi caz de rezistență la ardere este cel menționat în Biblie (Daniel, III). Trei supuşi ai lui Nabucodonosor au fost aruncați în mijlocul unui cuptor încins, ca pedeapsă pentru nesupunerea lor: „Şi, adunându-se satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii şi sfetnicii regelui, au văzut că focul nu pricinuise nicio vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră şi că hainele lor erau neschimbate şi că nici măcar nu miroseau a foc“. Dacă ar fi fost singulară, această relatare n-ar fi fost privită decât ca una dintre miracolele biblice, însă, câteva secole mai târziu, Platon şi Vergiliu au evocat, la rândul lor, oameni ce puteau trece prin flăcări fără să se ardă.

În Evul Mediu, imunitatea la foc a început să fie privită ca un dar divin. Ceva mai târziu, s-a ajuns să se considere că, de vreme ce Judecata Domnului se face prin foc, Inchiziția însăşi putea verifica şi despărți ereticii de credincioşi arzându-i pe rug. Dacă erau nevinovați, atunci ar fi trebuit să scape nevătămați. În 1062, Episcopul de Florența era acuzat de corupție de către Pietro Aldobrandini, considerat de foarte mulți, la acea vreme, un adevărat sfânt. Pentru tranşarea disputei, a fost aleasă proba focului. Pe o lungime de câțiva metri, s-au aşternut pe pământ cărbuni încinşi. De-o parte şi de cealaltă a culoarului de foc s-au aprins două ruguri uriaşe. Aldobrandini a traversat culoarul şi flăcările fără ca hainele să i se aprindă; episcopul, care nu a avut curajul să se supună unei asemenea înfiorătoare experiențe, a trebuit să-şi recunoască vinovăția. În 1215, Consiliul Ecleziastic punea capăt, cel puțin teoretic, acestei practici şi, totuşi, în 1497, reformatorul florentin, Savonarola, acuzat de erezie, a cerut să fie supus Probei Focului pentru a demonstra justețea convingerilor sale. Inutil efort, căci abatele a pierit mistuit de flăcări...

În secolul XVII, cronicarul englez, John Evelyn, a dedicat o amplă lucrare unui „mâncător de foc“, Richardson, pe care îl văzuse demonstrându-şi puterile prin saloanele nobilimii epocii: „Sub ochii noştri, a devorat efectiv cărbuni aprinşi, i-a mestecat şi i-a înghițit. Eu l-am văzut înghițind acele flăcări!“

La sfârşitul aceluiaşi secol, exploratorii ținuturilor îndepărtate făceau alte declarații incredibile. La întoarcerea din Lumea Nouă, în 1637, Paul Lejune a scris un volum întreg despre aventurile sale în ținutul indienilor Huron. „Trebuie să mă credeți, pentru că e vorba de lucruri pe care le-am văzut cu ochii mei“, scrie exploratorul, explicând că indienii Huron vindecau bolnavii tăvălindu-i prin cărbuni încinşi şi că aceştia nu sufereau nicio arsură. Cele mai multe relatări despre imunitatea la foc provin, însă, din Asia: desculți, yoghinii calcă pe tăciuni aprinşi fără să se ardă şi fără să simtă cea mai mică durere. În 1890, patru englezi, printre care şi un medic, dr. Hocken, încercau ei înşişi această experiență, în Polinezia: au trecut prin foc. Spre marea lor uimire, nu au simțit atunci decât „înțepături uşoare“. Declarațiile lor au stârnit controverse printre oamenii de ştiință londonezi, iar disputa s-a adâncit odată cu trecerea anilor,

cei mai mulți dintre cercetătorii cazului susținând că trecerea celor patru prin flăcări fusese prea rapidă şi că nu existase timpul fizic necesar pentru ca trupurile lor să ia foc, sau că, în prealabil, se unseseră cu vreo substanță necunoscută europenilor care le-a permis să nu se ardă şi să nu simtă durerea.

Mersului pe foc i s-a dat şi o denumire ştiințifică, „pirobație", fiind subiect de comunicări ştiințifice sau filme documentare. Prestigioasa revistă americană, *National Geographic,* a dedicat acestui subiect un capitol, în 1963. Mersul pe foc pare să fie legat de simbolurile universale ale focului şi purificării, învingerii fricii, eliberării de sine, inițierii în tainele sfinte. Focul a exercitat totdeauna o fascinație.

În afara filmelor documentare, cei care doresc să asiste la o ceremonie publică de mers pe jăratic o pot face ducându-se de 21 mai, ziua Sfinților Constantin şi Elena în Macedonia (satul Langadhas) sau în satul Kostia din Tracia, Bulgaria. Tradiția spune că, în 1257, biserica închinată acestor sfinți a luat foc, iar câțiva credincioşi au trecut prin foc şi au salvat icoanele. Celor care practică pirobația li se spune în Balcani „anastenarizi", „cei care suspină"; într-adevăr, când merg pe jăratic, ei scot suspine adânci, probabil legate de producerea unei stări de transă autohipnotică. Pretutindeni, mersul pe jăratic este precedat de pregătiri rituale intense, necesare unei autosugestii puternice şi de lungă durată. O echipă ştiințifică italiană a filmat atât pregătirile, cât şi spectacolul propriu-zis. Citățm din raport: cei care merg pe jăraticul încins la 300°C sunt într-un extaz mistic, începe o muzică monotonă, însă, puternic ritmată. Creşterea ritmului coincide cu concentrarea maximă a participanților şi cu dansul pe jăratic executat cu un surâs extatic. ... după spectacol, niciunul dintre participanți nu avea arsuri pe tălpile picioarelor".

La 9 septembrie 1935, Council for Psychical Investigation, sub conducerea cunoscutului investigator al fenomenelor paranormale, Harry Price, a organizat la Londra o demonstrație în public de mers pe jăratic. Comisia de cercetare era compusă din medici, psihologi, farmacologi şi ziarişti. Indianul Kuda Bux a efectuat demonstrația. S-a săpat un şanț de 8 metri lungime, lat de un metru şi adânc de 30 cm, care a fost umplut cu lemne şi cărbune. Indianului i s-au spălat picioarele, iar toată demonstrația a fost filmată şi fotografiată. Atât înainte, cât şi după demonstrație, tălpile picioarelor acestuia aveau temperatura de 34 de grade. Cărbunii încinşi aveau la exterior 430 grade, iar în interior 1400 grade (temperatura de topire a oțelului). După o săptămână, Kuda Bux a repetat aceeaşi demonstrație, comisia negăsind vreo încercare de înşelăciune. Evoluția a fost publică. Cea mai interesantă relatare despre mersul pe jăratic a fost publicată de Norma Lee Browning. Împreună cu o echipă de filmare, ziarista americană s-a deplasat în insula Beqa din arhipelagul Fiji, în nordul Australiei. Echipa americană s-a dus în satul Ndakuimbengga şi a întrebat localnicii când va fi un nou dans pe jăratic. Au aflat că localnicii, care dansează pe cărbuni aprinşi, în marea majoritate bărbați, păstrează un ritual vechi de sute de ani. Cu patru zile înainte de ceremonie, nu mănâncă nuci de cocos şi

nu se ating de femei; soţia lor nu trebuie să fie gravidă. În 1950, unul dintre participanţi şi-a ars picioarele, deoarece nu spusese că soţia era gravidă. Focul a fost aprins la 3.30 A.M., şi, exact la 11.30 A.M., cei 6 participanţi, care stătuseră împreună într-o colibă, au ieşit afară şi s-au plimbat încet pe cărbunii încinşi. Apoi, în acelaşi ritm lent, au mers pe iarba din jur. Ei au stat efectiv pe cărbunii încinşi doar 20 de secunde, suficiente pentru ca un amator să-şi ardă tălpile. Apoi, localnicii, cu ţipete de bucurie, au aruncat în şanţul cu cărbuni carne şi diverse legume, care se acoperă cu pământ. Se dansează, iar carnea se mănâncă de-abia după patru zile de stat pe cărbuni. Echipa americană a examinat tălpile participanţilor şi nu au găsit nicio arsură sau inflamaţie.

După Norma Lee Browning, mersul pe jăratic este real şi efectuat de participanţi care nu sunt în transă hipnotică (ca în alte locuri), ci doar într-un grad înalt de autosugestie. Din cauza formei neregulate a cărbunilor, piciorul nu rămâne mult timp pe acelaşi loc, deci contactul cu suprafaţa încinsă este doar de o secundă. Fenomenul calefacţiei invocat de fizicieni nu se aplică, deoarece umezeala de pe picioare ar fi un factor agravant, permiţând tăciunilor să se lipească de talpă. Nu are loc formarea unui strat protector de vapori de apă, care ar ajuta piciorul, cum a fost invocat tot de fizicieni.

Nu contează nici îngroşarea tălpii picioarelor şi nici greutatea corporală. Indigenii din insula Beqa execută acest dans cam de 3–5 ori în viaţă şi o fac atât pentru demonstrarea bărbăţiei, cât şi... pentru bani. Este necesară o programare prealabilă de două săptămâni. Totul este credinţa că o poţi face şi că nu îţi este frică. Americanul Tolly Burkan a învăţat tehnica şi secretele mersului pe jăratic de la fachirii indieni. El a organizat în California demonstraţii, în care (pentru o taxă adecvată), învaţă pe doritori să meargă pe tăciunii aprinşi. Nici până la ora actuală nu s-a găsit o explicaţie ştiinţifică satisfăcătoare. În orice caz, posibilitatea mersului pe jăratic cu piciorul gol este o demonstraţie reală a capacităţilor uluitoare ale credinţei şi, implicit, ale minţii omeneşti, sfidând toate legile naturale.

Capacitatea oamenilor de a merge cu piciorul gol pe cărbunii aprinşi a fost asemănată cu demonstraţii similare ale unor mediumuri (Douglas Home) sau ale unor yoghini. Participanţii la mers pe jăratic nu au o pregătire îndelungată, ci doar de câteva zile sau chiar ore. Desigur, yoghinii, după antrenamente îndelungate, pot merge oricând pe cărbuni aprinşi, pot dormi la temperaturi scăzute, pot usca cearşafuri ude cu corpul, dar pot realiza şi alte performanţe incredibile, precum modificarea tensiunii, a respiraţiei sau ritmului cardiac. Încă din timpul experienţelor celebre pe câini ale lui Pavlov, s-a observat că, uneori, câinii pot saliva de... plăcere la electroşoc. Şi la oameni, senzaţiile de durere şi plăcere nu sunt chiar diametral opuse.

Un sportiv în timpul competiţiei se poate lovi, dar nu simte durerea din cauza excitaţiei nervoase. Credincioşii fanatici aflaţi în transă se autoflagelează fără a simţi durerea. Tinerii indigeni din diverse culturi, în cursul iniţierii, sunt supuşi la torturi şi cazne, pe care le suportă în stare de transă. Sacrificiile

umane practicate în antichitate la multe popoare (nubieni, asirieni, azteci, incaşi) erau acceptate de victime probabil drogate. După cum s-a demonstrat în cazul unor yoghini, care au acceptat să fie testaţi în condiţii de laborator (francezul Ben-Ghou-Bay), în cursul transei extatice se eliberează endorfine, cu structură chimică asemănătoare morfinei, care pot da o stare de euforie, în pofida unor demonstraţii dureroase (autoflagelare, perforarea limbii). Prin urmare, în anumite condiţii de extaz, durerea poate fi însoţită de plăcere. Mersul pe jăratic este o experienţă a unor oameni normali, fără o pregătire îndelungată, ci doar subiecţi ai unei autosugestii împinse până la autohipnoză, de mobilizare a resurselor încă necunoscute ale corpului şi minţii umane.

În 2001, compania de fast food, Burger King, sucursala din Anglia, sub iniţiativa lui Robert Kallen, a lansat un mers pe jăratic demonstrativ, pentru „cimentarea prieteniei" dintre angajaţi. Fără o pregătire adecvată, cei 100 de participanţi s-au ars zdravăn şi au fost spitalizaţi. Compania a plătit spitalizarea şi a interzis repetarea acestei demonstraţii.

În luna iulie 2004, cel puţin 28 de neo-zeelandezi au ajuns la spital cu arsuri superficiale căpătate în urma unei încercări de a stabili un record mondial la mersul pe cărbuni încinşi. Ceea ce nu ştiau cei 341 de participanţi era că, pentru doborârea recordului nu conta numărul lor, ci distanţa pe care reuşeau să o parcurgă pe cărbunii încinşi, potrivit reprezentanţilor Cărţii Recordurilor.

Un fapt absolut uluitor şi care a rămas un mister este acela că, la persoanele care pot umbla pe jar, hainele lor rămân intacte în acest timp, deşi temperatura depăşeşte 400°C. La Mysore, uniformele muzicanţilor Maharajahului care, în cadrul unei ceremonii, au călcat pe jar cântând, au rămas neatinse. La fel şi hainele portocalii ale unor călugări budişti care au repetat un astfel de ritual. Este deseori citat şi cazul Sfintei Catherina din Seine care rămânea ore în şir în extaz, întinsă pe plita încinsă a cuptorului din bucătăria ei, fără ca măcar hainele să-i ia foc.

Totuşi există un caz de ardere a încălţărilor. Aventura doctorului W. T. Brigham, de la British Museum, este şi mai stranie. Se afla pe insula vulcanică Kona într-o perioadă în care vulcanul dădea semne că va deveni activ. Vrăjitorii insulei au organizat atunci mai multe ceremonii pentru a-l „linişti". Printre acestea se afla şi ceremonia „mersului pe foc". Doctorul Brigham a participat şi el la ceremonie însă a refuzat să-şi scoată ghetele. Mare i-a fost surpriza când a constatat că încălţămintea i-a fost arsă în timp ce picioarele i-au rămas intacte!

Şi acum, să urmărim două cazuri, unul privind recordul mondial de mers pe jar, iar al doilea cu implicaţii juridice.

ı După ce a exersat din practicile esoterice budiste, francezul Antoine Bagady, de 42 de ani, a stabilit recordul mondial de mers pe jar.

Antoine Bagady, un francez de 42 de ani, este biostatistician la Centrul Naţional de Cercetări Ştiinţifice şi, în acelaşi timp, sportiv cu înalte performanţe. Acest cercetător recunoscut este un fost campion de karate care, actualmente, îi antrenează pe aşii acestui sport.

Prin acţiunile sale, Antoine B. demonstrează că spiritul nostru posedă numeroase puteri ascunse.

Fiind cercetător, el s-a supus la diferite experienţe ştiinţifice în laboratoare cu tehnici sofisticate. Verdictul savanţilor este tranşant: „Antoine Bagady împinge limitele rezistenţei corpului uman dincolo de ceea ce este în mod obişnuit admis".

Dar, să vedem ce mărturiseşte Antoine B. despre secretele sale:

„Totul a început în anul 1983, în Japonia, unde am fost trimis cu echipa naţională de karate. Atunci, maestrul Inamura mi-a dezvăluit practicile budiste ale călugărilor lui «Shugendo». (n.r.: în limba română «Shugendo» se poate traduce prin «calea puterilor miraculoase»). Adică TAKISHUGYO – purificarea sub cascadă; MISOGI – purificarea într-un bazin cu apă îngheţată; IWATARI – MATSURI – purificarea prin mers cu picioarele goale pe jar.

Fascinat de forţa mentală pe care o degajă aceşti practicanţi, am încercat să îi imit. Am început prin a practica singur mici hoinăreli pe jar, precum cele efectuate în Japonia, şi am crescut de fiecare dată durata afectată „plimbării". Aşa am reuşit, în luna iunie a anului 1989, să stabilesc recordul mondial înregistrat în *Guiness book of records* – 60 de metri de mers pe un pat de jar, la temperatura de 800°C.

În timpul acestor exerciţii, reuşesc să antrenez fenomene în care mentalul şi fizicul sunt intim legate. Astfel, reuşesc să rămân imobil două ore gol în zăpadă, în timp ce un individ «normal» surprins de o avalanşă pe munte sucombă în mai puţin de o jumătate de oră. Situaţia este şi mai dezastruoasă pentru un naufragiat într-o apă îngheţată, în general, el nu supravieţuieşte mai mult de cinci minute.

În aceste cazuri, nu este vorba doar de efectul fizic al frigului. Influenţă covârşitoare au asupra noastră stresul teribil, panica şi doar instinctul singur este cel care supravieţuieşte. Corpul naufragiatului trimite creierului o scrie de informaţii senzoriale, iar creierul le interpretează: «Voi muri!». Se vor declanşa mecanisme biochimice care conduc la o moarte rapidă. Este citat cazul unui om care, din greşeală, a fost închis într-o cameră frigorifică. A doua zi, a fost găsit mort. Dar sistemul de refrigerare nu funcţiona!

Cum am reuşit să rezist? Printr-o stare meditativă potrivită am acceptat mental situaţia. Pentru că am fost pregătit şi îndeajuns de antrenat, mi-am reglat temperatura corpului prin anumite tehnici respiratorii, în special ventrale. Prin exerciţii care mi-au canalizat concentrarea, am ajuns să nu mă mai gândesc la nimic, nici chiar la ceea ce tocmai simt. Mentalul este cel care are influenţă asupra corpului şi cel care împiedică creierul să îşi piardă cumpătul.

Apariţia frisoanelor marchează momentul în care măsurile de apărare ale corpului încep să cedeze. Cu ajutorul tehnicilor de respirare, întârzii cât mai mult posibil apariţia frisoanelor.

Proba cascadei este, fără îndoială, cea mai teribilă. Este frig (temperatura apei nu depăşeşte 20°C), se aude un zgomot infernal, stropii îţi biciuiesc

pielea. Simți cum te invadează energia nemiloasă a elementelor naturii. Dar, în loc să se lase strivit de această energie, practicantul «Shugendo» va încerca să profite de ea. El contopește mental imaginea sa cu cea a elementelor naturii, printr-o serie de «kata» – posturi, mișcări sau exerciții respiratorii cunoscute de către japonezi din cele mai vechi timpuri.

Mersul pe jar este cel mai spectaculos, dar și cel mai ușor lucru. Destul de mulți așa-ziși «guru» îl folosesc pentru a-și crea un ascendent față de discipolii creduli. Ca să îți reușească exercițiul, trebuie să te folosești de o serie întreagă de trucuri legate de legile fizicii. Este adevărat că jarul atinge 800°C în profunzime dar, la suprafață sunt doar 50–70°C! Când mergi, momentul în care talpa atinge jarul este extrem de scurt; o jumătate de secundă. Dar, atenție! Fără o pregătire prealabilă, să nu riști să practici acest exercițiu! Te poți alege cu arsuri foarte grave, dacă nu știi să îți domini frica. Secretul constă în mobilizarea atenției în altă parte decât asupra fricii și perceperii suferinței. Corpul și creierul uman, adaugă Antoine Bagady, sunt niște uzine biochimice extraordinare, cu resurse nebănuite. Este ceea ce știu de milenii bătrânii maeștri orientali și ceea ce știința modernă confirmă.

Adevăratul scop al acestor exerciții este acela de a ști unde se poate ajunge dacă îți câștigi stăpânirea de sine. Sau cum îți poate fi mai bine în propria piele.“

ι În fiecare an, călugărul indian Parawana Singh, de 38 de ani, distra miile de turiști din zonă, mergând pe un pat de cărbuni aprinși, la un templu de lângă casa lui din Kanpur, India. Soția sa, Chandra, în vârstă de 20 de ani, stătea întotdeauna lângă el pentru a-l sprijini cu zâmbetul său liniștit și cu cuvintele sale de îmbărbătare, atunci când curajul soțului său părea să scadă.

„Ea era punctul de sprijin al lui Singh, ancora care-i ținea sub control teama, atunci când cărbunii încinși păreau că încep să-l înghită”, spune inspectorul Utum Kumar Gupta, de la poliția din Kanpur. „Însă, după o vreme, femeia și-a găsit un alt bărbat și nu a mai fost ca înainte. Ea voia acum să scape de Singh pentru a se putea mărita cu celălalt tip. Planul său de acțiune era diabolic.“

Totul s-a sfârșit luna trecută când Singh a traversat un pat uriaș de cărbuni înroșiți care fumegau, în fața unui autocar plin cu turiști japonezi, care îl priveau și făceau o mulțime de fotografii. Inspectorul Gupta spune că Singh a traversat jumătate din distanță, apoi s-a speriat. „Credeam că este posibil ca niște kerosen folosit la aprinderea cărbunilor să-l fi ars. Ca de obicei în astfel de situații, el s-a uitat la soția sa care stătea în apropiere. Chandra i-a zâmbit, însă, de data aceasta, contrar obiceiului său de a-i spune cuvinte de îmbărbătare, i-a șoptit doar un singur cuvânt: ARZI! Singh a țipat, apoi s-a prăbușit pe cărbuni. A ars în câteva minute atât de tare, încât nu mai putea fi recunoscut“, declara inspectorul.

Poliția spune că se fac demersuri pentru a o acuza pe Chandra Singh de

crimă, deşi procurorul susține că obținerea unei condamnări va fi deosebit de dificilă. „Cum să condamni pe cineva a cărei singură armă a fost numai un cuvânt?“ întreabă un avocat. Poliția, însă, nu a răspuns în niciun fel acestei chestiuni.

10.22. Fulgerele vindecătoare

Reorientând o serie de fenomene fizice cunoscute către interpretări mai complexe, profesorul Bernard Drake, de la National Science Group (California) prezintă, într-un articol publicat de revista *Strange Magazine,* cele mai noi descoperiri pe marginea esenței şi misterelor fulgerului.

Manifestare fizică cercetată ani la rând, acest fenomen era considerat a fi unul dintre punctele care nu mai trebuie puse în discuție. Şi totuşi, studiile demonstrează că fulgerele au influențe uriaşe asupra vieții pe Terra, iar prezența lor este departe de a fi doar una decorativă.

Cele mai puternice trăsnete pot provoca accidente, lucru, de altfel, ştiut. Toată lumea este sfătuită ca, în timpul furtunilor, să nu stea în câmp deschis, să nu atingă (pe cât posibil) obiecte metalice, să nu stea sub stâlpii de înaltă tensiune etc.

Puțini ştiu, însă, că statisticile realizate de către parapsihologii din întreaga lume relevă un aspect cutremurător: cele mai multe şocuri temporale (regresii spontane, viziuni bruşte) sau spațiale (dedublări – desprinderea involuntară a spiritului de trup) se produc în timpul manifestării fulgerelor.

Dedublările, în special, au devenit frecvente. A existat, firește, o aripă a psihologilor care a contestat orice conexiune dintre fulgere şi dedublări, punând totul pe seama unor „scântei patologice“.

Totuşi, mărturii uluitoare vin să sprijine ideea că, uneori, şocul unul fulger (energia stranie degajată de acel tip unic de lumină) poate arunca spiritul în cealaltă emisferă a globului, într-o fracțiune de secundă. În acest timp, trupul rămâne inert (mort din punct de vedere clinic). Spiritul revine lent, abia la sfârşitul furtunii, când tunetele şi fulgerele scad în intensitate.

Să urmărim câteva cazuri care pledează pentru interferența forței fizice a fulgerului cu forța psihică umană, din acest impact născându-se fenomene incredibile, din fericire, unele avantajoase pentru oamenii cu anumite handicapuri:

ι La spitalul „St. Andrew“ din Millstone, Texas, bolnava Helena Doyle (46 de ani) era internată de 15 ani. De fapt, termenul de „bolnavă“ este eufemistic. Helena era considerată „nebună periculoasă, amnezică, irecuperabilă“. Practic, era pierdută. O „moartă vie“. Dar, cum asistența socială este un departament foarte vehement în Statele Unite, ea locuia în clinică, pe banii statului, pe termen nelimitat.

În noaptea de 6–7 septembrie 1995, a început o furtună cumplită. Geamurile

spitalului se trânteau. Câteva s-au spart. Apa şiroia pe pervazuri, infiltrându-se în saloane. Asistentele nu mai făceau faţă solicitărilor. Bolnavii erau şocaţi de intensitatea tunetelor şi fulgerelor. Dincolo de toate, strigătele isterice ale Helenei înnebuneau personalul medical.

I s-au injectat sedative. Stupoare: pentru prima dată în 15 ani, Helena nu reacţiona la tratament. Medicii erau şocaţi. După câteva ezitări, au mărit doza. Nimic. Nicio reacţie. Erau, cu toţii, speriaţi.

Directorul spitalului a crezut că pacienta intrase în ultima fază a bolii. Dar, când toată lumea aştepta ca Helena să se stingă din viaţă, aceasta şi-a revenit brusc. O însănătoşire spectaculoasă, incredibilă. În clipa în care un fulger foarte puternic a luminat cerul, Helena a ieşit din criză şi, cu palmele pe tâmple, a întrebat, pe un ton liniştit: „Unde sunt?“

Acesta a fost pragul reîntoarcerii. I s-a explicat că avusese un accident, cu 15 ani în urmă. Şi-a amintit, apoi, totul. Tot ceea ce uitase în acest răstimp. A fost solicitată să rememoreze momentul de şoc, în care şi-a revenit. De fiecare dată, ea spunea aceleaşi lucruri:

„Umblam prin tunele negre. Vedeam monştri şi cineva îmi spunea că oamenii sunt răi. Atunci, uram oamenii şi strigam întruna. Nu ştiam dacă sunt om sau animal. Apoi, brusc, a venit o lumină. Un fulger. Mi-a purificat creierul şi mi-am adus aminte totul. Am revenit. Dumnezeu a trimis acest fulger. Era LUMINA, sursa vieţii în Univers.“

·Edin Robinson rămăsese orb şi parţial surd în urma unei lovituri la cap cauzată de un accident de circulaţie, în 1971. Situaţia a durat până în 1980, când bătrânul de 62 de ani a fost lovit de un fulger în curtea casei sale din Maine, Portland. Robinson a fost trântit la pământ, unde a rămas în stare de inconştienţă douăzeci de minute. Pantofii cu talpă de cauciuc i-au salvat viaţa. Însă în dimineaţa următoare, a descoperit că-i revenise vederea şi că auzea perfect fără aparatul auditiv, care fusese carbonizat de fulger.

ı Un român, orb şi el, a avut parte de o soartă benefică asemănătoare.

„Mi-am pierdut vederea la 21 de ani, când am căzut de pe o scară pe care urcasem ca să fac nişte reparaţii la faţada casei. Scara s-a dezechilibrat brusc şi eu am fost aruncat la sol, unde m-am lovit cu capul de o piatră, de fapt, un bolovan în toată regula. Am leşinat pe loc, iar când m-am trezit nu mai vedeam nimic – orbisem! Medicii au spus atunci că a fost afectat nervul optic şi că nu mai au ce să-mi facă.“

Declaraţia aparţine domnului Mircea Constantinescu din Turnu-Severin, care, cu 10 ani în urmă, a orbit complet. Deşi credea că toată viaţa va trăi în întuneric, iată că M.C. a fost vindecat printr-un miracol. „Ceea ce s-a petrecut cu două luni în urmă a fost o minune şi nimeni nu mă va putea convinge vreodată de contrariu. Numai Dumnezeu m-a ajutat să văd din nou lumina soarelui.“ Astfel, dl Constantinescu relatează că, pe la începutul lunii iunie, s-a deplasat cu maşina unui prieten – un Oltcit – spre Capitală – unde trebuia

să stea trei zile. „Când am plecat de acasă, ştiu că mi s-a spus că vremea era senină şi, de altfel, se simţea şi un început de caniculă. Pe drum, însă, am simţit că se stârneşte un vânt uşor, pentru ca apoi, brusc, să izbucnească furtuna. Cum stăteam liniştit pe bancheta din spate a autoturismului cu geamul deschis şi inhalând aerul umed de la ploaie, am simţit, deodată, o arsură atroce în creştetul capului. Aceasta a fost însoţită de o bubuitură teribilă şi o durere groaznică pe care am simţit-o în ceafă."

Mult mai târziu, domnul Constantinescu avea să afle ce se petrecuse de fapt. Iată ce declară Radu Sfârlea, şoferul Oltcit-ului şi prietenul domnului Constantinescu: „Conduceam atent pentru că ploaia bătea tare în parbriz şi farurile erau pe faza scurtă. Am văzut în oglinda retrovizoare un fulger puternic care a luminat brusc în dreapta sensului de mers. Apoi un alt fulger – care a luminat tot orizontul – a intrat parcă pe geamul maşinii. Totul a durat – zic eu – câteva miimi de secundă. După care mi-am auzit amicul ţipând de durere." Şoferul mărturiseşte că, de emoţie, mâinile au început să îi tremure pe volan şi habar n-are cum a reuşit să parcheze la marginea şoselei. „M-am repezit să văd ce se-ntâmplase şi l-am găsit pe Mircea zăcând fără vlagă în maşină. Smucindu-l cu putere de umeri, acesta a deschis ochii mari. Atunci s-a auzit un alt strigăt puternic: Te văd! Te văd! a ţipat M.C."

Domnul Radu Sfârlea relatează că acel moment impresionant nu o să-l uite niciodată, bunul său prieten părând că înnebunise de atâta fericire. „Mă strângea în braţe ca un apucat şi urla ca un bezmetic. Nu-l interesa că avea o arsură destul de gravă." Când îşi aminteşte acea clipă, M.C. îşi face cu evlavie cruce şi afirmă că fulgerul care i-a redat vederea a fost o minune divină. „Probabil, Dumnezeu s-a îndurat de suferinţa mea şi mi-a arătat că puterea Lui n-are limite! "

ι James Harris, de 61 ani, a trăit o experienţă similară în timp ce-şi făcea plimbarea de dimineaţă, în Dayton, Kentucky. A fost lovit în cap de un fulger şi aruncat cu faţa la pământ. Când, după câteva minute, şi-a recăpătat cunoştinţa, a descoperit că micul radio pe care-l purtase sub şapcă era făcut bucăţele, la fel ca şapca. Fulgerul i-a pârlit părul şi i-a rupt maxilarul în două locuri. I-a trecut prin cap, i-a străbătut corpul şi a ieşit prin glezna piciorului stâng, unde are un semn de arsură. În ciuda chinuitoarei experienţe, Harris spune: „Vederea mea e mai bună".

ι Povestea lui Mary Clamser este şi mai interesantă. Femeia în vârstă de 42 de ani, suferind de scleroză multiplă, a putut să meargă pentru prima dată după douăzeci şi trei de ani, în 1994, când casa ei din Oklahoma City a fost lovită de fulger.

Asta s-a întâmplat în timp ce, după un duş, încerca să se aşeze în căruciorul ei de invalidă. Se ţinea de braţele de metal şi avea piciorul susţinut de tije, când a fost străbătută de fulger.

ı Vasile Panait, din Râmnicu Vâlcea, este o adevărată minune a naturii. Existența lui nu s-a deosebit prin nimic de una absolut banală până în urmă cu câteva luni când, la vârsta de 45 de ani, a devenit cu adevărat celebru.

În acea dimineață, o vecină l-a visat pe Sile în flăcări şi a venit la el la poartă să-i spună „să ai grijă cum umbli şi pe unde, că te-am visat rău, maică, se făcea că mergeai pe stradă şi ai luat, deodată, foc şi urlai şi te zbăteai, da' nimeni nu venea să te ajute...“ Vasile Panait a râs de vecină şi şi-a spus în gând că „asta a înnebunit“; doar nu era să creadă în toate tâmpeniile. Ba chiar a comentat amuzat evenimentul împreună cu nevastă-sa.

Dar vecina a avut dreptate. După terminarea serviciului, Sile Panait a ieşit cu colegii „la una mică“. Nimeni nu ştie ce l-a apucat atunci când, după ce s-au golit patru sticle de rom în trei inşi, să se ridice brusc de la masă, râzând zgomotos, să iasă în plină ploaie şi să se învârtă în loc ca un titirez. Colegii de serviciu i-au zis „Intră, dracu', înapoi în cârciumă, că, ce dracu'! doar n-ai înnebunit...“. Dar nu au apucat să termine, căci o lumină orbitoare, ivită chiar deasupra capului celui care dansa şi juca singur în ploaie, cuprins de o frenezie fără precedent, i-a făcut să amuțească.

La scurt timp, s-a auzit şi bubuitura, atât de puternică încât era cât pe ce să-i asurzească pe toți cei prezenți la acea oră în cârciumă. L-au văzut apoi pe Sile Panait întins la pământ; din trupul lui ieşea un fum gros. „Săriți, bă, l-a lovit fulgeru'!“ – a răcnit cineva. Cârciumarul a ieşit afară în fugă, ținând în mână o lopată, şi a început să arunce în neştire pământ peste cel căzut. Nimeni nu credea că victima va reuşi să supraviețuiască. Dar Sile Panait a avut zile, cum se spune în popor. După circa un sfert de oră, s-a ridicat, a dat la o parte grămada de pământ care-l acoperea şi s-a uitat în jur: „Ce vă holbați aşa la mine? Haideți înapoi în cârciumă să bem, că era să mor, dracu'“. Bineînțeles că a ajuns acasă pe trei cărări şi iar a avut scandal cu nevastă-sa, căreia i-a povestit ce i se întâmplase. Femeia s-a speriat atât de tare, încât a scăpat din mână fierul de călcat încins direct pe brațul drept al bărbatului. „Aoleo, te-am ars...“ – a strigat ea terorizată. Dar Vasile Panait i-a mărturisit că nu simțise nimic. A fost prima oară când a putut constata că devenise imun la arsuri. Mai târziu, nevastă-sa l-a surprins de câteva ori lipindu-şi palmele şi chiar obrazul de fierul încins, fără să simtă, pare-se, absolut nimic.

„Simt aşa, ca nişte furnicături plăcute“, a mărturisit, ulterior, Vasile unui medic. Toți cei care l-au consultat s-au arătat uimiți de faptul că, după ce scăpase ca prin minune cu viață atunci când fusese trăsnit, acum devenise imun la tot ce însemna foc sau sursă puternică de căldură. Ca să-şi uimească vecinii, Vasile Panait a început să facă demonstrații în bucătărie. Aprindea cele două ochiuri ale aragazului şi-şi ținea mâinile în flăcările albastre oricât de mult timp; pielea nici nu i se încălzea măcar, iar lui experimentul îi provoca o senzație agreabilă. Ca să se amuze, a început să facă demonstrații în curte, unde făcea un foc mare, după care lua cărbunii aprinşi în mână şi îi strângea, suflând de câteva ori spre ei. Nimeni nu poate explica ce stă la baza acestei rezistențe uluitoare la foc.

10.23. Combustia spontană

Combustia spontană este unul dintre fenomenele cele mai ciudate existente în natură, la graniţa dintre normal şi paranormal, astfel încât enciclopediile de parapsihologie îl citează doar fragmentar. Fenomenul de combustie spontană nu este menţionat în cărţile sacre ale omenirii; primul caz consemnat în istorie este cel al contesei Cornelia Bandi, care, la 4 aprilie 1731, la vârsta de 62 de ani, se bucura de o sănătate perfectă. A doua zi după o cină cu preotul din Verona, camerista găseşte din contesă doar o parte din craniu şi ambele picioare, un lichid galben, uleios, şi câteva bucăţi de os. Covorul, cearşafurile, care erau inflamabile, nu au ars. Din lipsă de probe, autorităţile au clasat dosarul, considerat inexplicabil. Nefiind cazul unui om oarecare, presa din acel timp a dat amploare acestei ciudăţenii, astfel că scriitorul englez Charles Dickens l-a menţionat în romanul *Bleak House* (Casa umbrelor), publicat în 1853. De-a lungul timpului, autorităţile din Anglia, SUA şi Franţa au înregistrat câteva zeci de cazuri de combustie spontană care au avut loc în secolele XIX şi XX, deci în vremuri când se făceau anchete poliţieneşti, care utilizau metode ştiinţifice, cu înregistrări fotografice şi care beneficiau de investigaţii particulare, reporterices̨ti.

În 1930, într-o casă modestă din suburbiile Londrei, se descoperea cadavrul unei bătrâne. Ciudăţenia consta tocmai în faptul că Mary Wilkins fusese victima unui incendiu, însă, cum de-i arseseră numai picioarele, braţul drept, o parte din faţă şi părul, fără ca fotoliul în care a fost găsit cadavrul să fi luat foc, sau măcar ghemul de lână pe care victima îl ţinuse în poală? Fusta bătrânei era parţial carbonizată, însă croşeta şi ghemul scăpaseră absolut neatinse.

Tot în Anglia, în comitatul Sussex, a fost descoperit, ceva mai târziu, cadavrul unei bătrâne a cărei moarte fusese la fel de stranie. Când luase foc, victima era întinsă pe pat, însă, dacă din ea mai rămăseseră doar oasele calcinate, cearşafurile şi perna pe care îşi sprijinise capul erau absolut intacte!

„British Medical Journal“ relatează un alt caz la fel de ciudat. Alertată de vecini, poliţia a pătruns în casa unui bătrân care locuia singur. După fumul gros ce ieşea pe lângă tocurile ferestrelor, se presupunea că omului i se făcuse rău şi nu-şi dăduse seama că izbucnise incendiul. În casă, însă, poliţiştii au mai descoperit doar o grămadă piramidală de oase înnegrite de fum şi un craniu, aşezate pe podea, în imediata apropiere a unui scaun. Ţesutul moale al victimei fusese complet ars şi, totuşi o pătură de lână aflată la un metru distanţă nici măcar nu mirosea a ars, darămite să fi luat foc...

Cadavrul unui militar de carieră a fost găsit într-un depozit londonez. Omul părea să fi suferit arsuri uşoare pe suprafaţa corpului, însă, la încheieturi, unde carnea arsese aproape în întregime, ieşeau la iveală oasele calcinate. La autopsie, s-a descoperit că omul avea intestinele carbonizate. Cazul este încă o enigmă, ţinându-se cont de faptul că trupul neînsufleţit fusese găsit sprijinit comod de o grămadă de paie care nici măcar nu fuseseră acoperite de funingine.

Era seara zilei de l iulie a anului 1957. În portul St. Petersburg din Florida, unde locuia Mary Reeser, arşiţa de peste zi nu se domolise, deşi se simţea în aer apropierea furtunii. Pe la ora 9.00 seara, proprietara casei unde locuia doamna Reeser a intrat să-i ureze „noapte bună". Şi-a găsit chiriaşa într-o rochie de casă, stând într-un fotoliu şi fumând. Avea să fie pentru ultima oară când a fost văzută în viaţă.

A doua zi dimineaţă, pe la era 8.00, doamna Carpenter, proprietăreasa, care nu mai avusese somn încă din zori din cauza unui miros persistent de ars, a descoperit că micuţa clanţă a uşii de la camera chiriaşei sale frigea. Metalul broaştei părea să se fi topit din cauza căldurii, iar uşa se dovedea imposibil de deschis. După ce a strigat, încercând s-o facă pe Mary Reeser să se trezească, femeia a chemat doi vecini s-o ajute să spargă uşa, cu gândul că se întâmplase ceva grav. După ce au spart uşa, ochilor lor uimiţi li s-a înfăţişat o imagine de coşmar. În centrul încăperii, într-un cerc cu diametrul de 1,20 metri înnegrit de funingine, zăceau câteva arcuri din fostul fotoliu, scheletul metalic al unui lampadar, precum şi părţi din fosta locatară: „O bucăţică de pânză arsă agăţată de un fragment dintr-o coloană vertebrală, craniul, care din cauza flăcărilor şi a temperaturii se micşorase, ajungând de dimensiunile unei mingiuţe, o bucată dintr-un picior încălţat cu un papuc de satin negru şi câteva smocuri de păr carbonizat". Niciodată combustia spontană nu a acţionat atât de total şi atât de impresionant.

Căldura nu reuşise decât să deformeze firele electrice, să modifice forma unui lighean de plastic şi să îngălbenească frunzele unei plante, fără, însă, ca flăcările să afecteze în vreun fel ghiveciul de lemn sau alte obiecte inflamabile din încăpere. Toate suprafeţele de sticlă erau acoperite de un fel de grăsime gălbuie, urât mirositoare, până la o înălţime de 1,20 metri. Dincolo de această limită, în sus, apartamentul era intact cu excepţia chiriaşei, a lampadarului şi a fotoliului pe care stătuse. De asemenea, peretele din spatele fotoliului şi un teanc de ziare aflate pe podea în imediata sa apropiere scăpaseră neatinse. Căldura ucigaşă pare-se că avusese o formă cilindrică cu diametrul bazei şi înălţimea de 1,20 metri.

Distrugerea aproape totală a trupului doamnei Reeser, faptul că obiectele din jur au scăpat în mare parte neatinse de flăcări – toate conduc la ideea de combustie spontană. Dar chiar şi în acest caz, e cu neputinţă de găsit o explicaţie pentru neobişnuita reducere a dimensiunilor craniului victimei.

Ancheta a reunit experţi ai FBI-ului, medici, specialişti în incendii şi chiar meteorologi, însă concluziile la care s-a ajuns nu sunt nici pe departe satisfăcătoare. Ideea generală a fost că doamna Reeser adormise în fotoliu cu ţigara aprinsă în mână. De la ţigară îi luaseră foc hainele, flăcările propagându-se spre fotoliu şi lampadar. Totul este contrazis, însă, de datele concrete; astfel, pentru ca oasele să fie transformate în cenuşă, temperatura trebuie să fi ajuns la 1650 de grade Celsius, ceea ce nu s-ar fi întâmplat doar prin arderea hainelor doamnei Reeser sau a fotoliului. Pe de altă parte, un incendiu de amploare

care să fi atins o asemenea temperatură ar fi determinat, fără îndoială, arderea întregii case. Nimeni nu a putut găsi vreo explicaţie, detectivul Cass Burgess, unul dintre cei ce au participat la anchetă, declarând în public: „Cazul rămâne deschis. Suntem puşi în imposibilitatea de a găsi o cauză logică a morţii doamnei Reeser."

Se cunoaşte chiar o zi record, 7 aprilie 1958, în care s-au înregistrat trei astfel de decese în locuri despărţite de sute de kilometri. Primul a avut loc la bordul vasului *Ulrich,* care naviga de-a lungul coastelor Irlandei şi în care cârmaciul a fost găsit doar ca o cenuşă, fără să se declanşeze vreun incendiu. În aceeaşi zi, şoferul unui camion, George Tumer, este găsit sub forma unei grămezi de cenuşă în cabina maşinii răsturnate în şanţ, rezervorul fiind plin cu benzină. Al treilea caz a avut loc în localitatea Nimegue din Olanda; William TenBuick a fost găsit ars în interiorul maşinii răsturnate, care nu a luat foc, deşi rezervorul era plin cu benzină. Se menţionează cazuri şi mai ciudate, în care unii oameni au supravieţuit sau au fost martori:

– la 12 noiembrie 1974, Jack Angel, din Georgia, SUA se trezeşte din pat cu o arsură gravă pe un braţ, deşi pijamaua şi cearşafurile erau intacte. A trebuit ca braţul să-i fie amputat.
– profesorul Kramer, de la Universitatea din Nashville, în timp ce nota datele meteorologice, a simţit o arsură la un picior din cauza unei flăcări de aproximativ 2 cm, pe care a reuşit să o stingă, rămânând, însă cu o arsură de gradul II, greu de vindecat.

În 1979 şi 1982, au fost înregistrate depoziţii ale unor martori ai combustiei spontane. Astfel, John Wright, din Londra, a observat flăcări ieşind din corpul mamei sale, Vivienne, pe care le-a stins. A doua zi, acest foc a izbucnit din nou şi fiul ei a reuşit să o scape. În ambele ocazii, bătrâna nu dădea semne de durere. În 1982, tot la Londra, Jeannie Saffin, o bolnavă mintal în vârstă de 62 ani, în timp ce stătea în bucătărie, a fost înconjurată brusc de o vâlvătaie de flăcări, fără să ţipe de durere. Soţul şi ginerele au reuşit cu greu să stingă focul care ieşea din trupul ei, fără să afecteze obiectele din jur. Ulterior, a decedat la spital. Jack Stacey, pompier englez, a fost chemat la o casă veche din care ieşea fum. Intrând într-o cameră a văzut că flăcările şi fumul ieşeau din abdomenul unui bărbat.

Într-un alt caz, în raportul poliţiei se menţionează faptul că soţii Kumpel de-abia terminaseră masa, când Connie i-a spus bărbatului său că nu se simte bine şi că „îi ardea pielea". „Atunci, omul i-a adus o pungă cu gheaţă şi a rugat-o să se aşeze comod în fotoliu", afirmă unul dintre investigatorii cazului. Crezând-o în siguranţă şi pe cale de a-şi reveni, George Kumpel s-a întors în bucătărie pentru a-şi lua o bere. În acel moment, a simţit miros de ars şi şi-a văzut nevasta arzând ca o torţă vie.

„N-a putut face nimic pentru a o salva. S-a întâmplat în câteva secunde, după care tot ce-a mai rămas din Connie a fost o grămăjoară de cenuşă", declară acelaşi anchetator. Uimitor, însă, fotoliul şi punga de gheaţă au rămas întregi, pe ele neexistând nicio urmă de arsură.

Cincinnati, Ohio – Experții încearcă să înțeleagă ce anume a determinat combustia spontană a unui cadavru, care, ulterior, a aprins casa celui decedat, făcând-o să ardă până în temelii! Pompierii au afirmat că trupul neînsuflețit al lui Alfred Bleigurt, în vârstă de 87 de ani, a izbucnit în flăcări în timp ce familia sa aştepta salvarea. Anchetatorii nu au reuşit să explice acest ciudat fenomen, pe care l-au numit neoficial „un caz de combustie spontană".

„A avut o moarte uşoară, în somn", declară Edward Bleigurt (52 ani), fiul mai mic al celui decedat. „A fost bolnav şi a suferit câteva luni. Ştiam cu toții că sfârşitul nu este departe, dar niciodată nu ne-am aşteptat la aşa ceva.

I-am lăsat trupul pe pat şi l-am acoperit. Cam la zece minute după ce am chemat doctorul, ne-am adunat în dormitor cu toții pentru a spune o ultimă rugăciune; atunci cadavrul a explodat brusc. S-a auzit un zgomot puternic, iar el a ars pur şi simplu. Apoi, flăcările s-au întins, aprinzând păturile şi cearşafurile."

Edward locuia în aceeaşi casă cu tatăl său, soția, fiul şi soția acestuia. Membrii familiei Bleigurt au încercat în zadar să potolească focul şi, în cele din urmă, s-au văzut nevoiți să cheme pompierii. Dar, când aceştia au sosit, casa cu cele patru dormitoare se transformase deja într-un morman de cenuşă.

Pompierii au confirmat, ulterior, că în casă existaseră surse de incendiu – teancuri de ziare, cârpe uleioase, rețea electrică supraîncărcată etc. – dar nimic din toate acestea nu explică originea focului. „Cârpele uleioase şi ziarele au ajutat focul să se răspândească şi să se întețească", a declarat purtătorul de cuvânt al departamentului pompierilor. „Dar ce anume a provocat explozia, rămâne în continuare un mister."

Daily Telegraph relata, de curând, cazul ciudat al unui şofer care a murit ars într-o maşină rămasă intactă; ofițerii anchetatori şi numeroşii trecători care au asistat ca martori la eveniment au declarat că şoferul era efectiv carbonizat, fără ca nimic din jur să fi ars. Rezervorul era plin cu benzină, portierele se deschideau şi se închideau cu uşurință, nimic nu părea să fi suferit vreo stricăciune, deşi, în interiorul maşinii, temperatura depăşea 1600 de grade Celsius. Procurorul însărcinat cu descoperirea cauzelor straniului incendiu, se încheia articolul din *Daily Telegraph,* afirmă că este incapabil să soluționeze cazul.

Şi în România se pare că a existat un asemenea caz, la începutul secolului XX. Domnul Radu Dumitru Tețea este medic la una dintre marile policlinici bucureştene. El provine dintr-o familie care, de patru generații, şi-a pus cunoştințele şi experiența în slujba ştiinței ce încearcă să aline suferința şi să îndepărteze bolile. Astfel, R.D.T. este nepotul unui medic strălucit care, între 1890 şi 1917, la Curtea de Argeş, a salvat nenumărate vieți; el se află în posesia însemnărilor pe care bunicul său, Iancu Neculai Tețea, le-a făcut, legate de zeci de cazuri urmărite cu profesionalism de-a lungul a 24 de ani.

Printre ele, Radu a găsit bizara descriere a simptomelor unei bolnave cu totul şi cu totul aparte. Suferinda se numea Alexandrina Ranetti şi, după câte se poate deduce, provenea dintr-o veche familie boierească. Povestea Alexandrinei

a început în vara anului 1901, când fata, în vârstă de 15 ani, a hotărât să fugă cu marea sa iubire, un tânăr ucenic în arta picturii bisericeşti. Cei ce porniseră pe urmele lor i-au ajuns tocmai la Târgovişte, iar fata a fost smulsă de lângă iubitul său. Zile în şir, Alexandrina a refuzat să iasă din camera ei şi să comunice chiar şi cu cele mai dragi rude. Lacrimile fetei nu păreau să contenească vreodată. Atunci, a fost chemat în ajutor doctorul Teţea, părinţii sperând că acesta va putea ameliora cumva starea tinerei. Cu toate eforturile medicului, Alexandrina se îneca cu fiecare zi într-o adâncă tristeţe. „Un medic de suflet, şi nu de trup, i-ar fi trebuit duducăi", nota conştiincios bunicul lui Radu.

La sugestia acestuia, părinţii fetei au încercat să aducă în casă mai mulţi pretendenţi, pe care tânăra, însă, nici nu a dorit să-i vadă. Într-o zi, tatăl Alexandrinei s-a hotărât să pună capăt penibilei situaţii şi i-a cerut fetei să rupă toate legăturile cu trecutul, acceptând un tânăr peţitor bucureştean. Discuţia a degenerat repede, ţipetele devenind din ce în ce mai acute de ambele părţi. Iancu Neculai Teţea scrie că „era ca o avalanşă, niciunul nu putea fi oprit; din clipă în clipă, aşteptam explozia". Explozia pe care o aştepta doctorul Teţea s-a produs, într-adevăr, însă a depăşit orice închipuire. „La început, eram sigur că mi se pare, dar fumul nu putea fi negat" – notează dr. Teţea. „Din palmele Alexandrinei ieşea pur şi simplu fum. Niciunei minţi omeneşti nu-i venea uşor să accepte acest lucru, însă camera se umplea încet de un miros înecăcios. Chiar şi tânăra îşi privea uimită mâinile. Era un coşmar! Apoi a venit lovitura de graţie: flăcări liliputane au început să joace pe trupul gingaş al tinerei Ranetti." Sub ochii uimiţi ai părinţilor, fata a fost, în scurt timp, cuprinsă de ucigaşe limbi de foc. Medicul a fost primul care s-a dezmeticit şi a aruncat pături peste trupul care se chircea de durere. „Atunci mi-au sărit în ajutor şi stăpânii casei şi am reuşit să stingem flăcările. Cu toate că nimănui nu-i venea să creadă ceea ce se întâmplase, rănile de pe corpul tinerei erau dovezi de netăgăduit." Iancu Neculai Teţea a îngrijit-o pe fată şi, după puţin timp, pielea şi-a regăsit elasticitatea tinereţii, şi chiar starea sufletească a tinerei s-a îmbunătăţit simţitor. „Cred că-şi găsise arma prin care putea ţine la depărtare pretenţiile familiei" – scrie, atent la deosebitul caz pe care îl trata, dr. Teţea. Se pare că, de atunci, apariţia unui pretendent era un motiv destul de prielnic pentru ca Alexandrina să ia foc.

Însemnările bunicului lui Radu D.T. mai consemnează faptul că, în 1903, după patru astfel de crize, pentru că în târg începuse să se creadă ca „fata lui Ranetti nu mai e întreagă", familia a hotărât să plece în Italia. Dr. Teţea scrisese pe atunci că se îndoieşte că undeva în această lume ştiinţa omenească va şti să o elibereze pe Alexandrina de chinurile unui blestem cu siguranţă demonic.

Pe lângă scriitori celebri ca Ch. Dickens, Herbert Molville sau Arthur Clarke, fenomenul combustiei spontane a făcut obiectul unei cărţi cum este *Les Feux Meurtrieres* (Focurile ucigătoare), de Jean Pierre Fabre. Într-o monografie recentă, dedicată combustiei spontane, criminologii francezi estimau că, în Franţa, se produc astfel de incidente cam o dată pe an. Prin analiza mai

multor cazuri de acest fel s-au dedus câteva concluzii: cazurile sunt mai frecvente la femei decât la bărbați (74%); mai frecvente la persoanele în vârstă și la cele corpolente; psihicul subiecților este dominat de stări depresive, viața lor este singuratică și par a nu mai avea țeluri; autocombustiile se petrece în încăperi închise, în care se află o sursă de lumină și substanțe inflamabile; sunt mai frecvente în anotimpul rece și îndeosebi în zonele nordice; în cele mai multe cazuri în locul corpului se găsește un lichid (mâzgă) galben, uleios, urât mirositor; se găsesc doar picioarele sau mâini parțial arse; restul oaselor sunt calcinate, sugerând temperaturi de peste 700 grade Celsius; cea mai ciudată este lipsa de propagare a combustiei, deoarece covoarele, hainele sau mobila din cameră sunt neatinse, deși sunt puternic inflamabile.

Încercându-se explicarea acestui fenomen, în decursul anilor s-a publicat o lungă listă de ipoteze, care încep cu focul sacru de tip Kundalilini, spirite malefice, poltergeist și altele. S-au efectuat, de către medici englezi, experimente pe porci. După aceștia, combustia spontană este un caz particular al arderii unor corpuri într-un spațiu închis, astfel că focul arde înăbușit ore îndelungate, iar grăsimea devine combustibilul de bază, ca la lumânare. Se ating temperaturi de peste 700°, dar local, suficiente ca după șase ore să calcineze și oasele.

Grăsimea umană arde la 250°C, dar o lumânare arde și la 25°C. Temperatura locală ar permite o ardere completă, rămânând acel reziduu uleios, obținut și de experimentatorii menționați. Criticile sunt numeroase și se bazează pe procentul de apă de aproximativ 70% al omului, pe temperaturile din crematoriu, unde sunt necesare peste 1000° pentru calcinarea oaselor; în plus, ipoteza fitilului nu explică de unde apare scânteia, flacăra. Cum cazurile de CS sunt rarisime, se pot invoca și unele devieri ale căilor biochimice de metabolizare. Martorii au afirmat că din corpul victimelor cu CS ieșea o flacără albastră, atribuită hidrogenului. Acest element poate proveni din disocierea apei (H_2O), dar sunt necesare temperaturi foarte înalte, în schimb, tot cu o flacără albastră arde și metanul (CH4). Rumegătoarele (oi și vaci) produc o cantitate uriașă de metan, rezultat din procesele de fermentare a vegetalelor în stomac. Și omul, în mod normal, produce o cantitate foarte mică din acest gaz, eliberat în intestine.

O altă ipoteză emisă a fost cea a acumulării, în mușchii inactivi, a unor cantități mari de vitamina B10 (substanță asemănătoare nitroglicerinei), dar și ipoteze mai ciudate precum „îmbibarea“ alcoolică, fulgerul globular, intervenția OZN-urilor sau a extratereștrilor.

În pofida tuturor acestor supoziții, combustia spontană a rămas un fenomen inexplicabil, dar extrem de spectaculos.

10.24. A dat Nero ordin să fie incendiată Roma?

În zorii zilei de 19 iulie a anului 64 d. Hr., cel mai mare oraș al lumii, Roma, a fost cuprins de flăcările unui incendiu pustiitor. Au pierit zeci de mii de oameni (bătrâni, femei și copii, mai ales). Alte mii de sclavi trimiși sub

ameninţare în flăcări, pentru a salva bunurile stăpânilor, au murit şi ei. Imaginea oraşului era atât de înfricoşătoare, încât ea a rămas în amintirea oamenilor până în ziua de azi. Flăcările au fost stinse, în întregime, de-abia după patru zile de eforturi supraomeneşti. Nici până astăzi nu s-a lămurit originea sinistrului. S-a spus că Roma a fost incendiată din ordinul împăratului Nero, stăpânul de atunci al Imperiului Roman; ideea a prins, ba chiar a făcut o frumoasă carieră. Aşa a devenit Nero cel mai mare piroman din istorie. A fost, însă, cu adevărat aşa? Istoricii moderni s-au aplecat cu atenţie asupra „Dosarului Nero“. Rezultatele au fost cu adevărat surprinzătoare, ducându-i într-o direcţie cu totul şi cu totul neaşteptată: reabilitarea lui Nero.

Alain Decaux, unul dintre renumiţii istorici francezi, a deschis o anchetă serioasă privitoare la „inculpatul“ Nero. El descoperă că în ceea ce priveşte incendiul Romei din anul 64, nu există niciun fel de probe privind autorul (sau autorii). Trupele romane de poliţie, arcaşii alutieni (sau Jandarmeria Imperială) nu au reuşit, în urma cercetărilor, să stabilească în mod clar ce a stat la originea incendiului. Observaţia lor că, în oraş, casele erau în proporţie de trei pătrimi din lemn uscat, care a antrenat incendiul, este una corectă.

Pe de altă parte, Alain Decaux constată că învinuirile directe la adresa împăratului sunt extrem de puţine şi lipsite de probe. Ele aparţin numai câtorva autori ai epocii: Pliniu cel Bătrân, Suetonius şi Tacit, personalităţi ale Romei de atunci, care (culmea!) nu-i erau ostile Cezarului Nero. În schimb, istoricii ostili domniei neroniene, precum Marţial, Pausanias ori primii istorici creştini (Nero i-a prigonit pe creştini), precum Ioan Gură de Aur, Lactaniu, Tertulian şi Clement, nu îi aduc împăratului niciun fel de acuză în privinţa arderii Romei. Acest lucru nu este posibil, decât în măsura în care zvonurile, cum că împăratul a dat foc urbei, erau doar... zvonuri şi nimic mai mult.

Conform unor acuzatori antici, Nero a împiedicat stingerea incendiului şi, de pe terasa palatului său, ar fi privit cuprins de admiraţie flăcările care năruiau cartiere întregi, spunând că în felul acesta putea relata mai realist în viitoarea sa operă, căderea şi arderea Troiei. O afirmaţie falsă, pentru că, în momentul izbucnirii incendiului, Nero se afla departe de Roma, la reşedinţa sa de vară de la Antium. Mai mult decât atât, imediat ce a fost înştiinţat, el a luat toate măsurile de stingere a focului. A alarmat Garnizoana Romei şi a dat ordin de mobilizare a legiunilor din apropierea Capitalei. A trimis imediat emisari care să-i organizeze pe locuitorii săraci ai Romei, în rândul cărora (atenţie!) împăratul era foarte popular (simpatia acestora faţă de Nero nu s-a schimbat nici după moartea lui).

Din „Dosarul Nero“ nu trebuie omis un alt aspect. În sinistru, au fost transformate în ruine nu numai vechiul for roman, ci şi palatele lui Nero (chiar palatul său de reşedinţă). Oricât de excentric ar fi fost, nu era aşa de nebun încât să dea foc propriei averi imperiale.

Ce a fost, atunci, la mijloc? O calomnie? Făcută cu ce scop? Pentru a vedea acest lucru, să mai întoarcem o filă la dosar. Să vedem din alt unghi personalitatea lui Nero.

Nero a urcat pe tron la vârsta de 17 ani, ajutat fiind de mama sa, Agrippina, care l-a otrăvit pe soţul său, împăratul Claudius (numit aşa pentru că era şchiop). Consiliat îndeaproape de Seneca, Nero a refuzat titlul de „părinte al patriei“, oferit cu entuziasm de un senat servil, care nu putea găsi nicio justificare credibilă acestui demers.

La încoronare, în discursul ţinut, Nero a subliniat că vrea să impună în imperiu concordia şi bunăstarea şi se pare că vorbea sincer. Suferea atunci când i se aduceau listele cu condamnaţii la moarte, pentru a fi semnate şi exclama în asemenea momente: „O, ce bine ar fi să nu ştiu să citesc şi să scriu!“

A fost acuzat de grafomanie şi megalomanie, dar însuşi Suetonius a recunoscut, în cercuri restrânse, că Nero era un om de o rară inteligentă şi dovedea un neobişnuit talent în versificaţie. Pe de altă parte, tânărul împărat era un admirator declarat al marilor scriitori contemporani şi clasici, cunoştea literatura elenă şi vorbea limba greacă la perfecţie, având, totodată, incontestabile priceperi în domeniul arhitecturii.

Trei principale crime i se pun în cârcă lui Nero: uciderea lui Seneca, uciderea mamei sale, Agrippina, şi uciderea propriului său frate, Britannicus. Se cere însă o reconsiderare a faptelor. Mai întâi, Seneca nu a fost ucis, ci s-a sinucis. El era filosof şi pentru el viaţa şi moartea erau faţetele aceleaşi monede. Trebuie subliniat că Seneca se implicase prea mult în politică, fiind o prezenţă permanentă în culisele acesteia (unde se trăgeau serios sforile), lucru extrem de periculos la acea vreme, într-o curte unde intriga mortală era la ordinea zilei. Sfârşitul Agrippinei, ucigaşă versată, care se dorea „omul din umbră“ în politica imperială era şi el, întrucâtva, previzibil. Rămâne un mare semn de întrebare moartea lui Britannicus. Decaux este de părere că Nero ar trebui scos de sub bănuială. Niciunul dintre marii istorici ai vremii nu-l acuză de uciderea fratelui său vitreg. De-abia după 50 de ani, Suetoniu pune această moarte pe seama lui Nero. Reconstituind, însă, faptele, descoperim că Britannicus a murit imediat după participarea la un ospăţ, unde fusese invitatul personal al lui Nero. Din descrierea morţii lui rezultă că a fost otrăvit cu o substanţă deosebit de toxică, otravă care i-a curmat viaţa rapid, nu fără a-i provoca, însă, chinuri cumplite. Era atât de prost Nero ca să-şi cheme fratele la ospăţ şi să-l otrăvească aşa, aproape în public, în văzul întregii lumi? Şi de ce să folosească o otravă violentă şi cu efect aproape instantaneu, în locul uneia cu efect întârziat, care ar fi simulat o maladie naturală a celui otrăvit în aşa fel încât lumea să creadă că el murise de o boală?

Se proceda aşa în asemenea cazuri? Şi, ultima întrebare: ce motiv ar fi avut Nero să-şi ucidă fratele? Era în culmea puterii, nu-i contesta nimeni domnia, iar Britannicus nu avea de gând să-i uzurpe tronul.

Semnalând aceste aspecte, istoricii nu pot aduce, totodată, argumente pentru scoaterea definitivă a lui Nero din cercul bănuiţilor. Etern urmărit în timp, Nero s-a aflat demult la masa zeilor şi numai lor le-a putut povesti cine a dat foc Romei şi cine l-a ucis pe Britannicus.

11. APARI□II □I DISPARI□II MISTERIOASE

11.1. Un mare iniţiat antic dispare în timpul procesului

Apolonius s-a născut în secolul I, anul 4 î.e.n., în localitatea Tyana (sau Thiana), Cappadocia şi a dovedit de mic aptitudini deosebite pentru învăţătură. Avea 16 ani când a fost admis în templul lui Esculap, care avea rangul unei facultăţi de astăzi, prin depunerea jurământului pitagoreean. În scurtă vreme, el a cucerit admiraţia profesorilor săi şi a asimilat cunoştinţele acestora, fiind nevoit să plece în Antiohia, într-un templu închinat lui Apollo, pentru a-şi continua studiile.

De la un preot bătrân, Apolonius află traseul pe care îl străbătuse Pitagora în călătoria lui către India. Urmându-i exemplul, pleacă şi el în Orient. A fost întâmpinat şi apreciat ca un mare învăţat. În fiecare localitate i se acordau onoruri deosebite şi era rugat să-şi întârzie şederea. Se spune că a fost acceptat şi în legendara Shambala. Călătoria lui a durat aproape şase ani şi, când a revenit la Roma, era cel mai preţuit dintre învăţaţi.

Renumele său a stârnit invidia tiranului Domitian, împăratul de atunci al Romei, care s-a grăbit să-l acuze de conspiraţie. Nici nu putea fi vorba de aşa ceva, dar ceea ce Apolonius făcuse într-adevăr, era foarte supărător: îl criticase vehement, în public, pe dictator, şi îi comentase abuzurile şi crimele.

La proces, după ce acuzatorii şi-au desfăşurat atacurile calomnioase, Apolonius i s-a adresat lui Domitian direct:

„Poţi să faci ce vrei cu trupul meu, dar nu şi cu sufletul meu... Şi, dacă mă gândesc bine, nici cu trupul!“ a spus el; aproape imediat a fost înconjurat de o flăcăruie albastră şi a dispărut.

Când s-a produs această „minune“, Apolonius avea 85 de ani.

El a reapărut în localitatea sa natală, Tyana, dar oficialităţile imperiale nu l-au mai deranjat niciodată.

Avea 100 de ani, în anul 96 e.n., când, în timp ce ţinea o prelegere studenţilor săi, a căzut în transă, fără niciun motiv aparent şi a prevestit, cu lux de mănunte, ca un martor ocular, scena asasinării, la Roma, a împăratului Domitian, care avea loc chiar atunci. Abia după câteva zile, curierii oficiali au adus vestea şi au confirmat clarviziunea sa.

Apolonius este cel care a îngropat, în toată Europa, vestitele talismane energetice, care aveau rolul să-i ajute pe locuitorii cetăţilor respective să înfrunte evenimentele viitoare care le erau hărăzite. Talismanele lui Apolonius sunt nişte pietre preţioase: safire, smaralde sau aquamarine, neprelucrate, pe care Apolonius le-a adus, conform legendei, din Shambala.

11.2. „Olandezul zburător“ – un mister de patru secole

Legenda „Olandezului Zburător“ se ţese pe la începutul secolului al XVII-lea. În 1602, o expediţie a negustorilor din Hoorn descoperă, la capătul austral al Americii, o nouă rută posibilă, prin strâmtoarea Magellan, spre mult căutatele „insule de piper şi scorţişoară“. Din acest moment, olandezii vor naviga prin unele zone din Oceanul Indian.

În această perioadă, primele nave-fantomă sunt semnalate în apropiere de Capul Bunei Speranţe. Relatările despre apariţia acestor vase se răspândesc cu repeziciune şi instalează panica în sufletele navigatorilor.

Navigatorul Cunnar Eruikszoom relata, în 1639: „Goeleta noastră se afla ancorată de şapte zile la numai câteva mile de Cap. Şapte zile de când încetase să mai bată vântul. Pânzele zăceau moi, vlăguite, ca şi aerul din jur, care părea încremenit pentru totdeauna. Se înserase. Mă aflam la prova, privind spre uscat. Adulmecam aerul ca un ogar, sperând să simt o cât de slabă adiere. Deodată – nu-mi venea să-mi cred ochilor! – apare un bric cu toate pânzele deschise. Un bric negru, aşa mi s-a părut, negru ca smoala, înainta cu iuţeală, împins de o forţă nevăzută. Suflul Necuratului, fiindcă ce altceva ar putea fi, atâta vreme cât noi rămâneam nemişcaţi, cu velele pleoştite?“

În scurtă vreme, legenda vasului-fantomă era transmisă cu înfrigurare de către navigatorii din Atlantic şi Oceanul Indian, prin toate porturile în care se opreau.

În sec. al XVII-lea, relatările despre apariţia „Olandezului zburător“ se amplifică. În jurul Capului Hoorn, o zonă cunoscută pentru cumplitele sale furtuni cauzate de vânturile antarctice intersectate cu cele din Atlantic, umbra stranie a vasului-fantomă se face remarcată. Numai în 1899, în această zonă, dispar 39 de corăbii.

Puţinii supravieţuitori povestesc tulburaţi despre o corabie cu pânze negre, care apăruse, înainte de momentul naufragiului, pentru a dispărea, apoi, la fel de repede.

În apropiere de Capul Hoorn, pe coasta de sud a Ţării de Foc, există o stâncă ascuţită care, văzută de departe, mai ales în timpul nopţii, pare o navă în agonia scufundării. Dacă mai este şi ceaţă, această iluzie se instalează şi mai repede. Nenumărate corăbii, în încercarea de a salva presupusul vas aflat în primejdie, s-au zdrobit de această stâncă, găsindu-şi sfârşitul pe fundul oceanului. Aşa s-a scufundat un vas norvegian, *Servita,* unul olandez, *Batavia,* şi unul italian, *Corona d'Italia.*

Au trecut câteva decenii până când acest loc aducător de nenorociri a fost însemnat pe hărţile maritime, cu observaţia „stâncă cu înfăţişare înşelătoare a unei nave pe cale să se scufunde“.

Potrivit unor izvoare olandeze, „Olandezul zburător“ e căpitanul Barrent Fokke, un corăbier devenit celebru în sec. al XVII-lea pentru performanţa de

a străbate ruta Amsterdam-Batavia (actuala Jakarta), ocolind Capul Bunei Speranțe, în numai două luni. Pentru că izbutea să facă acest lucru de două ori pe an, s-a spus despre el că încheiase un pact cu diavolul. Când, dintr-una din călătorii, Fokke nu s-a mai întors, concluzia trasă a fost că el a fost blestemat să rătăcească neîncetat pe mare.

O altă variantă a apărut în secolul al XIX-lea. Ea îl vizează pe Van Decken care, într-o călătorie pe mările Asiei Orientale, a fost cuprins, împreună cu întregul său echipaj, de o epidemie necunoscută. Ca urmare, autoritățile porturilor îi interzic lui Van Decken debarcarea, condamnându-l la a rătăci veşnic pe mări. Numele eroului rătăcitor este când Van Decken, când Van Falkenburg, când Van Steaten. Un destin implacabil îl va condamna pe erou, oricum s-ar numi, la o eternă înstrăinare...

De ce „Olandezul zburător“?

Cum s-ar fi putut numi altfel o ambarcațiune, în condițiile în care ea era semnalată, în acelaşi timp, în locuri diferite?

Căpitanul de cursă lungă, Owen, este martorul unui astfel de fenomen tulburător. Iată ce scrie în raportul său: „Candria, o navă cu două catarge, s-a ivit pe neaşteptate, la mai puțin de un sfert de milă de noi. Apariția ei a stârnit o adâncă uimire, întrucât oamenii de veghe nu îi semnalaseră apropierea. Era senin. Nici urmă de ceață. Nu se putea explica în niciun fel cum se apropiase vasul într-atât de noi, fără să-l fi observat cineva. Gabierul se jura pe toți sfinții că se ivise ca printr-o vrăjitorie, într-un loc unde până atunci nu se zbătuseră decât valurile. Corabia se apropia de noi cu toate velele înălțate. Pe puntea ei, se aflau numeroşi marinari ce-şi vedeau în tihnă de treburi; câțiva se pregăteau să lanseze o barcă la apă. M-am gândit că vor să ne facă o vizită. Eram gata să dau porunci pentru a fi primiți cum se cuvine, când, deodată, corabia se topi parcă, în aerul limpede. Dispăru într-o clipă; ca o lumânare care se stingea în bătaia unui vânt puternic. Apariția şi dispariția fulgerătoare a navei necunoscute a vârât spaima în oamenii mei, care socoteau că întâlnirea cu năluca prevestea mari nenorociri. Mai mult ca sigur, spuneau ei, ne-am încrucişat drumul cu vasul piază-rea al „Olandezului zburător“.

Căpitanul Owen a încercat să-şi liniştească echipajul, spunând că el descifrase numele vasului; era vorba de fregata *Barracouta.* Dar, ceea ce avea să dea naştere la o şi mai încrâncenată panică, avea să fie faptul că, la data aceea, *Barracouta* fusese văzută în apropierea Capului Hoorn, deci, la distanța de 550 de km!

Un fenomen asemănător s-a produs, în 1904, în timpul războiului ruso-japonez. Flota amiralului Rodjestwenski, care naviga spre mările din Extremul Orient, în timp ce se afla în largul Mării Baltice, este martora unei întâmplări deosebit de stranii.

În noapte, se profilează siluetele unor nave cu pânzele întunecate, care se

apropiau în poziție de luptă. Crezând că este vorba despre submarinele japoneze, bateriile flotei ruse dezlănțuie atacul. În primele ceasuri ale dimineții, echipajul condus de amiralul Rodjestwenski avea să-şi dea seama că, de fapt, distruseseră modestele ambarcațiuni ale unor pescari norvegieni. Misterul acestei grave confuzii nu s-a dezlegat nici până astăzi.

În dimineața lui 26 martie 1933, în largul coastelor Terrei Nova, se lăsase o ceață de nepătruns. În seara aceleaşi zile, s-a dezlănțuit o furtună apocaliptică. Ca o măsură de protecție, căpitanul cargoului *Sickby* ordonase să se lanseze, la intervale scurte, semnale sonore de alertă. În pofida acestor precauții, *Sickby* a fost la un pas de a se ciocni de o altă navă, ivită din neguri. Cei de la comandă au avut timp să vadă numele vasului apărut din furtună. Era vorba de *Wyer Sargent,* un vapor din Liverpool care, în urma unui incendiu declanşat în sala maşinilor, fusese părăsit de echipaj, în urmă cu patru ani, adică în 1928.

După un an şi jumătate, pe când *Sickby* naviga în apropiere de golful Chesapeacke, la orizont a apărut o navă fără pavilion; era *Wyer Sargent.* La vremea aceea, se împliniseră cinci ani de când acest vas fusese părăsit de echipaj.

Ziarele vremii vorbesc despre epave flotante. Un caz interesant este relatat de echipajul vasului *Federico Catalin.* Vasul naviga în largul Atlanticului, mergând spre portul american Montevideo. Într-o noapte luminată de lună plină, în fața navei apare un cuter cu catargele rupte şi velele sfâşiate. Căpitanul Lijak dă ordin să se coboare o şalupă cu câțiva oameni care să urce la bordul cuterului, pentru a vedea dacă mai pot salva ceva. Şalupa nu apucă să se deplaseze şi vasul misterios dispare, scufundându-se.

A doua zi dimineață, la mai puțin de 300 de metri, cuterul scufundat în timpul nopții plutea paralel cu *Federico Catalin.* Căpitanul Lijak trimite, din nou, o şalupă. Când cei câțiva marinari trimişi în recunoaştere pe straniul vas ajung la bordul acestuia, constată că nu există nicio urmă de viață. Se poate, în sfârşit, descifra numele cuterului: *Thor*. Ulterior, s-a aflat că această ambarcațiune eşuase cu şapte ani în urmă.

Un caz similar este semnalat în 1938, de echipajul vasului *Ursa Mare,* când este văzut apărând şi apoi dispărând bricul-fantomă *Aurora* – un vas englez dispărut, cu întreg echipajul, din primăvara anului 1927, deci, cu 11 ani în urmă.

Iată cum o legendă străbate secolele. Cât adevăr există nu s-a putut elucida până în zilele noastre. Cum, şi astăzi, nenumărate ambarcațiuni dispar fără nicio urmă, legenda „Olandezul zburător“ continuă să existe...

11.3. Ocolul trăsurii…

În 1809, Anglia a căutat să convingă Austria să urmeze confederația împotriva lui Napoleon Bonaparte. Benjamin Banthurst, un diplomat genial, în vârstă de numai 25 de ani, renumit în afacerile externe, a plecat la Viena pentru a comunica Austriei intenția englezilor de a porni un atac împotriva francezilor, care ocupaseră

Spania, atac la care Austria s-a aliat cu Anglia. Pentru austrieci aceasta s-a dovedit, însă, o afacere proastă: Napoleon a fost victorios la Wagram, pe malul Dunării, iar Austria a fost forţată să cedeze din teritorii.

Banthurst a început să se îndrepte spre casă prin Germania. Pe data de 25 noiembrie, călătorind sub numele de Koch şi pozând drept un comerciant bogat, el, secretarul său şi un valet s-au oprit la un han din Perleberg. Un martor de la han a spus că părea foarte nervos. I-a cerut comandantului gărzii locale să-i asigure paza armată împotriva unor misterioşi urmăritori – probabil, agenţi ai lui Napoleon.

Seara, când trăsura se pregătea să plece, Banthurst a dat ocol cailor, în mijlocul străzii pustii... şi a dispărut! Valetul său, care era cu bagajele în spatele trăsurii, a coborât imediat şi s-a uitat pe fiecare parte a trăsurii, dar l-a văzut doar pe vizitiul care înhăma caii. Secretarul său, care stătea în uşa hanului pentru a plăti nota, nu l-a văzut întorcându-se. Soldaţii de pază, care se găseau la ambele capete ale străzii, nu văzuseră pe absolut nimeni trecând.

Autorităţile au căutat mai întâi în han şi apoi prin tot oraşul. Ministerul Afacerilor Externe britanice a primit o negaţie de la Napoleon cum că agenţii săi ar fi fost implicaţi în această misterioasă dispariţie. Zvonurile despre Banthurst sunt multe; că ar fi fugit pe mare, că ar fi fost omorât şi jefuit etc., dar tot ceea ce se ştie precis despre el este rezumat în cuvintele lui Charles Fort, neobositul colecţionar de evenimente stranii: „Aflat sub permanentă observaţie, el a mers pe partea cealaltă a trăsurii cu cai şi a dispărut“.

11.4. Visul libertăţii

Rutina monotonă a locatarilor din închisoarea prusacă din Weichselmunde a fost, în mod surprinzător, întreruptă, în 1815. Un valet, numit Diderici, închis pentru că se substituise stăpânului său după ce acesta murise în urma unei crize de inimă, mergea târându-şi cu greutate lanţurile prin curtea închisorii, în obişnuita plimbare zilnică, în rând cu alţi prizonieri aflaţi în faţa şi în spatele său. Dintr-odată, Diderici a dispărut! Ceea ce relatează gărzile şi ceilalţi întemniţaţi este uluitor: Diderici a devenit invizibil, iar lanţurile de la mâini şi de la picioare i-au căzut. Nu s-a mai auzit niciodată nimic despre el. Această întâmplare a însemnat realizarea concretă a visului de libertate al oricărui prizonier!

11.5. Călugărul ţar?

Ţarul Alexandru I al Rusiei, în vârstă de 47 de ani, a murit pe data de 19 noiembrie 1825. Când vestea morţii sale a ajuns în capitală, o parte din trupele de la St. Petersburg s-au răzvrătit împotriva succesorului său, Nicolae. Revolta a fost repede înăbuşită, dar „decembriştii“ au devenit eroii liberalilor ruşi în timpul asprei domnii a ţarului Nicolae.

Deoarece puterea lui Nicolae a fost contestată încă de la începutul domniei sale, au început să se răspândească zvonurile cum că țarul Alexandru nu a murit, ci a abdicat pentru a duce o viață de călugăr. Departe, în est, la Tomsk, a apărut un călugăr numit Fedor Kuzmici, despre care localnicii spuneau că este chiar Alexandru Romanov. Pe patul de moarte, în 1864, el a spus: „Numai Dumnezeu ştie numele meu adevărat". În următorul an, pentru a curma zvonurile, Alexandru al II-lea, nepotul lui Alexandru I, a deschis coşciugul unchiului său, dar acesta era gol! Mormântul a mai fost deschis, în 1926, şi, de asemenea, a fost găsit gol!

11.6. Expeditorul… dispare, scrisorile rămân

Dispariția judecătorului Curții Supreme din New York, Joseph F. Crater, a fost foarte cunoscută la vremea respectivă, dar puțini au fost aceia care au realizat că un predecesor al său a dispărut, chiar mai misterios decât Crater, 100 de ani mai devreme.

John Lansing a luptat în Revoluția Americană şi a servit ca legislator, maior de Albany şi Cancelar de Stat. Din 1790 până în 1801, el a fost la Curtea Supremă din New York. Timp de ani de zile, a făcut parte dintr-un grup politic format în jurul bogatei familii Clinton, dar pe care a jignit-o refuzând să devină guvernator, aşa cum i se ceruse. El a rămas cancelar până la retragerea sa, în 1815, apoi a devenit consultant la Universitatea de Stat şi consultant de afaceri al Colegiului Columbia. În această perioadă, a locuit la un hotel din New York. În seara de 12 decembrie 1829, a ieşit să pună câteva scrisori la poştă, scrisori care trebuiau să prindă vaporul de noapte de la Huston către Albany, şi, de atunci, nu a mai fost văzut niciodată.

Cercetările au fost foarte minuțioase, deoarece Lansing era una dintre cele mai cunoscute personalități ale vieții publice de atunci. Bărbatul de 75 de ani a dispărut într-o noapte de iarnă atât de straniu, de parcă n-ar fi trăit niciodată.

11.7. Oceanul răpitor

Nava germană *Hermania* a fost descoperită pe coasta engleză a Cornwall-ului, în 1849; vasul încă mai naviga, dar echipajul şi stăpânii săi dispăruseră fără să lase vreo urmă. Au fost cu toții măturați peste bord de valul unei furtuni? Au abandonat vasul? Au fost... răpiți?

11.8. Dispariții stranii

Este, oare, posibil ca unii oameni să dispară imediat din raza vizuală, încetând să mai existe?

Orion Williamson era un fermier din apropiere de Selma, Alabama. Într-o zi de iulie, în 1854, s-a ridicat de pe scaunul din veranda casei sale şi a mers

de-a lungul câmpului, pentru a-şi aduce caii de la păscut. Soția şi copilul său îl priveau, de pe verandă, iar, în partea cealaltă a câmpului, doi vecini călăreau spre el. Înainte de a se întâlni, Williamson a dispărut.

Martorii au cutreierat şi chiar au răscolit câmpul, dar nu au găsit nicio groapă şi nicio urmă a lui Williamson. Au venit oamenii din oraş să-l caute, dar nimic. Au venit, de asemenea, ziarişti, printre ei fiind şi tânărul Ambrose Bierce, care a descris incidentul în povestirea *Dificultatea traversării câmpului.*

Pe data de 23 septembrie 1880, o dispariție de genul celei a lui Williamson s-a repetat: David Lang, un fermier care locuia în apropiere de Gallatin, Tennessee, străbătea liniştit câmpul din fața casei sale şi a dispărut chiar de sub privirile nedumerite şi apoi îngrozite ale soției sale. Dispariția sa a fost confirmată şi de doi vizitatori care tocmai veneau la ei (judecătorul August Peck, din Gallatin şi cumnatul acestuia), care îl văzuseră pe Lang din trăsura lor. Cercetarea amănunțită a câmpului a arătat, şi de această dată, că nu existau gropi sau subterane ascunse.

Povestea lui Lang a fost relatată de nepoata sa şi devenită celebră mulți ani mai târziu, apărând în revista *Destin,* în 1953.

Un al treilea fermier, Isac Martin, din Salem, Virginia, traversa şi el un câmp şi a dispărut, după cum anunța ziarul *New York Sun,* din 25 aprilie 1885. Nu se ştie dacă l-a văzut cineva dispărând.

O călătorie nocturnă după apă, pare să fie la fel de hazardată şi de riscantă ca şi traversarea câmpului, după cum am văzut în cele trei povestiri.

În noiembrie 1878, un băiat de 16 ani, Charles Ashmore, din Quincy, Illinois, a ieşit cu o căldare de apă, noaptea. Pentru că nu s-a mai întors, după câteva minute, tatăl şi sora sau au plecat să-l caute. Ei au descoperit urmele clare ale picioarelor sale, în zăpadă, conducând până la jumătatea drumului, unde se opreau brusc.

În noaptea de Crăciun, din 1909, băiatul de 11 ani Oliver Laoch, din Salt Bend, Indiana, a ieşit să ia apă, a strigat după ajutor şi a dispărut.

În noaptea de Crăciun, şi tot în 1909, un alt băiat de 11 ani, Oliver Thomas, din Rhaynder, Walles, de asemenea, a ieşit în curte pentru a lua apă şi a fost auzit țipând îngrozit: „Ajutor! Ajutor! M-au prins!“ Urmele sale se sfârşeau în apropierea fântânii.

La toate aceste stranii dispariții, niciodată nu s-a găsit o explicație.

11.9. Compasul călător

Vasul *James B. Chester,* era, de asemenea, în condiții bune de navigare, când a fost găsit în mijlocul Atlanticului, pe data de 28 februarie 1855. Compasul şi hărțile navei dispăruseră, odată cu orice urmă de viață.

11.10. Rosalia sau salvarea fantomelor

Pe data de 6 noiembrie 1860, la Londra, ziarul *Times* a publicat această mărturie a unui corespondent din Bahamas:

„Un vas francez mare, care naviga de la Hamburg la Havana, a fost găsit, de către una din navele de coastă, plutind în derivă, fără echipaj... Încărcătura, compusă din vinuri, fructe, mătăsuri etc., era intactă. Actele căpitanului erau în siguranță, la locul stabilit. Singurele ființe vii de la bord erau nişte animale, o pisică, câteva găini şi mai mulți canari, toate pe jumătate moarte de foame. Vasul, care trebuie să fi fost părăsit doar de câteva ore, conținea multe pachete cu diferite bunuri pe adresa diferiților comercianți din Havana. Nava era foarte mare, construită recent, în perfectă stare de funcționare şi se numea *Rosalie.* Nu a mai fost găsit niciunul dintre membrii echipajului şi niciunul dintre pasageri."

Cercetări în analele firmei de asigurări Lloyd's din Londra au revelat fapte care păreau, la prima vedere, confuze: arhivele descriu vasul *Rosalie* care mergea de la Hamburg la Havana, străbătând canalul Bahama, pe data de 3 august. Cei de la bordul navei au fost prinşi de o furtună, iar în ziua de 17 august a aceluiaşi an (1860), vasul *Rosalie* intra în Nassau, salvat de alte vapoare.

Totuşi, pe *Rosalie,* în 6 noiembrie, animalele de la bord, chiar dacă erau foarte flămânde, încă mai trăiau! De ce căpitanul nu a luat cu el actele vaporului când a plecat? De ce vestea sosirii pasagerilor salvați pe data de 17 august nu a fost o veste importantă în Nassau, căci nu se mai ştia nimic? Care au fost „circumstanțele curioase" la care fac aluzie analele firmei de asigurări, când se menționează salvarea vasului *Rosalie*?

Întrebările au rămas fără răspuns.

11.11. *Muntele* dispărut

Muntele de Fier, este numele unui vas care naviga pe râul Mississippi, având mai mult de 60 de metri lungime. El remorca barje încărcate cu bumbac şi melasă, şi plecase, în iunie 1872, din Vicksburg. Mai târziu, barjele au fost văzute cum erau duse de curent în josul fluviului; s-a constatat că funia de remorcare fusese tăiată şi nu ruptă.

Muntele de Fier nu a mai fost, însă, văzut niciodată şi, de altfel, nici vreunul dintre cei 52 de pasageri ai săi. Nicio urmă sau rămăşiță din vapor nu a mai fost găsită după aceea.

11.12. Mary Celeste şi-a ridicat echipajul la ceruri?

Pe data de 4 decembrie 1872, brigantina *Mary Celeste* a fost descoperită pustie în estul insulelor Azore, navigând în derivă. Căpitanul Benjamin Briggs,

soţia sa, Sarah, şi fiica lor în vârstă de doi ani, Sophia, împreună cu cei şapte membri ai echipajului, dispăruseră.

Vasul luase apă. Dar în zonă nu fusese niciun uragan!

De-a lungul anilor, au fost avansate multe „explicaţii veridice“, mai multe persoane pretinzând că sunt supravieţuitori ai echipajului de pe *Mary Celeste.*

Cazul brigantinei *Mary Celeste* este, deja, un recunoscut mister nautic. O ultimă notă ce adânceşte enigma este scrisoarea lui Briggs către mama lui: „Vasul nostru este un frumos trimerier. Sper că vom naviga bine, dar, pentru că nu am mai fost până acum niciodată cu el, nu pot spune cum va naviga şi dacă nu vom avea surprize.“

11.13. Cizmarul împiedicat

În 1873, cizmarul englez James Worson a acceptat pariul făcut cu prietenul său să fugă din oraşul lor, Leamington Spa până la Coventry, şi înapoi, o distanţă de aproximativ 25 de kilometri. El a început să alerge, iar trei dintre prietenii lor îl urmau într-o trăsură. După ce făcuse mai mulţi kilometri, mişcându-se încă uşor, cizmarul se împiedică, apoi căzu şi... dispăru!

Cei trei bărbaţi au intrat în panică, ştiind că nu există nicio explicaţie raţională la ceea ce tocmai văzuseră. Când au renunţat să-l mai caute, s-au întors la Leamington Spa şi au declarat la poliţie ce se întâmplase.

În ciuda prelungitelor interogatorii, ei nu au putut adăuga nimic la simpla poveste, dar nici nu au putut să retracteze vreo parte din ea.

Worson era acolo, alergând la câţiva metri înaintea lor, după care, dintr-odată, a dispărut.

11.14. Poliţist complice la crimă

Sfatul părintesc „să nu accepţi niciodată dulciuri de la străini“ se dovedeşte a fi încă o dată valabil. Drept mărturie stă şi senzaţionala răpire, din iulie 1874, a lui Charlie Ross, fiul de patru ani al unui bogat om de afaceri din Germantown, Pennsylvania.

Charlie şi fratele său de 6şase ani, Walter, au fost lăsaţi să se joace în apropierea drumului din faţa casei. În timpul ultimelor două săptămâni, doi străini, într-o trăsură, opreau, adesea, să vorbească cu ei şi să le ofere dulciuri.

Apoi, pe l iulie, ei s-au oferit să-i ducă pe băieţi în Philadelphia, ca să-şi cumpere artificii, pentru Ziua Independenţei. În oraş, ei l-au trimis pe Walter într-un magazin cu 25 de cenţi, o sumă foarte mare în acea perioadă, pentru un băieţel de şase ani. Când Walter a ieşit din magazin, trăsura, cei doi bărbaţi şi Charlie dispăruseră.

Două zile mai târziu, tatăl băiatului, Christian K. Ross, a primit o notă scrisă agramat şi greu lizibilă: „... să nu crezi că detectivii pot să-l ia de la noi – o să auzi de noi în câteva zile.“

Curând, răpitorii au venit şi au cerut 20 000 de dolari, dar încercarea de a stabili o întâlnire pentru a face schimbul, a eşuat.

Poliția din New York City a identificat scrisul de mână ca fiind al lui William Mosher, un hoț de pe docuri, dar, înainte de a-l prinde pe Mosher şi pe complicele său, Joseph Douglas, aceştia au fost implicați într-o ambuscadă în Bey Ridge, New York.

Mosher a murit, Douglas a supraviețuit un interval de timp destul de lung pentru a se confesa, dar a pretins că doar Mosher ştia unde este Charlie. Micul Walter Ross i-a identificat pe cei doi bărbați morți ca fiind răpitorii fratelui său; Charlie, însă, nu a mai fost găsit niciodată.

Cumnatul lui Mosher, un fost polițist numit Westerwelt, a fost şi el condamnat pentru complicitate la această crimă. Condamnat la şapte ani de închisoare, el nu şi-a recunoscut niciodată acuzația, iar o dată eliberat, în 1882, a dispărut, de asemenea, fără urmă.

11.15. Iluminarea

După Crăciunul anului 1900, vaporul cu alimente, *Hesperus,* s-a apropiat de insula lui Eilean Mor de lângă coasta de vest a Scoției, dar, pe țărm, nu a găsit niciun semn de viață. În casă nu mai era nimeni, deşi luminile erau aprinse.

Îngrijitorul casei, Joseph Moore, care locuia pe o insulă învecinată, foarte uimit, a relatat că sistemul de iluminat din casă era grav avariat de 11 zile. Pe insulă, ar fi trebuit să se găsească, la acea dată, trei bărbați. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată.

Câțiva electricieni au verificat sistemul de iluminat, găsind totul în regulă. Nicio posibilă explicație nu a putut fi dată, decât aceea că un val gigantic a măturat locuitorii casei, în timpul unei furtuni. Oare să fi fost aceşti trei bărbați atât de naivi încât să se expună primejdiei de a fi luați de valuri?

11.16. Un drum fără întoarcere

Dorothy Arnold a plecat din casa ei din Manhattan, în dimineața zilei de 12 decembrie 1910, pentru a cumpăra o rochie surorii sale, care urma să meargă la o petrecere. Ea absolvise colegiul Bryan Mawr, fiind fiica unei familii de importatori bogați. Cei care au văzut-o mergând pe stradă către o librărie, au declarat că părea foarte îngrijorată. Dorothy Arnold nu a mai fost văzută apoi niciodată, în pofida cercetărilor deosebit de tenace întreprinse de poliție.

La început, familia Arnold a păstrat secretă dispariția ei, făcând cercetări printr-un serviciu de detectivi particulari. După şase săptămâni, au apelat la poliție, iar dl Arnold i-a chemat pe reporteri la biroul său, pentru a-şi anunța convingerea că ea fusese atacată pe drumul spre casă, iar corpul său zăcea, probabil, aruncat undeva. Acest gând cumplit era preferat de rigidul şi

respectabilul domn unei alte posibilități – aceea că fiica sa să fi fugit cu George Griscom, cu care era prietenă, împotriva voinței familiei. Griscom a negat, însă, orice amestec. El a returnat familiei o scrisoare, în care Dorothy se lamenta pentru că îi fusese respinsă o povestire trimisă unui ziar, concluzionând profetic: „Tot ceea ce pot vedea înainte este un drum fără întoarcere". Să fi fost atât de deprimată, văzându-și spulberate speranțele pentru o carieră de scriitoare, încât să-și fi luat viața? Totuși, cunoscuții ei afirmă că era, în general, un om optimist de la care nu te puteai aștepta în niciun caz să facă un astfel de gest.

O altă sugestie a fost că ar fi alunecat și ar fi căzut pe pavajul înghețat iar, din cauza loviturii la cap, ar fi putut suferi de amnezie, fiind spitalizată. Dar niciun spital din oraș nu semnala pe cineva care să semene cu ea. Investigatorii nu au descoperit niciun motiv pentru a o suspecta de sinucidere sau nebunie. Ei nu au mai găsit-o niciodată pe Dorothy Arnold.

11.17. Distracții mexicane

„Am plecat în Mexico! Am un motiv foarte important, care în prezent nu este de neglijat!" Ambrose Bierce a scris acest scurt bilet secretarului său în 16.12.1913.

La 71 de ani, causticul și ironicul bătrânel, care scrisese cărțile *În mijlocul vieții* și *Dicționarul diavolilor,* era încă energic și destul de curios ca să vadă rebeliunea lui Pancho Villa de la fața locului, cunoscând, însă, riscul pe care și-l asumase.

„Dacă vei auzi de mine că am fost pus în fața unui zid mexican și împușcat, să știi că acesta este un mod chiar foarte drăguț de a părăsi această viață. La același deznodământ poți ajunge și din cauza bătrâneții, a bolii sau chiar dacă aluneci pe stradă. A fi un «gringo» (alb) în Mexico – ah, aceasta este, într-adevăr, o eutanasie!"

Secretarul său și toate cunoștințele nu au mai auzit niciodată de Bierce, iar cazul său a devenit clasic în analele dispariților misterioase.

11.18. Enigma dispariției batalionului Norfolk

Unul dintre cele mai misterioase cazuri de dispariție înregistrate vreodată, poate pentru că nu este vorba de dispariția unei singure persoane, ci de a unui întreg grup, s-a petrecut în timpul Primului Război Mondial, când un batalion din Regimentul Regal Norfolk a dispărut de pe câmpul de luptă de la Dardanele, la jumătatea lui august, 1915.

Între martie și decembrie 1915, Anglia și Franța s-a străduit să capete controlul Dardanelelor, punct strategic pentru comunicările între Marea Mediterană și porturile ruseşti de la Marea Neagră. Numai că armatele Imperiului Otoman, sub comanda germanilor, au reușit să împiedice eforturile

occidentalilor. Pierderile au fost atât de importante (46 000 de morți) încât Aliații au abandonat, în cele din urmă, lupta în 1915.

Istoria acestei dispariții este cunoscută datorită soldaților Comunității Europene care au asistat la eveniment. La 21 august 1915, în timpul atacului asupra Insulei Gallipoli, unul dintre cele mai sângeroase episoade ale campaniei din Dardanele, 21 de soldați neo-zeelandezi care făceau parte dintr-o companie de genişti a celui de-al patrulea regiment Norfolk, numărând în total 267 de persoane, au pornit la atac în direcția Suyla. În timp ce străbăteau albia unui râu secat, au fost brusc înconjurați de un nor ciudat. În momentul în care şi ultimul dintre cei 21 a pătruns dincolo de aburii bizari, ceața a început să se ridice uşor spre cer, în contra vântului, dispărând de sub ochii uimiți ai martorilor. În mica vale nu se mai zărea nici țipenie de soldat; atunci şi mai târziu, autoritățile turceşti au declarat că nu luaseră niciun prizonier.

Contradicții ce fac enigma şi mai de nepătruns

Povestea se bazează pe o mărturie făcută la 50 de ani după campania din Dardanele. La o reuniune a supraviețuitorilor corpului de armată neo-zeelandez şi australian, această mărturie a fost făcută cu intenția de a-i atrage şi pe alți martori ai fenomenului, precum şi pe eventualii participanți direcți care s-ar mai fi aflat încă în viață. Studiul atent al documentului a scos la lumină câteva erori, care i-au pus la îndoială şi veridicitatea. Regimentul al 4-lea Norfolk nu a fost un regiment, ci un batalion care, de altfel, a luat parte efectiv la bătălia pentru Dardanele. În schimb, despre un alt batalion al aceluiaşi regiment, al 5-lea, s-a raportat că ar fi dispărut în timpul unui atac. Asta s-ar fi întâmplat nu pe 21 august, cum se menționa în document, ci pe 12 – după arhivele militare engleze – şi la cinci kilometri distanță de locul indicat de neo-zeelandezi.

Totuşi, mai există un document, scris la puțină vreme după bătălie, iar în cadrul său nu există nimic care să contrazică declarația celor trei soldați, făcând-o cu atât mai credibilă.

Este vorba despre Raportul Final privind Lupta de la Dardanele, publicat în 1917. Potrivit acestei surse, „o brumă ciudată“ ce reflecta razele soarelui a învăluit albia secată a râului Suyla, la 21 august, ascunzând tranşeele otomanilor, dar permițându-le acestora să facă din Aliați ținte uşoare. Însă, oricât de ciudat ar părea, un asemenea fenomen meteorologic nu le este străin localnicilor, care afirmă că se produce destul de frecvent.

Acest episod descris într-un document oficial prezintă nenumărate şi frapante asemănări cu date prezentate în mărturia tardivă a celor trei soldați neo-zeelandezi. În fapt, declarația lor pare mai degrabă un amestec al evenimentelor petrecute în 1915, evenimente prezentate distinct în Raportul Final…

Ar fi putut, oare, Raportul să influențeze memoria celor trei? Nu se poate şti. Există cercetători care încă văd în relatarea neo-zeelandezilor descrierea

unui eveniment real, justificând contradicţiile privind numărul batalionului sau data apariţiei straniului nor prin firească slăbire a memoriei, după 50 de ani. Şi totuşi, documentele oficiale ale vremii vorbesc de o „brumă mare“, nu de un nor lung de 250 de metri care s-ar fi aşezat pe sol. Dacă, totuşi, un asemenea fenomen s-ar fi produs, e mai mult decât probabil că ar fi atras imediat atenţia conducătorilor militari, de veghe în permanenţă ca nu cumva să se producă vreun atac al duşmanului.

11.19. Oare când ai să revii?

Câteodată, când anumite persoane dispar, se spune că s-au dizolvat efectiv în aerul înconjurător.

Este, de exemplu, cazul lui David Lang şi al dispariţiei sale, survenită în timp ce traversa un câmp din Tennessee, în faţa a cinci martori.

Este bine-cunoscută povestea unui sat numit Anji-Runi, ai cărui locuitori, bărbaţi, femei şi copii au dispărut într-o singură zi, în anul 1933, lăsându-şi puştile în picioare lângă uşile caselor, caiacurile să putrezească pe plajă şi câinii să moară de foame; dispăruţi fără să lase niciun indiciu de ce şi pentru ce au plecat sau unde s-au dus.

La lunga listă a dispariţiilor misterioase adăugăm acum un caz remarcabil.

24 iulie 1938 se anunţa a fi iar o nouă zi toridă în deşertul regiunii Orientului Mijlociu, care, la acea vreme, era numit încă Mesopotamia.

O dată în plus, arabii ridicaseră armele; britanicii îi supravegheau fără încetare. În ziua aceea, locotenentul-navigator W.T. Day, şi ofiţerul-pilot, D. R. Steward s-au suit în micul avion monomotor şi au decolat pentru un zbor de recunoaştere deasupra deşertului. Timpul de zbor estimat: patru ore. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Când au găsit avionul, a doua zi, misterul a devenit şi mai profund. În rezervor era benzină şi motorul demara la un sfert de cheie. Nimic nu făcea să se creadă că avionul fusese ţinta trăgătorilor şi nu s-a găsit nici cel mai mic indiciu asupra cauzei care i-a făcut să aterizeze acolo unde au făcut-o, adică în mijlocul unei vaste întinderi de deşert neospitalier.

Echipa de salvare a făcut o altă descoperire care a adăugat alte semne de întrebare la enigma aviatorilor dispăruţi.

Aproape de avion se vede clar pe nisipul neted amprentele ghetelor lui Day şi Steward, acolo unde săriseră din avion. Urmele lor arătau că au părăsit avionul pentru a merge alături pe o distanţă de aproape 40 de metri. Apoi, urmele dispăreau! Felul în care amprentele erau dispuse arăta că cei doi bărbaţi s-au oprit, pur şi simplu, în picioare unul lângă altul şi apoi nu mai era nicio o urmă.

Nu vom şti probabil niciodată ce s-a petrecut cu ei. Deşertul a fost scotocit de nenumărate patrule, de camioane blindate şi, în plus, survolat de avioane. Nicio urmă a aviatorilor dispăruţi n-a fost descoperită. Povestea vieţilor lor s-a

terminat acolo unde se întrerupeau urmele. Şi tot aici începe un alt mister clasic al persoanelor dispărute, o ală poveste adevărată, dintre cele mai stranii din câte există.

11.20. Distrugătorul fantomă…

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiecare combatant a încercat din răsputeri să descopere noi arme. Numeroase experimente s-au făcut în acest scop, dar cel mai ciudat dintre toate rămâne, fără îndoială, Experimentul Philadelphia, 1943…

Primele zvonuri despre ceea ce a însemnat cu adevărat acest experiment au început să apară în anii ’50. Marina Statelor Unite a continuat să nege totul, dar, cu toate acestea, anchetele demarate au scos la iveală faptul că ceva extrem de ciudat se produsese într-adevăr în 1943, în largul coastelor americane.

În 1955, astrofizicianul Morris K. Jessup publica un studiu asupra fenomenelor OZN (The Case for The UFO). Câteva luni mai târziu, la jumătatea lui octombrie, dr. Jessup era contactat de un oarecare Carlos Miguel Allende, al cărui nume real avea să se dovedească mai târziu a fi Carl Allen. Omul îi oferea astrofizicianului trei scrisori, redactate într-un stil cel puţin confuz şi derutant, în care pretindea că fusese martorul unui straniu experiment al Marinei SUA. Acest experiment, bazat pe cercetările marelui savant Albert Einstein, se desfăşurase în octombrie 1943, în apele oceanului, în apropiere de Philadelphia. După părerea lui Allen, se intenţiona ca un vapor să devină invizibil şi să parcurgă aproape instantaneu distanţa de 400 de kilometri dintre Philadelphia şi baza navală Norfolk. Autorul celor trei scrisori, mărturie lega experimentul de fenomenele OZN – motiv pentru care i se şi adresase lui Jessup –, crezând că se folosise acelaşi tip de propulsie cu cel al navelor extraterestre. Mai mult, Allen dezvăluia şi alte consecinţe ale încercării făcute de Marina SUA: echipajul vasului suferise traume teribile. Mulţi muriseră, alţii îşi pierduseră minţile, câţiva dispăruseră, iar unii pieriseră în condiţii misterioase, la mult timp după experiment, din cauza unei combustii lente a organismului.

Demarând ancheta, dr. Jessup a ajuns la concluzia că, într-adevăr, în 1943, se desfăşurase un experiment militar privind testarea efectelor pe care le-ar fi avut asupra unei nave *(Eldridge)* şi a echipajului său, un câmp magnetic foarte puternic, şi că experimentul avusese loc în rada portului Philadelphia. Când se dăduse semnalul pentru declanşarea experimentului, vaporul fusese înfăşurat într-un nor de lumină verde şi apoi începuse să dispară de la nivelul liniei de plutire. Ceva mai târziu, acelaşi fenomen se repetase, în largul mării, de data aceasta complet, vasul dispărând în întregime, în câteva minute. Fusese un spectacol teribil pentru Allen, care se afla la acea vreme pe cargoul *Andrew*

Furuseth, una dintre ambarcațiunile ce escortau distrugătorul *Eldridge*. Vreme de câteva ore, nu s-a mai ştiut nimic de distrugător; avea să fie semnalat, ceva mai târziu, de personalul uluit al portului Norfolk, care nu-şi putea explica apariția bruscă în radă a lui *Eldrige,* puternic avariat.

Între timp, conducerea Marinei SUA l-a convocat pe Jessup pentru a-i arăta un exemplar din cartea sa, care le fusese trimis de un expeditor anonim. Paginile erau adnotate de mână, arătându-se că, ici şi colo, Jessup făcuse referiri la Experimentul Philadelphia. Scrisul era cel al lui… Allen. Detaliile subliniate de „anonim“ îi interesau teribil pe cei aflați la cârma Marinei Americane, motiv pentru care au şi distribuit 127 de copii ale exemplarului adnotat specialiştilor din cadrul serviciilor sale de investigații. Nereuşindu-se să se dea de urma misteriosului Allen, Marina Americană îi propunea lui Jessup o colaborare. Astrofizicianul a declinat oferta, iar, în 1959, probabil din pricina unor probleme personale, s-a sinucis.

Ce s-a petrecut, de fapt, la Philadelphia?

După moartea lui Jessup, ancheta a luat proporții, dar experimental nu a devenit de actualitate până la finele anilor ’70, datorită lui Charles Berlitz – autorul unui studiu despre Triunghiul Bermudelor – şi lui William L. Moore, ale cărui cercetări asupra fenomenului OZN s-au extins de-a lungul mai multor decenii. În cartea pe care au scris-o împreună, *Operațiunea Philadelphia,* cei doi recapitulează elementele deja cunoscute, după ce îl descoperă, aproape din întâmplare, pe misteriosul Carl Allen, cel pe care Marina Americană nu îl găsise cu douăzeci de ani mai devreme. Rezultatele cercetărilor lor ar putea suna cam aşa: Allen era, într-adevăr, marinar şi se aflase îmbarcat pe vasul *Andrew Furuseth* când acesta însoțise distrugătorul *Eldridge* în largul oceanului, pentru desfăşurarea exeprimentului. În al doilea rând, chiar şi după aproape treizeci de ani, încă mai existau destule persoane – deşi şi-au păstrat anonimatul – care să declare că, în timpul războiului, lângă Philadelphia avuseseră loc experimente ciudate pentru testarea efectelor câmpului magnetic. Trei: s-a demonstrat că, într-adevăr, Albert Einstein a lucrat la câteva experimente pentru Marină, în anul 1943. Şi totuşi, ipoteza fantastică privind invizibilitatea şi deplasarea instantanee nu este singura avută în vedere de martori. Sursele citate de Berlitz şi Moore vorbesc, de asemenea, despre un sistem revoluționar de luptă împotriva minelor magnetice germane şi chiar de tentative de a se obține invizibilitatea pe… radar. Şi totuşi, oricare ar fi fost scopurile efectuării sale, Experimentul Philadelphia nu s-a soldat decât cu o catastrofă umană. Singurul lucru determinat cu claritate a fost acela că un câmp magnetic puternic este dăunător sănătății şi echilibrului mintal. Asta ar putea explica nebunia şi chiar moartea unora dintre marinarii participanți, ca şi refuzul Marinei Americane de a face declarații despre „Operațiunea Philadelphia“. Multe zone de umbră persistă încă în această misterioasă afacere…

11.21. Trenul misterios

Trenul electric cu patru vagoane care parcurgea zilnic cele cincisprezece mile dintre gara centrală din Anvers şi cea din Bruxelles era, ca de obicei, supraaglomerat. Muncitori, funcţionari şi comercianţi se întorceau acasă de la serviciu.

Dimineaţa zilei de 3 septembrie 1950 nu părea cu nimic deosebită de celelalte dimineţi, dar călătorii care umpleau până la refuz vagoanele o vor ţine minte câte zile vor avea.

Mecanicul de locomotivă, Gaston Mejers, de 30 de ani, intră în tură la depoul din Anvers, la ora 6.30. Palid şi cu frisoane, le povesteşte colegilor că n-a închis ochii toată noaptea, că a avut temperatură mare şi dureri în tot corpul, dar, în ciuda insistenţelor familiei, a refuzat să rămână acasă şi să stea în pat.

„N-am de ce să stau în pat, aşteptând să-mi mai scadă temperatura cu o gradaţie sau două“, declară el curajos.

Şeful de tură îl sfătuieşte, totuşi, să se ducă la medicul depoului, dar Mejers dă din mână, convins că această indispoziţie temporară o să-i treacă repede.

Şi parcă a avut dreptate pentru că, după ce a băut o ceaşcă de cafea caldă, obrajii lui şi-au recăpătat culoarea, iar trăsăturile feţei i s-au destins.

La ora 7.45, s-a urcat în cabina locomotivei şi a scos garnitura din depou, apoi a vorbit prin radio cu şeful de tren, Jacques Lindain, căruia i-a destăinuit că se simte „cam straniu“, dar, oricum, în formă pentru a-şi continua munca.

La un minut după aceea, i s-a dat cale liberă; a părăsit linia a cincea şi a traversat câteva ramificaţii importante. Şase minute mai târziu, urma să fie trasă o altă garnitură, care circula la un interval foarte scurt de timp după cea de-a treia; de aceea, la acea oră a dimineţii, era extrem de importantă respectarea cu stricteţe a mersului trenurilor.

În primul compartiment, călătorea Paul Harmel, directorul unei firme pentru importul de textile, care era cufundat în cititul unui ziar. Mai târziu, când i s-au cerut unele impresii despre această călătorie neobişnuită, şi-a amintit numai faptul că, la cinci minute de la plecare, trenul s-a oprit brusc, apoi şi-a continuat mersul cu viteza obişnuită.

La ora 8.10, garnitura traversează zona suburbană şi, conform comenzilor primite, începe să-şi reducă viteza înainte de a intra în gara Blansfleure. Ulterior, funcţionarii gării şi-au amintit de oprirea trenului conform orarului de mers şi de staţionarea lui la locul indicat; n-a fost observată, însă, faţa mecanicului care îşi aplecase, probabil, capul pentru a verifica indicaţiile aparaturii de pe tablou.

„N-am observat nimic deosebit, de aceea mi-am continuat activitatea, fără a mai acorda vreo atenţie trenului.“

După convorbirea prin radio cu Mejers, Jacques Lindain trecu la un con-

trol de rutină al trenului: după ieşirea din gara Blansfleure, acesta a luat viteză, a dat un semnal de avertizare, întrucât se apropia de un grup de muncitori care făceau nişte reparaţii la şine.

Garnitura a trecut şi prin alte gări, fără să stârnească vreun semn de întrebare.

Maurice Tencre a fost primul care a observat că ceva nu este în regulă. De la pupitrul său de comandă, a dat semnalele pentru dirijarea locomotivei şi, în timp ce urmărea cum trenul îşi reducea viteza conform indicaţiilor primite, a observat brusc că, în cabina mecanicului, nu se afla nimeni.

Uluit, urmări câteva secunde scena fără a-şi putea crede ochilor; apoi, cuprins de o panică neaşteptată, puse mâna pe telefon pentru a-şi preveni colegul care răspundea de sectorul următor de drum: „Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu trenul de 8.10 de la Anvers, dar nu l-am putut vedea pe mecanic!“

Feroviarul hotărî să verifice personal starea de lucruri. În timp ce garnitura trecea prin faţa ochilor lui, respectând indicaţiile de mers, dispecerul fu cuprins de groază: mecanicul parcă se evaporase!

„La început, am crezut că am halucinaţii, povestea el mai târziu, apoi mi-am dat seama că trebuiau luate măsuri urgente pentru că, în caz contrar, toţi oamenii aceia nevinovaţi riscau să-şi piardă viaţa într-o tragedie îngrozitoare!“

Trenul se apropia de Vermeuilen, ultima gară înainte de Bruxelles, ca atare, trebuia să acţioneze rapid, foarte rapid ...

Incredibila informaţie aruncă pur şi simplu în aer punctul de comandă. Şeful gării, Leon Vreuven, primi ordin să verifice dacă totul este în regulă. Fără să piardă timpul, acesta puse semnalul pe „stop“ şi se îndreptă spre cabina mecanicului pentru că, de la locul său, nu putea vedea ce anume se întâmplase în interiorul acesteia. Deschise uşa şi-l văzu cu uimire pe Gaston Mejers prăbuşit cu faţa pe tabloul de bord: era mort!

Probabil că atacul de cord survenise cu câteva minute înainte, presupuse şeful de gară. Corpul mecanicului fu dus într-una din încăperile gării şi consultat cu atenţie de un medic.

„Acest om este mort de circa o jumătate de oră“, declară cu siguranţă medicul.

Vreuven clătină din cap.

„Este imposibil, trenul a ajuns la Vermeuilen doar de cinci minute“, replică el sceptic.

Autopsia confirmă diagnosticul medicului: Mejers murise de infarct, la puţin timp după plecarea garniturii din Anvers!

Atunci cine a condus trenul pe traseul considerat drept cel mai aglomerat din Belgia? Mai ales că, în acele timpuri, nu existau comenzi automate şi că toate operaţiunile trebuiau efectuate de un mecanic!

În zilele următoare, experţii au verificat minuţios locomotiva şi vagoanele, dar n-au găsit absolut nimic.

„Nu există cauze tehnice care să explice întâmplarea cu trenul de 8.10; este imposibil de găsit o explicație rațională“, consemnară aceştia în raportul lor.

Această întâmplare neobişnuită a rămas până în prezent un mister...

11.22. Cazul „Moulin – dispariții incredibile“

Despre cazul „Moulin – dispariții incredibile“ (cum a fost numit şi înregistrat la Institutul Central de Parapsihologic din Paris) s-a vorbit mult şi s-a aflat foarte puțin. Cercetările merg foarte greu, pentru că lipsesc foarte multe elemente.

Se cunosc faptele, însă, aşa cum sunt relatate şi catalogate, ele nu conduc la concluzii satisfăcătoare. Un articol recent publicat în revista *Point de Vue* reface istoricul castelului Moulin – un loc superb, dar cu o poveste controversată – evitându-se, cu abilitate, punctele nevralgice ale cazului.

În schimb, revista *Sesame* revine asupra subiectului, accentuând tocmai fenomenele cutremurătoare care s-au petrecut la Moulin, în ultimii 50 de ani.

Castelul a fost construit în 1480, din ordinul Regelui Ludovic al XI-lea. Documentele menționează existența unui blestem care a însoțit construirea acestui edificiu. Când abia se fixase temelia, o mătuşă a lui Ludovic, Agnetta de Marcheville, care fusese alungată de la curtea regală pentru că încercase să-l otrăvească pe marchizul Charles d'Anvars, vărul regelui, s-a întors şi a blestemat construcția.

Agnetta era vrăjitoare, dar aspectul fusese camuflat cu grijă de către rege, pentru că Inchiziția ar fi dispus spânzurarea ei, fără drept de apel. În schimb, nerecunoştința Agnettei a mers până acolo încât a încercat să-l omoare pe Charles, din rațiuni care n-au fost explicate nici până astăzi. Ludovic a evitat, încă o dată, să o condamne public, în schimb, a alungat-o într-o provincie vecină, privând-o de o parte din avere.

Revoltată, Agnetta şi-a continuat vrăjile, în acelaşi cadru conspirativ. Blestemul ei revărsat asupra castelului Moulin avea să facă ravagii, peste ani.

Documentele descoperite, câteva sute de ani mai târziu, vorbesc despre moartea unor curteni de la Moulin, în împrejurări ciudate. Cadavrele erau găsite în turnul estic al clădirii. Aparent, era vorba despre moarte prin asfixiere, dar, pe gâtul victimelor, nu erau niciodată semne de mâini, funie sau vreo formă de violență oarecare. Practic, erau „crime fără criminali“.

Asemenea întâmplări s-au repetat, în medie, cam o dată la 30 de ani. Până în secolul al XIX-lea, fenomenelor li se dădeau explicații superficiale, bazate pe date improvizate: „A greşit şi soarta l-a pedepsit!“ se spunea, de exemplu, în momentul în care era descoperit un cadavru. Dar foarte puțini se întrebau de ce şi, mai ales, cum au fost pedepsiți cei care muriseră.

Începând cu secolul trecut, însă, semnele de întrebare s-au înmulțit, pentru că știința progresase şi falsele motive de deces fuseseră spulberate de teorii şi formule noi.

Misterul s-a amplificat enorm în secolul XX, când implicațiile au devenit cu adevărat tragice.

Nicole de Marcheville este o urmașă a Agnettei de Marcheville, așa cum o atestă arhivele și documentele de familie. Are 52 de ani și, de 30 de ani, locuiește în vechiul castel Moulin, care astăzi este muzeu (fosta reședință de toamnă a Ludovicilor).

Nicole cunoaște faptele petrecute de-a lungul secolelor, așa cum știe și de existența blestemului Agnettei. Ea recunoaște că evită turnul estic, pentru că îi produce o teamă inefabilă. Dar, ceea ce o cutremură într-adevăr este povestea dispariților din ultima jumătate de secol. O parte dintre cazuri i-au fost povestite, altele îi sunt mai familiare, pentru că faptele s-au petrecut în timpul ședерii ei la Moulin.

Urmașa Agnettei a obținut dreptul de a dormi în patul cu baldachin al regilor. I se pare un lucru formidabil și are vise extrem de interesante. S-a creat, astfel, o punte între conștiința ei și vârtejul istoriei, o legătură dominată de un aspect contradictoriu: o sperie și o atrage, în același timp.

Unul dinspre cele mai terifiante aspecte – care țin atât de arhitectură, cât și de o bizară tradiție – este faptul că scările din turn coboară până în subsol, dar acolo nu se încheie firesc, ci se răsucesc în așa fel încât nu se termină niciodată, ci se continuă din nou, în sus, contopindu-se cu scara care urcă. Expusă verbal, această privelişte pare greu de imaginat, dar o minte complicată a secolului al XV-lea a putut zămisli o astfel de „scară care nu duce nicăieri“.

La 14 august 1946, exploratorul britanic Freddy Kalbarth, care a coborât scara din turn pentru a-i studia structura, a dispărut și n-a mai fost găsit niciodată! Cazul a bulversat societatea vremii, dar povestea a rămas deschisă, neputându-se înainta în niciun fel de investigații aprofundate.

Acesta a fost doar debutul unei serii de fenomene similare. În 1953 (la 6 iulie), a dispărut, în aceleași împrejurări, istoricul francez, Claude Lascard, apoi suedezii Andrej Kall și Francis Martin (la 21 ianuarie 1972), americanul Mark Plummer (la 6 martie 1978) și elvețianul Clement Bauer (la 9 noiembrie 1992).

Este cutremurător; acești oameni n-au mai fost văzuți niciodată după ce au coborât scara din turn. Aceasta nu înseamnă că ei sunt singurii care au intrat în acea aripă a castelului. Dar fenomenele apar pe neașteptate și nu sunt anunțate nicicum.

Cercetătorii din Europa și America se străduiesc, având foarte puține elemente concrete la îndemână, să dezlege misterul, dar, din păcate, până acum nu s-a depistat niciun capăt de fir.

11.23. „Memoria“ sângelui

Alonzo Reyes, din orașul uruguayan Higueritas, a fost arestat, fiind acuzat de omor. Bănuit ca autor al asasinatului, vinovăția lui nu a putut fi dovedită la anchetarea cazului, cu argumente palpabile, neputând fi trimis în judecată

pentru crimă. Termenul se apropia rapid, când, deodată, a avut loc „lovitura de teatru“, permițând întocmirea actului de acuzare. Pe arma crimei, un simplu cuțit, sângele victimei îl „fotografiase“ pe ucigaș. Astfel, corpul delict – cuțitul – a ajuns la laboratorul de identitate judiciară din Valparaiso, în vederea găsirii unor amprente digitale imposibil de descoperit în micul orășel, unde avusese loc crima.

Însuși directorul laboratorului, pasionat al criminalisticii, a ținut să efectueze expertiza. Spre marea sa uimire, examinând minuțios lama cuțitului la un microscop electronic, în loc să descopere banalele amprente, a identificat imaginea unui chip omenesc cu trăsăturile crispate de ură, groază, oroare. O figură lombroziană a criminalului! Directorul Juan Artegas a crezut, inițial, că e victima unei halucinații vizuale și atunci și-a pus capul sub un robinet cu apă rece spre a se dezmetici. Revenind la microscop, a dat de același chip tęte-ŕ-tęte cu el. Spre a se convinge că n-are vedenii, și-a chemat colaboratorii apropiați să corecteze imaginea care se fixase pe o pată de sânge înnegrit. Microfotografiile au fost mărite și asasinul, pus în fața „probei sângelui“, și-a mărturisit fapta.

Intrigat de acest rezultat, Juan Artegas a început să studieze problema. Și-a crestat o rană superficială pe braț, ținând lama cuțitului în lumină în fața chipului său. Apoi a repetat experiența, mărind microfotografiile, iar pe pata de sânge și-a descoperit propriu-i chip. Când această metodă a devenit publică s-a găsit și explicația înregistrării pe sânge ca pe un clișeu foto: sângele concentrat și albumina, substanțe care se găsesc și în compoziția plăcilor fotografice.

„Memoria sângelui“ există și în riturile de sacrificiu practicate de colectivități primitive, care nu permit ca sângele victimei să se risipească pe sol. Bunăoară, la băștinașii din Noua Zeelandă, în condiții tribale, un obiect ce primește o picătură de sânge a unui mare șef e sacralizat.

În Evul Mediu, se credea că sângele victimei unui omor are puterea de a-l desemna pe vinovat, desigur, o credință medievală purtând pecetea magiei și a superstiției. Dar, iată un caz concret: în 1497, ducele de Orleans a fost omorât de către ducele de Burgundia, poreclit Jean fără Frică, văr cu victima. După ce corpul mortului a fost adus la biserică, Jean a venit să-i aducă un ultim omagiu defunctului.

În momentul când înmuia o ramură de merișor în apa sfințită pentru a stropi – după obicei – cadavrul, din mortul aflat pe catafalc, a țâșnit un val de sânge.

Asistența a rămas înlemnită. Semn după credința vremii că victima își demascase ucigașul. Dar nimeni nu i-a putut face nimic ducelui de Burgundia nici atunci, nici mai târziu, când crima a fost dovedită cu martori.

11.24. Podurile care dispar

Din categoria „evenimentelor“ oculte fac parte şi dispariţiile a două poduri, la sfârşitul lunii iulie 1987, în Gwynedd, Ţara Galilor şi, altul, în Uruguay. Consiliul local din Gwynedd a dispus construirea unui pod pentru pietoni peste râul Penrhos, pentru a uşura accesul locuitorilor între localităţile Pwellhel şi Lanbedrog. Realizarea podului a costat 1200 de lire sterline, iar lucrările s-au finalizat la 11 mai. Peste doar trei săptămâni, din motive de nimeni ştiute şi nici măcar bănuite, podul s-a „pulverizat“. Nu s-a putut face dovada existenţei unei mâini criminale, ori a unui act terorist premeditat. Pur şi simplu, podul a dispărut.

Oficialităţile au dispus construirea unui alt pod, care, de astă dată, a fost consolidat prin structuri metalice. La sfârşitul lunii iulie a anului viitor, şi acest pod, considerat „infailibil“, a dispărut. S-au mai găsit, pe cele două maluri ale râului, doar uşoare urme de fundaţii. Incredibil a fost considerat faptul că nu s-au găsit urme consistente şi concrete, ale materialelor de mare volum şi rezistenţă din care au fost construite aceste poduri.

11.25. O dispariţie cu multe semne de întrebare

În 1989, dispărea tânăra Elisabet Brichais, în vârstă de 15 ani. S-a presupus că ar fi putut fi răpită de banda lui Dutroux, ticălosul belgian practicant de multă vreme a pedofiliei. Copiii răpiţi erau supuşi perversiunilor sexuale şi folosiţi ca personaje în turnarea ilegală a unor pelicule pornografice. Dar ancheta n-a descoperit ca Elisabet să fi fost victima acestei bande. Cu câţiva ani în urmă, nefericita mamă a acestei fete declara unui jurnalist că nu este exclusă versiunea ca Elisabet să se găsească pe insula Majorca în captivitatea sectei „Păr blond, ochi albaştri“. Şefii acestei secte organizează răpiri de fete blonde cu ochi albaştri, vrând să recreeze „rasa blonzilor“ de tip arian. Dar, căutările în Spania au fost zadarnice.

Au apărut şi unele informaţii potrivit cărora fata, care devenise o adultă de 23 de ani, ar fi fost văzută în Thailanda. Dar şi această versiune a căzut. Au apărut apoi alte „urme“. La domiciliul cineastului belgian, Jean Mark Wudmont, din oraşul Dion, poliţia a efectuat o percheziţie, găsind casete video cu filme porno. Cei ce se lăsaseră filmaţi erau copii minori. Însuşi Wudmont a fost anchetat în decursul câtorva luni, fiind suspect că ar fi fost amestecat în răpirile copiilor şi, în primul rând, în cazul Elisabet Brichais. Bănuiala a plecat de la faptul că, în 1989, una dintre vilele lui Wudmont se găsea în oraşul Saint Serve, nu departe de casa unde locuia Elisabet cu părinţii ei. Câteva zile după dispariţia lui Elisabet, o altă casă aparţinând cineastului Wudmont, de astă dată din oraşul Dion, a fost incendiată de necunoscuţi. La locul sinistrului au fost descoperite cărţi cu caracter pornografic. Cineastul nu era atunci în ţară, fiind plecat cu soţia în insulele Polineziei. Căuta peisaj

exotic. La patru luni după incendiu, a survenit un alt fapt misterios: prietenul lui Wudmont, care locuise până la incendiu în casa cineastului, din Dion, se sinucidea.

Wudmont a sunat la telefon organele judiciare din Namur, anunțându-le că vrea să depună declarații importante, care, după cum gândeau anchetatorii, s-ar fi putut referi la dispariția lui Elisabet, în 1989. Dar clientul n-a mai apucat să ajungă la Namur. Pe drum, automobilul lui a suferit un grav accident. În plină viteză, pe o şosea alunecoasă, Wudmont a pierdut controlul volanului, a intrat într-o clădire, murind pe loc. Cercetările întreprinse de poliție spre a stabili cauzele accidentului n-au descoperit, însă, niciun semn că şoferul ar fi încercat să frâneze. Deocamdată, nu se poate afirma dacă e vorba despre un accident sau sinucidere. Nu este însă exclusă nici suspiciunea că accidentul ar fi putut fi provocat, astfel încât Wudmont să nu mai dea declarațiile periculoase pentru cineva. Cine este acel cineva, rămâne un mister.

Enigma dispariției lui Elisabet, despre care nu se ştie nimic de 16 ani, rămâne nedezlegată, fiind o verigă în lanțul unor crime monstruoase.

11.26. „Cine intră în templu se transformă în duh…“

Cine se aventurează într-o călătorie în deşertul Tunisiei, căutând latura exotică a peisajului, îşi asumă riscul unei confruntări cu forțe necunoscute, se arată într-un articol publicat în revista *Mysteres*.

Deşertul începe din apropierea oazei Tuzza, o aşezare liniştită, austeră, în care oamenii sunt foarte tăcuți şi nu se grăbesc să te însoțească, în traversarea deşertului.

Templul Abderrazak este ultima aşezare a oazei, depărtată de celelalte construcții. I se mai spune „Templul Misterelor“. Băştinaşii îi avertizează întotdeauna pe turişti că o „cercetare prea insistentă a templului le-ar putea provoca neplăceri“. De exemplu, să dispară pentru totdeauna...

Multă vreme, cercetătorii au considerat că era vorba despre o legendă locală; „cine intră în templu se transformă în duh, dispare etc.“. De aceea, abia când americanii Harold şi Peter Berkin (frați gemeni, exploratori din New York) au pierit fără urmă între zidurile templului, lumea civilizată a intrat în panică şi a început să aprofundeze studierea acestei „legende“. S-a întâmplat pe 18 august 1990. Cei doi exploratori fuseseră avertizați că nu se pătrunde în templu într-un grup format din mai puțin de şapte persoane. Numai în această formulă, riscurile ar fi atenuate.

Gemenii au sfidat acest sfat bizar. Ei voiau să cerceteze zona din perspectivă arheologică. Ocultismul îi incita mai puțin.

Spre seară, au trecut de poarta templului, iar arabii din Tuzza i-au aşteptat în zadar să se mai întoarcă. Autoritățile au bănuit mult timp că este vorba despre o crimă tăinuită de băştinaşi. Dar ipoteza a fost anulată, cercetările dezvăluind detalii care susțineau, în mod cert, varianta dispariției.

Practic, poarta templului marchează locul de trecere în alt timp.

În 1994, doi geografi spanioli au dispărut, la rândul lor, în interiorul templului. Faptul a bulversat opinia publică mondială.

Nimeni nu știe cu exactitate cine a construit templul. De altfel, construcția este, și astăzi, foarte îngrijită, deși a fost realizată cu 1000 de ani în urmă și nu s-au făcut prea multe renovări.

Arabii intră frecvent în edificiu. Nu li se întâmplă nimic. Europenii și americanii au aflat că ei cunosc misterele supraviețuirii în interiorul templului. Știu ce să facă pentru a evita o trecere spontană într-un alt timp. Din nefericire, vor să păstreze această taină. Ei nu sunt obligați să vorbească. Mai ales că, din perspectiva juridică, nu există dovezi că dețin cheia trecerii într-o altă lume.

11.27. Dispariția pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville

Peter Dodford, de 47 ani, este singurul supraviețuitor dintre cei aproape trei sute de pasageri ai unui tren care se deplasa de la Indianapolis la Petersville, localități situate în statul Indiana, SUA. Nimeni nu poate spune ce s-a petrecut în acea noapte, unde au dispărut pasagerii și de ce s-a trezit singur Peter Dodford, în trenul oprit în mod inexplicabil în mijlocul unui câmp pustiu. Iată cum s-au petrecut faptele, așa cum au fost relatate de unicul supraviețuitor:

În acea noapte, Peter Dodford – comis-voiajor la o companie producătoare de aspiratoare – s-a urcat în trenul expres care, în trei ore, trebuia să ajungă la Petersville, orașul unde locuia. Era extrem de obosit așa că, profitând de faptul că era singur în compartiment, a ațipit. „Îmi amintesc ca prin vis – a declarat el, ulterior, cotidianului *Indiana Times* – că, la un moment dat, cineva de pe culoar a pus o întrebare unui alt bărbat: «Ce dracu' sunt luminile alea colorate Joe, sau John», nu-mi amintesc exact. Nu știu ce a răspuns celălalt și nici cât timp a trecut până am auzit – tot ca prin vis – vocea unei femei: «Ăștia-s nebuni, zboară atât de aproape de noi...»"

A mai trecut ceva timp; Peter Dodford nu poate aprecia cât, până când trenul s-a oprit cu un scrâșnet metalic. Știe doar că a ațipit din nou, bucuros că nu mai simte legănatul vagonului. „M-am trezit apoi cu un sentiment de panică. Toate simțurile îmi erau, inexplicabil, în alertă. Nu se auzea niciun zgomot, fapt care m-a pus un pic pe gânduri." Peter Dodford a deschis atunci fereastra compartimentului și a realizat că trenul era oprit în plin câmp și că se făcuse noapte. A constatat cu surprindere că ceasul i se oprise și a ieșit pe culoare, în căutarea controlorului.

Acesta nu era în cușeta lui și nici în vagonul alăturat. Ba, mai mult, Peter Dodford a văzut înfricoșat că toate compartimentele erau pustii...

Când a ajuns la vagonul restaurant, Peter Dodford a constatat că nici aici nu se afla nimeni. Pe majoritatea meselor erau farfurii cu mâncare și pahare pline; în scrumiera de pe masă chiar, două țigări fumegânde. Nu era nimeni

nici la bucătărie, nici în spatele barului. Cum uşile erau deschise, Dodford a coborât din tren, nădăjduind că va zări lumea strânsă în faţă, lângă locomotivă. Nu era nimeni acolo şi nicăieri în tren, deşi bagajele şi hainele se mai aflau în compartiment.

Cuprins de groază, bărbatul a luat-o la fugă peste câmp. A ajuns la o şosea asfaltată după trei-patru ore şi, peste circa jumătate de oră, a zărit o pereche de faruri. Şoferul camionului care a oprit a crezut că are de-a face cu un nebun. Spre dimineaţă, însă, când au ajuns în primul oraş, cei doi au auzit la buletinul de ştiri despre dispariţia misterioasă a tuturor pasagerilor din expresul Indianapolis-Petersville. Când s-a prezentat la poliţie, Peter Dodford nu a fost crezut. Doar după ce a arătat biletul de tren care confirma că fusese în trenul expres a intrat în centrul atenţiei, fiind asaltat de zeci de reporteri. În prezent, Peter Dodford se află internat într-un sanatoriu, departe de numeroşii curioşi care ar vrea să-i pună întrebări. Cercetările întreprinse până acum nu au dus la niciun rezultat, neputându-se stabili care este cauza dispariţiei pasagerilor din trenul expres Indianapolis-Petersville.

11.28. Un mister de nepătruns înconjoară o catastrofă aviatică

Un caz senzaţional a fost înregistrat nu demult în Ecuador, în localitatea Lucanes, unde s-a prăbuşit un avion de pasageri. Atunci, din cauza condiţiilor meteorologice nefavorabile, un avion al companiei EAL, având la bord aproape o sută de pasageri, s-a prăbuşit în apropierea localităţii Lucanes, o staţiune turistică. Cel puţin aceasta este varianta oficială.

Un singur aspect nu a fost clarificat de comunicatul oficial din ziua catastrofei. Imediat după accident, nu s-a precizat nimic despre supravieţuitori. Abia după câteva zile, la insistenţa rudelor, s-a precizat că „nu există supravieţuitori“. Bineînţeles că ziariştii au aflat imediat de ce nu s-a amintit nimic despre persoanele aflate la bord. Trupele speciale care s-au deplasat la locul accidentului au constatat, cu surprindere, că avionul era aproape întreg şi că, în afara bagajelor şi hainelor pasagerilor, nu se găsea în avion niciun cadavru…

Chiar şi motivul ce provocase prăbuşirea este incert. Pe avion se putea vedea urma unei lovituri în partea laterală spate, ca şi cum ar fi zburat… în marşarier. Primii care au început să lanseze ipoteze au fost localnicii, care şi-au amintit legendele despre vulcanul Lucanes, la baza căruia căzuse avionul. Conform tradiţiei locale, în craterul vulcanului se adăpostesc sufletele morţilor care, purificaţi de focul din adâncuri, reapar pe pământ cu un alt chip.

Localnicii povestesc cum că, în unele nopţi, au loc stranii descărcări luminoase deasupra craterului ca nişte lumini ce pâlpâie intermitent.

Fenomenele luminoase nu au mai fost văzute câţiva ani, până în ziua accidentului aviatic. De atunci, spun localnicii, aproape în fiecare noapte apar

luminile, se aud şi sunete stranii, care aduc cu o muzică nelumească. Câţiva temerari care au escaladat noaptea vulcanul au afirmat că au zărit umbre refugiindu-se în crater la vederea lor. În urmă cu puţin timp, un cioban a relatat că a zărit pe poteca îngustă două personaje stranii: un bărbat şi o femeie urcând panta în tăcere, îmbrăcaţi în uniforme albastre. „Aveau chipurile ţepene de parcă ar fi fost de ceară, iar mişcările parcă ar fi fost ale unor roboţi“ – a declarat, ulterior, ciobanul. Atunci când cârciumarul căruia i-a povestit întâmplarea i-a arătat pe prima pagină a cotidianului *El Diario* fotografiile celor dispăruţi în catastrofa aeriană, ciobanul a sărit în sus arătând cu degetul spre două fotografii: „Ei sunt…“. Era vorba despre unul din piloţi şi de o stewardesă.

În următoarele zile, mai mulţi localnici şi chiar câţiva turişti care au ajuns în zonă au declarat că au întâlnit, fie în pădurea de la baza vulcanului, fie pe potecile din preajmă, personaje care semănau leit cu dispăruţii din avionul prăbuşit. Toţi aveau aceleaşi chipuri imobile şi se mişcau ca nişte jucării mecanice. S-au emis multe ipoteze printre care şi aceea că în interiorul vulcanului ar fi o bază a extratereştrilor, iar pasagerii avionului au fost răpiţi de aceştia. Nu este decât o ipoteză între multe altele care învăluie în mister accidentul aviatic din Lucanes.

11.29. Salvare şi… groapă

Andy C. Patterson suferea de o boală incurabilă şi ideea morţii îl obseda zi şi noapte. Avea un cont rotund în bancă şi se gândea cum să-l folosească ca să sufere cât mai puţin. Locuia într-un apartament confortabil în Manhattan, împreună cu iubita sa şi nici prin cap nu-i trecea să se însoare. Era un bărbat bine, împlinise de curând 34 de ani, avea succes la femei şi simţea că viaţa îi aparţine. Până în momentul în care un diagnostic necruţător a pus capăt. Leucemie!

Şi-a „concediat“ iubita, a renunţat la slujba sa de consilier în probleme de marketing al unei firme de construcţii şi a început să consume droguri. Într-o seară, după ce rătăcise prin împrejurimile cartierului, Andy se prăbuşi într-o gură de canal. O izbitură puternică, o uşoară senzaţie de durere, după care îşi pierdu cunoştinţa. Andy s-a trezit la spitalul de urgenţă din apropiere la câteva zile după incident şi, în momentul în care a deschis ochii, a fost convins că salonul în care fusese internat se afla în lumea de dincolo. Încetul cu încetul, însă, se dezmetici şi reuşi să lege o conversaţie cu una dintre asistente. Suferise câteva contuzii uşoare şi, a doua zi, a fost liber să se întoarcă acasă. Îşi citi fişa medicală şi constată cu stupoare că toate analizele îi ieşiseră perfect! Analizele sângelui, nu semnalau nicio urmă de... leucemie. Au urmat şi alte teste ale sângelui, dar rezultatul era acelaşi. Andy C. Patterson era perfect sănătos. Era convins că locul în care se prăbuşise avea puteri miraculoase. Un miracol, ca atâtea altele pe această planetă. Andy şi-a reluat viaţa şi s-a căsătorit. N-a mărturisit nimănui despre întâmplarea care i-a schimbat cursul vieţii. Simţea

că taina miracolului trebuie păstrată cu sfinţenie. Unul din prietenii săi, era, însă, grav bolnav. De ce nu l-ar ajuta? De ce nu l-ar trimite în acel loc... miraculos? Andy n-a mat stat pe gânduri. Şi-a luat prietenul şi l-a condus... la groapă. Stupoare, însă! Gura de canal nu mai exista. Pe acel loc începuseră lucrările de construcţie ale unui supermarket.

11.30. Vespasiana „mâncătoare de oameni“

Chicago, SUA. Patru cetăţeni onorabili au dispărut subit, după ce au intrat într-un WC public montat într-un parc central.

Raporturile întocmite de specialişti spun că misterioasele dispariţii ale lui Gus Korkland, Lu Ann Minthoven, Ashley Wirthon şi Justin Cortwillow au avut loc în intervalul a şase zile: 17–22 aprilie. Cu toate acestea, în acelaşi interval de timp, alte câteva sute de persoane au folosit cu succes toaleta, adică nu au dispărut misterios.

Responsabilii parcului şi anchetatorii cazului au încercat să găsească explicaţia trăsnitelor dispariţii ale celor doi bărbaţi şi celor două femei. Însă, prietenii şi rudele dispăruţilor afirmă că oficialităţile încearcă să muşamalizeze cazul. „Nu voi accepta ca acest dosar să fie clasat. Voi lupta să se afle şi să se spună adevărul despre ce s-a întâmplat. Anchetatorii ascund adevărul despre dispariţia lui Ann Lu. Ea a intrat în acea cutie metalică şi nu a mai ieşit niciodată“, declară soţul lui Ann Lu Minthoven, a doua dispărută din WC-ul buclucaş.

Soţia lui Gus Korkland, care a dispărut la două zile după Lu Ann, spune: „Ne terminasem plimbarea prin parc, când Gus a simţit nevoia să viziteze WC-ul. Înaintea lui, un bărbat tocmai ieşea din cabină. După ce Gus a intrat am aşteptat preţ de câteva minute. Mi-am închipuit să i s-a făcut rău. Aveam senzaţia că auzisem gemete din interior, dar, după zece minute, nu se mai auzea niciun zgomot. După 15 minute, am devenit neliniştită. Am lipit urechea de perete şi am întrebat: «E totul OK?» Nu mi-a răspuns nimeni. Am încercat să deschid uşa, dar nu am reuşit. Am chemat paznicul care a forţat uşa dar nu a găsit nici urmă de Gus.“ Celelalte persoane care au raportat dispariţia unor cunoscuţi sau rude, din acelaşi WC, au povestit lucruri asemănătoare. De fiecare dată, responsabilii parcului au făcut procese-verbale de constatare. Nu s-a putut da nicio explicaţie.

Dispariţia celor patru a creat rumoare. Specialiştii şi poliţiştii au trebuit să ia lucrurile în serios. Misterul a persistat. În schimb, familiilor dispăruţilor li s-a pus în vedere să nu facă nici o declaraţie presei, în caz contrar urmând să suporte consecinţele legii şi să plătească despăgubiri administraţiei parcului.

Recent, toaleta „mâncătoare“ de oameni a fost scoasă din parc. Soţul lui Ann Lu a declarat: „Gestul este tardiv. Cineva trebuie să-şi asume responsabilitatea celor întâmplate.“

Experţii în fenomene paranormale au privit cu interes cele întâmplate în legătură cu acel WC din parc, dar nu au putut da nicio explicaţie.

12. COINCIDEN□ELE – UN FENOMEN PARANORMAL?

Nu există un om care, dacă rememorează atent şi corect unele amintiri, să nu recunoască existența, în viața sa, a câtorva coincidențe majore legate de evenimente semnificative sau cu consecințe însemnate. Desigur, astfel de coincidențe nu sunt din cele banale, de genul „vorbeşti de lup… şi lupul era la uşă“, în momentul în care te gândeai sau vorbeai de persoana respectivă. Cea mai cunoscută coincidență este legală de apariția unui personaj îmbrăcat în negru, în ultima noapte înainte de deces, care i-a cerut lui W.A. Mozart manuscrisul ultimei compoziții, „Requiem“. Astfel de coincidențe pot îmbrăca forme foarte variate: vise deosebite (de coşmar), întâlniri cu persoane de mult uitate, veşti neaşteptate, accidente imprevizibile etc.

Coincidențele, fiind atât de variate, în majoritate trec neobservate, şi, aparent, nu pot fi corelate cu unele evenimente care vor avea loc (sau s-au petrecut recent). Consecințele sau asocierea acestora sunt strict individuale, astfel că sesizarea lor depinde enorm de receptivitatea fiecăruia.

Coincidențele se deosebesc de premoniții, care sunt doar gânduri sau imagini răzlețele, pe care unele persoane le au (sau pretind că le-au avut) despre evenimente care au sau vor avea loc. Coincidențele cuprind evenimente aparent nelegate, a căror semnificație şi dependență nu pot fi sesizate decât după ce au avut loc, iar interpretarea este strict individuală. Caracterul individual şi capacitatea imaginativă, sugestivă, sunt trăsături care determină ignorarea lor de către psihologie, cu atât mai mult cu cât sugerează o predeterminare a evenimentelor din viața unui om... o implicare a destinului!

Şi totuşi, un psiholog de excepție, medicul Carl Gustav Jung, a publicat, în 1958, un studiu original, care a făcut vâlvă în lumea psihanaliştilor: *Synchronicity; An Acausal Connecting Principle* (Sincronicitatea, un principiu de conectare necauzal). Concret, sincronicitatea înseamnă „o coincidență cu semnificație“, aparent nelegate (drept cauză-efect), a unor evenimente interioare sau exterioare din viața unui om. Printre exemplele date de Jung, observate în lunga lui experiență profesională, sunt oprirea ceasului-pendulă din palatul Sans-Souci (Potsdam), în momentul morții împăratului Frederic cel Mare, sau când a cumpărat o cravată prin telefon şi i s-a adus una de culoare neagră, ca după două ore să afle de înmormântarea unei cunoştințe. Coincidențe semnificative între evenimente aparent nelegate cauzal, după Jung, îl însoțesc pe fiecare om, în momentele-cheie ale vieții. De multe ori, astfel de coincidențe apar în serie, cunoscute drept „zile norocoase“ ale unor jucători sau drept un lanț de evenimente faste sau nefaste. După Jung, coincidențele stau la baza Astrologiei şi a tehnicilor de ghicit (divinație), prin asocierea mai mult sau

mai puțin voită a unor caractere fizice cu evenimente posibile şi cu semnificație psihică.

Carl Gustav Jung (1875–1962), fost discipol al lui S. Freud, a fost unul dintre pionierii psihologiei moderne, fiind inițiatorul conceptelor de introvertit-extrovertit şi de arhetip. Jung a fost şi un foarte bun cunoscător al doctrinelor religioase asiatice. După Jung, cele două evenimente nelegate cauzal au, totuşi, împreună, o semnificație psihică, sincronă, prin activarea unui arhetip simbolic, recepționat de subconştientul fiecăruia. Aşa cum a indicat Freud, fapt confirmat şi de psihologia modernă, subconştientul „gândeşte" prin imagini simbolice în sensul viselor.

Savanții care încearcă să explice fenomenele paranormale invocă negreşit capacitatea componentei subconştientă a gândirii (specializată în emoții) de a fi receptivă la mesaje subliminale, deci, la informații ce scapă organelor de simț, transmițând spre conştient mesaje sub formă de vise pline de simboluri. Or, după Jung, multe simboluri care apar în vise sunt arhetipuri păstrate în memoria colectivă sub forma unor mituri, personaje legendare, animale cărora le atribuim unele trăsături psihice etc. Jung era familiarizat cu vechile concepții filosofice şi religioase chineze. Or, în filosofia şi religiile chineze, aplicate în medicină, chiar în construcții, se admite principiul „coincidențelor semnificative", după care nu cauza unor evenimente este importantă, ci „legătura care le leagă şi care are o semnificație". Cu alte cuvinte, evenimentele au o determinare programată de a avea loc, conform unui destin.

Or, una dintre cărțile „sacre" ale omenirii, *I Ching,* datând de peste 3000 ani î.e.n., uneori numită şi *Cartea Schimbărilor,* conține rădăcinile Taoismului şi Confucianismului, cele două ramuri de bază ale filozofiei chineze. Cartea *I Ching* admite că „unicitatea" omului este concordantă cu cosmosul înconjurător, dominat de echilibrul dinamic dintre forțele opuse, Yin şi Yang (bărbat-femeie). În consecință, prin jocul celor două forțe opuse, au loc evenimente aparent nelegate cauzal, care vor duce spre drumul predestinat al fiecăruia. Atât *I Ching,* cât şi o carte ceva mai nouă (2000 de ani), *Secretul Florii de Aur,* oferă cititorilor avizați posibilitatea de a ghici în viitor cu ajutorul a şase bețe, cu 64 de combinații posibile reprezentând variațiile Yin şi Yang. De aici, arta divinației, complicată, greu de interpretat, din care au apărut mai târziu, astrologia şi divinația.

Desigur, Jung nu a apărat tehnicile divinatorii, ci a căutat o explicație posibilă, rădăcina comună atâtor variante de ghicit şi înşelătorie, foarte răspândite în toate timpurile şi pe toate continentele. Astrologia şi ghicitul în cărți (Tarot-ul) folosesc simboluri derivate din arhetipuri mitologice. Ghicitorii abordează doar patru domenii: sănătatea, dragostea, banii şi locul de muncă. Pe lângă unele coincidențe (care pot apărea sau nu), în special la ghicit, intervine capacitatea ghicitorului de a „citi", prin empatie, emoții care pot indica problemele sau domeniile în care este interesat cel care solicită şi care crede în previziuni. Psihologul Nym J. Wei, în cartea *Les Affinites astrologiques,*

arată că, prin arhetipuri, Jung înțelege unele reprezentări simbolice ale unui model de comportament sau unele imagini mitologice cu încărcare emoțională. Arhetipurile pot acționa în subconştient sub forma unor complexe psihice, izvorul unor conflicte interioare.

Desigur, coincidențele există atât în istoria omenirii, cât şi în istoria ştiinței. Se cunosc multe cazuri de descoperiri ştiințifice aproape simultane în diferite regiuni. Activarea unui arhetip colectiv poate crea condiții de descoperiri sau invenții. Marile religii monoteiste ale omenirii au apărut cam în aceeaşi perioadă. Ideea evoluționistă a naturii viețuitoarelor a fost descoperită de Charles Darwin, dar acesta a ținut-o pentru el mulți ani, până când un tânăr biolog, A.R. Wallace, i-a trimis un manuscris cu aceleaşi concluzii. Se pare că aceste „coincidențe semnificative" apar când există o necesitate vitală. Din punct de vedere biologic şi evoluționist, indivizii dotați cu un simț de previziune aveau şanse mai mari de supraviețuire. De exemplu, când există condiții exterioare puternice (epocă glaciară, catastrofe), apare o necesitate vitală de adaptare, astfel că frecvența mutațiilor creşte şi sunt favorizate schimbări structurale, morfologice, pentru supraviețuire. Un caz celebru este cartea lui Morgan Robertson, *Futility,* publicată în 1898, în care descrie cu lux de amănunte un pachebot uriaş, care, traversând Oceanul Atlantic, se va ciocni cu un aisberg imens. Toate datele se potrivesc cu tragedia care a avut loc după 14 ani, în 10 aprilie 1912, când s-a scufundat *Titanicul,* cu 3000 de pasageri la bord.

Arthur Koestler, un cunoscut scriitor (celebru pentru romanul antitotalitar *Întuneric la prânz*), a publicat chiar o carte dedicată coincidențelor: *Roots of Coincidence* (1977), (Rădăcinile coincidențelor). După Koestler, coincidențele reprezintă un mesaj al subconştientului, realizat prin asocierea simultană a unei stări psihice logice (vizită, veste, revedere) cu o altă stare psihică asociată emoțiilor, cum ar fi un accident, catastrofă etc., ambele stări nefiind legate logic (cauză-efect). Coincidențele aparțin, desigur, domeniului subconştientului.

În funcție de poziția pe care ne situăm, sincronicitatea lui Jung poate fi confirmată prin studiile efectuate pe gemeni. Gemenii au o structură genetică aproape identică. Pe lângă asemănările fizice, gusturi şi comportament, uneori extrem de identice, destinul acestora este deosebit de interesant. Canalul Discovery a transmis, recent, cazul unor surori gemene, Barbara şi Daphne, născute în Anglia, despărțite imediat şi adoptate de familii diferite. Ele se întâlnesc după 40 de ani şi au destine asemănătoare: aceleaşi boli, în acelaşi timp; căsătorii şi copii în aceleaşi perioade, gusturi identice. Cazul gemenilor este, într-adevăr, fascinant. Profesorul Thomas Bouchard, de la catedra de Psihologie a Universității din Michigan, a studiat zeci de cazuri ale unor perechi de gemeni din toată lumea, observând coincidențe ce depăşeau cu mult şansele statistice. Astfel, gemenii Jim Lewis şi Jim Springer, născuți în Ohio şi despărțiți, s-au întâlnit, în 1980, după 39 de ani. Amândoi se căsătoriseră de două ori cu femei cu acelaşi prenume, fiul lor mai mare se numea James şi câinele Toby,

avuseseră aceleaşi boli în aceeaşi perioadă de timp. Aveau ocupaţii asemănătoare, îşi petreceau vacanţele în acelaşi loc şi fumau aceeaşi marcă de ţigări. T. Bouchard a găsit numeroase dovezi că gemenii „simt“ când celălalt frate suferă sau are un accident.

Deşi conceptele sincronicităţii şi al semnificaţiei coincidenţelor au rămas o ciudăţenie pentru majoritatea savanţilor, scriitorii au fost mult mai receptivi. Ideea că indiferent ce cale ai fi ales la un moment de răscruce tot acelaşi deznodământ ar fi avut loc a fost tema multor cărţi şi filme. O realizare din acest domeniu a fost efectuată în 1994, de către psihologul american, James Redfield, prin romanul *Celestine Prophecy,* tradus şi în limba română. Cartea lui Redfield a devenit imediat un bestseller, menţinându-se în topul celor mai bune 10 cărţi, timp de trei ani. Redfield, fiind psiholog, ştia foarte bine gusturile publicului american. Cartea este scrisă în genul unui roman de aventuri, într-o formă accesibilă şi atrăgătoare, dar prin intermediul unor revelaţii sunt menţionate „învăţături ezoterice“, iar coincidenţele sunt la loc de cinste. Atragerea eroului într-o aventură în jungla peruană pentru găsirea unui manuscris misterios, întâlnirile cu anumiţi oameni şi ei implicaţi fără voia lor, aflarea conţinutului unei revelaţii exact în momentul când este util celor încrezători, toate acestea explică succesul cărţii. Încurajat de succesul primei cărţi, Redfield şi soţia au mai publicat un „îndrumător“ pentru explicarea coincidenţelor, iar, în 1998, a doua carte, *A zecea revelaţie,* o continuare a primului roman. De la Redfield citire, coincidenţele apar în momentele critice din viaţa unui om, în urma unor emoţii, tensiuni puternice, în mod inconştient. Nu este întâmplător că multe coincidenţe apar în urma unei rugăciuni intense şi repetate, în care ne punem toată speranţa.

12.1. Un garou la momentul potrivit

Într-o noapte de iunie a anului 1930, Allan Falby, căpitan în patrula de poliţie rutieră El Paso, urmărea un camion care depăşise viteza legală. Camionul a încetinit înaintea unei curbe şi Falby a intrat cu toată viteza în camion. În urma accidentului, a suferit o ruptură a arterei femurale şi, dacă Alfred Smith nu ar fi oprit să-i acorde primul ajutor, poliţistul ar fi murit.

Acesta i-a aplicat rănitului un garou pentru a-i opri hemoragia şi l-a transportat cu o ambulanţă la spital, salvându-i viaţa.

După câteva luni de îngrijiri medicale, Falby a putut să-şi reia activitatea.

Cinci ani mai târziu, agentul de circulaţie Falby era din nou de serviciu, noaptea, când a primit un mesaj prin radio să se deplaseze la locul unui accident grav petrecut pe autostrada US-80.

O maşină intrase într-un copac şi şoferul era grav rănit. Falby a ajuns la locul accidentului înaintea ambulanţei şi i-a acordat rănitului primul ajutor. Acesta suferise o ruptură a arterei femurale şi avea o hemoragie puternică. Falby i-a aplicat un garou şi i-a oprit hemoragia. Când s-a uitat mai bine la

victimă, nu i-a venit să creadă: era Alfred Smith. „Totul dovedeşte, a declarat Falby, ulterior, într-un stil tipic american, că gestul punerii unui garou la momentul potrivit merită repetat“.

12.2. Copilul zburător

Joseph Figlock se plimba pe o stradă din Detroit, în anul 1930, când un copil a căzut peste el de la o fereastră situată la unul din etajele superioare ale unei clădiri. Un an mai târziu, acelaşi copil a căzut din nou peste el de la aceeaşi fereastră. Atât Figlock, cât şi copilul au supraviețuit.

12.3. Acelaşi glonț ucide după 20 de ani

În anul 1893, Henry Ziegland şi-a părăsit logodnica, fapt pentru care aceasta s-a sinucis. Fratele fetei, jurând să răzbune moartea surorii sale, s-a înarmat cu un pistol şi a plecat în căutarea lui Ziegland. L-a găsit în curtea casei sale din Honey Grove, Texas. După ce l-a împuşcat pe Henry Ziegland, fratele fetei s-a sinucis. Ziegland, însă, nu a fost rănit mortal; glonțul i-a atins doar capul, după care s-a înfipt într-un copac.

Douăzeci de ani mai târziu, Henry Ziegland s-a hotărât să taie copacul respectiv, fiindcă îi umbrea întreaga curte. Pentru că arborele era prea mare pentru a-l putea tăia, Ziegland s-a decis să-l arunce în aer, cu dinamită. În momentul exploziei, glonțul înfipt în copac a zburat prin aer, oprindu-se în capul lui Henry Ziegland, omorându-l pe loc. „Oare numai neşansa a făcut ca Ziegland să moară din cauza aceluiaşi glonț de care scăpase cu douăzeci de ani în urmă?“ s-au întrebat cei care au studiat moartea lui. Se spune că nu este o simplă coincidență. Fenomenul este denumit „sincronism“ (desfăşurarea paralelă a două sau mai multe evenimente).

12.4. Cea mai incredibilă coincidență a istoriei: Lincoln şi Kennedy

Cea mai interesantă dintre coincidențe este, fără îndoială, enigma „Lincoln – Kennedy“, cei doi mari preşedinți americani. Lincoln a fost ales, în anul 1860, iar Kennedy, în anul 1960 (exact o sută de ani mai târziu).

Amândoi au fost ucişi din spate, în prezența soțiilor, într-o vineri, de un glonț tras în cap.

Succesorul lui Lincoln se numea Andrew Johnson. Era un senator democrat din Sud, născut în anul 1808. A murit la zece ani după Lincoln.

Succesorul lui Kennedy se numea Lyndon Johnson. Era un senator democrat din Sud, născut în anul 1908. A murit la zece ani după Kennedy.

Asasinul lui Lincoln, John Wilker Booth, născut în anul 1839, a murit

înainte de a fi judecat. L-a ucis pe Lincoln într-un teatru şi apoi s-a refugiat într-un depozit.

Lee Harvey Oswald, asasinul lui Kennedy, născut în anul 1939, a fost şi el omorât înainte de a fi judecat. L-a ucis pe Kennedy dintr-un depozit şi apoi s-a refugiat într-un cinematograf.

Soţia lui Lincoln a pierdut un copil în timpul prezenţei ei la Casa Albă. Jackie Kennedy a pierdut şi ea un copil în timp ce se afla la Casa Albă.

Un colaborator apropiat al lui Lincoln se numea Kennedy, iar un colaborator apropiat al lui Kennedy se numea Lincoln. Numele celor doi preşedinţi conţin şapte litere, cel al succesorilor treisprezece litere, cel al asasinilor cincisprezece litere.

În ziua în care a fost asasinat, Abraham Lincoln i-a spus uneia dintre gărzile sale: „Cred că există oameni care vor să-mi ia viaţa şi nu am absolut niciun dubiu că vor reuşi acest lucru. Dacă, într-adevăr, aşa se va întâmpla, oricum era imposibil de prevenit!“ La rândul său, Kennedy i-a spus soţiei sale, în ziua de 22 noiembrie 1963, ziua asasinării sale: „Dacă cineva ar vrea să mă împuşte de la o fereastră, cu o carabină, nimeni nu l-ar putea opri! Aşa că, de ce mi-aş mai face probleme?“

Cele două asasinări relevă faptul că există o anumită legătură între coincidenţe şi premoniţie. J.B. Priestley a scris într-o carte, referitor la aceste fenomene: „Viitorul poate fi «văzut» şi, de aceea, el poate fi schimbat! Astfel, coincidenţele ar trebui să reprezinte o nouă modalitate de înţelegere a destinelor noastre!“

12.5. Asasinarea în aceeaşi zi a regelui Umberto I al Italiei şi a tizului acestuia

Asasinarea lui Umberto I al Italiei precum şi evenimentele importante din viaţa regelui au fost identice cu viaţa şi moartea patronului unui restaurant din nordul Italiei, pe nume Umberto. Ei s-au născut şi au murit în aceeaşi zi. În seara de 28 iulie 1900, regele Umberto I al Italiei lua cina, împreună cu suita sa, într-un restaurant din Monza (nordul Italiei), unde se afla pentru a participa la nişte întreceri sportive. Cu uimire, el a observat că proprietarul restaurantului semăna foarte bine cu el şi, discutând cu acesta, a descoperit că între ei mai existau şi alte similitudini. Bărbatul se numea Umberto, se născuse la Torino ca şi regele, în aceeaşi zi, se căsătorise cu o femeie pe nume Margherita, în ziua în care regele se însurase cu regina Margherita, şi îşi deschisese restaurantul în ziua în care Umberto I fusese încoronat.

Regele a fost intrigat de aceste coincidenţe bizare şi l-a invitat pe Umberto să asiste împreună cu el la întrecerile sportive de a doua zi. Ajuns la stadion, regele a fost informat că proprietarul restaurantului tocmai murise în acea dimineaţă, fiind împuşcat din întâmplare. Tocmai când îşi exprima regretul, regele a fost împuşcat mortal de un anarhist, pe nume Bresci.

12.6. Bruce Lee şi moartea fiului său, Brandon

Multe fapte par să aibă rădăcini în trecut. În ziua de 31 martie 1993, la 28 de ani, Brandon Lee juca în filmul „The Crow“. Un glonț de calibrul 44, care trebuia să fie orb, l-a ucis. Cu 28 de ani mai devreme, tatăl său, Bruce Lee, a murit din cauza unei hemoragii cerebrale. El era pe cale să realizeze un film, „Jocul morții“, în care trebuia să fie ucis de un glonț care era schimbat cu unul orb. Dar, să revenim la Brandon pentru a evoca o ultimă coincidență. Scenariul filmului „The Crow“ (Corbul), prevedea ca el să fie ucis împreună cu soția sa, cu puțin timp înainte de a se căsători. În viața adevărată, Brandon trebuia să se însoare cu Liza Hutton, logodnica sa, pe data de 17 aprilie 1993 – la 18 zile după moartea lui.

În acest caz, nu mai este vorba de coincidență, explică domnul Moisset, ci de sincronicitate – un termen pe care îl datorăm marelui psiholog, Carl Gustav Jung, unul dintre fondatorii psihanalizei.

Jung descoperise că problemele psihice ale pacienților şi realitatea exterioară erau, de multe ori, strâns legate. Când o pacientă îi povestea întâmplările dintr-un vis, care se petreceau într-un vechi templu din Egipt, Jung auzi un zgomot dinspre fereastră. Uitându-se mai îndeaproape, el a descoperit un scarabeu – animal considerat sacru în mitologia egipteană. Cum ajunsese acolo? Nimeni nu ştia. Contrar obiceiurilor insectelor de a căuta lumină, scarabeul încerca să intre într-un colț mai întunecat – unde se găseau Jung şi pacienta sa.

După Moisset, coincidențele sunt evenimente pline de sensuri pentru persoana căreia i se întâmplă. Evenimentul exterior este legat fie de un alt eveniment care s-a întâmplat mai demult (vezi istoria cu logodnicul), fie de un lucru pe care îl simți sau îl visezi (vezi ultimul exemplu).

„Aceste fenomene sunt mai puțin explicabile pe cale rațională, deoarece faimoasele coincidențe nu au o legătură ca fenomenele obişnuite (cauză-efect); legătura lor constă într-o asemănare, un sens comun. Cert este faptul că ele tind să ne arate că locul micii noastre persoane în Univers nu este neglijabil şi că există o altă dimensiune în spatele vieții noastre banale şi tipicare.“

12.7. Un ucigaş reîncarnat comite aceeaşi crimă după… 157 de ani

Două femei, ambele în vârstă de 20 de ani, cu părul blond şi ochii albaştri, au fost violate şi ştrangulate sub acelaşi copac.

Doi bărbați, amândoi cu numele de Thornton, au fost acuzați de crimă; ambele fapte au fost comise în 27 mai, în aceeaşi zonă, în acelaşi loc, la distanță de 157 de ani.

Mulți experți din Anglia explică identicele orori printr-un singur cuvânt: reîncarnare.

„Coincidența în cele două cazuri este atât de fantastică, încât eu cred

posibilă renaşterea criminalului“, spune detectivul superintendent, Caroll Lanahan, din poliția din Birmingham.

Notoriul criminalist, Peter Bander, a mers chiar mai departe.

„Cred că este un caz de reîncarnare. Totul se potriveşte prea bine ca să fie altceva.“

Bizarul caz a început în timpul unei investigații care părea de rutină: o omucidere. În 1964, la 27 mai, corpul Barbarei Forrest (20 de ani), a fost găsit sub un stejar bătrân, la periferia oraşului Birmingham. Tânăra fusese violată şi apoi strangulată.

Cu o noapte înaintea morții, Barbara se dusese la o prietenă, să împrumute o rochie de seară. Mai târziu, a fost la dans, după care a plecat spre locuința ei, fericită şi fără griji. Cercetările poliției au condus la arestarea lui Michael Thornton, de 38 de ani, supraveghetor la o casă de copii din localitate, care o fost acuzat de omucidere. Dar, la procesul său, judecătorul n-a avut suficiente probe evidente şi Thornton a fost eliberat.

Recent, detectivul Lanahan, căutând în arhivele poliției, a fost stupefiat de ce-a găsit. Fişele arătau că, în 27 mai 1807, Mary Ashford, de 20 de ani, a fost omorâtă în acelaşi loc, sub acelaşi copac. Şi ea a fost violată şi sugrumată.

La fel ca Barbara Forrest, Mary fusese, în noaptea precedentă, acasă la o prietenă pentru a împrumuta o rochie de seară. Ultima oară a fost văzută în viață, plecând de la dans. Anchetatorii din acele timpuri l-au găsit vinovat pe Abraham Thornton, de 25 de ani, cărămidar, şi l-au acuzat de crimă. A fost supus la două procese, dar niciodată declarat vinovat.

„Nu pot accepta atâtea similitudini în ambele cazuri, decât dacă ele au fost comise de acelaşi om“, a spus detectivul Caroll Lanahan.

12.8. Un aisberg pe cer

În iulie 1974, un impresionant bloc de gheață a pătruns prin acoperiş în casa familiei Melkis, din Dunstable, Bedford, Anglia. În momentul incidentului, toată familia se îngrămădise în jurul televizorului, urmărind un film despre *Titanic*.

Când gheața a spart acoperişul, ei tocmai aşteptau cu sufletul la gură ca vaporul să se zdrobească de aisberg.

12.9. Soarta

Un bărbat care conducea o motoretă a fost accidentat mortal de un taxi, într-o localitate din Insulele Bermude, în anul 1975, exact la un an după ce fratele său, conducând aceeaşi motoretă, fusese accidentat mortal pe aceeaşi stradă, de acelaşi şofer de taxi, care transporta acelaşi pasager.

12.10. Verişori îndepărtați

În anul 1984, pe 11 august, a avut loc în localitatea Tettenhall de lângă Wolverhampton, cununia lui Karen Dawn Southwick, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, în biserica St. Michael's and All Angels. Tatăl ei, Alfred G. Southwick, a condus-o la altar lângă viitorul soț. După numai trei ore, o altă Karen Dawn Southwick, tot de douăzeci şi doi de ani, a fost condusă în aceeaşi localitate, în aceeaşi biserică, la acelaşi altar de tatăl ei, pe nume (atenție!) Alfred G. Southwick. Cele două mirese s-au întâlnit, pentru prima dată, la părintele care urma să le oficieze căsătoria. Potrivirea totală a numelor a fost, însă, spulberată de o mică diferență: cel de-al doilea nume al taților era George şi, respectiv, Gordon. Alfred George nu se întâlnise niciodată cu Alfred Gordon, dar au ajuns la concluzia că sunt, cu siguranță, verişori îndepărtați.

12.11. Cartea regăsită

Actorul britanic Anthony Hopkins a fost încântat să afle că a primit rolul principal în „Fata din Petrovka", ecranizare după romanul lui George Feifer. Chiar înainte de a semna contractul, Hopkins s-a dus la Londra, cu gândul de a cumpăra romanul, însă nu l-a găsit în nicio librărie. În timp ce aştepta metroul, actorul a găsit o carte pe o banchetă, uitată de cineva, şi a constatat cu uimire că era chiar romanul pe care îl căutase cu disperare. Doi ani mai târziu, în timp ce filma în Viena (Austria), Hopkins a primit vizita autorului George Feifer, care i-a povestit că nu deținea nici măcar o copie a *Fetei din Petrovka,* fiindcă romanul pe care-l avusese (şi care conținea semnătura şi însemnările sale) fusese pierdut în Londra de un prieten căruia Feifer îi împrumutase cartea. Hopkins l-a întrebat pe autor dacă romanul pe care el îl găsise în stația de metrou îi aparținea, iar Feifer a constatat, stupefiat, că era cartea lui.

12.12. O crimă repetată după 20 de ani

Franklin Delano Floyd a comis două acțiuni criminale rar întâlnite în istoria poliției – mai întâi a răpit o fetiță de patru ani pe care, mai târziu, a luat-o de soție... şi apoi, după 20 de ani pe copilul acesteia.

Istoria începe în 1962, când Floyd a fost condamnat pentru agresarea unei fetițe de patru ani. Este închis, fuge din închisoare, dar este prins când încerca să spargă o bancă, este din nou închis şi eliberat, în 1973. În 1975, îşi face apariția cu o fetiță de şase ani despre care afirmă că ar fi fiica lui, dar poliția bănuieşte că Tonya a fost fetița unei prostituate pe care Floyd ar fi răpit-o cu doi ani în urmă. Fetița urmează, sub diverse nume, şcoala la Oklahoma City şi la Atlanta, apoi perechea îşi face apariția la Phoenix – Arizona, unde Tonya este de-acum însărcinată – dar copilul s-a dovedit că nu a fost al lui Floyd.

Mai târziu, cei trei se mută la Tulsa, unde Tonya, care-şi etalează sânii, dansează într-un bar, apoi la New Orleans, unde Floyd se căsătoreşte cu fata.

Peste câteva luni, Tonya moare călcată de o maşină, iar Floyd fuge lăsând băieţelul în spital. Poliţia îl bănuieşte de asasinarea Tonyei, dar nu are dovezi suficiente. Copilul este încredinţat unei familii. Dar, în toamna lui 1994, Floyd reapare şi-l răpeşte pe băieţel de la şcoală, ameninţând directorul cu o armă şi pretinzând că ar fi tatăl. Nici până acum răpitorul şi copilul nu au fost găsiţi.

12.13. Un singur glonţ a făcut două victime, la interval de 52 de ani

Un american şi nepotul lui au fost victimele aceluiaşi glonţ, la interval de 52 de ani. Rănile celor doi au fost asemănătoare, deşi condiţiile în care s-au produs au fost diferite.

Totul a început în urmă cu 52 de ani, când Alan Merit, pe atunci în vârstă de 23 de ani, a fost rănit de un glonţ, care provenea dintr-o armă germană, în decursul celui de al Doilea Război Mondial. După ce glonţul i-a fost extras din piept, el l-a păstrat, ca pe un talisman. În primăvara anului 1996, Alan Merit a suferit un atac de cord şi s-a prăbuşit la pământ în faţa casei sale din Chicago, Illinois (SUA). Glonţul pe care-l purta atârnat de un lanţ s-a desprins şi s-a rătăcit în iarbă; n-a mai fost găsit decât într-o zi de septembrie, când nepotul lui, John (26 ani), s-a apucat să tundă gazonul. Glonţul a fost angrenat de cuţitele maşinii de tuns iarba şi, propulsat cu putere, s-a înfipt în pieptul lui John, provocându-i o rană asemănătoare celei suferite de bunicul său, în urmă cu 52 de ani. Tânărul a fost dus de urgenţă la spital, unde i s-a extras glonţul. John a refuzat să-l păstreze, astfel încât glonţul ucigaş a ajuns într-o ladă de gunoi.

12.14. Caii ucigaşi

Sue Alton lua parte la o excursie călare, în compania prietenilor ei, pe o cărare numită Pilgrim's Way, în apropierea localităţii Darking, când calul său s-a speriat şi nu a mai putut fi controlat. Femeia a căzut cu capul înainte pe un monument de piatră, de un metru şi jumătate înălţime, şi a murit instantaneu. Monumentul a fost ridicat în anul 1873 şi indica locul în care Samuel Wilberforce, episcop de Winchester, şi-a rupt gâtul şi a murit în urma căzăturii de pe spinarea calului său, care călcase strâmb.

12.15. Confuzie la tribunal

În tribunalul din localitatea Bulawayo, s-a judecat un caz mai deosebit. Smart Ngwenya, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani era acuzat de un furt de maşină petrecut cu câteva săptămâni înainte. Numai că, în sală, în banca

acuzaților, a fost condus un alt Smart Ngwenya, care venise ca martor la un alt proces. Greşeala nu a fost sesizată până nu s-au citit capetele de acuzare şi omul nu a început să protesteze. Oamenii legii, buimăciți de greşeala făcută, l-au condus afară pe bărbatul nevinovat şi au introdus în sala de judecată un alt Smart Ngwenya (ngwenya înseamnă crocodil) despre care a reieşit că nici acesta nu este inculpatul. Adevăratul hoț a ajuns la tribunal numai după a treia tentativă.

12.16. Înştiințare cu surprize

Patricia Kern, din Colorado, a primit o înştiințare potrivit căreia avea o datorie de 3000 de dolari pentru o manoperă care fusese făcută în statul Oregon, ea nepunând piciorul în viața ei în statul respectiv. În urma clarificării situației, a reieşit că o altă Patricia, Dibiasi, a fost cea care a beneficiat de lucrarea respectivă şi, deci, era datoare cu suma mai sus-amintită. Ambele aveau acelaşi nume de fată şi anume Patricia Ann Campbell, ambele se născuseră la data de 13 martie 1941 şi figurau cu acelaşi număr de asigurare socială. Tatăl ambelor femei se numea Robert, ambele se căsătoriseră cu militari, la o diferență de numai unsprezece zile, ambele erau contabile şi aveau doi copii de aceeaşi vârstă.

12.17. Cea mai ciudată coincidență

Cea mai ciudată coincidență pe care am întâlnit-o i s-a întâmplat tânărului Roger Lausier. Când avea numai patru ani, s-a pierdut de mama lui pe plaja Salem din Massachusetts. S-a jucat în apa mică până în momentul în care un curent mai puternic l-a luat în larg. Cu siguranță că s-ar fi înecat dacă o femeie nu l-ar fi scos din mare şi nu i-ar fi acordat primul ajutor pe plajă. Salvatoarea a refuzat orice recompensă, urându-i noroc băiețelului, după care a plecat. După nouă ani, tânărul Roger, acum un înotător desăvârşit, urmărea un banc de peşti de lângă mal, când a auzit un strigăt disperat. „Ajutor! Soțul meu se îneacă!“ striga o femeie. Roger a observat că un bărbat bine făcut a căzut dintr-o barcă cu motor şi se străduieşte din răsputeri să se mențină deasupra valurilor. Băiatul a vâslit cu barca pneumatică până la locul respectiv, l-a prins pe bărbat de încheietură şi l-a mențînut la suprafața apei până ce o altă barcă s-a apropiat şi l-a ajutat să scoată victima din mare. La spital, femeia l-a sărutat recunoscătoare pe băiat, spunându-i: „Mă numesc Alice Blaise şi nu ştiu cum să-ți mulțumesc că mi l-ai salvat pe Bobo“. Lui Roger nici măcar nu-i trecea prin minte cine era această Alice Blaise, până în momentul în care, la o adunare a Asociației pentru Prietenie din Massachusetts, a reieşit întreaga poveste. Roger a salvat viața soțului acelei femei care, cu nouă ani în urmă, îl salvase de la înec, pe aceeaşi plajă.

12.18. Coincidență de nume

În localitatea Ketley, comitatul Shropshire, Patricia Ann Tranter, de treizeci de ani, a simțit, într-o zi, că se apropie momentul în care trebuie să nască. S-a dus la spital. În patul vecin, se afla o domnişoară în vârstă de douăzeci şi patru de ani, tot cu numele de Patricia Ann Tranter, locuitoare a aceluiaşi oraş, Ketley (la o distanță de un kilometru şi jumătate de prima Patricia). Cele două femei au născut în aceeaşi zi, s-au întâlnit şi la biserică atunci când cei doi bebeluşi, John şi Julie, au fost botezați.

12.19. Dorința unei decedate într-un accident de circulație...

Cei care cunoşteau povestea tragică a familiei Petric, din Baia-Mare, ştiau că Vasile Petric îşi dorea cu insistentă sfârşitul. Margareta Petric, soția lui, murise pe data de 31 mai 1988, într-un groaznic accident de circulație. „Era o zi frumoasă, de sfârşit de mai, când Reta a plecat din Baia-Mare spre satul său natal. În maşina cu care plecase se mai aflau copiii săi – doi băieți, în vârstă de opt şi respectiv nouă ani – şi un nepot, fiul fratelui mai mare al Retei. Cei patru au plecat liniştiți şi veseli la drum, neştiind că acea călătorie va fi fără întoarcere. Maşina rula încet pe drum când, cu puțin înainte de ieşirea din oraş, s-a întâmplat nenorocirea.

De Dacia condusă de M.P. s-a izbit ca un bolid un autoturism cu număr străin, care a intrat cu o viteză incredibilă pe contrasens. Dacia s-a răsturnat şi a explodat, iar pasagerii au fost pur şi simplu arşi de vii. Până când au sosit pompierii, maşina se făcuse scrum...

La aflarea cumplitei veşti, soțul doamnei Petric a avut un şoc, mulți dintre cunoscuți crezând că, de durere, omul a înnebunit pe loc. Trei ani de zile, bărbatul a supraviețuit cu greu nenorocirii, iar pierderea familiei sale era un veritabil coşmar, ce-l chinuia fără încetare. Vecinii povesteau că, uneori, îl întâlneau noaptea pe stradă, umblând ca un bezmetic şi strigându-şi cu disperare copiii şi soția moartă. Nimic nu părea să-i aline durerea... Omul era de nerecunoscut; ajunsese o epavă – nu putea munci, dormi sau mânca. Această situație a durat până în dimineața zilei de 31 mai 1991, când bărbatul i-a anunțat pe cunoscuți că duhul Margaretei îi apăruse peste noapte şi-l chemase la ea. „Am venit să te iau la mine, să nu te mai văd suferind!“ a povestit Vasile că i-ar fi spus Reta. Şi aşa a fost să fie, pentru că, la data amintită şi exact la ora la care femeia îşi pierduse viața, V.P. a fost găsit electrocutat în garaj... „Accidentul a fost mai mult decât stupid, mai ales că Vasile era un electronist bun. ... Aşa s-a împlinit dorința Margaretei, care şi-a luat soțul după ea…“, comentează o prietenă a familiei Petric.

12.20. Sindromul gemenilor

Foarte puține persoane știu că o mare parte dintre noi suntem la origine gemeni, provenind din sarcini gemelare. Cu toate că mama naşte un singur făt, uneori, în primele luni de viață intrauterină, coexistă doi feți. Acest misterios fenomen care a şocat lumea medicală este cunoscut ca „sindromul geamănului dispărut". Din motive necunoscute, s-a observat că unul dintre gemeni dispare după primele luni de viață intrauterină. Acest fapt a fost constatat, practic, prin teste făcute asupra femeilor în perioada graviditații. În această situație, medicii au emis mai multe ipoteze şi anume: fie corpul mamei, fie unul dintre gemeni, absoarbe unul dintre feți în timpul vieții intrauterine. Unul dintre cele mai incredibile şi dramatice exemple, care vine în sprijinul acestei ipoteze, îl constituie cazul unui american, angajat al unei stații de benzină din Chicago. Acesta a suportat, în urmă cu câțiva ani, o intervenție chirurgicală pe creier, în timpul căreia medicii au găsit o masă embrionară de păr, piele şi os. După toate aparențele, individul îşi înghițise fratele geamăn în timpul vieții intrauterine. Cazuri similare s-au înregistrat în spitalele ieşene. Surprinzător, în timpul actului chirurgical, medicii au descoperit – în cutia craniană a unora dintre pacienți, în locul presupuselor tumori, unghii, smocuri de păr şi bucăți de oase. Din punct de vedere științific, acest fenomen s-ar putea explica numai prin absorbția celulelor specializate care urmau să devină, pe parcurs, unghiile, părul şi oasele geamănului dispărut.

În sprijinul teoriei enunțate mai sus, în rândurile ce urmează, vă aducem la cunoştință un caz incredibil, în care unul dintre gemeni n-a reuşit să-l înghită pe celălalt, născându-se două ființe cu o singură inimă şi cu un singur ficat.

În anul 1983, mijloacele de informare în masă din România relatau despre un caz deosebit, cel al siamezelor de la Botoşani. La spitalul din localitate se născuseră două fetițe care erau lipite între ele la nivelul abdomenului, având inimile în acelaşi pericard şi un ficat unic. După numai şase luni, aceste fetițe aveau, practic, să se nască a doua oară, pentru că intervenția chirurgicală de separare reuşise pe deplin. Autorul acestei dificile intervenții chirurgicale a fost medicul ieşean Gabriel Ionescu (în prezent,lucrează într-o clinică celebră din Africa de Sud), operația de separare realizându-se, la vremea respectivă, la o clinică universitară din Lausanne–Elveția.

Înainte de această dificilă intervenție chirurgicală, mama fetițelor, Elena Bouaru, a căzut pradă unui sindrom depresiv, din cauza faptului că era aproape convinsă că cele două micuțe, pe care le botezase Sia-Lina şi Meza-Gheorghina, nu vor trăi. Mai avusese, de fapt, o experiență de acest gen, în anul 1968, când a dat naştere la încă două fetițe. Din ce în ce mai des, avea adevărate coşmaruri, visând că Lina şi Gheorghina sunt plimbate de lanț de un individ gras şi care se chinuia să facă avere de la cei care doreau să vadă siamezele. Când ieşea cu landoul special la plimbare, era înconjurată de o mulțime de gură-cască. Cu toții

se minunau de „arătarea“ din scutece. Unii aruncau cu bani în landou, alții mai îndrăzneți, chiar încercau să le dezbrace pentru a le vedea mai bine, dar mai toți râdeau cu gura până la urechi.

Intervenția chirurgicală a fost foarte dificilă, deoarece unicul ficat a fost tăiat în două, câte o parte pentru fiecare organism, urmat de operația de separare. Fetițele s-au dezvoltat normal. Totuşi, singurul lucru ieşit din comun observat de părinți a fost când fetițele aveau trei ani. Cele două ghemotoace de om dormeau în acelaşi pat iar, în timpul somnului, aveau aceeaşi poziție. Dacă una dintre ele îşi schimba poziția, după numai zece secunde aceeaşi poziție era luată şi de surioara ei geamănă. La fel se întâmpla şi când dormeau în camere diferite. Se întorcea prin somn Lina, în dormitor, se întorcea şi Gheorghina, în sufragerie, strângea pumnul Gheorghina, acelaşi pumn îl strângea şi Lina şi aşa mai departe. Un alt fenomen întâlnit la cele două fetițe era posibilitatea de a-şi „citi“, uneori, gândurile una alteia. De exemplu, la şcoală, cele două fetițe au stat separat deoarece erau cam neastâmpărate. Una stătea în ultima bancă de la geam, iar cealaltă în prima bancă pe de rândul de la perete. Marea lor problemă a fost faptul că nu-i puteau convinge pe profesori că nu au copiat niciodată una de la alta, deoarece se întâmpla destul de des ca Lina şi Gheorghina să aibă lucrări de control identice. În clasa I, învățătoarea a pus toată clasa să scrie o propoziție. Cele două surori au scris aceeaşi propoziție, „mâncând“ aceeaşi literă: „Mama merge la piață“. Când erau mici, dacă una îşi rupea pantalonii la joacă, trebuia să şi-i rupă şi cealaltă.

12.21. Enigma satului cu 64 de gemeni

Mister total la Pleucadeuc! Acest mic târg, ascuns în inima ținutului Morbihan (Franța), adăposteşte de două ori mai mulți gemeni decât media națională: 32 de cupluri. Nimeni nu a putut explica, până în prezent, această densitate a gemenilor pe un teritoriu restrâns. Prezența fenomenului se datorează solului granitic, alimentației, semnelor zodiacale? Nimic nu e sigur! Geneticienii caută explicația. Istoria acestei aşezări insolite este relatată într-un număr recent al revistei *Le Figaro Magazine.*

La 6 decembrie 1673, preotul micii parohii din Pleucadeuc, situat la 40 km de Vannes (Franța), se apleacă peste doi nou-născuți, două fetițe. El le botează în latină, felicită părinții în bretonă şi înregistrează naşterea în franceza epocii. Actul de naştere există şi astăzi, într-un registru al primăriei: „Marie şi Jacquette Seme, surori provenite din mariajul legitim dintre Gilles Serne şi Françoise Daner, tatăl şi mama...“.

Marie şi Jacquette sunt primele dintr-o lungă serie. Pleucadeuc numără, astăzi, 32 perechi de gemeni, de la vârsta de opt, până la 80 de ani. Fenomenul se numeşte „criptofazie“. Un lucru este cert: Pleucadeuc a devenit capitala gemenilor. Localnicii nu au întârziat să pună o placă, pe care scrie „Satul gemenilor“, la intrarea şi ieşirea din Pleucadeuc.

La Figaro Magazine prezintă câteva dintre cuplurile de gemeni.

ι Anne şi Therese, în vârstă de 72 de ani. Ele sunt inseparabile. La 13 ani, au părăsit şcoala pentru a merge să lucreze la o fermă din vecinătate şi pentru a învăța croitoria. Tatăl acestora are, la rândul său, două surori gemene.

La vârsta de 23 de ani, Anne şi Therese s-au căsătorit cu doi veri de-ai lor; de atunci, ele locuiesc una lângă alta, se văd în fiecare zi şi sunt singurele care-şi cunosc identitatea. Nimeni altcineva nu le poate deosebi. „Părinții noştri ne-au confundat întotdeauna, mărturiseşte Anne; ca toată lumea, de altfel"…

Philippe şi Patrick, de 34 de ani, împart aceeaşi complicitate. Ei au şi câteva amintiri amuzante din adolescență. „Îmi amintesc de o fată care voia să iasă cu mine, povesteşte Patrick. Aveam deja o logodnică, deci acest lucru nu era posibil. În weekendul următor, Philippe a fost la întâlnire, dându-se drept eu…"

ι Eric şi David, 12 ani, trăiesc o complicitate extremă, manifestând o dorință exacerbată de a rămâne împreună tot timpul.

ι Cecile şi Aurelie, de 15 ani, au inspirat tatălui lor, Alain Launay, prima organizare a festivalului gemenilor, care are loc la Pleucadeuc în fiecare an, la 15 august.

ι Cedric şi Mathieu, de doar opt luni, sunt ultimii gemeni, născuți la Pleucadeuc, la 323 de ani după Marie şi Jacquette, asigurând continuitatea genetică.

Cum se poate explica o astfel de „proliferare" a gemenilor, într-un singur loc? Brutarul satului nu are nicio îndoială: „Din cauza solului granitic", spune el.

Părerea lui este împărtăşită de majoritatea sătenilor. Cei mai bătrâni dintre ei susțin, totuşi, o altă posibilitate: „Când există un geamăn într-o familie, vor mai urma şi alții…" O înțelepciune populară, confirmată de matematicianul american Francis Dalton, încă din 1875!

12.22. Festivalul gemenilor

În fiecare an, în oraşul Twinsburg (Ohio–SUA), are loc un Festival al Gemenilor, unde mii de perechi din întreaga lume se întâlnesc pentru a se cunoaşte şi pentru a discuta probleme specifice condiției lor neobişnuite. În SUA, trăiesc în prezent aproximativ 2,4 milioane de gemeni, numărul acestora crescând anual cu 33 000 de perechi. Statisticile ne relevă faptul că numărul cel mai mare de gemeni îl înregistrează negresele, la care numărul gemenilor reprezintă 1,7% din numărul total de naşteri, femeile albe născând 1%, iar cele asiatice un procent de 0,5%. De asemenea, s-a constatat că la fiecare 50 000 de naşteri, se înregistrează o pereche de siameze. Numele de „gemeni siamezi"

provine de la fraţii Chang şi Eng, născuţi în 1811, în localitatea Siam–Thailanda. După ce au colindat lumea, fiind angajaţii Circului Barnum, în cele din urmă s-au stabilit în SUA, unde s-au căsătorit cu două surori, au avut împreună 22 de copii şi au murit, la o diferenţă de câteva ore, la vârsta de 62 de ani.

12.23. Recorduri în lumea gemenilor

ı Pauline şi Pat Collister, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, sunt, după câte se pare, singura pereche de gemeni care provin din acelaşi ovul; s-au căsătorit cu Peter şi John, de douăzeci şi şapte de ani, născuţi tot dintr-un singur ovul. Pauline şi Pat au născut în spitalul Scarsdale, din Chesterfield – comitatul Derbyshire la data de 11 august, la aceeaşi oră.

ı Gemenii supravieţuitori, cu cea mai mică greutate înregistrată la naştere, sunt Mary şi Margaret Stimson, născute în 1931, în Marea Britanie. Acestea cântăreau la naştere doar 0,450 de grame, respectiv 0,540 de grame.

ı Gemenii cu cea mai mare greutate la naştere au fost fraţii Haskins, care cântăreau 6,4 kg şi respectiv 6,2 kg.

ı Cel mai mare interval de timp scurs între naşterea a doi gemeni este de 37 de zile. La 23 decembrie 1987, Dany Berg, din Roma, a născut primul dintre cei doi gemeni, o fetiţă, pe care a numit-o Diana. Sora acesteia, Monica, s-a născut la 30 ianuarie 1988, prin „cezariană“.

ı Gemenii cu viaţa cea mai lungă au fost Eli şi John Philips, care s-au născut în 1803 şi au murit în 1911, la vârsta de 108 ani.

ı Cel mai mare număr de gemeni născuţi de către aceeaşi femeie a fost înregistrat în Rusia. În intervalul 1725–1765, soţia unui ţăran rus a născut opt perechi de gemeni (fată şi băiat). În aceeaşi perioadă, mama celor 16 gemeni a mai născut şapte seturi de cvadrupleţi.

ı Doi gemeni, unul negru iar celălalt alb, au fost obiectul unui proces scandalos, fără precedent, din anul 1978. Mama, o nemţoaică, a pornit un dublu proces de paternitate, având la bază supoziţia că avusese o dublă ovulaţie, în ziua în care, cu o diferenţă de numai câteva ore, întreţinuse relaţii sexuale cu un militar german alb şi cu unul negru, american.

În 1939, în Carolina de Nord, o femeie de culoare a născut doi gemeni, o fetiţă neagră şi un băieţel alb. După cum afirma femeia, tatăl este un negru „ca abanosul“ pe nume Herbert Strong. Au sosit şi semnalări ale altor cazuri de acest gen din USA, Liverpool, Danemarca şi din Berlin.

12.24. Un fetus frate geamăn în cap…

În 1981, Kick Hill avea 25 de ani şi lucra la o staţie de benzină de lângă New York. Într-o bună zi, pe Nick a început să-l doară capul. A crezut că l-a tras un curent, că n-a dormit bine şi aştepta să-i treacă. Dar durerea de cap s-a transformat într-o migrenă, fără intermitenţe. Dureri de cap acute cărora cu greu le putea face faţă. S-a dus la doctor, care l-a consultat şi i-a prescris mai multe tablete: calmante, antinevralgice, chiar şi somnifere, însă durerea de cap nu-l lăsa. A încercat şi medicina homeopată, însă nici bioenergeticienii nu i-au putut veni de hac durerilor acute. Nici acupunctura şi alte metode orientale n-au fost de folos. Situaţia devenise disperată. O ecografie urmată de o encefalogramă au arătat că Nick Hill ar avea o tumoare. Nu se ştia dacă malignă ori benignă. Medicii au optat urgent pentru operaţie. Mare le-a fost surpriza chirurgilor când, în cutia craniană, sub meninge, au dat de un fetus. E adevărat, minuscul, dar fetus, un frate geamăn al lui Nick, care şi-a găsit spaţiul tocmai în capul lui Nick, dezvoltându-se cât a putut din lipsă de loc. Un frate geamăn pe care Nick l-a purtat în cap 25 ani şi care acum începuse să-l supere tare. „Caz“ unic în istoria medicinii: un fetus în creier. Până acum, se cunoşteau oameni cu două inimi, patru rinichi şi alte organe dublate. Excluzând cele genitale. După extirpare, Nick Hill se simte bine, durerile de cap au încetat şi omul duce o viaţa normală. Întâmplarea, dacă unii n-o socotesc paranormală, intră, în mod sigur, sub incidenţa anormalului. Căci nu e dat oricui să poarte un copil mic, infim ca proporţii sub foiţele meningiene, exact un sfert de secol.

12.25. Gemeni cu existenţe absolut identice

În orăşelul englez Barnoldswich, s-au născut surorile gemene, Lizzie şi Ediphe Hopen. De mici ele s-au îmbrăcat la fel, mâncau aceleaşi lucruri, se culcau la aceeaşi oră, iar când le-a venit timpul să se mărite, s-au căsătorit în aceeaşi zi, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc, cu doi tineri, ambii purtând numele de Tedi. Toată viaţa, până au ieşit la pensie, Lizzie şi Ediphe au lucrat în aceeaşi fabrică de încălţăminte.

Locuinţele lor erau plasate una lângă alta, iar exteriorul, dar mai ales interiorul, erau identice, ambele surori folosind acelaşi tip de mobilă, aşezate asemănător în camere.

Cele două aveau posibilitatea să-şi transmită gândurile prin telepatie, neavând nevoie să vorbească între ele. Când plecau în concediu, în localităţi diferite, nu-şi scriau, dar fiecare ştia precis, în orice moment, ce făcea cealaltă soră. Când veneau din concediu, impresiile de călătorie, lucru bizar, erau identice, fiecare făcuse acelaşi lucru.

Vizionau concomitent un film, mergeau la piaţă în acelaşi timp şi, culmea, cumpărăturile erau identice. Meniul servit zilnic soţilor era la fel, deşi cele două surori nu s-au sfătuit niciodată.

Când Lizzie cădea la pat, în aceeaşi zi se îmbolnăvea şi Ediphe. Cel mai enigmatic lucru a fost moartea lor.

Doi nepoţi care au venit în vizită la mătuşa lor, Ediphe, au observat că aceasta era moartă în faţa uşii dormitorului, cu mâinile înţepenite pe clanţă. A fost sesizată poliţia, care s-a deplasat la casa lui Lizzie. Când au intrat în casă, au găsit-o pe bătrână moartă în faţa uşii dormitorului, cu mâinile înţepenite pe clanţă. Ambele surori muriseră la aceeaşi oră, în urma unui atac de cord...

12.26. „Moartea din leagăn“

Aşa-numita moarte din leagăn face încă parte din enigmele medicinii, alimentând coşmarurile tinerilor părinţi. Singura „trăsătură pozitivă“ a acestor morţi, dacă poate fi numită astfel, este aceea că, micuţii în cauză prezintă anumite simptome, de altfel foarte rare, putând fi astfel uşor observate şi vindecate. Toate acestea nu-i consolează cu nimic pe Arthur şi Linda Connolly, ale căror gemene, Samantha şi Gabrielle, s-au stins în acelaşi mod, la data de 8 octombrie 1983. Fetiţele tocmai împliniseră vârsta de patru luni şi dormeau în camere separate în pensiunea în care locuia familia, în localitatea Rhyl din nordul Ţării Galilor. Connolly a găsit-o mai întâi moartă pe Gabrielle în pătuţul ei, la parterul casei. După aceea, împreună cu soţul ei, având o presimţire, s-au îndreptat la etaj, spre camera unde dormea Samantha. „O groază de nedescris ne-a cuprins pe amândoi – povestea Connolly. Când am găsit-o pe prima fiică a noastră fără suflare, ne-am gândit imediat: Dumnezeule, nu cumva şi cealaltă... Şi ea era moartă.“ Misterul este cu atât mai mare cu cât ora la care cele două gemene au decedat a fost aceeaşi. Cazul gemenelor Connolly nu este singular. Chiar în acel an (1983), puţin mai devreme, doi fraţi, în vârstă de şapte luni, şi-au pierdut viaţa în acelaşi mod, în localitatea Lancashire din comitatul Bacup.

12.27. Vocea ucigaşă a cavernelor

Fraţii gemeni, Albert şi Alex Jones, născuţi la Liverpool, semănau perfect, se îmbrăcau la fel şi aveau acelaşi comportament. Au trăit unul lângă altul sub acelaşi acoperiş până când Albert s-a însurat, iar Alex a început să se ocupe de ocultism. Deşi despărţiţi, având fiecare casa lui, de multe ori se gândeau simultan la acelaşi lucru şi se comportau identic. Într-o seară ploioasă de toamnă, Alex s-a culcat mai devreme ca de obicei. Pe la miezul nopţii, l-a trezit din somn o voce cavernoasă care i-a cerut să se urce pe acoperişul casei. Aşa a făcut, dar, când a ajuns acolo, a alunecat şi a căzut, zdrobindu-se de caldarâmul străzii. Înainte de a muri, a scos dintr-un buzunar al hainei un omuleţ de ceară deformat asemenea corpului său după căzătură. Bolborosind ceva de neînţeles şi printr-un efort pe care nu-l mai bănuia nimeni, Alex a reuşit să scoată dintr-un alt buzunar încă o figurină asemănătoare cu prima,

dar în perfectă stare. Ulterior, s-a aflat şi de moartea fratelui său geamăn, Albert. Un sfârşit extrem de ciudat. În aceeaşi noapte, soția lui Albert a fost trezită din somn de nişte gemete. Alături de ea, soțul ei zăcea într-un lac de sânge. Dus la spital, acesta a murit, dar, înainte de a-şi da sufletul, a apucat să spună: „Știu, am visat şi am auzit şi eu. Alex m-a ucis pentru că aşa i-a cerut vocea cavernoasă de care nici el, nici eu nu am putut scăpa niciodată".

Să fie adevărat? Britanicii sunt într-adevăr excentrici şi mari amatori de poveşti ciudate, dar… chiar aşa?

13. AURA

13.1. Ce este aura?

Aura, denumită de chinezi „chi“ şi de indieni „prana“, reprezintă energia pe care o emite orice fiinţă. Nu-i nici truc şi nici iluzie.

Iconografia creştină ilustrează realitatea potrivit căreia cei care au capacitatea de a vedea aura sunt foarte puţini chiar la scara planetei noastre. Prezenţa evidentă a aurei în anumite circumstanţe este consemnată în mai toate civilizaţiile, iar creştinismul o atribuie semnului care denumeşte sfinţenia. În iconografia creştină întâlnim aura la îngeri, la sfinţi, dar şi la martirii Bisericii sau ai credinţei. Se pare că, în vremuri îndepărtate, vizualizarea aurei era mai accesibilă decât în lumea modernă; anumite capacităţi s-au pierdut sau au fost estompate în secole şi milenii.

În secolul al XIX-lea, deci foarte târziu, a început observarea acestui fenomen prin mijloace mai apropiate de cercetarea ştiinţifică. Demn de citat este descoperitorul parafinei şi al creozotului, baronul Carl von Reichenbach, unul dintre chimiştii importanţi ai vremii sale, care a experimentat cu seriozitate fenomenul pe loturi de persoane înzestrate cu capacităţi paranormale. Se cunoştea atunci şi se accepta existenţa magnetismului animal (Mesmer), însă se ştiau mai puţine despre vizualizarea aurei. Baronul pomenit ajunge la concluzia că este vorba despre o inducţie electromagnetică, sau, după cum el însuşi a denumit-o, forţa odică. În cele din urmă, s-a putut trage concluzia – valabilă şi azi şi, probabil, întotdeauna – că numai persoanele cu capacităţi extrasenzoriale pot vedea aura. Aceste excepţii reduceau simţitor experimentul pentru a fi considerat drept bază ştiinţifică, de aceea, în continuare, deşi fusese testată, aura rămâne un mister al creaţiei viului. Cert este că oamenii de ştiinţă nu s-au arătat niciodată convinşi de vizualizarea acelui cerc de lumină care poate fi observat la sfinţi, dar şi la anumiţi oameni din zilele noastre. Dacă experimentele şi experienţele lui von Reichenbach pot fi considerate dovezi certe asupra existenţei aurei, dar nerecunoscute din punct de vedere ştiinţific, reţinem totuşi că cercetările ulterioare nu au putut ocoli descoperirile baronului, regăsindu-se şi azi în mai multe teorii despre acea lumină care emană din creştetul unor subiecţi umani legaţi profund de credinţă, sau la care bagajul electromagnetic este mai mare şi mai puternic.

Există şi părerea ezoterică sau mistică potrivit căreia aura însumează un tip de energie subtilă legată de dimensiunea astrală. Nu întâmplător, probabil, oamenii născuţi cu acest potenţial sau care l-au primit în timp sunt buni telepaţi şi, uneori, mediumi folosiţi prin producerea asistată a stărilor de extaz şi transă.

Un alt experiment este aşa-numitul „Efect Kirlian“. Soţii Kirlian (care au

trăit în oraşul rus Krasnodar) au demonstrat în mod incontestabil existenţa aurei nu doar la oameni, ci şi la materiile organice şi anorganice. La fiinţele vii aura este în continuă schimbare, dar aceeaşi aură poate fi evidenţiată spre exemplu la frunze, la fel ca în vârful unui deget sau în jurul creştetului. Soţii Kirlian (Semion şi Valentina) au demonstrat un fapt senzaţional, şi anume că, în cazul unei frunze din care s-a rupt o bucată, aura apare urmând desenul valid şi integru al frunzei (fără să ţină seama de mutilare). Acelaşi experiment rămâne valabil în cazul unor oameni mutilaţi (ologi, fără un braţ), la care conturul energetic urmează desenul fizionomic fără să ţină seama de membrul lipsă din trup. Această realitate ascunsă, sau această forţă odică reprezintă un mare mister al creaţiei viului. Indiferent ce nume ne însuşim referitor la aură, avem toate motivele să presupunem că tocmai conturul electromagnetic evidenţiat este acela care după moartea corpului fizic, material, supravieţuieşte în eternitate, aparţinând spaţiului şi energiilor cosmice, fiind, probabil, dependent de acestea. Evident, aici trebuie să vedem şi o taină divină.

Este dovedit de către specialişti faptul că niciun ochi fizic nu poate vedea sentimente şi idei, ceea ce nu înseamnă că ele nu sunt reale.

Doar oameni dotaţi cu anumite capacităţi extrasenzoriale pot vizualiza fenomene legate de trăiri din lumea sufletească şi mai ales din domeniul spiritual. În toate cazurile, ştiinţa spirituală nu are de-a face cu impresii „halucinatorii".

Aura perceptibilă „ochiului spiritual" radiază permanent în jurul corpului fizic, de-a lungul întregii sale vieţi, învăluindu-l într-un nor de formă relativ ovoidală. Mărimea aurei variază de la individ la individ, fiind, în general, de două ori mai înaltă şi de patru ori mai lată decât corpul fizic. Aura fluctuează în variate nuanţe de culoare, fluctuaţia aceasta reflectând cu maximă fidelitate viaţa interioară a omului. Culoarea aurei diferă în funcţie de temperament, de predispoziţii sufleteşti şi, în egală măsură, de gradul de dezvoltare spirituală.

Este dovedit faptul că un om stăpânit de porniri instinctuale, animalice are o aură total diferită de cea a individului care trăieşte stăpânit (condus) de preocupări spirituale. De altfel, nu mai este o noutate pentru cunoscător că aura unui spirit religios este mult deosebită de cea a unui individ stăpânit de trăiri triviale. Aura este influenţată de ansamblul trăirilor psihice (bucurii, dureri etc.), fiecare dintre aceste trăiri găsindu-şi un echivalent de culoare în aura individuală.

Pentru decodare este necesară compararea diferitelor aure create de modificările bio-psihice ale omului. Stările sufleteşti străbătute de emoţii puternice pot fi clasate în două mari categorii: una tributară instinctelor animalice şi cealaltă, dominată de trăiri rafinate, predominant influenţată de gândire.

În prima grupă, aura va fi străbătută în anumite zone de curenţi de culoare brună şi galben-roşcat, în mai toate nuanţele.

Aura subiectului din a doua grupă va avea zone cu nuanţe predominant

roşu, galben-deschis şi verde. Cu cât gradul de dezvoltare intelectuală este mai mare, nuanţele de verde sunt tot mai multe ca număr şi ca intensitate cromatică. Indivizii foarte inteligenţi, dar subjugaţi de satisfacerea instinctelor primare, au foarte mult verde în aura lor, care este, însă, nuanţată cu brun sau brun-roşcat. Cei cu inteligenţa mediocră vor avea aura dominată de culoarea roşu-închis cu benzi de culoare brun-roşcată.

Efortul intelectual determină apariţia culorii verde-deschis în aură, caracteristică indivizilor adaptabili. Aura străbătută de zone albastre este vizibilă la persoane care îşi pun sinele în slujba unei cauze. Cei socotiţi în general „oameni buni", dar neimplicaţi în acţiuni cu caracter social-umanitar, vor avea aura dominată de culoarea albastru cu nuanţă foarte plăcută. Aceeaşi gamă de albastru va avea şi aura firilor mistice. Subiecţii activi vor avea aura străbătută de curenţi verzi alternând cu albastru sau albastru intercalat cu diverse nuanţe pastelate.

Un individ inventiv dar tributar pasiunilor senzuale are în aură nuanţe de un albastru – roşu-închis, în schimb, cel care îşi foloseşte gândurile în mod conştient dezinteresat şi în scopuri umanitare va avea în aura lui culoarea roşie – albastru-deschis.

Oamenii dedicaţi unui scop nobil, cu mare putere de sacrificiu, au în aura lor curenţi de culoare violet-deschis şi nuanţe roz-roşietice.

O emoţie trecătoare se va manifesta prin variaţii de culoare; astfel, o supărare bruscă provoacă fluctuaţii de culoare roşie.

Sentimentul de onoare rănită va declanşa apariţia în aura subiectului a unor norişori de culoare verde-închis. Toate aceste manifestări de culoare în aura omului pot avea forme regulate, bine conturate, dar şi forme neregulate de aglomerări cețoase, aproximativ ca nişte nori.

Un acces de frică va modifica aura de sus până jos, determinând apariţia unor dungi ondulate de culoare albastră cu luciu albastru-roşcat. În aura unui subiect care aşteaptă îndârjit derularea unui anumit eveniment este vizibilă culoarea roşu-albastru, sub formă de dungi care radiază din interiorul corpului spre exterior. Orice senzaţie declanşează în om modificări perceptibile în aură sub forma unor pâlpâiri continue şi punctişoare sau mici pete albastru-roşcate. La subiecţii mai puţin impresionabili, aceste pete mici au nuanţa galben-portocaliu. De reţinut că în comparaţie cu culorile percepute de ochiul fizic, culorile prezente în aură vor apărea vaporoase şi transparente. În aura omului sunt prezente şi alte categorii de fenomene cromatice ce au un caracter mai degrabă de iradiere, având rolul de a umple spaţiul dintre culori cu o strălucire mai mult sau mai puţin intensă. Aceste fenomene sunt dinamice aidoma unor fluide şi îmbracă spectrul culorilor prezente în aură, care sunt statice. Aura întreită poate fi vizualizată doar de oameni cu percepţii extrasenzoriale de excepţie, aceştia fiind situaţi pe o treaptă mai înaltă a cunoaşterii şi având „darul vederii" dat de forţe spirituale superioare.

Aura întreită este materializarea subtilă a suprasensibilului – vizibil al fiinţei noastre, ea exprimând fără echivoc trinitatea trup-suflet-spirit.

Studierea aurei permite cunoaşterea subtilă a formei vieţii sufleteşti şi spirituale dincolo de lumea sensibilă şi nu o interpretare empirică a sufletului uman, cum, probabil, ar fi tentaţi să creadă necunoscătorii.

În ce măsură toate acestea vor ajunge în viitor să fie clarificate şi stăpânite şi prin mijloace pragmatice, este greu de spus. Să convenim că, după mii de ani de cunoaştere, în om şi în lumea viului în general, mai stăruie încă un mare imperiu de mistere…

13.2. Efectul Kirlian

A fost descoperit accidental de soţii Kirlian şi este, poate, cel mai tipic exemplu al dificultăţilor cercetării ştiinţifice în domeniul fenomenelor paranormale. Cum este posibil ca un fenomen neexplicabil să rămână încă o curiozitate, într-o epocă supratehnicizată şi avidă de descoperiri răsunătoare? Dar… să dăm curs povestirii, descoperirii, interpretării şi utilizării acestui straniu, neînţeles fenomen.

În 1939, Semion D. Kirlian era cel mai priceput tehnician electronist din Krasnodar, provincia Kuban din sudul URSS, în apropierea Mării Negre. Kirlian lucra ca electrician la spitalul din Krasnodar, iar soţia sa, Valentina, era ziaristă la un ziar local. Kirlian, demontând un aparat de înaltă frecvenţă destinat electroterapiei, a văzut o strălucire luminoasă între un electrod al aparatului şi pielea unui pacient. A vrut să fotografieze fenomenul, folosind chiar mâna sa. Şi-a dat seama că dacă îşi fixează electrozii direct pe mână, peste placa fotografică, obţine o imagine ciudată a mâinii sale (un contur); fără a mai folosi un aparat fotografic, în jurul conturului mâinii sale erau o multitudine de puncte luminoase, strălucitoare şi colorate.

Kirlian şi soţia au început să lucreze intens la această descoperire, perfecţionând continuu aparatura, brevetând, în cursul vieţii, peste 40 de patente. Nici acum nu există o aparatură standard, comercializată, ci doar improvizaţii. Aparatura necesară studiului efectului Kirlian se compune, în principiu, dintr-un generator de unde electromagnetice „de înaltă frecvenţă“, între 75 000–200 000 oscilaţii pe secundă (75–200 KHz), electrozi, plăci (filme) fotografice, amplificatoare cuplate la diverse dispozitive: microscop, osciloscop etc.

Partea senzaţională intervine... istoric. Timp de 15 ani, soţii Kirlian nu au făcut publică descoperirea lor de teama terorii staliniste. Apoi au informat treptat cercurile ştiinţifice, care au fost receptive, variat, de la entuziasm la indiferenţă. Soţii Kirlian au înregistrat mii de imagini; de la monede, chei metalice, la frunze, plante şi mâini. Cele mai interesante au fost imaginile obţinute de la frunze, diferite în funcţie de specie şi modificate dacă proveneau de la plante bolnave. După culegere, frunzele îşi păstrau luminozitatea maximum o zi. Într-o zi, Kirlian şi-a autodiagnosticat un atac ischemic miocardic. De altfel, ambii soţi Kirlian au murit prematur de leucemie! (Efectele câmpului de înaltă frecvenţă de lungă durată.) Povestea efectului Kirlian continuă.

Cercurile oficiale ştiinţifice sovietice nu au ştiut ce utilizare să dea fenomenului Kirlian. Abia în 1960, Kirlian primeşte o mică subvenţie pentru continuarea cercetărilor şi, în 1962, se înfiinţează o unitate de cercetare specializată. Povestiri detaliate despre experimentele soţilor Kirlian pot fi găsite în multe cărţi, inclusiv în limba română. Cercetările sovietice asupra efectului Kirlian au rămas secrete până în 1968, când, brusc, autorităţile permit ziaristelor americane, S. Ostrander şi L. Schroeder, să viziteze anumite institute specializate în studiul fenomenelor paranormale, printre care şi cel destinat efectului Kirlian.

Aşa a ajuns (în 1970) la cunoştinţa Occidentului descoperirea soţilor Kirlian. Reacţia a fost entuziastă, dar au existat şi contestaţii vehemente. Cei mai entuziaşti au fost profesorul italian Armando O. Gross şi cercetătoarea Thelma Moss de la Institutul de Neuropsihiatrie al Universităţii California. T. Moss a efectuat fotografii de tip Kirlian la 40 de cupluri, constatând că simpatia şi antipatia spontană sunt în concordanţă cu forma şi culoarea imaginii. Emoţiile subiecţilor modifică forma şi culorile imaginii, fapt confirmat de lucrările independente ale profesorului Gross, cât şi ale altora: J. Hulbacher, R. Miller, R. Wagner, M. Gaikin etc. Începând cu anii ’80, mai mulţi cercetători români, lucrând independent şi cu instalaţii improvizate, au efectuat studii asupra efectului Kirlian. Menţionăm nume cunoscute: Cornelia Guja (Centrul de Antropologie), Eugen Celan, Florin Dumitrescu, D. Constantin, M. Godeanu etc., şi unele publicaţii.

Thelma Moss a format o echipă de entuziaşti compusă dintr-un fost om de afaceri, Kendall Johnson, şi psihiatrul Mantague Ullman, care au constatat că aurele mâinilor celor care practică tratamente prin bioenergie (magnetism personal) scad ca intensitate, crescând cele din jurul capului pacienţilor, ca şi cum ar avea loc un schimb de energie (efect „healer“, vindecător). Un schimb energetic ar avea loc şi între doi îndrăgostiţi, care se sărută cu „foc“. După o şedinţă de „magnetizare“, aura pacienţilor se modifică atât ca formă, cât şi coloristic. Ruşii au fotografiat chiar aura unui picior... amputat!

Şi totuşi, criticile vehemente continuă din partea oficială a ştiinţei. După unii cercetători americani, efectul Kirlian nu este decât o sumă de descărcări de gaze (efect corona). Prin utilizarea radiaţiilor de înaltă frecvenţă (ale căror efecte asupra organismului sunt doar parţial cunoscute) se produc descărcări electrice ce implică stratul de ioni şi molecule care înconjoară orice obiect sau fiinţă. La marginile obiectelor sau mâinilor fotografiate apar centri mai luminoşi numiţi strimeri care se formează ca rezultat al unor descărcări în avalanşă iniţiate de electronii smulşi prin câmpul de înaltă tensiune, care acţionează asupra stratului exterior. Energia angrenată în formarea strimerilor depinde de multiple interacţiuni între ionii exteriori obiectului, câmpul de înaltă tensiune şi alţi factori externi şi interni (legaţi de obiectul expus). Radiaţiile electromagnetice de înaltă frecvenţă conţin o cantitate mare de energie, capabilă să producă descărcări electrice în partea vizibilă a spectrului. Prin impact, chiar de scurtă durată (secunde), se transmite subiectului o cantitate mare de energie.

Cu toate încercările ştiinţei de a explica efectul Kirlian, ea a rămas neputincioasă, singura definire credibilă fiind a spiritualiştilor care au crezut dintotdeauna că fiecare fiinţă are o aşa-zisă „dublură astrală“ a formei sale terestre. Astăzi există tot mai mulţi oameni care afirmă că tehnica de fotografie Kirlian este o dovadă suficientă pentru a demonstra existenţa corpului astral, oferind şi o explicaţie pentru senzaţiile de mâncărime, de răceală sau de căldură prezente în cazul unui membru amputat, deci, inexistent. De asemenea, schimbările culorii sau formei aurei arată problemele de sănătate ale subiectului cu mult înainte de a se putea stabili un diagnostic prin mijloace convenţionale.

13.3. Efectul Kirlian în slujba serviciilor secrete

Consecinţele efectului Kirlian sunt neaşteptate. Aşa cum am amintit, savanţii ruşi nu au ştiut ce explicaţie şi utilitate poate fi atribuită acestui efect. Aşa se explică de ce ziaristelor americane Ostrander şi Schroeder li s-a dat voie în 1968 să viziteze câteva instituţii sovietice specializate în studiul fenomenelor paranormale, inclusiv efectul Kirlian. În schimb, KGB şi savanţii sovietici afiliaţi au realizat consecinţele impactului radiaţiilor de frecvenţă înaltă (mai târziu şi de foarte joasă frecvenţă) asupra organismelor, mai ales asupra celui uman.

Doctorul Viktor Iniuşin a realizat că, prin efectul Kirlian, se pot diagnostica oamenii „dotaţi psihic“, emotivii, la care stratul exterior de ioni este mai mare. Efectele uneori nocive ale expunerii la câmpuri electromagnetice de înaltă frecvenţă au fost luate în serios, în schimb, occidentalii nu le-au admis mult timp. Într-adevăr, tehnicienii care lucrează cu instalaţii radar au dureri de cap, halucinaţii şi... cancer. Radiaţiile radar au o lungime de undă mică (1–12 cm), dar cu frecvenţe mari, variabile între 300–3 000 MHz. Inginerul ceh Robert Pavlita, a creat un generator de unde psihotronice, de fapt, de radiaţii electromagnetice de înaltă frecvenţă, „botezat“, însă, generator de energie bioplasmatică. Ziaristele americane mai sus citate au putut vedea cum generatorul lui Pavlita poate muta de la distanţă o cutie de chibrituri sau să ucidă nişte muşte.

Americanii au fost uimiţi de progresele sovietice în domeniul paranormalului şi al manipulării psihice a oamenilor. CIA a declanşat programul MKULTRA, de manipulare psihică a oamenilor prin folosirea halucinogenelor de tip LSD. În schimb, KGB-ul a preluat din efectul Kirlian doar acţiunea câmpului de frecvenţe extreme (înalte şi foarte joase), cât şi generatoarele de tip Pavlita. Sub conducerea generalului Oleg Kalughin, s-a studiat efectul radiaţiilor electromagnetice cu frecvenţe sub 1 000 MHz, care pătrund până la organele interne şi afectează mai ales funcţionalitatea creierului.

Arsenalul sovietic de manipulare psihică prin radiaţii cu frecvenţe variabile a fost experimentat timp de doi ani (1975–1976) asupra ambasadei SUA din Moscova. Doi ambasadori şi alţi funcţionari s-au îmbolnăvit de cancer. Ambasadorul SUA, Walter Stoessel, şi doctorul Robert Becker şi-au dat seama

de această acțiune, determinând construirea unei noi clădiri pentru ambasadă. Sovieticii au experimentat efectul radiațiilor cu frecvență foarte joasă sau foarte înaltă pe sute de oameni. Americanii s-au lămurit, destul de târziu, datorită informațiilor date de profesorul N. Khoklov, care a lucrat la acest program şi a fugit în SUA.

13.4. În anumite condiții, aura oricărui om poate fi văzută cu ochiul liber

Până acum câtva timp, aura nu putea fi vizualizată decât prin metoda Kirlian. Prin această metodă, aura era fotografiată cu ajutorul unui film aşezat pe un suport metalic conectat la curent electric. În prezent, există o altă metodă prin care aura poate fi văzută cu ochiul liber.

Vizualizarea aurei oferă indicații foarte prețioase referitoare la starea de spirit şi la sănătatea persoanei respective. În general, aura de culoare deschisă, strălucitoare, indică un om blând, sincer, optimist şi sănătos, pe când cea închisă la culoare indică exact contrariul. Dacă o persoană este bolnavă, în dreptul organului afectat aura este întreruptă sau este mult mai mică, deoarece organul respectiv nu mai emană energie suficientă.

În volumul *Aura – vizualizare în numai 60 de secunde,* Mark Smith, specialist în domeniul parapsihologiei, explică modul în care aura poate fi văzută cu ochiul liber. Aşezați persoana a cărei aură doriți să o vizualizați în fața unui perete alb, la o distanță de cca. 50 cm de acesta. Sfătuiți-o să se relaxeze şi să respire adânc. Pentru a avea o imagine cât mai bună, aşezați-vă la o distanță de 3 metri de persoana respectivă; încăperea trebuie să nu fie luminată foarte puternic, iar lumina trebuie să nu cadă direct pe persoana a cărei aură doriți să o vizualizați. Cea mai indicată în acest sens este lumina naturală. Concentrați-vă privirea asupra zidului din spatele persoanei respective, la înălțimea umerilor şi a capului său. În scurt timp, veți observa o lumină difuză, care o înconjoară; în funcție de starea dumneavoastră psihică şi de luminozitatea din încăpere, puteți vizualiza aura în culoarea ei reală sau numai într-o nuanță, mai închisă sau mai deschisă, de gri sau de argintiu. Pentru a putea vedea forma şi culoarea aurei din jurul întregului corp, după ce ați vizualizat-o în dreptul capului, concentrați-vă privirea, timp de 10 secunde, în ochii persoanei respective. Treptat, extindeți-vă privirea asupra întregului său corp. Veți putea observa, astfel, forma exactă a aurei, precum şi eventualele ei întreruperi.

14. ÎNGERII P□ZITORI

14.1. Fiecare om are un înger păzitor

Se ştie că îngerii au menirea certă de a proteja fiinţa care le-a fost desemnată. Acţiunea lor este mult uşurată de credinţa celor daţi în grijă şi mult îngreunată de necredinţa lor. Numai omul singur îşi poate spiritualiza fiinţa, aceasta fiind în acord cu legea universală a liberului-arbitru. Îngerii se manifestă în diverse moduri, în funcţie de puterea pe care le-o dă însăşi puritatea omului avut în grijă. Astfel, uneori, ei avertizează printr-un glas interior, o voce clară venită parcă din neştiut, printr-un om necunoscut, un străin care apare brusc în calea noastră când ne e mai greu, ne sfătuieşte ce să facem şi dispare. Unii oameni îşi percep propriii îngeri, chiar îi văd în anumite situaţii. Dar, foarte rare sunt acţiunile îngerilor cu înfăţişarea lor divină, cu aripi cu tot. Totuşi, ele există.

De la anticii egipteni şi până în zilele noastre, toate popoarele lumii au crezut în fiinţe angelice. „Ei nu au un trup fizic“, remarcă reverendul Billy Graham, singurul preot care a ascultat confesiunile a zece preşedinţi americani. „Totuşi, îngerii pot căpăta o astfel de înfăţişare, atunci când Domnul le încredinţează anumite misiuni speciale. De cele mai multe ori, ei sunt invizibili pentru a nu-i deruta pe oameni care ar putea să-i confunde cu însuşi Dumnezeu cel Atotputernic.“

Cu toate acestea, au existat numeroase cazuri în care îngerii apar ca pete de lumină şi energie sau ca paznici şi soldaţi puternici.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în timp ce Flota Aeriană Britanică încerca să împiedice invadarea Angliei de către nazişti, Lordul Mareşal Hugh Dowding a condus o mică escadrilă de piloţi temerari. Aceştia au zburat aproape continuu, dormind extrem de rar şi nemâncând mai nimic, pe toată durata Bătăliei pentru Anglia. Care era secretul lor? Aveau nişte îngeri drept copiloţi. „Dowding a spus chiar că unii dintre oamenii lui au fost răniţi grav şi chiar au murit; cu toate acestea, aparatele lor au continuat să zboare şi să lupte“, scrie reverendul Graham. „Şi aceasta cu atât mai mult cu cât chiar unii dintre combatanţi au declarat că au văzut anumite chipuri în cabina pilotului, deşi acesta era decedat în realitate.“ „Cum se explică toate acestea? Mareşalul a crezut cu convingere că avioanele au fost conduse de îngeri care au luat locul piloţilor morţi.“

Îngerii păzitori ne însoţesc tot timpul, de la naştere până la moarte, şi sunt nerăbdători să intre în legătură cu noi. Potrivit unui studiu efectuat de medicul olandez M.C. Moolenburgh, de-a lungul timpului, peste trei milioane de europeni au fost vizitaţi de îngeri.

Tradiţia iudeo-creştină recunoaşte îngerii ca fiind mesageri ai lui Dumnezeu şi executori ai voinţei acestuia. După moarte, oamenii trec printr-o fază de

tranziție, pentru ca apoi să fie grupați în funcție de înțelepciunea şi posibilitatea lor de a oferi dragoste şi înțelegere. Aceşti oameni convertiți în îngeri se ocupă de diverse munci, printre care cea mai importantă este aceea de a proteja diverse ființe umane: fie copii şi adolescenți, fie intelectuali sau oameni simpli.

Unul dintre cele mai faimoase cazuri este cel al suedezului Emanuel Swedenborg (1688–1772), care a exercitat o mare influență asupra gândirii din epoca sa. El a studiat științele exacte cu Isaac Newton şi a fost inventatorul macaralei şi al cuptorului pentru turnătorie. După ce a împlinit 56 de ani, a început să aibă viziuni. Potrivit propriilor lui mărturisiri, îngerii care îl vizitau erau ființe umane, singura deosebire față de oamenii obişnuiți fiind aceea că vestimentația lor era foarte strălucitoare, de un alb opac. Deşi la început descrierile viziunilor sale păreau puțin credibile, este de remarcat faptul că manuscrisele sale referitoare la aceste întâmplări au avut o mare influență asupra unor personalități precum Kant, Goethe, Levater şi Carl Gustav Jung.

Mai recent, la începutul secolului nostru, filosoful şi fondatorul antropozofiei, Rudolf Steiner, a elaborat o teorie conform căreia aceste entități spirituale se împart în două categorii: unele se ocupă de ființele umane, iar altele supraveghează creşterea plantelor şi animalelor.

În pofida numeroaselor cercetări efectuate de specialişti, nu s-a putut proba veridicitatea teoriei lui Rudolf Steiner, însă ceea ce se cunoaşte cu certitudine este faptul că, atât în Biblie, cât şi în miturile greceşti, îngerii sunt considerați ființe superioare care ajută oamenii să urmeze calea dreaptă.

Dacă traversați o perioadă grea la un moment dat, dacă necazurile se țin scai de dumneavoastră, nu disperați, deoarece îngerii păzitori abia aşteaptă să fie chemați în ajutor! Dacă veți învăța cum să comunicați cu ei, veți avea cei mai devotați prieteni alături de dumneavoastră pentru tot restul vieții. „Fiecare dintre noi avem un înger păzitor pe care îl putem chema în ajutor“, susține William Burt, autorul cărții *Îmbrățişat de îngeri*. „Dumnezeu le-a spus să intervină atunci când un om se află în primejdie. De atunci, ei sunt alături de noi, mai ales când viața noastră se află în pericol“, subliniază William Burt. El consideră că este păcat că oamenii nu mai sunt deschişi vizavi de ideea existenței îngerilor păzitori, care reprezintă un imens potențial de sprijin pentru oamenii care sunt conştienți de puterile lor.

Unii experți în problematica îngerilor cred că fiecare om are un singur înger păzitor care veghează asupra sa pe parcursul întregii sale vieți. Alți experți sunt convinşi, însă, că fiecare dintre noi avem cel puțin doi îngeri în cazul în care traversăm o criză deosebită.

14.2. „Întâlniri cu trimişii divini“

Câțiva îngeri au înconjurat o casă pentru a apăra o mamă înspăimântată şi pe copilaşii săi... „Miracole ca acestea se întâmplă cu adevărat“, afirmă Joan Wester Anderson, autoarea volumului *Întâlniri cu trimişii divini.* „Am

investigat cu foarte multă atenție fiecare relatare despre întâlnirile dintre oameni şi făpturi cereşti, iar dintre cele care m-au convins cu adevărat, două sunt neasemuite“, adaugă scriitoarea în prefața volumului sus-menționat.

„Un înger m-a apărat pe mine şi copilaşii mei“

Viola şi A.J. Rockets se străduiau din greu să-şi crească micii copilaşi într-un colț uitat al statului american Mississippi. „De multe ori, aproape că nici apă nu aveam să bem“, pentru că fântâna din curte seca mai tot timpul, iar banii nu ne ajungeau să ne facem provizii. De aceea, soțul meu pleca mai tot timpul să-şi caute de lucru la oraş, în pustietatea în care locuim nefiind nimeni care să angajeze zilieri“, povesteşte Viola.

Într-o asemenea noapte, când A. J. plecase de acasă, Viola a auzit zgomote ciudate afară. Cineva încerca uşa de la intrare, grohăind ca un animal. Speriată, femeia îşi trezise copilaşii şi, implorându-i din ochi să nu scoată niciun sunet, se refugiase cu ei în brațe în podul casei unde căzuse în genunchi rugându-se fierbinte. „Am spus «Doamne, nu ne lăsa! Ajută-ne», şi am ridicat ochii spre luminator, de parcă aş fi vrut să străpung cu privirea bolta înstelată, să văd dacă Dumnezeu mă aude“, spune femeia. De îndată, a văzut cum pânzele întunericului se destramă şi din ele se arată un înger. „Era foarte înalt şi strălucitor, nu avea față, dar aripile mari şi imaculate n-am să i le uit. Cred că am rămas cu ochii la el preț de câteva secunde, apoi cerul s-a întunecat din nou. Am înțeles că nu eram singură, că Domnul trimisese un înger să ne apere, iar de atunci nu mi-a mai fost niciodată frică noaptea.“

Trimişii cereşti ne-au făcut să redevenim credincioşi

Dr. Ralph Harlow, absolvent al celebrului colegiu Harvard, se plimba împreună cu soția sa, Marion, prin pădurea Ballardvale când, deodată, a auzit un foşnet ca de mătase, foarte puternic, ca un vâjâit prin aer, venind de undeva din spatele lor. Atunci au fost martorii unui miracol: „Cam la 10 metri deasupra noastră am văzut un grup de ființe zburătoare. Străluceau ca însăşi lumina şi îmi dădeau o senzație extraordinară de linişte, de calm şi de înălțare spirituală. Am fost convins că sunt îngeri şi mi-am dat seama că Dumnezeu ne dăduse un semn al existenței sale. Ceva mai înainte tocmai discutasem cu Marion despre asta şi îi spusesem că nu cred o iotă din basmele astea cu religia, că tot ceea ce ne înconjoară e rezultatul dezvoltării naturale. Iată, însă, că din cer mi s-a dat semnul, iar de atunci nu mai există zi în care să nu mă rog la Dumnezeu să nu fiu lăsat să păcătuiesc din nou“.

Samuel Parker a fost scos din fântână de un înger

Samuel Parker, de 10 ani, se juca nesupravegheat pe lângă o fântână părăsită. La un moment dat, a fost atras de zidurile fântânii, pe care le-a

escaladat curios. Deşi avea sentimentul acut că nu e bine ce face, tentația a fost mai puternică. Cum era de aşteptat, băiatul s-a dezechilibrat şi a căzut în fântână. Zgâriat, sângerând, Samuel a început să țipe după ajutor, dar nu era nimeni în jur. A început să se roage cu ardoare. După un moment, deasupra lui s-a materializat un înger, o femeie blondă, cu fața radiind de bunătate, cu o rochie lungă, albă şi cu doua aripi albe. Îngerul a întins mâinile spre el, Samuel a fost ridicat în brațe, apoi, zburând lin, îngerul l-a scos din fântână şi l-a depus pe pământ. Apoi a dispărut.

Câteva minute mai târziu, a sosit şi mama lui Samuel, care avusese o presimțire neagră în legătură cu fiul său şi-şi lăsase treburile, îndreptându-se direct spre locul unde se afla fântâna, deşi copilul nu se prea juca acolo.

Ann Shield a fost salvată dintr-o furtună de doi îngeri

Ann Shield conducea pe un drum muntos din vestul Pennsylvaniei, când a fost cuprinsă, brusc, de o furtună de zăpadă deosebit de violentă. În scurt timp, nu s-a mai văzut nimic în jur, zăpada troienindu-se pe maşină într-un ritm îngrijorător. Panicată că avea să sfârşească înghețată, nefiind în stare să mai conducă, Ann şi-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. Când a deschis ochii, după rugăciunea fierbinte, a zărit în stânga şi în dreapta bordului maşinii două siluete mari, puternice, albe. La început, Ann s-a speriat, neştiind ce erau acele făpturi, dar a simțit imediat că ele veniseră să o ajute. A pornit maşina calmă şi plină de o fericire absolută, care, era sigură, radia de la acele făpturi. Timp de patru ore şi jumătate, siluetele au orientat-o prin furtuna care se intensificase. Imediat ce drumul s-a limpezit, lăsând în urmă viscolul, făpturile acelea au dispărut dintr-odată. Ann nu a avut nici o îndoială că au fost îngeri trimişi în ajutorul ei.

Jennifer McDonald a fost scoasă dintr-un incendiu de o siluetă în alb

Când Jennifer McDonald a căzut la pat bolnavă, ştia că nu se putea baza pe nimeni, fiind o femeie singură. Avea febră mare şi abia reuşea să se dea jos din pat şi să-şi facă un ibric de ceai. Mai mult dormita, slăbită de febră.

La un moment dat, s-a trezit brusc. Apartamentul ei micuț era în flăcări. S-a dat jos din pat cu greu, încercând să iasă, dar fumul gros a înăbuşit-o. În acel moment, a avut sentimentul morții iminente şi s-a rugat cu ultimele puteri conştiente. Simțea cum pierde contactul cu realitatea. Când era pe punctul de a-şi pierde cunoştința, s-a simțit apucată de brațe puternice. Din cauza fumului gros, nu putea vedea figura salvatorului ei, dar a fost cuprinsă de o pace divină.

A fost depusă în holul blocului, departe de incendiu. Vrând să mulțumească pompierului necunoscut, a observat cu stupoare că era o siluetă albă,

înveşmântată într-o rochie albă, care tocmai dispărea, parcă evaporându-se în aer. Apoi a auzit sirena pompierilor. Nu mai avea nevoie de nicio certitudine că a fost salvată de un înger.

Emma Heathcote-James se ocupă de mulți ani cu studierea mărturiilor celor care sunt convinşi că au văzut îngeri, sau o altă ființă supranaturală. Psihologul britanic a publicat, recent, o carte cu câteva dintre cele mai convingătoare mărturii ale unor persoane care, nu numai că au fost ajutate de îngeri păzitori, dar i-au şi văzut.

ı Caroline Plant, o englezoaică în vârstă de 57 de ani, este convinsă că în momentul în care a cerut sprijinul divinității, a fost ajutată să depăşească o situație dificilă. „Într-o seară din toamna anului 1992, m-am rătăcit într-un cartier rău famat din Londra. În jurul meu roiau cerşetorii şi cei fără adăpost. Privirea acestora devenea tot mai amenințătoare. Brusc, deasupra mea am observat o femeie îmbrăcată complet în alb şi a cărei față părea de porțelan. Mi-a făcut semn să o urmez şi a început să plutească la trei metri deasupra solului. Câteva străzi mai încolo, mi-am dat seama unde mă aflu şi am vrut să-i mulțumesc celei care mi-a salvat, probabil, viața. Până să fac acest lucru, făptura misterioasă s-a volatilizat. Sunt convinsă că a fost un înger care mi-a fost trimis să mă ajute în acea situație dificilă în care mă aflam.“

ı David Barber, un doctor în vârstă de 58 de ani, susține că bunica lui, moartă în urmă cu 40 de ani, i-a apărut în chip de înger în momentul în care a fost cât pe ce să se înece într-o piscină. „În vara anului 1981, am mers cu familia la ştrandul din localitate. În timp ce băiatul nostru făcea baie, m-am hotărât să intru şi eu în apă, cu toate că nu ştiam să înot. Bazinul nu era decât cu o jumătate de metru mai adânc decât înălțimea mea şi m-am gândit că nu risc nimic. Ajuns în apă, mi-am dat seama că nu este deloc uşor să mă mențin la suprafață. Am început să dau disperat din mâini şi din picioare, dar, de frică, nu puteam striga după ajutor. Am început să înghit apă şi m-am dus la fund. În acel moment, am observat o lumină albă şi opacă, asemănătoare unui fum. Am observat foarte clar chipul bunicii mele, care-mi spunea să fiu liniştit pentru că totul se va termina cu bine. Mai ştiu că am fost cuprins de o stare foarte plăcută, după care m-am trezit pe marginea bazinului. De atunci, merg în fiecare săptămână la mormântul bunicii şi, de fiecare dată, am tot timpul impresia că ea veghează ca totul să fie bine.“

ı Samantha Peyton, de 28 de ani, a fost ajutată de mai multe ori de îngerul ei păzitor. „Prima dată s-a întâmplat când aveam şapte ani. Mă aflam cu părinții în concediu în Scoția şi mă jucam în apropierea unui lac. La un moment dat, am intrat într-o zonă nisipoasă de la marginea apei şi am simțit că picioarele încep să mi se afunde în solul moale. Cu cât mă zbăteam mai mult să scap, cu atât intram mai adânc în nisip. Brusc, am văzut o lumină

puternică în fața mea şi am auzit o voce care-mi spunea că totul va fi în regulă. Apoi am simțit cum o forță puternică mă trage din nisip. Din acea zi, am fost vizitată de mai multe ori de un înger, în momentele de stres."

14.3. Îngeri fotografiați

WASHINGTON – Pilotul şi întregul echipaj al unui avion de pasageri au reuşit să fotografieze, la peste 10 000 de metri altitudine, îngeri „care pluteau în nori ca nişte imense păsări colibri". În raportul înaintat Administrației Aviației Federale de către echipajul aeronavei, acest lucru a fost numit „o trezire spirituală diferită de tot ce a exprimat omenirea vreodată".

Departe de a fi doar nişte simple halucinații sau rodul unei imaginații bogate, prezența îngerilor este dovedită, în mod clar, de fotografia alb-negru făcută de copilot.

Doctorul în teologie şi, totodată, specialist în studiul Bibliei, Mark Janette, consideră fenomenul ca pe o nouă dovadă de netăgăduit a faptului că sfârşitul lumii este aproape. „Acesta este un uluitor exemplu că divinitatea acționează în lumea în care trăim", a afirmat expertul, care a inclus fotografia şi relatarea echipajului avionului în cartea sa, *Păşind cu Dumnezeu.*

„Semnalările aparițiilor de îngeri sunt din ce în ce mai numeroase, ele acoperind întreg cuprinsul lumii, mii de oameni simpli raportând zilnic astfel de întâlniri. Dar, acest caz deosebit reprezintă un fenomen singular din mai multe motive. În primul rând, avem o fotografie care a fost analizată în amănunt de către specialişti, care au concluzionat, fără nicio ezitare, că este autentică. În al doilea rând, martorii sunt nişte profesionişti ai aerului care – grație experienței de zbor – s-au obişnuit să recunoască formațiunile de nori ce, după cum bine ştim, pot semăna cu orice, funcție de cel care le priveşte. Realitatea este că echipajul avionului a văzut, în mod clar, că sunt îngeri şi nu nori înşelători, îngeri care erau tot atât de reali ca şi mine. Ei au crezut în ceea ce au văzut, investigatorii federali cred şi ei. Şi o cred şi eu. Este limpede că e un semn divin şi cred că, de fapt, este o avertizare din partea lui Dumnezeu. E o dovadă clară că sfârşitul lumii este aproape!"

Dr. Janette a refuzat să dezvăluie numele membrilor echipajului avionului, ca urmare a unei înțelegeri stabilite cu linia aeriană pentru care aceştia lucrează. Compania a cerut să rămână şi ea anonimă.

Specialistul a precizat, însă, că la bordul avionului care zbura de la New York la Denver se aflau 175 pasageri când îngerii au apărut din nori.

„Am intervievat şi câțiva dintre pasageri şi, trebuie să recunosc, ei erau tot atât de impresionați cum a fost şi echipajul avionului, a declarat dr. Janette. Cu toții descriu în acelaşi mod grupul de îngeri. În primul rând, cu toții descriu îngerii ca având o înălțime de 1,20–1,50 m. Aveau forme atât de bărbați cât şi de femei. De asemenea, ei spun că îngerii erau tot atât de albi şi strălucitori ca şi norii luminați de soare."

Apariția a durat aproape şapte minute înainte ca avionul să se îndepărteze, pierzând-o, astfel, din raza vizuală.

„Echipajul a raportat că, la început, a fost emoționat, apoi înfricoşat, pentru ca, în final, să se liniştească, atunci când şi-a dat seama că entitățile nu reprezentau o amenințare, ci erau un semn divin“, declară dr. Janette.

Nici data când a avut loc zborul nu a fost dezvăluită, dar anumite surse afirmă că este foarte probabil să fi fost 19 sau 20 decembrie. Dr. Janette a continuat să stea de vorbă cu membrii echipajului şi cu pasagerii, pentru a-şi finaliza cartea. „Pe măsură ce ne apropiem de anul 2000, mă aştept să aibă loc tot mai multe astfel de semnalări. Este evident că Dumnezeu are un plan clar pentru omenire.“

Un tânăr a reuşit să-şi fotografieze îngerul păzitor!

Corespondent al unei publicații germane pentru războiul din Bosnia, Kurt Voegel este autorul miraculoasei fotografii; el afirmă că totul s-a petrecut după ce apărătorul său ceresc l-a salvat de la moarte.

Tânărul tocmai fotografia câteva femei care încercau să scape, împreună cu copiii lor dintr-o şcoală bombardată din Bosnia, când s-a trezit pur şi simplu în aer şi apoi aruncat într-o groapă lăsată de un obuz. „S-a întâmplat atât de rapid că n-am reuşit să-mi iau degetul de pe declanşator, iar aparatul a continuat să fotografieze“, afirmă acum Voegel, de 31 de ani.

În vreme ce o forță divină îl purta prin aer, Voegel afirmă că a auzit gloanțele şuierându-i pe lângă urechi. „Într-o fracțiune de secundă, am ştiut că sârbii declanşaseră focul şi că unul dintre ei încerca să mă ucidă“, a declarat fotograful. Mult mai târziu, după ce a developat filmul, Voegel a descoperit, spre marea sa uimire, ceva ce aducea cu o coloană luminoasă pe cinci dintre negative. „Primul meu gând a fost că, rămânând pe automat, aparatul avusese o defecțiune la blitz. Nici acum n-aş putea să-mi explic de ce, în loc să arunc acele cadre, am folosit o combinație de raze ultraviolete şi infraroşii pentru a le trece pe hârtie.“

Rezultatele au fost atât de uluitoare încât, inițial, bărbatul a crezut că e vorba de o festă pe care i-o joacă propriii săi ochi. „Filtrele păreau să fi «periat» strălucirea, astfel încât puteam distinge contururile şi trăsăturile unei fețe, o siluetă şi ceva ce aducea cu o pereche de aripi uriaşe“, afirmă Voegel. La întoarcerea sa la Berlin, împreună cu un prieten, fotograful a încercat să mărească contrastul ciudatelor cadre, transformându-le în impulsuri digitale cu ajutorul unui computer. „Imaginile arătau clar cum un înger, un spirit, mă ridica şi mă arunca într-o groapă ca să mă ferească de gloanțe“, a mai declarat tânărul care, cu ajutorul aceluiaşi prieten, a continuat să studieze fotografiile.

Uimitor, pe aceleaşi cadre au ieşit la iveală două pete luminoase, extrem de ciudate.

„«Petele de lumină» erau gloanțe, acelea pe care eu le-am auzit şuierându-mi

la urechi, tocmai atunci când îngerul m-a împins. E clar că, dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, cele două gloanţe m-ar fi nimerit în plin, în frunte şi în obrazul drept", a mai declarat Voegel, care a prezentat fotografiile şi clişeul şi altor experţi. „Nu vreau să susţin cu tot dinadinsul că e un înger, dar pur şi simplu nu există altă explicaţie", a declarat Gerhardt Reich, şeful Laboratoarelor Minick, una dintre cele mai mari companii fotografice din lume, despre instantaneele luate de Kurt Voegel.

14.4. „Salvatorul invizibil" din Africa de Sud

Tewksbury este un târguşor situat la 50 de kilometri vest de Durban, în Africa de Sud. Un oraş liniştit, ca atâtea altele în regiunea unde, la începutul anilor '50, negri şi albi coabitau în pace, fără să se frecventeze prea mult. Aici locuia şi Calvin Basehart, un băiat de 14 ani, care mergea zilnic la ciclism.

În acea zi de mai, el pedala pe bicicletă, ţinând ghidonul cu o singură mână. Dar, deodată, roţile s-au oprit şi el a căzut într-o parte, neînţelegând ce s-a întâmplat. Calvin s-a uitat în jur, încercând să descopere ce anume i-a oprit bicicleta. Nevăzând nimic, şi-a continuat drumul. De data aceasta, ţinea ghidonul cu ambele mâini. Din nou, ambele roţi s-au blocat în acelaşi timp, însă băiatul n-a mai căzut. Avea impresia că cineva s-a aşezat în faţa lui şi-l împiedică să înainteze. Trecătorii care asistau la această scenă l-au văzut pe băiat cum încearcă fără succes să pedaleze pe o bicicletă ţintuită la pământ! Plin de sudoare, Calvin „a simţit", la un moment dat, că acum putea să plece, că nimic nu-l va mai împiedica. A pedalat cu putere, aşa cum nu mai făcuse până atunci, şi a bătut recordul de viteză!

Calvin le-a povestit colegilor săi, dar aceştia au râs de el. De atunci, băiatul n-a mai îndrăznit să spună nimic nimănui, nici chiar părinţilor. Nu va mai vorbi despre această întâmplare decât trei săptămâni mai târziu, la 10 iunie, când, în oraşul său, au avut loc evenimente similare. În sinea lui, Calvin este convins că a lovit o fiinţă invizibilă, care a evitat accidentul blocându-i bicicleta.

La 9 iunie, un negru repara acoperişul casei sale, într-un alt cartier din Tewksbury. Obişnuit cu această muncă, el lucra complet deconectat, stând de vorbă cu un vecin. Deodată, omul alunecă, simţindu-se tras spre pământ. Se prinse cu mâinile de olane, dar acestea nefiind încă fixate i-au alunecat din mână. Într-o ultimă încercare disperată, degetele sale s-au crispat pe streaşină, care nu era nici ea fixată. Cu toate acestea, ea rămase prinsă de marginea acoperişului. Negrul a reuşit în cele din urmă să se reechilibreze, în timp ce vecinul său se urca pe scară pentru a-i veni în ajutor. Amândoi au constatat, un minut mai târziu, că a fost o adevărată minune că streaşina a ţinut, salvând viaţa negrului. De altfel, ea a căzut îndată ce negrul şi-a desprins mâinile şi era în afară de orice pericol. Ambii prieteni au avut sentimentul că cineva nevăzut a ţinut streaşina, salvând viaţa celui care o repara. Cum au rezistat

olanele şi streaşina fără să le ţină cineva? Este un adevărat mister pe care nimeni nu-l poate dezlega.

Un alt miracol. Un copil a fost salvat în timp ce trecea pe un pod suspendat. Băiatul se afla la mijlocul podului, când legăturile sale au cedat. O mână invizibilă a ţinut frânghiile, timp de 30 de secunde, până a trecut copilul, şi, îndată ce acesta a pus piciorul pe pământ, frânghiile au căzut şi podul s-a prăbuşit.

La 29 iunie, o tânără femeie a fost împinsă şi trântită la pământ de o mână invizibilă, în timp ce era să fie izbită de un camion care venea cu mare viteză.

Despre astfel de evenimente vorbesc (sau inventează) toţi locuitorii din Tewksbury. În curând nu va mai fi nimeni în acest oraş care să nu afirme că a fost apărat de cel căruia îi spun Salvatorul. Tewksbury este un oraş-minune, un loc ales de o fiinţă superioară? Dacă nu este vorba de un înger păzitor...

Episcopul din Johannesburg va veni la Tewksbury, la sfârşitul lunii august, ca reprezentant al Romei şi al Papei. Primise instrucţiuni din partea Vaticanului să nu vorbească despre miracole. Analizând aceste cazuri, s-a ajuns la concluzia că este vorba despre un om invizibil care le vine în ajutor. Nu este vorba despre o intervenţie miraculoasă, ci despre o intervenţie invizibilă.

În septembrie, o doamnă în vârstă care s-a urcat într-un pom fructifer a alunecat cu scara, însă scara n-a căzut, ci a revenit în poziţia iniţială. Patru persoane au fost martore la această scenă. Mai mulţi martori au existat şi în cazul fetiţei care a alunecat de pe cal rămânând prinsă cu un singur picior, reuşind, însă, să-şi revină şi să se aşeze din nou în şa ca şi cum ar fi fost ajutată de nişte braţe salvatoare.

Dar, un om invizibil nu există! Oamenii de ştiinţă serioşi, în prezenţa atâtor mărturii din Tewksbury, consideră că este posibilă o metamorfoză fizică, astfel încât un corp ar putea să devină invizibil pentru cei din jur. Nimic, nici cel mai mic indiciu, nu justifică o astfel de posibilitate. Şi, dacă într-adevăr ar exista un om invizibil, de ce nu le vorbeşte celor pe care-i salvează?

La sfârşitul anului 1954, Papa Pius al XII-lea, care a refuzat mereu să se intereseze de ceea ce se întâmpla la Tewksbury, în ziua morţii sale, fiind înconjurat de câţiva credincioşi, a avut puterea să rostească aceste cuvinte: „L-am văzut pe Salvatorul nostru! Este invizibil, dar l-am văzut!“ Apoi, a închis ochii şi a murit. De atunci, nicio persoană n-a mai fost salvată de acea fiinţă misterioasă. În sat au început să aibă loc multe accidente şi nimeni n-a mai vorbit despre omul invizibil.

În legătură cu acest caz i s-a cerut părerea şi celebrului magician Dessuart:

– Se poate considera că Tewksbury a trăit, timp de câteva luni, sub protecţia unui înger păzitor, aşa cum cred mulţi, sau credeţi că a fost vorba într-adevăr de un om invizibil?

Magicianul Dessuart: Este o problemă dificilă, căci cele două posibilităţi pe care le evocaţi se pot confunda. Un înger păzitor, cel puţin în sensul în care este folosit acest cuvânt astăzi, a protejat Tewksbury, înmulţind acţiunile de

salvare a persoanelor aflate în pericol. De aceea, el n-a încercat să se materializeze şi, deci, poate fi considerat un „om invizibil“.

– Vreţi să spuneţi că nu este vorba despre un om invizibil, ci despre o reîncarnare?

Magicianul Dessuart: O reîncarnare cu bune intenţii. Cu toate că eu cred în existenţa celeilalte lumi şi în puterea forţelor Binelui şi Răului, ca şi oamenii de ştiinţă, nu cred, totuşi, că o fiinţă umană poate să devină invizibilă pentru ceilalţi.

– Atunci de ce aceşti îngeri păzitori nu-şi manifestă prezenţa mai des şi mai ales de ce locuitorii din Tewksbury au fost singurii care au beneficiat de protecţia acestei fiinţe căreia i s-a spus Salvatorul?

Magicianul Dessuart: La Tewksbury, evenimentele definite drept miracole s-au produs într-un interval scurt: luna mai şi sfârşitul anului 1954. Aceasta explică faptul că ele au fost remarcate de populaţie. Dar şi alte persoane în întreaga lume sunt salvate zilnic în mod inexplicabil şi găsesc o mână întinsă în drumul lor, invizibilă sau nu. Este mâna îngerului lor păzitor…

14.5. Salvaţi de la moarte de îngerii lor păzitori

ı Un soldat american a povestit că a fost luat de urechi şi mutat alături de o pereche de mâini invizibile, ceea ce i-a permis să evite, în ultimul moment, un glonţ rătăcit, care a trecut după o fracţiune de secundă prin locul în care înainte se afla capul său, când era de gardă la o fabrică de armament.

ı O tânără mamă din oraşul american Concord a auzit o voce stranie care i-a spus pe un ton imperativ să tragă căruciorul înapoi pe trotuar, ceea ce a şi făcut, scăpându-şi bebeluşul de la o moarte groaznică, întrucât, numai după câteva secunde, a apărut un camion care a trecut pe acolo în mare viteză.

ı O soră medicală din San Antonio (Texas) se află încă în viaţă datorită unui înger păzitor prezent sub forma unui câine uriaş, care i-a tăiat calea şi a împiedicat-o să traverseze, ceea ce a scăpat-o de un impact fatal cu un autoturism asupra căruia şoferul pierduse deja controlul.

ı Linda Christian (71 ani), fosta soţie a celebrului actor Tyron Power, susţine că îngerii păzitori au salvat viaţa soţului său, aflat în pericol în timpul unor filmări.

„Într-o zi, când stăteam acasă şi îl aşteptam pe Tyron să se întoarcă de la filmări, am auzit nişte voci implorându-mă: «Cheamă-l pe Tyron! Cheamă-l pe Tyron!»“, a declarat Linda într-un interviu. „Vocile erau clare şi distincte şi eram îngrozită pentru că eram singură şi nu-mi prea venea să cred. Aşa că am telefonat şi am vorbit cu Tyron. Câteva secunde mai târziu, am auzit un bubuit puternic la capătul celălalt al firului, iar el a ţipat: «O, Dumnezeule!»“

„Un reflector uriaş căzuse din plafon şi explodase exact în locul în care stătuse actorul înainte să fie chemat la telefon. Proiectorul i-ar fi putut zdrobi capul lui Tyron“, a spus Linda unui reporter de la revista italiană *Cente*. Viaţa actorului a fost cruţată în acea zi, însă, în 1958, când avea numai 44 de ani, el a murit din cauza unui atac de cord.

ı Ciudata întâmplare a fost relatată de cercetătorul Arvin S. Gibson, din Manchester, Anglia: „Katarina era o femeie obeză care s-a îmbolnăvit de nervi după ce soţul ei a părăsit-o. Nu a trecut mult şi s-a «sinucis», înghiţind conţinutul unui întreg tub de tranchilizante. Mi-a povestit apoi, când s-a întors la viaţă, că după «moarte» se trezise într-o grădină de o frumuseţe incredibilă, cu plante tropicale înflorite şi vegetaţie luxuriantă. Stătea acolo şi nu ştia ce trebuie să facă, când a văzut că se apropie de ea un bărbat extraordinar de frumos, îmbrăcat într-o mantie albă ca laptele. Instinctiv, a ştiut că era îngerul ei păzitor. El i-a spus Katarinei că o să fie trimisă înapoi pe Pământ şi că acolo va trebui să slăbească, astfel încât să poată atrage alţi oameni în jurul ei. Următorul lucru de care Katarina a fost din nou conştientă este acela că se afla în rezerva de la spital. Din acea zi, a trăit viaţa din plin, a ajuns la o greutate normală şi a renunţat la toate obiceiurile care o izolaseră de lume.“

ı În ziua de 11 septembrie 1992, avea loc, pe Huntington Beach, California, concursul anual de surfing. Pentru Richard Shirer aceasta era o zi cu totul specială. Richard, căruia prietenii îi spuneau Opie, a fost însoţit de mama sa, Carla. Experienţa prin care aceasta avea să treacă s-a dovedit a fi inedită.

După ce şi-a ocupat locul pe plajă, Carla şi-a aşezat cu grijă lângă ea binoclul, programul concursului, sticla cu răcoritoare şi alte câteva obiecte de strictă necesitate. Richard a anunţat-o că, până la intrarea sa în concurs, mai era o oră, timp suficient pentru a intra în apă şi a-şi face încălzirea.

„Tot timpul fusesem cu ochii pe Richard“, povesteşte Carla, „dar, când mai erau 15 minute până să intre seria sa, l-am pierdut pur şi simplu. Am alergat la cortul juriului, dar nu era acolo. Pe toţi cei pe care îi întrebam spuneau că nu l-au văzut. Eram disperată pentru că presimţeam că s-a întâmplat ceva rău. Am alergat la maşină, dar, când mi-am dus mâna la buzunar, am constatat că nu mai aveam cheile. Probabil le pierdusem pe plajă în timp ce-mi căutam băiatul. Nu mai ştiam ce să fac, aşa că m-am aşezat pe nisip şi am început să plâng, implorându-l pe Dumnezeu să mă ajute.“

În clipa următoare, Carla a putut observa o umbră apropiindu-se iar, când şi-a ridicat privirea, în faţa sa se afla un concurent japonez. Era înalt, iar părul negru îi ajungea la umeri. Purta un slip de culoare neagră, cu dungi albe. Soarele care îi bătea din spate crea în jurul său un halou incandescent. A întins mâna şi cu o voce caldă şi senină a spus: „Poftim cheile.“ Carla i-a mulţumit şi s-a întors pentru a scoate din poşetă ceva bani pentru a-l recompensa pe tânărul sportiv, dar, între timp, acesta dispăruse.

„L-am căutat apoi peste tot, fără nici un rezultat“, spune Carla. „Mi-am adus aminte apoi de Opie. M-am dus la maşină şi l-am găsit stând pe trotuar, plângând de durere. Călcase pe un calcan în apă şi fusese înţepat în talpă. În următoarele două ore, m-am ocupat de piciorul lui, folosindu-mă de trusa de prim ajutor pe care o aveam în maşină, iar, când s-a simţit mai bine, mi-a spus că vrea să mai prindă câteva valuri înainte de apusul soarelui, dacă tot a pierdut concursul.

Am mers pe plajă şi am constatat că valurile erau minunate pentru surfing. Un grup de delfini se apropiau de noi, în căutare de hrană. Când Opie s-a aruncat pe un val, am observat că un delfin îl urmărea. Era mai închis la culoare faţă de ceilalţi, iar pântecul era negru cu dungi albe. Mi-am adus imediat aminte de surferul japonez al cărui costum de baie semăna atât de bine cu pântecul acelui delfin care făcea acum salturi în jurul fiului meu. L-am putut observa chiar de câteva ori cum întoarce capul în direcţia mea, ca şi când ar fi ştiut că îl privesc. În acea clipă, am realizat că, de fapt, nu eram singuri; tot timpul fusesem vegheaţi de o forţă superioară.“

ı Nici acum, după o săptămână de la experienţa de groază pe care a trăit-o pe propria sa piele, doamnei Dorina Pop, din Bucureşti, nu-i vine să creadă că încă se află în viaţă. „De când s-a petrecut incidentul, în fiecare noapte mă scol scăldată în sudoare. Apoi îmi aduc aminte că trăiesc, bunul Dumnezeu a avut milă de mine şi m-a lăsat în viaţă“, spune, cu ochii în lacrimi, doamna D.P. Deşi cazul bucureştencei – care a trecut, efectiv, pe lângă moarte – este de-a dreptul incredibil, ţinem să adăugăm că astfel de situaţii, e drept, extrem de rare, au mai fost menţionate de-a lungul vremii. „Tocmai îmi făcusem piaţa la Domenii (Piaţa 7 Noiembrie – n.a.) – eu stau în zona l Mai – şi mă pregăteam să traversez strada pentru a-mi lua pâine proaspătă de la cuptorul turcesc de vizavi. Aveam o grămadă de plase şi plăsuţe şi tot încercam să-mi pregătesc separat banii de pâine ca să nu pierd multă vreme la coadă.“ Fiind preocupată să se scotocească prin buzunare după bani, doamna D.P. n-a observat că se îndrepta vertiginos spre mijlocul străzii şi, dinspre Grivița, venea în mare viteză un autobuz. „Mi-am dat seama că maşina înainta ca un bolid abia cu câteva secunde înainte de a mă fi lovit. Era foarte aproape şi, deşi şoferul pusese frână, nu cred că ar fi oprit în timp util“, a relatat femeia, încă marcată de amintirea întâmplării. „Atunci s-a petrecut un fapt uluitor: m-am trezit că simt pe umăr o mână puternică, care mă apăsa extrem de tare. În locul acela aveam o senzaţie stranie de rece, ca şi cum porţiunea respectivă mi-ar fi îngheţat. Mâna m-a tras repede, cu forţă, înapoi cu vreo 6 paşi, adică exact cât trebuia ca să mă urc pe refugiul de tramvai.“ Trei dintre persoanele care se aflau atunci în staţie au rămas efectiv cu gura căscată. „În primul moment, n-am înţeles de ce erau aşa de miraţi, pentru că eu credeam că vreun binevoitor şi-a făcut pomană şi m-a salvat de la un accident fatal. Când m-am uitat, însă, în urmă, în spatele meu nu se zărea nimic...“ D.P. spune că, dacă n-ar fi văzut

stupoarea din ochii celor care remarcaseră scena, ar fi crezut că poate a avut halucinații și că ceea ce a crezut că i s-a întâmplat a fost, de fapt, o simplă părere. Vociferările șoferului înspăimântat, care frânase din goană câțiva metri mai încolo, au convins-o însă pe femeie că ceea ce se petrecuse era cât se poate de real. „Ce-ai, cucoană, striga cel de la volanul autobuzului. Vrei să te sinucizi? Stai acasă și nu mai umbla de nebună pe străzi, că îmbolnăvești oamenii de inimă...“

D.P. și-a adunat cu grijă ce mai rămăsese din bagaje și s-a întors epuizată acasă, unde a zăcut fără vlagă toată ziua. Incidentul se petrecuse în plină zi, la ora 14.00, și la el asistaseră șapte persoane. „Poate aș fi crezut că am luat-o razna, că fabulez de spaimă. A doua zi, însă, când m-am sculat din pat, umărul mă durea îngrozitor și parcă înțepenise. Când m-am uitat cu atenție, am observat, în locul unde simțisem mâna aceea puternică și rece, o vânătaie de toată frumusețea. De fapt, uitați-vă și dumneavoastră, să nu spuneți că vă mint...“ Și, într-adevăr, pe umărul femeii se puteau observa clar urmele vinete a cinci degete imense...

ı O ieșeancă în vârstă de 51 de ani a scăpat cu viață, într-o duminică seară, după ce a căzut într-o fântână adâncă de 15 metri, femeia alegându-se cu o fractură dublă deschisă la piciorul drept și doar câteva zgârieturi.

Elena Tudose, din localitatea ieșeană Dumești, s-a dus să scoată apă de la fântâna din fața casei. Afară ploua și era întuneric, iar femeia a alunecat, probabil, pe pietrele de lângă puț și a căzut în fântână, din fericire, în picioare. Norocul ei a fost că era cineva afară și a auzit-o strigând după ajutor.

„Eram afară și am auzit strigând «Ajutor! Ajutor! Scoateți-mă de aici!». Când am venit, era o fată și a spus că mama ei e în fântână. Am căutat o lumină să văd cum era căzută și am văzut că, într-adevăr, era în picioare“, afirmă un vecin, Puiu Gheorghe.

O altă vecină spune că femeia căzută în fântână a cerut să fie scoasă cât mai repede, pentru că apa era rece și abia se mai putea ține pe picioare. „Am zis: «Ai răbdare, să vină pompierii, că noi nu putem să facem nimic»“, a adăugat ea.

Maiorul Vasile Murariu, comandantul Detașamentului de Pompieri 1 Iași, afirmă că pompierii au reușit salvarea femeii căzute în fântână. „Este un caz fericit pentru că, la o adâncime destul de mare a puțului, persoana trăia și s-a ales doar cu fracturi la picioare“, a adăugat ofițerul.

Femeia a fost operată timp de aproape cinci ore de ortopezii de la Spitalul de Urgență din Iași, care i-au pus la loc oasele fracturate.

ı **„Te rog, Doamne, nu mă lăsa să mor!“** Aceasta era rugăciunea disperată a lui Danny Eden, șoptită în timp ce se rostogolea de la înspăimântătoarea înălțime de 20 m a cascadei spre bolovanii colțuroși de dedesubt.

Danny Eden, analist-programator de computere, în vârstă de 30 de ani, era

într-o excursie cu un grup de enoriaşi, în Tallulah George State Park, din nord-estul statului Georgia, când a văzut moartea cu ochii.

„Exploram cascada Hurricane“, povesteşte Danny. „Ironia sorții este că, la vremea respectivă, călăuzeam alți şapte oameni – chiar îi atenționam că stâncile sunt umede şi alunecoase şi puteau să cadă“.

Pe neaşteptate, lui Danny i-a alunecat piciorul. A căzut un metru şi jumătate şi a aterizat pe un prag, însă, asta nu l-a oprit să o ia la vale cu o viteză amețitoare.

„M-am uitat în jos şi n-am văzut decât stânci. Am ştiut că aveam să mor“.

Când Danny a ajuns jos, s-a izbit cu capul de o stâncă şi s-a rostogolit în apa lacului.

„Lacul este numit Scăldătoarea Dracului. Numele acesta spune tot“, comentează directorul rezervației, Bill Taner.

Din fericire, doi dintre tovarăşii lui Danny, amândoi militari instruiți în operațiuni de salvare, erau la picioarele cascadei atunci când el s-a prăbuşit.

„Prin mila Domnului, erau acolo şi au ştiut cum să mă scoată, cu grijă din lac“, spune Danny.

Între timp, cei care se aflau la nivelul superior al cascadei au alergat la administrația rezervației pentru a alerta o echipă de salvare.

Danny a fost dus de urgență la spital, unde a fost tratat.

În prezent, el s-a întors acasă, pe deplin vindecat. „Sunt absolut convins că a fost un caz de intervenție divină“, spune Danny. „Dintr-un anumit motiv, Dumnezeu a hotărât că trebuie să mai trăiesc.“

ı O paraşutistă din Africa de Sud se poate considera o persoană foarte norocoasă. Femeia s-a ales doar cu o fractură de bazin, după ce a sărit de la o înălțime de 3 400 de metri cu paraşuta stricată. În timpul saltului, atât paraşuta principală, cât şi cea de rezervă, s-au defectat şi nu au mai putut fi deschise.

Christine McKenzie a supraviețuit datorită faptului că a picat pe firele telefonice, care i-au amortizat căderea. „Dacă nu aş fi picat pe acele cabluri, probabil aş fi murit“, a declarat tânăra, după ce a ieşit din spital.

Cu toate că mulți oameni ar renunța la acest hobby după un asemenea accident, Christine a spus că nu se gândeşte să renunțe la paraşutism. „Nimic nu se compară cu senzația pe care o ai atunci când pluteşti. Când sunt în aer, simt că trăiesc cu adevărat“, a punctat Christine.

ı Marion McAdam-Beal se afla în drum spre casă, când maşina sa s-a lovit de un tren... de două ori. Iată ce s-a întâmplat, după cum povesteşte Marion: „Trecerea peste calea ferată nu era semnalizată, era întuneric complet, când am văzut trenul drept în fața mea. Nu am putut să-l evit. După impact, cred că am leşinat. De atunci, nu mai ştiu nimic.“

Iată reconstituirea accidentului, făcută de poliție. După primul impact, maşina a fost târâtă în lungul căii ferate, mai mult de 7 mile, apoi s-a desprins

de tren. Acesta s-a dus la un depou din apropiere, apoi s-a întors pe acelaşi drum, lovind maşina din nou, în plin. De astă dată, însă, mecanicul a sesizat impactul, a oprit şi a anunţat poliţia. Când ajutoarele au sosit şi au văzut caroseria diformă, n-au crezut să mai aleagă ceva din amestecul acela de fiare. Au rămas perplecşi când au reuşit s-o scoată de acolo pe Marion, în stare de inconştienţă. Iar când, la spital, au constatat că are doar un braţ şi un picior fracturate, s-au crucit cu toţii! „E inexplicabil! au spus uimiţi. Femeia asta are noroc cu carul. Să supravieţuieşti la două ciocniri cu un tren e un miracol."

În schimb, Marion nu pare mirată. „Am ştiut întotdeauna că, mai presus de orice, este o forţă divină care veghează asupra mea. Nu putea să mi se întâmple ceva rău, nu-i aşa?" îşi exprimă ea credinţa de neclintit.

ι Lyon, Franţa – Cei însărcinaţi cu anchetarea unui accident au fost de-a dreptul şocaţi când au aflat că autobuzul implicat a dispărut complet cu câteva secunde înainte ca un tren ce se apropia în cea mai mare viteză să-l lovească. Martorii afirmă că autobuzul, care s-a împotmolit pe şina de cale ferată când trenul de navetişti se afla la câţiva zeci de metri de el, a dispărut pur şi simplu timp de 30 de secunde. A reapărut apoi, la câteva secunde după ce a trecut ultimul vagon. Şoferul şi copiii, de vârste între opt şi 16 ani, le-au spus poliţiştilor că au fost „într-un loc foarte luminos" în timpul straniului moment de absenţă.

ι Ştia că singura speranţă pentru fetiţa ei era operaţia. „Chiar dacă ultimul lucru pe care l-am dorit a fost să se opereze, totuşi, era cel mai bine pentru ea", povesteşte mama ei, Tina, 24 de ani. Fetiţa de trei ani, Kira, se născuse cu un semn mare pe faţă şi avea nişte pete similare pe suprafaţa creierului. Starea sa, cunoscută sub numele „sindromul Sturge-Weber", îi cauza sute de crize epileptice şi tremurături ale capului.

„Kira era aşa de bolnavă, încât niciun medicament nu-şi făcea efectul. Avusese foarte multe crize: partea dreaptă a timpanului ei era paralizată, nu putea vorbi şi nici nu se dezvolta normal. Slăbise, iar medicamentele o făcuseră somnoroasă, obosită şi tot timpul cu senzaţie de greaţă. În ultimul timp, îi mergea din ce în ce mai rău. Avusese peste 20 de crize spasmodice, în ciuda faptului că lua mai multe medicamente ca un adult. Operaţia era singura soluţie pe care o mai aveam pentru ca fetiţa să ducă o viaţă cât de cât normală."

Astfel, Kira a fost operată la Mandsley Hospital din Londra, deşi medicii nu îi garantaseră reuşita intervenţiei. Trebuia îndepărtată partea bolnavă a creierului. Exista riscul, totuşi, ca fetiţa să paralizeze, să devină amnezică sau chiar să-şi piardă viaţa. Era posibil să nu mai poată merge niciodată sau să orbească.

„După operaţie, am aşteptat să se trezească. În timp ce asistenta o striga pe nume, Kira a deschis ochii, spunând: «Taci, nu mai ţipa!» Nu ne-am putut abţine şi am izbucnit în hohote de plâns, dar şi de bucurie. Refacerea Kirei a fost rapidă, fapt care i-a consternat pe medici. Apoi, într-o noapte, când Paul,

soţul meu, o ţinea în braţe, fetiţa s-a trezit, a coborât din pat şi a început să meargă. Astfel, a avut loc miracolul. După trei săptămâni, Kira a început şcoala. Şi-a revenit în totalitate, vorbea, mergea şi gândea normal. Nu am crezut niciodată că va mai trăi o viaţă normală. Este un miracol", spune mama Kirei, fericită.

ı „Este un adevărat miracol că bebeluşul a supravieţuit", spune Earl Lowery, ajutorul de şerif din Prairie County, Arkansas, de fapt, prima persoană care a ajuns la locul din câmp unde a fost găsit Joshua. „Am fost martor la multe distrugeri provocate de furtuni şi tornade, dar niciodată nu am văzut ceva asemănător cu ceea ce s-a întâmplat casei lui Keith şi Donna", a mai spus el. „Era o casă solid construită, iar din ceea ce a rămas din ea nu se mai poate face nici măcar un coteţ. Nu am găsit încă nici obiectele importante din casă, adică frigiderul, chiuvetele sau căzile de baie. Tot ce am găsit a fost un pulover de-al lui Keith şi acesta la 30 de kilometri depărtare de casă!".

Furtuna s-a dezlănţuit pe 11 noiembrie 1995, în afara localităţii Des Arc, statul Arkansas, cu puţin înainte de miezul nopţii. Vântul puternic însoţit de ploaie a dat naştere unui ciclon teribil. Lowery, împreună cu un alt ofiţer de poliţie, s-au grăbit spre locul în care s-a produs dezastrul. „Când ne-am îndreptat lanternele spre casa lor, am fost pur şi simplu şocaţi. Aceasta dispăruse cu totul! Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă rog lui Dumnezeu ca Donna şi Keith să nu fi fost acasă."

Lowery a rămas împietrit în ploaie, lăsându-se biciuit de forţa vântului. „Apoi unul dintre salvatori a venit la mine şi mi-a spus: «Keith şi Donna erau acasă în seara asta. Şi bănuiesc că ştii că aveau şi un bebeluş». În clipa aceea, am simţit că mi se opreşte inima."

Aproape ţinuţi pe loc de vântul ce bătea cu o viteză de peste 100 de kilometri pe oră şi luptându-se să vadă, în ciuda întunericului şi a ploii, salvatorii au început să cerceteze împrejurimile. La aproape o jumătate de kilometru distanţă au auzit un zgomot slab. „Am spus: «Toată lumea să se oprească! Opriţi-vă!», după care ne-am concentrat toată atenţia asupra zgomotului", îşi aminteşte Lowery.

„Vântul bătea cu putere dinspre nord, iar noi nu ne puteam da seama de direcţia din care se auzea acel zgomot. Totuşi, copilul trebuie să-şi fi schimbat poziţia capului, căci am putut distinge mai bine sunetele pe care le auzeam. Cu toţii ne-am dat seama că era micuţul Joshua şi am alergat în acea direcţie.

Micuţul era cu faţa în jos. Numai partea inferioară a corpului se afla în apă. Dacă ar fi fost invers, cu siguranţă s-ar fi înecat.

Era îmbrăcat cu o cămăşuţă de noapte şi un pampers. Din cauza frigului, se făcuse albastru. I-am pipăit braţele şi picioruşele şi, spre uimirea noastră, nimic nu era rupt. Avea doar o zgârietură pe obraz şi o vânătaie mică pe picior.

Fără nicio îndoială, acesta este un copil-miracol şi, spunând asta, mă gândesc la faptul că în primul rând a fost purtat de vânt, la o distanţă de 500

de metri, de un vânt care, practic, a sfâşiat totul în bucăţi în calea sa, iar, în al doilea rând, a aterizat într-un loc unde s-ar fi putut îneca. E ca şi când cineva anume l-a dus pe copil acolo şi l-a lăsat jos – şi poate că acest cineva a fost chiar Dumnezeu. Fără nicio îndoială, aşa s-au petrecut lucrurile."

Salvatorii şi-au continuat căutările, iar următoarea descoperire a fost, din păcate, tragică, ea constând în trupurile neînsufleţite ale părinţilor lui Joshua, care, în final, au fost predate bunicilor.

„Keith şi Donna l-au iubit pe Joshua şi ştiu că ei sunt fericiţi că bebeluşul lor a supravieţuit", spune Meredith Calhoun, cumnata Donnei. „Şi mai ştiu că întotdeauna, ei vor veghea asupra lui, de acolo de unde se află."

ι Când avea crize de cefalee, inginerul englez Robin Hanshaw (52 de ani), din Stock Poges, avea obiceiul să spună: „Parcă simt un cui în cap". Fără să ştie, el exprima un... adevăr! Când, în urma durerilor pe care le acuza de foarte mult timp, a fost supus unei radiografii, s-a descoperit o bucată de metal lungă de doi centimetri şi jumătate într-o zonă a capului. Pe baza explicaţiilor furnizate de Hanshaw, s-a stabilit că, în anul 1977, în timp ce lucra în grădina sa, a suferit un accident în urma căruia o aşchie metalică l-a lovit în tâmplă şi s-a înfipt fără ca el să ştie. Ulterior, durerile au fost puse pe seama unor crize de cefalee, dar adevărul a fost identificat abia după 20 de ani…

ι Teribilul scenariu a cărei eroină a fost o tânără de 17 ani, Kathleen Davies, avea să îngrozească întreaga echipă de exploratori de la „British Schools Exploring Society", din Anglia. Echipa se afla în expediţie pe Svalbard Island, aproape de Cercul Arctic. Totul s-a derulat fără probleme timp de câteva zile, când, într-o dimineaţă, un ţipăt de groază îi va amuţi pe exploratori. Tânăra Kathleen, alunecând, a căzut într-o prăpastie. O ceaţă densă i-a tulburat imediat privirea, vârful ascuţit al unui sloi de gheaţă străpungându-i mijlocul frunţii. Ceilalţi tineri s-au apropiat de locul de unde venise ţipătul, privind îngroziţi şuvoiul de sânge ce înroşea zăpada.

„Am încercat să nu fac nicio mişcare – îşi aminteşte Kathleen – deşi durerea era sfâşietoare. Auzeam vocea colegilor, dar nu vedeam decât nişte umbre mişcându-se alarmate în jurul meu. Am simţit apoi o mână puternică smulgându-mi sloiul de gheaţă. Mi-am pierdut echilibrul şi n-am mai auzit decât vocea unui coleg care striga îngrozit că mi-a văzut creierul".

„M-a şocat imaginea tinerei, afirma profesorul Gwyneth Johnes, conducătorul expediţiei. I-am înfăşurat capul cu un bandaj. Era tot ce puteam face".

Din momentul prăbuşirii şi până când, transportată cu un elicopter, avea să ajungă în blocul operator al unei clinici de urgenţă, tânăra Davies s-a zbătut între viaţă şi moarte, timp de nouă ore. Chirurgilor le-au trebuit cinci ore pentru a-i curăţa creierul de rămăşiţele sloiului de gheaţă şi pentru a-i închide despicătura din mijlocul frunţii. Printr-un miracol, creierul tinerei a scăpat nevătămat.

„Acum mi-am revenit complet, declară Kathleen. Doar o mică cicatrice

îmi mai aminteşte de acea expediţie. Însă, durerea sfâşietoare care-mi străbătea capul mă va ţine totdeauna departe de munte şi de gheţari."

ı Freddy Bolle (22 ani), un soldat norvegian din trupele de menţinere a păcii în Liban, a fost rănit de un harpon, care i s-a înfipt în faţă, oprindu-se la o distanţă mai mică de un centimetru de ochiul drept.

„Am auzit un trosnet şi am simţit că ceva mi s-a înfipt în faţă. La început, n-am simţit nicio durere, apoi am leşinat. A fost o experienţă groaznică, pentru că, la scurt timp, am simţit o durere înfiorătoare!", a povestit Freddy Bolle. „Un coleg de-al meu îşi pregătea harponul, pentru a pleca la pescuit şi, din neatenţie, a apăsat pe trăgaci şi m-a nimerit pe mine. Ar fi fost îngrozitor să mor din cauza unui accident stupid, când am scăpat de atâtea gloanţe!" Cum spitalul de campanie nu avea echipamentul necesar, Freddy a fost dus la Nagora, unde, în urma unei intervenţii chirurgicale de o oră, harponul i-a fost scos. „Un vârf al harponului mi s-a înfipt în buza superioară, cel de-al doilea în nas, iar cel de-al treilea s-a oprit la mai puţin de un centimetru de ochi! Pot spune că, totuşi, am avut noroc!", a încheiat Bolle.

ı Daniel Fontaine (21 de ani), un ospătar din oraşul belgian Ličge, a fost străpuns de un drug ascuţit, din oţel, care i-a pătruns prin piept şi i-a ieşit prin spate. El lucrase până noaptea târziu şi s-a izbit cu maşina de un gard metalic. În cădere, stâlpul de susţinere al porţii, confecţionat din oţel, având diametrul de 4 cm, a pătruns prin parbriz în trupul tânărului. Pentru ca el să fie scos din maşină a trebuit să fie tăiată caroseria. Timp de aproape două luni, Daniel s-a zbătut între viaţă şi moarte, iar medicii erau convinşi că acesta nu va scăpa. Dar, încetul cu încetul, organele afectate au început să se regenereze şi să-şi reia funcţiile, astfel încât Daniel şi-a revenit şi a putut să părăsească spitalul.

ı Ram Singh, considerat un adevărat zeu de către compatrioţii lui columbieni, a reuşit să scape cu viaţă, cu toate că şi-a înfipt în cap o sabie cu lama lungă de 90 cm. „De şapte ani, m-am chinuit să ajung la această performanţă", a declarat Ram Singh. „Dacă am reuşit s-o fac, asta se întâmplă doar pentru că sunt un zeu şi pentru că am o capacitate de concentrare ce depăşeşte orice limită cunoscută de om!" Anterior, Ram Singh avusese şi alte performanţe, el reuşind să-şi înfigă sabia în alte părţi ale trupului, însă niciuna dintre realizările lui nu a fost atât de spectaculoasă ca cea actuală.

14.6. Supravieţuiri miraculoase în urma unor acte criminale

ı Un caz ieşit din comun s-a petrecut, în seara zilei de 8 noiembrie 1993, în satul Corn de Sus, comuna Tătărăşti, judeţul Bacău.

Alarmaţi de strigătele ce veneau din gospodăria lui Alexandru Crimu, de

74 de ani, vecinii s-au repezit să vadă despre ce este vorba. L-au zărit pe Ionel Crimu, de 34 de ani, cu capul şi faţa pline de sânge, făcând eforturi pentru a-şi menţine echilibrul. Rănitul a fost transportat de urgenţă la Spitalul Judeţean Bacău unde medicii şi asistenţii au rămas uimiţi că victima se mai afla în viaţă, după felul în care arăta. Ionel Crimu avea capul despicat în şase locuri de o lamă îngustă şi ascuţită, după toate probabilităţile, lama unui topor... Dar, iată cum s-au petrecut faptele:

În acea seară, Ionel Crimu rămăsese fără ţigări. Ezita să-i ceară câteva împrumut tatălui său, căci erau certaţi „la cuţite“ de aproape douăzeci de ani. Atunci, în urma unui acces de mânie, Alexandru Crimu încercase să-i taie fiului său braţul cu securea. Ionel Crimu părăsise imediat casa părintească şi se dusese să muncească la Bucureşti. Venea din când în când acasă, mai ales în concedii. Acum, concediul i se terminase, dar refuzase să se întoarcă la locul de muncă, aranjând să-şi ia în continuare concediu fără plată. Faptul îl nemulţumise profund pe bătrân, care nu ştia cum să procedeze pentru a scăpa mai repede de fiul său.

Însă, prilejul aşteptat sosise. Văzând că fiul încearcă să intre în casă, bătrânul a stins toate luminile, a luat o secure şi s-a ascuns după uşă. Când tânărul a intrat, Alexandru Crimu i-a aplicat cu sete o lovitură de secure în cap, doborându-l la pământ. Apoi, cu o precizie matematică, bătrânul i-a aplicat încă cinci lovituri, tot în cap. „Deşi eram plin de sânge şi ameţit, am reuşit să-i iau cu greu securea şi să-l dobor la pământ. Am vrut să dau şi eu, dar am renunţat. Era, totuşi, tatăl meu“ – a relatat, ulterior, victima.

Criminalul a fost arestat şi condamnat la 14 ani de închisoare pentru tentativă de omor.

ι Fermierul George Raush, din Africa de Sud, are, de opt ani, un topor înfipt în ţeastă. La cei 37 de ani ai săi, incredibil, nu?, omul trăieşte „liniştit“ cu obiectul care pare să-i „ţâşnească“ din cap. Fiindu-i teribil de frică de medici, fermierul a acceptat definitiv „mariajul“ cu toporul său.

„Am încercat să-l conving să vină să-l operez, să-i scot mizeria aceea din ţeastă – spune dr. Marsh – dar n-am reuşit să-l conving. Mi-a spus că-i este frică de moarte de operaţie. M-a lăsat doar să-i examinez rana căpătată în urma unei altercaţii cu un vecin. Vecinul, înfierbântat, a recurs ca ultim argument la topor. L-a lovit pe Raush în «moalele capului». Toporul n-a apucat să străbată întregul strat osos al craniului şi a rămas înfipt în ţeasta care, presupun că în acel loc, are o grosime de trei-patru centimetri. Este incredibil, acum, după opt ani de la incident, ţesutul osos a «acceptat» toporul şi a crescut pe lângă el. Peste puţin timp, nu cred că va mai avea vreun efect orice intervenţie chirurgicală.“

Lăsându-i pe medici să se zbată pentru a rezolva „misterul“ său, George Raush îşi trăieşte viaţa „liniştit“. Singurul său necaz este că nu a găsit încă pe cineva cu care să împartă, vorba aceea, toporul, pardon, viaţa... Credem că va rămâne holtei.

ı Când ai zile, supraviețuiești oricum! Chiar şi cu un cuțit înfipt în cap... Deşi şi-a pierdut un ochi, un tânăr sud-african de la periferia oraşului portuar Capetown a avut şansa ca lama cuțitului primit într-un schimb de „amabilități“ cu o bandă de gangsteri, să-i treacă razant pe lângă creier, fără să-l afecteze în niciun fel. Operația de extragere, extrem de delicată, a decurs cu succes – o nouă performanță adăugată la şirul celor 400 de răni de arme albe şi 100 de gloanțe pe care le rezolvă anual chirurgii de la spitalul „Groote Schuur“ din oraş.

ı Luni, 29.11.1993, s-a externat, din Spitalul Județean Brăila, Nicu Anghelache, 28 ani, din Brăila, str. Doctor Petru Groza nr. 142, acesta suportând o operație chirurgicală mai puțin obişnuită. Din rinichiul drept i-a fost extrasă, pe data de 19 noiembrie 1993, în jurul orei 10,00, o lamă de cuțit cu dimensiunile de 8×1 cm, având muchie pe o parte. Lama era înfiptă în rinichi şi vârful se afla între vasele renale şi ureter, fiind sprijinit de vena cavă inferioară. În urmă cu cinci ani, în 1988, Nicu Anghelache făcea armata la Nehoiu, județul Buzău, şi, încăierându-se cu un camarad, acesta din urmă a scos briceagul, înfigându-i-l la baza gâtului. În momentul impactului, lama s-a rupt şi a intrat în torace.

Nicu Anghelache a fost spitalizat la Nehoiu şi rana i-a fost cusută, toți doctorii crezând că lama a căzut pe undeva în momentul încăierării. Timp de mai bine de cinci ani, însă, aceasta s-a plimbat nestingherită prin organismul lui Nicu Anghelache fără ca el să acuze măcar o împunsătură. Apoi, N.A. a început să aibă o durere în spate, similară discopatiei, fapt care l-a îndreptat către secția medicală din Spitalul Județean Brăila. I s-a făcut o radiografie şi lama i-a fost reperată în abdomen. Dragoş Voicu, medicul care l-a operat, a declarat: „Aşa ceva se întâmplă o dată la 25 de ani“. Prin felul cum era poziționată lama, numai o tuse sau un strănut îl puteau omorî pe acest tânăr. Operația a durat 40 de minute şi a fost încununată de succes. Mă bucur pentru el că a scăpat cu viață“. La ieşirea din spital, Nicu Anghelache a declarat: „Nu credeam să mai scap când am văzut radiografia. Am rămas înmărmurit când am aflat că cinci ani am putut trăi cu lama în mine. Doctorii îşi făceau cruce, zicând că aşa ceva nu au mai văzut. Acum mă simt excelent şi cred sunt un om teribil de norocos.“

ı Văzând că se simte foarte rău, deşi a fost tratat la spitalul din Sulina, județul Tulcea, Sergiu Curbanschi a decis să vină la Galați pentru analize. El spune că lama de cuțit i-a rămas în abdomen în urma unei altercații avute cu un consătean. Sergiu Curbanschi, un pescar în vârstă de 39 de ani, din localitatea Sulina, județul Tulcea, a avut un conflict cu un consătean, în urmă cu aproape două luni. Într-o criză de furie, rivalul i-a înfipt lui Sergiu cuțitul în burtă, lama rămânând în abdomen. Pescarul nu a avut habar de acest lucru, punând durerile pe seama rănii provocate de cuțit. Văzând că starea sănătății sale se înrăutățeşte, Sergiu Curbanschi a mers la spitalul din Sulina. După cinci zile,

pacientul a fost externat. Durerile nu au contenit însă, aşa că pescarul s-a hotărât să vină la Galaţi pentru analize amănunţite. În urma unei ecografii efectuate la Spitalul „Sf. Apostol Andrei“, medicii i-au spus că în burtă se vede un corp străin, mai exact lama cuţitului pe care o purta de aproape două luni. Sergiu Curbanschi, internat la Secţia Chirurgie, a fost operat cu succes.

ı Un paznic de vânătoare din judeţul Mureş a scăpat cu viaţă, după ce, în noaptea de 24/25 august 2004, un braconier surprins de acesta a tras în direcţia sa, glonţul a intrat prin maşină şi i-a ricoşat în cap. Procurorul criminalist Dan Oltean a declarat că paznicul de vânătoare era la pândă pe dealul de la ieşirea din comuna Ghindari, după ce observase mişcări suspecte în zonă. La un moment dat, el a surprins trei bărbaţi care vânau, iar, în momentul în care i-a somat, unul dintre ei a tras în direcţia lui. Glonţul a intrat prin plafonul maşinii în care se afla paznicul, după care a ricoşat în capul acestuia. Bărbatul de 30 de ani a fost internat la spital, iar poliţiştii au început să îi caute pe braconieri şi resturile din cartuşul tras. Sorin Sabău, medic primar la Clinica ORL din Târgu Mureş, a declarat că paznicul de vânătoare are plăgi superficiale cauzate de fragmente de proiectile.

ı 24 iulie 2004. O adolescentă afgană în vârstă de 13 ani trăieşte de opt ani cu un glonţ în cap, proiectilul urmând a-i fi extras din corp, printr-o intervenţie chirurgicală la care va fi supusă în Japonia. Fatema Safar a fost rănită în timpul unei confruntări la Kabul, înregistrată atunci când talibanii au preluat controlul asupra oraşului. Medicii susţin că un glonţ de trei centimetri se află în capul fetei, în zona nasului. Acesta ar putea-o ucide dacă nu este extras, a informat o organizaţie umanitară cu baza la Tokyo. Adolescenta suferă de migrene cronice, de când a fost rănită şi nu mai vede cu ochiul stâng, a spus un purtător de cuvânt al organizaţiei umanitare Aid for War Orphans din Asia. Glonţul a fost descoperit abia când Fatema a fost supusă unei examinări cu raze X. Este puţin probabil ca tânăra să-şi recapete vederea, după ce proiectilul îi va fi extras din corp. „Sunt foarte recunoscătoare poporului japonez pentru că am fost adusă aici“, a spus Fatema. Aid for Orphans din Asia a colectat opt milioane de yeni (73 000 de dolari), necesari pentru plata operaţiei care va fi efectuată în Japonia pentru că în Afganistan nu există neurochirurgi.

ı În iunie 1953, când s-a trezit pe patul unui spital militar, infanteristul american Donald Morehouse a aflat de la chirurgi că un glonţ i-a trecut de puţin pe lângă inimă. Veteranul, în vârstă de 70 de ani, a fost anunţat de medici că glonţul i-a străbătut inima dinspre stânga spre dreapta, iar rana s-a refăcut în mod miraculos.

ı Andrew Palce (27ani), din New South Wales (Australia), a scăpat cu viaţă, deşi fusese împuşcat în cap cu un glonţ de calibrul 303. Un prieten îşi

curăța puşca de vânătoare, iar aceasta, din greşeală, s-a descărcat. Glonțul i-a pătruns prin obrazul stâng şi a ieşit prin cel drept. Deşi medicii nu i-au dat şanse de supraviețuire, în urma unei migăloase intervenții chirurgicale, Andrew a scăpat.

„În momentul împuşcăturii, nici nu am simțit durerea, pentru că şocul şi zgomotul au fost foarte puternice. Mi-am pierdut cunoştința abia când m-am uitat în oglindă! Eram atât de desfigurat, încât nici nu mi-am dat seama pe unde a intrat şi pe unde a ieşit glonțul!“ a declarat Andrew.

Medicii de la spitalul din New South Wales au afirmat că şansele de supraviețuire sunt aproape nule. El a fost trimis la Clinica de Microchirurgie Facială din Sydney. Operația a durat 13 ore, dar Andrew a scăpat cu viață. „Acum mai am mici probleme cu fosele nazale, iar obrajii mă dor dacă-i ating, dar, se pare că ce-a fost greu a trecut!“ a declarat Andrew.

ι Laura Christ (43 ani) a fost împuşcată în inimă, de un hoț care a atacat-o, când ieşea dintr-un magazin din New York. Ca prin minune, ea a scăpat cu viață, după ce glonțul i-a rupt două coaste, i-a secționat o arteră, a trecut prin plămânul drept şi i-a atins inima.

Pe 6 iulie 1996, Laura Christ tocmai părăsea magazinul din care îşi făcuse cumpărăturile, când un bărbat înarmat i-a cerut banii şi toate bijuteriile pe care le avea asupra ei, amenințând-o cu moartea. „Era foarte agitat şi m-am speriat! Am scos toți banii din portofel, 500 de dolari. I-am dat. După ce i-am înmânat şi ceasul de aur de la mână, am auzit împuşcătura şi am simțit o arsură. M-am prăbuşit, apoi mi-am revenit la spital, când am văzut medicii roind în jurul meu!“ a declarat Laura Christ. „Eram convinşi că o vom pierde. Nu ne dădeam seama de unde curgea atâta sânge! E uimitor câte efecte a avut un singur glonț! E un miracol că a rămas în viață, după ce glonțul i-a atins atâtea organe şi, în special, inima!“ a declarat dr. Joseph McGinn, de la spitalul de urgență din New York. Atacatorul, Bjorn Gunn (27 ani), un individ dependent de droguri, a fost prins după numai două ore. El le-a spus polițiştilor care l-au arestat că avea nevoie de bani pentru droguri.

ι Carol Wasserman (25 ani) din Wisconsin (SUA) a scăpat cu viață, deşi a fost împuşcată în cap cu patru gloanțe. Fiind transportată la spital, femeia a fost imediat operată; medicii consideră că supraviețuirea ei este absolut miraculoasă şi că şansa de a scăpa cu viață după un asemenea eveniment era de una la 10 milioane.

„În dimineața de 19 iunie 1998, tocmai voiam să intru în propria mea cofetărie“, a declarat Carol Wasserman. „În momentul în care mă pregăteam să trec pragul, am auzit o detunătură puternică şi, concomitent, am simțit o durere cumplită în ceafă. Imediat după aceea, persoana care se afla în spatele meu m-a împuşcat din nou, tot în cap. Am căzut în genunchi, simțind cum sângele îmi şiroia pe față şi pe gât. Am încercat să țip, însă am auzit încă două

detunături. Bineînțeles, am leşinat. Agresorul a reuşit să fugă, înainte ca soțul meu să apuce să-mi sară în ajutor. Niciodată n-am aflat ce voia de la mine individul acela pentru că, fiind dimineață, nu făcusem încasări şi nu avea ce să fure, decât prăjituri şi bomboane!“

Carol Wasserman a fost transportată la Spitalul St. Thomas, unde şase medici s-au străduit să-i extragă gloanțele, în cursul unei operații care a durat mai mult de 12 ore. „Carol este, fără îndoială, o femeie foarte norocoasă! Cu toate că toți eram foarte experimentați, nu speram că o vom mai putea salva. La un moment dat, inima a încetat să-i mai bată. Am reuşit s-o reanimăm dar, după două ore, am fost din nou pe punctul de a o pierde. Din fericire, inima ei a rezistat şi de data aceasta. La capătul operației extrem de lungi şi dificile, ne-am îmbrățişat, foarte mândri de reuşita noastră!“ au declarat medicii care au operat-o pe Carol. În ceea ce o priveşte pe Carol, ea a mărturisit, ulterior: „Desigur, sunt fericită că am scăpat cu viață, dar mă deranjează faptul că voi fi nevoită să port perucă, până când părul meu va fi la fel de lung şi de frumos, ca înainte de operație!“

ı Maria Sombras din Managua a avut ghinionul să se afle în mijlocul tirului dintre o bandă de tâlhari şi poliție. Înfierbântate de confruntare, ambele părți au slobozit lungi rafale de arme automate, optsprezece gloanțe lovind nevinovata femeie. Deşi a fost transportată cu întârziere la spital, majoritatea organelor fiind atinse, ea a supraviețuit în mod miraculos. La trei săptămâni de la eveniment, când starea sănătății i se stabilizase, un accident banal avea să-i aducă moartea care o ocolise până atunci. Maria Sombras a strănutat, fapt care i-a provocat o hemoragie internă pe care doctorii nu au putut-o stopa în timp util.

ı Cu toate că a reuşit să-şi ascundă foarte bine sarcina, Pasca R., din comuna Odaia, județul Teleorman, a dat naştere unui băiețel perfect sănătos. De ciudă că tatăl copilului nu a vrut să o ia de nevastă, ba, mai mult decât atât, nici măcar nu a catadicsit să vină să-l vadă, la numai trei zile după naşterea copilului, tânăra de 18 ani şi-a luat pruncul şi l-a aruncat în WC-ul din curtea casei. Țipetele copilaşului au răzbătut, însă, până la urechile vecinilor. De teamă că îi vor descoperi secretul, Pasca a luat o cărămidă şi a aruncat-o peste copil. Era prea târziu: câțiva vecini se adunaseră deja curioşi la poarta sa.

Cărămida ucigaşă avea să nimerească, din fericire, lângă copilul care se încăpățâna să trăiască. Atunci mamei criminale i-a venit ideea „salvatoare“: să scoată copilul şi să-l îngroape, undeva departe de casă. Cu ajutorul unei frânghii căreia i-a făcut un laț la un capăt, Pasca şi-a scos copilul din WC, l-a înfăşurat în ziare şi a fugit pe poarta din spate a curții la via pe care o aveau nu departe, spre ieşirea din sat. Cu propriile mâini, tânăra a făcut o groapă în pământul afânat şi a băgat copilul în ea. După ce l-a acoperit, a plecat acasă liniştită. Pe drum, însă, avea să-i iasă în cale un grup de vecini care bănuiseră unde se

dusese, în frunte cu şeful de post. Luată la întrebări, Pasca a fost nevoită să-şi mărturisească crima şi să-l conducă pe poliţist la locul faptei.

După ce a fost dezgropat, copilaşul a fost dus imediat la dispensarul din comună, unde s-a constatat că nu murise. „A fost un adevărat miracol că acest copil nu a murit“, spune Ana T., asistentă medicală. „Aruncat în WC, el a rămas la suprafaţă şi a continuat să respire, însă, după ce a fost îngropat, acest lucru nu ar mai fi fost posibil. Faptul că a rezistat se datorează mamei, care l-a înfăşurat în ziare. După ce a fost acoperit cu pământul afânat, hârtia de ziar s-a comportat ca o pungă, asigurându-i micuţului o infimă cantitate de aer, suficientă până la descoperirea lui. Când a fost adus la noi, era vânăt şi nu mai respira, însă am reuşit să-l readucem la viaţă. Eu zic că Dumnezeu nu a vrut ca acest copil să moară.“

ι Când poliţiştii din Wellington, Noua Zeelandă, l-au văzut pe Doug Stone năvălind în biroul lor, cu ochii în lacrimi, au crezut că acesta este beat, sau că a suferit o mare tragedie. Când au auzit primele lui cuvinte, au început să râdă, ajungând la concluzia că individul din faţa lor e complet nebun. „Tocmai am spart o bancă şi am furat o maşină. Am venit să mă predau, pentru că aşa mi-au dictat îngerii, ale căror voci m-au însoţit în permanenţă, după comiterea jafului!“ a declarat Stone, întinzându-şi mâinile, pentru a i se pune cătuşele.

În acea seară, de 24 octombrie 1995, Doug Stone, aflat într-o mare criză de bani, se hotărâse să jefuiască un magazin. A aşteptat plecarea vânzătorilor şi a intrat înăuntru, forţând uşa depozitului. În cele din urmă, el a reuşit să sustragă suma de 104 000 de dolari. „Nu mi-am permis niciodată să-mi cumpăr o maşină. De aceea, trebuia să fac rost de una, fiindcă nu mă puteam plimba aşa, pe străzi, cu sacul de bani în spinare. Am ieşit la marginea drumului şi am făcut semn unei maşini să oprească. Şoferul a crezut că sunt vreun pasager de ocazie. I-am tras un pumn în faţă şi, după ce a leşinat, m-am suit la volan şi am demarat. Deodată am auzit nişte voci de îngeri şi am îngheţat, pur şi simplu, crezând că visez! Dar glasul lor se auzea în continuare şi atunci am realizat că ceea ce auzeam e chiar cântecul bisericesc pe care bunicul meu, care era preot, mi-l cânta când eram copil. Nu sunt un tip religios, dar nu puteam ignora vocile îngerilor!“

Doug Stone a fost arestat imediat, cu toate că poliţiştii au fost de părere că mai întâi ar trebui să se supună unor expertize psihiatrice. În urma cercetărilor, s-a dovedit că ceea ce auzise spărgătorul nu erau voci îngereşti, ci un cântec bisericesc înregistrat pe o casetă, pe care şoferul agresat îl asculta, în momentul în care a fost oprit de Stone. Deşi a fost condamnat la cinci ani de închisoare, Stone a declarat că e fericit că are timp să se reculeagă şi să se pregătească, în puşcărie, pentru a deveni preot.

14.7. Un şef de post salvează de la moarte un nou-născut, îngropat de viu de mama sa

Mă numesc Grigore Duțulescu şi sunt pensionar M.I. Am lucrat în poliție 35 de ani, ultima parte a carierei mele ca şef de post. În activitatea mea, m-am confruntat cu sute de cazuri şi situații delicate, însă unul singur nu-mi dă „pace“ nici acum, la bătrânețe. Cazul poate să pară incredibil, dar totul este adevărat, crud, la vremea respectivă primind pe adresa postului de miliție Priseaca, județul Olt, unde lucram, sute de scrisori din toată țara de la oameni cu suflet, impresionați de ştirea apărută în ziarul *Scânteia,* la rubrica „Faptul divers“, semnată de reputatul jurnalist, Petre Popa. Dar, ceea ce am trăit eu a fost, desigur, mai mult decât un fapt divers...

O vizita în taină

Era în ziua de 2 august 1978, pe la prânz, când, la geamul postului de miliție, am auzit câteva bătăi firave. Am ieşit. O femeie de încredere mi-a făcut semn s-o urmez în spatele postului, pentru a nu fi văzută de cineva. Tot pe acolo venise, prin grădini. M-am conformat, şi, nefiind văzuți de nimeni, femeia mi s-a confesat:

– E un bai mare, domnule plutonier, care mă intrigă ca om, a spus ea.

– Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

– O ştiți pe Ioana Chițu, din satul Buiceşti?

– Da, e casnică, are doi copii, iar bărbatul ei lucrează la schela Boldeşti, îi cam trage cu băutura....

– Da, aşa este, dar ea e o criminală! Am tăcut. A fost gravidă şi şi-a ascuns sarcina până să nască. În ultimele trei luni, n-a mai ieşit din bătătură, ca să nu i se vadă burta, să nu fie descoperită...

– Deci, doctorița Pintilie, de la dispensarul medical, nu ştie nimic?

– Nu, căci altfel ar fi luat-o în evidență şi ar fi urmărit evoluția sarcinii, cum ar fi fost normal.

– Mai departe.

– Cred că, în cursul nopții, Ioana a născut, iar copilul l-a omorât...

– Nu se poate, am zis eu involuntar.

– Ba se poate şi vă rog să fiți sigur de tot ceea ce vă spun. Mă cunoaşteți...

– Te cunosc foarte bine şi am foarte mare încredere în tine, am asigurat-o eu.

– Dimineață, când am văzut-o, a reluat interlocutoarea, burta îi scăzuse şi era foarte bucuroasă. Aseară, nu se întâmplase însă acest lucru.

– Ce să-i fi făcut copilului? am zis îngrijorat.

– L-a îngropat, nu există alt răspuns. L-a îngropat în beci sau în grădină, căci nu a părăsit bătătura. Oricum, acest copil nu şi l-a dorit şi şi-a ascuns sarcina tocmai cu intenția de a-l ucide...

– E groaznic, am conchis. Mergi pe unde ai venit şi lasă mai departe totul în seama mea.

– Dar, ştiţi...

– În privinţa asta, nu comentăm. Nimeni nu va şti niciodată de unde am aflat.

În continuare, m-am deplasat de urgenţă la locuinţa Ioanei Chiţu. Femeia s-a arătat vădit stânjenită de prezenţa mea.

– Măi, Ioană, tu ai născut, am luat-o direct. Unde-i copilul?

– Eu? Vai de mine! De unde aţi mai scornit-o şi p-asta? a rânjit ea. Eu n-am mai rămas însărcinată de trei ani...

– Atunci, să mergem la dispensar! i-am spus.

De voie, de nevoie, Ioana s-a îmbrăcat şi am mers la dispensar. Aici, am rugat-o pe doctoriţa Olimpia Pintilie, şefa dispensarului comunal, să o consulte pe însoţitoarea mea şi să se pronunţe dacă prezintă urmele unei sarcini recente. Dar, surpriză! În urma consultului, doctoriţa s-a pronunţat că Ioana Chiţu este însărcinată în luna a patra sau a cincea. Într-o cameră, singur cu doctoriţa, i-am explicat bănuiala mea.

– Fugiţi de aici, dom' şef, a râs doctoriţa. Sunteţi bărbat şi nu vă pricepeţi la lucruri delicate ca acestea. Iar ceea ce flecăreşte lumea, lăsaţi-o mai domol... Ioana este însărcinată şi, după cum am stat de vorbă cu ea, n-a ştiut.

Şi acum îmi aduc aminte perfect, cu ochii minţii, de situaţia foarte delicată în care mă aflam. Pe cine să ascult? Pe un medic, cadru calificat în materie, sau pe un om de încredere? Am dat din nou ascultare celui din urmă şi, cu riscul de a părea incult şi încăpăţânat, am urcat-o pe Ioana într-o maşină şi m-am dus cu ea la Spitalul din Slatina, pentru a fi consultată de un specialist. Medicul ginecolog Sever Bratu mi-a comunicat că este însărcinată în luna a treia sau a patra şi că sarcina evoluează normal.

Poate nu vă vine să credeţi, dar am refuzat şi de această dată să cred aşa ceva. Eu eram absolut convins de ceea ce îmi relatase persoana mea de încredere, pentru că toate cazurile pe care ea mi le sesizase până atunci se confirmaseră pe deplin. Astfel, neluând în calcul deciziile medicilor, m-am înapoiat în satul Buiceşti, la locuinţa Ioanei Chiţu. Acasă nu era nimeni. Soţul era la serviciu (venea acasă săptămânal), iar copiii se aflau la părinţii acestuia. Am căutat mai întâi urmele naşterii, dar n-am găsit absolut nimic. Apoi am început să cercetez pardoseala. Din nou, nimic. M-am mutat în beci: la fel. Mai rămânea curtea. Nu era o curte chiar aşa de mare încât să nu poată fi cercetată amănunţit, în sensul de a depista vreun loc unde pământul trebuia să fie reavăn, ţinând cont că înhumarea copilului (dacă ea avusese loc) se produsese în timpul nopţii sau spre dimineaţă, deci cu 10–12 ore în urmă.

Cercetând fiecare palmă de pământ din curte, am ajuns în faţa a două clăi de fân şi de coceni. „Nu cumva aici?“ mi-am zis într-o ultimă speranţă. Şi am început cu gluga de coceni. După ce i-am dat la o parte, inima a început să-mi tresară. În locul rămas gol, pământul era reavăn. Am luat o lopată şi am

început să sap încet, cu foarte multă grijă. La 50 centimetri sub pământ, în fața ochilor mi-a apărut conturul unui obiect. Cu migală de arheolog, am înlăturat pământul cu mâinile, descoperind o ladă de fructe, cu capacul în cuie. „Doamne, ce-o fi?...“; m-au trecut sudorile. Am desfăcut capacul lăzii cu un cleşte, înlăturând mai multe cuie şi, în interiorul ei, am dat peste un pachet din material textil. Înlăturând materialul, am crezut că leşin. Dar nu am leşinat, ci am rămas stupefiat: era un nou-născut, o fetiță care – Doamne, Dumnezeule! – încă mai respira. Erau poate ultimele sale clipe de viață...

Lăcrimând pentru o clipă, am luat copilul în brațe şi, cu o maşină, l-am dus direct la maternitatea Spitalului Județean Slatina, unde mama criminală încă se mai afla, aşteptând la tratament. Apoi, ea urma să plece acasă...

A ajuns în arestul miliției județene, iar de aici la tribunal, fiind condamnată la 4 ani de închisoare pentru tentativă de omor!

În urma tratamentului recuperator efectuat de medici, după o perioadă de stat în „incubator“, fetița a fost salvată şi trăieşte şi astăzi...

În ceea ce-i priveşte pe cei doi medici care au stabilit „graviditatea“ asasinei, ei s-au umplut de ruşine când am apărut cu nou-născutul îngropat de viu, iar, puțin mai târziu, în urma aluziilor făcute (de colegi şi de cetățeni) cu privire la capacitatea lor profesională, s-au mutat în alte unități medicale unde nu-i cunoştea nimeni. Nu ştiu, însă, dacă nici acum nu au remuşcări în legătură cu ceea ce s-a întâmplat atunci...

Aşa cum am spus la începutul povestirii, în urma apariției unor rânduri despre acest caz la rubrica „Faptul divers“ din ziarul *Scânteia,* am primit sute de scrisori de felicitare de la oameni din toată țara. A fost ceva sublim care s-ar părea să mă mulțumească toată viața... Nu a fost chiar aşa pentru că meritul nu era numai al meu, ci împărțit pe jumătate cu acea femeie (anonimă), persoană de încredere, care a sesizat că „ucigaşa“ născuse şi, probabil, îşi omorâse copilul. De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, cam tot meritul este al ei, mulțumindu-se doar cu faptul de a-i citi în taină scrisorile pe care le primisem...

Încă ceva. Eu nu aveam copii şi am botezat-o pe fetița pe care am salvat-o de la moarte cu numele meu: Grigorița! Grigorița mea!... Acum, când sunt bătrân şi singur, pentru că soția a răposat, tare aş mai dori, Doamne, s-o strâng (ca atunci) pe Grigorița la pieptul meu, chiar dacă are 25 de ani...

14.8. Cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape

Cei familiarizați cu domeniul fenomenelor paranormale ştiu că fiecare om se află sub protecția unui înger păzitor, a unui ghid spiritual care veghează în permanență asupra sa. Din păcate, majoritatea experților parapsihologi sunt de părere că foarte mulți oameni nu reuşesc să conştientizeze influența benefică a îngerilor. După cum se arată şi în revista *Sun,* există multe posibilități pentru a intra în legătură cu propriul ghid spiritual, evitând, astfel, multe dintre evenimentele nefericite care se pot abate asupra noastră.

Aşadar, cum putem şti dacă îngerul păzitor este aproape?

Căile sunt la îndemâna noastră, este de părere John Ronner, autorul unei cărți intitulate *Know your Angels*. Iată care sunt acestea, în viziunea lui Ronner:

– Ați simțit, vreodată, un impuls interior, care v-a avertizat asupra unei anumite acțiuni? Dacă da, înseamnă că îngerul dvs. păzitor a fost aproape. Nu este vorba de instinct, ci de o anumită voce „secretă" care vă îndrumă să faceți o alegere, chiar împotriva logicii obişnuite.

– Ați simțit, vreodată, o atingere uşoară – ca o mângâiere – atunci când nu era nimeni prin preajmă? Mai mult ca sigur, răspunsul este afirmativ. În momentul în care sunteți pe cale să faceți o greşeală, îngerul păzitor vă atrage atenția, chiar printr-o atingere aproape fizică. E drept că trebuie să aveți încredere în simțurile dvs. şi să nu vă îndoiți, nicio clipă, că ceea ce simțiți este o realitate.

– Ați avut senzația că sunteți urmărit? Nu vorbim aici de maniile periculoase, de oameni care sunt obsedați de ideea că-i urmăreşte cineva. Fiecăruia dintre noi i s-a întâmplat, poate, să simtă o privire în ceafă, fără ca nimeni să fie în urmă. „Chiar dacă prezența îngerului nu este necesară în acel moment, el putea fi acolo, doar pentru a ne ține companie", spune Ronner, în cartea sa.

– Dacă ați văzut vreodată o prezență luminoasă, o „apariție de lumini", ar putea fi vorba de îngerul dvs. păzitor.

Ronner mai precizează că există, totuşi, mulți oameni care nu au trăit toate experiențele descrise anterior. Pentru aceştia – şi, de altfel, pentru toată lumea – el afirmă, cu riscul de a se repeta, că îngerii păzitori există şi că niciun om nu este singur, din acest punct de vedere. Dacă până acum nu ați avut ocazia să vă convingeți, încercați să urmați sfaturile oferite de autorul american, pentru a intra în contact cu îngerul dvs. păzitor:

– Retrageți-vă, pentru o vreme, în singurătate. Solitudinea vă poate ajuta să „recepționați" mai bine vocea îngerului păzitor.

– Rugați-vă în fiecare zi, comunicați-i dorințele dvs. Chemați-l atunci când vă este greu.

– Când aveți de luat o decizie şi sunteți nehotărât, cereți-i sfatul. Într-un fel sau altul, el vă va ajuta să luați decizia potrivită.

– Mai presus de orice, aveți încredere. Nu vă îndoiți niciodată de faptul că el există şi că este acolo pentru a vă proteja.

Sunt şi unele persoane care, pentru a-şi cunoaşte îngerul păzitor, frecventează chiar un curs. Două zile de meditație intensă, concentrare şi relaxare în timpul cărora se poate realiza mult doritul contract: îngerul poate să apară în toată splendoarea lui. Rezultatele sunt surprinzătoare. Toți cei care au urmat aceste cursuri „celeste" jură că şi-au văzut îngerul sau că i-au simțit cel puțin prezenta. Toate acestea se petrec în „Casa îngerului", o asociație culturală condusă de Flora Bemporad care organizează, la Roma, cursuri spirituale. Însăşi directoarea are ceva angelic în înfățişare: păr blond şi cârlionțat, o privire blândă, liniştitoare şi un calm serafic atunci când vorbeşte. „Îngerii

sunt energie uşoară şi, pentru a ne sincroniza, trebuie să ne ridicăm conştiinţa. Cum? Cu exerciţii de concentrare care să ne elibereze de blocajele energetice şi negativitate, restituindu-ne armonia şi energia pozitivă. Eu organizez cursuri în timpul weekendurilor. Între orele 9 şi 18, timp de două zile, consecutiv, îi iniţiez pe participanţi în arta comunicării cu îngerii. Nu este necesar să fii creştin pentru a-i vedea. Îngerul este o forţă universală, prezentă în orice religie. Toţi pot comunica cu el şi primi sfaturi pozitive.“

Flora Bemporad, născută la Buenos Aires din părinţi italieni, vorbeşte despre aceste lucruri cu o oarecare jenă. „Am o pregătire ştiinţifică – spune ea –, am studiat biologia; sunt şi fotograf. După ani de cercetări spirituale, cineva în America Latină m-a învăţat exerciţiile «angelice», dar, abia în Italia, pământul natal al părinţilor mei, l-am văzut pentru prima oară pe îngerul meu păzitor. Mi-a apărut în mărime naturală, părea un ţăran. Era extrem de luminos şi protector. De atunci, mi-a fost mereu alături şi m-a ajutat. Sunt mulţi cei care l-au cunoscut pe îngerul lor păzitor în timpul cursurilor sau după acestea. Mirella Forni, o pensionară de 60 de ani, îl întâlneşte mereu. «Chiar şi acum stă lângă mine şi mă priveşte. Mă priveşte cu un aer mulţumit că vorbesc despre el. Cum este? Blond, cu părut creţ, cu chipul luminos şi are aripi, îmi dă multă energie, şi un sentiment de linişte, de pace». Giovannei Cenci, de 45 de ani, de profesie funcţionară la primărie, îngerul i-a apărut în timp ce lucra. «Terminasem cursul şi nu văzusem încă nimic. L-am văzut după vreo două săptămâni, în timp ce eram la birou. Părea un adolescent de vreo 15 ani, dar nu pot să spun dacă era fată sau băiat. Avea părul foarte cârlionţat şi trupul foarte luminos. N-am nici un dublu, era îngerul meu păzitor».

Sunt şi unele persoane care vorbesc cu îngerul lor, fără să fi urmat aceste cursuri. Este cazul lui Pietre Asquini, de 64 de ani, paznic la Castel Sant’Angel (nu se putea un loc mai bun pentru o comunicare «celestă»). «În fiecare seară mă urc în vârful cetăţii şi vorbesc cu statuia arhanghelului Mihai cel puţin o jumătate de oră. Îi cer să mă ajute. Şi, într-adevăr, el îmi apără familia. Iar eu îl apăr pe el de vandali.»“

15. ASTROLOGIA – ARTA DE A CITI ÎN STELE

15.1. Părintele astrologiei: Claudiu Ptolemeu

„În fiecare an, întregul zodiac avansează cu un semn: rezultă că din doisprezece în doisprezece ani, se regăseşte în situaţia avută în clipa naşterii sale.“ Această adnotare aparţine lui Claudiu Ptolemeu, întemeietorul astrologiei, cel ce a pus bazele unui sistem valabil şi astăzi.

Între lucrările sale, cea mai relevantă este *Tetrabiblos*.

În opul amintit, Ptolemeu arată celor interesaţi modalitatea de întocmire a unui horoscop. Mai mult decât atât, el face şi observaţii care ţin de domeniul astrofizicii. Spun asta, deoarece autorul vorbeşte despre mişcarea astrelor, ceea ce astăzi am numi, de exemplu, mişcare de revoluţie siderală.

Fireşte, tot Ptolemeu a fost cel care a pus în raport, pentru prima oară, astrele cu destinul uman.

De fapt, spune şi Andre Nataf în paragraful pe care i-l dedică acestui mare maestru, tehnica astrologică rezidă, pe înţelesul tuturor, în calcularea aspectelor planetare (relaţiile, raporturile dintre astre, deci unghiurile pe care le fac acestea între ele), eventual şi, în primul rând, pentru o temă de nativitate. Este vorba despre „fotografia“ constelaţiilor (în raport cu Pământul), în momentul venirii pe lume a unui individ.

Sigur că aceasta nu este singura modalitate de a raporta destinul unui individ la mersul aştrilor. Mai poate fi întocmită, de pildă, şi o „temă de revoluţie“, adică acel horoscop numit *progresat,* care oferă relaţii pe un termen scurt. De exemplu, poţi întocmi un horoscop pentru anul 2010. Adevărul este că astrograma momentului naşterii şi astrograma pe un anume an funcţionează ca nişte fotografii suprapuse, deci astrologul îşi culege informaţii, dacă este o persoană foarte avizată şi metodică, prin comparaţie, din ambele teme.

Andre Nataf se referă şi la validitatea calculelor pe care le întocmea Ptolemeu şi cei care i-au preluat învăţătura. Prin urmare, atunci, în perioada de început a astrologiei, cercetătorii acestui domeniu lucrau cu doar 22 de stele fixe (a căror înaintare este extrem de lentă) şi cu 7 planete. Sigur că de atunci încoace au fost descoperite numeroase alte stele fixe, iar planetele cu care se lucrează astăzi sunt în număr de 10, fără să mai vorbim prea mult, de pildă, despre cele 9 planete transplutoniene, a căror existenţă a fost confirmată de dr. Titus Vinereanu! Aşa stând lucrurile, ar putea părea că horoscoapele întocmite pe vremea lui Ptolemeu erau absolut arbitrare şi asta cu atât mai mult cu cât concepţia geocentrică era, în acel timp, în floare. Se considera, aşadar, că Soarele se roteşte în jurul Pământului!

Cel care a făcut o oarecare lumină în această controversă a fost dr. Papus (Gerard Encausse), cercetătorul care a sugerat că, de vreme ce avem de-a face cu un sistem simbolic, prezicerile nu se abăteau prea mult de la realitate. Ştiinţa lui Ptolemeu era imensă, iar aprecierile sale nu erau lipsite de exactitate. Adevărul este că, la aşa un cumul de factori ce concurează la întocmirea unui horoscop, funcţionează, în cele din urmă, o grilă care scoate la iveală adevărul, deci raportul, foarte aproape de realitate, dintre destinul uman şi influenţa astrelor, înţelegând aici planete, comete, stele fixe, puncte imaginare.

După cum am spus, acest tip de divinaţie, deşi este mult mai apropiată de ştiinţa propriu-zisă, cel puţin în aparenţă, decât multe alte arte divinatorii, cunoaşte numeroase modalităţi. De pildă, aceea care se face, apreciind efectul tranzitelor, este una foarte frecventă. De fapt, pe fotografia cerului natal (momentul naşterii) se aplică poziţia planetelor din momentul efectuării consultării şi se apreciază efectul unghiurilor dintre planete. Sigur că explicaţia mea este foarte simplistă, dar, mai întâi, trebuie să-i familiarizam pe cititori cu această modalitate de apreciere a destinului uman.

Nu este în intenţia mea de a deschide nici măcar un scurt curs de astrologie şi mă voi rezuma la atât! Asta deoarece avem de-a face cu o ştiinţă de o vastitate incalculabilă, o ştiinţă susţinută şi de intuiţie, un domeniu în care cu cât afli mai multe, cu atât ţi se pare că ştii tot mai puţin! Claudiu Ptolemeu rămâne însă pentru întreaga umanitate un mare maestru. El este şi astrologul care a pus, în Antichitate, toate ţările sub semne, în sensul că a sectorizat globul terestru în cele douăsprezece zodii.

15.2. Când prezicerile prind viaţă

Încă din Antichitate, astrologii personali din Orient şi Europa au făcut horoscoape, nu doar pentru ei înşişi, ci şi pentru triburi, popoare, formaţiuni politice, iar, în zilele noastre, se practică moda horoscopului pentru firme, trusturi, oraşe şi chiar state. Inclusiv pentru nave. Astrologia s-a născut la asiro-chaldeeni, pătrunzând apoi la egipteni, greci şi romani. Unii presupun că descoperitorul ei ar fi Ham, fiul lui Noe, personaj biblic, dar ipoteza nu e confirmată cu argumente.

Anticii au stabilit relaţia dintre un zeu, o anumită lună şi zi, zodia sub care s-a născut omul, putându-i, astfel, prevedea destinul. Prinţul babilonian Belus le spunea copiilor săi: „Am citit în registrele din cer tot ceea ce vi se va întâmpla vouă şi fiilor voştri“. Toţi regii de pe glob şi-au făcut horoscopul, iar, în Franţa, bunăoară, eminenţele cenuşii, Mazarin şi Richelieu, consultau astrologii curţii. Iată ce spune părintele clasicismului, Boileau: „Un autor temerar nu ajunge în Parnas, dacă steaua sa, atunci când l-a născut, nu l-a şi format poetic“.

Iată câteva predicţii celebre intrate în literatura de specialitate şi mai puţin cunoscute unui public neavizat.

Scriitorul german Schiller n-a fost străin de astrologie, ceea ce l-a obligat ca, în drama sa, *Moartea lui Wallenstein,* să introducă horoscopul acestuia. Wallenstein, comandant suprem al armatei în *Războiul de 30 de ani* (1618–1648), a sperat să obțină coroana Boemiei, prin tratative secrete cu dușmanul austriac. Wallenstein a creat pe speze proprii o armată de mercenari, pusă în slujba împăratului prusac Ferdinand II, pe care apoi l-a trădat. Împăratul l-a asasinat printr-un trimis fatal, care a transpus, de fapt, în realitate prezicerile horoscopului, pe care însă împăratul n-avea de unde să le cunoască. Dar horoscopul fusese executat de un astrolog al curții boemiene, unde dorea să ajungă pe tron Wallenstein. Schiller a preluat horoscopul în dramă, întărind ideea de predestinare.

În Statele Unite, astrologii au prevăzut două crize economice: 1907 şi 1933, ultima zguduind din temelii societatea americană. În timpul războiului ruso-japonez din 1905, astrologii Mikadoului – împăratul nipon – au anunțat zilele când flota japoneză nu trebuia să se apropie de marina rusă, precum şi data când se impunea să declanşeze ofensiva. Erau, deci, zile nefaste şi zile faste. Luptele s-au desfăşurat conform prevederii horoscopului, soldându-se cu catastrofala înfrângere a rușilor.

De menționat este şi faptul că atentatul de la Dallas, în care preşedintele J. F. Kennedy şi-a pierdut viața, i-a fost prezis tânărului preşedinte american tot de un horoscop.

Eliane Soleil a fost singurul astrolog care a anunțat, în direct, la televiziune, tulburările din 1989. Ea a surprins mii de telespectatori cu previziunile sale, comunicate pe Canalul 5 al televiziunii franceze, la sfârşitului anului 1988. Eliane Soleil anunța, atunci, importante evenimente pentru sfârşitul anului 1989, în țările din estul Europei. Ea a vorbit despre o conjuncție Saturn – Neptun, identică celei din 1917, care a provocat revoluția rusă, şi celei din 1953, care a anunțat moartea lui Stalin. În direct, la televiziune, Eliane Soleil nu s-a temut că se va înşela.

Eliane are, în prezent, 38 de ani. Părinții săi sunt de origine gitană. În familia ei, darul previziunii există şi este transmis din urmă cu mai multe generații. Datorită secretelor pe care le deține şi a exactității previziunilor sale, Eliane a fost supranumită, de presa franceză, „Starul astrologiei“. Ea a dezvăluit unui număr impresionant de solicitanți date despre viitorul acestora, vorbindu-le despre sentimente, şanse şi neşanse, despre bani şi profesie. În plus, Eliane le explică celor care intră în contact cu ea modul în care vor putea combate mai bine greutățile cu care urmează să se confrunte. Stabilindu-le numărul de destin, legat de data naşterii, clarvăzătoarea îi învață să-l folosească în toate circumstanțele vieții.

Referindu-se la începutul veacului XXI, Eliane Soleil a făcut previziunea despre descoperirea unei plante miraculoase, singura care va vindeca marele flagel – SIDA.

Clarvăzătoarea susține că, în anul 2007, omenirea va avea primul contact de

amploare cu extratereştrii, în urma căruia viaţa pe această planetă se va schimba radical: va funcţiona un sistem de imunizare în faţa bolilor, oamenii vor începe să-şi folosească forţa gândului şi va fi posibil accesul la o lume paralelă.

Pentru anul 2030, Eliane Soleil anunţă o puternică încleştare între forţele binelui şi ale răului, şi numai încrederea în divinitate va decide soarta planetei.

15.3. Nostradamus – cel mai faimos profet al tuturor timpurilor

Exactitatea celor prezise de Michel de Nostradamus i-a pus, de-a lungul timpului, pe gânduri pe cei mai mari oameni politici ai lumii. „Au apărut astăzi fel de fel de mediumi, prezicători, ghicitori ai norocului, dar nu există decât un singur Nostradamus“, spune Vincent Barker, un istoric de pe Coasta de Vest a Americii.

„El oferă o analiză a timpului, este de părere Harold White-Kelly, expert britanic în Nostradamus. Documentele privitoare la ultimii 500 de ani sunt aproape incredibile.“

Nostradamus, despre care mulţi afirmă că a fost atins de Dumnezeu, s-a născut în 1509, într-o familie modestă din sudul Franţei. De mic, avea o inteligenţă sclipitoare, citind şi scriind în greacă şi latină de la cinci ani şi luându-şi diploma în medicină înainte de a împlini 20 de ani.

Priceperea sa în medicină o depăşea cu mult pe cea a doctorilor europeni din secolul XVI. Remediile pe care le născocea se dovedeau atât de eficiente, încât ceilalţi medici îl acuzau de vrăjitorie. Tratamentul pe care el l-a inventat împotriva ciumei care s-a abătut la un moment dat asupra Europei a salvat mii de vieţi omeneşti şi este folosit inclusiv astăzi.

„Unii afirmă că Nostradamus putea vindeca doar prin atingerea pacientului“, spune teologul german Leo Gunther. „Probabil că majoritatea remediilor sale proveneau de la arabi care, în secolul XVI erau cu mult înaintea europenilor. Iar Nostradamus nu numai că îi admira pe arabi, dar el citea şi vorbea în limba lor.“

În afară de miraculoasele sale remedii medicale, interesul pentru astrologie al lui Nostradamus a stârnit furia Bisericii Catolice şi a regelui Franţei. Deranjat de ceea ce el numea „minţi mărunte şi ignorante“, Nostradamus s-a retras din lumea medicinii şi s-a concentrat asupra scrisului.

Subiectele sale includeau astrologia şi misticismul. Când avea 40 de ani, Nostradamus a făcut celebrele sale profeţii, cunoscute acum în toată lumea. În 1559, a avut cu adevărat necazuri când a prezis moartea regelui Franţei. La un an după această predicţie, regele a murit, iar Nostradamus a fost bănuit de uciderea sa prin magie neagră. A fost, însă, eliberat de regină care avea pentru el o simpatie specială.

Nostradamus a murit în 1566, lăsând în urmă scrieri şi profeţii care rămân neelucidate de experţi. Reputaţia sa de mare profet a început odată cu moartea regelui Franţei şi a continuat cu sporirea puterii englezilor, în special pe apă.

Nostradamus a devenit o personalitate internațională după 150 de ani de la moartea sa, când Napoleon a venit la putere. El prezisese că Napoleon va cuceri aproape întreaga Europă, va invada Rusia şi îşi va găsi sfârşitul în mâinile britanicilor, la Waterloo.

Printre predicțiile cele mai uimitoare ale lui Nostradamus – cele legate de cel de-al Doilea Război Mondial – au fost crearea lagărelor de concentrare, ascensiunea şi căderea lui Adolf Hitler.

Jean Paul Bertrand, istoric principal francez, spune: „Cine nu îl ia pe Nostradamus în serios, este un zevzec".

Bertrand scoate în evidență uimitoarea siguranță a medicului şi astrologului francez care a prezis ascensiunea şi decăderea lui Napoleon, a lui Hitler şi a comunismului în lume, începutul şi sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, ororile bombei nucleare, aterizarea omului pe Lună, explozia navei Challenger şi a altor sute de evenimente care includ şi o serie de dezastre naturale.

Erupția unui vulcan uriaş în Parcul Național Yellowstone se afla în capul listei cu dezastrele naturale care afectează America şi lumea, înainte de anul 2000. Munți de rocă şi praf vor fi aruncați în atmosferă, acoperind Soarele şi aducând 10 ani de iarnă polară în care temperaturile nu vor depăşi 70 de grade la Ecuator şi 50 de grade pe întreaga suprafață a Americii.

Prezicerea lui Nostradamus referitoare la separarea catolicilor americani de cei europeni – cu un Papă la New York şi un altul la Roma – se va înfăptui înainte de 1998 iar asta nu îi va surprinde nici măcar pe politicienii religioşi.

„Cel care stăpâneşte în Roma trebuie acum să-şi împartă puterea cu un parvenit de dincolo de mare", scria Nostradamus, în 1536.

„O separare majoră între catolicii americani şi cei europeni este o posibilitate foarte reală", explică anumite surse de la Vatican.

Nostradamus, care şi-a scris predicțiile în sute de catrene (strofe alcătuite din patru versuri), a prezentat un scenariu înspăimântător al primei întâlniri a omului cu extratereştrii.

„Războinici puternici s-au născut din insecte umile
Umplând văzduhul de deasupra planetei, a treia după Soare.
Ținta lor este cămin pentru frații ce înconjoară o stea muritoare."

Astronomul şi biologul Max Kragan spune: „Această predicție se referă clar la extratereştrii care încearcă să cucerească Pământul pentru a făuri un nou cămin pentru poporul lor. Aceasta n-ar trebui să ne surprindă astăzi pe noi, dar ideea de extratereştri şi atacuri ale extratereştrilor nu putea fi imaginată cu uşurință de oamenii de pe vremea lui Nostradamus."

Majoritatea catrenelor lui Nostradamus sunt greu de interpretat, iar cel în care este prezisă Cea de-a Doua Venire a lui Hristos, de asemenea, nu face excepție, după cum afirmă Leo Gunther.

„Cei trei frați au murit
Şi diavolul stăpâneşte totul,

Apoi este un semn, porumbelul din mijlocul stelelor din cer,
Şi vremea Fiului este noaptea."

Adevărata problemă, după cum spune Gunther, constă în identificarea celor trei fraţi.

Dezbinarea Uniunii Sovietice a fost singura profeţie pe care Nostradamus a făcut-o despre comunism.

Un catren sugerează faptul că Statele Unite ale Americii şi Rusia se vor uni pentru a înfrânge China. Un altul prezice crearea Israelului şi eventuala victorie a Israelului asupra arabilor.

„O nouă autoritate va ocupa
Un nou pământ în jurul Siriei, Iudeei şi Palestinei,
Marele imperiu barbar se va prăbuşi înainte ca secolul
Soarelui să se sfârşească."

Nostradamus a scris mult despre Anticrist şi despre sfârşitul lumii. El a prezis ridicarea a trei „fraţi" diabolici care l-au precedat pe Anticrist. Majoritatea experţilor sunt de părere că primii doi dintre aceşti „fraţi" au fost Napoleon şi Hitler şi cred că al treilea trebuie să apară.

Unii fac, însă, speculaţii asupra existenţei celui de-al treilea „frate", care ar fi Saddam Hussein.

„Bestia din Babilon va apărea în Sud.
Inima sa de diavol picură ură,
Pentru fiii lui Abraham
Şi pentru legiuitorii acestei naţiunii puternice
În spatele apusului de soare,
Mulţi vor pieri înainte să moară."

Dacă Hussein este al treilea frate, moartea sa va semnala venirea Anticristului:

„Când al treilea frate moare,
Anticristul îşi începe domnia,
Un timp teribil pentru omenire, dar scurt,
Apoi apare Mielul înaintea legiunilor de îngeri."

Un război sângeros va urma venirii Anticristului şi milioane de oameni vor muri din cauza radioactivităţii şi gazelor otrăvitoare, înainte de reîntoarcerea glorioasă a lui Iisus Hristos.

15.4. Misteriosul număr 13 în lumina astrelor

Bine-cunoscutul astrolog Florian Onitza, în cartea sa, *Astre şi Dezastre,* dezvăluie adevărata origine a cifrei 13, cu semnificaţiile sale faste sau nefaste. Superstiţia legată de cifra 13 este frecvent întâlnită (în SUA, de exemplu, cifra

13 lipseşte de pe tăblița ascensoarelor din zgârie-nori, etajele fiind numerotate direct cu cifra 14).

Pentru unii, 13 este o cifră norocoasă, dar, pentru marea majoritate, este ghinionistă. Studiind relația acestei cifre cu planetele, Florian Onitza descoperă că 13 nu corespunde periodicității niciunei planete (de ex.: Soarele străbate zodiile într-un an, Jupiter în 12 ani, Uranus în 84 ani, Saturn în 29 ani, Neptun în 165 de ani). În schimb, studiind mişcarea planetei Neptun, care străbate zodiacul în 165 ani, Florian Onitza descoperă că aceasta este ajunsă din urmă de Jupiter, o dată la 13 ani.

Deci, la fiecare 13 ani, între Neptun şi Jupiter se repetă pe cer acelaşi unghi de X grade, o dată într-un semn (zodie) pozitiv, o dată într-un semn negativ. Astfel, ceea ce configurația Neptun-Jupiter creează la un moment dat, după 13 ani, poate distruge sau, dimpotrivă, consolida.

Interesant de menționat este că cel mai mare poet român, Mihai Eminescu, a murit când Neptun de pe cer se găsea în cruce (90°) cu Neptun de la naştere, iar Jupiter se găsea pentru a treia oară în unghi malefic față de Neptun – adică de 3 ori câte 13, ceea ce este egal cu 39 de ani, vârsta la care a murit poetul.

Tot la 3 cicluri de 13, adică la vârsta de 39 de ani, Al. I. Cuza a fost ales Domn al Principatelor Unite.

Regele Ferdinand a murit la 13 ani de la urcarea sa pe tron.

Regele Carol al II-lea a abdicat la 13 ani de la moartea tatălui său şi a murit la 13 ani de la abdicarea sa.

Între prima şi a doua urcare pe tron a Regelui Mihai sunt 13 ani. El a abdicat la vârsta de 26 de ani, adică la 2 cicluri de 13 ani.

Doctor Petru Groza a murit după 13 ani de la numirea sa ca preşedinte al guvernului revoluționar.

Gheorghe Gheorghiu-Dej moare la 13 ani de la alegerea sa ca prim-ministru.

Cifra 13 are implicații extrem de interesante în desfăşurarea evenimentelor din Europa, după Primul Război Mondial. Dacă la anul 1918, când s-a terminat războiul, adunăm 13 ani, se obține anul 1931, an când criza economică atinge apogeul şi după care încep înarmările.

Pregătirile de război şi al Doilea Război Mondial au durat 13 ani. Armistițiul, după al doilea război, s-a încheiat în 1944, la 2 cicluri de 13 ani, adică la exact 26 de ani de la terminarea Primului Război Mondial, în 1918.

Uimitor este faptul cum destinele lui Hitler şi Napoleon sunt asemănătoare şi amândouă legate de aceeaşi cifră, 13. Între acțiunile lui Hitler şi ale lui Napoleon sunt 129 ani, adică 10 cicluri de câte 13 ani, astfel:

– 1804 – Napoleon este proclamat împărat al francezilor;

– 1804 + 129 = 1933 – an în care Hitler preia puterea;

– 1812 – Napoleon, luptând împotriva ruşilor, se îndreaptă spre Moscova;

– 1812 + 129 = 1941 – Hitler începe războiul împotriva ruşilor şi se îndreaptă şi el spre Moscova;

– 1815 – Napoleon suferă înfrângerea de la Waterloo;

– 1815 + 129 = 1944 – Hitler suferă înfrângerea în Rusia.

Hitler moare după 13 ani de la preluarea puterii.

Misteriosul 13 îl răpune pe Mussolini după 2 cicluri de 13 ani de la organizarea partidului fascist.

În România, mişcarea legionară a fost distrusă la 13 ani de la înfiinţare. Conducătorul ei, Corneliu Zelea Codreanu, a murit la 3 cicluri de 13 ani, adică la vârsta de 39 ani.

Liga Naţiunilor a fost distrusă de misteriosul 13, la 13 ani de la înfiinţare. Creată în 1920, după Primul Război Mondial, având aceiaşi rol ca şi Organizaţia Naţiunilor Unite de astăzi, se desfiinţează, în 1933. După alţi 13 ani, exact în aceeaşi zi şi aceeaşi lună, ONU îşi ţine prima şedinţă, la 10 ianuarie 1946.

După două cicluri de 13 ani de la înfiinţarea ONU, este primită în această organizaţie şi China.

Până şi zborurile spaţiale sunt urmărite de acest agent misterios al destinului. După cum se ştie, primul satelit artificial al Pământului a fost lansat de (fosta) URSS, în anul 1957.

După 13 ani de la această lansare, americanii au trimis primii oameni pe Lună.

Houston, 13 aprilie 1970. O explozie cauzată de un fascicul laser straniu care a lovit rezervoarele de oxigen pune în dificultate nava spaţială americană, Apollo 13. Din start, n-are rost să mai amintim despre cât de superstiţioşi sunt majoritatea piloţilor americani. Greu găseşti avioane care să aibă sau măcar să includă în numărul seriei cifra 13. În schimb, ajungi uşor la concluzia că, în orice altă misiune, – spaţială sau nu – niciodată nu a existat un al treisprezecelea zbor. Cum vine asta: să zbori într-o vineri, ziua 13? În cazul lui Apollo 13, însă, pare-se că NASA a fost de altă părere. Agenţia Naţională Spaţială Americană nu putea crede în altceva decât în ştiinţă şi numai în ştiinţă.

Alt fapt, mai mult decât curios: momentul lansării lui Apollo 13, dictat de poziţia Lunii în spaţiu, nu lăsa altă variantă decât ora 13:13 – ora din Houston.

Lansarea în spaţiu s-a făcut pe 11 aprilie 1970. Când s-a produs faimoasa explozie, Apollo 13 se afla la 328 000 de km de Pământ (cifră care, incredibil, însumează tot 13!). Era în 13 aprilie ora 22:08. Cinci minute mai târziu, la ora 22:13, NASA anula posibilitatea de coborâre. La 13 minute după explozie, unul dintre cosmonauţi, Jim Lavell, a privit una din ferestre şi a observat un nor gros de oxigen care se extindea spre hăul cosmic…

Iată şi câteva date culese de Gaston Derys asupra coincidenţei cifrei 13 în viaţa câtorva scriitori.

ι Henri Beraud a fost premiat, pe 13 noiembrie 1992, de fraţii Goncourt. El scrisese 13 lucrări până la această dată. Locuia pe strada Rochechouart nr. 67 (6 + 7 = 13).

ι La moartea lui Oscar Wilde, 13 persoane s-au descoperit într-un dormitor de periferie, în faţa unui sicriu cu nr. 13.

ι Într-o vineri, 13, 1907, d'Annunzio a fost victima unui accident, în urma căruia şi-a pierdut un ochi. Taxiul cu care mergea purta nr. 13. Şoferul i-a cerut ca plată 13 lire. Seara, la masă, au fost 13 persoane. În august 1912, poetul a avut un mare eşec. Se înţelege de ce, pe una din cărţi, d'Annunzio a datat dedicaţia: „Arcachon, 2 ianuarie, 1912 + 1", iar, în manuscris, pagina 13 este notată cu pagina 12 bis.

ι Alfred de Musset, care se temea şi de ziua de vineri şi de cifra 13, s-a îngrijorat când a văzut că voiajul lui împreună cu Georges Sand începe pe data de 13. Şi, într-adevăr, această călătorie a marcat începutul unei rupturi în relaţia celor doi.

ι Richard Wagner, ale cărui nume şi prenume au împreună 13 litere, născut în 1813, mort pe 13 februarie 1883, a pus în scenă „Tannhauser", la Paris, pe data de 13 februarie 1861, operă care a fost reluată pe data de 13 mai 1895.

ι Paul Deschanel, născut pe 13, s-a însurat, într-o vineri 13, şi, pe data de 13, a fost desemnat candidat la preşedinţia Republicii Franceze. Numele şi prenumele lui totalizează 13 litere.

ι Edmond Rostand – 13 litere – era al 13-lea titular al fotoliului cu numărul 13 de la Academie.

Din aceste câteva exemple – vizând fiecare ţară şi continent în parte, o concluzie sigură este aceea că misteriosul 13 nu are nicio preferinţă, manifestându-se indiferent de personalităţi sau sistem politic. El apare ca o expresie a unei legi naturale, necunoscută sau prea puţin cunoscută, care se impune la fel ca legea gravitaţiei sau a dilatării corpului.

15.5. Există o astrologie judiciară?

Dacă unele persoane dotate cu capacităţi telepatice, radiestezice, hipnotice sau clarviziune au ajutat poliţia în rezolvarea unor cazuri judiciare şi, în special, în găsirea unor persoane dispărute, ca vechi comisar de poliţie judiciară şi documentarist în domeniul fenomenelor paranormale nu am auzit de niciun caz de acest gen rezolvat de cititorii în astre. Imaginaţi-vă ce rol ar mai avea poliţia judiciară dacă criminalii sau răufăcătorii de tot felul ar putea fi identificaţi şi dovediţi de puzderia de „cititori în lună şi în stele" care există acum? Din contră, poliţiei îi revine sarcina de a-i demasca pe impostorii şi şarlatanii care şi-au făcut vad în acest domeniu.

Totuşi, după cum veţi constata din cazul care urmează şi care poartă titlul „Moartea în sacii de dormit", poliţia îi este recunoscătoare oricărui astrolog care îi întinde o mână de ajutor…

1969. Curtea unei cazărmi din Hamburg are un aer de război. Primul din

cei patru ostaşi a primit un glonţ în spate. Este întins cu faţa la pământ; casca sa de oţel, având cureluşa desfăcută, s-a rostogolit pe ciment, nu departe de el. Soldatul nu este mort, dar nici nu se află în cea mai fericită situaţie. N-a împlinit nici măcar douăzeci de ani. Ceilalţi trei au fost omorâţi în sacii lor de dormit, nemaiavând timpul necesar să iasă afară. Doi sunt asasinaţi în somn cu câte un glonţ în tâmplă. Al treilea a încercat să iasă, dar a fost oprit de un glonţ care i-a pătruns pe sub ochi. Din depozitul de arme şi muniţii pe care-l păzeau a fost furată o armă. Doar una singură, împreună cu o ladă de cartuşe. Este o puşcă de asalt a Bundeswehr-ului, ultimul model, prevăzută cu vizor de infraroşii. Asasinul sau asasinii, fiindcă aproape sigur fusese un comando, au avut însă bizareria de a lua şi registrul de intrări-ieşiri al depozitului de muniţii. Ciudăţnia acestei acţiuni duce imediat cu gândul la o afacere de terorism politic, iar zgomotul ei se revarsă în toată presa germană. Cei patru tineri soldaţi nu împliniseră douăzeci de ani. Ei au fost executaţi într-o asemenea manieră încât este absolut evidentă acţiunea unui comando. Aceasta face ca Ministerul de Justiţie al Republicii Federale să numească o comisie de anchetă. Nimănui nu i-a venit ideea să încredinţeze o afacere de acest gen unei simple brigăzi criminale. Este ceea ce judecătorul de instrucţie însărcinat cu afacerea încearcă să-i explice comisarului Hartman de la brigada criminală din Hamburg.

– În primul rând, victimele sunt soldaţi. Apoi, gândeşte-te, a fost furată o armă de asalt! Cu un vizor cu infraroşii!

Comisarul Hartman îl cunoaşte pe judecător de foarte multă vreme. De aceea, îşi permite o glumă puţin deplasată:

– Deci, din cauza vizorului cu infraroşii vedeţi un grup, de stânga, nu-i aşa?

– Nu glumi cu lucrurile astea, Hartman! Şi, mai ales, nu te amesteca! Această afacere ne depăşeşte pe amândoi. La Bonn, ideea este deja formată: nu e o treabă pentru poliţia locală.

Comisarul Hartman nu spuse nimic, ceea ce nu înseamnă că nu socotea nefiresc pentru un comando să pedepsească în asemenea mod patru soldaţi pentru a lua doar o singură armă. Fiindcă, iată ce „bogăţii“ se găseau în acel depozit, prin care grupele de ostaşi se transformau în unităţi de asalt: bazookas, grenade, arme automate, mitraliere, revolvere. Parcă pentru a întări şi mai mult mica idee a comisarului, se dovedi foarte repede că cei patru soldaţi au fost omorâţi cu aceeaşi armă: un pistolet sau o carabină cu bătaie lungă, de douăzeci şi două de focuri, prevăzută probabil cu amortizor. Toate acestea îl determinau pe comisarul Hartman să-şi spună că omul care a comis masacrul era un fel de comando prin el însuşi. Dar aceasta nu era treaba lui. Considerându-l incompetent în această afacere, cei competenţi se vor descurca, desigur, fără ajutorul lui. Chiar în acea seară, îi mărturisi soţiei:

– Mă fac să râd cu comisia lor de anchetă! Îţi dai seama, o sută şaizeci de persoane... suferă cu toţii de fobia terorismului. Dar, eu îţi spun că un

singur om este acela care i-a omorât pe cei patru soldaţi şi care mâine va trimite precis o scrisoare presei. Cred în vechea mea experienţă: asasinii care scriu ziarelor nu sunt niciodată şefii unor mari organizaţii. Sunt doar simpli pungaşi de ocazie, găinari, care vor să se vorbească despre ei. Înţelegi ceea ce-ţi spun? Cel care a dat lovitura a făcut, sigur, serviciul militar la cazarmă şi aceasta nu cu mult timp în urmă. Bănuiesc faptul prin modul cum a surprins soldaţii, ştia perfect unde erau santinelele şi unde dormeau ceilalţi... Dar, lasă-i să se descurce. Doar sunt destul de numeroşi… auzi, o sută şaizeci!

Doamna Hartman este casnică, la fel ca multe alte soţii de poliţişti. Ea îl ascultă pe soţul ei de fiecare dată când intră-n casă. Dar, de obicei, nu aude decât prima frază, după care-l întrerupe cu tărie, dându-şi avizul asupra celor spuse, înainte ca el să termine. Lucru care-l scoate din sărite pe comisarul Hartman şi nu de o zi, două, ci de ani de zile.

La fel, în această seară, doamna Hartman îl întrerupe pentru a-i spune:

– Mănâncă-ţi tu cârnăciorii încet şi cu atenţie şi nu te mai îngrijora atâta. Afacerile politice nu sunt pentru tine!

Iată însă că, a doua zi, asasinul celor patru soldaţi se manifestă. El scrie săptămânalului *Das Bild* o scrisoare redactată astfel:

„Sunt cel care am organizat executarea celor patru soldaţi din cazarmă. Aceasta pentru a vă dovedi că organizaţia mea nu glumeşte. Un anumit număr de bancheri germani vor primi somaţii să plătească sume importante. Nu este vorba despre o afacere politică. Vrem, pur şi simplu, bani. Organizaţia pe care o reprezint este branşa europeană a Mafiei americane, cu sediul la Paris. Noi am decis să amendăm bancherii Pieţei Comune. Primul plătitor va fi Helmut Broeger, bancher din München. Cerem un milion de mărci. În caz de refuz, el, soţia şi copiii vor fi executaţi ca şi soldaţii din cazarmă. Ulterior, va primi instrucţiunile noastre. Apoi, vor urma alţii. Alăturăm o pagină din registrul de intrări-ieşiri al depozitului de muniţii, ca titlu de probă.“ Semnătura: „Executorul din a opta casă“.

Strategia comisiei de anchetă formată la Bonn este imediat schimbată. Ancheta nu mai este dirijată spre cercurile extremiste interne, ci spre cele ale gangsterismului internaţional. Interpolul cercetează arhivele sale, iar fişele germane pentru delictele de drept comun sunt puse sub supraveghere la Paris şi în alte părţi.

În zilele următoare, alte scrisori anonime parvin ziarelor germane. Acestea neliniştesc opinia publică, fiindcă ele ameninţă bancheri cunoscuţi care, dacă nu vor achita sume uriaşe, vor fi executaţi asemenea celor patru soldaţi. Apoi, bancherii primesc ei înşişi scrisori. Ele vorbesc despre o ramură a Mafiei pentru Europa, şi cer sume fabuloase: un milion de mărci numai pentru Helmut Broeger, bancherul din München. Toate aceste scrisori sunt însoţite de o pagină smulsă din registrul de intrări-ieşiri ale depozitului de muniţii, pentru a proba că autorul este asasinul celor patru soldaţi, hoţul armei cu infraroşii, şi că el nu se joacă. De fiecare dată, însă, îşi semnează la fel de bizar scrisorile: „Executorul din a opta casă“.

Chiar deposedat de acest caz în profitul unei comisii de anchetă la nivel național, comisarul Hartman vorbeşte seara cu soția sa, cerându-i părerea.

Iată, însă, ce-i spune aceasta:

– Promite-mi că nu te vei enerva dacă-ți voi vorbi de astrologie.

Comisarul Hartman o întrerupse:

– O, nu! Doar nu vrei să începi iar cu asta!

Între noi fie zis, doamna Hartman îl înțepa des cu acest subiect; un dialog vechi, întrerupt mereu de comisar. Vexată de refuzul lui, ea îi spune:

– Bine, bine... Nu mai zic nimic... pentru că pe tine nu te interesează.

Comisarul suspină:

– Ți-am spus de mii de ori să nu te mai îmbufnezi pentru atâta lucru. Hai, destăinuieşte-te, fiindcă nu se ştie niciodată...

Afectată, doamna Hartman zise:

– Ei bine, iată! A opta casă – eu o consider ca fiind un termen de astrologie judiciară.

– Ce? Comisarul Hartman se întinsese cât era de lung spre soție. Ce poate să mai fie şi asta – astrologie judiciară?

Doamna Hartman luă o figură înțepată.

– Ştiam eu! Îți pare, probabil, stupid ca soția unui inspector de la brigada criminală să facă astrologie judiciară. Dar, dacă tu n-ai fi refuzat întotdeauna să te interesezi de aceste lucruri, ai fi ştiut să distingi cele două astrologii. E vorba în primul rând de astrologia naturală, care vine de la chaldeeni, trecând pe la greci şi arabi. Este arta de a citi în stele. De fapt, aceasta-i foarte aproximativă, deşi subiectul are un oarecare suport.

Comisarul Hartman zâmbi ironic.

– Deci, vezi! Tu însăți recunoşti...

– Da, dar eu practic astrologia judiciară. Hai, nu te mai chinui să mă priveşti aşa. Caută mai bine în enciclopedie şi o să te lămureşti. Există o ştiință a horoscopiei... dar nu aceasta-i totul. Este o ştiință exactă... nu, nu mă întrerupe – ceea ce vreau, de fapt, să-ți spun e că termenul „casă“ este un termen folosit în horoscopie. Zodiacul este un cerc divizat în douăsprezece sectoare egale, simbolizate prin semne. În ceea ce priveşte „casa“, iată...

– Iată, ce?

Comisarul Hartman este obişnuit cu cicălelile soției. El ştie că va urma o interminabilă tiradă pe care nu o va asculta decât cu o ureche. Cu toate acestea, pentru prima dată după atâția ani, el o privi cu atenție.

– Ei bine, se pot spune două lucruri: unul, că asasinul tău este din casa Scorpionului. S-ar părea că nu e întreg la minte, dar ceea ce ştim despre el este că e pasionat de astrologie. Or, cine decât nebunii, consultă foarte des astrologii? Dar nu cumva să crezi că şi astrologii ar fi nebuni, nu... Putem chiar spune că el şi-a stabilit tema sa astrală. Fiindcă, aşa cum gândeşti şi tu, este vorba despre un băiat care şi-a făcut serviciul militar la depozitul de muniții, şi asta destul de recent. Deci să spunem că are mai puțin de 25 de ani. În acest caz,

tu vei căuta un băiat născut între 21 octombrie şi 22 noiembrie, între anii 1944 şi 1949. În plus, el este clientul unui astrolog judiciar, care practică horoscopul. În Hamburg, eu cunosc şaptesprezece astrologi serioşi. N-ai decât să-i consulţi pe fiecare. Bineînţeles că n-o să le ceri să-ţi spună viitorul, ci îi vei întreba doar dacă au stabilit recent tema astrală a unui tânăr din a opta casă. Pentru că, trebuie să ştii, aceşti oameni au arhive foarte precise. Chiar mai bune decât ale poliţiei. Unii au chiar calculatoare. Dacă este cazul, îţi vor da nu numai data naşterii omului tău, dar şi ora locală a naşterii sale, precum şi longitudinea şi latitudinea oraşului unde este născut. Iar, dacă e un adevărat profesionist, o să-ţi ofere precis gradele, minutele şi secundele; îţi va da chiar cartierul. Vei avea, deci, o dată şi un loc de naştere. Cu toate că nu-i vei şti numele, tu poţi să-l compari cu livretele militare ale soldaţilor care au servit în cazarmă în ultimii cinci ani. Şi astfel, vei avea criminalul. Între paranteze fie spus, nu m-ar mira să fie un Scorpion. Iată! Ţi-am spus tot. Mai vrei să mănânci câţiva cârnăciori?

Copleşit de acest interminabil discurs cu trimiteri la un singur tratat, comisarul Hartman se mulţumi pe moment să-şi mişte capul şi să răspundă:

– Da, mai vreau încă unul.

În ziua următoare, un glonţ din arma de asalt furată este tras asupra maşinii bancherului Helmut Broeger. Fără a-l atinge. În aceeaşi seară, el primeşte prin poştă o scrisoare redactată astfel: „Ultimul avertisment. Depune un milion de mărci cash la km 92, pe drumul naţional spre Hanovra, în spatele bornei. Dacă vei face ca poliţia să cerceteze zona, copiii şi soţia ta nu vor mai fi niciodată în siguranţă.“ Semnat: „Executorul din a opta casă“.

Atunci, în timp ce comisia de anchetă îşi reunea statul său major pentru a decide măsurile ce trebuie luate, comisarul Hartman îşi întrebă soţia:

– Nu pot spune că aş crede cu adevărat în şmecheria ta. Dar, în sfârşit: nu vrei să telefonezi tu făcătorilor de horoscoape? Eu nu pot: ştii bine că judecătorul m-a scos din afacere. Şi-apoi, tu cunoşti tabieturile lor. Pe mine mă enervează.

Două zile mai târziu, doamna Hartman dă raportul la masa de seară. Iată-l:

– Un tânăr născut în a opta casă a zodiacului, la 18 noiembrie 1947, la cincizeci şi trei de grade, douăzeci şi unu de minute şi opt secunde latitudine nord, şi zece grade, unsprezece minute, cincizeci şi trei de secunde longitudine est, fiind, cum s-ar zice, din periferia sud-est a Hamburgului, a venit să consulte un astrolog judiciar, cu trei zile înainte de atentat. Eu ţi-am precizat gradele şi minutele, dar tu îţi dai seama că, dacă astrologul le-a determinat, este datorită faptului că clientul i-a dat adresa locului său de naştere: este indispensabilă pentru o temă astrală. Câteodată, clienţilor li se cere chiar şi etajul. Din cauza influenţelor telurice; fără datele precise, se pot falsifica toate calculele. Astrologul n-a vrut să-mi comunice adresa, dar dacă-l vei întreba tu, ţi-o va spune. În fine, toate astea nu valorează nimic, decât dacă omul respectiv şi-a făcut serviciul la cazarmă. Şi, dacă într-adevăr el este cel căutat, poate îi vei mulţumi şi tu bucătăresei tale pentru osteneala care şi-a dat-o.

Bineînțeles că fără să creadă nimic şi fără a spune un cuvânt nimănui, mai ales judecătorului de instrucție, comisarul Hartman merge a doua zi la astrologul în cauză.

– Se pare că sunteți astrolog judiciar? Aşa se numeşte, dacă nu mă înşel, meseria dumneavoastră?

Chiar în acea zi, la masa de seară, comisarul Hartman îi făcu mutre soției:

– A intrat la apă şmecheria ta! Să-ți spun! Tânărul în chestiune este grefierul tribunalului criminal. Deci, am descoperit, datorită ție, că grefierul tribunalului criminal este interesat în ale astrologiei; şi-a făcut tema sa astrală şi este născut în a opta casă a zodiacului. Mă vezi spunând asta judecătorului? Eu voi fi cel închis într-o casă...

Doamna Hartman nu se emoționă şi întrebă:

– Spune-mi, ai verificat dacă şi-a făcut serviciul militar la depozitul de muniții?

– Las-o baltă, Greta! Doar ți-am zis. E grefierul tribunalului criminal.

– Da, te-am înțeles foarte bine. Grefierul tribunalului criminal, întocmai. Acest gen de oameni ascultă multe istorii cu asasini de-a lungul zilei. Ei notează, de fapt, toate detaliile. Deci, e uşor pentru ei să fure modul de acțiune. De altfel, între noi fie zis, eu aşa văd treaba: dacă acest grefier era înainte foarte puțin sonat, atunci când a descoperit că ştiința horoscopului se numeşte astrologie judiciară, s-a sonat complet. De aceea, el a făcut totul ca-n filme: de aici şi semnătura pe scrisorile anonime „Executorul din a opta casă“. Este stilul clar al unui refulat. Chiar tu ai spus asta la început. Deci, te întreb: un grefier n-ar putea fi un refulat? Fiindcă nimeni, şi implicit nici ei, nu sunt la adăpost de asemenea metehne. Verifică, aşadar, dacă individul şi-a făcut sau nu serviciul militar acolo unde au fost asasinați cei patru soldați. Ce te costă? Până atunci, mănâncă-ți cârnații! Şi, de altfel, dacă vrei să ştii părerea mea, mănânci prea mulți cârnați...

Ce afla patruzeci şi opt de ore mai târziu, comisarul Hartman? Tânărul grefier al tribunalului criminal din oraş, Herberl Brauer, născut la 18 noiembrie 1947, în „a opta casă a zodiacului“, îşi făcuse serviciul militar la depozitul de muniții. Sub patul său s-au descoperit puşca de asalt, lada cu muniții, pistolul cu amortizor de zgomot, cel care-i servise la omorârea nevinovaților soldați, precum şi registrul de intrări-ieşiri cu paginile rupte. Pretinsa Mafie pentru Europa, asasinul celor patru ostaşi..., „Executorul din a opta casă“, era el.

Comisia de anchetă a fost, evident, dizolvată, iar comisarul Hartman a trebuit să explice, deşi nu era însărcinat cu această afacere, cum a rezolvat-o: ascultându-şi soția în timp ce ea-i servea cina. Dar, comisarul a avut grijă să precizeze: „Aceasta nu dovedeşte nimic în ceea ce priveşte astrologia. Iar despre cea judiciară nici atât! Aceasta dovedeşte, pur şi simplu, că stând acasă, în cursul zilei, femeile au timp să se gândească la ce vrei şi la ce nu vrei. Comisiile de anchetă n-au, însă, acest timp.“

16. MOARTEA CLINIC□ – VIA□□ DUP□ MOARTE

16.1. Cercetări ştiinţifice irelevante

Frica de moarte este principalul izvor al paranormalului, afectând, în egală măsură, atât conştientul, dar mai ales subconştientul. Încă din negurile istoriei, moartea celor din jur a afectat omenirea, generând mituri, legende, religii şi vrăjitorie. Prin vise, extazul unor persoane „dotate“, sau impostori, care aveau dialoguri cu cei dispăruţi, povestind ce au văzut într-o „călătorie“ iniţiatică, s-au păstrat mărturiile unor persoane declarate decedate, care şi-au revenit după o anumită perioadă de timp, relatând impresiile avute. Astfel de relatări au impresionat nu numai pe subiecţii respectivi, dar şi pe auditori. Astfel, aceste povestiri au fost menţionate în toate cărţile sacre ale omenirii, inclusiv în Biblie. Mai mult, în diferite perioade ale istoriei, s-a menţionat o teamă a multora (de obicei, a conducătorilor) să nu fie înhumaţi încă în viaţă, inventându-se instalaţii de aerisire sau tehnici de resuscitare. Morţi aparente, clinice din diverse cauze au existat întotdeauna, dar, nefiind dese, au lăsat o impresie puternică asupra celor din jur. Deşi fenomenul este natural, fiind provocat de diverse cauze, în general de o suprasolicitare a organismului în cursul unei boli sau unui accident grav, respectivul om poate fi declarat decedat chiar de către medici la un examen sumar fără vreun aparat; într-adevăr, în cazul unei narcoze adânci, pulsul şi respiraţia pot fi doar imperceptibile, paloarea nu este evidentă la cei cu pielea colorată; muşchii irisului se mai contractă după un deces real, iar scăderea temperaturii nu este un indiciu; mulţi oameni au fost resuscitaţi din apă rece sau dintr-o avalanşă de zăpadă. În 1890, în Franţa, unui oarecare dr. Maze i s-a acordat un premiu important de 25 000 franci pentru că a demonstrat că singurul indiciu al unui deces este… putrefacţia; astfel, în 1900, în Anglia, s-a publicat Legea înmormântării (Burial Act), stabilind perioada dintre deces şi înmormântare la trei zile. În plus, yoghinii pot să-şi inducă o stare de transă, în care pot fi declaraţi morţi. În acest sens, în 1880, un colonel Townsend, care efectuase un stagiu în India, a făcut o demonstraţie în faţa unui juriu de medici englezi. El şi-a redus bătăile inimii şi respiraţia aproape total; şi-a redus temperatura corpului, intrând într-o stare comatoasă. După treizeci de minute, când medicii se pregăteau să plece, colonelul şi-a revenit treptat. Cazul a făcut atâta vâlvă, încât este citat în manualele de medicină.

Stările dintre viaţă şi moarte au fost neclar delimitate. Astfel, CATA-LEPSIA caracterizează un corp rămas într-o anumită poziţie, în care a fost plasat. TRANSA este o stare asemănătoare hibernării, în care pacientul evidenţiază o

inerție metabolică şi mentală. CATAPLEXIA este starea cea mai ciudată, în care pacientul cade într-un colaps, cu ochii închişi, imobil, incapabil să facă un gest sau să vorbească, dar... conştient, în stare să-şi dea seama ce se petrece în jur doar prin auz. O emoție puternică poate fi, adesea, asociată. EXTAZUL este o altă stare, în care un individ se află sub impulsul unei emoții concentrate pe adorație, pe un subiect, care îl detaşează de lumea din jur sau de senzațiile recepționate. În cărțile medicale moderne, catalepsia este menționată ca o schizofrenie catatonică, transa a fost mutată vag în domeniul neclar al hipnozei, iar ultimele două stări sunt ignorate, catalogate ca subiective. Fenomenul zombi arată că otrăvurile pot induce morți aparente, chiar constatate, în spitale moderne, pacientul fiind într-o stare cataplexică. Şi mai ciudat, aşa cum menționează Wade Davis, medicii antropologi recunosc existența unei „morți sociale“ sau „voodoo death“ existente în Australia, Africa, Asia şi cândva şi în Europa. Un individ care a călcat o lege sacră a tribului, un tabu, este izolat, de fapt, blestemat. În momentul când vrăjitorul îi arată sau îi trimite un anumit obiect, gen totem, individul respectiv cade într-o stare cataplexică sau moare, ca secerat.

Paradoxal, ştiința a evitat studiul acestor stări existente, din motive uşor de înțeles. Cum se poate explica că, de-abia în 1969, psihiatra americană, Elisabeth Kubler Ross publica volumul *Ultimele clipe ale vieții,* în care analiza psihologic stările celor muribunzi. Vălul a fost dat la o parte abia în 1975, când doctorul Raymond Moody a scos pe piață cartea care l-a făcut celebru *Life after Death,* tradusă şi în limba română cu titlul *Viața după moarte,* în care a relatat impresiile celor care şi-au revenit după o moarte aparentă, clinică (peste 150 de cazuri). Impresiile acestora coincid în mare măsură, atât între ei, cât şi cu cele menționate în cărțile sacre ale omenirii, mai ales cele tibetane, egiptene, dar şi cu Biblia.

În perioada imediată înaintea morții, cel în cauză (desigur, nu în decese bruşte, violente) trece prin anumite etape neobligatorii pentru toți: în primul rând, un presentiment, alarmare puternică sau o premoniție că acel eveniment, despre care nimeni nu vrea să audă, va avea loc. Deci, o stare psihică aparte, cu un caracter emotiv foarte puternic. Cărțile tibetane ale morților, scrise acum două mii de ani, le menționează ca Bardo-uri, iar ştiințific au fost semnalate de psihiatra E.K. Ross. Aceste etape variază mult de la om la om şi cuprind senzația de moarte iminentă, frica de acest eveniment, furia că nu poate scăpa, deznădejde amestecată cu speranță şi, în final, acceptarea sau resemnarea. Toate aceste etape formează o stare psihică, puternic afectivă, care poate grăbi sfârşitul, sau, din contră, permite continuarea luptei pentru supraviețuire; unii beneficiază chiar de o revenire la viața normală, atât de puternic se poate mobiliza organismul. Această mobilizare include toate resursele biochimice (energetice), hormonale şi imunitare. Deci, mulți indivizi ajung în agonie, în această stare psihică de alarmare emotivă şi metabolică. Or, în astfel de stări psihice, toate zonele creierului sunt activate, fiind explicabilă rememorarea

unor evenimente din viață, aparent uitate, în câteva zeci de secunde. Toți care au supraviețuit menționează desfăşurarea acestui film al vieții, explicabil prin activarea puternică a creierului.

În continuare, doctorul R. Moody descrie impresiile celor care şi-au revenit din moartea clinică: în primul rând, toți au descris o senzație de întuneric (erau cu ochii închişi) ca şi cum ar fi într-un tunel, la capătul căruia se zăreşte o lumină. În cursul parcurgerii drumului până spre acea lumină, mulți au senzația că s-au desprins de corp, ba chiar pot să-şi vadă propriul trup, pot auzi discuțiile din sala respectivă. Această senzație trebuie să fie extraordinară, puternic încărcată emotiv: pacienții pot descrie, ulterior, transportul corpului spre morga spitalului, ascultarea a tot felul de discuții între personalul spitalului. În primele momente, ei par să se simtă înconjurați de întuneric, ca într-un tunel prin care merg ajungând la capăt, unde îi întâmpină o lumină orbitoare, însoțită de calm. Dar, aici intervine un fel de barieră de netrecut, care îi împinge înapoi spre, viață şi... recăpătarea cunoştinței. Desigur acest tablou variază enorm de la om la om în detalii, dar are în comun aceleaşi etape distincte. Durata unei morți clinice nu poate varia mult, dar, cu tehnologia modernă, se mențin în viață indivizi aflați în comă şi ani întregi.

Publicarea cărții doctorului Moody a declanşat (cu ajutorul mass-mediei americane) un val de publicații, atât din partea ocultiştilor, spiritiştilor şi misticilor (care şi-au văzut credințele verificate), cât şi din partea medicilor şi oamenilor de ştiință. Într-adevăr, impactul acestor relatări impresiona puternic atât pe supraviețuitori, cât şi pe rude, prieteni sau personalul medical prezent. S-au efectuat zeci de studii ştiințifice cu supraviețuitori, cum au fost cele din jurul anilor ’80, ale doctorilor americani Kenneth Ring, Michael B. Sabon din Florida, care au efectuat şi o analiză statistică a cazurilor semnalate. După ei, aproximativ 40% dintre pacienții care au supraviețuit unei morți clinice au avut astfel de experiențe şi senzații.

Şi mai ciudate sunt mărturiile unor persoane aflate sub hipnoză, care au relatat trăirile şi decesele pe care le-au avut în vieți anterioare, dar menționând aceleaşi senzații ca şi cei aflați în moarte clinică. Acestea au fost descrise de medicul psihiatru Brian L. Weiss, în cartea devenită bestseller, *O mărturie a reîncarnării*. Acest subiect a fost şi rămâne de mare actualitate, de care mass-media profită la maximum. Mai mult, au apărut în toate gările cărți, articole şi chiar reclamele unor persoane „dotate“ care pot conversa cu cei dispăruți, aparate care redau vocile celor decedați şi impresii despre lumea de dincolo, cu sfaturi pentru cei de pe pământ.

În toate cărțile despre viziunile produse în cursul morții clinice, sunt citate exemple ale relatării unor persoane care au supraviețuit. În acest sens, redăm cazul Mariei, multcitat în cărțile care cred în existența reală a acestor viziuni. Cazul este mai deosebit deoarece a avut loc într-un centru medical. În aprilie 1977, o emigrantă din Mexic, Maria, şi-a vizitat rudele din Seattle, unde a suferit un infarct de miocard. A fost dusă, noaptea, la Harborview Medical Center,

unde a fost dată în îngrijirea asistentei Kimberley Clark. La trei zile după internare, Maria face un blocaj cardiac şi intră în moarte clinică. K. Clark o supune resuscitării cardiace adecvate şi pacienta îşi revine. Încă din ziua respectivă, Maria devenise agitată, povestind tuturor ceea ce văzuse în perioada în care era în moarte clinică, inclusiv detalii din camera de monitorizare, înregistrarea electrocardiogramei, comentariile doctorilor, poziția uşilor prin care a fost transportată şi, cel mai frapant amănunt... poziția unui pantof de tenis aflat pe pervazul exterior al ferestrei dintr-un salon vecin. Pantoful nu putea fi văzut decât din afara clădirii. Concluziile Mariei şi, ulterior, ale asistentei Clark erau evidente: Maria, în timpul morții clinice, avusese o experiență „out-of-body": o desprindere a spiritului de corp, memorând multe detalii verificabile. Chiar şi existența pantofului la locul respectiv era reală. Cazul a fost mediatizat şi adoptat ca probă evidentă a separării spiritului de corp.

Transferarea viziunilor din clipa morții aparente, pe seama unor modificări la nivel cerebral şi chimic s-a dovedit, în cele din urmă, irelevantă. Experimentul lui Moody a rămas valabil şi el constituie în continuare obiect de investigație în psihologie, psihiatrie, psihanaliză, dar şi în mistică şi ştiințele spirituale.

După experiențe efectuate mai bine de un deceniu, s-a putut întocmi un repertoriu de manifestări considerate specifice în momentul morții clinice. Le voi enumera în ordinea comunicată de către un celebru institut de sondaje din Statele Unite: 1. Decorporalizarea sau ieşirea din corp, când „mortul" îşi vede corpul material de la o oarecare distanță, înstrăinându-se de efecte, de spaimă, privindu-se cu seninătate şi cu interes; 2. Acuitatea vizuală se amplifică devenind, din obscur-amnezică, foarte clară, ca şi cum, în clipa morții clinice, vederea s-ar ameliora, sporindu-i-se capacitatea de observație; 3. Apariția unor voci şi a unor sunete, fapt ce pare un transfer, prin moarte, în alt spațiu şi altă lume; 4. Odată cu dispariția totală a durerilor, muribundul capătă un sentiment de linişte şi pace, pe care subiecții nu-l pot denumi exact pentru că nu seamănă cu nimic din ceea ce au trăit în viață; 5. Lumina care apare este descrisă, de asemenea, ca ceva necunoscut din viață; 6. Apariția sintezei vieții şi a existenței, fiind vorba, de fapt, de un film al întregii vieți până în clipa morții clinice; acest fenomen este descris, uneori, cu lux de amănunte, din „scenariul reconstituit" cu mare repeziciune nelipsind nimic; 7. Sentimentul foarte viu că muribundul a ajuns în altă lume, nefamiliară lui, dar reală, „concretă"; 8 După imaginea altei lumi, apare momentul şocant şi fundamental, când subiectul începe să întâlnească ființe cunoscute, dar moarte de mult; le recunoaşte, „ele" îl recunosc, se realizează un gen de impact în dimensiunea altei lumi; 9. Apare tunelul la început întunecos, în care muribundul percepe viteza, apoi, punctul de lumină din ce în ce mai intens...

Procentul cel mai mare în sondaj l-au obținut două fenomene: trecerea în revistă a vieții şi ajungerea într-o lume, la care se adaugă, la fel de important, sentimentul de pace, bucurie şi linişte şi dispariția totală a durerilor, a suferinței trăite anterior de corpul material.

Aceste experienţe ridică numeroase semne de întrebare. Primele ar fi legate de responsabilităţile vieţii în corpul material; altele se referă la faptul că viaţa este continuată în univers şi că nu există propriu-zis moarte, ci o plasare a sufletului în altă dimensiune. În fine, sau în primul rând, se naşte, în alţi termeni şi sub semnul unor mari rigori, problema credinţei. Experienţele vor continua. Un răspuns va trebui dat şi celor care nu trăiesc fenomenele descrise mai sus, în cazul morţii aparente. De ce? Probabil, vom afla într-un viitor nu prea îndepărtat...

16.2. O descoperire şocantă

Un experiment de ultimă oră, realizat la „International Mind" – un institut de parapsihologie din Washington – evidenţiază un fapt şocant: aproape de fiecare dată când doarme, omul trece, timp de 10 până la 15 secunde, prin starea de moarte clinică. Funcţiile organismului încetează total, omul nu mai respiră şi cade într-o „transă astrală marcată de o dedublare", cum o numesc specialiştii.

O analiză foarte atentă a somnului unui individ – s-a luat în consideraţie numai somnul de cel puţin şase ore, adică durata standard a necesităţii trupului şi psihicului – a evidenţiat prezenţa acestei stări, ca o sincopă profundă. În acele momente, organismul se relaxează complet şi absoarbe, la nivel celular, un gen aparte de energie, denumită „energie magică şi de protecţie".

Există nopţi când nu intervine această stare. A doua zi, însă, omul este angoasat, sceptic, lipsit de vlagă şi „nu ştie de ce".

S-au înregistrat, de-a lungul timpului, zeci de mii de fenomene stranii în ceea ce priveşte „somnul normal". De exemplu, foarte multe persoane povestesc, uneori, că, deşi „dorm foarte uşor", n-au auzit telefonul care suna chiar pe noptiera de lângă pat, sau ceasul deşteptător, deşi acesta face o gălăgie infernală. Se punea, evident, întrebarea practică: ceasul şi telefonul s-au stricat? Sau cu persoana se întâmplă ceva în acele momente?

În acele 10–15 secunde de moarte clinică, spiritul părăseşte trupul şi îl veghează de undeva de sus. Astfel, corpul devine inert şi nu reacţionează la niciun fel de impulsuri, cu atât mai puţin la cele sonore. Aşa se explică faptul că individul nu a auzit ceasul sau telefonul; sunetul lor a intervenit exact în momentele de moarte clinică.

De asemenea, remarcăm, uneori că, zgâlţâind un om şi încercând să-l trezim, acesta nu reacţionează în niciun fel, este inert şi palid. Apoi, brusc, îşi revine şi se trezeşte speriat, întrebând, în cele mai multe cazuri: „Unde sunt?" sau simplu: „Ce e?". Este momentul în care sufletul revine în corp, atras de fluxul energetic transmis de cel care încearcă să-l trezească pe omul adormit.

La copii (mai ales la nou-născuţi), aceste mici perioade de moarte clinică durează mai mult (până la 25–30 secunde). De aceea, de multe ori, privindu-i, mamele au impresia că bebeluşii nu mai respiră, la un moment dat.

16.3. Îngropați de vii

Până când nu s-a putut stabili exact funcționarea organelor vitale, instalarea morții nu a putut fi precizată cu exactitate. Timp de mai multe secole, teama de a îngropa pe cineva care încă nu a murit a îmbrăcat, deseori, forma isteriei în masă.

Multe întâmplări înfiorătoare au demonstrat că această teamă nu era nemotivată. Un exemplu este împăratul bizantin Zene (474–491). Când i-a fost redeschis mormântul s-a constatat că unul dintre brațele împăratului era sfârtecat: e posibil ca, după înmormântare, capul încoronat să-şi fi revenit şi, în groaznica-i luptă împotriva morții, să-şi fi cauzat respectivele răni. Lumea îndoliată, prezentă la înmormântarea marelui poet arab Hamadani (968–1007), a auzit strigăte venind dinspre mormânt, fapt pentru care a fost imediat dezgropat. Spre groaza celor prezenți, s-a constatat că nefericitul poet încă trăia, dar acest lucru n-a durat prea multă vreme, pentru că, se pare, acesta a murit, ulterior, din cauza spaimei trase.

Filozoful scoțian Duns Scotus (1286–1308), se pare că şi-a recăpătat cunoştința după ce a fost înmormântat pentru că, atunci când, dintr-un motiv oarecare, a fost exhumat, l-au găsit culcat pe burtă în sicriu. De aceea, pe placa funerară s-a gravat: „Aici odihneşte cel care a fost îngropat o dată şi a murit de două ori".

Nobilul normand François Civille a avut parte de o întâmplare şi mai curioasă. În 1562, trupele franceze au asediat Rouen-ul, aflat în mâna protestanților. A fost rănit, apoi a fost lovit de un glonț şi s-a prăbuşit între şanțurile de apărare. Corpul, vizibil fără viață, a fost îngropat superficial din cauza numărului foarte mare de morți. În ziua următoare, servitorul lui credincios l-a dezgropat, recunoscându-şi stăpânul după inelul cu diamant pe care-l avea în deget. A curățat mortul de pământ, apoi, disperat, l-a îmbrățişat şi a început să plângă. Atunci a simțit că Civille mai este cald. L-a dus la un sălaş, apoi l-a scăldat cu apă caldă. Timp de încă trei zile, rănitul nici nu s-a clintit dar se vedea că e afectat de febră. În sfârşit, a apărut şi medicul binevoitor: a descleştat gura mortului, i-a turnat pe gât supă caldă de carne şi i-a curățat rănile. Bolnavul nu şi-a revenit, în continuare era chinuit de febră, dar a reuşit să scoată câteva cuvinte. Între timp, trupele regale au ocupat oraşul, iar sălaşul lui Civille a fost ocupat de un ofițer de gardă, care l-a luat pe rănit şi l-a aruncat prin fereastră, direct în stradă. Civille a avut iarăşi noroc: a căzut într-o movilă de bălegar, care era sub geam. A zăcut acolo timp de trei zile, nemâncat, nebăut, doar într-o cămaşă, expus nopților reci de octombrie. Putea să moară, dar acest lucru nu s-a mai întâmplat. O rudă aflată în tabăra regală l-a căutat şi a descoperit că acesta încă trăia, neafectat nici de frig, foame ori sete; mai mult, nu avea nici febră. Ruda l-a dus în castelul lui, loc unde căpitanul a supraviețuit tămăduirilor empirice (rănile erau pansate cu miez de pâine amestecat cu albuş de ou). S-a vindecat şi a trăit 74 ani, când

a murit din cauza unei congestii pulmonare pe care se pare că a contactat-o sub ferestrele unei doamne. Este o poveste nițel anecdotică, dar unele aspecte sunt credibile.

Din Evul Mediu au rămas numeroase astfel de cazuri. Unul povesteşte că, în secolul XVI, în urma unei lupte soldate cu foarte mulți morți, un ofițer elvețian a fost anunțat că mai mulți morți, dintre cei răniți şi îngropați, sunt încă vii şi cer apă. Lucru la care pedantul ofițer elvețian a răspuns: „Cum să nu, toți ar vrea să bea! Dacă i-am asculta, n-ar mai fi niciun mort printre ei!“

Nenumărate sunt şi cazurile în care medicii autopsişti ori studenții anatomişti au readus la viață „cadavrele“. Pentru că rapoartele au fost întocmite, în general, de oameni de specialitate, cazurile sunt, în mare parte, credibile.

Abatele Prevost d'Exiles, care a scris *Manon Lescaut* (1697–1763), prezintă un caz interesant. Scriitorul tocmai se plimba prin pădurea Chantilly, când a suferit o hemoragie cerebrală. L-au găsit zăcând fără viață sub un pom şi s-a crezut că a fost victima unui atac mişelesc. Când medicul autopsier a practicat incizia la cap, Prevost a scos un strigăt de durere şi a murit definitiv: l-a ucis autopsia.

Amarul oamenilor oropsiți a putut crea povestea morții lui Haynau. Conform poveştii, „Haynau a murit brusc, la 14 martie 1853 şi s-a pus problema autopsiei, pentru a se putea stabili cauza morții. Când a fost îndepărtată calota craniană, medicii au constatat cu groază că, de fapt, creierul pulsează, altfel spus, Haynau încă trăia!“

Se ştie că mulți oameni celebri se temeau să nu fie îngropați de vii. Cel mai cunoscut exemplu este cel al marelui scriitor Nikolai Vasilievici Gogol, autorul romanului *Suflete moarte*. În timpul vieții, el a suferit de crize de letargie care, uneori, cu greu pot fi deosebite de starea de moarte. Membrele se răcesc, pielea îşi schimbă culoarea, pulsul, respirația şi bătăile inimii practic lipsesc. Din această cauză, letargia poate fi uşor confundată cu moartea. Crizele pot dura câteva ore, câteva zile şi, în unele cazuri, chiar câțiva ani. Ținând seama de toate acestea, Gogol le-a cerut cunoscuților să-l îngroape numai atunci când vor apărea semnele clare de descompunere a cadavrului.

În mai 1931, pe baza planului de reconstrucție a Moscovei (în temeiul căruia a fost aruncată în aer biserica cu hramul lui Hristos Mântuitorul) bolşevicii au hotărât să desființeze cimitirul Mănăstirii Danilov, unde era înmormântat şi Gogol. În timpul exhumării, s-a constatat că craniul marelui scriitor era răsucit într-o parte. În aceeaşi zi, vestea a căpătat amănunte stranii, iar prin Moscova a început să circule zvonul cum că Gogol s-ar fi răsucit în sicriu.

În ciuda acestui fapt, se consideră puțin probabil că ceva asemănător s-ar fi putut întâmpla în realitate. Împotriva acestui lucru vorbesc mai multe circumstanțe; în primul rând, mărturia sculptorului Ramazanov, care a luat masca mortuară a scriitorului. După spusele sculptorului, Gogol prezenta semne clare de descompunere. Iar luarea măştii de la un om viu este practic imposibilă

pentru că acest proces presupune întreruperea pentru mult timp a alimentației cu oxigen (este adevărat că somnul letargic este însoțit de reducerea puternică a frecvenței respirației). Mai mult decât atât, s-a făcut presupunerea că rămășițele scriitorului s-ar fi putut răsuci ca urmare a presiunii pământului asupra scândurilor putrezite ale sicriului.

Gogol nu este singurul mare scriitor care vorbea deschis despre frica de a nu nimeri de viu în sicriu, ca urmare a unei crize de letargie. În povestirea *Îngropat de viu,* (aparținând penei scriitorului Edgar Allan Poe), descrierea este zguduitoare prin forța și spiritul convingător: chinurile unui om care a nimerit în cutia întunecată de lemn, acoperită de câteva tone de pământ. Eroul suferă de crize de catalepsie cum le numește Poe. Frica de a fi îngropat de viu devine atât de insuportabilă, încât acesta născocește un mecanism incredibil de revenire în lumea celor vii, după expedierea sa, din greșeală, în lumea celor morți:

„Le-am smuls jurămintele cele mai sfinte că sub niciun cuvânt nu mă vor îngropa înainte ca descompunerea să fi progresat atât de mult, încât păstrarea în casă să nu mai fie cu putință. Și, cu toate acestea, spaima mea ucigătoare nu voia să țină seama de nimic, nu voia să primească nicio alinare. Am început să iau un șir întreg de măsuri de prevedere complicate. Între altele, am refăcut cavoul nostru de familie în așa chip încât să poată fi deschis cu ușurință pe dinăuntru. Cea mai slabă apăsare asupra unei pârghii alungite până departe sub boltă făcea ca porțile de fier să sară în lături. Mai erau și alte rânduieli ca să lase slobodă trecerea aerului și luminii, vase potrivite pentru merinde și apă, în nemijlocită apropiere a sicriului pregătit să mă primească. Sicriul acesta era căptușit cu ceva moale și călduros și prevăzut cu un capac construit după același principiu ca ușa cavoului, înzestrat cu arcuri în așa fel alcătuite, încât ar fi fost de ajuns cea mai mică mișcare a trupului ca să-i redea libertatea. Pe lângă toate acestea, de tavanul cavoului atârna un clopot mare, a cărui funie trebuia să treacă printr-o gaură a sicriului și să fie legată de o mână a cadavrului (meu)...“

Cazurile în care oamenii sunt considerați în mod greșit morți nu se limitează doar la câteva exemple din viața unor celebrități. Pe la mijlocul lui octombrie 2000, s-a răspândit știrea că o englezoaică a fost găsită de rude zăcând inertă cu fața în jos în dormitorul său. Doctorița care a venit la chemarea rudelor a „constatat“ că pacienta era moartă; a spus acest lucru rudelor și a plecat, dar nu înainte de a-i chema pe cei care trebuiau să ridice „cadavrul“.

După aducerea catafalcului, unul dintre polițiștii invitați pentru îndeplinirea formalităților a observat că un picior al „cadavrului“ s-a mișcat pe neașteptate. Imediat, a început să maseze inima femeii și a dispus transportarea ei la spital, unde aceasta și-a revenit definitiv. S-a constatat că femeia se aflase în comă diabetică. Victima, Maureen Jones, de 65 de ani, a dat-o pe doctoriță în judecată și a obținut daune morale în valoare de 40 de mii de lire sterline. Iată cum pot câștiga unii bani frumoși chiar din propria moarte.

Istoria cunoaște, însă, numeroase alte exemple. Unele dintre acestea au fost descrise în amintita povestire a lui Edgar Allan Poe, dar există și altele,

susținute de dovezi destul de concludente. În afară de acestea un interes deosebit prezintă cazurile de somn letargic îndelungat, când viața „vegetală“ a omului durează zeci de ani.

Unul dintre cele mai fantastice cazuri de somn letargic a fost consemnat la Nadejda Lebedina, din orașul Moghiliov, regiunea Dnepropetrovsk, din Ucraina. O femeie a adormit, în 1954, după o ceartă cu soțul și s-a trezit abia peste 20 de ani. De remarcat că medicii nu i-au depistat nicio boală. Pentru norvegianca Augustina Leggard, „startul“ letargiei a fost dat la naștere. Curând după aducerea pe lume a unui copil, ea a adormit și s-a trezit după 22 de ani.

Cunoscutul fiziolog rus Ivan Pavlov îl descrie pe unul dintre pacienții săi care a dormit 20 de ani, din 1898 până în 1918. Inima acestuia bătea doar de două-trei ori pe minut, iar cutia toracică i se ridica ușor de 1–2 ori pe minut. Este interesant că, în timpul somnului, acești pacienți îmbătrânesc foarte încet, în schimb, când se trezesc, ajung rapid să arate vârsta pe care o au, transformându-se, în doi-trei ani, în moșnegi.

Desigur, în aceste cazuri somnul letargic nu este atât de profund și cu greu poate fi confundat cu moartea. De fapt, pacienții se pot hrăni fără să se trezească; mai mult, își mențin o oarecare receptare a realității înconjurătoare. Așa că oamenii care își cunosc boala își previn rudele și cunoscuții că pot fi înmormântați numai după ce s-au încredințat de faptul morții.

16.4. Faraonii erau îngropați de vii

Potrivit rezultatelor unor recente studii efectuate la piramida Sekhemjet (Egipt), profesorul în egiptologie Zakaria Goneim din Winnipeg (Canada) a descoperit faptul că, înainte de a muri, faraonii erau îngropați de vii crezând că, în acest fel, li se va prelungi viața. Acest ritual, numit Heb-Sed, datează din anul 2600 î.Hr.

„Deși poate părea ciudat, inscripțiile în piatră descoperite în interiorul acestei piramide atestă faptul că mai mulți faraoni aparținând Dinastiei a II-a au recurs la astfel de ceremonialuri, atunci când simțeau că li se apropie sfârșitul. Dintre aceștia, cel mai cunoscut a fost faraonul Sekhemjet“, a declarat Zakaria Goneim.

Faraonul accepta să fie hipnotizat și i se inducea sugestia că va rezista în interiorul sarcofagului timp de 2–3 zile. Apoi, era introdus în sarcofagul aflat într-un loc central al piramidei și era îngropat de viu. Timp de două zile, participanții la funeralii se rugau zeului Min, considerat zeul tinereții veșnice și al virilității.

După 2–3 zile, sarcofagul în care se afla faraonul era desfăcut, iar acesta era uns cu un amestec de plante și substanțe chimice.

Înainte ca faraonul să fie trezit din starea de hipnoză, avea loc o ceremonie, în cadrul căreia participanții alergau în jurul sarcofagului până când faraonul își revenea. Uneori, în urma acestor ritualuri, faraonul își regăsea vigoarea fizică și mai trăia mult timp.

16.5. Un om moare şi învie la ora promisă

Despre teoria şi practica yoghismului s-a scris destul de mult, în publicații de toate felurile, care apar pe toate meridianele globului.

În secolul al VI-lea î.e.n., sistemul yoga cumulase deja un imens bagaj de cunoştințe şi observații asupra naturii corpului omenesc. În beneficiul sănătății fizice şi psihice a condiției umane, ştiința dă girul biomecanicii yoghismului care se bazează pe doi factori:

– asana (poziția fizică) şi

– pranayama (controlul asupra respirației).

Fiind transmise numai pe calea inițierilor, practicile yoga au fost, de-a lungul veacurilor, un mister. Şcoala yoga seamănă cu o mănăstire. Durata studiului şi rămânerii sunt nelimitate. Unii yoghini rămân în aceste şcoli chiar toată viața. Exercițiile fizice şi dieta severă fac ca trupul yoghinului să fie slab, vânos, fără mușchi reliefați, în schimb, puternic şi mlădios. El îşi urmăreşte oră de oră starea corpului şi a spiritului. Practicile seculare îi oferă soluții în fiecare caz concret, în eventualitatea bolilor.

Prin exercițiile lor de antrenare a voinței şi puterii de concentrare, care nu au nimic anormal în ele, yoghinii au ajuns la anumite performanțe, care invită ştiința fiziologică la revizuirea principiilor.

Iată ce povesteşte în cartea sa, *India*, Ion Dumitru Snagov, în legătură cu o îngropare experimentală a unui yoghin:

Tânărul performer se află în Sidhasana (adică într-o poziție considerată desăvârşită pentru a deveni un yoghin perfect), concentrat interior. Pregătirea sa a presupus o dietă vegetariană severă, băi de soare în imersie de lumină, relaxări şi meditație. (Fiecare yoghin vrea să ajungă la depăşirea stării de conştiință şi predarea controlului funcțiilor vitale în sistemul neurovegetativ).

A urmat fixarea mentală pe un punct determinat, ce putea fi o idee sau un punct material, după care, timp de 15 minute, yoghinul a fost lăsat să facă enigmatica pregătire. În jur, medici, fiziologi şi aparatura stabilită. Pe un monitor putea fi văzută „foaia de observație“, cu rezultatele analizelor efectuate: arteriograma, ECG, pneumograma, EEG. Ceva mai târziu, acelaşi monitor prezenta datele complet modificate, o respirație superficială, o EEG ce indica maxima concentrare.

Sosise momentul să fie înfăşat şi îngropat. Înregistrările pe scintilatoare şi spectrografe continuau. Inima vibra abia perceptibil. Viteza de circulație a aerului în trahee era redusă la zero. A stat acolo sub pământ, timp de două ore!

A urmat dezgroparea, succedată de o inspirație diafragmatică profundă, o pauză, un puls puternic de 125. Apoi, o expirație adâncă, prelungită. A fost readus în laborator, culcat în postura de repaus prin relaxare totală. Apoi, revenirea la starea obişnuită şi consemnarea… succesului.

Un yoghin ne dă explicația vieții printr-o circulație a suflurilor. Mişcările respiratorii ar urma tipul embrionar şi s-ar produce o circulație interioară a principiilor vitale.

Se crede că ar fi vorba despre un complex electrofiziologic, după care ştiinţa aleargă pentru a-i deconspira secretele. Iată o altă treaptă, un alt experiment, cu un spor de încărcătură miraculoasă, despre care a menţionat revista medicală, *American Heart Journal.*

Un yoghin indian, Satyamurti, în vârstă de 60 de ani, a fost îngropat „de viu“ într-o groapă adâncă de un metru şi jumătate, după ce se realizaseră desigur înregistrările şi conexiunile la aparatele cerute de rigorile experimentului ştiinţific. Pentru a elimina orice speculaţie, după ce a fost acoperit cu pământ, s-a aşezat la suprafaţă un strat de cărămizi consolidat cu mortar. Bătrânul yoghin a stat în groapă, nici mai mult nici mai puţin, decât… opt zile! Ce s-a întâmplat în acest timp?

Bătăile inimii au crescut în prima zi de la îngropare până la incredibila cifră de 240 pe minut (de la 70 normal). A urmat scăderea progresivă a ritmului dirijat voluntar de Satyamurti, pentru a se adapta la lipsa acută de oxigen. În scurgerea a 29 de ore de la îngropare, a apărut traseul electrocardiografic zero, echivalent cu starea de moarte clinică.

După şase zile de întrerupere totală a activităţii inimii, yoghinul şi-a respectat promisiunea: când mai era o jumătate de oră din ultima zi de experienţă, a trimis ca solie primele vibraţii!

Începând cu momentul dezgropării, inima lui Satyamurti a reintrat progresiv în parametrii funcţionali normali. Corpul său „uitase“, la adâncimea de 1,5 m, nu mai puţin de 4,5 kg din greutate. A fost, probabil, preţul cu care se smulgea ştiinţei recunoaşterea unui abuz: negarea posibilităţii supravieţuirii organismului în condiţiile lipsei de oxigen.

16.6. Extraordinare relatări privind viaţa după moarte

ι Trei zile la morgă. Doctorul George Rodonaia a fost considerat mort şi a zăcut trei zile într-o morgă din Rusia, după ce a fost lovit de o maşină. El a revenit la viaţă chiar după ce un medic legist a început să-i facă autopsia. Potrivit cercetătorului american, George Rodonaia este unul dintre oamenii care, şi înainte de cumplitul accident, era preocupat de existenţa vieţii după moarte şi a făcut experienţe în domeniu. Iată relatarea celui care a fost la graniţa cu lumea de dincolo: „La început, îmi amintesc că m-am descoperit într-o mare de întuneric. Eram singurul obiect luminos, într-un întuneric îngrozitor. Era ca şi cum asupra mea se năpustise lumina unui fulger“, povesteşte dr. Rodonaia, care era un ateu convins până la acest accident. „Primul lucru pe care mi-l amintesc este că am simţit o căldură copleşitoare, urmată de o stare de confort şi totul mi se părea minunat. Totul, înţelegând că aveam senzaţia că am doar un somn liniştitor, o stare minunată, care nu semăna deloc cu ceea ce credeam eu despre moarte. Tot ce pot să spun este că, de atunci, am început să cred în Dumnezeu. Şi oricine are o astfel de experienţă aflată

la limita existenței poate realiza că singurul adevăr important pe lume este viața.“

După accidentul său, petrecut în 1976, dr. Rodonaia a ajuns ministru. Astăzi, el este pastor asociat la „First United Methodist Church“ în Newland, Texas.

ι Andy Peters a fost la un pas de a se îneca în lacul Michigan, atunci când a avut experiența trecerii pe lângă moarte. „A fost ceva terifiant. Tot ce aveam în minte era că nu trebuie să rămân acolo. Vedeam un tunel întunecat şi parcă mă vedeam undeva pe fundul lacului, simțeam că alunec, ca pe un tobogan, şi că nu am cum să mă opun. De fapt, nici nu am încercat... simțeam doar că tunelul se îngustează şi că voi ajunge, totuşi la lumină“. Din fericire, Andy a fost salvat şi adus la viață de către prieteni. „De atunci, nu-mi mai este teamă de nimic. M-am întors la viață cu o imensă dragoste pentru mine, pentru ceea ce reprezint eu şi toate îmi merg din plin.“

ι Un caz celebru: Arthur Rubinstein. Într-un interviu acordat unui post de televiziune din Franța, marele pianist Arthur Rubinstein a fost întrebat cărui fapt i se datorează extraordinara sa putere de supraviețuire, de a învinge toate necazurile inerente unei vieți, care nu se anunța deloc fericită. Marele pianist a povestit atunci o întâmplare petrecută când avea douăzeci de ani. El a relatat că, aflându-se la capătul puterilor financiare şi psihice, a încercat să se spânzure în mansarda în care locuia. „Minunea s-a petrecut şi, tocmai atunci când eram sigur că am trecut pe celălalt tărâm, s-a rupt funia cu care încercam să-mi pun capăt zilelor. După ce m-am prăbuşit pe podea şi am zăcut câteva ceasuri până să mă găsească vecinii, am încercat să-mi amintesc cele întâmplate. Nu-mi aminteam decât multă, multă lumină şi foarte multe lacrimi care parcă mă năpădiseră. Şi mai ales că, dincolo, mă încercau foarte multe regrete pentru ceea ce aş fi putut fi aici. De atunci, am realizat că singurul lucru important pe lume este viața. Restul este nimic. Cred că există viață după moarte, dar o experiență de felul acesta te dărâmă sau te salvează.“

Cert este că marele pianist a avut o carieră de excepție, a rezistat, ulterior, tuturor încercărilor dure ale vieții şi a trăit 97 de ani.

ι Nicio teamă. Yvonne Kosson, asistent la Universitatea din Toronto, s-a aflat într-un avion care s-a prăbuşit în apele înghețate ale lacului Ontario, din Canada. „Am încercat să înot spre țărm sau poate doar am visat asta. Mă simțeam înconjurată de lumină, pace şi un soi ciudat de dragoste şi linişte. Am simțit prezența lui Dumnezeu. Ştiam că mor şi nu mă temeam deloc de asta.“ Yvonne a fost salvată şi readusă la viață într-un spital. „Când am revenit cu adevărat la viață, am avut o senzație ciudată, că sunt un fluid turnat într-o sticlă.“

Ea simte că această experiență ieşită din comun o va marca toată viața şi că întâlnirea cu moartea a fost o cumpănă care a făcut-o să înțeleagă mai bine

ceea ce reprezintă cu adevărat spiritul. „Acum ascult astfel de relatări despre ceea ce este viața sufletească. N-am fost înfricoşată, dar, de atunci, am devenit un om pentru care sufletul are o altă dimensiune. M-am convins că există viață şi după moarte şi mă simt mult mai liniştită acum."

ι Şi-a retrăit viața văzând-o în ecranul televizorului. Un caz mai deosebit este cel al lui Raoul Zavedo, arheolog din localitatea peruană Cuzco: având ciroză într-un stadiu avansat, fusese internat în spitalul din localitate, pentru a-şi trăi acolo ultimele zile, aşa cum stabilise împreună cu personalul medical. Obişnuia să se joace cu telecomanda televizorului din salonul ce-i fusese rezervat, trecând de pe un canal pe altul, ca şi cum ar fi vrut să vadă toată lumea înainte de a o părăsi.

La un moment dat, însă, „Imaginea din televizor părea că se bruiază – îşi aminteşte Raoul – şi, după un timp, pe ecran a apărut un copil pe care l-am recunoscut imediat: eram eu, aşa cum apăream prin albumele de fotografii ale familiei. Mai departe, totul s-a desfăşurat cu o repeziciune de nedescris: copilul a început să crească şi viața lui trecea zi cu zi, au urmat apoi anii de şcoală, facultatea, platformele de la Machu-Pichu... Am cunoscut-o, astfel, şi pe mama mea, care murise când eu aveam patru ani, am cunoscut şi ceea ce simte un copil de acea vârstă la moartea unuia dintre părinți... Ceea ce mi-e cel mai greu să înțeleg este faptul că eu trăiam, simțeam tot ce văd pe ecran. Poate că pare nostim, dar altcumva nu pot să mă exprim: mi-am văzut şi mi-am (re)trăit viața, privind-o la televizor! Ca şi cum un operator TV m-ar fi urmărit în fiecare zi, pas cu pas, de la naştere şi până în acea zi, pe patul de spital... În fine, când imaginea a ajuns în acel moment, am mai apucat să urmăresc doar cum apar doi medici în salon şi cum unul dintre ei îmi ia pulsul (zero), după care am fost acoperit peste cap cu un cearşaf. Abia în acel moment am realizat grozăvia situației: eram considerat mort, cu toate că – ştiam bine – nu murisem. Într-adevăr, aveam ciroză, dar (încă) nu murisem! M-a cuprins o groază de nedescris când am «văzut», de la o oarecare distanță, cum trupul meu este aşezat pe o targă cu rotile cu care urma să fie transportat către morgă! Din cauza acelei spaime imense sau, poate, datorită unei voințe extraordinare, am reuşit să mă întorc în trupul meu – dacă pot spune aşa – şi, cu ultimele sforțări, să-mi concentrez toate puterile în mâna stângă, care a răspuns imediat: palma desfăcută s-a închis într-un pumn în care a prins un colț al cearşafului. Era cu puțin înainte de a fi introdus într-unul dintre macabrele sertare frigorifice...".

Raoul Zavedo este unul dintre miile de cazuri de moarte clinică în care subiectul îşi retrăieşte viata (într-o formă sau alta), preț de câteva minute. Doctorul P. Manthado, care l-a îngrijit pe Raoul în acea perioadă, e preocupat şi el de astfel de fenomene – susține că „nu este atât de spectaculos faptul în sine al morții clinice, cât este metabolismul deosebit de intens prin care organismul uman reuşeşte să scape, în aceste clipe, de boli cărora medicina n-a ajuns să le găsească antidotul".

Aşteptăm cu nerăbdare cazul în care un bolnav de SIDA va scăpa de acest sindrom, trecând prin „furcile caudine“ ale morții clinice.

ı Un mister pentru ştiință. Doctorul Michael Saborn, care este cardiolog, a scris, de curând, o carte despre o femeie, pe nume Pam Reynolds, care a fost în moarte clinică şi a trăit o experiență de neuitat. Pam avea un cheag uriaş pe creier care îi amenința viața şi a trebuit să treacă printr-o intervenție chirurgicală rară. Pentru ca operația să fie un succes, Pam a fost omorâtă, atâta timp cât era necesar pentru scoaterea cheagului. Astfel, temperatura corpului ei fost adusă aproximativ la 30°C, inima şi respirația s-au oprit şi tot creierul său a fost golit de sânge. Teoretic, dar şi practic, ea a fost moartă. După ce cheagul a fost înlăturat, Pam a fost readusă la viață.

Când toate semnele vitale ale lui Pam s-au oprit, chirurgul a luat un instrument chirurgical asemănător unui fierăstrău pentru a-i tăia craniul. Din acel moment, Pam a spus că a simțit ca şi cum ar fi fost împinsă afară din corp şi cum plutea deasupra mesei de operație. Din această poziție, ea a văzut cum chirurgul a început să-i curețe creierul cu ceea ce semăna cu o periuță de dinți electrică. Pam a povestit după operație, în detaliu, tot ceea ce se întâmplase în timp ce toate aparatele la care ea era conectată spuneau că era, de fapt, moartă. În momentul în care a fost readusă la viață, Pam a reintrat în corpul său. Ea a descris acea senzație ca şi intrarea într-o piscină de gheață.

Primul lucru pe care mi-l amintesc era sunetul: auzeam un D. Pe măsură ce ascultam acest sunet, parcă ceva mă scotea din corpul meu, începând cu capul. Pe măsură ce îmi părăseam corpul, tonul devenea mai clar. Îmi amintesc că am văzut câteva lucruri în sala de operație, în timp ce mă uitam în jos. Nu era ca o vedere obişnuită. Erau atâtea lucruri în sala de operație pe care nu le recunoşteam şi atâția oameni.

Pam a descris în detaliu modul în care arăta acel fierăstrău, sunetul pe care îl scotea şi modul în care au tuns-o.

Cineva a spus ceva de genul că venele şi arterele mele sunt prea înguste, era o voce de femeie, cred că era cardiologa, doctorița Murray. Mi-amintesc că mă gândeam că ar fi trebuit să îi fi spus lucrul acesta, îmi amintesc multe instrumente pe care nu le-am recunoscut. Era o senzație ca şi cum cineva mă trăgea afară din corp, dar nu împotriva voinței mele, mă duceam de una singură. Ca să mă exprim mai metaforic, era ca Vrăjitorul din Oz – parcă eram într-o tornadă, numai că nu se învârtea nimic. Eşti foarte concentrat şi ştii exact unde te duci. Era ca atunci când urci cu un lift foarte repede.

Nu voiam să mă mai întorc în corpul meu. Arăta groaznic, ca o epavă. Arăta ca şi cum eram moartă. Nici nu voiam să mă uit la el. Mi s-a spus că ar fi ca saltul într-o piscină. Nicio problemă, doar sari în piscină. Nu voiam să sar, dar parcă ceva m-a împins şi parcă trupul mă atrăgea. A fost ca saltul într-o piscină cu gheață. A durut!

Pentru a declara o persoană în moarte clinică, sunt efectuate trei teste: în

primul rând, o electrocardiogramă care măsoară activitatea undelor creierului, un test care să vadă dacă creierul răspunde la stimuli şi, al treilea, care determină dacă sângele circulă prin creier. Din punctul de vedere al tuturor acestor teste, Pam era moartă. Totuşi ea îşi aminteşte în detaliu tot ceea ce s-a întâmplat.

Doctorul Peter Fenwick descrie ceea ce se întâmplă cu creierul, când persoana respectivă este în moarte clinică: creierul nu funcţionează. Nu este acolo. Este distrus. Este anormal. Dar, totuşi, el poate produce aceste experienţe foarte clare... Starea de inconştienţă apare atunci când creierul nu mai funcţionează. De exemplu, când leşinăm, cădem pe podea, nu ştim ce se întâmplă, creierul nu funcţionează. Sistemul memoriei este în special foarte sensibil la aceste stări de inconştienţă. Nu o să îţi aminteşti nimic. Şi totuşi, după una din aceste experienţe, oamenii au o memorie perfectă a lucrurilor care s-au întâmplat. Acesta este adevăratul mister pentru ştiinţă. Nu am văzut până acum nicio explicaţie ştiinţifică bună, care să ne lumineze în această privinţă. Tradiţia modernă potrivit căreia după moarte nu este nimic poate fi abandonată.

Pentru ca o teorie să fie declarată validă, nu este nevoie numai de dovezi puternice care să o susţină, ci şi ca ea să poată fi reprodusă. Dovezi există pentru aceste experienţe care se apropie de moartea permanentă. De unde ar putea şti acele persoane toate acele detalii? Aceste experienţe pot fi reproduse. S-a făcut acest lucru în timpul studiilor în care erau implicaţi piloţii de luptă. Ei erau expuşi la forţe gravitaţionale extrem de puternice. Întrebările care se ridică acum sunt dacă aceste experienţe au loc fără ca persoana respectivă să fie afară din corpul ei. Dacă da, următoarea întrebare este dacă conştiinţa umană poate supravieţui morţii corpului.

Cercetătorii studiază un anumit aspect al tuturor acestor experienţe: dacă mintea poate funcţiona fără corp. Acesta ar fi un prim pas în descoperirea faptului că conştiinţa noastră poate supravieţui sau nu morţii. Acest lucru poate fi dovedit numai prin studierea acelor experienţe veridice. Cine poate spune dacă o relatare este adevărată sau nu? Detaliile sunt esenţa, ca întotdeauna. Dacă ele pot fi verificate şi confirmate, atunci avem de-a face cu o experienţă veridică.

Doctorul Raymond Moody a scris numeroase cărţi despre moartea clinică, cărţi în care există multe mărturii şi astfel de experienţe adevărate. Ele nu pot constitui o dovadă ştiinţifică. Pe de altă parte, va reuşi ştiinţa să ofere vreodată dovezi palpabile care să susţină sau să contrazică faptul că conştiinţa noastră supravieţuieşte corpului şi după moarte?

O femeie în vârstă nu putea vedea încă din copilărie; în timpul morţii clinice, când era pe masa de operaţie, ea a putut vedea totul: cine a intrat, cine a ieşit şi ceea ce s-a întâmplat. După ce a revenit la viaţă, a povestit cu lux de amănunte totul doctorului ei, care l-a contactat pe Moody, care făcea cercetări pentru cărţile sale.

O femeie cu o boală de inimă era pe moarte în timp ce sora sa se afla în

comă diabetică, într-o altă parte a spitalului. Ea a afirmat că a vorbit cu sora ei în timp ce amândouă priveau de lângă tavan ceea ce se întâmplă la operația ei. Când femeia s-a trezit, i-a spus doctorului că sora sa a murit în timp ce pe ea o resuscitau. Doctorul a negat, dar, la insistențele ei, a trimis o asistentă să verifice. Într-adevăr, sora ei murise în timp ce doctorii o salvau pe ea.

Moartea şi viața sunt parte din noi, aşa cum nu am putea trăi fără miracole pentru că ele sunt cele care ne fac să mergem mai departe în momentele grele. Ce este după moarte, nu se ştie cu siguranță. Poate că ştiința va putea aduce, într-o zi, dovezile palpabile de care au aşa mare nevoie unii dintre noi. Până atunci, experiențele celor care au fost în moarte clinică rămân mărturii de valoare. Un miracol nu încalcă legile fizice, ci reprezintă, mai degrabă, legi pe care noi nu le înțelegem.

ι Un polițist american povesteşte ce a văzut în Rai. Un polițist din New York City a murit după ce a fost împuşcat în cap.

Înainte ca un medic să-l readucă la viață, polițistul afirmă că incredibila sa călătorie nu a durat mai mult de câteva minute, dar imaginile spectaculoase l-au extaziat, făcându-l să trăiască „sentimentul copleşitor“ că era bine-venit în acel loc, sentiment care l-a marcat profund. „Am simțit o fericire greu de imaginat“, spune omul legii.

Călătoria făcută de acest individ în ceea ce el afirmă că ar fi Raiul a început în ziua în care a fost împuşcat, când încerca să salveze un ostatic dintr-o încăierare dintre un proprietar şi chiriaşul său. De Gaetano a fost declarat mort de două ori în ora ce a urmat împuşcării sale. Personalul paramedical şi un chirurg al poliției s-au zbătut şi au reuşit să-l readucă la viață de două ori, dar nu înainte ca bravul polițist să fi avut norocul să zărească câteva dintre minunile Raiului. „M-am simțit întâmpinat cu bucurie de călăuze care mă îndrumau spre o lume de pace infinită. Nu schimbam niciun cuvânt. Se părea că eram în stare să ne citim gândurile reciproc“, îşi aminteşte el. „Trei siluete se aflau de fiecare parte în vreme ce pluteam în poziție orizontală, trecând printr-un fel de tunel de culoare verde-închis. Când am ajuns la capătul tunelului, am simțit suflul acelei păci, am avut un sentiment incredibil de fericire şi am fost copleşit de ospitalitatea ce mi se arăta“.

Pentru el, revenirea a însemnat că a fost smuls din starea aceasta de seninătate şi uluire şi aruncat înapoi, într-o viață plină de suferință şi incertitudine.

Accidentul l-a marcat pe viață. Un glonț a rămas înfipt în ceafa lui De Gaetano şi medicii susțin că nu poate fi extras. Polițistul şi-a pierdut total vederea unuia dintre ochi şi parțial pe a celuilalt. Peste câțiva ani, va începe să sufere de migrene serioase şi dureri de ceafă şi spate.

În ciuda suferinței de aici, De Gaetano mărturiseşte că nu este dornic să se întoarcă în Rai. „Cred că m-am născut a doua oară, cu un anume scop“, mărturiseşte el. „Trăiesc un sentiment de frustrare, amintindu-mi fericirea

nemărginită pe care am trăit-o în Rai şi pe care apoi am pierdut-o. Dar, acum mă aflu aici. Am cunoscut gustul morţii şi pot spune că nu a fost amar. Nu a fost absolut deloc amar."

16.7. Peter Branks, o adevărată baterie umană

În ultimele decenii, s-a afirmat cu siguranţă că fulgerele sunt unele dintre cele mai puternice surse de energie. Evaluarea efectivă a cantităţii energetice conţinute într-un fulger nu este clară, deoarece unii cercetători afirmă că intensitatea acesteia variază de la sute de mii, până la milioane de volţi.

Unul dintre cele mai bizare cazuri de revenire, după ce un om a fost fulgerat, este cel al californianului Peter Branks care, în anul 1926, a reuşit să sidereze lumea întreagă şi să fie publicat, timp de mai multe luni, pe primele pagini ale ziarelor americane. Nici acum nu se poate explica ciudatul fenomen de revenire şi întinerire a subiectului, caz rămas, deocamdată, unic în istoria fenomenelor paranormale.

În anul 1926, Peter Branks era ceea ce s-ar putea numi un proaspăt pensionar. La acea dată, abia împlinise vârsta de 64 de ani. Putea, în sfârşit, să se bucure în tihnă, împreună cu familia sa, de liniştea căminului. Viaţa sa zilnică devenise, oarecum, puţin monotonă, deoarece, încă de tânăr, era obişnuit să muncească foarte mult. În consecinţă, deşi aşteptase cu mare bucurie momentul pensionării, la doar câteva luni, Branks s-a hotărât să-şi deschidă un mic atelier de reparat maşini.

Întâmplarea care l-a făcut vestit a avut loc în luna august a anului 1926. Atelierul şi casa acestuia erau situate în Santa Barbara. Într-o zi, mai precis pe 16 august, din senin s-a pornit o furtună care ameninţa să nu se mai sfârşească. Valuri de apă „se vărsau din cer, ca şi cum potopul ar fi revenit pe pământ, iar fulgere imense brăzdau cerul". Indispus din cauza acestei puternice furtuni, la ora 16, Peter Branks s-a hotărât să închidă atelierul şi a pornit-o, pe jos, spre casă. Drumul era destul de scurt şi, dintr-un motiv pe care nu şi l-a putut explica nici el, ulterior, a ales să meargă pe jos şi să nu folosească maşina. Rafalele de ploaie şi vântul îl împingeau ca pe o frunză. Se mişca foarte greu, iar drumul spre casă i se părea foarte lung. La un moment dat, s-a gândit să intre într-un local pentru a se adăposti de ploaie, urmând să aştepte acolo încetarea furtunii.

La primul colţ, a intrat într-un mic local, al cărui patron era un foarte bun prieten. Ca de obicei, şi-a luat două sticle de bere şi un hamburger, sperând că în timpul scurs până la consumarea acestora, furtuna se va mai linişti. Deja trecuseră două ore şi vijelia nu dădea semne să se potolească. Deşi îi dăduse telefon soţiei sale pentru a o anunţa că mai întârzie şi aceasta îl rugase să nu plece, deocamdată, de la barul respectiv, Peter Branks a hotărât că aşteptase destul de multă vreme şi voia să plece. Patronul barului, prietenul său, a încercat să-l reţină pentru a nu ieşi din nou în potopul de afară, dar nu a avut niciun succes.

Când mai avea foarte puţin de mers până acasă, la o intersecţie, Peter

Branks a fost lovit de un fulger foarte puternic. Lumina iscată în momentul în care fulgerul l-a atins a uluit toată lumea din casele dimprejur. Peste aproximativ 20 de minute, furtuna a încetat ca prin farmec. Imediat, la fața locului au venit o salvare și o mașină a poliției. În apropierea corpului lui Peter Branks, pe care toți îl credeau mort, se afla un stâlp de metal, pe care fulgerul îl topise. Din această cauză, atât polițiștii cât și cei din echipa medicală erau siguri că Branks era mort și „ars ca o chiftea uitată pe foc".

Mirarea lor a fost imensă, când primul medic care l-a atins pe Branks și-a dat seama că acesta încă trăiește, deși corpul lui părea în întregime calcinat. Observând că Peter Branks trăiește, trupul său a fost ridicat cu mare grijă și transportat de urgență la cea mai apropiată clinică. Medicii de acolo nu și-au asumat răspunderea menținerii lui în viață și au încercat să ia legătura cu o clinică de specialitate din Los Angeles. În următoarea oră, cu ajutorul unui avion, Peter Branks a fost dus de urgență la spitalul din Los Angeles. Nici medicii de aici nu-i dădeau prea multe speranțe de viață, dar priveau cazul ca pe un experiment, deoarece nimeni nu înțelegea cum Peter Branks mai era în viață. Erau și ei curioși să vadă cât de mult îl mai pot ține în această stare, pe care nu puteau să o amelioreze.

Raportul medical întocmit în aceeași zi de doctorul Phillip Timott spunea foarte clar că aproape 90% din suprafața corpului era arsă. „Pielea pacientului Peter Branks, de 64 de ani, din Santa Barbara, este în întregime arsă, iar semnele de viață sunt minimale. Presupunem că și ochii îi sunt arși. După felul în care arată, este foarte greu de spus câte ore va mai trăi. Menționez că pe întreaga suprafață a corpului nu mai există nici un fir de păr."

Deoarece constituia o curiozitate, Peter Branks a fost tratat cu deosebită grijă. El a fost dus într-o rezervă specială, unde trebuia să fie urmărit, în permanență, de medicul de gardă. Până a doua zi, nu s-a produs nicio schimbare majoră, pacientul părând într-o stare de comă profundă. Soția, care venise să vadă ce a mai rămas din soțul ei, observând corpul acestuia, nu l-a recunoscut. Medicii nu i-au dat acesteia nicio speranță, dar i-au promis s-o țină la curent cu orice schimbare intervenită.

După aproape o săptămână de la internare, timp în care starea pacientului nu se schimbase, Peter Branks a început, brusc, să dea semne de viață. Prima dată, acesta a scos niște sunete care au alertat întreg spitalul. Medicii au încercat să facă un nou consult, dar, și de această dată, au constatat că starea lui internă nu părea să fi suferit mari modificări; inima bătea foarte slab, iar pulsul era cel al unui om aflat în comă. Cazul părea ireal, deoarece nimeni dintre cei prezenți nu putea pricepe cum un om, acoperit în întregime de arsuri, putea supraviețui atâta timp. Totul a luat o altă întorsătură din a 17-a zi de internare, când o asistentă a observat că „arsurile se decojeau ca o banană". Cu timpul, medicii au putut vedea un fapt aproape incredibil: în locul în care arsura se cojea, pielea începea să se regenereze. Acest lucru era un caz unic în istoria medicinii.

Începând din acea zi, miracolul se dezlănțuise. Zilnic, o nouă parte a pielii

arse cădea şi îi lua locul una nouă roz, ca de bebeluş. Timp de aproape o lună, procesul a continuat, fără a putea fi explicat însă, şi, astfel, Peter Branks a căpătat o piele nouă. Cu toate acestea, starea internă a pacientului nu se modifica, el aflându-se în stare de comă. În ziua de 15 octombrie, pacientul a deschis pentru prima dată ochii.

Începând cu data de 15 octombrie 1926, Peter Branks a ieşit din starea de comă în care se aflase timp de aproape 2 luni. Medicii nu mai ştiau ce să spună, deoarece, clinic, ar fi trebuit să fie mort. Pe data de 16 octombrie, soţia sa a fost chemată, dar Branks n-a dat niciun semn că ar recunoaşte-o, atunci când femeia a venit lângă patul său. Concluzia medicilor a fost foarte clară. Puternicul fulger îi afectase creierul; în cel mai fericit caz, acesta ar fi avut doar o amnezie, dar ei credeau că se află într-un stadiu de „legumă". Timp de mai bine de o lună, Peter Branks şi-a revenit, încetul cu încetul, la viaţă. Dar, cea mai mare surpriză încă nu apăruse.

După câteva zile de la ieşirea din comă, medicii au observat că, pe corpul lui Branks, apar primele fire de păr. Peste câteva zile, au observat că dinţii, pe care şi-i pierduse în întregime atunci când fusese fulgerat, începuseră să-i crească din nou, exact ca unui copil, dar mult mai rapid. Procesul de refacere părea extrem de alert, iar cauzele lui nu puteau fi explicate. Peste două săptămâni, atunci când Branks a început să articuleze primele cuvinte, şi-au dat seama că suferise o totală pierdere a memoriei. Primele lui cuvinte au fost „Unde dracu' mă aflu?", iar, când medicii i-au explicat ce este cu el, a bufnit în râs şi a spus că ar avea chef să joace o partidă de golf.

Cel mai ciudat lucru este că, după creşterea părului şi revenirea completă, Peter Branks arăta ca un om de aproximativ 25–30 de ani, care nu avea nicio legătură, ca aspect, cu imaginea lui Peter Branks de la aceeaşi vârstă. Cu timpul, medicii, ajutaţi de psihologi şi psihiatri, au reuşit să-i explice lui Branks ce i se întâmplase şi să-l facă pe acesta să-şi recapete, cât de cât, memoria. Pe data de 7 noiembrie 1926, Peter Branks părăsea spitalul Los Angeles, condus de soţia lui. Oricine i-ar fi văzut atunci, şi nu le-ar fi cunoscut povestea, ar fi crezut că bătrâna îşi conducea fiul spre casă.

Deşi după această întâmplare Peter Branks a fost subiectul multor anchete şi analize medicale, nu s-au putut elucida, nici până astăzi, cauza şi mai ales efectul acestei inexplicabile întâmplări. Noul său corp era foarte sănătos, dar Peter Branks s-a stins din viaţă la doar patru ani după moartea soţiei sale, în anul 1940, atunci când el ar fi trebuit să aibă 78 de ani. Odată cu moartea lui, s-a mai încheiat un capitol rămas neelucidat al fenomenelor paranormale.

16.8. Efectele morţii aparente asupra vieţii

Este interesant felul în care s-au schimbat vieţile celor care au suferit de moarte aparentă sau, altfel spus, de moarte clinică. Este drept că pentru motive temeinice care, de fapt, reflectă răutatea societăţii, nimeni nu s-a apucat să

predice despre existența de zi cu zi şi felul cum ea trebuie schimbată pentru a dobândi absolutul.

Efectele pe care experiențele acestora le-au avut asupra vieții lor par să fi luat forme mai subtile, mai tăcute. Mulți au declarat că simțiseră că viața lor s-a conturat şi s-a adâncit prin experiența avută şi că, datorită acesteia, au devenit mai gânditori şi mai interesați de probleme filosofice esențiale, devenind mult mai toleranți față de semenii lor, ba chiar încercând să-i ajute pe aceştia, îndrumându-i către fapte mai bune, plăcute lui Dumnezeu.

ι **„După ce mi s-a întâmplat… voiam să ştiu mai multe".** Franck Lucki – 29 de ani, din California, SUA – a avut experiența unei morți clinice anul trecut, în luna martie; în urma acesteia, deşi era matematician, s-a schimbat total, găsind vocație pentru teologie.

„În acest timp – înainte de experiență – am crescut şi m-am format într-un oraş mic, cu oameni foarte limitați intelectual, oameni cu care oricum eram asociat. Nu erai nimic dacă nu aparțineai acestei fraternități. Am crezut că ştiu totul, când am devenit matematician, eram mândria comunității. Credeam că nu mai am nevoie de nimic, eram prea plin de mine.

Dar, după ce mi s-a întâmplat aceasta, voiam să ştiu mai mult. În acel timp, totuşi, nu vedeam că ar fi existat vreo persoană care ar fi ştiut ceva despre acest fel de experiență, pentru că nu ieşisem niciodată din mica lume în care eram. Tot ce ştiam era faptul că mă simțeam ca şi cum aş fi devenit matur peste noapte, după întâmplare, că mi se deschisese o lume nouă, despre care nu ştiam că ar fi putut exista.

Apoi, m-am gândit că „sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le aflu şi să le spun şi altora", astfel încât mi-am dat seama că doream să studiez teologia. Începând să frecventez cursurile Facultății de Teologie, pe care, de altfel, le-am şi terminat, toate într-un an, mi-am dat seama care ar fi problema pe care ar trebui să şi-o pună fiecare om. «Care este limita umanului şi a minții? De ce ne naştem?» Vă spun eu – «ca să-l căutam pe Dumnezeu şi să ajungem la El»".

ι **„Poți simți nevoile din viața altor indivizi."** Un alt exemplu în acest sens este cazul Carolinei Le Bon, o femeie de 40 de ani din Quebec, a cărei meserie a fost, până la întâmplarea care i-a schimbat viața, gardiană la o închisoare de femei din Canada.

„Până să am ciudata experiență a morții aparente, eram un om foarte dur. Din cauza meseriei, devenisem ca o fiară, nu înțelegeam drama nimănui, îi consideram pe toți cei care comiteau infracțiuni nişte criminali care aveau o soartă prea dulce.

Un lucru cred că l-am obținut datorită experienței mele cu moartea: acela că pot simți nevoile din viața altor indivizi. După această schimbare, a trebuit să-mi schimb meseria, pentru că începusem să-i înțeleg pe toți, iar dramele lor

mă făceau mai bună, mai blândă, deci nu puteam fi un bun gardian, nu mai eram o femeie dură. Acum lucrez la o societate de binefacere. Adesea, de pildă, când am fost cu oameni în liftul din clădirea unde mi-e biroul, mi se părea că puteam să le citesc pe față și că puteam spune dacă au nevoie de ajutor, inclusiv de ce fel de ajutor aveau nevoie.

De multe ori, am vorbit cu astfel de oameni și apoi i-am condus în biroul meu, spre a-i sfătui. Îmi place să ajut lumea."

ι **Un fost violator ajută acum femei agresate sexual.** Poate cel mai interesant caz de schimbare a personalității individului și, în același timp, o dovadă vie a faptului că niciodată nu este prea târziu pentru un om care vrea să se schimbe, este cazul lui Tony Lee Jordan, un fost violator recidivist, care, în urma unei revelații avute în stadiul de moarte aparentă, și-a schimbat viața cu 180 de grade.

„Tocmai ispășeam o pedeapsă de câțiva ani, într-o închisoare din statul New York, pentru viol. Nu era prima dată, eram recidivist. Într-o zi, am avut fericirea să mă întâlnesc cu fenomenul morții aparente, care mi-a schimbat total viața și modul de a gândi.

Atunci mi-am dat seama ce gunoi uman fusesem și că singura soluție pentru un om este să fie bun și să-i ajute pe alții. După revelația avută atunci, aș putea spune că m-am născut din nou. Am devenit cu totul o altă ființă. După ce am ieșit din pușcărie cu niște referințe excelente, de care s-au mirat până și cei ce le-au scris, m-am hotărât să studiez psihologia pentru a ajuta ființele cărora le făcusem rău – femeile. După ce am absolvit facultatea cu rezultate mai mult decât satisfăcătoare, mi-am deschis un cabinet și am devenit psihoterapeut.

La început, nu prea aveam clientelă, deoarece lumea îmi spune «psihologul violator». Cu timpul, însă, pentru că devenisem om în adevăratul sens al cuvântului, am devenit vestit, iar astăzi îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a schimbat în așa fel, încât fac mult bine în jurul meu."

16.9. Învieri la spital

ι În orășelul Port Elizabeth din Africa de Sud, cadrele medicale de la spitalul local au tras o spaimă îngrozitoare atunci când o bătrânică, declarată moartă de câteva ore și dusă la morga de la subsol, s-a ridicat în capul oaselor, cerând ajutor.

Din nefericire pentru femeie, Maria Botca, după ce timp de nouă ore s-a luptat cu moartea, organismul ei a cedat, ea murind cu adevărat de data aceasta.

„Se pare că era într-o comă foarte profundă, deși părea moartă", declară unul dintre medicii spitalului. Inima femeii se oprise din activitate de trei ore, iar pentru cei doi brancardieri din subsol, aflați lângă moartă, a fost îngrozitor să o vadă ridicându-se în capul oaselor și cerând ajutor.

Bătrânica a apucat să mai vorbească rudelor sale, chemate imediat la spital de către personalul sanitar, moment în care ea şi-a semnat şi testamentul în favoarea unicului fiu.

ι Un tânăr american, în vârstă de 21 de ani, a renăscut, la Washington, după zece zile de comă profundă. El a scăpat cu viață, după ce medicii, care nu mai sperau într-un miracol, au deconectat aparatele de asistență medicală. John Martin a intrat în comă, după ce a suferit un grav accident de circulație, creierul lui fiind supus la două intervenții chirurgicale, a doua zi după catastrofă. Considerând că tânărul nu mai are nicio şansă de a supraviețui, doctorii spitalului din Greenbrae, California, au anunțat-o pe mama lui că nu mai este nimic de făcut. La câteva ore după deconectarea aparatelor de asistență care-l mai țineau în viață, John Martin a strâns mâna mamei sale, care se afla la căpătâiul lui, şi i-a spus „Te iubesc!“

ι Ofițerul de poliție Don Mauldin se afla în salonul de terapie intensivă, când medicii au constatat că niciun aparat conectat nu-l mai putea menține în viață. Trupul ciuruit de gloanțe a fost deconctat de la instalația de ventilare pulmonară, monitorizarea agoniei sale luând sfârşit la ora 22.00, oră precizată în protocolul medical. În consecință, a fost declarat „decedat“.

Aflată într-o altă zonă a oraşului (Pureche–Atlanta, SUA), Maggie, soția acestuia, a avut o presimțire... „Am avut un şoc aproape fizic... L-am văzut pe Don prăbuşindu-se într-o prăpastie, al dracului de adâncă, iar el, în cădere, zâmbea, lepădându-se de toate acele fire care-l ținuseră în viață... După o cădere de câteva secunde, Don a rămas suspendat în aer, uitându-se, parcă cu reproş, la mine... Încerca să-mi spună ceva... N-am mai aşteptat să descifrez mesajul. M-am aruncat în maşină şi m-am îndreptat cu toată viteza spre spital. Aici mi s-a spus că a fost deconectat, înregistrându-se decesul. Am cerut, disperată, să fie reconectat la automatele acelea, pentru a i se conserva funcțiile vitale. Incredibil, după mai puțin de cinci minute, Don şi-a revenit din agonie... Au urmat alte 10 zile de comă profundă, crize din care ieşea sau intra cu o frecvență regulată; în cea de-a 11-a zi, Don şi-a revenit complet... “

ι La începutul anului 1995, Mariana Neamțu, 27 ani, din Baia Mare, a trăit o întâmplare care o va marca tot restul vieții. Fiind în vizită la rudele ei din Satu Mare, i s-a făcut rău şi a fost transportată la spital, în stare critică. Aici, cadrele medicale au informat rudele că tânăra decedase şi că nu mai era nimic de făcut. Ulterior, moarta a înviat...

Totul a început atunci când rudele au sesizat absența Marianei Neamțu. Dispăruse cu aproape o jumătate de oră înainte, motivând că nu se simte prea bine. A fost găsită în baie. Era întinsă pe jos, iar pe chip avea o paloare cadaverică. Pulsul abia i se simțea. A fost urcată într-o maşină şi transportată de urgență la Spitalul Județean Satu Mare, secția urgență. Medicul de gardă i-a

efectuat tinerei un prim control de specialitate la secțiile Chirurgie şi Interne. Aici, Mariana Neamțu a fost consultată superficial de asistenta de serviciu. După câteva ezitări, aceasta s-a încordat brusc şi a declarat cu glas răspicat: „Îmi pare rău, dar tânăra pe care ați adus-o în stare critică a decedat...“ Rudele şi tatăl Marianei Neamțu au crezut că nu aud bine. Asistenta a confirmat diagnosticul. De acum înainte era doar treaba brancardierilor care urmau s-o transporte la morga spitalului.

Cu puțin timp înainte de sosirea acestora, s-a petrecut un fapt miraculos. „Moarta“ a început să dea semne de viață... Rudele Marianei Neamțu şi-au revenit din consternarea în care căzuseră şi au început să alerge după ajutor. Datorită intervenției medicului de gardă, tânăra şi-a revenit şi, peste câteva ore, arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În urma sesizărilor rudelor „pacientei“, asistenta care-i pusese Marianei Neamțu diagnosticul „decedat“ a fost suspendată din funcție. După spaima cumplită de atunci, cei din familia Neamțu se întreabă şi acum ce s-ar fi întâmplat dacă tânăra nu şi-ar fi revenit decât la morgă?!

ι În oraşul Gura Humorului, în cartierul Voroneț, nu departe de celebra mănăstire cu acelaşi nume, locuieşte Catia Lăcrămioara Oniceag, o femeie care, la doar 35 de ani, a trăit, deja, o viață desprinsă parcă din filmele SF. Secvențe care scot în evidență puterea de luptă a unui om care, în doar doi ani, a văzut cum greutatea corpului i se dublează, fără să poată face nimic. O soluție extremă şi foarte riscantă a readus-o pe Catia în rândul lumii. Nu înainte însă de a trece, pentru puțin timp, şi pe tărâmurile veşnice, în urma unei morți clinice.

Viața liniştită a Catiei Oniceag s-a învolburat în 1990, an în care a început să se îngraşe văzând cu ochii. De la mai puțin de 60 kg ajunsese, în 1992, la 132 kg. Asta deşi avea o înălțime de 1,60 metri. „Țineam regim; erau zile în care nu mâncam nimic şi tot mă îngrăşam. Într-o singură lună, m-am îngrăşat 28 de kilograme“, ne-a povestit Catia Oniceag. Dimensiunile la care ajunsese erau impresionante şi îi creau greutăți. Catia îşi aduce aminte: „Pe uşi mai mici ca lățime nu puteam intra, iar pe celelalte intram aşa, într-o parte. O dată, am fost la medicul stomatolog şi nu m-am mai putut ridica de pe scaun. Aveam probleme mari, dar soțul m-a susținut foarte mult. Niciodată nu-mi spunea că-s grasă. Eu îi spuneam că nu mănânc pentru că sunt grasă, dar el îmi spunea să mănânc, ca să nu mă îmbolnăvesc“. Bineînțeles că dimensiunile la care ajunsese o făceau pe Catia să nu aibă curajul să iasă din casă. A încercat tot felul de regimuri de slăbire, dar fără niciun efect. S-a internat chiar în spital. „Am stat internată 13 zile şi nu am mâncat nimic. M-au hrănit doar cu ceai neîndulcit. În 13 zile, am slăbit doar 200 de grame“, îşi aminteşte Catia. Situația devenea disperată. La începutul anului 1992, s-a deplasat la Spitalul de Urgență din Bucureşti: „Când m-am dus la profesorul Şuteu, Dumnezeu să-l ierte, căci între timp a murit, mi-a spus că am obezitate morbidă.

Mi-a mai dat trei luni de viață. Singura salvare era o operație extrem de dificilă. Profesorul, care avea 84 de ani, nu a vrut, inițial, să mă opereze. Am insistat pentru că știam că, în caz contrar, nu mai aveam prea mult de trăit. În cele din urmă, profesorul a acceptat. Am semnat că îmi asum toată răspunderea pentru operație."

Operația a constat în tăierea a 25 cm din colon și a durat circa șapte ore. „După operație, am intrat în moarte clinică. Îi vedeam pe toți, îi auzeam, dar nu puteam vorbi, nu puteam să mă mișc sau să fac vreun semn. Îi auzeam pe medici cum vorbeau. Unii spuneau să mă ducă la morgă pentru că aveam unghiile vinete, alții spuneau să mai încerce cu cortizon; îi vedeam pe toți; o vedeam și pe sora mea, care era lângă mine, dar nu puteam să le spun că trăiesc. Țin minte că, la un moment dat, a venit anestezistul, Gabi parcă îl chema, care a spus că mai este o singură soluție. Nu mai știu ce a zis și ce a făcut dar, după puțin timp, mi-am revenit. Toate acestea sunt trecute în fișa de la Spitalul de Urgență", își aminteşte Catia. În urma operației, ea a slăbit două kilograme, de la 132 la 130 kg. A urmat apoi un an de regim extrem de strict. Fără mâncare prăjită, fără sare, fără carne de porc, doar cu o felie de pâine prăjită pe zi. Și, obligatoriu, șapte litri de ceai. Orice abatere de la acest regim ar fi putut readuce boala care, de această dată, ar fi fost fatală. „Am slăbit cam 2–3 kg pe săptămână, dar nu mi s-a încrețit pielea, nu au rămas semne de acest gen". Încet, încet, Catia a început să „piardă" kilogramele. La sfârşitul perioadei de regim, ajunsese la greutatea sa inițială: 60 de kg. După cei trei ani de chin, nici următoarea perioadă nu a fost prea ușoară. Dar, din fericire, din cu totul alte motive: „După ce mi-am revenit și am slăbit, mă întâlneam cu oameni prin oraș, care îmi spuneau că mă cunosc de undeva, dar nu-și aduc aminte de unde. La început, stăteam și le povesteam, câte o jumătate de oră, le spuneam cine sunt și cum de sunt așa de slabă. Apoi, îmi era greu să mai povestesc fiecăruia, să stau să explic câte o jumătate de oră. Și atunci, când mă mai întâlneam cu cineva care zicea că mă cunoaşte de undeva, îi spuneam că se înșală. Mă săturasem să tot povestesc."

Catia Oniceag duce acum o viață perfect normală. Nu mai ține regim, nu are interdicții la mâncare și munceşte, de dimineața până seara, la afacerea pe care a demarat-o împreună cu soțul ei. La trei ani după operație, așa cum i-a recomandat și doctorul, a născut un copil, o fetiță, Alexandra, care-i luminează viața. De anii 1990–1993 Catia nu vrea să-și mai amintească: „Nu prea am făcut fotografii în acea vreme, iar puținele poze pe care le-am făcut le-am rupt sau le-am aruncat". A rămas doar povestea unei lupte pentru supraviețuire.

16.10. Învieri la înmormântare

ι Întâmplarea petrecută în localitatea Guastallia, în provincia Reggio Emilia – Italia, seamănă perfect cu o secvență dintr-un film de groază.

Carlo Rubens, un bătrân în vârstă de 78 de ani, a fost externat din spitalul

din oraş, întrucât medicii au opinat că nu mai are mult de trăit şi este cazul să fie trimis acasă.

După câteva zile, Rubens, în opinia celor din casă, decedase (nu mai dădea niciun semn de viaţă, era rigid). Rudele şi prietenii au luat măsurile cuvenite pentru înmormântare: l-au plâns, au aprins lumânări, au îmbrăcat haine de doliu. Spre seară, a urmat o scenă, pe care cei prezenţi nu o vor uita niciodată: giulgiul care acoperea „cadavrul“ lui Rubens a început să se mişte şi, spre surprinderea tuturor, el dat semne de viaţă.

Transportat la spital, medicii au susţinut că nu este vorba de niciun miracol, ci, pur şi simplu, de un... echivoc.

Când a fost externat, Rubens se afla într-o stare gravă, încât era (după părerea lor) o chestiune de câteva ore până la deces. Cei de acasă au fost convinşi că li se comunicase că a decedat şi au acţionat în acest spirit. De aici şi confuzia iscată.

ι Pregătirile pentru înmormântarea unei bătrâne de 85 de ani din Cipru au fost date peste cap tocmai de „moartă“. Evdokia Petrou fusese declarată moartă într-un cămin de bătrâni din Nicosia. Înainte de a fi depusă într-un sicriu, unul dintre participanţii la funeralii a observat că bătrâna dă semne de viaţă. Aceasta a fost dusă de urgenţă la spital, unde şi-a revenit.

ι Michel Delephine, din localitatea Dour, Belgia, fusese declarat mort de patru medici diferiţi în decursul unei singure zile; niciunul dintre aceştia nu putuse constata la el cea mai mică manifestare de viaţă. Ceea ce nu l-a împiedicat pe bărbat să revină în lumea celor vii după... 29 de ore de la ieşirea dintr-o stare de comă, vecină cu moartea clinică.

Azi, Michel este însurat, lucrează şi se bucură de fiecare nouă zi. Îşi aminteşte de „moartea“ şi de învierea lui, spunând tuturor că revenirea la viaţă nu o datorează medicilor, ci unui antreprenor de pompe funebre. Acesta din urmă, fiind solicitat de soţii Delephine în vederea înhumării fiului lor, a constatat că exista o foarte slabă manifestare de viaţă în trupul celui „decedat“. El a insistat în faţa părinţilor lui Delephine, spunându-le: „L-am simţit respirând. Foarte slab, e drept, dar vă garantez că fiul dumneavoastră n-a murit!“ În consecinţă, deşi medicii semnaseră deja actele de deces, antreprenorul s-a încăpăţânat în faţa acestora şi n-a vrut să transporte „cadavrul“.

Într-o după-amiază, Michel Delephine s-a întors de la atelierul său de coafură, situat în centrul oraşului. Cum a trecut pragul casei, a început să se simtă rău, apoi a leşinat, căzând pe podea. A fost descoperit abia peste câteva ore, aparent lipsit de viaţă, de părinţii săi, Andres şi Camile Delephine. Chemat de urgenţă, medicul familiei a încercat în zadar să-l reanimeze. Camile Delephine îşi aminteşte cu emoţie de momentele teribile prin care a trecut întreaga familie: „Când dr. Preslin ne-a spus: «Regret, nu mai este nimic de făcut. Fiul dumneavoastră a murit!», am crezut că leşin. După constatarea

făcută de medicul familiei, l-am chemat pe Burbien ca să se ocupe de înmormântare. Acesta a ridicat trupul, dar s-a oprit deodată, spunând: «Oameni buni, jur că am simțit o bătaie a inimii în pieptul fiului dumneavoastră! Am impresia că respiră...».“ Nevenindu-le să-şi creadă urechilor, familia a chemat un alt medic, care n-a făcut altceva decât să constate, pentru a doua oară, decesul lui Michel. Au trecut câteva clipe de la plecarea doctorului şi pieptul bărbatului s-a mişcat din nou, potrivit părerii antreprenorului de pompe funebre. Medicul a revenit în casa familiei Delephine, dar concluzia sa a fost aceeaşi: bărbatul era mort. Burbien, încăpățânat din cale-afară, o ținea morțiș: „Michel respiră, iar eu, cu meseria mea, ştiu mai bine ca oricine să deosebesc un om viu de unul mort!“ Familia a făcut apel la un medic de la spitalul de urgență. Şi acesta i-a făcut masaj cardiac celui rămas înțepenit, încercând totul pentru a-l reanima, însă, din păcate, fără nicio urmare! În consecință, „mortul viu“ a fost expediat la spital, unde urmau să fie efectuate examene speciale. Acolo, întreg personalul a ajuns la concluzia clară că Michel Delephine era, într-adevăr, mort. Cu toate acestea, a fost ținut sub observație un anumit timp, fiind controlat cu o aparatură specială. Pe la ora 22.30, un medic a venit să vadă care era situația. Nu mai exista nici urmă de îndoială, în opinia sa – Michel murise.

Minunea a avut loc a doua zi de dimineață, când a fost detectată o uşoară bătaie a inimii în trupul pacientului. Tatăl lui Michel sosi la spital în jurul orei 9, dorind să-şi vadă fiul pentru ultima oară. Când acesta din urmă deschise ochii, ambii părinți se aflau la căpătâiul lui. Dând uşor din cap, Michel le dădu să înțeleagă că auzea ceea ce se discuta, însă nu putea vorbi. Peste alte 48 de ore, „mortul“ se ținea pe picioare; mergea încet şi începuse să vorbească, şoptind că îi era foame. După trei săptămâni de testări complete, Delephine se întorcea acasă.

Dr. Jacques Pirlet, primul medic care-l examinase la clinică, susține următoarele: „Prăbuşindu-se, leşinat pe dalele reci de marmură, lui Michel i-a scăzut temperatura. De fapt, prezenta toate simptomele unei crize grave de hipotermie, urmată de o stare de comă, în care toate funcțiile vitale ale organismului încetează. Acestea şi-au reluat activitatea, în chip miraculos, când temperatura corpului a revenit la normal. Un alt miracol: Michel n-a suferit nici cea mai mică lezare a creierului.“ După ce s-a înzdrăvenit, pacientul a relatat următoarele: „Am fost aproape mort, dar, din fericire, am avut şi un «bilet de întoarcere». M-am născut din nou. Dumnezeu mi-a dăruit a doua şansă şi am intenția să-mi trăiesc viața din plin!“

Nu trecu prea mult timp de la această teribilă întâmplare, şi iată că Michel Delephine se însura cu iubita lui, Danielle, invitat de onoare la nuntă fiind nimeni altul decât Lorel Burbien, omul care, deşi nu era medic, îl salvase de la moarte pe fericitul mire. Iată ce a declarat şi mai fericitul socru mare: „În loc de înmormântare, am avut parte de cea mai mare bucurie a vieții mele: să asist la nunta fiului meu cu Danielle. Nici măcar medicii nu pot explica acel miracol. Oricum, pe mine mă interesează doar faptul că fiul meu a revenit din morți...“

ı Un bărbat declarat mort şi-a surprins rudele şi pe medicii din Lucknow, recăpătându-şi cunoştinţa cu puţină vreme înainte de incinerarea sa. Sukhlal Gautam, în vârstă de 55 de ani, spitalizat pentru tuberculoză în ajunul Anului Nou, a fost declarat decedat 14 zile mai târziu şi dus la morgă, unde a petrecut în total opt ore, înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa. În acel moment, erau gata toate pregătirile pentru ceremonia de incinerare.

ı În localitatea Vestem, din judeţul Sibiu, sătenii se pregăteau să-l conducă pe ultimul drum pe Ion Lupu, de 55 de ani. Murise în urmă cu vreo cinci zile, iar, pe la ora 16.00, urma să fie dus la groapă. Era lume multă, cu ochii cerniţi de durere. Popa venise să facă slujbă când unul dintre participanţii la ceremonial, care tocmai îşi lua adio de la ruda sa, atingându-i mâna, a constatat că defunctul are puls. Lumea s-a fâstâcit şi a sărit ca arsă. Medicii Salvării sosiţi în mare viteză au constatat că Ion Lupu trecuse cu adevărat în lumea celor vii.

ı Cu câteva decenii în urmă, în oraşul patriarhal Mihăşi de Tg. Mureş, făcea furori, adică se fandosea de adulată ce era, Ilonka Iacob, romăncă neaoşă. Frumoasa a frânt inima multor flăcăi, până când s-a hotărât să se mărite. Dar, după primii doi copii, Ilonka a început să pună grăsime pe ea. Gena era de vină; şi mă-sa şi bună-sa atinseseră suta de kilograme. Ea s-a stabilit la 130 de kilograme, o greutate bună de *Cartea Recordurilor*.

Odată cu scurgerea vremii şi înaintarea în vârstă, au început necazurile cu sănătatea. Astăzi, la 83 de ani, este un recordman în felul său. Dacă despre pisici se spune că ar avea nouă vieţi, Ilonka are, de bună seamă, 99 de vieţi. În palmaresul său figurează 18 infarcte, două comoţii cerebrale, urmate de tot atâtea paralizii parţiale. De două ori a fost declarată moartă cu acte în regulă. O performanţă greu de atins, chiar pe plan mondial.

În ultimii douăzeci de ani, bătrâna Ilonka a avut aproape în fiecare an câte un atac de cord. După prima criză cardiacă, medicii i-au întocmit certificat de deces. Ea a hotărât să-şi râdă de cei care i-au constatat moartea şi să trăiască mai departe. „M-au declarat moartă, a relatat octogenara, şi când au adus coşciugul să mă bage în el, o rudă apropiată a strigat cu jale mare: «I-au adus copârşeul». Spre marea surprindere a celor prezenţi, am sărit la timp afară din sicriu. Nu le venea să creadă ochilor. Am încins o petrecere pe cinste cu sarmalele şi friptura pregătite pentru parastasul meu. Cei de la Sfatul Popular au anulat certificatul de deces. Au venit toţi funcţionarii să vadă minunea. În ziua aia, au avut închis pentru «deratizare». Au povestit un an despre cadavrul-viu al coanei Ilonka.“ În ’89, după un alt infarct, nedând niciun semn de viaţa, deşi de data asta fusese cercetată cu toată atenţia şi cu exigenţă sporită, ştiindu-se cât de şugubeaţă este bătrâna, Ilonka a fost din nou declarată moartă. Din nou au făcut pregătirile de înmormântare: coşciug, slujbă, lumânări, s-au citit stâlpii, praznicul pentru parastas. Şi iarăşi s-a întocmit certificat de deces. Dar, s-a comis o a doua mare gafă, pentru că imprevizibila Ilonka nu

era încă pregătită să moară, aşa cum credeau rudele, oficialităţile şi vecinii ei. S-a trezit după o zi şi jumătate. A urmat scandalul de rigoare, pentru că prea se repeta o greşeală grosolană, după care Ilonka a chefuit din nou cu rudele şi vecinii.

„Dacă era să mă iau după doctori şi medicina lor, puteam să fiu îngropată de vie. Dar nu mă grăbesc, pentru că nu cred în reîncarnare şi nu mă interesează ce se petrece în viaţa de apoi. Sunt dispusă să mai aştept câţiva ani, câţi o vrea Domnul. Urâta cu coasa poate, din partea mea, să bată alte meleaguri, nu doresc să-i văd faţa hidoasă.“ Unul dintre doctorii care au tratat-o pe Ilonka a declarat că „este un miracol ceea ce s-a întâmplat cu bătrâna; să fie moartă clinic de două ori, nu avea puls, bătăile inimii încetaseră, era rece şi înţepenită“. Numai că Ilonka Iacob, frumoasa de acum 60 de ani, este o bătrână ţeapănă şi încăpăţânată. După spusele doctorilor, nimeni nu supravieţuieşte mai mult de trei-patru infarcte. Ilonka a avut crizele una după alta, dar le-a lichidat pe toate. Oricine în locul său ar fi murit cu mulţi ani în urmă. Cazul său este extraordinar. Mai ales că după atâtea accidente, Ilonka, deşi nu mai cântăreşte decât 85 de kilograme, continuă să mănânce slana cea de toate zilele şi să bea câte un păhărel de palincă, binecuvântată de Dumnezeu. Un adevărat fenomen al naturii, Ilonka Iacob din Mihăşi de Tg. Mureş.

ı Cele petrecute cu Ilie Dobre, din Filiaşi, judeţul Dolj, şi cu familia lui, în urmă cu 11 ani, depăşeşte orice altă experienţă cunoscută de moarte clinică. Tocmai de aceea, întâmplarea a fost catalogată ca fiind o „minune dumnezeiască“, mai ales că ea a fost însoţită de viziuni şi revelaţii extraordinare pentru Ilie Dobre şi pentru cei care l-au ascultat povestind.

Ilie Dobre a murit de ciroză hepatică în data de 20 ianuarie 1992. L-au plâns copiii şi rudele. L-au plâns vecinii. Apartamentul lor de două camere devenise neîncăpător. Toţi au trecut, pe rând, pe la căpătâiul mortului, cu flori şi lumânări, pentru a-i aduce ultimul omagiu. Ilie era îmbrăcat în costumul lui nou, de moarte. L-a tămâiat popa şi toţi se pregăteau să plece spre cimitir, unde Ilie trebuia să-şi găsească odihna veşnică. Era în data de 27 ianuarie; trecuseră şapte zile de când murise, dar Ilie nu fusese îngropat încă, nevasta fiind cea care a insistat să mai aştepte cu îngropăciunea pentru că, spune ea, „mai simţea, încă, un licăr de viaţă în el...“ Şi, dintr-odată, mortul s-a ridicat din coşciug şi a tras aer în piept. Ce panică şi ce accidente s-au produs atunci, aflăm din relatările ulterioare.

Când murise, Ilie avea 39 de ani. Ştia că are ciroză hepatică. Îi spuseseră medicii că nu mai are mult de trăit şi-l trimiseseră acasă să-şi pregătească cele necesare pentru înmormântare. Pe 20 ianuarie, a pus mâinile pe piept şi dus a fost! Ilie era ţeapăn şi cuminte, ca un mort cumsecade. Nu l-au întors din drum nici ţipetele soţiei, copiilor, prietenilor. Soţia lui îşi aminteşte: „A stat mort o săptămână. Îl primenisem, îl îmbrăcasem cu hainele de moarte, de la costum până la şosete. Aveam totul pregătit pentru înmormântare şi batistele,

şi prosoapele, şi cele trebuincioase pentru pomana de după. Dar de îngropat nu l-am îngropat. Parcă nu mă înduram şi parcă mai simţeam, încă, un licăr de viaţă în el. Fie că mi s-a părut că îi aud inima bătând, fie că doar mi-am dorit să o aud... De aceea, am tot amânat momentul în care trebuia să-l cobor în groapă pe Ilie. Rudele sunt cele care m-au convins, în cele din urmă, să-l îngrop, pentru că nu se cade să-i chinuiesc sufletul, şi lui, şi copiilor, care-l jeleau de o săptămână. Mai ales că Marius, băiatul cel mare, care avea, pe atunci, numai nouă ani, nu se dezlipise de la căpătâiul tatălui lui. Celălalt fiu, Ionuţ, avea şapte ani, iar fetiţa, Iuliana, avea numai cinci ani".

Marius povesteşte: „Am fost să-l văd după ce murise. Îmi fusese prieten bun. Am văzut cu ochii mei că era mort de-a binelea! În ziua când trebuia să fie îngropat, am fost plecat, n-am ajuns la ei, dar despre ce s-a întâmplat mi-au povestit alţii, care au fost acolo. A fost ca în filmele de groază!... Erau amândouă camerele ticsite de lume. Veniseră rudele de la ţară, prietenii, vecinii din bloc... Şi, dintr-odată, mortul s-a ridicat! A tras aer în piept, şuierând, şi a rămas aşa, în fund, uitându-se prin cameră, de jur împrejur, cu ochii căscaţi... Credeţi că a mai stat cineva să se uite la el?!... Fugea lumea pe scări în jos de ziceai că e cutremur!... Se împingeau unii pe alţii, copiii ţipau, popa şi-a pierdut patrafirul..."

Isteria generală a durat câteva minute. O întâmplare tragică, însă, i-a pus capăt. Marius, fiul de nouă ani al lui Ilie Dobre, aflat la capul tatălui atunci când acesta s-a ridicat, a fost atât de şocat încât a sărit de la etajul l. A supravieţuit, dar, în urma căzăturii, piciorul i s-a dislocat din şold, rămânând cu handicap pentru tot restul vieţii. Şi asta nu e tot. Unul dintre martorii la „învierea" lui Ilie Dobre s-a grăbit să-i dea vestea tatălui acestuia. Inima bătrânului nu a rezistat unei asemenea emoţii şi a cedat, acesta murind pe loc şi devenind, astfel, „beneficiarul" locului de veci şi al pregătirilor care se făcuseră pentru fiul său.

„Eram lângă tata, pe pat, când s-a întâmplat. Aveam nouă ani, dar îmi amintesc foarte bine totul. Plângeam, ştiam că era mort, aşa îmi zisese toată lumea. Şi, deodată, s-a ridicat... Încet, până a ajuns în capul oaselor. Am crezut că mor!... Am luat-o la fugă, îngrozit. Nici nu ştiam pe unde merg. Toată lumea parcă înnebunise şi alerga pe scări. N-aveam loc să trec şi, pentru că îmi era o frică grozavă, am sărit, printre scări, un etaj... Am căzut pe casa scării, pe ciment, şi mi s-a dislocat piciorul din şold... După aceea, deşi mă gândeam că trebuia să fiu fericit că tata n-a murit, îmi era frică. Nu puteam să stau lângă el. Ştiu că m-a lăsat mama, după câteva zile de la înviere, acasă, cu fraţii mei, şi cu tata. Îmi era o frică de moarte, ştiindu-i în cealaltă cameră!... Şi acum, câteodată, mă înspăimântă. Nu ştiu de ce. Poate că, pentru el, s-a produs o minune de la Dumnezeu... Nu e nimeni vinovat pentru că m-am speriat aşa de tare şi că am sărit de la etaj. Pe cine să condamn? M-am ales cu handicapul de acum, pe care-l voi purta toată viaţa. Poate doar pe mine mă

pot condamna pentru accident. Acum, dacă ar fi să mai trec prin așa ceva, aș fugi mai încet pe scări... “ – spune Marius Dobre, zâmbind.

Acum, Ilie Dobre este mai viu ca oricând. Este plin de viață și putere de nici n-ai zice că, în urmă cu unsprezece ani, a fost mort timp de o săptămână. Și-a reluat activitățile și obiceiurile pe care le avusese înainte de „moarte!“: și-a reluat traseul între Filiași și casa părintească din comuna Fratoștița, săptămânal. Preocupările lui permanente sunt grădina și câmpul, plus ograda cu păsări. Deși nu poate oferi, încă, familiei, un sprijin material substanțial, se mulțumește să creadă că Dumnezeu, care i s-a arătat pe lumea cealaltă, va rămâne cu ei și îi va ocroti. Ce a pățit în urmă cu unsprezece ani nu se poate uita și, mai ales, viziunile pe care le-a avut în starea de moarte clinică în care s-a aflat timp de șapte zile. Viziunile sale, tălmăcite apoi de preoți, de medici, îi dau acum speranța că este nemuritor, că omul nu moare niciodată, ci se duce într-o lume mai bună, unde stă împreună cu Dumnezeu: „A fost o minune dumnezeiască ceea ce s-a petrecut cu mine! Eu am murit atunci. Am fost pe lumea cealaltă. Se făcea – nu voi uita niciodată – că am intrat într-un tunel, într-o negureață. Și mergeam, mergeam... Când s-a terminat tunelul, am ajuns într-o câmpie cu verdeață, cu iarbă frumoasă și flori. Și nu mai aveam 39 de ani. Eram copil, de vreo nouă-zece ani. Acolo, în câmpie, mai erau mulți oameni, numai bărbați, îmbrăcați în alb, aveau capetele goale și țineau în mână câte o traistă și un ciomag. Și căni albe, de marmură, cu buline roșii sau albastre. Mai încolo, era Iisus, l-am recunoscut imediat, am «știut» că e El.

Stătea în picioare, cu o carte mare, cu coperți negre și o cruce aurie, în mâini. L-am văzut cum a pus semn cu degetul la carte și le-a poruncit celorlalți să se adune în jurul meu și să se uite la mine. Apoi s-au așezat toți în cerc, pe câte un ștergar alb și au început să mănânce și să bea. Am vrut să iau și eu, dar îmi dădeau peste mână și-mi ziceau că nu mi-am dat de pomană, așa că nu am voie să mănânc... Apoi au plecat toți aceşti bărbați și au trecut o punte. M-am luat după ei dar, când să trec puntea, cineva m-a prins de umăr. Era Iisus. Mi-a zis că nu sunt eu cel care trebuie și că mi-a dat un dar, despre care trebuie să spun tuturor... Apoi am auzit cum mă tot striga cineva. Curând, mi-am dat seama că era nevastă-mea. Și m-am trezit...“

Mai surprins decât toți cei care au intrat în panică la învierea lui a fost chiar el, Ilie, pentru că nu înțelegea nimic din ce se întâmplă: „Auzeam în jurul meu bocete, strigăte, plânsete. Nu vedeam nimic, pentru că lumina din câmpie fusese atât de mare și de puternică, încât m-a orbit, pentru o vreme. Până la urmă m-am dumirit că jelania, bocetele erau pentru mine, care murisem, iar strigătele de groază de după înviere erau cauzate de spaima celor care au fost de față. Apoi, încet-încet, m-am acomodat cu situația. Am povestit în stânga și în dreapta experiența mea și, mai ales, ce-am văzut pe Lumea Cealaltă“. Am devenit eroul ziarelor și posturilor de televiziune pentru mai mult timp. Acum, viața mea a reintrat pe un făgaș normal, dar povestesc, în

continuare, celor care vor să asculte, despre învierea mea din morți, după șapte zile. Chiar le arăt pantofii, costumul de înmormântare, toate cele în care trebuia să fiu primenit pentru eternitate. Sunt tot ale mele, dar cred că vremea când va trebui să le îmbrac din nou, definitiv, nu este prea aproape. Doctorii mi-au spus acum că mai am de trăit destul, iar, înainte de moarte, mă trimiseseră acasă, că nu mai am nicio speranță... Cică aș putea fi nemuritor! – au zis unii... Oricum, după toate probabilitățile, prind suta. Și insist chiar să ating 109, ca să fie cifră rotundă...“ – spune „mortul-viu“ Ilie Dobre, din Filiași, ajuns la vârsta de 48 de ani.

Dintre celebritățile care l-au avut invitat în emisiuni de televiziune și care și-au dat cu părerea despre învierea sa din morți, poetul Adrian Păunescu și actrița Stela Popescu au fost de acord că Ilie Dobre a trăit o experiență paranormală, o minune dumnezeiască, de care puțini muritori au parte.

16.11. Învieri la morgă

ι Un norvegian declarat mort în urma unui atac de cord și-a revenit în morga spitalului din Stavanger, unde fusese depus corpul său. Victimă a unui stop cardiac, omul (vârsta și numele nu au fost date publicității) a fost transportat de o ambulanță la spitalul din Stavanger, unde un medic l-a declarat mort. Abia la morgă s-a văzut că acesta și-a venit în fire.

ι O femeie în vârstă de 39 de ani, din Massachusetts, declarată decedată de către medicii de la Salvare, s-a trezit în timp ce era transportată la morgă și era gata să moară cu adevărat, sufocată, pentru că fusese închisă într-un sac mortuar de plastic. Directorul de la Pompe Funebre recunoaște că a auzit „un zgomot ciudat“ venind din sac. „Zgomotul mi-a băgat frica în oase. Femeia trăia încă.“ El a deschis repede sacul, pentru a o lăsa pe presupusa decedată să respire, după care a transportat-o imediat la spital. Femeia a supraviețuit aventurii macabre, iar Ministerul Sănătății Publice Americane a decis deschiderea unei anchete pentru a determina vinovăția medicilor, care ar putea fi acuzați de incompetență.

ι Sally Conclyn l-a readus la viață pe prietenul ei mort, sărutându-l în semn de adio, când se afla la morgă. Medicii nu sunt în stare să dea o explicație logică învierii lui Michael Dupont, în vârstă de 22 de ani, și, după toate probabilitățile, nu vor putea niciodată să descifreze această taină a naturii. El a murit în timpul unei operații la rinichi. Corpul lui Dupont se afla la morga spitalului când prietena sa a pătruns acolo, pentru a-și lua adio, cam la 25 de minute după ce murise clinic. Dupont era bolnav de rinichi de la vârsta de 14 ani și tot timpul s-a aflat sub observația medicilor. Când a apărut donatorul, Dupont a fost internat în spital. Nimic nu prevestea că organismul său nu va rezista operației. Sally povestește: „Nu era nimeni la morgă. Eu m-am apropiat

de Michael, care era mort, şi l-am sărutat. I-am cuprins umerii şi am început să plâng. Am auzit un geamăt uşor. Apoi, am văzut cum deschide încet ochii". Transplantul de rinichi a constituit o reuşită deplină, bolnavul se simte bine şi nimeni n-ar putea să creadă că, timp de 20 de minute, Dupont a fost mort.

ı Şoferul William Smity şi-a pierdut aparent viaţa într-un accident rutier şi a fost transportat la morga spitalului din Johannesburg (Africa de Sud). El şi-a revenit din comă după trei zile, chiar în momentul în care medicul legist a început să-i deschidă abdomenul cu bisturiul.

Şocul accidentului şi pierderea masivă de sânge îl făcuseră pe William Smity să-şi piardă cunoştinţa. Pulsul şi respiraţia lui erau insesizabile, aşa că medicii l-au declarat mort şi au dispus transportarea sa la morga spitalului, unde a stat într-un sertar frigorific timp de trei zile.

În ziua de 18 februarie 1995, aşa-zisul cadavru a fost pus pe o masă din ciment, iar medicul legist şi-a pregătit bisturiul şi a început să-i cresteze abdomenul. În momentul acela, „mortul" a scos un răcnet cumplit, făcându-l pe doctor şi pe asistentul lui s-o ia la sănătoasa, înnebuniţi de frică.

„A fost un caz de moarte clinică. Dintr-o eroare regretabilă, era cât pe ce să comitem o crimă, ciopârţind un om viu!" a declarat, ulterior, medicul legist Nathan Willborough.

„Când m-am trezit, în jurul meu era întuneric şi foarte frig", a povestit William Smity. Nu-mi puteam aminti nimic şi nu înţelegeam unde mă aflu. Simţeam o durere cruntă în tot trupul şi nu puteam face nicio mişcare. Frigul mă paraliza! Deodată, am auzit un huruit şi s-a făcut lumină. Auzeam voci care spuneau cum mă vor tăia! Atunci am înţeles unde mă aflam, dar nu puteam schiţa niciun gest! Când doctorul a început să mă taie, o durere ascuţită s-a adăugat la celelalte. Mi-am adunat toate forţele şi am răcnit cu o voce care mi s-a părut că nu era a mea, ci a unui animal în agonie!"

William Smity a stat internat timp de 13 luni şi a fost supus la nouă intervenţii chirurgicale. În prezent, el şi-a reluat activitatea profesională.

ı „Am trăit o experienţă incredibilă pe care nu voi obosi niciodată să o povestesc, chiar de-ar fi să trăiesc o sută de ani. Mai întâi am murit, în urma unei comoţii cerebrale, apoi, cinci ore mai târziu, în timp ce soţia, fiicele mele şi părinţii îmi organizau funeraliile, am înviat. Da, da, m-am întors din nou la viaţă pentru că, de fapt, nu murisem. Fusesem în comă. Când am deschis ochii, nu ştiam unde mă aflu şi ce se întâmplase. Ai mei, când au văzut că mă ridic din sicriu, au leşinat de frică. Iar cine n-a leşinat, a luat-o la fugă. «Întoarceţi-vă», am început eu să strig, «nu mă lăsaţi singur acum când am nevoie de voi, am înviat, nu vedeţi?» Dar, mai rău am făcut, căci ei credeau că sunt o stafie. Sigur că nu se întâmplă prea des să vezi un mort ridicându-se din coşciug. Deci, după câteva secunde, timp în care nici eu nu ştiam ce să fac, am coborât singur din sicriu, m-am aşezat liniştit pe un scăunel şi am

aşteptat să se întoarcă ai mei. Asta s-a întâmplat după zece minute, dar nu erau singuri.

Aduseseră cu ei un medic şi un preot. «Nu sunt mort», le-am strigat, «sunt viu şi mă simt foarte bine. N-au vrut să mă primească în Rai pentru că am prea multe păcate şi m-au trimis înapoi. Nu sunteţi mulţumiţi?» În cele din urmă, m-au îmbrăţişat cu toţii."

Protagonistul acestei tulburătoare întâmplări este un vânzător ambulant de 47 de ani, Cataldo Butera, din San Cataldo, un orăşel sicilian din Italia. După ce fusese lovit de un „ictus" cerebral şi după ce medicii spitalului la care fusese transportat au declarat oficial decesul, bărbatul a fost depus la morgă şi aşezat în sicriu în vederea funeraliilor. După cinci ore, însă, „mortul" a înviat, ridicându-se din sicriu.

„Cataldo Butera, după ce a căzut într-o comă profundă din cauza unui ictus cerebral, şi-a revenit din starea de inconştienţă, graţie robusteţii corpului său. Pentru noi, când l-am văzut ultima oară, Cataldo Butera era mort din punct de vedere clinic. Nu mai dădea nici un semn de viaţă, iar inima încetase să îi mai bată. Deci, nu mai exista nicio dificultate în declararea decesului şi în aprobarea înmormântării. Dar, în unele cazuri, rare de altfel, există «un fir subţire de viaţă», imperceptibil pentru medici şi pentru instrumentele lor. Acest «fir» este capabil să readucă la viaţă un individ.

Iată, deci, că atunci când se întâmplă un asemenea eveniment, excepţional de altfel, adică atunci când bolnavul revine la viaţă, noi îl numim MIRACOL. De fapt, noi, medicii, nu puteam să ştim, să presupunem sau să deducem că domnul Cataldo era încă viu, atâta timp cât electroencefalograma şi electrocardiograma erau, pur şi simplu, două linii continue. Însă această întâmplare pe care aş numi-o mai degrabă un miracol şi la care tocmai am asistat, nu poate decât să ne facă pe toţi fericiţi că domnul Butera s-a întors la viaţă. El spune că a văzut Raiul şi e posibil să fie aşa, nimeni nu-l poate contrazice, nici măcar ştiinţa medicală. În aceste cazuri nu contează decât credinţa pe care fiecare o poartă în inimă, iar domnul Butera, dacă a murit o dată, va trăi de-acum o sută de ani, iar noi, medicii, îl felicităm şi i-o dorim din toată inima", au declarat medicii care l-au avut în grijă pe Cataldo.

Cataldo Butera este renumit în localitatea în care locuieşte şi al cărei nume îl poartă, ca vânzător ambulant de fistic, alune şi fructe uscate. Are patru fiice şi o soţie tânără. Apartamentul lor nu are mai mult de câţiva metri pătraţi, iar motivul pentru care a fost aşezat în coşciug încă de la morgă a fost faptul că sicriul nu ar fi intrat pe uşa casei.

„În ziua aceea de 13 august, ceva nu mergea. Mă durea capul şi mâna stângă. Încercam să mă încurajez singur, mai ales că eu nu fusesem bolnav niciodată. Apoi, deodată, am simţit o împunsătură puternică în cap şi mi-am pierdut cunoştinţa. Am auzit voci care cereau ajutor, am auzit sirena ambulanţei care m-a dus la spital. Doctorii se agitau în jurul meu şi, la un moment dat, au zis că trebuie să cheme familia pentru că am murit. Eu vedeam totul de

undeva de sus, din cer, iar în jurul meu erau mii de luminițe colorate. Erau îngerii din Rai. Apoi am văzut-o pe soția mea și pe fete cum mă îmbrăcau frumos, cu toate noi, costum și pantofi, ca la o nuntă. Părinții mei plângeau în hohote. Mai știu că după cinci ore am deschis ochii și mi s-a făcut frică atunci când m-am văzut în coșciug. Când m-am ridicat și am întrebat ce se întâmplă și cine a murit, soția mea a leșinat deasupra mea. La fel și părinții mei. Fetele au luat-o la fugă. Chiar eu i-am tras soției mele câteva palme pentru a-și reveni. A fost amuzant că eu eram acela care trebuia să-i ajut pe ei să-și vină în fire, și nu invers. Când și-au dat seama că nu murisem, m-au îmbrățișat și au început să râdă fericiți", povestește Cataldo, la puțin timp după strania întâmplare.

ι Anghel Gheorghe din Tulcea era șofer profesionist de peste 30 de ani la o întreprindere de construcții-montaj cu sediul chiar pe malul Dunării. La un moment dat, căzând victimă unei tâlhării și înjunghiat de atacatori, bărbatul s-a trezit aruncat printre cadavre la morga spitalului. A doua zi de dimineață, profitând de faptul că cineva deschisese ușa care întâmplător dădea direct în sala de așteptare, gol pușcă, plin de sânge din cap până în picioare și îngrozit de ceea ce i se întâmplase, Anghel pătrunsese ca o furtună printre pacienții înlemniți de spaimă.

„Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în spitalul nostru", spune A.S., asistentă medicală la Spitalul Județean Tulcea. „Mi-aduc aminte că a fost un scandal așa de mare atunci, încât credeam că autoritățile or să ne desființeze cu totul. Dar, în final, nici doctorul care constatase decesul nu a pățit nimic. Singurul care a avut de suferit a fost cetățeanul acela, săracul, care s-a ales cu spaima și cu o degerătură zdravănă, care o să-l afecteze toată viața, câte zile o mai avea de trăit." Dar, cum se întâmplase?

Pentru a-și mai rotunji veniturile, Anghel G. obișnuia să facă din când în când pe taximetristul. Într-una din seri, trei indivizi l-au solicitat pentru a-i transporta într-o comună din apropierea orașului. Deși figurile lor nu prea prezentau încredere, nevoia de bani l-a determinat pe Anghel să accepte cursa.

Pe drum, la insistențele unuia dintre ei, șoferul a trebuit să se abată din drum, ducându-i într-un cartier periferic de unde urmau să mai ia o persoană. Ajunși la adresa indicată, cei trei indivizi au anulat cursa și, prefăcându-se că vrea să plătească, unul dintre ei i-a aplicat șoferului o lovitură puternică în cap. Năucit de intensitatea șocului, Anghel nu a mai simțit și cele trei lovituri de cuțit cu care borfașii și-au „garnisit" treaba.

Indivizii au trecut apoi la scotocirea mașinii și a buzunarelor victimei, în speranța unei prăzi mai consistente. Nemulțumiți, însă, de cele câteva sute de lei găsite asupra șoferului, i-au mai aplicat câteva lovituri, după care au părăsit în grabă locul.

Descoperit câteva ore mai târziu, inconștient și înghețat bocnă, Anghel G. a fost transportat la spital de un cetățean milos. Din grabă și din neatenție,

după ce i-a aruncat o privire, medicul de gardă l-a declarat mort. Bietul şofer s-a trezit a doua zi aruncat pe cimentul rece al morgii spitalului, printre cadavre şi scursori scârboase. „Eu zic că, dacă a doua zi nu deschidea cineva uşa, aş fi murit acolo îngheţat şi nimeni n-ar fi ştiut ce mi s-a întâmplat de fapt“, spune Anghel.

ı Mai departe, cadrele medicale au anunţat familia, care a început pregătirile de înmormântare. Totodată, a fost înştiinţată şi poliţia, deoarece era vorba de o moarte suspectă. Şi a fost, într-adevăr, ceva suspect în toată afacerea.

Miercuri, în timp ce familia sa făcea ultimele pregătiri pentru Revelion, tânărul Iani Leon (25 de ani) din Tg. Frumos, str. Râpei nr. 7, şi-a găsit o ocupaţie mult mai plăcută, în ton cu „dinamita din sânge“. A pornit să colinde crâşmele şi prietenii cu pivniţe pline. Seara, când a ajuns acasă, era flenduri. Nu se putea ţine pe picioare, dar mai era în stare să ducă paharul la gură. A continuat să bea vârtos, din poziţia „şezut“. Până pe la ora 4.00 dimineaţa. Ai lui se duseseră de mult la culcare, însă au fost treziţi de spasmele ce-l cuprinseseră subit pe beţivan. Sub privirile stupefiate ale celor din casă, Iani a început să tremure din toate încheieturile, să se contorsioneze haotic şi să facă spume la gură. Nu mai era loc de întors. Au chemat salvarea, Iani a fost urcat pe targă şi dus la spitalul din localitate. Acolo, după un scurt consult, medicul de gardă a pus diagnosticul: „Criză de agitaţie psihomotorie, pe fond de etilism acut“ şi a decis trimiterea suferindului la Spitalul „Socola“ din Iaşi, unde există o clinică specializată în dezalcoolizare. Zis şi făcut; Iani a fost urcat în ambulanţa condusă de şoferul Paul Harabagiu şi pus sub observaţia asistentei Victoria Pipirigeanu.

Pe drum, spasmele lui Iani au continuat, până la intrarea în Iaşi. Aici, tânărul a făcut un nou şoc, după care a înţepenit. Nu mai dădea nici un semn de viaţă. Nici respiraţie, nici puls, nimic. Asistenta l-a examinat cu atenţie, a constatat decesul şi a decis întoarcerea la Tg. Frumos. S-a oprit la spitalul din localitate, a chemat medicul de gardă şi acesta a constatat, la rândul lui, că este vorba de un deces. Ca atare, s-au întocmit formele pentru depunerea cadavrului în morga spitalului. Iani a fost introdus în camera frigorifică, după care a fost anunţată familia. Aceasta, resemnată, a renunţat la ultimele pregătiri de Revelion, apucându-se de cele necesare înmormântării lui Iani. Iniţiativa avea să se dovedească absolut gratuită.

Fiind vorba de o moarte suspectă, cei de la spital au anunţat poliţia. La ora 8.00, un echipaj s-a prezentat la spital, pentru a demara cercetările. Normal, trebuia, mai întâi, studiat cadavrul. Medicul de gardă şi poliţiştii au intrat în încăperea morgii, unde, spre totala lor uluire, cadavrul lui Iani lipsea de la inventar. L-au căutat peste tot, fără niciun rezultat. Parcă se volatilizase. Nicio urmă, niciun indiciu. Ancheta se împotmolise încă înainte de a începe, dacă se poate spune aşa.

Puşi în faţa unei situaţii atât de stranii, poliţiştii n-au avut altceva de făcut

decât să meargă la imobilul din str. Râpei nr.7, la mort acasă. Primele cuvinte pe care le-au adresat oamenii legii familiei îndoliate au fost: „V-a dispărut mortul!“. Şoc total pe capul gazdelor, care n-au mai putut îngăima decât ceva neinteligibil.

În lipsa altui fir, anchetatorii s-au apucat de cotrobăit prin casă. Se făcuse amiază şi nu apăruse nimic nou în peisaj. Tocmai se pregăteau să plece, când în prag a apărut însuşi mortul. Acesta, cu zâmbetul pe buze şi cu o ţigară în colţul gurii, le-a dat bineţe, apoi i-a întrebat, candid, ce caută, în prag de Revelion, la el în casă. Poliţiştii s-au abţinut cu mare greutate să nu-l mai omoare o dată. I-au spus să ia loc şi să povestească tot ce-şi aminteşte din ultimele 24 de ore ale biografiei sale. Iani s-a conformat fără mofturi şi a relatat cu lux de amănunte despre beţia din ajun, despre faptul că i s-a rupt filmul şi s-a trezit la morgă, în frigider. Că era prea frig acolo şi nu putea dormi, astfel încât a fost silit să spargă geamul şi să fugă de-acolo. În fine, tot de la el, poliţiştii au aflat că împricinatul s-a întors acasă şi s-a culcat fără a se mai vedea cu vreunul dintre ai lui.

Oamenii legii au răsuflat uşuraţi, au scris în grabă procesul-verbal, apoi au plecat la casele lor, ca să petreacă şi ei un Revelion cât de cât tihnit.

Cât despre familia Leon, după un asemenea preambul, se poate spune că Revelionul le-a adus cea mai mare bucurie: „învierea“ dragului lor Iani.

16.12. Recorduri în moartea clinică

ı Mary Padilla a stat în comă profundă un an şi jumătate şi toţi medicii credeau că nu va supravieţui. Într-o zi, însă, miracol! Femeia şi-a revenit brusc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat!

„Toate visele mele s-au împlinit“, spune acum Mary, care, la scurt timp după ce şi-a revenit la viaţă, s-a căsătorit cu Jesse Subia. Toţi cei prezenţi la ceremonia religioasă s-au simţit profund emoţionaţi, ştiind că fuseseră martorii unui adevărat miracol.

Mary, care acum are 35 de ani, este din Fresno, California, şi susţine că însănătoşirea sa se datorează numai familiei, care a susţinut-o şi a sperat tot timpul în săvârşirea unei minuni.

Doctorii îi sfătuiseră pe câţiva dintre membrii familiei să o deconecteze pe Mary de la acea maşinărie care o mai ţinea în viaţă, dar aceştia refuzaseră. „Nu puteam să fac asta“, spune John Raiff, tatăl lui Mary. „Fiica mea trăia şi acolo unde există viaţă, există şi speranţă.“

Mary suferise un accident de motocicletă, iar soţul său, Henry, murise pe loc. De atunci, trăia prin intermediul aparatelor medicale.

„Vorbeam cu ea ca şi când ne putea auzi“, spune Gretchen, sora lui Mary. „Cântam şi îi puneam muzică, îi citeam şi îi arătam pozele din Biblie. Apoi ne rugam.“ O altă soră, Betty, îi repeta continuu: „Mary, tu eşti «Frumoasa adormită» pentru noi şi, într-o zi, te vei trezi“. Asta s-a întâmplat după 18 luni,

de ziua mamei sale. Membrii familiei erau adunaţi în jurul ei, ca de obicei, şi îi spuneau că este ziua mamei. Mary zăcea ca şi până atunci, cu ochii aţintiţi spre tavan. Mama sa, pe care o cheamă tot Betty, s-a apropiat de pat şi a privit-o cu dragoste. „Deodată, Mary a şoptit: «La mulţi ani, mamă!»“, îşi aminteşte Gretchen. „Nu ne venea să credem. Ne-am întors cu toţii şi ne-am uitat unii la alţii, uimiţi. Apoi am început să plângem şi să strigăm: «Mary a vorbit! Mary a vorbit!» Asta este un adevărat miracol!“ Peck Lau, doctorul care a avut-o sub observaţie pe Mary Padilla, a mărturisit el însuşi: „Este o minune! Cum altfel vă puteţi explica asta? Aproape întregul ei creier era atrofiat şi nici nu mai funcţiona. De aceea, am spus familiei că şansele de supravieţuire sunt nule. Dar, ei nici nu voiau să audă. Le-am spus chiar că o pot deconecta pe Mary de la acea maşinărie care o mai ţinea în viaţă, însă dragostea şi speranţele lor au dus la înfăptuirea miracolului la care am asistat şi eu.“

„La început, nu puteam să fac nici cele mai simple lucruri. Nu puteam să mănânc singură şi să mă spăl pe dinţi“, spune Mary. „Acum, însă, mi-am recăpătat toate puterile, cu o singură excepţie: va trebui să folosesc în continuare scaunul cu rotile.“

După o perioadă de doliu pentru soţul său, Henry, pe care Mary l-a iubit foarte mult, „Frumoasa adormită“ l-a cunoscut pe Jesse Subia. Şi cum se pare că a fost vorba de dragoste la prima vedere de ambele părţi, cei doi s-au căsătorit la Calvary Worship Center, din Fresno. Soţul său suferă de aceeaşi paralizie a picioarelor ca şi ea, însă Mary speră în continuare într-un nou miracol. „Doctorii spun că fizic nu este posibil“, povesteşte Mary. „Dar, într-o zi, când Dumnezeu va dori, voi putea merge din nou. Ştiu asta sigur!“

ι Clujeanul Vicenţiu Ştefan începe, în ’97, să se plângă de dureri stomacale. După o criză cu spasme, e internat la o clinică de chirurgie din Cluj, cu diagnosticul de hemoragie gastrică. La tomograf i se descoperă o hemoragie masivă sub meninge.

Nu se mai poate ridica din pat şi nu mai urinează normal. Din cauza unei fiole infectate folosite la drenaj, face septicemie. Şase săptămâni se zbate între viaţă şi moarte. Soţia lui, Elena, apelează la medicul specialist Sorin Vidican care îl transferă la Neurochirurgie. La radiografia vaselor de sânge ale creierului e depistat un anevrism, o dilatare a pereţilor unui vas de sânge, ceea ce duce la subţierea şi ruperea acestuia. Doctorul Vidican îi face trimitere la Spitalul de Urgenţă din Bucureşti.

La prima operaţie, în decembrie ’97, chirurgii bucureşteni găsesc o boală secundară foarte gravă: hidrocefalie internă, adică acumulare excesivă de lichid cefalorahidian sub meninge. Mai mult decât atât, creierul lui Vicenţiu se stafideşte, deoarece nu mai este irigat cu sânge. La a doua operaţie, chirurgii îi montează un tub de plastic, care merge de la creier până la vezica urinară, cu o valvă care se deschide şi eliberează surplusul de lichid cefalorahidian. La

cea de-a treia operație, anevrismul este înlăturat. Vicențiu e externat, la sfârșitul lui '97, fiind declarat „vindecat chirurgical". Întors la Cluj, bărbatul a reintrat în comă. În pofida tuturor intervențiilor, nu mai există nicio șansă. Pe 26 februarie 1998, Vicențiu Ștefănuț e trimis acasă.

De atunci, timp de doi ani, soția l-a îngrijit cu devotament. „Nu mai mișca decât mâna dreaptă din cot, dar nu intenționat. Nu avea scaun decât provocat și erau zile întregi când nu urina. Nu recunoștea pe nimeni. Doar pe mine", își amintește femeia. După o vreme, de caz au aflat doi tineri, care s-au oferit să facă gratuit tratamente naturiste pentru a-l vindeca pe Vicențiu. La început, Elena a fost reticentă. În cele din urmă, a hotărât să accepte. Au început la l martie 2000, cu diverse ceaiuri. Pe 13 martie, lui Vicențiu i se reglase defecația. Pasul următor a fost folosirea căștilor de lut. Bolnavul stă câte trei ore cu o cască de lut pe cap. Pentru ca tratamentul cu lut să aibă efect, trebuie completat cu un regim alimentar strict. „Acum mă întreabă ce îi dau să mănânce; într-o zi, și-a ridicat mâna și m-a ținut de gât. Conștientizează multe lucruri. Creierul parcă a prins viață, deja e altfel. Poți să vorbești cu el. Nu mai e legumă", spune Elena.

ı Ami a împlinit, în anul 1995, în vară, trei ani. O mutriță dulce, deși deloc poznașă, ba chiar tristă, cu ochișorii ca două mărgele mici, negre, un năsuc minuscul, cârn și colțurile gurii imperceptibil lăsate. În orășelul în care trăiește, mai toți o cunosc drept „o ființă ciudată, cu puteri miraculoase, incredibile…" Puțini sunt, însă, cei care știu cu adevărat ce se ascunde în spatele acestor „minuni", dincolo de acest comportament aberant. O boală, pe cât de rară, pe atât de cumplită…

Gillingham este un mic orășel situat în nordul comitatului Kent. Oameni obișnuiți, ducând o viață tihnită, monotonă, stătută, fără scandaluri, omoruri, violuri sau alte nebunii. Din când în când, câte o mică escrocherie sau vreun furtișag mai animă spiritele casnice, flegmatice, tipic englezești. Și totuși, în această atmosferă cu adevărat patriarhală, trăiește o fetiță pe nume Ami Greenstead, o puștoaică ce până la trei ani și jumătate cât are în prezent a reușit, prin ceea ce i se întâmplă, să devină celebră nu numai în Gillingham și în regatul britanic, ci chiar și în întreaga lume. Cum? S-o ascultăm mai bine pe mama sa, Miriam, în vârstă de 34 de ani, profesoară la școala generală din localitate: „Prima oară când s-a întâmplat minunea, țin minte că era chiar în seara de Crăciun. Ami avea pe atunci doi ani și jumătate.

Afară se întunecase, toată după-amiaza împodobisem împreună bradul și acum așteptam să vină Moșul și să ne aducă darurile. Bărbatu-meu era și el acasă, vorbise deja cu un vecin care să vină la noi deghizat în Moș Crăciun. Când a intrat Thomas (vecinul – n. red.) pe ușă, atât eu, cât și bărbatu-meu am început să strigăm, să chiuim și să ne bucurăm. Eu o țineam strâns pe Ami de mână, când, brusc, am simțit cum îmi alunecă printre degete și se prăvălește greoi la podea, precum un sac de cartofi. În primul moment, ne-am gândit că,

de frică sau de emoție, pur şi simplu, mititica leşinase. Ne-am grăbit s-o ridicăm şi s-o întindem pe canapea. Ami era inertă, mi s-a părut că nici nu mai răsufla. Prima noastră reacție – atât a mea cât şi a lui Peter, bărbatu-meu – vă recunosc că fost aceea de a face respirație gură la gură. Bine, acum ştim că aşa ceva ar ucide-o...“ (...)

„Atunci, îmi amintesc că, pur şi simplu, înnebunisem de groază. Nu mai respira, iar când Peter, după ce i-a ascultat inima, s-a întors către mine şi mi-a spus că încetase să mai bată, în prima secundă, mi-a venit să turbez. Sufletul meu, singurul meu copil. Doamne, m-am rugat, nu mă lăsa! O țineam în brațe, o zgâlțâiam şi-i vorbeam întruna.

– Doamne, nu se poate, te rog, nu-mi face una ca asta. Te implor! E lumina ochilor mei, viața mea, te rog din suflet, nu mă pedepsi în asemenea fel, las-o să trăiască şi-ți voi fi recunoscătoare până la sfârşitul vieții, te implor!

Nu mai țin minte ce altceva am mai bălmăjit printre lacrimi amare şi sughițuri de plâns. Peter se învârtea şi el bezmetic, năuc, pe lângă mine, muşcându-şi pumnii cu ochii-n tavan. Între timp, Thomas, vecinul nostru, dăduse fuga după un doctor. La un moment dat, ca prin minune, miracolul s-a produs. Ami şi-a revenit, încet-încet, la viață. A început să respire, inima a pornit din nou să-i bată, a deschis larg ochişorii înspre noi, privindu-ne mirată. Parcă te întreba: «Ce s-a întâmplat?»

Când au apărut în goană doctorii, Ami era deja pe picioare. Până aici, hai să zicem, nimic extraordinar – un leşin, o lipotimie, ceva trecător... În momentul în care, însă, micuța a început să le povestească tuturor cu lux de amănunte ce se petrecuse în cameră în timp ce ea fusese «moartă», atunci, cu toți am rămas cu gura căscată. Prin ceea ce spunea, Ami dovedea că, în tot acel răstimp, ea fusese pe deplin conştientă de ceea ce se petrecuse în jurul său.“

„Nu e nici o minciună, totul este absolut adevărat, cu martori, afirmă Miriam“, după care continuă: „Ne-a spus tuturor că ea se afla sus, lângă tavan şi vedea totul în cameră, inclusiv pe ea, moartă, prăbuşită pe canapea. Privea de acolo de sus şi vedea tot ceea ce i se face, cum am încercat s-o readucem la viață, cum îi dădeam palme, cum o luam în brațe şi-o zgâlțâiam. În momentul în care a mai început să şi repete cuvânt cu cuvânt – gândiți-vă, totuşi, era doar un copil de nici trei anişori – tot ce spusesem eu în acel răstimp, atunci m-au lăsat genunchii...“ (...)

Inspectorul de poliție Peter Greenstead, 48 ani, tatăl lui Ami, declară: „Imediat după toate acestea, medicii au concluzionat, fără drept de apel, că fata mea trecuse printr-o moarte clinică. Doamne, cât ne-am putut bucura după aceea că, deşi incredibil, totuşi, ea îşi revenise. Era din nou vie, drăgălaşă şi scumpă aşa cum o ştiam dintotdeauna. Dar, vai, nici nu bănuiam că, la mai puțin de o lună după această «întâmplare», fetița mea va face o nouă criză. O nouă moarte clinică. Apoi, după alte trei săptămâni, încă una, şi încă una, şi-ncă una, în total DOUĂSPREZECE, până acum!

Ce-i foarte ciudat este că, de fiecare dată, totul se derulează după acelaşi

scenariu. Cel mai uşor şoc, cea mai mică durere – chiar ţin minte că o dată a murit doar fiindcă-i pusesem o jucărie pe cap. Toate acestea fac ca inima să i se oprească în loc, să nu mai respire, iar pielea să i se răcească treptat. De obicei după 2-3 minute, îşi revine la viaţă şi atunci POVESTEŞTE CU LUX DE AMĂNUNTE TOT CEEA CE S-A PETRECUT ÎN CAMERĂ, ÎN TIMP CE EA ERA MOARTĂ!!“

După cum afirmă doctorul Colin Ferry, neurolog la London’s Guys Hospital, micuţa Ami Greenstead suferă de o boală extrem de rară numită: „Reflex Anoxic Seizures“ (în traducere liberă, aceasta ar însemna: atacuri reflexe de apoplexie prin lipsă de oxigen – n. red.). Această boală este responsabilă de multiplele ei morţi clinice, în cadrul cărora a avut numeroase experienţe extracorporale.

Maladia de care suferă se pare că este cauzată de o hipersensibilitate exagerată, astfel încât cel mai neînsemnat şoc, respectiv cea mai mică durere, îi pot provoca colapsul sau moartea clinică.

Până acum, toate crizele fetiţei au durat maximum 2-3 minute. Grav ar fi să dureze peste 4. În acest caz, ea s-ar alege cu o vătămare a creierului pentru totdeauna.

Totuşi, conchide doctorul Ferry, foarte puţini copii mor din pricina acestei boli, iar atacurile respective încetează să se mai producă după împlinirea vârstei de cinci ani.

Numai că Miriam nu este deloc liniştită. Ca orice mamă, ea tremură la gândul că, la un moment dat, s-ar putea întâmpla ceva rău cu fetiţa ei. A slăbit mult, este palidă, încercănată şi parcă şi umerii obrajilor i s-au uscat. Încearcă să zâmbească în faţa aparatelor de filmat, însă, nu poate.

Nu spune decât atât: „Mi-e groaznic de frică şi trăiesc de pe-o zi pe alta cu spaima în suflet, ca nu cumva, într-o bună zi, Ami să nu se mai întoarcă. Şi, de fiecare dată, îmi vine să mor şi numai la gândul acesta...“

ι Horst Braun (69 ani), directorul unei companii de computere din München (Germania), a suferit de moarte clinică de 47 de ori, în ultimii 30 de ani. Medicii cred că supravieţuirea lui este un miracol, dar că Braun ar mai putea trăi încă mulţi ani.

Prima oară când Horst Braun a fost declarat mort clinic, a fost în anul 1965, când bărbatul a făcut un infarct, în timp ce dormea. Fiind transportat imediat la spital, Braun a scăpat cu viaţă. „De atunci, pentru mine a devenit un prost obicei să sufăr de moarte clinică!“, a declarat omul de afaceri german. „La un moment dat, medicii chiar se plictisiseră să mă tot readucă la viaţă! De aceea, am cheltuit 600 000 de dolari pentru a-mi cumpăra aparatură de reanimare, în caz de infarct, datorită căreia nevastă-mea m-a mai salvat şi ea, de vreo 10 ori! Doctorii mi-au spus că voi trăi mult şi bine, căci Dumnezeu mi-a dat 100 de vieţi, dar sper că asta nu înseamnă că voi mai suferi o moarte clinică, de peste 50 de ori!“ a declarat Braun.

ı Un caz mai puţin obişnuit se petrece într-o familie de lângă Târgu Mureş: de patru generaţii, femeile – la naştere – sunt diagnosticate de medici ca suferind de moarte clinică. Conform declaraţiilor lor, ceea ce le-a readus la viaţă a fost gândul la copilul pe care tocmai îl născuseră. Spre deosebire de cazurile „clasice“, la capătul tunelului nu se afla o lumină puternică, ci imaginea copilului pe care de fapt nici nu apucaseră să-l vadă înainte de a cădea într-o comă profundă. În toate cele patru cazuri, femeile au auzit vocea mamei lor care spunea: „Nu veni încă la mine. Te aşteaptă copilul tău pe care nu trebuie să-l laşi singur.“ Trebuie făcută precizarea că cele patru femei au fost copii unici, iar ele, la rândul lor, au adus pe lume un singur copil, urmarea morţii clinice fiind interdicţia de a mai rămâne însărcinate.

Poate şi de aceea legătura dintre mame şi fiice a fost extrem de puternică. Anul acesta, i s-a pus capăt acestei neobişnuite moşteniri genetice pe linie maternă a doamnei D. G. (în vârstă de 26 de ani), care a dat naştere unui băiat. Pentru că şi ea, la naştere, a trecut prin experienţa morţii aparente, medicii i-au interzis să mai facă alţi copii. Iată ce ne declară ea, referitor la experienţa prin care a trecut: „Am avut o naştere foarte grea. Copilul era foarte mare (4 600 kg), iar eu, după două zile de chinuri, eram foarte slăbită. În clipa în care s-a născut, mi-am pierdut cunoştinţa. După o vreme, am început să aud ce se vorbea în jurul meu. Spre marea mea surprindere, vedeam, de undeva de sus, tot ce se întâmplă cu corpul meu. Vedeam medicii disperaţi că nu aveau sânge pentru perfuzie şi profesorul care spunea: «Dacă nu vine sângele în 10 minute, fata asta moare şi-i păcat de ea». La capătul acelor 10 minute, s-a întunecat totul şi am început să alunec printr-un fel de tunel. La capătul lui, eram convinsă că mă aşteaptă mama mea, care murise cu doi ani înainte. Am iubit-o foarte mult. Pe măsură ce înaintam, auzeam, într-adevăr, vocea ei care-mi spunea: „Nu veni încă la mine, ai un băieţel pe care nu trebuie să-l laşi singur“. Aşa am aflat că născusem un băiat, şi, imediat, am început să-l văd pe el, la capătul tunelului, spunându-mi: «Mamă, întoarce-te înapoi». Imediat, am avut o senzaţie de durere foarte puternică şi m-am trezit din starea de inconştienţă. De-abia din acel moment am început să simt durere şi toate acele pentru transfuzie care îmi perforau pielea.“

Se pare că, în această stranie familie, micuţul Mihai este cel care a pus capăt acestei serii de experienţe ciudate.

16.13. Moartea clinică cu implicaţii judiciare

ı *Coşmarul victimei unui accident rutier.* Un ţăran călcat de o maşină în Iran a trăit o noapte de coşmar: el a fost dus la cimitir de şoferul vehiculului, care l-a crezut mort. Colac peste pupăză, victima inocentă a fost luată drept un... cadavru viu de către paznicul cimitirului, căruia îi solicitase sprijinul. Said, un bărbat de 40 de ani, fusese grav accidentat de un automobil pe una din străzile oraşului Arak, aflat la sud-vest faţă de Teheran (capitala Iranului),

relevă cotidianul *Kayhan*. Şoferul a pus imediat victima pe bancheta din spatele vehiculului său pentru a o transporta la spital, dar, pe drum, şi-a dat seama că Said, rău lovit la cap, nu mai mişcă deloc. Crezându-l mort, l-a abandonat la cimitirul „eroilor" din localitate. Dar, Said, care era numai leşinat, şi-a revenit rapid, la auzul lătrăturilor amenințătoare ale maidanezilor din cimitir. Ridicându-se de jos cu mare greutate, Said s-a întâlnit cu paznicul cimitirului, căruia i-a cerut ajutor. Crezând că are de-a face cu o persoană venită de pe cealaltă lume, paznicul a luat-o imediat la sănătoasa, cu o expresie de groază întipărită pe figură...

ı *Tratat mai rău decât un lepros.* Jacques Dumas, un şofer de taxi haitian, în vârstă de 43 de ani, a petrecut două nopți îngrozitoare într-o cutie metalică, la morgă, până când lucrătorii, şocați, i-au auzit strigătele de ajutor şi l-au eliberat. Dar coşmarul abia începea pentru Jacques. De când i s-a dat drumul din spital, este evitat de aproape toată lumea din Port-au-Prince, Haiti, pentru că toți îl credeau decedat. Or, un mort umblând printre ei nu poate fi decât un zombi.

„Nevasta mea este atât de sigură că sunt un zombi, încât i-a mutat pe cei trei copii ai noştri la mama ei, mărturiseşte tristul supraviețuitor al unei violente lovituri la cap. Chiar şi familia mea e înfricoşată de mine. Mama nici nu m-a primit în casă. Stătea în uşă ținând un crucifix în mâini şi strigând la mine că fiul ei a murit şi să las trupul lui în pace. Plângeam de fiecare dată când mă gândeam la asta. Situația îmi scăpase de sub control. Şeful meu nu m-a primit la muncă pentru că şi el credea ca sunt un zombi. Când m-a văzut, o vecină a leşinat…"

Majoritatea haitienilor sunt adepții Santeriei, religia care include sacrificii de animale şi care susține că există vrăji pentru a învia morții. Această credință sălbatică l-a exclus pe Jacques din societate. Acum, el chiar îşi doreşte să fi murit în accident.

„Ar trebui să mă bucur că mai sunt în viață, dar toată lumea mă tratează de parcă aş fi un diavol, mărturiseşte el, oftând. Nu mai am soție sau familie, nu mai am slujbă, nu mai am bani, dar am o grămadă de datorii la spital. Dacă asta e viața, atunci prefer moartea. Ceea ce m-a supărat cel mai tare e că soția mea nu mi-a dat nicio şansă să demonstrez că sunt în viață. Mi-e atât de dor de ea şi de copii…"

Clarissa Dumas spune că Jacques e un demon venit din iad, iar ea nu se lasă prostită de vorbele lui dulci. În vârstă de 38 de ani, credincioasă până la fanatism, ei îi este teamă că bărbatul său zombi vrea să fure sufletele celor trei copii.

„Soțul meu a murit într-un accident de maşină; i-am văzut trupul întins pe masă, declară ea. Cineva trebuie să-l fi vrăjit. Era un om atât de bun şi de drag încât nu-mi pot imagina pe cineva să-i ia locul. Mă rog în flecare zi pentru sufletul lui. Nu contează că mă imploră, nu-l mai pot primi în casa noastră. Nimeni nu se poate întoarce din morți, fără să fie transformat în zombi."

La spitalul de urgență, doctorul Guy Le Blanc l-a declarat mort. Când corpul lovit a fost adus la el după accident dr. Le Blanc a semnat certificatul de deces și a ordonat ca trupul să fie transportat la morga spitalului. „Foarte rar se întâmplă ca cineva să poată supraviețui unui asemenea accident", spune doctorul. Bine că n-am ordonat să se facă autopsia. O pot asigura pe doamna Dumas că soțul ei este în viață, nu este un zombi, ci un om foarte norocos. A fost o moarte aparentă, un caz destul de banal; atât și nimic mai mult."

ı *O răzbunare dreaptă, care a uimit lumea.* În orașul Katowice, din Polonia, familia Polorsky ducea o viață de lux. Doamna se gândea numai la distracții, afișându-și trupul mai mult dezgolit și își înșela soțul, ori de câte ori avea ocazia. El era un prosper om de afaceri, cu conturi bunicele în băncile elvețiene. Într-o seară, când dl Polorsky a venit acasă obosit, soția lui l-a otrăvit, dându-i un pahar cu vin, în care pusese o substanță toxică. Poliția a stabilit că era vorba de o sinucidere și, a doua zi, a fost dus la morgă. Femeia a aranjat să nu i se facă autopsie și l-a înmormântat după datinile creștinești.

După două zile în care a stat zidit în cavou, lui Polorsky i-au revenit funcțiile vitale. Trezindu-se la viață, fără a se pierde cu firea și cu eforturi supraomenești, a reușit să spargă peretele proaspăt zidit și să iasă afară, unde l-a întâlnit pe câinele său Dubi, care stătea de veghe la mormânt. Ajuns acasă la miezul nopții, prin ploaie, zărește pe geam cum soția lui făcea amor cu fratele său, care era medic ginecolog. După câteva momente de ezitare, a vrut să-i împuște cu arma de vânătoare, dar a ajuns la concluzia că este prea ușor pentru ei, preferând să îi chinuie din umbră.

Dna Polorsky tocmai vânduse casa, cu gând să plece din Katowice. Dar, medicul, fratele „mortului", urmărea, la rândul lui, să o ucidă și să pună el mâna pe avere. Ieșind din casă, a dat ochii cu „mortul" și, de spaimă, s-a prăvălit pe scări, fracturându-și baza craniului și murind în câteva secunde. Polorsky, „mortul", s-a arătat și soției sale, care a leșinat. El a înghesuit-o în coșciug lângă fratele său, a bătut capacul în cuie și, a doua zi, i-a îngropat pe amândoi. Nimeni n-a știut că în coșciug era și dna Polorsky. După ce faptele au fost consumate, Polorsky și-a luat câinele credincios și a plecat în lume. La o zi după înmormântare, o îngrijitoare din cimitir a auzit gemete în cavoul familiei Polorsky. Așa a fost găsită criminala, dar nu mai era în toate mințile. Polorsky n-a fost descoperit de poliție, iar draga lui soție s-a sinucis până la urmă.

ı *Moarta este adusă la viață de un necrofil.* În Washington, s-a petrecut un caz ieșit din comun. Patricia Miller, 42 ani, moartă în condiții misterioase, a fost adusă la viață de un periculos necrofil și profanator de morminte, căutat de poliție de aproape un an.

Totul a început într-o vineri după-amiază, când Patricia Miller a ajuns acasă extrem de epuizată, după o săptămână de lucru neobișnuit de încărcată.

S-a întins în pat şi „a adormit aproape instantaneu“, aşa cum a relatat revistei *Parapsychological Magazine* Michael Miller, soțul său. „Patricia nu s-a trezit nici a doua zi şi nici în a treia“. Ba, mai mult, în a patra zi, Michael a fost nevoit să cheme medicii, deoarece i se părea că nevastă-sa intrase în comă.

Patricia Miller a fost transportată la cel mai apropiat spital, cu o ambulanță. În ciuda eforturilor depuse, femeia nu a mai putut fi salvată, decedând în a cincea zi, după toate probabilitățile, în urma unei comoții cerebrale. Michael Miller nu a acceptat ca soției sale să i se facă autopsia, având parcă „o presimțire că nu murise“. Stătuse alături de moartă o zi şi o noapte şi tot nădăjduia că se va întâmpla un miracol şi că soția sa va reîncepe să respire.

A fost greu de convins să accepte evidența, iar de pregătirile pentru înmormântare s-au ocupat părinții şi fratele decedatei. Patricia Miller a fost înmormântată în cimitirul catolic Reînvierea, în cavoul familiei. După ce cripta a fost zidită, soțul, Michael, nu s-a mai putut stăpâni şi a încercat să-şi „elibereze“ soția moartă. A fost, însă, imobilizat la timp şi urcat într-o maşină care l-a transportat la o clinică de psihiatrie.

Trei zile mai târziu, imediat după lăsarea serii, paznicul cimitirului a auzit țipetele unui bărbat. În dreptul unui cavou a zărit o umbră, apoi, un individ a trecut în fugă pe lângă el şi s-a pierdut pe aleile cimitirului. Paznicul a constatat că unul dintre cavouri fusese din nou spart, lucru destul de frecvent în ultimele luni. Luminând interiorul cu o lanternă, paznicul a constatat că, în interior, se afla, totuşi, cineva: o femeie înveşmântată în negru...

Un echipaj de poliție sosit rapid la fața locului a constatat că femeia nu era alta decât Patricia Miller, înmormântată cu trei zile în urmă! „Moarta“ a declarat atunci că îşi revenise dintr-un somn foarte lung, datorită unei dureri insuportabile în regiunea vaginului. Deschizând ochii, îşi dăduse seama că era posedată, la lumina lanternei, de un bărbat slab şi înalt şi că se afla întinsă într-un sicriu. „Am țipat după ajutor, iar violatorul a strigat, la rândul lui, după ajutor şi a luat-o la fugă“ – a declarat Patricia Miller.

Din nefericire, femeia, care suferise – conform declarației medicilor – „un fenomen de moarte aparentă“, nu a mai putut lua legătura cu soțul ei. Michael Miller se sinucisese cu o zi în urmă, tăindu-şi venele în urma unui acces de depresie profundă.

După ce a fost prins de poliție, Alfred Willis (35 ani) – necrofilul salvator – a fost amendat doar pentru „tulburarea liniştii publice“. Pentru că a „salvat-o“ de la moarte pe Patricia Miller, lui Willis i s-au trecut cu vederea profanarea şi „necinstirea“ altor aproape douăzeci de cadavre, din mai multe cimitire ale oraşului, în decurs de aproape un an.

ı *Autopsierul violator.* La începutul anului 1992, presa din România publica o ştire de senzație: într-un oraş din nordul țării, o fată de optsprezece ani, declarată de către medici moartă, este depusă la morga spitalului. Evident goală, aşa cum se procedează la respectivele instituții, ea atrage sexual pe

autopsierul de serviciu, Dan M., care, în urma unor păhărele de tărie, se apucă de treabă. În timpul violului, femeia – declarată clinic moartă – revine la viață. Tânărul violator leșină, văzând-o pe Zamfira X sculându-se mirată de pe patul de piatră, și de sub el. Așa este găsit de personalul spitalului. Este arestat, dar părinții fetei susțin să fie pus în libertate, pentru că, fără gestul lui nesăbuit și barbar, fata lor ar fi fost pierdută pentru totdeauna.

ı *O egipteancă a înviat pentru… a se mărita.* O țărancă de 19 ani din satul egiptean Fayoum, situat la 100 km de Cairo, a avut nefericirea să fie violată de un consătean, chiar în casa părintească. Necazul a fost și mai mare când frații fetei – al cărei nume nu a fost dezvăluit – au constatat că ea rămăsese însărcinată.

Potrivit ziarului *Al-Ahram al-Massai,* frații ofensați au ajuns la ciudata concluzie că, pentru a salva onoarea familială, singura cale este ca „vinovata" fără vină să dispară cu totul. Luându-și în ajutor câțiva verișori, ei au silit-o pe tânără să-i însoțească la cimitirul Abu Gandir, unde unul dintre ei, pesemne cel mai viteaz, a strangulat-o, în vreme ce ceilalți căutau un cavou mai liber. Poate că sentimentele frățești au acționat cumva în subconștient sau poate din alte motive; cert este că tânărul n-a reușit să-și gâtuie sora chiar de tot, astfel că ea era doar leșinată când a fost coborâtă în mormânt.

„Când m-am trezit, era întuneric beznă și mi-am dat seama că m-au aruncat într-un mormânt când am atins niște oseminte umane", povestea fata mai târziu. Din fericire, cavoul nu era din piatră, ci doar din pământ, și, după destule eforturi, tânăra „înviată" a reușit să iasă la suprafață. Între timp, se făcuse ziuă și o femeie aflată prin cimitir a ajutat-o să meargă la poliție, unde, de fapt, s-ar fi cuvenit să înceapă întreaga poveste.

Ce-i drept, finalul a fost unul fericit: polițiștii i-au înhățat pe frații și pe verișorii victimei, dar și pe violator, care, când a aflat cele întâmplate, i-a cerut pe loc mâna și a fost acceptat. Căsătoria a avut loc imediat, chiar în localul secției de poliție, de unde – precizează ziarul citat – fericita pereche a ieșit ținându-se de mână. Soarta celorlalți membri ai familiei nu a fost precizată.

ı *Un mort alerga în pielea goală pe stradă…* Un caz cu adevărat ieșit din comun a fost înregistrat în orașul australian Melbourne, în urmă cu câteva luni. Un echipaj format din doi polițiști a observat un individ care alerga în mijlocul zilei, gol pușcă, pe una din străzile principale ale orașului. Cu promptitudinea care-i caracterizează pe oamenii legii (din Australia), cei doi membri ai echipajului s-au lansat într-o urmărire ca în filme. Individul care alerga în pielea goală a fost prins, în cele din urmă, apoi imobilizat cu ajutorul mai multor cetățeni. La secția de poliție, bărbatul a spus că se numește Peter Archer, are 47 de ani și e de profesie agent imobiliar. Când ofițerul de serviciu a verificat datele de identitate în calculatorul central de la Evidența Populației,

a avut un şoc. Deşi Peter Archer era – oficial – mort de două zile, fotografia apărută pe ecranul monitorului îl înfăţişa – fără niciun dubiu – pe individul care tocmai fusese adus la secţia de poliţie, gol puşcă...

Crezând că este vorba de o farsă, poliţiştii l-au supus pe arestat unui interogatoriu foarte dur. Acesta a dat detalii personale amănunţite despre adresa, locul de muncă, studiile pe care le avea, date despre familia sa, toate corespunzând întocmai cu fişa înregistrată în calculator. Peste o jumătate de oră, oamenii legii au luat legătura cu Linda Archer, 43 ani, soţia celui decedat. Femeia, printre suspine, a confirmat faptul că soţul ei murise din cauza unui stop cardiac, cu două zile în urmă. Corpul neînsufleţit zăcea la morga unui spital de la marginea oraşului şi urma să fie ridicat pentru înhumare în cursul acelei după-amiezi. Linda a fost invitată la secţia de poliţie pentru o eventuală recunoaştere.

Când Linda Archer l-a văzut pe bărbatul din arest, care-şi ascundea goliciunea cu un prosop, a apucat să spună doar: „Doamne, Peter...“, după care a leşinat. Când şi-a revenit, femeia a recunoscut că bărbatul acela „este leit Peter, soţul meu, de care m-am despărţit pentru totdeauna în urmă cu două zile...“ La rândul lui, bărbatul a recunoscut că cea care leşinase era Linda, soţia lui, şi a povestit că, în urmă cu circa o oră, se trezise într-un fel de frigider imens, întins pe un grătar extrem de incomod. Era întuneric în jur şi foarte frig, aşa că a început să bată cu picioarele în ceea ce părea a fi un perete metalic. A zărit, într-un târziu, o geană de lumină, apoi lumina puternică aproape că l-a orbit. S-a ridicat în capul oaselor, moment în care a auzit strigătul de groază al unei femei. După ce a dat la o parte folia de plastic care îl acoperea, a ieşit şi a zărit-o, căzută în nesimţire, pe femeia în halat alb care deschisese uşa „frigiderului“. „Îmi era atât de frig şi eram atât de speriat încât am luat-o la fugă, fără să mă uit în altă parte decât în faţă...“ – şi-a încheiat relatarea Peter Archer.

Verificările întreprinse la morga spitalului unde fusese depus Peter Archer au dus la concluzia că trupul neînsufleţit al acestuia dispăruse fără urmă. Infirmiera care eliberase „cadavrul“ suferise un atac cerebral în urma sperieturii şi se zbătea – în stare de comă – între viaţă şi moarte. Peter Archer, declarat mort în urmă cu două zile, a fost eliberat din arestul poliţiei, dar a primit, totuşi, o amendă pentru „atentat la bunele moravuri“, deoarece alergase în pielea goală pe stradă... Poliţiştii refuză să creadă în varianta „revenirii la viaţă“ a lui Peter Archer, aşa că îl supraveghează discret, de la distanţă, şi aşteaptă ca infirmiera să-şi revină pentru a putea da o declaraţie. Informaţii de ultimă oră arată, însă, că infirmiera şi-a revenit din starea de comă, dar va rămâne paralizată pentru tot restul vieţii, aflându-se în imposibilitatea de a mai vorbi sau de a mai scrie vreodată...

ı *Întors din moarte, un student ajută poliţia să elucideze violul cu decesul unei fetiţe de cinci ani.* În anul 1992, Adrian Firu era student în ultimul an la

Facultatea de Medicină. După cum a avut amabilitatea să ne spună, „cunoscând omul până în cele mai intime fibre ale trupului şi creierului său, n-a crezut niciodată în existența sufletului sau a «capacităților misterioase»“. Cu toate acestea, el însuşi a avut prilejul să se convingă de realitatea „lumilor paralele“, mai ales datorită faptului că a jucat un rol important în elucidarea unui mister.

„Pe 25 martie 1992, am avut experiența morții“, îşi începe relatarea dl. Firu. „Mă întorceam de la o petrecere pe care o dăduse una dintre colegele mele de grupă şi eram, de ce să n-o recunosc, puțin cam amețit de băutură. Am zis să mai tai drumul şi m-am avântat pe o străduță pustie şi întunecoasă din cartierul Rahova. Ca din senin, dintr-un gang, au apărut trei indivizi care s-au repezit asupra mea. Am încercat să mă apăr cât am putut, dar ei au scos cuțitele şi, în scurt timp, m-am prăbuşit la pământ, plin de sânge şi fără cunoştință. Dimineața, am fost găsit între nişte lăzi de gunoi; agresorii mei mă târâseră, probabil, până acolo. Am fost dus la spital, teoretic în comă; am aflat, apoi, şi că, după cum mi s-a spus, «murisem pe drum»“.

„…Bineînțeles că, în loc să ajung la reanimare sau în vreun salon, am fost dus la morgă. Acolo mi-am revenit, vă dați seama, ai mei, care veniseră să ia acasă «trupul neînsuflețit al fiului lor», au rămas muți de uimire. Mi se întocmise chiar şi certificatul de deces.“ (...)

„Nu am vrut să spun multă vreme ce mi se întâmplase de fapt. Eu trăisem o experiență cel puțin ciudată, pe care nu ştiam cum s-o înțeleg... Stăteam zile întregi închis în casă, refuzând să vorbesc, doar duminica mai ieşeam, dar asta doar ca să mă duc la biserică, eu care nu fusesem niciodată un credincios. Disperați, ai mei au reuşit în cele din urmă să mă convingă să merg la un medic psihiatru, domnul doctor Radu F. Pe atunci, nu ştiam că şi dânsul era interesat în parapsihologie... Încet-încet, m-a făcut să-i povestesc totul, tot ce se întâmplase în acea zi de 25 martie. Căzusem pe asfalt, iar tipii ăia tăbărâseră pe mine... Apoi, în mintea mea s-a făcut întuneric, dar eu nu am încetat nicio clipă să simt. Era ca un fel de autoapărare, leşinasem ca să mă apăr de durere. Încă din copilărie, am fost întotdeauna conştient de ce se întâmpla în jurul meu, asta chiar şi atunci când dormeam. La 10 ani, când am fost operat de apendicită, deşi eram sub anestezie totală, puteam să reproduc cu exactitate tot ce se făcea şi se spunea în sala de operație...“

„Am stat aşa, acolo, pe asfalt, mult timp... Era ca şi cum leşinul meu ținea numai de fiziologie, nu-l puteam controla, chiar dacă mintea mi-era perfect trează. Am ştiut când m-au urcat în Salvare şi asta nu pentru că mi-o spuneau simțurile. Pur şi simplu ştiam; îi vedeam pe medici cum se străduiesc să facă ceva ca să mă trezească din leşin, şi cum se agitau văzând că sunt din ce în ce mai aproape de moarte. La un moment dat, nu am mai rezistat, o voință parcă mai presus de mine îmi luase posibilitatea să mai hotărăsc. La început, am intrat în panică, nu ştiam ce mă aştepta. Apoi, mi-a trecut prin minte un gând pe care nu-l crezusem niciodată până atunci. Gândul că există un «după». Într-o singură clipă, mi-am retrăit întreaga viață, dar... invers! Nimic nu se

pierduse, de la cele mai puțin importante întâmplări, până la mirosuri, gusturi, senzații... Eram în aer, pluteam, iar în fața mea se deschidea o gaură neagră în care trebuia să intru. Nu eram singur, în dreapta mea era o fetiță de vreo cinci anișori, o fetiță cuminte, dulce foc, îi simțeam şi ei gândurile. Am aflat (de parcă eu trăisem în locul ei) că se născuse într-o casă mare, cu flori multe la ferestre. Că mama ei avea ochii mari şi calzi, şi o aluniță pe obrazul stâng şi că-i spunea puştoaicei o mulțime de poveşti. Pe tatăl ei nu-l cunoscuse niciodată... Apoi, s-a întâmplat ceva ciudat; un bărbat se apropia de fetița care se juca în fața casei, îi dădea o ciocolată şi o lua cu el... Era un individ solid, mustăcios, brunet, cu o privire cruntă, rea... O lua cu el şi o ducea pe un maidan, unde începea s-o bată, fetița plângea, apoi monstrul o culca la pământ şi îşi descheia pantalonii cu mişcări repezi, apoi o viola... Copila plângea, lacrimile i se scurgeau pe obrăjorii învinețiți de lovituri... În cele din urmă, bestia o strângea de gât... Am remarcat atunci că îi lipseau două degete de la mâna stângă...“ (...) „…Eram conştient că eu sunt Adrian, dar ceea ce i se întâmpla fetiței parcă mi se întâmpla şi mie... Pur şi simplu, vedeam prin ochii ei... Apoi, ca trasă de un vârtej, micuța s-a scufundat în gaura aceea neagră. În momentul acela, eu am simțit că mă doare capul, că sunt înfăşurat tot în bandaje şi că cineva mă strigă pe nume. Era ca şi cum trupul meu mă chema înapoi. Atunci... am înviat!“

Dl Radu F., medicul al cărui pacient a fost Adrian Firu, relatează: „La început, băiatul a fost timid, parcă nici el nu credea ce spune. Era, însă, ceva cu el care mă făcea să cred că nu sunt fabulații. Mi-a povestit cu exactitate tot ceea ce i se întâmplase în Salvare, iar medicul de gardă mi-a spus, când l-am întrebat, că era inconştient, în mod normal nu avea de unde să ştie ce i se întâmpla... Cu toate acestea, nu l-am crezut. Mai era doar un singur lucru verificabil: fetița. O ipoteză hazardată la prima vedere, dar... Am căutat ziarele din 26 şi 27 martie 1992, şi nu mică mi-a fost mirarea când am dat peste relatarea violului bestial căruia îi căzuse victimă micuța Simona G., în vârstă de cinci ani. Una din pozele ce însoțeau articolul o înfățişa pe mama copilului îngenuncheată lângă trupul neînsuflețit... Avea nişte ochi mari şi calzi şi o aluniță pe obrazul stâng... Atunci l-am convins pe Adrian să dea o declarație la poliție, spunând tot ceea ce văzuse în stare de comă, căci mârşavul făptuitor al violului nu fusese încă depistat. Pe baza datelor din acea declarație – brunet, cu mustață şi două degete lipsă la mâna stângă – s-a reuşit identificarea asasinului violator. Un recidivist care a fost rapid arestat. Vă dați seama, dacă bestia nu ar fi mărturisit din prima clipă, ar fi fost, totuşi, destul de greu să i se demonstreze cu probe vinovăția, căci cele «văzute» de un tânăr care a trecut prin moarte clinică nu rezistă în fața instanței...“

ı *Un mafiot care a „călătorit“ în iad îşi sfătuieşte confrații.* Fostul mafiot Gino Albocci, a trăit o experiență pe care nu o va uita niciodată. A ajuns în iad, dar a revenit pe pământ şi acum încearcă să-i convingă pe colegii lui din

Mafie să revină pe calea cea bună. Dar, ce l-a făcut pe fostul mafiot să se pocăiască? A fost împuşcat la periferia oraşului Palermo şi transportat de urgență la spital. Chirurgul care l-a operat a spus că nu poate să-şi explice cum de acesta mai este în viață. Asta pentru că, la un moment dat, el a fost mort din punct de vedere clinic, aproape două minute. În acest scurt timp, când respirația şi bătăile inimii au încetat, Albocci povesteşte cum a coborât în iad. Parcă a căzut într-un tunel, unde se făcea din ce în ce mai întuneric. Când s-a oprit, a văzut o scenă de neimaginat. Bărbați şi femei dezbrăcați stăteau înghesuiți unul lângă altul, iar pe la picioarele lor mişunau şobolani, viermi şi gândaci. Unora le ieşeau viermii din ochi, urechi, nas şi gură. Alții mergeau pe un drum pe care se aflau creaturi jumătate om, jumătate şarpe, care aveau bice în mâini şi îi loveau pe cei ce treceau prin dreptul lor.

În acest timp, doctorii au reuşit să-i repună inima în funcțiune. Deodată, a simțit cum a fost smuls şi a reintrat în propriul lui corp. Când s-a trezit, se afla în camera de spital. După această experiență, el îşi petrece mai tot timpul încercând să-i îndepărteze pe tineri de droguri şi crimă. El le spune tuturor: „Alegeți-l pe Dumnezeu, nu pe Naşul Mafiei".

16.14. După ce a suferit o moarte clinică, a ajuns o pictoriță celebră

Durdana Khan (31 ani), din Bombay (India), a ajuns celebră, începând să picteze de la vârsta de doi ani şi jumătate, după ce a suferit o moarte clinică. Tatăl ei, A.G. Khan, un doctor vestit în Bombay, a constatat decesul fetiței, precum şi revenirea acesteia la viață, după 10 minute.

Întâmplarea a avut loc în toamna anului 1968. Durdana suferea de o boală căreia tatăl ei nu îi găsea remediu. Era aproape paralizată şi avea stări febrile acute. Ceilalți medici care au examinat-o, au tras concluzia că suferă de encefalită.

Într-o zi, aflându-se în camera părinților ei, Durdana a început să dea semne de înrăutățire a stării. Mama sa şi-a chemat imediat soțul. La câteva minute de la sosirea lui acasă, fetița a decedat. „Semnele vitale erau inexistente. În cele 15 minute care au urmat, am constatat decesul, dar şi revenirea ei la viață! De când am ajuns la capul fetiței mele, repetam continuu: «Întoarce-te la noi, fetița mea!» Soția mea apucase să toarne în gura Durdanei câteva picături de nichetamină, un stimulent pentru respirație, dar nu avusese niciun efect. La 10 minute după ce şi-a dat sfârşitul, Durdana a revenit la viață. Pieptul ei a început să tresalte, apoi i s-a auzit clar respirația şi a deschis ochii. Am examinat-o repede. Semnele clinice vitale erau prezente. La o zi după moartea clinică, Durdana a început să povestească ce visase. Aşa cum putea povesti un copil de doi ani şi jumătate. Am rămas uimit, atât eu, cât şi soția mea, deoarece fetița noastră spunea lucruri extraordinare. Ne-a povestit despre un tunel luminos, despre întâlnirea cu bunica ei, care murise înainte ca ea să

se nască. A spus că a adus-o la noi doar cuvintele mele: «Întoarce-te înapoi, fetița mea!» Dar, eu le rosteam când ea era moartă. Misterul va rămâne nedezlegat pentru mine. Începând de atunci, Durdana a început să schițeze diverse peisaje. Cu timpul, observându-i talentul, i-am cumpărat cele necesare şi a început să picteze. Nimeni nu a învățat-o ceva; singură a pictat din minte peisajele pe care spune că le-a văzut în moartea clinică!“, a declarat tatăl Durdanei.

La vârsta de şapte ani, Durdana a plecat împreună cu părinții ei la Karachi, o localitate din India, unde a suferit o intervenție chirurgicală. Aflată în convalescență, a plecat cu tatăl ei să-l viziteze pe unul dintre unchii care locuia în Karachi şi în a cărui casă Durdana nu fusese niciodată. Reacția fetei la vederea fotografiei bunicii ei (mama tatălui şi a unchiului său) a fost neaşteptată. Deşi nu mai văzuse vreodată vreo poză de-a bunicii, ea a recunoscut-o imediat.

În 1980, părinții fetei s-au stabilit în Londra (Anglia). Postul de televiziune BBC a invitat-o într-una din emisiunile despre oameni care s-au întors din moarte. Realizatoarea emisiunii a ajutat-o să organizeze o expoziție cu picturile personale, pe care a şi filmat-o. A doua zi, tatăl Durdanei a primit un telefon de la Mary Goldsmith, o femeie care avusese o experiență identică cu cea a Durdanei, şi a recunoscut locul în care fusese, privind la televizor o pictură de-a ei. „Dna Goldsmith şi fiica mea au discutat mult timp. Studiind picturile fetei mele, dna Goldsmith a completat unele detalii, de care Durdana nu-şi amintea. Apoi, impresiile trăite de ea în moartea clinică erau similare: o stare de linişte, de libertate, foarte multă lumină, iar materia dispăruse. Nici ea, nici Durdana nu-şi mai simțeau trupul, parcă erau fără corp, libere şi uşoare; în plus, exista o stare de atotcunoaştere. Experiența fetei mele a făcut ca ea să devină celebră. A avut numeroase expoziții şi este pasionată de ceea ce face, pentru că, astfel, îşi regăseşte starea de linişte şi pace trăită în moarte!“ a încheiat A.G. Khan.

17. BLESTEMUL

17.1. Ce este un blestem?

Provenit din anglo-saxonul *cursien* care înseamnă „a invoca răul asupra“, un blestem este o conjurare scrisă sau orală care urmăreşte să aducă asupra duşmanului suferinţă şi moarte, să pedepsească nerespectarea unui tabu, sau pentru a-l distruge pe cel care face rău ori pe rudele sale. Ultimul tip, de obicei aruncat de cel sărac asupra celui puternic şi, adesea, ultimul refugiu al celor maltrataţi, presupune existenţa unei morale universale sau a unei balanţe karmice. Crima va fi pedepsită, poate, după mai multe generaţii. De aici, au apărut cazuri ca blestemul familiei Seaforth, în Scoţia, şi blestemul Cowdray, în Anglia.

Blestemul preventiv urmăreşte să prevină anumite acţiuni prin frica de consecinţe. Jefuieşte mormântul unui faraon şi vei fi lovit. Atinge capul regelui şi vei muri. Ignoră o bulă papală şi vei fi anatemizat. Mănâncă porc şi vei fi blestemat. Culcă-te cu cine nu trebuie şi vei merge în iad (pe vremuri) sau vei lua SIDA (modern)!

Acest tip de blestem sau tabu este un act mai mult social decât magic, deşi pot fi invocate puteri supranaturale pentru a-i spori puterea, în credinţa că efectele unei legi divine vor săvârşi dreptatea profeţită.

Blestemele pot fi aruncate în secret: cu o privire rea sau prin arătare cu degetul; prin cuvântul spus sau scris – anatemă; prin trimiterea unui obiect care poartă blestemul; sau printr-un ritual magic, cum ar fi arderea sau înjunghierea unei imagini a victimei. De obicei, aceste imagini sunt păpuşi din ceară sau lemn în care se află bucăţi de unghii ale victimei, păr sau salivă. Astăzi, s-ar putea să fie suficient să se aşeze şapte lumânări negre pe o fotografie a victimei, care să ardă şapte minute sau şapte zile la rând – o tehnică încă populară în New Orleans.

Este vorba aici de principiul magiei simpatetice: „ce se aseamănă se adună“. Pentru că, tipic, blestemul este un act magic (Aleister Crowley a definit magia ca: „ştiinţa şi arta de a cauza schimbări produse în conformitate cu Voinţa“). Esenţa sa rezidă în proiectarea imaginară a relei-voinţe. Parte însemnată a arsenalului psihic al preotului sau magicianului, unii susţin că blestemul este eficient doar dacă victima ştie sau crede în el. Tot aşa cum un om suferind de cancer care se aşteptă să moară va muri mai curând decât unul care se luptă cu boala, tot aşa se spune că o persoană blestemată moare doar pentru că a pierdut orice speranţă. Inconştientul înspăimântat distruge conştientul, mai ales dacă este vorba şi de o conştiinţă vinovată.

Un blestem poate acţiona, însă, chiar atunci când victima nu ştie, ori nu crede în blesteme, ca în cazul invocării morţii kahuna sau, similar, în Hawaii.

Totuşi, preoţii kahuna susţin că, dacă nu există niciun sentiment de vinovăţie, inconştientul va respinge atacul.

În alte cazuri, blestemul pare nespecific vreunui individ anume şi loveşte pe oricine intră în contact cu obiectul sau locul supus unor farmece, sau care este născut într-o familie blestemată. Există şi multe istorisiri despre maşini cu ghinion şi nave care aduc ghinion sau dezastre celor care au legătură cu ele.

Aceste întâmplări nu pot fi trecute cu vederea – doar dacă, bineînţeles, nu preferi, pur şi simplu, să le negi pentru că nu vrei să înfrunţi o realitate neplăcută. Şi acesta este tot un blestem.

Pentru cei care nu cred – majoritatea în aproape fiecare societate cunoscută în istorie – există multe metode tradiţionale de apărare împotriva blestemelor şi deochiului. Acestea pot fi amulete, vrăji, farmece şi puterea de a întoarce blestemul împotriva celui care a blestemat.

Să fie toate acestea doar un hocus-pocus?

Mulţi cred, de multă vreme, că Mintea controlează Materia şi că există legi ascunse prin care se poate manifesta acest control, în scopuri bune sau rele. Din timpuri imemoriale, oamenii au trăit într-un univers magic. Doar târziu, acest lucru a fost negat de raţionalismul ştiinţific, care accepta doar cauze şi efecte materiale observate pentru a defini ceea ce este „real“.

Procesul este o parte a celui mai puternic blestem occidental. Numit păcatul originar sau căderea, acesta se află chiar la baza psihologiei iudeo-creştine. În conformitate cu această puternică teologie, noi toţi am fost blestemaţi de când Yahveh i-a aruncat pe Adam şi pe Eva din Rai pentru că au mâncat fructul Copacului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Au fost blestemaţi să devină conştienţi. Aşa cum afirma Sf. Pavel, suntem blestemaţi doar pentru că existăm, pentru că gândim, din cauză că în noi se războiesc Raţiunea, Instinctele şi Emoţia, şi, mai ales, pentru că suntem fiinţe sexuate.

Acest blestem, afirmă Biserica, care încă din cele mai vechi timpuri nu s-a opus să arunce Mânia Domnului asupra celor care i se opun, nu putea fi înlăturat decât prin sacrificiul lui Hristos.

Aşa a apărut tiparul mental care a dus la triumful patriarhatului şi la vânătoarea de vrăjitoare în mijlocul revoluţiei ştiinţifice, şi, astăzi, la proliferarea imperialismului cheeseburger.

Pentru că blestemele nu sunt doar nenorociri personale, individuale, ci stări de paranoia şi teamă îndurate în colectiv timp de mai multe secole. Isteria vrăjitoarelor, care a cuprins Europa în secolele al XVI-a şi al XVII-lea, a fost exact un astfel de blestem de care abia am scăpat; dacă am scăpat. Secolul al XX-lea a fost, la urma urmei, secolul pogromurilor şi persecuţiilor „par excellence“, un secol al genocidului şi al bombei atomice, al unei activităţi blestemate pe o scară neatinsă nici de Genghis Han sau de Inchiziţie.

Întrucât suntem locaşul blestemului propriei noastre naturi contradictorii, la mijloc între înger şi bestie, nu e de mirare că nu ne place să vorbim despre blesteme.

În Orient, oamenii vorbesc nu atât despre blesteme, cât despre karma, care înseamnă că, orice ai face sau chiar ai gândi, are un efect pozitiv sau negativ şi că nu poţi scăpa nicicum de consecinţele acţiunilor tale – mai ales atunci când nici nu-ţi dai seama de ele.

Lipsa conştiinţei de sine este un blestem.

Chiar dacă nu poţi sau nu vrei să crezi aceste povestiri despre blesteme şi farmece, ele lămuresc, totuşi, într-un fel natura umană şi credinţele oamenilor, înainte de a deveni prea stânjeniţi să admită că mai cred în ceva.

17.2. Blestemul faraonului Tutankamon

În 1922, arheologul englez Howard Carter făcea o descoperire senzaţională: mormântul intact al faraonului Tutankamon; localnicii angajaţi la săpături îl preveniseră, însă, că piramida este protejată de un blestem din vechime, care face ca toţi cei ce intră să moară în chinuri groaznice. La câtăva vreme după aceea, ziarele vremii anunţau că membrii expediţiei Carter erau grav bolnavi...

Desenator şi pictor de acuarele, englezul Howard Carter avea 27 de ani când a fost angajat de British Museum. Singura sa sarcină era copierea vechilor papirusuri, dar tânărul s-a îndrăgostit efectiv de misterele Egiptului antic. Un an mai târziu, îşi vedea visul cu ochii: debarca la Cairo pentru a lucra ca asistent al celebrului egiptolog Flinders Petrie, de la care a învăţat şi să interpreteze hieroglifele. A trebuit să mai treacă nouă ani de şedere în Egipt până la întâlnirea sa cu Gaston Maspero, custode de muzeu şi omul care i-a schimbat viaţa. Rămas fără slujbă, desenatorul a revenit în Anglia, unde Maspero l-a prezentat lordului Carnarvon, un bogătaş la fel de pasionat ca şi el de egiptologie. Nobilul cumpărase teren pe malul Nilului şi avea nevoie de oameni cu experienţă care să-l ajute la săpături. Chiar în prima lună de la începerea lucrărilor, membrii expediţiei Carter – Carnarvon făceau şi prima descoperire: mormântul aproape distrus al unui prinţ din a XVII-a dinastie egipteană, dar în care se mai păstrau numeroase obiecte de mare valoare arheologică. Firește, interesul bogătaşului a sporit enorm, Carnarvon fiind dispus să cheltuie oricât pentru ca Howard Carter să-şi demonstreze teoria potrivit căreia toţi faraonii din cea de-a XVII-a dinastie fuseseră înmormântaţi în Valea Regilor. Până în acel moment, se descoperiseră deja mai multe piramide în care fuseseră îngropaţi faraonii, mai puţin mormântul tânărului Tutankamon, succesorul – pentru o perioadă foarte scurtă – celebrului Akhenaton (Amenophis al IV-lea). Majoritatea arheologilor susţineau, de altfel, că, datorită micii importanţe a lui Tutankamon în istorie şi scurtei sale domnii, mormântul său s-ar fi aflat în cu totul altă parte. Carter era singurul convins de contrariu, aşa că, de îndată ce un alt celebru arheolog, americanul Davis, şi-a încheiat săpăturile în Valea Regilor, englezul i-a cerut bogatului său protector să obţină concesionarea explorărilor în zonă. Studiile sale şi calculele efectuate îl făcuseră să ajungă la ideea că exista un anumit perimetru unde trebuia căutat mormântul lui

Tutankamon; însă, când, în sfârşit, Carter şi Carnarvon erau gata să pornească în expediţie, lumea a fost prinsă în vâltoarea Primului Război Mondial. Cei doi au trebuit să aştepte anul 1918 pentru a-şi începe lucrul.

Mii de metri cubi de pământ au fost răscoliţi cu atenţie: locul ales de Carter pentru săpături era tocmai cel pe care alţi arheologi îşi făcuseră tabere de-a lungul timpului şi unde abandonaseră diverse obiecte arheologice fără importanţă. Anotimpurile treceau, iar membrii expediţiei se alegeau numai cu descoperiri de mică valoare, nu cu atingerea ţelului suprem – găsirea mormântului lui Tutankamon. În sfârşit, în 1922, lucrătorii au descoperit un şir de trepte coborând mult sub nivelul solului. La capătul lor, era intrarea mult visată...

De ceva vreme, Carter avea un canar care îi era tare drag. Îl considera, într-un fel, ca un talisman aducător de noroc şi nu se despărţea de el aproape niciodată. Dar, cu câteva zile înaintea intrării în mormântul faraonului, o cobră a pătruns în colivia canarului şi l-a mâncat. Cobra era considerată şarpele faraonilor, simbolul suprem al regalităţii, motiv pentru care localnicii angajaţi de arheologi i-au avertizat pe Carter şi Carnarvon: dacă-i tulbură odihna lui Tutankamon, vor sfârşi precum canarul. Desigur, cei doi nu au ţinut seama de sfat. Împreună cu Evelyn, fiica lordului, şi cu egiptologul Callender, au intrat în mormânt. În prima încăpere, o comoară inestimabilă s-a dezvăluit privirilor lor: un tron, statui, piese de mobilier, scaune, arme, toate din aur masiv incrustat cu pietre preţioase. Într-o altă cameră, cu pereţii acoperiţi în întregime în aur şi faianţă bleu, se aflau cele trei sarcofage ale lui Tutankamon, alături de alte cutii pline de bijuterii. Carter şi Carnarvon făceau, astfel, cea mai senzaţională descoperire arheologică a tuturor timpurilor: mormântul intact al unui faraon.

În anii care au urmat, lordul Carnarvon s-a îmbolnăvit de friguri galbene şi a murit în foarte scurt timp. Trupul său a fost adus la Cairo; lordul murise în ziua de 5 aprilie 1923, la ora 2.00 dimineaţa. Exact în acelaşi moment, toate luminile din oraş se stinseseră brusc, urmare a unei defecţiuni electrice ce s-a remediat de la sine. Presa vremii, care scrisese, de altfel, pe larg despre „avertismentul dat de Tutankamon celor ce-i tulburau liniştea“, a văzut în moartea lui Carnarvon primul efect al blestemului. Oare nu fusese el cel care iniţiase expediţia? Evenimentele care au urmat i-au bulversat pe ziariştii mereu în goană după senzaţional. George Benedite, un egiptolog angajat la muzeul Luvru, moare imediat după ce vizitează mormântul. Americanul Arthur Mace are aceeaşi soartă, apoi, vine rândul fratelui, al infirmierei lordului Carnarvon şi al secretarului lui Carter... Curând, s-a ajuns la nu mai puţin de 27 de asemenea decese subite, învăluite în mister. Ziarele au făcut chiar şi speculaţii, punând totul pe seama unui virus ucigaş care ar fi rămas captiv în mormântul lui Tutankamon vreme de 3 000 de ani, până la descoperire. Totuşi, analizele efectuate de biologi şi microbiologi nu au descoperit aşa ceva. Ziariştii nu s-au oprit, însă, şi au inventat chiar o inscripţie care – afirmau ei – se afla chiar la intrarea camerei unde fuseseră găsite sarcofagele: „Cei care intră în acest

loc sfânt vor fi atinşi de aripile morţii“, inscripţie ce, în fapt, nu a existat niciodată.

Cele 27 de morţi ciudate nu sunt, însă, o probă indubitabilă a veridicităţii ideii – foarte atractivă, de altfel – că Tutankamon se răzbună pentru că i-a fost tulburat somnul de veci. Climatul egiptean nu este foarte sănătos şi trebuie să recunoaştem că, dintre cei care au intrat primii în mormântul faraonului, doar lordul Carnarvon a murit la vârsta de 57 de ani, având o sănătate şubredă de mai multă vreme. Howard Carter, Evelyn Carnarvon şi arheologul Callender, care l-au însoţit atunci, au trăit până la adânci bătrâneţe, moartea lor survenind din cauze naturale.

17.3. Blestemul Sfinxului a durat 4500 de ani

Conform declaraţiei egiptologului britanic Bernard Brinks (62 ani), blestemul Sfinxului din Gizeh (Egipt) a durat 4500 de ani, începând de la data terminării construcţiei monumentului (anul 2504 î.Hr.) şi până la sfârşitul lui 1996.

În anul 2519 î.Hr., faraonul Khefren a poruncit să se construiască un Sfinx, înalt de 20 m şi lung de 72 m, în faţa piramidei tatălui său, Kheops. În acest scop, el a mobilizat 100 000 de sclavi, cărora le-a promis că îi va răsplăti cu generozitate, după finalizarea construcţiei.

Ridicarea monumentului a durat 15 ani, timp în care sclavii primeau zilnic, drept hrană, doar câte un castron cu orez şi o cană cu apă. Bolile, extenuarea şi comportamentul inuman al paznicilor au dus la moartea masivă a sclavilor. În 2504, când construcţia a fost gata, rămăseseră în viaţă doar 7000 dintre ei. Dar, în locul recompensei promise, Khefren i-a întemniţat, apoi i-a ucis. Un singur sclav a reuşit să fugă în munţi, unde a făcut cunoscută sângeroasa poveste a Sfinxului, scriind-o, prin cioplire, pe tăbliţe din piatră. El l-a blestemat pe Khefren, împreună cu monumentul imaginat de el, pentru care şi-au pierdut viaţa atâţia oameni. „Fie ca toţi cei ce se vor atinge de Sfinx să sfârşească tragic, la fel ca toţi cei care l-au construit, de acum, până în 4500 de ani!“

Ulterior, efectele blestemului au fost cumplite. Mulţi arheologi şi turişti şi-au pierdut viaţa în împrejurimile monumentului. În anul 1996, în decurs de numai două luni, opt turişti au murit striviţi de blocuri de piatră, care păreau căzute din cer. Ultima victimă a fost englezul Frank Wilde (26 ani), din Oxford, care a încercat să disloce o bucăţică de calcar de la baza monumentului, pentru a o lua ca amintire. De îndată ce lama cuţitului său a atins roca, s-a auzit un vâjâit cumplit. Privind în direcţia zgomotului, turiştii au văzut un bloc de piatră căzând cu viteză. Stânca, ce cântărea mai bine de o tonă, s-a prăbuşit peste Wilde, zdrobindu-l. Cercetările ulterioare întreprinse de poliţie n-au putut stabili locul din care s-a desprins blocul de piatră. „La fel ca şi în celelalte şapte cazuri, victima s-a apropiat prea mult de Sfinx. Blocul de piatră l-a strivit pe imprudent, dar nimeni nu ştie de unde s-a desprins. E ca şi cum ar fi venit din cer!“, a declarat şeful poliţiei din Luxor.

„Să sperăm că blestemul Sfinxului şi-a pierdut puterea şi că Frank Wilde a fost, într-adevăr, ultima sa victimă!“ a declarat prof. Brinks, cel care a descoperit, de curând, inscripţiile referitoare la istoria monumentului.

17.4. Blestemul mumiilor incaşe

Urmând un blestem, mumiile din Santa Cruz îi ucid pe cei care le deranjează. Prima victimă le-a căzut Victor Perez, un lucrător de 23 de ani, vânjos şi puternic, de la ferma Santa Cruz a lui Amalio Torralba, din regiunea Santa Catalina De Cuenca. El primise ordin să mărească gura unei grote aflată undeva în perimetrul moşiei stăpânului său. A săpat mult şi greu. La un moment dat, însă, a dat peste ceva ce părea de nepătruns. Se întreba dacă nu cumva dincolo este vreo comoară. Acest gând l-a ambiţionat şi mai mult, aşa că nu s-a lăsat până nu a trecut pragul unei hrube. Ce a văzut acolo l-a înspăimântat. A aruncat scula din mână şi a fugit, anunţându-l pe Torralba de descoperirea sa: cinci mumii. Dar nu dintre cele înfăşurate şi îmbălsămate, aşa cum ne închipuim mulţi dintre noi, ci rămăşiţele pământeşti a cinci oameni cu feţele schimonosite de durere, ceea ce dovedeşte că, înainte de a muri, au fost supuse unor chinuri groaznice. „Descoperirea“ lui Victor Perez a avut loc într-o zi din vara anului 1930. Alarmată, garda civilă, a trimis câţiva jandarmi la grota cu mumii. Aceştia au întocmit un raport pe care l-au trimis la Madrid. Autorităţile de acolo au găsit de cuviinţă să trimită la vila Santa Cruz un arheolog, pe profesorul Jaime Calandula, de la Universitate. Acesta, vrând să stea de vorbă cu Victor Perez, află cu surprindere că tânărul puternic şi vânjos murise, între timp, de gripă. Înainte de a deceda, căzuse într-un delir, ţipând şi încercând să spună că cele cinci fantome se apropie de el cu intenţia de a-l înjunghia. Toţi localnicii au rămas convinşi că Victor a pierit de o boală sau de un blestem venit din partea mumiilor. Convingerea lor era întărită şi de faptul că, la numai câteva zile de la înmormântarea lui, a decedat şi Amalio Torralba, şoptind, până în ultima clipă, soţiei sale: „Mumiile! Ele mă omoară!“

Vorbele, venite din partea sătenilor, nu l-au speriat pe profesorul Calandula. El a studiat cu atenţie mumiile, constatând că au fost trei bărbaţi şi două femei. Una dintre ele ţinea într-o mână un prunc, iar într-alta un pergament care, de fapt, era o bulă papală semnată de Innocenţiu al XX-lea, în 1694, prin care acorda iertarea păcatelor unei oarecare Dona Quiteria Lopez de Ayala. Pe baza datelor obţinute, profesorul a enunţat ipoteza că cei găsiţi morţi au fost daţi pe mâna Inchiziţiei, ca eretici, care i-a judecat şi torturat. Profesorul ar fi vrut să-şi verifice cât mai mult ipoteza enunţată, dar n-a putut s-o facă, deoarece s-a îmbolnăvit subit. Medicii nu au fost în măsură să-i stabilească un diagnostic exact, aşa că, pe 2 august 1931, a decedat. Atunci se împlinea un an de la descoperirea mumiilor de la Santa Cruz. Înspăimântată de câte s-au întâmplat, soţia lui Torralba, doamna Luiza, a hotărât scoaterea mumiilor şi închiderea lor în nişte lăzi. De ce şi pentru ce? Nimeni nu poate răspunde la aceste

întrebări, pentru că doamna Luiza a murit şi ea la câteva zile după împachetarea mumiilor.

... Timpul a trecut, lăzile cu mumiile ciudate şi aducătoare de moarte zăcând una peste alta într-o magazie de la ferma Santa Cruz. După 33 de ani, în 1964, Antonia Sonia Pareja, o vecină a familiei Torralba, s-a gândit să facă mumiilor o îngropăciune creştinească. A fost ajutată în această treabă de Carlos, nepotul său. Se pare că mumiile s-au supărat iar, lovind mortal cu blestemul lor: Antonia a decedat după trei zile de la înmormântare, iar Carlos, după trei luni, a fost asasinat cu lovituri de cuţit de un autor rămas necunoscut. Bizar este faptul că şi preotul care a oficiat slujba de îngropăciune a decedat, la şase săptămâni de la eveniment, deşi abia împlinise 40 de ani şi era perfect sănătos.

Lanţul deceselor provocate de blestemul mumiilor din Santa Cruz s-a sfârşit, deocamdată. Poate şi pentru faptul că Universitatea din Madrid a hotărât să închidă dosarul acestui caz atât de bizar.

Într-un alt caz, mii de săteni din sudul statului Peru sunt terorizaţi de ceea ce experţii numesc „blestemul mumiilor incaşe“. Au fost descoperite deja cadavrele a cel puţin 14 fermieri. Ei au fost ucişi în paturile lor, în mod brutal, brusc şi misterios, în timp ce mai mult de 23 de sate au fost devastate de creaturi care semănau cu nişte fantome. Ele au fost zărite la lumina lunii, deasupra dealurilor şi câmpiilor din sudul Limei.

Oficial, Guvernul a aruncat responsabilitatea acestui carnagiu asupra „bandiţilor“, dar sătenii, sprijiniţi de experţi în domeniul paranormalului, susţin că incidentul a fost provocat de trei mumii incaşe, datând de 500 de ani, care au fost dezgropate de arheologi, recent, la poalele muntelui Ampato, un vulcan aflat în partea estică a Anzilor. „Cele trei mumii vor să se răzbune pe orice formă de viaţă“, a declarat părintele Jose Cruz, ai cărui strămoşi au locuit, acum câteva sute de ani, în zona câmpiilor din vestul vulcanului. „Sunt extrem de ostile, fiindcă liniştea le-a fost tulburată. Nu se vor calma, până când nu se vor întoarce în locul unde se odihneau“, a explicat preotul.

Mumiile a două tinere şi a unui bărbat au fost găsite pe pârtiile îngheţate ale muntelui Ampato, la altitudinea de 533 m. Cei care le-au descoperit sunt membrii unei echipe mixte, peruani şi americani, iar evenimentul a avut loc la începutul lunii octombrie. Arheologii cred că cele trei persoane au fost sacrificate pentru zeii muntelui, acesta fiind un ritual incaş practicat înainte de sosirea în zonă a albilor. De obicei, victimele erau „voluntari“ sau tineri sacrificaţi de părinţii lor fanatici. În timp ce părinţii erau acoperiţi cu onoruri, tinerii sacrificaţi erau binecuvântaţi, drept recompensă, cu viaţa veşnică. Ampato era unul dintre munţii sacri, căruia i se aduceau multe sacrificii. Cercetătorul american Reginald Forrest a studiat ritualurile religioase ale incaşilor. Pe vremuri, ei au fost promotorii unei civilizaţii înfloritoare, în ceea ce era cunoscut drept „Imperiul Soarelui“, care a existat între anii 1300 şi 1532. Imperiul se întindea pe o suprafaţă de 2000 de mile, din Ecuador până în nordul statelor Chile şi Argentina. Aceasta se întâmpla înainte ca 80% dintre locuitorii lui să

cadă prizonieri în mâinile spaniolilor, care veniseră aici să caute aur şi alte bogăţii.

Forrest crede că spiritele celor trei incaşi s-au simţit cumva violate, atunci când trupurile lor au fost înghesuite într-un congelator al universităţii, pentru a fi studiate ulterior. „În momentul în care au mutat mumiile din locul unde au murit, oamenii de ştiinţă au procedat de parcă le-ar fi luat sufletele din paradis. Cred că blestemul lor nu va lua sfârşit până când trupurile nu vor fi duse înapoi, în munţi“, a încheiat Forrest.

17.5. Jefuitorii comorii incaşilor au fost striviţi de un copac, într-o zonă lipsită de vegetaţie

La sfârşitul anului 1781, patru aventurieri americani au fost găsiţi striviţi de trunchiul unui copac uriaş, într-o câmpie aridă, lipsită complet de vegetaţie, din partea vestică a pampasului peruvian. În tolbele lor, s-au găsit monede, vase şi bijuterii din aur, datând din perioada precolumbiană. Printre acestea se afla şi o mască din aur masiv a ultimului rege incaş, Atahualupa. Nu există nicio explicaţie raţională a prezenţei copacului în acea zonă aridă.

Profitând de haosul care domnea în Peru, imediat după înăbuşirea răscoalei antispaniole conduse de Tupac-Amaru, numeroşi aventurieri veneau să cerceteze ruinele templelor incaşe, în căutarea fabuloaselor comori pe care aceştia le ascunseseră odată cu sosirea conchistadorilor. Mulţi dintre ei au pierit sub avalanşe de pietre sau atraşi în diverse capcane iscusit meşteşugite de supuşii lui Atahualupa. Cazul care a făcut, însă, cea mai mare vâlvă, descurajându-i pe căutătorii de comori, a fost cel al aventurierilor americani ajunşi de blestemul lui Atahualupa, la o distanţă de circa 1000 km de locul jafului.

După cum s-a stabilit ulterior, tezaurul fusese descoperit într-o grotă acoperită cu vegetaţie din jungla care înconjura ruinele cetăţii Machu-Pichu, aflată la cca 300 km de Lima. Cei patru jefuitori încărcaseră pe caii lor cât putuseră, apoi camuflaseră cu grijă restul comorii, având de gând să se întoarcă. Caravana s-a pus în mişcare, îndreptându-se către nord, a traversat Rio Ucayali şi s-a afundat în deşertul de la poalele Anzilor Cordilieri. Aici, în apropierea versantului estic al masivului Coropuna, cei patru au fost surprinşi de trunchiul uriaş al unui arbore de sequoia, care i-a strivit sub greutatea lui. Ca prin minune, caii au scăpat neatinşi, fiind, astfel, găsiţi cu desagii plini cu aur, atârnând pe şei. Probabilitatea ca arborele să fi căzut de pe munte a fost exclusă, dat fiind că, în acea porţiune, versantul abrupt nu era acoperit de vegetaţie. Şi apoi, arborii de sequoia nu creşteau decât în junglă, la o distanţă de cel puţin 200 km de locul accidentului.

Grupul de soldaţi spanioli care i-au descoperit pe cei patru aventurieri au povestit că se înţeleseseră să împartă comoara între ei dar, în momentul în care au pornit către nord, s-a iscat, din senin, o furtună cumplită, care s-a oprit la

fel de brusc, atunci când ei şi-au schimbat drumul către sud. Temându-se că vor fi şi ei ajunşi de blestemul lui Atahualupa, ostaşii au predat tezaurul autorităţilor de la Lima. Cercetările ulterioare au demonstrat că cei patru jefuitori erau de origine irlandeză, aşa cum arătau actele găsite asupra lor şi, după toate probabilităţile, veneau din America de Nord, atraşi de zvonurile care circulau pe seama fabuloaselor comori incaşe.

Masca lui Atahualupa, confecţionată din aur masiv, având o greutate de aproape 3 kg şi veche de 400 de ani, se află şi astăzi expusă la Muzeul de istorie precolumbiană din Lima.

17.6. Vechi blesteme indiene îi decimează pe americani

Americanul Jimmy Lee Hinton are pentru ce să fie neliniştit! Nu demult, el a aflat că suferă de un cancer al ficatului, precum şi de alte neajunsuri ale sănătăţii sale, care, deşi minore comparativ cu maladia menţionată, se pare că-i vor „asigura“ un important bagaj de neplăceri în viitorul imediat.

Nici prietenului său, Randall Morris, nu-i este mai bine. Un grav accident de circulaţie l-a ţintuit pe acesta într-un cărucior de invalid. Amândoi erau, însă, asociaţi într-o afacere agricolă care mergea bine. Banca le-a anunţat brusc falimentul, iar un incendiu le-a distrus depozitele. Uite-aşa, deodată! Şi n-a fost suficient: contabilul lor a şters-o cu toţi banii din casă!

Pentru ca lucrurile să fie... rotunde, soţia lui Randall şi cu cei doi copii au pierit unul după altul într-un şir de accidente. Soţia lui Hinton, pe de altă parte, a căzut într-o depresie puternică. Apoi, a cerut divorţul.

Cum este oare posibil ca atâta lipsă de noroc să se acumuleze într-o singură direcţie? Doar Hinton şi Morris erau persoane harnice, curajoase, serioase, cinstite, erau, de asemenea, soţi oneşti. Parcă nu ar fi meritat ceea ce li s-a întâmplat!

„Nu mai ştim ce să facem. Randall şi cu mine am intrat în grota aceea din deşertul Arizona, explica, contrariat, Jimmy Lee Hinton. Era, de fapt, un cimitir al indienilor Hopi. Credeam că este părăsit. Deci, atunci când am dat peste oseminte, peste amulete şi statuete, peste obiecte de cult, nici că ne-am gândit la ceva rău. Acum, înţelegem că, de fapt, noi am violat aceste străvechi oseminte. Şi-apoi, am luat cu noi obiectele găsite şi-am făcut din ele bibelouri. Nu ne-am gândit, repet, că este ceva grav, că facem ceva nepermis. Asta poate pentru că Hopii au plecat din deşert de multă vreme... Mormintele aveau mai mult de o sută de ani!“

„Mai târziu, am dus tot ce luasem de-acolo unui vrăjitor Hopi din New Mexico. El ne-a spus că deja era tardiv: blestemele acţionau asupra noastră!“

„Este ca şi cum ai citi un roman de aventuri, arăta Lynn Andrews, un «remake» californian despre blestemele faraonilor, revăzut şi corijat conform realităţii nord-americane!“ Însă Jimmy Lee Hinton şi Randall Morris nu sunt

singurii care se află într-o asemenea situație. Numeroase alte persoane care au violat morminte indiene şi au sustras obiecte rituale, deturnându-le de la utilizarea lor inițială, au devenit victimele unei neşanse mortale. Douăzeci de persoane se află, astfel, astăzi în California țintuite pe patul spitalelor, ruinate, ori în pragul nebuniei... Altele au pierit deja, pradă unor suferințe greu de imaginat. Dar, şi în alte state din Vestul american aceste cazuri se înmulțesc...

„Este cât se poate de neliniştitor, declara Sydney Lwellyn, medic la Universitatea Publică din Arizona. Numărul celor în discuție se măreşte pe zi ce trece. Şi, în niciun caz, nu putem vorbi despre o psihoză! Avem de-a face cu oameni echilibrați, cărora li se întâmplă cele mai dramatice, cele mai rele lucruri. Este o realitate dureroasă! Când mă gândesc că pe teritoriul american există mii de persoane care dețin obiecte rituale indiene, mă apucă disperarea... Datoria noastră este să le avertizăm. Deci, este cazul ca aceste persoane să se debaraseze cât mai repede de respectivele relicve!“

Despre ce fel de obiecte rituale ar fi vorba? În ultimii douăzeci de ani, întreaga Americă a cumpărat păpuşi, aşa-zise purtătoare de noroc, coliere, miniaturi, statuete, o întreagă gamă de bibelouri care au o legătură precisă cu vechea religie indiană şi cu vrăjitoria. Folclorul şi superstiția ar putea depăşi cu mult ceea ce se crede în mod obişnuit. Au fost devastate morminte, locuri de cult, pentru a fi decorate saloane şi vitrine.

Şi iată că, de câteva luni, se vorbeşte tot mai presant de marea întoarcere a indienilor! Publicațiile populiste se reped la speculații asupra blestemelor indiene. Medici, sociologi, psihologi specializați îşi tot pun întrebări. Să fie coincidențe? Întâmplări? Imposibil! Sunt prea multe cazurile. Totul este mult prea conturat, mult prea clar...

„Acesta nu-i decât începutul, declara vrăjitorul seminol Neblett Sylne, unui important ziar. Acestea nu sunt decât semnele preliminarii sfârşitului feţelor palide. Albii nu ne-au respectat pământurile, natura, tot ce a fost şi a rămas al nostru. Ei nu ne-au respectat nici aerul. Şi, mai cu seamă, ei nu ne-au respectat strămoşii. Acum, ei vor muri unul după altul. Nu li se întâmplă decât ceea ce merită!“

Întrebat de reporterul aceleiaşi publicații, Scott Momaday, scriitor şi universitar originar din Kiowa (Sudul Californiei şi Noul Mexic), a răspuns în alți termeni, dar vorbele sale conțin acelaşi adevăr. Şi el este asimilat mişcării care se afirmă tot mai puternic în America, aceea care prevesteşte şi militează pentru alungarea albilor şi pentru revenirea indienilor. El ține conferințe, acordă interviuri, scrie cărți care, de altminteri, îi aduc şi foarte mulți bani.

„Există o veche profeție Kiowa care spune că sfârşitul albilor va începe atunci când morții noştri vor porni să se răzbune pentru toate afronturile comise de invadatori...,“ susține acesta.

17.7. Blestemul templierilor

În 1119, cavalerii Hugues de Pavens şi Geoffroy de Saint-Omer au fondat ordinul Sărmanilor Cavaleri ai lui Hristos, care a luat apoi denumirea de Ordinul Templului. Misiunea lor era de a ajuta şi ocroti pe pelerinii care mergeau la Ierusalim. În 1139, o bulă a Papei Inocenţiu al II-lea a favorizat dezvoltarea Ordinului, care s-a extins în toată Europa de vest şi în Palestina. Cavalerii Templieri, având ca semn distinctiv mantia albă cu cruce roşie, au fost prezenţi în toate bătăliile purtate împotriva necredincioşilor. Migrarea masivă a musulmanilor pe pământul sfânt la sfârşitul secolului al XIII-lea după descompunerea Imperiului Bizantin, i-a pus pe templieri în situaţia de a se vedea învinşi şi de a se întoarce în Europa.

Ordinul Templului era condus de un Mare Maestru care, la luarea unei decizii importante, trebuia să aibă acordul majorităţii membrilor Consiliului Marilor Comandori. Deviza după care se orientau era: „Individul nu poate poseda, ci numai Ordinul“. Templierii îşi puneau averile la dispoziţia Ordinului, care se îmbogăţea, în timp ce aceştia rămâneau săraci. În anul 1270, Ordinul deţinea peste 1000 de domenii, această cifră dublându-se, în 1307.

Cavalerii templieri au fost primii bancheri din lume, înfiinţând primele scrisori de schimb şi prima reţea de sucursale bancare. Cei bogaţi le încredinţau averile spre păstrare. Exemplul lor a fost urmat de însuşi Regele Franţei, în numele căruia încasau impozitele. Dobânzile bancare le-au permis templierilor să aibă o avere fabuloasă. În afară de trezoreriile ticsite cu aur, ei deţineau peste două milioane de hectare cultivate, precum şi jumătăţi din imobilele din Paris, pentru care percepeau chirii. Ordinul Templului devenise mai bogat decât însuşi regatul. Averea templierilor nu provenea, însă, numai din activităţile cunoscute. Indicii scrise, păstrate peste veacuri, atestă că aceştia se ocupau cu alchimia. De asemenea, flota lor navală din portul La Rochelle ducea o activitate înconjurată de mister. S-a avansat ipoteza că templierii au ajuns în America înaintea lui Columb şi că exploatau, aici, mine de argint. În sprijinul acestei ipoteze, vin două argumente: pe de o parte, se ştie că, înainte de a pleca în expediţie, Cristofor Columb a studiat hărţi păstrate de succesorii templierilor din Spania; pe de altă parte, în Evul Mediu, argintul era un metal extrem de rar în Europa. Brusc, surse literare şi artistice de la începutul secolului al XIV-lea au evocat apariţia monedelor din argint.

La data de 13 octombrie 1307, regele Philippe cel Frumos a ordonat arestarea tuturor templierilor din regat. Singura lor vină era aceea de a-i fi împrumutat regelui o mare sumă de bani. Cu complicitatea Papei Clement al V-lea, el i-a exterminat pe templieri, pentru a nu-şi rambursa datoriile. Prin bulă papală, bunurile lor au fost unificate cu cele ale Cavalerilor Ioaniţi, în 1312. Dar, în afara imobilelor şi pământurilor, nu s-a putut găsi nimic. Fabuloasa avere a Ordinului Templului dispăruse ca prin farmec! În decursul timpului, au fost descoperite două trezorerii, în galeriile săpate sub mănăstirile Saunieres

şi Rennes-le-Château, dar valoarea lor era infimă, în comparaţie cu cifrele care reieşeau din registrele de cont.

După şapte ani de torturi inimaginabile, la 13 martie 1314, templierii au fost condamnaţi la moarte, prin ardere pe rug. Ei au dus în mormânt taina comorii care le aparţinuse. Înainte de a-şi da obştescul sfârşit, Jacques de Molay, Marele Maestru al Ordinului, a proferat un blestem care a adus nenorocirea asupra membrilor tribunalului, care i-a condamnat pe templieri şi asupra urmaşilor acestora, vreme de aproape un secol.

La 42 de zile după arderea pe rug a lui Jacques de Molay, Papa Clement al V-lea, în vârstă de 54 de ani, a decedat, răpus de febră. I-a urmat consilierul regelui, Guillaume de Nogaret, care a fost otrăvit. La începutul lui noiembrie, Philippe cel Frumos a fost rănit mortal, într-un accident straniu, în timp ce vâna, singur, în pădurea Fontainebleau.

I-a urmat la tron Ludovic al X-lea, a cărui soţie, Margareta de Burgundia, a fost dovedită adulterină şi întemniţată. Pentru a putea avea un moştenitor, Ludovic al X-lea a ordonat asasinarea acesteia, apoi, s-a căsătorit cu Clemence de Ungaria. Dar, un an mai târziu, pe când regina era însărcinată în luna a treia, Ludovic a murit, extenuat de un exerciţiu sportiv. Copilul care s-a născut, numit Ioan I, a fost supranumit „regele care a domnit cinci zile“. El a fost asasinat de contesa Mahaut d'Artois, soacra lui Philippe pe Poitiers, care îşi propulsa, astfel, ginerele spre tron. Acesta a domnit cinci ani, sub titulatura de Philippe al V-lea cel Lung şi a murit fără să lase urmaşi. I-a urmat la tron fratele lui, Carol al IV-lea, care a decedat, la rândul său, tot după cinci ani de domnie, şi tot fără urmaşi. Toţi cei trei fii ai lui Philippe cel Frumos au murit precoce şi astfel, descendenţii direcţi ai Capeţienilor au dispărut.

În 1354, Giannino Miri, fiul unui italian din Sienna, pretinzând că este adevăratul rege Ioan I, substituit de doi baroni francezi cu copilul unei servitoare, pentru a-l salva din ghearele contesei d'Artois, a venit cu o armată finanţată de neguţătorii veneţieni, pentru a se instala pe tronul Franţei. Regele Ioan al II-lea, aflat la putere, a ordonat capturarea lui. Pretinsul Ioan I a murit în 1363, în închisoarea din Napoli.

Blestemul templierilor nu s-a abătut numai asupra capetelor încoronate, ci şi asupra poporului francez, decimat de foamete, de ciuma neagră şi de cea bubonică, apoi, de Războiul de 100 de ani.

17.8. Blestemul condamnaţilor nevinovaţi

Un alt fel de blestem este legat de fantomele celor care, suferind o moarte violentă sau nedreaptă, nu se pot odihni în pace. Britania, un tărâm bântuit ca oricare altul, abundă în poveşti despre spectre blestemate, printre ele numărându-se şi trei dintre nenorocoasele soţii ale regelui Henric al VIII-lea, al doilea monarh al unei dinastii lovite de mai multe blesteme.

Într-o noapte din 1864, generalul-maior J.D. Dundas, din Regimentul 66

Puşcaşi, fiind de gardă în Turnul Londrei, unde atâtea victime ale mâniei regale şi-au petrecut ultimele ore, se uita, pe o fereastră. În faţă, sub fereastra camerei în care regina Anne Boleyn îşi aşteptase execuţia, în 19 iunie 1536, a văzut santinela. Brusc, din ceaţă s-a materializat o apariţie învăluită în alb, care s-a îndreptat spre santinelă. Santinela a dat un avertisment, după care, fiind ignorat de apariţie, a atacat cu baioneta. Aceasta a împuns doar aerul, şi omul, speriat, a leşinat. A fost descoperit, aparent dormind, în post. La procesul care a urmat, declaraţia lui ar fi părut ridicolă, dacă Dundas n-ar fi coroborat fiecare detaliu, iar un alt ofiţer, mareşalul lord Grenfell, a spus că şi el văzuse apariţia de mai multe ori. Santinela a fost achitată.

În *Misterele Turnului,* generalul-maior George Younghusband, păstrător al bijuteriilor coroanei, ne povesteşte cum stătea într-o cameră, aflată deasupra Traitor's Gate, prin care atât Anne Boleyn, cât şi Catherine Howard se îndreptaseră spre execuţie. De trei ori în primele două săptămâni ale lungii sale şederi în Turn, spune el, uşa lui bine închisă fusese deschisă, apoi închisă de nişte mâini invizibile. Alţii au povestit cum, în anumite nopţi, capela Turnului este luminată de o licărire fantomatică, în care se vede un şir de doamne şi domni luxos îmbrăcaţi, din perioada Tudor, şi în fruntea lor se află o tânără cu o rochie de brocart şi cu bijuterii în părul ei lung şi castaniu. O santinelă care a văzut procesiunea a declarat că femeia seamănă cu cea din portretele lui Anne Boleyn, pe care le văzuse în Turn.

Anne Boleyn a fost pe nedrept executată de Henric, acuzată de adulter şi înaltă trădare, deşi adevărata ei crimă fusese eşecul de a-i oferi regelui fiul pe care şi-l dorea cu disperare. În fiecare an, la comemorarea morţii ei, stafia lui Anne vizitează Bickley Hall, în Norfolk, loc în care îşi petrecuse multe zile fericite în copilărie. Trăsura ei spectrală, condusă de patru călăreţi fără cap şi un vizitiu tot fără cap, înaintează încet pe alee şi dispare când ajunge la uşa din faţă.

După Anne Boleyn a urmat Jane Seymour, fiica unui mic nobil din Wiltshire. Ea a murit în 1537, în Hampton Court Palace, după ce a fost gravidă cu singurul fiu al lui Henric, Eduard al VI-lea, cel care a trăit foarte puţin. Ulterior, fantoma ei a produs atâtea tulburări încât scara ce ducea spre camera ei a fost zidită.

În Hampton Court mai bântuie şi spectrul Catherinei Howard, cea de-a cincea soţie a lui Henric. Acuzată că s-ar fi distrat cu amantul ei, Thomas Culpepper, în timp ce lady Rochford stătea de pază în faţa camerei, ea a fost executată pe 13 februarie 1542. Aflând că moartea era iminentă, ea a fugit din camera bine păzită în care era ţinută şi s-a năpustit, ţipând pe galerie, spre o uşă în spatele căreia Henric participa la mesă. El nu şi-a întrerupt rugăciunile, în timp ce ea, ţipând amarnic, era târâtă de acolo.

În nopţile furtunoase, fantoma ei era văzută alunecând de-a lungul galeriei bântuite din Hampton Court. Când ajungea la uşa camerei regale, se întorcea, cu hainele fluturând, cu figura lipsită de speranţă şi, ţipând, dispărea printr-o

uşă de la capătul îndepărtat al galeriei. În a sa *Istorie a Palatului Hampton Court,* Ernest Law ne povesteşte cum, stând într-o cameră de lângă galeria bântuită, doamna Cavendish Boyle a fost trezită de nişte ţipete îngrozitoare. Mai târziu, prietena ei, lady Eastlake, a spus că şi ea a auzit ţipete în timpul unei alte vizite la Hampton Court, dar n-a spus nimănui, temându-se de ridicol.

Marţi, 18 noiembrie 1952, în turnul ceasului din palat, a izbucnit un incendiu inexplicabil. Mai multe apartamente din timpul dinastiei Tudor au ars, iar zona distrusă a inclus şi galeria bântuită; 40 de ani mai târziu, palatul a fost afectat de un incendiu şi mai cumplit.

Nu doar nevestele sterile ale lui Henric, ci întreaga dinastie Tudor pare să fi fost blestemată. Galezul Henric al VII-lea, care ajunsese la putere prin mijloace dubioase în 1485, a avut doi fii. Cel mai mare, Arthur, a murit tânăr; cel mai mic a devenit Henric al VIII-lea, care s-a însurat cu văduva fratelui său, Catherine de Aragon. În 1516, aceasta a născut o fiică, Mary. Şi asta a fost tot. Când Roma nu i-a permis să divorţeze de ea, Henric a împins Anglia în tabăra protestanţilor şi a deposedat mănăstirile de bunuri, ceea ce a dus la proferarea unor blesteme ecleziastice asupra noilor proprietari păgâni.

Apoi a venit Anne Boleyn, care a născut-o pe Elisabeta şi care a fost decapitată pentru că nu a fost în stare să nască un fiu. Jane Seymour a murit născând un fiu, bolnăviciosul Eduard, care a murit în 1553. Niciuna dintre ultimele trei neveste ale lui Henric, inclusiv Catherine Howard, n-a avut niciun copil. Oricum, pe atunci, Henric, sifilitic, gras şi plin de viermi, era impotent. Şi, după ce-a murit în agonie în 1547, niciunul dintre cei trei copii ai săi – Eduard, Mary şi Elisabeta – nu avea niciun copil. Eduard, care nu a fost sănătos nicio zi din scurta lui viaţă, a murit la 16 ani. Sterila Mary, încoronată în 1553, era pe jumătate nebună de supărare că niciun bărbat nu o dorea, mai ales soţul ei, regele Filip al Spaniei, care dorea să aibă Anglia, nu pe ea. În timpul celor cinci ani ai domniei ei, mai mult de 300 de protestanţi, clerici şi mireni, au murit pe rug: de aici i se trage şi numele Mary cea Sângeroasă. A pierdut şi zona Calais, care a fost luată de francezi. Urmaşa ei, Elisabeta, norocoasă că mai era încă în viaţă, nu s-a căsătorit niciodată în cei 45 de ani ai domniei ei, deşi se zvonea că din aventura ei cu contele de Leicester ar fi rezultat un fiu, Francis Bacon, ulterior, lord-cancelar al Angliei. Alţii spun că ar fi fost exclus, ea având un sex atât de ambiguu, încât i-ar fi fost imposibil să nască. Şi ea a fost cam tot timpul bolnavă şi, asemenea tatălui ei, a murit în agonie. Linia Tudor s-a stins după doar 118 ani.

Ca şi dinastia Kennedy din zilele noastre, familia Tudor nu fusese blestemată de un vrăjitor răuvoitor, ci chiar de ambiţia ei.

Unul dintre blestemele ecleziastice datează de la sfârşitul secolului al XI-lea, de la Osmund, un cavaler normand din suita lui Wilhelm Cuceritorul. Răsplătit pentru participarea sa la invazia din 1066 cu un castel şi cu baronia de Sherborne, spre sfârşitul vieţii, Osmund s-a călugărit pentru a-şi salva sufletul. După ce a primit episcopia din Salisbury, el a cedat toate domeniile,

inclusiv Castelul Sherborne, însă „oricine va fi luând aceste pământuri de la episcopie sau le va diminua în vreun fel, va fi blestemat, nu doar în lumea aceasta, ci şi în cea care va să vină, doar dacă nu le restituie chiar, în timpul vieţii".

Blestemul a fost, probabil, proferat în latină. Nimeni nu ar fi vorbit o astfel de engleză în acele secole.

Urmaşul său a pierdut pământurile, care i-au fost luate de regele Stephan, unul dintre cei mai nenorocoşi regi ai Angliei. Noii proprietari, familia Montacute, s-au stins repede, după care noul Episcop de Salisbury l-a provocat pe Contele de Salisbury la o bătălie prin care urma să se decidă al cui este titlul. Însă, ulterior, a fost găsită o soluţie mai paşnică, episcopul plătindu-i contelui două mii cinci sute de mărci pentru Castelul Sherborne.

După mai multe secole, în timpul domniei lui Eduard al VI-lea (1547–1553), episcopul de atunci a dat domeniul Ducelui de Somerset, care, condamnat pentru înaltă trădare, şi-a pierdut capul în Turn. Regina Elisabeta a dat domeniul lui Sir Walter Raleigh, care, în timpul domniei lui Iacob I, a stat mai mulţi ani în Turn, iar în 1616 a fost şi el decapitat. El a lăsat domeniul moştenire fiului lui, dar, din cauza unei greşeli din testament, Robert Carr, favorit al regelui Iacob I, care era homosexual, a emis pretenţii la domeniu. „Eu trebuie să am pământul", i-a spus Iacob lui Lady Raleigh, „îmi trebuie pentru Carr". A plătit lui Lady Raleigh şi fiului ei 8 000 de lire şi o anuitate de 400 de lire pentru domeniu, dar ea i-a blestemat, şi pe el, şi pe Carr. După aceea, Iacob a dorit domeniul pentru fiul său, Henry, şi Carr i l-a vândut pentru 20 000 de lire, dar Henry a murit. Carr a cumpărat iar domeniul pentru 25 000 de lire, îmbogăţindu-l, astfel, pe Iacob cu 5.000 de lire. Nu după mult timp, Carr, implicat în scandalul asasinatului din Overbury, a retrocedat domeniul Sherborne coroanei. Iacob a mai câştigat 10 000 de lire vânzând domeniul conţilor de Bristol, care s-au comportat atât de bine, încât Iacob, „cel mai inteligent nebun al creştinătăţii", n-a găsit nicio scuză ca să-l ia înapoi.

Iacob a reuşit să scape de blestem, dar poate doar pentru că, el însuşi crezând în puterile vrăjitoriei şi blestemelor, n-a trecut prin castel. Sau a transmis blestemul fiului său, Carol I, a cărui înfrângere în războiul civil l-a dus la eşafod, în 30 ianuarie 1649?

În timpul războiului, lordul Bristol, fiind un monarhist zelos, Sherborne a fost asediat de două ori, apoi cucerit şi confiscat; dar, după reinstaurarea monarhiei, în 1660, Bristol şi-a recăpătat domeniul. După aceea, blestemul nu s-a mai manifestat, iar proprietarii următori n-au mai făcut vizite pe eşafod.

Într-o altă povestire ciudată din zona Pacificului este vorba despre Barney Duffy, un puşcăriaş irlandez trimis cu aproape un secol în urmă de către britanici în Norfolk Island. Aflată cam la 900 km nord-vest de North Cape din Noua Zeelandă, această insulă, deşi una dintre cele mai frumoase din lume, are un trecut foarte zbuciumat. Urmaşii revoltaţilor de pe *Bounty* s-au mutat aici, plecând din Pitcairn; mai târziu, britanicii au adus din Botany Bay

puşcăriaşii irlandezi. Mulți dintre locuitorii insulei afirmă că au văzut fantome, atât ale rebelilor, cât şi ale irlandezilor spânzurați de britanici.

Barney Duffy era, se pare, un om uriaş. Nu se ştie ce crimă comisese, dar suferea împreună cu ceilalți condamnați. Cântatul sau posesia tutunului aduceau biciuirea, toți mâncau cu mâinile, apa se bea direct din butoi. Singura cale de salvare era moartea.

Duffy a reuşit să scape din închisoare, dar nu a reuşit să fugă de pe insulă şi un timp, s-a ascuns într-un pin găunos; noaptea ieşea ca să fure mâncare din grădinile de zarzavat. A supraviețuit cu greu, în zdrențe, bărbos, cu părul lung şi încâlcit, până ce, într-o zi, doi tineri soldați englezi plecați la pescuit l-au descoperit lângă pin. I-a amenințat, dar ei aveau puşti şi el şi-a dat seama că nu mai are nicio scăpare. Înainte de a-l duce la spânzurătoare, i-a blestemat pe amândoi, prezicând că vor suferi o moarte violentă nu mult după ce cadavrul său va atârna spânzurat în King's Town.

Neținând seama de amenințare, aceştia l-au arestat şi, ulterior, el a fost spânzurat. Două zile mai târziu, cei doi au plecat să pescuiască în acelaşi loc, lângă pinul scorburos. Nu s-au mai întors. O echipă le-a găsit trupurile sfâşiate plutind în golf. Nu s-a ştiut niciodată cine sau ce îi ucisese, dar chiar şi astăzi, pe hărțile insulei, apare Canalul lui Barney Duffy.

Orologiul clădirii unui tribunal a început s-o ia razna de când a fost blestemat de un deținut, acum mai bine de 80 de ani, pentru a-şi dovedi, astfel, nevinovăția.

Blestemul nu i-a salvat viața lui Albert Howard, însă succesul blestemului său asupra ceasului clădirii Tribunalului Districtului Gonzales din Texas pare să confirme pretenția sa că justiția a spânzurat un om nevinovat.

Problemele lui Albert au început în octombrie 1920, când acesta a plecat la Gonzales pentru a lua parte la un carnaval. El a dat de necaz după ce a fost arestat pentru furt, împreună cu încă un negru, pe numele său Joe Nations. Cei doi au evadat şi au intrat la o fermă din apropiere, unde au găsit o bătrână albă, au jefuit-o şi au fugit, lăsând-o legată şi cu un căluş în gură. Cei doi evadați au fost în cele din urmă prinşi; femeia l-a acuzat pe Albert că a violat-o, iar Nations a confirmat şi el acest lucru. El a fost condamnat la 99 de ani de detenție, iar Albert a fost trimis la moarte prin spânzurare. Timp de opt săptămâni chinuitoare, Albert a stat într-o celulă din închisoarea aflată peste drum de tribunal. De acolo, el a observat ceasul din turnul Palatului de Justiție, care-i număra ultimele ore ale vieții. În timpul acestor două luni, deținutul a protestat energic împotriva deciziei judecătorilor, afirmând insistent că Nations era cel care violase bătrâna. Nu l-a crezut nimeni. Când, pe 18 martie 1921, la ora 3.20 P.M., a sosit clipa execuției, el a blestemat ceasul. Călăul a oprit ceasul vieții lui Albert, iar condamnatul a făcut ca ceasul tribunalului să nu mai funcționeze corect de atunci înainte. Leon Netardus, expert în istoria districtului Gonzales, susține că Albert Howard a afirmat că ceasul putea fi un instrument foarte bun pentru a dovedi nevinovăția sa. „El

a spus că ceasul nu va mai indica niciodată ora exactă după moartea sa şi a avut dreptate“, spune Netardus. În pofida reparaţiilor capitale la care a fost supus ceasul, printre care se numără şi înlocuirea în întregime a mecanismului orologiului, el nu a mai indicat niciodată ora exactă.

17.9. Blestem în favoarea săracilor

Bine cunoscut din cauza publicităţii legate de un proces faimos din 1869, blestemul lui Tichborne din Hampshire datează din timpul domniei lui Henric al II-lea, în secolul al XII-lea.

Lady Mabell of Tichborne era o doamnă renumită prin generozitatea sa. Simţind apropierea morţii, după ce zăcuse la pat ani de zile, ea l-a implorat pe soţul ei, Sir Roger, să-i ofere posibilitatea de a lăsa moştenire o rentă din care să se asigure anual pâinea săracilor. Dar, Sir Roger, care era, probabil, enervat de ani de zile de obiceiul ei de a oferi bani tuturor, nu i-a permis să facă aceasta, aşa că i-a impus nişte condiţii ce păreau imposibile. După una dintre variante, el i-ar fi promis produsul fâşiei de teren pe care ea ar fi fost în stare s-o străbată; după altă variantă, el ar fi luat un fier din cămin şi i-ar fi spus că putea lua din pământuri acea parte pe care ar fi putut s-o încercuiască cu fierul cât timp acesta era încă încins. Oricum, toţi au fost uimiţi s-o vadă cum îşi adună puterile şi se târăşte zece hectare, parte cunoscută şi acum sub numele de „Târâtoarea“. Mâniată de zgârcenia soţului ei, ea s-a întors în pat, şi-a chemat familia şi le-a vorbit tuturor despre blestemul care îi va lovi, când şi dacă testamentul ei va fi suspendat. Acest lucru a profeţit ea, „se va întâmpla în mod sigur, dar numai după ce un Tichborne va avea şapte fii; iar fiul cel mare, şapte fiice. După această faptă, familia se va stinge“, iar domeniile nu vor trece mai departe pe linie bărbătească.

Timp de şase secole, familia a respectat cererea doamnei Mabell, respectiv ca în fiecare an pe 25 martie, la aniversarea doamnei, să dea o mie nouă sute de pâinici celor săraci. Bucăţile de pâine fiind considerate de superstiţioşi un leac pentru toate bolile, cu timpul, faima testamentului a făcut ca, în zilele de dinainte de 25 martie, împrejurimile să fie pline de vagabonzi care se îndreptau spre Tichborne. Vecinii lui Sir Tichborne au început să le ceară magistraţilor să facă ceva. Sir Henry, care avea şapte fii, decis să anuleze testamentul, deşi i-a păstrat ideea, înmânând suma echivalentă de bani celor săraci. Totuşi, când succesorul lui, cel de-al optulea baronet a avut şapte fiice şi niciun fiu, s-a gândit că blestemul e gata să lovească.

Aşa s-a şi întâmplat, dar nu imediat, nici măcar în conformitate cu prezicerea. Tichborne a trecut de la cel de-al optulea baronet la fratele său, Sir Edward Doughty, care-şi datora numele unei proprietăţi aflate altundeva.

Ce s-a întâmplat a fost mai extraordinar decât cele prezise de blestem. În 1865, Lady Tichborne, care locuia la Paris, a primit o scrisoare din Australia. S-a dovedit a fi de la fiul ei, Sir Roger, al optulea baronet. Acesta dispăruse

pe mare în 1854, pe traseul Rio de Janeiro – Kingston, Jamaica. Refuzând să-şi piardă speranţa, ea dăduse anunţuri în toate ziarele din America de Sud şi Australia. Unul a fost citit de Arthur Orton, un vagabond care provenea din East End-ul londonez. Deşi abia ştia să scrie, i-a trimis lui Lady Tichborne o scrisoare din Wagga Wagga, Australia, unde muncea la un abator. Răspunsul ei a fost amabil, aşa că, în 1866, după ce câştigase cam 20 000 de lire sterline, a plecat împreună cu soţia şi fetiţa lui în Anglia, ajungând, în cele din urmă, în Hampshire.

Nu l-a crezut nimeni!

– Dacă tu eşti Sir Roger, te-ai făcut, din cal de curse, mârţoagă! a rânjit fierarul satului, explicând că Sir Roger cântărea mai puţin de 90 de kilograme, avea o faţă lungă şi părul negru, drept şi un tatuaj pe braţul drept. Orton cântărea mai mult de 100 de kilograme, avea faţa rotundă şi nu avea niciun tatuaj.

Totuşi, în ianuarie 1867, Orton s-a întâlnit cu Lady Tichborne, la Paris, în camera lui de la hotel, unde era cam întuneric, pentru că, spunea el, nu se simţea bine. Minciunile lui erau evidente, însă, amărâta bătrână – pe atunci muriseră şi soţul ei, cele două fete şi celălalt fiu – l-a acceptat ca fiind fiul ei şi i-a dat o alocaţie de 1 000 de lire pe an. Încurajat, Orton a deschis o acţiune legală pentru domeniul Tichborne. Cauza lui fiind afectată de moartea subită a doamnei Tichborne, a adus peste o sută de oameni care au depus mărturie în favoarea lui împotriva celor 17 membri ai familiei şi prieteni care-l numeau impostor.

Procesul a durat 102 zile şi a costat familia Tichborne 90 000 de lire. Condamnat chiar de felul în care vorbea („Aş fi câştigat dacă aş fi tăcut“, a spus el) şi condamnat pentru sperjur, Orton a primit 14 ani de închisoare. A fost eliberat, după 10 ani, când a apărut la un teatru şi şi-a vândut „memoriile“, revistei *The People* pentru 3 000 de lire, dar a murit foarte sărac.

Între timp, familia Tichborne a hotărât să scape de fantoma lui Lady Mabell, reluând donarea de pâine tradiţională, obicei care a continuat şi în secolul al XX-lea.

17.10. Nave blestemate

Majoritatea marinarilor cred în existenţa unor nave blestemate care sunt urmărite de ghinion chiar înainte de lansarea la apă. Un caz tipic este cel al vasului britanic *Hinemoa,* construit în 1850, a cărui „viaţă“, deşi scurtă, este încărcată de întâmplări tragice. În cursul primului său voiaj pe mare, pe vas izbucneşte o epidemie de febră tifoidă, în urma căreia patru marinari îşi pierd viaţa. După acest prim incident, blestemul îşi restrânge sfera de activitate, mulţumindu-se să lovească doar în căpitanii vasului. Primul dintre ei îşi pierde minţile, cel de-al doilea comite o crimă şi sfârşeşte în puşcărie, iar al treilea cade în patima băuturii şi este demis. Al patrulea căpitan de pe *Hinemoa* este

găsit mort în cabină, iar al cincilea se sinucide. Cel de-al şaselea reuşeşte să evite blestemul, în schimb, doi dintre marinarii săi mor înecați, ei căzând peste bord în momentul când, fără a fi furtună, vasul se înclină puternic pe o parte. „Cariera" vasului se încheie în 1890, când *Hinemoa* se scufundă în largul coastelor Scoției. La vremea respectivă, acest lung şir de nenorociri a fost pus pe seama faptului că, la primul voiaj, pe navă s-a încărcat pământ provenind dintr-un cimitir. Marinarii erau convinşi că în pământ se găseau şi oseminte, astfel că morții s-au hotărât să se răzbune pe cei care le-au tulburat odihna veşnică.

Seria ghinioanelor care au punctat existența pachebotului *Great Eastern* ar fi putut constitui, cu mare succes, subiectul unei comedii dacă, din când în când, blestemul n-ar fi făcut şi victime omeneşti. Pachebotul, a cărui construcție a început în 1854, ar fi trebuit să fie o minune a epocii sale, fiind cel mai mare şi cel mai luxos vas de pasageri existent. Lucrurile au mers rău de la bun început, căci suma cheltuită pentru construcție a depăşit cu mult bugetul prevăzut, astfel că proprietarii au dat faliment. Inginerul care a proiectat vasul a făcut apoplexie în ziua lansării navei la apă şi a murit o săptămână mai târziu, moment în care, pe *Great Eastern,* aflat în prima sa cursă, se producea un teribil accident, soldat cu moartea a şase marinari. În plus, salonul principal, care avea pereții acoperiți cu oglinzi şi era încărcat cu mobile scumpe, a fost distrus în întregime. După reparații costisitoare, vasul este prins într-o furtună şi minunatul salon este din nou distrus. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, căpitanul şi alte două persoane aflate la bord se îneacă în timp ce se duceau spre țărm într-o barcă. La auzul acestei veşti, întreg consiliul de administrație îşi dă demisia pentru a scăpa de coşmarul *Great Eastem.*

Cu chiu, cu vai, vasul pleacă în 1860, în prima sa cursă peste Atlantic. Deşi avea 4000 de locuri, compania nu găseşte decât 35 de pasageri, în timp ce echipajul era alcătuit din peste 400 de oameni. Primit la New York cu mare entuziasm, cel mai mare pachebot din lume este deschis pentru vizitatori, care au grijă să se despăgubească pentru banii dați pe bilet, furând tot ce le cade în mână. Apoi, proprietarii vasului organizează o croazieră de două zile care atrage peste 2000 de americani. Călătoria se va dovedi, însă, un dezastru, căci o conductă de apă se sparge şi inundă magazia de alimente şi o parte din cabine. Majoritatea călătorilor sunt nevoiți să-şi petreacă noaptea pe punte, mâncând carne sărată şi biscuiți tari ca piatra. În zori, oamenii constată că nu au nici apă cu ce să se spele, dar se consolează cu ideea că, în câteva ore, vor fi acasă. Speranțe deşarte, căci, din cauza unei erori de navigație, *Great Eastern* se găsea la peste 100 de mile de țărm, astfel că bieții pasageri şi-au petrecut întreaga zi pe vas, flămânzi, morți de sete şi murdari. Această întâmplare a rămas de pomină, astfel că pachebotul nu a reuşit niciodată să adune prea mulți pasageri, drept pentru care a fost vândut la licitație. Noii proprietari au reuşit să scoată ceva bani de pe urma sa, închiriindu-l pentru operațiuni de montare a unor cabluri telegrafice submarine. *Great Eastern* îşi pierde pâinea

în 1874, când apar nave special construite pentru această operațiune. O vreme, vasul este pictat cu reclame şi trimis să facă publicitate prin porturi, reuşind, în cursul scurtelor sale călătorii, să mai lovească ici-colo câte o altă navă. Sătui să plătească pagubele, proprietarii vând frumosul pachebot ca fier vechi.

O posibilă explicație a tuturor nenorocirilor ce au lovit vasul s-a găsit în timp ce *Great Eastern* era demontat. Astfel, în pereții calei s-au descoperit scheletele a doi bărbați şi s-a stabilit că ele aparțineau unor muncitori dispăruți misterios în timpul lucrărilor de construcție. După toate probabilitățile, cei doi au fost închişi din greşeală între pereți şi nimeni nu a auzit strigătele lor din cauza zgomotului de pe şantier.

17.11. Blestemul călugărilor din insula Lacroma

Acest episod face parte dintr-un număr însemnat de blesteme rămase celebre în istorie, enumerând doar câteva: blestemul faraonului Tutankamon, blestemul lui Caius Iulius Cezar, blestemele diamantelor Hope şi Floarea de lotus, blestemele tezaurelor de la Pietroasa şi Hinova, ambele din țara noastră, blestemul Amazoanelor, blestemul lui Cezar Borgia etc., precum şi o serie de multe alte blesteme scrise în Biblie.

După cum se ştie, încă din secolul al XIII-lea, habsburgii ocupau în Europa o poziție foarte importantă. Timp de 700 de ani, au dominat, s-au războit, au făcut politică, diplomație, au exercitat presiuni de tot felul, iar, prin căsătoriile lor bine chibzuite, şi-au extins treptat influențele şi asupra teritoriilor acaparate. Nimeni nu le putea face concurență. Dar, cum roata istoriei se învârteşte mereu, Imperiul Habsburgic s-a năruit până la urmă.

Insula Lacroma, de circa 200 de hectare, este situată în Marea Adriatică, în dreptul portului Dubrovnik de pe coasta dalmată a Iugoslaviei. Pe această frumoasă insulă, a fost construită, în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, cu ajutorul papalității, o mănăstire care putea adăposti 80–90 de călugări. Timp de aproape două secole, călugării de aici au dus o viață liniştită, necunoscând jaful războaielor. După acest timp, călugării au fost vizitați, pe neaşteptate, de regele Ludovic I al Bavariei (descendent al dinastiei habsburgice), care, după câteva zile de şedere, a dat ordin armatei ce-l însoțea, să-i alunge pe călugării de pe insulă şi să le dărâme imediat mănăstirea, pentru a construi în locul ei castele pentru odihnă şi distracție, pentru toți cei care descind din neamul habsburgic. După alungare, călugării rămaşi pe drumuri s-au adunat la Dubrovnik şi, la marginea pădurii din apropiere, au oficiat, sub cerul liber, o slujbă religioasă ecumenică. După ce s-au rugat bunului Dumnezeu ca să-i ajute să treacă prin viață fără mari suferințe, călugării, în disperarea lor, l-au implorat pe Dumnezeu ca să-l pedepsească aspru pe cel ce i-a gonit de pe insula lor şi pe toți aceia care vor avea sub stăpânire insula Lacroma.

Timp de mai mult de o jumătate de secol, această insulă a fost proprietatea mai multor capete încoronate sau în curs de încoronare, care au folosit-o după

pofta inimii lor. Dar, toate aceste capete încoronate au sfârşit prin moarte violentă. Astfel, regele Ludovic I de Bavaria, după patru ani de la alungarea călugărilor de pe insula Lacroma, a murit într-un tragic accident. Împăratul Maximilian a murit, în 1867, în faţa plutonului de execuţie de la Queretaro din Mexic.

Împărăteasa Elisabeta a Austriei şi regină a Ungariei (soţia împăratului Franz Joseph) a fost ucisă, la 9 septembrie 1898, în faţa hotelului „Beau Rivage" din Geneva, de către italianul Luigi Luccheni. Fiul împărătesei Elisabeta, Prinţul moştnitor Rudolf, s-a sinucis, în noaptea de 30/31 ianuarie 1889, în castelul de vânătoare de la Mayerling, după ce, înainte, a omorât-o pe tânăra artistă, baroneasa Vecsera, aleasa inimii lui, deoarece nu obţinuse de la tatăl său, împăratul Franz Joseph, aprobarea de a se căsători cu ea.

După această crimă, în locul castelului de vânătoare, s-a ridicat o mănăstire. Regele Ludovic al II-lea al Bavariei, cuprins de una dintre crizele sale obişnuite de demenţă, s-a sinucis în 1886, aruncându-se de la etajul castelului aflat pe malul lacului Stemberg. În sfârşit, ultimul aristocrat austriac al dinastiei habsburgice, căruia îi revenise insula Lacroma ca un soi de feudă, a fost Arhiducele Franz-Ferdinand von Habsburg. Acesta devenise moştenitor al tronului imperiului Austro-Ungar, ca urmare a sinuciderii lui Rudolf şi a morţii misterioase a Arhiducelui Victor Karl Ludwig, fratele Împăratului Franz Joseph.

Franz-Ferdinand a căzut victimă atentatului de la Sarajevo din 28 iunie 1914, atentat executat de sârbul Gavrilo Princip.

Atentatul de la Sarajevo se numără printre cele mai importante săvârşite în era noastră, care au urmărit să schimbe faţa lumii. Majoritatea autorilor care s-au ocupat de acest atentat (se spune că, până în prezent, ar fi apărut vreo trei mii de materiale), nu au luat în considerare că nu atentatul în sine a netezit calea declarării Primului Război Mondial, ci intervenţia Forţei Divine care i-a pedepsit pe Habsburgi pentru nedreptăţile făcute pe parcursul celor 700 de ani, precum şi ca urmare a blestemului călugărilor din insula Lacroma, blestem căruia Dumnezeu i-a dat curs. Acest Prim Război Mondial a destrămat Imperiul Austro-Ungar. Autoturismul roşu în care se afla Arhiducele Franz-Ferdinand şi soţia sa, Sofia (în timp ce vizitau unele obiective din Sarajevo) a greşit străzile acestuia şi s-a oprit pentru a întoarce. Şoferul ceh, Sojka Leopold, a executat foarte greu şi cu întârziere manevra de întoarcere (mâna lui Dumnezeu!). Oprirea autoturismului roşu s-a făcut tocmai acolo unde se afla atentatorul Princip. Acesta a scos repede pistolul şi a omorât cuplul imperial. Era ora 11.30. Atentatorul nu a mai avut timp să scoată fiola cu cianură de potasiu pentru a o sparge în gură, deoarece a fost imobilizat de oamenii de lângă el şi de poliţişti şi a fost dus la închisoare. Acolo a murit, după şapte ore de la atentat (ora 18 şi 30 de minute). Când împăratul Franz Joseph a fost informat de cele întâmplate la Sarajevo, a spus: „Providenţa s-a îngrijit să facă ordinea pe care n-am reuşit s-o fac eu". Prin această expresie, împăratul a

făcut aluzie la căsătoria nepotului său, Franz-Ferdinand, cu Sofia (contesa de Chotko), căsătorie cu care împăratul nu a fost de acord, opunându-se 18 ani la rând. La 28 iulie 1914, Austro-Ungaria a declarat război Serbiei; la 1 august 1914, Germania a declarat război Rusiei; la 4 august 1914, Anglia a declarat război Germaniei; la 3 august 1914, Germania a declarat război Franței. Apoi declarațiile s-au înmulțit. Se declanşase pedeapsa lui Dumnezeu Tatăl...

17.12. Avionul blestemat

Un caz aparte este cel al avionului american Lockheed Constellation AHEM-4, care era urmărit de blestemul zilei de 9 iulie. Totul a început în 1945, când un mecanic este sfârtecat de elicea avionului. Un an mai târziu, tot la 9 iulie, comandantul de bord, Lewis, moare în timpul unei curse transatlantice. Peste încă un an, în ziua fatidică, un motor ia foc, la puțin timp după decolare, comenzile se blochează şi avionul e la un pas de a se prăbuşi. La 9 iulie 1948, avionul este ținut la sol şi nimeni nu se apropie de el, de teama blestemului. Crezând că şirul ghinioanelor a fost întrerupt, la 9 iulie 1949, compania decide ca avionul să plece în cursă conform programului. Aceasta va fi ultima cursă a avionului AHEM-4, căci se prăbuşeşte în apropiere de Chicago şi toți cei aflați la bord îşi pierd viața.

17.13. Blestemul „frăției preoților“

Acesta este titlul unui amplu articol apărut în cotidianul *Ziarul*, pe 2–3 august 2004, semnat de jurnalista Adina Mutăr şi din care am preluat cele ce urmează:

Jafuri de valori inestimabile, căutători de aur şi pietre prețioase, vânători de comori. O adevărată goană după tezaurele dacilor, presărată adesea cu morți misterioase.

Pe Internet, se organizează, pentru 3600 de dolari, expediții arheologice de două săptămâni, în munții cei plini de aur ai Daciei, în căutarea tezaurelor ascunse. Un koson dacic poate ajunge pe piața neagră până la 10 000 de dolari.

De ce este astfel estimat un koson? Pentru comparație, o monedă de aur bătută în perioada romană este evaluată până în 2500 de dolari. Kosonii sunt monede concave, bătute în secolele dinaintea erei noastre, pe care sunt imprimate toate simbolurile sacre ale civilizației primordiale – a hiperboreilor şi arimilor (care mai erau numiți şi rumuni, cu mult înainte ca Dacia să fie cucerită de romani) –, ai cărei urmaşi erau dacii şi geții. Pe kosoni se găsesc zeii străvechi şi templele lor, cele presupuse a fi pline de comori încă nedescoperite, căci niciodată statul român nu a fost cu adevărat interesat să-şi descopere valorile antice. După aceşti kosoni, ce ar putea să conducă la adevăratele tezaure, căutate încă din epoca romană, s-a pornit o adevărată

vânătoare internațională. Numai în timpurile prezente, Poliția română, din cadrul Crimei Organizate şi a Departamentului Patrimoniu, a estimat că peste 4000 de vânători de comori, înarmați cu zeci de detectoare de metale, bântuie prin Munții Orăştiei după comorile mitologice.

Abia în august 2002, Guvernul a anunțat elaborarea unei legi a monumentelor, dar, până atunci, prădătorii au făcut pagube inestimabile. În ciuda faptului că, în ultimul timp, patrule înarmate bântuie prin Munții Orăştiei, căutătorii de comori îşi continuă vânătoarea disperată după adevăratele tezaure. Acestea sunt descrise în miturile despre zeii primordiali, care povestesc despre Gebeleizis şi Zamolki (Zamolxis, în pronunție grecizată) zeii-moşi (ancestrali) care au învățat oamenii tainele metalurgiei. Domeniul lui Zamolki se întindea în partea estică a României de astăzi, de la Porțile de Fier, până în munții şi văile pline de aur, argint şi pietre prețioase ale Munților Metaliferi. Este posibil ca sanctuarul-atelier al acestui zeu să fi fost zona Vulcanului, grecii numindu-l Vulcan pe acest faur al zeilor. Miturile românilor spun că el a făurit din aur obiecte sacre de cult, cum ar fi: un plug, un car tras de doi tauri, în mărime naturală, un jug, o secure cu două tăişuri, struguri şi mere, un fluier, o pasăre Phoenix, jeţuri în mărime naturală pentru cei 12 zei ai primei generații. Se spune, însă, că nu a făcut decât patru tronuri de aur, pe care a gravat istoria lor, restul turnându-le în aramă. Iar pe părinții săi, Terra Mater şi Iov, i-a făcut din aur masiv, în mărime naturală, şezând la o masă domnească, tot din aur.

Dacii au păstrat cu sfințenie obiectele sacre ale zeilor. Multă vreme, țara stăpânită de triburile geto-dace a fost invidiată şi râvnită pentru bogăția metalelor sale prețioase, pentru turmele de vite şi oi, herghelиile de cai şi grânele zeieşti, grâul şi orzul. Când romanii au pornit să cucerească acest pământ, Decebal a hotărât ca tezaurele sacre să fie îngropate şi le-a legat cu blestem ca Zamolki să-i pedepsească pe profanatori şi pe cei care vor dezvălui celor de „sânge străin“ ascunzătorile, „să nu se bucure de viață şi bogăție“. Se pare că acest blestem „funcționează“, însă, comorile sacre n-au rămas îngropate de atunci. Plugul de aur, cu care se spune că Iov(an) a tras o brazdă uriaşă de la apus spre răsărit, ale cărei urme se văd şi astăzi, a fost sub ocrotirea unui principe transilvănean medieval, care l-a ascuns înainte de o expediție armată în care şi-a pierdut viața.

Miturile comorilor dacice sunt fascinante. Au fost oameni care au găsit întâmplător comori, adesea sub formă de monede, găsite cu miile în timpul unor săpături domestice. Cei care au vrut să le valorifice, ori au înnebunit auzind cum îi strigau ielele în toiul nopții, ori au murit subit. Scăpau doar cei care ascundeau iarăşi urcioarele cu monede şi nu încercau să se îmbogățească.

Legat de „blestemul lui Decebal“, paranormalul are o dimensiune palpabilă în aceste cazuri. Primul element care ieşea din sfera ocultă era faptul că blestemul nu funcționa atâta timp cât nu se ştia că cineva a descoperit ceva. Cum „transpira“ această informație, cum se trezea şi spiritul lui Zamolki.

Să ne oprim puțin asupra tezaurului de la Pietroasa. Doi țărani, Stan Avram

şi Ion Lemnariu, căutau pietre pentru temelia unui pod, pe coastele Muntelui Istrița, unde se găseau din belşug.

Ridicând un bolovan, ei au găsit ceea ce, ulterior, s-a numit „Cloşca cu puii de aur“. În realitate, este vorba despre unul dintre tezaurele sacre, conținând obiecte ale cultului Terrei Mater sau Gea, care includea şi Phoenixul de aur. S-ar fi cuvenit ca spiritul lui Zamolki să intre în acțiune. Tezaurul conținea 22 de piese de cult hiperboreic şi a fost descoperit în 1837. Cei doi țărani au apelat la un speculant albanez să le valorifice comoara, piesele fiind tăiate şi împărțite. Dar, vestea „transpiră“, țăranii sunt arestați şi începe un proces lung, care se va termina abia în 1842. Stan şi Ion n-au mai apucat sfârşitul procesului, murind în închisoare în condiții suspecte. Ei au fost supuşi unui interogatoriu sever pentru a spune cu exactitate locul unde au găsit comoara, dar au murit înainte de a dezvălui locația.

Prințul Ghica a depus la Muzeul Național din Bucureşti doar 12 piese ciuntite, dintre care doar Phoenixul era întreg. În 1875, un anume Pantazescu a reuşit să fure tezaurul din muzeu, dar a fost prins şi condamnat la şase ani de închisoare. În cazul său, autoritățile au bănuit că nu furase piesele în scop personal, ci a fost angajat de cineva. Tocmai când interogatoriul se axase pe această direcție, Pantazescu a fost ucis de o santinelă de la închisoarea Cozia, care a declarat că acesta încercase să fugă. De ce ar fi încercat să evadeze? Pedeapsa nu era grea, ba chiar ar fi ieşit mai devreme, dacă ar fi spus cine îl angajase.

Un anume David Albu a murit, în condiții suspecte, în anul 1785, în timpul răscoalei iobagilor din Marele Principat habsburgic.

Acesta avusese o viziune stranie. Un patriarh înalt, îmbrăcat în strai alb, lung, i-a apărut în vis, în timp ce se afla la coasă pe Grădiştea, şi i-a spus unde se află o comoară, din care i-a dat voie să ia cât îi trebuie, fără să dezvăluie cuiva locul. Albu s-a urcat pe culmea Cheia, de unde a zărit o stâncă învăluită în lumină. Toate poveştile despre comori spun că focuri misterioase le apără de profanatori, dar, de data asta, țăranul a povestit că „stânca parcă fusese acoperită de paie cărora li s-a dat foc“. De altfel, el chiar a fost nevoit să „curețe“ locul, găsind urme de zidărie. Era o cavitate naturală, a cărei intrare fusese acoperită cu un zid de cărămizi şi tencuită în aşa fel încât, din afară, părea tot perete de stâncă. Țăranul a văzut o masă mare la care stăteau un rege, cu coatele sprijinite de masă, şi o regină. „Toate din aur. În spatele muierii era o grămadă mare de galbeni, iar, după ea, o grămadă mai mare de bani de argint. Fiecare ban de argint era cât palma.“

Aşa i-a spus el popii Cerbiceanu din Chitrid.

De ce nu a urmat sfatul „spiritului“ şi a dezvăluit popii visul său! Voia ca satele Chitrid, Ocolişul Mic şi Boşorod să iasă din statutul de iobăgie. În schimb, el ceda comoara vistieriei de la Viena. Popa Cerbiceanu trebuia să facă propunerea autorităților şi apoi să-l ajute să scoată comoara. Popa i-a

propus să amâne, până după sărbătoarea de Sântă-Mărie, răgaz în care David Albu a murit subit. Popa Cerbiceanu a căutat comoara abia după doi ani, dar n-a găsit decât câteva monede dacice de aur. Pe marginea acestui dosar, apar alte informații. În 1802, Arimis Popa, un iobag din Ocolișul Mic, a găsit 450 de monede cu efigia regelui dac Koson. Împreună cu un preot din alt sat, el a mai găsit și alte monede. Atunci s-a pornit urgia.

Autoritățile habsburgice au aflat despre norocul iobagilor lui Horea, Cloșca și Crișan, a căror răscoală o „terminaseră", în 1785. A fost trimisă din nou armata; sute de țărani au fost anchetați, printre care și popa Cerbiceanu. Satele au fost iarăși trecute prin „hurcă și dârg", expresie ce a rămas de la instrumentele de bază ale căutătorilor de aur din apele Arieșului. Țăranii au fost bătuți, schingiuiți... și cu banii luați. După îndelungi scotociri, în care autoritățile au găsit bucata de vas pe care scria „per Scorilo" și vreo 3000 de kosoni pe la iobagi, Camera Aulică de la Viena renunța, în 1805, la „fabulațiile sătenilor".

Deci, adevăratele tezaure dacice n-au fost găsite niciodată de habsburgi și toți care ne-au invadat țara, pentru că ele au fost păzite de o organizație ocultă, o frăție a preoților lui Zamolki („Zamolki Fraters"), care dăinuise de 2000 de ani.

Scopul acestor tezaure sacre nu este să rămână veșnic îngropate. Ele aparțin poporului român, pe care trebuie să-l protejeze. Trebuie decise doar momentele în care vor ieși la iveală.

17.14. Blestemul familiei Kennedy

Pe 22 noiembrie 1963, președintele John F. Kennedy a fost asasinat, la Dallas, Texas. N-a murit doar cel mai important american al epocii, ci și un vis împărtășit de milioane de oameni. Acel tânăr președinte charismatic și colorata lui familie păreau atât de regali, încât Casa Albă începuse să fie numită Camelot, de parcă el ar fi fost Regele Arthur, iar soția lui, Jackie, Guinevere. Când fratele lui Jack, Bobby, a fost numit Procuror General, familia Kennedy, un clan irlandez din Boston, era în culmea puterii.

Dar în tărâmurile pustii din afara Camelotului, pândeau dușmanii; în acea zi de noiembrie, unul sau mai mulți l-au împușcat pe președinte. După cinci ani, Bobby a fost și el asasinat.

Nu se știe cine și de ce l-a omorât pe JFK. Versiunea oficială a Comisiei Warren amintește de un singur asasin, Lee Harvey Oswald. Însă mărturiile a mai mult de 50 de martori – dintre care mulți au decedat repede – contrazic varianta oficială. Deci, cine l-a omorât? Au fost implicate agenții guvernamentale de tipul CIA? Erau implicați cubanezii, J. Edgar Hoover, de la FBI, sau Mafia? Toți aveau motive.

Moartea lui JFK este doar vârful aisbergului – acesta nu a fost nici primul, nici ultimul Kennedy, care a murit de moarte violentă.

Acest clan ambițios a avut un ghinion atât de persistent de când a ajuns

la putere, încât a încălcat orice legi probabilistice. Trei fraţi au fost asasinaţi, o soră s-a născut retardată, o altă soră, cumnaţi şi prieteni au murit în trei accidente aviatice; un al patrulea frate, rănit grav într-un al patrulea accident, a condus o maşină în stare de ebrietate, căzând de pe un pod... În ceea ce priveşte copiii... amputări, arestări, boli, morţi din supradoze de droguri, publicitate negativă. O generaţie pierdută, blestemată ca personajele dintr-o tragedie greacă. Dar, care era blestemul?

Cu un secol în urmă, cei din familia Kennedy erau barmani în Boston. Ambiţia tatălui lui JFK, Joe Kennedy, i-a făcut bogaţi, puternici şi celebri. Dacă există un blestem, acesta se află în dorinţa de a dobândi puterea, în presiunea brutală pe care a exercitat-o Joe Kennedy asupra fiilor lui pentru a reuşi.

Răzbunare karmică? Răsplată justă pentru o mândrie lipsită de scrupule? Aceasta ar fi doar jumătate din poveste.

„Blestemul“ familiei Kennedy mai cuprinde şi o serie de evenimente stranii, premoniţii şi aparente coincidenţe, survenite cu un secol înainte de moartea lui JFK; o serie de evenimente care, se pare, îşi au originea chiar în biroul preşedinţiei SUA.

Între 1840 şi 1960, fiecare preşedinte al SUA ales într-un an a cărui ultimă cifră era zero, fie a murit în Biroul Oval, fie a fost asasinat. Această secvenţă bizară este numită „Ciclul prezidenţial al morţii“.

Primul care a murit a fost William Henry Harrison, decedat în 1841, după ce fusese preşedinte timp de doar o lună. Abraham Lincoln, ales prima oară în 1860, a fost asasinat în biroul său, în 1865. Garfield, ales în 1880, a fost împuşcat în 1880, în birou, la fel ca McKinley, reales în 1900. Harding, ales în 1920, a murit în birou în 1923, iar Franklin D. Roosevelt, ales pentru a treia oară în 1940, a murit în 1945, tot în biroul său.

John F. Kennedy, ales în 1960, a fost, astfel, al şaptelea preşedinte care a murit în acest ciclu ciudat; şi Ronald Reagan, ales în 1980, era cât pe ce să fie al optulea, fiind împuşcat de John Hinekley.

Nu este clar dacă faptul că Reagan a supravieţuit înseamnă sfârşitul ciclului. Vom afla mai multe, după ce vom şti soarta preşedintelui ales în anul 2000.

Dintre ceilalţi 29 de preşedinţi care nu au fost aleşi în acest ciclu de 20 de ani, doar unul a murit în birou; niciunul nu a fost asasinat.

Cei aleşi în 1800 şi 1820 au supravieţuit amândoi mandatului. Ciclul a început în 1840. Dar, de ce? Ce anume l-a declanşat?

Astrologii subliniază coincidenţa ciclului cu conjuncţia Jupiter-Saturn, care survine la fiecare 19,85 ani, întotdeauna într-un an electoral al unui început de decadă. Mai mult, din 1840, conjuncţia a avut loc sub un semn de pământ: Taur, Fecioară sau Capricorn; şi tot aşa se va întâmpla până în 2080. A existat o singură excepţie: în 1980, Jupiter şi Saturn s-au întâlnit sub un semn al aerului: Balanţa.

Deci, înaintea alegerilor din 1980, astrologii au afirmat că noul preşedinte

nu numai că va supraviețui mandatului, dar va fi şi unul dintre cei mai populari preşedinți americani.

Ambele predicții s-au dovedit corecte. A fost Reagan „norocos"? În 1988, când el şi soția sa, Nancy, care se consulta cu astrologii la Casa Albă, s-au retras la Hollywood, pe Saint Cloud Avenue, numărul 666, ei au schimbat numărul casei în 667, 666 fiind considerat numărul Fiarei în Apocalipsă.

Doar nu se poate spune că JFK, la fel ca cei trei preşedinți asasinați anterior, nu a fost omorât de oameni, ci de o conjuncție recurentă a planetelor? Poate că nu. Dar mai există şi alte aspecte ale morții sale, inclusiv similitudinile dintre moartea lui şi cea a lui Abraham Lincoln, petrecută cu aproape un secol înainte.

Preşedintele Abraham Lincoln a fost împuşcat mortal de John Wilkes Booth (nume de 15 litere, născut în 1839) într-o zi de vineri, 14 aprilie 1865, în Ford's Theater, Washington, D.C. John F. Kennedy a murit, tot într-o vineri, ucis de Lee Harvey Oswald (15 litere în nume, născut în 1939). Booth l-a împuşcat pe Lincoln în teatru şi s-a refugiat într-un depozit; se spune că Oswald l-a împuşcat pe Kennedy dintr-un depozit, după care a fugit într-un teatru. Ambii asasini erau sudişti; ambii au fost omorâți înainte de a fi aduşi la proces.

Atât în 1860, cât şi în 1960, SUA era divizată din motive de război şi drepturi civile. Revoltele din 1860 seamănă cu Mişcarea de Rezistență din 1960. În fiecare decadă au fost trei preşedinți; în fiecare, primul dintre aceştia a fost asasinat. Lincoln, ales în 1860, avea un secretar numit Kennedy; Kennedy, ales în 1960, avea un secretar numit Lincoln. Kennedy a fost asasinat într-o limuzină Lincoln; Lincoln a murit în teatrul Ford. Ambii erau înalți, unul dintre copii murise sugar; soțiile celor doi au fost de față la asasinarea lor; numele lor de familie are şapte litere. Ambii au avut vicepreşedinți sudişti numiți Johnson. Andrew Johnson s-a născut în 1808, Lyndon Johnson, în 1908; prenumele şi numele de familie au acelaşi număr de litere. La fel, numele celui de-al treilea preşedinte din fiecare decadă (Ulysses Simpson Grant; Richard Milhous Nixon) are acelaşi număr de litere.

Toate sunt, desigur, simple coincidențe.

Alte paralele între cele două asasinate includ premoniții ale morții pe care le-au avut amândoi.

Puțin înainte de a muri, Lincoln, care-i povestise unui prieten că visele lui i-au prevestit întotdeauna că se va ridica foarte sus, apoi va cădea brusc, a visat că era în Casa Albă şi se uita la un grup care jelea lângă un catafalc. „Cine a murit?" – a întrebat pe unul dintre soldați. „Preşedintele – i-a răspuns acesta – a fost asasinat". Apoi, s-a trezit.

În ultima dimineață a vieții sale, prezida o întrunire a cabinetului.

– Am visat acelaşi lucru de trei ori – a spus el. Sunt pe un râu mare, învolburat, într-o barcă... şi alunec... şi alunec...

În acea după-amiază, i-a spus bodyguard-ului său, William Crook:

– Cred că există oameni care vor să mă omoare. Şi a adăugat: Nu mă îndoiesc că o vor face. Continuând să meargă, a spus, mai mult pentru el însuşi: Ar fi imposibil să prevenim acest lucru. După câteva ore, era mort.

Pe 22 noiembrie 1963, Kennedy a declarat:

– Dacă cineva ar dori cu adevărat să-l împuşte pe preşedintele Statelor Unite... tot ce ar avea de făcut ar fi să intre într-o clădire înaltă cu o puşcă cu lunetă şi nimeni nu ar avea cum să prevină un astfel de atentat... Kennedy ştia de ciclul morţilor; una dintre poeziile lui preferate era „Am o întâlnire cu moartea".

Odată, mergând în maşină cu dr. Janet Travell, medicul lui personal, a depăşit un băieţel care a îndreptat o cameră de luat vederi spre el. Tresărind nervos, Kennedy a răsuflat adânc şi a spus:

– Nu am de gând să trăiesc îngrozit. Ce o fi, o fi. Epitaf potrivit pentru tot clanul Kennedy? Încă de când au părăsit Irlanda şi au reuşit să devină puternici, se pare că stelele nu i-au favorizat.

În 1845, distrugerea recoltelor de cartofi (din cauza unei ciuperci aduse din America) a strâns un milion de irlandezi în Lumea Nouă. În urmă au lăsat un alt milion care, din cauză că grânarele englezeşti erau încuiate şi păzite, mureau de foame.

Mulţi nu au supravieţuit călătoriei, îmbarcaţi pe „navele-sicriu"; mii dintre ei au murit. În 1847, s-a estimat că au pierit 40 000, 20% din cei care plecaseră. 250 000 s-au stabilit în Boston, în Paddyville şi Mick Alley, unde au murit mulţi. Prin 1850, „irlandezii flămânzi", acum o treime din populaţia Bostonului, munceau ca docheri şi hamali, porecliţi „bălăciţi" şi „picioare negre". Peste tot au apărut semne cu NAI (Nu Angajăm Irlandezi). Tensiunea în oraş a crescut.

Patrick Kennedy, al treilea fiu al unui fermier bogat din Wexford, a sosit în SUA, în 1849. În vârstă de 26 de ani, el nu a emigrat din cauza foametei, ci ca să-şi caute norocul. În timpul călătoriei, a întâlnit-o pe Bridget Murphy, tot din Wexford, şi s-a însurat cu ea. A lucrat ca dogar, iar Bridget i-a născut patru copii. Ultimul, născut în 1858, chiar înainte ca Patrick să moară de holeră, a fost primul lor fiu, Patrick Joseph, foarte răsfăţat de Bridget. La vârsta de 22 de ani, acest tânăr foarte încrezător în el însuşi a cumpărat un bar şi a intrat în afaceri. Frumos şi ambiţios, s-a alăturat unui club democrat şi a început o afacere de import de lichior. În 1886, a intrat în Senatul SUA şi, în 1887, s-a însurat cu Mary Augusta Hickey, fiica unui om de afaceri de succes. La începutul anului 1900, era unul dintre cei patru membri ai Comitetului Strategic, centrul de putere al oraşului Boston.

Tot din comitet mai făcea parte şi John F. Fitzgerald, un afemeiat rapace, care, în 1905, a devenit primul primar din Boston ai cărui părinţi proveneau din Irlanda.

Fiul lui Patrick Joseph (P. J.), Joe (născut în 1888), a fost educat să devină politician. La Harvard a aflat că irlandezii şi evreii erau la fel de disprețuiți. Toată viaţa a fost condus de spaima de a nu fi sărac; refuza să fie un irlandez

sărac. În 1912 s-a implicat în activitatea bancară şi, după un an, era cel mai tânăr preşedinte de bancă din ţară, afirmând: „Vreau să ajung milionar până la 35 de ani“. În 1914 s-a însurat cu Rose, fiica cea mai mare a lui Fitzgerald. În iulie 1915, primul lor fiu a fost botezat Joseph Patrick Kennedy Jr.

John Fitzgerald Kennedy, viitorul preşedinte, s-a născut doi ani mai târziu. Joe era de acum directorul general al şantierelor navale „Bethlehem“; au urmat trei fiice: Rosemary, Kathleen şi Eunice. Rosemary era retardată; Joe şi Rose au dus-o să fie lobotomizată, după care au trimis-o la mănăstire. Până în 1924, hotărât să câştige cu orice preţ, s-a amestecat în afaceri dubioase. Joe ajunsese milionar.

– Ce urmăreşti, de fapt, l-a întrebat un prieten, în 1926, când Joe şi-a mutat familia în New York.

– Totul, a răspuns Joseph Kennedy.

Ajuns magnat în industria cinematografică, el se plimba între New York şi Hollywood, pe când Rose, în ciuda unor nesfârşite jigniri, se lupta să fie acceptată în societate. Familia Kennedy era, la urma-urmei, din Irlanda. Însă, ea a perseverat, făcându-se că nu ştie nimic când Joe îi făcea curte actriţei Gloria Swanson. Rose a născut un al treilea fiu, Robert, apoi, pe cel de-al patrulea, Edward, şi încă două fete.

Bolnav de ulcer, nemilos, totuşi fermecător, Joe a ţinut familia unită, cu toate absenţele şi infidelităţile sale. Pentru a-şi ţine neastâmpăraţii copii la respect, era suficient să le arunce faimoasa sa privire îngheţată. Copiii au crescut luptându-se pentru a-i câştiga dragostea, devenind, astfel, la fel de lipsiţi de principii, aroganţi şi nemiloşi ca el. Li se cerea să fie curajoşi şi îndrăzneţi. Cel mai mare, Joe, şi-a rupt des oasele, luptându-se să apere numele tatălui său. Îndrăzneţ şi violent, nu avea alt concurent decât pe Jack, cel de-al doilea fiu. Mai mic şi mai slab, Jack era, întotdeauna, bătut în luptele cu ceilalţi copii. Suferind de boli misterioase, Jack a fost singurul care s-a apucat de învăţat şi a reuşit să capete simţul ironiei. Dar competiţia cu fratele său mai mare s-a înăsprit. Luptându-se nu numai pentru dragostea, ci şi pentru respectul tatălui lor, crescând, cei doi au devenit la fel de afemeiaţi ca şi el. Ei vedeau femeile şi lumea ca pe ceva ce trebuia cucerit.

„Am întâlnit o figurantă în Hollywood, extrem de atrăgătoare“, scria tânărul Jack unui prieten din Los Angeles, adăugând: „Figuranta încântătoare, sau cum m-a prins în gheare Hollywood-ul“.

După 20 de ani, în timp ce împărţea o amantă cu şeful Mafiei din Chicago, Sam Giancana, el se lupta şi cu Bobby pentru atenţia actriţei Marilyn Monroe, a cărei misterioasă moarte, în 1962, este o parte a acestei istorisiri.

Joe Kennedy şi-a învăţat fiii că bogăţia, femeile şi puterea politică, oricum ar fi dobândite, erau ale lor de drept. Un blestem?

Joe a intrat în politică în 1930 şi a ajutat la strângerea de fonduri pentru prima campanie prezidenţială a lui Roosevelt. Când Roosevelt a refuzat să-l numească Secretar al Trezoreriei, a ameninţat că o să-i solicite restituirea

împrumuturilor. Profitând de încetarea prohibiției, a devenit preşedintele Comisiei de Securitate şi Schimb. Acum, era o „figură“ în Washington. De două ori a apărut pe coperta revistei *Time*. Roosevelt a vizitat familia Kennedy; familia Kennedy a fost în vizită la Casa Albă. Între timp, în Germania, Hitler era în plină ascensiune.

Într-o noapte, Joe i-a spus fiului preşedintelui, Jimmy Roosevelt:

– Mi-ar plăcea să fiu ambasador în Anglia.

Frank Delano Roosevelt aproape a căzut din fotoliu de râs când a auzit această declarație, dar ulterior a mai reflectat asupra ei. Poate că un irlandez catolic îngâmfat era exact ceea ce trebuia pentru a se ocupa de amenințarea nazistă, fără să cadă pradă anglofiliei. Şi aşa, în 1938, Joe a devenit ambasadorul SUA la Curtea de la St. James. Presa engleză era fascinată de acest irlandez american bogat, care o numea pe regină „drăguțo“. În glumă, Joe a afirmat că era şi politician, nu doar diplomat. Opunându-se războiului, considerat deja în Statele Unite ca viitorul candidat democrat la preşedinție, Joe i-a îndemnat şi pe Joe Jr., şi pe Jack, care veniseră la Londra, să lupte pentru putere. Jack ştia că Joe ar fi pariat pe Joe Jr., însă Jack era cel care avea mintea cea mai independentă şi mai originală.

Cu Joe Jr. la Madrid, în timpul războiului civil, şi restul familiei în vizită la Papa de la Roma, Joe senior a descoperit că poziția lui împotriva războiului nu era deloc pe placul lui Roosevelt. Pe 1 septembrie 1939, sunându-l pe Roosevelt ca să-l anunțe că Anglia era pe punctul de a declara război Germaniei, el a prezis întoarcerea întunericului, cu vocea tremurând:

– Este sfârşitul lumii, repeta el. Sfârşitul tuturor lucrurilor.

Disprețuit de Churchill, ignorat de Roosevelt, pretinzând că Anglia va fi „distrusă“ de naziști, Joe a devenit un paria, cunoscut în timpul războiului ca „Joe piftie“ şi „Iepuraşul cel fricos“. Întors în SUA în octombrie 1940 pentru alegeri şi pretinzând că „democrația este sfârşită în Anglia“, s-a dus la Hollywood pentru a le cere vedetelor să nu mai folosească „bani evreieşti“ ca să facă filme împotriva lui Hitler.

– Nu vreau să-l mai văd pe puiul acesta de lele, a țipat Roosevelt furios, după o întâlnire cu el. Scoate-ți-l de aici.

Tânărul Joe a intrat în dezbaterile publice, susținând poziția tatălui său. Totuşi, când Roosevelt a declarat stare de urgență națională, tânărul Joe s-a înrolat în Marină. Calamitatea de care se temea Joe senior era pe punctul de a avea loc. Când, în decembrie 1941, atacul japonez de la Pearl Harbor a atras SUA în război, în sinea sa, Joe s-a gândit că Roosevelt aranjase atacul. Dându-şi seama că propria lui carieră politică era terminată, a început să aranjeze carierele fiilor săi. Dar, mai întâi, trebuia să supraviețuiască războiului. Tânărul Joe nu a reuşit. Jack era pe punctul să piară şi el.

În 1943, Jack, acum în Marină, a preluat comanda unui torpilor, PT109, lângă Guadalcanal. Pe 1 august, japonezii au distrus Amigari, au remorcat PT-ul şi l-au tăiat în jumătate. Jack şi ceilalți supraviețuitori au înotat trei mile

până la o mică insulă, Jack trăgând un rănit cu o sfoară prinsă în dinți. Mai târziu, a înotat mai departe, în Blackett Strait, căutând ajutoare. N-ar fi trebuit de la început să lase ca PT-ul să fie remorcat, dar curajul său l-a adus pe coperta *New York Times*. Familia jubila, dar tânărul Joe, lăsat în umbră, a fost auzit strigând într-o noapte:

– Pe Dumnezeul meu, o să le arăt eu lor.

Nu după mult timp, a apărut şi ocazia. Alăturându-se unui escadron de recunoaştere în Cornwall, Anglia, în timpul unei excursii la Londra s-a întâlnit şi s-a îndrăgostit de Pat Wilson, o australiană măritată, al cărei soț era în străinătate. A fost prima aventură serioasă a lui Joe. Poate că din această cauză, în ciuda multor răniți şi morți din escadronul său, s-a oferit voluntar pentru încă o lună de serviciu militar. Conducând un avion în timpul Zilei Z, începutul debarcării în Franța în iunie 1944, părea nebun, înspăimântându-şi echipajul cu riscurile pe care şi le asuma. Pe punctul de a se întoarce acasă, a auzit de ceea ce părea a fi o misiune sinucigaşă: conducerea unui bombardier încărcat cu zece tone de TNT spre un buncăr nazist, din care echipajul se retrăsese în ultimul moment. Oferindu-se voluntar, el a declarat vesel unui prieten că şansele lui de supraviețuire nu erau mai mari de 50%.

– Îmi voi juca rolul, a spus el lui Lorelle Hearst, soția unui magnat al presei, chiar înainte de a decola. Dacă nu mă voi întoarce, spune-i tatălui meu că, în ciuda certurilor noastre, îl iubesc foarte mult.

După 28 de minute de zbor, TNT-ul a explodat şi bombardierul s-a transformat într-o minge de flăcări. Tânărul Joe nu va mai fi niciodată preşedinte. El fusese prima victimă a ambiției tatălui lui.

Următorul la rând, Jack, s-a urcat şi el pe stâlpul alunecos. După 16 ani, Joe senior şi-a văzut visul cu ochii...

Postul de preşedinte pentru familia Kennedy a fost cumpărat nu numai în ultimele zile ale alegerilor din 1960, în lupta împotriva lui Nixon, ci cu 15 ani înainte.

De îndată ce războiul s-a terminat, Joe senior a început să dea declarații în mass-media, creând o platformă pe care Jack s-o poată folosi. Candidând pentru Congres ca erou al PT109, Jack a câştigat cu greu, în 1946. Îmbrăcat prost şi de obicei bolnav, îşi prezenta vederile proprii, dar era susținut de banii tatălui său. Apetitul lui sexual era de nestăpânit, ducându-l de la o damă de companie la alta. Totuşi, în 1952, când şi-a făcut apariția la balul de investire al lui Eisenhower, a apărut alături de Jacqueline Bouvier – o debutantă distantă, cu ochi sălbatici. El fusese atras de simțul ei ironic şi, deşi îşi dăduse seama că ea avea „o atracție paternală“, i-a propus, nu după mult timp, printr-o telegramă, să se însoare cu el. Ea credea că ştie cu cine va avea de-a face, tânărul senator – funcție ocupată atunci – fiind un afemeiat notoriu, dar a fost luată prin surprindere, trezindu-se că, la petreceri, el dispărea cu orice femeie care-l atrăgea. N-a avut ce face. Era, la urma-urmei, o soție din clanul Kennedy, iar Jack avansa rapid.

Tot aşa era şi fratele lui Jack, Bobby, care, în 1955, lucra pentru Comisia McCarthy, investigând, pentru început, o presupusă infiltrare a homosexualilor în Departamentul de Stat. Bobby, însurat şi, în curând, şeful celei mai mari familii Kennedy, era cel mai puțin afemeiat dintre ei şi, probabil, cel mai idealist, care şi-a întâlnit soarta în 1968, făcând ca blestemul să fie cu atât mai dureros.

Până în 1954, problemele la coloană ale lui Jack erau atât de grave, încât abia mai mergea fără cârje. Era pe punctul de a muri, când a suferit o operație. După mai multe astfel de operații, a început, totuşi, să-şi revină şi a scris o carte în care-i lăuda pe senatorii care luaseră atitudine în problemele controversate. Publicată în 1955, cartea l-a făcut celebru, dar nu a reuşit să fie nominalizat ca vicepreşedinte la Convenția Democrată din 1956. Când a fost întrebat de ce dorea să fie preşedinte, el a spus:

– Cred că este singurul lucru pe care-l pot face. Joe senior avusese grijă de acest lucru.

În 1957, cartea lui a câştigat Premiul Pulitzer. Între timp, Joe senior dispărea de pe scena publică.

– Nu vreau ca ei să-mi moştenească inamicii – a spus el despre fiii lui, în timp ce încă lucra pentru ei din umbră. Este destul de greu că-mi moştenesc prietenii.

Nu toți urmaşii săi susțineau cauza Kennedy. Cel mai tânăr, Teddy, expulzat de la Harvard pentru că trimisese un prieten să dea examenul de limbă spaniolă în locul lui, s-a înrolat în armată pe o durată de patru ani. Supărat, tatăl său a tras nişte sfori, reducând perioada la jumătate. Când a revenit la Harvard, apoi la Şcoala de Drept, Teddy a început să bea zdravăn şi să conducă atât de imprudent, încât a fost poreclit „Cadillac Eddie“. Când s-a însurat, în 1958, părea pe punctul de a se linişti. Nu după mult timp, tatăl lui a avut grijă să ajungă senator.

Campania din 1960 a fost ora lui Jack Kennedy. De acum, el şi Jackie erau eroi naționali, simboluri ale cultului mass-media. Scriitorul Norman Mailer a prezentat, ulterior, fenomenul ca „Superman venind la supermarket“. Jucându-şi rolul ca un adevărat actor, JFK şi-a dobândit renumele de persoană frumoasă, charismatică, strălucitoare: speranța viitorului.

– O să-l vindem ca pâinea caldă, a spus tatăl lui. Pe 2 ianuarie 1960, Jack a declarat că va candida la nominalizarea prezidențială în cadrul Partidului Democrat. Familia s-a mobilizat. Joe senior a cheltuit o adevărată comoară în campanie. Concurentul lui Jack, Hubert Humphrey, a început să se simtă, după cum spunea, ca un negustor independent în luptă cu un lanț de magazine. Jack a fost nominalizat; avea doar 43 de ani. Alegându-l pe Lyndon Johnson ca vicepreşedinte, el le-a declarat celor care-l urau pe senatorul din Texas:

– N-am de gând să mor în birou. Aşa că funcția de vicepreşedinte nu înseamnă nimic.

Campania prezidențială a lui Kennedy a fost câştigată la dezbaterile

televizate împotriva adversarului său, Richard Nixon. Arătos, calm şi sigur pe el, era perfect pentru noua eră a televiziunii; Nixon părea stângaci. Ajuns star, a fost întâmpinat de mulţimi uriaşe la fiecare oprire din cadrul campaniei. Totuşi, voturile au fost foarte strânse. JFK a câştigat doar cu câteva sute de mii de voturi diferenţă. Au apărut zvonuri despre falsificarea voturilor din Chicago. Se spunea că legăturile lui Joe senior cu Mafia înclinaseră de fapt balanţa în favoarea lui Jack. Cei care se îndoiau de el au fost şi mai nemulţumiţi, atunci când el l-a ales pe Bobby în funcţia de Procuror General. Mirosea, după cum ştia şi Bobby, a nepotism.

Preşedinţia lui Kennedy nu a început bine. Nu a fost ajutat deloc de dezastruoasa campanie din Cuba din aprilie 1961, finanţată de CIA, pe care el o aprobase cam neîncrezător, mai ales că la orizont apăruse şi criza din Vietnam. Concentrarea de forţe americane în sud-estul Asiei a continuat, în timp ce în august, Germania de Est a început construirea Zidului Berlinului, JFK reuşea să-şi creeze singur probleme; întruna erau strecurate femei în Casa Albă.

– Poftim, poate ştii ai cui sunt, a spus Jackie, dispreţuitor, într-o zi, dându-i nişte chiloţi pe care-i găsise sub pernă. Nu sunt măsura mea.

Mai periculoase erau legăturile lui sentimentale cu Mary Meyer, care-l învăţase să prizeze marijuana (mult înainte ca Bill Clinton să fie obligat să nege că ar fi folosit vreodată!) şi glumea cu el în dormitorul din Casa Albă că va trebui să se drogheze în ziua în care va apăsa pe butonul nuclear; şi, mai rău, cu Judith Campbell, care devenise amanta lui, în 1960. Din nefericire, ea era şi amanta şefului Mafiei din Chicago, Sam Giancana. Acesta era un dezastru politic, nu doar moral. Îi oferea lui J. Edgar Hoover, bătrânul şef al FBI-lui, şi mai multă putere să şantajeze Casa Albă şi ameninţa să dezvăluie public complotul CIA de asasinare a dictatorului cubanez, Fidel Castro.

Dar ameninţarea triunghiului Giancana-Campbell-Kennedy a pălit în faţa crizei rachetelor din Cuba, din octombrie 1962, la 11 luni după ce Joe senior suferise un atac, în urma căruia nu mai putea nici să vorbească, nici să se mişte. Toţi cei din familia Kennedy s-au simţit, brusc, vulnerabili. Creatorul destinului lor public nu-i mai putea ajuta.

Însă, când ruşii, îngrijoraţi de complotul de eliminare a lui Castro, au început să trimită trupe, tancuri, artilerie şi avioane în Cuba, Kennedy s-a dovedit capabil să se descurce singur. Ultimatumul adresat de el lui Hruşciov, de a se retrage sau de a arunca lumea în război, i-a făcut pe ruşi să se retragă.

Şi aşa, ora de glorie a preşedinţiei Kennedy a precedat asasinarea lui, la Dallas, cu doar un an.

Presimţirile lui fuseseră adevărate.

După aceea, Joe senior „a cam cedat“. Un prieten a afirmat că toţi membrii familiei semănau cu supravieţuitorii unui naufragiu. Nu cred că s-ar fi descurcat fără Bobby. Totuşi, deşi şi-a îndemnat familia să-şi revină, Bobby nu s-a refăcut niciodată după moartea lui Jack.

Şapte luni mai târziu, pe 19 iunie 1964, Teddy Kennedy era să moară într-un accident aviatic, lângă Springfield, Massachusetts. Pilotul şi prietenul lui, Ed Moss, au murit. Teddy a rămas cu un plămân găurit şi mai multe vertebre distruse.

– Cineva de sus nu ne iubeşte, a spus Bobby, după ce l-a vizitat la spital.

Bobby a rezistat, deşi printre cei de dreapta circula un pamflet intitulat „Strania moarte a lui Marilyn Monroe“, în care se afirma că avusese o legătură cu vedeta, şi când aceasta îl ameninţase că va divulga complotul împotriva lui Castro, a ucis-o ca să-i închidă gura. Moartea ei, pe 5 august 1962, aparent în urma unei supradoze de drog, a rămas un mister; încurcată atât cu JFK, cât şi cu Bobby, se pare că ambii fraţi o respinseseră. Probabil că adevărul nu va fi cunoscut niciodată. Soarta ei rămâne legată de mistică şi de blestemul familiei Kennedy.

La fel ca Joe junior şi Jack înaintea lui, şi Bobby a devenit obsedat de moarte. „Mai devreme sau mai târziu“, a mormăit el când, aflându-se în maşină, din spate s-a auzit un zgomot ca de puşcă, dar care erau, de fapt, doar rateurile unui motor. Şi, de parcă presimţirile nu erau de ajuns, căuta intenţionat pericolul: urcându-se pe Mount Kennedy (4500 m) din Alaska, într-o canoe în apele infestate de piranha din America Latină, faţă în faţă cu un rinocer în Kenya, coborând cascada Salmon River într-un caiac, singur, deşi nu mai fusese niciodată într-un caiac. Provoca moartea. Ceea ce s-a şi întâmplat.

În 1968, s-a lăsat convins să candideze pentru nominalizarea la preşedinţie din partea Partidului Democrat, iar, pe 5 iunie, se afla în Los Angeles, când a aflat că reuşise să câştige alegerile preliminare în California. A dat o declaraţie în camera de hotel, apoi a luat-o prin bucătăria hotelului spre o conferinţă de presă. Un bărbat numit Sirhan Sirhan a apărut în faţa lui cu un pistol şi a tras. Bobby Kennedy a murit în sala de operaţii de la „Good Samaritean Hospital“ din Los Angeles. „Asasinul singuratic“ lovise iar. Nici acum, misterul nu a fost rezolvat: cine-l angajase pe ucigaş? De fapt, nu prea contează, deşi Bobby, prietenul public al minorităţilor şi al celor săraci, îşi făcuse mulţi duşmani.

Zguduită de această nouă tragedie, familia nu şi-a mai revenit.

După moartea lui Bobby, tatăl lui a încetat să mai mănânce şi s-a stins, în noiembrie 1969. Familia simţea că este blestemată.

– Mă tot întreb ce făcuse oare bunicul meu pentru ca Dumnezeu să-l pedepsească aşa, a spus Chris Lawford, unul dintre numeroşii nepoţi (Bobby avusese numai el zece copii), care a crescut în umbra acestor evenimente.

Iar Teddy, unicul supravieţuitor dintre cei patru fraţi, a încercat, dar nu a reuşit, să accepte responsabilitatea moştenirii familiei. Neras, bând peste măsură în timp ce se muta dintr-un loc în altul, el le amintea oamenilor de bătrânul marinar care încerca să fugă de un blestem.

– Or să mă împuşte ca pe Bobby, le-a spus el oamenilor după patru ani, când aceştia încercau să-l convingă să accepte nominalizarea din partea Partidului Democrat. De aceea, poate inconştient, a căutat accidentul care i-a

distrus cariera politică, făcând imposibilă alegerea sa. Pe 18 iulie 1972, îşi conducea Oldsmobile-ul pe Dike Bridge spre Chappaquiddick, când a derapat, cauzând moartea prin înec a pasagerei sale, Mary Jo Kopechne. După aceea, comportarea lui a fost bizară; în loc să anunțe poliția, s-a întors la petrecerea de la care plecase şi l-a convins pe vărul lui să-l însoțească la locul accidentului. S-au scufundat până la maşină, dar fără niciun rezultat. Teddy nu dorea încă să anunțe poliția. S-a dus în Edgartown, s-a schimbat şi, la 2:30, a apărut în holul motelului de parcă dorea să-şi facă un alibi, apoi, a dat din cameră 17 telefoane, niciunul, însă, la poliție. În dimineața următoare, s-a întors cu feribotul la Chappaquiddick, unde, aflând că trupul nu fusese încă găsit, a anunțat, în cele din urmă, autoritățile. Timp de o săptămână, nu a dat nicio explicație publică. A fost un moment crucial în saga familiei Kennedy. S-au relansat în forță toate vechile suspiciuni legate de lipsa de milă şi imprudențele clanului; în cele din urmă, Teddy a ținut un discurs televizat, care nu a fost primit prea bine. Mai târziu, s-a întrebat în fața publicului dacă „nu cumva atârnă un blestem asupra clanului Kennedy".

Posibil, însă, văduva lui JFK scăpase deja, recăsătorindu-se cu magnatul grec, Aristotel Onassis.

– Urăsc țara aceasta – s-a răstit Jackie la o prietenă care încerca s-o convingă să se răzgândească. Disprețuiesc America şi nu vreau să mai stau aici. Dacă-i omoară pe cei din familia Kennedy, copiii mei sunt în capul listei. Deşi criticată în presă, deja nu-i mai păsa. Pe 10 octombrie 1968, la câteva luni după asasinarea lui Bobby, ea s-a măritat cu Onassis.

Mai rămâneau copiii – cea de-a treia generație. Timp de mulți ani, nimic nu le-a mers bine. Fiica lui JFK, Caroline, a fost prinsă cultivând marijuana. Edward, cel mai mare fiu al lui Teddy, s-a îmbolnăvit de cancer şi a pierdut un picior, în 1973. Christofer Kennedy Lawford era dependent de heroină, la fel ca Robert, cel de-al doilea fiu al lui Bobby, şi David, cel de-al treilea fiu, care a fost găsit mort într-o cameră dintr-un hotel din Palm Beach, pe 25 aprilie 1984. Joseph, cel mai mare fiu al lui Bobby, a fost judecat în urma unui accident de maşină, din cauza căruia prietena lui rămăsese paralizată. Sora lui, Courtney, s-a măritat mai târziu cu Paul Hill, unul dintre „Cei patru Guildford" care au stat 15 ani într-o închisoare englezească, pentru un atentat al IRA de care nu erau vinovați. Excesele şi accidentele celor din a treia generație au continuat să umple ştirile. Chris Lawford a spus, în 1983, când Bobby Jr. a fost arestat pentru consum de heroină: „Dacă vă gândiți la tot ce s-a întâmplat în această familie din vremea bunicului până la ce pățeşte Bobby acum, vă veți da seama că istoria familiei Kennedy este despre karma, despre oameni care schimbă regulile şi sunt, în cele din urmă, schimbați de ele".

Oare doctrina karmei – şi anume că orice cauză (acțiune, faptă, cuvânt sau chiar gând) are, în mod inevitabil, un efect – legitimează ideea unui blestem? Poate doar într-un sens mai larg, şi anume că urmaşii lui Joe Kennedy au plătit

un preț teribil pentru ambiția lui. Bătrânul i-a mânat din spate pe Joe Jr., Jack, Bobby și Teddy atât de tare, încât – după ce Joe Jr. a murit – au fost obligați să candideze la președinție, fiind, astfel, expuși pericolelor apărute în urma opoziției întâmpinate din partea nemiloaselor grupuri de forțe, într-o țară condusă de bani și arme.

Ambiția nestăvilită a bătrânului Joe senior provenea din originea lui irlandeză și din refuzul său de a fi la fel de sărac ca strămoșii lui. Dar și mulți alți emigranți irlandezi au prosperat în SUA, fără să se simtă obligați să candideze la președinție. Ambiția lui era de tipul celei numite hybris în tragedia greacă: provocarea zeilor duce, de obicei, la o cădere spectaculoasă. Baza averii lui, făcute pe vremea tatălui său, Patrick Joseph, provenea din vânzarea de alcool, activități ilicite de vânzare a voturilor și contrabandă – chiar tipul de activitate care a dus la Prohibiție. Când Prohibiția a luat sfârșit, a știut să profite și de acest lucru. Avea o flotilă de nave încărcate cu whisky gata să plece de îndată ce orchestra cânta „Happy Days are Here Again". Antisemit convins, care, ca ambasador al Statelor Unite în Marea Britanie, a încercat să țină SUA în afara războiului, a reușit să se dea după cum bătea vântul, încurajându-și, în același timp, fiii să creadă că au dreptul să înșface orice doreau bani, femei, putere. Lipsit de credință și tiranic, a insuflat fiilor săi o obsesie de care nu s-au mai putut dezbăra și a trăit suficient de mult ca să vadă morțile violente ale celor trei fii în care-și pusese speranța. Pentru al patrulea, Teddy, a fost nevoie de moartea unei inocente, ca să-l înlăture complet de pe scena politică.

Totuși, pe la începutul anilor '90, au apărut semne că tinerii familiei Kennedy începuseră să lase trecutul în urmă, trecând de la scandaluri la acțiuni caritabile. În 1993, fiul lui JFK, „John-John", un avocat care încerca să-și imite tatăl curtând blondele de la Hollywood, se gândea la o carieră în politică. Sora lui, Caroline, tot avocat, scrisese o carte despre *Declarația drepturilor omului*. Fiul mai mare al lui Bobby, Joseph, era un membru bine văzut al Congresului; sora lui, Kerry, avocat pentru drepturile omului, se măritase cu Andrew Cuomo, fiul guvernatorului statului New York, Mario Cuomo, și lucra în administrația Clinton; fratele lor, Michael, tot avocat, lucra pentru o organizație care-i ajuta pe săraci să-și plătească facturile de căldură; și Robert Jr., care se vindecase de dependența de heroină, lupta pentru protejarea mediului, fiind și profesor de legislație ecologistă la un colegiu din New York. Fiul lui Teddy, Edward Jr., care-și pierduse un picior când era mic, lucra la o organizație non-profit pe care o fondase pentru ajutorul handicapaților.

Oare ce se întâmplase cu aroganța lipsită de milă? Este tentant să credem că bătrânul se răsucește în mormânt, în ceea ce privește blestemul, dacă a existat, se pare că s-ar fi oprit în cele din urmă – însă, doar timpul ne va spune dacă așa este.

17.15. „Automobile blestemate“

Nimeni nu a reuşit să dezlege până acum enigma unor lucruri care par să poarte în ele un blestem, ce se răsfrânge implacabil asupra oamenilor care intră în contact cu acestea. În schimb, s-ar putea scrie cărţi întregi despre acţiunea lor devastatoare, despre lungul şir de vieţi distruse. Vă prezentăm în continuare o selecţie a unora dintre cele mai tulburătoare cazuri de lucruri purtătoare ale unor blesteme. Începem cu automobilele…

În fiecare an, mii de oameni mor sau sunt grav răniţi în accidente rutiere. Carnajul este atât de mare, încât, se pare că, în ciuda încercărilor de a-l diminua printr-o legislaţie împotriva conducerii în stare de ebrietate, prin obligativitatea purtării centurilor de siguranţă ş.a., acceptăm inconştient măcelul, ca un sacrificiu necesar adus Zeului Confortului şi Vitezei, la fel de însetat de sânge ca Moloch sau aztecul Huitzilopochtli.

De obicei, când survine un accident din cauza vitezei prea mari, vehiculele implicate sunt zdrobite, dar, uneori, vehiculele asociate cu accidente violente sau fatale rămân funcţionale, deşi, aparent, au absorbit o forţă neidentificată, care cauzează rănirea sau moartea oricui le foloseşte pe ele sau părţi ale lor.

Blestemul Habsburgilor, multă vreme prima familie imperială a Europei, s-a sfârşit, se pare, când, pe 28 iunie 1914, Arhiducele austriac Franz-Ferdinand şi soţia lui, Sophie, şi-au riscat vieţile, apărând în oraşul bosniac Sarajevo, aflat în plină revoltă împotriva Austriei. Ei şi-au continuat turneul, în pofida apariţiei unor Turnfalken, corbii care prevesteau dezastrul pentru familia Habsburg. Când limuzina lor roşie se apropia de coltul străzii Rudolph, Gavrilo Princip, un student anarhist, i-a împuşcat. Franz Ferdinand şi Sophie au fost omorâţi, dar maşina n-a păţit nimic.

Acest autoturism este, de fapt, o trăsură automobilă (Doppel-Phaeton) marca Graf und Stift, model 1910, acţionat de un motor cu ardere în patru timpi. Drept plafon rabatabil, are o capotă dublă din piele de viţel.

A fost construită la comandă într-un atelier condus de fraţii Graf, în colaborare cu mecanicul auto Stift. Are trei uşi, două la spate şi a treia în faţă, pe partea stângă. Dispune de şase locuri, din care două în faţă, două la mijloc pe o strapontină rabatabilă şi două la spate. Motorul are patru cilindri în linie, alezaj × cursă 115 × 140 mm, cilindreea totală de 5812 cmc şi 32 CP (DIN). Realiza o viteză medie de 40 km/oră şi una maximă de 55 km/oră. Cutia de viteze are patru trepte pentru mersul înainte şi una pentru mersul înapoi. Are 4,80 m lungime, 1,65 m lăţime şi 1,95 m înălţime atunci când capota este ridicată. Frâna de picior este asigurată prin sabot de lemn, pe roţile din faţă. La vremea aceea, era un autoturism luxos şi rezistent ca pentru Contele Harrach, locotenent-colonel la corpul militar mecanizat (primul proprietar). La prima vedere, pare de necrezut faptul că acest autoturism de culoare roşie, care până în ziua atentatului de la Sarajevo a „ascultat“ docil de comenzile celui de la volan, a devenit, peste noapte, o maşină plină de capricii şi mistere, „răzbunându-se“ atât pe cel de la volan, cât şi pe proprietarul ei.

Acest autoturism a avut, între anii 1914–1927, 11 proprietari, a făcut 11 accidente, 21 de morți și 7 persoane grav rănite. Ziariștii acelor vremuri l-au „botezat“ automobilul diavolului și au susținut că blestemul călugărilor din insula Lacroma s-a extins și asupra mașinii roșii. Ziaristul Emmerich Dorii, fost corespondent în Primul Război Mondial, a relatat că, de câte ori se urca în autoturismul roșu pentru a se deplasa pe front în interes de serviciu, tot de atâtea ori avea ghinioane în timpul transportului. După atentat, autoturismul a fost dăruit de proprietarul Harrach generalului Potiorek (al 2-lea proprietar). Acesta l-a folosit numai câteva săptămâni, deoarece, în bătălia de la Valievo, armata austriacă a fost învinsă de cea sârbă. Drept pedeapsă, lui Potiorek i se ia comanda, iar autoturismul roșu trece, împreună cu șoferul în serviciul unui general din Marele Stat Major al Armatei (al 3-lea proprietar). Mâhnit în urma acestei întâmplări nefericite, Potiorek a înnebunit și imediat a murit. În locul lui Potiorek este numit un nou guvernator militar, generalul Sarkotitsch. Și acesta recurge la serviciile autoturismului roșu, dar de fiecare dată are neplăceri. Sub cel de al 3-lea proprietar, autoturismul roșu calcă doi țărani din împrejurimile orașului Sarajevo și, într-o altă călătorie, șoferul a fost catapultat în afară, murind pe loc. La începutul lunii mai 1916, acest autoturism s-a ciocnit cu un car cu boi, omorându-i pe cei doi țărani din car, iar noul șofer a fost grav rănit, rămânând infirm. După ce armata sârbă a eliberat provincia Bosnia, autoturismul roșu devenise trofeu de război și a fost repartizat noului guvernator sârb al acestei provincii (al 4-lea proprietar). Acesta s-a folosit de el timp de numai două luni, făcând, în acest răstimp, patru accidente. În ultimul accident, guvernatorul a fost grav rănit la brațul drept, care i-a fost amputat. După acest accident, automobilul roșu a fost vândut doctorului sârb, Srskish (al 5-lea proprietar), care ar fi spus: „Îl cumpăr deoarece eu nu cred nici în blesteme și nici în destin“. Fiind cunoscut ca aducător de rele, niciun șofer nu a vrut să se angajeze la acest doctor. Acesta a fost nevoit să învețe de unul singur conducerea autoturismului roșu. După șase luni de la cumpărarea lui, doctorul a fost invitat într-o duminică, la țară, la o petrecere dată de bunii lui prieteni, pentru serviciile făcute acestora. Doctorul anunțase că va veni cu autoturismul roșu, spre a-i spulbera faima proastă de aducător de rele. Când s-a apropiat timpul mesei, se mai aștepta sosirea doctorului. Văzându-se că acesta nu vine, cineva a plecat călare în întâmpinarea lui. Acest călăreț a găsit autoturismul roșu răsturnat cu roțile în sus, într-o stradă singuratică, și, sub el, cadavrul doctorului. Autoturismul groazei a fost vândut de soția doctorului unui moșier din Bosnia (al 6-lea proprietar). Nici acesta nu l-a folosit mult timp, căci, după un an, a dat faliment, s-a îmbolnăvit de nervi și s-a sinucis. Familia moșierului vinde autoturismul diavolului unui mare industriaș, pe nume Peter Svestik (al 7-lea proprietar). Acesta era un om cultivat, fără prejudecăți și râdea de sfaturile prietenilor săi privind răutatea acestui autoturism blestemat. S-a bucurat, desigur, că reușise să cumpere o asemenea mașină cu mult sub valoarea ei. Dar, după mai mult de o săptămână, industriașul, traversând o

intersecție, a pierdut controlul volanului şi s-a ciocnit cu o altă maşină în care se aflau şase persoane. Una dintre acestea a fost ucisă şi patru grav rănite. Şi tot aşa, blestemul a continuat în mod tragic pâna la al 11-lea proprietar care, în urma accidentului suferit cu acest automobil (ce a rămas intact), a rămas într-un scaun cu rotile până la apusul vieții. După accident, pentru a curma blestemul „autoturismului diavolului", omul l-a donat statului, maşina aflându-se acum într-un muzeu din Viena.

Celebrul actor american James Dean a murit, în anul 1955, în urma unui teribil accident rutier: automobilul (marca Porsche), pe care-l conducea cu mare viteză, s-a ciocnit frontal de un alt vehicul care rula din sens contrar. Maşina avariată a fost achiziționată de un proprietar de garaje, pe nume George Barris; acesta intenționa să o repare în vederea vânzării ulterioare. Curând, s-a dovedit că automobilul cu pricina devenise o adevărată „piază-rea".

„Seria neagră" a început în atelierul de reparații auto, când maşina a alunecat de pe rampă şi a rupt piciorul unui mecanic. După nefericitul incident, Barris a continuat refacerea vehiculului; el a înlocuit unele piese, folosind originalele pentru repararea altor maşini. Readus în stare de funcționare, Porsche-ul a fost vândut unui medic, ce avea obiceiul să participe la curse automobilistice pentru amatori. Într-una din curse, medicul a pierdut controlul maşinii (chiar respectivul Porsche) şi a decedat în accidentul produs. Mai mult, în aceeaşi cursă, un alt şofer a pierdut şi el controlul maşinii proprii, fiind rănit destul de grav. Arborele de direcție al automobilului său fusese înlocuit cu altul, mai precis, cu cel ce aparținuse din fabricație maşinii lui Dean…

Reparația a devenit inutilă, iar carcasa deformată a Porsche-ului a fost folosită într-o campanie privind siguranța rutieră: ea era plasată, succesiv, în diferite puncte critice de pe unele şosele americane, în scopul atenționării conducătorilor auto asupra a ceea ce li se poate întâmpla dacă nu şofează cu prudență. Aşezată în marginea unui drum de munte din zona Sacramento, la un moment dat, carcasa a luat-o la vale şi a zdrobit, în căderea ei, şodul unui adolescent.

Mai târziu, în drum spre alt loc de amplasare, camionul care transporta carcasa a fost implicat într-un accident. Şoferul camionului a fost azvârlit prin şoc în afara cabinei şi a decedat pe loc, din cauza izbirii de carcasă. Altădată, pe o autostradă din statul Oregon, vehiculului care ducea carcasa buclucaşă i s-a desprins brațul de tractare, a deviat de pe şosea şi a intrat din plin în clădirea singurului magazin aflat pe marginea autostrăzii.

Ajunsă în New Orleans, carcasa Porsche-ului s-a spart, din senin, în 11 bucăți, în timp ce se afla aşezată pe nişte suporți.

Şirului de întâmplări nenorocite i se adaugă şi cea pățită de un profesionist al curselor automobilistice; respectivul şofer cumpărase două dintre cauciucurile maşinii în care murise Dean şi le montase la propria-i maşină. La prima cursă cu noile cauciucuri, acestea au explodat simultan (fapt extrem de rar), şoferul abia scăpând cu viață.

Strania „carieră“ a maşinii a luat sfârşit atunci când, în mod misterios, rămăşiţele ei au dispărut din trenul care le transporta spre Los Angeles.

În anul 1955, în timpul Campionatului Mondial de raliuri de formula unu (CMFI) de 24 de ore, pe circuitul automobilistic de la Le Mans, pilotul auto Hawthorn, care conducea o maşină de formula F1 marca Jaguar, a încercat să-şi depăşească un compatriot, pe Macklin, pentru a ieşi din fluxul cursei şi a se retrage la standul de alimentare. Macklin, surprins de această depăşire, a frânat sec şi a aşezat maşina de F1, un Austin-Healey, de-a curmezişul pistei de alergare. Levegh, un concurent care venea din spate, n-a mai avut timp să evite coliziunea şi maşina sa, un superb Mercedes de F1, a percutat automobilul lui Macklin, apoi s-a lovit de zidul de protecţie şi a zburat ca un bolid spre spectatori, omorând 81 de persoane şi rănind grav alte 122. Conducătorul maşinii a murit în urma ciocnirii cu zidul de protecţie.

La începutul verii anului 1976, în oraşul brazilian Sao Bento, un automobil a derapat pe un tronson de drum umed, a „ras“ o trecere de pietoni, omorând patru persoane care se aflau pe aceasta, s-a urcat pe trotuar, unde a omorât alţi trei pietoni, s-a rostogolit peste plaja unui ştrand, omorând încă şase persoane, pentru ca apoi, din mişcare, să cadă în bazinul ştrandului plin cu oameni, unde a mai omorât încă patru. Conducătorul automobilului a murit înecat în apa bazinului ştrandului. În total, 18 morţi, din cauza unei derapări şi a unei viteze excesive. Fiecare cu soarta lui.

De remarcat că fenomene asemănătoare cu „automobilele blestemate“ au avut în centru şi alte mijloace de transport, cum ar fi nave şi aeronave.

Interesant de observat este şi faptul că, în multe situaţii, obiectele „blestemate“ au fost iniţial asociate cu întâmplări tragice sau accidente violente. Această constatare pare a veni în sprijinul ipotezei privind impregnarea paranormală a obiectelor (în cazul de faţă: automobile, nave, avioane) de către „câmpul PSI“ al persoanelor participante direct la incidentul primar. Altfel spus, ar putea fi vorba despre inducerea psihokinetică – în condiţii de criză – a unor proprietăţi exotice obiectelor respective, proprietăţi care se manifestă ulterior momentului impregnării, ca şi cum ar fi fost stocate într-un fel de memorie subtilă. Pe această linie de raţionament, se pot face conexiuni cu alte manifestări parapsihologice, cum ar fi psihometria şi evenimentele de tip Poltergeist.

O altă ipoteză face apel la conceptul de „sincronicitate“, introdus de C.G. Jung şi W. Pauli: serii de evenimente asemănătoare (sau chiar identice) care se produc fără ca între ele să existe relaţii de tip cauzal.

În stadiul actual al cercetării paranormalului, ambele ipoteze trebuie luate în considerare, căci, la o judecată obiectivă, nu este aprioric exclus ca, în unele cazuri concrete, să funcţioneze una dintre explicaţii, iar, în alte cazuri, cealaltă teorie. Fenomene (inclusiv paranormale) care au aceeaşi morfologie aparentă pot avea determinări diferite şi, prin urmare, explicaţii deosebite.

17.16. Diamantul Hope şi victimele sale

După cum se ştie, dintre multitudinea de pietre naturale preţioase cristaline, transparente şi divers colorate (rubinul, safirul, smaraldul, topazul etc.), cea mai scumpă şi mai apreciată este diamantul.

Hope a fost numele unui mulatru american, care s-a specializat în tăierea şi şlefuirea pietrelor preţioase pe cale artizanală. S-a căsătorit în anul 1911 şi a avut patru copii (trei fete şi un băiat). Ducea o viaţă modestă, deoarece sănătatea nu-i permitea să efectueze munci grele, pentru a câştiga mai mulţi bani. Din când în când, oamenii din împrejurimi îi aduceau acasă diferite pietre preţioase brute, pentru a fi prelucrate după dorinţa fiecăruia. Într-una din zilele de vară, Hope s-a dus la un târg din oraşul cel mai apropiat de comuna lui, să vadă ce mai este nou pe acolo. În acest târg a avut ocazia să cumpere ieftin, de la un negru, o piatră rotundă, pe care negrul a spus că a găsit-o în albia unui pârâiaş de munte. Negrul a afirmat că această piatră ar fi un cuarţ hialdin, oarecum transparent şi că are o oarecare valoare. Întors acasă, Hope a curăţat piatra de aluviuni şi de alte straturi oxidate şi a rămas uimit când a văzut că această piatră nu era un cuarţ, ci un diamant brut, transparent. După opt luni de muncă migăloasă, Hope a obţinut un frumos diamant incolor, cu 76 feţe şi cu splendide reflexe albăstrui. Mulţi specialişti care au văzut atunci acest diamant, l-au denumit „diamantul cu reflexe uşor albăstrui“, unic la acea vreme. Hope s-a dus cu acest diamant la o bancă pentru a-i stabili numărul de carate şi calitate. Banca a stabilit că diamantul avea 44 1/2 carate şi i-a eliberat lui Hope cuvenitul certificat de calitate. Întors acasă, Hope a încastrat diamantul într-un inel masiv de aur curat (24 de carate), inel în greutate de 20 grame. Pe interior Hope şi-a gravat numele şi cele 44 1/2 carate. Pe lista diamantelor celebre ale lumii din anul 1935, diamantul lui Hope era trecut pe locul 14. Cap de listă era diamantul Cullinan I, cu 516 1/2 carate, diamantul Steaua Sudului era pe locul 9, cu 125 1/2 carate, diamantul Koh-I-Noor era pe locul 11, cu 103 1/4 carate etc.

Fericirea lui Hope nu a durat mult timp, deoarece a fost „încolţit“ de sărăcie. Aceasta l-a obligat să vândă faimosul inel cu diamant. Într-un bâlci din oraşul apropiat de comuna lui, Hope a pus pe o farfurioară de porţelan alb inelul cu diamant, oferindu-1 spre vânzare. După ce toţi oamenii din târg văzuseră minunea de inel ce strălucea, un călăreţ, care probabil auzise şi el de acest inel, a oprit calul lângă Hope şi i-a cerut acestuia să vadă şi el inelul cu diamant. „Câţi dolari ceri, domnule, pe acest inel cu diamant?“ l-a întrebat călăreţul. „Patru mii de dolari, domnule, fiindcă şi cele 20 grame de aur pur ale inelului sunt foarte scumpe“, a răspuns Hope. Călăreţul a băgat inelul în buzunar şi i-a pus lui Hope în palmă un sul de monede de hârtie şi a dat pinteni calului, dispărând în mulţime.

Hope a desfăcut sulul de hârtii şi a găsit că erau numai 50 de dolari. I-a venit rău, s-a lăsat, apoi, încet în genunchi şi după câteva secunde, s-a întors

cu fața spre răsărit, şi-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi a zis: „Te rog, Doamne Dumnezeul meu, ajută-ne să supraviețuim şi pedepseşte-l pe călărețul care mi-a furat inelul cu diamant şi pe toți aceia care îl vor avea în stăpânire“. S-a aplecat de trei ori la pământ, sărutându-l, după care s-a ridicat cu greu în picioare, ochii fiindu-i plini de lacrimi.

După 14 luni de la această întâmplare, s-a aflat că acel călăreț care a furat diamantul lui Hope a căzut de pe cal în cap şi, după două zile, a murit. Soția călărețului a vândut inelul cu diamant unui negustor. Acesta s-a lăudat la toată lumea că a cumpărat vestitul inel cu diamantul lui Hope şi că este fericit că are în casă o astfel de bijuterie scumpă şi frumoasă. După opt luni, negustorul a fost ucis chiar în casa lui, de doi tâlhari, care au luat inelul cu diamant. Hoții au vândut acest inel unui bancher. După 16 luni, bancherul a murit de o boală misterioasă la vremea aceea (probabil de cancer – n.n.). Soția bancherului a vândut respectivul inel cu diamant unui avocat cu renume. Dar şi acesta a murit după 15 luni, tot de o boală misterioasă. Medicii de renume din acea vreme nu au putut stabili cauza morții. În ziare au apărut titluri ca: „A patra victimă a diamantului lui Hope...“. „A şasea victimă a diamantului lui Hope...“. „Diamantul Hope a făcut şi a şaptea victimă...“. Toată lumea s-a întrebat atunci care să fi fost cauza morții celor care au avut în stăpânire inelul cu diamantul lui Hope. Nimeni nu a putut da un răspuns plauzibil, în afară de preotul catolic din comuna unde locuia Hope. Într-una dintre predicile pe care preotul le ținea duminica în biserică, acesta i-a informat pe credincioşi, spunându-le următoarele: „Cu nouă ani în urmă, un călăreț i-a furat lui Hope inelul cu diamantul vestit, inel care trebuia să-l salveze de la sărăcie şi foamete. Blestemul pe care l-a făcut Hope şi pe care mi l-a spus cu ocazia spovedirii şi împărtăşirii lui, a fost ascultat de bunul Dumnezeu, care a făcut dreptate“, a încheiat preotul. După cea de-a şaptea victimă, inelul cu diamantul lui Hope a dispărut în condiții misterioase şi nici până astăzi nu s-a mai aflat nimic despre acest diamant.

Multe dintre pietrele prețioase celebre îşi au istoria lor, presărată adesea cu victime omeneşti. Considerăm că este oportun ca cititorii noştri să afle, pe scurt, câteva dintre aceste întâmplări.

1. Rubinul „Coasta Angliei“ (206 carate), moştenit de regele Francisc I, a ajuns, după un timp, în posesia lui Ludovic al XV-lea. După patru ani, acest rubin a fost furat, în 1792, de un anume Guillet. Acesta l-a vândut destul de bine lui Ludovic al XVI-lea. După trei ani, rubinul a fost furat de trei hoți, doi dintre ei fiind omorâți pe loc de garda regală.
2. Diamantul „Sancy“ (54 carte) a ajuns când în posesia reginei Angliei, când în posesia Cardinalului Mazarin, când în posesia regelui Ludovic al XV-lea. A fost furat, apoi găsit, iar furat şi iar găsit. A făcut trei victime în rândul oamenilor de pază ai regelui.
3. Diamantul „Florentinul“ (89 carate) l-a purtat Ducele Burgundiei, Carol Temerarul. În bătălia de la Nancy, un soldat dezertor s-a furişat, l-a

împuşcat pe Duce şi a luat diamantul. Nici până acum nu se ştie unde a ajuns acest diamant.

4. Diamantul „Floarea de lotus“ (68 carate, 74 feţe) a fost primit de către căpitanul român de marină, Alexandru Pangrati, de la o prinţesă neagră, singura care cunoştea taina blestemului acestui diamant. Pangrati nu a respectat rugămintea prinţesei negre şi, cu timpul, acest diamant a făcut cinci victime omeneşti.

17.17. Blestemul preotesei lui Amon-Ra

Prin 1880, trăia, la Londra, celebrul clarvăzător Cheiro, pseudonim sub care îşi ascundea identitatea Contele Louis Hamon.

Acest clarvăzător a primit, într-o zi, vizita unui londonez onorabil binecunoscut: Douglas Murray.

Imediat după ce a luat mâna clientului său, Cheiro s-a cutremurat, copleşit de o imagine fulgerătoare, care i-a arătat această mână ciopârţită de o explozie. A urmat un alt clişeu iar mediumul, neliniştit, a declarat:

– După o loterie, veţi câştiga un obiect pentru care veţi avea aversiune şi refuz. Eu văd: un sarcofag egiptean, magnific sculptat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu atingeţi acest obiect malefic! Aceasta va aduce nenorocire.

Deşi impresionat de aceste cuvinte, Douglas Murray a încercat să se liniştească şi s-a străduit să uite aceste vorbe de rău augur şi funestele preziceri. A mai trecut câtva timp şi Murray, invitat de către amicii săi, pleacă într-o călătorie turistică în Egipt. Parcurgând cu prietenii străzile din Cairo, în căutarea unor obiecte rare, el a zărit un magazin de antichităţi. Dintre toate obiectele expuse, unul singur a reţinut cu adevărat atenţia amicilor lui Murray: capacul unui sarcofag pe care era pictată masca preotesei lui Amon-Ra. Din primul moment, Murray a suferit un şoc: vederea acestei măşti îi provoca o indispoziţie, rezultată din dezgust şi teamă. În schimb, tovarăşii săi au fost fascinaţi de această minune contemporană faraonilor, pe care şi-au disputat-o cu plăcere. Cum niciun acord nu s-a putut stabili între ei, au decis să se tragă la sorţi. S-a înscris numele fiecăruia pe o bucată de hârtie (inclusiv cel al lui Douglas Murray) şi tragerea a avut loc.

Fericitul câştigător al acestei loterii improvizate a fost… Douglas Murray. Acesta a refuzat clar şi micul grup, uimit, a amestecat din nou biletele pentru o nouă tragere… numele lui Murray a ieşit pentru a doua oară. Un nou refuz din ce în ce mai neliniştit din partea câştigătorului, care, totuşi, nu îndrăznea să devină ridicol în faţa prietenilor săi, destăinuindu-le adevăratul motiv al refuzului său.

Printre râsete, s-a tras pentru a treia oară la sorţi… şi, încă o dată, câştigătorul a fost Murray, care este felicitat: de trei ori soarta l-a desemnat, asta însemnând că lui îi revine onoarea de a face achiziţia acestei remarcabile piese.

„Fericitul“ câştigător, puţin doritor să se încurce cu acest loz, l-a expediat fără întârziere la reşedinţa sa din Londra şi s-a străduit să nu se mai gândească pentru a-şi putea savura vacanţa.

Trei zile mai târziu, a plecat la vânătoare cu prietenii săi; chiuloasa puştii sale a explodat, ciopârţindu-i mâna dreaptă, cea pe care clarvăzătorul Cheiro o ţinuse în mâna sa, neliniştindu-se. Lui Murray a trebuit să i se amputeze braţul.

În călătoria de întoarcere, toţi tovarăşii săi au murit, loviţi de o pneumonie virulentă.

Reîntors la Londra, tulburat de această succesiune de nenorociri, Douglas Murray a aflat cu consternare că, în timpul absenţei sale, afacerile îi fuseseră periclitate, ceea ce îi cauza serioase dificultăţi financiare. Acum, privea cu gânduri sumbre la capacul sarcofagului, ajuns între timp acasă, convins că acesta era cauza acestor dezastre succesive.

Una dintre prietenele sale, o literată, luând peste picior această credinţă superstiţioasă şi punând totul în seama unor coincidenţe nefericite, îi propune lui Murray să transporte la ea acasă obiectul, de unde proprietarul l-ar fi putut lua oricând dorea.

Această tânără femeie din înalta societate londoneză a plasat obiectul la vedere, în salon, dar, chiar în aceeaşi zi, mama sa cade şi-şi rupe femurul. În zilele care au urmat, logodnicul acestei tinere îşi anulează promisiunea şi dispare, iar cei trei câini de rasă ai acestei doamne au devenit subit nebuni, drept pentru care au fost ucişi.

Aflând despre aceste catastrofe, Douglas a refuzat clar să reintre în posesia maleficului sarcofag.

Obiectul a fost vândut unui domn care a fost foarte bucuros de această achiziţie la un preţ atât de bun. Dar, nenorocire, în ziua următoare, inexplicabil, toate bibelourile sale, scrumierele, vasele de cristal şi porţelan, statuetele aflate în camera cu capacul sarcofagului au fost făcute ţăndări. Năucit, proprietarul s-a grăbit să transporte obiectul blestemat într-o cameră de la primul etaj, unde, două zile mai târziu, s-au produs fenomene stranii: ciocănituri care se auzeau în ziduri, fulgere luminoase, urme de lumină apăreau ici-acolo, în timp ce tablourile de preţ, agăţate de pereţi erau misterios sfâşiate.

Au fost depuse plângeri contra „vandalilor“ iar un anchetator a venit să fotografieze locul, inclusiv acest capac. Când clişeul a fost developat, fotograful a rămas încremenit de teroare în faţa unei imagini halucinante, diabolice, apărute în locul sarcofagului. Nu se ştie ce reprezenta acea imagine, căci, din nefericire, fotograful a distrus imediat clişeul şi negativul.

Câteva zile mai târziu, Douglas Murray şi-a dat sufletul, lovit de o moarte subită.

Capacul sarcofagului a fost din nou vândut unei doamne, care avea deja o sănătate precară, iar maladia de care suferea s-a amplificat după această achiziţie. Cunoscând sinistra reputaţie a acestei piese arheologice, doamna a

revândut-o în grabă unui egiptolog, A. F. Wheeler, care a făcut-o cadou la British Museum.

În niciun caz blestemul n-a fost înlăturat!

În timpul transportului său, capacul a scăpat din mâinile unui angajat al muzeului şi i-a rupt piciorul.

Din 1880 până în 1912, numeroase alte nenorociri, din greşeală sau din raţiune, au fost atribuite preotesei Amon-Ra.

Într-o zi, un jurnalist pe nume W. T. Stead s-a oferit să organizeze o şedinţă de exorcism la muzeu, dar autorizaţia i-a fost refuzată.

În 14 aprilie 1912, W. T. Stead a pierit în naufragiul navei *Titanic*.

De atunci, capacul „mumiei fatale“ este expus într-o vitrină din British Museum şi inventariată sub denumirea „Articolul 22542“.

Nenumăraţi vizitatori vin să-l admire, adesea cu oarecare cutremurare, din cauza tristei sale reputaţii. Uneori, însă, anumiţi vizitatori afişează un scepticism, cum a fost acela al lui Lady Harlech, mama unui ministru englez, care nu a ezitat să facă o grimasă şi să scoată limba la preoteasa lui Amon-Ra. Satisfăcută de gluma şi de „curajul“ său, Lady Harlech a părăsit muzeul… a căzut pe sacră, luxându-şi glezna.

Altă dată, doi tineri logodiţi s-au îndoit de această ridicolă superstiţie, sfidând preoteasa. Iar seara, întorcându-se cu maşina acasă, cei doi au fost victimele unui teribil accident, în cursul căruia amândoi au fost grav răniţi.

Oare această serie lungă de nenorociri şi dezastre să fie numai o pură întâmplare, o cascadă de coincidenţe nefericite? Mai rezonabil ar fi să admitem că anumite obiecte poartă în ele o energie, o încărcătură malefică ce nu trebuie „trezită“ deloc! Mai ales dacă semnele şi indiciile preocupante, de intrare în joc, s-au mai manifestat, constituind, prin urmare, o înlănţuire fatală ca aceasta: clarvăzătorul prin care a început totul se numea Cheiro, care este echivalent fonetic cu Cairo, altfel zis, oraşul Cairo. Cheiro l-a pus în gardă pe Douglas Murray asupra caracterului malefic al unui sarcofag egiptean, pe care el nu trebuia să-l atingă; în caz contrar, această relicvă ar fi devenit chiar sursa nenorocirii sale (ceea ce s-a şi întâmplat!). În fine, veritabilul patronim de Cheiro, celebrul ocultist şi chiromant englez, era Louis Hamon; Contele Louis Hamon… şi se observă similitudinea fonetică cu Amon, unul dintre cei mai mari zei ai Egiptului Antic. O adevărată „cabală“ fonetică!

17.18. Blestemul statuetei furate

Legenda spune că statuetele chinezeşti şi cele indiene au viaţă proprie. Ele pot face bine sau rău, în funcţie de energiile (benefice sau malefice) ale celui care le deţine. Dar, în orice legendă există un sâmbure de adevăr.

Roy Schneider trăia într-un cartier mărginaş din oraşul Denver. Avea o slujbă care-i aducea un venit mediu şi o viaţă plictisitoare. Mereu şi-a dorit să aibă bani, să aibă putere, să fie cunoscut şi să trăiască bine. Dar…

În fiecare dimineață, citea ziarul bându-şi cafeaua la patiseria din colț. Până într-o zi, când, pe una din paginile ziarului lui preferat, a văzut un anunț: licitație pentru câteva statuete chinezești datând din epoca Ming. În minte i-a încolțit o idee diabolică. Dacă ar putea pune mâna pe o astfel de statuetă, ar fi bogat. Dar, cum să furi un asemenea obiect de artă, când este atât de bine păzit? Nu avea cum. Trebuia să meargă la sursă, în China.

Roy a împrumutat bani de la toți prietenii pe care-i avea şi a plecat în excursie în îndepărtata țară, sursa viitoarei lui bogății, dar şi a viitoarelor necazuri.

Să ajungă în China, a fost uşor. După câteva zile de acomodare cu noile minunății ale țării, Roy a hotărât să viziteze o biserică. Acolo, oamenii sunt credincioşi şi sunt prinşi în meditație, deci nu va fi greu să ascunzi în haină un mic Buddha din bronz.

Zis şi făcut; o clipă de neatenție din partea credincioşilor i-a adus lui Roy o statuetă în valoare de un milion de dolari. Cu obiectul călătoriei în mână, el s-a gândit să-şi scurteze excursia şi să se întoarcă acasă.

Numai că, la întoarcere, Roy află că tatăl lui a fost grav accidentat şi este în spital. Un accident se poate întâmpla oricând şi oricui, iar Roy nu-şi iubea tatăl grozav. De aceea, nici n-a prea plâns când doctorii l-au anunțat că au făcut tot ceea ce le-a stat în putere ca să-l salveze. Roy a rămas fără tată, dar nu a făcut legătura cu statueta furată.

A vinde o asemenea capodoperă nu era uşor. Cu toate că era furată, potențiali cumpărători existau. Totuşi, Roy trebuia să aştepte oferta care-l putea scăpa de sărăcie.

Mama lui Roy nu mai era tânără, prin urmare, dacă începuse să se simtă rău, era normal. Moartea soțului, greutățile pe care nu mai avea cu cine să le împartă, cei doi copii mai mici care, zilnic, voiau câte ceva, toate au contribuit la înrăutățirea sănătății mamei lui Roy. Iar, într-o bună zi, un infarct i-a fost fatal. Mama lui Roy a murit la trei luni de la accidentul tatălui lui.

Roy n-a lăsat tragedia să-i umbrească visul, mai ales că un bogătaş italian era gata să-i umple buzunarele de bani şi viața de fericire. Tranzacția a avut loc, iar Roy începea să-şi vadă visul cu ochii. Era alt om, se schimbase. Elegant şi bogat, Roy a părăsit oraşul pentru a nu da de gândit vecinilor. S-a stabilit la New York şi avea propria lui afacere.

Grație simțului dezvoltat al afacerii, Roy şi-a investit cu grijă banii, reuşind, în mai puțin de doi ani, să facă o avere considerabilă. Şi-a ajutat şi frații mai mici cu bani, dar altruismul lui s-a limitat doar la atât.

Era un om ocupat. Afacerile îi acaparau aproape tot timpul şi se simțea obosit. Credea că totul se datorează stresului, dar a consultat un medic. Într-adevăr, era puțin bolnav. Avea nevoie de un tratament şi de odihnă, dar Roy a amânat. Avea probleme mult mai importante, care nu puteau să aştepte.

Câteva luni mai târziu, Roy a suferit un atac de cord şi a fost internat. Cât a stat în spital, a avut ocazia să se împrietenească cu un bărbat, căruia i s-a

destăinuit. I-a povestit cum a devenit bogat şi cum părinţii lui muriseră. Bătrânelul i-a spus despre blestemele pe care le poartă unele statui chinezeşti, iar lui Roy a început să-i fie teamă.

După ce a ieşit din spital, Roy s-a gândit mult la faptul că toate aveau o legătură.

Trebuia să facă ceva. A plecat în Italia. L-a căutat pe cel căruia i-a vândut statueta şi, deşi n-a fost uşor, l-a găsit. Dar, nu pe el în persoană, ci pe soţia acestuia.

Bogătaşul italian, cumpărătorul statuetei, murise. Soţia acestuia i-a povestit lui Roy toate necazurile pe care le-a avut de când soţul a adus statueta. Roy a rugat-o să i-o dea înapoi, pe bani.

Din Italia, Roy a plecat direct în China, în locul unde ştia că este biserica de unde a furat statueta. A lăsat-o în biserică, cerându-şi în mod mecanic, iertare, şi s-a întors acasă, fiind conştient că numai credinţa va putea să şteargă blestemul statuetei.

Roy s-a convertit la budism, iar acum are o afacere prosperă şi o sănătate bună.

17.19. Blestemul călugărului Ho-tei

Călătorind în jurul lumii, în anul 1928, Charles şi Mary Lambert au fost impresionaţi de o figurină văzută în vitrina unui anticariat din Japonia şi s-au hotărât s-o cumpere. Statueta era confecţionată din fildeş, iar preţul ei li s-a părut a fi foarte mic. Figurina îl reprezenta pe Ho-tei, un călugăr budist din secolul al VI-lea. Fericiţi că au reuşit să intre în posesia acestei statuete, soţii Lambert s-au reîmbarcat pe vapor, pentru a-şi continua călătoria. La puţin timp după aceea, pe Mary Lambert au început s-o chinuie durerile de dinţi. Niciun medicament nu i-a putut calma durerea. Când vaporul a oprit în primul port, Manila (Filipine), femeia s-a dus la un stomatolog. Acestea, însă, nu i-a fost de niciun ajutor ba, mai rău, durerile s-au înteţit. Când au făcut următoarea escală, în Australia, la Sydney, Charles Lambert a început să se plângă şi el de dureri de dinţi insuportabile. Când au ajuns la Auckland, în Noua Zeelandă, soţii Lambert au fost nevoiţi să schimbe vaporul, aşa încât au părăsit vasul, lăsând bagajele în seama personalului care urma să le mute pe celălalt vapor. În momentul în care s-au despărţit de bagaje, durerile de dinţi au dispărut, în mod inexplicabil. Dar, când s-au reîmbarcat, acestea au apărut, ca din senin. Pe parcursul călătoriei, într-una din zile, familia Lambert a împrumutat statueta achiziţionată în Japonia unei pasagere care a fost deosebit de interesată de figurină şi voia s-o studieze în amănunt. Astfel, ea a păstrat statueta o noapte întreagă. Dimineaţa, când le-a înapoiat-o, s-a plâns că petrecuse o noapte de chin, ea neputând închide ochii din cauza unei groaznice dureri de măsele. Ajunşi în Statele Unite, Charles şi Mary Lambert au vrut să-i dăruiască statueta mamei lui Charles. Studiind-o îndelung, femeia a constatat că la baza figurinei

se afla un mic orificiu astupat cu un dop, din fildeş. Considerând că acest orificiu nu era întâmplător şi că avea legătură cu magia neagră, mama lui Charles Lambert a refuzat să primească darul. Deşi nu erau superstiţioşi, soţii Lambert şi-au dat seama că, de când intraseră în posesia figurinei, totul le mersese pe dos, creându-le şi o senzaţie de disconfort fizic. Înfricoşaţi, ei au decis să vândă statueta care îl reprezenta pe călugărul Ho-tei. Un anticar din Londra le-a spus că statueta fusese furată, cu mai mult timp în urmă, dintr-un templu budist şi că, probabil, ghinionul era cauzat de blestemul călugărului Ho-tei.

17.20. Sfeşnicul malefic

Această întâmplare s-a petrecut într-un sătuc din centrul Franţei, în 1925. Era primăvară când François de la Taille s-a hotărât să caute în podul casei diferite obiecte pe care ar fi putut să le vândă vecinilor sau unor turişti. Aşa descoperi într-un vechi geamantan un sfeşnic mare de care nu-şi amintea să-l fi văzut până atunci. Arama din care era făcut se înnegrise, însă, obiectul era în stare destul de bună pentru ca Francois să poată cere pe el un preţ mare. Când se pregătea să închidă geamantanul, privirea îi căzu pe bucata veche de hârtie, pe jumătate deteriorată. Francois de la Taille citi mai întâi data – 1532 – şi apoi textul scris în franceza veche. Începu să zâmbească citind acele cuvinte stranii aproape şterse. „Îţi va fi tare bine când se va reîntoarce dragostea, dar păstrarea ei înseamnă un pact încheiat cu Satana!“

François fu convins că acest text avea o legătură directă cu sfeşnicul, un avertisment dat posesorului său. Omul nu credea, însă, în acest gen de mesaje, nici în preziceri malefice. După ce-l curăţă cu mare grijă, îl aşeză pe marmura căminului care trona în mijlocul încăperii. Doamna de la Taille, descoperind abia atunci sfeşnicul, îl găsi atât de frumos încât îi spuse soţului ei să nu-l vândă. Din acel moment ea fu cea care avu grijă de acest obiect. Câteva zile mai târziu, un anticar văzu obiectul şi îi stabili o mare valoare. De la Taille nu era miliardar şi acest cunoscător nu înţelegea cum de se găsea în casa lui această piesă unicat. Zvonul se răspândi foarte repede în întreaga zonă şi tot satul află de existenţa piesei. Doi anticari au străbătut peste 150 de km pentru a vedea sfeşnicul pe care voiau să-l cumpere. Dar Hortense, soţia lui Francois, îl implora să nu-l vândă. Pe măsură ce trecea timpul, ea se ataşa tot mai mult de sfeşnic, vorbea despre el cu prietenele sale, îl mângâia ore în şir. Într-o seară, François o surprinse frecându-şi trupul de acest obiect ca şi cum ar fi fost un amant.

Situaţia financiară a soţilor de la Taille începu să se îmbunătăţească în mod considerabil în 1926. Era, oare, „acel bine simţit la reîntoarcerea dragostei“? Nici Hortense şi nici soţul ei nu-şi puneau întrebări de acest fel. În 1929, un adevărat noroc căzu asupra familiei. Hortense rămase însărcinată. Născu, la începutul lui 1930, o fetiţă foarte frumoasă căreia i-au spus Jeanne.

În 1937, fetița avea şapte ani şi, de atunci, începu lanțul de nenorociri... În primăvara acelui an, cel mai bun prieten al lui muri într-un accident de vânătoare. O lună mai târziu, Hortense se răni la cot. Plaga i se infectă şi trebui să-i taie brațul stâng. La sfârşitul lui iulie, micuța Jeanne căzu de pe cal şi intră într-o comă profundă timp de cinci zile şi rămase handicapată. Într-o seară, François reciti textul găsit în pod, repetă cu voce tare acea frază ciudată, puse mâna pe sfeşnic şi-l trânti cu putere pe podea. Trei zile mai târziu, Hortense muri. La rândul său, François se îmbolnăvi şi el. În martie 1938, locuia împreuna cu fetița sa asupra căreia trebuia să vegheze mereu. Era complet ruinat şi fusese părăsit de toți. Cu toate acestea nu reuşise să se debaraseze de acel sfeşnic blestemat care-i adusese atâtea nenorociri. S-a gândit să-l pună la loc în geamantanul în care-l găsise cu mult timp în urmă, aşteptând să-l vândă unuia dintre anticarii din Clermont-Ferrand, dacă aceştia mai voiau să-l cumpere. Dar, când cobora din pod, căzu pe scară şi-şi rupse un picior. Vecinii săi l-au dus la spital şi au luat-o pe Jeanne la ei, având grijă de ea până la reîntoarcerea tatălui. Vecinii se numeau Boisvin. A doua zi, când Francois şi-a revenit, Jerome Boisvin îi explică faptul că soția lui se îngrijeşte de fetiță atât timp cât va fi necesar. De la Taille era bărbos, cu ochii roşii din cauza durerii, dar mai ales a neliniştii. Privindu-l, Boisvin avu impresia că-l avea în față pe diavol.

În semn de recunoştință, François îi oferi acel sfeşnic, recomandându-i să aibă grijă de el. După trei luni, Fraçois se însănătoşi complet şi se întoarse acasă. Se bucură când află că vecinul său, Jerome Boisvin, s-a îmbogățit. Ducându-se să-şi ia fiica acasă, văzu sfeşnicul pe care i-l dăruise tronând în mijlocul mesei din salon.

În următorii doi ani, François îşi reveni de pe urma dramelor pe care le trăise. Într-o seară, află de moartea lui Boisvin în incendiul provocat de soția lui după o dispută aprigă.

Cât priveşte sfeşnicul, nimeni nu l-a mai văzut niciodată, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el.

Fără îndoială, cineva l-a recuperat din cenuşă. Spre nenorocirea lui!

17.21. O pălărie blestemată ucide americanii pe capete

O pălărie sombrero şi-a câştigat faima de a fi unul dintre „cele mai blestemate obiecte din lume“. Un american a cumpărat-o cu zeci de ani în urmă din Acapulco, fără să ştie că va aduce atâta nenorocire. Până s-a ajuns la concluzia că ar putea fi sursa nenorocirilor, a făcut numeroase victime.

Când unchiul lui Jerry Houtenberg a cumpărat o pălărie sombrero, în 1966, din Acapulco, s-a bucurat imens de haiosul suvenir. Din nefericire, superba pălărie mexicană avea să devină unul dintre cele mai „faimoase“ obiecte blestemate, acuzată că ar fi la originea a nu mai puțin de... 18 decese. Oricine

a purtat aşa-numita pălărie, supranumită „Sombrero-ul condamnării la moarte“, şi-a pierdut viaţa în scurtă vreme, de obicei, din cauze neobişnuite şi în condiţii tragice, au dezvăluit mai mulţi investigatori experţi în paranormal.

Lungul şi tragicul şir al coincidenţelor fatale a început la scurt timp după ce unchiul lui Jerry, Raymond Houtenberg, şi soţia lui s-au întors dintr-o superbă vacanţă la Acapulco cu mai multe suveniruri, printre care s-a numărat şi această pălărie sombrero uriaşă, cu decoraţii vesele. „Avem fotografii cu unchiul Ray cu această pălărie blestemată pe cap, râzând fericit“, a mărturisit Jerry, un vânzător american din Edison (New Jersey). Însă, după ce s-a pozat cu ea, nu a mai avut parte de zâmbete multă vreme. A contactat o boală misterioasă de stomac care l-a secerat. Patru ani mai târziu, când văduva sa a organizat o petrecere de Anul Nou, câţiva invitaţi nebunatici au încercat-o cu rezultate fatale. Toţi cei care şi-au pus acest nenorocit de sombrero pe cap – nu mai puţin de 14 persoane, inclusiv mătuşa sa – au murit înainte de a se împlini o lună. Doi dintre ei nici măcar nu au ajuns acasă după petrecere, pierind într-un accident rutier pe drum. Un verişor din armată s-a întors în Vietnam şi a fost ucis în război.

Un alt oaspete a murit atins de o săgeată provenită, din greşeală, de la un grup de copii care exersau trageri cu arcul. Unul dintre musafirii care au probat pălăria a murit în somn! Medicii nu au putut să găsească nicio explicaţie privitoare la decesul său. Mătuşa lui Jerry s-a electrocutat în mod stupid, în timp ce manipula propriul prăjitor de pâine. Tatăl lui Jerry a moştenit „sombrero-ul blestemat“. Fără să ştie sau să se gândească că ar fi o sursă de „forţe malefice“, şi-a pus-o amuzat pe cap, ca şi fratele lui Jerry, încântat de o pălărie aşa de mare! În ziua următoare, tatăl său a fost călcat de maşină, iar fratele lui a murit două săptămâni mai târziu, într-un accident de canoe. Abia atunci, eu şi mama ne-am gândit, pentru prima oară, că era ceva ciudat cu acest sombrero şi l-am ascuns într-o cutie.

În 1992, după ce Jerry s-a însurat, prima lui soţie a găsit pălăria fatală. Fără să aibă habar de istoria sa, şi-a pus-o pe cap. A doua zi a fost muşcată de o veveriţă. Rana s-a infectat şi, în scurtă vreme, femeia a murit. Jerry s-a căsătorit a doua oară în anul 1996, iar cea de-a doua soţie, Carla, a luat legenda în serios. Nimeni nu are voie să atingă sombrero-ul de tristă faimă, în mod special cei doi copii ai familiei Houtenberg, care şi-au implorat în mai multe rânduri părinţii să se joace „de-a bandiţii“ cu această pălărie. Un expert în ocultism i-a sfătuit pe proprietari să nu ardă şi să nu distrugă „sombrero-ul blestemat“, deoarece ar putea scoate „forţa diabolică“ înmagazinată în ea.

17.22. Talismanul ucigaş

O banală labă de iepure îi pune în încurcătură pe oamenii de ştiinţă, care încearcă să dezlege misterul morţii a 18 persoane care au ţinut în mână acest „talisman al răului“. Absolut toţi s-au prăpădit la câteva zile după ce au intrat

în posesia sa. Decesele au survenit într-un interval de doi ani şi între ele nu există altă legătură în afara acestui talisman. Dom Caluccio, detectiv particular, afirmă că morţile au survenit din cauze şi în moduri foarte diferite. De exemplu, o femeie a avut o moarte foarte violentă, fiind sfâşiată de o haită de câini. O alta a murit în somn, senin şi fără dureri. Detectivul Caluccio a fost angajat de părinţii unui tânăr de 22 de ani care a murit din cauza unui atac de cord, la două zile după ce a primit talismanul. Familia speră că ancheta lui Caluccio să-i ajute să înţeleagă moartea prematură a fiului lor. Detectivul a reuşit să afle istoria acestei labe de iepure din momentul în care a fost adusă în America, în 1994, de către emigrantul chinez Ling Hop Chan. La două zile după ce acesta a ajuns în Statele Unite a murit otrăvit într-un restaurant chinezesc, iar lucrurile sale au intrat în proprietatea primăriei oraşului. Mai târziu, talismanul a fost câştigat la o licitaţie de o gospodină care a murit la scurt timp.

Detectivul Caluccio, în vârstă de 38 de ani, este de părere că ironia tuturor acestor morţi este aceea că toate victimele au trăit cu impresia că deţin ceva care îi protejează de nenorociri. Iată doar câteva dintre misterioasele tragedii legate de acest „talisman al răului“, cum îl numeşte Caluccio: un fotbalist de 19 ani s-a sinucis după ce a jucat cel mai bun meci al său. Avea asupra sa talismanul. Un poliţist de la circulaţie, care achiziţionase de curând laba de iepure, a murit după ce l-a lovit o maşină, în timp ce se apleca să ridice de pe trecerea de pietoni păpuşa unei fetiţe. Un bărbat de 48 de ani a murit de oreion, la o zi după ce a cumpărat laba de iepure. Proprietarul unor câini a fost atacat şi omorât de trei dintre dragii săi dulăi. Talismanul i-a fost găsit în buzunar.

17.23. Ucisă de propria perucă

Un blestem făcut pe patul de moarte s-a împlinit când şuviţele de păr ale unei peruci s-au înfăşurat strâns în jurul gâtului persoanei care o purta, ucigând-o lent.

Femeia nu luase în serios blestemul. Victimă a unui cancer mistuitor, Leona Brook fusese obligată să vadă cum soţul fără inimă îşi făcea de cap chiar sub ochii ei cu noua lui amantă, Emily Alberton.

Leona a jurat în faţa menajerei că, dacă Nigel va îndrăzni să se însoare cu acea femeie uşuratică, ea va avea grijă ca amanta să moară după trei luni de la căsătorie. „Era de-a dreptul dezgustător să-i vezi pe Nigel şi pe Emily râzând şi jucându-se prin casă ca nişte copii“, spune menajera June Witte care, în ultimele zile ale victimei, devenise prietena şi confidenta ei. „Biata Leona se topea, era cu fiecare zi mai aproape de moarte, şi totuşi, Emily nu se străduia să-şi ascundă intenţiile. Ba chiar a avut tupeul să se mute într-un dormitor alăturat. O îngrijeam pe doamna Brook şi puteam auzi chicotelile venind de dincolo de peretele dormitorului. Într-o noapte, când Leona avea nişte dureri insuportabile, m-a strâns de mână şi mi-a jurat că se va întoarce

şi se va răzbuna, dacă Nigel şi Emily se vor căsători.“ Nu mult după ce a proferat acest blestem, Leona a murit. Cei doi, lipsiți de inimă, n-au aşteptat mai mult de şase zile şi s-au căsătorit rapid. Când June l-a avertizat pe Nigel asupra blestemului făcut de Leona pe patul morții, Emily s-a amuzat copios. Noua doamnă Brook şi-a râs de blestem şi a început să poarte rochiile şi perucile decedatei. Din cauza chimioterapiei, Leonei îi căzuse părul şi perucile ei, parcă naturale, fuseseră singura consolare pe care o avusese în ultimele zile de viață. Nigel a considerat blestemul ca fiind delirul unui muribund. Nici nu s-a mai gândit la el până într-o zi, când afacerile l-au obligat să plece din Adelaide, Australia, pentru câteva săptămâni.

„Acest lucru i-a permis Leonei să se răzbune“, spune fosta menajeră. La numai 67 de zile de la căsătoria lui Nigel cu Emily, moartea a bătut din nou la uşa familiei Brook. Emily a fost găsită strangulată cu una dintre perucile preferate ale Leonei. Părul era atât de strâns în jurul gâtului, încât poliția a trebuit să folosească foarfecele pentru a putea scoate peruca. Încă se mai fac cercetări, dar ucigaşul nu va fi găsit decât dacă poliția va căuta în mormântul Leonei“.

17.24. „Scaunul morții“

Yorkshire, Anglia. Cumplitul „scaun al morții“ şi-a cerut a 64-a victimă: o americancă s-a prăbuşit cu ascensorul, la o jumătate de oră după ce a stat pe scaunul blestemat.

Proprietarul acestui sinistru scaun de stejar a fost ucigaşul englez Tom Busby. Chiar înainte de a fi spânzurat, în 1702, Busby a spus: „Oricine se va aşeza pe scaunul meu după moartea mea va muri în scurt timp“. Şi în ziua de azi, scaunul ucigaş se află în vechea casă a lui Busby, hanul „Busby Stoop“.

Din nefericire, spusele înfiorătoare ale ucigaşului s-au dovedit a fi adevărate. De la spânzurarea sa, acum 303 de ani, blestemul lui Busby a omorât, pare-se, 64 de oameni.

„Toate aceste decese au fost catalogate drept accidente“, declară Nigel Staull, un faimos istoric englez, care a studiat acest scaun. „Dar, cu siguranță, nu este o coincidență că toți cei care au stat pe el au pierit în împrejurări misterioase“.

Ultima victimă, Ann Conelatter, 37 de ani, originară din Trenton, New Jersey, se afla în vacanță în Yorkshire. Înainte de excursie, domnişoara Conelatter s-a lăudat prietenilor săi că „se va aşeza pe faimosul scaun al morții şi că va trăi să le spună şi lor despre el“.

Din păcate, înainte ca personalul de la han să o poată opri, femeia s-a aşezat pe scaun, pecetluindu-şi soarta. 26 de minute mai târziu, cablul liftului în care se afla americanca s-a rupt. A căzut şase etaje.

Domnişoara Conelatter este a doua persoană care a murit în ultimii trei ani ca urmare a cumplitului blestem. Ceva mai înainte, în iunie, mecanicul Carlo

Pagnani şi-a găsit moartea tot din cauza acelui scaun, iar cazul său a fost amplu dezbătut în ziarele de mare tiraj din Anglia şi Statele Unite.

La acea vreme, hangiul Tony Earnshow a fost întrebat de ce nu a distrus scaunul, însă omul a replicat: „Face parte dintr-o întâmplare adevărată şi nu pot să renunț la el. Pe de altă parte, eu nu oblig pe nimeni să se aşeze pe el. Îi avertizez asupra riscului şi, dacă ei vor să încerce, e decizia lor!.“

17.25. Talismanul cu noroc

Există superstiția că anumite obiecte poartă noroc sau le aduc ghinion persoanelor care intră în contact cu ele. Deşi acest fapt nu poate fi explicat, de-a lungul timpului, oamenii au ajuns la concluzia că există un sâmbure de adevăr în aceste superstiții. Joan Murray şi-a pus întrebarea dacă talismanul dăruit de bunica ei i-a purtat noroc fiindcă a supraviețuit unor catastrofe maritime sau dacă i-a purtat ghinion, făcând ca ea să fie implicată în aceste accidente navale.

În anul 1915, Joan Murray se afla la bordul navei *Lusitania,* vas care a fost distrus de germani, lângă coasta Irlandei. Atunci, şi-au pierdut viața sute de oameni, dar Joan a supraviețuit. Din acest motiv, ea s-a considerat o persoană norocoasă, la fel cum a făcut şi trei ani mai târziu, când a scăpat cu viață din cel mai mare naufragiu din istoria omenirii, cel al vasului *Titanic*. În anul 1927, şansa a fost din nou de partea lui Joane, care a supraviețuit accidentului maritim în care au fost implicate vasele *Celtic,* cu care călătorea, şi *Anaconda.* „Nu ştiu dacă talismanul mi-a purtat noroc sau ghinion; în orice caz, de acum încolo, îl voi purta cu mine în permanență!“ a afirmat femeia, după ultimul naufragiu.

18. Sindromul de posesiune

18.1. Posedarea demonică – o boală psihică?

Astăzi este acceptată ideea că parapsihologia face parte dintre ştiinţele de vârf. Integrarea domeniului s-a petrecut de puţină vreme şi a fost sugerată de numeroşi oameni de ştiinţă. În primă instanţă, ar fi vorba de observarea, experimentarea şi confirmarea misterelor vieţii. Există fenomene care se manifestă în planul fizic, dar nu pot fi explicate prin mijloacele de care dispune cunoaşterea actuală.

Fenomene de genul clarviziunii, dedublării, mediumnităţii, vederii secunde, decorpolarizării şi multe altele, nu au putut fi incluse până acum într-un „registru încheiat“, deşi există o adevărată enciclopedie cazuistică dedicată paranormalului din apropierea noastră. Dar, unul dintre cele mai incitante, mai contestate şi mai tulburătoare fenomene asociate disciplinelor parapsihologice este, fără îndoială, fenomenul posedării, altfel spus, demonizarea!

Analizând mai multe cazuri de posedare, o clipă eşti tentat să le atribui psihiatriei, cu precădere acelei „ramuri“ din psihiatrie care citează, în termenii ştiinţei, schizofrenia şi manifestările ei aberante. Dar, la o privire mai atentă, trebuie să recunoşti că nici psihiatria nu lămureşte integral misterul posedării.

O fetiţă de 13 ani cunoaşte din senin o stare cataleptică; după 5 ani îşi revine, dar are transe periodice, în cursul cărora spune că este posedată de două spirite, de două personalităţi străine şi chinuitoare: spiritul unei bătrâne decedate şi spiritul unui tânăr sinucigaş. Sub hipnoză, fetei i se revelă soluţia: va alunga spiritele rele din ea, dacă, în locul lor, va admite să fie luată în posesiune de un înger care vrea să-i vină în ajutor! Ea primeşte îngerul şi, după ce face sindromul de posedare prin înger, trei luni, revine la personalitatea normală, neştiind nimic de cele trei personalităţi alternante prin care a trecut.

Alteori, soluţia eliberării se arată în vis. Împărăteasa Zoe (Bizanţ, secolul X) era chinuită de „duhul cel necurat“. Preoţii s-au rugat, au făcut slujbe, dar n-au putut s-o dezlege de duhul rău. Soluţia exorcizării i s-a arătat împărătesei în vis: se va vindeca, dacă va pune pe dânsa Brâul Maicii Domnului. Acesta se afla la Constantinopole, într-o raclă de aur. Au scos brâul şi, când patriarhul l-a întins deasupra posedatei, „îndată a scăpat de chinuirea diavolească şi a căpătat cu desăvârşire tămăduirea“ (Proloagele).

Psihologii au observat „originea autosugestivă a sindromului de posesiune“. Când „legarea ocultă“ s-a produs prin vrăjitor, este vorba de o sugestie traumatizantă („trauma de posesiune“). Când „legarea este generată de un conflict psihic al victimei, e vorba de autolegare, autosugestie. Ea survine mai ales când victima are o vinovăţie inconştientă şi inventează un agent pedepsitor

supranatural: „duhul rău“. Subconştientul construieşte acest „agent malefic“ preluând informaţii terifiante din lecturi morbide, din filme de groază, din cărţi despre vrăjitorie, sau din credinţa tradiţională în demoni şi-n spirite. Treptat, autosugestia se cuibăreşte, puterea subconştientului erupe, trupul se simte „invadat“...

Sindromul de posedare rezultă din scindarea minţii. În timpul acceselor de posedare, conştientul dispare şi, ca urmare, personalitatea normală dispare, ea fiind înlocuită cu o altă personalitate, trezită prin inconştient.

„Fenomenul scindării minţii (conştient şi inconştient) este comun tuturor!“ spune Watson, pornind de la studiile lui Freud, Laing şi Gooch. Dar la cei normali, acest fapt (amestecul inconştientului în viaţa conştientă) este restrâns şi controlabil. Cei care se identifică exclusiv cu partea lor „fără trup“ sunt consideraţi „posedaţi“.

Practicile retardate, superstiţioase sau folclorice, cum sunt invocarea diavolului sau chemarea spiritelor din magie, ar putea fi – zice Watson – doar tehnici de implicare a inconştientului în stări de conştienţă. „Când îţi pierzi controlul asupra acestui musafir nepoftit din străfundurile minţii, asta se numeşte posesiune.“

Cum se poate obţine stăpânirea scindării? Prin asceză. Numai prin asceză (sistematică, ritmică, îndelungată) inconştientul se adaugă la conştient treptat, armonic, fără conflicte. Se adaugă cu o putere mult sporită, paranormală (energetism crescut, hiperstezie, precogniţie, telepatie, criptomnezie).

Prin sugestie, sau prin „traumă“, supraputerea îţi înlocuieşte personalitatea (cu o personalitate alternantă). Prin asceză, supraputerea se adaugă, treptat, personalităţii normale.

Iată de ce în practicile meditative se recomandă să nu te laşi captat de transă, să nu te laşi captat de efectele paranormale care apar frecvent, căci se poate produce alunecarea spre „scindare“. Alungarea oricărei puteri paranormale survenită în meditaţie înseamnă de fapt controlul, autocontrolul. Poţi controla numai alungând. Cine nu înţelege acest paradox, să nu se apuce de practici meditative.

Terapia de alungare a programului malefic va consta într-o sugestie pozitivă dar puternică, şocantă, trecând porţile rinencefalului, lucrând cu arhetipuri şi coduri autoritare, sacre.

În cartea lui Blatty, se apreciază că ritualul exorcizării este tocmai sugestia pozitivă care contracarează tulburarea.

Atingerea moaştelor sfinte, atingerea Brâului Maicii Domnului sunt apreciate tot ca şocări pozitive care restabilesc personalitatea normală.

Aceste operaţii sacre antrenează şi un element spiritual exterior omului? Antrenează ele o „inteligenţă“ exterioară? Iarăşi va trebui să nuanţăm răspunsul şi să lăsăm tainei ce este al tainei... Contactul nostru cu lumea nevăzută încă mai are şi un factor misterios. Ştim doar atât: gândirea pozitivă şi respectul sacralităţii asigură un contact corect cu lumea nevăzută. Un contact aducător de viaţă şi păstrător de viaţă.

18.2. „Satana există!“ – avertizează Vaticanul

După ce l-a absolvit pe Galileo Galilei de „vina“ de a fi crezut că Soarele se află în centrul sistemului nostru solar – mai bine mai târziu decât niciodată –, rigida Biserică Catolică a dat recent publicității un comunicat prin care anunță nevoia unei alte înțelegeri a lui Satan. Potrivit Sfântului Scaun, este imperios necesară, mai ales în aceste vremuri de „decadență generalizată“, conştientizarea unei alte viziuni privind natura răului, „mai subtilă şi mai sofisticată“. Răul ar fi gândit, în aceste condiții, drept o forță înspăimântătoare, care stă cuibărită în sufletul fiecărui om, în stare latentă, pentru a se releva sub adevăratul chip, atunci când găseşte condiții prielnice. Această imagine contravine flagrant celei încetățenite de sute de ani în conştiința creştinilor şi care afirma că răul este o forță malefică venită din exterior, îndemnându-i pe oameni la păcat.

Noua abordare a problemei completează însă şi reevaluarea pe care Biserica Catolică a făcut-o ritualului de exorcizare, pentru prima dată modificat după instituirea sa oficială în 1614, de către Papa Paul al V-lea. Mai mult decât atât, Vaticanul a recunoscut pentru prima dată că multe dintre presupusele „posedări“ – odinioară condamnate fără ezitare de către înalții inchizitori – sunt, de fapt, simple „dezordini mentale“, maladii de ordin psihic care pot fi uşor confundate cu acțiuni ale Satanei.

După ce însuşi Papa Ioan Paul al II-lea a săvârşit o exorcizare în 1982, atunci când o femeie posedată i s-a aruncat la picioare, cerând să fie absolvită de chinuri, monseniorul Corrado Balducci, exorcistul „oficial“ de la Vatican, a admis că „trebuie să fim foarte atenți în a distinge posesiunea de către spirite malefice, de maladiile psihice“. Schizofrenia şi epilepsia se numără printre condițiile psihologice şi neurologice ale căror simptome au fost deseori în trecut interpretate ca dovezi certe ale posesiunii demonice. Din propria experiență în exorcizări, de altfel, deosebit de bogată, monseniorul Balducci a estimat că, din circa o mie de presupuse „posedări“, numai 30 pot fi interpretate ca fiind „infestare demonică“, dintre care doar cinci întrunesc condițiile unei veritabile stăpâniri de către spirite demonice. Omul Bisericii susține că restul „nu au nevoie de exorcizare, ci de ajutorul medicilor psihiatri“. Cu toate acestea, el a ținut să sublinieze, într-o cuvântare ținută la Vatican, că „Satan e încă Satan, nimeni altul decât un înger căzut, o entitate spirituală cu o uriaşă putere şi inteligență. Lumea întreagă se învârte astăzi în jurul lui.“ Deşi reacțiile oficiale la aceste schimbări de atitudine, care în urmă cu secole le-ar fi asigurat chiar înalților prelați din Cetatea Sfântă un loc pe rug, au întârziat să apară, noua concepție a Bisericii Catolice a fost lăudată de numeroşi oameni de ştiință şi de cultură din întreaga lume. „Prin acest curent de opinie, Biserica s-a exorcizat ea însăşi de tarele ce o chinuiau de veacuri!“, a spus unul dintre savanții chestionați de postul de televiziune Rai Due, rezumând, cum nu se poate mai bine, fondul problemei...

18.3. Frica de iad ar putea duce la dezvoltarea economiei

Pentru ca un stat să fie cât de cât dezvoltat din punct de vedere economic, iar populația lui să trăiască cât de cât bine, e necesar ca oamenii să creadă în existența iadului și a raiului. Ideea a fost lansată de un grup de analiști economici americani de la Federal Reserve Bank din St. Louis, care au realizat un studiu ingenios, publicat în vara anului 2004, ce demonstrează strânsa legătură între religie și economie.

Experții Kevin Kliesen și Frank Schmid și-au intitulat studiul „Teama de iad ar putea duce la explozia economiei". A fost analizată legătura între starea economică din 35 de țări și credințele religioase ale acestor popoare. „Când un procent mare de oameni din aceeași țară cred în Iad, veniturile populației respective tind să fie ridicate. Când există teama unei pedepse divine, în țara respectivă se înregistrează o diminuare vizibilă a corupției, ceea ce duce, inevitabil, la o creștere economică și la apariția unui standard de viață mai ridicat". Cam la aceste concluzii au ajuns Kliesen și Schmid.

În ceea ce privește România, țară cu tradiții creștine puternice, cei doi analiști americani o situează pe locul al cincilea al corupției la nivel mondial, după Nigeria, Argentina, Rusia și India. Noi stăm prost și la capitolul Produsul Intern Brut per capital, ocupând antepenultimul loc (33, înainte de India și Nigeria) dintre cele 35. În 2001, câștigurile anuale ale contribuabililor nici măcar nu ajungeau la 6000 de dolari. România este o excepție, susțin cei doi autori, pentru că, deși 43% din populație crede în existența Iadului, economia tinde să rămână la același stadiu inferior față de alte țări vecine sau/și europene.

Nu la fel stau lucrurile în Bulgaria, unde doar o persoană din zece susține că dracii și Scaraoțchi sunt reali. Cu toate acestea, bulgarii câștigă mult mai puțini bani decât rușii, dar stau mai bine decât românii, care cred, într-un procent destul de ridicat, în iad. În Rusia, de exemplu, 16% din populație are convingerea că iadul nu este decât o invenție a omului. Pentru că procentul este relativ mic, veniturile anuale ale rușilor, de circa 7100 de dolari, sunt relativ scăzute. Nu la fel se întâmplă însă în America, unde 71% din populație crede în iad, ceea ce determină venituri anuale de 34320 de dolari.

Există însă și excepții. În Turcia se află o mare majoritate a oamenilor care au convingerea că există iad. În ciuda acestui fapt, turcii au venituri anuale mai mici decât cele ale rușilor. În unele țări europene dezvoltate, ca Germania sau Olanda, puțini sunt cei care se tem de iad sau cred în existența vreunui Scaraoțchi.

Polonia, țara în care trăiesc cei mai credincioși europeni, se poate lăuda și cu cele mai mari venituri anuale pe care le câștigă populația, comparativ cu națiile ex-comuniste. Faptul că 54% dintre polonezii catolici cred în iad clasează această țară pe locul trei în lume după Statele Unite în ceea ce privește credințele religioase.

Locuitorii fostelor republici sovietice Belarus şi Letonia sunt, în mare parte, mai pragmatici decât vecinii lor. Doar zece la sută din populaţiile acestor ţări au impresia că iadul există cu adevărat.

Cei mai creduli oameni se află în Nigeria, în Africa. Peste 51% dintre nigerieni sunt convinşi că după moarte sufletul lor ajunge în iad. Dar în ciuda credinţelor populare, această ţară nu este nici dezvoltată, nici bogată, căci aici se câştigă anual, în medie, 850 de dolari pe cap de locuitor.

18.4. Diavolul l-a vrut ţar pe Ivan cel Groaznic

Poporul l-a considerat ca o încarnare a Satanei. Se ştie că tatăl lui, care-şi închisese soţia la o mănăstire, a vrut să se recăsătorească. A cerut sfatul a trei clarvăzători de la Mănăstirea Sf. Treime, care i-au dat verdictul: copilul ce urma să se nască va îngrozi lumea prin cruzimea sa. Profeţia s-a adeverit. Când s-a instaurat Ivan ţar, Dumnezeu a dat semn: clopotul de la biserica unde s-a încoronat a căzut, zdrobindu-se. Iar după încoronare, biserica a luat foc. Pe vremea aceea trăia preotul Sfânt Silvestru, care a avertizat oamenii că Ivan a făcut pact cu diavolul, care-i va da puteri mari.

Diavolul l-a ajutat în luptele cu tătarii şi extinderea regatului său spre est. Părintele Silvestru şi toţi călugării au fost arşi de vii. După anul 1560 Ivan l-a renegat definitiv pe Dumnezeu, servitorii palatului auzeau în unele nopţi, îngroziţi, cum îl chema pe diavol, sfătuindu-se cu el. După ce şi-a vândut sufletul Satanei, a început să aibă vedenii înfricoşătoare cu chipul Maicii Domnului plângând, care i-a şi spus: „Pocăieşte-te!“. Singur a recunoscut că numai de Sfânta Fecioară îi era teamă. De aceea l-a luat ca sfetnic pe un astrolog olandez, Bonei, ce practica necromanţia; dar vedeniile cu cei ucişi de el reveneau nopţi la rând, căci una dintre distracţiile sale preferate era spânzurarea de picioare sau de testicule a celor care refuzau să-l hulească pe Dumnezeu. (Acest gen de tortură a fost folosit şi de Stalin şi Beria, mari admiratori ai ţarului Ivan.)

Simţindu-şi sfârşitul, Ivan a cerut să fie adus la Biserica Sf. Vasile cel Mare, pentru că un semn i-a arătat că mai are de trăit doar trei zile.

Dar atracţia lui malefică i-a făcut pe toţi preoţii din biserică să fugă în pădure. El tot spera că diavolul se va răzgândi şi-l va mai păsui o vreme. De aceea l-a chemat pe Boris Godunov la el să joace şah. Mai târziu, chiar Boris Godunov povestea îngrozit că Ivan, în timp ce juca şah cu el, îi spunea că diavolul era la uşă, aşteptându-l, rânjind. De frică, s-a prăbuşit în braţele lui şi a murit.

18.5. Hitler era posedat de diavol

Peter Gumpel, în vârstă de 79 de ani, este cel mai cunoscut biograf al Papei Pius al XII-lea. Ani la rândul el a fost şeful Congregaţiei Sfinţilor, un

organism care se ocupă cu alcătuirea şi examinarea dosarelor tuturor celor care au fost propuşi pentru a intra în rândul sfinţilor din calendar. „Am găsit dovezi clare, în arhiva Vaticanului, care conţin părerea Papei Pius despre Hitler. Prima menţiune despre legătura dintre dictatorul german şi diavol a fost făcută cu câţiva ani înainte de izbucnirea războiului. În acea vreme, viitorul Papă era ambasadorul Vaticanului la München. Într-o scrisoare, Pius menţiona: «Hitler este posedat. Tot ce nu-i este de folos distruge. Calcă pe cadavre şi nimiceşte tot ce-i stă în cale.» Acesta a fost primul semnal de alarmă tras de viitorul Papă“, a declarat Peter Gumpel cotidianului german *Bild,* după lansarea unei cărţi de memorii.

Fostul oficial de la Vatican a declarat că ritualurile au avut loc în 1939, 1940 şi 1942. „Papa Pius al XII-lea, împreună cu alţi doi înalţi prelaţi, se închidea într-o cameră întunecată a Palatului Apostolic, aprindea lumânări albe şi aşeza în faţa lui fotografia dictatorului nazist. Ei foloseau o practică de exorcizare menţionată pentru prima dată în anul 1614. Timp de 15 minute, cei trei oameni ai Bisericii repetau încontinuu o anumită formulă. Din păcate, ritualul lor nu a dat roade, iar Hitler şi-a continuat distrugerile în Europa“, spune Gumpel.

Germanul susţine că, într-o discuţie pe care a avut-o cu Papa Pius, acesta i-a spus că este convins că dictatorul nazist nu e responsabil pentru faptele sale şi că se află sub controlul diavolului, fiind o simplă unealtă. „Papa avea convingerea că, dacă ar fi reuşit scoaterea Satanei din corpul lui Hitler, viitorul ar fi fost cu totul altul. Chiar dacă războiul începuse, acesta s-ar fi încheiat mult mai repede, în momentul în care Hitler, vindecat, şi-ar fi dat seama ce făcuse“, mai spune Gumpel.

Hitler nu numai că era posedat, dar era şi protejat de diavol, dovadă fiind scăparea sa din multe atentate.

Ultimul supravieţuitor din grupul celor opt persoane care au încercat să-l asasineze pe dictatorul german Adolf Hitler – baronul Philipp von Boeselager – a făcut dezvăluiri despre atentatele împotriva Führerului, eşuate.

Într-un interviu acordat săptămânalului elveţian *Sountagszeitung,* baronul Philipp von Boeselager (85 de ani) a scos la iveală faptul că iniţial Hitler trebuia să fie omorât împreună cu şeful SS, Heinrich Himmler. „Plănuisem să-i omorâm împreună, de teamă că Himmler ar fi putut porni ulterior un adevărat război civil între SS şi Armată. SS şi al Treilea Reich erau mult mai puternice decât Armata“, şi-a amintit Von Boeselager.

Baronul a povestit şi despre planul de asasinat din 13 martie 1943 din oraşul rus Smolensk. Atunci, Von Boeselager era locotenent şi avea 25 de ani.

„Eram opt persoane în baracă şi îl aşteptam pe Hitler, care a venit cu avionul. Toţi eram înarmaţi. Planul era să ne ridicăm toţi în acelaşi timp, să-l înconjurăm şi să-l împuşcăm în inimă. L-am avut la un metru distanţă de noi. Mă întreb şi acum de ce nu l-am omorât. Din păcate, ne-am gândit că aveau să mai fie astfel de oportunităţi“, a povestit von Boeselager.

„Hitler a plecat în aceeaşi zi, şi liderul grupului nostru – Henning Von Tresckov – i-a pus explozibil în avion, în sticle de coniac. Din păcate, avionul nefiind încălzit, detonatoarele explozibilului au îngheţat“, a spus Von Boeselager, care a vorbit şi despre cea mai cunoscută încercare de asasinare a lui Hitler, din 20 iulie 1944, organizată de contele de Stauffenberg la Cartierul General al Führerului.

„Toată lumea ştia că Stauffenberg nu era omul potrivit să-l împuşte pe Hitler. În Africa, îşi pierduse un ochi, mâna dreaptă şi două degete de la mâna stângă. Nici măcar nu putea să scoată pistolul. Însă era singurul îndeajuns de nebun încât să aibă curajul să-l lichideze pe Hitler la Cartierul General. S-a folosit explozibil, pus într-o geantă sub masa Führerului. Împrejurările au făcut ca, din cele două bombe, să explodeze doar una, şi Hitler să scape, salvat de masa pe care se aflau hărţile. Celelalte patru persoane care se aflau cu el au murit, el nu. A scăpat din atâtea atentate... Cred că Hitler a fost protejat de diavol.“

18.6. Oraşul cu dracul în nămol

La vest de Birmingham, acolo unde începi să vezi fustiţele ecosez ale maeştrilor cimpoieri din Scoţia, există un orăşel intrat acum câţiva ani în letopiseţul paranormalului britanic. Se numeşte Dayter, şi are aproape 5000 de locuitori. Până să se declanşeze isteria diavolească de care vă vom spune aici, oraşul era celebru pentru nămolul său terapeutic. Acum a rămas faimos pentru altceva...

Primul semn de ciudăţenie a fost dat în luna iunie 199l, atunci când se descoperiseră noi zăcăminte de nămol. Mai întunecate şi mai urât mirositoare, nămolurile au atras de trei ori mai mulţi bolnavi de gută şi reumatism. Medicii ajunseseră la concluzia că sunt teribil de eficiente prin concentraţia mare de sulf. La o săptămână de la avântul primului bolnav în nămol, a apărut groaza: toţi cei care făcuseră băi în materia neagră au avut crize de nebunie, bale la gură, anunţând cu grai nepământesc sfârşitul lumii şi înregimentarea în escadroanele diavolului.

Prima oară s-a crezut că totul nu-i decât o pală a istericalelor date de ceţurile munţilor Grampiani. Mai apoi s-a concluzionat că cei 14 decedaţi în condiţii groaznice sufereau de aceeaşi boală misterioasă. Evenimentele ce au urmat au şters totul şi au pus lumea în gardă: diavolul exista...

Alţi patru oameni s-au tratat cu nămolul cel mult prea negru şi au murit cu acelaşi anunţ pe buze: „lumea va pieri în flăcări de smoală şi voi vă veţi trage de partea lui Belzebut, că nu veţi mai avea scăpare“. Era clar că un rol important îl juca nămolul. Sub ochii medicilor şi ai psihologilor, un voluntar s-a cufundat în nămol şi s-a lăsat pus sub observaţie. Femeia, pentru că de o femeie a fost vorba, se numea Elise Hutt, 28 de ani, şi era manechin la o casă de modă din Edinburgh. A crezut că totul nu va face decât să îi sporească

faima. Era gata să semneze un contract cu o revistă sexy, prin care se obliga să pozeze acoperită doar de „noroiul diavolesc“. Prima poză a făcut-o pentru un ziar local, după care a venit sfârşitul: cu aceleaşi „acorduri“ finale ca şi predecesorii ei întru nămol, Elise a dat ortul popii.

Lumea era convinsă că dracul pornise să cucerească lumea prin noroi. Nici chip de om n-a mai rămas în orăşel. Doar concluzia unui grup de cercetători a căzut, implacabilă, peste 10 zile: „un soi de substanţe malefice ţin omogen un nămol acid şi negru. Ceva forfotitor, urât mirositor şi alunecos intră prin piele şi aduce moartea atacând sistemul periferic şi cel nervos. Nu e un microb sau un virus. Să se pronunţe exorciştii şi Biserica“.

18.7. Torturată şi omorâtă sub pretextul că este posedată de diavol

Fără a fi impresionaţi de groaza şi gemetele victimei lor, schimbându-se rând pe rând, acuzaţii au aplicat victimei, timp de o oră, puternice lovituri cu un baston, cu o ţeavă de material plastic şi cu o cravaşă. Nefericita a primit aproximativ o sută de lovituri, fără a se putea apăra şi fără a fi în stare să strige după ajutor...

Aşa suna actul de acuzare, pronunţat la 4 februarie 1969 prin care inculpaţii Magdalena Kohler şi Joseph Stocker erau condamnaţi la 10 ani închisoare, Emil Bettia la 4 ani, iar fraţii Barmettler la 3, respectiv 6 ani închisoare. Victima, Bernadette Hasler, de numai 17 ani, a fost silită să-şi înghită excrementele şi să se târască în starea în care se afla (după ce a fost bătută), pentru a-şi spăla hainele în râul ce trecea prin faţa vilei. Acolo a fost găsită a doua zi dimineaţa.

Autopsia a arătat că loviturile i-au provocat puternice hemoragii interne, ruperea ţesuturilor endodermei şi, drept urmare, o embolie mortală. Cine erau monştrii care au aplicat tinerei copile loviturile inumane şi de ce au făcut-o?

Este vorba de Magdalena Kohler şi de ghidul său spiritual, „părintele“ Joseph Stocker. În primăvara anului 1954, în urma unei vizite făcute superioarei generale a ordinului de călugăriţe baromeene, M.K. se hotărăşte să viziteze mănăstirile din Orient ale acestui ordin. Cu acest prilej, ea şi-a putut satisface marea pasiune de a sonda conştiinţa oamenilor, pentru ca apoi, silindu-i să-şi dezvăluie păcatele, să-i poată teroriza, ameninţându-i cu cele mai groaznice pedepse ale justiţiei divine. Călugăriţele din mănăstirile vizitate erau obligate să facă mărturisiri scrise, aşa cum va cere mai târziu şi lui Bernadette.

Cu timpul, Magdalena Kohler s-a autoproclamat singura creatură umană asupra căreia s-a coborât harul divin şi căreia Dumnezeu i-a încredinţat o mare misiune. Aceea de a pune bazele „Sfintei Familii“, care va fi condusă de Magdalena Kohler, căci numai aceasta era dăruită cu o „perspicacitate unică“, pentru a sonda sufletele şi a pătrunde în tainele oamenilor, dezvăluindu-le păcatele şi gândurile cele mai ascunse.

În 1956, cei doi s-au întors la Singen, unde s-au instalat în casa părintească a Magdalenei Kohler. S-a comunicat în localitate că nu vor fi salvaţi decât cei ce se vor consacra total „Sfintei Familii“. Printre cei care s-au grăbit să-şi asigure „salvarea“ au fost şi membrii familiei Hasler.

Adepţii acestei secte împărţeau mesaje care descriau cu lux de amănunte calamităţile care se vor abate asupra omenirii: flăcările vor cuprinde fiecare păcătos, epidemiile nu vor mai putea fi lecuite, copiii vor fi sugrumaţi de puteri magice, oamenii vor fi supuşi la torturi şi „Opera Sfintei Familii“ va fi o a doua Arcă a lui Noe.

Asemenea mesaje erau urmate de indicarea măsurilor de prudenţă pe care trebuia să le ia „Sfânta Familie“ pentru a scăpa de dezastru. Erau precizate cantitatea şi chiar marca conservelor ce trebuiau achiziţionate şi care trebuiau depozitate în... casa Magdalenei Kohler.

În 1957, Magdalena Kohler a vrut să dea o extensie Operei sale, creând o asociaţie intitulată „Comunitatea familială internaţională pentru promovarea păcii“. Această iniţiativă s-a încheiat cu urmărirea pentru escrocherie a lui Stocker, Hasler şi a M. Kohler şi cu arestarea lor pentru puţin timp.

După eliberare, M. Kohler şi J. Stocker au locuit la familia Hasler, ai cărei membri dădeau tot ce aveau „Sfintei Familii“, neîndrăznind să dispună singuri nici de cea mai mică sumă a câştigului muncii lor.

După puţin timp, cei doi s-au mutat într-o vilă cumpărată de Emil Bettia – membru al familiei Hasler –, special pentru „Sfânta Familie“. Cum avea însă nevoie de o slujnică, M. Kohler a ordonat să-i fie trimisă Bernadette Hasler, fiica soţilor Hasler. Din acea zi, părinţii n-au mai avut voie să-şi vadă fiica. În scurt timp, Bernadette, care era o fată sănătoasă şi veselă, a devenit de nerecunoscut. M.K. a declarat-o posedată de diavol şi a supus-o la cele mai inimaginabile torturi „pentru a-şi spăla păcatele“. A obligat-o la confesiuni scrise, interminabile, în care fata declara că este fiinţa cea mai coruptă de pe faţa pământului, că n-a dorit totdeauna decât răul, că urăşte pe Dumnezeu şi că doreşte moartea „sfinţilor părinţi“ pentru a putea conduce apoi, împreună cu Satan, „Sfânta Familie“.

La 15 mai 1966, soţii Hasler sunt chemaţi de urgenţă la Ringwill şi li se anunţă moartea lui Bernadette. „Am smuls-o pe Bernadette Infernului, le-a spus M.K., dar ea trebuie să rămână în purgatoriu, până-n ziua Judecăţii de Apoi. Totul depinde de felul în care vă veţi comporta. Sacrificiul care trebuia săvârşit cere acest lucru. Dacă nu, Bernadette va merge în iad şi voi împreună cu ea“.

Ceea ce le cerea, era să ia cadavrul fetei acasă şi să declare la poliţie că ei au bătut-o. O găsiseră pe Bernadette întinsă în pat, cu ochii şi gura întredeschise, zăcând aşa cum a declarat Hasler la proces, ca un câine. Faţa îi era sfâşiată de lovituri de cravaşă, mâinile şi picioarele îi erau vinete şi umflate. Era un spectacol de o cruzime înfiorătoare, încât a trezit în părinţii fetei prima împotrivire la ordinul primit.

În faţa juraţilor, inculpaţii au declarat că loviturile sălbatice care au provocat

moartea fetei fuseseră aplicate nu victimei, ci „diavolului“ ce pusese stăpânire pe ea.

„Nu această creatură a păcatului, a declarat Magdalena Kohler, a plâns şi a ţipat sub loviturile date, pentru că nu ea era lovită, ci Satan, care era în ea.“ Magdalena Kohler şi Joseph Stocker au încercat să obţină de la experţi declararea lor ca nebuni, dar nu au reuşit.

18.8. Lupta cu Satana

Protagoniştii acestei singulare întâmplări sunt Domenico Miele (51 ani) şi fiica sa, Filomena (27 ani). Două persoane cunoscute în micul oraş balnear Gaeta (Italia) datorită statutului social şi nivelului ridicat de cultură. Filomena, absolventă a unei facultăţi de filozofie, este profesoară de liceu.

„Conflictul“ era mai vechi, dar el a răbufnit din „convingerea“ fiicei că mama ei ar fi posedată de diavol. Fiica s-a repezit asupra mamei sale cu un cuţit, cu intenţia vădită de a o înjunghia. Tentativa a eşuat, deoarece mama a reuşit să se apere de lovituri. În timpul luptei, cele două femei au ajuns lângă o fereastră, unde, cu un efort disperat, fiica şi-a împins mama în gol. Printr-un adevărat miracol, mama nu a murit, ci numai s-a accidentat grav. Victima a fost imediat internată în spital de către vecinii alertaţi în urma căzăturii.

În timp ce mama primea îngrijiri medicale, Filomena, care era condusă la postul de poliţie, declara că a încercat să-şi înjunghie mama, dar nu a reuşit, întrucât Satana i-a creat o platoşă impenetrabilă (?!). Primii martori audiaţi au susţinut că atât mama, cât şi fiica erau persoane credincioase, fiind prezente regulat la biserică. Însă vecinii au confirmat că între mamă şi fiică aveau loc nenumărate certuri. Filomena a fost acuzată de încercare de omucidere, urmând să fie examinată de un psihiatru care se va pronunţa în privinţa stării sale de sănătate mintală.

18.9. Şi-a măcelărit familia în numele diavolului

Aparent un om perfect, japonezul Kyoshi Ogamy, din Wazari, lângă Nagoya, a ajuns asemeni „băiatului cel rău“ din filmele de groază.

Primele semne ale devierii psihice au apărut pe la începutul lunii martie 1997, când şi-a anunţat mama, tatăl şi sora că un oarecare Yamaru Obu l-a ajutat să descopere adevărata credinţă: satanismul. „Mi-a spus că, dacă am să cred sincer în diavol, voi putea să mă însor cu ce fată vreau, pentru că el mă va ajuta“. Cum a reacţionat familia şi ce a făcut până în 26 iulie nu are importanţă. Însă în ziua mai sus-amintită…

Kyoshi s-a întors acasă cu un „soshaky“, un fel de sabie scurtă specifică sectelor sataniste. O ţinea ostentativ, la vedere. Familia era la masă. S-a aşezat pe locul lui, cu sabia alături. „Azi mi s-a arătat diavolul în persoană şi mi-a spus că până nu-i dăruiesc trei suflete nu am să mă pot însura cu Myoko, fiica

patronului meu!“ Până să se dumirească cei de față, Kyoshi a scos soshaky-ul din teacă și, cu câteva mișcări fulgerătoare, ca samuraii de odinioară, și-a decapitat sora, lui taică-său i-a secționat gâtul pe jumătate, iar mamei, prin partea stângă a toracelui, i-a străpuns inima. După comiterea celor trei omoruri, Kyoshi a cărat cadavrele la closet. A scos podeaua acestuia și le-a aruncat acolo.

Pe 29 iulie s-a dus la serviciu, la firma „Ukarada & Co“ și s-a prezentat la patron, Sanshiro Kazawa, să-i ceară fiica de soție: „Kazawasan, am îndeplinit dorința diavolului de a-mi ucide familia, deci vă rog să-mi dați pe fiica dumneavoastră, Myoko, de soție!“ Evident, a fost refuzat. Acum, Kyoshi Ogamy se află sub strictă supraveghere medicală într-un spital de boli psihice din Nagoya. Este considerat un nebun periculos, fără discernământ. Când și când, colegii îl aud cum parlamentează cu diavolul, certându-l că nu l-a ajutat să se însoare.

18.10. „Diavolul mă obligă la crime!“

„Eram preot la o mică parohie din Cremona și în acea noapte fatală pentru viața mea, dormeam liniștit în patul meu. Când, cineva a început să mă zgâlțâie puternic, poruncindu-mi să mă trezesc. «Scoală-te odată, stăpânul meu trebuie să vorbească cu tine. Tu ești alesul lui.» Sora mea murise în urmă cu 4 ani și de atunci trăiam singur. Aveam niște senzații stranii și trupul îmi era plin de furnicături, căci simțeam că ceva nu era în regulă. Cine putea să mă deranjeze în propria casă, încuiată și pustie la acea oră târzie? Când am deschis ochii, pur și simplu am încremenit. Deasupra mea, plutea un abur care întruchipa o ființă contorsionată, fără trup. Am crezut că visez, dar imediat, de parcă mi-ar fi citit gândurile, m-a luat de mână, obligându-mă să mă dau jos din pat. «Vei merge cu mine, nu te împotrivi», mi-a spus acel înspăimântător vizitator nocturn, conducându-mă. Am trecut prin ziduri, mergând fără să ating pământul și, înspăimântat mi-am dat seama că ne îndreptam spre cimitirul unde avuseseră loc atâtea accidente și morți suspecte. Deși eram un bărbat în toată firea, eram îngrozit de tot ce mi se întâmpla și «locul bântuit», cum îi spuneam acelui cimitir, îmi dădea un tremur nervos, pe care nu mi-l puteam stăpâni. Cred că am intrat într-un cavou și pământul ne-a înghițit. După câteva secunde, mă aflam într-o grotă, luminată de câteva făclii. Pe pereți erau bărbați și femei răstigniți, unii dintre ei arși sau rămași schelete, iar pe jos era plin de cadavre umane, aflate în diferite stări de putrefacție. Scârbit și speriat de moarte, am început să vărs. Era prea mult pentru mine acel spectacol grotesc ce mi se înfățișa în fața ochilor, iar mirosul infect devenea de nesuportat. Mă aflam în iad cu adevărat și mă simțeam sfârșit. Cel care mă condusese se evaporase, lăsându-mă să iau contact cu mediul. Știam că Dumnezeu veghea neîncetat asupra mea și nu-mi doream decât să plec din acel loc de coșmar. Atunci, un glas puternic mi-a poruncit să mă lepăd de Mântuitor și să-i aduc jertfe omenești cât mai multe. În schimb, urma să primesc viață veșnică. Am început să mă

rog fierbinte, implorându-l pe Dumnezeu să mă salveze. Dar crucile apărute brusc în jurul meu au început să ardă şi ultimele vorbe s-au pierdut: «vreau sânge şi foc mult...». Am leşinat şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat. Atunci când m-am trezit, puteam să jur că n-a fost decât un vis urât, inspirat din filmele de groază, însă, cu stupoare, am observat că mâna stângă îmi era complet arsă până la os. Era răzbunarea şi pedeapsa lui Satan pentru necredinţa mea în el."

Aceasta este incredibila mărturie a lui Sergio Viaggi, din Cremona, Italia, în vârstă de 37 ani, care se află acum într-un sanatoriu de boli mintale. În urma acelei nopţi, preotul a devenit ucigaş. Deşi credinţa lui în Dumnezeu este tot mai puternică, diavolul „profită" de el şi în multe „crize" a omorât oameni nevinovaţi prin ardere, în amintirea celor întâmplate. Focul pus de el a dus la adevărate incendii cu urmări catastrofale, deoarece numărul de vieţi omeneşti „sacrificate" era mare. „Diavolul mă obligă la crime, nu mă mai pot opri, Doamne iartă-mă, că nu-i vina mea." Adevăr, nebunie sau delir?

18.11. „Diavolul sălăşluieşte în noi!"

Unul dintre cei mai cunoscuţi asasini americani, David Bercowitz, supranumit „fiul lui Sam", devine predicator la televiziune. El „susţinea că execută ordinele diavolului care-i apărea sub formă de câine". Postul de televiziune din New Jersey, TKR, a anunţat că va transmite în a doua jumătate a lunii iulie două intervenţii ale lui Bercowitz.

Înregistrările au fost făcute în penitenciarul în care „fiul lui Sam" îşi ispăşeşte pedeapsa.

„Oaspeţii noştri – explică Roxanne Tauriello, conducătoarea programului de televiziune – sunt persoane care şi-au regăsit credinţa după experienţe teribile: asasini, hoţi, toxicomani, dar şi staruri de pe Brodway."

Bercowitz, care este de origine ebraică, se consideră „evreu creştin". Predica lui conţine, după opinia doamnei Tauriello, avertismente preţioase adresate tinerilor: să nu bea, să nu fumeze, pentru că berea şi drogurile pot fi primii paşi spre infern.

Neo-predicatorul ştie acest lucru din propria-i experienţă. Timp de 12 luni, înainte de a fi prins, în 1977, a fost teroarea statului New York. Ataca perechile de îndrăgostiţi din automobilele parcate pe aleile parcurilor. A ucis şase persoane şi a rănit alte şapte.

18.12. Asasini dominaţi de spiritul demonic

Nu s-a putut dovedi până acum influenţa incontestabilă a unei forţe nepământene în treburile omeneşti. Cu toate acestea, există situaţii inexplicabile în care răul apare în toată oroarea sa, încât existenţa diavolilor pare singura ipoteză plauzibilă.

Unii specialişti în domeniul demonologiei afirmă că până şi feliile de

pâine care cad pe covor de preferință cu partea unsă în jos, sau ceasurile care merg bine cu anii şi se defectează brusc în ziua când o întâlnire importantă nu trebuie scăpată, sunt tot mici opere ale dracilor. La fel şi motoarele care se blochează şi refuză să pornească, pentru a merge apoi perfect după ce ora limită la care trebuia să aibă loc plecarea a trecut.

Indiferent de aceste necazuri, în fapt, mărunte, diavolii, dacă există, au pe conştiință lucruri cu mult mai grave. O categorie aparte o constituie crimele în serie ale unor oameni până atunci normali.

Un caz de om normal devenit criminal odios este cel al lui Danny Valentine din Norfolk. Funcționar ireproşabil la o agenție imobiliară, el nu a beneficiat de pregătire militară de niciun fel, se pare chiar că nu a ținut niciodată în mână o armă de foc.

În 1993, Danny a cunoscut-o pe Sheila Lee-Hough, manechin, şi relația lor părea normală. Deodată, după câteva luni de fericire, el a început să facă nişte crize violente de gelozie.

Îi repeta iubitei lui „Un spiriduş mi-a spus că te culci cu alții“ sau „Ştiu că faci dragoste cu toți!“. „De unde ştii?“ „Mi-a spus o păsărică!“

În fața geloziei lui demente, Sheila a început să-l evite, ceea ce a accentuat obsesia lui Danny. El a făcut rost, nu se ştie cum, de un pistol şi chiar i l-a arătat femeii spunând că în ziua în care va avea dovezi se va sinucide cu acea armă.

Din nefericire, Sheila nu a anunțat nici poliția, nici vreo instituție medicală. S-a izolat doar. La capătul unei săptămâni în care n-a putut s-o vadă, în ziua unei prezentări de modă, Danny a pătruns în cabinele sălii unde avea loc manifestarea.

În vestiar, Sheila şi colegele ei se pregăteau de parada modei ce urma. Danny a intrat şi a tras cele şapte gloanțe, foarte calm şi precis. Şase manechine au fost ucise, numai Sheila scăpând cu o rană în braț.

Experții în arme de foc n-au putut explica cum de a fost posibil ca un neinițiat să ochească atât de bine. Medicii care l-au consultat pe Danny l-au găsit echilibrat, lucid, inteligent. El a declarat „Mă simțeam teleghidat! Ştiu doar că nu aveam un plan precis, nu făceam decât să execut comenzi care veneau spre mine de undeva“.

El a fost condamnat la închisoare pe viață.

Aceeaşi sentință s-a dat în cazul Ernei Schwartz din Frankfurt, în vârstă de 17 ani. Ea a observat că un polițist îşi ține arma în mod neglijent.

Nimic din antecedentele ei nu poate furniza o explicație plauzibilă pentru ceea ce a urmat. Erna a smuls arma şi s-a repezit în cafeneaua de alături, plină ochi. Cu toate că nu ştia să manevreze arma, a reuşit să tragă la grămadă toate gloanțele, omorând doi oameni şi rănind alți patru.

Criminala a explicat totul printr-o „ieşire din timp“. Ea a susținut că nu-şi aminteşte nimic.

S-a aflat pe stradă, a intervenit un „gol“ şi apoi s-a trezit în cafenea, cu pistolul fumegând în mână. Deşi minoră, a luat pedeapsa maximă.

Revistele de psihologie şi parapsihologie care s-au ocupat de ea au lansat ipoteza unei „substituiri“. Anume, în cele nici trei minute cât a durat tragedia, sufletul Ernei a fost „răpit“ din trup şi înlocuit cu un spirit demonic. Desigur, justiția nu a putut fi convinsă de veridicitatea acestei teorii, care e doar o ipoteză fără acoperire în fapte. Pentru justiția umană, Satana e prea puternic!

18.13. Satana îi cerea jertfe

Lumea este şi a fost întotdeauna îngrozită de felul în care diavolul îndeamnă la crime inexplicabile altfel decât prin influența sa odioasă. De multe ori serial-killers sunt înlocuiți de violatori în serie, care, la fel ca şi primii, par să fie mânați în faptele lor abominabile de duhul Satanei.

Agresiunea sexuală asupra unei femei sau asupra unui copil s-a dovedit una dintre infracțiunile cel mai greu osândite de justiția din toate timpurile. Întreținerea forțată de raporturi sexuale nu provoacă adesea plăcerea agresorului, ci doar îl face să trăiască un extaz sadic de altă sorginte decât cea erotică.

Este cazul dramatic al unui preot dominican din Senegal, Jallo Nbe Amadou. Dotat cu o statură şi o forță care-l făceau apt mai degrabă pentru o carieră de boxer profesionist decât pentru cea monahală, el a violat fără milă nu mai puțin de 38 de copii între 9 şi 14 ani, băieți şi fete, fără deosebire.

Cunoscut şi stimat de comunitatea în care predica, în mijlocul căreia trecea drept un om virtuos, fără pată, aproape un sfânt, Jallo Nbe comitea duminică de duminică violuri în serie însoțite de perversiuni de neimaginat şi de nereprodus în cuvinte de către oricine vrea să se țină departe de consecințele unor acuzații de pornografie.

El atrăgea copiii la cursuri duminicale de religie şi îi oprea pe rând pentru „explicații“ suplimentare. Ajutat de statura şi forța lui, Jallo îşi siluia victima cumpărându-i apoi tăcerea cu bani buni (comunitatea era săracă, dar generoasă cu „sfântul“) sau obținând discreția acesteia prin amenințări.

Niciunul dintre copii nu a spus nimic părinților sau vreunui prieten vreme de aproape doi ani în care unii dintre ei fuseseră supuşi la perversiuni chinuitoare şi de câte şase-şapte ori.

Abia după mult timp, anul trecut, a fost dat în vileag ca violator înrăit şi ca... vampir.

Diavolul care-l poseda pe odiosul criminal nu s-a mai mulțumit cu simpla deflorare a fetițelor şi sodomizarea repetată a băieților, ci a cerut sânge! Într-o duminică, Jallo l-a reținut după orele de instruire pe micul Saak Baly, victimă inocentă care mai suportase fărădelegile uriaşului. Nu s-a mulțumit să practice cu el cele mai ruşinoase contacte anale şi orale. Cu un ac, i-a înțepat bietului negrişor venele, lingându-i sângele cu voluptate. Apoi i-a dat bani, ca de obicei, însoțindu-i cu grave amenințări în caz că va spune ceva.

Şi bietul copil, de numai 10 ani, a tăcut. Ceea ce l-a pierdut pe dezgustătorul vampir a fost faptul că, repetându-şi obiceiul inspirat de tenebre, s-a apucat pe

deasupra să predice în duminicile următoare interpretări echivoce ale Scripturii, insistând asupra sângelui, a plăcerii de a gusta din sângele divin etc.

Părinții copilului încercat au făcut astfel legătura între înțepăturile de pe brațele fiului lor, predici şi prelungitele ore de „meditație“. Nu le-a fost uşor să convingă alți enoriaşi de adevărul pe care-l bănuiau, prestigiul lui Jallo fiind imens. Cu toate acestea, într-o zi, împreună cu alți oameni mai suspicioşi, au izbutit să-l surprindă în flagrant delict pe sadic, în timp ce încerca să obțină puțin sânge împungând sânii abia formați ai unei fetițe de numai 13 ani.

În fața dovezii indiscutabile, ei n-au putut face însă nimic, forța ieşită din comun a violatorului putând să le zădărnicească acțiunea. A fost nevoie să mai aştepte o săptămână, să se unească în secret cu alte familii din sat şi, surprinzându-l din nou asupra faptului, să-l captureze.

Împotriva aşteptărilor, uriaşul preot (despre care s-a aflat ulterior că era doar un impostor, neavând nimic comun cu Biserica şi care se instituise predicator şi cleric cu de la sine putere, mizând pe naivitatea şi analfabetismul oamenilor) nu a opus rezistență.

El şi-a mărturisit impostura şi crimele spunând că a executat ordinele Satanei, care-i cerea zilnic să îi aducă jertfe. A recunoscut, de asemenea, că urma, în faza următoare, să-şi ucidă victimele, sacrificându-le Diavolului, dar a pretins că prin aceasta făcea un bine celor în cauză, care ar fi devenit „copiii lui Azazel“ şi s-ar fi bucurat de onoruri în infern.

Îngroziți de cele auzite, sătenii au trecut de la venerația pe care i-o purtau, la ură, şi au vrut să-l decapiteze imediat cu o sabie, după obiceiul locului. Cu mare greutate, reprezentanții autorităților civile l-au scăpat de la decapitare şi l-au predat spre a fi judecat după legile în vigoare. Cu toate acestea însă, Jallo Nbe Amadou a murit peste câteva zile în închisoare, otrăvit. Este prea posibil ca foştii săi enoriaşi, cu complicitatea unui gardian mituit, să-i fi strecurat în mâncare o doză mortală de otravă obținută după metodele tradiționale.

Un sfârşit prea blând pentru acest sinistru vampir, care ar avea, la Judecata de Apoi, doar scuza ca, realmente, să fi fost manipulat, în toate acțiunile lui, de forțele iadului celui mai întunecat.

18.14. O bestie posedată de un demon medieval

Dennis Rabbitt a agresat sexual 13 femei din Statele Unite şi s-a făcut vinovat de pătrundere prin efracție şi de zeci de tentative de viol. Poliția l-a arestat după mai bine de 20 de ani de cercetări. Condamnat la închisoare pe viață, Rabbitt şi-a relatat povestea unui reporter de la un cotidian american.

Acum în vârstă de 47 de ani, Dennis Rabbitt spune că în copilărie, pe la 12 sau 13 ani, a visat că o femeie a sărit pe el şi că a făcut sex cu el în timp ce dormea.

„Visul acesta mi-a schimbat cursul vieții. Există o credință populară, care datează din timpurile medievale, conform căreia un demon se transformă în

femeie şi încearcă să ia minţile bărbaţilor făcând sex cu ei când aceştia dorm. Aşa mi s-a întâmplat şi mie. Din copilărie, sunt posedat de acest demon care şi-a făcut simţită prezenţa din când în când, în ultimii 20 de ani. Simţeam adesea dorinţa de a viola femei, indiferent de vârstă sau de înfăţişarea lor şi nu mă puteam stăpâni. Acest lucru mi se întâmpla mai ales după ce beam un pahar în plus sau pierdeam la jocurile de noroc", povesteşte Dennis Rabbitt.

Americanul îşi alegea victimele la întâmplare şi nu le viola decât în casa acestora. Niciodată nu a agresat femeile pe stradă sau în parcuri, „întotdeauna găseam câte o uşă uitată descuiată sau o fereastră deschisă larg, noaptea", spune Rabbitt.

Prima tentativă de viol a avut loc la începutul anilor '70, la scurt timp, povesteşte Rabbitt, după ce a avut visul în care era stăpânit de demon.

„M-am dezbrăcat complet şi am intrat gol-puşcă în casa unei vecine. Ea a început însă să ţipe şi a trebuit să o iau la goană ca să nu fiu prins. Mai târziu însă, mi-am perfecţionat tehnica şi s-a întâmplat mai rar să-mi scape victima." Violatorul în serie a reuşit să le scape poliţiştilor printre degete timp de 20 de ani. Condamnat la închisoare pe viaţă, el va putea fi eliberat condiţionat peste cel puţin 76 de ani.

18.15. Femei demonizate

Nu e un secret pentru nimeni că dracul are o înclinaţie specială pentru sexul frumos. Probabil prin contrast. Cazurile de femei posedate de diavol sunt infinit mai dese decât cele ale bărbaţilor demonizaţi.

Se zice că „femeia e ochiul diavolului" şi, din antichitate până la cazurile de exorcism, prezentate pe larg şi în presa noastră, femeile au „strălucit" prin cruzimea şi aberanţa faptelor.

Iată numai câteva întâmplări în care, cu excepţia implicării unui factor supraumman demonic, nu se pot aduce niciun fel de argumente pentru comportarea protagonistelor.

În 1993, în sudul statului Minas Gerais (Brazilia), o femeie de numai 22 de ani a ucis, în câteva minute, 11 bărbaţi. Numita Carla Francisca Grano Strellas a fost luată de prietenul ei la un joc de cărţi în casa unei cunoştinţe comune. Acolo, în timpul partidei, Carla, şi o altă femeie care venise cu soţul ei, s-au dus să pregătească o cafea.

Cantitatea necesară fiind mare, ele au pus apa la fiert în două vase, fără a folosi filtrul, neîncăpător. Atunci, Carla a observat în bucătăria gazdei o otravă puternică, probabil ceea ce noi numim „Verde de Paris".

Mărturiile ulterioare nu au putut clarifica impulsul criminal care a declanşat tragedia.

Iniţial, ea a răspuns, perplexă, că nu-şi dă seama ce anume a împins-o la crimă. Simţea doar că a venit „scadenţa" pentru cei de-acolo.

Ulterior, în cursul anchetei, a mai spus că a vrut să facă o glumă, să dea

în jucători o diaree care să-i mai mişte de pe scaunele lor pe care cam înţepeniseră.

În fapt, nu se ştie ce a condus la dezastru. Cert este că, fără a fi observată de cealaltă femeie, a răsturnat aproape tot lichidul ucigaş în apa pentru cafea.

Apoi, a preparat cu sânge rece cafeaua şi, cu ajutorul prietenei, a pus-o în ceşti.

Urmarea este lesne de ghicit. Spre nenorocirea lor, 11 dintre cei 12 jucători au băut pe loc, simultan, cafeaua. Numai unul a întârziat câteva clipe şi i-a şi văzut pe ceilalţi căzând seceraţi şi intrând aproape imediat în comă. Peste puţin timp, totul se sfârşise. Odată cu salvarea a venit şi poliţia, iar ucigaşa a fost arestată şi a mărturisit pe loc. Controlul psihiatric a demonstrat că tânăra asasină era perfect normală. A fost condamnată pe viaţă. Ipoteza că Francisca a fost posedată de diavol a fost avansată după sentinţă de preotul închisorii. Acesta a încercat să provoace o şedinţă de exorcism în puşcărie, dar autorităţile au refuzat sub motiv că, exorcizat sau nu, diavolul Franciscăi Carla va sta cu ea în puşcărie pe veci. Se pare că brazilienii n-au văzut „Tăcerea mieilor".

Anna Harrietovna Clurina, o ţărancă dintr-un sat pierdut în fundul Siberiei, a ajuns celebră la începutul anului 1992 prin viziunile ei mistice. În mod ciudat, ea n-o vedea pe Fecioara Maria sau pe vreun înger, ci avea, repetat, dialoguri cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o mantie roşie care-i dădea diferite sfaturi. Cum oamenii sunt mai dispuşi să aştepte mântuire decât necazuri, vecinii, cunoscuţii, apoi tot satul, au fost tentaţi să creadă că Anna discută cu un arhanghel. Ei o vizitau des şi venerau nişte bucăţi de lemn cioplit pe care, zicea Anna, personajul le lăsa la căpătâiul ei după fiecare conversaţie.

Într-o zi, Anna a dat de veste că în seara respectivă arhanghelul se va arăta tuturor. Mulţi săteni s-au strâns în curtea Annei aşteptând miracolul.

Se apropia miezul nopţii. Tânăra se ruga în casă, iar curtea era plină. Deodată, Anna a apărut în pridvor. Tremura oribil şi părea că ar avea o criză de epilepsie. Fără să se înţeleagă bine ce vrea, a înhăţat o drujbă, a pornit-o şi, urlând înspăimântător, s-a repezit în mijlocul celor adunaţi, lovind în stânga şi-n dreapta. Prima încercare de a o imobiliza a eşuat jalnic. Anna, care nici în mod normal nu era o fecioară fragilă, părea acum animată de o forţă extraordinară. În numai câteva minute au fost hăcuite şase femei şi trei bărbaţi. Ceilalţi au fost răniţi sau au scăpat cu fuga.

Anna a fugit după ei pe uliţă, până când o altă femeie, mai curajoasă, a lovit-o în cap cu o lopată. Coada ei s-a rupt însă, într-o secundă, dar asasina s-a oprit din măcel şi i-a dat timp unei alte sătence s-o lovească în piept cu o furcă.

Atunci a căzut, azvârlind drujba. Ajunsă la pământ, Anna s-a „dezamorsat" şi forţa care-o poseda a cedat. Ea a rămas culcată în mijlocul uliţei, fără să mai mişte.

Din nenorocire, bestialitatea celorlalţi, nu se ştie dacă diabolică sau înnăscută, a izbucnit. Văzând-o căzută şi dezarmată, cei care fugeau de ea

până atunci au revenit şi au călcat-o în picioare. Nefericita demonizată a fost linşată în numai un minut, plătind cu viaţa agresiunea ei, care nu poate fi pusă decât pe seama unei apariţii diabolice.

Cazul a fost anchetat. N-au ajuns, desigur, la nicio concluzie, au „uitat“ să întrebe cine a omorât-o pe posedată. A fost îngropată în pădure, nu în cimitir.

Peste numai un an, în satul vecin, o altă femeie, de această dată o bătrână de 76 de ani, şi-a ars cu aparatul de sudură, noaptea, bărbatul, fiul, nora şi cei doi nepoţi. Nu a putut da nicio explicaţie coerentă, lucru care a fost pus pe seama beţiei. După arestare, s-a spânzurat la sediul local al miliţiei.

18.16. Copiii diavolului

Vârsta copilăriei este asociată de obicei cu inocenţa, candoarea, drăgălăşenia. Nu de puţine ori însă, diavolul îşi alege ca înveliş trupul unui copil care, de sub aparenţa de nevinovăţie, poate acţiona mai liber şi mai dezastruos pentru ceilalţi.

Literatura prezintă asemenea cazuri, aparent explicabile doar prin prezenţa „copitei despicate“. Să ne amintim celebra nuvelă *Domnişoara Cristina* a lui Eliade şi copiii demonici din unele proze ale lui Caragiale.

Cu câtva timp în urmă, în Anglia, doi minori (12 şi 10 ani) au fost condamnaţi pentru uciderea bestială a unui copil de 3 ani! Ce duh al întunericului îi stăpânea?!

Cazurile de asasini copii, de asasini minori, care ucid tot copii, sunt dintre cele mai cutremurătoare şi, în acelaşi timp, dintre cele mai capabile să dovedească amestecul dracului în treburile noastre.

Nu demult, într-o ţară vecină, o comunitate paşnică a fost zguduită de o crimă cu atât mai oribilă cu cât asasinul, de vârstă şcolară, şi-a ucis fratele.

Adolescentul Stanco Czernov a avut un comportament normal în copilărie deşi, fiind „greu de cap“, a avut mereu probleme şcolare. Fratele său mai mic, de numai şapte ani, Ianco, părea şi el afectat de un uşor handicap mintal. Învăţa greu, uita repede şi era atras de jocuri absurde şi zgomotoase.

Părinţii au declarat ulterior că fratele mai mare îl brusca deseori pe cel mic, a cărui gălăgie o considera vinovată de eşecurile lui la şcoală.

Într-o zi, când părinţii lipseau, iar Stanco învăţa pentru o corigenţă la fizică, micul Ianco s-a apucat, se pare, să-i bată pe cei doi câini flămânzi care asigurau paza gospodăriei şi care făceau un zgomot infernal, bine cunoscut şi detestat de vecini.

Roşu de furie pe motiv că larma canină îl stânjeneşte în pregătire, Stanco nu s-a limitat la ameninţări verbale. Cu un briceag de ascuţit creioane, a retezat beregata micuţului, i-a scos apoi măruntaiele şi le-a aruncat la câinii care îşi continuau vacarmul. A spus ulterior că, înnebunit de urletele dulăilor, a vrut să-i liniştească şi nu avea nimic altceva de mâncare prin casă.

Fiarele maidaneze au devorat imediat organele interne ale micuțului, dar nu au încetat să urle. Atunci, asasinul a târât corpul eviscerat al fratelui său, abandonându-l celor doi câini pentru a-l termina. Nicio remuşcare din partea criminalului, care s-a întors la principiile mecanicii abdicând de la cele ale umanității.

Când nefericita mamă s-a întors acasă, l-a găsit pe fiul cel mic ajuns în stadiul de schelet. Câinii degenerați se luptau să sfărâme oasele ca să sugă şi măduva. Iar pe fiul cel mare l-a găsit tocind mai liniştit ca oricând. A mai avut totuşi puterea să anunțe poliția.

În mod surprinzător, toată energia diabolică a lui Stanco s-a epuizat după abominabila sa faptă. El a devenit un inculpat model, apoi un deținut ireproşabil al şcolii de reeducare. După lege, poate fi eliberat cel mai devreme peste cinci ani. Va fi el „cuminte“ sau demonii îl vor împinge la o nouă crimă?

Cazul care urmează s-a petrecut chiar la noi, în 1993.

Noi ne vom mulțumi să spunem că, într-un mare oraş, în familia unui militar de carieră, s-a născut o fetiță care, la data comiterii celor ce vom arăta, împlinise 10 ani.

Ca toți copiii care, prin faptele lor, par să fie mânați de forțe ale iadului, mica Rodina era o fire ciudată. Nu foarte inteligentă (spuneau profesorii), dar precoce, mai ales în manifestări pentru care aceştia au pedepsit-o de câteva ori. De pildă, se suia pe băncile şcolii şi-şi ridica provocator sarafanul.

Se pare că suferea de un complex de inferioritate, căci nu era deloc frumoasă. Şi aceasta o va fi împins până acolo unde a ajuns în iunie-august ’93?

Cert este că, jucându-se cu o vecină, au intrat în bucătăria acesteia punând apă la fiert şi mimând prepararea supei pentru păpuşile lor. Deodată, Rodina a vărsat peste Iulica vasul cu apă, provocându-i arsuri grave. Mama acesteia a venit imediat. Totul s-a terminat cu bine, părând a fi un simplu accident.

După un timp, tot în cursul unei partide de joacă, acum la ea acasă, Rodina a pus în priză fierul de călcat şi, în timp ce călca rochia păpuşii, l-a aplicat pe spatele prietenei sale Luminița, o copilă blondă şi cam prostuță. Ea a început să urle şi părinții Rodinei au dus-o în grabă la spitalul din apropiere. Mica bestie a pretins că a avut loc un nou accident.

Cele două întâmplări nu au atras atenția decât după ceea ce a reprezentat deznodământul fatal al „carierei“ de posedată a ticăloasei creaturi.

La aniversarea ei, au fost invitați mai mulți colegi. După obicei, spun copiii, Rodina s-a apucat să „cocheteze“ în felul ei infantil, ridicându-şi fustița. Atunci, unul dintre băieți, Marius D. a făcut o observație la fel de precoce: „Mare scofală! se pare că ar fi zis el. Felicia e mai mişto şi are şi fundul mai mare! “

Se pare că observația a lovit-o pe fetița criminală. La „v-ați ascunselea“, ea a atras pe „criticul ei“ într-o magazie, unde se păstrau ziare vechi, hârtii, mobile uzate etc. şi i-a zis:

– Vrei să te-nvăț să fumezi?

Băiatul a răspuns că el ştie deja.

Atunci, Rodina a scos o brichetă, pe care o subtilizase cine ştie de când şi a dat foc unui ziar, de la care s-au aprins apoi celelalte. Când Marian s-a speriat şi a încercat să le stingă, fata l-a lovit, cu o forță inexplicabilă, făcându-l să cadă, apoi a ieşit repede, lăsându-l pradă flăcărilor.

Intervenția adulților a fost promptă dar, deşi ei au împiedicat întinderea incendiului, victima, Marian, a decedat prin asfixiere.

De data aceasta, părinții victimei nu au lăsat lucrurile aşa. Mica asasină a fost luată din scurt şi, cu un cinism fără egal, a povestit totul foarte amănunțit, inclusiv faptele sale anterioare.

Nefiind la vârsta răspunderii penale, Rodina a fost internată într-o secție de psihiatrie infantilă, părinții ei, în special tatăl, nemaivrând să ştie de ea. Rămâne întrebarea: Este Rodina o dementă sau o ființă hiperlucidă, sub influențe diabolice din adâncurile cele mai negre ale iadului?

18.17. Dublu asasin posedat de „diavolul alb“

13 septembrie 1989, Austin, Texas (SUA). Dimineața, foarte devreme, un țipăt de femeie sparge liniştea cartierului. Este recepționat cu indiferență. Dar, după 10 minute, începe să latre un câine, iar un glas bărbătesc începe să strige după ajutor. Strigătul descreşte, ca şi când cel care cere ajutor şi-ar pierde puterile. Omul trezit din somn se uită pe fereastră. Vede o siluetă umană, căzută în uşa casei vecine. Acum, s-a trezit complet. Alertează poliția.

În mai puțin de un minut, maşina cu sirenă intră pe aleea Raza Soarelui şi descoperă un bărbat complet dezbrăcat, căzut la pământ. Nenorocitul care zăcea acoperit de sânge era victima unui atac cu arme albe fiind rănit grav la piept.

Rănitul a bâlbâit ceva despre faptul că a vrut să-şi salveze prietena şi a arătat cu mâna către casă. Polițistul a chemat ambulanța şi a cerut întăriri. După trei minute, medicul ambulanței abia mai sesiza pulsul rănitului. Bărbatul, care sângera îngrozitor, era muribund. L-au dus la spital. Între timp au sosit întăririle şi, cu revolverele în mâini, au pătruns în locuință. Mobila şi pereții erau stropite de sânge. Polițişti au fost întâmpinați de doi câini furioşi. Animalele au fost cele care i-au condus în dormitor. Aici, i-a întâmpinat un tablou de infern. Pe pat zăcea o tânără dezbrăcată, plină de înțepături profunde. Avea numeroase urme de înjunghiere pe piept, spate şi gât. Mai exact, avea gâtul tăiat! Întreg dormitorul mustea de sânge. Câinii, care urlau şi scânceau neliniştiți, aproape că i-au împins pe polițişti în camera alăturată. În garderoba de lângă pat zăcea o altă tânără. Avea plăgi înțepate pe umărul drept, pe braț, încheietură şi antebraț şi pe picioare. Avea rochia strânsă la piept, ca şi când ar fi fost martora oculară a măcelului petrecut în dormitorul însângerat. Urmele indicau faptul că lupta a început în dormitor, apoi a continuat pe scări, în sufragerie, până la uşa de la intrare. „Opera“ nu-i putea aparține decât unui psihopat...

Investigatorii de la Austin, împreună cu echipa de tehnicieni, şi-au început activitatea. Una din ieşiri ducea spre gardul vilei, de unde începea o parcare. Părea posibil ca agresorul să fi fugit pe acolo. Între timp, bărbatul transportat la spital a fost supus unei intervenţii chirurgicale care a durat circa cinci ore. Cu toate că încă nu putea vorbi, poliţiştii i-au aflat numele: Jesse Larkin. Mai târziu, a reuşit să spună că pe prietena lui o chema Kelly Joan Farquhar, iar pe prietena acesteia, Mitzi Johnson Nalley. Anchetatorii au descoperit că în seara crimei, Mitzi aniversa împlinirea a 21 ani, iar Kelly avea 24 ani. Larkin era supravegheat în permanenţă. Singurele date despre agresiune, comunicate de Larkin, era că agresorul a fost un tip masiv, necunoscut, alb. Pornind de la ideea că şi agresorul ar putea fi rănit, criminaliştii au verificat toate centrele medicale. Nu se putea găsi, în ciuda căutărilor îndârjite ale poliţiei, nici motivul brutalei crime duble. Autopsia medico-legală a arătat că cele două tinere n-au fost agresate sexual. Anchetatorii erau de părere că agresorul era un sadic şi că uciderea celor două fete i-a adus multă satisfacţie. Mai mult, nu a avut timp pentru viol, pentru că mai erau de faţă Larkin şi cei doi câini destul de fioroşi. Din casă nu a dispărut nimic. Deci, nu era o acţiune întreprinsă în scop de jaf. De asemenea, victimele nu erau narcomane şi nu aveau legături cu acest flagel. Ambele proveneau din familii respectabile şi aveau trecutul „curat".

Kelly Farquhar era chelneriţă într-un bar, agreată de cei cu care venea în contact. Îi plăcea mult să danseze. Şi în seara de dinaintea crimei, fusese la discotecă, împreună cu un prieten. Şi viaţa tinerei Mitzi Nalley era la fel de simplă. Şi ea era chelneriţă şi făcea economii. Divorţase nu demult şi voia să-şi refacă viaţa. Între timp, a cunoscut un tânăr. Îşi aduna bani, ca să-şi schimbe maşina.

Luni, poliţiştii au putut vorbi cu Larkin, noul prieten al lui Mitzi. Acesta a relatat că au petrecut seara de vineri împreună, la aniversarea lui Mitzi, iar sâmbătă dimineaţa i-a trezit ţipătul lui Kelly. Mitzi a sărit din pat şi s-a pomenit faţă în faţă cu ucigaşul, care a atacat-o. Larkin a aprins lumina, apoi a fost şi el atacat. Criminalul era un bărbat alb în vârstă de cca 30 ani, înalt de 1,80 m, solid, cu păr negru, tuns scurt. Iată ce a declarat Larkin: „Când am aprins veioza, am văzut spatele unui bărbat care lovea cu un cuţit în Mitzi. La sclipirea becului, s-a întors şi i-am văzut faţa. L-aş putea recunoaşte oricând. M-am repezit la el. Ştiam că e inevitabil. Ori el, ori eu. Ne-am bătut. M-a înjunghiat în spate şi gât. Am căzut în genunchi, m-am agăţat de el, în timp ce el continua să lovească cu cuţitul. Am încercat să-l dezarmez. Atunci, mi l-a înfipt în ochi. Am ajuns până la uşa de la intrare, unde am căzut amândoi. Am reuşit să-l îmbrâncesc şi să ies, dar i-am luat şi cuţitul. Mi-a cerut să i-l înapoiez, dar brusc, mi-am dat seama că dispăruse"... În timpul luptei, care a durat 4 minute, Larkin a fost rănit de 12 ori. Autopsia fetelor a relevat faptul că ucigaşul era un tip deosebit de crud. Kelly Farquhar avea o duzină de plăgi înţepate, iar şase dintre acestea erau mortale. Patru, direct în inimă, iar două

îi penetraseră gâtul. Mitzi Nalley avea 28 de răni. Niciuna dintre ele nu-i lăsase posibilitatea să supraviețuiască.

Poliția a anchetat 50 de bănuiți. Printre ei, un bărbat care a amintit că în dimineața zilei de sâmbătă a fost vizitat de un anume Jonathan Wayne Nobles. Acesta avea o rană pe brațul stâng, învelită cu un prosop şi l-a vizitat ca să-i radă barba lungă pe care o purtase până atunci. Nobles stătea la distanță de două blocuri de locuința victimelor! Investigatorii au găsit-o pe prietena lui, care-l adusese la amintita cunoştință cu maşina. Fata a ajutat poliția. A relatat că a trăit două luni cu Nobles, până la începutul lui septembrie. Dar susținea că Jonathan Nobles nu poate fi cunoscut cu adevărat. La un moment dat se poartă minunat, pentru ca în clipa următoare să devină îngrozitor.

Întotdeauna se considera singurul care are dreptate, iar dacă cineva îl contrazicea, devenea furibund. Fata îl considera un fel de dr. Jekyl şi mr. Hyde. Ea a povestit că în dimineața crimei, Jonathan a sunat-o ca să-l ducă la prietenul lui. Acolo, şi-a pansat rana de la braț şi s-a ras. Acasă, s-a schimbat şi a ascuns toate hainele însângerate într-un sac, destinat reziduurilor menajere. Anchetatorii au descoperit că Nobles se ascundea în partea de sud a Austin-ului. Polițiştii, având asupra lor mandat de arestare, s-au dus la adresa indicată. În seara de 19 septembrie, au înconjurat casa. Brusc, un bărbat a ieşit pe uşă şi a încercat să fugă. A fost prins. Era Jonathan Nobles, neînarmat. I-au citit drepturile şi a fost dus la secție. Audierea a fost făcută în prezența procurorului local. Când a fost pus în fața dovezilor, a recunoscut că le-a ucis pe cele două tinere şi că a avut o tentativă de crimă împotriva lui Larkin.

A relatat că în dimineața crimei, i s-a făcut rău din cauza cantității mari de cocaină pe care o luase. Dimineața, pe la 3, îl durea atât de tare pieptul, încât a ieşit să ia o gură de aer proaspăt. Şi-a luat cu el cuțitul de vânătoare, pentru că se mai ciocnise cu diferiți comercianți de droguri. A declarat că şi în momentul incidentelor era drogat şi că de circa doi ani devenise dependent de cocaină. După aceea, i-a condus pe investigatori la locul unde a ascuns hainele mânjite de sânge. A fost percheziționată şi locuința. În baie au fost găsite urme de sânge. Amprentele lui Nobles corespundeau cu cele din casa victimelor. În trecutul lui Nobles figura faptul că era liber de numai câteva luni, anterior fiind condamnat la 3 ani pentru furtul unei sume de 750 dolari. Dar aceasta nu era totul. La 6 septembrie fusese jefuită locuința unei femei din zonă. Amprentele coincideau cu ale lui Nobles, iar în acest caz, victima fusese violată cu sălbăticie. În 1984, acesta mai fusese arestat pentru activitate perversă, în scop voyeurist, în California. Toate acestea au indicat faptul că Nobles a pătruns în locuința fetelor, ca urmare a unei porniri de natură sexuală.

La 6 octombrie, a început procesul, cu Larkin pe rol de martor principal al acuzării. Larkin s-a însănătoşit, dar şi-a pierdut un ochi. Nobles a recunoscut tot. După o deliberare de 2 ore juraților l-au declarat vinovat şi a fost condamnat la moarte prin injectare de otravă.

18.18. „Îngerul morții“

Nădrag, o localitate pierdută în Munții Poiana Ruscă, așezare în care toți oamenii se cunoșteau între ei și unde starea infracțională era practic la cota 0, a fost zguduită, în anii ’60, de trei orori. Două crime și o tentativă de crimă. Doi bărbați morți și unul scăpat ca prin minune cu viață, dar paralizat, fără puterea de a mai mișca, vorbi sau auzi – o legumă. Imediat după săvârșirea primei crime la Nădrag, Bucureștiul a trimis una dintre cele mai grele piese pe care le-a avut Poliția Română vreodată, generalul de brigadă Dumitru Ceacanica, pe atunci tânăr ofițer, dar având deja la activ câteva „tunuri“. Ancheta a durat mai bine de un an, la sfârșitul căruia Dumitru Ceacanica a reușit să identifice și să aresteze criminalul. Dificultatea acestui caz a constat în faptul că asasinatele erau, ca să spunem așa, atipice. Deci investigarea lor prin metode clasice nu ducea la niciun rezultat. Până să se ajungă la concluzia că agresorul era un bolnav psihic, a cărui motivație pentru a ucide era una demonică, a trebuit să se formuleze zeci de ipoteze, să fie interogate zeci de persoane pentru a fi scoase de pe lista suspecților, să se facă sute de verificări. La vremea respectivă, despre acest caz nu s-a scris nimic. Doar zvonurile răspândite de-a lungul munților au făcut cunoscut oamenilor că la Nădrag bântuia un spirit rău, care ucidea. Cine era însă acest spirit rău? Cine era cel care a intrat apoi în istoria criminalisticii sub numele de „îngerul morții“?

Este 26 aprilie 1961. Dimineața devreme, în apa râului Padeș, care străbate comuna, aproape de malul drept este descoperit cadavrul unui bărbat. Zăcea cu fața în jos. Fusese lovit de mai multe ori cu cuțitul. Este anunțată Miliția. În comună sosește o numeroasă echipă de anchetatori. La fața locului este adunat aproape întreg satul. O astfel de grozăvie, nici bătrânii nu-și mai aminteau să se fi petrecut pe aici. Cel omorât este identificat rapid: Dumitru Sârbu, muncitor la mica turnătorie din localitate, căreia localnicii îi spuneau „uzină“. Pe mal se văd clar urmele unei lupte, apoi de târâre până în apă. Sunt fotografiate în detaliu. Cadavrul este ridicat din apă și transportat la morga din Timișoara, unde i se face autopsia. După-amiază, echipei deja sosită la fața locului i se alătură și Dumitru Ceacanica. Pornesc investigațiile.

Primul pas făcut de Dumitru Ceacanica pe drumul către autorul omorului a fost strângerea a cât mai multe și mai exacte date despre victimă. Plecând de la ele, se puteau trage o serie întreagă de concluzii. Dumitru Sârbu era vestit în localitate. Fusese un fel de taur comunal. Până să se căsătorească, în urmă cu doi ani, trăise cu cinci femei deodată. După căsătorie abandonase trei dintre ele, dar continuase să întrețină raporturi sexuale cu celelalte două, ambele măritate. Era foarte posibil deci ca mobilul crimei să fi fost răzbunarea, iar autorul unul dintre cei doi soți înșelați. Din cercetarea la fața locului, anchetatorul stabilise deja că era vorba despre un singur autor. Totul părea destul de simplu la prima vedere. Examenul medico-legal a adus și el elemente noi. Victima a fost lovită de 32 de ori cu două corpuri contondente, probabil

cuțite – unul cu lama mai mică, tip briceag, altul cu lama lungă, ca o baionetă. Cu cel mic fusese lovit în regiunea gâtului, cu cel de-al doilea, în piept și spate. În stomacul lui Sârbu se descoperiseră urme de salată sau spanac, nedigerate încă. Deci, victima mâncase cu puțin timp înainte de a fi omorâtă. Unde?

Al doilea pas a fost stabilirea activității și a traseului victimei în ziua critică, de 25 aprilie 1961. Toată dimineața, Dumitru Sârbu stătuse acasă cu soția. Muncise câte ceva prin gospodărie. Mersese după-amiază la uzină, la schimbul II. Plecase de aici în jurul orelor 22.00, către casă. Pe drumul de întoarcere fusese atacat pe malul apei și omorât. Trebuia lămurit unde mâncase victima spanac sau salată. Soția lui Sârbu declară că de acasă acesta plecase la el numai cu slănină și pâine pentru masă. Nici nu gătise în ziua de 25 aprilie spanac. Cercetările se extind și la uzină. Colegii de serviciu ai lui Sârbu declară că l-au văzut pe acesta mâncând numai slănina și pâinea cu care venise de acasă. Nu gustase de la nimeni nici salată, nici spanac. Concluzia era că victima s-a oprit într-un loc unde a mâncat verdeața, după ce a plecat de la uzină. Unde?

Plecându-se de la faptul că Dumitru Sârbu avea două amante, pe lista de suspecți au fost incluși soții acestora. Unul dintre ei se putea răzbuna. Pe listă nu a fost inclusă soția victimei, care și ea se putea răzbuna din gelozie. Loviturile de cuțit erau date de o mână puternică, de bărbat. În plus, soția victimei fusese văzută tot timpul de vecini că nu părăsise, în ziua critică, gospodăria. Una dintre amantele lui Sârbu lucra la centrul de pâine din comună. Vizitele acestuia la magazin, dar și la femeie acasă erau de notorietate. Niciunul dintre ei nu se ostenea să ascundă legătura lor. Bărbatul vânzătoarei se întorsese de puțin timp din armată. Era foarte posibil ca auzind de relația amoroasă dintre soția lui și Sârbu, să-l fi asasinat pe acesta din urmă. În scurt timp însă lista a fost abandonată. Fostul militar în termen justifică pe minute felul în care își petrecuse timpul în noaptea critică. Se aflase departe de locul faptei. Martorii confirmau acest lucru. Al doilea suspect, I.M., locuia la nici 60 de metri de locul unde se petrecuse crima. A fost stabilit, în urma declarației paznicului de la magazinul sătesc, aflat pe strada unde se comisese omorul, că I.M. a trecut pe drum spre casă la scurt timp în urma victimei. Era împreună cu soția, soție care era cea de-a doua amantă a lui Sârbu. Și această legătură amoroasă era de notorietate în Nădrag. Era foarte posibil ca I.M. să-l fi ajuns din urmă pe Sârbu, între femeie și victimă să fi avut loc un dialog care să-l fi enervat pe soț. Se pornește pe această a doua pistă.

Cercetările în jurul familiei M. aduc elemente noi. Femeia îi fusese amantă lui Sârbu și înainte să se căsătorească cu I.M. Continuase legătura cu el și după nuntă. Soțul știa și el de amorul dintre cei doi. Se împăcase cu gândul. Cât de tare se împăcase rămânea de văzut. Și un element deosebit de important. În ziua de 25 aprilie, în casa lui I.M. se gătise mâncare de spanac. Vecinii o văzuseră pe soția acestuia cu sacoșa încărcată de verdeață. Ce căutase noaptea I.M. pe stradă împreună cu soția? Declara că fuseseră la film, de unde se

întorseseră împreună în jurul orei 22.30. Nu mințea. Putea fi alcătuit un film al crimei. I.M. iese cu soția de la film şi se îndreaptă către casă. Îl ajung din urmă pe Sârbu. I.M. îl pofteşte în casă. Mănâncă împreună mâncare de spanac. Iese apoi să îl conducă. Nu se opreşte la poartă, ci merg împreună pe drum circa 60 de metri. I.M. îl atacă pe Sârbu prin surprindere şi îl omoară. Apoi se întoarce acasă. Era o variantă.

Cercetările stabilesc şi faptul că victima Dumitru Sârbu avea doi duşmani de moarte. În casa în care locuia victima mai stăteau doi chiriaşi. N.M. şi S.M. Cu puțin timp înainte de comiterea omorului, Sârbu obținuse prin hotărâre judecătorească evacuarea celor doi chiriaşi. Urmaseră nişte scandaluri de pomină. S.M. îl amenințase cu moartea pe Sârbu. Se ținuse de cuvânt în noaptea de 25 spre 26 aprilie? Un element important venea să îl acuze. A doua zi după comiterea crimei, suspectul N.M. apăruse în comună zgâriat rău pe față. Urmele de pe malul apei arătau clar că între victimă şi agresor avusese loc o luptă. Era posibil ca S.M. să fi fost rănit de Sârbu, atunci când îl atacase pentru a-l ucide. Pista a fost abandonată repede. S.M. fusese rănit la față într-o altă împrejurare. Şi el era departe de locul faptei când se petrecuse omorul.

Noul suspect a fost stabilit tot în urma unei declarații. O femeie din comună reclamase la Miliție că, cu câteva ore înainte de comiterea asasinatului fusese acostată şi amenințată cu moartea de către P.I. Era beat mort şi avea asupra lui un cuțit. Striga în gura mare că îi va omorî pe toți de pe strada Padeşului (strada unde se comisese omorul) dacă nu-i dau banii pentru țuica pe care le-o vânduse pe datorie. Femeia mai reținuse că lui P.I. i se promiseseră nu numai bani, ci şi făină în locul țuicii. Încep să se facă legăturile. Pe strada Padeşului, singurul loc unde exista făină, era centrul de pâine unde lucra soția lui I.M., amanta lui Sârbu. I.M. luase, într-adevăr țuică pe datorie de la P.I. şi-i promisese în schimb făină. Este posibil ca P.I. să fi vrut să-1 omoare pe I.M. (reamintim, unul dintre suspecții principali) pentru că nu-i dăduse făina, venise până în apropierea locuinței acestuia, dar beat şi în întuneric îl atacase pe Sârbu care aducea la înfățişare cu I.M. În favoarea acestei teorii pleda şi faptul că pe pantalonii cu care fusese îmbrăcat P.I. în ziua crimei au fost descoperite pete de sânge. Laboratorul criminalistic raporta fără echivoc că urmele erau de sânge uman. Nu se putuse însă stabili grupa sanguină. Întrebat despre pete, P.I. dăduse o explicație mincinoasă. Susținea că tăiase cu câteva zile în urmă un porc. Nu tăiase nimic în ultimele zile. Iar petele, erau clar de sânge uman. Dumitru Ceacanica nu s-a grăbit însă să-l rețină pe P.I. Se încurca mereu în resturile de spanac găsite nedigerate în stomacul victimei a căror proveniență nu şi le putea explica încă. În scurt timp s-a dovedit că nu a greşit atunci când nu s-a grăbit cu arestarea. Petele de pe pantalonii suspectului P.I. proveneau chiar de la el. Se rănise la mână în urmă cu două zile, când încercase să repare lanțul bicicletei. Dar şi atunci era beat şi nu-şi mai amintea de acest incident. Cercetările intraseră în impas. Au urmat din nou verificări şi reverificări.

Trecuse o lună de la primul asasinat. Este seara de 22 mai 1962. Dumitru

Ceacanica stă întins pe pat, în camera care-i fusese amenajată ca locuință. Reevaluează datele.

Cineva bate la uşă. Se ridică şi deschide. Este un miliţian. Abia îşi trage sufletul. Se vede că este agitat. Dumitru Ceacanica rămâne descumpănit de vestea care îi este adusă: o nouă crimă. Ofiţerul se îmbracă rapid şi iese împreună cu miliţianul. Crima se petrecuse în satul Fârdea, aflat la câţiva kilometri de Nădrag. Victima se numeşte Porfir Peiconescu. Era muncitor tot la uzina din Nădrag, unde lucrase şi prima victimă, Dumitru Sârbu. La faţa locului venise deja echipa de cercetare.

Porfir Peiconescu a fost atacat în locuinţa sa, situată pe strada Izvorului. De fapt nu el era proprietarul casei. Locuia aici cu chirie. Cadavrul zace pe pat, cu faţa în sus. Lângă pat se află un lighean din tablă, plin cu vomă. Urme de vomă sunt şi pe cearşaf, în partea dinspre lighean. Casa este compusă din două camere. Patul cu cadavrul era în a doua. În prima cameră sunt pe jos urme de sânge. Picături de sânge sunt şi pe preşurile adunate, ca după o târâre, pe distanţa dintre cele două camere. În broasca uşii, cheile atârnă pe dinăuntru. Nici uşa, nici tocul nu prezintă urme de forţare. Criminaliştii ridică urme papilare. Cele ale victimei sunt excluse. De pe geamul dulapului, sunt prelevate amprente care nu aparţin lui Porfir Peiconescu. Anchetatorii nu pot fi însă siguri că ele aparţin asasinului. Înaintea victimei, în casă locuise o bătrână care murise la începutul lunii mai. Amprentele puteau fi ale ei. Examinarea cadavrului a dus la concluzia că Porfir Peiconescu fusese lovit de mai multe ori în cap cu un corp contondent. Judecând după forma rănilor, cel mai posibil acest corp era un ciocan. Pe baza acestor date, s-au tras primele concluzii.

Agresorul era cunoscut de victimă. Nu pătrunsese în locuinţă prin efracţie sau forţând uşa, ci fusese primit în casă de bunăvoie de Peiconescu. Cheile din broască şi lipsa urmelor de forţare pe uşă sau toc dovedeau acest lucru. Îl atacase pe acesta prin surprindere. Peiconescu era un bărbat tânăr, în putere, capabil să reacţioneze, să se apere de o agresiune. Nu reacţionase. Capul îi era zdrobit. Despre victimă nu s-au putut strânge date esenţiale care să indice un eventual suspect, cum a fost în primul caz. Peiconescu era un om liniştit. Nu avea duşmani, nu era căsătorit. După ce îşi termina treaba la uzină venea direct acasă. Nu avea obiceiul să se oprească pe la cârciumă, iar când o făcea, arareori, îşi bea ţuica liniştit şi pleca fără să se certe cu nimeni. Dumitru Ceacanica şi echipa pe care o conducea se aflau în faţa unui caz deosebit. Un atac din senin asupra unei victime fără o motivaţie anume. Dar şi aceste concluzii erau preţioase.

Pe baza datelor culese de la faţa locului şi cele rezultate în urma examenului medico-legal, s-a alcătuit un posibil film al crimei, film care, aşa cum vom vedea mai târziu, era foarte aproape de realitate. Victima se afla, în seara de 22 mai, în curte sau în casă. Vine la el un cunoscut. Discută puţin în prima cameră. Este lovit pe neaşteptate în cap cu un ciocan. Ridică mâinile să se apere. Loviturile curg. Peiconescu se prăbuşeşte. Agresorul continuă să lovească.

Victima, abia mai suflă. Asasinul iese din casă. Peiconescu încă nu a murit. Se târăşte până în camera alăturată, lăsând dâre de sânge şi trăgând scoarţele de pe jos după el. Mai are puterea să urce în pat. Se întoarce pe partea dreaptă şi vomită în ligheanul de alături. Apoi se întinde cu faţa în sus şi moare. În această poziţie este descoperit de către un vecin care venise pe la el cu o treabă oarecare.

Dumitru Ceacanica trebuia, pentru a putea continua cercetările pe drumul cel bun, să răspundă la o întrebare extrem de importantă: se putea face o legătură între cele două crime? Erau ele săvârşite de acelaşi autor sau nu? Judecând după modul de operare, între cele două fapte nu existau legături.

Dumitru Sârbu fusese omorât cu cuţitul. Pe cadavrul lui Peiconescu nu existau urme de lovituri sau înţepături de cuţit. Sârbu fusese atacat în stradă, pe malul râului Padeş. Peiconescu în casă. În cazul lui Sârbu exista şi o motivaţie care indica un suspect, pe I.M. În cel de-al doilea nu exista niciun motiv, sau cel puţin el nu fusese descoperit deocamdată. Putea fi I.M. autorul şi acestui al doilea asasinat? Categoric nu. În seara critică se aflase la distanţă mare de casa lui Peiconescu. Existau totuşi şi câteva elemente comune. Ambele victime lucrau la uzină. Fuseseră atacate seara şi luate prin surprindere. Mai exista un element de care trebuia să se ţină seama. Comuna Nădrag era, aşa cum am mai spus, o aşezare liniştită, în care oamenii se cunoşteau între ei, iar rata criminalităţii era practic 0. Era deci foarte greu de presupus că la un interval de timp relativ mic, doi oameni din comună îşi abandonaseră traiul liniştit de zi cu zi şi se apucaseră să ucidă.

Să revenim la casa lui Peiconescu. Cercetarea la faţa locului se apropie de sfârşit. De la Lugoj este adus un câine de urmărire. Animalul ia urma şi se îndreaptă către uzină. Echipa de investigatori îl însoţeşte. Intră în curtea uzinei. Trece pe lângă prima clădire şi se îndreaptă către atelierul de tâmplărie. În mod normal, uşa acestuia trebuia să fie încuiată la acea oră. Este dată de perete. Câinele intră. Oamenii după el. Rămân stupefiaţi. Lângă un banc de lucru se află prăbuşit trupul unui bărbat. Încă mai respiră. Se dă alarma. Prin telefon este anunţat Aviasanul de la Timişoara. În mai puţin de jumătate de oră aterizează un avion, pe un loc plat din apropierea Nădragului. Medicul legist acordase deja primul ajutor victimei. Bărbatul este urcat în avion şi transportat de urgenţă la Timişoara. Echipa de anchetatori se întoarce la faţa locului.

Deja, în ciuda orei înaintate (se apropia de miezul nopţii), în curtea uzinei se adunaseră mai mulţi curioşi. Cu ajutorul lor, victima fusese deja identificată de cei care rămăseseră de pază: Petre Lupulescu, tâmplar la uzină. Fusese lovit în cap cu o toporişcă. Obiectul se afla pe jos, lângă bancul din lemn de unde fusese ridicată victima. Era plin de sânge. Nu s-au mai putut ridica niciun fel de alte urme. Câinele s-a arătat şi el neputincios. Nu a mai putut lua urma agresorului.

Un lucru era clar acum. Cele două agresiuni din seara de 22 mai fuseseră făcute de aceeaşi persoană. Urma luată de câine, de la locuinţa lui Peiconescu

până la atelierul de tâmplărie dovedea acest lucru. Victimele fuseseră atacate din senin, fără să aibă posibilitatea să se apere. Nici în cazul lui Peiconescu, nici în cel al lui Lupulescu, nu exista un mobil evident. O declarație importantă vine să mai aducă un pic de lumină. Un muncitor de la uzină declara că, în urmă cu o lună, în ziua când fusese omorât Dumitru Sârbu, îl servise pe acesta cu spanac din pachetul lui. Cum se explică că nu fusese văzut de ceilalți lucrători? Martorul nu mâncase în pauza de masă prevăzută de programul de lucru, ci mult mai târziu. Sârbu luase masa împreună cu alți muncitori. Își mâncase slănina și pâinea pe care le avea de acasă. Mai târziu, cu puțin înainte de a pleca acasă îl văzuse pe martor mâncând din borcanul cu spanac, i se făcuse poftă și îl rugase să-i dea și lui. Luase câteva înghițituri. Dilema lui Dumitru Ceacanica în legătură cu spanacul nedigerat era rezolvată. Nu mai era decât un pas până la o concluzie foarte importantă. Suspectul I.M. ieșea din cercul de suspecți. Toate cele trei victime fuseseră atacate de una și aceeași persoană.

Înarmat cu această concluzie deosebit de importantă, Dumitru Ceacanica pornește efectiv pe urmele făptașului. Toate cele trei victime fuseseră atacate prin surprindere, seara, ceea ce denota premeditarea. Nu exista niciun fel de mobil obișnuit. Motivarea celor două crime și a tentativei trebuia să fie alta. Dumitru Ceacanica este acum convins. Cele trei agresiuni au fost săvârșite de un bolnav psihic. Autorul nu trebuia căutat prea departe. Victimele îl cunoșteau. Fusese primit în casă de Peiconescu și în atelier de Lupulescu. Cunoștea și comuna, pentru că pe Sârbu îl pândise într-un loc întunecos, puțin circulat. Portretul moral al asasinului fusese făcut. Mai trebuia să i se stabilească identitatea.

S-a trecut la verificarea bolnavilor psihic. Operațiune complicată și, mai ales, cu mari posibilități de eroare. Era foarte posibil ca autorul să aibă manifestări de bolnav numai în anumite împrejurări, în rest să fie un om cu un comportament obișnuit.

Printre cei care au intrat în atenția anchetatorilor a fost și Dumitru Matei Marinescu. Lucra ca muncitor necalificat la uzină și cunoștea toate cele trei victime. Manifestările lui nu erau de bolnav psihic propriu-zis. Ceea ce l-a adus în cercul de suspecți a fost faptul că făcea parte dintr-o sectă religioasă violentă și se manifesta nefiresc atunci când cineva „hulea pe Domnul“. Din cercetările efectuate discret în legătură cu Matei Marinescu, a rezultat că imediat după comiterea primului omor, acesta a început să se ducă tot mai des la biserică și să aprindă foarte multe lumânări. Era un prim semn de întrebare. Ce-l determinase pe Marinescu să-și schimbe comportamentul, imediat după ce fusese comisă prima crimă? Era o simplă coincidență, sau cele două fapte aveau legătură. Încă o informație prețioasă le-a atras atenția anchetatorilor asupra lui Marinescu. În urmă cu zece ani, acesta declarase de față cu mai mulți martori că dacă ar surprinde pe cineva intrând la el în curte, l-ar lovi în cap. În cap, pentru că acolo considera el că este un punct vital. Deci, Marinescu

avea intenția să ucidă. Mai mult, ultimele două victime fuseseră lovite în zona occipitală.

Dumitru Ceacanica hotărăşte să stea de vorbă cu Matei Marinescu. Nu l-a luat direct, pentru că încă nu era convins că el este autorul. A început prin a-i spune o poveste bună de pus la gazeta de perete.

Despre comuna lor paşnică, tulburată de nemernicul de asasin, despre datoria cetățenească a fiecărui locuitor de a sprijini organele de anchetă pentru prinderea odiosului şi alte asemenea. Nicio clipă nu i-a dat de înțeles că ar fi bănuit. Dimpotrivă, Marinescu a plecat în urma discuției cu convingerea că anchetatorii vor să-l ia de partea lor. Trebuia să profite de situație. Ajuns acasă, a pus la punct un plan de abatere a cercetărilor pe piste false.

În realitate, Dumitru Ceacanica îi întinsese lui Marinescu o capcană atunci când îl lăsase să înțeleagă că îl face colaborator la prinderea asasinului. Matei Marinescu a căzut în plasă. Aproape în fiecare zi se prezenta în camera anchetatorului şi indica tot felul de persoane ca fiind autoarele crimelor. Verificarea spuselor lui Marinescu a dovedit că acesta încerca să abată ancheta pe piste false. Planul lui Ceacanica dăduse rezultate. Marinescu era autorul. Dar, numai convingerea celebrului polițist nu era suficientă în fața instanței. Trebuiau adunate probe.

Pentru a i se putea studia comportamentul, Marinescu a fost lăsat în libertate, dar supravegheat atent şi cu maximă discreție. În urma cercetărilor au fost identificați mai mulți martori care l-au văzut pe Matei Marinescu împreună cu victimele, cu puțin înainte ca acestea să fie atacate. Un anume Lăzărescu, muncitor şi el la uzină susținea chiar că, în ziua când s-au produs cele două atacuri, primul asupra lui Peiconescu, al doilea asupra lui Lupulescu, Matei Marinescu venise la el la dormitor. Stătuseră puțin de vorbă. După câteva minute, apăruse şi Petre Lupulescu, care a plecat împreună cu Marinescu către atelierul de tâmplărie. Păreau înțeleşi să se întâlnească. După aproximativ zece minute l-a văzut pe Marinescu singur întorcându-se de la atelier şi mergând în jos, pe stradă, fără nimic în mână. Nu a dat importanță acestui fapt la vremea respectivă. A crezut că Marinescu i-a comandat o lucrare lui Lupulescu şi acesta rămăsese la atelier să o execute, deşi era zi de sărbătoare. În jurul orei 23, câinele de serviciu adus la casa în care a fost descoperit cadavrul lui Porfir Peiconescu avea să-i conducă pe anchetatori la atelierul de tâmplărie unde a fost găsit în comă Lupulescu. Nimeni nu mai trecuse spre atelier în acest interval de timp.

Inițiativa de a-l lăsa în libertate pe Marinescu s-a dovedit şi ea fructuoasă. Acesta se arăta deosebit de interesat de starea sănătății victimei Petre Lupulescu, cel găsit în comă în atelier şi transportat de urgență, cu avionul, la spital la Timişoara. Anchetatorii au profitat şi au răspândit prin comună zvonul că Lupulescu a fost salvat, că în foarte scurt timp îşi va reveni şi-l va indica pe cel care l-a atacat. Familiei victimei i s-a atras atenția să nu vorbească cu nimeni despre adevărata stare de sănătate a lui Lupulescu. La aflarea acestui

zvon, Marinescu a intrat în panică. A început să împrăştie prin sat zvonul că Lupulescu încercase, cu un an în urmă să-l omoare, că miliția va afla de aceasta şi-l va forța să declare că l-a atacat la atelier, dar că el este nevinovat. Dumitru Ceacanica s-a hotărât să-i întindă a doua capcană. L-a invitat la sediul postului de miliție. De astă dată i-a spus direct lui Marinescu că este şi el bănuit, pentru că mai mulți martori au afirmat că l-au văzut în preajma victimelor cu puțin timp înainte ca acestea să fie atacate. Ceacanica i-a dat şi două nume de martori. Matei Marinescu a căzut şi în această a doua capcană, întinsă abil de anchetator. De la postul de miliție, a plecat glonț acasă la unul dintre martorii indicați de Ceacanica şi a încercat să-l mituiască cu o sumă de bani pentru a-şi schimba declarația. A doua zi s-a dus la cel de-al doilea martor indicat şi a încercat acelaşi lucru. Cu o a treia martoră, S.D., neindicată de anchetator, dar despre care aflase din sat că depusese mărturie despre el a încercat să ia legătura prin fratele său. Din cercetări a mai reieşit şi faptul că în ultimii ani, în comună avuseseră loc 10 agresiuni asupra persoanelor, care se soldaseră cu vătămări corporale. Victimele, după ce îşi reveniseră, renunțaseră să mai depună plângeri. Cinci dintre cele zece agresiuni fuseseră săvârşite de Marinescu. Acum lucrurile erau clare. Dumitru Matei Marinescu, 33 de ani, necăsătorit, absolvent a patru clase primare, muncitor necalificat la uzina din comună, condamnat anterior pentru un furt din avutul obştesc, era autorul celor două asasinate şi al tentativei de omor.

Dumitru Ceacanica consideră că are suficiente probe pentru a-l aresta pe asasin. Adus la postul de miliție, acesta îşi recunoaşte faptele încă de la primele întrebări care îi sunt puse. Se trece la reconstituire. În timpul acesteia, Dumitru Matei Marinescu a furnizat amănunte pe care numai anchetatorii le cunoşteau, ceea ce a întărit convingerea că el este autorul. Tot acum, la reconstituire, asasinul a indicat şi locurile unde a ascuns armele folosite la comiterea crimelor. Din spatele casei sale, din pădurea de pe deal au fost recuperate o baionetă cu lama lungă şi un briceag cu mâner din lemn, arme albe folosite la atacarea şi uciderea lui Dumitru Sârbu. Pe ele nu mai existau urme de sânge pentru că Marinescu le spălase bine în râu după ce comisese fapta.

Mai trebuia stabilit mobilul crimelor. Declarațiile lui Marinescu îi lasă cu gura căscată pe anchetatori. I-a atacat pe cei trei bărbați, pentru că erau... atei şi „luau în derâdere numele Domnului“. De fiecare dată înainte de a porni la acțiunea ucigaşă, asasinul citea câteva pagini dintr-o carte cu „zodii“, cum îi spunea el, o carte de propagandă religioasă specifică sectei din care făcea parte, pentru a se îmbărbăta. A declarat că misiunea lui pe pământ este aceea de a-i extermina pe cei care huleau pe Dumnezeu. Nu-i părea rău de cele ce făcuse. Regreta însă că nu-şi putuse duce „misiunea divină“ până la capăt. În mintea lui bolnavă, era convins că trebuie să omoare 30 de necredincioşi, îşi şi alcătuise o listă cu cei care urmau să fie asasinați. Printre ei se afla şi preotul din comună. Acesta montase în biserică două candelabre care aveau ca ornamente nişte capete de leu.

Marinescu le-a considerat ca fiind idoli şi în repetate rânduri îi spusese preotului să le scoată de acolo. Acesta nu îl ascultase şi „îngerul morţii“ îl trecuse şi pe el pe lista neagră. Nu-l omorâse pentru că în cartea „cu zodii“ pe care o citea scria: „Poţi înlătura un preot numai dacă eşti în stare să-l înlocuieşti“, iar asasinul nu se simţea încă pregătit să ţină predici.

A ucide din poruncă divină este tot mâna diavolului, pentru că Dumnezeu nu îndeamnă niciodată pe nimeni la asemenea fapte.

18.19. Forţată de diavol să-şi ucidă rivala

În noaptea Sfântului Ioan Botezătorul din anul 1995 (6–7 ianuarie), imediat după ora 12.00, un renumit vizionar şi medium din România a avut o terifiantă revelaţie: Roxana Călin, autoarea îngrozitoarei crime de la Ploieşti (femeia care a ucis-o şi a tăiat-o în bucăţi pe Iuliana, soţia amantului său, arhitectul Bogdan Ţinteanu) este stăpânită de diavol! Nu este o figură de stil. Se pare că, într-adevăr, o entitate malefică a acţionat asupra psihicului şi trupului Roxanei.

„Spiritele care îmi călăuzesc gândul prin univers m-au luminat în această noapte a Sfântului Ioan Botezătorul, căruia, după câte se ştie, i s-a tăiat capul… Nu întâmplător adevărul despre Roxana Călin, cea care i-a tăiat capul şi trupul Iulianei mi-a fost adus din neant tocmai în această noapte, a spus vizionarul. Roxana este victima răzbunării diavolului!“

Mediumul a înţeles acest lucru comunicând, după o dedublare în astral, cu o inefabilă forţă cosmică…

Privind-o pe Roxana Călin, descoperi că Dumnezeu a creat-o după modelul unui înger. Ochii senini, de un albastru cald, te ademenesc în moleşeala euforică a nevinovăţiei întruchipate. Până în iunie 1994, această fată a cunoscut credinţa, mila şi înţelepciunea vieţii de zi cu zi. A înţeles, a iubit şi a plâns. Lacrima patimii ei a atras răul. Doctoriţa Roxana Călin îl iubea cu păcat pe Bogdan Ţinteanu. Relaţia lor l-a mâniat pe Dumnezeu şi l-a stârnit pe diavol…

Ceea ce s-a întâmplat la 6 iunie 1994 n-a ştiut nimeni, niciodată, până în noaptea Sfântului Ioan Botezătorul, când mediumul a fost informat de forţele cosmice benefice. Nici măcar Roxana n-a ştiut, până acum, ce i s-a întâmplat la 6 iunie, cu exact zece zile înaintea oribilei crime…

Femeia locuia, printr-o şocantă predestinare, la Ploieşti, în raza de influenţă a unuia din centrele energetice ale planetei, Vârful Omu (din masivul Bucegi). Chipul ei angelic era complementar curentului benefic din acest centru energetic… Acesta a stârnit mânia şi apetitul diavolului. În general, este cunoscut faptul că Fiara, Răul Universal, îşi concentrează forţa malefică în preajma focarelor de energie ale pământului (cum este Vârful Omu). În dimineaţa zilei de 6 iunie 1994, Roxana Călin s-a trezit agitată, stare pe care nu şi-a mai amintit-o ulterior. În acest timp, diavolul îi hărţuia subconştientul, propunându-i să-i vândă lui sufletul… În planul lucid al psihicului ei, femeia nu ştia ce se

petrece în adâncurile ființei sale. Acolo se ducea o luptă cumplită, între îngeri şi diavoli. Printr-un sistem cu totul special de comunicare – plasat în subconştient – diavolul a vrut să cumpere un suflet pur. În cele din urmă, în acea zi cu încărcătură malefică, îngerul păzitor al Roxanei a învins, pentru moment… Din nenorocire, a fost o victorie iluzorie. Peste 10 zile, exact la aceeaşi oră, îngerul o părăsea, alungat de demența răzbunătoare a Necuratului. Pe locul gol de pe umărul femeii, diavolul şi-a întins aripile, acoperind cu o umbră deasă rațiunea, mila, puterea de înțelegere. În acea zi (de 16 iunie) Roxana Călin a ucis, cu mâna stăpânită de rău, cu sângele rece al omului sufocat de entități nefaste… Îngerul păzitor fusese răpus de viclenia Îngerului Negru, care îl pândise de pe celălalt umăr… În trupul acestei femei, binele pierduse lupta. Dezastrul care a urmat l-a hrănit pe diavol din plin. Câştiga energia de care avea nevoie pentru a distruge binele din oameni…

Informațiile astrale includ un adevăr sinistru: răul domină în continuare conştiința Roxanei. Bântuie prin adâncul sufletului, răscolindu-i cu brutalitate gândurile şi faptele.

Această femeie nu mai e stăpână pe ființa ei, este o sclavă căreia i s-a poruncit să ucidă şi n-a putut să se opună. Cum a fost posibil? De ce a închis Dumnezeu ochii şi a lăsat-o să-şi piardă conştiința şi simțurile? De ce a părăsit-o îngerul păzitor? Ce păcate îngrozitoare a săvârşit în alte vieți de a devenit arma diavolului? De ce păcatul iubirii interzise a cântărit atât de greu în lupta dintre înger şi diavol? Şi de ce a fost sacrificată Iuliana, soția supusă a lui Bogdan Ținteanu? Dumnezeu a chemat-o la ceruri?...

Victoria celui rău a fost cu atât mai înfiorătoare cu cât a aşezat arma şi gândul crimei în mâinile unei ființe care jurase să salveze copiii de boală (Roxana Călin este medic pediatru). Printr-o dureroasă ironie a sorții, mâna căreia îi dăruise harul vindecării s-a ridicat împotriva vieții.

Valul Adevărului Divin a luminat mintea mediumului care a expus, înfiorat, revelațiile sale: „Roxana Călin trebuie supusă unei complicate slujbe de exorcizare. Diavolul trebuie îndepărtat cu orice preț!“ spune el.

Numai aşa va reveni îngerul păzitor al Roxanei. Măcar pentru a-i da femeii puterea să-şi plângă păcatul, dacă n-a reuşit să o oprească. Forțele malefice au tendința să invadeze zonele centrilor energetici ai pământului. Oamenii nu se pot apăra de diavol decât dacă se întorc la credință şi la bunătate. Roxana Călin este unul dintre cele mai amare exemple de înfrângeri suferite în lupta cu Răul din Univers. O victimă care a creat, la rândul ei, o altă victimă… Aşa a fost să fie: Tragedia acestei femei născută de Dumnezeu şi nenorocită de diavol, îi va readuce pe români pe calea credinței divine…

18.20. O crimă dictată de diavol

La acea vreme – 21 ianuarie 1997 –, omorul din satul Constantin Brâncoveanu din județul Călăraşi a fost comentat şi ultra comentat. Mulți ar

spune, probabil, că acest caz este deja „fumat“ şi că s-a clasat demult. Iată însă că după nicio lună de zile, ceea ce a părut a fi o simplă crimă s-a dovedit a fi, de fapt, o întâmplare cumplită, cu rădăcini destul de stranii.

„Înainte de a-mi arunca fetiţa în sobă am văzut în mintea mea un câine mare şi negru care mi-a poruncit să-mi omor copilul. Întâi am ezitat, dar câinele cel imens mi-a spus să nu îndrăznesc cumva să nu ţin cont de dorinţa lui, pentru că fetei mele îi este scris să moară!“

Aşa a spus, după înfăptuirea îngrozitoarei crime, tânăra mamă, care n-a ezitat niciun moment să-şi „prăjească“ odrasla.

Marinela-Ionela, micuţa victimă, a fost aruncată cu bestialitate în soba ce duduia, cu tot cu biberonul din care tocmai îşi lua ultima masă. Vecinii îşi amintesc şi acum oribila scenă, cutremurându-se îngroziţi. Când tatăl copilului a venit acasă, a rămas înmărmurit de durere; parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor că trupuşorul ars de pe podea era tot ce mai rămăsese din fetiţa lui. Gheorghiţă – aşa-l chema pe amantul criminalei – n-a mai avut cuvinte să-şi exprime suferinţa; a căzut brusc în genunchi şi a rămas mut, cu ochii pironiţi în gol. „Am crezut că şocul fusese mult prea mare şi omul o luase razna“, povesteşte un vecin apropiat, încă marcat de tragedie.

Oamenii cred că acel câine mare şi negru care şi-a cerut tributul omenesc ar fi fost chiar diavolul, care a poruncit celui mai slab suflet din sat să-i facă pe plac.

De asemenea, sătenii mai povestesc că, până la crunta sa faptă, tânăra Mihaela era o femeie normală, fără ieşiri violente şi, mai ales, fără schimbări bruşte de atitudine. Crima care a zguduit mica comunitate a rămas şi acum un mare semn de întrebare, neştiindu-se de fapt dacă femeia a fost sau nu în toate minţile.

După ce şi-a ucis cu bestialitate copila, Mihaela a fost, după cum afirmă martorii, topită de durere; sunt zvonuri că, de două ori, a încercat chiar să se sinucidă. „Viaţa nu mai are rost pentru mine după ce am făcut... ce am făcut. Noapte de noapte îmi visez fetiţa că mă cheamă la ea şi-mi spune că m-a iertat. Numai Diavolul este vinovat de nebunia mea de-o clipă!“

Satana a pedepsit-o pentru păcatele sale anterioare şi a făcut în aşa fel încât să nu poată uita nicio clipă de coşmarul în care trăieşte – sunt de părere credincioşii din localitate, care, de altfel, nu-i găsesc femeii ucigaşe niciun fel de scuză pentru cumplita crimă comisă.

18.21. Cine ucide? Omul sau Necuratul?

O realitate postrevoluţionară la noi a devenit dezvăluirea unor dezertări urmate de crime, asasinii fiind militari fugiţi cu armamentul lor. Fie plecând anume pentru a ucide, fie pentru alte motive dar, mai târziu, în scop de jaf sau de acoperire a faptelor, devenind ucigaşi, aceşti oameni periculoşi apar periodic.

Existau şi „înainte“, dar nu erau „mediatizaţi“ ca după ’90. Chiar dacă unii dintre dezertorii-criminali aveau antecedente psihiatrice sau infracţionale (dar mulţi nu aveau!), se pare că abominabilele lor fapte au fost favorizate sau chiar „comandate“ de diavol!

Iată ce ne-a declarat în exclusivitate, cu referire la asemenea întâmplări, cuviosul călugăr Inochentie de la schitul Albiţa, cunoscut pentru cercetările Sfinţiei Sale în domeniul influenţei nefaste a Răului în tulburarea lucrărilor Domnului pe această lume:

„Puterea Răului în lume şi viclenia lui nu pot sta în cumpănă cu puterea şi dreptatea Domnului. Cu toate acestea, el poate ispiti făpturile Domnului ca să săvârşească răul. Îndeosebi pot să cadă în păcat cei care au în apropiere alte ispite, cum ar fi apropierea armelor sau alte lucruri făcătoare de rău. Este scris «să nu ucizi». De aceea cel Viclean poate îndemna omul la călcarea acestei porunci. Anume mai ales pe cei care au prilejul s-o facă. Se ştie din Sfânta Scriptură că Saul, urmărit de filisteni, a cerut slujitorului său să-l ucidă cu sabia şi, când acesta a şovăit, s-a aruncat el însuşi în sabie, iar, apoi, slujitorul, văzându-l mort, s-a sinucis, iar filistenii au batjocorit trupul lui Saul. Şi spune Scriptura (Cronici 10.13) că Saul a murit pentru că nu a urmat cuvântul lui Dumnezeu.

Or, dacă nu ar fi fost acele împrejurări de luptă, nici Saul n-ar fi păcătuit. De aceea se poate spune că nu armele ucid, nici oamenii, ci duhul rău. Dar mai ales în astfel de împrejurări în care ispita de a face răul poate fi aproape, omul trebuie să fie foarte stăruitor în rugăciune. Mă tem că oamenii de care vorbim, sub arme mai ales, nu s-au rugat fierbinte sau nu s-au rugat, poate, deloc.

Este scris în Ecleziast (9.17) că înţelepciunea e mai de preţ ca sculele de război, iar un singur păcătos nimiceşte mult bine.

Trebuie să luăm aminte că singura parafrază împotriva ispitei răului este cuvântul lui Dumnezeu care-l înfrânge pe diavol. Altfel nu e mântuire şi se petrec asemenea lucruri îngrozitoare de care vorbim.“

18.22. Exorcismul

Există la creştini o concepţie tradiţională conform căreia Satana şi grupul lui de demoni umblă prin lume încercând să abată oamenii de la calea cea dreaptă. Mulţi teologi cred că această credinţă îşi are originea în religia din Persia şi că ea ar fi apărut cu mult timp înaintea captivităţii babiloniene. Şi în zilele noastre există un număr considerabil de persoane care cred că o persoană poate fi posedată de un spirit malefic, dar care poate fi totuşi eliberată cu ajutorul exorcismului. A crede sau nu că un om poate fi posedat este o chestiune de opinie şi credinţă. Dar ce se poate spune despre exorcism?

În urma unui sondaj efectuat în America, aproximativ 54 la sută din populaţia acestei ţări crede că o persoană poate fi sub controlul sau influenţa

unor forțe spirituale ca demonii. O persoană despre care se spune că este posedată este cuprinsă de o entitate demonică cu un caracter total diferit. Biserica Catolică definește posedarea demonică ca fiind caracterizată de trei semne: o forță extraordinară, manifestată prin convulsii, schimbări de personalitate, cunoașterea unor secrete sau a viitorului și capacitatea de a înțelege și de a vorbi limbi pe care persoana respectivă nu le cunoștea înainte.

Alte semne mai sunt considerate și obscenitățile sexuale, mirosurile îngrozitoare ale corpului care amintesc de iad, scăderea rapidă în greutate, schimbarea vocii într-un glas gros, amenințător. Câteodată pot apărea și levitația și scrierea automată.

Pentru multe din aceste semne, știința are explicații logice. Astfel, convulsiile sunt semne ale epilepsiei, schimbările de personalitate pot indica isteria sau schizofrenia. Perversitățile sexuale pot fi semne ale unor tulburări mentale. Mulți oameni consideră că o persoană care cunoaște anumite secrete sau știe ce se va întâmpla în viitor este un clarvăzător, nu o persoană posedată. În lumina acestor explicații logice, Biserica Catolică i-a îndemnat pe preoții să îi studieze și trecutul persoanei respective, inclusiv afecțiunile medicale și antecedentele de boli mentale. În zilele noastre se crede, în general, că o persoană posedată este cea care are o puternică reacție negativă față de lucrurile sfinte și Biblie.

În Evul Mediu, teologia creștină considera conceptul de posedare demonică drept un act de erezie. Oricine avea un comportament mai neobișnuit sau mai ciudat era automat suspectat de a fi posedat. Diavolul sau demonii săi erau numiți energumenus, iar cei posedați energumen. În acea perioadă oamenii erau mai apropiați de Dumnezeu și le era foarte frică de Satana.

Se credea că existau două moduri de a deveni o persoană posedată: ori demonul trecea direct în persoana respectivă, ori o altă persoană – o vrăjitoare sau un vrăjitor – îl chema prin farmece ca să intre în persoana respectivă. Multe persoane s-au găsit astfel condamnate pentru că erau sărace, urâte sau bătrâne. Cei care aveau diformități erau considerați a fi marcați de diavol. De asemenea, s-a profitat de această credință pentru ca, de exemplu, văduvele să fie declarate vrăjitoare și să le fie luate casele și averile.

Există foarte puține referiri la subiecte ca exorcismul sau posedarea demonică. Singurele referiri la spirite malefice care cuprind oamenii sunt în Judecătorii 9, l Regii 22 și Saul (l Samuel 16, 18 și 19). În toate aceste cazuri, Dumnezeu a fost cel care a trimis un astfel de spirit ca să agite viețile oamenilor. Au existat destule speculații în privința faptului că Vechiul Testament conținea descrieri ale interacțiunilor dintre oameni și demoni, dar că ele au fost scoase. Un exemplu ar fi scena din Geneză 32, în care Iacob se luptă cu un atacator necunoscut pe marginea râului și care ar fi putut fi, de fapt, un demon al apei respective.

De asemenea, descrierea ungerii ramei ușii cu sânge de miel din Exod 12 își poate avea originea într-un ritual antic conform căruia un astfel de lucru

proteja casa împotriva demonilor. Toate aceste sugestii rămân ceea ce sunt: sugestii. În niciun caz ele nu fac referiri la posedarea demonică sau exorcism.

Spre deosebire de Vechiul Testament, Noul Testament oferă numeroase cazuri de posedare, dar şi de exorcism, efectuat de Iisus şi apostolii săi. Din aceste cazuri putem extrage câteva concluzii referitoare la exorcism.

În Biblie, victimele nu sunt considerate vinovate de situaţia în care se află, nu se face referire la niciun păcat din trecut care să fi atras după sine acest lucru. Şi animalele pot fi posedate, un exemplu constituindu-l Matei 8:30 şi alte pasaje în care apar porci posedaţi. Posesia multiplă poate apărea, de asemenea, şi ea. Astfel, o singură persoană poate fi posedată de mai mulţi demoni. Luca 8:30 descrie un bărbat care era posedat de mai mulţi diavoli. Apare aici termenul de legiune, care însemna 6000 de soldaţi.

Câteodată demonii ofereau puteri deosebite oamenilor, de exemplu aceea de a prezice viitorul, care apare doar într-o singură parte a Bibliei. În toate celelalte cazuri demonii aduc mult rău oamenilor pe care îi posedă, aducând cu ei multe boli şi afecţiuni. Astfel, în Evanghelia lui Luca apare un caz de epilepsie, o persoană care nu putea să vorbească din cauza demonului care o poseda şi o femeie care nu a putut să stea cu spatele drept aproximativ 20 de ani.

Numeroase pasaje din Biblie amintesc de faptul că demonul preia controlul asupra corzilor vocale ale persoanei posedate pentru a vorbi cu exorcistul. Marcu descrie cum persoana posedată era aşa de puternică încât nici lanţurile nu o puteau ţine legată. Şiretenia demonilor variază. Astfel o persoană posedată a fost eliberată de demonul său care s-a întors însă cu alţi şapte, care erau şi mai puternici ca el.

Iisus sau unul din apostolii Săi, pur şi simplu cereau demonului să părăsească persoana respectivă. Dar lucrurile nu erau aşa de simple întotdeauna. În cazul unui copil posedat, care era şi epileptic şi mut, niciunul din apostolii lui Iisus nu a putut să îl elibereze. Iisus a fost cel care bineînţeles că a reuşit şi care ulterior a explicat că un astfel de demon nu putea fi constrâns să plece decât prin rugăciuni lungi şi post. Faptele Apostolilor descriu cum haine care fuseseră folosite de Pavel aveau puteri speciale, ele putând vindeca oamenii sau elibera de demoni.

Tot Faptele Apostolilor descriu cum şapte noncreştini au încercat să elibereze o persoană posedată în numele lui Iisus şi al lui Pavel. Ei nu au reuşit, ci chiar au fost luaţi la bătaie de persoana posedată, care le-a smuls hainele. Numai creştinii pot scoate demonii din cei posedaţi.

După răstignirea lui Iisus toate exorcizările erau făcute în numele Lui. Astfel, Pavel a scos un demon dintr-o fetiţă sclavă, ordonându-i acestuia să plece în numele lui Iisus. Exorcismul depinde de gradul de credinţă al persoanei posedate. În Marcu 9:18 Iisus i-a explicat unui bărbat că toate lucrurile sunt posibile, inclusiv eliberarea fiului său din braţele diavolului, atâta timp cât există credinţă.

În trecut, se credea, din cauza concepțiilor despre femei şi sexualitate, că fiecare nou-născut era posedat datorită contactului cu canalul de naştere al mamei sale. Preoții exorcizau toți copiii în momentul botezului cu următorul ritual: Te exorcizez pe tine spirit necurat, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Ieşi din acest trup şi părăseşte acest slujitor al Domnului – şi aici era rostit numele copilului. Spirit blestemat, ascultă comanda lui Dumnezeu însuşi, El cel care a mers pe apă şi I-a întins mâna lui Petru, recunoaşte-ți condamnarea şi pleacă din acest slujitor al Domnului – iar se rostea numele copilului. Niciodată să nu îndrăzneşti, diavol blestemat, să încalci semnul crucii pe care îl punem pe fruntea lui/ei. Prin Iisus, Domnul nostru. Exorcizări mai mici se fac şi azi la botezuri, la sfințirea apei, a unei case sau a unei alte locații.

În zilele noastre, practicarea exorcismului este puternic controlată. Astfel, ea trebuie efectuată numai la ordinul episcopului în urma unor investigații amănunțite bazate pe dovezi puternice, că persoana respectivă este într-adevăr posedată.

Se crede că demonii pot intra în viața unei persoane în două feluri. În primul rând prin obsesie, umplându-i mintea persoanei respective cu gânduri rele. În al doilea caz, are loc şi posedarea fizică, când demonul preia controlul şi asupra trupului victimei. Numeroase semne ale posedării sunt decepțiile, minciunile, credința greşită, confuzia, folosirea unor cuvinte din limbi necunoscute sau înțelegerea acestora, ascunderea lucrurilor, o putere fizică deosebită şi o aversiune puternică față de Dumnezeu, Fecioara Maria, cruce şi icoane.

Pe 26 ianuarie 1999, cardinalul Jorge Arturo Modina a introdus o versiune îmbunătățită pentru ritualul de exorcizare al Bisericii. Ultima schimbare majoră adusă acestui ritual fusese făcută în timpul lui Papa Paul al V-lea în 1614. Noul ritual este cuprins într-o carte roşie de piele, de 84 de pagini, şi este disponibil numai în latină. El include rugăciuni, sfințirea apei şi stropirea persoanei posedate cu ea, aşezarea mâinilor pe victimă şi gestul Crucii. După aceea urmează formula de strigare: Dumnezeu este rugat să elibereze victima de posedare. Preotul îi cere demonului să părăsească persoana respectivă. Totul se termină cu fraza: Astfel, du-te înapoi Satană.

Vaticanul subliniază că, de fapt, majoritatea comportamentelor, care par a fi semne ale posedării, sunt cauzate de boli mentale. Monseniorul Corrado Palduci, exorcistul de la Vatican, a afirmat că numai cinci sau şase cazuri din o mie de persoane care caută ajutor la un exorcist sunt cu adevărat posedate. Oficialii de la Vatican spun că prin noile ritualuri preoții nu vor mai fi încurajați să nu mai facă referință la Prințul întunericului, Puterea Satanică etc. Formulele fac referință într-un mod mai vag la cauza răului. De asemenea, pentru prima oară se apelează şi la Fecioara Maria să ajute preotul să elibereze persoana respectivă de diavol.

Purtătorul de cuvânt al Vaticanului, cardinalul Jorge Medina Estevez, a

afirmat că: „Existența răului nu este o părere, ceva la care poți renunța când vrei. Oricine spune că nu există Rău nu are în totalitate credința Catolică“. El spune, de asemenea, că prezența Răului este evidențiată prin acceptarea amăgirii oamenilor, a minciunii, a idolatrizării banilor, a sexului... Prezența Răului explică condiția dramatică a lumii, care este sub puterea celui Rău.

Cu siguranță, exorcismul este încă înconjurat de mister. Pentru mulți ar părea ciudat de ce în zilele noastre această practică mai există şi este recunoscută oficial de biserică. Şi fețele preoțeşti recunosc că o persoană poate fi posedată de diavol. Sunt mai mulți factori pe care trebuie să îi luăm în considerare, bineînțeles dat fiind faptul că acum ştim multe lucruri, avem la îndemână o ştiință şi tehnologii foarte dezvoltate şi nu putem acuza fără nicio dovadă pe oricine.

Potrivit autobiografiei cardinalului Jacques Martin, fostul prefect al palatului papal, Papa Ioan Paul al II-lea a exorcizat cu succes în anul 1982 o femeie care îi fusese adusă şi care se zvârcolea pe podea. Părintele Gabriele Amorth a declarat ziarului italian *La Stampa* că Papa a efectuat trei exorcizări în timpul celor 23 de ani de când a fost numit în această funcție. Amorth a spus: „A făcut aceste exorcizări pentru că a vrut să dea un exemplu puternic. A vrut să transmită mesajul că trebuie să începem să reluăm exorcizările celor posedați de diavol. Am văzut multe lucruri ciudate în timpul acestor ritualuri, obiecte precum cuie, ce ieşeau de la locul lor. Diavolul i-a spus odată unei femei că o va face să scuipe tranzistori de radio şi în următoarea secundă ea a început să scuipe bucăți şi piese de tranzistor. Am văzut levitații şi forța unor şase sau opt oameni care era necesară pentru a ține persoana respectivă. Astfel de lucruri sunt rare, dar se întâmplă.“

Fundamentaliştii şi credincioşii evanghelişti au o gamă largă de concepții în ceea ce priveşte exorcizarea şi persoanele posedate. Totuşi, există un set de idei comune care apar la toate categoriile.

La fel ca şi romano-catolicii, majoritatea lor cred că pasajele din Noul Testament sunt descrieri veridice ale activității spiritelor demonice. Ei cred că Satana şi diavolii săi umblă prin lume căutând oameni a căror viață să o strice. Mulți cred că forțele satanice joacă un rol important în viețile oamenilor din zilele noastre. Cărțile religioase şi programele religioase de la televizor şi radio îi avertizează pe creştini în legătură cu aceste entități satanice.

Spiritiştii, mediumii, mai ales cei care lucrează cu poliția, afirmă că, în cazul în care un individ îşi deschide mintea către puteri care este clar că nu sunt sfinte, atunci mintea sa poate fi cuprinsă de un demon.

Evangheliile arată că pe vremea lui Iisus se spunea că demonii posedă oameni şi astfel dau naştere la boli fizice şi mentale. Dar după răstignirea lui Iisus, Pavel scrie că activitatea lor s-a lărgit, în 2 Corinteni 11:13-15, el avertizează că servitorii Satanei vor pretinde că sunt apostoli ai lui Hristos. Pentru că unii din aceştia sunt apostoli mincinoşi, lucrători vicleni, care iau chipul de apostoli ai lui Hristos. Nu este de mirare, deoarece însuşi Satana se preface în înger al luminii.

Rex W. Rosenberg, un psiholog specializat în tulburările de personalități multiple, este, de asemenea, un creştin conservator. El afirmă că psihologii găsesc la pacienții lor atât personalități alternative, cât şi demoni. De asemenea, el crede că se poate face mult rău pacientului dacă nu se ştie clar cu ce fel de entitate se are de-a face şi ce fel de tratament să se folosească.

Deşi numărul specialiştilor care au diagnosticat pacienți cu personalitate multiplă este foarte mare, puțini cred că această afecțiune există cu adevărat şi mai puțini cred că ar avea ceva de-a face cu posedarea demonică.

Scepticii şi cei care nu şi-au găsit încă religia – renunțând demult la credința în Satana, demonii săi, posedarea demonică ca o cauză a bolilor mentale şi fizice – nu cred în nevoia de exorcizări. Puțini din cei care se încadrează în astfel de categorii mai acordă cât de puțină atenție acestor subiecte. Mulți dintre ei cred că posedarea demonică îşi are rădăcinile în afecțiuni ale creierului, ca epilepsia sau sindromul Tourette, boli mentale, ca schizofrenia, sau consideră că există oameni ale căror creiere sunt mai mult sau mai puțin sănătoase dar care, din nefericire, sunt atraşi de jucarea unui rol social cu consecințe foarte nefaste.

Dacă o persoană crede că este posedată de Satana, atunci orice exorcizare îl va scăpa de această credință. Totul, în concepția lor, funcționează pe bază de autosugestie. La fel se întâmplă atunci când o persoană crede că are ghinion sau este blestemată şi se va duce la un specialist care o poate elibera de blestem.

Mai sunt aceste două concepte valabile în societatea noastră modernă? Oare nu aparțin ele unui trecut mai depărtat al omenirii? Poate că da, poate că nu, poate chiar faptul că Papa a efectuat trei exorcizări ne spune ceva. Astăzi, Satana şi exorcismul sunt subiecte foarte căutate pentru mai marii filmelor de la Hollywood. Cine nu îşi aminteşte de filme care ne-au dat fiori ca Poltergeist, Carrie sau Exorcistul? Copiii încă se uită la ele fascinați, la fel şi unii dintre noi.

Mulți dintre noi poate se încadrează în categoria celor sceptici, pentru care viața nu are legătură cu Satana şi mai ales cu exorcizările. Creştinii liberi şi scepticii consideră că demonii, care controlează fizic şi mintal, nu există. De asemenea, ei cred că exorcismul şi mărturiile din Biblie nu au nicio legătură cu realitatea, întrucât sunt nefondate şi nu au fost aduse dovezi care să le susțină.

Creştinii conservatori sunt cei care cred că Biblia este infailibilă, cred că posedarea demonică şi exorcismul sunt lucruri care apar extrem de rar în zilele noastre şi care au fost mai mult caracteristice perioadei în care a trăit Iisus şi celei de după răstignirea sa. Astăzi, nu se mai pune problema posedării demonice, pentru că, poate odată cu prima venire a lui Iisus pe pământ, puterea diavolului a scăzut.

Exorcismul şi exorciştii sunt considerați periculoşi de către creştinii conservatori pentru că ei cred, în majoritatea cazurilor aceasta este şi realitatea, şi că acele cazuri care par a fi posedare demonică sunt, de fapt, boli mentale.

Până la urmă, aşa cum se întâmplă cu orice temă care ridică întrebări, totul rămâne doar o chestiune de opinie. Fiecare are dreptul la o părere. Putem alege dacă să ne informăm sau să ne formăm părerea pe baza afirmaţiilor altora sau pur şi simplu să nu ne intereseze. Într-un final, trăim într-o societate liberă, unde exorcismul încă există pentru că, cine ştie, diavolul mai poate încă poseda oamenii.

18.23. Un „erou al purificării“

În San Francisco (Statele Unite), există un „erou al purificării“, cum îl numesc enoriaşii pe reverendul Cecil Williams, de la Catedrala „Glide Memorial“. În ultimii 10 ani, a ţinut aproximativ 200 de slujbe de exorcizare, salvând sufletele oamenilor de asuprirea forţelor malefice.

Cecil Williams s-a născut la 4 august 1934, în Minnesota. Mama lui a murit la naştere, iar tatăl s-a sinucis a doua zi. A fost crescut de o mătuşă, care l-a abandonat pe când el avea numai 5 ani. A mai vieţuit doi ani într-un orfelinat, după care a fost luat sub protecţia unei mănăstiri din statul Nevada.

Cecil a fost un copil interiorizat. A început să vorbească abia când a împlinit 6 ani. Până atunci, lumea îl crezuse mut. Se închidea adesea în camera lui – una din încăperile mănăstirii – unde era auzit „certându-se“ cu entităţi necunoscute. Când era somat de către stareţ să-şi explice aceste stranii monologuri, tăcea şi, după un timp, începea să plângă.

În ziua în care a împlinit 20 de ani, a mărturisit călugărilor că este capabil să îndepărteze diavolii care pun stăpânire pe sufletele oamenilor. N-a fost crezut, dar peste câteva luni, Cecil reuşeşte prima şedinţă de exorcizare şi îi convinge pe toţi că are o forţă deosebită. Era pe vremea aceea student la teologie, în New York.

După absolvire, se întoarce în Minnesota, unde primeşte o parohie. Acolo, practică din nou exorcismul şi devine, în scurt timp, celebru. În 1981, se mută în San Francisco, la Catedrala „Glide Memorial“, unde poate fi găsit şi astăzi.

Despre interesantele sale experienţe, Cecil Williams povesteşte: „Am avut ocazia, de-a lungul acestei vieţi, să văd oameni zvârcolindu-se şi delirând, pradă energiei malefice, negative. Ştiam că îi pot salva, prin slujbele pe care le fac, dar eram curios, în acelaşi timp – iertată să-mi fie această indiscreţie – ce simţeau şi ce vizualizau ei în acele momente de criză. Ei bine, cercetându-i pe fiecare în parte şi chestionându-i, după ce îşi reveneau, am ajuns la concluzia că diavolul se ascunde numai în oamenii cărora le este frică de viaţă. Pentru că, să ne înţelegem, păcatul este tot un fel de a nu avea curaj să înfrunţi greutăţile: furi pentru că ţi-e frică să nu flămânzeşti, bei pentru că ţi-e teamă că vei cădea în depresii psihice, omori pentru că ţi-e teamă să nu fii înfrânt. Un om vulnerabil şi plin de astfel de temeri şi slăbiciuni va fi ţinta celui rău. Din nenorocire, forţa malefică există. Numai Dumnezeu şi oamenii înşişi se pot elibera de acest blestem, care îi atinge pe unii dintre semenii noştri. În

ceea ce mă priveşte, cât am să mai trăiesc, am să continui să fac exorcizări, rugându-mă şi alungând răul şi ispita din jurul oamenilor“.

18.24. Diavolii şi Satana au o reţea complexă de comunicare

Preotul cu puteri miraculoase Daniel Horga a vindecat oameni demonizaţi, epileptici, şchiopi, canceroşi. El e într-o luptă permanentă cu diavolul şi susţine că: „Dracii au o reţea complexă prin care comunică. Ei sunt fie angajaţi, fie vagabonzi. Cele mai rele sunt diavolițele. Ele nasc şi se înmulţesc în om.“

Daniel Horga a constatat că are harul vindecării încă de la vârsta de patru ani. Socotea că i s-a dat din naştere şi de mic a vindecat o mătuşă. Aceasta era o femeie neserioasă şi păcătoasă. Azi îţi dădea o cană cu lapte de pomană şi mâine ţi-o lua înapoi. Avea păcate grele. Tot corpul îi ardea, precum o sobă. Pe patul ei vedea demonii şi iadul, fiind chinuită cu furcile. A vindecat-o prin rugăciuni. A vindecat prin exorcism şi alte cazuri grave. O fată, Mirela, avea şase diavoli, care au chinuit-o patru luni. O purtau cu satelitul deasupra întregului glob pământesc. În timpul războiului din Golf, Mirela a văzut armata americană în deşert. Era vorba de o dedublare. Fata se afla în transă la preotul Daniel Horga şi-i povestea tot ce vedea din satelit. Dracii au purtat-o şi prin toate capitalele lumii. Vorbea atunci toate limbile şi exorcistul o întreba „Unde eşti?“, „La Roma“ răspundea ea în italiană. În acele momente, Mirela avea şi darul profeţiei. Ea a prezis cu exactitate când va lua sfârşit războiul din Golf, de asemeni a avut şi premoniţia căderii lui Gorbaciov. Această informaţie i-a dat-o ultimul diavol care a ieşit din ea, în Vinerea Mare. Mirela, care e din Dorohoi, a mai făcut şi alte preziceri, unele s-au împlinit fiind previzibile, altele nu.

Daniel Horga declară că diavolii au reţele nevăzute, legate între ele în întreaga lume, diavolii neavând hotare. Există mai multe tipuri de diavoli. Sunt diavoli angajaţi şi diavoli vagabonzi. Şi explică ce înseamnă diavolii angajaţi: „Bunăoară vrăjitoarele îi cumpără, îi folosesc pentru interese materiale, pentru succes în viaţă, pentru frumuseţe, pentru a atrage bărbaţii. Aceştia le văd şi freamătă de dorinţa de a le poseda. Şi ele îl au pe diavolul. Aceştia sunt diavolii curviei. Există şi diavoli hoţi, fumători, beţivi, cartofori, în prezent sunt rari oamenii în care să nu sălăşluiască diavolii. Sunt diavoli interiori ca şi diavoli exteriori.“

18.25. Foc diavolesc

O casă liniştită, într-un colţişor din nordul Franţei, în care o familie compusă din soţ, soţie şi fiică îşi ducea viaţa, încercând să uite tragedia care, în decurs de doi ani, o făcuse să piardă doi fii, uciși la scurt interval unul de altul la mai puţin de doi kilometri de casă. Cifra doi părea să capete pentru familie, prin repetare, un caracter magic. Timpul lucra încet, vindecând rănile când, într-o zi,

în care capul familiei lipsise circa un sfert de oră din casă, la întoarcere a găsit un dezastru: casa îi luase foc, fără o cauză aparentă. Cu greu, vecinii i-au salvat soția din incendiul propagat cu repeziciune. Pompierii, jandarmii şi, ulterior, agenții de la societatea de asigurări sosiți la fața locului, au fost puşi în fața unei adevărate enigme: casa mistuită de foc, din interior, părea calcinată şi nu arsă, ca de o căldură imensă în absența oricărei flăcări. Totul era topit, geamurile scurse ca şi tencuiala, cărămizile vitrificate, mobila carbonizată. Concluziile expertizei au fost clare: degajare intensă de călduri, fără cauză aparentă. Cazul prezentat este unul misterios, ce pare a friza vrăjitoria şi intervenția diavolului. Fapt ce face ca în Franța, țara enciclopediştilor şi a iluminismului să renască în plin secol XX, practica exorcismului. Şi nu numai în țara lui Voltaire, Diderot şi Rousseau. Alungarea diavolului e la ordinea zilei.

Şi totuşi, preotul Bernard Lambey, exorcist oficial al diocezei Autum, preşedinte al Asociației preoților exorcişti din Franța, ştie că multe dintre persoanele „posedate de diavol" care i se prezintă au mai degrabă nevoie de un psihiatru, decât de un preot.

18.26. Exorciştii francezi sunt copleşiți de numărul posedaților de diavol

Numărul posedaților de diavol din Franța a crescut atât de mult în ultimii ani, încât Biserica a fost nevoită să mărească efectivul preoților exorcişti de la 80, la 130. Ei sunt consultați, anual, de 25000 de persoane, dintre care, cel puțin 2000 imploră pentru o şedință de exorcism.

„Candidații la exorcism, fie că sunt bărbați sau femei, provin, de regulă, din păturile de jos ale societății. Cel mai adesea, ei sunt fie adolescenți, fie trecuți de vârsta de 40 de ani. Ei afirmă că au suferit de curând un eşec sentimental sau profesional. Persoanele care întrunesc caracteristicile descrise mai sus au un psihic labil, iar diavolului îi este uşor să pătrundă în trupul lor.

Pastorul exorcist Pacifique Schneider, din Strassbourg, afirmă că trebuie făcută diferențierea între obsedați şi posedați. „Un posedat nu va face niciodată apel la un exorcist. Simpla vedere a unei biserici sau a unui preot îi provoacă stări de nebunie, convulsii sau chiar pierderea cunoştinței. Ei sunt aduşi de rude sau de prieteni, cu forța. De obicei, faptele la care sunt împinşi de forța răului care sălăşluieşte în ei îi aruncă după gratii. În schimb, obsedați care pretind că sunt posedați de diavol, vin de bunăvoie la biserică, iar acesta e un semn sigur că obsesia lor e neîntemeiată.

Pastorul Schneider a relatat că, în timpul unei şedințe de exorcism, femeia în cauză a început să grohăie ca un porc. Abatele Laurent, un alt exorcist care era de față, a intervenit pentru a o calma. Atunci, din trupul femeii s-a auzit o voce masculină: „Tu nu te amesteca! Eşti deja al meu! Uiți că după-amiază ai o întâlnire amoroasă?" Văzându-se demascat, abatele Laurent a recunoscut

că învinuirea era reală şi a început să se izbească cu capul de dalele din piatră ale pardoselii bisericii.

În ultimii 3 ani, pe teritoriul Franţei s-au semnalat 9 cazuri în care posedaţii de diavol au fost împinşi la crimă. Toţi autorii crimelor au fost copii şi adolescenţi cu vârsta cuprinsă între 9 şi 18 ani. Ei au refuzat cu vehemenţă să fie exorcizaţi şi au sfârşit prin a fi condamnaţi la detenţie în penitenciare pentru minori sau în închisori.

În SUA, unde abundă sectele satanice, au fost create brigăzi de poliţişti specializaţi în studierea fenomenului demonic şi în combaterea criminalităţii care are ca punct de plecare ritualul satanic.

„Comunismul, care nega existenţa divină, a favorizat extinderea puterii diavolului. Astfel se explică multiplicarea persoanelor posedate, din ultimele două decenii! “, a afirmat pastorul Pacifique Schneider.

18.27. Exorcizare fatală

Mohamed Al Jahed este un medic egiptean din Cairo, specializat în ocultism. Una dintre practicele sale este alungarea *djinnilor,* adică a spiritelor malefice din trupul femeii.

Într-o zi, la cabinetul său cochet din centrul capitalei Egiptului, a venit o tânără de 29 de ani, epileptică, însoţită de tatăl şi mama sa, pentru a fi vindecată. Faima lui Mohamed îi convinsese să recurgă şi la acest din urmă argument, poate el va reuşi. Doctorul a părut s-o consulte intens, îndelung, apoi a început să poarte o discuţie foarte insistentă cu părinţii pacientei, pentru a-i determina să-şi dea acordul asupra a ceea ce va urma.

În viziunea lui, singurul remediu de a o salva pe tânără era... suferinţa. El susţinea că spiritele rele ocupau sistemul nervos al victimei şi doar bătaia le putea distruge. În consecinţă, medicul a început să-i administreze pacientei sale lovituri sistematice cu bastonul. În ciuda înverşunării cu care se năpustise peste corpul bietei fete, spiritele djinni au refuzat cu încăpăţânare să părăsească corpul pe care îl populau. Islamul susţine existenţa djinnilor.

În urma acestei violenţe, fata a decedat. Legistul a devenit suspicios descoperind o puzderie de vânătăi pe corpul fetei, în special pe spatele şi pe tălpile ei. Până la urmă, medicul a fost descoperit ca fiind criminalul şi arestat. Din nefericire, fata nu era singurul caz de acest fel. Printre victimele lui Mohamed se numără şi numeroase personalităţi egiptene care au suportat cu stoicism acţiunile nebuneşti ale presupusului vindecător djinni, care s-a dovedit un mare impostor.

18.28. Omorâtă de un exorcist

„Estul e Est şi Vestul e Vest. Cele două civilizaţii n-ar fi trebuit să se întâlnească vreodată“, scria Rudyard Kipling. Dar ele s-au întâlnit în oraşul Oldham, din nordul Angliei.

Kousar Bashir, o fată de 21 de ani, de origine asiatică, trăia împreună cu părinții ei într-o casă modestă de pe strada Sf. Thomas din Coppice, unul din cartierele oraşului Oldham.

Tânăra suferea de tulburări ale memoriei, care s-au agravat când nu a luat testul pentru conducere auto. A căzut într-o depresie, amenințându-şi părinții că se va arunca pe fereastră. Aceştia, care nu vorbeau decât punjabi, au căutat să-şi ajute fiica şi, în aprilie 1990, au internat-o în Royal Oldham Hospital, unde a urmat un tratament psihiatric.

În timpul şedințelor, Kousar i-a spus unuia dintre medici despre viziunile pe care le avea, tot mai des: un bărbat cu barbă, îmbrăcat în robă portocalie, care apărea de nicăieri, amenințând-o c-o va ucide. Nici un medicament n-a izbutit să o vindece de aceste halucinații şi, când familia ei a luat-o din spital, starea fetei se îmbunătățise prea puțin.

Disperați, părinții au apelat atunci la nişte metode de tratament „tradiționale". S-au dus la imamii comunității musulmane, care s-au rugat pentru fiica lor, dar tot fără rezultat.

Familia Bashir provenea dintr-o zonă a Indiei unde cazurile de „posesiune" sunt destul de răspândite, iar remediul unul singur: chemarea unui „om sfânt" care, în schimbul unei sume de bani, alungă „spiritul rău" din trupul bolnavului.

În țările lumii asiatice aceste practici sunt foarte răspândite, căci credința în djinni şi alte personaje ale mitologiei islamice este adânc înrădăcinată în spiritualitatea locuitorilor.

Aici apare diferența de opinii dintre Est şi Vest. În timp ce asiaticii cred că un anumit pacient este „posedat" de rău, medicii occidentali consideră că este vorba de o boală mintală.

Ca s-o vindece, doctorii englezi prescriu medicamente şi tranchilizante. Vindecătorii asiatici apelează la... exorcism.

Familia lui Kousar a chemat în ajutor un „om sfânt", care pretindea că dusese la bun sfârşit peste 200 de exorcizări.

Mohammed Nourani (63 de ani), cunoscut şi sub numele de Nourani Sayeed, era foarte respectat în comunitate. El a sosit împreună cu Mohammed Bashir (55 de ani), care locuia pe strada McLeod din oraşul Nelson, Lancashire. Acesta nu era rudă cu familia Bashir, numele fiind doar o coincidență. Şi Bashir era o figură proeminentă a comunității musulmane din Anglia, dar îi lipseau „puterile speciale" ale lui Nourani.

Ce s-a întâmplat cu Kousar Bashir? Pentru a socate din ea un djinni rău, fata a fost torturată şi bătută timp de opt zile şi nopți, fiind practic omorâtă încetul cu încetul sub ochii părinților ei.

În dimineața zilei de marți, 8 iunie 1991, poliția a sosit la casa familiei Bashir din Oldham, chemată de vecinii alarmați. Înăuntru, cei doi ofițeri au găsit trupul neînsuflețit al fetei. Doctorul legist chemat să examineze cadavrul a descoperit o mulțime de vânătăi, arsuri şi tăieturi; de asemenea, oase rupte în regiunea pieptului şi a gâtului.

Detectivul Bill Kerr, însărcinat cu conducerea investigațiilor, i-a arestat şi interogat pe toți cei prezenți la exorcism. Printre cei ce asistaseră la uciderea rituală se numărau şi lideri religioşi mahomedani. Preoții fuseseră invitați de familia fetei pentru a o ajuta să scape de depresie, însă „ajutorul" a mers mai departe decât era permis de legile britanice şi chiar de cele mahomedane.

Mohammed Bashir, bărbatul cu barbă şi robă portocalie, a apărut în fața instanței din Oldham, fiind acuzat de crimă – şi mulți şi-au amintit de viziunea fetei, care-şi descrisese ucigaşul fără să-l fi văzut vreodată.

În acelaşi timp, liderul comunității asiatice, Choudhary Nadir Hussain, i-a condamnat public pe cei care invită aşa-numiții „oameni sfinți" ca să „vindece" bolile prin alungarea „spiritelor rele".

„Este vorba de practici periculoase, care fac mai mult rău decât bine", declara domnul Hussain, într-un interviu dat ziarului *Manchester Evening News.* „Aceşti «oameni sfinți», cum se numesc singuri, cer 25 de lire pentru o consultație şi adesea petrec mai multe zile în casa pacientului, făcând ca nota de plată să se ridice în consecință."

„Cum se poate întâmpla aşa ceva în plin secol XX?", a fost întrebarea firească a reporterului.

„Majoritatea asiaticilor mahomedani din Anglia provin din comunități rurale din India şi Pakistan. Sunt oameni simpli, care au o încredere oarbă în mijloacele tradiționale de vindecare. Preoții, pe de altă parte, se pricep să se facă temuți şi respectați. Ei se folosesc de incantații, de droguri şi transe ca să-i terorizeze pe cei care asistă la ritualurile de exorcism."

„Oamenii sfinți" s-au declarat nevinovați la Tribunalul din Manchester, la 9 martie 1992, ziua judecării procesului. Pe banca acuzaților: Bashir (pentru omucidere) şi Nourani Sayeed (pentru complicitate la crimă).

Potrivit reconstituirilor făcute la proces, după cinci zile de „tratament" aplicat victimei, Nourani îi spusese lui Bashir să continue exorcismul, dar fără s-o mai bată.

Cu toate astea, Bashir a continuat s-o izbească pe Kousar în gât, în coaste, brațe şi umeri. Fata nu mâncase nimic de opt zile şi nu dormise de patru nopți. Duminică după-amiază şi seara, Bashir a lovit-o continuu cu pumnii în stomac, apoi a sărit cu amândouă picioarele pe pieptul ei.

Bătaia ultimă şi cea mai cumplită a primit-o Kousar marți, la 1.30 noaptea, când Bashir a izbit-o în stomac cu toate puterile, după care i-a strivit practic coastele cu lovituri date timp de 30 de minute. După asta, Kousar a mai respirat de trei ori – nişte răsuflări adânci, ca nişte gemete. Apoi, s-a lăsat tăcerea.

Bashir a spus familiei: „Demonul a ieşit din trup, dar a ucis fata". Le-a mai spus că, dacă cineva întreabă ce s-a întâmplat, să declare că demonul a împins-o pe Kousar pe scări, iar căderea a ucis-o.

La autopsie s-a constatat că fata murise după ce suferise 16 fracturi de coaste şi o fractură a osului pieptului.

Martorii la ritualul torturii au povestit cum Nourani o pusese pe victimă să inhaleze aburul ridicat deasupra unei pale cu ulei de muştar clocotit, apoi o silise să înghită pulbere fierbinte de ardei iute. Mama fetei plângea la proces în timp ce relata cum Bashir lovea încheieturile şi gleznele fiicei ei cu o scrumieră grea de sticlă, cum i-a crestat pântecele cu cuţitul şi a ars-o cu ceară şi ulei fierbinte. În timpul acesta, în camera plină de fum, Nourani monodia versete din Coran pentru alungarea spiritului rău. Ceea ce era de remarcat, Kousar a fost dezbrăcată la piele la fiecare şedinţă, iar Bashir a insistat adesea să îi bage mâna în sex, ca să „caute unde se ascundea Djinnul".

„Djinnul a spus că va pleca şi nu va mai veni înapoi. Era vocea lui Kousar, dar felul de a vorbi al unui bărbat", îşi amintea mama victimei.

Citat ca martor la proces, unchiul lui Kousar a descris ultimele clipe ale nepoatei sale:

„Bashir a poruncit să fie aşezată pe podea. A sărit cu amândoi genunchii pe pieptul ei şi a început să-i apese pieptul cu pumnii, apoi s-o lovească. Repede, cu toată puterea, îi izbea coastele şi în timpul ăsta zicea: «Vrei să pleci sau nu?» i-o spunea lui Kousar, dar de fapt se adresa demonului. Fata a răsuflat de trei ori, adânc, şi Bashir mi-a cerut să văd dacă mai are puls. Inima încetase să-i mai bată. Bashir a zis: «Djinnul a plecat, dar a ucis fata»."

Pe 18 martie, Bashir a mărturisit juriului că a lovit-o pe Kousar pentru a alunga din ea spiritul rău, însă a pretins că cei din familia victimei au luat şi ei parte la exorcism, bătând-o pe fată. Bashir a mai declarat că nu fusese niciodată la şcoală şi nu ştia să scrie sau să citească. Atunci când l-a întâlnit pe Nourani a rămas foarte impresionat de personalitatea acestuia, mai ales că erau amândoi adepţii aceluiaşi lider religios indian. Bashir, care este căsătorit şi are opt copii, a mai spus că Nourani are reputaţia unui „om foarte bun" şi că l-a ajutat în mai multe exorcisme şi în tratarea unor bolnavi – „unii dintre ei posedaţi de spiritele rele".

Nourani, la rândul său, a declarat juriului că era capabil să alunge spiritele rele din oamenii posedaţi, folosind puteri date lui de strămoşi. Dar a adăugat că forţa sau violenţa nu s-au numărat vreodată printre mijloacele de tratament folosite – legea islamică o interzice. Nourani a pretins că nu i-a cerut niciodată lui Bashir s-o bată pe fată şi că nu a ştiut ce i se face. Dacă ar fi aflat la timp, l-ar fi oprit pe asistentul său.

Avocatul care l-a apărat pe Bashir avea însă o altă versiune a faptelor. Clientul său nu făcuse decât să urmeze indicaţiile unui om sfânt, pe care îl idolatriza, şi crezuse cu sinceritate că slujeşte binelui. În plus, Nourani fusese de faţă la primele şedinţe de tratament. După cum le spusese Bashir poliţiştilor care îl duceau în maşină, după arestare: „Iată, faci o faptă bună şi eşti răsplătit cu necazuri" (în pauzele în care se odihnea după ploaia de lovituri, Bashir îi asigura pe părinţii victimei că aceasta nu simte nicio durere – djinnul era cel care suferea).

După cea de-a noua zi a procesului, juriul a dat verdictul: Nourani şi Bashir erau amândoi vinovaţi.

Nourani a fost condamnat la cinci ani, iar Bashir la închisoare pe viață. Judecătorul s-a adresat apoi celor doi acuzați:

„Ai torturat-o şi ai ucis-o pe Kousar în prezența familiei ei. Pedeapsa e dreaptă şi meritată“, i-a spus lui Bashir.

„Ai binecuvântat cârja în care te sprijini şi i-ai dat-o asistentului tău, în scopul evident de a se folosi de ea în ritualul vindecării. Familia fetei a avut încredere în tine, te-a chemat s-o ajuți, în loc de asta, tu ai fost complice la omorârea ei în chinuri cumplite“, i-a spus lui Nourani, adăugând că, în cazul lui, sentința ar fi trebuit să fie, poate, mai severă.

Verdictul, care a apărut a doua zi în pagina întâi a ziarelor din Londra, a reprezentat o adevărată catastrofă pentru miile de asiatici din Anglia, ce îl considerau pe Nourani ca om sfânt. Condamnarea lui a avut un efect psihologic devastator asupra întregii comunități, zguduind credința în djinni şi în străvechiul ritual al exorcismului. Dar nimeni nu a pomenit nimic despre membrii familiei fetei, care au asistat pasivi la uciderea lui Kousar... pentru binele ei.

18.29. Justiția americană angajează exorcişti!

„Am ucis pentru că eram posedat de diavol.“ Şi atunci statul, în loc să-l țină la răcoare, angajează un exorcist care să-l „elibereze“. Nu-i aşa că Alphonso Pecou, 43 de ani, n-are de ce să se plângă?

În 1982 el a fost găsit vinovat pentru uciderea soției sale, cu violente lovituri de cuțit. Apoi, i-a ars cadavrul sub ochii înfricoşați ai celor patru copii ai lor. Tribunalul, recunoscându-i lipsa de discernământ, a hotărât să-l expedieze la Centrul psihiatric din Kingsboro, în Brooklyn. Aici, după 10 ani de tentative eşuate de vindecare, medicii au decis să exploreze o cale niciodată încercată până atunci.

„Credeam că Pecou ar avea nevoie de un anume tip de susținere spirituală“, a explicat Robert Spoor, purtătorul de cuvânt al Oficiului pentru Medicină Mentală al statului New York. Şi atunci, ce poate fi mai bun decât un exorcist pentru a elibera un killer de rău?

Astfel, Alphonso însoțit de un funcționar al Centrului psihiatric a ajuns în apartamentul lui Alpha O. Bundu, un personaj care se defineşte drept „primat şi pastor al Bisericii Unite a Salvării“.

Cotidianul *Washington Post* din care am preluat informația ne relatează şi care a fost rezultatul… tratamentului!

18.30. Armata a chemat „alungătorii de diavoli“

În cursul lunii iulie 2004, într-o unitate militară israeliană de tehnologie şi logistică, s-au petrecut într-un timp relativ scurt o serie de nenorociri. Patru din cei 250 de specialişti şi tehnicieni, care se ocupă, în cadrul acestei unități speciale, de modernizarea tancurilor, au murit în condiții suspecte. Atunci au

existat zvonuri că asupra unității s-a abătut un blestem şi că „spiritele rele“ umblă prin baza militară. S-a apelat la rabini, care au făcut ceremonii de alungare a spiritelor rele şi a blestemului. Ei au umblat printre tancuri şi au spus cuvinte magice şi rugăciuni.

19. Spiritismul

19.1. Supraviețuirea spiritului, o credință străveche

Credința în supraviețuirea spiritului uman se trage din cele mai vechi timpuri. Absolut toate culturile de pe toate continentele își au propriile mituri privitoare la lumea de dincolo. Negarea supraviețuirii și concepția materialistă asupra vieții sunt expresia vieții noastre contemporane, numărând doar câteva secole de existență. Conceptul de eternitate lipsește adesea, însă, din credințele primitive, și pare să-și fi făcut apariția abia odată cu marile religii monoteiste. Relația cu cei dispăruți a rămas, de-a lungul secolelor, o chestiune afectivă, legată de viața de zi cu zi.

Cronicarul latin Procopius relatează o legendă ciudată. În antichitate, locuitorii din Galia își închipuiau că Anglia este regatul morților. Țăranii din mai multe sate erau scutiți de impozite, în schimbul prestării unui serviciu care consta, nici mai mult, nici mai puțin, în transportarea sufletelor morților! Legenda spune că o putere supranaturală îi făcea să se ducă pe țărm, unde se aflau ancorate niște corăbii misterioase, încărcate cu umbrele răposaților. Ieșeau cu corăbiile în larg și traversau Canalul Mânecii, cu o viteză incredibilă. Sosiți pe malul britanic, cei nevăzuți părăseau vasul la chemarea unei voci spectrale...

În Alaska, la tlingiți, când o femeie își visează o rudă moartă, înseamnă că defunctul se va reîncarna în nou-născutul care, în consecință, trebuie să-i poarte numele.

În nordul Nigerului, animiștii își reprezintă sufletele morților rătăcind printre ramurile copacilor din apropierea căminului lor, așteptând să se poată reîncarna într-un nou-născut.

În Melanezia, locuitorii din Ambrym, cioplesc în lemn chipul strămoșilor lor. Pentru a stabili comunicarea cu aceștia, fluieră în apropierea sculpturii și așteaptă un semn care să le dea de înțeles că au fost auziți.

Indigenii din insulele Mortlak intră în legătură cu răposații prin intermediul vrăjitorilor. Ca și în cazul mediumului modem, vocea lor se modifică sub efectul unei transe profunde, până la a imita perfect vocea persoanei dispărute.

Noua viață a dezîntrupaților este descrisă adesea ca fiind plăcută, reprezentând, în general, o prelungire a existenței duse pe pământ. Uneori, chiar este mai bogată. „Terenurile de vânătoare“ ale indienilor din America sunt un exemplu semnificativ. Câmpiile Elizee descrise de Homer în *Odiseea* sunt un alt exemplu: acolo, zăpada și iarna sunt fără importanță. Viața se scurge în mod plăcut, aerul este împrospătat de brizele trimise dinspre apus de fluviul Okean, ca să-i răcorească pe cei sosiți de pe Pământ. În *Eneida,* Vergiliu

descrie regatul morților ca fiind un loc cu aer curat, foarte luminos, de-a pururi înverzit şi în care te mişti uşor, fără nicio suferință.

Iată că problema locului se pune şi în cazul noii vieți a dezîncarnatului. Evident, este necesară multă imaginație pentru a concepe moartea într-un regat oarecare, situat adesea sub pământ, în insule îndepărtate şi, mai de curând, în ceruri, în Soare, în stele sau chiar pe alte planete, şi mult mai multă fantezie pentru a pune în scenă spectacolul unei vieți într-un plan paralel cu cel al vieții noastre.

Triburile din Africa nu par, însă, să fi stabilit un loc celest pentru spiritele lor. În Oceania, această concepție nu este prea răspândită. Indigenii din Insulele Marchize şi triburile maori cred că anumite categorii de suflete se aşază în ceruri. Eschimoşii din Strâmtoarea Behring cred că în cer există o țară unde găsesc din abundență băutură, hrană şi lumină. Ei cred că aurora boreală este dansul fantomatic al morților care-i întâmpină pe noii veniți.

Este relevant faptul că acest străvechi fond mistic, purtând totuşi amprenta unui spirit net superstițios, s-a păstrat în subconştientul colectiv, în pofida recuzărilor dogmatismului religios şi a negărilor ştiinței materialiste.

Este de remarcat faptul că, mai ales în perioadele celei mai accentuate dezvoltări tehnice, şi parcă exact ca o reacție la acestea, spiritele inventive au dat dovadă de imaginație şi au scos la iveală metode de contact din ce în ce mai originale.

Astfel, mişcarea spirituală s-a născut la mijlocul secolului XIX, în plin avânt industrial.

Aventura spirituală a debutat în iarna lui 1847. În această perioadă, John D. Fox, soția lui şi două fiice ale lor, Margaret şi Kate, în vârstă de 14 şi, respectiv, 12 ani, s-au instalat la Hydesville, în statul New York. Casa lor avea reputația de a fi bântuită de stafii. Foarte credincios, Fox nu s-a lăsat impresionat de zvonuri. Dar, abia instalați în noua locuință, au început să audă zgomote ciudate: trosnituri ale mobilelor, scârțâituri de balamale, lovituri în pereți, paşi nevăzuți dar apăsați făceau să scârțâie duşumelele. După un an de trai în această atmosferă, fetele, care se obişnuiseră cu aceste manifestări, s-au distrat să imite, pocnind din degete, zgomotele din locuință, iar casa a început să le răspundă. Astfel, Margaret a pocnit din degete de 4 ori, iar zgomotele casei s-au produs tot de 4 ori la rând.

Aflând că fetele comunicau cu un spirit misterios, locuitorii din Hydesville au dat fuga să constate fenomenul la fața locului. Unii i-au pus spiritului întrebări, al căror răspuns îl cunoşteau doar ei, stabilind un cod în care o lovitură însemna „da“, iar două, „nu“. Unul dintre cei interesați, Isaac Post, a imaginat chiar un alfabet în care unei litere îi corespundea un număr precis de bătăi, o perfecționare care a făcut ca dialogul să se îmbogățească. Un spirit contactat şi-a făcut cunoscută identitatea şi şi-a povestit viața. El susținea că se numeşte Charles Rosma şi că fusese vânzător ambulant. În 1832, când avea 31 de ani, fusese jefuit şi ucis de locatarul casei, John Bell. În noiembrie

1904, după prăbuşirea unui zid al casei, au fost descoperite, în pivniţa casei, oseminte omeneşti. Mai înainte, însă, de această descoperire, la un moment dat, populaţia din Hydesville, apreciind ca fiind manifestări ale diavolului tot ceea ce se petrecea în acea casă, a ameninţat cu incendierea locuinţei lui Fox. Familia s-a refugiat la fiica cea mare, Lea. Împreună cu surorile ei, Lea a înfiinţat o şcoală, demonstrând public straniile lor facultăţi, iar la reuniunile lor se adunau sute de persoane. Astfel, în noiembrie 1849, se năştea oficial mişcarea spiritistă la Corinthinian Hall din Manchester. La mijlocul secolului XIX, New Yorkul număra până la 10000 de practicanţi ai spiritismului.

Spiritismul a fost însă aprofundat în Franţa, datorită lui Allan Kardec, autor citat şi astăzi. Pe numele său adevărat, Hippolyte Leon Rivail, el s-a născut la Lyon, în 1804. Şi-a luat un doctorat în medicină şi a început prin a preda fizica şi chimia la un liceu. Din 1854, a început să se intereseze de supravieţuirea de după moarte şi, prin intermediul mai multor mediumuri, a aflat că în cursul unei vieţi anterioare fusese un druid, pe nume Allan Kardec şi că, în această viaţă, avea misiunea de a răspândi doctrina spiritistă. Munca sa a fost să coordoneze informaţiile date celor vii şi transmise prin intermediul mediumurilor, iar sub numele de Allan Kardec, a publicat o lucrare de sinteză care l-a făcut celebru: *Cartea spiritelor*.

În 1889, Congresul spiritist internaţional de la Paris a stabilit Carta spiritismului. De la acest congres s-au desprins două şcoli: reîncarnaţioniştii (tendinţa Kardec, cei mai numeroşi) şi non-reîncarnaţioniştii (tendinţa anglo-saxonă).

În general, doctrina spiritistă afirmă că omul este alcătuit din trei principii: corpul material, perispiritul (care leagă sufletul de corp) şi spiritul nemuritor (izvorul conştiinţei, inteligenţei şi voinţei).

În clipa morţii, perispiritul părăseşte corpul împreună cu spiritul, căruia îi serveşte drept înveliş. În concepţia lui Kardec, spiritul uman tinde spre perfecţionarea absolută. Reîncarnarea oferă posibilitatea acestei desăvârşiri. Între două încarnări, spiritul, liber de materie, poate să comunice cu cei vii, dacă aceştia o doresc. În concepţia anglo-saxonă, spiritele, după ce au rătăcit în lumea de dincolo, mor prin dezagregare sau (după ce se eliberează de perispirit) trec spre un nivel superior de evoluţie.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, era la modă ocultismul. În ceea ce priveşte studiul supravieţuirii, ocultiştii se deosebeau de spiritişti. Ei le reproşau spiritiştilor atitudinea pasivă, faptul că se supun entităţii care se exprimă prin intermediul lor. În aceste condiţii, nu aveai cum să afli dacă ai de-a face cu un spirit superior sau cu un spirit farsor (adică o entitate în involuţie), dacă singurul mijloc de contact era mişcarea unei mese sau a unei planşete. În cele din urmă, ocultiştii au pus la punct o metodă experimentală mult mai elaborată decât cea a spiritiştilor.

După părerea lor, un medium intră în transă ca efect al unei intense magnetizări produse de o entitate din lumea de dincolo, ceea ce îl pune într-o

poziție de totală supunere față de entități cu totul necunoscute. Trebuie precizat că termenul „magnetism“, folosit frecvent în limbajul ocultist, se referă la energia vitală, agent misterios a cărui existență este presupusă, fără ca până acum să-i fie demonstrată realitatea şi în mod „oficial“. Ocultiştii au propus să procedeze ei înşişi la magnetizarea subiectului medium, astfel încât să poată conduce experiențele după un protocol precis. Rezultatele pe care le-au obținut depăşesc orice imaginație.

Magnetizarea intensivă a unui subiect are ca efect plasarea acestuia într-o stare vecină cu hipnoza, stare numită „somn magnetic“. Această stare modificată a conştiinței şi a funcționării fiziologice este atât de apropiată de hipnoză, încât prezintă aceleaşi faze: letargie, catalepsie etc., dar care se dovedeşte mai puțin brutală, mai blândă şi propice manifestării facultăților paranormale latente ale subiectului. Dacă magnetizarea se exercită timp îndelungat, se ajunge la separarea corpului fizic de dublul său, care se mai numeşte şi „fantoma celor vii“. Odată reuşită experiența, atunci când „dublul“ a fost separat de corpul fizic, există posibilitatea de a acționa asupra „fantomei“, determinând-o, de exemplu, să deplaseze obiecte, să se mişte prin spațiu, pentru ca apoi să descrie locuri îndepărtate.

19.2. Daniel Dunglass Home – cel mai mare medium al tuturor timpurilor

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, fenomenele spirituale au pus în evidență puterea mentală a unor oameni. Tocmai de aceea parapsihologia s-a constituit într-o adevărată ştiință dornică să găsească explicația acestor misterioase capacități. Unul dintre subiecții cei mai frecvent investigați a fost şi englezul Daniel Dunglass Home.

Născut în 1833 la Currie, o localitate situată în apropiere de Edinburgh, Home este considerat astăzi cel mai mare medium al tuturor timpurilor, pornindu-se mai ales de la demonstrația pe care acesta a făcut-o în 1868 în fața unei asistențe numeroase. A fost momentul în care Home a arătat, fără drept de apel, faptul că puterile paranormale ale unor oameni există şi sunt incontestabile. În acea zi de 16 decembrie, mediumul se afla în compania mai multor persoane, printre care lordul Adare, lordul Lindsay, căpitanul Wayne şi un oarecare Smith Barry când, în transă, a început să se ridice în aer. Plutind, a ieşit printr-o fereastră, aflată la o distanță de 20 de metri deasupra solului, şi a reintrat în casă prin fereastra încăperii vecine. După cum mărturisea ulterior, lordului Adare nu i-a venit să creadă că a fost posibil ca Home să iasă pe o fereastră semideschisă, aşa că a cerut repetarea demonstrației. Mediumul s-a ridicat din nou de la sol şi a ieşit pe fereastră, întâi capul, apoi trupul aşezat aproape la orizontală şi aparent rigid. Nu a fost nici prima, nici ultima oară când Home a făcut o asemenea demonstrație în fața celor neîncrezători. În 1866 el se ridicase deja în fața martorilor până la tavanul unei încăperi unde

trasase cu creionul o cruce pentru a dovedi celor prezenți că nu fuseseră victimele unei iluzii optice.

Încă de la vârsta de 4 ani, viitorul medium i-a uimit pe cei din jur cu capacitățile sale senzitive deosebite, considerate la acea vreme ca o moştenire a „darului“ mamei sale, renumită pentru viziunile pe care le avea. Rămas orfan la 9 ani, Home şi-a părăsit orăşelul natal şi a plecat în Statele Unite împreună cu mătuşa sa, doamna Cook, care-l înfiase. La treizeci de ani, Home îi uluia pe toți prezicând moartea unui coleg de-al său, Edwin, tragedie ce se împlinea trei zile mai târziu. Câteva luni mai târziu, în casa lor au început să se întâmple lucruri bizare, dar numai atunci când tînărul era de față. Pereții răsunau de lovituri, mesele scârțâiau şi se ridicau în aer fără ca cineva să le fi atins, obiectele dispăreau de la locul lor pentru a fi regăsite în cu totul altă parte. Pe măsură ce asemenea incidente s-au înmulțit, mediumul a fost nevoit să-şi părăsească mătuşa. Femeia, foarte superstițioasă, îl credea posedat de diavol...

La foarte puțină vreme după ce a plecat din casa mătuşii, în 1851, foarte multă lume era deja cuprinsă de „febra spiritismului“. De-abia atunci capacitățile deosebite ale tânărului Home au început să atragă atenția cu adevărat. A fost începutul unei cariere internaționale în decursul căreia a uimit întreaga Europă. Home era un om liniştit, amabil, căruia îi plăcea să trăiască într-un oarecare lux, deşi întotdeauna a refuzat să primească bani pentru demonstrațiile sale. Printre marii săi admiratori s-au numărat împăratul Napoleon al III-lea, Țarul Rusiei şi regele Bavariei.

Caracterul excepțional al cazului Home constă în numărul demonstrațiilor susținute de probe (există sute de mărturii în acest sens) în privința puterilor sale. În vreme ce se afla în transă, Home producea fenomene dintre cele mai diverse fără a le putea da vreo explicație. Levitație, clarviziune, materializări de obiecte şi de ectoplasmă, elongații, telekinezie sau deplasarea unor obiecte aflate la depărtare fără a le atinge, producerea de fenomene luminoase şi auditive, posibilitatea de a vorbi cu vocile spiritelor – acestea erau numai câteva dintre „posibilitățile“ lui D.D. Home. De asemenea, putea să-şi treacă mâinile prin foc fără a se arde câtuşi de puțin. Renumitul chimist Sir William Crookes, descoperitorul thalium-ului (1861), l-a cunoscut pe Home şi, vreme de câțiva ani buni, i-a testat capacitățile. Într-o lucrare publicată în 1871, în *Quarterly Journal of Science,* savantul prezenta în detaliu experiențele la care îl supusese pe faimosul medium, declarând că Home fusese într-adevăr capabil să pună în mişcare clapele unui acordeon aflat la distanță doar prin puterea minții, fără a-l atinge. Acelaşi om de ştiință menționează că dacă rezultatele testelor la care fusese supus Home la St. Petersburg ceva mai înainte nu fuseseră edificatoare, acest fapt nu înseamnă că mediumul nu dispune de uimitoare puteri paranormale. Crookes însuşi făcuse cu el unele şedințe în care nu se ajunsese la niciun rezultat, concluzia fiind una singură: puterile deosebite

ale lui Home nu se manifestau permanent la cerere. Ca supremă dovadă a uluitoarelor calități ale lui Daniel Dunglass Home este considerat însă faptul că până la moartea sa, în 1886, din pricina unei tuberculoze de care suferea încă din copilărie, nu a fost acuzat de niciun fel de fraudă, escrocherie sau șarlatanie...

19.3. Dickens şi Mozart au scris opere dictate de spirite

Există mediumuri care pot lua un creion, îşi relaxează trupul şi mintea, până când „ceva“ îi face să scrie automat, ca şi cum un spirit ar prelua controlul creionului şi ar scrie, nu omul aflat în transă.

Un medium brazilian a reprodus 70 de cărți, din 70 de autori diferiți, toți trecuți în neființă. Se spune despre cei mai experimentați mediumuri că pot purta conversații interminabile, în timp ce mâna lor este cuprinsă de febra scrisului. Bineînțeles, ceea ce ei aştern pe hârtie nu are nicio legătură cu conversația respectivă. Val Hingston, un bine-cunoscut medium din Brisbane, susține că are câteva spirite prietene care-i dictează la ureche poezii şi eseuri. Spune că se aşază în fața computerului şi le cere ajutorul, iar în momentele imediat următoare degetele ei zboară peste tastatură, scriind pagini după pagini, într-un ritm infernal.

Această „inspirație“ divină se pare că nu afectează în mod negativ persoanele care iau contact cu ea. Nici adevărații scriitori nu se feresc să o folosească.

Se spune că şi Charles Dickens şi fiica sa, Enid Blyton, au profitat din plin de această „dictare“ din alte sfere. Amândoi susțineau că nu inventează poveşti, ci că personajele veneau la ei şi le spuneau cum să le descrie şi cum să se poarte în respectiva poveste. Se pare că Enid Blyton a scris sute de cărți în acest fel şi nu s-a ferit s-o declare, chiar dacă de cele mai multe ori era considerată ciudată.

Inspirația venită pe calea mediumului poate produce nu numai romane, ci şi incredibile desene în cerneală sau picturi. Nici muzicienii nu au ocolit această cale misterioasă, de inspirație din partea spiritelor. Chiar şi celebrul Mozart a recunoscut că a primit din eter o întreagă simfonie, doar într-o clipă de revelație, dar i-au trebuit câteva zile s-o scrie. Un alt medium britanic, Rosemary Brown, susține că vin la ea spiritele unor compozitori celebri morți, şi-i dictează noi bucăți muzicale. Criticii muzicali nu-şi pot exprima uimirea, dar sunt nevoiți să recunoască faptul că noile compoziții sunt foarte bune şi chiar se înscriu în modalitatea de lucru a respectivilor compozitori de pe vremea când trăiau.

19.4. Unul dintre cei mai bogaţi oameni din istoria Americii şi-a obţinut averea cu ajutorul spiritismului

Cornelius Vanderbilt, unul dintre cei mai renumiţi magnaţi din America, credea în stafii, ghicitori şi ocultism – şi şi-a datorat averea sfaturilor spiritelor.

Chiar când îmbătrânise, prin 1860 şi 1870, tot mai consulta spiritele când voia să încheie vreo afacere – şi abia după aceea cumpăra sau vindea ceea ce-i indicau spiritele.

Odată, când o femeie a apelat la el ca s-o îndrume în nişte probleme financiare, i-a spus: „Fă ceea ce fac şi eu, consultă spiritele!“

„Comodore“ Vanderbilt, cum îi plăcea să i se spună, cerea sfaturi de la mama lui, moartă demult. La sugestia acesteia, şi-a tratat durerile nevralgice cu cataplasme cu muştar.

La 21 august 1869, în vârstă de 75 de ani, Vanderbilt – care era pe atunci cel mai bogat om din America – s-a căsătorit cu domnişoara Frank A. Crawford, o femeie foarte credincioasă, care a încercat, în zadar, să-l sustragă pe soţul ei din „ghearele ocultismului“.

Chiar în ziua în care Vanderbilt murea, pe 5 ianuarie 1877 (în vârstă de 82 de ani), *New York Tribune* relata că „tânăra soţie n-a reuşit niciodată să-şi sustragă soţul de sub influenţa mediumurilor; el cunoştea lucruri pe care nu le înţelegea nimeni şi comunica adesea cu lumi misterioase“.

19.5. Bogdan Petriceicu Hasdeu – un nume celebru în spiritismul din România

Bogdan Petriceicu Hasdeu (1838–1907) a fost una dintre cele mai proeminente personalităţi culturale ale României din secolul al XIX-lea, un om de ştiinţă de formaţie enciclopedică. A desfăşurat o activitate susţinută, prin publicaţii, ca jurnalist, lingvist, filolog, economist, jurist şi istoric, fiind membru a opt Academii şi Societăţi internaţionale. Această activitate culturală şi ştiinţifică avea să ia o turnură absolut deosebită. În 1893 are loc o tragedie, fiica lui, Iulia Hasdeu, a murit la vârsta de 19 ani.

Iulia Hasdeu a fost un copil supradotat: ştia să citească la doi ani, iar la opt ani vorbea fluent în franceză, engleză şi germană, terminând cursul primar. La 17 ani intră ca studentă la celebra Sorbonne din Paris, dar se îmbolnăveşte de tuberculoză. Toate tratamentele de vârf, din acea vreme, inclusiv deplasările în Elveţia şi Italia au fost zadarnice. Decesul fiicei sale îi provoacă lui B.P. Hasdeu o prăbuşire psihică, un şoc emoţional. Construieşte un cavou pentru Iulia la cimitirul Bellu şi un castel la Câmpina, unde se retrage, izolându-se de lumea exterioară. Partea senzaţională de-abia acum începe. La şase luni de la moartea Iuliei, B.P. Hasdeu începe o corespondenţă spiritistă

cu ea, în scris, în limba franceză, limbă în care cei doi, profund ataşaţi, vorbeau cu mult înainte.

Mai mult, B.P. Hasdeu, care nu se ocupase de noua invenţie, fotografia, începe acum să o practice la castelul din Câmpina; cercetările în domeniul spiritismului le publică într-o carte devenită celebră, *Sic Cogito,* din care au apărut şase ediţii. La Academia Română se păstrează 68 de fotografii efectuate de B.P. Hasdeu în perioada 1893–1896 în timpul şedinţelor de spiritism. La executarea şi prelucrarea fotografiilor, Hasdeu a fost ajutat de dr. chimist Istrati. Pe dosul fotografiilor sunt menţionate cu rigurozitate data, cei prezenţi, condiţiile expunerii. Unele fotografii prezentau peisaje vagi, câteva siluete. Cât timp a trăit Hasdeu, populaţia din Câmpina ocolea castelul, despre care se spunea că este vrăjit, că se aude muzică interpretată la pian. Chiar şi pictorul N. Grigorescu participa la unele şedinţe.

Şi astăzi, când castelul din Câmpina este muzeu, lăsat în paragină, vizitarea acestuia te marchează psihic. Fotografiile efectuate cu ajutorul spiritelor au şocat publicul de pretutindeni.

19.6. În 1936, la Câmpina, un tânăr a murit pentru că a sfidat Divinitatea

Se spune că fantoma Iuliei Hasdeu bântuie, încă, ciudatul castel de la Câmpina. Foarte mulţi din cei care au vizitat castelul, sau dintre cei care au lucrat acolo, au spus că uneori simt o „prezenţă".

O legendă a locului spune că asupra castelului bântuie un blestem groaznic. Astfel, oricine ia în derâdere locul, sau orice lucru aflat în castel, va avea o moarte groaznică. Lista unor asemenea morţi suspecte este destul de mare, dar pentru exemplificare, vă vom prezenta un caz, ieşit din comun, întâmplat în vara anului 1936, povestit de un prieten foarte bun al subiectului principal al acestei tragice întâmplări.

Cazul este relatat de singurul cunoscător al tristului eveniment din mai 1936, inginerul Nicolae Goţia, cel mai bun prieten al celui care a murit atunci în chinuri groaznice.

„Era cu câteva zile înainte de Sf. Constantin şi Elena, când urma să plec la Câmpina la prietenul meu Mircea Rothlander. Într-o dimineaţă, am primit o telegramă, de la Câmpina, de la familia Rothlander: «Dragă Niki. Mircea mort. Accident. Familia»."

Iniţial, am crezut că este vorba de o glumă, chiar i-am spus mamei mele că prietenii mei nu mai ştiu ce să născocească ca să se amuze, ori ca eu să plec mai repede la Câmpina. Apoi, gândindu-mă mai bine, am plecat totuşi. Mă aşteptam ca ei să stea ascunşi în gara din Câmpina şi, în momentul când eu voi coborî din tren cu o coroană de flori şi lumânări, aşa cum mergi la un mort, să râdă de mine. Din acest motiv nu am luat nici flori, nici lumânări.

Am coborât din tren, ultimul, cu mare precauţie, să-i văd dacă nu apar.

După ce am coborât, am văzut că nu mă aşteaptă nimeni. Am luat, deci, o birjă. L-am întrebat pe birjar dacă nu ştie ceva în legătură cu moartea lui Mircea Rothlander, dar acesta nu ştia nimic. Când am ajuns cu trăsura în capul străzii, am văzut la poarta casei atârnat doliul. Mi-am dat seama că acea veste tristă era adevărată. Am întors birja să mă duc să iau flori şi lumânări şi apoi m-am întors.

În casă, Mircea era într-un coşciug, pus pe un catafalc. Părinţii lui şedeau pe două fotolii şi erau distruşi. Între ei, stătea un medic care încerca să-i liniştească, făcându-le, când unuia când celuilalt, injecţii calmante".

Familia Rothlander avea patru copii, trei băieţi şi o fată. El, Mircea, era cel mai volubil, cel mai haios. Era un om de o veselie debordantă, toţi îl iubeau şi-l simpatizau. Era sufletul petrecerilor, cânta foarte bine la pian. Cunoscuţii îl porecliseră «Doctorul», pentru că purta ochelari şi avea o faţă serioasă, de intelectual.

Tatăl lui, domnul Rothlander, era director la o mare întreprindere petrolieră, «Astra-Română» sau «Româno-Amerciană!», nu mai ţin minte exact, şi era un tip extrem de serios. Înainte de accident, Mircea pleca împreună cu nişte prieteni, într-o excursie. Înainte de a ieşi din Câmpina, au avut ideea să se abată pe la castelul lui Hasdeu, pentru a face nişte poze. Acolo, Mircea, cum era el glumeţ, a forţat puţin nota, fără să-şi dea seama, şi s-a fotografiat în holul castelului luând de gât statuia lui Hristos, ba chiar punându-i acesteia un basc pe cap. Cam asta a fost tot ce s-a întâmplat la castel, după care au plecat mai departe.

După 2–3 zile, vizitând halele întreprinderii, unde tatăl său era director, s-a apucat să tragă de drukerul unei uşi ce dădea spre un bazin cu apă clocotită şi sodă caustică, unde se degresau piesele. Drukerul respectiv a ieşit din uşi şi el a căzut în bazin, rămânându-i neatinse doar mâna dreaptă şi faţa. Cei care erau cu el l-au scos repede şi l-au dus la spital. Acolo, au încercat să-i dea jos hainele, dar nu se putea, acestea ieşeau cu bucăţi de carne, care se desprindeau din corpul lui. A murit în chinuri groaznice în jurul orei 16.00. Păcat, avea doar 19 ani."

Întâmplarea s-a confirmat apoi, după foarte mulţi ani, fără ca subiecţii ei să dorească acest lucru într-un fel anume. Într-adevăr, după mulţi ani a venit adeverirea că moartea tânărului Rothlander s-a produs în urma unei glume copilăreşti şi în acelaşi timp prosteşti. „După mulţi ani, cam 10–15, sora mea, care era într-un cerc de doamne ce făceau spiritism, m-a luat cu ea la o şedinţă.

Mediumul era o persoană deosebită. Se numea Jeni Dumitriu, avea atunci cam 50–60 de ani. Era o persoană foarte serioasă, vestită pentru puterea sa de medium. Îşi începea şedinţele de spiritism cu o rugăciune foarte puternică, după care cădea în transă. Era foarte credincioasă şi fiică de preot.

La şedinţele la care eu am asistat, sora mea l-a chemat întâi pe tatăl nostru. În momentul când spiritul acestuia a pătruns în corpul mediumului,

doamna Dumitriu a început să repete întruna gestul tatălui meu de a-şi mângâia mustaţa. Atunci mi-am dat seama de puterea ei. A fost apoi rândul meu. Eu l-am chemat pe Mircea. La un moment dat, mediumul se freca pe mâini şi pe picioare, pe întreg corpul, ca şi cum ar fi avut dureri foarte mari, şi a spus: «Niki, dă-mi te rog şi mie o lumină. Rogu-te, dă-mi o lumină, că mari greşeli am făcut!», după care a dispărut.

Imediat am înţeles că el făcuse o greşeală enormă atunci la Câmpina, când a făcut pozele. Cum este posibil să-l iei pe Christ de gât şi să-i pui bascul pe cap, în zeflemea?

În prima duminică m-am dus la mănăstirea Bucur, din Bucureşti, unde atunci erau călugări, şi i-au făcut un parastas în toată regula. Am dat de pomană şi multe lumânări aprinse. De atunci, permanent, Mircea este pomenit când aprind candela şi când mă duc la biserică. Probabil de atunci şi-a găsit pacea, s-a liniştit. Îmi pare rău de tinereţea lui frântă atât de repede şi de gluma prostească ce l-a costat viaţa."

19.7. Duel pe viaţă şi pe moarte

Nu şedinţele de spiritism cu mese rotunde mişcătoare şi clienţi înlănţuiţi în obscuritate, nu materii albe plutind prin odaia cotropită de sufletele decedaţilor au făcut-o celebră. D-ra Piper s-a specializat, încă din copilărie, în dialogul solitar cu fotografiile defuncţilor, de la care obţinea, incredibil, informaţii despre viaţa lor terestră. Cu ajutorul dezinteresat al psihologului american William James, ea s-a pus în slujba multor detectivi şi a reuşit să elucideze misterele unor crime ce depăşeau posibilităţile anchetatorilor. Cu toate acestea, d-ra Piper a avut de-a lungul vieţii un adversar redutabil în persoana lui Richard Hodgson, secretarul Societăţii Americane de Cercetări Psihologice. Scepticismul obsedant al acestuia a condus la dezlănţuirea unui aprins duel psihologic.

Cele mai severe teste la care profesorul american a supus-o pe d-ra Piper au fost cele referitoare la propriile lui rude decedate. În acest mod, el era convins că nu intervine nicio scurgere de informaţii. Dar faimosul medium, pe baza unor scrisori şi a unor fotografii sau desene, reuşea de fiecare dată să descopere detalii ale vieţii persoanelor trecute în neant. Inexplicabilul sistem de comunicare se desfăşura după un ritual foarte rar întâlnit în parapsihologie: după ce studia elementul ce aparţinuse defuncţilor, d-ra Piper cădea în transă. Apoi, într-o stare de semiconştienţă, ea nota informaţiile primite de la spirite în modul numit automatism, un fel de scriere după dictare, după o „voce" pe care o auzea numai mediumul... Şi tot ce afla conform acestui sistem era veridic, exactitatea fiind de-a dreptul uluitoare.

Însă dramatismul acestui duel Piper – Hodgson a căpătat forme pe care fără ezitare le-aş numi unice în lumea spiritiştilor. Scepticul american a devenit după moarte spiritul însoţitor al acestui medium de excepţie. Din nefiinţă,

Hodgson îi comunica date despre viaţa lui, pe care prietenii le verificau şi le confirmau! Cea mai palpabilă dovadă, în adevăratul sens al cuvântului, a constituit-o un set de scrisori pe care, în tinereţe, le trimisese prietenului său, William James. D-ra Piper a reconstituit, frază cu frază, epistolele respective. Apoi, cu originalul în faţă, a verificat cele scrise. Precizia ei a înmărmurit asistenţa...

Incredibilul, dar autenticul acestui caz, aparţine capitolului parapsihologic numit „Medium mental“ şi el confirmă faptul că se poate comunica între universurile paralele sau dincolo de graniţa spaţiu-timp.

19.8. O crimă face dintr-o stradă coşmarul tuturor bărbaţilor

Vinovaţi sau nevinovaţi, deseori se întâmplă ca unii oameni să plătească pentru ceea ce au făcut alţii şi asta pentru că de multe ori suntem asimilaţi grupului din care facem parte. Cu sau fără voia noastră.

Întâmplarea care urmează însă pare incredibilă. Pe o stradă din Foggia (Italia) mai mulţi bărbaţi au fost ucişi fără a se putea stabili nici felul în care a procedat criminalul şi nici identitatea acestuia. Pe aceeaşi stradă, cu mai puţin de o lună în urmă, o femeie a fost violată şi ucisă cu bestialitate. Făptuitorii au fost prinşi chiar a doua zi, şi după câteva zile au fost găsiţi morţi în celulele lor. Cauza decesului se pare că a fost un stop cardiac. Nimeni nu s-a obosit să ducă cercetările mai departe pentru că, oricum, dacă ar fi apucat să fie judecaţi ar fi fost condamnaţi la foarte mulţi ani de închisoare. Dar misterul nu s-a oprit aici. După nicio lună de zile moartea a lovit din nou oraşul. Aceeaşi stradă. Victima era un bărbat care se întorcea de la lucru dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui. Cel care a descoperit cadavrul declara că acesta era întins pe jos, cu ochii deschişi şi cu un fir de sânge care-i curgea din gură. Autopsia a stabilit că fusese vorba de o comoţie cerebrală. Aceeaşi descriere şi acelaşi diagnostic a fost stabilit şi în cazul următoarelor două victime, tată şi fiu, care au trecut, spre ghinionul lor pe acea stradă, la miezul nopţii.

Fără îndoială, toate aceste decese nu au putut decât să agite spiritele şi să dea naştere la multe explicaţii paranormale şi superstiţii. Logodnicele îşi sfătuiau iubiţii să nu treacă pe acolo, la fel şi soţiile dădeau de grijă bărbaţilor să evite respectiva stradă. Băieţii nu trec nici ziua pe acolo, decât cu mamele lor. Poliţia a luat măsuri speciale în zonă. Şi, totuşi, un curajos, care a sfidat orice fel de prudenţă, a sfârşit şi el ca şi ceilalţi de până atunci, fără ca poliţia să poată face ceva. Luciano Belgoti, ofiţer de carabinieri declară: „A trecut pe lângă noi, ne-a salutat, şi a râs atunci când i-am spus să evite zona respectivă. A pornit-o în jos pe stradă şi când a ajuns pe la jumătate l-am văzut cum se prăbuşeşte. Am alergat până acolo să vedem ce s-a întâmplat şi l-am găsit mort. Totul s-a petrecut în câteva secunde ca şi cum ar fi fost trăsnit. Era un om tânăr. E greu de imaginat cum a putut să moară atât de fulgerător.“

De-acum legenda este deja conturată. Femeia ucisă s-a întors pentru a se răzbuna pe toţii bărbaţii, vinovaţi sau nu, pentru ceea ce i s-a întâmplat într-o noapte pe acea stradă. Şi chiar dacă mulţi dintre cei care ştiu despre aceste întâmplări clatină neîncrezători din cap, niciun bărbat nu mai are curajul să mai treacă pe acolo. Doar poliţiştii mai patrulează. Lor însă nu li se întâmplă nimic. Poate pentru că au încercat s-o salveze pe acea femeie, însă prea târziu...

19.9. Asasina venea de pe lumea cealaltă

Poliţia nu a reuşit să rezolve unul dintre cazurile cele mai groteşti de crimă: cea comisă de o moartă. Crima datează din jurul anului 1870, când domnişoara Ada Danforth şi însoţitoarea sa, Fanchon Moncare, făceau naveta cu regularitate între Franţa şi New York. Miss Danforth era obişnuită să spună că Fanchon, rămasă orfană după ce părinţii ei pieriseră într-un incendiu, ar fi moştenit, la vârsta de 18 ani, o avere al cărei tutore legal era ea. Fanchon era adorabilă cu păpuşa sa de porţelan pe care o ţinea totdeauna în braţe când se aflau pe vapor. Dar, odată reîntoarse în cabina de lux, pitica Fanchon îşi dădea jos masca infantilă şi chipul ei angelic se schimonosea din cauza răutăţii. Cuvintele pline de dispreţ erau adresate „tutorelui“ său, Ada, şi le învăţase în cei 43 de ani de viaţă, începând din primele zile pe care şi le petrecuse într-un circ – fiind atracţia acestuia – şi până la actuala carieră de hoaţă şi contrabandistă. În pofida certurilor frecvente dintre cele două femei, colaborarea lor era avantajoasă, în timp ce Ada se ocupa de bagaje, mica Fanchon – pe numele ei adevărat Estelle Ridley, trecea vama cu păpuşa ei preferată şi nimănui nu-i trecea prin minte să o controleze. Ajunse la New York, cele două femei se urcau într-un taxi şi mergeau la Chinatown, unde le aştepta un prieten vechi, Wing To. Acolo, scoteau capul păpuşii şi ieşeau la iveală o grămadă de bijuterii, rodul multor luni de furturi comise pe continentul european. Afacerile ar fi putut continua la nesfârşit dacă nu s-ar fi întâmplat ceva neaşteptat. Fanchon a intrat în conflict pe viaţă şi pe moarte cu o rivală nurlie, Magda Hamilton. Motivul conflictului era Dartney Crawley, un abil jucător la ruletă. Magda a încălcat regulile lumii interlope şi a devenit informatoarea poliţiei, denunţându-şi asociatele. Astfel, Ada şi pitica Fanchon au fost arestate de îndată ce au sosit la New York. Firește după ce, pentru prima dată, a fost controlată păpuşa piticei. Ada a fost condamnată la 20 de ani de închisoare, iar Fanchon la închisoare pe viaţă. Dar momentul cel mai dramatic al procesului a fost cel în care Fanchon s-a ridicat brusc şi a jurat că o va ucide pe trădătoare. Magda şi-a văzut visul împlinit, căsătorindu-se cu Dartney Crawley, dar, după şase luni, fu părăsită de soţul său, plecat să facă avere la minele din California. Procesul de divorţ s-a terminat în favoarea Magdei, care a rămas cu suficientă avere pentru a intra în înalta societate din New York.

Fanchon a fost uitată de toţi... cu excepţia Magdei Hamilton. Într-o dimineaţă, ea a dat buzna în biroul poliţiştilor acuzându-i că nu au avertizat-o în legătură cu evadarea lui Fanchon. Le-a povestit că s-a trezit brusc din somn

şi a văzut-o pe pitică lângă patul ei. Era îmbrăcată cu hainele sale de copil şi ţinea în mână păpuşa de porţelan. Avea însă chipul schimonosit de ură. Magda, îngrozită, s-a refugiat în baie, rămânând acolo toată noaptea. Pradă unei crize de isterie, femeia cerea acum protecţia poliţiei până la capturarea monstrului. Unul dintre poliţişti îi arătă un exemplar din *New York Times,* apărut cu o săptămână în urmă, în care, pe ultima pagină, era publicată ştirea despre sinuciderea lui Fanchon, care se spânzurase în propria sa celulă. Chiar în acea zi, Magda şi-a cumpărat un bilet de vapor ca să plece în Europa. Seara s-a dus în vizită la o prietenă şi apoi acasă. A doua zi, servitorii au găsit bagajele pregătite, însă Magda nu a mai plecat în călătorie. Femeia zăcea în patul ei, pe jumătate goală, cu ochii ieşiţi din orbite, având urme de sânge închegat la colţurile gurii. Potrivit certificatului de deces, ea murise înecată în propriul său sânge. Membrana gâtului fusese ruptă cu brutalitate ca şi cum i s-ar fi introdus în gură, în mod sălbatic şi forţat, un obiect voluminos. Arma crimei nu a fost găsită, însă un indiciu exista: în gura însângerată a femeii s-au găsit fire de păr identice cu cele ale păpuşii de porţelan.

19.10. Ucigaşi denunţaţi de spirite

În Leopoldstadt, un cartier comercial al Vienei, Alberto Lordi, un băcan italian, în vârstă de 50 de ani, a fost găsit mort în prăvălia lui. Josef Hiller, inspectorul de poliţie care a preluat cazul, în timpul liber făcea spiritism, împreună cu alţi trei prieteni; ei foloseau o instalaţie alcătuită din două magnetofoane mari, cuplate între ele şi prevăzute cu două microfoane. Denumită psihofon, instalaţia îi ajuta pe cei patru spiritişti să „capteze" voci de pe lumea cealaltă. Inspectorul Hiller s-a gândit să recurgă şi la ajutorul psihofonului pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Lordi. „Vrem să ştim cine l-a omorât pe Alberto Lordi" a rostit Josef Hiller într-unul din microfoane. După un timp, s-a auzit o voce care se tânguia şi părea că vine de foarte departe, dintr-o altă lume. Din conversaţia cu această voce, înregistrată pe bandă magnetică, a reieşit că ea aparţinea chiar spiritului celui omorât. Pe scurt, victima şi-a denunţat ucigaşul: era chiar soţia băcanului. A doua zi, în cursul interogatoriului femeia a făcut mărturisiri complete. Folosind acelaşi procedeu, cei patru membri ai „Clubului de voci înregistrate" au mai descoperit încă doi criminali.

19.11. „Spiritul surorii mele m-a ajutat să-l găsesc pe ucigaşul ei"

Spiritul revoltat al unei femei asasinate a ajutat-o pe sora sa geamănă să-l aducă pe ucigaş în faţa justiţiei!

„După ce am văzut sângele proaspăt al Lisei pe patul de-abia făcut, am simţit imediat că spiritul ei este cu mine", spune Teresa Seabolt, de 39 de ani, mamă a doi copii. „Am ştiut că ea a murit şi că eu trebuia să o răzbun."

Iată ce povesteşte Rick, fratele celor două gemene: „Teresa se simţea ca şi cum spiritul Lisei ar fi fost în ea şi i-ar fi spus ce trebuia să facă. Legătura dintre ele a ajutat la găsirea criminalului.“

Când Teresa s-a dus acasă la Lisa, în Bakersfield, California, aceasta din urmă dispăruse de mai bine de 10 zile. Însă Teresa, care ştia că Lisa era probabil moartă, l-a bănuit de crimă pe soţul surorii ei, Leonard Bryce Thomas, de 37 de ani. Cu toate acestea, poliţiştii se confruntau cu două probleme, în primul rând, trupul Lisei nu fusese găsit şi, în al doilea rând, nu exista nici arma crimei şi nici vreun martor.

Mai mult, ei i-au spus Teresei: „Nimeni nu a fost vreodată găsit vinovat în Kern Country, într-un caz în care nu s-a găsit cadavrul“.

Aceasta se întâmpla în urmă cu doi ani. Între timp, cu ajutorul spiritului victimei, Teresa a reuşit să scoată la lumină adevărul. „Thomas era muncitor pe un câmp petrolier. Dispunea de mii de locuri unde ar fi putut ascunde cadavrul.“ Teresa a apărut la emisiuni de televiziune, a consultat zeci de detectivi şi a vizitat nenumăraţi posibili martori. Toţi se săturaseră de ea... În cele din urmă, Thomas a ajuns în spatele gratiilor. Şi chiar şi aşa criminalul nu terminase încă cu surorile Seabolt. În timp ce aştepta o nouă înfăţişare la tribunal, acesta a pus la punct un plan diabolic pentru a o ucide şi pe Teresa. Din fericire planul a fost descoperit, iar el a fost condamnat la încă 12 ani închisoare, pe lângă pedeapsa principală de 15 ani pentru uciderea Lisei.

19.12. Drama de pe Lacul îndrăgostiţilor

În 1968, după îndelungi certuri familiale, tinerii Rose şi Donovan dispar de acasă. Părea să fie o situaţie tipică a revoltei împotriva intransigenţei părinţilor, o dispariţie în lumea largă a neînţeleşilor. Celor doi nu li s-a mai dat niciodată de urmă, iar resemnarea pusese stăpânire pe cei rămaşi fără odrasle. Dar iată că, în timpul unei banale partide de pescuit, Norman Seymour îi spune tatălui său (cu care se afla în barcă) să ocolească o anumită zonă a lacului – care pe atunci se numea Moonlight. Băiatul e transfigurat, are palpitaţii şi este în pragul leşinului. Impresionat, tatăl îi respectă rugămintea. Câteva zile Norman a zăcut la pat, cu febră puternică. După ce şi-a revenit, a destăinuit mamei sale că auzise şi văzuse spiritele a două persoane în acea parte a luciului apei şi că tânguirile lor îl speriaseră. El nu cunoştea nimic despre dispariţia consumată în urmă cu două decenii. Şi cum aceste halucinaţii auditive şi vizuale s-au mai repetat, doamna Seymour nu mai apelează la medic, ci la şerif. În cele din urmă, acesta se lasă convins de mama îngrijorată şi, în august 1988, dispune cercetarea zonei respective.

Rezultatul a fost stupefiant. Chiar după primele scufundări, scafandrii au adus la lumină rămăşiţele pământeşti ale unui bărbat şi ale unei femei. Numai că surpriza avea să fie dublată de faptul că în craniul lor se observau cu uşurinţă orificiile făcute de gloanţe! Autorităţile credeau că sarcina lui Norman

se încheiase odată cu această descoperire, însă băiatul de paisprezece ani le spune cu dezinvoltură că nu are rost nicio anchetă judiciară, întrucât cei doi s-au sinucis... Această revelație nu i-a impresionat pe polițiști, care au început procedura de rutină. Abia când mama lui Donovan a dezvăluit că fiul ei i-a lăsat un mesaj de adio – în care nu crezuse la vremea respectivă – spusele lui Norman au fost luate în seamă, dar certitudini nu există nici astăzi.

Profesorul H.H. Douglas a explicat „comunicarea" cu spiritele din Lacul îndrăgostiților (cum s-a numit de atunci) cu ajutorul a două elemente: sensibilitatea aparte a băiatului şi, atenție!, filmul văzut la televizor în acea perioadă, în care s-a petrecut o dramă asemănătoare. Norman a recunoscut că fusese obsedat de veridicitatea acelui scenariu – şi el însuşi scrisese câteva variante... Cert este doar faptul că Norman Seymour nu este un impostor.

19.13. Cel mai temut procuror din SUA descoperă ucigaşii comunicând cu victimele prin spiritism

Se numeşte Nancy Grace şi este procurorul cel mai de temut de pe întreg continentul nord-american. Criminalul care intră pe mâinile ei îşi poate lua adio, fie de la libertate, fie de la viață. Poate din acest motiv ea a şi fost supranumită „Amazing Grace" (Uluitoarea Grace).

Cazul Patriciei Carr a făcut vâlvă nu demult în SUA. Femeia a fost ucisă cu sânge rece de propriul soț, John Carr. Bărbatul a incendiat casa în care locuiau împreună, apoi a declarat autorităților că făcuse tot posibilul pentru a-şi salva soția din flăcări. Cazul, inițial clasat din lipsă de probe, a ajuns totuşi pe mâna procurorului districtual. Nancy Grace avea să dea lovitura de teatru. În urma unei ultime investigații, s-a dovedit că victima fusese lovită în cap cu un obiect tare şi că moartea survenise ca urmare a acelei lovituri, deci înaintea incendierii casei. John Carr a fost condamnat la închisoare pe viață pentru crimă.

În afara meseriei de procuror, Nancy Grace practică spiritismul, fiind un medium foarte dotat. Cel mai interesant este faptul că ea reuşeşte să intre în legătură cu spiritele victimelor din cazurile de omor pe care le anchetează, reuşind astfel, incredibil, să afle de la ele adevărul în legătură cu cele petrecute. În acest fel a dovedit zeci de ucigaşi care ar fi putut scăpa de pedeapsă, fie că ei erau absolut necunoscuți şi nu intraseră în calculele anchetatorilor, fie că nu existau indicii sau probe împotriva lor pentru a fi aduşi pe banca acuzării.

În cazul omorului asupra Patriciei Carr – o crimă foarte bine regizată în incendiu – spiritul decedatei i-a dezvăluit procurorului că fusese lovită în cap cu o vază (înainte de incendierea casei) de către soțul său care avea o amantă mult mai tânără. Victima a mai indicat şi locul din grădină (un foaier) unde ținea ascunsă o casetă în care înregistrase o convorbire telefonică între soțul

ei şi amantă. Din discuţii rezulta intenţia lui John Carr de a o ucide pe Patricia. Găsindu-se caseta în respectivul loc, asasinul a fost „dezarmat“ fiind nevoit să-şi recunoască monstruoasa crimă.

Toate crimele rezolvate de procurorul Nancy Grace cu ajutorul puterii sale magice de a comunica cu victimele prin spiritism au făcut mare vâlvă în SUA, femeia devenind cel mai temut magistrat.

19.14. Prin spiritism, la poliţie

Un grup de americani, amatori de şedinţe de spiritism, au invocat într-o după-amiază spiritul unei cunoştinţe comune, decedate în urmă cu câteva luni. Nu doar că Edith Newmayer – o eminentă ingineră chimistă, moartă la numai 34 de ani – le-a răspuns (prin folosirea paharului învârtit pe masa de lemn), dar ea le-a făcut o destăinuire terifiantă: „Preveniţi poliţia. N-am murit de moarte naturală. Am fost asasinată.“ În urma cercetărilor solicitate de prieteni, s-a dovedit că spiritul defunctei spusese adevărul: Edith fusese otrăvită de sora ei vitregă, dornică să devină unica moştenitoare a averii părinţilor, proprietari ai unei fabrici de ţesături.

19.15. Un spirit a salvat o tânără de la moarte

„Tocmai obţinusem slujba pe care mi-o doream“, povesteşte Sue Groves (25 ani), „aceea de specialist în calitatea apelor, în Cortez, Colorado. Zona în care mă aflam arăta exact ca un peisaj din filmele western, cu canioane, cactuşi şi tot tacâmul.“

În ziua când s-a petrecut totul, fata se urcase în maşină şi mersese până la râul Mancos din Rezervaţia Ute Indian. Punând doar echipamentul de protecţie, a început să străbată vadul.

„Parcursesem cam o treime din drum“, îşi aminteşte ea, „când am văzut pe malul celălalt o siluetă monstruoasă. Aproape că am leşinat: era un individ oribil, mătăhălos şi urât, care-mi rânjea ameninţător. Mi-am dat seama că nu am nicio şansă să ajung dincolo şi m-am întors încet. Individul a sărit însă în apă şi a pornit-o în viteză spre mine.“

Sue a continuat fuga sa disperată spre mal simţind că dacă se opreşte necunoscutul o va ataca, numai că la un moment dat s-a împiedicat de pietrele de pe fundul râului şi s-a prăbuşit. Bărbatul s-a năpustit asupra ei. Disperată, fata îşi aminteşte că în acel moment a mai apucat să vadă sclipirea argintie a lamei unui cuţit.

„Mă va ucide aici, în apa asta, mi-am spus atunci cu groază“, avea să povestească ulterior Sue. „Scene din viaţă au început să mi se deruleze în minte precum un film. Mi-am văzut părinţii din Michigan, apoi pe fratele meu mai mare care se juca cu mine. Dar imaginea cea mai clară a fost cea a bunicii mele moarte în urmă cu mulţi ani, pe care o imploram mintal să mă ajute. I-am

auzit apoi vocea spunând: «Nu trebuie să mori acum – ridică-te şi luptă-te cu el! Vei reuşi!»“

Dintr-odată, Sue a simţit că-i străbate trupul o putere uriaşă. L-a împins pe individ care s-a dezechilibrat, apoi a încercat să fugă. Furios, omul a apucat-o de braţ şi a început s-o tragă spre el, cu acelaşi rânjet pe figură. „În disperare am început să caut o armă, ceva cu care să mă apăr pentru a-mi salva viaţa aşa cum îmi spusese bunica. Agăţat de unul din buzunarele echipamentului meu de pescuit, am dat peste un forceps pe care îl foloseam la extragerea cârligelor din gura peştilor. I l-am înfipt individului în umăr cu toată puterea. Nu mai ştiu de câte ori am lovit, cert este că în final fiara mi-a eliberat braţul, iar eu am reuşit să fug. Când am ajuns la maşină am aruncat o privire înapoi şi l-am văzut pe ticălos clătinându-se şi urlând de durere“, a mai povestit Sue.

Fata a reuşit să se salveze, şi asta numai datorită bunicii sale care i-a apărut atât de clar în imagine şi a sfătuit-o să lupte. „A fost un adevărat miracol şi acum îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru fiecare clipă de viaţă pe care mi-o dăruieşte!“, spune Sue Groves.

19.16. Un spirit apără de hoţi o casă din Timişoara

O familie din Timişoara este convinsă că un spirit le-a alungat trei hoţi din casă în ultimele şase luni, materializându-şi chipul pe pereţii unei camere.

Doi dintre hoţi au fost atât de îngroziţi încât s-au predat poliţiei, iar al treilea a leşinat în sufrageria familiei, unde a fost găsit de către poliţişti în stare de inconştienţă. Ofiţerul de poliţie care i-a anchetat spune că toţi cei trei hoţi bâiguiau ceva despre o fantomă care stătea pe perete.

„Este îngerul nostru păzitor“, ne-a declarat doamna Pop. „Stă în familia noastră de mai bine de 20 de ani.“ Domnul Pop spune că îngerul păzitor i-a mai salvat de asemenea soţia dintr-un accident auto, a speriat un tâlhar care încercase să-l jefuiască şi i-a scăpat fiica, Iuliana, în vârstă de 10 ani, de doi huligani. „Are un ciudat simţ al umorului“, spune dl Pop. „Pocnitul prin pereţi este specialitatea sa.“

Unul dintre hoţi se pregătea să iasă din casa familiei Pop cu un calculator, o combină muzicală şi câteva bijuterii, când peretele din sufragerie a început parcă să se topească şi din el a apărut un chip fantomatic. „Am ţipat“, recunoaşte hoţul. „Am ţipat cât m-au ţinut plămânii, apoi m-am oprit drept în braţele unui poliţist.“

19.17. Un spirit malefic ucide mediumul care-l invocase

În timpul unei şedinţe de spiritism, celebrul medium Lila Jankowicz a invocat spiritul unui ucigaş de tristă celebritate în Statele Unite, Willis Debbs.

În fața participanților îngroziți însă, mediumul s-a prăbuşit la pământ, fără suflare. Medicii au pus ciudatul deces pe seama unui atac de cord, provocat probabil de groază, însă martorii au declarat că văzuseră cu ochii lor un „demon venit din iad care a omorât-o".

„A fost cel mai oribil lucru pe care şi l-ar putea imagina cineva vreodată; simțeam prezența Satanei în cameră", a declarat nepotul celui invocat, Garret Rap. „Frații şi surorile mele şi, desigur, eu, în total 6 persoane, stăteam în jurul mesei din salonul doamnei Jankowicz şi o ascultam cum îl ruga pe spiritul bunicului meu să-şi facă apariția. Chestia asta ținea de vreo oră şi îmi imaginam că totul nu e decât o înşelătorie ordinară când, deodată, brusc, l-am văzut... În cameră s-a făcut frig şi am ştiut de îndată din fotografiile pe care ni le arătase bunica cine era acea creatură cu ochii ca doi tăciuni aprinşi şi cu gheare lungi – chiar bunicul meu, Debbs. Avea o voce cumplită, ca un scrâşnet de fiare, care îmi dădea fiori", a declarat Garret Rap.

Supărat că i se tulburase liniştea, spiritul celui spânzurat în 1937 sub învinuirea că ucisese o familie în scop de jaf a urlat: „Cei care tulbură pacea celor morți trebuie să moară", apoi şi-a îndreptat ghearele către medium. „Atunci doamna Jankowicz a țipat, a dus mâna la inimă şi într-o secundă s-a prăbuşit la podea, moartă.", îşi aminteşte Rap, continuând relatarea prin descrierea groaznicei sperieturi ce i-a făcut atunci pe toți participanții să iasă în grabă din încăpere.

20. Magia

20.1. Scurt istoric

Magia a fost prima îndeletnicire „intelectuală“ a omului, când a încercat să rezolve unele probleme practice (boală, şoc, rănire, indigestie) folosind plante, produse animaliere sau capacitatea de empatie şi sugestie ce duce la rugăciune. Aşa cum afirmau Malinowski şi Eliade, primii magicieni au fost inteligenţi şi după cum au observat antropologii, în toate societăţile sălbatice, magia şi personalitatea merg strâns împreună. Magia coincide cu succesul personal, îndemânarea, curajul şi capacitatea de empatie. Orice magician tinde să-şi formeze o glorie, un renume, prin succesele, victoriile sale, relatate prin povestiri, dintre care unele au devenit mituri. Miturile sunt rezultatul credinţei omeneşti într-o putere spirituală, care acţionează dacă ştii să o chemi şi dacă crezi în virtuţile acesteia. Deci este vorba despre puterea sugestiei. Fiecare credinţă are mitologiile proprii, căci nu există credinţă fără miracole sau minuni. De aici şi înrudirea magiei cu religia. Atât magia, cât şi religia au căpătat şi un aspect social, mult mai puternic în cazul celei de a doua.

Riturile, ceremoniile triburilor primitive sunt axate pe poveşti mitologice, cu încărcare emoţională. Multe s-au păstrat până în zilele noastre, evoluate, aranjate, cum sunt carnavaluri, dansuri, procesiuni etc.

Mulţi savanţi de diferite specialităţi, cum au fost James Frazer, Mircea Eliade, Carl G. Jung, M. Mercer etc. au fost fascinaţi de existenţa magiei la toate popoarele, cu mult înaintea apariţiei Religiei. Ei au admis că în timpurile imemoriale, de la începutul istoriei, odată ce câteva familii s-au unit în grupuri sau triburi, a avut loc o diferenţiere printre membri. Căpetenia, conducătorul, ca cel mai viteaz şi mai inteligent, s-a înconjurat inevitabil de credincioşi... iar la celălalt capăt, mai izolat, era un vrăjitor (putea fi şi femeie), un cunoscător al plantelor şi al proprietăţilor lor terapeutice. Ulterior s-au adăugat şi efectele psihice: stăpânirea duhurilor şi superstiţiilor. Orice vrăjitor sau şaman trebuie să fie şi un bun psiholog, în special în interpretarea emoţiilor (să fie capabil de empatie). Izolarea se impunea prin necesitatea iniţierii (învăţării).

Este imposibil ca în activitatea unui om să nu apară momente de deznădejde, de frică, de înţelegere a limitelor capacităţii sale. Dorinţele, temerile, speranţa, anxietatea, activează psihicul uman, indiferent dacă este vorba de un om primitiv sau civilizat, de ieri sau de astăzi. Omul aflat într-o furie neputincioasă îşi încleştează pumnul şi dă lovituri imaginare, scoţând vorbe de ură. Îndrăgostitul respins, suferă real, dar şi imaginar; vânătorul sau pescarul fără o pradă devine trist şi frustrat; cel rătăcit noaptea în pădure sau singur pe drum, este cuprins de frică etc. În astfel de împrejurări, omul se simte în pericol, înconjurat de... necunoscut şi apar... emoţii. Emoţiile sunt reacţii naturale ale organismului

animal şi uman în faţa unui pericol real sau imaginar. Emoţiile sunt însoţite de manifestări, expresii mai mult sau mai puţin specifice, fiecare individ reacţionând caracteristic, iar expresia emoţiilor este recunoscută de cei din jur prin empatie.

Emoţiile sunt caracterizate prin mecanisme biochimice, nervoase şi hormonale în scopul obţinerii rapide a energiei necesare evitării pericolului: fugă sau luptă. Cu cât emoţia este mai mare, cu atât imaginile din psihic, dirijate de subconştient spre conştient devin mai puternice, mobilizând organismul. Emoţiile cresc tensiunea nervoasă într-un viitor îndepărtat. Astfel, magia s-a distanţat, a trecut pe scheme şi, pentru a-şi păstra secretele puterii, s-a înconjurat de mister, transmiţând cele ştiute doar unui urmaş ales cu grijă. Magia, manifestată sub variate forme (descântec, vrajă, blestem), are un conţinut mitic, adunături de superstiţii, observaţii imature efectuate însă după un anumit ceremonial. Metodele folosite sunt destul de asemănătoare în diferite societăţi primitive de pe diverse continente, în primul rând, vrăjitorul sau şamanul povesteşte un mit legat de obiectul ceremonialului (rit), care se rosteşte monoton, dar păstrând un anumit ritm, fapt de asemenea important. Incantaţiile vracilor sunt voit lungi şi monotone, pregătind asistenţa (dar şi pe executant) pentru o autohipnoză (autosugestie).

Şamanul execută un dans, de asemenea monoton, iar la fel face (dar neobligatoriu) şi asistenţa. Ceremonialul cuprinde o infinitate de variante, dar se menţin caracterul monoton al povestirii, dansul şi fumul unor plante. Un alt element nelipsit sunt bătăile ritmice de tobă cu rol de amplificare a dansului. Acest ansamblu constituie un cadru favorabil experienţelor extatice, halucinante. Esenţială este însă manifestarea emoţională, producătoare de energie. Şamanul indică cu o săgeată duşmanul imaginar şi rosteşte cuvinte pline de ură şi furie. Săgeata este „trimisă“ spre duşman, îl străpunge, iar el răsuceşte săgeata şi apoi o scoate triumfător. Asemănător, un blestem se execută cu o imagine din ceară sau argilă (şuviţă de păr sau bucată de material dintr-o haină a victimei) spre care sunt rostite cuvinte pline de ură, conturând imagini a ceea ce i se va întâmpla subiectului. În magia neagră, şamanul răneşte, chinuie şi omoară victima de-a lungul unui ceremonial în care el intră în transă extatică ajutat de fumul plantelor şi de dansul monoton, dar ritmat. Triburile primitive porneau la luptă sub îndrumarea unui vrăjitor, care îi punea pe războinici să danseze, monoton, dar un timp mai îndelungat, scoţând strigăte pline de ură, dispreţ şi furie la adresa duşmanului.

Scriitorul Aldous Huxley a fost fascinat de multiplele aspecte ale magiei. În urma unei colaborări cu universităţile din California, unde a experimentat şi substanţe halucinogene, a descris unele observaţii deosebit de interesante, publicate în *The Doors of Perception* (Uşile percepţiei). Huxley a observat ştiinţific ceremoniile şamanilor mexicani. Dansurile monotone, de lungă durată, efectuate într-o atmosferă plină de fum, produc în final o intoxicaţie temporară cu dioxid de carbon, rezultat prin ritmul respirator sacadat şi apnee ritmată,

care au drept consecință excitarea centrului respirator din creier. Această intoxicație benignă, temporară, ajutată de fumul plantelor arse, determină atât creşterea emoției la paroxism, dar şi apariția unor stări speciale, halucinații, extaz, catalepsie, crize epileptice etc., care au fost interpretate drept comunicare cu spiritele. Ca şi Freud, Huxley a testat pe sine efectele unor halucinogene.

În magia terifiantă, în exorcismul direcționat contra unei puteri malefice, şamanul execută povestiri şi dans, în care el însuşi se simte amenințat, se luptă cu duhurile respective, tremură de frică. Evident, şamanul sau vrăjitorul trebuie să fie un bun actor, un fin psiholog, cunoscător al puterii plantelor şi insectelor. În arsenalul şamanului, trebuie să se găsească o mare varietate de obiecte, extrase din plante, fierturi din produse animaliere, substanțe mirositoare. După cum sublinia James Fraser: „Elementul dominant stârneşte emoții celui ce execută actul şi prezice rezultatul, ritul îşi imită scopul". Vrăjitorul, deşi menține unele scheme magice, le adaptează pentru diferite ocazii. Esențială în succesul practicilor magice este credința celor din jur. La toate popoarele la care s-a practicat magia, cel care este desemnat pentru un blestem se simte în primejdie, ştie că se va îmbolnăvi sau că va muri, la fel comportându-se şi cei din jur. Soluția: să găsească un vrăjitor mai puternic sau să se supună sugestiei, conform obiceiurilor locale.

Câte ceva din tehnicile şamanilor s-a păstrat până astăzi, mult modificat ca aspect. În primul rând vrăjitorii şi mai târziu preoții, au găsit metode de tămăduire prin plante sau prin confesiuni. Odată cu instalarea civilizației, din ce în ce mai puțini oameni se pretează la o inițiere complicată, iar calitatea vrăjitorilor a scăzut prin obținerea unor succese pe calea sugestiei, a extractelor din plante şi insecte, mult mai accesibile.

20.2. Vrăjitoria în slujba lui Satan

Termenul de vrăjitor a apărut prima dată în istorie în anul 589 confundându-se deseori cu magul sau magicianul, neştiindu-se că între acestea existau deosebiri substanțiale. Bunăoară, magicianul comanda forțelor răului porunci de supunere. Magul, un om inițiat în tainele cerului şi pământului, acționa şi el tot în acest fel, cu deosebirea că el cunoştea esența spirituală a omenirii. El nu aplica o formă de magie neagră, pe când vrăjitorul era convins numai de puterea satanei, fără a cunoaşte alte mistere ale existenței noastre.

Primii care au distins magii de vrăjitori au fost evreii, grecii, romanii şi germanii. La început, cei care foloseau practici bizare, necunoscute, erau considerați criminali şi eretici, condamnați inutil, sau pe bună dreptate, la arderea pe rug. Porunca Vechiului Testament „să nu laşi un vrăjitor în viață" exprima o atitudine care fusese consfințită de lege până în sec. al XVIII-lea, uneori chiar mai recent. Cu toate acestea, în Franța, sub Carol al IX-lea, se numărau mai mult de 30000 de vrăjitori. De fapt, în istoria vrăjitoriei nu este citat niciun vrăjitor anume, ci numai vrăjitoare pentru că ele sunt mai sensibile

şi mult mai receptive la diversele influenţe nefaste. Ar fi un motiv. Un al doilea motiv ar fi că femeia este infinit mai nefericită decât bărbatul, cauză din care se va dărui mult mai uşor diavolului. Probabil le vom putea cunoaşte cu uşurinţă după ochii roşii şi umezi şi după privirea tulbure, cauzată de intrarea în transă sau delir, căci pentru a intra în legătură cu spiritul diavolesc, ele folosesc deseori plante halucinogene precum opiumul, stramoniul, beladona, laurul, haşişul etc.

În magia neagră, activităţile vrăjitoarelor se adresează unui Satan al sexualităţii, întrebuinţând pentru aceasta sângele menstrual, sângele porumbelului, prepeliţei, vrabiei, nevăstuicii. Slujba diabolică celebrată de vrăjitor se numeşte Sabat.

În trecut, Marele Sabat îi aduna trimestrial pe toţi vrăjitorii sau vrăjitoarele dintr-un stat. Micul Sabat îi aduna trimestrial pe toţi iniţiaţii unui oraş sau ai unei regiuni mai mici. El se desfăşura, de regulă, în singurătate: pădure, ruine, pe malul unui eleşteu, la o răscruce, la picioarele unei spânzurători şi începea spre miezul nopţii.

Iniţiaţii soseau călare pe mături şi îl aşezau imediat pe tron pe diavolul în persoană (escrocherie sau halucinaţie). Un neofit care se prosternează îi abjură pe Dumnezeu, Fecioara Maria, Credinţa Catolică şi se dăruieşte trup şi suflet lui Lucifer prestându-i jurământ de fidelitate. Îi sărută mâna dreaptă, inima şi sexul, după care Stăpânul Negru îl marchează cu „stigma diaboli“ pe umărul stâng. După aceea asistenţii îl dezbracă şi îl ung cu o unsoare cu miros respingător. Se aduc omagii lui Lucifer, îmbrăţişându-i cauza. Se pregătesc prafuri, băuturi, unguente magice, folosind plante ca iedera, cucuta, valeriana, crinul de pădure sau obiecte ca: dinţi de reptilă, piei de broască râioasă, măruntaie de executaţi, creiere de nou-născuţi, fiere de ţap, pe scurt, tot ceea ce poate fi mai respingător şi mai oribil. Se pronunţă descântece, se vrăjeşte, se blesteamă. Apoi încep zbânţuielile: se derulează scene de un erotism exacerbat, se dansează dezmăţat în furia unei exaltări care culminează cu un fel de epilepsie generală şi cu împreunări monstruoase. Se potolesc numai la auzul unei muzici infernale, când începe faimoasa horă a Sabatului, care la cântatul cocoşilor se termină printr-o fugă nebună.

În Sicilia, poporul crede că posedaţii au darul limbajelor, că vrăjitorii se metamorfozează în pisici şi lilieci, că vrăjesc şi că există doamne ale nopţii bune sau rele, un fel de iele.

În Benevento, 1% din populaţie este isterică, epileptică şi vorbeşte în jargon special. Niciodată nu s-a putut dezlega această enigmă, dar se pare că Satana este cel care incită la rău, blasfemiază şi ridiculizează cu gura lumii, cu ajutorul vrăjitoarelor.

La ora actuală vrăjitoarele se îmbogăţesc cu preziceri şi filtre. Ele au un cartier special în Lisabona numit Maureria şi poliţia încearcă în zadar să acţioneze cu asprime împotriva lor. Nu se ştie dacă aceste vrăjitoare practică magie albă sau neagră, prin invocarea spiritului satanic. În cartea sa asupra

vrăjitoriei, Florian Parmantier încearcă să spună lucruri foarte juste legate de aceste fenomene: „Originea părții demonice a vrăjitoriei vine chiar din dogma catolică referitoare la existența diavolului. Vrăjitoria a pus stăpânire pe această idee pentru a o face realitate, care, deformată la rândul ei de imaginația populară, a devenit o altă dogmă-credință într-un diavol care are o formă şi atribute bine determinate (coarne, copite despicate, coadă) putând apărea sau dispărea, plin de o putere răufăcătoare şi care nu doreşte decât să facă rău. Cine îl ajută să facă rău? Vrăjitoarele.“ Explicația lui se apropie oarecum de realitate. Dar adevărul este acesta: diavolul este una dintre primele creații ale lui Dumnezeu şi dintre cele mai alese. El este destul de perfect, destul de inteligent şi puternic, îl cunoaşte pe Dumnezeu, dar nu i se supune, el este liber de Dumnezeu, iar libertatea demonică nu se manifestă decât prin negație, ură şi revoltă. Oamenii nu sunt nişte instrumente puse în slujba lui, dar dacă nu sunt, încearcă să-i supună. Toată acțiunea lui are la bază puterea gândului rău care ne comandă să săvârşim răul. Această comandă apelează la subconştientul nostru, adică la locul unde acționează spiritul. Dacă un spirit diavolesc ne transmite un gând rău, subconştientul îl recepționează şi, neavând discernământ, trimite comenzi de execuție, fără a putea fi oprite. Gândul rău trimis de entități satanice îl determină pe om să se gândească la rău şi prin aceasta, prin rezonanță, atrage şi alte gânduri rele, amplificându-i acțiunea. În cazul magiei negre puterea gândului rău indus de spiritele rele produce rău altei persoane. Tot de magia neagră ține şi practica legatului eghileților de care Diavolul se foloseşte pentru a împiedica actul sexual sau săvârşirea unei căsătorii. Se spune atunci că bărbatul este legat. Ştim foarte bine că şi astăzi femeile noastre dornice de măritiş recurg la farmece. Ce dacă nu le dau nicio atenție? Ele doresc ceva serios, poate o căsătorie sau măcar un concubinaj... De aceea apelează la o vrăjitoare, dorind cu orice preț să fie stăpână pe sufletul altuia, folosind mijloace şi practici oculte: de la apa sfințită din care se prepară o cafea până la ceapa zdrobită în canatul uşii şi descântată apoi cu vorbele de rigoare.

Aşadar, principiul care stă la baza magiei negre s-a schimbat foarte puțin în ultimii 1000 de ani. Aceasta este pur şi simplu arta de a canaliza puterile ascunse ale minții umane în scopuri malefice. Vrăjitorul negru, satanistul, este un adorator înnăscut al răului şi nimic nu îl va opri de la realizarea scopului său. În fiecare satanist există puțin din psihologia caracteristică unui criminal.

Există multe cercuri de practicanți ai magiei negre în Europa Occidentală. Metodele prin care o persoană poate deveni vrăjitor negru variază de la cerc la cerc; contactul inițial nu este dificil. Odată ce contactul a fost stabilit, partea interesată va fi chestionată de unul sau doi membri ai grupării, pentru a se vedea dacă interesul solicitantului este autentic. Dacă este aşa, el va trebui să absolve o perioadă de probă de 13 luni, în timpul căreia va fi instruit cu regulile de bază ale cultului. De asemenea, i se va cere să se supună unei serii de teste. Acestea sunt variate în funcție de cultul căruia aparține candidatul şi de obicei în ele sunt incluse pângărirea bisericilor şi a curților bisericilor şi chiar şi jefuirea de morminte.

După perioada de probă, candidatul este admis ca novice. Urmează gradul de Zelator, iar studentul are perspectiva, după mulți ani de studiu, de a obține gradul de Mag. Cel mai înalt grad este Ipsissimus. Numai un Ipsissimus poate celebra o Slujbă Neagră.

Ritualul în sine al unei Slujbe Negre s-a schimbat foarte puțin de-a lungul secolelor, cu excepția canibalismului care în zilele noastre este practicat rareori. Motivul este acela că o ființă umană destinată sacrificării este greu de obținut, iar atunci când se constată dispariția unui copil se iscă o adevărată vânătoare de oameni. De aceea, sataniștii fac în așa fel încât activitățile lor să fie total ferite de interferențele cu poliția. Ei preferă să sacrifice câini, pisici sau cocoşi negri. Există multe dovezi în sprijinul celor spuse mai sus. De pildă, în urmă cu câțiva ani, a fost furat un potir dintr-o biserică din Dorset. Câteva zile mai târziu, acesta a reapărut în altar, vopsit cu sângele ce s-a presupus a fi al unui cocoş negru găsit cu gâtul tăiat în curtea bisericii. Altădată, un cap de porc a fost găsit între trei cruci din lemn, în Tooting Bec Common, Londra. De multe ori au fost găsite la uşile bisericilor fetişuri din inimi de oaie în care se înfipseseră 13 spini.

Să fie vorba doar de simple superstiții? Cu numai câțiva ani în urmă, acesta ar fi fost un verdict dat de majoritatea oamenilor – astăzi însă nu mai este așa. Cu toate că studiul parapsihologiei este destul de avansat, se crede că undele gândului pot fi concentrate şi direcționate astfel încât forța lor neîngrădită să poată aduce schimbări structurale în multe probleme. Slujba Neagră este esențială în întărirea forței mentale a celor care o celebrează, emoțiile lor generând o mare cantitate de energie.

De fapt, Slujba Neagră este cel mai puternic generator de energie în vrăjitorie. Forței mentale i se cere să stârnească răul.

20.3. Dictatorii şi magia

Istoricii şi psihologii americani sunt de părere că dictatorii, în marea lor majoritate, precum şi marii şefi de state, unii lideri de partid şi câteva dintre cele mai mari vedete rock au apelat la ajutorul magiei, pentru a se impune în fața auditoriului lor. „Indiferent de faptul că aceştia se folosesc de ritualuri magice în mod voit, după asimilarea secretelor ceremonialelor, sau recurg la unele practici care conțin elemente ale magiei după ce au probat eficacitatea lor, rezultatele sunt pe măsura aşteptărilor: ei exercită un adevărat magnetism asupra tuturor celor care îi ascultă“, a afirmat psihologul Richard King de la Universitatea din Minneapolis (Minnesota, SUA).

Unul dintre cele mai elocvente cazuri în care magia a avut un rol hotărâtor a fost cel al dictatorului Adolf Hitler. El a făcut o pasiune pentru Wagner în 1912 şi în mod particular pentru Parsival, care exalta ordinul teutonilor şi ridica în slăvi rasa ariană. În curând, Hitler a descoperit sursa de inspirație a lui Wagner: poezia medievală a lui Wolfram von Eschenbach. El şi-a cumpărat o copie a poemului *Parsival* pe care i-a arătat-o lui Stein, atunci când s-au

întâlnit. Dr. Walter Stein a fost impresionat de adnotările meticuloase făcute de Hitler pe marginea volumului, adnotări pline de ură rasială patologică. Printre acestea, apar numeroase referiri la personajul Klingsor, pe care Hitler l-a identificat, se pare, cu vestitul tiran din secolul al IX-lea, Landulph al II-lea de Capua. Setea de putere a lui Landulph l-a determinat să studieze magia neagră şi acest lucru i-a adus excomunicarea, în anul 875. Dar, se pare că alt fapt l-a determinat pe Hitler să se identifice cu Führerul secolului al IX-lea. Landulph fusese castrat de unul sau ambele testicule, iar Eschenbach îl descria ca „omul care a fost netezit între picioare".

Se ştie că Hitler era foarte influenţabil în tinereţe, absorbind ideile altora, ca Wagner sau Nietzsche, care îl impresionaseră. Pofta de putere a lui Landulph şi asemănarea anatomică dintre ei l-au influenţat pe tânărul Adolf. Şi este foarte probabil că şi practicarea magiei negre. Există evidenţe că Hitler a fost interesat de simbolismul magic încă de la începutul carierei lui politice.

Au existat numeroase dezbateri despre implicarea lui Hitler în astrologie şi predicţie în general. S-a spus că el avea puteri precognitive care i-au permis să anticipeze că nu va exista opoziţie faţă de ideea lui de a invada Austria şi Cehoslovacia. Dar, talentul real al lui Hitler a fost acela de a judeca situaţia politică europeană, el înregistrând iniţial mari succese politico-militare. Intuiţia l-a înşelat, însă, atunci când, în septembrie 1939, s-a hotărât să invadeze Polonia.

Josef Goebbels, ministru cu propaganda, a folosit astrologia cu inteligenţă dar şi cu cinism, citându-l pe Nostradamus, spre exemplu, pentru a susţine invazia nazistă. Hitler, şi în special şeful SS, Himmler, au luat astrologia în serios.

Având în vedere această preocupare ocultă, mulţi au sugerat că Hitler şi Himmler erau în adevăratul sens al cuvântului mari maeştri ai magiei negre. „Ca un şaman, Hitler avea ochi de foc şi proprietatea de a invoca spiritele din abisul sufletului său", a remarcat Christopher Nugent în cartea sa *Măştile lui Satan*.

„Documentele istorice demonstrează, fără nicio umbră de îndoială, că Hitler şi colaboratorii lui apropiaţi au studiat tehnica ceremonialelor oculte şi au aplicat-o în mod deliberat, pentru a-şi atinge scopurile politice. Mitingurile naziştilor erau adevărate puneri în scenă minuţios pregătite, astfel încât fiecare detaliu să influenţeze sentimentele şi acţiunile, atât ale participanţilor direcţi la aceste întruniri, cât şi ale spectatorilor care, ulterior, urmăreau filmele manifestărilor politice. Speculând din plin ideea de patriotism, toate elementele care alcătuiau spectacolul manifestărilor naziste aveau menirea de a evoca tradiţia germană şi gloria militară. Astfel, printre cele mai elocvente exemple se numără faptul că fiecare marş al naziştilor era precedat de pasaje din muzica lui Wagner, care duceau la asociaţii mentale cu ideea de putere şi de dominaţie. Chiar şi culorile uniformelor şi steagurilor aveau profunde influenţe psihologice: atât culorile negru şi gri ale uniformelor SS, cât şi cele negru, alb şi roşu, care alcătuiau zvastica nazistă, erau asociate de masele participante la mitinguri cu

războiul, teroarea şi moartea. Aceste tehnici exercitau asupra oamenilor, fără ca aceştia să conştientizeze acest lucru, o putere ocultă, care, de cele mai multe ori, le direcţiona acţiunile spre un comportament violent. Dar elementul care avea cel mai mare ecou în minţile naziştilor era imaginea trupelor de militari mărşăluind la unison, ca şi cum ar fi fost comandaţi de o singură minte şi părând că ritmul pasului de defilare ar fi fost de natură sacră. Aspectul magic şi aproape religios al tuturor manifestărilor naziste era accentuat de faptul că întunericul juca un rol extrem de important în desfăşurarea evenimentelor. Spiritele tuturor erau încinse şi sentimentele oamenilor se manifestau cu cea mai mare putere numai după căderea nopţii, când luminile erau îndreptate spre anumite direcţii, pentru a obţine adevărate efecte teatrale. Artizanii din umbră ai acestor spectacole dirijate de Hitler în persoană reuşeau întotdeauna să-şi atingă scopurile, căci întreaga masă de oameni acţiona atunci ca o singură făptură supusă unei singure minţi diabolice – a încheiat psihologul american.

20.4. Demonul „Barbă Albastră“ – cel mai sinistru client al magiei negre

Istoria vrăjitoriei nu cunoaşte un caz mai feroce al practicanţilor magiei negre, decât cel al lui Gilles de Rais, poreclit „Barbă Albastră“ (1404–1440).

Baronul şi mareşalul Gilles de Rais provenea dintr-o veche familie nobiliară. Orfan de tată de la 9 ani şi apoi abandonat de mamă, Gilles a fost crescut de un bunic temperamental şi educat de preoţi. A devenit un tânăr intelectual de rasă (vorbea fluent latina şi era expert în muzica liturgică), care-şi îmbogăţea cele cinci castele moştenite cu vaste biblioteci cuprinzând pe cei mai faimoşi filozofi religioşi şi laici ai Antichităţii şi Evului Mediu. Dar încă din adolescenţă era atras de „zonele interzise“ ale cunoaşterii şi ale practicilor obscure. Dându-şi seama că este homosexual, adora scrierile lui Suetonius despre orgiile sexuale ale împăraţilor romani.

În pofida acestui psihic care deja putea anunţa un comportament social aparte –, el se căsătoreşte, la numai 16 ani, cu o fată foarte bogată, devenind nobilul cel mai bogat al întregii Europe. La 25 de ani, o întâlneşte pe ţărăncuţa de 17 ani, Ioana d'Arc, vajnică luptătoare împotriva englezilor ocupanţi. Alături de ea a eliberat oraşele Orleans şi Patay, devenind erou naţional şi preferat al regelui. Sub conducerea sa, oştile franceze au mai eliberat şi alte zone, neafectat de faptul că fecioara-eroină din Domremy fusese arsă pe rug. Încheierea ostilităţilor şi retragerea gloriosului mareşal la principala sa reşedinţă (castelul Machecoul) deschide epoca magiei negre a lui Gilles de Rais.

Pe fondul unui dezechilibru psihic profund – analizat de mari psihiatri şi scriitori ai lumii, printre care şi Thomas Mann – eroul putred de bogat nu-şi găseşte „liniştea sexuală“ – după cum avea să declare la proces. Neputând avea relaţii normale cu femei, Gilles caută soluţii în magia neagră şi în alchimie,

„ştiinţe“ în mare vogă în acea perioadă a Evului Mediu târziu. Lecturile îl duc pe bărbatul extrem de frumos şi de bine educat spre relaţii de sadism inimaginabile, cu copii răpiţi de pe domeniul său (şi nu numai) de către principalii săi acoliţi.

La începutul perioadei de aproximativ patru ani de „activitate în slujba diavolului“, Gilles a fost propriul său magician, cu intenţia ambiguă de a se vindeca singur de pornirile ucigaşe sau de a-şi satisface dorinţa patologică de a se „întâlni“ cu anticristul, pentru a-l tămădui. Primul băiat răpit a fost supus unor perversiuni sexuale şi apoi spânzurat în timpul unui „ritual negru“, dar în ultima clipă a fost salvat şi victima, pe nume Poitou, a devenit agentul care îi procura copii. Căci falsa alchimie şi incantaţiile morbide promovate de Gilles de Rais impuneau sânge de minori şi chiar măruntaiele acestora...

Propriile sale tentative magice de a-şi satisface abominabilele dorinţe eşuează şi atunci bogatul baron cumpără serviciile unui vrăjitor francez, Fontanelle. Acestuia îi pretinde să îl ajute să facă un adevărat pact cu diavolul, căci considera că numai aşa se poate linişti. Însă Fontanelle aude zvonurile despre cadavre de copii sfârtecate, ascunse în subsolurile a două dintre castelele „patronului“ şi înţelege că Gilles îl are deja pe diavolul în el. Tulburat peste măsură, magicianul îl părăseşte.

Cu un sac de bani, baronul vrăjitor cumpără al doilea magician, tocmai din Italia. În cinstea acestuia, un anume Prelati, organizează la castelele sale orgii sexual-criminale inspirate din viaţa lui Caligula. Însă Gilles, un „romantic al ocultismului“ (cum se eticheta) merge mult mai departe: cine şi-ar putea imagina autosatisfacţia sexuală în faţa unui cadavru de copil spintecat...

Cu toate că aceste oribile „şedinţe de magie“ încep să devină cunoscute nu numai în rândul populaţiei simple, ci şi în rândul unor clerici, autorităţile parcă nu îndrăznesc să se implice în anchetarea fostului mare erou militar. Căci, pentru lumea exterioară, baronul şi mareşalul Gilles de Rais trece încă drept un bun catolic. Dar trebuia să se ivească o greşeală care să-l demaşte şi să genereze acuzaţii juridice mai presus de orice dubii.

Eroarea s-a născut din faptul că, nesatisfăcut nici de prestaţiile celui de-al doilea vrăjitor angajat, Gilles se decide că „trebuie să converseze singur cu diavolul“, căruia să-i vândă definitiv sufletul, pentru a se linişti. Abominabilul criminal, primul mare psihopat al mileniului II, încalcă legea vânzând un castel (fapt interzis de rege) şi aduce ofense grave unui preot. Debutează, în 1439, urmărirea acestui nobil. Punctul culminant al anchetei secrete l-a constituit noaptea în care, la un han, a sechestrat un băiat, l-a sodomizat şi apoi l-a tranşat, pentru a-l arunca mai uşor la latrină...

A fost nevoie de mai multe categorii de tribunale reunite, pentru a-l condamna pe magicianul negru zis Barbă Albastră: cel episcopal, cel inchiziţional, cel ducal şi cel civil. Au fost găsite rămăşiţele a peste 40 de copii – probele ritualurilor demonice – şi în total au fost 47 de capete de acuzare privind asocierea cu diavolul, perversiuni sexuale contra minorilor,

grave ofense contra Bisericii etc. Pentru a fi siguri că îl găsesc vinovat, toți acoliții săi (peste 110 persoane) au fost torturați până au depus mărturie. Gilles a cerut iertare rudelor victimelor, invocând credința acestora. În timp ce era spânzurat, psihopatul intona psalmi. Cadavrul a fost parțial ars și, culmea, resturile i-au fost îngropate lângă o mănăstire carmelită (ordin al maicilor romano-catolice).

Marea ipocrizie a unui astfel de personaj – parcă ireal, dar teribil de autentic – a constat în faptul că nu a dorit niciun moment să se supună exorcizării.

Acest monstruos ucigaș este creditat cu peste 410 crime.

20.5. Uciderea unui comisar de poliție

Vestita vrăjitoare Beatrice Bourdoine, din Paris, a fost învinuită de un comisar de poliție că, practicând magia neagră, a provocat moartea a patru bărbați și a unei femei, martorii acuzări susținând rechizitoriul cu propriile mărturii. Însă instanța, din lipsă de probe, a eliberat-o. După șase zile a arestat-o din nou, de această dată pentru uciderea comisarului care o acuzase de omor. Beatrice Bourdoine a fost condamnată pe viață, mărturiile a două vrăjitoare și o păpușă din ceară asemănătoare cu mumia vestitului faraon Ramses al II-lea, plus o demonstrație „pe viu“ determinând instanța să pronunțe acea sentință. Relevantă a fost demonstrația făcută de una dintre martore, F.K.T., practicantă și ea a magiei negre de tip egiptean.

„În acest tip de magie noi ne bazăm pe acțiunile malefice ale lui Isis și Lilith. Vă pot demonstra chiar acum efectele pe care le are această magie, pe care noi, cele mai multe, nu o practicăm, fiind foarte periculoasă.“

A scos dintr-o cutie de carton un pui de găină de o zi și l-a așezat pe masa din fața ei. A rostit un descântec în limba veche egipteană, în timpul căreia i-a invocat pe Isis și pe Lilith, apoi a scos din geantă un fel de mumie în miniatură în care a înfipt o pană de găină. Spre stupefacția generală, după nici două minute puiul a căzut ca secerat și a murit.

„Omul este atins după trei zile, pentru că este mai puternic și are rațiune. Cu astfel de farmece se pot face multe, dar nimic folositor. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai sunt mulți cei care cunosc aceste taine.“

20.6. Vrăjitoarea lucra cu Satana de 25 de ani

„Bătrâna stătea aplecată lângă gardul cimitirului și bolborosea ceva ciocănind două oase. Nu am văzut ce fel de oase erau pentru că era întuneric. La un moment dat, de ea s-a apropiat o pisică neagră, sau de culoare închisă, și i s-a urcat pe umeri. După câteva secunde, animalul a dispărut și bătrâna a plecat pronunțând numele Amaliei Dungo, cea mai frumoasă fată de pe strada noastră.

A doua zi am auzit că Amalia a fost cuprinsă de un acces de nebunie şi a alergat-o pe maică-sa cu cuțitul prin casă. Chiar a şi tăiat-o la mână, dar n-a apucat să o omoare pentru că au intervenit doi vecini şi au imobilizat-o.“ (Johnie Lubov – Santa Ana – Texas).

„Era trecut de ora 12 noaptea. Mă întorceam cu prietena mea de la bar. La un moment dat, ea mi-a făcut semn să tac şi m-a pus să mă uit spre casa lui Down. M-am uitat şi am văzut o babă care mânjea cu ceva negru gardul lui Bobby. Ne-am apropiat şi am auzit-o zicând nişte vorbe pe care nu le-am înțeles. Deodată, a sărit gardul o pisică neagră. Baba şi pisica au plecat. Ne-am dus şi noi acolo unde fusese baba şi am scobit pământul. Am dat peste nişte oase mici, ca de şobolan, de un ghemotoc de păr şi nişte capete de lumânări. Le-am luat şi le-am aruncat departe de oraş. A doua zi am aflat că Ariel Down, nevasta lui Bobby, se îmbolnăvise şi intrase în spital. (David O’Hara – Santa Ana – Texas)

Cele două relatări fac parte din dosarul întocmit de Poliția din Santa Ana (Texas – SUA), lui Kelly Woardis, în vârstă de 67 de ani, acuzată de magie neagră. Respectivul dosar a fost întocmit datorită presiunii exercitate asupra poliției de către cetățeni, urmând ca procesul să intre pe rol, cu acuzata în stare de libertate. Până la pronunțare, nu erau motive legale de reținere.

La o săptămână după ce a fost întocmit dosarul, David O’Hara şi-a amintit şi de oasele găsite lângă gard. I-a spus preotului şi au mers împreună la locul unde le aruncase. Am găsit numai o parte dintre ele. În timp ce se întorceau spre oraş, preotul i-a spus lui O’Hara că bătrâna Kelly lucra cu Satana de mai bine de 25 de ani şi că ea făcea rău oricui voia. Dar, din punct de vedere legal, n-a putut fi reținută. La 29 august 1993, în timp ce Kelly Woardis se îndrepta spre tribunal, un necunoscut a tras asupra ei două focuri, folosind o armă cu lunetă, apoi asasinul a dispărut într-o direcție necunoscută.

20.7. Uciderea unor practicanți ai magiei negre

Trei bărbați acuzați de practicarea magiei negre au fost omorâți în bătaie de locuitorii unui sat indian din statul Pradesh. Bărbații au fost legați de stâlpi, lângă sediul primăriei, şi au fost bătuți cu nuiele şi cuțite. De asemenea, ei au fost arşi cu acid. Poliția afirmă că atacul a fost provocat de suspiciunile unui sătean că vrăjitorii au proferat un blestem asupra casei acestuia, care a cauzat moartea soției şi a celor trei bivoli ai săi. Sătenii au ținut un consiliu înainte de uciderea vrăjitorilor. Poliția a arestat 13 persoane şi se află în căutarea altora care au fugit din sat.

20.8. Crime în serie, prin magie neagră, în Brazilia

Un mecanic de biciclete a fost acuzat de Poliția braziliană, după ce a mărturisit că a comis o serie de crime folosind „magia neagră“, de-a lungul a

aproape 20 de ani, relatează cotidianul *The Scotsman,* în ediția online din 16 iulie 2004. Francisco das Chagas Rodrigues de Brito (39 de ani) a recunoscut că a ucis şi mutilat sexual cel puțin 38 de băieți, în anii '80-'90. „Inculpatul ne-a indicat 14 locații în care ar fi aruncat corpurile, iar în două dintre acestea am descoperit câteva rămăşițe umane", a declarat procurorul Neyvaldo Silva. El a precizat că medicii legişti examinează oasele descoperite, pentru a găsi conexiuni cu victimele dispărute în acea perioadă. Chagas a fost arestat în statul Maranhao, în luna martie şi acuzat de uciderea a doi băieți.

20.9. Scotland Yard-ul are o subdiviziune de combatere a magiei negre

Cu câțiva ani în urmă, tânăra Kitty Frezer a făcut la una din secțiile poliției londoneze următoarea declarație: „Poate n-o să mă credeți, dar vă asigur că ceea ce o să vă spun este adevărul gol-goluț. Alaltăieri seară, am intrat într-un bar, eram singură, şi mă plictiseam. De aceea când un bărbat s-a apropiat de mine şi mi-a propus să iau parte la o serată, am acceptat cu plăcere. Bărbatul care s-a recomandat drept Marc Crowly m-a dus într-un apartament, unde se mai aflau şi alți oameni. Mi s-a dat de băut şi după aceea am căzut într-o stare de inconştiență. Îmi amintesc foarte vag ce s-a întâmplat în continuare. Mi se pare că am fost dusă într-o clădire, denumită templu. Înăuntru se afla un altar pe care am fost întinsă, încăperea era luminată de nişte lumânări negre de ceară. La încheierea miraculoasei ceremonii am fost violată de mai multe ori. Mă simțeam total lipsită de voință şi speram că era vorba de un vis urât. Dar a doua zi dimineață m-am trezit pe una din străzile Londrei. Amintirea celor întâmplate semăna cu realitatea."

În Marea Britanie, asemenea episoade se întâlnesc destul de des. De aceea, Scotland Yard a fost nevoit chiar să-şi înființeze o subdiviziune de combatere a magiei negre. La câteva zile de la declarația tinerei, poliția a fost înştiințată despre o descoperire incredibilă la Cloffel, o mică localitate aflată la 150 km de Londra. Acolo se află ruinele unei biserici din secolul al XII-lea. Un vizitator a descoperit în fața altarului principal un craniu înfipt într-o coadă de lopată. În jurul craniului erau aşezate simetric oasele unui schelet, iar pe pereții bisericii erau desenate însemne misterioase (cruci răsturnate şi altele). Polițiştii au aflat că oasele fuseseră luate dintr-un cimitir apropiat şi aparțineau unei oarecare Jenny Hamberstone, decedată în 1770.

Kitty Frezer a fost adusă la această biserică. Tânăra a recunoscut-o imediat. Acolo fusese victima unei ceremonii diavoleşti. Din păcate, poliția n-a putut afla absolut nimic. Numele de familie Crowly este foarte răspândit printre adepții magiei negre din Anglia. Alistar Crowly care a murit la Londra în 1947, a fost mag, şi s-a bucurat de multă popularitate. El a întemeiat secta ocultă „Zorile de aur", primind din partea adepților numele de „Fiara 666". Evident, răpitorul lui Kitty era un adept al magului. În cele din urmă, misteriosul

caz a nimerit la arhivă, adăugându-se la marea grămadă de dosare cu crime nedescoperite şi săvârşite prin magie.

Cazul întâmplat în localitatea Lover Quinton produce o impresie zguduitoare prin cruzimea sa. Charles Walton, de 54 de ani, trăia izolat, petrecându-şi zilele citind cărţi de magie neagră. Într-o zi a fost găsit mort la poalele muntelui „Culmea lunii“ din Stratford-pe-Evon. Circumstanţele crimei te cutremurau. Victimei îi fuseseră scoase cu minuţiozitate toate organele interne, iar pe piept îi era desenată cu sânge o cruce. Corpul era ţintuit de pământ cu ajutorul unor furci. La câţiva paşi de cadavru, atârna spânzurat de o creangă un câine negru. Abia după patru ani, şeful anchetei, Allen Spowner, frunzărind o carte veche despre folclorul local, a descoperit un detaliu interesant: în 1875, Anne Terner a fost ucisă cu furcile la Lover Quinton deoarece era „vrăjitoare“. În carte se mai spunea că în 1866, în acelaşi loc, tot cu furcile, fusese ucis un alt om. Victimele, ca şi Charles Walton, fuseseră ucise pe 14 februarie. Poliţistul a aflat că în acea zi preoţii celţi obişnuiau să marcheze sărbătoarea fertilităţii, aducând ca jertfă vieţile unor oameni. Ritualul avea loc chiar pe „Colina lunii“. În cartea *Obiceiuri şi prejudecăţi în patria lui Shakespeare,* Harvey Bloom scria: „În Lover Quinton, un tânăr cu numele de Charles Walton afirmă că întâlneşte adesea un câine negru care prin prezenţa sa îi prevesteşte evenimente triste. După cea de a opta întâlnire cu câinele fermecat, Charles le-a povestit prietenilor săi despre păţaniile sale, dar aceştia l-au luat în derâdere. După a noua întâlnire cu câinele, în drum spre casă, Charles s-a întâlnit cu o femeie fără cap, care l-a atins uşor şi a fugit. Ajungând acasă, şi-a găsit sora moartă“. Ancheta a stabilit că „tânărul Walton era chiar Charles Walton ucis după 25 de ani în circumstanţe enigmatice“ ...

20.10. Un magician a devenit profesor la Scotland Yard

Presa britanică a anunţat recent un fapt inedit: poliţiştii londonezi vor fi învăţaţi de un magician cum să se descurce mai bine şi cum să fie mai dezinvolţi în relaţiile interumane cu cetăţenii în serviciul cărora se află. Astfel, Scotland Yardul l-a angajat pe iluzionistul Michael Vincent (o vedetă a micului ecran britanic) pentru a ţine poliţiştilor un „curs de comunicare“ de zece ore, ce va fi plătit cu aproximativ 5000 de dolari. Acest curs se va desfăşura la începutul lunii mai, în două reprize a câte cinci ore la sediul Camerei de Comerţ din Londra, iar la el vor participa 20 de „chief superintendent“, echivalentul britanic al „comisarului“. Printre altele, programul cursului prevede mai multe trucuri clasice cu cărţile de joc sau cu sfoara tăiată şi apoi „lipită“, urmate de povestiri de-ale lui Michael Vincent despre experienţa sa de scenă dar, mai ales, despre depăşirea tracului şi a dificultăţii de a te adresa „în direct“ publicului. Un purtător de cuvânt al Scotland Yard a precizat că este vorba de un experiment pentru a-i încuraja pe poliţişti să-şi dezvolte propriile capacităţi de comunicare.

Inițiativa insolită a fost primită însă destul de rece de către reprezentanții sindicatului polițiștilor londonezi: „Ne place magia, dar n-o să ne-apucăm acum să scoatem iepuri din caschete“, a declarat Dave Rodgers, vicepreşedintele Metropolitan Police Federation.

Mai mult, un polițist londonez a spus că singura magie de care au ei nevoie este apariția pe străzile Londrei a mai multor forțe de ordine înarmate, pentru a combate mai bine criminalitatea. Michael Vincent nu a fost însă deloc tulburat de aceste comentarii sceptice.

20.11. Puterea magiei voodoo

Voodoo. Chiar rostirea cuvântului invocă imagini vii despre ritualuri secrete desfăşurate la miezul nopții în văi ascunse din Haiti; fanatici posedați de spirite dansând în bubuitul necontenit al tobelor; victime nefericite blestemate şi ucise prin vrăjitorie, apoi aduse înapoi din mormânt ca „zombi“ lipsiți de suflet şi puşi să muncească pentru cei care erau responsabili de soarta lor înfricoşătoare.

Realitatea este, totodată, mai mult sau mai puțin fantastică. Voodoo nu este un cult izolat, ci un sistem de credință care cuprinde legăturile dintre natură, oameni şi forțele nevăzute care ordonează cosmosul. Credincioşii se rugau pentru satisfacerea nevoilor lor de zi cu zi, leacuri pentru boli şi speranța în supraviețuire. Şi este nu doar o religie populară a țărănimii din Haiti, ci şi a populației urbane de orice nivel. Fostul dictator haitian, François Duvalier („Papa Doc“), a scris un studiu serios despre voodoo şi se zvoneşte că el ar fi folosit magia neagră împotriva duşmanilor. Cu siguranță a fost folosită împotriva lui, pentru că scheletul tatălui său a fost odată furat din mormânt.

Dar în prezent, practicile voodoo nu există doar în Haiti. Fie că se numeşte voodoo sau juju (sau cum spune Isaiah Oke: „Religia despre care se crede că oferă putere prin sânge“), elementele ei întunecate par să se răspândească şi în SUA, unde au fost aduse inițial de refugiații haitieni strânşi în Brooklyn şi Miami, preluate apoi de alte grupuri ca magie neagră sau satanism.

Pe 1 septembrie 1988, Cable News Network a făcut un reportaj despre descoperirea rămăşițelor a 16 animale, aruncate, într-o pungă de plastic, într-un parc din Newark, New Jersey. Au fost găsite rămăşițe de pui, câini şi o capră căreia îi lipsea capul. Câteva zile mai înainte, postul de televiziune WGN din Chicago anunțase că un apartament din oraş fusese folosit ca depozit pentru animale de sacrificiu. Zeci de animale, porci, capre, câini şi găini, erau ținute acolo, în murdăria lor, până ce erau vândute vracilor juju sau houngan-ilor (preoți) voodoo pentru sacrificare.

Şi mai oribil însă, pe 11 aprilie 1989, în Matamoros, Mexic, autoritățile mexicane şi americane au găsit 13 cadavre de oameni zăcând în nişte morminte improvizate, într-un ranch de lângă granița cu SUA. Printre acestea se afla şi cadavrul mutilat al lui Mark Kilroy, un student în vârstă de 21 de ani de la

University of Texas, care dispăruse cu o lună înainte din Matamoros. Şi celelalte cadavre erau mutilate. Lipseau degete, membre şi organe genitale. Feţele fuseseră desfigurate, iar creierele scoase din cranii. Toţi fuseseră ucişi de o bandă care se ocupa cu traficul de droguri şi era condusă de Adolfo de Jesus Constanzo, în vârstă de 26 de ani, cunoscut sub numele de „El Padrino", Naşul.

Constanzo se născuse în Miami, într-o familie de refugiaţi cubanezi, familia lui destrămându-se la puţin timp după naşterea sa. Mama lui, Delia, era fiica unei preotese cubaneze aparţinând cultului Palo Mayombe, partea întunecată a religiei sclavilor cubanezi, Santeria. În 1983, Delia plecase împreună cu fiul ei în Mexico City. Tânărul, lucrând ca fotomodel, studiase atunci cu un santero puternic despre ritualurile sacrificiilor umane. Intrând în traficul de droguri şi câştigând şefia bandei, Constanzo a considerat că un astfel de sacrificiu era un „scut magic" care ar fi putut să-l apere de poliţie. Extinzându-şi afacerile în SUA, el comandase răpirea şi uciderea unui „anglo", vărsarea sângelui unui alb oferindu-i o protecţie mai bună împotriva „poliţiei albilor".

Şi aşa, Mark Kilroy a fost răpit şi ucis conform ritualului. După descoperirea cadavrelor, Constanzo a fugit împreună cu „marea preoteasă", Sara Maria Aldrete, şi cu alţi supuşi. Încolţit după trei săptămâni de poliţie într-un apartament din Mexico City, Constanzo a strigat:

– Să murim toţi! pe când ardea grămezi de bani în sobiţa de gaz, apoi l-a convins pe locotenentul lui, Leon Valdez, să-l împuşte şi pe el şi pe amantul lui, Martin Quintana.

– Cred că erau posedaţi de diavol – a spus mama lui Kilroy, Helen, o irlandeză catolică. Este singura explicaţie pentru ce au făcut. Mă rog pentru ei toţi.

Această istorie frizând nebunia face oare ca povestirea lui Isaiah Oke despre înfricoşătoarele ritualuri iko-awo ale doctorului Drago să fie mai uşor de înţeles?

Pe 29 ianuarie 1978, în Youngstown, Ohio, Alice Hicks, despre care vecinii spuneau că ar fi fost „vrăjitoare", a murit în circumstanţe inexplicabile. Detectivul Mike Gilboy a scos din casa ei o păpuşă de 50 cm învelită în panglici. Capul păpuşii era întors, un spin îi era înfipt în spate şi prin piept era trecut un ac. Foarte repede, au început să apară accidente.

În ziua în care detectivul Tony Cafaro a pus o hârtie în sertarul în care Gilboy ţinea păpuşa, a alunecat pe nişte trepte înghemţate şi şi-a vătămat şira spinării. Detectivul Joseph Fajack, partenerul lui Gilboy, s-a îmbolnăvit pentru prima oară în 12 ani. Detectivul Clarence Greene s-a îmbolnăvit de pneumonie. Locotenentul Don Malleske a făcut gripă pentru prima oară în 20 de ani. Şi ofiţerul de patrulă Sam DuBose, care luase acasă câteva cărţi de voodoo ale doamnei Hicks, a făcut o infecţie dentară puternică, din cauza căreia şi-a pierdut toţi dinţii de sus.

În ceea ce-l priveşte pe Gilboy, la o săptămână după ce a luat păpuşa, era să moară înecat cu un bob de piper. În ziua următoare a făcut o întindere musculară la umăr; după o lună a suferit o hernie dublă, în martie s-a îmbolnăvit de gripă rusească. Până la urmă a fost împins într-o piscină şi şi-a rupt gâtul şi spinarea.

Pe 10 iunie, detectivul Steve Krispli a mutat păpuşa din sertarul lui Gilboy într-un dulap cu probe. Patru zile mai târziu s-a internat din cauza unor dureri puternice în piept. În cele din urmă, locotenentul Sabatino a ars păpuşa pe 16 iunie 1979.

– Aveam impresia că durase prea mult, a spus el.

Aceste evenimente nu s-au petrecut nici în Africa, nici în Haiti, ci în inima vestului; n-au fost afectaţi „primitivi superstiţioşi", ci poliţişti americani.

Se pare că această formă letală de voodoo s-a dezvoltat nu doar în oraşele mari, ci în tot sudul SUA. Primul raport despre cercetările întreprinse asupra morţilor cauzate de voodoo, conduse de profesorul Kenneth M. Golden din Little Rock, Arkansas, a apărut în *The American Journal of Psychiatry,* în 1977. Până în 1982, profesorul strânsese mai mult de o duzină de cazuri de blesteme voodoo, majoritatea fatale.

Unul dintre ele se referea la un bărbat de 33 de ani, prins într-un triunghi amoros. „La spital era confuz, agitat şi aproape delira, – a scris Golden – fiind necesară ţinerea în cămaşă de forţă şi administrarea de doze mari de clorpromazină. Toate analizele neurologice, inclusiv o tomografie cerebrală, au fost normale. Pacientul a murit după două săptămâni, de infarct. La autopsie nu s-a evidenţiat nicio cauză patologică a infarctului." Soţia lui a spus că „cealaltă femeie", despre care se ştia că se ocupa de vrăji, l-a blestemat.

Un alt bărbat, de 36 de ani, a cărui soţie „a aruncat un blestem împotriva lui" când a părăsit-o pentru o altă femeie, a ajuns „emaciat, deshidratat, aprehensiv şi neîngrijit, cu părul lung şi încâlcit". Pe acesta, Golden a reuşit să-l vindece însă, dându-i un placebo şi spunându-i că va avea efect. De fapt, Golden a folosit magia albă împotriva magiei negre.

Astfel de cazuri par să dovedească faptul că „totul este în minte" – ceea ce arată cât de stranie, vulnerabilă, imaginativă şi puternică este această invizibilă entitate, a cărei existenţă behavioriştii o neagă.

Un caz petrecut în America de Nord se referă la o femeie de culoare, în vârstă de 22 de ani, care a născut o fetiţă, în august 1966, la City Hospital din Baltimore, apoi starea ei s-a înrăutăţit inexplicabil. Doctorii de la Universitatea John Hopkins nu înţelegeau nimic. Femeia era supraponderală, dar, în rest, era sănătoasă. Apoi, cu trei zile înainte de a împlini 23 de ani, femeia i-a spus doctorului povestea naşterii ei, într-o zonă izolată din Okefenokee Swamp, în Georgia. În ziua în care se născuse – 13 februarie –, moaşa locală asistase la naşterea a trei fetiţe, după care le anunţase pe mame că toate trei fetele erau blestemate.

Prima urma să moară înainte de a împlini 16 ani, cea de-a doua înainte de

21 şi cea de-a treia înainte de 23 de ani. Precum fusese prezis, prima a murit cu o zi înainte de a împlini 16 ani, într-un accident. Cea de-a doua, fericită că împlinise 21 de ani fără ca profeția să se adeverească, s-a dus la o cârciumă ca să sărbătorească evenimentul... dar, cum a intrat pe uşă, a fost ucisă de un glonț rătăcit.

După ce a povestit acestea doctorului Gottlieb Friesinger şi colegilor acestuia, cea de-a treia fată a început să sufere de palpitații şi tahicardie. Doctorii n-au avut ce să-i facă. Cu o zi înainte de a împlini 23 de ani, convinsă că era condamnată, a început să transpire abundent. Până la căderea nopții, a murit.

Există multe dovezi, dacă mai era cumva nevoie de ele, că ritualurile sângeroase nu sunt chiar aşa de neobişnuite în Occidentul „civilizat“ cum s-ar putea crede şi că în majoritatea cazurilor de blestemare, chiar frica de blestem este suficientă ca să ucidă.

Dar, uneori, este mai mult de atât. În continuarea acestui capitol, vom urmări straniile aventuri şi remarcabilele descoperiri pe care le-a făcut în Haiti, în 1982, un tânăr etnobotanist american, Wade Davis.

Înaintea poveştii lui însă este necesară explicarea ambientului...

Voodoo este asociată cu transele induse prin dansuri şi cântece, însoțite de stări extatice şi posedări de către Ioa (zeități voodoo), fiind în mod notoriu legată de folosirea vrăjilor pentru blestemarea şi uciderea duşmanilor şi mai ales cu macabra înviere a zombilor (morții care umblă), al căror sinistru stăpân este Ghede (sau „Baron Samedi“), zeul cimitirelor şi al magiei negre. Îmbrăcat cu un frac negru, purtând un cilindru negru şi ochelari negri, acesta aşteaptă la intersecții să conducă sufletele în tărâmul morților. Principala ceremonie la care este invocat, „All Souls's Day“, oferă protecție împotriva unor creaturi cum ar fi loup-garou (o femelă vampir cu părul roşu care face incizii între degetele victimelor) şi baka – vrăjitorii care cutreieră noaptea sub formă de animale, căutând victime pe care să le devoreze.

Ghede mai este şi Zeul Dragostei, fiind astfel partenerul lui Erzulie, Zeița Dragostei. Pudrată, parfumată, fabulos de bogată şi generoasă, ea deplânge durata scurtă a vieții şi a iubirii.

În 1947, producătoarea de film Maya Deren, care lucra pentru revista *Life,* a participat la un dans voodoo şi a fost posedată de Erzulie. A simțit cum o cuprinde un fel de amorțeală pe care a numit-o „o lumină întunecată – lumina ei fiind o minune şi întunecimea, teroare“. Umplându-i trupul, senzația amenința să-i explodeze în cap. Implorând în tăcere mila, a auzit un cor ascuțit strigând „Erzulie“ în mintea ei, pe când leşina. Mai târziu, houngan-ul i-a spus că fusese „călărită de Erzulie“. Deren a ajuns să considere voodoo o religie autentică, dotată cu propriile sale valori etice. În Călăreții divini: Zeii cei vii din Haiti (1953), ea a afirmat că voodoo diferă de celelalte religii prin aceea că, în transă, credinciosul voodoo devine zeu sau zeiță. Orice credincios care are contact direct cu spiritele le primeşte chiar cu adevărat în trupul său. Aşa cum subliniază Wade Davis, „voodoo, este, în esență, o religie democratică“.

Biserica catolică n-a reuşit să-i convingă pe voodoo-işti că voodoo şi catolicismul nu sunt complementare. „Lucrurile Bisericii sunt întotdeauna lucruri ale magiei“, i-a declarat un credincios unui antropolog. Totuşi, există cel puţin un aspect al practicii voodoo care a stârnit atât oroarea, cât şi neîncrederea creştinilor, siguri de înalta moralitate a credinţei lor. Nu contează că toţi creştinii cred în reînviere sau că odată Biserica a ars mii de femei pe rug, credinţa că vrăjitorii voodoo îi pot reanima pe cei decedaţi recent, transformându-i în sclavi lipsiţi de suflet, numiţi zombi, încă mai şochează puternic.

Termenul „zombi“ provine din africanul zumbi, care în Congo înseamnă „fetiş“, sau „spirit înrobit“. Se referă la indivizii care, deşi din punct de vedere fizic sunt în viaţă, şi-au pierdut sufletele, sau le-au fost „răpite“ de un magician, şi nu mai pot distinge între bine şi rău. O astfel de situaţie este, de obicei, atribuită vrăjitoriei. Zuluşii din Natal au legenda a doi fraţi, Sipo şi Vamba. Vamba s-a îmbolnăvit şi a îmbătrânit prematur, după care a murit. Sipo l-a înmormântat, deşi nu se instalase încă rigiditatea cadaverică; ceea ce însemna pentru ei, vrăjitorie. În dimineaţa următoare, mormântul era deschis şi trupul dispăruse. Sipo a luat urma vrăjitorului şi a ajuns la o fermă unde oamenii munceau fără să cânte. Printre ei se afla şi Vamba, cenuşiu la faţă şi mut, cu limba despicată. Sipo l-a adus acasă, dar a murit repede şi de data aceasta s-a instalat rigor mortis.

Pentru populaţia foni din Dahomey, zombi mai înseamnă şi zeul-piton, Da. În vrăjile voodoo moderne, Ioa Damballah este chemat să anime trupul. Pentru a preveni aşa ceva şi din cauza străvechii groaze de a fi îngropaţi de vii, rudele unei persoane răposate recent trebuie să „ucidă“ cadavrul a doua oară, înjunghiindu-l în inimă sau tăindu-i capul.

Dar cum să te asiguri că un om este mort sau nu? În urmă cu două mii de ani, Senatul roman a interzis înmormântarea înainte de a opta zi de la moarte. În secolul al XIX-lea, contele rus Karnice-Karnicki era la o înmormântare, când, din sicriu s-au auzit ţipete atunci când prima lopată de pământ a atins capacul acestuia. Speriat să nu i se întâmple şi lui acelaşi lucru, a inventat un dispozitiv special. Era un glob mare de cristal care se punea pe pieptul persoanei „decedate“. Dacă globul se mişca din cauza respiraţiei „cadavrului“, se declanşa un arc care deschidea capacul sicriului. În cazul în care sicriul era deja sub pământ, deasupra lui se ridica un steag, un clopot începea să bată, se aprindea o lampă şi în sicriu intra oxigen printr-un tub special. Aparatul a fost considerat o culme a tehnologiei.

Frica victoriană de înmormântări premature era intensă şi se datora nu numai dificultăţii de a diagnostica moartea, ci şi descoperirii că unele droguri sau tehnici puteau să inducă o stare de „animaţie suspendată“ ce nu se putea deosebi de moarte.

Wade Davis a plecat în Haiti în căutarea unor astfel de droguri şi tehnici, însă a găsit ceva mult mai ambiguu şi mult mai ciudat decât se aştepta.

În „Şarpele şi curcubeul“ (1985), Davis ne spune cum a ajuns în 1972 la

Harvard ca să studieze antropologia. În 1974, plictisit de studiile academice, s-a decis să caute plante pe Amazon şi a cerut ajutorul profesorului Richard Evans Schultes, un etnobotanist care-şi petrecuse 13 ani în Amazonia, studiind plantele medicinale folosite de indieni. Schultes l-a sfătuit să întreprindă o expediţie similară şi, înainte de plecarea lui, i-a sugerat să încerce un experiment cu ayahuasca, o plantă halucinogenă. Ajuns în Columbia, Davis s-a alăturat unei expediţii care traversa zona Darian – 500 de kilometri de pădure tropicală ce separă Columbia de Panama. Condusă de aristocratul britanic Sebastian Snow, această expediţie era să se termine tragic. Ghizii kuna s-au rătăcit, Snow şi-a răsucit o gleznă, au rămas fără mâncare şi erau epuizaţi. Într-o dimineaţă, Davis, care delira, a zărit un leopard ieşind din junglă. Urmând direcţia în care dispăruse leopardul, oamenii au găsit repede o potecă, ajungând la Pan-American Highway şi în siguranţă. Pentru Davis, această întâlnire cu leopardul părea să confirme bunăvoinţa naturii.

După alte călătorii în America de Sud şi în nordul Canadei, Davis a absolvit antropologia, iar în 1977 a revenit la Harvard ca să lucreze cu Schultes.

La începutul anului 1982, Schultes l-a întrebat pe Davis dacă putea să plece două săptămâni în Haiti şi l-a trimis să discute cu profesorul dr. Nathan S. Kline, un pionier al psihofarmacologiei (studiul efectelor drogurilor asupra minţii). Cercetările lui Kline au dus la descoperirea reserpinei, un tranchilizant derivat din rădăcina-şarpelui, o plantă folosită de mii de ani în medicina vedică.

În apartamentul lui din Manhattan, Kline i-a povestit lui Davis despre cazuri din Haiti ale unor oameni care, deşi aveau certificate de deces, erau încă în viaţă. Unul dintre ei se numea Clairvius Narcisse, care decedase oficial în 1962, dar care stătea acum împreună cu familia lui în Artibonite Valley, în centrul statului Haiti. Narcisse şi familia lui, a explicat Kline, pretindeau că el era victima unei vrăji voodoo şi că, imediat după ce fusese îngropat, fusese scos din mormânt în chip de zombi.

În primăvara anului 1962 fusese internat de urgenţă în spitalul Albert Schweitzer din Deschapelles, în Artibonite Valley. Avea febră mare şi scuipa sânge. Pe 2 mai a fost declarat decedat de doi doctori, dintre care unul american. Sora lui, Angelina, i-a anunţat familia; o altă soră, Marie Claire, a venit să asiste la înmormântare. Clairvius a fost înmormântat a doua zi într-un cimitir de lângă satul lui, L'Estere. După zece zile, familia a ridicat un monument din beton deasupra criptei.

După 18 ani, un bărbat a intrat în piaţa din L'Estere şi s-a apropiat de Angelina, prezentându-se cu o poreclă cunoscută doar de familia lui Narcisse. Pretinzând că este Clairvius, el a susţinut că fusese transformat în zombi de către fratele lui, din cauza unei dispute legate de pământ. Înviat din mormânt, fusese bătut şi legat, apoi condus în nord de mai mulţi bărbaţi. Timp de doi ani a lucrat cu alţi zombi, dar, stăpânul lor fiind omorât, sclavii s-au împrăştiat. Rătăcise de colo-colo 16 ani, până ce, aflând că fratele lui murise, se decisese să se întoarcă acasă.

Davis a aflat că acest caz devenise celebru prin intermediul unui documentar al BBC-ului, bazat pe povestea lui Clairvius. Davis era sceptic. Kline a sugerat că, probabil, un drog îi cauzase lui Narcisse o moarte aparentă şi îi redusese funcţiile metabolice, astfel încât, odată îngropat, reuşise să supravieţuiască fără oxigen până ce fusese dezgropat şi înrobit, deşi, evident, până atunci funcţiile superioare ale creierului, care controlează caracterul şi voinţa, fuseseră în mare parte distruse. Kline a mai spus că el nu a reuşit să obţină un astfel de drog, dar un corespondent de la BBC îi dăduse o pudră maronie de compoziţie neidentificată care ducea la încetinirea metabolismului la maimuţele rhesus.

Davis şi-a dat seama, în cele din urmă, ce i se cerea: să descopere formula otrăvii care creează zombi. Dar ceea ce a găsit, de fapt, nu a fost nici aşa de simplu, nici prea ştiinţific...

Oare ce otravă era, s-a întrebat el, şi cum era aplicată? BBC-ul sugerase un praf împrăştiat pe pragul uşilor, absorbit prin picioare. Orice ar fi fost, trebuia să fie incredibil de puternic, prima doză fiind capabilă să producă starea de catalepsie. Sursa drogului trebuia să fie o plantă sau un animal din Haiti. Singura plantă la care s-ar fi putut gândi era una pe care nici el, nici doctorul Schultes nu avuseseră curajul s-o încerce – Datura, „sfânta floare a Stelei Nordului“.

El ştia că vrăjitorii Yaqui din nord-vestul Mexicului, în deşertul Sonora, îşi ungeau uneori mâinile, picioarele şi organele genitale cu un amestec de frunze de datură strivite, obţinând astfel senzaţia de zbor.

Şi mai demult, în Peru, urmărise un curandero, un vindecător, bând un decoct de cimora („copacul vulturului rău“, o plantă asemănătoare daturei). Văzuse cum omul începuse să facă spume la gură, intrase în convulsii şi ţipase de durere, după care se prăbuşise. Davis nu voia să încerce şi el aşa ceva.

Înainte de a pleca în Haiti, aflase de existenţa a trei feluri de datură care creşteau acolo. Una dintre ele, Datura stramonium, este numită de haitieni „castravetele zombilor“. Mai auzise şi că femeile din vestul Africii creşteau cărăbuşi pe care-i hrăneau cu Datura stramonium, apoi foloseau fecalele acestora pentru a ucide bărbaţii necredincioşi; de asemenea, aflase că antidotul daturei, physostigmina, se obţine din „fasolea de Calabar“, o viţă de vie care creşte chiar în zonele mlăştinoase, din care strămoşii haitienilor au fost vânduţi în secolul al XVIII-lea negustorilor europeni de sclavi de către brutalul trib Efik.

Tribul Efik fusese condus de Societatea leopardului, care judeca criminalii, obligându-i să bea o poţiune făcută din opt feluri de fasole Calabar, măcinate în apă. Acest decoct provoacă moartea prin paralizarea nervilor din coloana vertebrală, ducând la asfixiere. Când acuzaţii începeau să simtă efectele băuturii, li se cerea să meargă cam 20 de metri în linie dreaptă. Dacă vomitau înainte de a-i termina, erau inocenţi. Dacă parcurgeau toată distanţa, erau consideraţi, de asemenea, nevinovaţi şi li se dădea antidotul. Dar, de obicei, acuzaţii intrau în convulsii imediat şi mureau în chinuri. Mulţi sclavi care au ajuns ulterior în Haiti fuseseră luaţi prizonieri de tribul Efik şi cunoşteau tortura.

Toate păreau să se lege. În aprilie 1982, Davis a plecat în capitala statului Haiti, Port-au-Prince, înarmat cu o scrisoare de recomandare de la Kline pentru Lamarque Douyon, psihiatrul care se ocupase de fostul zombi Clairvius Narcisse, şi cu numele celor două contacte aflate de la BBC: Max Beauvoir, un intelectual haitian, autoritate în voodoo, şi Marcel Pierre, houngan-ul voodoo de la care BBC-ul obţinuse presupusa otravă zombi şi pe care unul dintre corespondenţii lor îl numise „încarnarea răului".

Înalt, vesel, poliglot, Max Beauvoir s-a întâlnit cu Davis pe aeroportul din Port-au-Prince, o lăbărţare sărăcăcioasă, semitropicală.

După ce l-a întrebat pe Davis despre lucrările lui anterioare, Beauvoir i-a explicat că puterea care-i face pe zombi nu se află în otravă, ci în bokor, adică în vrăjitor.

– Acesta este un tărâm în care lucrurile nu sunt ce par a fi, i-a spus el, misterios.

În prima lui noapte petrecută în Haiti, Davis a asistat la o ceremonie voodoo pentru turişti în hounfourul (templul) lui Beauvoir. Pentru o taxă de 10 dolari, oricine putea participa la ceremonie. Tobele au început să bată; hounsisii (iniţiaţii) au răspuns, contorsionându-şi trupurile şi balansându-se. După un timp, toba cea mare, mama, a rupt ritmul, trecând la jazz. În mijlocul cacofoniei sonore, Davis a observat o femeie micuţă, una dintre hounsis, luptându-se disperată să ţină ritmul. A văzut-o privind cerul; cu ochii lui a văzut-o alergând prin templu şi dărâmând bărbaţi solizi de parcă aceştia n-ar fi cântărit nimic. A văzut-o înghiţind sticlă şi rupând o porumbiţă vie în bucăţi cu dinţii. A mai văzut şi alţi hounsis posedaţi în acelaşi fel.

Nu mai participase niciodată la o ceremonie aşa de brutală şi puternică. Timp de o jumătate de oră a fost un adevărat iad, până ce Ioa au plecat şi hounsisii s-au prăbuşit.

Acesta, i-a spus Beauvoir, a fost ritualul Rada; zeii prietenoşi ai căminului, vechii zei ai Africii. Dar acum veneau Petro, un tip nou de zei, care reflectau toată furia şi violenţa prin care haitienii se eliberaseră din sclavie şi-şi smulseseră independenţa de la europeni. În timpul dansului, una dintre hounsis a fugit, în flăcări, la baza poteau-mitan-ului, stâlpul central al templului. Pentru un timp ce a părut nesfârşit, fata a rămas acolo, arzând, după care a fugit, ţipând ca un corb. A început să lingă lasciv o surcea fumegândă, apoi a luat în dinţi un cărbune înroşit în foc şi s-a învârtit în jurul poteau-mitan-ului de trei ori înainte de a se prăbuşi, având încă în gură cărbunele aprins.

După terminarea ceremoniei, Rachel, fiica în vârstă de 16 ani a lui Beauvoir, una dintre hounsis, cu rochia albă udă de transpiraţie, s-a apropiat de Davis. Într-o engleză perfectă i-a spus:

– Loa sunt puternici. Focul nu le poate face rău.

În ziua următoare David s-a dus în nord, în oraşul Saint Marc. Aici s-a întâlnit cu houngan-ul Marcel Pierre, un preot voodoo înalt şi impunător, care-şi construise hounfourul în spatele barului al cărui proprietar era. Davis

a fost dus în bagi (sanctuarul interior), unde i s-a arătat o mostră din faimoasa otravă zombi, o pudră maro deschis, aspră. Davis s-a tocmit pentru a obține un eşantion din produs, cu condiția să asiste la prepararea lui şi să poată lua mostre brute din fiecare ingredient. L-a urmărit pe Marcel amestecând ingredientele, printre care se afla şi o țeastă de om. Davis a plătit suma cerută şi a căpătat un praf despre care era sigur că este inutil. Dar era, totodată, convins că Marcel Pierre ştia să facă şi otrava adevărată.

Inutilitatea prafului a fost confirmată în acea noapte de Max Beauvoir şi alți patru houngani în Port-au-Prince.

După ce a descoperit un soi de datură plantat în chip de arbust ornamental pe dealurile de lângă Port-au Prince, Davis l-a vizitat pe Lamarque Douyon, psihiatrul care publicase cazul lui Clairvius Narcisse. Douyon, care absolvise McGill University din Canada în 1950, credea că datura este baza otrăvii, aplicată în chip de praf pe pragul uşii, de unde era absorbită de picioarele victimei. Davis se întreba cum se asigura bokorul că doar victima propusă va avea de suferit. De asemenea, deşi accepta definiția lui Douyon pentru zombi, ca fiind persoane otrăvite, înmormântate de vii, resuscitate, incoerente şi cataleptice, se întreba, totuşi, de ce deveneau acestea în primul rând victime. Definiția psihiatrică nu explica fundalul social care conducea la apariția zombilor. Douyon dădea vina pe activitatea criminală întâmplătoare, dar Davis se îndoia de acest lucru, mai ales după ce a auzit de Francina Illeus, cu care s-a şi întâlnit, o femeie zombificată cunoscută drept „Ti Femme".

Declarată moartă în 1976, după o boală scurtă, a fost descoperită în 1979 într-o piață din Ennery de către un misionar baptist, Jay Aushermann, care a trimis-o la Douyon. Deşi malnutrită şi mută, şi-a revenit parțial, dar familia ei nu a primit-o când Douyon a încercat s-o aducă în satul ei natal. Douyon a explicat că n-au primit-o pentru că nu-şi permiteau să hrănească o persoană inutilă, însă Davis ştia că haitienii îi îngrijeau bine pe bătrâni şi bolnavi. Francina însemna altceva pentru familia ei, nu doar o gură în plus.

De ce fuseseră ea şi Clairvius transformați în zombi? Davis se lămurise deja că în societatea voodoo nu există accidente. Bokorii şi hounganii îşi exercitau puterea, dar nu erau iresponsabili. Ca lideri morali şi religioşi care garantau şi reglau ordinea socială, aceştia nu-şi permiteau să fie capricioşi sau imorali. Nimeni n-ar fi acceptat aşa ceva.

Davis a discutat cu Clairvius Narcisse, care părea vioi şi în formă. Narcisse, acum în vârstă şi cu părul alb, i-a explicat cum s-a certat în 1962 cu unul dintre frații lui, un bokor care râvnea la pământul lui. A spus că fratele lui a aruncat magia asupra sa într-o duminică şi că până miercuri era pe moarte. Negând folosirea otrăvii, a insistat asupra faptului că bokorul trimisese după sufletul lui. Conştient tot timpul, şi-a amintit-o şi pe sora lui plângând în timp ce doctorul îl declara mort. În timpul şi după înmormântare, i se părea că plutește deasupra mormântului. Deshumat, bătut, legat şi cu un căluş în gură, a fost trimis în nord, la o plantație de trestie de zahăr. Aici, împreună cu alți

zombi, lucrase în fiecare zi de la răsăritul până la apusul soarelui, făcând pauză o singură dată, pentru masă. Sarea era interzisă. Conştient de starea lui şi fiindu-i dor de familie, trăise ca în vis, lipsit de voinţă sau de un scop anume. Într-o zi însă, un alt zombi, mânios că fusese bătut, şi-a omorât stăpânul cu o lopată. Eliberat, Narcisse a rămas în nord. Scrisorile către familie nu primeau răspuns şi abia după ce a aflat de moartea fratelui lui s-a întors în satul natal, L'Estere. Acolo a fost ameninţat şi hărţuit. După ce a fost trimis la închisoare pentru a fi protejat, l-a văzut pe dr. Douyon, iar acum mergea acasă foarte rar. I-a arătat lui Davis mormântul lui în cimitirul din Benetier. Pe mormânt se afla epitaful: „Ici repose Clairvius Narcisse".

Davis s-a întrebat cum era posibil, când starea de zombi induce o totală lipsă de scopuri conştiente, ca un zombi să fie neascultător, ba chiar şi mai mult, să se mânie când este bătut. Oare Clairvius îi spusese întregul adevăr? Sora lui Narcisse, Angelina, i-a povestit lui Davis cum Clairvius, deşi era un om avut, a refuzat să-l împrumute pe fratele lui şi nu-şi asuma nicio responsabilitate pentru copiii pe care-i avea de la diferite femei. A sugerat chiar că o amantă mânioasă îl vânduse unui bokor care trimisese un coup l'aire (blestem), dar a negat folosirea unei otrăvi. Din ce în ce mai nelămurit, Davis a aflat că, după „moartea" lui Narcisse, familia îi luase tot pământul.

Angelina şi o altă soră încă îl mai lucrau. Considerându-l un om mort care ar trebui să rămână mort, refuzaseră să-i restituie pământul.

O altă rudă, un văr, a declarat că nu fusese folosit un coup l'aire, ci un coup poudre (pudră magică). Întrebat ce conţinea aceasta, bărbatul i-a spus că din câte ştia el, pudra era făcută dintr-o şopârlă, numită agamont (agamă) şi două broaşte râioase, crapaud bouga şi crapaud de mer. Când Davis l-a întrebat cum se aplică otrava, omul a ripostat spunând că nu era vorba de nicio otravă – dacă s-ar fi folosit otravă, Clairvius n-ar fi putut fi resuscitat niciodată.

Încercând să înţeleagă ceva, Davis şi-a dat seama deodată că, pentru haitieni, un zombi nu era făcut cu un drog, ci printr-un act magic. Şi mai mult, nici Clairvius, nici Ti Femme nu fuseseră făcuţi zombi din întâmplare. Urâţi de cei din jurul lor, amândoi fuseseră judecaţi şi condamnaţi de sfaturile organizaţiei secrete voodoo, adevăraţii stăpânitori în Haiti.

Când o otravă nu este otravă? – s-a întrebat Davis. Deja era complet năucit. Oare viziunea lui occidentală era greşită? Era sigur că exista o otravă zombi şi că Marcel Pierre ştia s-o facă. Dar era ceva mai mult decât o otravă. Mai erau implicaţi şi alţi factori, factorii „magici".

Davis a trebuit să se întoarcă la Marcel Pierre, deşi, între timp aflase cum în anii '60 acest bokor, simpatizant al lui François Duvalier, fusese membru al Ton Ton Macoute, o miliţie rurală cu ajutorul căreia Duvalier instaurase un regim de teroare. După ce aflase multe secrete de la hounganii tradiţionalişti, Marcel fusese şi el otrăvit, dar reuşise să scape cu viaţă. Acum, deşi unii susţineau că este un houngan adevărat, alţii susţineau că este un şarlatan, un răufăcător, însă Davis ştia că trebuie să-i câştige încrederea.

Întorcându-se la el împreună cu Max Beauvoir, Davis i-a spus direct că otrava pe care i-o dăduse era inutilă. Supărat, Marcel i-a arătat o sticlă albă. Davis a înhățat-o. Prefăcându-se că toarnă praful maroniu din aceasta pe mână, Davis şi-a şters mâna pe pantalon.

– Rumeguş, a spus el, disprețuitor.

Amuțit pe moment, Marcel s-a dat înapoi, apoi i-a spus calm lui Max Beauvoir:

– Eşti un om mort.

– Spune-mi atunci – a zis Davis – când voi muri?

– O zi, o săptămână, o lună, un an – a adăugat Marcel. Vei muri pentru că ai umblat cu praful acela.

Aceasta era, după cum a aflat Davis mai târziu, otrava adevărată. Pentru a-l împăca şi a-l atrage pe houngan, a spus că ştie că Marcel poate să facă otrava adevărată, dar, dacă se va întoarce la New York cu un fals, Marcel va pierde ocazia de a se îmbogăți. Dovedindu-şi curajul, Davis a reuşit să câştige respectul lui Marcel.

Într-o noapte, Marcel şi asistenții lui l-au dus pe Davis la un mormânt pe un deal mic. Din mormânt au scos trupul unei fetițe. Acesta, a spus Marcel, este ingredientul vital al otrăvii. După trei nopți, după ce unsese pielea celor de față cu o emulsie uleioasă, a pus rămăşițele zdrobite ale craniului într-un borcan. Apoi a scos din sacul său două şopârle proaspăt ucise şi o broască, de asemenea proaspăt ucisă. Davis şi-a dat seama că aceasta era bufo marinus, ale cărei glande secretă o otravă halucinogenă puternică.

Marcel a pus apoi într-un mojar diverse fructe toxice, iar la urmă a scos din sac doi peşti – unul dintre ei fiind foarte otrăvitorul peşte-balon, din care se obține tetradotoxina, deşi abia mai târziu a aflat Davis despre tetradotoxină şi istoria acesteia.

În cele din urmă, Marcel a pus în mojar şi oasele copilului, arse aproape complet.

Davis a bănuit că prezența lui Marcel era o asigurare pentru cei de față. El nu-i proteja atât de pericolul fizic al toxinelor, cât mai ales de riscul spiritual creat de participarea la o acțiune de magie neagră. El era atât vrăjitorul malefic, cât şi vindecătorul benefic; el slujea şi întunericul, şi lumina şi nu exista de fapt nicio deosebire între cele două.

Întrebat de antidotul pentru otravă, Marcel a spus că doar bokorul putea să învie zombi, strigând numele victimei deasupra mormântului. Da, a acceptat el, există un antidot care, preparat şi utilizat corespunzător, putea contracara otrava, dar chimicalele erau doar o parte a procesului magic. Ele nu puteau acționa în afara contextului lor social.

Davis a obținut şi antidotul. Analizele chimice ulterioare însă nu au făcut decât să adâncească misterul. Antidotul era format în cea mai mare parte din ingrediente inerte chimic. De asemenea, trebuia administrat după un orar foarte precis. Dacă victima era conştientă după numai câteva zile că fusese otrăvită, antidotul trebuia doar uns pe piele. Dacă atacul survenise însă cu mai mult de

două săptămâni înainte, antidotul trebuia completat cu un ceremonial complicat, în care victima era în mod simbolic îngropată de vie.

Davis, etnobotanistul, avea multă treabă. Întors la Harvard cu specimenele şi ingredientele, trebuia acum să-şi dea seama în ce fel se combinau, care erau cele mai active, şi dacă trebuiau ingerate sau aplicate extern. Destul de repede a renunţat atât la datură, cât şi la fasolea de Calabar, însă toxinele din bufo marinus şi din peştele-balon erau esenţiale.

Glandele de pe spatele broaştelor râioase erau de mult folosite ca rezervoare de compuşi toxici care puteau să vindece sau să omoare. Matroanele romane foloseau veninul broaştelor ca să-şi otrăvească soţii. Indienii Choco din Columbia extrăgeau veninul broaştelor şi înmuiau în el vârful săgeţilor, iar otrava era atât de puternică, încât jaguarii rezistau doar zece minute după ce erau loviţi. De secole, doctorii chinezi făceau din acest venin discuri închise la culoare numite ch'an su, „venin de broască". Folosit la vindecarea mai multor boli, ch'an su a fost analizat la începutul secolului al XX-lea şi s-a descoperit că în el se află două stimulente cardiace, bufogeninul şi bufotoxina, ambele de 50 de ori mai puternice decât digitalina, care este extrasă din Digitalis purpurea, folosită drept cardiotonic în Europa încă din secolul al X-lea. Chiar jumătate de gram de bufotoxină aplicată intravenos produce rapid, chiar şi unui adult, un masiv şi fatal infarct miocardic.

Altă toxină obţinută din bufo marinus, bufoteninul, a fost mult folosită ca halucinogen în America. Aceasta produce spasme musculare convulsive şi delir, împiedicând circulaţia oxigenului în sânge. Sălbaticii războinici din vechile legende ale vikingilor ajungeau la starea de nebunie furioasă – amoc – probabil prin ingerarea de bufotenin.

Simptomele lui Clairvius Narcisse în momentul aşa-zisei sale morţi, a observat Davis, includeau atât cianozarea (albăstrirea feţei din cauza lipsei oxigenului), cât şi parestezia (furnicături). Toxina obţinută din bufo marinus era, desigur, o parte a otrăvii zombi. Dar mai era necesar un compus care să scadă metabolismul, astfel încât victima să pară moartă – şi să rămână ca atare – până ce era exhumată şi resuscitată.

Aceasta s-a dovedit a fi o neurotoxină, tetradotoxina, extrasă din ficatul unei crapaud de mer, sau broasca de mare, adică peştele-balon. De cinci sute de ori mai puternică decât cianura, această otravă era cunoscută de egipteni şi de chinezi de aproape 5000 de ani. Otrava e concentrată în ficatul peştelui, potenţa ei variază sezonier şi nimic nu-i poate salva pe cei care consumă ficatul sau icrele, dar, din 1596, sofisticaţii chinezi mâncau acest peşte ca o delicatesă, în ciuda riscului de paralizie şi moarte rapidă.

Chiar şi astăzi, japonezii consideră consumul a ceea ce ei numesc fugu o ultimă experienţă estetică. Sarcina unui bucătar de fugu este să reducă la maximum concentraţia de otravă fugu, păstrând însă efectul euforic, ilariant. Dar câteodată, ca la orice alt drog periculos, lucrurile merg prost. Riscul este o parte a atracţiei.

Tetradotoxina – cu care este otrăvit şi James Bond, agentul secret 007, la sfârşitul filmului „Din Rusia, cu dragoste“ – este baza otrăvii zombi. De obicei, victimele rămân complet conştiente până aproape de moartea lor aparentă. Părând moarte, pot să stea îngropate până la 72 de ore şi îşi revin foarte bine dacă sunt resuscitate.

Cele care îşi revin, cum a fost Clairvius, sau unii consumatori de fugu din Japonia, îşi amintesc tot ce s-a întâmplat după instalarea paraliziei. Simţurile nu sunt afectate, deşi viata pare să fi părăsit trupul. Într-o astfel de stare, poţi să fii îngropat de viu şi să supravieţuieşti un timp. Într-o astfel de stare poţi să fii chiar resuscitat ca zombi.

Marcel i-a spus lui Davis că otrava nu se punea niciodată în mâncarea victimei, în acest fel ucidea rapid. Dar, dacă era aplicată pe piele sau pe o rană deschisă sau dacă era inhalată, producea o catalepsie ce nu putea fi deosebită de moarte. Cei blestemaţi şi alungaţi din societatea haitiană pentru crimele lor rămâneau funcţionali după resuscitare, dar ca sclavi zombi.

Este oare ciudat să spui că soluţia voodoo pentru crime se potriveşte societăţii în care există zombi? Dacă Davis are dreptate, zombi sunt cei care au ofensat societatea şi au fost alungaţi în închisoarea supremă, moartea în viaţă. Apoi sunt „înviaţi“ ca să muncească pentru alţi oameni.

Este oare justă indignarea noastră „civilizată“? Multe regimuri de închisoare din Occident (şi din alte părţi) sunt la fel de aspre. De multe ori, puşcăriaşii, atât în SUA, cât şi în alte ţări, sunt folosiţi în chip de cobai pentru testarea medicamentelor noi. LSD-25 era necunoscut în SUA înainte de a fi testat de medicii din închisori în anii ’60. Este o ironie faptul că aceste experienţe au avut un efect neplăcut. LSD-ul a devenit un drog „de mare risc“, care acum se poate procura de oriunde, deşi este ilegal.

Bokorii voodoo, ca Marcel Pierre, cel puţin cunosc puterea forţelor cu care lucrează şi activează într-o societate care recunoaşte aceste puteri.

Dacă există un mister legat de voodoo, acesta nu se află în practicile voodoo, ci în refuzul occidentalilor de a recunoaşte că tradiţii vechi de mii de ani pot şi susţin o înţelepciune practică, ce se referă nu doar la viaţă şi moarte, ci şi la natura voinţei umane şi a imaginaţiei.

20.12. Moartea la comandă

De-abia după 1990, publicul din ţara noastră a devenit familiar cu yoga şi tehnicile asociate, desigur cu excepţia unei infime minorităţi, care deja avusese acces la acest domeniu. Cu toate acestea, Mircea Eliade, prin publicarea în 1936 la Paris a cărţii *Yoga, Essai sur les origines de la Mystique Indienne,* a devenit o autoritate în acest domeniu. De altfel, M. Eliade a mai publicat între 1948–1962 încă trei cărţi şi nenumărate articole despre yoga. După 1990, publicul din ţara noastră a fost invadat de diferite culte şi secte, după cum se poate observa prin afişele lipite pe toate gardurile din Bucureşti. Prin

nenumăratele cărţi şi articole publicate de-a valma în ultimii 15 ani, au reieşit diverse aspecte ale doctrinei Yoga, axate mai ales pe tehnicile de respiraţie şi poziţiile (postúri) specifice. De altfel, aceasta este situaţia şi în Occident, unde publicul larg a auzit doar de aspectele asemănătoare fachirismului şi de tehnicile de relaxare. Dacă mai menţionăm sutele de şcoli, centre de meditaţie şi de relaxare, de psihoterapeuţi, falşi guru, secte şi culte, care au preluat câte ceva din tehnicile de respiraţie şi poziţiile de concentrare, devine evident că există o imagine deformată despre yoga. Se şi spune că, în SUA şi Europa sunt mai mulţi yoghini decât în India, ţara de origine.

Am menţionat autoritatea recunoscută a lui Mircea Eliade pentru a sublinia că, deşi a practicat câte ceva din tehnicile specifice yoga, ilustrul nostru compatriot a fost atras de partea mistică, religioasă a acestei doctrine. Yoga este un cuvânt din limba sanscrită, care înseamnă unire. Sensul primar al yoga este starea de unire dintre fiinţa umană şi Cosmos sau Dumnezeu. Trebuie amintit că termenul de religie provine din cuvântul latin, *religere,* care înseamnă a lega, a uni. În acest sens, yoga poate fi asemănată cu o religie, deoarece se urmăreşte o purificare şi o transformare a fiinţei noastre interioare. Doctrina Yoga este greu de definit, pentru că este în acelaşi timp o religie şi o filozofie bazată pe o cunoaştere extraordinară a proprietăţilor corpului uman, a naturii, la care se adaugă un amestec de medicină, practici de întreţinere a sănătăţii şi vindecare a bolilor cu magie şi fachirism. În consecinţă, din acest conţinut bogat, nu este de mirare că fiecare acceptă ceea ce înţelege sau ceea ce îi convine.

Nu este de mirare că tehnicile respiratorii au fost mai uşor accesibile înţelegerii pentru europeni. Nu putem vorbi însă de o asimilare completă, fapt irealizabil. Se pare că Doctrina Yoga a fost concepută în India acum 3000 de ani. La Mohenjaro, în valea Indusului, s-au găsit sigilii şi mici statuete vechi de 3000 de ani, cu yoghini în poziţii specifice. Tehnicile yoga sunt menţionate în cărţile sacre hinduse, *Upanişade* sau poemul epic *Ramayana,* de asemenea vechi de mii de ani. Desigur, având o asemenea vechime, textele de bază au suferit multe schimbări. Patanjali, un mare yoghin din secolul al treilea î.Hr. a compus *Yoga Sutras,* cartea de bază, ce a străbătut vremurile până în zilele noastre, dar de atâta timp, evident, au apărut modificări şi „dizidenţi“ care au format noi şcoli: Rajah, Hatha, Sahaja etc.

Orice dubiu despre adevărata Doctrină Yoga dispare prin enumerarea disciplinelor pe care orice aspirant yoga (sadhaka) trebuie să le parcurgă în cursul vieţii până la etapa finală, starea de Nirvana (beatitudine).

Ştiinţa modernă caută de multă vreme o cale de a controla organismul omenesc, de a încetini sau chiar de a suspenda temporar funcţiile fiziologice, realizare ce ar fi extrem de utilă în domeniul călătoriilor spaţiale. Cercetătorii îşi pun cele mai mari speranţe în criogenizare sau în descoperirea unor mecanisme genetice care să permită reglarea funcţiilor vitale, însă unii sunt de părere că răspunsul este mult mai simplu şi ar trebui căutat în creierul omenesc, soluţia fiind controlul minţii asupra trupului.

Istoria şi tratatele medicale consemnează cazuri stranii ale unor oameni care, aparent, erau în stare să-şi controleze trupul până la limite extreme, cum ar fi încetinirea sau oprirea ritmului cardiac şi a respiraţiei – un fel de moarte temporară din care puteau reveni fără niciun fel de probleme. Unele dintre acestea au legătură cu yoga sau alte tehnici orientale, dar nu toate, după cum demonstrează cazul colonelului englez Townshend, un om care putea muri şi învia după bunul plac. Dacă este să dăm crezare relatărilor privind misterioasele capacităţi ale colonelului, el putea să comande inimii să se oprească, nu mai respira, iar trupul său devenea la fel de rigid ca al unui mort. Figura sa pierdea orice urmă de expresie, iar ochii săi rămâneau încremeniţi cu o privire sticloasă. Townshend putea rămâne în această stare ore în şir, după care revenea la viaţă rapid şi fără ajutor. Potrivit medicului său, un anume doctor Cheyne, militarul de carieră era convins că poate muri oricând are chef, fără a explica însă cum reuşeşte acest lucru. Pentru a spulbera îndoielile în ceea ce priveşte adevărul spuselor sale, Townshend şi-a supus trupul unei călătorii forţate spre lumea cealaltă în prezenţa a trei medici, într-un experiment desfăşurat la locuinţa sa din oraşul Bath. Unul îi urmărea bătăile inimii, celălalt monitoriza pulsul la încheietura mâinii, în timp ce al treilea ţinea o oglindă în dreptul gurii sale pentru a vedea dacă mai respiră. În scurt timp, toate funcţiile vitale au încetat, cel puţin aparent, fapt ce i-a lăsat pe medici muţi de uimire. După câtăva vreme, ei au ajuns la concluzia că Townshend trebuie să fi murit de-a binelea şi au dat să părăsească încăperea. Doar în ultima clipă ei au observat că mortul dă semne că e pe cale să învie.

Un caz şi mai uimitor şi bine documentat este cel al unui yoghin indian, care, în 1838, s-a lăsat îngropat de viu, petrecând şase săptămâni sub pământ înainte de a fi exhumat şi readus în simţiri. Bărbatul, pe nume Haridas, era un supus al maharajahului Runjeet Sing, iar experimentul a fost urmărit de mai mulţi străini, printre care consulul britanic la Lahore (astăzi în Pakistan), comandantul regimentului britanic din oraş şi un medic european.

Spre deosebire de colonelul Townshend, yoghinul avea de îndeplinit un ritual întreg înainte de a purcede la aşa o experienţă. În zilele dinaintea „înhumării“ el nu s-a hrănit decât cu lapte, în ziua cu pricina nu a mâncat nimic, dar s-a supus unui ritual de purificare (dhauti) ce consta din înghiţirea unei lungi bucăţi de stofă, ce avea rolul de a absorbi toate secreţiile din stomac înainte de a fi trasă afară. Odată îndeplinit ritualul, s-a stins din viaţă, creierul oprind funcţionarea inimii şi plămânilor. Toate orificiile corpului au fost sigilate cu ceară, în afară de gură; tractul respirator a fost blocat prin împingerea limbii pe gât. Corpul său gol a fost înfăşurat într-o pânză, pe care maharajul şi-a pus sigiliul, şi apoi zăvorât într-un cufăr. Cutia de lemn a fost îngropată în pământul dintr-un pavilion, de asemenea ferecat cu lacăte şi păzit zi şi noapte de soldaţii stăpânului locurilor. Ca măsură de precauţie, maharajahul a decis să verifice inopinat starea lui Haridas, poruncind să fie dezgropat în două rânduri. În ambele daţi, yoghinul a fost găsit întocmai cum fusese îngropat.

La capătul celor 40 de zile, Haridas a fost scos din mormânt. Medicul a constatat că nu se simte nici urmă de puls, iar corpul era rece, cu excepția creștetului, unde se simțea o anumită căldură, scria în memoriile sale Claude Wade, reprezentantul britanic la curtea maharajahului. Trupul a fost spălat cu apă caldă, ceara îndepărtată, iar fruntea unsă cu un unguent încălzit. Cel mai greu a fost să i se aducă limba la poziția normală, aceasta fiind foarte rigidă. Toată această procedură a durat circa două ore, la capătul cărora Haridas a început să-i recunoască pe cei din jur şi să converseze cu ei, cu o voce slabă, ca a unui bolnav. „Acum mă crezi?“, a întrebat el dând cu ochii de Runjeet Sing. Spre marea mirare a oficialităților prezente, omul nu era deloc bucuros că a fost readus la viață. Dimpotrivă, el le-a spus că se simțea foarte bine în transă, mintea sa fiind bântuită de vise extraordinar de frumoase. Senzaționala performanță a yoghinului din Lahore a fost relatată pe larg de ziarele coloniştilor britanici din India, care au publicat şi mărturiile oficialilor europeni. Declarațiile acestora din urmă aveau rolul de a da credibilitate poveştii în rândurile britanicilor, însă pentru Haridas ceea ce conta mai mult era părerea maharajahului, care nu ar fi ezitat nicio clipă să-i curme de-adevăratelea viața în caz că ajungea să suspecteze că supusul său a îndrăznit să-i joace o farsă.

Practica îngropatului de viu era în secolele trecute destul de răspândită printre oamenii sfinți indieni, însă în ultimele decenii autoritățile au pornit o campanie de interzicere a acestor experiențe, motivul fiind numărul mare de decese cauzate de lipsa de pregătire adecvată a celor care încearcă să-şi dovedească puterile în acest mod. Astăzi, astfel de tentative se mai produc doar sporadic, însă perioada petrecută sub pământ e scurtă, de ordinul zilelor, iar cel care se îngroapă are totuşi la dispoziție o cale de aerisire pentru a nu se sufoca.

20.13. Magia albă

Unul din principiile de bază în apărarea împotriva energiilor malefice este acela de a-ți forma propria concepție împotriva acestor energii şi de a nu crede că ai căzut pradă lor.

Trebuie permanent să îndepărtezi însăşi forma gândului că nu eşti şi nici nu poți fi influențat de aceste energii negative. Niciodată nu trebuie să te gândeşti sau să te aştepți că vei fi atacat.

1. Alungați din subconştientul dumneavoastră forma gândului, că ați putea fi influențat de farmece, vrăji, deochiuri. Fiecare individ în parte are de la natură o forță puternică de apărare împotriva influențelor negative. Nu vibrați cu unda „inamicului“, punând în concordanță cu el sistemul electronic al organismului, biocâmpul sau subconştientul dumneavoastră.
2. În comunicare, în dialog cu diferite persoane, căutați să nu vă enervați, deoarece fiecare gest sau vorbă pe fond de iritare poate duce la deformarea câmpului energetic, devenind propice atacurilor adversarilor.

În aceste momente practicanții de magie neagră, vrăjitorii, îşi vor plasa informația negativă în câmpul dumneavoastră energetic sub diferite forme: blesteme, diferite mantre negative, deochiuri etc. Ca urmare a acestor acțiuni se produce acea reacție de vibrație a câmpului energetic prin care se străpunge acest câmp cu consecințe nefaste pentru sănătatea dumneavoastră.

3. Ca să neutralizăm aceste acțiuni trebuie să avem în arsenalul nostru de apărare acea putere de voință de a ne abține de la enervări şi iritări, incluzând în acest sistem de apărare creierul cu forma ghidului-bun. Ca bază în autoapărare este atitudinea noastră față de răufăcătorii pe care îi ştim că ne atacă – vrăjitorul, magul negru – şi pe care va trebui să-i tratăm ca pe nişte animale domestice, precum nişte căței blajini şi buni, nu ca pe nişte animale de pradă. Ei vor simți imediat atitudinea dumneavoastră, şi anume că nu sunteți jertfa lor, ci mai degrabă stăpân pe situație, ceea ce-i va face să renunțe la intențiile lor rele şi până la urmă să vă lase în pace.
4. Nu căutați să intrați în contact cu ei şi nu discutați cu răufăcătorii dumneavoastră.

Vrăjitorii care practică magia albă sunt apreciați pentru că, prin practicile lor, apără persoanele împotriva energiilor malefice şi aplică regula conform căreia magia nu trebuie folosită niciodată pentru a face rău cuiva.

• *O vrăjitoare a înviat un mort!* Los Angeles. O echipă de doctori a asistat la readucerea la viață a unui mort, prin simpla atingere a Anjelicăi, femeia cunoscută sub numele de Vrăjitoarea cea Bună.

În ziua miracolului, Anjelica îşi vizita pacienții dintr-un salon rezervat bolnavilor de cancer dintr-un spital californian. Se afla la căpătâiul unui copil de 5 ani, bolnav de leucemie. La etajul superior, într-o sală de reanimare, Thomas Jilthrop, în vârstă de 67 de ani, bolnav de inimă, a încetat din viață în ciuda eforturilor echipei de doctori. Din fericire, cineva şi-a amintit că Anjelica era acolo şi a coborât s-o întrebe dacă vrea să-i ajute. Însă când a fost anunțată, inima lui Jilthrop era deja oprită de 23 de minute. Ea a mărturisit că nu mai readusese la viață niciun mort până atunci, dar a alergat fuga la căpătâiul mortului, luând câteva plante medicinale şi câteva cristale. Anjelica a spus că doar Dumnezeu îi poate vindeca pe bolnavi şi-i poate reînvia pe morți. Însă când i s-a adus la cunoştință că omul murise, a auzit o voce interioară strigându-i: „Ridică-te şi te du la el". Nu ştie cum a fost posibil aşa ceva. Ştie doar că Dumnezeu a lucrat prin mâinile ei.

Când a ajuns la Jilthrop, acesta era acoperit cu un cearşaf alb, iar doctorii erau pe punctul de a pleca. Unul dintre ei a spus că domnul Jilthrop nu avusese nicio şansă de a supraviețui şi că atunci când femeia i-a atins fața, camera a fost invadată brusc de o lumină puternică. Brusc, trupul lui Jilthrop a fost cuprins de convulsii şi ochii i s-au deschis. Unul dintre doctori a declarat că nu fusese niciodată credincios, dar că ceea ce s-a întâmplat acolo pune sub

semnul întrebării tot ce a învățat în Facultatea de medicină şi că i-a schimbat viața.

Doctorii afirmă că deşi Jilthrop se află încă sub supraveghere medicală, funcțiile sale vitale sunt din nou active şi se aşteaptă ca pacientul să se însănătoşească pe deplin. Domnul Jilthrop a declarat că nu ştie cum s-a întâmplat totul şi că tot ce-şi aduce aminte este că a trecut printr-un tunel lung, îndreptându-se spre o lumină puternică. Pe la mijlocul tunelului a auzit o voce ce i-a spus să se întoarcă. Când s-a trezit şi a simțit pe față gingaşele mâini ale femeii, a crezut că Domnul i-a trimis un înger. El a mai spus că-i datorează viața lui Dumnezeu şi Anjelicăi.

20.14. Cum vă puteți apăra de hoți şi de criminali folosind magia

Un grup de locuitori din oraşul New Orleans, sătui de rata crescândă a criminalității, luptă împotriva acesteia cu ajutorul vrăjitoriei, iar rezultatele sunt surprinzătoare:

„Nu mai puteam suporta situația“, a recunoscut Shane Norris, patroana unui magazin din cartierul cel mai select din Bywater. „Traficul de droguri se desfăşura peste tot, chiar şi pe treptele magazinului nostru, iar noaptea era şi mai rău.“

După ce magazinul a fost jefuit, iar Sallie Ann, asociata lui Shane, a fost atacată, cele două femei, ambele practicante ale vrăjitoriei, s-au decis să-şi adune vecinii pentru un ritual de invocare a unui voodoo pentru a le ajuta să-i alunge pe hoți şi pe vânzătorii de droguri.

Căpitanul Lonnie Smith de la poliția din New Orleans, fost martor la acest ritual, a fost foarte impresionat. „Părea că s-a întâmplat ceva. Este clar“, a spus el „şi de vreme ce obținem rezultate pozitive sunt de acord cu ritualul.“ Shane a adăugat: „Rata criminalității a scăzut de la 70 de tâlhării pe lună la doar şase. Înainte de a face acest ritual puteai cumpăra droguri de la şapte case de pe strada mea. Acum se pare că mai există doar una.“

Când s-au decis să apeleze la vrăjitorie pentru a lupta contra delincvenței, Shane Norris şi Sallie Ann au cerut ajutorul lui Ogoun La Flambeau, zeul voodoo al războiului, focului şi metalului. „Aproape 100 de oameni s-au strâns în fața magazinului nostru la lăsarea întunericului şi am făcut cu toții o procesiune până la prima intersecție“, a spus Shane. „Am construit un altar în mijlocul străzii, folosind drept bază a acestuia un capac de gură de canal. Ceremonia a început pe fundalul sunetului tobelor şi al luminii torțelor. Am luat un cuțit şi am mers cu spatele, în cerc, în sens orar, făcând cu el semnul crucii, pentru a alunga orice intenție rea sau vibrație negativă. Apoi am mers în genunchi către altar şi am adus ofranda mea. I-am oferit lui Ogoun La Flambeau țigări de foi, rom şi gloanțe. În sunetul tobelor, cei care doreau să danseze în cadrul ritualului s-au întors în cerc. În timpul ceremoniei, doi

vânzători de droguri au încercat să facă pe nebunii şi să ne ia câteva tobe, dar nu au fost lăsați. Apoi, crezând că ne iau peste picior au aruncat nişte bani pe altar. Credeau că-i vor lua înapoi la sfârşitul ceremonialului, însă noi i-am ars, iar asta i-a dat gata. I-am lovit într-un punct nevralgic. I-am lăsat complet fără replică şi au plecat". Locuitorii din zonă afirmă că zeul voodoo a făcut minuni: „Infracționalitatea s-a diminuat foarte mult", a spus cu uimire Robyn Halvorsen. „A fost ceva uluitor."

Shane afirmă că toți infractorii se tem de vrăjitorie şi că magia este un mijloc de a-i cumini. „I-am învins cu propria lor frică", a mai declarat ea. „În noaptea în care făceam ritualul, un polițist mi-a spus: «Nu se tem de poliție, ci de vrăji»."

21. Vr□jitoria

21.1. Naşterea vrăjitoriei şi sărăcia

Aşa cum apreciază teoreticianul francez Jean Palou, în lucrarea sa intitulată *„Vrăjitoria“,* aceasta a fost una din plăgile secolelor trecute. Originile sale se pierd în negura timpului. Tripla Bombo, evocată de vrăjitorul din Tesalia, se va alătura zânelor adorate de neliniştitele ţărănci ale Marelui Secol. În lumea occidentală, vrăjitoria este o implorare constantă adresată reminiscenţelor zeilor păgânismului. În acelaşi timp, ea este şi o contestare consecventă a religiilor dominante: catolicismul sau religia reformată. Ea se manifestă încă şi în zilele noastre, la primitivi, în mod deschis sau clandestin faţă de religiile exportate de Occident. Dar ea este mai mult decât atât. Şi aici dorim să susţinem, prin mai multe exemple, o teză care, după cunoştinţa noastră, n-a mai fost niciodată formulată. Vrăjitoria este o fiică a sărăciei. Ea este speranţa revoluţionarilor. Este fructul revoltei blestemat de Biserică şi de către autoritatea civilă. Întotdeauna vrăjitoria izbucneşte în ţări zguduite de războaie civile sau externe, de catastrofe naturale, unde temerile seculare, izvorâte din vechile epoci, renasc din propria cenuşă. Reflex al moravurilor, vrăjitoria este aspectul cel mai accentuat al temerilor şi duşmăniilor. Omul tremurând în faţa forţelor naturii încearcă să le domine şi să şi le aservească. El imploră răul. La nevoie, el îl va sluji, preocupat de propriul viitor, prin ură sau... dragoste. Astfel ia naştere complexul vrăjitorului. Câtă iluzie sau cât vis intră în acest fenomen? Este foarte dificil de a face o atare analiză. Ce numitor comun poate să existe între frusta vrăjitoare a spaţiilor rurale medievale şi puternicul senior Gilles de Rais în afară de invidie, teamă şi plăcere stârnită de rău? Dar între ţărăncile suedeze sau germane ale secolului al XVII-lea, încercate de maladii şi războaie, şi vrăjitoarele din Afacerea otrăvirilor, jertfite cu folos dorinţelor nepotolite ale mai-marilor de la curtea lui Ludovic al XIV-lea?

Încă o dată, diferenţa este una socială. Vrăjitoria, prin ea însăşi şi prin efectele sale, nu este decât un aspect al crizelor sociale. Dincolo de aceasta, ea nu ar putea fi considerată decât un fenomen ridicol, bun cel mult să servească drept pretext literar sau artistic. Dar realitatea vrăjitoriei se afirmă, de o manieră înspăimântătoare, în pedepsirea vrăjitorilor. Rugurile arzând au acoperit Europa, iar arhivele abundă în proceduri juridice. Lumea judiciară – ecleziastică sau laică – a acreditat şi dezvoltat vrăjitoria. Dacă aceasta din urmă n-ar fi existat, oamenii, prin temerile şi cruzimile lor originare, ar fi inventat-o. În faţa iluziilor, ei nu au ştiut – fiind prea puţin preocupaţi de reforme sociale – decât să tortureze. În faţa duşmăniilor acumulate împotriva lor, nu au ştiut să răspundă decât cu moartea, şi nu cu mila conştientă de profunzimea maladiei. Istoricul care se cufundă în acest noian de acte judiciare nu poate decât, în mod retrospectiv, să se cutremure.

Retrospectiv este mult spus. Oare temerile contemporane vor lua o altă formă de persecuţie? Nu vor genera, oare, actualele crize sociale noi iluzii creatoare de duşmănii şi de suplicii? Se va produce o metamorfoză a Diavolului şi a noilor ruguri?

Vrăjitoria nu este decât un cuvânt în gura oamenilor, cuvânt pe care îl asociem cu inamicul spiritual, sau inamicul, pur şi simplu.

Vrăjitorii sau vrăjitoarele nu sunt decât victimele desemnate de adversitatea socială.

Raţiune, unde este victoria ta în această lume a fricii şi a duşmăniei în care Lumina apare doar sub formă de sclipiri în Noapte?

Trebuie făcută distincţia între noţiunile de magie şi vrăjitorie. Magia este arta de a comanda forţelor Răului. Vrăjitoria este acea artă care încearcă să comande acestor forţe. Magicianul este un iniţiat în marile mistere; vrăjitorul nu cunoaşte decât micile mistere. Magicianul este un maestru; vrăjitorul este un ucenic care dezlănţuie adesea – după cum se ştie – forţe pe care nu le cunoaşte decât în parte şi pe care nu le mai poate apoi stăpâni. La unii vrăjitori există o cunoaştere reală a formulelor, la alţii se întâlnesc doar vulgarizări ale acestora. Mai mult, începând cu Evul Mediu, magicianul devine un citadin, în vreme ce vrăjitorul este un personaj rural. Magicianul este adesea dublat de adeptul unei noi erezii. Vrăjitorul, prin practicile sale, perpetuează tradiţia religiilor antice dispărute: cultele druidice sau păgâne. Într-un fel, magicianul este un om de ştiinţă. Vrăjitorul este un „înapoiat“ social. Magicianul nu riscă, în ochii credincioşilor, decât sufletul său, căci este protejat al mai-marilor, la curtea cărora locuieşte şi care îl consultă. Vrăjitorul îşi riscă sufletul şi viaţa, căci nu este decât un ţăran asupra căruia se vor răsfrânge duşmăniile şi geloziile fraţilor de sărăcie. În secolul al XVII-lea, în Normandia, ţăranii vor face o interesantă distincţie între „Marele“ şi „Micul Vrăjitor“, primul termen desemnându-l pe magician, al doilea pe ciobanul războinic şi vrăjitor. Este evident că, în cadrul acestei mentalităţi ţărăneşti, termenul de „magician“ n-a fost nicicând folosit în sensul lui deplin.

Textele antice vorbesc mai ales de magicieni. Or, ele nu citează decât fapte şi gesturi ale oamenilor de la oraşe. În 589 apărea pentru prima dată termenul de „vrăjitor“ şi se referea la spaţiul rural. Se pare că vrăjitoria a avut două origini: una este transmiterea tradiţiilor orale ale vechilor religii antice care se repliază în faţa propagării creştinismului ce nu le-a putut niciodată face să dispară. Astfel, în afara religiei dominante care se oficia în plină zi, se menţine, de-a lungul epocilor, un cult nocturn al divinităţilor înfrânte. Era aici o revoltă religioasă.

Din nenumăratele aspecte ale vrăjitoriei din Evul Mediu până la finele secolului al XVII-lea se relevă o constantă. Ori de câte ori într-o ţară intervin probleme sociale şi economice, apar „epidemii“ de vrăjitorie. Represiunea care urmează este atroce, agravând sărăcia din jur. În acest sens, am putea cita sute de exemple care evidenţiază corelaţia între evenimentele politice (războaie

civile sau invazii străine) sau cele economice (ciumă, epidemii, foamete etc.) şi fenomenele vrăjitoriei. Se pare că Michelet este singurul care avea să intuiască aceasta în ciudata sa lucrare *La Sorcičre,* dar nu a dezvoltat ideea, epoca sa interesându-se prea puţin de istoria economică şi socială. În Evul Mediu, Misterioasa Cruciadă a Păstorilor este în egală măsură un amestec de jacquerie şi de vrăjitorie care conduce din centrul Franţei spre Bourges mii de copii şi tineri. Împreună cu revoltaţii vor muri trei vrăjitori din Berry. Ciuma neagră din 1348 aduce după sine un val de vrăjitorie în Provence, în mod particular în Queyras, unde Sabatul este celebrat în stepa înaltă din Pra-Patris. Satul Arvieux câştigă o asemenea reputaţie în materie de vrăjitorie încât se împarte în două clanuri (încă existente): cel al Renumelui şi cel al Frumoasei, acesta din urmă fiind cel al vrăjitorilor. De remarcat că toate vrăjitoarele din Queyras poartă prenumele de Marguerite. În Flandra, în veacul al XV-lea, răscoala valdezilor înfloreşte într-o epocă de incertitudini politice, provocând sute de victime – prostituate, negustori, menestreli, bărbaţi şi femei de condiţie umilă sau medie. Maestrul Jehan de Taincture din Tournai nu se înşeală deloc; el asimilează vrăjitorii şi vrăjitoarele cu rebelii sociali, în marea sa predică din 1460. La Arras, persecuţia a fost oprită din ordinul ducelui de Burgundia, Filip cel Bun, preocupat să salveze interesele economice ale regiunii (nimeni nu mai îndrăznea să împrumute bani unor persoane care de la o zi la alta puteau fi aruncate în închisoare şi arse pe rug, activitatea de credit fiind în pericol). Urmăririle au fost contracarate mai ales atunci când au fost puse sub acuzare persoane importante sau de rang înalt, nobili, magistraţi municipali şi chiar un mare neguţător de lemn, pe care şi procesele-verbale îl numeau „mâncător de săraci".

Războaiele religioase fac din secolul al XVI-lea o teribilă epocă a proceselor în toată Europa, mai ales în Germania şi Franţa. Lorena este în mod deosebit afectată, din 1580 până în 1633, această ultimă dată corespunzând începutului Războiului de 30 de Ani şi invaziei franceze în ducatul Lorena. În Normandia, Jacqueria din 1639, zisă şi a celor Desculţi, datorită poreclei conducătorului ei, Jean Desculţul, este însoţită de un val de urmăriri pentru vrăjitorii, îndreptate îndeosebi împotriva păstorilor, personaje itinerante prin meseria lor şi, deci, purtătoare de mesaje, de zvonuri, de idei subversive de revoltă socială (Tribunalul din Londiničres). Erau cei care au fost numiţi „micii vrăjitori" (acest termen este deja folosit în erezia valdeză din Arras), deoarece nu aveau decât mici Sabaturi unde Diavolul nu era prezent. Revolta din Boulonnais (1661), condusă de aşa-numitul Lustucru (iscată datorită unei epidemii, ea a inspirat, de altfel, un cunoscut cântec popular pentru copii, imagine a foamei), va avea curioase repercusiuni, în Cotentin (procesul din Meautis, 1661–1672), unde unii acuzaţi au numit adunările nocturne cu pseudonimul Lustucru, numele faimosului şef al săracilor revoltaţi. În 1628, ţinutul Comte este străbătut fără încetare de războinici brutali şi jefuitori, foametea domneşte aici, iar ţăranii, victime ale înfometării, vagabondează în bande din sat în sat. Procesele dintre

1628–1630 vor reprima un val de vrăjitorie. De asemenea, pe proprietatea abațială Luxeuil, dezvoltarea vrăjitoriei corespunde, ca în secolul al XVI-lea, victoriei politice a seniorilor-abați asupra burghezilor şi agravării aservirii iobagilor „deosebit de riguroasă: cea mai dură pe care o cunoaştem din toate regiunile din est“. Incidentul din ținutul Labourd, în regiunea bască (1609), vine după războaiele religioase şi după calamitățile naturale care au distrus livezile de meri din zonă. Merele vor juca de altfel aici un anumit rol. Judecătorii au condamnat la moarte aproape cinci sute de persoane. Se pare că persecuția a fost oprită în momentul arestării preoților bănuiți de a fi vrăjitori, episcopul intervenind cu destulă tărie.

Cazul cel mai curios este, fără îndoială, cel al Suediei. Nu a avut loc decât un singur proces de vrăjitorie aici, cel din 1670, în Dalecarlia, ținut împădurit, cu drumuri puține unde se pierdeau adesea copiii. Către această dată, aservirea – puțin răspândită – tinde să se extindă. O grindină violentă distruge recoltele în acelaşi timp în care maladiile infantile bântuie regiunea. Vrăjitorii sunt făcuți responsabili şi, în timpul Sabatului despre care ei povestesc, se petrece un fapt unic în analele vrăjitoriei, reflectare evidentă a atmosferei de boală: Diavolului bolnav i se pun ventuze. Optzeci şi cinci de femei şi copii din Dalecarlia vor fi arşi pe rug.

În Rusia, procesele de vrăjitorie nu apar în număr mare decât la finele secolului al XVI-lea, după ucazul din 21 noiembrie 1597 care acordă proprietarilor de terenuri drepturi abuzive asupra țăranilor (țăranul este liber în Rusia medievală).

Lista exemplelor ar putea continua. Astfel, se poate cita grindina din 1644 din Burgundia, de care vrăjitorii au fost făcuți răspunzători, fiind masacrați de către mulțime. Sau se poate aminti de Gantiere, femeia arsă pe rug la Paris, în 1582, pentru că obținuse de la demon sumele pentru împovărătoarele sale impozite. Sărăcia se înrudeşte cu vrăjitoria, adică determină apelul la diavol, deoarece Dumnezeu nu mai răspunde creaturilor sale îngrijorate. Crize sociale colective sau simple angoase personale sunt conținute de pasajul următor: „cutare vrăjitoare tocmai şi-a pierdut turmele sau grânele, o alta este ruinată din pricina războaielor sau se află la mare ananghie... moartea unui soț... traiul scump... sau pur şi simplu tristețea...“ Femeia sau bărbatul caută o consolare, aceea pe care nu o mai găsesc în Biserică. Se adresează celui pe care vrăjitoarele germane îl numesc „Proscrisul“, sau, şi mai sugestiv, „Marele Iobag Revoltat“. „A trage dracul de coadă“ este o veche expresie populară, folosită deja în veacul al XIV-lea.

Ne rămâne să schițăm un scurt studiu despre Sabat ca imagine socială a uneia sau a mai multor epoci, căci vrăjitorii interogați dau declarații diferite în funcție de regiune sau perioadă, subliniind caracterul evolutiv al vieții sociale transpus în mod demonic. Când slujitorii diavolului se aşază în jurul Maestrului lor, acesta din urmă le atribuie locuri speciale. În Evul Mediu, Diavolul nu face nicio distincție între nobili şi săteni. Dimpotrivă, începând cu secolul al

XVI-lea el va opera o diferență clară între diversele categorii sociale, fără îndoială datorită faptului că începe să se afirme conceptul de clasă socială. Cel puțin aceasta ne-o spun în declarațiile lor de la proces cei de condiție umilă – care sunt de altfel, din această cauză, foarte amărâți. Dacă în secolul al XIV-lea Diavolul, ca un adevărat senior feudal, primește de la vrăjitori zeciuiala din recoltă, începând cu secolul al XVI-lea el este mai sensibil la darurile în bani decât la cele în natură, ca urmare a realităților sociale care marcau vizibil creșterea puterii banului. De altminteri, în aceeași epocă se afirmă simțul juridic: vrăjitorii țin registre ale adunărilor sabatice (cel puțin așa pretind), iar Diavolul are bancherii săi. Diavolul impune vasalilor săi, în mod egal, dreptul la corvoadă. Copiii-vrăjitori „duc la păscut" broaște râioase pe pământurile nedesțelenite pe care se țin adunările diavolești. Suzeran, diavolul atinge vrăjitoarele cu mâna sa, şi astfel vasalii îi aduc omagiul feudal. Sau vrăjitorul îi dă Diavolului o bucată din trupul său (carne, unghii, păr), ceea ce echivala cu transferul de proprietate seniorială practicat în vremea respectivă. În procesele din Labourd, unele dintre femei pretind că se plimbă la Sabat cu o broască râioasă pe pumnul strâns, corespondentul vânătorii senioriale cu şoimi pe care sătenii o urmăreau de la distanță, adesea peste câmpurile lor semănate.

Spre finele secolului al XVI-lea, când societatea devine mai rafinată, se vine la Sabat, mascat, cel puțin în cazul doamnelor nobile. Acest detaliu a dat denumirea unui loc tradițional al Sabatului: Strada Măştilor (Guillestre, Alpii Superiori), iar Molicre numeşte o fetiță: „Mica mască", adică „mica vrăjitoare". În ceea ce priveşte prostituarea unei vrăjitoare cu Diavolul, oare nu trebuie văzut aici un omagiu de un tip foarte special adus seniorului feudal, simultan cu eliberarea prin onirism a senzualității refulate a femeii? Dar vrăjitorii şi vrăjitoarele se complac în societatea lor deja constituită (sfârşitul secolului al XVI-lea şi secolul al XVII-lea) să creeze legături juridice cu Diavolul în persoană. Acesta din urmă cere soțiilor sale o fidelitate absolută, iar adulterul este sever pedepsit la Sabat tocmai de către cel care, pe pământ, îl încurajează atât de mult la alții. Este expresia normală a mentalității religioase şi sociale a vrăjitoarei.

Ce se mănâncă la Sabat? Potrivit depozițiilor acuzaților, felurile de mâncare variază. Sunt delicioase sau dezgustătoare, dar toate fără sare, datorită puterii de exorcizare a acestui condiment. Totuşi, ereticii valdezi, ca şi vrăjitoarele flamande din veacul al XVII-lea ne spun că în postul Paştelui se mănâncă „heringi măcinați". O cugetare curioasă: Diavolul impune fidelilor săi postul stabilit de Biserica Catolică. Simpla observare a săracilor acuzați, obsedați de foame, conduce la ideea că ei transpun, astfel, poftele gastronomice din timpul sărăcăciosului post cotidian. Şi, cea mai grozavă mărturisire, în naivitatea sa, este cea a unei vrăjitoare flamande din secolul al XVII-lea căreia i se cerea numele Diavolului care o ispitise şi care răspunde: „Faceți ce vreți". Frumoasă deviză, ca aceea a abației Theleme, preluată de ispititor, frumos simbol de eliberare care, în acele timpuri vechi, nu putea fi decât cu siguranță diabolică.

Vrăjitoria şi teribila sa represiune dispar în Europa, şi mai ales în Franţa, spre începutul veacului al XVIII-lea. Nu mai există atunci mari perioade de foamete. Sabaturile pe care le vedem în gravurile din secolul al XVIII-lea nu sunt decât foarte ridicole. Este o parodie de menuete în care se amestecă scene cu oameni în convulsii asemănătoare cu cea din cimitirul Saint-Medard. Ţăranii din veacul al XVIII-lea au preocupări mult mai realiste decât strămoşii lor. Ei caută posesia pământului şi nu vreo vagă promisiune diabolică. Seniorul este deseori la Versailles, departe de ei. Nu-i mai este adus omagiu, şi nici Diavolului, gogorița lui. Noile idei filozofice îşi croiesc drumul lor, care nu mai duce în ţelina de desfăşurare a Sabatului, ci în adunările tribunalelor din 1789. Curăţirea rituală nu va mai servi drept scenariu diavolesc, ci va presupune purificarea întregii societăţi. Vrăjitoria se stinge în Franţa când apare speranţa în zile mai bune. Ea se va dezvolta în Rusia, în secolul al XIX-lea, când situaţia socială se înrăutăţeşte. Va dispărea în America de Nord când pionierii din Noua Anglie ingrată se vor îndrepta spre bogatele ţinuturi din vest. Ea încetează peste tot să mai fie un cult pentru că puterea clerului se estompează. Dispare în timp ce se sting şi persecuţiile împotriva ei, într-o epocă pacificată în care oamenii trăiesc mai bine...

21.2. Erezia şi vrăjitoria

Vom începe cu mişcarea valdeză. Întemeietorul mişcării valdeze a fost un negustor din Lyon, Pietro Valdo (Valdes), care între 1173 şi 1175, după ce şi-a vândut bunurile în beneficiul săracilor, s-a dedicat unei vieţi de sărăcie şi predici, folosind o limbă pe înţelesul mulţimii. Probabil că una din condamnările Conciliului de la Verona, din 1184, în care se acuză un grup de laici pentru că şi-au asumat autoritatea predicilor, se referă la el şi la discipolii săi. Valdezii sunt declaraţi eretici şi ei se adună în mici comunităţi, adeseori fiind obligaţi să trăiască în clandestinitate; cei care rămân pe teritoriul italian se refugiază în văile munţilor. Cazul lui Pietro Valdo se înscrie în mod clar, pentru ecleziaşti şi inchizitori, printre cele de erezie. Peste această primă şi imediată definiţie se mai suprapune ceva: valdezii sunt acuzaţi nu doar că şi-au renegat credinţa, ci că au încheiat un pact cu diavolul, în scopul de a submina însăşi tradiţia creştină: ei îşi reneagă credinţa pentru a îmbrăţişa o altă religie, cea a diavolului, cu toate consecinţele sale.

Rămâne celebru în Franţa, printre altele, cazul din Arras, care se prelungeşte de-a lungul întregului secol al XV-lea:

„Cronicarii povestesc despre crimele de care au fost acuzaţi şi pe care le-au mărturisit sub tortură «valdezii» din Arras, o adevărată sectă în slujba diavolului. Înainte de a se duce la Sabat îşi dădeau pe trup cu o unsoare specială, folosind o vergea pe care şi-o aşezau apoi între picioare. În felul acesta erau în stare să zboare, parcurgând lungi distanţe cu mare repeziciune. Sabatul avea loc în mijlocul unei păduri, la câţiva kilometri de Arras: acolo

îi aştepta un diavol mare cât toate zilele, care se putea transforma în ţap, în câine, în maimuţă sau în om. Petrecerea se prelungea cu un banchet şi se termina într-o orgie. În timpul Sabatului, vrăjitorii renegau (aceasta e partea care se referă propriu-zis la erezie) religia creştină, trebuiau să îi hulească pe Dumnezeu, Sfânta Treime şi pe Sfânta Fecioară, să calce în picioare crucifixul şi să-l scuipe. Ceremonia se sfârşea cu o liturghie neagră pe parcursul căreia Împărtăşania era aruncată broaştelor, ce urmau să fie arse pentru a fi folosite la prepararea unor prafuri dăunătoare."

Acuzaţia de stabilire a unui pact antiecleziastic cu diavolul însuşi nu ar fi fost de ajuns pentru a se incrimina vrăjitoria; dar, aşa cum reiese din acest text, ulterior este introdus un alt element: „sabatul". Alianţa cu diavolul capătă o formă precisă şi anume cultul vrăjitoarelor. Pentru prima oară se pune în mod clar un semn de egalitate între eretici şi vrăjitoare.

S-ar putea pune întrebarea ce avantaj prezenta echivalarea acestor două categorii. Răspunsul e simplu: ereticul ataca, prin alegerile sale, esenţa însăşi a credinţei şi a Bisericii; vrăjitoarea sau vrăjitorul atenta în special la societatea civilă, la persoane. Primii păcătuiau împotriva credinţei; ceilalţi împotriva omului şi a civilizaţiei. Dacă s-ar fi putut afirma că şi unii şi ceilalţi formau în realitate o entitate unică, ar fi însemnat că Biserica şi puterea politică aveau un duşman comun, ce trebuia urmărit cu forţe unite pentru a fi distrus în totalitate. Dacă ereticul şi vrăjitoarea erau una şi aceeaşi figură, persoană, entitate, papa şi împăratul aveau un adversar comun.

Ceea ce s-a întâmplat la Arras este unul din primele exemple pentru ce se va petrece mai peste tot în Europa (şi am văzut deja exemplul spaniol): vânarea omului rămas fără nicio scăpare; Biserica atacă pe de o parte, puterea civilă o sprijină împotriva unui duşman tot mai vizibil; orice om poate fi acuzat de crime, pe care niciun autor de literatură a groazei nu şi le-ar fi putut imagina, pentru a fi apoi obligat să le recunoască sub tortură.

Dar în acest caz, în afara puterii ecleziastice şi a celei civile, mai era o a treia, care putea fi pusă în mişcare, dacă vrăjitoarea era tot una cu ereticul, şi anume poporul. Predicile eretice şi cultivarea superstiţiilor tindeau să facă prozeliţi în special în rândul populaţiei rurale, mai apropiate de ciclurile naturii şi mai îndepărtată (adeseori, foarte îndepărtată) de structurile puterii. În cazul ereziei valdeze şi în multe altele asemănătoare, acuzaţia de vrăjitorie era astfel formulată încât îi prezenta pe eretici drept indivizi periculoşi pentru populaţia de la ţară: dacă ereticul îl adoră pe Satana şi se pretează la ritualuri magice împotriva omului, a câmpurilor, a animalelor, nu e greu să-i faci pe oameni să se ridice împotriva lui.

Un mecanism asemănător a fost cel care trebuia să lovească în evrei, acuzaţi la rândul lor de ritualuri orgiastice, canibalism şi crime împotriva copiilor. Nu întâmplător termenul de „sabat" este interpretat ca originar din ebraică unde desemna numele zilei de repaus, „shabbat" (sâmbătă).

Dacă episodul valdez urmărea un plan precis, menit să persecute cu mai

multă eficacitate şi într-un nou mod erezia, el era şi consecinţa unui proces îndelungat, desfăşurat pe parcursul a două secole: data de rău augur este 1224, când Biserica se hotărăşte ca delictele de erezie să fie transferate către puterea temporală, iar ereticul să fie astfel considerat făptaşul unei crime de lezmajestate şi condamnat, în consecinţă, la moarte. Ceea ce urmează confirmă această schimbare de poziţie şi duce la consecinţe din cele mai grave: între 1227 şi 1235 se pun bazele tribunalului Inchiziţiei, de anchetare a corupţiei eretice („Inquisitio haereticae pravitatis"). Prin bula Ad extirpanda din 1235, Inocenţiu al IV-lea iniţiază persecuţia sistematică. Succesorul său, Alexandru al IV-lea, îi condamnă în 1258 în mod expres pe cei ce practică magia. Ioan al XXII-lea în 1320 îi autorizează pe inchizitorii din Toulouse să intervină împotriva celor ce fac vrăji. Asemenea luări de poziţie se înmulţesc în anii ce urmează: în 1320 inchizitorul credinţei Bernardo Gui descrie în *Practica inquisitionis haereticae pravitatis* felul în care trebuie să fie interogaţi invocatorii demonilor şi subliniază că practicile vrăjitoreşti profanatoare şi idolatre sunt comparabile cu erezia: Grigore al IX-lea (1374) ordonă să fie luate măsuri împotriva celor ce îl venerează pe Satana; după doi ani, un alt inchizitor, Nicolas Eymerich, îi numeşte eretici pe toţi cei care au legături cu diavolul şi prin acesta capătă cunoştinţe de magie; erezie înseamnă participarea la Sabat şi folosirea copiilor pentru cultul idolatric; printre intervenţiile „laice", neobişnuită este cea a Facultăţii de teologie din Paris, în 1398, care distinge, făcându-le o descriere, magia naturală de cea eretică.

O idee despre acest ritm tot mai crescut ni-l oferă statisticile: între 1320 şi 1420 se publică 13 tratate despre vrăjitorie; în următorii cincizeci de ani numărul lor se dublează. Ceea ce se schimbă şi va duce la nefericita perioadă a adevăratei „vânători" este această neîntreruptă, deşi uşoară, alunecare de la problematica vrăjitoriei în sine spre cea a vrăjitoriei eretice.

Ne găsim în faţa unei lumi „fabricate", perfect logice şi închise în ea însăşi, care va conduce la cele mai sângeroase şi inutile persecuţii din istoria creştinismului: lumea magiei (albă şi/sau neagră) se transformă în lumea magiei eretice.

În continuare să facem efortul de a merge pe urmele istoriei, evidenţiind datele şi perioadele sale, adică vremurile în care s-au produs aceste coşmaruri:

l **1409:** Papa Alexandru al V-lea condamnă într-o bulă înfiinţarea de către creştini şi evrei a sectelor şi a ritualurilor ce contravin religiei creştine, prin practicarea ghicitului, a descântecelor şi a superstiţiilor; bula e trimisă franciscanului Ponce Fougeron, care primeşte, după o lună, o sumă de bani pentru desfăşurarea activităţii inchizitoriale.

l **1436:** Claude Tholosan, judecător din Dauphine (apar judecătorii seculari ca autori de teorii în sfera teologiei nemaifiind vorba acum de o problemă teologică, ci de una învecinată cu ştiinţele juridice) afirmă că păcatele magicienilor şi ale vrăjitoarelor sunt prea grave pentru a avea dreptul la indulgenţa Bisericii; ei trebuie condamnaţi şi în special suspectaţi când

îndeplinesc acte în aparență nevinovate, precum strângerea de plante pe timpul sărbătorii Sfântului Anton.

l **1437:** Giovanni Nider în lucrarea sa *Fornicarius* formulează cele mai grave acuzații de vinovăție la adresa femeii-vrăjitoare: o creatură slabă şi lesne de înşelat, pradă a diavolului dintru începuturi; pe aceeaşi poziție se situează, afişând o atitudine misogină, printre alții, Prieras *(Summa Summarum)* şi Bernardo Rategno da Como (De Strigis, 1510); ideea că femeia este o creatură „răufăcătoare" străbate secolele: e de ajuns să ne gândim la definiția „medicală" a diferenței, existente în perioada prenatală între băiat şi fată, pe care Laurent Joubert o va da în 1578: „...sămânța în sine nu contează… ea poate degenera adeseori în parte feminină, din cauza mediului rece şi umed… ca şi prin prezența excesivă a sângelui menstrual, crud şi indigest".

l **1451:** Nicolae al V-lea îndeamnă stăruitor pe inchizitori să-i pedepsească pe ghicitori, chiar dacă nu există bănuiala de erezie (înseamnă că inchizitorul poate pedepsi superstiția!).

l **1458:** Nicolas Jacquier, teolog dominican: vrăjitoarele alcătuiesc o sectă care dintotdeauna s-a străduit să distrugă Biserica (e uşor de văzut legăturile ce se presupun a fi între valdezi, evrei şi vrăjitoare).

l **1475:** Sixt al IV-lea stabileşte o echivalență totală între erezie şi vrăjitorie: „... vor trebui să acționeze pentru ca erezia şi secta vrăjitorilor... să fie distruse şi anihilate".

l **1483:** Jean Vineti, teolog şi inchizitor, afirmă că trebuie să se facă diferența între vrăjitoarele de odinioară şi cele care se află acum în jurul nostru: acestea din urmă sunt mai crude decât animalele sălbatice şi nu acționează singure, ci fac parte dintr-o sectă de adoratori ai diavolului.

În următorul an, după cum văzut, este dată bula *Summis desiderantes affectibus,* prin care inchizitorii sunt îndemnați să devină stăpâni pe situație:

„…în numele autorității noastre apostolice, dorim să fie înlăturat orice obstacol de natură să împiedice activitatea inchizitorială... Îndemnați la aceasta de grija pentru credință, hotărâm ca... inchizitorilor să le fie permis să-şi îndeplinească funcția şi să procedeze, în deplină libertate, la pedepsirea, încarcerarea şi corijarea acelor persoane pentru excesele şi crimele sus-amintite...

Le acordăm de asemeni inchizitorilor dreptul de a predica Cuvântul Domnului în toate bisericile parohiale şi ori de câte ori vor dori...

Ordonăm episcopului din Strassbourg... să protejeze şi să susțină acțiunea inchizitorilor, reprimând pe toți cei care vor căuta să le dăuneze, să-i împiedice, să-i contrazică şi să se răscoale... chiar prin înăsprirea sentințelor... cu ajutorul brațului secular."

Din acest moment *Ciocanele* devin opere hotărâtoare; în afară de cea a lui Sprenger şi Kraemer, vom găsi lucrările lui Nicolas Remy, Johann Wier, Girolamo Menghi, Martin del Rio şi în special cea a lui Francesco Maria Guazzo, cu al său *Compendium Maleficarum* din 1608.

Nu lipsesc desigur opere situate pe o poziție opusă, precum cea a lui Ulrich Müller (1489) care inaugurează un nou mod de a interpreta fenomenul: vrăjitoarele sunt femei sărace care trăiesc din plin o iluzie demonică şi mai puțin o realitate satanică şi eretică. Dar, pentru moment, vocea sa rămâne izolată. Pentru a regăsi o poziție similară va trebui să aşteptăm anul 1544, când Andrea Alciato va susține inutilitatea unei persecuții juridice împotriva unor femei care în realitate sunt victime ale iluziilor.

Pe linia tradițională, care începe să se afirme, mai găsim în 1490 lucrarea lui Pierre Mamoris *Flagellum maleficarum,* în care el vorbeşte despre sabat ca o derivație a shabbatului ebraic; în 1523 Bartolomeo Spina face o legătură între prezența la sabat şi culturile păgâne ale zeiței Diana: înainte de el, spre jumătatea secolului al XV-lea, ideea amintită de noi, potrivit căreia practica vrăjitoriei şi-ar putea avea originile în venerarea figurilor de bacanale (Bachus, Diana şi chiar Herodiada), fusese afirmată de Alfonso Tostato; iar Bernardo Ratego mersese mai departe, având certitudinea că a descoperit marele complot urzit de „secta" vrăjitoarelor în numele Dianei; în 1559 sunt publicate cele şase volume semnate de Martin del Rio, o adevărată culme a manualelor pentru înțelegerea tuturor caracteristicilor vânătoarei de vrăjitoare, cu titlul *Disquisitiones magicae*; în 1563 Johann Wier susține ideea că în cazul presupuselor vrăjitoare e mai necesară intervenția medicului înainte de cea a preotului; dar părerea sa nu a fost bine primită pe atunci (de comparat, ulterior, cu poziția lui Bodin).

După cum am arătat, la mijloc nu este doar Biserica: în 1570 o ordonanță a regelui Țărilor de Jos defineşte vrăjitoria drept o crimă penală, indicând modalitățile de reprimare a ei.

Jean Bodin, magistrat şi umanist francez, publică în 1580 lucrarea *Démonomanie des sorciers,* răspunzând şi opunându-se tezelor lui Wier, de o cruzime înfricoşătoare față de vrăjitoare. Bodin va fi suspectat la rândul său de erezie. În 1602 Henry Boguet, magistrat inchizitor în Elveția (celebru la vremea sa pentru a fi propus condamnarea la moarte şi a copiilor bănuiți de vrăjitorie) afirmă în *Discours exécrable des sorciers:* „Vreau să fie limpede că sunt duşmanul neîmpăcat al magicienilor şi al vrăjitoarelor, şi că nu îi voi cruța vreodată, având în vedere ticăloşiile înfăptuite şi numărul lor ce devine tot mai mare".

Până şi filosoful Tommaso Campanella, apreciatul autor al *Cetății soarelui,* afirmă că:

„Femeiuştile, care se hrănesc cu mâncare spurcată, sau concep sânge menstrual ori excremente în uterul invadat de emanații, se perturbează şi sunt gata să-l primească pe diavol".

O mărturie contrară, tulburătoare în mod special, fiindcă e făcută de un confesor care a cunoscut sufletul vrăjitoarelor şi al ereticilor întâlniți la țară, datează din 1631. Friedrich Spee afirmă:

„...mărturisesc plin de ruşine că, mai cu seamă în Germania, printre catolici

şi în popor persistă superstiţii greu de crezut... care... sunt puse pe seama sărmanelor femei de pretutindeni...".

Acum tabloul este complet: cartea de la care am pornit, *Ciocanul,* devine piatra de boltă, pe care se sprijină intrarea într-o lume construită conform unei precise idei de persecuţie. Teoria este pusă la punct şi rămâne de văzut ce se întâmplă în realitate, în toţi acei ani (am spune, în acele veacuri) în care ciuma eretică se învecinează atât de strâns cu secta vrăjitorească, încât devine unul şi acelaşi lucru.

21.3. Un masacru care durează de trei veacuri

Parcursul teoretic alcătuit din documente, predici şi publicaţii, care ne-a însoţit până acum, urmează să fie transpus în istoria concretă a oamenilor. Din oraşele franceze, împodobite cu superbe catedrale; până în zonele rurale germane, înspre dealurile şi munţii italieni şi elveţieni, spre câmpiile dezolante ale Pirineilor spanioli şi până în şesurile noilor colonii americane, între sfârşitul secolului al XIV-lea şi cel al secolului al XVI-lea, avem de străbătut o orbită în care nenorocirea, sărăcia şi ororile se înmulţesc, într-un ritm demn de o tragedie greacă. Încă se mai discută şi azi în legătură cu numărul bărbaţilor şi al femeilor (în special), sacrificaţi în numele luptei împotriva vrăjitoriei eretice. Din documentele proceselor ce ni s-au păstrat, s-ar părea că numărul victimelor, pe care îl putem lua în considerare ar fi fost aproximativ de 70 000 de persoane. Cei mai puţin optimişti susţin că rugurile au atins cifra de 300 000. Pentru a înţelege îndârjirea inchizitorilor e necesar să examinăm câteva evenimente mai îndeaproape.

Milano, 1384 – Două femei, Sibilla şi Pierina, mărturisesc că ar fi participat la un joc lugubru: jocul Dianei (sau al Herodiadei), condus de o anume Madonna Oriente, care destăinuia tainele viitorului femeilor aflate acolo. În prezenţa acelei Oriente nu era voie să se rostească numele lui Dumnezeu. Oriente le mai învăţa cum să tămăduiască bolile, să găsească lucrurile furate şi să dezlege descântecele. Cele două femei sunt condamnate la moarte în 1390.

Paris, 1390 – Cazul prostituatei Macete e mai complicat şi ne introduce într-o lume a sărăciei fizice şi morale sfâşietoare. Macete, tânjind de dorul iubitului ei care, în loc să o ia în căsătorie aşa cum îi promisese, o părăsise pentru a fugi în Spania, ajutat de o altă femeie de proastă condiţie, încearcă să-l întoarcă prin vrăji. Ea a învăţat pe de rost începutul Evangheliei lui Ioan şi cu această formulă spusă cu voce tare reuşeşte să se pună în legătură cu un diavol, numit Haussibut. Iubitul e obligat să se întoarcă la ea, împotriva voinţei lui, însă refuză să se însoare. Plină de tristeţe, Macete reia vraja cu mai multă putere, folosind ceara şi smoala, din care face o pastă cu care îl unge între umeri pe iubit, timp de trei nopţi, invocându-l pe Satana. Bărbatul cedează până la urmă şi o ia în căsătorie, fără să o iubească însă. Urmează ani plini de greutăţi. El se poartă urât, o bate. Macete nu ştie ce să facă şi se adresează

din nou diavolului său: ceara şi smoala sunt iarăşi amestecate, pentru a modela o figură de copil pe care ea o pune să plutească pe paie într-o oală cu apă clocotită. Macete este în continuare bătută şi maltratată. Disperată, se duce pe câmp, caută broaşte râioase pe care le înţeapă cu ace, masacrându-le pe toate. Bărbatul o chinuie în continuare, până când o surprinde asupra faptului, o denunţă Inchiziţiei. Dovada vinovăţiei sale este o broască moartă.

Sion, 1420 – Unui grup sectar i se arată diavolul sub înfăţişarea de urs sau de berbec; adepţii sectei măcelăresc bărbaţi, copii şi animale. După cercetări se descoperă că din grup fac parte 700 de oameni. O sută dintre ei sunt arşi de vii după ce mărturisesc totul sub tortură.

Rouen, 1430 – Pe 18 martie este condamnată la moarte Ioana d'Arc. Acuzaţia este în acelaşi timp de vrăjitorie şi de erezie. Intenţia procesului este în mod evident politic.

Atras, 1459 – Robinet de Vaulx, pustnic, este judecat pentru delictul de vrăjitorie. Înainte de a muri o denunţă pe prostituata Demiselle şi pe pictorul Jean Lavite – din nou două persoane „marginale". Anchetaţi şi torturaţi, cei doi sunt arşi pe rug în 1460. Au mărturisit la rândul lor şi au denunţat alţi complici: lanţul inchizitorial îşi poate continua acţiunea de purificare.

Fie, 1506 – O femeie, Anna Jobstin, mărturiseşte sub tortură că este vinovată de aducerea grindinii care a distrus câmpurile vecinilor. Mintea ei o ia razna: se acuză de toate dezastrele care loviseră în ultima vreme întregul Tirol.

Mirandola, 1522–1523 – „Procesul de la Mirandola" rămâne una dintre cele mai crude şi solemne „vânători de vrăjitoare", şi îi poate fi atribuită teribila denumire de „pogromul de la Mirandola"; participă la el însuşi prinţul di Carpi, Gian Francesco Pico. Violenţa cu care acuzaţii sunt trataţi şi bătuţi îi face pe martorii din mulţime să exclame: „Nu e drept ca aceşti oameni să fie ucişi cu atâta cruzime".

Zürich, 1546 – Dovezi procesuale confirmă cazul Agathei Stuodlerin, fiica unui preot, devenită prostituată. Ea şi-ar fi vândut sufletul diavolului, dedându-se la o serie de fărădelegi pline de cruzime: uciderea unor bărbaţi prin otrăvire; inducerea impotenţei la alţii, cărora le-ar fi cerut bani în schimbul redării virilităţii. Un brutar şi soţia sa, atinşi de impotenţă şi frigiditate, o denunţă şi asistă la tortură. Nemaisuportând răutatea zbirilor, Agatha se aruncă pe geam, rupându-şi un picior. Judecătorii devin şi mai bănuitori: voia să se omoare (crimă împotriva credinţei) sau să fugă zburând? Torturile se înteţesc. Agatha mărturiseşte până la urmă, cerând să-i fie acordată favoarea de a nu fi arsă. Curtea se consultă şi hotărăşte să-i accepte cererea, având în vedere că se convertise în mod evident. Va fi înecată la 27 februarie.

Derneburg (Rheinstein), 1555 – Din nou este vorba despre două femei: Groebesche şi Gisserlsche mărturisesc că au întreţinut raporturi sexuale cu diavolul: Groebesche spune că aceste practici au durat mai bine de unsprezece ani. Legătura cu diavolul este prin urmare extrem de puternică: atunci când

este condusă la rug, satana însuşi îşi face apariţia în faţa mulţimii adunate sub eşafod şi le răpeşte în zbor pe amândouă condamnatele; acţiunea se petrece în ziua de 1 octombrie.

Două zile mai târziu, Gisserlsche apare în casa soţului ei, care moare pe loc de frică; episodul este relatat de un vecin, care afirmă că ar fi văzut-o dansând în jurul mortului, învăluită într-un nor de foc.

La 12 octombrie este arestat soţul lui Groebesche, acuzat că s-ar fi împerecheat cu sora soţiei.

Ancheta inchizitorială continuă, şi o a treia femeie, numită Serchkschen, e arestată pe ziua de 14 a aceleiaşi luni, fiind acuzată că a provocat paralizia vecinilor după ce a îngropat broaşte râioase la intrarea locuinţei acestora. Fără a mai primi niciun ajutor din partea diavolului, după câteva zile este arsă pe rug.

Paris, 1565–1640 – Pe o perioadă de şaptezeci şi cinci de ani sunt trimişi în judecată 1119 oameni; numărul lor demonstrează că inchizitorii lucrau cu multă asiduitate. O sută dintre aceste persoane sunt condamnate la moarte. Faţă de alte cazuri, avem de a face aici cu bărbaţi şi femei dintr-o categorie socială decentă, acuzaţi de practicarea magiei.

Lucerna, 1517 – O moaşă mărturiseşte că a ucis mai mulţi copii nou-născuţi, străpungându-i cu un ac lung. Cum condamnarea la rug întârzia, în speranţa de a scoate şi alte mărturisiri de la ea, temnicerii au surpriza de a nu o mai găsi în celulă, în locul ei se află doar pielea, umflată ca un buboi. În popor se spune că diavolul a jupuit-o de piele şi a luat-o cu sine.

Genf, 1571 – O cumplită masacrare a femeilor: în decursul lunii mai sunt arse de vii douăzeci şi una de femei.

Zürich, 1571 – Unei femei care trăieşte în mare mizerie, Verena Keretzin, lipsită până şi de haine şi mâncare, i se prezintă un cavaler care se laudă că este unul dintre cei mai bogaţi şi mai puternici oameni de pe pământ. Femeia îi ascultă înspăimântată propunerea: dacă te vei uni trupeşte cu mine, te voi copleşi cu bunuri, vei fi puternică şi onorată. Mintea femeii e confuză, nu ştie ce să răspundă, deşi în sinea sa e ispitită să-i primească propunerea. Bărbatul nu mai aşteaptă răspunsul ei şi încheie pactul muşcând-o de braţ, apoi se împerechează cu ea. Din acel moment, Verena simte că nu se mai teme de nimic; o putere nouă îi străbate fiinţa. Înarmată cu un băţ începe să rătăcească pe câmpii, lovind vacile şi porcii până îi ucide; provoacă boli oamenilor care în trecut nu au vrut să o ajute, sau să-i dea de pomană; aduce grindina distrugând recoltele întregii regiuni. Până la urmă e prinsă. Pe 10 septembrie este arsă pe rug.

Lorena, 1576–1606 – Judecătorul, Nicolas Remy se laudă că a trimis la rug, în acest interval de timp, între două şi trei mii de vrăjitoare.

Bordeaux, 1577 – Într-un raport asupra desfăşurării procedurilor juridice, inchizitorul Pierre de l'Ancre relatează că la Curtea regală din Bordeaux au fost trimise la moarte patru sute de vrăjitoare.

Val Mesolcina, 1593 – Nici preoţii cei mai cunoscuţi nu se sustrag ritualului

de condamnare a vrăjitoarelor. Cardinalul Carlo Borromeo ia parte la „vânătoare“, favorizând condamnarea „cu capul în jos“ a mai multor femei; mărturia celor prezenți se referă la faptul că ele au murit probabil împăcate, deoarece au fost auzite invocând, în mijlocul flăcărilor, „numele prea sfânt“.

Pistoia, 1593 – Câteva prostituate, printre care Fiore di Francesco da Crispoli, scapă de rug luând calea exilului.

Bazuel (Cambresis), 1599–1627 – O văduvă în vârstă, Reine Percheval, sfârşeşte pe rug după ce mărturiseşte cum a folosit practicile vrăjitoreşti pentru a provoca moartea unei nepoţele, cum a abătut o boală grea asupra unei persoane de vază, cum a schilodit viţeii la naştere. Înainte de a ajunge pe rug se repetă un ritual nefericit: Reine se răzbună pe acuzatoarele ei, denunțându-le ca fiind complice la propriile crime. Una dintre acestea, Aldegonde de Rue, o va urma în moartea violentă, după un proces ce a durat doi ani şi care s-a încheiat prin găsirea unor puncte insensibile la durere pe corpul ei, mărturie a legăturilor cu diavolul. Alte trei femei vor avea acelaşi sfârşit.

Jura, 1600 – Rolanda di Vernois şi Claudia îi mărturisesc judecătorului, Henri Boguet, că au adus grindina prin amestecul urinei proprii cu rămurele verzi. Diavolul le apără pe rug, aducând o ploaie în averse, care stinge mereu flăcările. Până la urmă ritualul are loc pe 7 septembrie.

Aix-en-Provence, 1609 – De data aceasta avem de a face cu o călugăriță: după exorcizare, fiind în mod evident posedată de diavol, femeia îl acuză pe Gaufridy, preotul Marsiliei, că i-ar fi făcut farmece. Preotul, supus torturii, rezistă timp de doi ani, mai înainte de a mărturisi practicile sabatice şi violența sexuală exercitată asupra maicii. Moare pe rug la 30 aprilie 1611.

Zagarramudi (Țările Basce), 1614 – După interogarea timp de patru ani a unui grup de 300 de persoane, 12 femei sunt acuzate de vrăjitorie. Şapte dintre ele sunt condamnate la rug; celorlalte cinci, moarte în timpul procesului, le sunt arse imaginile.

Paderborn, 1631 – Lisa Tutke, arestată ca vrăjitoare, mărturiseşte sub tortură că tatăl său (ucis la rândul său din cauza violențelor exercitate de către judecători, într-un proces precedent) a învățat-o să facă farmece încă de mică, încredințând-o unui bărbat care a abuzat sexual de ea: acel bărbat putea fi diavolul, lucru dovedit prin senzația de îngheț şi nu de căldură pe care Lisa a avut-o în timpul raportului. Lisa a mai denunțat alte şase persoane.

Oppenau, 1631–1632 – Un proces record: 18% din populație este trimisă pe rug.

Palermo, 1640 – Este condamnată de către Sfântul Oficiu, Caterina Buni „care ieşea afară noaptea împreună cu femeile şi promitea să mai aducă şi pe alții cu ea, punându-le să călărească pe câte un castrat, aşa cum făcea şi ea“.

Auch, 1644 – Regine, o femeie din popor, este prinsă şi aruncată în fluviul Gers cu o piatră atârnată de gât. De data aceasta cei care o execută, fără a face proces, sunt nişte soldați, după ce o acuză de practici vrăjitoreşti, la instigarea unor persoane din oraş.

Montheliard, 1646 – Treizeci şi doi de martori acuză o văduvă, Adrienne d'Heur, că a omorât un copil, oferindu-i pâine; a orbit un bărbat, o femeie, şi doi copii; a secat laptele unei vaci; a provocat moartea unui cal; a încercat să răpească un copil; i-a ameninţat pe mulţi alţii; s-a furişat noaptea în case, fără a avea nevoie să deschidă uşile; s-a transformat în pisică, pentru a irita pisica casei. Asemeni lui Percheval, este înţepată pe tot corpul: acul pătrunde între omoplaţi şi rămâne acolo, timp de un sfert de oră, fără a-i produce dureri sau pierderi de sânge. Adrienne neagă toate acuzaţiile şi este atârnată de frânghie. Atunci mărturiseşte: sabat, împerecheri cu diavolul, vrăji, preschimbări. Este arsă pe rug la l septembrie.

Juergensburg, 1692 – Un bărbat de optzeci de ani, Thiess, mărturiseşte că este un vârcolac, dar din cei benefici, care îi urmăreşte şi se luptă cu diavolii şi vrăjitoarele. Judecătorii îl condamnă la zece lovituri de bici.

Vrăjitoarele din Salem (Noua Anglie). În 1620, pe arida coastă de est a Americii de Nord, o corabie, *Mayflower,* aducea la ţărm oameni îmbrăcaţi în negru. În acest tărâm nou, bătut de vânturi şi acoperit de păduri înfricoşătoare, ei mergeau cu pistolul într-o mână şi cu Biblia în cealaltă. Erau puritanii din Anglia alungaţi de Iacob I Stuart şi expulzaţi şi din Provinciile Unite, deja semicarteziene, unde voiseră să întemeieze un regat al lui Dumnezeu după sufletul lor, adică fără veselie şi fără iubire. Din scrierile lui Calvin, pe care ei îl citeau şi-l reciteau, ce reţineau oare aceşti pionieri în credinţa lor neliniştită şi dezolantă? „Diavolul va stăpâni lumea, până la detronarea lui de către Hristos, oamenii răi sunt copiii Satanei, degeneraţi ai imaginii lui", sau încă, în cartea lor, Biblia: „Tu nu vei permite unui vrăjitor să trăiască" „(Exodul, 22-18). Ei au defrişat un teren pietros, şi pădurile dese şi întunecate împrejmuiau îndeaproape ogorul lor însămânţat cu trudă. Lecturile lor sacre erau pline de teama de Dumnezeu şi de blestemele asupra răului. Lângă ei se întindea ţinutul stufos de arbori, iar vechiul proverb al acestor pionieri este elocvent pentru starea lor de spirit: „Unde începe pădurea, începe indianul. Unde începe indianul, începe inamicul." Pădurea, străbătută de indigeni, era pentru ei Regatul Diavolului. Cu toate acestea, îşi luau ca doici sau servitoare în casă femei indiene, pe care, prin predicile lor, încercau să le smulgă de sub influenţa Demonului. Preocupaţi de propria mântuire, interziceau băuturile tari şi jocurile de noroc; iar ispitele simţurilor erau pentru ei abominabile. Aceşti oameni aspri şi puri au născut copii care vor creşte în veşmintele lor negre, şubrezindu-se din cauza constrângerilor trupeşti impuse lor de legea dură a puritanilor, dar cu trupurile mai robuste, totuşi, decât ale părinţilor lor, căci se născuseră în mijlocul naturii suverane, şi nu crescuseră pe străzile cenuşii şi murdare din Londra sau Haga. De aici s-a tras tot răul. Procesele din Salem sunt imaginea atroce a obsesiilor exportate din Lumea Veche şi care pătau noul pământ american. În plus, evoluţia socială se accelerase. La începutul ocupaţiei engleze din Noua Anglie, după cum remarcă în mod corect M. Soulie, exista un „sistem social... asemănător cu idealul comunist. Păşunile şi preriile erau folosite în

comun, fiecare colonist avea un acru de pământ a cărui producție îi aparținea, dar pe care n-o putea vinde". Apoi, teocrația ierarhizează societatea și egalitatea inițială va dispărea aducând, o dată cu aplicarea legilor puritane intolerante, gelozie și ură. Ansamblul acestor factori a provocat execuția a patru presupuse vrăjitoare în 1645. În 1688, în urma unei discuții frivole, o spălătoreasă, numită Glower, o insultă pe una dintre clientele sale, pe care o chema Goodwin. Unul dintre copiii acesteia din urmă, care asistase la scena foarte violentă, este cuprins de convulsii. Glower, acuzată imediat de vrăjitorie, este arestată (ea era irlandeză și catolică, ceea ce contravenea religiei protestante, dominante aici). Nefericita este așadar executată. În 1692, acasă la pastorul din Salem, Samuel Parris, zece fete intră în convulsii și se dedau la acte fără noimă, aparent obscene. Doica indiană a uneia dintre fete, fiica pastorului Parris, propune un remediu magic care este acceptat de comun acord. După aceea, Elizabeth Parris va acuza indianca de vrăjitorie, însă nenorocita arestată se pocăiește cu multă inteligență și scapă de rug. După acest început, „fetele din Salem" își vor îndrepta acuzațiile de vrăjitorie împotriva a numeroase persoane. Acestor fete, probabil impubere, li s-a alăturat o isterică bogată, Arme Putman. Peste 200 de persoane au fost arestate sub acuzația de vrăjitorie. Noutatea vrăjitoriei din Salem constă în faptul că denunțătoarele văd apărând noaptea spectrele celor pe care îi denunță și care le obligă „să-și scrie numele pe o carte a Satanei". Există aici prefigurarea a ceea ce se va petrece tot pe pământ american, în 1847, în familia Fox.

La Salem, vrăjitoria se confundă cu cazurile de posedare pseudodemonică. Douăzeci și nouă de persoane au fost spânzurate. În luna aprilie a anului 1694 erau închiși în jur de 150 de prizonieri, dar guvernatorul Philipps îi eliberează. Astfel se încheie incidentul de la Salem. O manifestare diavolească fără consecințe judiciare – așadar fără să fie gravă – are loc tot în Noua Anglie, la Boston, în 1694. Aceasta a fost ultima. Într-adevăr, secolul al XVII-lea se încheia și înaintarea canadienilor francezi dincolo de Munții Alegani va stârni neliniștea coloniștilor englezi din America de Nord. Din lupta împotriva francezilor se vor naște independența și Uniunea americană. Vrăjitorii puteau dormi liniștiți, nu mai erau condamnați decât trapeurii francezi și soldații regelui Ludovic al XV-lea.

Afacerea otrăvirilor. Aproape neelucidat, acesta a fost unul dintre incidentele cele mai imprevizibile din vremea lui Ludovic al XIV-lea și reprezintă un fel de compendiu al tuturor practicilor de vrăjitorie și magie folosite în epocă. Marii seniori se regăseau alături de burghezi, scriitori, oameni de calitate și persoane de condiție joasă. „Rugăciuni, slujbe făcute timp de nouă zile, liturghii, lumânări, broaște râioase, vipere, degete de spânzurați, ierburi otrăvitoare, arsenic, mână de om tras pe roată, sticlă în care se reflectau chipurile dorite, pietre filozofale, mercur, grăsime de spânzurat, sânge menstrual, urină de femeie, pantofi, batiste, mănuși, flori, cămăși sau potire otrăvite, cârtițe sau porumbei arși, lumânări albe sau negre, obiecte sfințite, ostie sfințită,

untdelemn sfințit, implorări stăruitoare în limbaj ciudat, figuri de ceară botezate sau nu, consultarea spiritelor, evocarea diavolilor, cadavre de copii născuți morți, ucigaşi de copii vii, oase de mort, pacte cu diavolul, horoscoape, toate ingredientele, toate practicile vechii vrăjitorii se găseau de-a valma în acest sinistru incident al otrăvirilor...“ Aspectul criminal al acestei poveşti nu este nicidecum relevant pentru subiectul nostru, şi trebuie să extragem din ea doar ceea ce priveşte vrăjitoria. Este de la sine înțeles că se va avea în vedere contextul social.

Începând cu 1661, Ludovic al XIV-lea diminuează puterea marilor seniori. Deşi se vor distra cu siguranță la curtea regală, nu este mai puțin adevărat că aceşti mari nobili îşi pierd libertatea, legați cu lanțurile de aur ale subsidiilor regale de tronul suveranului. Ei vor frământa în gând speranțele de revoltă şi de independență zdrobită; în mințile lor, dorințele erotice se unesc cu ambițiile refulate. Biserica nu le oferă, prin predicile oratorilor ei, decât soluția unei vieți supuse şi calme în fața tronului şi a altarului: „Regatul meu nu este din această lume“. Vrăjitorii le vor propune realizarea tuturor dorințelor lor, mai precis vrăji mortale îndreptate chiar împotriva persoanei regelui. Deşi libertinii îşi afişau – nu atât de mult ca în perioada precedentă – ideile ateiste, se prea poate ca libertinajul lor să fi îmbrăcat, adesea, forma unei blasfemii şi prin aceasta devenea o afirmare a acelui Dumnezeu pe care îl combăteau. Aceşti curioşi libertini vor alcătui clientela vrăjitorilor. Pe de altă parte, Franța iese ruinată din Frondă. Bossuet predică un Post al Paştelui întemeiat pe sărăcie. Revolte agrare au loc aproape pretutindeni. Războaiele, prin taxa de trecere a trupelor, fac ca fiscalitatea să fie şi mai apăsătoare.

Sabatul, ca şi odinioară, îi va consola pe săraci. În aceste vremuri tulburi vrăjitoarea îmbracă cele mai diverse forme. Ea este cea care face farmece şi în acelaşi timp este proxenetă, criminală şi provocatoare de avorturi. Ea urcă în grad. Venită din provincie la Paris, ajunge sfătuitoarea marilor doamne şi a gentilomilor. Ea îl înlocuieşte la curte pe magicianul de odinioară care se dedică din ce în ce mai mult cercetării speculative. Apar figuri monstruoase, mai cu seamă preoți blestemați, căci Biserica este ea însăşi în criză. Vrăjitor era considerat capucinul Gerard, cel care prepara atât de bine otrăvuri la Saint-Germain-en-Laye. Vrăjitori erau şi abații Olivier, Catton, Dulaurens, Rebours, Toumet, Lepreux, ca şi călugărul Gabriel. Abatele Lemaignan, vrăjitor şi el, sacrifică Diavolului copii. Vrăjitori sunt subdiaconul Sebaud, care celebrează liturghia neagră pe trupul gol al amantei sale, şi, mai cu seamă, teribilul abate Guibourg, „saşiu şi bătrân“, sufletul blestemat al întregii afaceri. Tot vrăjitor este şi şmecherul păstor normand Lesage. Înfiorătoare vrăjitoare, rapace, prefăcută, solemnă în vorbele sale, suspicioasă în uneltirile ei, prudentă în vrăjile contra regelui, abilă în relațiile cu cei mari, salvatoare pentru cei mărunți, întotdeauna înconjurată de preoți discreți şi satanici, este doamna Voisin, regina vrăjitoarelor.

La Paris, o femeie practica ghicitul
Şi-n orice împrejurare consultată era;
Se pierdea vreo podoabă, se dobândea vreun amant,
Pentru gustul soţiei un soţ prea mult trăia,
Neplăcută-i o mamă, sau geloasă soţia,
Grabnic la astă ghicitoare se alerga
Pentru răspunsul pe care fiecare-l dorea.

(La Fontaine, *Prezicătoarele, Cartea a VII-a,* fabula a XV-a)

Şi Molière se face interpretul acestei puteri a vrăjitoarelor şi a descântecelor din vremea lui Ludovic al XIV-lea:

„A transforma totul în aur, a provoca vieţuirea veşnică, a tămădui prin cuvinte, a se face iubit de oricine se doreşte, a şti toate secretele viitorului, a face să coboare din cer fericirea ca fulgerele pe metale, a ordona demonilor, a construi armate invizibile şi soldaţi invulnerabili, fără îndoială toate acestea sunt minunate".

(*Amanţii Magnifici,* act III, sc. 1,1672)

Toţi se duc „la vrăjitoare pe înserat sau în zori de zi; săracii pe jos, doamnele conduse în trăsuri sau purtate în lectică, lăsând la distanţă vehiculele şi pe purtătorii lor, cu chipul ascuns de o mască sau învăluit în păr. Uşa se deschidea discret la un semnal cunoscut, şi după un timp de aşteptare vizitatoarea se afla în faţa ghicitoarei. Se derula apoi o scenă unică, în care una dintre actriţe era deseori moartă de frică, în vreme ce cealaltă, obişnuită cu monotonia confidenţelor şi a plângerilor, îşi păstra sângele rece. Aproape totdeauna nou-venita se grăbea să-şi spună durerile şi speranţele; dar dacă avea reţineri, pretinsa vrăjitoare ghicea cu uşurinţă ce suferinţe o tulburau pe clienta sa, şi că voia să se plângă de un soţ brutal şi gelos sau de un amant infidel. Dacă un soţ bădăran făcea nefericită o creatură inocentă, ea trebuia să-şi reîntoarcă faţa la Dumnezeu, să facă o slujbă timp de nouă zile Sfântului Anton din Padova sau Sfântului Gervais, pentru ca soţul să devină mai tandru, să-şi stânjenească mai puţin soţia şi să-i lase acesteia mai mulţi bani. Prezicătoarea nu cerea salariu; din ceea ce i se dădea, o parte era destinată bunelor femei însărcinate să rostească rugăciuni timp de nouă zile, alta revenea săracilor ale căror binecuvântări contribuiau la reuşita proiectelor binefăcătoarei lor. Soţul nu-şi îmbunătăţea comportamentul, şi femeia revenea pentru a-şi exprima noi doleanţe. Vrăjitoarea deplângea necazul clientei sale şi studia îndelung şi cu atenţie liniile care se formau în palma acesteia. După o meditaţie profundă, ea îndemna la răbdare, căci vedea semne sigure ale ameliorării comportamentului soţului acuzat sau chiar semnele unei văduvii în viitorul apropiat. Dumnezeu va schimba această inimă împietrită sau o va chema la El. Trebuia să continue să se roage, şi să facă încă o slujbă de nouă zile la Montmartre, în onoarea Sfântului Denis, care îi apără de rele pe soţi. Trebuia

mai cu seamă să atingă relicvele unui sfânt cu cămăşile soţului. De această dată vrăjitoarea stabilea ca recompensă a eforturilor sale o sumă fixată în funcţie de averea clientei, şi deseori o punea să semneze un bilet. Toate aceste fandoseli erau făcute pentru femeile timide; femeilor hotărâte li se cerea cămaşa soţului, fără vorbă, promiţându-li-se moartea lui. Presărată cu arsenic, această cămaşă era înapoiată... dacă soţul robust rezista la acest prim tratament, o nouă slujbă de nouă zile, însoţită de o a doua cămaşă, provoca, de obicei, moartea.

Un alt mijloc consta în a da clientei apă, în aparenţă inofensivă, limpede şi fără miasme, pentru a o pune în mâncare, în ceaiuri sau în apa de îmbăiat. Era o soluţie arsenicală dozată în aşa fel încât să aducă pe nesimţite moartea, într-o perioadă mai scurtă sau mai lungă, în funcţie de averea celei care-i plătea pe otrăvitori... Dacă femeia era prea săracă, o soluţie de apă tare, luată de la primul spiţer venit, omora prompt victima. De asemenea, se foloseau seminţe brune sau cenuşii, conţinând arsenic, care acţionau fără să lase urme vizibile.

Vrăjitoria se amesteca şi cu impietatea, cu sacrilegiul: „Dacă trebuia să inspire dragostea, un preot, îmbrăcat în haine sacerdotale, recita rugăminţi stăruitoare făcând energic semnul crucii pe prafurile pregătite după reţetă; acestea se aruncau apoi pe hainele persoanei care trebuia sedusă. Dacă vraja nu reuşea, preotul sfinţea praful pe altar, lângă potir, în timpul slujbei; se scria pe ostie numele celor doi amanţi şi uneori şi cel al persoanelor de care voiau să se descotorosească; preotul sfinţea pâinea în biserică, printr-o slujbă şi o transforma apoi într-o pulbere care trebuia amestecată cu alimentele consumate de persoanele pe care trebuia să le atingă vraja. Dacă toate acestea nu-i înduplecau pe infideli sau nu le alungau indiferenţa, îndrăgostitele înnebunite, familiarizate cu răul prin primele acţiuni, nu ezitau să îndure şi o ultimă încercare spre a-şi asigura pentru totdeauna sprijinul demonului. Vrăjitoarea şi tânăra femeie se închideau cu un preot, la miezul nopţii, fie într-un castel la ţară, fie la Paris, în camera solitară a unei case dosnice, uneori chiar într-un cavou sau într-o magherniţă bântuită de păsările de noapte, pentru a săvârşi o oribilă ceremonie. Preotul punea o piatră de altar pe o masă înconjurată de lumânări negre; nefericita păcălită se întindea pe ea complet dezbrăcată; alături de ea se aflau cartea de rugăciuni şi celelalte instrumente de cult. Potirul era pus pe abdomenul ei şi preotul celebra liturghia, îmbrăcat în veşmintele sale bisericeşti; uneori el ţinea slujba invers, adică începând cu Evanghelia după Ioan; vrăjitoarea participa şi ea şi dădea răspunsurile. Preotul sfinţea pâinea şi vinul cu rugăciuni fierbinţi şi cuvinte în care religia şi slujba erau în mod grosolan batjocorite. Un sărut obscen îl înlocuia pe cel pe care preotul îl dădea mesei sfântului sacrificiu; uneori victima era nevoită să suporte ardoarea josnică a preotului; în fine, pentru ultima scenă, victima era pusă să se împărtăşească în faţa lor în cea mai respingătoare modalitate pe care dezmăţul şi imbecilitatea umană a inventat-o vreodată.“

Ceea ce a impresionat mulțimea a fost imaginea diabolică a marchizei de Montespan care se ducea la sinistrele întâlniri ale lui Guibourg şi servea goală drept altar la slujba demonică. Un istoric a încercat recent să o reabiliteze, absolvind-o de această acuzație. Nu se poate spune că a şi reuşit. Tribunalul Inchiziției (1679) avea să cunoască un mare număr de procese de vrăjitorie, dar nu se poate afirma că aceste condamnări, cu excepția celei pentru infama doamnă Voisin, au fost cu totul justificate. Ceea ce ne interesează mai cu seamă este proliferarea vrăjitoriei într-un timp şi în locuri – curtea regelui şi oraşul – unde se pare că trebuiau să domnească ordinea, armonia, Rațiunea. Ce ne interesează, în egală măsură, este impactul pe care l-a avut procesul otrăvirilor asupra conştiinței lui Ludovic al XIV-lea. Regele s-a văzut înconjurat de vrăjitori şi criminali clienți ai acestora, inclusiv favorita sa. Se pare că de aceea atitudinea lui Ludovic s-a modificat. Cine ştie? Aberațiile vrăjitoriei au îndepărtat-o de la Curte, fără îndoială, pe frumoasa doamnă de Montespan, dar au deschis calea către patul regal a severei Maintenon.

Scandalul a fost atât de mare încât Ludovic al XIV-lea a dat în 1682 o ordonanță privitoare la vrăji şi la... otrăviri:

„...Să se aducă la cunoştință ce facem etc. Toate persoanele care se implică în vrăjitorie, zicându-şi vrăjitori sau vrăjitoare, vor părăsi neîntârziat regatul după publicarea prezentei declarații, sub pedeapsa corporală.

Interzicem toate practicile superstițioase, prin fapte, prin scris sau prin cuvânt, fie abuzând de termenii Sfintei Scripturi, sau de rugăciunile Bisericii, fie spunând sau făcând lucruri care nu au nicio legătură cu cauzele naturale; dorim ca cei despre care se va afla că sunt cunoscători ai acestora împreună cu cei care le vor pune în aplicare şi cei care vor beneficia de acestea pentru vreun scop, oricare ar fi el, să fie pedepsiți exemplar şi după exigențele cazului.

Dacă pe viitor vor exista persoane atât de rău intenționate încât să alăture şi să îmbine cu superstiția, necredința şi sacrilegiul, pretextând acțiuni de pretinsă magie, sau altele asemănătoare, dorim ca cele care se vor lăsa convinse să fie pedepsite cu moartea.

La fel să fie pedepsiți şi cei care se vor lăsa convinşi să se folosească de veninuri şi otrăvuri, fie că au provocat sau nu moartea, ca şi cei care vor accepta să fabrice şi să distribuie otravă pentru otrăviri.... Sunt interzise de asemenea oricăror alte persoane, în afara doctorilor şi spițerilor, folosirea vreunui animal veninos ca şerpi, broaşte râioase, vipere sau altele asemănătoare lor, sub pretext că le folosesc ca medicamente, sau că fac experimente, şi sub orice alt pretext, oricare ar fi el, dacă nu au aprobare expresă, formulată în scris.“

Astfel, pedeapsa era aplicată doar magicienilor şi vrăjitorilor nelegiuiți sau profanatori. Totuşi, această ordonanță nu a oprit imediat condamnările la moarte ale vrăjitorilor. Dar ea le-a restrâns, cel puțin.

Din următoarea scrisoare, referitoare la un incident de vrăjitorie care, în secolul al XVI-lea sau chiar la începutul celui de-al XVII-lea, ar fi dus la proces şi moartea vinovaților, se va vedea că tonul judecătorilor s-a schimbat

mult. „Dl d'Argenson (locotenent de poliție) către Pontchartrain (ministru) – 16 octombrie 1701. Mi-au căzut în mână două sau trei femei ciudate, care au avut nebunia de a se vinde Diavolului pentru bani; dar Diavolul nu vrea câtuşi de puțin. Una dintre aceste femei se numeşte Berthemet d'Estrade şi este măritată; cealaltă este văduva lui Fenouillet şi nu are copii. Prima doreşte să fie bogată, iar nebunia ei cea mai mare este de a se face iubită de Dl Berthemet, raportor la Curtea de Casație. A doua se simte în culmea fericirii când intentează procese şi le câştigă. Bănuiesc că ele îl cunosc pe preotul din Saint-Cosme (un vrăjitor), dar nu pot dovedi. Oricum, după ce au dobândit o oarecare ştiință diabolică, ele au persecutat un biet dascăl de şcoală, pe nume Protain, pe care l-au făcut să se creadă vrăjitor. Bazându-se pe asta, el le-a redactat înțelegerile pe care îmi iau libertatea de a vi le trimite. Una este scrisă pe un pergament nefolosit şi semnată de Berthemet. Cealaltă nu este decât o hârtie, şi este pentru văduva Fenouillet care a iscălit-o. Adaug aici copia unui contract oarecare, pe care mi l-a transcris Protain, dascăl de şcoală, ca să dovedesc că înțelegerea doamnei Fenouillet este scrisă tot de mâna lui. Mi se pare că asemenea ciudățenii nu merită să fie cercetate mai mult; şi atitudinea cea mai convenabilă pe care am putea-o lua este de a-l trimite pe Protain la spital pentru cinci sau şase luni, şi la fel pe văduva Fenouillet până la noi ordine. V-aş propune acelaşi lucru şi pentru duduia Berthemet de d'Estrade, dacă n-ar avea copii şi un soț dintr-o familie cinstită, care trăieşte bine cu ea şi care n-ar trebui să afle de rătăcirile soției sale. Nu o să uit să-i spun acestei nebune că regele este informat şi că Maiestatea Sa a binevoit să-i ofere grațierea, din considerație pentru soțul ei, asupra căruia pedeapsa pe care ea a meritat-o s-ar răsfrânge în mod inevitabil." Suntem în 1701; Regele Soare va mai domni încă 14 ani. Trecuseră doar 67 de ani de când Urbain Grandier fusese ars pe rug pentru înțelegere şi tranzacții cu demonii. Vremurile s-au schimbat, ca şi stilul judecătorului şi modul său de gândire. Începe să se manifeste deja ironia sceptică proprie veacului al XVIII-lea. Este nevoie ca spiritele libere să pornească războiul împotriva absurdităților vrăjitoriei. Într-adevăr, numeroase autorități se vor implica în aceasta.

Vrăjitoarele zboară spre Sabat. Vampire, răufăcătoare, strigoaice, magiciene, seducătoare, vrăjitoare, zâne rele, harpii, prostituate, diavolițe, invocatoare ale demonului, preotese ale satanei idolatre.

Sunt numite în fel şi chip; titulatura numeroasă cuprinde ambele sfere vizate: cea a superstiției şi cea a fărădelegii împotriva credinței, trecând cu mare uşurință dintr-una într-alta şi lăsându-l perplex pe cel care se aventurează în încrengătura stufoasă a mărturiilor şi a întâmplărilor.

Pe de altă parte această confluență a apelor a fost posibilă grație credinței sigure că vrăjitoarele există; ceea ce a determinat Inchiziția (dar mai înaintea ei pe oamenii politici şi conducătorii religioşi) să intervină pentru o „convertire" a fost conştiința necesității demascării lor şi luarea unor măsuri de apărare.

Dacă am putea să-i întrebăm pe cei care au trăit în perioada dintre secolul al XIV-lea şi sfârşitul secolului al XVII-lea, ei ar răspunde fără ezitare: desigur, vrăjitoarele există, ele trăiesc printre noi. Răspunsul afirmativ ar veni din partea tuturor claselor sociale şi a categoriilor de persoane, de la cei mai umili oameni, la intelectuali şi teologi; de la săraci până la bogaţi şi nobili. Vrăjitoarele există şi înfăptuiesc tot felul de lucruri atât de cumplite încât simpla pronunţare a unora dintre faptele lor poate aduce nenorocirea, dacă nu eşti protejat cum trebuie. Puterea lor e mare; secta lor e numeroasă; înfăţişarea lor e înşelătoare.

Ele pot zbura; se deplasează şi îi poartă şi pe alţii cât ai clipi din ochi, în timpul somnului sau chiar când sunt treze, în locuri foarte îndepărtate; unele au darul de a se transforma în animale, de exemplu în pisici şi îţi intră în felul ăsta în casă, îşi aranjează un loc unde să stea, gata de a se preschimba în alte forme oribile şi să pună stăpânire pe casele în care au fost primite, sau se azvârle peste leagănele în care dorm copiii ţăranilor până îi sufocă, îi răpesc sau îi orbesc; dar preschimbarea cea mai înspăimântătoare e cea în vârcolaci, care se învârtesc înfometaţi în căutarea prăzii; ele cunosc de asemenea o vrajă care le permite să prepare filtre de dragoste şi filtre de moarte sau de boală; rotesc un deget în interiorul unei căni cu apă şi provoacă furtună sau scutură grindină din cer, aduc vânt şi fulgere. Au într-adevăr o anumită putere asupra elementelor din natură; îşi nimicesc duşmanii de la distanţă, cu ajutorul unor simulacre ale persoanei urâte, în care introduc corpuri metalice ce sunt în stare să-i provoace dureri sau chiar moartea nenorocitului; adeseori însă nici nu au nevoie de asemenea instrumente: e de „ajuns“ o privire care se încrucişează cu cea a adversarului şi acesta cade în stăpânirea sa; de asemeni pot să le facă sterile pe animale, pe femei să nu mai rămână însărcinate, iar pe bărbaţi impotenţi; apa din fântâni poate deveni otrăvitoare, din cauza unei pulberi din oase de om sfărâmate; ele sunt adeseori cauza epidemiilor de ciumă, pe care o transmit cu ajutorul unor unsori întinse pe ziduri şi pe clanţele uşilor; îi înfurie pe cai când sunt călăriţi; se deplasează dintr-un loc într-altul cu trupul sau doar cu imaginea; când sunt interogate, tăcerea lor nu poate fi învinsă; dacă sunt acuzate, cei care le acuză amuţesc; prinse, provoacă tremurul mâinilor şi palpitaţii celor care le târăsc, încât aceştia fug ca nişte copii înspăimântaţi; şi încă ceva: ele pot vedea lucruri absente ca şi când s-ar afla acolo; se joacă cu inimile bărbaţilor, împingându-i spre amoruri nefericite şi duşmănii nebuneşti. Cam atât despre puterile lor.

Lucrul cel mai periculos este firea sângeroasă pe care o au, de parcă ar ascunde invidia atavică faţă de cei slabi şi nevinovaţi: ele sunt în stare de sacrificii umane; îşi aleg victimele în special dintre copii, al căror sânge îl varsă pentru a se hrăni în timpul banchetelor, unde petrecerea şi ororile se împletesc în mod înfiorător; încleştează uterele mamelor, împiedicând feţii să iasă la lumină, duşmana lor, în timp ce pe propriii copii îi hărăzesc diavolului.

Inchizitorul foloseşte doar cuvinte de groază pentru a se referi la ele: blasfemătoare, asasine, sperjure, incestuoase.

„Se ocupă de sufocarea copiilor noaptea – afirmă Juan de Pedraza, într-un text din 1568, relatat aici într-o vulgarizare publicată la Veneția în 1584 – după ce diavolul îi adânceşte în somn pe părinți: nu pentru a le suge sângele, ci pentru a-i face pe plac satanei, care obişnuieşte să îi răsplătească pe cei care omoară cât mai mulți copii cu favoruri şi onoruri la sărbătorile lor, oferindu-le cele mai bune locuri. Dar în casa în care există o cruce, un crucifix sau o imagine a Maicii Domnului nu puteau să facă rău şi nici copiilor pe care mama i-a închinat înainte de a adormi. Unii cred că pot intra în case în timp ce uşile şi ferestrele sunt închise şi e o greşeală diabolică să-ți oferi harurile corpului duşmanului. Adevărul e că pentru a intra, diavolul le deschide încetişor, apoi se întoarce şi le închide când ele ies. Şi e potrivnic religiei să crezi că pot schimba înfățişarea lăsată de la Dumnezeu, transformându-se în cazmale, în mături sau în pisici... Dar demonul înşală în aşa fel imaginația, încât ele par a avea o altă înfățişare.“

Dincolo de felul în care lucrurile se pot întâmpla, rămâne sigur adevărul condiției lor de slujnice ale satanei şi drept urmare de eretice de cea mai rea speță. Unii dintre cei care le-au întâlnit sau le-au observat obiceiurile afirmă că ele se întâlnesc săptămânal pentru a celebra „esbat“ şi de patru ori pe an pentru „sabat“. Datele sunt: 3 februarie, 11 iulie, ajunul zilei de l august şi l septembrie.

La aceste reuniuni, fiind invitate personal de stăpânul lor diavolul, vrăjitoarele se duc pe jos, dacă locul este prin apropiere, sau în zbor, dacă e mai îndepărtat. Zboară agățate pe spatele cocoşilor sau al caprelor, dar de obicei pe furci, bețe sau mături. Pentru a putea zbura se dau mai întâi cu o unsoare care produce un fel de catatonie aparentă (la persoana care le vede pe vrăjitoare îndeplinind această operație), dar în realitate o proiectează într-o dimensiune a invizibilului unde domină diavolul însuşi. Giovan Battista Della Porta, în lucrarea sa despre magie, publicată în 1558, afirmă că a cunoscut o bătrână care s-a oferit de la sine să-i arate ce anume se întâmplă în asemenea cazuri:

„...după ce s-a dezbrăcat s-a frecat cu putere pe tot corpul cu o unsoare, în timp ce o priveam pe după o uşă întredeschisă şi s-a adâncit, din cauza acțiunii elementelor soporifice, într-o stare de somn profund. Noi am intrat atunci, dar ea ne-a luat la rost, pronunțând cuvinte urâte. Apoi şi-a pierdut cu totul simțurile. Am ieşit din nou. Când efectul unsorii şi-a pierdut din putere, s-a trezit şi a început să delireze spunând că a traversat, peste mări şi munți, răspunzându-mi prin minciuni la o întrebare de-a mea.“

Uneori nu este uns corpul, ci însuşi mijlocul de transport. Vrăjitoarea ajunge deci la locul sabatului, a cărui descriere o putem găsi fie în mărturiile depuse la proces, fie în textele teologilor vremii şi în documentele pontificale, precum bula Vox in Rama a papei Grigore al IX-lea (13 iunie 1233); detalii ciudate apar şi în operele de pictură şi gravuri, precum cea a lui Hans Baldung, creată în 1514:

„...vrăjitoarele prepară unsoarea, sau grăsimea vrăjitoarelor, printre altele

din sânge de pupăză şi liliac, din răzătură de pe clopote şi funingine. O vrăjitoare amestecă ingredientele într-un ceaun care clocoteşte deasupra unui foc de verbină, în timp ce altele călăresc deja printre nori, îndreptându-se spre reuniune călare pe un furcoi sau pe un ţap. Atunci când întind pe furcoi unsoarea gata preparată, pronunţă o rugăciune oribilă! O altă vrăjitoare ridică spre cer un cazan plin cu oase, în timp ce alta înşiră rugăciuni pe un rozariu unde în chip de grăunţe se află clopoţei, două zaruri şi craniul minuscul al unui avorton. În sfârşit se duc la sabat unde magicieni şi vrăjitoare se întrec alcătuind – după spusele lui Boguet – combinaţiile cele mai monstruoase. Fiul nu o iartă pe mamă, fratele pe soră, sau tatăl pe fiică. ...Vă puteţi imagina cum se dedau la toate celelalte desfrânări posibile".

Dar sabatul nu înseamnă doar desfăşurarea unei orgii sexuale: el are un parcurs şi o finalitate clară: este locul unde devine posibilă întâlnirea dintre om şi diavol pentru revigorarea forţelor slăbite; are loc noaptea, undeva unde nimeni nu ar veni cu alte scopuri. Întuneric, izolare, desigur în mijlocul pădurii; focul aprins de participanţi luminează scena; cine ar nimeri aici din întâmplare nu ar şti cui să se închine.

„Rătăcind pe timpul nopţii într-un loc singuratic, o groază neştiută pune stăpânire pe simţurile mele; văd, sau mi se pare că văd mii de obiecte uimitoare în sclipirile unei lumini tenebroase. Aici este sabatul."

Astfel descrie un „cronicar" anonim din secolul al XVII-lea sosirea sa neaşteptată în locul unde se desfăşura acel cult macabru. Cult macabru, e bine spus: sabatul este într-adevăr un fel de ritual religios inversat, o caricatură a slujbei religioase, cu câteva elemente schimbate: anafura, de exemplu, este o felie de sfeclă. Toate acestea impresionează imaginarul clerului din acel timp:

„... se aşază pentru a putea petrece şi când se ridică, spre sfârşit, iată că apare o pisică neagră, mare cam cât un câine de talie mijlocie; ea merge de-a îndăratelea, cu coada ridicată. Noul adept, mereu primul, o sărută în spate, apoi urmează conducătorul şi toţi ceilalţi pe rând, doar dacă au meritat. Celor care nu sunt consideraţi demni de această onoare, maestrul de ceremonii le urează să aibă parte de pace. Revenind la locul lor rămân tăcuţi, câtva timp, întorşi în continuare spre pisică. Apoi maestrul spune: «Iartă-ne!» şi tot aşa repetă următorul, iar al treilea adaugă: «Stăpâne, ştim!»; un al patrulea conchide: «Trebuie să ascultăm»... Când primesc de fiecare dată la Paşti trupul Domnului din mâinile preotului, îl ţin în gură apoi îl aruncă, la gunoi, pentru a-l jigni pe Mântuitor."

Adevăratul protagonist al sabatului (această adunare care ia tot mai mult aspectul unei lupte religioase: Dumnezeu şi răul întruchipat de figura Satanei), stăpânul şi domnul, este diavolul, care:

„... conduce adunarea şi stă pe tron, sub înfăţişarea înspăimântătoare de ţap sau de câine. Pentru a-i aduce omagiu, cei prezenţi se apropie de el în diferite feluri: sau în genunchi, ca pentru a-l implora; fie cu umerii căzuţi; fie cu capul dat pe spate şi picioarele ridicate astfel încât bărbia să fie îndreptată spre cer. I se oferă lumânări negre ca smoala sau buricuri de copii; în semn

de respect îi sărută anusul... La acele reuniuni nocturne se adună mulțimi de persoane de ambele sexe, dar femeile sunt cu mult mai numeroase decât bărbații...; dansurile consistă din rotiri spre stânga..; fiecare banchet e binecuvântat de diavol prin cuvinte blasfematorii, iar Belzebut este considerat drept creatorul, cel care acordă şi păstrează toate lucrurile. Cu aceeaşi formulă se aduc mulțumiri la sfârşitul mesei. La încheierea banchetului fiecare diavol o ia de mână pe adepta pe care o are în grijă… îşi întorc pe rând spatele şi ținându-se de mâini alcătuiesc un cerc, scutură ca nebunii din cap şi dansează ținând în mână lumânările folosite mai înainte pentru adorarea demonului. În onoarea acestuia răsună cântece obscene, ritmate de tobe şi cimpoaie... în timp ce se împerechează în plină orgie."

Participantele la acest ritual teribil sunt mai întotdeauna femei, deşi uneori au loc şi întâlniri cu bărbați (chiar cu preoți şi călugări excomunicați!): pentru a fi admişi, ei sunt mai întâi inițiați, ca în orice altă confraternitate. Ciocanul vrăjitoarelor explică cu limpezime cum puteai fi introdus în lumea vampirilor: diavolul în persoană îşi alege victimele şi după ce le promite că vor deține putere în lumea pământească, le invită să-şi depună jurământul de supunere „public sau privat"; cel public are loc bineînțeles în timpul unei ceremonii de sabat, iar cel privat poate fi depus în orice moment în care femeia se află în fața satanei. Jurământul are ca punct de plecare o renegare a credinței şi a ascultării creştine (este exact invers decât în declararea credinței catolice); cu mâna ridicată în fața sa nefericita jură că va rămâne devotată şi îşi încredințează sufletul şi corpul ca zălog pentru veşnicie diavolului, angajându-se că va fi o cinste pentru ea să aducă noului stăpân un număr cât mai mare de adepți.

Nu trebuie omis amănuntul denumirilor ulterioare ale sabatului, numit de unii şi sinagogă (diavolul se învecinează îndeaproape şi în mod frapant cu religia ebraică) şi „butoiaş", cum apare în predica plină de vervă a lui Bernardino da Siena:

„Se numesc adepții butoiaşului. Acest nume se dă deoarece ei prind câte un copil în timpul anului şi îl azvârle din mână în mână până când acesta moare. După ce moare, ei îl transformă în pulbere şi pun pulberea într-un butoiaş şi dau de băut la toată lumea din el; şi procedează astfel deoarece susțin că nu pot arăta niciun lucru din cele făcute de ei. Avem în ordinul nostru un frate, care a fost de-al lor, şi mi-a spus toate astea…"

Tehnica proceselor de vrăjitorie. La finele Evului Mediu, urmăririle îndreptate asupra vrăjitorilor ies de sub jurisdicția preoților pentru a trece în mâna puterii laice. Totuşi, justiția clericală are încă, în numeroase ocazii, posibilitatea să cunoască unele cazuri de vrăjitorie. Cu toate acestea, ea este, în ceea ce priveşte arestarea, dependentă de Procurorul regal.

La început, există informația care vizează fie un fapt calificat drept vrăjitorie şi care atrage după sine o anchetă colectivă, fie o persoană desemnată nominal. Martorii sunt chemați în fața judecătorului; adesea un avertisment este

citit în cadrul predicii, îndemnând credincioşii să mărturisească ceea ce ştiu despre fenomenul de vrăjitorie, sub ameninţarea cu pedepse ecleziastice dacă se arată reticenţi în mărturiile lor sau dacă tăinuiesc cunoaşterea faptelor reproşate vrăjitorilor. Astfel, se constituie, din aproape în aproape, informaţia primară care conţine dovezile şi începuturile de probe. Acestea din urmă nu sunt uneori decât indicii sau semidovezi, dar ele pot duce la arestare. Tortura va completa acuzarea. Vrăjitor este cel care tremură sau roşeşte în faţa judecătorului. Vrăjitor este cel care locuieşte într-un sat rău-famat (de pildă pe Loira Inferioară, Arthon-en-Retz încă este numit „ţinutul vrăjitorilor“, iar odinioară furnizase un important contingent de victime rugurilor din Nantes). Vrăjitor este cel în familia căruia există decese misterioase. Blasfematorul şi vagabondul sunt de asemenea vrăjitori, ca şi săracul nomad sau ciobanul solitar. Vrăjitori sunt cei care hoinăresc în amurg în preajma cimitirelor sau care nu strigă de durere sub tortură. Cu toate acestea, judecătorii tremură în faţa celor acuzaţi de vrăjitorie. Ce să faci în faţa slujitorilor diavolului? Judecătorii sunt, însă de acord că „…vrăjitorii nu pot face rău persoanelor oficiale şi miniştrilor Justiţiei, oricât de răi ar fi“. Aceasta o afirmă marele judecător din Saint-Claude, Henri Boguet. Opinia acestui specialist experimentat este liniştitoare. Pentru toţi cei care se ocupă de ancheta vrăjitorilor. Se poate, de acum înainte, acţiona în deplină siguranţă. Dar trebuie totuşi, pe cât posibil, îndepărtat acuzatul de persoana unui magistrat. Trebuie împiedicat, de asemenea, să atingă pământul (mitul lui Anteu revine în gândirea judecătorului, hrănit spiritual de Antichitate), şi trebuie să fie plasat într-un fel de cuşcă suspendată: pe un par purtat de doi funcţionari de justiţie. Astfel, păgânismul vrăjitorului, adept al tradiţiilor celtice, şi cultura clasică a judecătorului se unesc într-o dublă superstiţie păgână. Vrăjitorul, a cărui casă a fost răscolită pentru a se descoperi ingredientele specifice vrăjilor, este apoi interogat. El jură să spună adevărul. Dacă depoziţia sa se va dovedi ulterior falsă, ea se va întoarce fatalmente contra lui. Vrăjitorul este prin definiţie blestemat, de aceea judecătorul nu trebuie să-şi ia nicio precauţie pentru a-i smulge mărturisirile. Nu numai că tortura este riguroasă, dar judecătorul, după propria conştiinţă, poate chiar să-l înşele şi să-l mintă pe acuzat. „Ei (judecătorii) ştiu să susţină un fals pentru a dovedi adevărul... cazuistica vremii o arată – condamnând fără rezerve minciuna, ştiu să ia în calcul posibilitatea de a înşela pe altul: era suficient pentru asta, gândeau ei, să menţină un limbaj care, în accepţiunea sa formală, era adevărat, dar, formulat cu o asemenea ambiguitate încât interlocutorul înţelegea contrariul; este ceea ce moraliştii catolici numesc şi astăzi restricţie mintală. Un reputat demonolog, Părintele Del Rio, iezuit convins din secolul al XVII-lea şi discipol al lui Maldonat, considera ca legal din partea judecătorilor recursul la un astfel de artificiu pentru a smulge mărturisirile celor bănuiţi de vrăjitorie. În Alsacia, funcţionarii din justiţie îi amăgeau, cu ajutorul cuvintelor cu sens dublu, pe pretinşii vrăjitori cu speranţa eliberării din închisoare şi credeau că-şi liniştesc conştiinţa recurgând la această ipocrizie.

Interogatoriul vrăjitorului dura foarte mult timp. „Aproape (că) se poate spune că nu se termina decât atunci când magistratul se plictisea.“ În acelaşi timp, se căuta pe corpul vrăjitorului faimosul semn insensibil pe care diavolul, la Sabat, îl face prietenilor săi, vrăjitori şi vrăjitoare. Chirurgii, cu meticulozitate, vârau ace lungi în corpul dezbrăcat, căutând o bătătură, orice excrescenţă, un loc cicatrizat sau prea ars; excesul de durere anestezia suferinţa, anulând de multe ori sensibilitatea. Semnul diavolesc era în sfârşit găsit. Câteodată, ca la Strassbourg sau Bamberg, se recurgea la un alt tip de dovadă. Pretinsul vrăjitor era aruncat în apă. Vinovatul plutea, inocentul se scufunda direct. După interogatoriu, acuzatul era condus în închisoare, unde spionii obţineau ceea ce nici judecătorul, nici durerea nu putuseră obţine. „Interogatoriul fiind încheiat, judecătorul îi comunica rezultatul Procurorului Regal, sau nobililor în cazul justiţiei senioriale. Atunci avea loc stabilirea procesului, care era caracterizat, în funcţie de gravitatea sa, ca proces ordinar sau extraordinar. Procesul ordinar rămânea un simplu proces civil, şi se încheia doar cu privarea de drepturi sau cu penalităţi pecuniare. Cel extraordinar ducea la pedepse mari şi infamante, la condamnarea la moarte...“ Dacă procesul continua, martorii şi acuzatul erau puşi faţă în faţă şi se întocmea procesul-verbal de confruntare. După raportul unui judecător, acuzatul apărea în faţa Curţii, care fie îl condamna imediat, fie îl supunea anchetei, în cazul lipsei de dovezi suficiente împotriva sa. Tortura, diferită în funcţie de cei care prezidau, era aplicată fără menajamente, dar totdeauna mult după ce acuzatul mânca, „pentru ca vrăjitorul să nu vomite“. Se întocmea un proces-verbal: „(Pretinsa vrăjitoare) este întinsă, pe scară... este arsă cu pucioasă sub bărbie, la subţioară, la degetele de la picioare... ea nu a spus decât aceste cuvinte: «O, tu, fiu al lui David, ai milă de mine!». S-a liniştit un timp şi, oricine o striga, ea nu răspundea, cu chipul încă plin de culoare, deşi fără nicio lacrimă, dar broboane de sudoare îi cad de pe frunte... este stropită şi frecată cu pucioasă aprinsă… la toate întrebările ea răspunde că nu a făcut nimic, nimic, şi că toţi sunt doar nişte «ticăloşi»...“. (Interogatoriul Annei Eva, Leipzig, începutul secolului al XVII-lea).

Am putea cita mii de texte de acest gen în toată Europa, pe tot parcursul secolului al XVII-lea, toate foarte simple, în imensa şi precisa lor oroare sobră. Câteodată Curtea îşi rezerva dreptul de a pronunţa sentinţa ceva mai târziu. Era etapa unei mai ample informări, în timpul căreia acuzatul, aflat în închisoare, rămânea la dispoziţia justiţiei, adică foarte mulţi ani. Adeseori murea în temniţă.

Pedeapsa cu moartea era prin ardere. Contrar a ceea ce se crede în mod obişnuit, nu corpuri vii erau arse pe rug, ci trupuri asfixiate deja de fum şi cuprinse de flăcările din spatele rugului. Condamnatul „nu se suia pe grămada de lemne, el intra în ea, şi doar capul şi partea superioară a trupului rămâneau afară. El era ars în rug şi nu deasupra lui. În consecinţă, spectatorii nu vedeau nimic sau mai nimic... Ioana d’Arc trebuie să fi pierit astfel. Şi ea a fost acoperită pe de-a-ntregul de lemnele de pe rug. Nenumăratele gravuri în care

o vedem pe eroină în mijlocul flăcărilor... stând în picioare pe o imensă grămadă de trunchiuri de copaci nu oferă deci o imagine veridică". Pentru reducerea supliciului, condamnatul era uneori strangulat în momentul în care era legat la stâlpul de execuție. În Flandra, în veacul al XVI-lea, şi la fel în cantonul Zürich, uneori se legau una sau mai multe vrăjitoare de o scară şi apoi totul, când încă mai erau în viață, se arunca în flăcări. Condamnatului i se refuza şi maslul. „Este în afară de orice îndoială că el trebuie refuzat oricărui vrăjitor" (H. Boguet). Corpul mort era ars şi cenuşa răspândită în vânt. Bunurile condamnatului erau sechestrate de justiție şi rămâneau în mâinile judecătorilor. Timp de trei secole condamnările au fost nenumărate. Cum acuzații erau deseori de condiție umilă, bunurile confiscate erau modeste. Chiar şi aceasta explică ceea ce se petrecea...

21.4. Vrăjitoria în lumea modernă

Lumea modernă este, mai mult ca oricând, măcinată de crize. Sunt şi crize economice, şi crize sociale, dar cea mai gravă este o criză de identitate, cu care se confruntă omenirea la început de mileniu. După ce am depăşit cu bine anul 2000, pe care numeroşi profeți de ocazie îl considerau ca fiind cel al Apocalipsei, al sfârşitului lumii, ne-am trezit că trebuie să continuăm. Ce ne aşteaptă, aşadar?

Incertitudinile predomină. Unii spun că sfârşitul va veni curând, pentru că tendința autodestructivă a oamenilor nu mai poate fi înfrânată. Alții cred, dimpotrivă, că lumea va merge mai departe, cu bune şi cu rele, ca şi până acum, dar nu pot intui direcția în care se va îndrepta. În aceste condiții, nu este de mirare faptul că vrăjitoria este din ce în ce mai prezentă în viața omenirii. Tot mai mulți oameni, descurajați de spulberarea visurilor pe care şi le-au făcut, îşi caută refugiul în ocultism, redescoperind vechi ritualuri şi cutume care sfidează percepția ştiințifică asupra vieții. Sunt oameni care doresc să afle, dinainte, ce le rezervă viitorul. Alții, aflați în momente de cumpănă, puşi în fața unor alegeri care le pot hotărî destinul, doresc să primească sfaturi. O altă categorie este cea a oamenilor copleşiți de necazuri sau de boli, care şi-au pierdut speranța că mai pot reveni la o viață normală. Toți aceştia se adresează unor vrăjitoare, ghicitoare sau prezicătoare, considerând că acest demers reprezintă ultima lor şansă.

Paranormalul pentru care vrăjitoria este adevăratul „fier de lance", a revenit în forță în secolul al XIX-lea (spiritism, astrologie, misticism), pentru ca în secolul XX să ia amploare sub o mulțime de forme, iar vrăjitoria a devenit o meserie rentabilă. Nu numai vrăjitorii o duc bine, dar şi scriitorii şi artiştii; filmele despre vrăjitorie se vând foarte bine, indiferent dacă sunt reale, horror sau comedie (de genul, „Ce vrăji a mai făcut nevasta mea Samantha").

Cărțile cu şi despre vrăjitorie conțin o mare varietate de aspecte, care determină caracterul misterios şi atracția pe care o exercită asupra unei părți

apreciabile din public. Între timp, vrăjitorii moderni s-au organizat şi beneficiază de cuceririle tehnologiei moderne; au chiar calculatoare. În zilele noastre, vrăjitorii au întâlniri... de lucru, ba chiar congrese internaţionale.

Din panoplia vrăjitorilor nu lipsesc talismanele şi amuletele, obiecte diverse, cu funcţie simbolică, de protecţie contra spiritelor rele. Aceste talismane erau purtate din Antichitate şi se vindeau la preţuri fabuloase. Dar astăzi? În ţările occidentale există prăvălii specializate sau circulă cataloage, care îţi vin la domiciliu, frumos ilustrate şi prin care poţi cumpăra orice obiect vrăjitoresc, care apoi prin comandă se trimite acasă discret. Nu neglijaţi comenzile pe Internet. Iată titlul câtorva talismane şi al altor obiecte vrăjitoreşti de vânzare pe Internet sau prin catalog (francez):

- Fiolă cu apă blestemată; picuraţi pe un duşman, acesta va fi nimicit. Preţ 50 F. Sugerăm utilizarea produsului românesc, apa vie şi apa moartă în acest scop: cine ştie!
- O bucată de pergament cu o rugăciune tipărită; prin copiere se automagnetizează. Preţ aproximativ, 60 F. Autenticitate garantată!
- Aparat scânteietor pentru magnetizarea portofelelor. Pus în portofel, va atrage banii (altora) şi va îndepărta hoţii (sau îi va atrage). Preţ: 300 F.
- În fine, arsenalul vrăjitorului nu poate fi complet fără „trusa completă de vrăjit“, în care se găsesc figurine de ceară (care pot fi modelate după figura clientului) şi nelipsitele ace magice. Acestea sunt o armă veche de mii de ani. Faci o figurină din ceară, îţi închipui că este duşmanul, rosteşti fraze magice şi îţi imaginezi că va muri prin rana corespunzătoare celei produse prin împungerea figurinei. Preţ 900 F. (Se poate folosi şi în disputele politice.)
- Bagheta magică, de asemenea nelipsită oricărui vrăjitor. Ca să aibă putere trebuie vrăjită printr-un procedeu secret. Se execută numai la comandă. Preţ negociabil.
- Se mai găsesc de vânzare amulete purtătoare de noroc, măşti şi costume, aparate de testat fluide umane, creme de uns pentru diverse scopuri.

Şedinţele sau consultaţiile la o vrăjitoare costă între 300–5000 F. Desigur, cele mai solicitate sunt prezicătoarele sau ghicitoarele. Ţigăncile noastre ghicitoare cer un preţ derizoriu faţă de adevărata industrie a ghicitului şi profeţiei din Occident, unde există şi spaţii publicitare la TV. Preţuri similare se practică şi în SUA.

Credeţi că sunteţi vrăjit, deocheat? Jean Luc Caradeau vă testează. Testul era cunoscut din epoca sumeriană (3000 î.Hr.). Candidatul îşi înmoaie degetul arătător în ulei (bineînţeles nu oricare) şi lasă să curgă trei picături într-un pahar cu apă sfinţită. Dacă numai o picătură de ulei se amestecă cu apa, nu este prea grav. Dacă toate trei picăturile se amestecă cu apa... este jale! În cazul în care „candidatul“ are imaginaţie, poate observa că picăturile plutesc ca imaginea unui organ: acolo este hiba! Pe piaţă (inclusiv cea românească) se găsesc tot felul de aparate pentru testatul capacităţii psi (dotare paranormală).

La Paris şi Londra, în fiecare an are loc o importantă întâlnire a vrăjitorilor pentru schimb de experienţă. Tehnica avansată a fost adoptată şi de vrăjitori, astfel că pe biroul unui vraci modern prezenţa unui calculator modern... dă încredere! În toate oraşele mari din Occident există întâlniri rituale ale unei grupări sau cult vrăjitoresc, în care participanţii vin îmbrăcaţi ceremonial în sala unui mare hotel, închiriată în acest scop.

Dar în România? Folclorul nostru bogat conţine multe descântece, blesteme, dar, după cum a afirmat Mircea Eliade în cartea *De la Zamolxis la Genghis Han* vrăjitoria nu a fost foarte dezvoltată la români, iar babele, care descântau, moşeau folosind doar mătrăguna, ca plantă de vrajă. Se pare că în Maramureş mătrăguna era utilizată în scop afrodisiac. Nici acum, vrăjitoria, la noi, nu a atins culmile din Occident. Iată un anunţ dintr-o revistă recentă: „Doriţi să ştiţi ce bucurii şi ce necazuri sunt scrise în existenţa voastră? Apelaţi la Brăţara, vrăjitoarea şi clarvăzătoarea care nu a cunoscut eşecuri cu harul şi arta ei magică. Este preţuită şi peste hotare, ca o superdotată, care vă poate da toate informaţiile despre viaţă, destin, boli, succese şi insuccese, şanse de viitor."

Culmea, în aprilie 2002, ziarele aduc la cunoştinţă că pilotul de Formula numărul 1 al lumii, Michael Schumacher, poartă în permanenţă o brăţară magică din oţel cu cataramă de aur, fabricată special de românul Albanu, stabilit în Monte Carlo. Cunoscuta revistă-magazin german *Bild* a făcut această descoperire.

După cum am relatat în cuprinsul acestui capitol, oraşul Salem din Massachusetts, SUA, are o faimă tristă, căci, în februarie 1692, 24 de femei au fost torturate şi arse pe rug. Erau nevinovate, deoarece, după 300 de ani, s-a demonstrat că boala care ar fi fost provocată de vrăjitoare... era de fapt o intoxicaţie în masă cu pâine din secară contaminată cu ergot. Procesul a lăsat o pată pe istoria acestui oraş. Ca răzbunare, Salemul, rebotezat Danvers... s-a dedicat vrăjitoriei. Oraşul este plin de muzee, prăvălii cu articole pentru vrăjitorie; se ţin, periodic, festivaluri, conferinţe, iar de Haloween are loc un mare bal al vrăjitoarelor. Multe culte vrăjitoreşti din SUA îşi dau aici întâlnire. În 1992 s-au împlinit 300 de ani de la celebrul şi înfiorătorul proces de la Salem. Cu acest prilej au venit sute de vrăjitoare din SUA şi Europa. Dar în mijlocul ceremoniei au apărut 200 de adepţi ai sectei „Nebunii lui Dumnezeu", care au atacat vrăjitoarele. Poliţia a intervenit în favoarea acestora din urmă. Victimele din 1692 au fost răzbunate. În timp ce o şedinţă de o oră la psihanalist costă 100–150 USD, o consultaţie la vrăjitoare este mult mai ieftină şi... mai atrăgătoare. În SUA există aproximativ 200 000 de vrăjitoare, care practică magia albă şi neagră. Clientela americană este apreciată la circa 10 milioane. Aţi văzut filmul „Vrăjitoarele din Eastwich"?

După doctorul Gerard Tixier, psihiatru şi psihanalist, vrăjitoria şi-a câştigat un loc confortabil în lumea contemporană. Oamenii de astăzi sunt stresaţi, se simt ameninţaţi şi manipulaţi. Deşi se trăieşte bine, problemele competitive, psihice abundă. Doctorii prescriu medicamente, psihologii te ascultă şi te învaţă

cum să lupți, cum să te implici făcând un efort de voință, dar vrăjitorul ştie să te asculte, să-ți dea încredere. Or oamenii cu dezechilibre afective, crize de personalitate, apelează la vrăjitori sau mai rău, la diverse culte obscure, unde se practică terapia în grup, clar în scopul aservirii, dominării şi preluării averii de către organizație. În ciuda educației, care domină gândirea noastră conştientă, subconştientul îşi aminteşte de vechile practici magice prin arhetipurile existente, dorințele şi superstițiile adânc înrădăcinate. Toate învățămintele magice au la bază principiul similitudinii (lucrurile care par asemănătoare, au aceleaşi proprietăți) şi cel al personificării (în orice lucru există şi un element spiritual), ce acționează pe tăcute prin intermediul psihicului subliminal. Arhetipurile, simbolurile cu componentă magică acționează fără să ne dăm seama, influențând gândirea conştientă şi comportamentul. De multe ori oameni educați şi cultivați „pleacă urechea", ascultă şi acționează sub influența psihicului subliminal în mod irațional. Acesta este mecanismul prin care vrăjitorii şi sectele acționează pentru atragerea clientelei, la care se adaugă, bineînțeles, sugestia.

Richard Gardner, în cartea *Evolution through the Tarot* (1978), a descris acest mecanism de sugestie exercitat de către vrăjitori şi alții ca ei, prin acțiunea asupra psihicului subliminal al viitorului client. Vrăjitorul sau un sectant caută să cunoască ceva despre viitoarea victimă (gusturi, dorințe, nemulțumiri), după care atât prin cuvinte încurajatoare, promițătoare, dar şi telepatic, i se sugerează ajutor, speranță. Importantă este trezirea unei stări afective, emoții, care inhibă gândirea logică, rațională. După Rodney-Dougal (89), principiul de bază al magiei negre este şi va fi întotdeauna utilizarea forței psihice în scopul de a câştiga în mod fraudulos ceva la care nu ai dreptul, de a domina şi profita de alții, naivi. Cu timpul, cei care practică magia neagră, care au succese, pot să devină megalomani şi să facă rău oricui le stă în cale. În final, este vorba de aceleaşi interese ancestrale: bani şi putere.

Cea mai bună ilustrare a interesului crescând pentru vrăjitorie în lumea contemporană a constituit-o filmul american „Blair Witch Project", produs de doi tineri, Myrick şi Sanchez, în 1997. Filmările au costat 35 000 USD (în mod curent un film realizat la Hollywood costă zeci de milioane), au durat opt zile şi au adus producătorilor numai într-un an un profit de 137 milioane USD. Aşa ceva nu s-a mai văzut în toată istoria filmului american. Culmea, piața era saturată; „Proiectul Blair Witch" era al 873-lea film horror despre tineri care se duc într-o pădure din distracție şi se întorc pe o scândură; al 4 982-lea film în care tineri dispar într-o anumită ordine şi al zeci-de-miilea în care oamenii înfricoşați intră într-o stare de stupiditate ce-i înnebunește. Filmul „Blair Witch" nu respectă niciunul dintre canoanele Hollywoodului; nu apar monştri, nu apar stafii, nici urmă de sex, nicio muzică. Atunci ce se petrece în acest film, care în România nu a avut succes, dar în SUA a produs frenezie şi cozi de sute de metri? Mai mult, cei care au văzut filmul mai veneau nu ca să-l mai vadă o dată, ci ca să aibă grijă de prieteni sau rudele care îl vizionau pentru prima dată. Vânzările de floricele, o tradiție în cinematografele americane, nu au mai

avut succes; toată lumea tremura. Lumea în sală tremura, se ţipa şi unii vomitau de frică.

Acţiunea filmului, care durează 81 de minute, are loc într-o pădure de lângă Burkittsville, o aşezare de 200 de locuitori la 120 km nord de Washington. Localitatea s-a numit acum 300 de ani Blair şi exista o legendă potrivit căreia în pădurea respectivă era o vrăjitoare care aduna copii şi îi omora, în faţa prietenilor. Filmul descrie aventura a trei studenţi care vin în pădure să facă un documentar. Se rătăcesc, înnoptează într-un cort improvizat şi... aud zgomote, văd mişcări suspecte. Găsesc casa vrăjitoarei şi... totul devine frică pură, fără să apară vreun spirit. Totul este anticipaţie şi frică, o emoţie mult mai puternică decât şocul. A fost doar un caz izolat? Producătorii au cumpărat cu 15 000 USD un site pe Internet, vizitabil cu taxă: www.blairwitch.com, care le-a adus un profit, în şase luni, de 181 milioane USD. Vrăjitoria (ca şi paranormalul) întotdeauna s-a vândut bine! Numai în Franţa, în 1993, erau cunoscuţi peste 40 000 de vrăjitori (bioenergeticieni, magnetizatori, tămăduitori etc.) cu o cifră de afaceri de peste 25 miliarde franci. Vrăjitorii nu au nevoie de diplome sau de studii superioare, dar cei mai exigenţi pot face oricând rost de un astfel de act de la o universitate particulară, specifică, din SUA, Anglia, Franţa.

21.5. Chiromanţia în slujba Poliţiei

După Revoluţia din decembrie 1989, fiind primul redactor-şef al noii publicaţii care lua fiinţă *Poliţia Română,* am avut ocazia să-l cunosc pe eminentul profesor universitar doctor Dan Smântânescu, nimeni altul decât secretarul particular al marelui nostru savant Nicolae Iorga. Domnia Sa a devenit un colaborator permanent al acestei reviste, printre materialele publicate numărându-se şi cel cu titlul de mai sus pe care îl redăm în continuare.

„Nicio mână* din miliardele de mâini ale oamenilor nu este identică alteia. De ce această diferenţiere? Oare aceasta nu este un semn peremptoriu că divinitatea a imprimat destinul fiecărui muritor sub formă de semne, trăsături în propriile lor palme?

Chiromanţia vine să elucideze această problemă.

După veacuri de cercetări şi confruntări cu realitatea, fenomenele, modurile de trăire ale oamenilor, s-a desluşit revelaţia destinului uman de către lucizi şi meticuloşi cercetători care, se pare, posedau şi un al şaselea simţ: al divinaţiei.

Chiromanţia nu este, deci, o cabală, o ficţiune demoniacă sau o înşelătorie a unor mistificatori, ci e rezultatul unor experienţe ştiinţifice, analizate critic şi fixate ca adevăruri numai după confruntări cu rezultate strict verificate pe viu, în laboratoare medico-legale, instituţii multiple, închisori, lupanare etc.

S-au verificat, în decursul veacurilor, palme ale diferitelor personalităţi: gânditori, oameni politici, mari economişti, artişti plastici, scriitori, muzicieni,

---

* Se are în vedere palma (n. red.).

ingineri, inovatori, mistici, contemplativi, erotici, criminali etc. şi s-a ajuns la concluzia că anumite linii ale palmelor acestora indică trăsături similare, relevând aceleaşi înclinaţii.

De asemenea, în plan malefic, înclinaţiile spre violenţă, mari pasiuni erotice sau materialiste, crime, sinucideri, sunt indicate cu precizie în palmele acestora.

Un sever control empiric a dus la concluzii ferme, îngăduindu-se identificarea tipurilor care prezintă aceleaşi înclinaţii temperamentale la posesorii unor linii similare.

Iată de ce chiromanţia nu este o ghicire săvârşită de persoane empiric intuitive (ţigănci mistificatoare, escroci, palavragii, profitori de buna-credinţă a oamenilor), ci este rezultatul unor îndelungate studii analitice şi comparative, însoţite de o temeinică aprofundare a psihologiei, a categoriilor temperamentale umane.

Se cere chiromantului nu numai o profundă cultură, ci şi o onestitate perfectă deoarece chemarea sa este de a se pronunţa asupra unor adevăruri care influenţează profund subiectivismul fiecărui om.

Chiromanţia este, aşadar, nu numai o revelare a trăsăturilor temperamentale cu care se naşte fiecare individ, a caracterului pe care este sortit a şi-l însuşi odată cu lupta pentru viaţă ; nu-i o premoniţie a predispoziţiilor întâmplătoare sau fatale, ci constituie o justă dezvăluire a întregului complex de fenomene psihice, fizice, intelectuale care sunt fixate în destinul fiecăruia, sau apar şi dispar în funcţie de conjunctură şi de educaţie.

Aceasta pentru că, din etapă în etapă, sub influenţa comanditată de circumstanţe, sau sub autoritatea autoeducaţiei, liniile palmei se modifică apărând trăsături noi, sau dispărând altele.

Datorită acestei funcţionalităţi ciudate, este bine ca oricare om de cultură – şi în special părinţii – să cunoască chiromanţia pentru a călăuzi drumul în viaţă al copiilor lor, citindu-le în palme predispoziţiile native, îndrumându-le calea spre acele profesiuni către care natura i-a dăruit cu anumite aptitudini sau vocaţii (medic, inginer, artist, literat, tehnician, economist, ofiţer, navigator etc.).

Nu mai puţin, semnele malefice, desemnând înclinaţii către acte violente, crime, perversităţi, hoţii, minciuni, pot fi frânate sau chiar remediate prin prevenirea şi infiltrarea în conştiinţa acestor subiecţi a unor atitudini pozitive, morale.

Aceasta pentru că fiecare om posedă un anumit tip de mână: subţire, groasă, tare, moale, lungă, scurtă, molatică, fermă.

De asemenea, degetele diferă ca lungime, grosime, unghii etc.

Poţi cunoaşte caracterul omului de la prima întâlnire cu el. Modul cum îţi întinde mâna are o semnificaţie, iar contactul tactil cu fiecare epidermă înlesneşte cunoaşterea structurii sale psiho-fizice.

Vom şti să ne ferim de acei violenţi care dintr-o simplă convorbire contradictorie degenerează în bătaie sau chiar crimă.

Îmi amintesc cum odată, fiind student şi călătorind cu trenul spre Constanţa, pe culoar, la fereastra deschisă (era foarte cald), a făcut popas un individ care, autoritar, mi-a impus spontan, pe un ton ireverenţios, să-i las lui spaţiul de la fereastră spre a se răcori.

Întâi am vrut să mă împotrivesc, dar aruncându-mi privirea asupra mâinilor sale am constatat că avea indiciul criminalului. Îndată am părăsit fereastra, dar în locul meu a venit altă persoană cu care, presupusul criminal, a început o dispută violentă ce s-a soldat cu o bătaie zdravănă, şi rănirea gravă a noului venit.

Deci, cunoaşterea chiromanţiei m-a salvat!

În funcţie de formatul degetelor, mâinile sunt de patru tipuri diferenţiate prin formele lor:

1. cu degete ascuţite;
2. cu degete pătrate;
3. cu degete spatulate;
4. cu degete conice.

Fiecare om posedă una dintre aceste forme ale degetelor, dar ceea ce-l diferenţiază este poziţia, lungimea, scurtimea şi dimensiunile fiecărei falange.

Fiecare dintre cele cinci degete corespunde în palmă cu cei cinci aşa-zişi «munţi».

De pildă:

DEGETUL CEL MARE se află la rădăcina palmei şi corespunde muntelui Venus.

Acest deget are trei falange:

Prima falangă, cea cu unghia, dacă e foarte lungă înseamnă o puternică voinţă, autoritate impunătoare, spirit de iniţiativă.

Dacă degetul este ascuţit: înclinare spre virtuţi, arte, elocinţă.

Dacă falanga e lungă şi rotundă ca o bilă, indică temperamentul extrem de violent, mergând până la crimă.

Dacă această falangă e scurtă şi, totuşi, rotundă, iar a doua falangă mai lungă, atunci violenţa este frânată de raţiune şi deci domolită.

Observând acest tip e bine să evităm contacte sau discuţii contradictorii cu asemenea persoane irascibile, spontan periculoase.

A treia falangă a degetului cel mare, dacă se sprijină la rădăcina palmei pe proeminenţa evidentă a muntelui Venus, indică înclinaţii sentimentale puternice şi o senzualitate crescândă în măsura muntelui Venus din rădăcina podului palmei.

A doua falangă, indicând raţiunea, echilibrează acţiunile individuale spre a se evita violenţele sau actele prea voluntare.

Deci, degetul cel mare are şi el trei falange reprezentând: voinţa, raţiunea, pasiunea.

Dacă prima falangă este mai lungă, atunci subiectul este voluntar, autoritar, uşor irascibil, dominator în opinii şi în acţiuni.

Dacă falanga este şi ascuţită, omul îşi manifestă voinţa spre creaţii de artă, iar el însuşi simte o înclinaţie spre o viaţă uşoară, plăcută, independentă.

Dacă prima falangă e mai lungă şi în formă de bilă, indică omul de care trebuie să ne ferim, căci poate deveni spontan ucigaş.

Ca atare, criminalii, borfaşii, scandalagiii, beţivii pot fi uşor reperaţi după această caracteristică.

Degetul cel mare dacă e întors mereu spre podul palmei arată spirit de economie, egoism, zgârcenie, dorinţa de acaparare de lucruri materiale. Dacă, din contră, este întors spre exterior, indică generozitate, risipă, dăruire de sine.

La cei cu degetele ascuţite, un rol important îl joacă nodurile.

La cele trei falange ale degetelor semnificative sunt numai cele două falange despărţite prin noduri mai mult sau mai puţin aparente.

Primul nod este implântat în palmă şi indică înclinaţia spre materialism, spre speculaţii practice. Al doilea nod, al gândirii, al filozofiei indică persoane înclinate spre speculaţiile filozofice, analize, cercetări, metode.

Înclinaţia spre idealism o indică nodul falangei a treia de lângă unghie.

Prezenţa nodurilor la mâinile ascuţite e de mare importanţă, deoarece atenuează unele defecte, determinând persoana să cumpănească situaţiile, să reacţioneze înainte de a lua vreo iniţiativă necontrolată.

Mâna cu cele două noduri menţionate indică persoana cu caracter raţional, ponderat, echilibrată, ordonată în manifestări. Orice act săvârşit este temeinic premeditat.

În schimb, acele degete fără urme de noduri indică persoana care acţionează conform impulsurilor neraţionale, lăsându-se ghidată de instincte.

Oamenii cu degetele ascuţite sunt extrem de impresionabili, înclinaţi spre acţiuni spontane insuficient analizate.

Îi stăpâneşte mai mult fantezia decât simţul practic, morala. Amplifică realităţile printr-o spontană şi bogată imaginaţie, motiv pentru care ciocnirea cu duritatea vieţii le creează dezamăgiri. Au vădite înclinaţii către creaţii artistice, pictură, muzică, dar mai ales folosesc bogata lor imaginaţie în scrieri literare, discuţii nerealiste, fantezii pasionante. Instabilitate în idei. Trec subit de la o imagine la alta cu uşurinţă şi fără convingere.

Dacă apar noduri pe asemenea degete, atunci aceste înclinaţii se atenuează prin cenzura raţiunii.

Femeile care au asemenea degete lungi şi ascuţite, complet netede, roz-albe, nu reprezintă un partener echilibrat în căsătorie. Au aptitudini frivole, impulsuri de cochetărie şi senzualitate, sunt egoiste, iraţionale, acţionează instinctiv-spontan.

Aparent, prin gesturi şi cuvinte sunt cuceritoare, dar toate sunt superficiale, lipsite de constanţă.

E tipul femeii nefaste în căsătorie, cheltuitoare, gata oricând să cadă sub sfera de influenţă a altuia. Ingrată, cade pradă visurilor ei fanteziste. În schimb, devin mari artiste fiindcă posedă graţia înnăscută şi simţul frumosului, chiar dacă sunt urâte.

Se zice, aparent, că este o mână aristocratică. Frumusețea ei, astfel o arată, însă în realitate e mâna cea mai amăgitoare. Ea devine o amantă cuceritoare, dar ca soție e incapabilă să răspundă unor exigențe etice. Avidă de lux, instabilă, salonardă. Dacă, însă, anumite linii ale palmei corectează aceste înclinări instinctuale, atunci se atenuează, prin temperare şi rațiune, voință şi educație, aceste înclinații native.

Un mijloc clar pe care îl indică ştiința chiromantică este acela de a sugera unei asemenea femei să se asocieze cu un bărbat cu degetele pătrate sau conice, nicidecum spatulate.

Oameni care nu au mâinile ascuțite ci pătrate: pozitivi.

Oameni cu mâinile ascuțite: visători, artişti, poeți, intuitivi.

Există mâini ale căror degete nu sunt uniforme. Se poate ca unul să fie pătrat, altul ascuțit etc. În acest caz experiența, intuiția şi raportul cu ansamblul liniilor palmei, precum şi semnificația munților determină o lucidă pronunțare chiromantică.

Cititorul trebuie să studieze cu atenție ansamblul liniilor palmei deoarece este ştiut că liniile se modifica odată cu vârsta, în raport cu diferite situații şi cu fenomenele ce survin.

De aceea se recomandă ca mâinile să fie cercetate din timp în timp, observându-se modificările ce s-au produs. Împrejurările nebănuite (războaie, transformări sociale, tulburări afective, educația, voința de a se călăuzi spre comandamente etice), toate acestea determină apariția unor linii noi care neutralizează efectele native malefice.

Iată de ce chiromanția e o ştiință exemplară, utilă întru cunoaşterea de sine, precum şi a oamenilor cu care intri în contact şi ca atare, solicită un studiu permanent şi o pătrundere intuitivă a tipului uman.

O citire în palmă presupune o prealabilă observare a ansamblului ei, o mare concentrare a atenției. Pronunțarea nu trebuie făcută decât după o atentă analiză comparativă a degetelor, munților, liniilor palmei, culorii, stelelor, crucilor etc.

Mâna conică are ceva din mâna ascuțită şi din mâna pătrată. De aceea apar însuşiri care se conjugă sau se exclud.

E o mână mică ale cărei degete au o formă de con trunchiat, apropiindu-se de pătrat. Lasă ochiului impresia de degete ascuțite, de aceea e necesară ascuțirea spiritului de observație pentru a o identifica. Degetele nu sunt însă ascuțite.

Mâna conică indică ființe care gândesc, se agită aidoma celor cu mâini pătrate, dar cu mai puțină ordine, cu mai puțină perseverență.

Omul posedă mai toate însuşirile mâinii pătrate, nu însă şi defectele acestea.

E o mână conciliantă, binevoitoare, iubitoare, de adevăr, lipsită de încăpățânare.

Dacă degetul cel mare e lung, indică o ființă superioară. Oamenii sunt

veseli, iubitori, miloşi, spirituali în convorbiri. Parcă nu îmbătrânesc niciodată, îşi păstrează intact farmecul.

Semnele lor caracteristice sunt: nevoia de a întreține armonia. Cultura îi aşază pe trepte superioare, datorită viei lor inteligențe. Iubesc armonia şi confortul.

Femeile sunt excelente gospodine.

Deci, degetele conice indică:

1. Independență spirituală;
2. Frumusețe sufletească;
3. Înțelegere, mărinimie;
4. Numeroase aptitudini pozitive;
5. Ordine în idei, lucruri.

Ar părea neverosimilă ideea analizelor moderne de parapsihologie făcute unei chiromante (ghicitoare în palmă). Numai că Institutul de cercetări în psihiatrie din Austin (Texas) a făcut cunoscut publicului un raport despre studiile efectuate asupra a trei femei recrutate inițial din această branşă, toate de origine mexicană.

Totul a început la mijlocul anului 1998, când una dintre aceste ghicitoare, numită Alaja, a relatat îngrozită că intuise că un client va deveni în scurtă vreme asasin. Alaja n-avusese curaj să-i spună în față ce «văzuse» în linia destinului, dar se confesase unor prietene de breaslă. În decembrie 1998, fapta prevăzută s-a confirmat, iar ghicitoarea s-a dus la poliție... Ulterior, timp de aproape doi ani, Alaja şi alte două chiromante s-au lăsat analizate de psihiatri şi parapsihologi, în eventualitatea că ar putea fi de folos în scopuri criminalistice. Iar rezultatul a fost mai mult decât stupefiant.

La unul dintre cele mai semnificative teste, subiecților li s-a prezentat o uriaşă colecție de amprente, din arhivele poliției texane. De fapt, erau amestecate aleatoriu urme digitale de la peste o sută de ucigaşi şi oameni nevinovați (probe-martor). Cel mai mare procent de „ghicire în buricul degetelor“ (cum spun chiromantele) l-a avut această uluitoare Alaja: peste 73 la sută din estimările ei au fost exacte, ea indicând amprentele de făptaşi doar după o concentrare minimă de 30–50 de secunde, sau maximă de 2–4 minute. Un procent care se ridică peste probabilitatea statistică l-a obținut şi în ceea ce priveşte analiza ridurilor de pe frunte (metoposcopie în limbajul ştiințelor oculte). Din 236 de fotografii de ucigaşi şi inocenți, Alaja i-a identificat cu o precizie de 65–72 la sută pe vinovați.

De fapt, din declarațiile acestei ghicitoare de excepție reiese că, instinctiv, fără nicio lectură de specialitate, posedă cunoştințe redutabile despre ceea ce specialiştii numesc fiziognomie. Ea reuşeşte să confirme ceea ce însuşi Aristotel susținea în secolul IV î.Hr., şi anume „teoria pasiunii întipărite pe chip“ şi „teoria analogiei dintre figura umană şi cea a unor animale“. Alaja combină miraculos desenul amprentelor cu cel al frunții, şi geometria feței cu ceea ce-i inspiră privirea unui om.

Tehnicile biometrice constituie suportul tehnic al sistemelor moderne de protecție, inclusiv a sectoarelor speciale, cum sunt arsenalele nuclear-militare. În SUA, accesul la acestea este păzit de imaginea anatomică a vascularizării sangvine a fundului de ochi.

Confruntați cu creşterea sustragerilor din bănci a biletelor de valoare, bancherii s-au văzut obligați să apeleze şi ei la acest gen de tehnici, în scopul identificării adevăraților posesori de conturi. Specialiştii britanici sunt cei care au propus şi (re)introdus în domeniu clasica amprentă palmară, plusul de modernitate în chiromanție fiind adus de brevetarea sistemului de citire electronică. Noul sistem s-a dovedit a fi nu numai sigur, ci şi operativ, eliberarea valorilor făcându-se la automat.

Dermatologii germani pot spune care persoane sunt predispuse la anumite boli, citindu-le amprentele. Aceste predicții medicale nu se bazează pe misticism, ci pe echipamente speciale. Computerele analizează complicatul tipar de linii curbe şi spiralate al amprentelor.

«Noua tehnologie a revoluționat dermatologia, prin studierea amprentelor mâinilor şi ale tălpilor. Ştim că persoanele care suferă de leucemie, sindromul Down şi alte boli, au anumite trăsături dermatologice comune. De exemplu, mulți părinți care au copii cu sindromul Down, prezintă anumite caracteristici specifice ale amprentelor palmare. În urma unui studiu efectuat la Institutul de dermatologie din Hamburg (Germania), aceste trăsături distincte au fost găsite la 30% dintre părinții sub 35 de ani, care au copii cu sindromul Down», a declarat dr. Ralph Garruto. «Mesajul este foarte simplu. Dacă o femeie de 30 de ani are aceste trăsături caracteristice, şansele sunt de 1:5 ca ea să dea naştere unui copil cu sindromul Down. La rândul lui, colegul meu, dr. Marwin Schuster, a studiat o dereglare a intestinelor (pseudo-obstrucție cronică intestinală) şi a descoperit un indiciu comun în amprenta degetelor a 54% dintre cei bolnavi. În viitor, dermatologii vor reuşi să prezică şi alte boli, ca Alzheimer sau cancer.»“

21.6. Cu ajutorul chiromanției, oricine poate şti dacă posedă capacități paranormale

Priveşte-ți mâna stângă şi concentrează-te asupra liniei solare sau a vieții. Este vorba de linia curbă care separă degetul mare de celelalte. În general, se examinează pentru a se stabili longevitatea: dacă e lungă şi înconjoară degetul, indică o viață lungă. Din ea pleacă întotdeauna o linie curbată, numită linie neptuniană sau hepatică. Priviți-o cu atenție: dacă nu este pronunțată înseamnă că aveți o sănătate satisfăcătoare. Dacă tinde spre orizontală, aveți parte de o viață dificilă, dar dacă e aproape verticală, chiar dacă nu e foarte lungă, indică succes, echilibru şi simț practic.

Interesante sunt persoanele la care linia neptuniană ajunge până aproape

de degetul mic, după ce a traversat linia marțiană şi pe cea mercuniană, cunoscute mai curând sub numele de linia inimii şi a capului.

Aceste linii, atunci când există, ascund multe secrete. Sunt liniile misticilor, senzitivilor, mediilor. Cine are o astfel de linie lungă este mereu în căutarea insolitului, a ceea ce nu se vede, dar se ştie că există. Aceste persoane „trăiesc o viață în viață", după cum spunea chiromantul francez Evans. Trăiesc, aşadar, într-o dimensiune diferită de a oamenilor obişnuiți, deşi, aparent, duc o existență normală. De aceea, întâmpină dificultăți şi au angoase.

Trebuie precizat faptul că majoritatea persoanelor dotate cu capacități paranormale nu sunt conştiente de acest lucru, ci au uneori vagi senzații. Deseori spun că se simt „ciudat", fiindcă simt unele „prezențe" alături de ei. Dar nu ştiu să explice aceste senzații, fiindcă mediul în care trăiesc nu le ajută să înțeleagă ce li se întâmplă.

În afară de semnele chiromantice, există şi alte caracteristici care atestă capacitățile paranormale. În general, este vorba de comportamentul lor; de exemplu, dorința sau mai bine spus nevoia de a rămâne deseori singuri, departe de zgomotele civilizației. Simt această nevoie fiindcă spiritul lor îi avertizează că trebuie să intre în contact cu o altă dimensiune. Astfel de persoane se simt în largul lor în special în întuneric şi, bineînțeles, în liniște.

Dar mai este un lucru care îi deosebeşte de oamenii normali: acestora nu le este frică de moarte. O acceptă cu seninătate, aşa cum se poate accepta plecarea unei persoane dragi într-o lungă călătorie, fiind convinşi de faptul că, mai devreme sau mai târziu, vor reveni.

Întrebarea este, câte dintre persoanele care sunt dotate cu capacități paranormale pot, la un moment dat, să devină mediumuri? Studiile de specialitate au ajuns la concluzia că doar 1 la 10 000 pot face acest lucru.

În final, se poate spune că, deşi mulți sunt dotați cu capacități paranormale, doar o mică parte dintre ei îşi dau seama de acest lucru din cauza ritmului frenetic al vieții.

21.7. Descifrarea chipului ucigaşului într-o şedință de ghicit

Într-o lume în care necunoscutul şi misterul ocupă un loc aparte, ghicitul în viitor sau în destin capătă valențe de vrăjitorie trezind interesul oamenilor de pretutindeni. Se ştie însă că nu oricine deține puterea de a descifra taine ascunse. O excepție o constituie interlocutorul nostru care face parte dintre cei dotați cu harul previziunilor exacte.

Marian Dârță pare un om obişnuit şi chiar Domnia-Sa afirmă adeseori că nu-i place să facă un caz din calitățile sale de ghicitor. Marian Dârță s-a născut în Bucureşti, iar talentul său excepțional de a ghici în cărți, cafea, tarot sau ceai şi l-a descoperit încă din copilărie. De profesie stilist – chiar cu rezultate remarcabile în acest domeniu – are deja un palmares impresionant în materie

de divinație, el fiind cel care a prezis multor vedete şi chiar unor oameni politici influenți, evenimente care s-au petrecut întocmai. Deşi este extrem de solicitat ca ghicitor şi chiar are o clientelă printre VIP-urile româneşti, stilistul cu har nu practică această artă decât la cererea anumitor persoane. În plus, dacă îi sunt solicitate serviciile, bucureşteanul nu ezită să anunțe din vreme diferite evenimente ale vieții politice şi sociale româneşti sau internaționale.

Dacă ar exista – prin absurd – un detector al capacităților paranormale cu care sunt înzestrate anumite persoane şi la acest aparat ar fi testat bucureşteanul Marian Dârță, cu siguranță rezultatele ar fi uluitoare, pentru că Domnia Sa este unul dintre cei dotați cu un deosebit har al predicției (conform statisticilor deținute de noi, prezicerile sale se împlinesc în proporție de 85%). Domnul Dârță şi-a descoperit uimitorul talent încă din copilărie, când, dintr-o joacă inocentă, a descifrat în zațul unei cafele anumite semne pe care le-a interpretat fără greş. „Mulți au spus atunci, ne-a declarat celebrul ghicitor bucureştean, că ceea ce am văzut în zațul înnegrit, au fost invențiile unei minți de 13 ani. Evenimentele ulterioare au dovedit însă că citisem cu uimitoare precizie viitorul unei persoane apropiate...“

Despre modul în care descifrează semnele şi mesajele inaccesibile unora dintre noi, Marian Dârță vorbeşte pe înțelesul tuturor. „Divinația – sub orice formă ar fi ea – a venit pentru mine de la sine şi târziu am înțeles că am un har aparte în acest sens. Desigur, îmi lipsea un anume cod care putea să-mi divulge taine ascunse, dar am aflat foarte repede că acest cod se află înscris în sinea mea şi că pot cu uşurință să dezleg taine din viitor şi trecut. În arta ghicitului există însă o regulă pe care eu am încălcat-o o dată în viață, şi atunci s-a întâmplat o adevărată tragedie în familie.“ Celebrul Marian Dârță susține că minciuna nu este admisă în şedințele de ghicit (în cărți, ceai, tarot, cafea etc.) şi că dacă nu spui ceea ce vezi, te supui unei pedepse iminente.

Astfel, în urmă cu câțiva ani buni, ghicitorul în cauză a fost plecat în vizită la nişte rude apropiate unde, după o şedință de ghicit, a ascuns acestora o mare parte din ceea ce i se descifrase foarte clar. Ghicitorul cu puteri excepționale îşi aminteşte cu precizie că a plecat spre Sineşti, localitate din județul Giurgiu, într-o seară frumoasă de mai. „Aveam inima grea şi nu mă bucuram deloc de călătoria pe care mă pregăteam s-o fac. Cineva din familie murise în urmă cu doar două zile, iar eu fusesem chemat de urgență la înmormântare.“ La priveghi s-a strâns – aşa cum este obiceiul – lume multă. Într-una din acele nopți de veghe, doi dintre verii săi, Costel şi Adriana Militaru, frați gemeni, i-au cerut ghicitorului să le dezvăluie viitorul.

În popor există o veche zicală: „La priveghi ghicitul aduce nenorocire!“. În acea seară însă nimeni nu s-a gândit să țină cont de superstiții…

„Când am văzut în zaț ceea ce urma să se întâmple, am blestemat clipa în care mi-am nesocotit convingerile, îşi aminteşte cu voce tremurândă Marian Dârță. Potrivit viziunii, în curtea gospodăriei unde mă aflam, se adunaseră foarte mulți oameni însoțiți de muzicanți. Părea un fel de nuntă şi chiar am descifrat în urmele de zaț chipul unui tânăr îmbrăcat în ginere. Am recunoscut

pe loc figura vărului meu, cel căruia tocmai îi ghiceam. În spatele lui Costel Militaru, ruda mea apropiată, se zărea încă o siluetă de bărbat cu obrazul brăzdat de o cicatrice lungă şi cu o privire ucigaşă. Parcă din cana pe care o ţineam în mâna stângă iradia un mesaj de moarte, de tristeţe."

Ghicitorul a ştiut clar că în familie se va petrece o mare tragedie, dar pentru prima oară în îndelungata sa experienţă şi-a încălcat principiile şi n-a dezvăluit adevărul. A ascuns de toţi ceilalţi faptul că tânărul său văr de doar 17 ani avea să fie omorât în scurt timp cu cruzime...

Tragedia a survenit în seara zilei de 6 iunie 1998, chiar în faţa casei unde, cu câteva săptămâni în urmă, avusese loc şedinţa de ghicit. Pe strada Gării, în faţa domiciliului familiei Militaru, s-a produs o altercaţie în care au fost implicaţi mai mulţi indivizi. Auzind zgomot, Costel a ieşit la poartă să vadă despre ce este vorba, iar acela a fost ceasul rău al sorţii sale. „La un moment dat, un bărbat necunoscut l-a atacat pe vărul meu, povesteşte domnul Dârţă, şi în câteva secunde, cu o mişcare fulgerătoare, Vasile avea gâtul tăiat cu un banal ciob de sticlă..."

La nici 18 ani împliniţi, Costel Militaru s-a stins din viaţă într-un accident stupid, iar părinţii nu şi-au mai revenit niciodată din şocul acelei tragedii. Ionela, sora geamănă a victimei, ne-a relatat că pe chipul criminalului a observat o cicatrice lungă...

Costel a fost înmormântat în cimitirul din localitate. El a fost condus pe ultimul său drum într-un elegant costum de ginere, în acordurile muzicii. „Abia atunci mi-am dat seama că trebuia să fi spus adevărul. Adică, tocmai acel eveniment trist pe care-l văzusem atât de clar cu ochii minţii în zaţul unei cafele cu ghinion", a mai adăugat bucureşteanul.

Deci, domnul Dârţă a reuşit să desluşească într-o şedinţă de ghicit chipul ucigaşului. Asemănarea izbitoare a fost autentificată şi prin fotografia pe care Poliţia a pus-o în circulaţie pentru identificarea asasinului. Cicatricea de care vorbise ghicitorul cu câteva săptămâni înainte, se găsea la locul indicat: adică, aproape de tâmpla stângă a ucigaşului. Ghicitorul bucureştean a mai declarat ulterior Poliţiei cu care a colaborat îndeaproape, că acel criminal va fi prins cu ajutorul unei femei, lucru care s-a adeverit. Criminalul a fost identificat ca fiind Florin Popescu, de 22 de ani, născut în aceeaşi localitate cu victima...

21.8. Femeia care rezolvă furturile „citind" într-un ciubăr

Undeva, într-un sat situat la poalele Munţilor Bârgăului, s-a păstrat un obicei străvechi: descoperirea răufăcătorilor cu ajutorul unui ciubăr. Localnicii spun că aşa se procedează încă de pe vremea dacilor, dar data exactă a naşterii tradiţiei are mai puţină importanţă. Esenţial este faptul că, până acum, această metodă n-a dat greş niciodată. Chiar şi poliţiştii bistriţeni apelează la ritualul ciubărului când nu reuşesc să descâlcească ţiţele vreunui caz. Iar bătrâna Maria nu i-a refuzat niciodată şi nici nu le-a înşelat aşteptările.

Maria Corciu este cunoscută în toate localitățile din zonă. Deşi are 80 de ani, ea nu ezită să străbată pe jos drumul dintre sate, pentru că în ciubăr nu se poate citi decât în locul în care a fost comisă fapta. Cei din zona Pasului Tihuța o cheamă când au vreo problemă. Ajunsă acolo, ea cere mai întâi aprobarea preotului din sat, chiar dacă acum, când a devenit cunoscută, asta e doar o simplă formalitate. Toți ştiu că ea încearcă să ajute oamenii. Şi mai ştiu că Maria „citeşte“ în ciubăr cu sufletul curat. Înainte ca preotul să înceapă liturghia de duminică, bătrâna împrumută de la el ciubărul în care se prepară agheasmă, pristolul de acoperământ de pe Masa Sfântului Altar, o icoană a Maicii Domnului şi lumânări. La acestea se adaugă verigheta preotului, fără de care ciubărul ar rămâne „mut“. Apoi, Maria pleacă la râu, însoțită de şapte fecioare, mai bine zis şapte fetițe, toate provenind din familii cu frica lui Dumnezeu şi fiind, la rândul lor, evlavioase. Cea mai mare dintre ele este în clasa a patra.

Pe drum, Maria şi ajutoarele ei se roagă încontinuu. De la ieşirea din casa păgubaşului până în clipa în care fecioarele zăresc chipul sau maşina hoțului, ele nu vorbesc cu nimeni. Când ajung la apă, bătrâna se aşază în genunchi şi îşi continuă rugăciunile. Cele şapte fete se duc la râu, înarmate cu câte o cană. Ele îşi umplu vasele în sensul curgerii apei, apoi le răstoarnă în ciubăr. Repetă acest gest de şapte ori. Bătrâna Maria ridică vasul pentru agheasmă şi se îndreaptă spre casa celui păgubit. Acolo, într-o încăpere din care nu s-a furat nimic, dar în care geamurile, oglinzile şi televizorul sunt acoperite, ea aşază ciubărul pe covor, cu mare grijă. În tăcere, fetele îngenunchează în jurul vasului. Maria le acoperă cu pristolul de pe Masa Sfântului Altar, peste care a pus toate păturile şi cuverturile din casă. Când se aud pentru prima dată clopotele bisericii, fetițele încep să vorbească toate odată: „Se luminează, iese luna. Vine o maşină în care sunt patru bărbați şi o femeie. Opresc în fața casei, îşi acoperă fața cu nişte ciorapi şi intră pe geam.“ Profesorul Adrian Năuc, cel pentru care ciubărul Mariei Corciu reprezenta ultima speranță de a descoperi cine i-a furat din casa tatălui său obiecte de patrimoniu a căror valoare depăşea, în urmă cu zece ani, un milion de dolari, povesteşte: „A fost incredibil. Fetițele au descris în amănunt fiecare obiect furat şi locul exact de unde a fost luat, deşi ele nu mai intraseră până atunci în casa noastră“. Poliția cercetase cazul fără să-l rezolve. Maria a reuşit. „Atunci, fetițele au descris un bărbat care semăna leit cu fotograful muzeului. El dăduse lovitura. Se ştia că vrea să plece în Canada şi s-a dat imediat ordin să i se ridice paşaportul. Dar el a plecat“, mai spune profesorul. Printre obiectele furate se afla şi un timbru „Cap de bour“. Una dintre copile, Lenuța, l-a descris exact. „Brusc, fundul ciubărului s-a luminat ca ecranul unui televizor. Apoi a răsărit luna şi au apărut alte imagini. Cel mai mult m-a impresionat timbrul, nu mai văzusem în viața mea aşa ceva.“

Cazul profesorului clujean nu este izolat. Maria Corciu a reuşit să dezlege firele încâlcite ale multor furturi de maşini, dispariții, tâlhării şi ale altor

infracțiuni. Până şi polițiştii bistrițeni apelează la ea. Iar Maria, la cei 80 de ani ai săi, ajută pe toată lumea. Este bătrână şi ar vrea, înainte ca Dumnezeu să o cheme la El, să-şi învețe nepoata cum să ducă mai departe străvechiul obicei. Are o singură reținere: ar însemna să o condamne la singurătate. Soarta face însă ca şi ea, şi celelalte femei care au păstrat obiceiul de a ghici în ciubăr să fie văduve. Ele ştiu că, dacă s-ar recăsători, ar rămâne din nou fără soț. Acesta este destinul lor. Este prețul pe care trebuie să îl plătească.

22. Via□a dup□ moarte

22.1. Învățăm să murim

Supraviețuim morții? Omenirea şi-a pus mereu această întrebare, dar a răspuns la ea în mod diferit, în funcție de secol şi de tipul civilizației. Mai subzistă o parte din eul nostru, după ce corpul a încetat să mai existe? Sau spiritual nu este decât o funcție a creierului care îşi încetează activitatea în acelaşi timp cu organele? Aceste întrebări, cu toate implicațiile pe care le comportă răspunsurile lor se regăsesc dintotdeauna în rădăcinile filozofiei şi ale credințelor religioase. Astăzi, problema vieții de după moarte poate fi, în sfârşit, abordată. Astfel, în lumina ultimelor cercetări, teama de moarte, instalată în Evul Mediu şi comună în special popoarelor de cultură occidentală, nu mai este justificată.

Oamenii de ştiință şi cercetătorii din diferite domenii au abordat, abia în urmă cu 15 ani, în Occident, această problemă, dintr-o perspectivă cu totul nouă. Au fost observate mii de persoane, de toate vârstele aflate în pragul morții, în timp ce alți cercetători au încercat să înțeleagă ce se întâmplă în acest moment, retrăind o moarte artificială, într-o stare modificată de conştiință. Ar putea fi moartea doar o trecere, o nouă stare de conştiință pentru ființa desprinsă de învelişul ei material?

Ce este viața? Ce este moartea? De ce mor copiii mici? Câtă vreme nu suntem conştienți de modul în care are loc această tranziție, este dificil să-i ajuți pe cei care vor trece de cealaltă parte.

În Antichitate, în vechile tradiții, la populațiile primitive, indivizii erau mult mai familiarizați decât noi cu conceptul de moarte. Viața de după moarte făcea parte din credințele lor, sub forme diferite, însă, în cadrul civilizației modeme, acest concept a căzut, treptat, în uitare. Dar toți suntem născuți dintr-o sursă finală, pe care unii o numesc Dumnezeu, alții Creator, Energie Primordială sau Marele Arhitect, iar faptul că avem o frântură din această sursă în noi, ne conferă nemurirea virtuală. În acelaşi spirit, filozofia Zen spune: „Decât să trăieşti cei o sută de ani ai vieții unui om care nu are percepția stării în care moartea nu există, mai bine trăieşti viața scurtă, de o singură zi, a celui care o cunoaşte".

Religia tibetană se bazează, în mare parte, pe ideea de reîncarnare şi priveşte moartea ca pe o etapă esențială a evoluției. Astfel, când ciclul de vieți pe pământ s-a încheiat, iar perioada de manifestare a sufletului s-a terminat, acesta se retrage din universul fizic, ca să-şi concentreze energia asupra altor planuri, mai subtile, ale realității. Ființa umană nu poate să progreseze cu adevărat spre o înțelegere deplină a legii ciclului de morți şi de renaşteri, decât

dacă renunţă la viziunile restrânse şi limitate ale dimensiunii materialiste. A muri înseamnă a renaşte şi a transforma, înseamnă a muri în fiecare moment. Fiinţa omenească este o construcţie alcătuită din patru elemente muritoare, deci iluzorii: corpul fizic, dens; corpul eteric; corpul astral sau emoţional, vehiculul dorinţelor; corpul mental, obiectiv (numit şi mentalul inferior în alte tradiţii orientale). Ansamblul acestor corpuri este vitalizat de „prana“ care provine din „l'akasha“, planurile eterice cosmice. Încarnarea principiului eului în interiorul fiinţei îi conferă statutul de om.

Moartea nu este un eveniment limitat la un moment dat, ci un proces care se prelungeşte, uneori, multă vreme. Unele semne anunţă apropierea morţii, corespunzând eliberării elementelor constitutive ale corpului. În general, semnele următoare anunţă apropierea morţii: omul îşi simte greutatea corpului mai mult decât de obicei. Buzele şi gura i se usucă. Căldurile vitale îi părăsesc corpul şi spiritul se înnegurează până la pierderea conştienţei. Atunci, forţele vieţii se estompează şi spiritul pătrunde într-o lumină albă, asemănătoare cu zorii unei zile.

Această lumină albă devine roşiatică, asemănătoare cu cerul răsăritului de soare. Întunericul învăluie atunci spiritul care îşi pierde conştiinţa. Este momentul în care respiraţia exterioară se opreşte, dar suflul interior încă nu s-a întrerupt. Când spiritul celui decedat iese din acest leşin, vede lumina strălucind ca transparenţa unui cer luminos. Dacă recunoaşte această lumină fundamentală, atunci moartea este eliberată. Dar, dacă nu o recunoaşte, rămâne într-o stare intermediară. Din acest motiv, tibetanii evită plânsetele şi lamentările în camera celui decedat, căci greutatea acestei vibraţii de tristeţe şi de ataşament ar putea să reţină fiinţa care încearcă să părăsească pământul. Potrivit tradiţiilor orientale nu trebuie să plângi un mort, căci vibraţiile durerii sufleteşti l-ar ataşa prea mult de pământ. În schimb, puterea rugăciunii şi a concentrării îl poate ajuta să treacă spre alte planuri.

Se pare că atlanţii au cunoscut moartea conştientă. Astfel, o femeie care a regresat într-o viaţă trăită în Atlantida a spus, în timp ce-şi retrăia clipa morţii: „Mi-am terminat ciclul, trebuie să mă întorc de unde vin, în adevărata mea locuinţă“. S-a revăzut, atunci, îmbrăcată într-o rochie albă şi mergând spre o plajă frumoasă. Apoi, sufletul ei a plecat încetişor, a părăsit învelişul material şi a urcat, trecând în alt plan de existenţă.

Mai târziu, celţii au cunoscut şi ei moartea conştientă, dar mai ales preoţii lor, druizii. Dacă erau atinşi de vreo maladie, îşi găseau capacitatea de a-şi părăsi definitiv corpul fizic. Catarii aveau acces la ceea ce numeau ritul morţii conştiente, ritul consolării, la care adepţii aveau acces numai pe patul de moarte. Catarismul a fost religia catharsis-ului, a purificării. Membrii acestei mişcări mistice se recrutau dintre cei care primiseră Duhul Sfânt şi care se considera că duc o viaţă pură şi fără păcat. Catarii vehiculau doctrina renaşterii. Considerau corpul lor ca o construcţie a răului şi că pământul, lumea reală, se află de partea cealaltă. De aceea, mergeau spre rug cântând. Codul catar

cuprindea renunțarea la proprietate, vegetarianism, castitate şi adevăr. Se poate astfel observa o paralelă cu Zen, care afirmă că orice cuvânt este deja o minciună. Catarii aveau un respect profund pentru tot ce era însufleţit.

l Regresiile în Egiptul antic sunt extrem de bogate în relatări despre moarte. Civilizația egipteană avea un cult al morții foarte perfecționat, care confirmă cu o precizie uimitoare relatările unor regresii. Egiptenii considerau moartea ca o etapă inițiatică, iar Egiptul antic a cunoscut rituri inițiatice ale morții în cursul excepționalei sale civilizații. Locurile sacre ale inițierii erau: Abidos, oraş sfânt, Busiris, leagănul lui Osiris, şi Camac, unde se practica cultul lui Osiris. Abidos adăpostea una dintre cele mai vechi necropole ale istoriei. Acolo, din 3200 î.Hr., s-au odihnit cadavrele primilor faraoni. Începând din al doilea mileniu înainte de Hristos, Abidos a devenit deținătorul capului lui Osiris, care îi duce pe oameni la nemurire. De aceea, toți egiptenii doreau să moară la Abidos, lângă zeu, să se odihnească în pacea radiată de Mormântul Sfânt, iar repetarea miracolului învierii era dorința formulată de un întreg popor, secol de secol.

Din ce în ce mai numeroşi sunt cei care cred că fiecare corp fizic este doar o „casă“ care primeşte un „musafir“. În momentul morții ne eliberăm, pentru a deveni liberi. Cel care încearcă să elucideze misterul vieții de după moarte îşi axează cercetările pe trei direcții principale: cercetarea cazurilor de moarte clinică, trăirea morții într-una dintre viețile anterioare şi trăirea unei morți fictive, în prezent, într-o stare modificată de conştiință.

Toate datele care se referă la etapele trecerii în cealaltă parte, fie că provin din mărturiile persoanelor care au trăit o experiență de moarte clinică, fie din relatările făcute în cursul regresiilor în trecut, sau din perceptele marilor tradiții, se aseamănă în mod ciudat. Aceste etape sunt descrise de Raymond Moody în cartea sa, *Viața după viață,* astfel: imposibilitatea de comunicare; auzirea „verdictului“; senzații puternice de calm şi pace sufletească; auzirea unor sunete celeste; trecerea printr-un tunel întunecos; proiectarea extracorporală; întâlnirea cu nişte ființe dezîntrupate, apoi cu o ființă de lumină; bilanțul vieții; sosirea la frontieră, apoi întoarcerea.

Unele tradiții orientale explică procesul dezîntrupării ca fiind o activitate dublă, legată în mod esențial de corpul eteric. Sufletul pronunță cuvântul de retragere şi ansamblul substanței eterice, în care se află organismul fizic, se retrage din învelişul fără viață şi se adună în zona corpului eteric, care îl înconjoară pe cel fizic. Apoi, conştiința sufletului începe să urce prin planurile de conştiință, din cel eteric spre planul astral, apoi spre cel cauzal.

În cursul fazelor prin care trece muribundul, modificările conştiinței sunt frecvente. Informațiile culese la căpătâiul muribunzilor sugerează faptul că aceste stări modificate de conştiință capătă forme cunoscute uneori sub numele de „experiențe mistice“, „transcendente“ sau „cosmice“, chiar „religioase“.

Afirmarea unei realități spirituale după moarte este străină culturii occidentale, cel puțin de la revoluția industrială. O astfel de afirmare valorifică

experienţa subiectivă internă. De aceea, a fost defavorizată de o cultură care pune în valoare manipularea lumii exterioare, controlul naturii şi admiraţia faţă de ştiinţă. O experienţă care sfidează observaţia directă provoacă îndoieli, pentru că verificarea nu este posibilă.

Cert este că prin ruperea automată a învelişului corporal şi a tuturor piedicilor conştiinţei superficiale, moartea ne oferă în mod vizibil o ocazie excepţională de a ne elibera de dominaţia instinctelor noastre obscure şi ne permite să zărim lumina eliberatoare, măcar o clipă. Iar învăţând să murim, poate că nu facem altceva decât să ne pregătim să trăim...

22.2. O femeie se întoarce din Rai cu o mână plină de aur

Dovezile privind existenţa vieţii de după moartea trupească sunt copleşitoare, iar numărul lor sporeşte pe măsura trecerii timpului. Iată numai câteva dintre cele mai uluitoare cazuri şi relatări de acest gen tratate pe larg în presa din lumea întreagă.

„Eu am văzut cu ochii mei şi tot nu-mi vine să cred“, afirmă medicul chirurg Thomas McIntyre din Howick, Noua Zeelandă, şeful secţiei de chirurgie de la spitalul St. Paul unde doamna Kelly a încetat din viaţă – temporar, e adevărat. „Inima ei nu a mai bătut vreme de 25 de minute, şi toate semnele vitale dispăruseră. Nu aveam nicio îndoială că pacienta noastră murise“, povesteşte dr. McIntyre. „Am încercat să o reanimăm, dar zadarnic. Tocmai când ne hotărâserăm să renunţăm, brusc, femeia a deschis ochii şi a început să spună cu un ton clar că tocmai fusese în rai şi şi-a susţinut afirmaţia arătându-ne aurul pe care-l ţinea într-o mână.“

Doamna Kelly îşi aminteşte şi astăzi neobişnuita experienţă: „În timpul operaţiei am ieşit din trupul meu şi am început să merg printr-un tunel lung. Când am văzut la celălalt capăt o lumină albă, foarte frumoasă, mi-am dat seama că o să ajung în rai“, mai afirmă femeia, adăugând că acolo s-a întâlnit şi a stat de vorbă cu un bărbat care ar putea fi Mântuitorul însuşi. Acel bărbat a luat un pumn de aur de pe jos şi i-a spus să-l ducă pe Pământ ca dovadă că raiul există. Uimit, dr. McIntyre afirmă că nu are încotro şi că trebuie s-o creadă pe pacienta sa întoarsă din moarte: „Eram într-o încăpere sterilizată, o sală de operaţii şi doamna Kelly nu ar fi avut de unde să ia acel aur decât din rai“.

În prezent, aurul cu pricina este încă supus la diferite teste de expertul în metale preţioase Donald McVey, care afirmă că este cel mai pur aur pe care l-a analizat în cei 31 de ani de carieră.

22.3. Stenograma de dincolo de mormânt

Povestea care urmează este una dintre probele cele mai cunoscute ale supravieţuirii sufletului după moarte.

Este vorba de un copil de patru ani şi de mesajul de necrezut pe care l-a scris. Acest caz a fost verificat cu grijă şi autentificat de către dr. Rhine, doctor în parapsihologie la Universitatea din Duke (SUA).

O tânără mamă a rămas văduvă pe neaşteptate, cu un hotel de administrat şi singurul susţinător al fiului ei de 4 ani. Copilul îşi petrecea mai tot timpul în holul hotelului: într-o seară, cam după două săptămâni de la moartea prematură a tatălui său, mama a observat că fiul ei mâzgălea pe un blocnotes. După ce a umplut trei pagini cu mâzgălituri, băieţelul le-a pus în faţa mamei sale.

A doua zi dimineaţa, unul dintre recepţioneri a atras atenţia mamei asupra aspectului neobişnuit al desenelor copilului. Recepţionerul a afirmat că liniile semănau cu o stenogramă. Ea a arătat deci foile de hârtie stenografei hotelului care le-a confirmat că aceasta semăna efectiv cu o stenogramă, dar că era vorba de o metodă considerată depăşită.

Stenografa a reuşit totuşi să transcrie caracterele: pe măsură ce descifra cuvintele, frântură cu frântură, ea şi-a dat seama că acestea alcătuiau un mesaj inteligibil. Ele începeau cu un cuvânt drăguţ pe care tatăl copilului îl folosea întotdeauna când se adresa soţiei sale. Mesajul releva apoi că unele hârtii importante, printre care poliţele de asigurare, se găseau într-o casă de bani la o bancă newyorkeză.

Cu emoţie femeia a verificat informaţia despre care nu ştia nimic. S-a dovedit exactă. Hârtiile erau depozitate acolo într-un seif secret şi descoperirea lor a marcat sfârşitul dificultăţilor financiare cu care se confruntase văduva după moartea soţului.

Dar elementul cel mai uluitor al acestei ciudate poveşti este faptul că tatăl exersase meseria de stenodactilograf ca un hobby şi că folosea forma veche de alphabet steno, chiar cea în care copilul scrisese mesajul.

Cum la 4 ani copilul nu ştia nici măcar să scrie, existenţa acestui mesaj dovedeşte continuitatea conştiinţei după moarte a tatălui decedat şi, mai mult decât atât, grija lui pentru familia de care se despărţise prematur.

22.4. Generalul de Gaulle salvat de fiica sa moartă

Noiembrie 1970 – noiembrie 1995. S-au scurs deja 25 de ani de când generalul de Gaulle a trecut în nefiinţă. Tocmai acum fiul său, amiralul Phillippe de Gaulle, a dezvăluit presei un secret extraordinar. Sora sa mai mică, Anne, moartă în 1948 la vârsta de 20 ani, suferind de un grav handicap fizic şi mintal, l-a protejat pe tatăl său din lumea de dincolo. Incredibil, veţi spune! Generalul de Gaulle era însă ferm convins de acest lucru! El a afirmat că datorită ei a scăpat de gloanţele celor ce doreau să-l ucidă. Şi nu erau puţini la număr! Mai ales după ce a decis recunoaşterea independenţei Algeriei.

Fondatorul celei de-a cincea Republici Franceze a scăpat cu bine, după spusele fiului său, datorită lui Anne de Gaulle. Este vorba despre atentatul de

la Petit-Clamart din 12 august 1962: „La Petit-Clamart, unul dintre gloanțele care au atins mașina în care se aflau tatăl și mama mea s-a oprit chiar în rezemătoarea pe care se odihnea ceafa tatălui meu. Glonțul a fost oprit de un mic portret al surorii mele Anne, pe care mama nu uita niciodată să-l poarte cu sine.“

Din acel moment generalul De Gaulle a fost conștient că Anne veghea, de acolo, de sus, asupra vieții sale.

Întrebarea pe care o ridică dezvăluirile lui Phillippe de Gaulle este, fără îndoială: „Comunica De Gaulle cu fiica sa în lumea de dincolo?“ Ceea ce se știe este însă că De Gaulle afirma că nu-i este frică de moarte, și asta datorită lui Anne.

22.5. Protestul de dincolo de moarte

A trecut deja un secol de când un tânăr muncitor englez, pe nume John Davies, a fost condamnat la spânzurătoare de către un tribunal galez, pentru că ar fi atacat și prădat doi călători, pe drumul din apropiere de Montgomery.

Davies a protestat tot timpul, susținând că, dimpotrivă, cei doi au încercat să-i fure banii, apoi l-au dus în oraș acuzându-l de furt. Pentru că ei erau doi, mărturia lor a influențat decizia tribunalului, chiar dacă cei doi nu se bucurau de bună reputație în ținut.

Urcând pe eșafod, Davies a mai protestat pentru ultima oară, de data aceasta într-o manieră originală, spunând: „Sunt nevinovat și mor rugându-mă la Dumnezeu să-mi probeze într-un fel nevinovăția, și de aceea, pe mormântul meu nu va crește niciodată iarbă!“.

Călăul a acționat prompt, curmând fraza tânărului englez. Acesta a fost îngropat în micuțul cimitir din Montgomery. Foarte curând s-a remarcat că mormântul său se deosebea de celelalte, căci, într-adevăr nu era acoperit de vegetație.

Mormântul lui John Davies nu era decât un patrulater gol. Bineînțeles că vestea s-a răspândit în ținut și în scurt timp la mormântul lui a început un adevărat pelerinaj. Agasată, municipalitatea a acoperit mormântul cu gazon. În scurt timp acesta s-a îngălbenit și s-a uscat. S-a adus pământ îngrășat, din grădinile oamenilor, pe care s-a semănat din nou gazon. În zadar! Pământul devenea sterp. Nici cea mai mică buruiană nu creștea pe el.

Către sfârșitul secolului trecut, la mai bine de treizeci de ani de la moartea lui Davies, pentru a se permite lărgirea unui drum și construirea altuia, tot cimitirul a fost mutat și refăcut. Mai mult decât atât, pentru a se egaliza nivelul, a fost adus pământ nou într-un strat de 60 de centimetri. Aleile au fost din nou trasate și, grație îngrijitorilor cimitirului care au semănat iarbă, în câteva săptămâni, întreaga zona a fost acoperită de un gazon verde și frumos. Cu o singură excepție! Mormântul lui John Davies a rămas în continuare un dreptunghi de pământ negru pe care nu creștea nimic.

22.6. „Mamă, îmi lipseşte capul!“

Gainesville, Florida – Patricia Cadena a suferit cumplit când fiica ei a fost ucisă – apoi a aflat că medicul legist a sustras în secret capul tinerei! Patologul, fără ştirea sau consimţământul doamnei Cadena, a detaşat capul Ritei Melton şi i l-a dat unui antropolog pentru studii ştiinţifice. Restul corpului a fost incinerat, iar doamna Cadena a primit doar cenuşa. Iubitoarea mamă şi-a dat seama că Ritei îi lipseşte capul – graţie unui şocant mesaj de dincolo de mormânt! „Aveam o senzaţie ciudată, 24 de ore pe zi“, povesteşte văduva, de 62 de ani. „Simţeam cum Rita îmi spune mereu că îi lipseşte capul.“

Tragedia a început în august 1988, când trupul dezbrăcat al Ritei de 32 de ani, care dispăruse de câteva zile, a fost găsit pe marginea drumului. Cadavrul a fost dus pentru autopsie la dr. Williams Hamilton, medic legist în Gainesville, care a stabilit că tânăra fusese strangulată. Doamna Cadena, disperată, a spus că nu doreşte să vadă rămăşiţele fetei sale decât după incinerare. După înmormântare a simţit că ceva nu este în regulă şi că Rita încerca să comunice cu ea. „Chiar am avut de câteva ori un coşmar îngrozitor, în care găseam capul Ritei într-o geantă cu fermoar, în dulapul laboratorului“, spune doamna Cadena, mamă a încă trei fete. Disperată, femeia a întrebat procurorul care s-a ocupat de caz ce s-a întâmplat cu capul fiicei sale. „La început au crezut că sunt nebună.“

În aprilie 1990, după doi ani de pisălogeală, procurorul a acceptat în sfârşit să facă nişte investigaţii – şi a localizat imediat craniul! „Se află la subsolul Muzeului de Istorie Naturală al Universităţii din Florida“, spune şocată mama. Au fost necesare luni de zile până când doamnei Cadena i s-a permis să viziteze subsolul, care aparţine doctorului William Maples, profesor de antropologie.

„Din podea până în tavan erau stive de cranii umane. Dr. Maples a dat jos unul dintre ele.“ Doamna Cadena, fost tehnician dentar, a recunoscut imediat craniul fiicei sale, după lucrările dentare. „Nu am niciun dubiu că aparţine Ritei. Dr. Maples era mândru de felul cum folosea craniile, pentru a perfecţiona tehnicile de identificare“, explică femeia.

Uimitor, dar la trei ani după decesul fetei, autorităţile tot nu erau de acord să returneze craniul. Doamna Cadena s-a confruntat cu un nou coşmar. „Am crezut că moartea Ritei a fost cel mai îngrozitor lucru ce mi s-a putut întâmpla. Acum îmi dau seama că batjocorirea unei fiinţe umane poate merge mult mai departe“, spune ea. Legistul Hamilton afirmă însă că studierea organelor unor victime poate contribui la progresul ştiinţific şi că a reţinut capul şi ca o dovadă într-un posibil proces pentru crimă. Ucigaşul Ritei nu a fost găsit niciodată. În replică, doamna Cadena l-a dat pe Hamilton în judecată şi i-a cerut despăgubiri de trei milioane de dolari, anul trecut, însă, conform legilor din Florida, legiştii pot face ce vor cu părţi din trupurile victimelor, fără a se consulta cu aparţinătorii. Văduva

Cadena se luptă acum pentru a schimba această legislație barbară. „Vreau să-mi spun povestea şi în fața celor care fac astfel de legi, pentru ca ce am trăit eu să nu mai fie posibil“, declară ea.

22.7. După 600 de ani de la moartea sa, un medic a depus mărturie în fața tribunalului

De curând, în Arizona a avut loc un proces mai puțin obişnuit, în care judecătorul Michael Flournay i-a permis unui doctor să depună mărturie în fața tribunalului, deşi omul era mort de 600 de ani!

Dr. Pahlvon Duran, martorul citat, a vorbit prin intermediul unui medium. „Este pentru prima dată în istoria Statelor Unite când un spirit a «depus mărturie»!“ – a afirmat Bill Norman, purtătorul de cuvânt al Curții Supreme de Justiție din Arizona.

Citarea recentă a martorului-fantomă s-a datorat faptului că Biserica Eternei Conştiințe a intentat proces de calomnie unei familii locale. Membrii bisericii au incriminat cuplul respectiv pentru că au răspândit zvonuri prin care îi acuzau că l-ar adora pe diavol. Pentru a dovedi falsitatea acestor acuzații, avocatul grupului religios, Steve Rensch, i-a cerut judecătorului să asculte mărturia doctorului Duran – un medic englez din secolul al XIV-lea! Membrii Bisericii amintite îl consideră pe acesta purtătorul lor de cuvânt.

În mod incredibil, judecătorul a fost de acord cu această cerere!

După ce au fost stinse luminile şi storurile au fost trase în sala plină până la refuz, Trina Kamp, mediumul, a depus jurământul. Membrii Bisericii menționate au cântat o melodie specială, un soi de imn, pentru a ajuta mediumul să se relaxeze şi să intre în transă. Apoi Trina Kamp a închis ochii. Deodată, a început să vorbească cu vocea dr. Duran.

„Era în mod cert vocea unui bărbat, cu un puternic accent britanic“, a declarat judecătorul Flournay.

Avocatul Rensch precizează: „După ce dr. Duran a depus la rândul său jurământul, a vorbit timp de 30 de minute. A spus că se afla acolo pentru a rezolva conflictul. Apoi a adăugat că s-a mers destul de departe şi că era timpul ca această dispută să ia sfârşit. Dr. Duran s-a adresat judecătorului, spunându-i acestuia: «Vă mulțumesc că ați îngăduit audierea mea. Ştiu că e pentru prima dată când se întâmplă aşa ceva.» Judecătorul i-a răspuns, calm: «Ei bine, am impresia că n-o să fie şi ultima!»“

Conformându-se sugestiilor doctorului Duran, oficialii Bisericii Eternei Conştiințe au renunțat la plângere.

„Unii dintre colegii mei au glumit pe seama acestui caz, însă niciunul nu a considerat că decizia mea de a-l audia pe dr. Duran ar fi fost greşită, a conchis judecătorul Flournay. Oricum, cine poate spune cu certitudine dacă omul e real sau nu?“

22.8. Când morții poruncesc celor vii

Claraudiția este fenomenul conform căruia o persoană poate auzi sunete direct în urechea internă, fără ca altcineva, aflat în preajmă, să audă ceva. De cele mai multe ori, claraudientul ascunde acest fenomen, întrucât riscă să fie considerat „nesănătos“, cu toate că în fața propriei conștiințe n-ar minți.

Şi totuşi...

Pe autostrada dintre Austin şi San Antonio (Texas), Derril Mitsun rulează la volanul maşinii sale, aşa cum face în fiecare dimineață. Navetist convins, Derril nu-şi permite să cumpere an de an o maşină nouă, ci apelează şi la cele de mâna a doua. Acum o săptămână şi-a luat o limuzină veche de patru ani. Vânzătorul din Austin i-a precizat că proprietarul murise la volanul ei, după ce făcuse criză de diabet. Ei şi, a răspuns Derril.

Ora şase seara îl prinde pe drumul de întoarcere. Radioul aruncă în eter ştirile, iar el are gândurile aiurea. Ce program să-şi facă în continuare? Deodată, o voce baritonală şi dominatoare îi ordonă: „La Austin te aşteaptă avocatul Spencer. Ajută-mă!“ Derril tresare atât de puternic, încât maşina îi scapă de sub control. Opreşte. Închide radioul şi aşteaptă. Îşi ține respirația. Mesajul a fost extrem de clar şi răspicat. Abia peste câteva minute reia călătoria. Transpiră abundent şi stă cu urechile ciulite. La intrarea în Austin, fenomenul se repetă. Aceeaşi voce, aceleaşi cuvinte… Întâmplarea s-a repetat aidoma şi a doua zi. Numai când se afla în maşină. Ce să fie asta? Nu recunoştea de fel glasul acela „ascuns“.

Seara următoare îl prinde răsfoind febril cartea de telefon. Găseşte câteva zeci de „Spencer“. Cu tenacitate, îi abordează pe rând. Al nouălea „Spencer“ pare să fie avocatul în cauză. Se întâlnesc în aceeaşi seară şi Derril află stupefiat povestea fostului proprietar al maşinii cumpărate de el. După autopsie mai persistau dubii asupra declanşării crizei de diabet. Existau indicii, discutabile, că Fred Holbert, decedatul, ar fi consumat – cu sau fără voie – substanțe care i-ar fi agravat boala. Se bănuia că fratele lui Holbert, care a beneficiat de toată averea acestuia, n-ar fi străin de acea moarte subită. Şi, din fericire pentru Derril, avocatul Spencer îl crede şi cere procurorului districtual redeschiderea anchetei. Se obțin date noi. Cei doi frați se întâlniseră în preziua fatidică şi se certaseră. Holbert fusese amenințat cu moartea. În aceste condiții, se cere redeschiderea dosarului. După mai multe interogatorii, fratele ucigaş îşi recunoaşte fapta…

„Spiritele celor morți prin violență nu părăsesc Pământul până nu află exact ce s-a întâmplat cu ei“, spune o veche tradiție ocultă. Oare spiritul lui Fred Holbert a sălăşluit în acea maşină şi s-a adresat noului proprietar? Nu încercați să dați un răspuns ferm, nu veți reuşi.

22.9. O moartă a indicat fiicei sale cine a ucis-o

Moartea unei femei în urmă cu un an a creat mari probleme poliției şi criminaliştilor ieşeni, care au fost nevoiți să redeschidă un dosar pe care era scris „A.N.“ (autor necunoscut). Evenimente neobişnuite au condus la inițierea de noi investigații şi în cele din urmă autorul unei crime odioase a fost descoperit. Şi poate că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă o femeie nu ar fi avut clarviziuni care s-au dovedit a fi adevărate.

O instanță ieşeană l-a condamnat recent pe Ioan Moisă, în vârstă de 47 de ani, din Miroslava, județul Iaşi, la 20 de ani de închisoare. El a fost găsit vinovat de uciderea propriei sale mame, care a murit în spital după ce a fost lovită cu pumnii şi cu picioarele. Maria Moisă, în vârstă de 80 de ani, a murit în chinuri groaznice, după câteva zile în spital, şi a dus în mormânt secretul morții sale. Crima a fost însă descoperită după ce rudele bătrânei au solicitat deshumarea cadavrului, după şase săptămâni de la înmormântare. Anchetatorii au descoperit că agresiunea care a condus la decesul femeii a fost comisă chiar de fiul acesteia, pe fondul consumului excesiv de alcool, victima fiind cunoscută deja medicilor de la Spitalul de Urgență din Iaşi. Ea era frecvent internată, în urma bătăilor administrate de fiul său. După ce şi-a bătut mama la 19 aprilie 2001, Ioan a plecat la cârciumă şi a declarat poliției că femeia a fost atacată de hoți în grajdul animalelor. Sora sa, Viorica Cornilă, a solicitat deshumarea şi reluarea cercetărilor deoarece criminalul nu a contribuit cu nimic la îngropăciunea mamei, o înjura chiar şi pe „lumea cealaltă“ şi nu a fost nici măcar la înmormântare. „Ceva îmi spunea că mama a fost ucisă de Ioan. Noaptea nu puteam dormi şi de multe ori o auzeam pe mama spunându-mi la ureche: «El este, răzbună-mă pentru că nu am linişte în mormânt». Eu nu cred în duhuri sau stafii şi la început am refuzat să-i dau crezare. Pentru că Maria a fost înmormântată fără a i se mai efectua necropsia, am cerut dezgroparea cadavrului. Totul s-a adeverit“, a spus femeia. Tot în acest dosar a mai fost cercetată, şi ulterior scoasă de sub urmărirea penală, asistenta medicală Floarea Pal, căreia i s-a adus acuzația de fals intelectual, deoarece ar fi eliberat certificatul de deces fără a examina cadavrul.

22.10. Test – Ce înseamnă pentru dumneavoastră viața de apoi?

Naştere, boli, accidente sau căsătorii vin să comemoreze, fără ştirea celor interesați, evenimente importante care au loc cu mai multe generații înainte. Cât de mult credem în viața de apoi. Câtă influență au avut viețile şi morțile celor dragi sau mai puțin iubiți nouă asupra noastră, puteți afla numai răspunzând cu DA sau NU întrebărilor testului alăturat:

1. Sunteți o persoană credincioasă?
2. Ați avut vreodată vise premonitorii?

3. Sunteți o persoană superstițioasă?
4. Vă place să povestiți prietenilor ceea ce visați?
5. V-ați reprezentat vreodată în vis, prin două obiecte, cuplul format de părinții dumneavoastră (de exemplu un arc și o săgeată, o ceașcă și o farfurioară etc.)?
6. Aveți talismane?
7. Obișnuiți să mergeți des la cimitir?
8. Credeți că ați trăit și alte vieți?
9. Credeți că veți reveni, după moarte, în viața celor care v-au afectat de-a lungul vieții pământene?
10. Credeți că străbunii vă influențează viața de dincolo?

Cotarea și interpretarea rezultatelor:

Pentru fiecare răspuns DA primiți un punct, iar pentru răspunsurile NU primiți zero puncte. Faceți totalul.

- Dacă ați obținut între 1 și 3 puncte: sunteți o persoană care nu crede în nimic. Ori dvs., ori Toma Necredinciosul, nicio diferență. Credeți că totul vă aparține și totul depinde de dvs. De cele mai multe ori exagerați.
- Între 4 și 6 puncte: Credeți în Dumnezeu, în religie, în Biserică și faceți tot ceea ce vă stă în putință să-i convingeți și pe ceilalți de justețea părerilor dvs.
- Peste 6 puncte: Sunteți o persoană absolut convinsă că a trăit și alte vieți, credeți în viața de apoi și în semnele venite de dincolo. După dvs. visele, superstițiile, chiar și dorințele, vă sunt transmise de cei din lumea de apoi și sunteți ferm convinsă că și dvs. veți face același lucru. Aveți credința că trăim în lumi paralele – viii și morții – și cred că asta spune tot despre dvs.

22.11. Cadavre care nu putrezesc

l Cercetătorii chinezi se confruntă cu un mister greu de dezlegat: corpul unei bătrâne care a decedat cu trei ani în urmă este încă intact. Cazul este aparent inexplicabil, pentru că a fost exclusă posibilitatea unei eventuale îmbălsămări a femeii, care zace în patul său din casa situată în satul Xiangne, din provincia Henei, la sud de Beijing, fără nicio urmă evidentă de descompunere.

Era în ziua de 6 noiembrie 1992 când Zhou Feng-Chen, o budistă fervență de 88 de ani, le-a spus celor din familia ei: „Trebuie să mă purific, pentru că nu vreau să putrezesc în mormânt după ce voi muri"; și a început să înghită doze mari de laxative. După câteva zile, la ora 10,45, în data de 24 noiembrie, nepoții au auzit-o rostind următoarele cuvinte:

„Voi uimi întreaga lume". Nimeni n-a dat atenție cuvintelor sale și după câteva ore a murit senină, după ce și-a scos tubul de oxigen care o ajuta să respire și nu înainte de a-și avertiza familia: „Voi dormi și nu voi mai avea

nevoie de oxigen multă vreme“. De atunci au trecut peste trei ani şi acea zonă a Chinei, unde se află satul în care a trăit bătrâna, a cunoscut trei veri foarte calde şi umede, dar corpul lui Zhou continuă să fie intact sub cearşaf.

Desigur se pune întrebarea: de ce femeia n-a fost îngropată? Rudele şi cunoscuții au spus că fenomenul care, în pofida multor aspecte macabre, îi interesează pe mulți cercetători, ar fi început să se manifeste imediat după deces. Spre deosebire de corpurile unor călugări budişti care, în China, sunt tratate cu carbon şi antracit, înainte de a fi îngropate, pentru a le conserva, cel al femeii din Xiangne n-a suferit niciun fel de tratament. În pat din 1992, n-a emis niciun miros, chipul său are o expresie senină şi nu sunt semne de „rigor mortis“. Nu sunt vizibile nici urme de mumificare naturală.

Fiul lui Zhou, Ylang Xiuhua, a refuzat s-o înmormânteze pe mama sa, fiind convins că aceasta nu era moartă, ci se afla într-o stare de comă profundă, inexplicabilă încă. „La 24 de ore după decesul mamei mele temperatura corpului era neschimbată. După câteva zile, membrele ei erau moi, iar muşchii îşi păstraseră elasticitatea. Se putea percepe totul la pipăit, prezența sângelui în venele mâinii sau la tâmple. Părea că doarme“, conchide fiul celei decedate.

Până acum numai profesorul Magnus Hjielm de la Departamentul de chimie patologică al Universității din Hong Kong s-a deplasat la fața locului. Dar şi-a anunțat sosirea şi o echipă de la Universitatea Rutledge din California. „Sunt într-adevăr uimit – a declarat profesorul Hjielm. Există multe cazuri de mumificare în lume, însă aceasta s-a obținut prin tratamente complexe, ca, de exemplu, mumificarea lui Lenin. Cazul de față este într-adevăr fără precedent. În condițiile de temperatură şi umiditate din zonă, un corp s-ar fi descompus mult mai rapid sub acțiunea bacteriilor.“

l Micuța Amanda Raleigh Frantzhill a murit de pneumonie în urmă cu 56 de ani, dar, în mod miraculos, arată şi în ziua de azi ca şi cum ar dormi liniştită în pătuțul ei de copil. Părinții nu au putut s-o îngroape şi ea ocupă în continuare camera în care şedea în urmă cu jumătate de secol, în casa părintească.

„A fost singurul nostru copil şi nu ne-am despărțit de ea“, spune Lucy, acum în vârstă de 74 de ani, mângâind cu duioşie trupul copilului. „Ralph a vrut să ținem copilul cu noi şi uite că am reuşit. Nu am petrecut nicio singură zi fără Amanda“.

Cei doi bătrâni locuiesc la o fermă de lângă Kingman, Arizona, în aceeaşi casă în care stăteau şi în 1937, când s-a născut Amanda. Copilul fusese sănătos până când a contractat gripă care s-a transformat în pneumonie şi a murit la vârsta de 3 luni.

„Am încercat, timp de 4 ani, să avem un copil, şi după ce s-a născut ea, doctorul mi-a spus că nu voi mai putea niciodată să mai fac încă unul. Am crezut că-mi pierd mințile“, îşi aminteşte Lucy.

Familia Frantzhill nu s-a îndurat să-şi înmormânteze copilul. De aceea, au îmbrăcat-o pe Amanda în hainele ei cele mai bune şi au pus-o pe un postament

în camera de oaspeți. După o săptămână, Ralph a observat că trupul copilului nu prezenta nicio urmă de descompunere, în schimb se uscase puțin în atmosfera fierbinte din Arizona.

„M-am întrebat de ce oare nu am putea să o ținem cu noi și să păstrăm așa, cum se usucă șopârlele la soare“, povestește Ralph, acum în vârstă de 75 de ani. „Am început să o scot la soare câte puțin, în fiecare zi, păzind-o de insecte și tamponând-o cu uleiuri și dezinfectante“. Incredibil, dar eforturile lui Ralph au dat rezultate. Mai mult de jumătate de secol, trupul micuței Amanda s-a păstrat atât de bine, încât pare că încă mai trăiește.

Corpul copilului este rigid, dar ochii privesc în continuare de parcă ar fi vii, pielea are un aspect perfect normal, iar membrele stau într-o poziție naturală.

Părinții șterg în fiecare zi praful care se așază pe trupul Amandei, iar o dată sau de două ori pe an îl spală cu apă și săpun fin. Îi schimbă hainele din când în când și îi perie părul în fiecare dimineață.

„Câțiva dintre cei care au văzut-o pe Amanda s-au supărat, chiar, pe noi“, spune Lucy. „Dar, cei mai mulți dintre prietenii noștri ne-au înțeles și ne aprobă. Am cerut prin testament ca, după înmormântarea noastră, Amanda să fie îngropată împreună cu noi. Până atunci, fiecare zi pe care o mai avem de trăit o vom petrece lângă ea.“

l Laramie, Wyoming – Stupefiați, experții încearcă să înțeleagă cum s-a putut păstra proaspăt ca o floare, cadavrul unei femei moartă acum 82 de ani!

În 1914, Ashley Wistull, care avea 24 de ani și era îndrăgostită fără speranță, s-a sinucis trăgându-și un glonț în inimă, în casa părinților săi. Moartea ei a pus familia într-o mare încurcătură. Îngrijorat din cauza scandalului care urma, tatăl i-a luat revolverul din mână și a baricadat încăperea. Cadavrul a zăcut acolo timp de 82 de ani, până în 30 iulie 1996. Corpul nu a fost îmbălsămat în niciun fel, însă, culmea, nu prezintă semne de descompunere.

„Nu există explicații pentru așa ceva“, spune biochimistul Frank Sombreta, specializat în evoluția celulelor umane. „Rigor mortis – contracția musculară – se instalează în mod normal între 10 minute și două ore de la deces. Numai 24 de ore mai târziu, acizii și bacteriile încep să transforme totul într-o magmă. Cu această femeie însă, totul a decurs altfel. Pielea ei este călduță și nu și-a pierdut culoarea și are un ten de bebeluș“, explică dr. Sombreta.

Roger Wistull, stră-strănepotul femeii moarte, este cel care, în fine, a raportat decesul. A simțit că istoria întunecată a familiei trebuie dezvăluită. „Mătușa Ashley a fost părăsită de logodnic pentru altă femeie“, spune Wistull, de 25 de ani. „În acele vremuri, o logodnă ruptă ducea la un scandal de proporții. Ea a ales cea mai simplă cale. Tatăl ei însă, nu s-a putut împăca cu o asemenea rușine. O sinucidere însemna un dezastru social pentru familie. Așa că a decis să baricadeze încăperea și să o lase pe Ashley acolo. Au spus tuturor că fata a plecat din oraș. Trei generații au continuat să locuiască în casă și să păstreze secretul. Eu însă nu m-am simțit liniștit până nu am știut că mătușa are, în sfârșit, un mormânt adevărat“, spune Roger.

Cadavrul lui Ashley este studiat de cinci profesori universitari, care încearcă să dezlege misterul. Un raport complet despre acest caz neobişnuit va apărea până la sfârşitul anului în *American Scientific Journal*.

l Peşterile şi grotele din județul Buzău în care s-au adăpostit călugării şi sihaştrii dornici să se îndepărteze de cele lumeşti au devenit demult punct de atracție turistică. Recent, doi tineri pasionați de arheologie au făcut o descoperire uluitoare la poalele Munților Penteleu. În urma inundațiilor din primăvara acestui an, în apropierea localității Mişchița s-a produs o alunecare de teren. Spre surprinderea localnicilor, surpătura a scos la iveală un perete de stâncă în care, la o înălțime de peste 15 metri, se pot observa găuri circulare cu diametrul variind între 1,5 şi 3 metri.

Întâmplarea a făcut ca doi bucureşteni să se afle în zonă pentru a-şi petrece sfârşitul de săptămână la iarbă verde. Ajutați de localnici, care le-au pus la dispoziție scări şi frânghii rezistente, Marius Constantin şi Lucian Zărnescu au început explorarea celor cinci găuri circulare săpate în stâncă.

În fiecare dintre ele, pe pereții laterali, se vedeau inscripții în alfabetul chirilic şi, desenat în nenumărate feluri, semnul Sfintei Cruci. Tavanul era înnegrit de fumul unor opaițe şi lumânări, după toate probabilitățile.

Într-una din grote au descoperit o lespede cu o inscripție chirilică şi datele 1840–1910. După ce tinerii, ajutați de 4–5 săteni, au dat la o parte piatra grea, în peşteră s-a lăsat o tăcere nefirească. Într-o groapă de nici un metru, săpată în stâncă, se afla întins trupul unui bărbat cu barba şi pletele albe, îmbrăcat într-o sutană neagră. Ținea mâinile pe piept şi, între degete, se putea distinge o cruce de lemn, înnegrită de vreme. Deşi mort de 85 de ani – cum arăta inscripția –, cadavrul se conservase perfect, ca şi cum ar fi fost vorba de cineva decedat în urmă cu trei-patru zile.

Mirosul neplăcut, de cadavru în descompunere, nu s-a simțit decât a treia zi, spre seară, şi tot atunci, o femeie care venise în fiecare zi să se închine în fața „minunii Dumnezeieşti“ a remarcat că mortul începe să-şi schimbe culoarea, devenind din ce în ce mai cenuşiu. Preotul din Mişchița a fost cel care a propus ca mortul să fie coborât înapoi în criptă, şi i-a făcut şi o slujbă de pomenire.

Marius C. şi Valentin Z. ne-au declarat că, acum doi-trei ani, au aflat o legendă despre Miron, un haiduc care s-a călugărit, dar a continuat să facă mult bine celor sărmani. Era gata să fie prins de poteră când s-a stârnit o furtună cumplită „de s-au prăbuşit munții şi copacii de i-o înghițit pe toți“. De atunci nu s-a mai ştiut nimic de călugărul-haiduc Miron...

l Lumea tăcută a crucilor şi a mormintelor, rareori iese din monotonia cotidiană a cortegiilor funerare, a lacrimilor şi a bârfelor spuse pe şoptite despre viața celui îngropat. Iată însă că în dimineața zilei de joi, 18 mai 1995, cei aflați în cimitirul Eternitatea din Iaşi au fost şocați de cele văzute: cadavrul deshumat al Elenei Cerkez, soția vestitului general Michail Christodol Cerkez,

arăta ca în ziua înmormântării, în urmă cu 90 de ani. Întâmplarea a produs neliniște până la Secretariatul Mitropoliei ieșene.

În ziua de 5 octombrie 1905, cotidianul *Evenimentul* din Iaşi publica următoarea ştire: Din Viena ne vine trista veste despre moartea doamnei Elena general M. Christodol Cerkez care a încetat din viață, după o scurtă suferință, duminică, 2 octombrie. Corpul regretatei defuncte va fi adus în localitate, iar înmormântarea va avea loc vineri, 7 octombrie, la orele 3 p.m., la cimitirul Eternitatea.

La 61 de ani, departe de țară, își dăduse ultima suflare cea care fusese soția generalului Michail Christodol Cerkez, căruia la 28 noiembrie 1877, Osman Paşa i s-a predat prizonier.

În cel mai mare cimitir al Iaşului, Eternitatea, cripta familiei Cerkez este situată în parcela 3, rândul 4, locul 1-3, lângă biserica Sfântul Gheorghe. Dacă nu eşti atent, ori dacă nu-ți arată cineva, treci cu nepăsare pe lângă acest loc împrejmuit cu lanțuri groase, prinse de piloni de piatră, unde sub un bloc de marmură cenuşie, odihnesc 6 membri ai aceleiaşi familii. Cel dintâi înmormântat este însuşi generalul Cerkez, mort la 12 iulie 1885, în vârstă de 46 de ani, după o boală de nervi care l-a chinuit timp de trei ani. Au urmat apoi Elena, soția sa, copiii Nicolae, în 1940, Adela, în 1960, precum şi doi nepoți, Mihai, în 1976, şi Niculina în 1995, de a cărei înmormântare se leagă şi întâmplarea care a produs uimire în dulcele târg al Iaşilor. Această nepoată, pe nume Fratosticeanu Niculina, născută Cerkez, a locuit în Bucureşti pe strada Prof. Ioan Ursu, nr. 31, şi a cerut cu limbă de moarte să fie îngropată în cavoul familiei la Iaşi. Drept pentru care rudele au transportat corpul defunctei şi, pentru a-i face loc, au cerut deshumarea bunicii sale.

În dimineața zilei de joi, 18 mai 1995, la ora 10.00, preotul Gheorghe Parfenie, administratorul cimitirului, Marian Spiridon şi doi gropari au desfăcut lacătul trapei de acces în cavou, au pătruns înăuntru şi au scos din sertar sicriul din aramă argintată cu pereți dubli. Deoarece nu aveau cheia de la încuietoarea sicriului, i-au forțat capacul. În acel moment toți au înlemnit. La lumina lumânărilor, o femeie îmbrăcată în haine de epocă din mătase şi cu un ilic de catifea, cu fața şi mâinile albe, cu ochii întredeschişi, părea că doarme fără nicio grijă. Părintele Parfenie a fost cât pe ce să leşine, ne-au declarat martori oculari. În scurt timp vestea s-a răspândit în cimitir, zeci de oameni veniți la alte înmormântări uitând de morții lor şi înghesuindu-se să vadă şi ei minunea. Ca prin farmec a apărut şi o echipă a TVR Iaşi, încercând să surprindă pe peliculă momentele, dar printr-o intervenție hotărâtă, Marian Spiridon, administratorul cimitirului, le-a interzis accesul în cavou. Părintele Parfenie, după ce şi-a recăpătat graiul, a anunțat de urgență Secretariatul Mitropoliei ieşene, rudele deshumatei, apoi a ținut o slujbă de dezlegare. După câteva ore, în contact cu aerul, cadavrul a intrat într-un proces rapid de descompunere. Osemintele au fost strânse într-un sac de pânză şi băgate într-o nişă a cavoului.

Potrivit tradiției populare, persoanele care nu se descompun după ce sunt îngropate au murit cu păcate grele pe conștiință ori, dimpotrivă, au dus o viață de sfânt. Din punct de vedere științific, explicația ar fi că îmbălsămarea cadavrului a fost foarte bine făcută, iar sicriul închis ermetic nu a permis intrarea aerului care contribuie la descompunere. Din cele declarate de Marian Spiridon, se pare că rudele familiei intenționează să-l deshumeze şi pe generalul Cerkez.

Rumoarea stârnită de acest caz a provocat aduceri aminte inspirate de două cazuri, a două persoane care au avut vieți complet diferite: al Sfântului Ioan Iacob de la Neamț şi al Mariei Catargiu Obrenovici, amanta domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Conform celor scrise în Patericul României, Ioan Iacob de la Neamț a trăit ultimii opt ani în peştera Sf. Ana, murind la 47 de ani. La data de 8 august 1980, când a fost deshumat, trupul său era intact. A fost preamărit ca sfânt, iar moaştele au fost mutate la Mănăstirea Sfântul Gheorghe Hozevitul. Zilnic, mii de pelerini vin şi se închină la sfântul Ioan Iacob de la Neamț.

În cel de al doilea caz, Maria Catargiu Obrenovici era o femeie extrem de frumoasă, drept pentru care nu este de mirare că Alexandru Ioan Cuza a picat în plasa farmecelor ei. Din legătura lor au rezultat doi copii. Maria l-a urmat pe domnitor şi în exil, până în 1873 la Heidelberg, unde Cuza şi-a dat sufletul. Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, simțind că i se apropie sfârşitul, Maria Catargiu Obrenovici a comandat de la Viena un sicriu de cristal, în care a fost înmormântată. După 25 de ani, la deshumare, s-a constatat că trupul îi era intact. În presa din vremea respectivă se spune că zilnic sute de ieşeni veneau la cimitir ca s-o privească prin sicriul de cristal. Circula zvonul că datorită faptului că a fost o femeie foarte frumoasă, lui Dumnezeu i-a fost milă s-o lase pradă viermilor. Vorba aceea: „Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place“. Iată însă că într-una din zile, sicriul a fost scăpat pe pietrele unei alei şi s-a făcut țăndări; în câteva clipe cadavrul femeii a devenit pământiu. Atunci a apărut zvonul că Dumnezeu a pedepsit-o deoarece a rămas la fel de mândră şi după moarte.

Explicațiile populare ori științifice date unor astfel de fenomene sunt controversate. Cert este că ele, chiar dacă sunt rare, provoacă pentru moment neliniştea celor care sunt martori amintindu-le că undeva, acolo sus, există un Dumnezeu.

l Când cadavrele conservate, dezgropate dintr-un cimitir columbian au fost expuse publicului, reporterii din întreaga lume care au avut curiozitatea să meargă acolo, au descoperit că acest muzeu al mumiilor i-a scandalizat pe unii localnici, care ar fi preferat mai degrabă să fie făcuți bucăți după moarte, decât să-şi petreacă viața de apoi într-o vitrină, sub ochii curioşilor.

San Bernardo este un orăşel agricol cu 12 000 de locuitori, situat la poalele Anzilor, la 64 km sud-vest de capitala Columbiei, Bogota. Eduardo Cifuentes a început să lucreze ca gropar în urmă cu 17 ani. El a fost primul care a

observat că morții din acel oraş contrazic procesul natural de descompunere. „Cimitirul era plin de cadavre“, a spus el. „Nu-mi plăcea să calc pe ele, pentru că aveau înfățişare umană, ca a noastră, aşa că am început să le aşez într-o ordine.“ (Obiceiul era ca rămăşițele morților să fie scoase după cinci ani de la înmormântare şi transferate în urne mai mici.)

Unele dintre cadavrele mumificate sunt găzduite într-o criptă subterană în cimitirul din localitate. În fața unui şir de cripte semănând cu nişte cutii albe se află o trapă metalică, o uşă care dă într-o încăpere umedă, de dimensiuni reduse. De-a lungul pereților, o mulțime de cadavre sunt aranjate în poziție verticală, în picioare. Mirosul de carne putrezită este puternic, iar într-un colț sunt stivuiți saci cu oase. Altă duzină de mumii conservate mai bine a fost mutată în 1994 într-un muzeu nou sau „panteon“ din spatele cimitirului, taxa de intrare percepută fiind de 500 pesos (aproximativ 2 lei). Aici sunt expuse pe lespezi de beton, sub sticlă. La intrare, un bărbat într-un costum pământiu întâmpină vizitatorii. De sub crucea mare de lemn ce-i atârnă la gât se vede nodul impecabil al cravatei.

Trei copilaşi zac îngrămădiți laolaltă, unul dintre ei mai purtând încă haine şi pantofiori albi, iar în creştetul capului ca de păpuşă, are o gaură mare. Unii morți arată calmi şi împăcați, în timp ce chipurile altora sunt deformate de grimasa durerii din momentul final. Timpul a dat hainelor şi pielii mumiilor o culoare pământie. Câteva stafii complet goale expun privirii nişte organe genitale mărite, uscate, de dimensiuni neobişnuite. O mână bine păstrată, autoritară, zace pe capul unei mumii.

Aranjamentul are ca scop siguranța susținerii mâinii, după atrofierea brațului. Cel mai bine conservat cadavru stă în picioare, îmbrăcat elegant în sacou, pantaloni şi cu cravată; doar fața de-o paloare ciudată şi ochii adânciți în orbite reprezintă un indiciu că el nu mai e printre noi.

Oamenii de ştiință au examinat mumiile, dar nu sunt în măsură să explice absența fenomenului de descompunere. Oamenii de prin partea locului spun că singurul loc din America Latină în care se mai întâlneşte procesul de mumificare naturală este Guanaiuato, un oraş din centrul Mexicului. Locuitorii de acolo consideră că gazele subterane şi condițiile solului constituie secretul. Totuşi, în San Bernardo, morții sunt înmormântați în cripte deasupra pământului şi nu vin în contact cu acesta. Localnicii oferă o întreagă gamă de explicații pentru starea de conservare a cadavrelor: puritatea apei; faptul că cimitirul atrage radiația solară; lipsa substanțelor chimice din hrană; sau faptul că oamenii din acel loc mănâncă foarte mult guatila şi baiu. Guatila este un fruct cu coaja tare, de un verde-închis, şi cam de mărimea unei portocale, având pe suprafața lui țepi mici. Se foloseşte pe scară largă în prepararea supelor şi a altor feluri de mâncare, după ce în prealabil se cojeşte şi se fierbe. Baiu arată ca o uriaşă păstaie verde de fasole. Boabele purpurii extrase din ea sunt folosite la gătit sau se macină, făina fiind utilizată la prăjituri. Ceapa din San Bernardo rămâne proaspătă mai mult timp decât cea din alte regiuni.

Un om în vârstă, care nu vrea cu niciun chip să devină mumie, a spus că el nu mănâncă niciodată legume, aşa că se poate descompune după moarte, cum e şi de dorit.

Claudia Garcia, o locuitoare din San Bernardo, a declarat: „Unii oameni spun că n-au de gând să ajungă de râsul cârdurilor de copii care se amuză pe seama rudelor lor moarte. Dacă ei văd că, atunci când e dezgropat, cadavrul e în stare mumificată, cer să fie ciopârțit cu o secure sau un topor şi apoi ars. Uneori urmăresc cu atenție operațiunea pentru a fi siguri că trupul a fost tăiat cum trebuie.

22.12. Călătorii din trecut

Mary Roff s-a născut în Districtul Warren, Indiana, pe 8 octombrie 1846. Pe când avea 13 ani, familia fetei s-a mutat în Watseka, la aproximativ 60 de kilometri de Chicago, Illinois. În acea perioadă, starea de sănătate a fetiței era destul de proastă, ea fiind slăbită de crize de epilepsie, de care suferea cam de două ori pe zi. În primăvara anului 1865, încercând să se elibereze de depresia cauzată de sănătatea sa precară, Mary a încercat să se sinucidă tăindu-şi venele. Părinții ei au găsit-o inconştientă din cauza pierderii masive de sânge şi au chemat doctorul.

Când Mary şi-a revenit în cele din urmă, a devenit atât de violentă încât a fost nevoie de cinci adulți în putere pentru a o imobiliza la pat. Fata a delirat timp de cinci zile, după care a devenit brusc calmă şi a dormit timp de 15 ore încontinuu. Când s-a trezit, a descoperit că avea ochii bandajați pentru a fi protejată împotriva rănilor pe care şi le-ar fi putut face în mod inconştient, dar în loc să le îndepărteze, ea a descoperit că vede cu ele la fel de bine ca şi când nu ar fi existat acolo. Prieteni de familie, printre care A.J. Smith, editor la *Danville Times,* şi reverendul J.H. Rhea, au fost martorii acestei capacități deosebite a fetiței care, foarte bine legată la ochi, a putut citi o scrisoare sigilată aflată în buzunarul editorului şi a aranjat corect un morman de litere vechi pe care nu le putea vedea. A.J. Smith, uimit de ceea ce a văzut, a scris un lung şi detaliat articol în ziarul său.

Treptat însă, starea de sănătate a lui Mary a început să se deterioreze şi în scurtă vreme doctorii i-au sfătuit pe părinții săi s-o interneze într-un institut de boli mintale. Aceştia au refuzat sugestia şi s-au decis să aibă singuri grijă de fiica lor, luând-o cu ei într-o vizită pe care au făcut-o unor prieteni din Peoria, Illinois, cu ocazia sărbătorii de 4 iulie. În timp ce se afla acolo, Mary s-a plâns de o teribilă durere de cap şi a urcat în camera ei, unde, după câteva minute, părinții au descoperit-o în stare de inconştiență, zăcând într-o baltă de sânge. Au dus-o de urgență la spital, unde a murit în după-amiaza zilei de 5 iulie.

În ziua morții lui Mary Roff, Lurancy Vennum era un bebeluş de 15 luni care locuia cu părinții săi într-o fermă din Iowa. În 1871, familia ei s-a mutat

la o altă fermă situată la 7 kilometri distanță spre sud de Watseka. Asta se întâmpla la 6 ani după moartea lui Mary Roff, aşa că este de-a dreptul imposibil ca Lurancy să o fi văzut vreodată pe Mary.

Lurancy era o fetiță sănătoasă, perfect normală, în vârstă de 13 ani, când pe 5 iulie 1877 familia lui Mary Roff a comemorat 12 ani de la moartea acesteia. În dimineața următoare, Lurancy le-a spus părinților săi: „În noaptea trecută au fost oameni la mine în cameră care tot strigau Rancy! Rancy! şi le-am putut simți respirația deasupra feței mele". La o săptămână după acest incident, Lurancy o ajuta pe mama sa să coasă o gaură în covorul din bucătărie, când deodată, s-a ridicat în picioare, strigând: „Mamă, mi-e rău, mă simt chiar ciudat!", iar câteva secunde mai târziu a devenit rigidă şi a căzut într-o stare de totală inconştiență timp de cinci ore. Astfel de evenimente au început să se întâmple în fiecare zi, de obicei fetița devenind rigidă şi inconştientă cu o respirație abia detectabilă, şi temperatura corpului scăzută mult sub nivelul normalului. Ea acuza dureri severe de abdomen şi murmura ceva despre viziuni ciudate în care apăreau de obicei îngeri. Crizele durau uneori până la 8 ore, timp în care Lurancy vorbea pe diverse tonalități vocale, deşi atunci când îşi revenea nu-şi amintea absolut nimic despre momentele de inconştiență.

Doctorii au concluzionat că este vorba despre o boală mintală şi că nu o pot ajuta cu nimic, recomandând familiei fetei s-o interneze în Azilul de Boli mintale din Peoria. În acest timp, Mişcarea Spiritualistă se afla la apogeu şi vestea despre ciudățeniile fetei a atras mulți curioşi. Domnul şi doamna Asa B. Roff, părinții lui Mary Roff şi adepți ai acestei mişcări, au auzit despre acest caz şi şi-au adus aminte de problemele asemănătoare cu care se confruntase şi fiica lor. Ei au vizitat familia Vennum şi i-au convins să accepte ca doctorul E. Winchester Stevens din Janesville, Wisconsin, adept al spiritualismului, să vină să studieze acest caz.

Doctorul Stevens a vizitat casa familiei Vennum şi a găsit-o pe Lurancy stând ghemuită într-un scaun, cu coatele pe genunchi, cu mâinile sub obraji şi cu privirea în gol. O perioadă de timp toată lumea a păstrat tăcerea, întreruptă doar de doctorul care a încercat să-şi mute scaunul mai aproape de fată. În acel moment, Lurancy l-a avertizat sălbatic să nu se apropie de ea, refuzând să fie atinsă şi numindu-şi tatăl Bătrânul Dick cel Negru şi mama Bunicuța.

În timpul acestor transe, Lurancy părea să fie stăpânită de o serie de entități neplăcute, printre care o bătrână furioasă numită Katrina Hogan şi un tânăr, pe numele lui Willie Canning. După o conversație de neînțeles ea a avut un alt moment de cădere, pe care doctorul Stevens l-a depăşit prin hipnoză. Apoi s-a calmat şi le-a spus celor din jur că a fost dominată de spirite necurate. Când Stevens a rugat-o să încerce să se controleze, ea a menționat numele câtorva persoane decedate, spunând că mai este cineva care încearcă să vină, numele ei fiind Mary Roff. Tatăl lui Mary se afla în încăpere şi i-a permis acesteia să apară, ceea ce se pare că a şi făcut, uimind întreaga adunare cu detaliile pe care le-a povestit despre casa familiei Roff.

În februarie 1878, controlul asupra lui Lurancy a început să devină vizibil. Departe de a fi încăpățânată şi agresivă, fata a devenit calmă, pasivă şi politicoasă, nerecunoscându-şi propria familie şi cerând mereu să fie dusă acasă. Auzind despre extraordinara schimbare a fetei, doamna Roff şi fiica ei, Minerva Alter, sora lui Mary, i-au făcut o vizită. Fata se afla la fereastră în momentul sosirii celor două femei, iar când le-a văzut a exclamat: Iată, vin mama şi sora mea Nervie! – cel din urmă fiind numele cu care Mary îşi striga sora pe vremea când erau două copile. Ea le-a îmbrățişat cu mare căldură pe cele două femei, după acest incident declarând că-i e dor de casă şi rugându-şi părinții s-o ducă acasă la familia Roff.

Sperând că o astfel de schimbare ar putea-o ajuta pe fiica lor să-şi revină, familia Vennum a acceptat ca Lurancy să fie dusă acolo. Întrebată fiind cât timp va sta în casa familiei Roff, Lurancy le-a răspuns că îngerii îi vor permite să locuiască acolo până în luna mai. Deşi nu mai fusese niciodată în acel loc, părea să ştie absolut totul despre el, vorbind aproape zilnic de incidente petrecute în viața lui Mary Roff, recunoscând membrii familiei şi prietenii şi amintindu-şi de întâmplări pe care doar cei foarte apropiați le cunoşteau.

Vreme de 15 săptămâni Lurancy Vennum a trăit ca Mary Roff înconjurată de familia şi prietenii săi, şi tot ceea ce a făcut în acest timp i-a convins pe oameni că ea era adevărata Mary Roff, pe care nu o cunoscuse niciodată. Familia Roff a testat-o pe fată în diverse moduri, arătându-i rochia preferată a lui Mary, pe care Lurancy a recunoscut-o imediat sau punând-o să povestească diverse întâmplări care avuseseră loc în familie cu mult înainte ca Lurancy să se fi născut, chiar.

Însă şederea în noua sa familie a fost benefică atât pentru sănătatea corporală a fetei, care continua să se îmbunătățească, cât şi pentru starea ei mintală, deşi în continuare nu-şi recunoştea nici prietenii şi nici adevărata ei familie. Când domnul şi doamna Vennum şi-au vizitat copila, aceasta i-a tratat ca pe nişte străini, dar cu timpul a învățat să-i iubească ca pe nişte prieteni apropiați.

Din când în când, Mary se ridica la ceruri, lăsând în urmă corpul aproape neînsuflețit în stare de transă, iar după opt sau nouă săptămâni, personalitatea lui Lurancy a început să-şi facă simțită prezența ocazional.

Doctorul Stevens o întreba adesea pe Mary despre viața ei de dinainte şi, odată, aceasta i-a povestit cum şi-a tăiat mâna, întrebându-l dacă i-a văzut cicatricea. Primind un răspuns negativ din partea doctorului, ea a început să-şi ridice mâneca rochiei pentru a-i arăta, moment în care s-a oprit, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama de ceva, şi i-a spus: „Oh, nu acesta e brațul, acela e în pământ“, apoi a descris cu lux de amănunte locul unde era îngropat, cum a asistat la înmormântare şi persoanele care s-au aflat atunci, acolo. Întrebată unde se afla Lurancy, Mary le-a răspuns că fata era dusă departe, pentru a fi tratată, şi se va întoarce în momentul în care va fi total vindecată, atât fizic, cât şi psihic. Când Lurancy va fi gata să se întoarcă, Mary va trebui să plece.

Pe 7 mai 1878, Mary le-a spus celor din familia Roff că, în curând, va sosi momentul să plece, deoarece Lurancy Vennum se simțea mult mai bine și se va întoarce. Apoi, pe 21 mai, după 14 săptămâni, împlinindu-se astfel profeția pe care a făcut-o Mary prima dată când a preluat controlul, și-a luat rămas-bun cu lacrimi în ochi de la toți cei prezenți și a plecat.

Lurancy s-a întors definitiv și a rugat-o pe doamna Roff s-o ducă acasă. Ajunsă acolo, și-a întâmpinat părinții și frații cu îmbrățișări și lacrimi de fericire, părând extrem de încântată că se află din nou în mediul ei obișnuit. Ea le-a spus alor ei că ultimele 14 săptămâni îi par a fi un vis îndepărtat.

Întorcându-se în casa părintească Lurancy a devenit, după spusele mamei sale, perfect naturală și complet sănătoasă..., mai inteligentă, mai muncitoare, mai feminină și mai politicoasă ca niciodată.

Părinții fetei au pus această schimbare pe seama influenței benefice a doctorului Stevens și a familiei Roff, crezând că fără intervenția acestora fata lor ar fi fost de mult moartă sau internată într-un spital de nebuni.

În iulie 1878, doctorul Stevens a declarat-o pe Lurancy complet vindecată din toate punctele de vedere. El a primit de la ea o scrisoare în care îi mulțumea cu căldură pentru toată atenția și sprijinul acordat, scrisoare care nu semăna în niciun fel cu celelalte scrise de fată pe vremea când era Mary Roff.

Lurancy a continuat să trăiască alături de părinții săi până în 1882, când s-a măritat cu George Binning, un fermier din New York, cu care s-a mutat în Kansas, și a devenit mama a 11 copii. În 1940, Lurancy trăia încă în California, o femeie de 78 de ani care prefera să nu vorbească despre acele 14 săptămâni din 1870, când a sfidat tot ceea ce înseamnă noțiunea de știință.

Despre acest caz s-au scris nenumărate articole și cărți de specialitate la momentul respectiv, multe teorii încercând să aducă răspunsuri logice, de ordin științific, acestor întâmplări. Însă existența atâtor martori care confirmă realitatea evenimentelor nu ne duce cu gândul decât la un singur răspuns: controlul a fost exercitat de spiritul care pretindea să se fi reîntors pe pământ, având de-a face în cazul lui Lurancy Vennum poate cu cel mai clar caz de posesie. Acesta să fie oare adevărul? Iată o întrebare la care nu vom putea răspunde prea curând.

l Prezentăm în continuare cel mai misterios dintre cazurile de care s-a ocupat poliția din New York.

Într-o seară de iunie a anului 1950, un om îmbrăcat bizar a fost văzut pe Times Square, în New York. În acea perioadă, căpitanul Hubert V. Rihn avea sarcina de a face cercetări asupra persoanelor dispărute. Acel om, în vârstă de aproximativ 30 de ani, a fost zărit în mijlocul unei mulțimi care ieșea de la un spectacol de teatru, în jurul orei 23,15.

Necunoscutul purta veșminte demodate: un joben, o jachetă cu un rând de nasturi, pantaloni mulați, cu carouri albe și negre, pantofi încheiați cu catarame. Nimeni nu putea să spună cum ajunsese acest om în stradă. Martorii au declarat că l-au văzut stând nemișcat în mijlocul intersecției, „privind cu un aer

înspăimântat luminile din jur, ca şi cum le-ar fi văzut atunci pentru prima oară."

La un moment dat, în sfârşit, s-a deplasat încercând să traverseze. Un agent de poliție, postat la colțul străzii, l-a zărit, dar înainte de a putea să-l ajungă din urmă, omul s-a îndreptat spre mijlocul străzii, fără să-i pese de automobile. Un taxi l-a lovit în plin şi, până să sosească ambulanța, el deja murise... A fost transportat în cele din urmă la morgă, unde toate obiectele găsite asupra lui au fost meticulos examinate.

Avea printre altele:

– o monedă veche de bronz, din secolul trecut;

– o notă de la un grajd din Lexington Avenue, în care se specifica „Pentru hrana şi adăpostirea unui cal şi gararea unei trăsuri: trei dolari";

– 70 de dolari în bancnote vechi;

– câteva cărți de vizită pe numele Rudolf Fentz, domiciliat în Fifth Avenue;

– o scrisoare având un timbru poştal din iunie 1876.

Nu se observa pe niciunul dintre aceste obiecte trecerea timpului. Primele cercetări au evidențiat faptului că adresa din Fifth Avenue a presupusului Rudolf Fentz corespundea unui magazin al cărui proprietar a declarat că nu cunoaşte istoricul clădirii. Nimeni nu auzise să se vorbească despre Rudolf Fentz, al cărui nume nu figura în niciun anuar telefonic. Controlul realizat asupra amprentelor sale digitale în cataloagele de la New York şi Washington nu a dat niciun rezultat.

Căpitanul Rihn a continuat cercetările şi insistența lui avea să fie recompensată căci va găsi într-un anuar telefonic din 1939 un Rudolf Fentz jr. precum şi adresa acestuia.

Ducându-se acolo a aflat că în 1939 Fentz avea 60 de ani şi că lucra la o bancă din apropiere. În 1940, el a obținut pensionarea şi s-a mutat. De la bancă i s-a spus că Fentz a murit cinci ani mai târziu, în 1945, dar că văduva sa mai trăia încă în Florida.

Aceasta a răspuns scrisorii trimise de căpitanul Rihn, scriindu-i că tatăl soțului său dispăruse misterios în vara anului 1876.

Doamnei Fentz nu-i plăcea ca soțul să fumeze în casă şi de aceea el avea obiceiul de a face seara o plimbare pentru a putea fuma o țigară înainte de culcare. Dar, într-o seară, el pur şi simplu nu s-a mai întors. Familia sa a făcut cercetări amănunțite şi costisitoare care s-au soldat însă cu un eşec: niciun semn de la cel dispărut.

Căpitanul Rihn a descoperit mai târziu o listă cu persoanele dispărute în 1876. Numele lui Rudolf Fentz figura acolo. În momentul dispariției, acesta avea 29 de ani. Vârsta şi descrierea hainelor pe care le purta corespund exact cu cele ale victimei din Times Square!

O posibilă explicație o constituie fenomenul de transfer instantaneu în timp sau călătorie în timp. Printr-un remarcabil concurs de împrejurări, un om

a putut, fără ajutorul ştiinţei sau al unei iniţieri, să treacă peste un „prag interzis“ pătrunzând într-o falie a continuumului spaţiu-timp, la care se considera că au acces numai autorii de romane ştiinţifico-fantastice, pentru a se regăsi, într-o secundă, 74 de ani mai târziu.

l Dar fără îndoială că unul dintre cele mai ciudate cazuri a fost cel al lui Ansei Bourne. Acesta, dulgher şi predicator în Rhode Island, SUA, şi-a părăsit casa pe data de 17 ianuarie 1887, după ce a retras din bancă 551 dolari. El plecase să-şi viziteze un nepot din Providence pentru a discuta despre cumpărarea unui teren de fermă, dar la întoarcere a dispărut. În dimineaţa zilei de 14 martie, Bourne s-a trezit brusc într-un pat din camera din spate a unei mici patiserii-cofetării din Norristown, Pennsylvania, fără să ştie cum, sau de ce ajunsese acolo. El a descoperit că în oraş era cunoscut sub numele de Albert John Brown, care închiriase magazinul la începutul lui februarie, dovedindu-se priceput în afaceri şi mergând duminica la Biserica metodistă locală. Bourne nu-şi mai amintea nimic din momentul în care părăsise casa nepotului său, aflată la 370 km depărtare de Norristown, şi nu putea spune cum de ajunsese comerciant, domeniu în care nu avea nici cele mai vagi cunoştinţe. Trei ani mai târziu, hipnotizat de profesorul William James de la Harvard, a descris călătoria care a început pe 17 ianuarie în Pennsylvania şi aranjarea magazinului. În această stare el era destul de confuz în ceea ce priveşte viaţa sa înainte de acea dată şi ştia foarte puţin din cele petrecute după 13 martie. Profesorul a decis că Bourne şi Brown erau două persoane distincte, fiecare cu personalitatea, gesturile, comportamentul şi scrisul propriu. După tratamentul hipnotic, personalitatea lui Brown a dispărut definitiv. Dar de ce şi cum a apărut dintr-odată în viaţa altui om, nu s-a putut explica niciodată.

l O mulţime de cazuri stranii, neelucidate încă, figurează în dosarele unor poliţii occidentale. Ele au fost clasate în timp, deci închise, din cauza imposibilităţii celor ce le anchetau de a accepta realităţile petrecute.

Un astfel de caz este şi cel petrecut în luna februarie a anului 1963, când autorităţile din California s-au confruntat cu una dintre cele mai stranii enigme poliţiste. Era în prima zi a lunii, în jurul orei două, după prânz, când Thomas Meehan, un procuror de 39 de ani, a plecat din oraşul Eureka, îndreptându-se cu maşina sa spre casă – în orăşelul Concord, la o distanţă de 200 km.

La câtva timp după plecare, simţindu-se rău, acesta i-a telefonat soţiei pentru a o anunţa că este nevoit să-şi întrerupă drumul. În jurul orei cinci, după prânz, Thomas Meehan s-a cazat la motelul Forty Winks, din localitatea Redway. La ora 18, Meehan, care continuă să se simtă rău, este trimis de personalul motelului la spitalul Southern Humboldt Comunity din Gorderville. În timp ce i se făcea internarea, adică la ora 18.45, Meehan i-a spus sorei care-i întocmea fişa, că se simte „ca şi cum ar fi mort“. Şi mai ciudat este că mai înainte ca doctorul de gardă să-l consulte, pacientul Meehan a dispărut brusc. La ora 19.00, o patrulă a poliţiei din localitate este anunţată de nişte

trecători că pe autostrada 101 au observat luminile de poziție ale unui automobil care căzuse în râul Eel. În jurul orei 20.00, proprietarul motelului Forty Winks afirmă că ar fi avut o scurtă conversație cu Thomas Meehan în timpul căreia acesta l-ar fi întrebat la un moment dat: „Arăt cumva de parcă aş fi mort? Mă simt ca şi cum aş fi murit şi întreaga lume ar fi murit cu mine“. De remarcat că în timpul discuției, pantofii şi manşetele lui Meehan erau ude şi pline de nămol. După discuția cu patronul motelului, în jurul orei 21.00, Meehan s-a retras în camera sa. La ora 21.30, un angajat al motelului s-a dus în camera lui Thomas Meehan ca să-l anunțe că legătura telefonică pe care o solicitase mai devreme, pentru a vorbi cu soția sa, nu poate fi realizată din cauza unei furtuni care deteriorase rețelele telefonice.

La intrarea acestuia în cameră, Meehan era îmbrăcat într-un costum negru nou şi o cămaşă albă strălucitoare. La ora 22.45, patrula de poliție anunțată, descoperea în apele râului Eel maşina lui Meehan. Luminile de poziție din spatele maşinii continuau să ardă la acea oră. Întreprinzând o cercetare la fața locului, polițiştii au observat dârele lungi lăsate de roți, ca şi cum, înainte de a plonja cu vehiculul în apă, şoferul ar fi încercat cu disperare să frâneze; geamul de la uşa dreaptă era deschis, iar picăturile de sânge şi urmele de paşi marcau bancul de mâl în care era înfiptă maşina, pe o lungime de aproximativ nouă metri, pentru ca apoi să dispară subit.

Corpul lui Meehan a fost descoperit pe data de 20 februarie, a aceluiaşi an, la o distanță de 16 mile mai sus de locul unde fusese găsit automobilul. Autopsia efectuată a stabilit că victima suferise o uşoară lovitură la cap, dar murise mai târziu înecată. Ciudat este faptul că momentul căderii maşinii coincidea cu cel al dispariției lui Meehan de la spital. Anchetatorii au fost nevoiți să elimine posibilitatea unui „complot“ al personalului motelului care, teoretic, l-ar fi putut suprima pe Meehan, făcând apoi declarații false, pentru a induce în eroare poliția. În pofida acestor lacune, situația rămâne încă un paradox, deoarece tuturor investigatorilor le-a fost imposibil să explice în ce fel Thomas Meehan, care era teoretic mort, nu numai că se afla la motel, dar, mai mult, se şi întreținuse în discuții lungi cu cei de acolo…

l În vara anului 1980, Ekstrom Hanse, un tânăr de 23 de ani, student la Universitatea din Stockholm, s-a confruntat cu o întâmplare ciudată care i-a marcat viața.

Într-o seară, în jurul orei 19.00, Ekstrom tocmai se despărțise de un grup de colegi de facultate şi se îndrepta spre o cafenea unde obişnuia să şi mănânce seara. Ca de obicei, în cafenea era puțină lume. Atenția i-a fost atrasă de o tânără superbă care stătea singură la masă şi pe care o vedea pentru prima dată. Frumusețea deosebită a fetei şi felul retras, purtarea speriată, l-au făcut să se aşeze la masa ei. S-au împrietenit repede; băiatul i-a oferit ceva de mâncare şi a invitat-o cu el la discotecă.

Timp de mai multe ore, cei doi au dansat şi s-au simțit de parcă se cunoşteau de-o viață. Plecând de la discotecă, ei au trecut pe la locuința tânărului, unde

Ekstrom şi Berta au făcut dragoste până după miezul nopții. Conducând-o spre casă, fetei i s-a făcut poftă de o cafea, pe care Ekstrom i-a oferit-o de la primul automat ieşit în cale. Pe drumul spre casa fetei s-a întâmplat un mic accident, care urma să devină un lucru important peste puțin timp. Berta s-a împiedicat şi a vărsat, peste fusta mini pe care o purta, cafeaua, astfel că în partea stângă avea o pată mare. După ce s-au oprit în fața casei indicate de fată, cei doi s-au despărțit, Ekstrom promițând să revină în ziua următoare.

Îndeplinindu-şi promisiunea din seara trecută, Ekstrom s-a prezentat la locuința respectivă cu un buchet de flori. Bătrâna doamnă care stătea acolo i-a explicat că în casă nu locuieşte nicio fată, iar tânăra de care întreba el, şi anume Berta, era moartă de şase ani şi fusese nepoata ei. Speriată de insistențele tânărului, şi de felul în care acesta se purta, bătrâna a anunțat poliția. La sosirea poliției, tânărul a povestit din nou cele petrecute cu o seară înainte, menționând felul în care arăta fata şi îmbrăcămintea pe care o purta, precum şi incidentul cu cafeaua. Descrierea făcută de Ekstrom corespundea, după zisele bătrânei, exact cu înfățişarea nepoatei sale, iar îmbrăcămintea era cea cu care fusese înmormântată.

Impresionați de purtarea tânărului, care părea că-şi pierduse mințile, polițiştii au obținut acordul bătrânei pentru a cere exhumarea Bertei. La exhumare au participat polițişti, un medic legist, bunica şi iubitul Bertei. După deschiderea coşciugului, care era în perfectă stare, toți cei prezenți au rămas împietriți. Berta se afla înăuntru, ca şi cum ar fi dormit, iar pe partea stângă a minijupei cu care era îmbrăcată, se putea vedea o pată mare de cafea.

Percepția extrasenzorială se manifestă, în cazul unor supersenzitivi autentici, printr-un miraculos transfer de memorie de la o persoană la alta, fie şi prin intermediul unei simple fotografii.

În martie-mai 1988, cele mai importante ziare ale statului Oregon au publicat fotografia unui bărbat dispărut de la domiciliul său şi despre care nimeni nu putea da lămuriri. Niciun cadavru n-a putut fi identificat cu Samuel Rives – omul în cauză. Fiul său, Limb, care-i cunoştea mania pescuitului, îl considera mort prin înecare… În tot acest timp, Melvin Roundbell, un american de 64 de ani din Wilmont (Oregon, SUA), medita ore în şir privind fotografia lui Rives şi se minuna cât de mult seamănă cu acesta. La un moment dat, după o revelație pe care nu şi-o poate explica nici acum, Melvin începe să noteze „ca după dictare“ elemente biografice ale dispărutului, umplând în chip uimitor pagini întregi de caiet. Treptat, s-a produs un transfer de personalitate pe care psihanaliza îl numeşte substituire prin ataşament. Practic, în preconştientul lui Melvin prinsese contur ideea că Samuel Rives nu trebuie să moară şi asta se poate realiza luându-i locul!

Zis şi făcut. La aproape patru luni de la dispariție, Melvin părăseşte oraşul său natal, Salt Lake City şi se „prezintă“ la domiciliul lui Samuel – cunoscut din ziare. Este primit cu entuziasm de vecini şi prieteni, dar, spre stupefacția lor, „noul Samuel“ nu ştie ce s-a întâmplat cu el în perioada absenței. Arată

îmbătrânit (fiind mai în vârstă decât „originalul“ cu opt ani), însă acest lucru e explicabil. Luat la întrebări de autorități – pentru refacerea actelor de identitate pierdute şi reintrarea în drepturile financiare –, falsul Samuel se comportă admirabil, trece toate testele. Culmea! Fiul său, venit în recunoaştere, plânge pe umărul impostorului, numindu-l „bietul meu tată!“ Amintirile copilăriei, farmecul soției defuncte, detalii ale vieții aparent nesemnificative… toate sunt bine cunoscute de Melvin Roundbell! El însuşi se miră, în sinea sa, cât de spontan răspunde la întrebările de verificare mai mult sau mai puțin discretă. Şi aşa intră în toate drepturile lui Samuel, iar viața sa începe să decurgă normal. Altfel spus, cu o expresie deja prăfuită, sufletul lui Samuel trăia în corpul lui Melvin.

Dar, la finele anului 1997, după aproape nouă ani de impostură fără nici cele mai mici remuşcări, Melvin suferă un atac de cord şi este internat de urgență. La căpătâiul tatălui vine fiul său şi, în acele împrejurări dramatice, el constată că părintele nu mai are o cicatrice pe coapsa stângă – urmare a unei răni de pe vremea când muncea ca bucătar! Mai mult, după ce-şi revine din starea de inconştiență, Melvin uită biografia lui Samuel Rives, nu-şi mai recunoaşte vecinii şi amicii! Cortina fusese ridicată! În câteva zile, revenind la propria personalitate, Melvin Roundbell mărturiseşte adevărul. Este arestat şi interogat îndelung, fiind bănuit că l-a ucis pe autenticul Samuel. Psihiatrii îşi dau seama că este nevinovat şi că substituirea s-a făcut atât de bine numai datorită capacităților extrasenzoriale ale subiectului. Între Melvin şi Samuel, cel din fotografie, se născuse un sentiment de afectivitate absurd, specific unei anumite forme de schizofrenie, în urma căruia moartea sau dispariția celui drag nu era suportabilă. Acesta a fost şi argumentul ştiințific pe baza căruia Melvin Roundbell a fost achitat de tribunal.

23. Reîncarnarea

23.1. De ce cred oamenii în reîncarnare

Memoria trecutului se bazează pe senzația de déjŕ-vu, această impresie fugitivă de a fi trăit în altă parte alte existențe, amintirea trecutului mocnind în străfundurile noastre. Este sentimentul avut în fața unui loc cu totul necunoscut, de a-l fi vizitat, deja, într-o altă viață, sau în fața unei persoane la fel de necunoscute – impresia unei recunoaşteri imediate şi sigure, ca şi cum ar fi fost țesute nişte legături într-o viață anterioară. Să fim, oare, doar simpla reapariție a unei lungi serii de predecesori care au fost noi înşine, dar în corpuri şi existențe diferite?

Şcoli şi grupări cu veleități terapeutice vin să propună „lecturi ale vieților trecute", pentru a regăsi într-o viață anterioară, dincolo de copilărie sau de viața prenatală, originea traumelor fizice sau psihice actuale. Altfel spus, pentru a vindeca sechelele vieții prezente. Pentru unii psihologi, acest efect eliberator ar consta, în acelaşi timp, în a pune pe seama proiecției într-o viață anterioară dificultățile şi temerile cu care subiectul se confruntă în existența curentă. Ele îi vor permite să-şi exprime drama. Deoarece efectele vindecării se manifestă într-o manieră verificabilă, ipoteza reîncarnării poate fi luată în considerare.

Copilăria pare a fi vârsta ideală pentru manifestarea trecutului îngropat, chiar înainte ca lumea reflecției pur raționale să sufoce aceste amintiri „instinctive". Copiii încep să cânte la pian melodii pe care se pare că nu le-au învățat niciodată sau vorbesc limbi străine mediului lor. Ei par să beneficieze de un asemenea potențial epistemic şi aptitudinal, încât există tendința de a-l atribui unei vieți anterioare.

Mulți oameni au sentimentul că doar ipoteza reîncarnării poate explica nedreptele inegalități ale existenței. Astfel, această credință traduce nevoia presantă a unei recompense după viață, a unei justiții posterioare care să compenseze aceste inegalități. Câtă nedreptate să-i vezi pe unii mereu bogați şi sănătoşi, în vreme ce alții sunt întotdeauna bolnavi şi săraci! Or, hinduismul şi budismul oferă o explicație care pare convingătoare. Ne reîncarnăm în funcție de existențele noastre anterioare. Pentru o conduită bună în această viață primim o renaştere bună. În mod analog, o purtare rea atrage după sine o reîncarnare jalnică, la baza ierarhiei. Iar ciclul renaşterilor nu va înceta decât atunci când acest lanț al cauzelor şi efectelor va fi întrerupt. Ordinea divină s-ar restabili, astfel, rapid, căci cel care torturează ar şti că va fi torturat la rândul său într-o altă viață, dacă nu chiar în cea prezentă, printr-o justă răsturnare a situațiilor. Cel care fură, care face abuz de bogățiile sale, ar şti că va ajunge în mizerie „pentru a-şi plăti datoria până la ultimul bănuț". Aceasta ar fi Legea Dreptății, exprimată de cei vechi prin dictonul „ochi pentru ochi şi dinte

pentru dinte“. Adică, dacă îi scoți un ochi fratelui tău, şi ție îți va fi scos unul, în virtutea legii ricoşeului. Iar Iisus nu a spus şi el, adaugă unii: „Cu măsura cu care măsori, cu aceea ți se va măsura?“

Cei debusolați de inegalitățile acestei vieți pot înțelege, astfel, în mod clar, că „vor culege ceea ce au semănat“. Soarta mea actuală nu este rodul unei conjuncturi întâmplătoare aflate sub semnul neşansei, ci al gradului de purificare şi realizare a „omului interior“ din mine.

Unii oameni consideră că nu se poate miza totul în privința eternității pe o singură existență. Trebuie să ni se ofere o nouă şansă. Iar dacă am învăța legea reîncarnării, inimile şi mentalitățile s-ar schimba. Toți ar înțelege că în fiecare reîncarnare îşi pregătesc viața viitoare. Că pământul este un loc al trudei şi al autodepăşirii pentru accederea în sferele superioare şi divine. Că am fost lăsați aici pentru a ne dezvolta propriile posibilități. Iar dacă ele nu sunt materializate în această viață, vor fi în viața următoare. Atingerea perfecțiunii într-o singură viață pare evident un pariu imposibil pentru cei mai mulți. Dar, de la o viață la alta, omul poate să evolueze şi să progreseze, să cadă şi să se ridice, să-şi recunoască greşelile şi să tragă învățăminte din eşecurile sale. Aşa ar fi Legile eterne. Aceste perspective aparțin mai ales Occidentului, unde reîncarnarea este considerată, cel mai adesea, o ocazie de purificare şi perfecționare într-o nouă existență.

În aceeaşi perspectivă occidentală, în credința în reîncarnare se întrevede antidotul sigur al oricărui rasism. Dacă într-o viață anterioară am fost galben sau negru, dacă într-o viață viitoare aş putea fi evreu sau arab, cum să nu-i respect pe toți oamenii, oricine ar fi ei?

Unii consideră că reîncarnarea este şi o modalitate de a ne regăsi rădăcinile. Prin reîncarnare, eu, ca individ, devin conştient că fac parte din Cosmos. Mă descopăr ca un simplu element, o verigă în lanțul Vieții, animată de o energie cosmică, Energia divină, care curge prin venele noastre ca prin orice altă vietate. Să fie reîncarnarea refuzul vieții personale, al diferenței, al temporalității, al alterității, în favoarea „sentimentului oceanic“, atât de îndrăgit de Romain Rolland? Să fie aceasta „predarea“ în mâinile Destinului cosmic? În orice caz, reîncarnarea se traduce printr-un respect față de mediu, în toate formele sale, care se alătură inspirației ecologice.

Credința în reîncarnare generează, de asemenea, experiența umană universală a repetiției actelor, de-a lungul zilei în gesturile cotidiene şi de-a lungul vieții în succesiunea vârstelor, şi, în sfârşit, în înlănțuirea renaşterilor de la o existență la alta, toate constituind firul conducător al unui destin.

Perspectiva morții pune în fiecare clipă sub semnul întrebării voința noastră de a trăi. Cum ar putea fi exorcizată? Unii refuză cu tărie să şi-o imagineze: este de negândit, afirmă ei, pentru că viața şi moartea sunt evenimente doar pentru ceilalți, nu şi pentru mine. Cum să gândeşti evenimente pentru care există un „după“, dar nu şi un „înainte?“ Sau pentru care există „înainte“, fără un „după“ cu adevărat evident?

Religiile iau moartea în considerare şi oferă răspunsuri; avem astfel religii ale înțelepciunii, ca budismul, sau ale mântuirii, precum creştinismul. Dar dintre atitudinile liniştitoare pe care le propun, perspectiva reîncarnării apare astăzi în ochii multora ca fiind una dintre cele mai bine adaptate. Ea ar permite abordarea cu mai mult calm a gândului traumatizant al caracterului ineluctabil al morții, din moment ce aceasta nu reprezintă decât o trecere într-o nouă existență, pe acelaşi pământ.

Nu este oare moartea şi prilej de a ne îndeplini toate visurile de iubire universală? „Trăiesc cu speranța că voi putea îmbrățişa frățeşte întreaga omenire, dacă nu în această viață, cel puțin într-o alta“, spunea Gandhi.

Această credință ar atenua, totodată, durerea separării de o ființă dragă. Poate ne vom regăsi în alte existențe? Poate că deja avem posibilitatea să intrăm în comunicare în acest interval de timp, când sufletele rătăcitoare aşteaptă să se reîncarneze. Nu există destule mărturii contemporane în relatările acelora care au fost în comă pasageră şi au revenit din călătoria către porțile morții?

Poate că tocmai caracterului său liniştitor în această privință trebuie să-i atribuim răspândirea acestei credințe în Occident, în zilele noastre. Cam 22% dintre francezi, 23% dintre americani, 23,9% dintre canadieni îi sunt adepți. Iar dacă la aceştia îi adăugăm şi pe credincioşii care practică religiile orientale, jumătate dintre cei care cred într-o viață după moarte aderă la reîncarnare.

Credința comună în reîncarnare acoperă, de fapt, concepții foarte diferite. În realitate, există diverse modele ale reîncarnării, ca tipuri teoretice ideale, marcate de un ansamblu comun de trăsături distinctive. Modelele budist, hinduist şi cele eline se fundamentează pe scheme filozofice. Cele occidentale, introduse la finele secolului trecut de către Societatea Teozofică şi cercurile spiritiste şi ocultiste în care se regăsesc reflecții ale Orientului şi Occidentului, fac mai degrabă apel la dovezile oferite de experiență.

Din acest ansamblu compozit rezultă, totuşi, un model comun. Ideea centrală este că, după moartea elementului fizic al omului, a componentei sale materiale, elementul spiritual continuă să existe şi se contopeşte cu un alt corp fizic. Potrivit diferitelor şcoli, distanța dintre reîncarnări este estimată de la câteva săptămâni până la mii de ani. Ciclul poate cuprinde câteva sau chiar mii de reîncarnări.

Aflat sub legea cauzalității, acest cerc va fi complet doar atunci când procesul de eliberare va fi deplin. Iar calitatea reîncarnării noastre de astăzi depinde direct de valoarea morală a existențelor noastre anterioare. Această lege – karma – îl transformă pe om în artizanul propriei mântuiri, el păstrându-şi o oarecare identitate spirituală, variabilă în funcție de viziune, de la o existență la alta.

În perspectivă occidentală, renaşterea este adesea trăită ca o şansă. În concepție orientală, este vorba, înainte de toate, de o povară de care omul trebuie să se elibereze cât mai repede posibil.

23.2. Reîncarnarea în vizorul psihiatrilor

Reîncarnarea a fost tratată pe larg de J.W. von Goethe (1749–1832), cel mai mare poet german, de scriitorii ruşi, cum a fost Lev Tolstoi (1828–1910) şi alţi scriitori şi artişti. Din moment ce Biserica creştină nu recunoaşte deschis reîncarnarea, nici savanţii nu i-au dat atenţie. Şi totuşi, începând cu anii ’70, profesorul Jan Stevenson, psihiatru la Universitatea Virginia, SUA, a început să cerceteze relatări despre reîncarnare la copii. Stevenson a iniţiat studiul în alt scop, cel al elucidării simpatiilor, antipatiilor, fobiilor pe care mulţi copii le au spontan în relaţie cu ceva sau cineva. Studiind sute de copii, Stevenson şi-a dat seama că aceştia menţionau de multe ori persoane sau evenimente pe care în mod normal nu puteau să le cunoască.

Prima carte scrisă de Stevenson, *Douăzeci de cazuri sugerând reîncarnarea* a apărut în 1985, fiind rapid epuizată. În anii ’90, Stevenson ajunsese la 2500 cazuri. Cele mai multe dintre acestea au fost identificate în Asia, în special în India, Sri Lanka şi Thailanda, ţări în care atât hinduismul, cât şi budismul dau o mare importanţă metempsihozei şi reîncarnării. Relativ frecvente cazuri au fost semnalate în Africa de Vest şi printre triburile indigene din America de Nord.

După al Doilea Război Mondial şi dramele asociate, în ciuda progreselor ştiinţei şi tehnologiei, povestirile despre reîncarnare au luat o mare amploare. Amintim în acest sens cărţi apărute în Occident (unde reîncarnarea nu este acceptată): Joel Whitton şi Joe Fisher, *Viaţa între vieţi;* Christopher M. Bache *Cartea renaşterii perpetue* (ambele cărţi tratează exemple de bărbaţi şi femei irezistibil legaţi şi care caută să se întâlnească în alte vieţi); Patrick Druot (1987) *Nous sommes immortels;* Jenny Cockell (1995) *Yesterday’s Children.* În această din urmă carte, autoarea, măritată şi cu doi copii, verifică în 1989 convingerea pe care o avea că fusese într-o viaţă anterioară Marry Sutton, ce murise dintr-o septicemie lăsând orfani opt copii. Prin detaliile relatate, reuşeşte să convingă şi familia contemporană, cât şi foştii copii, de veridicitatea afirmaţiilor sale. În aceste cărţi, factorul comun este şocul emoţional legat de un sfârşit brusc, violent, la tinereţe, lăsând în urmă fie o dorinţă (ambiţie) neîmplinită, fie restul familiei într-o situaţie dramatică.

Stevenson a fost intrigat de copiii mici (2–3 ani) care aveau fobie spontană faţă de apă. Când au început să vorbească fluent, au povestit că au fost înecaţi. De asemenea, unii copii aveau din naştere nişte semne pe piele, zone lipsite de pigmentaţie. Aproximativ o treime dintre aceştia relatau accidente pe care le avuseseră cândva; iar 20% au fost identificate din dosarele medicale corespunzând altor persoane. După Stevenson, copiii între 2 şi 4 ani, când încep să se exprime corect, pot să aibă astfel de amintiri, care apoi dispar spre vârsta de 6–7 ani. Cea mai mare parte a acestor relatări insolite provine din regiuni unde credinţa în reîncarnare este larg acceptată. Astfel de cazuri apar în zone apropiate de locul decesului, mai ales dacă respectivele persoane au avut o moarte violentă, când

erau tinere. După 30 de ani de cercetări în acest domeniu, profesorul Stevenson şi-a câştigat o notorietate, iar metoda de investigaţie este ireproşabilă. De îndată ce se află de un astfel de caz, Stevenson este anunţat şi vine în locul respectiv (indiferent de ţară), împreună cu o echipă, care chestionează părinţii copilului, rude, vecini, cercetează înregistrări medicale etc.

De câte ori nu ne-am întrebat: „Eu cunosc poiana aceasta, am mai văzut pădurea aceasta, cândva am colindat meleagurile acestea?“... Mulţi dintre noi au visat că au trăit cândva într-o altă epocă, sub o altă înfăţişare. Există persoane (inteligente, cultivate) care continuă să creadă că au trăit într-un alt secol, într-o altă ţară, sub înfăţişarea unui monah, pelerin sau chiar a unei regine... Nick (27 ani) manifesta încă din copilărie teama iraţională de a nu fi sugrumat. Încă de la 5 ani, Nick purta permanent un fular protector în jurul gâtului. Iar simpla vedere a lamei unui cuţit sau briceag îi provoca o spaimă neobişnuită, însoţită de broboane reci de sudoare. Nick a consultat câteva vrăjitoare şi mai mulţi psihiatri. A fost „descântat“, i s-au dezlegat „vrăjile“ la miez de noapte, a fost hipnotizat... În sfârşit, un psihiatru celebru i-a propus să-i aplice tehnica „regresiei“ în propriul subconştient. După ce a fost adormit, Nick a asistat la un scenariu mai ceva ca în „Dosarele X“: un bărbat tânăr, care îi semăna perfect, îmbrăcat în veşmintele unui nobil din secolul al XVIII-lea, aştepta nervos într-o închisoare. Câţiva soldaţi l-au înşfăcat şi l-au târât într-o piaţă publică, unde urma să fie ghilotinat. În momentul în care lama ghilotinei i-a căzut cu putere pe gât, Nick a ţipat şi s-a trezit brusc din vis... Picături mari de sudoare îi curgeau pe faţă... Din acel moment, brusc, fobia i-a dispărut...

Tehnica „regresiei“ este un amestec de yoga şi psihanaliză. Un savant indian – Sri Swami Prajnanpad – este autorul acestei tehnici terapeutice, descoperită în anii ’60. De la discipolii săi, tehnica regresiei a fost preluată şi de occidentali. În felul acesta, învăţatul indian a descoperit o tehnică ce permite sondarea profundă a subconştientului şi rememorarea amintirilor ce datează dintr-o viaţă anterioară.

În acest moment, la Paris, clientela saloanelor în care se practică cu succes tehnica „regresiei“ este formată din persoane cu înclinaţii spre budism sau hinduism. Tot la Paris, a apărut în 1987 o carte extrem de interesantă *Suntem nemuritori,* scrisă de Patrick Druot. Cartea s-a vândut în sute de mii de exemplare. Patrick Druot are deja 500 de studenţi şi o clientelă formată din oameni bogaţi care şi-au manifestat dorinţa să-şi reviziteze vieţile anterioare, în clinica maestrului.

În prezent, în Franţa, există sute şi mii de astrologi, prezicători, vindecători, hipnotizatori şi magnetizatori. Mulţi dintre aceştia practică „regresia temporară“ în scop terapeutic. Care este rezultatul?

Mulţi afirmă că se simt foarte bine după aceste şedinţe. Alţii declară că se simt spălaţi de... păcate şi de rele.

Miss Marjorie Montgommery directoarea „Asociaţiei terapeuţilor vieţii

anterioare“ (din SUA) a declarat publicației *L'Express* că „regresia este un tratament simplu și rapid, aplicat chiar și în cazul tulburărilor psihice“.

Am păşit în mileniul III şi peste 40% dintre americani afirmă că reîncarnarea există şi că acceptă metoda „regresiei“ în tratamentul fobiilor şi psihozelor.

George Gallup, directorul „Centrului de studiere a religiilor“ din Princetown a declarat că „americanii sunt credincioşi, dar nu sunt profunzi. Mulți dintre ei nu cunosc preceptele religiei la care sunt convertiți și sunt tentați de alte rituri. De aici provine atracția pentru budism, hinduism, shintoism etc.“.

În psihiatria americană, numele profesorului dr. Brian L. Wiess este bine-cunoscut şi apreciat, acesta fiind în prezent preşedintele Departamentului de psihiatrie de la Centrul „Muntele Sinai“ din Miami Beach, din Florida, specialist în studierea şi tratarea stărilor anxioase şi depresive, precum şi în cunoaşterea biochimiei creierului. A scris sute de lucrări în domeniu, precum şi unele volume de informare a marelui public, despre hipnoterapie ca metodă de tratare a acestor stări şi posibilitate de investigare a reîncarnării. Cu seriozitatea caracteristică omului de știință, el descrie într-una din aceste cărți o fantastică incursiune în spațiu – un fel de tunel al timpului – pe care a făcut-o cu o pacientă a sa, aflată în stare de hipnoză.

„Totul s-a datorat – povestește el – ineficienței terapiei clasice pe care am aplicat-o, cu tranchilizante şi alte produse cu efect antidepresiv, unei paciente pe nume Catherine – o laborantă a unui cunoscut spital din New York, suferind de o puternică anxietate, coşmaruri de frică de moarte, al căror fond l-am căutat prin developarea inversă a existenței ei, ajungând până în copilărie.“ De fapt, de aici au început trăirile anterioare ale pacientei hipnotizate de către specialistul american. Bunăoară, la vârsta de cinci ani, aflată pe o trambulină la un bazin de înot, Catherine a fost împinsă în apă şi s-ar fi înecat dacă cineva nu i-ar fi întins o mână ca s-o salveze. Aflată în transă, ea a retrăit acele momente de groază, încetinindu-şi respirația şi numai comenzile calme şi dirijate ale medicului hipnotizator au salvat-o de această dată. „Hipnoza este un instrument excelent“, relatează medicul american în lucrarea sus-menționată, „pentru a-i ajuta pe pacienți să-şi amintească evenimentele petrecute de mult şi uitate. Nu ascunde niciun mister în ea. Nu este decât o stare de relaxare, făcând memoria mai ascuțită. Hipnotizasem deja sute de pacienți şi descoperisem că metoda este eficientă în reducerea anxietății, eliminarea fobiilor, modificarea deprinderilor urâte, precum şi în readucerea în memorie a materialului reprimat. În multe cazuri am reuşit cu succes să readuc pacienții până la vârstele mici ale copilăriei, să le depistez traumele de mult uitate şi care le afectau acum viața, şi să-i vindec! Eram convins că hipnoza o să o ajute şi pe Catherine.“ Şi, din aproape în aproape, evenimentul surpriză s-a produs când pacienta, în stare de hipnoză, ordonându-i-se să retrăiască evenimentele dinainte de copilărie, a spus: „Văd trepte albe ce duc spre o clădire mare, albă, cu coloane deschise în față. Nu are nicio intrare. Eu port o rochie lungă... un fel de sac făcut dintr-un material aspru... Părul îmi este

lung şi blond... Mă numesc Aronda... am 18 ani... Văd o piaţă mare în faţa clădirii... Voi purtaţi coşuri pe umeri... Noi locuim în vale. Nu există pic de apă... Anul 1863 înainte de Hristos... Pământul este sterp... fierbinte şi nisipos... E foarte cald..." Uluit de aceste constatări, prof. dr. Brian L. Wiess a continuat timp de doi ani seria şedinţelor sale cu Catherine, aflând de la aceasta că se află în anul 1473, în Ţările de Jos, este băiat, se numeşte Johan şi trăieşte într-un port. Din dorinţa de a-i localiza cât mai bine trauma psihică, specialistul american a încercat s-o întrebe pe pacientă despre perioada micii copilării, ba chiar a naşterii sale... Catherine se vedea într-o epocă mai îndepărtată, stând tolănită pe piei de animale când, deodată, oameni înarmaţi, cu arcuri, suliţe şi lănci îi atacă, pe ea şi pe cei din cortul în care se află. Ea ţipă, se agită, hipnotizatorul încearcă s-o calmeze... apoi cineva se repede să-i taie capul şi totul dispare în întuneric... Catherine se vede plutind pe o apă cu corpul rigid, şocată şi confuză. Apoi se simte atrasă într-un spaţiu îngust şi cald... Este pe punctul de a se naşte... Cineva o ţine în braţe... Se trezeşte la ordin şi este din nou pacienta din zilele noastre. Altădată, către finele unei şedinţe, Catherine a început să relateze detalii din Virginia anului 1888, când, aflându-se într-o fermă cu sclavi negri, ea era stăpâna domeniului... Conform afirmaţiilor prof. dr. Brian L. Weiss, după ce a încercat tratamentul clasic medicamentos pe pacienta sa, a trecut la hipnoterapie, reuşind să o vindece şi reintrând fără să-şi dea seama într-o lume dispărută şi totuşi mobilă, prin mişcările de personaje pe arena câmpului imaginativ al pacientei, cu trăiri şi retrăiri în diferite perioade istorice. Când s-au verificat toate aceste date – înregistrate pe magnetofon – în biblioteca municipală, ele s-au dovedit veridice sub aspectul detaliilor istorice şi corectitudinii geografice.

Totuşi, aceste reîncarnări de-a lungul timpului, cu schimbări de personalitate, nu şi-au găsit încă o explicaţie ştiinţifică plauzibilă, după cum recunoaşte autorul acestor experimente, un reputat om de ştiinţă. El concluzionează: „În prezent există mult prea multe lucruri referitoare la mintea umană şi reîncarnare, care depăşesc puterea noastră de înţelegere, dar pe care avem obligaţia ştiinţifică de a le descifra cât mai corect. Şi vom reuşi!"

23.3. Copiii şi reîncarnarea

Potrivit lui J. Chiappalone, autorul cărţii *Drumul către Realitate,* peste 60% din populaţia planetei crede în reîncarnare. El susţine că, din punct de vedere logic, atunci când privim existenţa noastră, ţinând seama de aspectul metafizic şi de cel filozofic, teoria unei singure vieţi pare lipsită de sens. Nu există nicio metodă pentru a dovedi experimental reîncarnarea. „Probele" adunate până acum provin din declaraţiile unor persoane ce pretind a-şi aminti foarte clar oameni, locuri şi fapte din ceea ce ei cred că ar putea fi vieţile lor anterioare. Scepticii susţin că „amintirile" nu ar fi nimic altceva decât „roadele imaginaţiei", combinate cu o gândire pozitivă.

Mult mai greu de combătut par a fi, însă, descrierile făcute de copiii mici, care, fără a şti să citească sau chiar să vorbească foarte bine, pot descrie amănunţit „amintiri“ din viețile lor anterioare. Deseori, ei relatează amănunte pe care nu le-ar putea învăța până la vârsta respectivă. Doctorul Jan Stevenson, unul dintre cei mai cunoscuți cercetători în domeniul vieților anterioare ale copiilor, a studiat, timp de peste 40 de ani, mai mult de 2600 de cazuri, culegând dovezi incontestabile în sprijinul acestei teorii.

În paginile unei lucrări recente, pe marginea studiului lui Stevenson, intitulată *Suflete bătrâne – dovezi incontestabile de la copiii care îşi amintesc viețile anterioare,* autorul Thomad Shoder afirmă că „anumiți copii rostesc numele unor oraşe, rude, ocupații sau legături care, în sute de cazuri din întreaga lume, s-au dovedit unice pentru un individ decedat, deseori, aparent necunoscut membrilor actuali ai familiei acestuia.

Dacă persoanele despre care îşi amintesc copiii au existat în realitate, amintirile micuților pot fi verificate, iar identitatea acestora poate fi confirmată sau infirmată de martori.

l Carol Bowman a fost inspirat în cartea sa *Viețile anterioare ale copiilor* de amintirile copiilor săi. El a apelat la ajutorul unui psihiatru pentru a afla de ce băiatul său, Chase, în vârstă de numai 5 ani, se speria de unele zgomote puternice. Copilul a început să relateze evenimente care nu se putuseră petrece în viața sa, până atunci. Supus unui tratament sub hipnoză, micuțul descria ceea ce vedea: „Sunt în spatele unei stânci. Port cu mine o puşcă cu țeava lungă, cu un fel de sabie la capătul ei. Hainele mele sunt murdare şi rupte, am cizme maronii, o centură. Mă aflu în spatele stâncii, mă aşez în genunchi şi încep să trag în duşman. Suntem la ieşirea dintr-o vale. Nu vreau să privesc, dar trebuie să o fac când trag cu arma. Sunt înconjurat de fum şi flăcări, şi aud multe zgomote puternice: țipete, urlete, bubuituri. Nu ştiu sigur în cine trag. Sunt speriat. Trag în tot ce mişcă. Cu toate că nu îmi doresc câtuşi de puțin să fiu acolo şi să împuşc alți oameni.“

l Carol Bowman descrie şi povestea unei fetițe, Elspeth, care înainte de a împlini 2 ani, şi-a adus aminte brusc că a fost... călugăriță. „Mă duc să-mi iau împărtăşania“, a spus ea într-o zi, în timp ce mama sa îi făcea baie.

Fetița a continuat: „Acum nu sunt Elspeth. Sunt Rose şi voi deveni Sora Teresa Gregory.“ Ea putea descrie amănunțit şi unele îndatoriri pe care la avea la mănăstire: mulgerea vacilor, prepararea brânzei sau rostirea rugăciunilor. Copilul putea relata chiar şi amănunte legate de propria sa moarte.

l Bowman prezintă în cartea sa cazul unui alt băiețel, în vârstă de 5 ani, Tommy Hibbert, care putea să-şi coasă singur nasturii la pantaloni. Mama sa îşi amintea cum Tommy a luat ac şi ață şi a început să-şi coasă un nasture la pantaloni.

Femeii nu îi venea să-şi creadă ochilor. Ea nu îl învățase pe copil să coasă, iar micuțul nu o văzuse niciodată cosând. Întrebându-l unde a învățat să coasă nasturi, Tommy a răspuns: „Pe nava mea obişnuiam deseori să cos“.

Uimită, femeia l-a întrebat dacă fusese marinar, iar copilul a răspuns afirmativ, şi i-a descris amănunţit toate dotările navei sale. Când a crescut, Tommy s-a înrolat în Marină.

l Joey, un alt băieţel în vârstă de numai 5 ani, i-a împărtăşit mamei sale un „secret“: faptul că, pe vremuri, el fusese marele rege Hitop.

Potrivit spuselor sale, regele era foarte puternic, iar „originea regală“ îi fusese dezvăluită în timpul unui vis. Micuţului îi apăreau chiar şi literele ce alcătuiau numele fostului rege: HITOP. Din relatările mamei sale reiese că băieţelul nu învăţase la grădiniţă despre regi şi regine din vechime. Pe de altă parte, micuţul nu a urmărit la televizor niciun film sau emisiune pe marginea acestui subiect, şi nici nu a citit vreo carte referitoare la aceasta.

l Un băieţel îşi aminteşte că era un mecanic în vârstă de 25 de ani când şi-a găsit moartea, fiind călcat de o maşină care a depăşit viteza regulamentară, pe un drum de pe malul mării. El citează cu exactitate numele şoferului, locul unde s-a petrecut accidentul, numele surorilor, părinţilor şi verilor decedatului.

l O fetiţă îşi aminteşte că era o adolescentă, numită Sheila, când a fost ucisă în timp ce traversa drumul. Ea dă numele oraşului în care a trăit şi a părinţilor şi odraslelor acestora. Când familia Sheilei a auzit poveştile fetiţei, a vizitat-o. Martorii oculari declară că fetiţa şi-a recunoscut imediat rudele rostindu-le numele şi spunând care erau legăturile ei de rudenie cu ele.

l Încă de când a învăţat să vorbească, un băieţel din Virginia, numit Joseph, i se adresa mamei sale spunându-i pe nume şi, în schimb, îi spunea bunicii sale „mama“. Când a crescut mai mare, copilul a început să-şi amintească amănunte necunoscute din viaţa unchiului său David, care murise cu 20 de ani înainte de a se naşte Joseph, într-un accident, şi despre care nu se prea vorbea în casă, din cauza durerii ce o producea amintirea lui, membrilor familiei.

l Unul dintre cazurile de presupusă reîncarnare s-a dovedit atât de remarcabil, încât a atras atenţia lumii întregi. Titus Ingh, un băieţel în vârstă de 5 ani, le-a povestit părinţilor săi că într-o viaţă anterioară se numea Surish Vama şi îşi amintea că fusese împuşcat. Amintirile puternice ale băiatului au determinat declanşarea unei investigaţii pentru găsirea unor dovezi în sprijinul afirmaţiilor băiatului. Astfel, s-a descoperit că în ziua naşterii lui Titus, un jaf armat avusese urmări tragice, la numai câţiva kilometri de locul unde se născuse copilul. Un hoţ deschisese focul într-un depozit, împuşcând un muncitor, pe nume Surish Vama. Dar ceea ce deosebeşte acest caz de altele, este faptul că spusele băieţelului sunt susţinute şi de dovezi fizice. El are două semne din naştere, unul în frunte şi altul la ceafă. Compararea fişei de autopsie a victimei cu semnele lui Titus Ingh a arătat că acestea se găsesc exact în locurile de intrare şi ieşire a glonţului care l-a ucis pe Surish Vama.

l Micuţa Meenu, de trei ani, în 1982 a început să povestească, cu detalii, despre viaţa ei anterioară. Meenu relata că în ziua de 30 noiembrie, în urmă cu şapte ani... se căsătorise sub numele de Sudha, în vârstă de 22 ani; soţul ei era medic şi se numea V. K. Saxena. După ce aceasta naşte o fetiţă, medicul

îşi găseşte o amantă şi amândoi o ucid pe Sudha la 5 octombrie 1978. Corpul a fost pus într-o ladă, pe care au urcat-o într-un tren, dar când au vrut să o arunce într-un fluviu, lada a căzut pe pod, deschizându-se. Ulterior, medicul a fost condamnat la închisoare pe viaţă. India este o ţară unde reîncarnarea este credinţa tuturor. Vestea relatărilor micuţei Meenu s-a răspândit, astfel că tatăl lui Sudha a venit, iar fetiţa l-a recunoscut. Meenu a fost dusă în oraşul iniţial, unde a găsit fără probleme strada şi casa în care se născuse Sudha, a identificat rudele respective, cât şi locul unde fusese aruncată lada pe pod.

l Doamna Ana-Maria M., violonistă la Filarmonica din Milano, 41 de ani, este născută într-o comună de lângă Buzău şi s-a stabilit în urmă cu 22 de ani în Italia. Este căsătorită cu un italian şi au doi copii. În vara anului 1995 i s-a propus o şedinţă de hipnoză, rezultatul umplând coloanele mai multor ziare italiene vreme de câteva săptămâni.

„Şi eu mă gândisem de multe ori până acum la marele meu noroc în viaţă“, mărturiseşte Ana-Maria M. într-una din aceste gazete, „poate de aceea am devenit şi aşa de credincioasă. Mă întrebam – şi vă garantez că nu de puţine ori – cum de s-a putut ca o fată născută din părinţi ţărani români semianalfabeţi să ajungă unde am ajuns eu. Păi, gândiţi-vă şi dumneavoastră: tatăl meu are cinci clase, mama doar patru, amândoi nu ştiau şi nu ştiu altceva decât să lucreze pământul. Cred că vă daţi seama ce educaţie am putut primi în copilărie. Taică-meu nu conştientizează nici acum «marele meu miracol».“

„N-aveam decât 6 ani când le-am cerut pentru prima dată părinţilor mei o vioară“, îşi aminteşte Ana-Maria. „Ei s-au uitat lung la mine, de parcă nu eram sănătoasă la cap, după care taică-meu mi-a zis «Auzi, da’ ce vrei tu să faci cu ea?», la care eu i-am răspuns: cum ce să fac, să cânt, vreau să cânt la ea, ce altceva poţi face, Doamne iartă-mă, cu o vioară? Ştiu că m-am rugat de ei luni în şir până când, la un moment dat, sătul de-atâtea lacrimi şi rugăminţi, tatăl meu s-a înduplecat. Acum îmi dau seama că în toată perioada aceea avea şi el dreptate. Ce naiba să fac eu, la 6 ani, cu o vioară, că de cântat nu mă învăţase nimeni să cânt şi, oricum, n-avea cine să mă înveţe acolo în sat. Cu toate astea, aşa cum v-am spus, până la urmă s-a îndurat de mine şi mi-a cumpărat-o. Într-o zi, după ce-a terminat de vândut roşiile în piaţă la Buzău, mi-a luat-o. O mai ţin minte şi acum, era una mică, din astea pentru copii. Seara, m-a chemat la el şi mi-a pus-o în braţe: «Na, ţine-o, că vioară îţi trebuia ţie! Hai, acuma cântă-mi ceva să-mi arăţi că n-am prăpădit banii degeaba!...» La nicio săptămână după aceasta am început să cânt. Atât părinţii cât şi rudele se minunau. Ştiam mai toate cântecele populare de la radio şi ajunsesem să cânt odată cu orchestra în timp ce ascultam la aparat...“

Când a împlinit 7 ani, sfătuiţi şi de rude şi de vecinii din sat, părinţii au dat-o pe Ana-Maria la Şcoala de Muzică din Buzău. Aici, cu talentul ei ieşit din comun, i-a uimit pe absolut toţi profesorii care i-au predat de-a lungul anilor.

La 19 ani, prin fosta „ARIA“, a obţinut un contract pentru doi ani în Italia,

la Filarmonica din Milano. La expirarea perioadei, contractul i-a fost prelungit. Ştiind ce se întâmplă cu muzica în România acelor ani, la un moment dat Ana-Maria s-a hotărât să ceară azil politic şi să rămână definitiv în Italia. S-a căsătorit cu un italian şi au făcut, la scurt timp unul după celălalt, doi copilaşi superbi. Din păcate, cei din anturajul tinerei uitaseră, sau nici nu ştiuseră vreodată cum îşi începuse Ana-Maria cariera artistică. Să începi, din senin, să cânţi la vioară fără să te fi învăţat nimeni!...

Totul până într-o seară când, în cadrul unei petreceri, mai în glumă mai în serios, soţul ei a adus vorba despre „miracolul Ana-Maria". Printre invitaţi se afla atunci şi doctorul Claudio Moni, un cunoscut specialist psihiatru şi psihanalist italian. Acesta s-a arătat foarte interesat de caz. Au urmat lungi interviuri în cadrul cărora Ana-Maria şi-a povestit de-a fir-a-păr întreaga viaţă, insistând mai ales pe începuturile ei într-ale muzicii. După două luni, doctorul Moni avea de ce să fie mulţumit. Încă un caz adăugat la sutele, poate chiar miile sale de mărturii privind reîncarnarea. Căci psihiatrul lucra de ani de zile la o teorie proprie privind acest fenomen miraculos, îmbrăţişat de unii şi atât de contestat de alţii.

Visul doctorului Moni era acela de a dovedi că reîncarnarea există şi că poate fi explicată şi probată. El pornea de la următoarea ipoteză: „marile talente care se manifestă de la vârste fragede, aşa-numiţii «copii precoce», sunt o dovadă a gradelor la care s-a ajuns în alte existenţe. Este imposibil ca un copil de 3–4–5 ani care cântă, pictează genial, sau rezolvă ecuaţii matematice supercomplicate să moştenească aceste calităţi de la părinţi. Unde mai pui că, de cele mai multe ori, părinţii nu sunt nici pe departe ceea ce numim genii; mai mult, în 90% din cazuri, ei nu sunt nici măcar intelectuali. Şi atunci, de unde aceste acumulări fantastice la vârste la care alţi copii încă mai fac pe ei? Singurul răspuns plauzibil este că aceste calităţi, aceste aptitudini aceste talente se moştenesc numai dintr-o viaţă anterioară.

Cum putea altfel Mozart să compună o simfonie la numai 5 ani, când încă nu studiase armonia? Sau Resin să dea concerte la 4 ani, iar Mayerbeer la 6?..." (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta*).

Doctorul Claudio Moni a dovedit temeinicia acestor afirmaţii şi ipoteze recurgând la exemplul romăncii noastre, Ana-Maria M. Într-o bună zi, i-a propus acesteia o şedinţă de hipnoză care, minune!, avea să fie uluitoare...

„Într-o viaţă anterioară, Ana-Maria cântase la orga bisericii din Dijon, fiind toată viaţa apreciată pentru talentul ei. Nu fusese măritată şi nu avusese copii. Întreaga existenţă nu şi-o dedicase decât muzicii. Ana-Maria descria perfect biserica la care cântase, casa în care trăise în Dijon şi cunoştea şi numele pe care-l purtase în cealaltă viaţă – Corinne, Corinne Druon. Murise la 76 de ani de cancer la ficat şi fusese înmormântată în cimitirul din Dijon de pe lângă biserica pe care-o slujise. Toţi cei care o cunoscuseră îi păstraseră după moarte o frumoasă amintire şi o vie recunoştinţă pentru caracterul ei

curat, simplu.“ (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta*).

După ce a comunicat rezultatele obținute prin hipnoză asupra Anei-Maria, în momentul în care a adus mărturia ei ca sprijin al teoriei sale privind reîncarnarea, doctorul Moni a fost considerat, de către o mare parte a publicului, un şarlatan.

Pentru a-i demonta afirmațiile, scepticii au cerut atunci insistent numele cimitirului şi locul unde era îngropată acea Corinne Druon pentru a verifica.

„...La fața locului exista o cruce mică de marmură cenuşie, dărăpănată, îngropată pe jumătate în pământ de-atâtea ploi, invadată de buruieni, pe care mai stătea scris cu litere groase, săpate în piatră: CORINNE DRUON, iar dedesubt – anii între care trăise... Toți au rămas cu gurile căscate, mai-mai să leşine de emoție. De-abia atunci i-am convins: «un copil talentat, superdotat de mic, este dovada de netăgăduit a reîncarnării».“ (Fragment din interviul acordat de dr. Claudio Moni săptămânalului *La Gazetta*).

23.4. Nu suportă bărbații fiindcă a fost violată acum 170 de ani

„M-am căsătorit cu Adriana din dragoste şi toți mă invidiau pentru felul în care mă înțelegeam cu tânăra mea soție. Totul era perfect sau aproape perfect, pentru că un singur nor ne umbrea fericirea: timpul trecea şi noi nu reuşeam să avem copii. Cunoscuții bănuiau că nu dorim să avem un moştenitor. După un timp, au început bârfele: «Probabil că tânăra doamnă se menajează şi nu vrea să-şi strice silueta, cu o sarcină», apoi, fără să ne întrebe nimic, au tras concluzia că soția mea este sterilă.

Din păcate, adevărul, pe care eu şi nevasta mea îl ştiam, era cu totul şi cu totul altul: ea refuza să facem amor, din cauza unei repulsii pe care nu ne-o puteam explica. Mă iubea, de asta eram convins, şi dorea din tot sufletul să devină mamă, deci nu asta era problema. Dar în momentul în care mă apropiam de ea, mă respingea, deşi numai Dumnezeu ştie cu câtă grijă şi tandrețe o făceam.

Am fost la o mulțime de specialişti care, după controale minuțioase, ridicau din umeri, incapabili să dea un răspuns. Era evident că motivele unui astfel de comportament nu puteau depinde de o formă conştientă a refuzului şi nu puteau fi explicate de medicină sau psihologie. Până la urmă, ne-am adresat eminentului profesor în parapsihologie Tulio Tarantini. În cabinetul lui din Milano, acesta a supus-o pe Adriana unei şedințe, cercetându-i trecutul nu numai până în copilărie, ci mult mai înainte, în timpul în care încă nu exista corpul ei fizic.

Astfel, am aflat că soția mea, într-o viață anterioară, prin 1820, locuise în Vestul Sălbatic. Atunci a fost violată de un indian, iar în momentul în care acesta a atins plăcerea supremă, a strangulat-o.

După ce a fost trezită din starea de hipnoză, profesorul ne-a spus că, pentru a liniști partea necunoscută a personalității Adrianei, ea va trebui supusă unei terapii adecvate, care necesită timp, răbdare și speranță. Amândoi am fost de acord și, în ziua următoare, a început tratamentul.

În prima ședință de terapie, profesorul Tarantini a pus-o să povestească din nou crâncena ei amintire din viața anterioară. Ea a repetat întocmai, ca și cu o zi înainte. Avea 23 de ani și era singură acasă cu cei doi copii. Soțul ei plecase pentru câteva zile să ajute un fermier vecin să transporte o cireadă de vite la Charleston. Ținând în fiecare mână câte o găleată cu apă, tânăra femeie s-a dus în grajd, să adape vitele. Din cauza cailor care tropăiau și a vântului care șuiera, nu a auzit când a intrat cineva în grajd și când s-a apropiat de ea. I-a acoperit gura și a întors-o cu fața. Atunci, ea a văzut că este un indian aproape complet vopsit în culorile războiului. Deși era conștientă că nu are cum să scape de el, a încercat să-l lovească într-un loc sensibil, așa cum o învățase soțul ei. Dar indianul i-a prins piciorul și i l-a tras în sus, iar ea s-a prăbușit. Bărbatul i-a ridicat fusta și a violat-o cu bestialitate. Urla de durere, ceea ce l-a înfuriat pe indian care, în momentul în care a atins plăcerea maximă, i-a cuprins gâtul cu mâinile și a strangulat-o.

Într-o primă etapă hipnotizatorul a încercat să-i sugereze subconștientului soției mele faptul că indianul n-a sugrumat-o, ci că după consumarea violului, a plecat, așa cum venise. După câteva ședințe de terapie sub hipnoză, nevasta mea a povestit întâmplarea așa cum i-a spus el. În faza următoare, fapta indianului a fost răzbunată: el a revenit, surprinzând-o tot în grajd, dar ea avea la îndemână o pușcă, cu care l-a ucis. Din comportarea ulterioară a nevestei mele am înțeles că nu era încă vindecată de obsesia ei. În ultima etapă, cea mai grea, dar decisivă, profesorul trebuia s-o convingă de faptul că violul nu a avut loc. «Calul tău pe care l-ai primit la nuntă are piciorul rupt!». «Da, are piciorul rupt.» «Deși ți-e greu, trebuie să recunoști că nu se mai poate vindeca.» «Nu se mai poate vindeca», răspundea ea, ca un ecou. «Iei pușca din casă și te duci în grajd să-l împușți», a spus profesorul. «Mă duc în grajd cu pușca.» «Ocheși capul calului.» «Am ridicat pușca în dreptul capului.» «Un indian a intrat în grajd.» Multe zile, în acest moment nevasta mea începea să țipe, să plângă și să se zbată. Hipnotizatorul o liniștea și o trezea din această stare. După trei săptămâni, când i-a atras atenția că indianul, vopsit în culorile războiului a intrat în grajd, ea a acceptat cu calm ideea. «Îndrepți arma către el.» «L-am ochit», a spus ea, docilă. «Acum, ucide-l!».

Soția mea s-a zguduit, ca și cum ar fi fost sub efectul reculului. Apoi a răsuflat adânc. Hipnotizatorul a întors către mine o privire triumfătoare, spunând: «Am reușit să ucidem indianul, înainte de a apuca să-i facă vreun rău. Asta a fost tot.»

Și într-adevăr, asta a fost tot. Nevasta mea a început să mă iubească și cu trupul, nu numai cu sufletul. Fericirea noastră este perfectă: avem doi gemeni în vârstă de un an și jumătate, iar peste patru luni voi fi din nou tată!“

23.5. Reîncarnarea unui ucigaş american

„Când l-am văzut cum se înnegreşte la faţă, începând să tremure, m-am speriat îngrozitor şi n-am ştiut ce anume trebuie să fac – a relatat ulterior Maxim Gheorghe, colegul celui care fusese la un pas de moarte. Incidentul s-a petrecut pe când lucram la instalarea unei reţele de înaltă tensiune pe una din străduţele lăturalnice ale Craiovei.“ Omul povesteşte că victima – pe nume Andrei Ioan – a căzut de la înălţimea de trei metri şi că, imediat după impactul cu solul, a început să se zvârcolească îngrozitor. „Se făcuse ca un arc, iar ochii îi ieşiseră efectiv din orbite. Nu scotea niciun sunet, dar puteam auzi cum dinţii îi clănţăneau în gură. Apoi a rămas înţepenit într-o poziţie chircită, ca şi cum s-ar fi apărat de o durere de nesuportat.“

A.I., în vârstă de 29 de ani, se curentase din cauza unui fir prost izolat. El a zăcut nemişcat timp de vreo 15 minute – după cum a apreciat înspăimântat colegul său –, vreme în care M.Gh. nu a îndrăznit să se depărteze de locul accidentului. „Credeam că murise; eram aşa de speriat că habar n-aveam ce ar trebui să fac. Stăteam ca tâmpitul, uitându-mă fix la corpul tânărului ghinionist. Tocmai când mă hotărâsem că este momentul să chem ajutoare, colegul meu a deschis ochii, iar privirea lui m-a îngheţat: în ea se zărea teama unui om încolţit.“ Când a reuşit să stea în picioare, A.I. a început să vorbească repede, ca şi cum i-ar fi fost frică de ceea ce avea să mărturisească. „Cu o voce stranie, Andrei mi-a relatat că, în timp ce se zvârcolea în chinuri, s-a văzut, în frânturi de imagine, în trupul unei alte persoane, care se afla într-o celulă foarte mică.“

„Cred că era vorba de o închisoare. În jurul meu am auzit voci care îmi spuneau, într-o limbă necunoscută, deşi eu puteam înţelege, că sunt condamnat la moarte prin electrocutare pentru uciderea lui Andrew Thomas. «Francis Willie, de 18 ani, din oraşul St. Martinville, eşti condamnat la moarte pentru uciderea vânzătorului Thomas!», a spus o voce necunoscută“, relata A.I. Ceea ce a urmat a fost mai presus de înţelegerea sa. Apoi i-a povestit lui M.Gh. că, la început, a simţit o furnicătură, apoi creierul i-a luat pur şi simplu foc şi nu mai putea să respire. O durere insuportabilă a început să-i chinuie tot trupul, iar degetele sale încercau cu disperare să se apuce de ceva... „Probabil delirează“, şi-a spus colegul său, gândind că trebuie să-l ducă degrabă la medic.

Parcă în transă, tânărul A.I. a mărturisit însă convingerea că secvenţa care tocmai i se arătase ca printr-o minune face parte din viaţa sa anterioară.

„Cred că sunt reîncarnarea condamnatului la moarte şi, într-un fel, mă consider norocos să ştiu că am sărit «un prag de existenţă...».“

Într-adevăr, Francis Willie, un ucigaş american de numai 18 ani, a fost electrocutat în data de 8 mai 1900.

23.6. Înger sau demon

Lui Harry Spielman nu-i plăceau seratele mondene. În înalta societate din Saint-Louis, Missouri, pe care el o frecventa din motive profesionale, asemenea serate erau frecvente şi de aceea Harry a trebuit să se resemneze, aşa cum a făcut şi în acea zi din primăvara anului l936.

La scurt timp după sosirea lui în clădirea din centrul oraşului, i-a fost prezentată Rebecca Hartford, o tânără de 20 de ani, sosită de curând în acest oraş. Chiar din prima clipă, Harry s-o îndrăgostit de ea nebuneşte. Frumoasa fată blondă, cu ochi albaştri şi cu o voce catifelată l-a fermecat. Simţea că ea este femeia vieţii lui. De atunci, s-au întâlnit seară de seară, se plimbau, mergeau la teatru, la cocteilurile unde el era invitat. Tânăra fată era atât de frumoasă încât atrăgea privirile tuturor şi el era mândru că îi aparţinea doar lui. Seara când o conducea spre casă, Rebecca îi spunea să se despartă pe aleea care se întindea de-a lungul parcului. Acolo o săruta la despărţire şi tot acolo, la începutul verii, a cerut-o de soţie. Ea a fost de acord şi au început să-şi facă planurile de căsătorie. Dar de ce, oare, refuza să-l prezinte părinţilor ei? De fiecare dată când el îşi exprima dorinţa de a-i cunoaşte familia, ea schimba vorba. A trecut şi vara. Logodna lor se prelungea la infinit, enervându-l îngrozitor pe Harry, cu atât mai mult cu cât fata refuza să aibă relaţii sexuale cu el înainte de căsătorie.

În sfârşit, la începutul lunii decembrie, Rebecca l-a anunţat fericită că va deveni doamna Spielman în ziua de 15 decembrie. Au început pregătirile pentru nuntă: au făcut invitaţiile, au rezervat sala pentru petrecere, dar în ziua de 10 decembrie, cu cinci zile înainte de data fixată pentru cununie, Rebecca a dispărut fără urmă!

Harry a crezut că-nnebuneşte. Nu înţelegea ce s-a putut întâmpla eu ea. N-avea cum s-o caute pentru că nu i-a ştiut niciodată domiciliul exact. Zile întregi a rătăcit pe aleea parcului unde se despărţeau în fiecare seară, sperând că o va reîntâlni, însă totul era în zadar. Nimeni nu o cunoştea, nimeni n-o văzuse, nici chiar prietenii comuni.

În primăvara lui 1937, „îngerul“ lui încă nu apăruse. Începuse să se întrebe dacă frumoasa blondă existase în realitate sau n-a fost decât un vis, o apariţie? Lunile treceau unele după altele, dar Rebecca era de negăsit. În toamna aceluiaşi an, Harry a cunoscut-o pe Jennifer, nepoata directorului societăţii unde lucra. De teamă să nu rămână celibatar şi sperând că o va uita pe Rebecca, s-a decis extrem de repede să-i ceară mâna lui Jennifer, care i-o şi acordă. Dar din acel moment pentru el a început infernul. Telefonul îl trezea din somn în toiul nopţii. Primea tot felul de scrisori în care i se dădeau întâlniri la care nu apărea nimeni. Jennifer a fost sunată la telefon de o necunoscută care i-a dat o serie de detalii referitoare la logodnicul ei. Amândoi erau atât de hărţuiţi încât în cele din urmă au hotărât să rupă logodna. Rămas singur, Harry era din ce în ce mai convins că la originea acestor persecuţii se afla Rebecca. A doua

zi s-a dus la poliție ca să depună plângere împotriva ei. Chiar în aceeaşi seară, la două ore după ce a ieşit de la comisariat, în fața uşii sale stătea Rebecca. Furios, era gata s-o insulte şi chiar s-o agreseze, însă ea era atât de frumoasă, atât de gingaşă, exact ca atunci când o ținea în brațe şi o săruta, cu câteva luni în urmă. Ea a respins orice acuzație şi a explicat dispariția din ajunul nunții într-un mod plauzibil: a spus că a fost răpită de unchiul şi tutorele ei care nu era de acord ca ea să se căsătorească. Acum s-a întors pentru că unchiul ei murise, şi deci este liberă.

După câteva întâlniri, Harry şi Rebecca şi-au regăsit pasiunea care-i cuprinsese pe amândoi cu un an în urmă. Spielman a uitat toate necazurile şi s-a hotărât să se căsătorească cât mai repede. Rebecca a acceptat cu entuziasm propunerea lui. Pentru ea a cheltuit tot ce avea: a achiziționat un apartament, i-a cumpărat îmbrăcăminte, rochie de mireasă. A invitat la nuntă oamenii din înalta societate, deşi era conştient că lunile următoare vor fi foarte grele pentru el pentru că nu mai avea niciun ban. Dar cu opt zile înainte de nuntă, Rebecca a dispărut pentru a doua oară. Fata asta este nebună – se întreba Harry – sau este urmărită de indivizi necunoscuți, de oameni de care se teme? Harry a anunțat din nou poliția, care de data aceasta a deschis o anchetă ce s-a terminat foarte simplu: Rebecca Hartford nu există! Totuşi, Harry avea fotografii cu ea pe care le-a arătat tuturor, însă nimeni n-a putut s-o identifice.

„Sunt gata să fac orice ca s-o găsesc“, striga el cuprins de disperare. Nu se mai rădea, nu mai mergea la serviciu... începuse chiar să bea.

Într-o noapte a fost trezit din somn de sunetul telefonului, exact ca în perioada în care fusese logodit cu Jennifer. A ridicat receptorul şi la celălalt capăt al firului o voce tandră l-a întrebat ca şi cum ar fi auzit declarația pe care o făcuse cu voce tare. „Eşti gata să faci orice? Chiar să şi mori?“

Harry i-a răspuns cu hotărâre: „Da, chiar să şi mor!“ Imediat a sunat la poliție rugându-i să încerce s-o găsească pe cea care-l sunase. Un inspector i-a promis că va veni chiar a doua zi pentru a-i pune telefonul sub urmărire, în aşteptarea unui nou apel. A doua zi dimineața, când inspectorul a venit acasă la Harry Spielman, l-a găsit mort în patul său.

Iată şi câteva explicații ale unui specialist în fenomene paranormale.

Povestea lui Harry este stranie, iar poliția a decis că moartea sa survenise din cauze naturale. Nici crimă, nici sinucidere.

Rebecca este, după toate canoanele, o reîncarnare, un suflet care avea de reglat nişte conturi cu Harry din altă viață şi, pentru a-şi afla liniştea dincolo, ea a trebuit să-l vâneze. Nu vom cunoaşte, din păcate, motivul. Ea l-a şicanat până l-a adus în punctul în care el a acceptat moartea. Este fără îndoială vorba de o crimă, însă despre una specială, insidioasă. Rebecca a pregătit o moarte subtilă, a țesut o atmosferă seducătoare pentru a-şi atinge scopul. Când Harry a declarat că este gata să moară pentru ea, el s-a condamnat singur. Într-un fel, a semnat un pact cu ceva sau cineva de dincolo...

23.7. Pedepsit pentru o crimă înfăptuită într-o altă viață

La începutul anilor ’50, un oarecare Juan Piscarro (care într-o viață anterioară s-a numit Milo Beyto), în timpul unui jaf armat a ucis două persoane, soț și soție, apoi a murit și el în închisoare. Iar peste patru ani, în 1965, se năștea reîncarnarea lui – Milo Beyto. Și acum Milo, tatăl a trei copii, trebuie să plătească pentru păcatele unui om pe care nici măcar nu l-a văzut.

„Odată, povestește Milo, am acceptat să particip la o ședință de hipnoză regresivă, condusă de o cunoștință de-a mea. În timpul hipnozei m-am trezit că am luat chipul lui Piscarro și mi-am adus aminte de multe fărădelegi făptuite în viața-i criminală. Vina mea nu o constituie crimele, ci prostia, căci eu, pur și simplu, m-am apucat și am povestit tot ce-am văzut în hipnoză, cunoștințelor mele. Viața anterioară îi tulbură pe mulți și eu m-am gândit că și ceilalți oameni cărora le istoriseam întâmplările celeilalte vieți vor fi interesați să-mi cunoască experiența trăită într-o altă existență, cu atât mai mult cu cât ea a fost înfiorătoare și s-a sfârșit atât de tragic.“

Și pe mulți i-a interesat povestea lui Milo, printre ei numărându-se și judecătorul local, care s-a întâmplat să fie fratele celui ucis cândva de Juan Piscarro.

„Judecătorul era însetat încă de atunci de răzbunare și acum s-a decis să regleze conturile cu mine dacă adevăratul asasin tot i-a scăpat printre degete, trecând în cealaltă lume, spune Milo. Judecătorul este o persoană influentă în orașul nostru și a reușit să-i convingă pe jurați să mă întemnițeze, pentru ca ucigașul – n-are importanță cine – să zacă la închisoare toată viață.“

Milo Beyto a fost zguduit când polițiștii l-au ridicat de la domiciliu și l-au încarcerat. Iar în timp ce-i puneau cătușele, soția lui, Angela, îmbrățișându-și copiii, plângea amarnic.

Neamurilor mele nu le-a venit să creadă că am fost arestat pentru o crimă anterioară nașterii mele. Angela mi-a și imputat: „Oare n-ai comis vreo faptă rea? Avocatul meu depune, firește, toate eforturile să mă scoată din pușcărie, dar autoritățile locale sunt de neclintit în hotărârea lor, afirmă Milo.“

Avocatul Albo Optez e convins însă că va avea succes. El intenționează să joace cu aceleași atuuri pe care le are și instanța.

– Să presupunem că clientul meu este direct reîncarnarea criminalului, spune el. Dar același lucru se putea întâmpla și cu victimele ucise. S-au reîncarnat și trăiesc bine mersi pe undeva. Așa că omul pe care-l apăr este, în orice situație nevinovat. Nu mă îndoiesc că-i voi găsi și pe cei uciși, reîncarnați la rândul lor.

Deocamdată tânărul columbian, Milo Beyto, condamnat la închisoare pe viață pentru o dublă crimă a unui arhetip predecesor în care s-a reîncarnat el, zace în temniță. Până când vor fi descoperite avatarurile victimelor.

24. Fantome, stafii, spirite

24.1. Ce sunt şi cum se explică fantomele

Fantomele sau stafiile reprezintă domeniul cel mai vechi al paranormalului, aflat în „ceţurile de nepătruns ale iraţionalului“.

Toată istoria omenirii, ca să nu mai vorbim de toate cărţile sacre, este plină de descrieri sau poveşti cu şi despre stafii. Fantomele sunt de asemenea prezente în literatura universală şi chiar în pictură, mai ales în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Încă de când s-au menţionat povestirile cu fantome, au existat creduli şi sceptici; nu pare să se manifeste o preferinţă culturală sau geografică, dar cele mai cunoscute şi „mai aristocrate“ sunt cele din Anglia.

Apariţia unor stafii nu este apanajul doar al castelelor din Anglia, Scoţia, Franţa sau Germania. În legătură cu Casa Albă din Washington există un număr mare de relatări privind „vizitele“ unor preşedinţi defuncţi, în primul rând ale lui Abraham Lincoln. De asemenea, au fost menţionate declaraţii ale Eleonorei Roosevelt şi preşedintelui Harry Truman, care, fără să vadă pe cineva, au simţit o „prezntă străină“.

În anii ’80 ai secolului XX, cunoscuta firmă americană Gallup a efectuat un sondaj de proporţii mari în SUA şi 15 ţări europene (fără lagărul socialist). În ansamblu, 23% dintre europeni cred şi au avut contacte cu fantome, iar în SUA, acest procent este de 27. Ţări ca Italia şi Islanda au dat un procentaj de 30, în schimb, în Benelux şi ţările scandinave, doar 10% au avut astfel de contacte. În grupa celor care au văzut fantome, 45% dintre acestea erau rude sau prieteni decedaţi, 25% cunoştinţe identificabile şi 30% neidentificabile. Peste 60% dintre fantome aparţineau unor persoane cu deces violent, care pacă ar fi dorit să comunice ceva. Peste 50% dintre apariţii au avut loc în plină zi sau la lumină artificială şi doar 10% în stare de somnolenţă. Desigur, dacă sondajul ar fi fost făcut în timpul antichităţii sau mai ales în Evul Mediu, procentul celor care cred ar fi aparţinut majorităţii. Datele din acest sondaj Gallup pot fi comparate cu altele, legate de credinţa în paranormal sau OZN-uri şi omuleţii verzi. Rezultatele sunt asemănătoare, în concordanţă cu nivelul educaţional şi cultural.

Toate cărţile despre paranormal abundă în povestiri despre fantome, relatate de diferite persoane serioase, dar aproape în totalitate aparţin unui singur martor; rareori doi sau mai mulţi oameni au văzut aceeaşi stafie.

Anual, în lume, se înregistrează cam un milion de apariţii misterioase, întâlniri cu ceea ce, cu un termen generic, numim fantome. Numărul pare incredibil, şi totuşi, iată, numai în Italia, ţară care nu se află pe primele locuri într-un top dominat de ţările din spaţiul gotic, au fost oficial înregistrate în 1998 peste 20 000.

Bineînțeles că existența fantomelor a generat discuții pro și contra chiar de la primele relatări. În anul 50 d.Hr., scriitorul roman Pliniu cel Tânăr a menționat că în casa filozofului Atenodorus din Tars se petrec evenimente stranii, care au băgat groaza în cei care o locuiau și în vecini. Într-o seară, a apărut o fantomă în lanțuri, care i-a condus pe cei doi prieteni într-un loc, unde a dispărut. A doua zi, s-a săpat în acel loc, descoperindu-se scheletul unui bărbat încătușat în lanțuri. Citățm din cartea (socotită o autoritate în acest domeniu); *The Law of Psychic Phenomena* scrisă de filozoful englez Thomas Jay Hudson în 1893: „Primul fapt, care este universal și pare să aibă o semnificație, este că fantomele aparțin unor persoane care au decedat în condiții de mare stres emoțional (prin moarte violentă). Nu cunoaștem fantome ale unor oameni care au murit liniștiți, împăcați cu soarta. Chiar dacă ocazional apar asemenea fantome, numărul lor este incomparabil mai mic decât al aparițiilor unor stafii aparținând unor oameni care au avut parte de o moarte violentă. Intensitatea, persistența și obiectivitatea aparației par să fie proporționale cu mărimea emoției în momentul decesului.“ Să fie aceste aprecieri adevărate? Oricum, această observație introduce o oarecare logică în aparițiile de stafii.

Reîntoarcerea spiritelor, dincolo de perioadele anume fixate și în afara ceremoniilor de comemorare, este întotdeauna semn al unor întâmplări extraordinare și teribile. Mortul care se întoarce este un suflet îndurerat care străbate locurile existenței sale terestre în căutarea odihnei eterne, pe care nu o poate obține decât prin ispășire sau răzbunare.

Egiptenii credeau în Ka, spirit capabil să iasă din trup și să colinde mormintele. Atunci când era nemulțumit, Ka reînsufleța mumiile și semăna groază.

Cu unele diferențe, specifice diferitelor popoare, această credință a existat pretutindeni.

Când, în secolul al XVIII-lea, spiritul raționalist s-a răspândit în Europa Occidentală, odată cu Iluminismul, credința în nemurirea sufletului a devenit opțională și, în mai puțin de o sută de ani, lumea civilizată s-a crezut datoare, în numele progresului și al rațiunii să nege posibilitatea vieții după moarte.

Dar tocmai în Occident, și tocmai în perioada la care ne referim, perioadă marcată de existența unor solide baze pozitiviste și materialiste, a explodat pur și simplu mania fantomelor, a spectrelor, a puzderiei de prezențe misterioase. A fost întemeiată o mișcare – spiritismul – care avea să fie îmbrățișată de unii dintre cei mai remarcabili gânditori ai timpului – un teolog, ca suedezul Swedenborg, un astronom – fizician, ca francezul Flammarion, un filolog, ca românul Hasdeu... Nenumărate grupuri de exploratori ai misterului au încercat să demonstreze, prin experimente științifice, supraviețuirea sufletelor și existența obiectivă a fantomelor.

Medici, psihiatri, criminologi, sociologi, au început să invoce morții în ședințe conduse de mediumuri. Fantomelor li s-a refuzat dreptul de a-și mai

alege singure locurile în care să apară, fiind atrase în cabinete experimentale, în laboratoare de parapsihologie, în fața unor profesori dispuși să le localizeze, să le clasifice.

Succesul a fost relativ, duhurilor fiindu-le, se pare, total indiferent dacă le va fi legitimată sau nu existența. Dar există ele oare cu adevărat? Ei, da, iată o întrebare la care încă nu s-a dat un răspuns tranșant.

Cercetătorii în domeniul paranormalului au descoperit că este mult mai ușor să înregistreze zgomotele produse de fantome: plânsete, voci, pași, uși care se deschid și se închid și așa mai departe. Mirosul emanat de fantome a fost adesea raportat în conexiune cu aparițiile; de obicei este vorba de arome plăcute cum este fumul de țigară, parfumuri sau chiar mâncăruri gătite. S-a stabilit, de asemenea, că este posibilă atingerea fantomei, chiar atunci când ea nu poate fi văzută. În urmă cu câțiva ani înainte de Crăciun, în Cambridgeshire, Anglia, câțiva vânzători au afirmat că au auzit zgomote ciudate în magazinul lor, pași pe scări și în încăperile de la etajul magazinului. Podeaua unei încăperi nefolosite de la etaj a fost chiar presărată cu pudră de talc, și în dimineața următoare s-au descoperit mici urme de pași. De-a lungul timpului au existat multe cazuri asemănătoare cu acesta.

Când e vorba de apariții, cel mai interesant fenomen măsurabil din punct de vedere fizic este scăderea bruscă de temperatură. Temperatura corpului uman este o măsură a „căldurii“ sale, ce poate fi definită ca fiind viteza cu care căldura se transferă din trup în exterior sau din afară în organism. Temperatura este, de asemenea, o măsură a energiei cinetice a particulelor din care este compusă materia. Totuși, în anumite condiții, un spațiu poate fi creat și unde nu există molecule sau atomi: un asemenea spațiu se numește vid. Un vid perfect este imposibil de obținut, pentru că orice materie care înconjoară un spațiu are o presiune a sa bine definită, așa că tot ce se poate obține nu este altceva decât aer sau gaz cu o presiune foarte scăzută. Cu cât presiunea scade mai mult, temperatura scade și ea. Deci, când o apariție creează senzația de vid parțial, rezultatul este scăderea bruscă a presiunii și a temperaturii. Dar cum anume o fantomă face ca asta să se întâmple, constituie încă un mister și pentru știință.

Întrebarea este cum și de ce apar fantomele? Excepție fac cazurile în care sunt implicate falsuri, excesul de alcool sau pur și simplu o imaginație hiperactivă. În afară de acestea, există câteva explicații raționale. Prima se referă la cei care pretind că au văzut o fantomă, fiind în realitate victimele unor halucinații. În subconștientul lor sunt înmagazinate imagini pe care ei le proiectează apoi ca pe niște apariții fantomatice. Aceasta este o explicație plauzibilă pentru o persoană care se află într-o stare de semiconștiență, cum este, de pildă, somnul. Aceasta nu explică însă aparițiile relatate de diverse persoane, așa cum nu pot fi explicate zgomotele și mirosurile.

Așa-zisa „teorie a urmei“ este mai plauzibilă și depinde de înțelegerea electromagnetismului. Fenomenele electrice și magnetice sunt fundamentale

pentru legile fizicii. Ele interacționează și creează un câmp electromagnetic, în care principala particulă este fotonul. Câmpul electromagnetic produce radiații – unde de energie – ce se manifestă cu variate frecvențe. Așa sunt de pildă undele radio, razele infraroșii, razele ultraviolete, razele X și gama. Toate aceste radiații sunt emise de materie sub formă de fotoni. „Teoria urmei" sugerează faptul că un câmp electromagnetic poate fi influențat de cele mai profunde emoții umane cum ar fi de pildă furia, tristețea, teama, fericirea, emoții care sunt caracteristice multor apariții fantomatice. Un eveniment cum este o moarte violentă poate produce radiații ce se întipăresc în mediul electromagnetic, de unde și ideea de urmă. Această acțiune poate fi determinată de o minte umană „conștientă", așa cum se întâmplă în cazurile telepatice sau în ședințele de spiritism. Teoria are însă și lipsuri. Ea nu justifică zgomotele fantomatice, nici fenomenele fizice cum sunt mișcările unor obiecte solide sau trântirea ușilor. Mai mult decât atât, dacă o undă electromagnetică produsă în timpul unui eveniment traumatizant poate fi eliberată, indiferent pe ce cale, este logic să presupunem că imaginea rezultată va reprezenta evenimentul în sine. În puține cazuri se întâmplă să nu fie așa. Ceea ce se manifestă este „sufletul pierdut" al persoanei implicate.

Conform unei alte teorii, fantomele sunt apariții ale unor oameni ce trăiesc o viață „intermediară" – cu alte cuvinte, oameni prinși într-un fel de purgatoriu între reîncarnările succesive. Cercetători în fenomenul reîncarnării afirmă că au chestionat oameni ce au amintiri ale unor locuri pe care le-au memorat în timpul fazelor dintre vieți. Cu alte cuvinte, fantomele pot fi considerate umbre ale oamenilor ce nu au reușit să se reîncarneze după moarte. Această teorie pare forțată, dar nu mai mult decât cea care sugerează faptul că fantomele sunt oameni adevărați care aparțin unei lumi paralele – oameni care într-un anume fel au reușit să treacă în dimensiunea noastră de spațiu și timp fie chiar și pentru o scurtă perioadă. Această teorie este foarte complexă și implică un studiu al timpului în sine. Se compară trecerea timpului cu amestecarea la întâmplare a unui pachet de cărți de joc; amestecul distruge ordinea lucrurilor și produce încurcături. O carte foarte importantă se poate remarca de pildă la un moment dat, apoi poate apărea brusc la fundul pachetului. Într-un fel și timpul este supus întâmplării, astfel că oamenii – ca și obiectele – pot apărea în faze intermediare ale amestecului. Dacă lucrurile stau așa și dacă timpul este o călătorie pe două căi, de ce fantomele apar întotdeauna în faze din trecut, niciodată în viitor? Aceasta este o întrebare rămasă deocamdată fără răspuns. Și dacă aceste teorii se dovedesc în cele din urmă a fi lipsite de sens, ne mai rămâne una singură – aceea conform căreia fantomele sunt apariții dintr-o lume existentă dincolo de moarte. Lăsând la o parte aspectele religioase, cu conceptele despre rai, iad și purgatoriu, este necesar să încercăm să găsim o explicație științifică.

Un fapt acceptat din punct de vedere științific este acela că nimic nu moare cu adevărat, ci numai se schimbă în altceva. Corpul uman pare să fie

distrus după moarte, dar în realitate componentele sale atomice se contopesc cu mediul înconjurător sub acțiunea pământului, apei sau focului, în timp ce forța electromagnetică cunoscută sub denumirea de suflet merge în altă parte, într-un alt tărâm, şi având alte dimensiuni decât spațiul şi timpul. Să fie oare o extindere prea mare a imaginației credința că o forță vie, sau suflet, ce a devenit parte a ceea ce noi numim conştiință cosmică, în anumite condiții să poată pătrunde în tărâmul nostru material pentru a produce ceea ce este o apariție fantomatică?

Undeva, la limita realității, manifestările fantomatice sunt legate în mod inexplicabil de puterea psihicului uman, iar ştiința de-abia începe să elibereze aceste forțe. Dacă va reuşi – şi ziua aceea nu este prea departe – vom obține răspunsuri la toate întrebările care frământă omenirea de secole, iar misterele legate de lumea spiritelor vor fi în sfârşit elucidate.

24.2. Fantomele pot fi fotografiate

Ipoteza că energia metapsihică ar putea influența clişeele fotografice a fost avansată pentru prima dată în anul 1860. Unele clişee, la developarea negativelor, prezentaseră semne că pe ele fuseseră operate diverse modificări pentru care fotograful respectiv nu găsea o explicație sau pe care le atribuia influenței spiritelor. Uneori acestea arătau ca şi când luminozități neobservate plutiseră prin studio în momentul fotografierii, alteori erau ca nişte forme spectrale. Iar cu alte ocazii, pe fotografie apăreau obiecte care nu fuseseră în cadru când se fotografiase. Ulterior s-a descoperit că nici nu era nevoie să se fotografieze: imaginile apăreau şi atunci când clişeele rămâneau în ambalajul lor. De obicei însă era nevoie de prezența unui medium – fie unul special adus pentru aceasta, fie un fotograf cu facultăți metapsihice.

Totul a început în 1861, când William Mumler, fotograf amator şi funcționar la un atelier de bijuterii din Boston, a remarcat pe unul dintre autoportretele sale umbra unei tinere fete. Era verişoara sa, moartă în urmă cu doisprezece ani. Evenimentul a fost descris în *Bauner of Life,* fiind însoțit de următoarea notă ce înlesnea condensarea peri-spațiului: prima fotografie îl reprezintă pe medium, Mumler, sprijinindu-se cu o mână de un scaun, pe când cu cealaltă ținea o pânză neagră pe care tocmai o scotea din camera obscură. Pe un scaun era aşezată o formă feminină, ce părea a fi a unei fete tinere de 12–14 ani. Deasupra capului ei era un nor ce nu se observase până atunci pe fotografiile anterioare. Pe o altă placă, capul era înconjurat de un disc slab de lumină ce semăna cu nişte raze ce țâşneau în toate direcțiile şi se pierdeau la o distanță oarecare.

Pe alte două fotografii a apărut acelaşi efect, cu diferența că cercul luminos avea un astfel de diametru încât ar fi ocupat întreaga formă, dacă placa ar fi fost mai mare.

Dotat pentru spiritism, Mumler s-a lansat în operațiunea de fotografiere a

spiritelor. În 1865, o oarecare doamnă Tyndall l-a chemat pentru a-i face un portret. Stupefacție! Pe clișeu a apărut un bărbat ce-şi ținea mâinile pe umerii doamnei Tyndall. Bărbatul nu era altcineva decât preşedintele Statelor Unite, Abraham Lincoln, recent asasinat (doamna Tyndall – văduva preşedintelui). Potrivit opiniei publice ar fi fost vorba de un trucaj, ceea ce se va solda în 1896 cu ani de închisoare pentru William Mumler.

În 1902, apariția spiritelor pe clişee a fost „exportată" în Marea Britanie. Fotograful Robert Bosnell, developând filmele lui W.T. Stead, editor la Borderland, a descoperit în planul secund prezența unui bătrân. După verificare, s-a stabilit că această persoană nu era altcineva decât comandantul Pietres Johannes Botha, primul ofițer ucis cu prilejul asediului de la Kimberly. W.T. Stead, surprins, nu ştia despre existența acestui om.

Cu timpul, oamenii au început să creadă în existența fotografiilor de fantome. La 15 aprilie 1903, fotograful american Alexander Martin l-a invitat pe dr. Cook, membru al Societății americane de cercetări psihice să asiste la apariția spiritelor.

Doctorul Cook relatează: „Eram de față la Lincoln Hali (Colorado). Fenomenul era captivant. Ocupam un loc în apropierea platformei, alături de camera fotografică. Am văzul distinct o formă albă cum apărea. Nu erau nici flori, nici decorațiuni, nici fotografii agățate pe pereți."

În 1917, fotografiile spiritelor sunt, în sfârşit, luate în serios. Fotografii primesc garanția lui Sir Conan Doyle, care, el însuşi, a prezentat publicului pe aceia pe care îi va supranumi „Cottingley fairies photographs". Printre aceştia, Elisie Wright; ea avea 16 ani şi obişnuia să se plimbe cu prietena sa Frances prin pădurea de la Cottingley, în apropiere de Bradford. Ele se fotografiau una pe alta în cadrul natural plin de verdeață. Pe clişee, incredibilul s-a produs. În fața lui Elisie, patru zâne dansau. În fața lui Francis se afla un pitic care o făcea să râdă. Cottingley a fost asaltat de vizitatori, fotografi amatori şi profesionişti. Şi fenomenele continuă să se producă şi în prezent, la fel ca în cazul pădurii Baciu de lângă Cluj.

Urmărirea fantomelor nu a încetat: cea mai cunoscută fantomă a zilelor noastre este cea a Doamnei în alb, fotografiată şi înregistrată pe casete video de către un grup de mediumuri franceze, în parcul Graves şi în turnul Thouars, lăcaş preferat al spiritului. Neîncrezători în ceea ce au captat, aceştia au încercat să stabilească identitatea femeii şi au reuşit: imaginea a fost recunoscută de urmaşi.

La biserica Saint James din cartierul Norton, în cimitir, se pot observa regulat imaginile unei prostituate asasinate şi aceea a unui soldat decapitat. Tim Garget, paznic la Manor Lodge, semnalează apariția unor forme albe în ruinele din fundul parcului.

Psihofotografia constituie un fenomen oarecum distinct în cadrul general al fenomenelor extrasenzoriale. Subiectul fotograf nu dispune de obicei de caracteristicile definitorii ale subiectului fizic, indispensabile în fenomenele

psihokinetice de poziție, de exemplu. Adesea, subiectul fotograf prezintă particularități care îl apropie mai mult de subiectul intelectual decât de cel fizic. De altfel, acțiunea paranormală asupra emulsiei fotografice, adică un fenomen bioenergetic (fizic), este precedată de achiziția paranormală de informație exterioară, deci de un fenomen bioinformațional. Ca urmare, mediumurile specializate în fotografii de dispăruți sunt buni telepați și clarvăzători.

Fotografii ale unor fantome au fost publicate în multe cărți sau reviste. Reamintim cele efectuate de Bogdan Petriceicu Hasdeu în timpul ședințelor de spiritism cu fiica sa, Iulia, decedată la 19 ani.

24.3. Fantoma de la Operă

Locuitorii din Freimont (Indiana) au observat în repetate rânduri că la teatrul de operă din oraș, construit în anul 1884, în unele nopți se petrec lucruri stranii.

S-a vorbit despre faptul că, la teatru, apare fantoma de la operă: în acele momente fie începe să cânte o muzică tainică pe numeroasele coridoare ale teatrului, fie un glas minunat, nepământean cântă în limba italiană arii cunoscute.

Apoteoza acestei istorii a fost una dintre repetiții. Trei adolescenți, componenți ai unei formații rock, au hotărât să repete noaptea târziu în clădirea teatrului. Ei au intrat în imobil, s-au salutat cu paznicul și au început să repete.

„Abia am început să cântăm, povestește unul dintre ei, și mi s-a rupt coarda de la chitară. Desigur, în aceasta nu este nimic deosebit, dar imediat ce am înlocuit-o cu una nouă, s-a rupt din nou. Și a treia coardă a avut același sfârșit. Apoi a început să adie un vânt ușor, chiar dacă toate ușile erau închise, iar ferestre nu existau."

Toate obiectele care îi înconjurau pe tinerii muzicieni au început să se miște: de pe pupitre cădeau pe jos caietele cu note, scaunele se mișcau de la locul lor, iar capacul pianului s-a închis cu un zgomot puternic. După aceea s-a așternut liniștea și atunci toți au văzut umbra unui bărbat care a apărut trecând prin ușa închisă, a traversat încăperea și a dispărut prin peretele din partea opusă. Băieții și-au luat instrumentele și au plecat acasă.

Auzind povestirea tinerilor speriați, părinților i-au însoțit în sala unde în ajun avusese loc repetiția.

Când s-au întors în teatru cu părinții, umbra bărbatului a putut fi văzută din nou. Aceasta a stat nemișcată câteva secunde, apoi a dispărut prin perete. Ușile sălii au început să se închidă singure, iar atunci când cei prezenți au încercat să se uite pe coridor, ușile s-au trântit cu zgomot.

Știrile despre fenomenele paranormale care au loc în vechea clădire din Indiana au atras atenția cercetătorilor, care mai studiază și în prezent ceea ce se petrece în teatru.

24.4. Eroul Vestului sălbatic vizitează periodic teatrul

Povestea lansată în Manchester, mai exact în renumitul teatru Oldham Coliseum, îl are ca erou principal pe William Frederick Cody sau aşa-numitul Buffalo Bill, un erou legendar. Născut pe 26 februarie, la vest de râul Mississippi, lângă LeClair, Iowa, a devenit de-a lungul timpului cel mai cunoscut erou al ţinutului. Pornind de la întâmplările fabuloase pe care le-a trăit, s-au putut scrie cărţi şi s-au creat filme memorabile. Buffalo Bill a devenit un adevărat simbol al Americii: bărbat modest, respectat de toţi, eroul care ştia să tragă cu arma şi să uimească mulţimea în câteva secunde.

De curând s-a lansat zvonul că fantoma eroului Vestului sălbatic, Buffalo Bill, bântuie ore în şir cunoscutul teatru Oldham Coliseum. Membrii unei echipe de specialişti, căutători de fantome, care s-au deplasat la faţa locului susţin că au dovezile care confirmă că zvonul şi povestea lansate sunt adevărate. Se ştie că, în anul 1909, William F. Cody a susţinut un spectacol împreună cu echipa sa pe scenele vechiului teatru. Echipa de cercetători numită Club Zero afirmă că spectacolul a avut un mare succes şi că eroii Vestului sălbatic nu au mai plecat niciodată, spiritele lor rămânând alături de vizitatorii Coliseumului. Chris Andrews a fost cel care a format o echipă de 20 de oameni care au mers la locul faptei. Echipamentele pe care le-au luat cu ei au fost dintre cele mai performante: camere cu infraroşu, detectori de mişcare şi de zgomot. Când cercetările au fost încheiate, Chris Andrews a susţinut: Credem că Coliseumul este bântuit. Sunt convins. Se întâmplă o serie de lucruri ciudate în special în zona scenei.

Voci şi paşi au putut fi auziţi pe holurile teatrului. Schimbări bruşte de temperatură şi lumini puternice neexplicate au fost detectate cu ajutorul echipamentelor aduse. Am fost de două ori până acum şi suntem convinşi că am găsit o manifestare paranormală de fiecare dată. Am auzit şi am văzut lucruri care nu se pot interpreta altfel. Camerele aduse de către specialişti au detectat mingi de lumină de dimensiuni mari. C. Andrews conduce o echipă întreagă de căutători de fantome, iar numai anul trecut li s-au alăturat 200 de oameni care cred în munca lor. Ştim că unii ne iau în derâdere. Nu putem face nimic altceva decât să demonstrăm adevărul, lucru pe care l-am şi făcut în cazul fantomei Buffalo Bill. Este normal ca oamenii să privească cu neîncredere toate aceste dovezi. Nimeni nu vrea să afle că lângă noi pot exista fantome care se plimbă liniştite. Sunt aşteptaţi să petreacă o noapte alături de noi într-o încăpere bântuită. Tot ce este paranormal trebuie respectat. Aceasta este invitaţia echipei lui Andrews, adresată celor care nu cred că materialele sunt adevărate. Planul de viitor al căutătorilor de fantome este destul de simplu: se vor reîntoarce în teatru în ianuarie 2005 cu alte echipamente şi un grup mic de persoane care pun sub semnul îndoielii dovezile arătate până acum.

O altă poveste care circulă în jurul teatrului este cea legată de Stan Laurel

şi Charlie Chaplin care au susținut câte un spectacol în 1908, respectiv, în 1909. Se spune că și fantomele celor doi actori pot bântui vechea clădire, mai ales că toate acțiunile au avut loc în jurul anului 1909.

24.5. Misteriosul Littledean Hall

Construit în 1080 şi având 35 de camere, conacul britanic Littledean Hall seamănă mai degrabă cu un mic castel decât cu o reşedinţă nobiliară de la ţară. De-a lungul secolelor, clădirea şi-a dobândit numele de „cea mai bântuită casă a Angliei“, în prezent fiind semnalate cel puțin opt stafii care își fac apariția în diverse încăperi. Întâmplări despre care doar legendele locale mai amintesc vag, au conferit o aură de mister sinistrei locuințe. Astfel, se spune că doi ofițeri regaliști au fost executați în camera de zi de către trupele lui Cromwell, iar mărturie stă pata de sânge care nu a putut fi înlăturată nici măcar cu ajutorul tehnologiilor moderne de curățire. Una dintre apariții este un călugăr enigmatic, care se pare că aparținea mănăstirii Flaxely, cu care Littledean Hall comunică printr-un coridor subteran. El a intrat prin uşa dinspre nord, a zburat prin bibliotecă şi apoi a dispărut trecând printr-un perete. Câțiva ani mai târziu, când lambriurile au fost înlocuite, în spatele peretelui respectiv s-a descoperit o capelă din secolul al XVI-lea. Alte două stafii aparțin fraților Pyrke, care în secolul al XVIII-lea s-au împuşcat reciproc într-un duel, disputându-şi inima unei frumoase femei. În 1766 un alt membru al familiei Pyrke a fost ucis cu un foc de armă de către unul dintre servitori, iar fantoma sa bântuie şi astăzi furioasă pe coridoare, cu o spadă în mână. Altă stafie este cea a căpitanului Brayne, despre care se zvonea că ar fi fost un spion al lui Cromwell ce acționa deghizat în grădinar. El a fost deseori văzut măturând cu grijă aleile parcului. În anii ’60 casa a devenit reşedința unui moroi care avea prostul obicei de a scoate florile din ghivece.

Dar cea mai sinistră este fără îndoială una dintre scările interioare, pe treptele căreia mai multe femei şi-au pierdut cunoştința în mod inexplicabil şi numeroşi bărbați au declarat că s-au simțit amețiți. Un medium a afirmat că ar fi vorba despre spiritul unuia dintre foştii proprietari, care încearcă în acest mod să-i alunge pe intruşi din casa „lui“. Misterioasă este şi camera albastră, în care au fost zărite siluetele a două femei, una îmbrăcată în albastru, iar cealaltă în galben şi care, una lângă alta, priveau pe fereastră. Vizitatorii simțeau o atingere ciudată pe haine, ca şi cum cineva i-ar fi tras înspre un anumit loc, iar după câteva astfel de relatări încăperea a fost încuiată şi accesul nu a mai fost permis.

În 1982, din cauza costurilor ridicate necesare pentru renovare, proprietarii s-au gândit să deschidă acest conac pentru public. Din cei 120 000 de vizitatori, 10% au relatat despre straniile apariții zărite în diverse locuri ale casei.

24.6. Fiecare membru al familiei regale britanice are propria sa… fantomă

Fiecare membru al familiei regale britanice are fantoma lui. În castelul scoțian de Mey, regina-mamă primea vizite de la fantoma lui Lady Sinclair, fiica celui de-al XIII-lea conte de Caithness, moartă acum 200 de ani. Surâzătoarea regină-mamă nu s-a speriat niciodată, cel puțin nu s-a speriat mai mult decât de spiritul „Doamnei întunecate“ care a vizitat-o la Glamis Castle. Întâlnind-o de mai multe ori, ea a declarat celor apropiați: „Fața ei era clară şi luminoasă, urca mereu scara în întâmpinarea mea“.

Nepotul său, prințul de Wales, a făcut o adevărată pasiune pentru spiritism, în urma unei „întâlniri“ cu spiritul defunctului Lord Mountbatten. Cât despre regina Elisabeta a II-a, ea s-a întâlnit de mai multe ori cu fantoma lui Dorothy Walpole, decedată tragic în secolul al XIII-lea. Acestei fantome îi plăcea în mod deosebit perioada Crăciunului şi nu bântuia decât la al doilea etaj al reşedinței regale.

Prințesa Margareta şi-a adus aminte de întâlnirile cu fantomele lui Carol I şi Elisabeta I pe culoarele castelului din Windsor, reşedința unde au fost unşi regi cei care acum sunt fantome.

24.7. Stafiile din strada Vodă Lăpuşneanu

Între anunțurile risipite prin jurnalele sfârşitului de secol XIX, adesea apărea şi unul prin care „onorat publicul“ era invitat în Grădina Primăriei din Iaşi, unde muzica militară cânta, seară de seară, între 7 şi 8, „un vals, un cadril şi o uvertură“. Dând curs invitației, cete de târgoveți se îndreptau către fosta stradă Sârbească, botezată, după canoanele timpului, cu numele sângerosului domnitor Vodă Lăpuşneanu. Pe la mijlocul ei, chiar lângă reşedința vremelnică a domnitorului Alexandru I. Cuza, peste drum de biserica Banu, se află „grădina“ înființată de celebrul primar al Iaşilor, Dimitrie Gusti – ales după înființarea primăriilor orăşeneşti, prin legea din 1864. Dornic să dea mai mult farmec urbei şi hotărât să împuțineze numărul târgoveților rătăciți prin crâşme şi rachierii, din lipsa unor atracții civilizate, primarul a adunat într-o zi toată suflarea podarilor (măturătorilor) şi, cu inginerul Comunei în frunte, a cerut să se ridice gunoaiele aruncate pe locul sterp şi părăsit peste drum de piața Sfântului Spiridon, între strada Lăpuşneanu şi „Strada de Sus“ (azi Bulevardul Independenței). Fostul maidan, amenajat acum în alei, rondouri şi straturi de flori era de nerecunoscut, încântând ochii şi înmiresmând văzduhul cu mulțimea parfumurilor florilor. Despre aceste flori, răutăcioşii spuneau că noaptea sunt stropite cu parfum de un om al primarului, numai ca grădina aceea să fie fără seamăn. Cum în mijlocul aleilor a fost amplasat şi un „chioşc“ pentru fanfara militară, oamenii au abandonat crâşmele din jur. Ieşenii, cu mic, cu mare, dădeau buzna la grădină, se instalau pe bănci şi, rezemați în speteze, cu burțile

în sus, ascultau, topiți de plăcere, cântecele fanfarei şi istoriile capelmaistrului despre compoziții, game, chei şi alte minuni, care deveniseră înfricoşătoare pentru mințile crâşmarilor, nedumeriți de unde venise „boala“ ucigătoare de clienți beţivi care le aduceau înainte prosperitatea. În acelaşi chioşc îşi făcea veacul fanfara Gărzii Civice, repetând toată ziua marşuri şi valsuri atrăgătoare. Aici se prezentau expoziții, iar mai târziu, a fost instalată o scenă pentru celebrul teatru din Grădina Primăriei. Peste câțiva ani, într-o vară caldă, gardurile Iaşiului, erau acoperite de puzderia afişelor multicolore care anunțau că Iosif Ivanovici, vestitul compozitor, instruit la Iaşi de capelmaistrul Emil Lehr, conducătorul fanfarei regimentului 2 Roşiori, avea să dea un concert în Grădina Primăriei, cu a sa creație, „Valurile Dunării“. În cinstea acestui eveniment, tipograful H. Goldner tipărise partitura valsului pe foi volante, împărțite miilor de spectatori care luaseră cu asalt scena!

Grădina cochetă, cu ronduri înflorite şi alei pietruite, când mai îngrijită, când mai părăginită, după dragostea şi priceperea primarilor, se afla în atenția multor negustori care şi-ar fi dorit spații comerciale cât mai în centrul târgului. Dar la grădină râvnea şi epitropia bisericii Banu, socotindu-se stăpână de drept a pământului, fiindcă poetul Costache Conachi îi lăsase prin testament locul, având pe cei apropiați îngropați în cimitirul bisericii.

Primul pas în acest sens avea să-l facă, după 1990, patronul fabricii Bragadiru, convingând epitropii bisericii – devenită, după un lung proces, proprietara unei părți din grădină, aflată la marginea dinspre strada Lăpuşneanu – să încuviințeze ridicarea unei berării. Localul elegant, înzestrat cu sală de spectacole şi un cochet teatru de vară, se inaugura sub numele de „Coloseum Bragadiru“, fiind vizitat de marii actori ai timpului. Treaba a mers bine până când un antreprenor al berăriei s-a apucat să proiecteze în grădină filme; într-o zi a luat foc ghereta cu aparate şi de la ea toate acareturile. Ulterior după ce grădina a fost închiriată Societății pentru Cultul Eroilor, s-a deschis aici un cinematograf, care, într-o noapte, a luat foc, flăcările întinzându-se până la palatul lui Cuza. Pârjolul amenințase toată strada şi mai multe case au fost la un pas de a fi mistuite.

Refăcut, localul a devenit un cinematograf modern, frecventat de vizitatori. Dar şi acesta a rezistat până într-o noapte, când un alt incendiu îi aducea sfârşitul. Din nou reparat şi rebotezat „Elysee“, intra iarăşi în circuitul comercial, devenind berărie. Truda antreprenorilor se dovedea însă zadarnică. Circulau zvonuri că, noaptea, în grădina locantei se adunau la taifas stafiile vechiului cimitir, jucând țonțoroiul şi hârjonindu-se pe mese. Dându-le crezare, unii dovedeau cu acte şi hrisoave că, prin 1743, pe locul respectiv fusese cimitirul Banu şi, cu toată sfeştania şi aghiazma inaugurărilor, repetate, acei înhumați nu sufereau localuri de pierzanie pe pământul frământat „cu sânge şi oase sfinte“ şi, revoltați, le dădeau foc, nimicindu-le. Mulți dintre cei care au auzit de aceste treburi şi-au adus aminte de incendiile devastatoare ce avuseseră loc mai înainte, şi erau cât se poate de îndreptățiți să dea crezare zvonurilor. Drept

efect, nimeni nu mai voia să calce prin acest loc, iar noaptea, cei fricoşi ocoleau Grădina Primăriei împingând astfel firma la faliment. Hotărât să cadă la învoială cu duhurile ce-i duceau de râpă munca şi locanta, un antreprenor curajos s-a aşezat într-o noapte la pândă, împreună cu toţi chelnerii. Nu mică le-a fost mirarea când, pe la ora două, în grădina pustie au apărut nişte arătări în linţolii albe şi cu obrajii albicioşi. Înjghebând din mese o scenă rotundă, arătările au început să joace un fel de sârbă, văitându-se lugubru, în jurul unui lungan, de vreo trei metri... Îngroziţi, chelnerii s-au baricadat în fundul bucătăriei şi numai patronul, înnebunit, a ieşit în faţa stafiilor, răţoindu-se cu toporul spre cei ce fugeau răsturnând scaunele şi mesele, făcând mare tărăboi.

Fiindcă siniştrii oaspeţi nocturni nu aveau chef să stea la taifas, au dispărut spre piaţa Sfântul Spiridon, înspăimântând de moarte precupeţele culcate printre tarabe.

Călcate, îmbrâncite şi trezite din somn, acestea aveau să vadă, cu ochii cât cepele, o ceată de năluci fugind, către ulița Romană, urmărite de un nebun ce alerga după ele, gâfâind şi strigând cât îl ţinea gura. A doua zi, tot oraşul a aflat despre întâmplare din povestirile antreprenorului, care susţinea că faimoasele stafii erau de fapt, angajaţii lui Luther, berarul rival din Piaţa Unirii. El afirma că recunoscuse printre arătări pe „Costică Şase Degete“, cocoţat pe catalige, ca să pară de trei metri, cât şi pe „Chită Labă Scurtă“, zis şi Schiopârlanul, vizitiul droagei cu sifoane. Chipurile, aceştia voiau să-i distrugă prăvălia. Mulţi târgoveţi n-aveau, însă, să creadă povestea antreprenorului, legenda stafiilor circulând încă multă vreme. Ca atare, berăriile n-au mai avut succes în acea zonă, locul fiind ocupat de cinematografe, până în zilele noastre.

24.8. Fantomele „cutreieră“ mările şi oceanele

Străbătute în „lung şi lat“, oceanele şi mările planetei au reprezentat încă din cele mai vechi timpuri căi de comunicaţie absolut necesare existenţei umane. Uneori, marinari experimentaţi sau simpli pasageri ocazionali, aflaţi la bordul diferitelor ambarcaţiuni, au relatat fapte incredibile: întâlniri neaşteptate cu vase care „apar şi dispar“ inexplicabil, oameni care „nu există“, fenomene fizice care se manifestă fără o cauză bine determinată. Cert este faptul că, de-a lungul timpului, au existat o mulţime de astfel de descrieri, inclusiv din partea unor persoane aflate „deasupra oricărei bănuieli“ – se arată într-un articol din revista *Le Nouvel Observateur*.

Vase şi echipaje-fantomă, fiinţe marine fabuloase, apariţii, dispariţii şi reapariţii spectaculoase, toate aceste manifestări au fost descrise de membrii şi pasagerii diferitelor ambarcaţiuni care au străbătut apele Oceanului Planetar.

Considerate, în general, drept relatări senzaţionale inserate în rubricile de fapt divers, etichetate ca „fanteziste“, deocamdată ele nu pot fi explicate „logic“, dar existenţa acestora este cât se poate de reală, după cum susţin unii analişti ai fenomenului.

Din mulțimea celebrelor apariții enigmatice, cunoscute sub numele generic de „fantome“, cea a „Olandezului Zburător“ reprezintă un caz particular în legătură cu care există câteva mii de relatări.

O simplă legendă? Poate, dar relatările directe asupra misterioaselor apariții ale acestuia sunt cuantificate la aproximativ 300, aparținând unor martori oculari.

Conform legendei, în timpul unei furtuni extrem de violente, căpitanul unei corăbii cu pânze, de origine olandeză, în pofida insistențelor membrilor echipajului de a acosta la țărmul aflat în imediata apropiere, le-a ordonat să navigheze mai departe, după toate probabilitățile spre Capul Horn. În loc să se lupte cu forțele dezlănțuite ale naturii, marinarii implorau protecția spiritelor pentru domolirea furtunii. Turbat de furie, căpitanul țipa înfricoșător, amenințându-i cu pistolul și blestemând inclusiv pe zeitățile protectoare. Ca urmare, spiritele malefice ale apelor au hotărât să-l pedepsească, căpitanul și vasul său fiind condamnați să „călătorească veșnic pe ape“. Acestea sunt fapte relatate din „gură-n gură“. Ele au fost transmise până în timpurile noastre, fără ca nimeni să poată spune când anume s-a produs acest nefericit incident.

Potrivit altor versiuni, țara de origine a vasului ar fi Spania, Portugalia sau Anglia, iar acțiunea s-a desfășurat în apropierea Capului Bunei Speranțe, în apropierea coastelor Africii de Sud. Un lucru este însă cert: dincolo de diversitatea acestor amănunte vasul respectiv, „condamnat“ la o călătorie perpetuă, a fost văzut în locuri și în timpuri diferite.

O enigmă rămâne și faptul că absolut toți cei care au declarat că l-au întâlnit au făcut descrieri foarte asemănătoare: velele din pânză, de culoare roșie, foarte strălucitoare și navigând „împotriva vântului“. În opinia majorității marinarilor, spre deosebire de diferitele „apariții“ ale spiritelor terestre, fantomele mării sunt considerate drept veritabile semne prevestitoare ale unor calamități și nenorociri iminente. Din această cauză, în timpul îndelungatelor zile de navigație, aproape toți oamenii aflați la bordul vaselor se tem de eventualitatea unor astfel de întâlniri nefericite. Uneori, foarte speriați, cei care s-au grăbit să dea informații cu privire la neașteptata întâlnire, descriind primii cu lux de amănunte detaliile „Olandezului Zburător“, au sfârșit ei înșiși prin a fi făcuți responsabili și acuzați de apariția catastrofelor maritime și a comportamentului haotic al echipajului.

Unul dintre cele mai cunoscute cazuri consemnate în arhivele amiralității engleze l-a constituit chiar mărturia unui om aflat deasupra oricărei bănuieli, veritabil exemplu de moralitate pentru supușii săi: regele George al V-lea al Angliei. Astfel, la 11 iunie 1881, conform jurnalului de bord al unuia dintre cele mai moderne vase maritime ale Curții Regale, *HMS Bacchante*, în momentul în care acesta se găsea în apropierea Capului Bunei Speranțe, toți cei aflați pe puntea vasului, inclusiv regele George, au văzut în imediata lor apropiere o veche corabie cu pânze care strălucea, la bordul ei putând fi observată o „siluetă umană îmbrăcată în costum de epocă“. O enigmă rămâne și faptul, petrecut a doua zi, că, doi dintre membrii echipajului de pe *HMS*

Bacchante, cei care au zărit primii vasul-fantomă s-au sinucis, aruncându-se, „inexplicabil“ în apele oceanului. Cert este şi faptul că în momentul neaşteptatei întâlniri, cerul era parţial acoperit de nori, ceea ce teoretic nu poate explica „strălucirea“ vasului respectiv şi nici brusca sa dispariţie. Ulterior, regele George al V-lea a istorisit această stranie întâmplare, atât membrilor apropiaţi ai Curţii Regale, cât şi tuturor ambasadorilor acreditaţi la Curtea Regală a Marii Britanii.

De-a lungul timpului, au fost relatate şi alte cazuri asemănătoare cu cel al „Olandezului Zburător“, la fel de bizare şi înfricoşătoare. Unul aproape la fel de celebru este acela al vasului de transport *Lady Lovibund,* scufundat în împrejurări misterioase, în anul 1748, aproape de ţărmul comitatului englez Kent. După acest naufragiu, mai multe echipaje de marinari aflate în zona respectivă au susţinut că, în mod cert, au văzut o ambarcaţiune comercială care naviga fără ca la bordul său să se afle cineva. De fiecare dată când au încercat să se apropie mai mult de vas, acesta a dispărut, inexplicabil, fără urmă.

Din mulţimea enigmaticelor fenomene maritime survenite în preajma zilelor noastre, a rămas celebru cazul portavionului american USS *Forrestal,* unul dintre cele mai moderne vase de luptă de acest tip din lume, din anii ’60. Concret, la 25 iulie 1967, în timp ce echipajul acestui adevărat „oraş plutitor“ făcea o verificare de rutină a echipamentului şi a aparatelor de zbor, brusc, o rachetă de luptă ataşată unui avion de vânătoare s-a declanşat fără ca cineva să fi apăsat pe butonul de comandă al aparatului. Imediat, un alt avion alăturat a explodat, întregul portavion fiind cuprins de flăcări. După reparaţiile de rutină, care l-au făcut din nou operaţional, aproape toţi marinarii aflaţi la bordul portavionului, deşi au fost schimbaţi în repetate rânduri, au declarat că, de mai multe ori, la intervale diferite de timp în calele „unu şi trei“ s-au manifestat fenomene stranii, asemănătoare efectelor pe care le produc fantomele din unele filme de desene animate – lumini care se aprind şi se sting fără ca cineva să umble la întrerupătoare, uşi care se închid (deschid), fără intervenţia nimănui şi chiar declanşarea unor inexplicabili curenţi de aer, deşi compartimentele respective sînt perfect etanşe.

În context, misterul este amplificat şi de faptul că membrii comisiilor de anchetă ai marinei SUA s-au mulţumit să schimbe echipajul, ori de câte ori nou-veniţii confirmau cele spuse anterior de colegii lor, însă fără a oferi o explicaţie concretă pentru ceea ce se întâmpla la bordul vasului.

Rezumând, ceea ce se ştie cu certitudine despre „aparițiile“ neaşteptate ale unor fiinţe sau obiecte este că acestea se manifestă de mult timp, până în prezent nimeni nefiind capabil să dezlege misterul. Cele mai multe explicaţii sunt de natură religioasă: persoanele decedate nu au părăsit definitiv „această lume“, spiritele lor revenind, absolut imprevizibil, oriunde şi oricând. Conform unor alţi analişti ai fenomenului, înseşi obiectele materiale sunt „însufleţite“, chiar şi după dispariţia lor fizică, ele continuând să „bântuie“ haotic prin lume.

Triunghiul Bermudelor. Cheia enigmei Triunghiului Diabolic s-ar putea să fie de domeniul supranaturalului. În legătură cu vapoarele şi avioanele dispărute în faimosul Triunghi al Bermudelor, a fost lansată teoria stupefiantă conform căreia evenimentele ciudate din această zonă ar fi pricinuite de spiritele chinuite ale morților. Această presupunere a fost dată publicității de ocultişti specializați în alungarea spiritelor, care consideră că mulțimea de spirite de pe teritoriul denumit „Triunghiul Morții“, „Triunghiul Dracului“ sau „Marea Nenorocirilor“, sunt de fapt sufletele celor zece milioane de negri care şi-au găsit moartea în zona aceasta, în perioada comerțului cu sclavi. S-ar putea ca aceste suflete neodihnite să pună stăpânire pe piloți şi marinari, aşa cum se întâmplă şi pe uscat.

În Triunghiul Bermudelor s-a efectuat o experiență unică, în decursul căreia s-a încercat calmarea spiritelor chinuite care, după cum se presupune, bântuie epavele a 140 de vapoare şi avioane, cât şi a sufletelor a peste o mie de persoane dispărute fără urmă în Oceanul Atlantic.

Această ipoteză neverosimilă îi aparține chirurgului şi psihiatrului englez Dr. Kenneth McCal. Autorul şi-a susținut teoria cu următorul argument: „Acest fenomen, întâlnit la bolnavii psihic, se numeşte sindromul posedatului. Sindromul poate să se manifeste la o singură persoană sau la mai multe, poate să apară acasă sau în orice loc bântuit de stafii. Spiritele vor să-şi dezvăluie prezența şi, de aceea, invadează trupurile oamenilor şi le dirijează gândurile“. Aşa cum fantomele pot să pună stăpânire pe una sau mai multe persoane aflate „pe uscat“, ar putea lua în stăpânire şi echipajul unui avion sau al unui vapor, ceea ce se presupune că se întâmplă pe scară largă în Triunghiul Bermudelor.

Se pare că stafiile încearcă doar să atragă atenția asupra lor şi că nu le preocupă nimicirea altor oameni. Dr. Kenneth mai adaugă: „În lumea fantomelor, timpul şi spațiul sunt noțiuni inexistente. Spiritele migrează, dispar, posedă oamenii pentru a atrage atenția asupra lor, exact aşa cum se comportă un copil care s-a pierdut de părinți. Aceste fantome nefericite, rătăcite, se află într-un fel de purgatoriu. Deoarece au avut parte de o moarte violentă, ele nu pot ajunge în fața lui Dumnezeu şi de aceea provoacă dezordine.“

McCal, în vârstă de 67 de ani, a inițiat o ceremonie religioasă specială, constând dintr-un parastas şi o ultimă împărtăşanie, ceremonie ce se oficiază deasupra unei ape. El a declarat: „Cred că astfel se va reduce numărul vapoarelor şi avioanelor dispărute acolo“. Dr. McCal a efectuat în 600 de cazuri ritualuri de izgonire a spiritelor şi a vindecat prin atingere cu mâna nenumărați oameni în SUA, Canada, Olanda, Germania şi Elveția. A fost membru în comisia de exorcizare din cadrul Bisericii Anglicane. A vizitat de mai multe ori Statele Unite ale Americii şi, împreună cu 12 profesori americani, a publicat o carte pe această temă. În timpul activității sale ca misionar în China a fost arestat. Acolo s-a convins că forța rugăciunilor sale poate vindeca şi alți deținuți. McCal a declarat după câțiva ani: „Când m-am întors în 1946 în Anglia şi am învățat tot ce este legat de psihiatrie, mi-am dat seama că acelaşi lucru se

petrece şi cu bolnavii psihic. Pacienţii devin tulburaţi fiindcă sunt posedaţi de fantome".

Conform teoriei sale, în Triunghiul Bermudelor, aflat în perimetrul cuprins între Bermude, Miami şi Puerto Rico, s-au adunat milioane de spirite agitate. Această explicaţie i-a fost revelată pe când se afla la bordul unui vapor mic, pe Marea Sargaselor. McCal a povestit astfel cele întâmplate: „Eram în SUA, unde am ţinut un ciclu de conferinţe şi mi-am vizitat şi câteva rude. Din cauza defectării cazanului, vaporul pe care mă aflam plutea pe apă, fără să fie acţionat de motoare. Totul în jur era liniştit, când, deodată, mi-a atras atenţia o melodie. Mi s-a părut că aud cântecul unor negri din echipaj, dar nu mi-am putut explica de ce cântă fără încetare."

Dr. McCal a verificat supoziţia şi s-a convins că niciun membru al echipajului nu cântase, iar la bord nu exista niciun pick-up. „Atunci mi-am dat seama că aud un cântec funebru, care semăna cu cântecele de înmormântare ale negrilor. Înainte de plecarea vasului nostru, timp de cinci zile şi cinci nopţi, s-a putut auzi acest cântec. L-a auzit şi soţia mea, Francis. Aceste sunete se potriveau perfect cu teoria mea."

După părerea doctorului McCal, în perioada comerţului cu sclavi, zece milioane de negri şi-au pierdut viaţa. „Adesea, ei erau pur şi simplu azvârliţi în mare, deoarece proprietarii obţineau astfel mai mulţi bani de la societăţile de asigurare. Gravidele şi bolnavii erau aruncaţi drept hrană rechinilor. Unii preferau să sară de bună voie în mare, decât să trăiască în sclavie."

Dintre multele enigme ale Triunghiului Bermudelor, se pare că cele mai cunoscute sunt cazurile de dispariţie ale avioanelor de luptă. De fapt, un asemenea caz a fost primul care a avut parte de o intensă mediatizare şi, de abia de atunci, zona respectivă a primit denumirea de Triunghiul Bermudelor.

La data de 5 decembrie 1945, cinci bombardiere de tip Avenger au decolat de la Baza Militară Fort Lauderdale, în vederea efectuării unui zbor de antrenament. La scurt timp după decolare, piloţii au comunicat prin radio că se menţin pe direcţia de zbor indicată, deşi, în realitate, zburau în sens contrar.

După două ore de la decolare, orice legătură cu avioanele s-a întrerupt. În căutarea avioanelor dispărute s-a trimis un hidroplan Martin Mariner. Peste 20 de minute s-a pierdut legătura radio şi cu acest aparat. Nu s-a găsit urma niciunui avion. Pur şi simplu au dispărut în aer 6 avioane, cu 27 de persoane la bord.

După opinia emisă de dr. McCal, comandantul zborului de antrenament a fost convins, până în ultima clipă, că zboară în direcţia corectă, deoarece îşi pierduse capacitatea de judecată din cauza prezenţei spiritelor.

Teoria dispariţiilor provocate de spirite este cunoscută şi recunoscută de mulţi ani de către marinari, care au avansat această ipoteză încă înainte ca lumea să fi auzit de Triunghiul Diavolului. Cea mai mare catastrofă din zonă s-a petrecut cu 27 de ani în urmă, în martie 1918, dată la care a dispărut petrolierul american *Cyclops,* fără măcar ca acesta să transmită un singur

semnal de alarmă. Rămăşiţele epavei şi ale echipajului compus din 309 persoane nu au fost găsite niciodată. Ceremonia şi rugăciunile pentru prevenirea catastrofelor din Triunghiul Bermudelor au fost oficiate de pastorul anglican Donald Omand, în vârstă de 74 de ani, specialist în ocultism şi care se consideră un adevărat „chirurg al spiritului".

În activitatea sa anterioară, reuşise deja de nenumărate ori să alunge spirite care posedau oameni, animale ori bântuiau prin unele clădiri. Dr. McCal n-a putut să se deplaseze în Triunghiul Bermudelor cu Omand, însă medicul şi scriitorul Marc Alexander l-a însoţit pe pastor.

„Pastorul Omand colaborează cu numeroşi medici şi psihiatri. Aproape fiecare pacient îi este trimis de un medic. Această experienţă a fost una senzaţională, iar ritualurile oficiate de pastor m-au mirat foarte mult." Activitatea de alungare a spiritelor desfăşurată de Omand este sprijinită şi de episcopul de Hertford, Peter Munford, care a afirmat: „Pastorul Omand a fost membru al Comitetului de exorcizare din cadrul bisericii noastre şi este un specialist recunoscut în acest domeniu. Are o experienţă bogată şi se bucură de o stimă deosebită!"

Se pare că fantomele care „cutreieră" mările şi oceanele nici în ziua de astăzi nu-i ocolesc pe marinari. Numai aşa s-ar putea explica de ce, în luna mai 2004, marina regală britanică a chemat în ajutor exorciştii după ce oficialii militari au ajuns la concluzia că una din cele mai mari baze militare din ţară este bântuită de fantome.

Militarii au chemat 20 de „vânători de fantome" pentru a alunga spiritele, care aparţin şi celor 140 de prizonieri de război francezi executaţi cu 200 de ani în urmă, care şi-au găsit adăpost într-o bază militară. Spiritele au fost localizate în fosta celulă a morţii de la Devonport, unde se află singura spânzurătoare funcţională din Marea Britanie. De asemenea, casa din apropiere a meşteşugarului care produce frânghii pentru spânzurătoare este bântuită de spiritul unei tinere şi de cel al unui marinar bărbos.

Din echipa de „vânători de fantome" fac parte mai mulţi specialişti în paranormal, echipaţi cu camere de luat vederi cu infraroşii şi cu tot felul de senzori sofisticaţi.

„Am primit foarte multe informaţii despre fenomene paranormale şi despre obiecte care se mişcă noaptea. Unora dintre gardieni nici nu le place să meargă în aceste zone din cauza a ceea ce aud sau simt. Vrem să încercăm, odată pentru totdeauna, să obţinem o explicaţie despre ceea ce se întâmplă. Dacă există suflete pierdute în aceste două clădiri, sperăm că vom reuşi să le oferim odihna", a declarat un reprezentant al Marinei Regale britanice.

24.9. Legenda căpitanului Bayliss

În septembrie 1915, în timpul luptei pentru Loos, regimentul 39 Gharwal Riffle, ce făcea parte din armata engleză, a fost ţintuit de focul inamic la

poalele unui deal, nemaiputând nici să înainteze, nici să se retragă. În acel moment s-a petrecut un lucru straniu. Dintr-odată, la marginea unui nor de fum şi praf a apărut un ofiţer englez, călare pe un cal alb, încurajând trupele, să atace inamicul. Obuzele zburau în jurul acelei apariţii, dar ofiţerul englez, neînarmat, stătea mândru în mijlocul acestora, ordonând soldaţilor să pornească la atac. Indienii care alcătuiau compania se temeau mai mult de supranatural decât de vrăjmaşi. Cu un strigăt teribil, ei au pornit la asaltul tranşeelor germane. După numai 10 minute de luptă eroică, corp la corp, totul se terminase. Ei îşi cuceriseră obiectivul. În timp ce fumul şi praful se împrăştiau, indienii căutau din ochi acea arătare, dar n-au mai văzut-o. Veteranii acelei companii ştiau că ofiţerul respectiv era căpitanul Bayliss, dispărut în luptă, cu şase luni înainte.

În martie 1915, regimentul 39 Gharwal Riffle se distinsese în sângeroasa bătălie de la Neuve Chapelle, din Flandra. Acest regiment era compus din luptători duri, în majoritate vânători sau păstori de la poalele munţilor Himalaya, formând o parte din corpul de armată indian.

La Neuve Chapelle, într-o serie de atacuri sălbatice, aproape sinucigaşe, asupra tranşeelor germane, trupele indiene s-au acoperit de glorie. Într-unul dintre atacuri, aceşti soldaţi s-au năpustit asupra germanilor, prin perdeaua de gloanţe şi schije de obuze şi, în urma unei lupte la baionetă, au cucerit tranşeele germane. Au fost multe victime în acea zi, printre care şi căpitanul Terence Bayliss care mai apoi a fost jelit de soldaţii regimentului, deoarece condusese şi susţinuse cu mult curaj trupele indiene. El a fost dat dispărut, „probabil mort“. Noi trupe au venit din India, pentru a lua locul celor ucişi, astfel încât, doar o mână de oameni îşi mai aminteau de cel ce fusese căpitanul Bayliss, până în momentul luptei de la Loos.

După lupta de la Loos, regimentul Gharwal Riffle a fost trimis în zona Canalului de Suez şi un an mai târziu s-a întors în India, pentru reorganizare.

Într-o seară, în anul 1917, ofiţerul de serviciu pe acest regiment s-a dus să-şi facă obişnuita inspecţie a gărzilor. S-a îndreptat spre locul de paradă aşteptând ca santinela de gardă să-l someze. El trebuia să-i dea parola, după care urma să inspecteze garda. Spre surprinderea lui, n-a fost întâmpinat de santinelă şi, pentru ca surpriza să fie şi mai mare, când s-a uitat a constatat că soldaţii erau deja aliniaţi pe două şiruri, pentru inspecţie, şoptind între ei şi uitându-se la un perete de piatră ce înconjura vârful dealului, la o distanţă de 9 metri de trupele aliniate. Ofiţerul a ascultat povestea incredibilă a sergentului care era, fără nici o îndoială, speriat. Acest lucru părea neobişnuit la un om al cărui piept era acoperit de medalii câştigate în luptă. Cu câteva minute înainte de sosirea ofiţerului, sergentul a auzit santinela somând pe cineva; când a întrebat cine este acolo, santinela i-a răspuns că este rondul ofiţerului. Sergentul a ordonat imediat alinierea pentru inspecţie şi apoi a văzut un ofiţer pe un cal alb, stând nemişcat în faţa santinelei. Acesta i-a

răspuns la salut sergentului şi apoi a făcut inspecţia soldaţilor, uitându-se la ei cu un ochi critic. Apoi, sub privirile uimite ale asistenţei, misteriosul ofiţer a sărit pe deasupra zidului alb, dispărând.

Împreună cu sergentul, ofiţerul a început să caute vreo urmă lângă acel zid, dar n-a găsit nimic.

O săptămână mai târziu, misteriosul ofiţer a apărut din nou, a inspectat cu grijă garda şi chiar a vorbit, cu o voce stinsă şi voalată, cerându-i şefului de gardă să raporteze că unul dintre soldaţi avea un buton lipsă la tunică. Apoi a dispărut, la fel ca şi prima dată. Dar, de data aceasta un veteran l-a identificat pe căpitanul Bayliss.

Zvonul s-a răspândit iute: căpitanul Bayliss se întorsese pentru a avea grijă de soldaţi. Ofiţerii au început să se îngrijoreze, crezând că acest lucru ar putea avea un efect negativ asupra moralului trupelor. Dar, de fapt, efectul a fost contrar. De atunci, soldaţii „străluceau“ în uniformele lor.

După o lună, toţi soldaţii din regiment văzuseră fantoma căpitanului Bayliss. Inspecţiile acestuia au încetat în momentul în care regimentul 39 Gharwal Riffle a plecat în Mesopotamia, în 1918, dar au fost reluate atunci când s-a reîntors în India. Timp de doi ani, vizitele fantomei căpitanului Bayliss erau apariţii obişnuite. Dar, într-o noapte a anului 1920, o santinelă nervoasă a descărcat o întreagă încărcătură în fantomă, care a dispărut. De atunci nu a mai fost văzută.

După cel de-al Doilea Război Mondial, când India a devenit independentă, trupele regimentului Gharwal Riffle au încetat să mai facă parte din armata britanică. La sfârşitul anului 1947, regimentul a spus adio ofiţerilor englezi, într-o impresionantă ceremonie care a avut loc la poalele munţilor Himalaya. În timp ce soarele atingea orizontul, bravii soldaţi indieni au zărit pentru scurt timp, deasupra dealurilor, figura unui bărbat îmbrăcat în uniforma engleză de acum 30 de ani, salutând, în timp ce steagul era coborât. Bărbatul stătea în şaua unui cal alb.

24.10. Fantoma „Baronului Roşu“

În fiecare zi, înainte de apusul soarelui, locuitorii unei mici aşezări franceze privesc în linişte cum fantoma avionului unui as german al pilotajului, din timpul Primului Război Mondial, Erich von Richthofen, cunoscut sub numele de „Baronul Roşu“, duce o luptă teribilă cu un avion inamic, pe care nu-l doboară niciodată.

„Localnicii priveau lung spre cer în timp ce avionul «Baronului Roşu» urca, cobora, sau se răsucea în aer şi ascultau zgomotul făcut de mitralieră în timpul luptei. Urmăreau transfiguraţi cum avionul devenea din vânat, vânător, lovind Fokker-ul «Baronului Roşu» şi făcându-l să se răsucească în spirală, în aer. Se întrebau dacă, de această dată, avionul lovit se va prăbuşi.

Dar, ca întotdeauna, în ultimul moment avioanele au dispărut de pe cer,

nelăsând nicio urmă a dramei care abia se desfăşurase. Întreaga bătălie durează rareori mai mult de câteva minute. Finalul este întotdeauna acelaşi. În război, «Baronul Roşu» nu pierdea nicio bătălie. Acum, el este întotdeauna cel care poate fi învins!“ a declarat Pierre Videau, primarul localităţii Saint Gien, un sat din apropierea pădurii Argonne, loc de desfăşurare a multor lupte din timpul Primului Război Mondial. Pe durata conflagraţiei, baronul von Richthofen a primit ordin să doboare 80 de avioane americane, britanice şi franceze, şi a luptat în 26 de cazuri cu cel mai bun pilot american, căpitanul Eddie Rickenbacker.

„Avionul baronului este uşor de recunoscut. Are o culoare roşu-intens, cu cruci negre pe aripi şi fuselaj. Este foarte diferit de celelalte, care au două rânduri de aripi, în timp ce al lui are trei. Piloţii sunt vizibili de la sol. Baronul Roşu poartă o haină neagră, cască, ochelari şi o eşarfă albă care-i flutură în vânt. Este foarte energic!“ a adăugat Videau.

Când le-au fost arătate fotografii ale avioanelor de luptă ale forţelor aliate din timpul Primului Război Mondial, sătenii au recunoscut cu uşurinţă avioanele companiilor „British Sopwith Camels“, „American Spads“ şi „French Fighter Nieuport“, inamicii baronului.

„Avioanele erau rudimentare, deci derularea luptei depindea de îndemânarea şi experienţa pilotului“, a spus istoricul francez Robert Giot.

„Cu siguranţă, un pilot ca baronul von Richthofen nu putea fi înfrânt, odată angajat într-o luptă cu inamicii. Recordul lui de doborâri demonstrează acest lucru. Cred că ştiu de ce fantoma lui se întâlneşte întotdeauna cu un inamic imbatabil. El a fost ucis în misiune în 1918. Cu un an înainte i-a spus unui camarad de arme că nutreşte un adânc sentiment de vinovăţie pentru că el trăia, în timp ce alţii erau morţi. Spunea că păcălea moartea ucigând alţi oameni curajoşi. Aparent, toate acestea îi apăsau conştiinţa. Baronul era un om sensibil, nu unul căruia îi făcea plăcere să-i ucidă pe ceilalţi.

Probabil că fantoma Baronului Roşu încearcă să-şi spele păcatele pământeşti pierzând întotdeauna luptele. Poate că acesta este preţul pe care trebuie să-l plătească înainte ca spiritul lui să se poată odihni în pace.

Într-o zi, sătenii vor vedea scenariul fantomatic pentru ultima dată. Fokker-ul se va prăbuşi într-un nor de fum, după o explozie cumplită şi «Baronul Roşu» va muri. Atunci, bătăliile fantomelor vor sfârşi, odată pentru totdeauna“.

24.11. Misterul nălucilor din mănăstire

Prima apariţie contemporană a călugărilor din Beaulieu datează din anul 1930. În acea zi, un cuplu de îndrăgostiţi se izolează spre seară în împrejurimile mănăstirii. Se aşază pe iarbă, îşi spun cuvinte de dragoste, se sărută, când, deodată, se simt din ce în ce mai departe unul de altul, traşi în spate de o forţă invizibilă. Ţinându-se strâns de mână, ei încearcă din răsputeri să rămână împreună, dar nu mai reuşesc. După câteva minute, tânărul este la câţiva metri

distanță de iubita sa. Fata strigă după ajutor, țipă de spaimă, dar îi este imposibil să facă ceva pentru a îndepărta acele forțe pe care le consideră malefice. De fapt, este vorba de fantomele călugărilor care au populat cândva mănăstirea, șocați probabil de gesturile atât de îndrăznețe petrecute într-un loc sfânt. Lucru pe care cuplul îl va înțelege mai târziu.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un regiment britanic se oprește și-și așază tabăra lângă capela mănăstirii Beaulieu. Capela fusese fondată în anul 1204 și în anul 1538 Henric al VIII-lea decide închiderea mănăstirii. Din anul 1930, toți locuitorii ținutului știu că de fapt călugării nu au plecat niciodată de acolo. Și asta o știu din generație în generație, de patru secole. Au apărut povestioare cu fantome, spuse nepoților, istorii care vor traversa secole, îmbogățite de fiecare povestitor.

Dar să revenim la anul 1943. O unitate antiaeriană, trimisă cu o misiune specială, se așază lângă mănăstire. În timpul nopții, ofițerii se adună ca să stabilească un plan pentru zilele următoare. Stau într-un cort și discută foarte aprins. În acest timp, un suflu agită întreaga tabără. Atmosfera era deosebit de calmă, în acea noapte de vară. Militarii se gândesc imediat la o fantomă. Părăsesc corturile, privesc speriați în toate părțile, văd frunzele arborilor zburând, crengile mișcându-se, dar ei nu percep nicio adiere de vânt pe față… Se întreabă ce-i acest mister, văd imediat un grup de călugări cu care încearcă să intre în legătură, dar nimeni nu le răspunde. Un călugăr se îndreaptă spre grupul de militari, traversează grupul, fără să atingă pe cineva. Fără îndoială este o nălucă.

Dar militarii nu cred în fantome. Un miracol, atunci? Un călugăr ce pare a fi mai degrabă superiorul celorlalți se apropie de grupul de ofițeri și-i anunță că-n regiune va avea loc un atac aerian. Patruzeci și opt de ore mai târziu, avioane inamice survolează abația Beaulieu.

24.12. Fantoma lui Hitler bântuie fortăreața din Bavaria

Berchtesgaden, sud-estul Bavariei, 74 de mile de München, oraș mărginit de munții Watzmann, Hochkalter și Hoher Goll.

Aici și-a construit Hitler fortăreața Berghof, cu 13 etaje, doar ultimul deasupra pământului, terminată cu o terasă fastuoasă, unde se mâncau și se beau cele mai renumite specialități. Hitler era vegetarian și mare băutor de ceai, dar știa să fie generos cu acoliții săi. Prin anii ’20, când încă mai era cetățean austriac (a căpătat cetățenie germană în 1932, fiind consilier de Brunswick la Legația din Berlin), sărac și visând ca organizația sa de bătăuși stradali să conducă lumea, a ales acest oraș pentru a conduce cel de-al Treilea Reich. Stând într-o casă de oaspeți, vedea deja cu ochii minții acea fortăreață protejată de cinci inele de fortificații și având barăci adiacente pentru a adăposti 20 000 de soldați, aleși pe sprânceană, luptători wagnerieni, plini de curaj și

virtuți cavalereşti. Dormitoarele, bucătăriile, sălile de baie şi camerele de studiu, pivnițele cu vinuri alese, depozitele de alimente, toate le visa, sărac dar plin de ambiții. Cum a reuşit totuşi să le construiască? Când Hitler a devenit lider al Germaniei, era încă falit, dar scrisese *Mein Kampf,* un volum din care răzbătea furia şi rasismul, care nu avea vânzare şi era considerat jenant de către membrii educați din Partidul Nazist. Ministrul de Finanțe al celui de-al treilea Reich a venit cu o idee strălucită: toți proaspeții căsătoriți trebuiau să prezinte la ofițerul stării civile un volum din *Mein Kampf.*

Fondurile obținute din vânzarea masivă a cărții şi din taxa plătită pe timbrele poştale cu chipul lui Hitler i-au îngăduit acestuia să-şi realizeze visul. Berghof devine Înaltul comandament al celui de-al Treilea Reich, cuibul în care „orfanul", cum îi ziceau duşmanii (pe certificatul de naştere al lui Hitler, tatăl este trecut necunoscut, iar mama, Anna Maria Schicklgruber, casnică austriacă), îşi găsise adăpostul ideal.

Hitler se apleacă şi-l trage de urechi pe favoritul său, câinele-lup Blondy. Câțiva paşi mai încolo, pe marginea terasei, două blonde stau spate în spate, în costume de baie, şi se amuză că sunt fotografiate. Trupurile lor perfecte debordează de sănătate. Hitler le priveşte cu admirație.

Aşa trebuie să arate femeile germane! Cele două sunt Eva Braun (amanta lui Hitler) şi sora ei, Gretl. Într-un colțişor al terasei, un bărbat corpolent doarme, sforăind încetişor. Se pare că a băut prea mult, respirația lui duhneşte a vin select de Bavaria. Nu-l deranjează nici joaca şi nici țipetele copiilor care aleargă pe terasă, supravegheați de mama lor elegantă şi de tatăl lor, un bărbat micuț, de tip saturnian, cu ochii negri, reci, şi părul negru ca pana corbului.

Grasul care moțăie imperturbabil este Hermann Göring, iar celălalt este Goebbels, cu soția şi copiii. Ascuns în umbră, într-un costum închis până la gât, cu o ținută impecabilă, un bărbat subțire îşi şterge cu gesturi elegante pince-nez-ul. Este Henrich Himmler, „arhitectul" lagărelor de concentrare, omul care nu suferă soarele, considerându-l iritant.

Serviseră masa cu toții şi ieşiseră pe terasă să-şi facă siesta. La un semn al lui Hitler, bărbații aveau să-l urmeze în cancelarie, unde trebuiau să dezbată noile reguli ale lumii. Cancelariei i se spunea „Cuibul Vulturului", iar Hitler se simțea flatat. De aici urma să ia cele mai importante decizii, care aveau să devină întâi coşmarul Europei, apoi al lumii. Aici a plănuit ocuparea Cehoslovaciei şi a respins Tratatul de la Versailles.

Aici a primit marii politicieni ai lumii, Neville Chamberlain, Ducele de Windsor, Lloyd George, Mussolini. Aici o avea pe Eva Braun, cu romanele ei siropoase şi musicalurile cu Fred Astaire şi Ginger Rogers, favoriții ei. De aici privea Hitler la orizontul care era ca şi al lui.

Göring, Goebbels şi Bormann îşi construiseră propriile lor locuințe în apropierea fortăreței lui Hitler, adevărate conace de vară, pentru a fi aproape de liderul lor.

Aceasta este o secvență obişnuită dintr-un weekend bavarez.

După ce a izbucnit războiul, Hitler n-a mai avut timp de reşedința lui, în

care au rămas, din ordinul lui, doar Eva Braun şi slujitorii ei. Aceasta a părăsit fortăreaţa doar pentru a se sinucide în buncărul din Berlin.

Pentru ca să nu mai existe nostalgia nazismului, americanii au distrus Berghoful, după război. Din fortăreaţa care trebuia să dăinuie 1000 de ani, după visul lui Hitler, au rămas doar ruine. Şi totuşi, în aceste ruine se păstrează încă intactă o încăpere particulară, în care niciun turist nu are voie să intre. De acolo se aud mereu vorbe şi pumni trântiţi în masă. Glasul e al lui Hitler, care ţipă isterizat sau râde în hohote.

Câteodată se aude un hămăit de câine, câine-lup. Cei care îşi mai pierd nopţile pe lângă ruine susţin că cineva, vreun neonazist împătimit, s-a aciuat pe acolo şi-l imită pe Hitler. Misterul camerei întăreşte această bănuială. Localnicii ştiu însă demult că este vorba de fantoma lui Hitler. Uneori este văzută prin apropiere de Berghof, o fantomă singuratică, liniştită şi, paradoxal, nonviolentă cum s-ar fi bănuit. Alteori rătăceşte prin pădurile apropiate, cu câinele Blondy, mai bine zis cu fantoma acestuia. Fantomele Evei Braun şi ale soţilor Goebbels sunt şi ele observate. Niciodată copiii lui Goebbels, otrăviţi de părinţii lor în buncărul din Berlin. „Este normal, copiii ucişi nu pot sta în acelaşi loc cu ucigaşii lor“, spune o bătrână din Berchtesgaden şi adaugă: „Eu am văzut mereu fantomele. Fantoma soţiei lui Goebbels este disperată, dacă pot spune aşa. Umblă fără ţintă, de colo-colo. Un medium, de aici din oraş, susţine că ţipă după copiii ei şi nu poate înţelege unde sunt. Fantoma Evei Braun e senină. Pare o tânără visătoare. Uneori dansează.

Hitler e mereu zâmbitor, liniştit, îşi tot scarpină câinele pe după urechi, Alteori, când e în apropierea ruinelor, le priveşte lung şi se învârte în jurul lor, ca o pisică ce găseşte ascunzătoarea fără puii ei. Odată s-a întâmplat ceva extraordinar. Am zărit fantomele Evei Braun şi a lui Hitler trecând una pe lângă alta, fără să se observe. Credeam că acolo, în dimensiunea lor, sunt împreună, dar e clar că sunt blestemaţi să nu se întâlnească.“

În prezent, nişte afacerişti germani au înaintat un proiect prin care ruinele Berghof urmau să fie transformate într-un hotel cu iz de muzeu. Proiectul a stârnit vii dezbateri. În Germania, cu precădere în Bavaria, mişcarea neonazistă a luat amploare. Refacerea fortăreţei lui Hitler, chiar sub formă de obiectiv turistic, poate deveni foarte periculoasă. Nici sumele imense de bani care se preconizau a fi obţinute cu hotelul-muzeu nu au influenţat opiniile celor în drept să aprobe proiectul, care se tem că hotelul ar deveni, în scurt timp, „un loc al idolatriei unui monstru“.

24.13. Fantoma lui Mario Lanza şi legătura spirituală dintre el şi Elvis Presley

„Mario Lanza a fost cântăreţul favorit al lui Elvis Presley“, scria Priscilla Presley, văduva marelui dispărut. Conform celor spuse de Priscilla, şi ea îl îndrăgea pe Lanza, iar când s-a întâlnit pentru prima dată cu Elvis şi-au petrecut timpul ascultând discurile celebrului cântăreţ.

A face o legătura între Mario Lanza şi Elvis Presley nu a constituit nicio problemă pentru Terry Robinson, fostul prieten, antrenor şi biograf al lui Mario. „Amândoi erau unicii fii ai unor mame care i-au răsfăţat enorm. Erau frumoşi, ajunseseră cântăreţi celebri şi stele de cinema. Puteau cumpăra orice-şi doreau şi nu le lipsea nimic. Se aflau în competiţie cu ei înşişi, dar niciodată nu au ştiut ce li se întâmplă de fapt."

Viaţa lui Lanza a fost similară cu cea a lui Presley. Amândoi au avut un succes fenomenal din primii ani, s-au confruntat cu aceleaşi ghinioane, au fost prost sfătuiţi, au avut prieteni falşi, probleme cu alcoolul şi drogurile, urmate de tratamente şi diete nocive ce le-au provocat moartea prematură şi în condiţii misterioase.

Influenţa lui Lanza asupra lui Elvis a fost evidentă atunci când a compus „It's now or never" (Acum sau niciodată). În realitate, era cântecul lui Lanza, „O sole mio", dar cu un titlu diferit şi profetic. Elvis a jucat de asemenea în filme alături de nepoata lui Lanza, Dolores Hart. Astăzi, fanii lui Elvis merg în fiecare an în Graceland, Memphis, iar cei ai lui Lanza în Philadelphia, pentru a participa la balul anual „Mario Lanza". Există multe poveşti referitoare la apariţiile fantomatice ale lui Lanza, aşa cum, de altfel, aceleaşi poveşti despre Elvis au devenit un lucru obişnuit.

Bea Arthur, „Fata de aur" a televiziunii americane, îşi aminteşte de vizita pe care i-a făcut-o spiritul lui Mario Lanza, în apartamentul său din New York. Era într-o seară când Bea pregătea nişte spaghetti, iar un bun prieten al său, Charles Pierce, care se afla în sufragerie, pusese un disc cu Mario Lanza.

„Deodată a apărut o figură vagă, cam la trei metri depărtare de mine", povesteşte Bea. „Imediat l-am recunoscut pe Mario Lanza. Apariţia mi-a spus să nu fierb prea tare pastele şi m-a sfătuit cum să condimentez sosul. Apoi s-a evaporat. Nu-mi venea să cred, totuşi am constatat că gătisem cele mai bune spaghetti din câte mâncasem până atunci."

Hilda Holmes, o gospodină din Michigan, spune că l-a văzut pe Mario în cadrul unei şedinţe de spiritism la care participau câţiva prieteni. Câteva zile mai târziu, avea să i se întâmple ceva ciudat, legat de aspiratorul de praf. „De îndată ce am dat drumul la aparat, camera s-a umplut cu vocea de aur a marelui cântăreţ", spune femeia. „El a continuat să cânte atâta timp cât aspiratorul a funcţionat. Când l-am închis, cântecul a încetat. Sunt sigură că acea voce era a lui Mario, căci nimeni altcineva nu poate cânta astfel." Hilda a fost întotdeauna o admiratoare a lui Mario Lanza. „L-am idolatrizat încă de când eram copil. Nu mi-a păsat de Elvis, de Beatles sau de altcineva, pentru că eu nu aveam urechi decât pentru Mario."

Edit Harle, din Arizona, jură că Lanza a vizitat-o acasă. După această experienţă, Edit a scris chiar un poem. „Niciodată în viaţa mea nu am scris ceva, în afară de acest poem", spune Edit. „Cuvintele se scurgeau ca şi când cineva îmi conducea mâna." Poemul se află acum înrămat la muzeul Mario Lanza din Philadelphia.

24.14. Chipul lui Mihai Viteazul a apărut în racla care i-a păstrat capul

În ziua de miercuri, 29 martie 1995, la Muzeul Militar din Capitală s-a întâmplat un lucru cu totul deosebit, care a avut darul să uimească multă lume. Acest fenomen cu totul neaşteptat a fost apariţia chipului domnitorului român Mihai Viteazul în interiorul raclei ce i-a adăpostit craniul o lungă perioadă de timp. Se ştie că, după asasinatul petrecut la Câmpia Turzii, capul şi corpul lui Mihai Viteazul au stat despărţite o lungă perioadă, iar la ora actuală se află spre liniştea „sufletului chinuit“ al acestuia, la Mănăstirea Dealu.

În zorii zilei de 9/19 august 1601, generalul Basta a trimis un detaşament de trei sute de germani şi valoni cu ordinul să-l aresteze pe Mihai şi dacă se opune „să-l ucidă“. Aşa s-a şi întâmplat. Intrând în cortul domnitorului, Beauri (cel ce conducea detaşamentul trimis de Basta) îi spuse: „eşti prins“. Mihai rosti un singur cuvânt „ba“, încercând să-şi ia sabia. În aceeaşi clipă însă, un valon îl împuşcă şi un al doilea îi străpunse pieptul, alţii îl loviră cu halebardele. Asasinii îi tăiară capul, îi batjocoriră trupul şi-l aruncară în tabără. După câteva zile, nişte sârbi îngropară, pe furiş, trupul. Comisul Radu Florescu luă cu sine capul, a cărui privire îi speria pe mulţi, şi-l aduse la Mănăstirea Dealu. Aici, a fost înmormântat sub o lespede cu următoarea inscripţie: „Aici zace cinstitul şi răposatul cap al creştinului Mihail...; cinstitul trup zace în câmpii Tordei şi când l-au ucis nemţii, ani au fost 7109 (1601) în luna august 8 zile“.

Destinul acestui cap, celebru pentru români, nu s-a încheiat sub lespedea sub care a fost pus iniţial la Mănăstirea Dealu. Din cauza vitregiei vremurilor şi deselor cutremure care au trecut peste zona Mănăstirii Dealu, lespezile mormintelor aflate în biserică au fost ridicate. La renovarea acesteia în anul 1847, la porunca lui Vodă Bibescu, capetele lui Mihai Viteazul şi a lui Radu cel Mare au fost puse în două racle de sticlă. Astfel au rămas expuse timp de peste o jumătate de veac. În anul 1904 racla de sticlă în care se află capul marelui domnitor a fost înlocuită cu un chivot de bronz (actuala raclă de la Muzeul Militar).

Ulterior, la iniţiativa lui N. Iorga, sculptorul Eugen Storck a executat două sarcofage de marmură pentru rămăşiţele lui Radu cel Mare şi Mihai Viteazul. În anii Primului Război Mondial rămăşiţele domnitorului au fost considerate ca bunuri de patrimoniu şi duse la Iaşi. Peregrinările preţioasei relicve au luat sfârşit abia în luna august a anului 1902, când racla de bronz în care au fost păstrate osemintele capului lui Mihai Viteazul a fost adusă la Mănăstirea Dealu, unde a stat în cancelaria liceului militar de acolo până anul 1967, când colonelul Eugen Crintea (directorul de atunci al Muzeului Militar şi absolvent al liceului Militar Mănăstirea Dealu) a adus-o la Muzeul Militar Central.

În ziua de miercuri 29 martie 1995, între orele 14–14.15 în secţia de istorie medievală a Muzeului Militar din capitală a fost filmată „apariţia“ chipului domnitorului Mihai Viteazul. La orele menţionate, o echipă de filmare

a Studioului Cinematografic al Armatei se pregătea pentru nişte filmări la filmul documentar „Ordinul Cavalerilor Mihai Viteazul“. În timpul pregătirilor, privind prin vizorul aparatului de filmat, operatorul a văzut că pe fundul raclei s-a profilat figura voievodului pe fondul unui norişor alb-cenuşiu (apariţie ectoplasmică). Speriaţi, aceştia au alertat personalul din muzeu cât şi pe directorul acestuia, domnul profesor doctor Jipa Rotaru. Acesta din urmă ne-a declarat: „Când m-am uitat în vizor am văzut cum se contura chipul voievodului. Am văzut ochii trişti, nasul acvilin, de neconfundat, al voievodului. De asemenea, se conturau bine barba şi cuşma... Le-am spus să tragă pe casetă. A doua zi m-au chemat şi am observat aceleaşi elemente ale feţei, dar ceva mai clar. Apare la un moment dat o mână ca şi cum ar ţine un mâner de spadă“. Uimit de cele văzute, directorul muzeului, domnul comandor Jipa Rotaru a cerut părerea mai multor cunoscuţi despre ciudata apariţie. Una dintre bunele cunoştinţe ale Domniei Sale, părintele senator Simion Tatu, a dat o explicaţie teologică a acestui fapt, pe care am consemnat-o din spusele domnului Rotaru: „În viaţa de Apoi, Mihai îşi exprimă regretul că el nu a fost sanctificat ca şi Ştefan cel Mare şi Constantin Brâncoveanu“.

Printre cei care au avut bucuria de a vedea apariţia în primele momente, se aflau mai multe persoane, angajate ale muzeului. Câteva dintre acestea au avut amabilitatea să ne declare cele văzute.

B. L. – supraveghetoare: „M-am uitat, prima dată i-am văzut ochii, erau sticloşi, apoi nasul, sprâncenele, pometii. Totul ca un fum. Apoi, cam la 2 cm deasupra sprâncenelor, haloul căciulii. A durat cam un sfert de oră.“ O altă declaraţie deosebit de interesantă a fost aceea a doamnei Viorica Neagu, viitoare responsabilă a relaţiilor cu publicul a muzeului, şi posesoare a unor abilităţi extrasenzoriale: „Această manifestare este ulterioară unei rugi făcute de echipa de filmare la Mănăstirea Dealu. A fost un răspuns. M-am concentrat asupra părţii interioare. Am văzut acelaşi lucru (ca pe film, poză), dar ca pe un negativ, pe dosul pleoapelor. Contururile solide erau incandescente (tot ceea ce era materie), restul fiind pe un fond violet. Aceste apariţii sunt semne pentru secolul nostru. De fiecare dată când stăteam acolo, imaginea îmi apărea, se repeta. Ca să poată face unirea, a beneficiat de ajutorul unor forţe cereşti deosebite şi în primul rând s-a bucurat de acordul Sfintei Treimi fără de care nu putea face nimic... E doar un semn din lumea cealaltă şi apare într-un context deosebit (aniversarea luptei de la Călugăreni). Mâna este simbolul «lucrurilor care se fac» – un îndemn la reflecţii asupra unui spirit, coordonator şi constructor de istorie.“

Racla este confecţionată din bronz, având forma unui turn (chivot) cu următoarele dimensiuni: înălţimea între 29–76 centimetri, lăţimea de 42 centimetri şi adâncimea de 32 de centimetri.

Iluziile care au suscitat atât de tare interesul multora sunt de fapt apariţia chipului domnitorului şi a unei mâini, ce parcă ţine mânerul unei săbii. În norul ectoplasmatic în care apare chipul voievodului se pot distinge uşor orbitele

ochilor, căciula, nasul şi barba acestuia, toate pe un fond alb-cenuşiu. O altă imagine, deosebită prin natura ei, este apariţia pe fundul raclei a urmei unei mâini care în urma procesării pe calculator a imaginii s-a prezentat în două variante. Ciudat este faptul că atât chipul cât şi imaginea nu apar decât pe film sau pe poză. Cu ochiul liber, nu se vede nimic, indiferent de unghiul de privire sau de lumina din jur. Doar persoanele dotate cu calităţi extrasenzoriale deosebite pot vedea şi „simţi“ aceste lucruri în mod spontan.

24.15. Fantomele care bântuie Rusia

Dacă în Marea Britanie fantomele sunt asociate, în general, cu castelele părăsite, în Rusia se pare că cele mai multe stafii bântuie capitala, Moscova. Cel puţin în viziunea reporterilor ziarului *Novîe Izvestia,* care au făcut un adevărat „recensământ“ al fantomelor ce „acţionează“ pe teritoriul Rusiei. Ei au descoperit că în multe alte locuri se povesteşte despre apariţia unor fiinţe ciudate, supranaturale, sau despre spirite care nu au reuşit să-şi găsească odihna.

Din vechea Moscovă nu s-au mai păstrat prea multe – cu excepţia Kremlinului. Fantomele adoră Kremlinul. Din timp în timp, o pată roşie apare pe turnul Konstantino-Eleninskaia, acolo unde a funcţionat o cameră de tortură în secolul al XVII-la, scrie „Novîe Izvestia“. Stafia unei femei care ţine o armă în mână „trăieşte“ în turnul Komendantskaia. Este vorba despre faimoasa Fanni Kaplan, care a încercat să-l asasineze pe Lenin, fiind împuşcată mortal de supraintendentul Kremlinului, Malkov.

O altă fantomă înfricoşătoare este cea a lui Ivan cel Groaznic. Umbra crudului ţar pluteşte din timp în timp peste clopotul care-i poartă numele. De asemenea, stafia lui Dmitri, unul dintre falşii pretendenţi la tronul de ţar, apare pe zidurile Kremlinului, ultima oară fiind văzută în august 1991. Martorii oculari spun că fantoma gesticula şi încerca să le comunice ceva. Profeţia a fost înţeleasă abia în dimineaţa următoare, când a avut loc celebra tentativă de lovitură de stat din Moscova.

Dar stafia lui Ejov, şeful serviciilor secrete din perioada lui Stalin, nu e interesată de politică. Ea doar se plimbă în jurul sediului Patriarhiei, acolo unde temutul Ejov avea apartamentul.

Chiar şi pe coridoarele Palatului Congresului din Kremlin pot fi întâlnite figuri translucide, îmbrăcate în giulgiu. Dar nu e vorba despre deputaţi frânţi de oboseală după lucrările parlamentului, ci de stafii, susţine publicaţia rusă. Cu multă vreme în urmă, pe acest loc era amplasat un cimitir, iar acum sufletele celor morţi bântuie Kremlinul, indignate de sacrilegiul comis.

Sankt Petersburg este un oraş mistic, fantomele fiind întâlnite frecvent aici. O domniţă invizibilă „locuieşte“ în Piaţa Troiţkaia, lângă castelul lui Petru cel Mare. În Castelul Mihailovski din fosta capitală imperială sălăşluieşte stafia ţarului Pavel I, iar sufletul primului director al Academiei de Arte,

arhitectul Kokorin, bântuie coridoarele instituției. Potrivit reporterilor de la *Novîe Izvestia,* în unele nopți cu vreme rea, cineva bate la porțile Academiei şi strigă: „Sunt eu, sculptorul Kozlovski din cimitirul Smolenskoe. Am înghețat în mormântul meu. Deschideți uşa!“

Trista stafie a arhitectului Monferran se plimbă în jurul Catedralei Sf. Isaak. Arhitectul însuşi a prezis că va muri imediat după ce construcția catedralei va fi terminată.

Podul locotenentului Schmidt are şi el stafia lui – o domnişoară slăbuță, pe nume Şişiga, care se plimbă relatând povestea nenorocului său.

De cealaltă parte a râului Neva, lângă fortăreața Petropavlovsk, faimoasa prințesă Tarakanova plânge amar. Dar cea mai înfricoşătoare stafie este cea a Sofiei Petrovskaia, membră a unei organizații teroriste din Partidul Socialist al Revoluției, care a asasinat mai mulți membri ai familiei regale şi ai guvernului țarist.

Cel mai mistic loc din regiunea Nijni Novgorod este Lacul Svetloiar, la marginea căruia se află Kitej, un oraş-fantomă. În 1283, oraşul s-a scufundat în momentul în care a fost atacat de tătari. Legendele spun că oraşul s-a mutat într-o altă dimensiune, fiind păzit de un peşte-minune, un soi de „Monstru din Loch Ness“. Pe malurile lacului se întâmplă deseori lucruri ciudate, de la apariția OZN-urilor şi până la cea a unui adevărat om al zăpezilor, al cărui mers a lăsat urme de tălpi de 1,5 metri.

Istoricul Aleksandr Epancin susține că aici a existat la un moment dat satul Rusaki, unde erau amplasate două mănăstiri – una de călugări, alta de călugărițe. Se spune că aceşti călugări au început să păcătuiască, iubindu-se cu sirenele din râul ce curgea în apropiere. Cerurile s-au supărat şi călugării au fost pedepsiți. Satul, împreună cu cele două mănăstiri, s-a scufundat, deasupra apărând Lacul Sfânt. Se mai spune că noaptea se aude sunet de clopoței, iar când e lună plină pe fundul lacului se poate vedea o cruce de aur. Într-o zi, un pescar a scos din apă, cu plasa, cupola unei biserici şi, uimit de ceea ce a văzut, a căzut din barcă, înecându-se. Vârstnicii relatează că, de fapt, sirenele au fost cele care l-au tras din luntre şi l-au dus în adâncuri. Localnicii cred că lacul va seca într-o bună zi, şi atunci vor apărea cele două mănăstiri scufundate.

În ziua de astăzi se pare că spiritele rele au pătruns şi în parlamentul rus. Astfel, în luna mai 2004, un şaman siberian a fost angajat de către autorități pentru a purifica parlamentul rus de spiritele rele, care au fost atrase de „energia negativă“ a dezbaterilor violente. Vrăjitorul Toizin Bergenov a declarat că va sosi la Moscova luna viitoare (iunie), „când spiritul soarelui va fi foarte puternic“. El a declarat că va încerca „să elibereze Parlamentul de spiritele întunecate şi să salveze ruşii care lucrează acolo“. Ultima dată clădirea a fost „curățată“ în anul 1994, de către Biserica Ortodoxă. Clericii au binecuvântat în acel moment clădirea parlamentului ca „un act de purificare“. De atunci, autoritățile au decis să încerce şi o „terapie“ alternativă, în speranța că „aceasta va dura mai mult“. Unul dintre parlamentari a declarat că „şamanul susține că

această clădire a parlamentului rus emană foarte multă ură şi că trebuie, cu certitudine, purificată".

24.16. Fantomele îi sperie până şi pe prim-miniştrii japonezi

Japonezii au şi ei problemele lor, dar, se pare, acestea diferă de ale noastre. Şi chiar la nivelurile cele mai înalte. De pildă, în timp ce premierul nostru se luptă cu inflaţia, şomajul, mizeria socială şi morală în care ne aflăm, cel de la Tokyo are probleme cu fantomele. Se spune că unele dintre acestea au hotărât să-l viziteze pe Junichiro Koizumi chiar la reşedinţa oficială în care s-a mutat, după alegerea sa ca prim-ministru. La început, mulţi au crezut că e vorba de o glumă a proaspătului premier. Acesta însă a făcut afirmaţia cu toată seriozitatea, încercând să-şi convingă interlocutorii că, practic, nu poate dormi noaptea. „Nu mi se pare un loc plăcut, potrivit pentru odihnă", a afirmat el de câteva ori în faţa mai multor prieteni şi colaboratori apropiaţi. Deranjat de vizitele pe care fantomele i le fac prin reşedinţa de la Tokyo, Koizumi este hotărât să se mute de acolo. „Prefer un loc pe care să-l cunosc cât mai bine", a afirmat premierul nipon.

Nu este exclus ca Junichiro Koizumi să fie influenţat în „constatările" sale ciudate cu privire la existenţa stafiilor şi de nişte vorbe aruncate de predecesorul său. Fostul premier Yoshiro Mori declarase că şi el, în nenumărate rânduri, a auzit, în cursul nopţii, zgomote de uşi trântite şi diverse alte zgomote inexplicabile. Până una alta, pentru a-şi face singur curaj, Koizumi a declarat recent: „Este posibil să fiu omorât pentru că sunt prim-ministu, dar sper că nu o să devin o stafie."

Insolită declaraţie din partea unui premier abia numit în funcţie.

24.17. În SUA toate casele trebuie controlate să nu aibă fantome

Un profesor universitar din Florida a cerut ca locuinţele scoase la vânzare de proprietarii lor să fie inspectate pentru a se stabili dacă sunt bântuite sau nu de stafii, relatează Reuters. Julian Juergensmeyer, de la Colegiul de drept al Universităţii Florida a emis o declaraţie scrisă, care a circulat prin instituţia de învăţământ superior şi în care afirmă că problema stafiilor din case poate stârni râsul doar celor ce nu sunt implicaţi în tranzacţiile cu locuinţe. „Tocmai când crezi că ţi-a fost vândută casa, te trezeşti că cumpărătorul se răzgândeşte pentru că nu i-ai spus că s-ar putea să ai stafii în casă". Profesorul a arătat că „inspecţia împotriva moroilor" ar trebui introdusă pe lista cerinţelor agenţiilor de vânzare-cumpărare a locuinţelor.

24.18. Fantome pe Everest

„Spiritele alpiniştilor morţi bântuie Muntele Everest şi trebuie organizate o serie de ritualuri funerare, pentru ca acestea să-şi găsească liniştea.“ Asta este părerea cvasiunanimă a şerpaşilor tibetani care, de cele mai multe ori, însoţesc expediţiile de alpinişti şi reuşesc să escaladeze Everestul fără a purta măşti de oxigen sau alte „echipamente auxiliare“.

Pemba Dorji, un tânăr şerpaş, în vârstă de 26 de ani care la 21 mai 2002, a escaladat cel mai înalt vârf din lume, Everest, cu o altitudine de 8848 m, într-un interval de numai 8 ore şi 10 minute, a declarat că a întâlnit în drumul său către culmea amintită „numeroase umbre întunecate, înfricoşătoare“: „Când eram aproape de a-mi realiza obiectivul, am hotărât să fac trei escale scurte, în trei locuri diferite, situate între 8000 m şi 8848 m altitudine, pentru a mă odihni şi a bea câteva înghiţituri de ceai. Când m-am oprit lângă un morman de pietre am putut vedea câteva spirite, sub forma unor umbre întunecate care se îndreptau spre mine. Siluetele păreau a-şi împreuna rugător mâinile, pentru a-mi cere ceva de mâncare. Cred că a fost vorba despre spiritele a numeroşi alpinişti care au murit în timpul sau după escaladarea Everestului. Corpurile multora dintre victime mai zac şi în prezent pe munte, iar un alpinist care a murit în urma unui accident atârnă şi astăzi la capătul frânghiei de care era legat când şi-a pierdut viaţa.“ În total, peste 200 de oameni au murit în încercarea lor de a ajunge pe cel mai înalt loc de pe planetă.

„Scepticii“ sunt însă de părere că spiritele pe care Pemba pretinde că le-ar fi văzut nu ar fi, în realitate, decât nişte iluzii apărute în urma oboselii acumulate în timpul escaladării şi din cauza aerului rarefiat existent în respectiva zonă. Kamal Krishna Shrestha, unul dintre cei mai cunoscuţi academicieni şi cercetători nepalezi, crede că evenimentele relatate de Pemba s-ar putea datora stării avansate de oboseală cu care se confrunta acesta pe parcursul escaladării muntelui: „S-ar putea ca aprecierile lui Pemba să fie rezultatul unor halucinaţii suferite din cauza epuizării fizice survenit pe parcursul escaladării“.

În continuare, el a mai spus că existenţa unor spirite pe Everest ar putea fi o ipoteză demnă de luat în considerare dacă ar exista şi alţi martori oculari care să certifice apariţiile acestora. Shrestha a invocat, în sprijinul ipotezei sale, faptul că, în anul 1999, când a fost descoperit cadavrul lui George Mallory, niciunul dintre cei prezenţi nu a amintit de prezenţa spiritelor.

Mallory şi prietenul său, Briton Andrew Irvine, şi-au găsit sfârşitul pe Muntele Everest în anul 1924 şi nici până în prezent nu s-a putut stabili cu certitudine dacă ei sau Edmund Hillary şi Tenzig Norgvay, în anul 1953, au fost primii oameni care au cucerit cel mai înalt pisc din lume. Declaraţiile lui Pemba sunt controversate. Ministerul Turismului din Nepal a efectuat o anchetă proprie pentru a verifica datele legate de „ascensiunea celui mai rapid alpinist pe Everest“.

În urma investigaţiilor, autorităţile au stabilit că în ziua respectivă condiţiile

meteo au fost total nefavorabile şi nu a existat niciun martor ocular care să ateste spusele lui Pemba. Milan Shakya, antropolog la Universitatea „Tribhuvan“ din Katmandu, a declarat că este foarte răspândită credința în existența spiritelor printre locuitorii Nepalului. După spusele lui Shakya, înainte de a efectua o ascensiune sau un voiaj pe mare, aceştia organizează o serie de ritualuri tradiționale şi poartă diferite amulete, astfel încât, în cazul unei morți accidentale, victima să-şi poată găsi mântuirea.

Pemba a mărturisit că şi el purta un astfel de medalion, primit de la însuşi liderul spiritual tibetan Dalai Lama, în prezent exilat de autorități.

Dorji a declarat că el nu se temea de posibila apariție a spiritelor datorită medalionului, precum şi unei amulete dăruite de starețul-şef al unei mănăstiri budiste din regiunea Everestului, înainte de a începe ascensiunea.

Ang Tshering Sherpa, preşedintele Asociației Alpiniştilor din Nepal, a fost de acord cu propunerea lui Pemba de a oficia slujbe comune, în memoria alpiniştilor care şi-au pierdut viața pe Everest: „Credem în existența spiritelor alpiniştilor morți şi ne simțim datori să organizăm ceremonii religioase în amintirea acestora“.

24.19. Există strigoi?

Spirite care nu-şi găsesc pacea veşnic, fantome, strigoi... Aparent, semnifică acelaşi lucru. Realitatea, însă, este alta. Spiritul nu se arată nimănui niciodată, sub nicio formă. Dar el îşi face simțită prezența prin diferite semne care au menirea să ne înspăimânte. După cum se ştie, fantomele bântuie acele clădiri vechi unde, cândva, s-a petrecut o dramă. Sunt vizibile şi apar sub formă de fum, de corp uman fără consistență materială. Iar strigoii... Ei pot lua forma oricărui animal, dar preferă pisica sau câinele. Pot să apară şi sub formă umană, dar nu-şi iau alt chip decât cel pe care l-au avut câtă vreme au fost în viață.

Un doctor în etnologie din Bucureşti a bătut țara în lung şi în lat, vreme de peste 30 de ani, pentru a căuta şi înregistra unele obiceiuri şi credințe din peisajul arhaic. Tot mai puțin întâlnite în mediul urban, aceste credințe au caracterul unei litere de lege în anumite zone ale țării. Oamenii povestesc despre vizitele pe care le primesc din partea unor morți, cum anumiți localnici decedați se pot transforma în animale, pentru a face rău, sau în nişte ființe sau forțe, numite strigoi.

Dr. Mihai Alexandru Canciovici, cercetător ştiințific principal la Institutul de Etnologie şi Folclor Bucureşti, a studiat peste 30 de ani tradițiile mitologice şi proza populară românească, mai ales cea transmisă pe cale orală. Ielele, Fata Pădurii, balaurii sau misterele comorilor îngropate au fost numai câteva dintre obiectele sale de studiu. Un alt motiv întâlnit frecvent pe tot teritoriul României şi studiat de Mihai Canciovici în societățile arhaice este cel al strigoiului, sau al moroiului, cum i se mai spune.

Strigoiul e o forță diabolică ce nu are alt scop decât să chinuie oamenii. El poate lua diverse forme sau poate să te strige pe nume cu vocea unor cunoscuți, ca să te atragă în locuri întunecoase şi să-ți facă rău. De multe ori, strigoii chiar îi omoară pe cei care nu îi sunt pe plac.

„Trebuie spus că oamenii care susțin că au avut experiențe cu strigoi sau că cineva din familia lor a trecut prin asemenea experiență trăiesc într-o societate diferită de cea de la oraş. Cei mai mulți oameni care spun că au întâlnit strigoi sunt din Bistrița-Năsăud, Maramureş, Bihor, din Munții Apuseni, Bucovina, dar şi din Moldova sau Oltenia. Am zeci de înregistrări în care oamenii povestesc experiențele prin care au trecut", afirmă cercetătorul.

Nu de puține ori, temerile oamenilor față de strigoi au fost întemeiate. Pentru că strigoii nu sunt doar spirite ce se întorc noaptea din mormânt ca să siluiască femei sau să-i omoare pe cei cu care au avut răfuieli. Sunt purtătorii unor păcate grave, oameni care s-au spânzurat, înecați, copii ce au fost omorâți de părinți, copii concepuți de veri primari.

Întoarcerea strigoilor din mormânt are loc doar noaptea, iar prima lor ieşire pentru a-i chinui pe bieții oameni se poate face de la 9 zile după înmormântare, până la 12 ani.

Mihai Canciovici spune că sunt atât strigoi morți, cât şi strigoi vii. Strigoii vii sunt oameni care s-au născut cu această calitate, ce trăiesc în comunitatea respectivă. E posibil ca nimeni să nu-şi dea seama că ei sunt strigoi, însă pot fi identificați, deoarece au o vertebră în plus la capătul inferior al coloanei vertebrale, ca o codiță. Strigoii vii, bărbați sau femei, sunt chei în creştetul capului, nu mănâncă deloc usturoi şi ceapă, au codița pomenită, vizibilă la scaldă, şi nu suportă tămâia. Atenție însă, coada trebuie căutată doar când e frig, deoarece la căldură aceasta se retrage. Obligatoriu, în noaptea Sf. Andrei, aceştia dorm afară. Strigoiul viu poate fi recunoscut încă de la naştere, copilul având pe cap o pieliță ca o căciuliță. Nou-născutul se va zbate să mănânce pielița, pentru a fi strigoi toată viața.

„Foarte mulți subiecți au povestit întâmplări pe care le-au trăit. Le pot numi experiențe paranormale de viață. Nişte muncitori forestieri mi-au spus că într-o noapte, când se întorceau cu căruța acasă, lângă un cimitir au întâlnit un câine ce a speriat rău caii. Când şi-au făcut cruce, câinele-strigoi a dispărut. De aici rezultă o concluzie: cimitirul se evită noaptea, pentru că strigoii lucrează doar după înserat. La cântatul cocoşilor ei se întorc în morminte", ne-a mai spus Mihai Canciovici.

Strigoii îngropați sunt urâți de oameni pentru că ei se întorc la casele unde au locuit şi îi secătuiesc de viață pe cei apropiați. Mulți oameni au fost găsiți morți, cu inima de consistența unor cârpe. Unii strigoi se întorc însă doar ca să mănânce, să bea, să stea de vorbă. „În Mehedinți, bărbatul unei femei se întorcea la ea zilnic, ca să i se dea de mâncare. Ea le-a spus vecinelor ce i se întâmplă, dar n-au crezut-o şi i-au cerut o dovadă palpabilă. Atunci, ea l-a convins pe strigoi să se descalțe şi l-a ținut de vorbă până aproape de cântatul

cocoşilor. Acesta n-a mai apucat să se încalţe decât cu o cizmă şi a fugit în mormânt. Ea a rămas cu dovada palpabilă că soţul mort a fost la ea, rămânând în posesia cizmei cu care acesta fusese îngropat“, povesteşte cercetătorul.

Un alt caz de senzaţie a fost cules în zona Romanaţi şi amintit de T. Pamfile în lucrarea *Mitologie românească:* „Trei oameni s-au dus într-un sat ca să-şi caute o cunoştinţă din tinereţe. Soţia celui căutat le-a spus: «Omul meu e mort de 12 ani, dar vine în fiecare joi şi sâmbătă. Dacă vreţi să vorbiţi cu el, aşteptaţi»“, se arată în lucrare. Se spune că unii recunosc că sunt vizitaţi de strigoi, că au legături cu ei, sau că sunt strigoi, dar alţii nu o fac nici în ruptul capului.

În cazul celor despre care s-a ştiut cât timp erau în viaţă că au fost strigoi, la moartea lor, lucrurile sunt simple. Se ia o andrea de lemn şi i se înfige în inimă, iar omul este îngropat cu faţa în jos. Urechile, ochii, nasul şi spaţiul de sub unghii i se înfundă cu pietre sau tămâie.

Strigoii umblă mai ales în nopţile de Sf. Andrei, Sf. Gheorghe şi Sf. Vasile. Mărturiile despre diverse păţanii din „noaptea strigoilor“, cea a Sf. Andrei, au fost relatate şi de un ţăran din Suceava. Este vorba de capacitatea strigoilor de a-şi părăsi trupurile noaptea şi de a pleca prin sat. „Aseară, de Sf. Andrei, nevastă-mea s-a culcat devreme, ca niciodată. La miezul nopţii m-am trezit ca să mă duc afară şi am văzut cum din gură îi ieşea ca o pară roşie. Am tras de ea să se trezească, dar era ca moartă. Am mutat-o de pe pat că am crezut că o să-şi revină, însă nu s-a mai trezit. Babele mi-au spus că para aceea era sufletul ei şi că s-a întors ca să intre în trup, dar pentru că nu şi-a găsit trupul pe pat, s-a dus pe cea lume“, povestea bătrânul, mărturia fiind consemnată în lucrarea lui T. Pamfile.

O altă caracteristică a strigoilor întâlnită în povestirile ţăranilor e că strigoiul viu e şi un mic vrăjitor. Astfel, soţul sau soţia este „orbit“ de acesta şi nu-şi dădea seama ce i se întâmplă. Femeia strigoi poate fi urâtă, dar soţul o vede frumoasă.

„Strigoii au menirea de a-i chinui pe muritori. De multe ori devin strigoi tinerii care nu şi-au manifestat erotismul şi care au avut o moarte violentă. Ei se întorc din mormânt la ibovnice şi fac dragoste cu ele. La Râmnicu-Sărat mi s-a relatat o poveste interesantă. O fată şi un băiat se iubeau şi făceau dragoste. El era mai sărac, iar când a cerut-o în căsătorie, părinţii fetei i-au interzis să se mai apropie de casa lor. Ca să o poată iubi ca şi până atunci, tânărul s-a spânzurat şi a devenit strigoi. Aşa putea să vină noaptea şi să facă dragoste. Apoi, pe rând, l-a omorât pe tatăl fetei, pe mama acesteia şi pe tânără. Aceasta s-a transformat într-o floare şi, mai târziu, iar într-o fată frumoasă. Numai pocnirea strigoiului cu o icoană a putut pune capăt hărţuielii. Acest fapt arată că strigoii poartă păcatele originare, chiar peste generaţii“, ne-a mai spus cercetătorul. În mediile tradiţionale se mai crede că strigoii pot nu doar să-şi părăsească trupurile, ci să se şi transforme în animale.

„O femeie s-a căsătorit cu un bărbat strigoi. Ei s-au dus să strângă fânul,

iar la un moment dat soțul a spus că se duce până în pădure. După un timp, lângă femeie a apărut un câine mare ce s-a apropiat să o muște și a prins-o de fustă. Ea a luat furca și l-a înțepat, iar animalul a dispărut imediat în pădure. Ca prin farmec, a apărut și soțul, sângerând. Între dinți avea material din fusta soției. El nu a recunoscut că e strigoi, dar dovezile erau evidente.

Când se descoperă că cineva a fost strigoi, se merge la cimitir și se dezgroapă, în inimă i se înfige o țepușă de lemn și se va vedea că mortul n-a putrezit. Sicriul trebuie ferecat bine și frecat de jur împrejur cu usturoi", a mai spus cercetătorul.

Mihai Canciovici ne-a mai declarat că s-au făcut confuzii între strigoi și vampiri. „În mitologia românească nu există vampiri. La noi există doar strigoi, care nu sug sânge. Această confuzie a dus la grave erori de interpretare a personajului istoric legendar Vlad Țepeș, care a fost asimilat vampirului și de aici, greșit, strigoiului", a mai spus acesta.

Pentru a nu ajunge pe mâna strigoilor, se crede că e bine să punem obloane la geamuri, astfel ca ei să nu poată intra, spune Mihai Canciovici. În cazul în care cineva cunoscut ne strigă de afară, să nu ieșim dacă nu strigă de trei ori. Dacă Necuratul intră în casă, facem cruce de opt ori cu limba în gură și scuipăm. Ar fi mai simplu însă, dacă am mânca usturoi de la început.

Cine vrea să supună strigoii, trebuie să țină la brâu în prima zi de Paște, la biserică, lingura cu care s-au întors ouăle roșii în oală. Apoi trebuie să se urce într-un copac; în scurt timp strigoii se vor aduna la baza copacului și îi vor asculta ordinele. O altă modalitate de a stăpâni strigoii este de a decapita un șarpe și de a-i pune în gură trei căței de usturoi. Capul acestuia trebuie să-l luăm cu noi la biserică. Imediat strigoii vor ști că i-ai descoperit și vor face tot ce vrei. Mult mai ușor este ca în prima luni de după Paște să ne postăm pe un pod de peste apă și să ne uităm la oameni. Astfel vom dobândi capacitatea de a stăpâni strigoii. Evident, mai întâi trebuie să credem în așa ceva.

24.20. Minunea de la Moineşti

Orașul petroliștilor băcăuani a fost cuprins de isterie la începutul lunii mai 1998. Într-un oraș în care nu se întâmplă nimic spectaculos, zvonul unei învieri miraculoase a luat proporțiile unui adevărat fenomen social. Nebunia a început într-o dimineață, când un grup de copii care se juca în cimitir a dat alarma că dintr-un mormânt se aud zgomote ciudate. Copiii speriați au chemat la fața locului o bătrână cerșetoare care își făcea veacul pe acolo. Ea a auzit niște bufnituri în groapa Anicăi Stănciuc, care fusese înmormântată cu două săptămâni în urmă. Zvonul s-a răspândit cu repeziciune în tot orașul, fiecare lăudându-se că a auzit personal zgomotele.

Oamenii care așteptau ca o minune să se producă în oraș au bătut la ușa urmașilor femeii de 55 de ani. Familia s-a arătat de la bun început sceptică în privința unei posibile învieri. Răposata suferise de ciroză și decedase în chinuri

groaznice. Rudele au externat-o la dorința ei ca să moară acasă. Când a intrat în comă a fost chemat un preot. Cu câteva clipe înainte de a-şi da obştescul sfârşit şi-a revenit în simțiri şi a aruncat o ultimă privire celor dragi. După confirmarea decesului de către un medic, a fost îmbălsămată şi privegheată. Au urmat înmormântarea creştinească şi alte două săptămâni până la producea „minunii de la Moineşti".

Familia Stănciuc a refuzat să facă vreun demers legat de deshumare. În mod logic, moarta nu putea învia, dar maşina de zvonuri a mers mai departe. Au fost sesizate Poliția, Parchetul şi presa. Cum nici aceste instituții nu reacționau, au început să se facă presiuni publice şi s-au formulat acuzații că nu se intervine într-un caz de moarte clinică. Mormântul a devenit locul unui pelerinaj continuu. A fost instalat un „aparat de ascultare" a zgomotelor din interior, în fapt o țeavă înfiptă până la podul din lemn de deasupra sicriului, cu un borcan în vârf. Oamenii tot auzeau zgomote şi atunci blesteme grele s-au abătut asupra familiei. În cele din urmă, autoritățile şi moştenitorii au cedat. Parchetul a emis actul de deshumare. Zeci de polițişti şi jandarmi au făcut un baraj în jurul mormântului. Aproximativ 3000 de moineşteni s-au înghesuit să vadă minunea. Soțul decedatei a refuzat să participe la o procesiune ce tulbura liniştea somnului de veci al femeii, aşa că a fost de față doar fiul lor. După o jumătate de oră de săpat, timp în care mulțimea a stat cu sufletul la gură, capacul sicriului a fost ridicat. Spre dezamăgirea cvasigenerală, răposata era de mult pe lumea cealaltă, cu mâinile pe piept şi cu fața înseninată aşa cum fusese în momentul înhumării. Nu fusese vorba de o moarte clinică aşa cum s-a crezut câteva zile.

Vestea a făcut înconjurul orăşelului cu mult înainte ca miile de oameni care au fost în cimitir să apuce să iasă de acolo. După aflarea adevărului, cei care până atunci colportaseră zvonurile încercau să convingă pe toată lumea că „nu ți-am spus eu, nu avea cum să învie?" Aşadar, minunea de la Moineşti n-a mai avut loc, decât ca psihoză socială, demnă de studiat de sociologi. De altfel, Anica S. a profesat toată viața în domeniu, ca statistician la spitalul din localitate, până la pensionarea pe caz de boală.

24.21. Dezgropat pentru a fi omorât

Lângă Craiova, în decembrie 2003, Toma Petre, în vârstă de 76 de ani, a încetat din viață în urma unei grele suferințe provocate de boală. În săptămânile ce au urmat decesului, evenimente cel puțin stranii au marcat viețile descendenților. De la zgomote ciudate prin casă, târşâit de papuci în miez de noapte când toți dormeau, şi până la punctul culminant al „întâlnirii" față în față a moştenitorilor cu cel ce fusese îngropat, toate acestea au reprezentat „motive bine întemeiate" pentru ca mortul să fie dezgropat. Cine a luat această decizie? Şase persoane, printre care se aflau şi membri ai familiei celui decedat. Toate cele şase persoane implicate în mod activ în ceea ce a urmat erau rudele

celui decedat şi fuseseră agresate de strigoiul lui Petre Toma. La împlinirea a şase săptămâni, decizia acestor oameni avea să prindă contur: în puterea nopții ei s-au dus în cimitir la mormântul lui Petre, însoțiți și de către alți săteni, pentru a-i „aplica“ nălucii lovitura fatală. Printre ultimele motive ce determinaseră adoptarea acestei decizii se mai numărase şi acuzația ce-i era adusă mortului, că se transformase în vampir. După întâlnirile nocturne ale diverşilor membri ai familiei cu Petre Toma, aceştia se simțeau efectiv epuizați şi lipsiți de sânge. Vampirul trebuia deci prins înainte de a face din nou sinistra sa descindere. Au deschis mormântul în care Petre Toma părea că doar se odihneşte, pentru că, într-adevăr, „mortul“ nu părea mort. Şi-au făcut semnul crucii, au cerut ajutor de la Dumnezeu, şi cu toată oroarea, au început să-i taie pieptul pentru a-i scoate inima. În cea de-a doua fază a operațiunii, cei şase participanți la sângerosul ritual au ars trupul celui considerat vampir până ce s-a transformat în cenuşă. Această cenuşă a fost la rândul ei amestecată cu un lichid pe care fiecare dintre membrii familiei l-a băut. Cu inima, din păcate, nu am reuşit să aflăm ce au făcut, în orice caz, cert este că în data de 3.03.2004 Procuratura din Craiova s-a autosesizat şi a deschis o anchetă penală împotriva celor ce au fost considerați profanatori de morminte. Investigația s-ar realiza mult mai uşor dacă sătenii nu şi-ar ține partea unii altora din convingerea că ceea ce au făcut a fost bine pentru că, oricum, aşa s-a procedat dintotdeauna în satul lor cu cei cu care s-a dovedit că se transformaseră în vampiri.

24.22. Bilet de la un strigoi

Întâmplarea relatată de Ettore Bergaminni, un eminent chirurg din Padova, Italia, a uimit specialiştii italieni şi autoritățile din Brunato, un orăşel de munte din Alpii Italieni. În această liniştită stațiune turistică şi-a petrecut concediile, an de an, doctorul Bergaminni împreună cu familia sa.

Într-unul din aceste concedii, în seara de 5 august 1994, Bergaminni stătea singur, la o masă dintr-o grădină, sorbind din halba sa de bere rece. La un moment dat, s-a apropiat de el un individ în vârstă şi l-a întrebat dacă poate să se aşeze la masa lui. Bergaminni a acceptat distrat, dar după aceea i-a părut rău.

Individul era dubios îmbrăcat şi până la urmă i-a mai cerut şi bani, pentru că nu îi ajungeau să plătească cele două halbe băute. Mai mult ca să scape de el, Bergaminni i-a dat nişte mărunțiş, de la care şi-a luat gândul că-i va mai primi înapoi, deşi individul îi promisese că se va întoarce seara următoare pentru a-i restitui datoria.

Mai mult din obişnuință, Bergaminni s-a dus a doua seară la aceeaşi grădină-restaurant. Uitase complet de tipul respectiv, când s-a pomenit cu el aşezându-se la masă, zâmbindu-i cu prietenie.

După ce i-a returnat banii profesorului au mai stat la taclale, în fața halbelor de bere.

„Aş vrea să mă revanşez cumva pentru gestul făcut de dumneata aseară, aşa că doresc să te invit la mine acasă, la o cină cu spaghete şi parmezan şi o sticlă de şampanie seacă“, i-a spus el lui Bergaminni.

Acesta a acceptat şi, după 10 minute erau în faţa locuinţei lui Franco, aşa cum îşi spusese străinul.

Iată cum a decurs strania vizită potrivit declaraţiei făcute de doctor carabinierilor din Brunato.

„Vila acestui Franco era de fapt un mic palat cu două etaje, construit cu câteva secole în urmă. Clădirea barocă era dominată de un foişor solitar ce se ridica spre cer din mijlocul grădinii uriaşe, sălbatice, ce înconjura zidurile.

În foişor era lumină, restul clădirii fiind învăluit de întunericul nopţii. Am fost mirat că nu era nimeni care să ne întâmpine în acea casă uriaşă. Am urcat multe trepte în spirală până când am ajuns în vârful foişorului. Aici erau mai multe încăperi luminate. Franco mi-a zis să iau loc şi s-a retras enigmatic, spunând că se duce să pregătească cina. La câteva minute după ce mi-am aprins ţigara, am auzit o bufnitură puternică. Acest lucru m-a neliniştit foarte tare, aşa că l-am strigat pe Franco de câteva ori. Întrucât era o linişte mormântală m-am ridicat şi am intrat în celelalte încăperi. Toate erau goale, cu excepţia uneia în mijlocul căreia se afla o masă. Pe masă lângă o lumânare aprinsă, am văzut o foaie de hârtie. M-am apropiat şi am citit repede. Era un scris mare şi neîngrijit. (Această scrisoare nu a fost găsită de carabinieri. Dovezile se rezumă la memoria doctorului Bergaminni.)

«Stimate domn, Trebuie să ştii că pe mine nu mă cheamă Franco şi nici nu sunt contemporan cu dumneata. Mă cheamă Jacoppo şi am fost meşter sticlar pe insula Murano, până în anul 1653, când am murit. Trebuie să fi auzit de secretele bine păzite ale făuritorilor de sticlă de Murano. Eu am fost un meşter de vază, onorat de nobili şi curţile princiare. Dorind ca după moartea mea să nu mai existe nimeni care să mai facă statuetele graţioase care îmi aduseseră faimă, când mi-am presimţit sfârşitul, i-am lichidat pe cei 4 ucenici ai mei, care îmi cunoşteau secretele. Cu câteva săptămâni înainte de a muri i-am pus pe Gianni, Marco, Matteo şi Luca să-mi cureţe repede un cuptor. Când au intrat înăuntru cu periile am închis uşa şi am dat foc cuptorului. Au pierit în flăcări.

După puţin timp, boala m-a ţintuit la pat şi mi-am dat şi eu sfârşitul. Dar spiritele ucenicilor mei care au purtat numele celor 4 evanghelişti (Ioan, Marcu, Matei şi Luca – *n.r.*) nu m-au lăsat să mă odihnesc. De mai bine de trei secole, trăiesc prin lume chinuindu-mă între viaţă şi moarte. M-am sinucis de mai multe ori, dar cele patru spirite mă urmăresc, mă gonesc din mormânt şi mă trimit din nou în lume.

Ajută-mă stimate domn, să mor cu adevărat...

... Când citeşti aceste rânduri eu zac fără suflare pe lespezile terasei. Rezemaţi de un perete sunt patru araci de lemn ascuţiţi. Ia unul dintr ei şi înfige-mi-l în piept...»“

Ajungând aici, doctorul Bergaminni mărturisi că a fost cuprins de o frică incontrolabilă. S-a uitat peste parapetul foişorului şi a văzut silueta bătrânului care zăcea pe mozaicul alb al terasei. Atunci şi-a dat seama că bufnitura auzită fusese a trupului străinului, care îl ademenise în casa lui. Cuprins de panică se năpusti pe uşa foişorului în jos, pe scările spiralate.

S-a rătăcit în camerele de la parter învăluite în întuneric, căutând uşa de la intrare. Până la urmă a ajuns pe terasa pe care zăcea trupul bătrânului. A luat unul dintre aracii ascuţiţi care, într-adevăr, stăteau rezemaţi de zid şi a împuns de la distanţă trupul nemişcat.

„Mi-era teamă să mă apropii... Voiam doar să trec pe lângă el, în grădină. Deodată am simţit o prezenţă în spatele meu. Am întors capul şi mi s-a zbârlit părul. Patru umbre luminoase ieşiseră din vilă pe terasă şi mă supravegheau nemişcate. Două şedeau pe marginea lată a terasei, două erau în picioare. Am urlat de groază şi am înfipt cu putere parul ce trecu prin trupul bătrânului ca printr-un balot de fân. Urlând în continuare, am sărit în grădină şi am luat-o la fugă printre pomi, până am ajuns la gardul înalt. Nu ştiu cum m-am căţărat şi am ajuns în stradă...“ a declarat Bergaminni la postul de carabinieri. El se dusese imediat acolo, declarând că omorâse un strigoi.

Echipajele care s-au deplasat la faţa locului, atât în acea noapte cât şi în zilele următoare nu au găsit niciun trup, nici urmă de bătrân, de lumânare sau de scrisoare.

De altfel, vila aceea nu mai fusese locuită de peste 70 de ani, praful aşternându-se peste tot prin încăperile zăvorâte cu lacăte ruginite. Deşi gardul uriaş nu putea fi escaladat de un om în vârstă de 54 de ani au fost totuşi două indicii care au pledat tulburător în favoarea versiunii relatate de un om, care în mod normal nu avea cum să cunoască vila, terasa şi grădina. Pe terasă au fost găsiţi trei pari ascuţiţi, iar urmele de paşi pe pământul grădinii s-au dovedit că fuseseră lăsate de pantofii doctorului Bergaminni.

24.23. Fantoma Ducelui de Norfolk şi-a luat adio de la pământeni

În continuare vă prezentăm o serie de cazuri interesante cu fantome ale unor persoane care au sfârşit în urma unor morţi violente, cele mai multe fiind victimele unor crime odioase.

Thomas Howard, al patrulea duce de Norfolk, este arhicunoscut în istorie ca cel ce a plătit cu capul iubirea sa pentru Maria Stuart, regina Scoţiei, iubire care nu era lipsită de interes, şi anume acela de a urca pe tronul Angliei.

Acest fapt putea fi posibil, deoarece, cu mult timp în urmă, Henric al VIII-lea (1509–1547) rupsese legăturile cu Papa şi confiscase toate averile catolicilor, îmbogăţind aristocraţia tudoriană.

Din acel moment, războiul cu Papa a fost declanşat, iar restul lumii catolice a revendicat tronul lui Henric al VIII-lea. Fiica lui mai mare, Maria, care a

domnit câțiva ani, a reinstaurat catolicismul, pentru a face pace. Însă, în 1558, se urcă pe tron Elisabeta Tudor, fiica lui Henric al VIII-lea şi al Annei Boleyn (pe care Henric a executat-o ca adulterină). Elisabeta nu spera că domnia sa va fi acceptată, întrucât provenea dintr-o căsătorie considerată nelegală după execuția mamei sale, iar catolicii nici măcar nu o considerau căsătorie.

Papa nu-i permisese lui Henric al VIII-lea să divorțeze de prima soție, fapt care l-a şi determinat pe năbădăiosul rege să o rupă cu papalitatea. Astfel că decizia reginei Elisabeta de a trece definitiv la protestantism nu avea decât să-i întărâte şi mai tare pe cei care râvneau la tronul Angliei. Printre aceştia se numărau regele Spaniei, Filip al II-lea şi Maria Stuart, regina Scoției, rudă îndepărtată a casei regale engleze. Numai că Maria Stuart avea o fire pătimaşă, frivolă, ceea ce i-a adus numai necazuri. În 1568, după ce-şi asasinase cel de al doilea soț cu ajutorul amantului, Ducele Bothwell, a avut nesăbuința să-şi anunțe căsătoria cu acesta din urmă. Baronii scoțieni au închis-o, dar ea a reuşit să fugă în Anglia. Regina Elisabeta, care era la curent cu aspirațiile ei la tronul Angliei, aspirații susținute de catolici, a făcut-o prizonieră, sub strictă supraveghere.

Numai că Maria Stuart reprezenta o triplă tentație: era o femeie seducătoare care, în plus, era şi îndreptățită să poarte atât coroana Scoției, cât şi pe cea a Angliei.

Ducele de Norfolk, chiar dacă era protestant convins, nu a putut să reziste tentației, trecând de partea Mariei Stuart.

Se spune despre Ducele de Norfolk că era un bărbat cu multă influență, dar mărginit. Cert este că se număra printre cei mai bogați aristocrați din Anglia şi avea puterea pe care ți-o dă bogăția. El putea fi o partidă şi pentru regina Elisabeta, dacă aceasta n-ar fi fost atât de urâtă, rece şi rea. Inițial, regina Elisabeta îl însărcinase pe Ducele de Norfolk să ancheteze rolul Mariei Stuart în uciderea soțului său, Henri Darnley.

Dar ducele s-a îndrăgostit nebuneşte de frumoasa Maria Stuart, fapt ce nu i-a scăpat lui William Cecil, lord Burghley, secretar principal al reginei şi şeful rețelei de spionaj. Este deja notoriu dialogul, reprodus în toate filmele despre regina Elisabeta, dintre aceasta şi Norfolk.

Când ducele i-a spus că el nu se teme să doarmă din pricina unui asasinat, aluzie la moartea lui Henri Darnley, Elisabeta i-a spus acră: „Depinde pe perna cui îți aşezi capul!“

Era clar că, pentru regină, capul lui Norfolk nu mai valora nimic. De altfel, el a şi fost închis în Turnul Londrei, de unde avea să fie eliberat, mai târziu, din lipsă de probe. Totuşi, i s-a stabilit domiciliul forțat, iar agenții lui Cecil îl iscodeau în permanență.

Papa Pius al V-lea a excomunicat-o pe Elisabeta din rândul Bisericii catolice, căreia oricum nu-i aparținea, şi a declarat-o detronată. Acum era momentul ca partizanii Mariei Stuart să acționeze. Acțiunea complotiştilor a

purtat denumirea de „complotul lui Ridolfi“, de la numele unui bancher italian, agent al Papei, Ducelui de Alba şi al lui Filip al II-lea.

Ridolfi l-a convins pe Ducele de Norfolk să sprijine o invazie a spaniolilor în Anglia. Ducele a promis că va organiza o răscoală ce va slăbi puterea regală.

De prisos să amintim că scrisorile cifrate adresate ducelui au căzut în mâinile lui Cecil, care, prin torturarea agenților ce urmau să înmâneze scrisorile, precum şi a servitorilor ducelui, a reuşit să dovedească implicarea Ducelui de Norfolk în complot.

La 2 iulie 1572, Ducele de Norfolk a fost decapitat, sub acuzația de „înaltă trădare“.

Descendenții Ducelui de Norfolk nu prea cred în fantome. Totuşi, în noiembrie 1993, ei au trebuit să accepte că este nevoie de o slujbă religioasă specială pentru liniştirea sufletului strămoşilor lor, informa *Daily Express*.

Slujba a avut loc la biserica „Corpus Christi“ în prezența urmaşilor Ducelui de Norfolk şi a presei. Pe tot timpul slujbei, crucea de aur situată pe altar a vibrat continuu. Al 17-lea Duce de Norfolk a făcut atunci o scurtă declarație presei: „Nu cred în fantome. Aici e un caz special. În fine, sunt aici pentru că aşa a vrut familia, dar afirm cu tărie că nu cred în fantome.“

Chiar în acel moment, crucea a început să vibreze atât de tare, încât era gata să cadă, iar cei prezenți au fost îngroziți de ecoul unui râs lugubru venit, parcă, din altă lume. Să fi existat, cu adevărat, fantoma lui Thomas Howard, al patrulea Duce de Norfolk?

Foarte mulți afirmă că l-au văzut îmbrăcat în haină de epocă, purtându-şi capul sub braț. Prezența lui era precedată de o senzație de frig şi teamă. Nu era o fantomă calmă. Trântea obiecte, stârnea din senin un vânt rece care spulbera foile de pe birouri şi, ca să nu existe nicio îndoială că este el, Ducele de Norfolk, un râs macabru însoțea aparițiile lui.

Martorii făceau parte din personalul de la Coutts Bank (care este şi banca reginei). Eddie Burks, un medium celebru în Anglia, a fost primul care a intrat în contact cu spiritul Ducelui de Norfolk. „Mă aflam într-un separeu, în bancă, pentru a înlocui nişte chitanțe“, declara Burks reporterului de la *Daily Express*.

„La un moment dat, am simțit o prezență străină şi am auzit un glas: Am aşteptat atâta, dar totul s-a dovedit zadarnic. Acuzațiile ce mi-au fost aduse erau mincinoase. Eu nu trădam interesele țării mele. Era, desigur, Ducele de Norfolk.“

Burks a mai fost vizitat de fantoma ducelui chiar acasă la el, în Lincoln, cu prilejul comemorării execuției ducelui. Cu acel prilej, spiritul ducelui decapitat i-a spus lui Burks că a obosit de când bântuie şi ar vrea să se odihnească. Burks a contactat descendenții Ducelui de Norfolk şi le-a comunicat dorința strămoşului.

La sfârşitul slujbei oficiale la „Corpus Christi“, fantoma ducelui nu şi-a

dezmințit faima. Când urmaşii lui ieşeau din biserică, un vânt puternic s-a dezlănțuit, însoțit de un bocet prelung, o avalanşă de şoapte şi strigăte, în timp ce oamenii au simțit ciudate vibrații.

Aşa şi-a luat rămas-bun Ducele de Norfolk, spiritul său găsindu-şi, în sfârşit, liniştea.

24.24. Întoarcerea reginei luptătoare

Fantomele unor personaje din manualele englezeşti de istorie a Angliei se întorc uneori din negura vremii, la peste o mie de ani după moartea lor. Regina luptătoare Boadicea s-a sinucis în anul 62 î.Hr., pentru a nu cădea prizonieră, după ce oştile ei au fost biruite de romani. La începutul acestui secol, fantoma ei lugubră a apărut în micul sat Cammeringham, la nord de Lincoln. Regina gonea cu părul fluturând în vânt, într-un car de luptă tras de doi cai fantomatici. Satul se află în apropiere de vechiul drum roman Ermine (Via Erminia).

În anul 410, când romanii s-au retras din estul Angliei, regele Ella a fost încoronat ca suveran al acestei regiuni. Locuitorii din Horning, comitatul Norfolk, povestesc că fantomatica ceremonie de încoronare se repetă pe malul râului Bure, din cinci în cinci ani, la data de 21 iulie. Regele Edward, încoronat în copilărie, a fost asasinat în anul 979, la ordinul mamei sale vitrege, regina Elfrida. Tânărul rege a fost îngropat la abația Shaftesbury, din Dorset. În timp ce trupul regelui era transportat la locul de veci, s-au petrecut atâtea minuni, încât mai târziu copilul a fost numit Sf. Edward Martirul. Mai mulți locuitori au relatat că au văzut cortegiul fantomatic, ce purta trupul neînsuflețit al lui Edward pe drumul pietruit care ducea către localitatea Gold Hill din Shaftesbury. În castelul Tamworth, din Statfordshire, a fost văzută fantoma lui Edith, nepoata marelui rege Alfred, îmbrăcată în haine cernite, de călugăriță, urcând scările către odaia din turn. Suspinele şi gemetele ei au fost înregistrate şi pe bandă magnetică.

24.25. Craniile din Calgarth Hall

În secolului al XVI-lea, Myles Phillipson deținea terenuri întinse în apropierea localității Windermere, mărginite de granițele sud-estice ale Angliei. Bărbatul, mânat de avariție, voia cu tot dinadinsul să acapareze şi terenurile învecinate. Îşi pusese deja ochii pe ferma soților Kraster şi Dorothy Cook, considerând că aceasta era locul potrivit pentru înălțarea unei reşedințe impunătoare.

Dar această fermă era singura avere a familiei Cook şi, cu toate că Phillipson le făcuse o ofertă avantajoasă, soții au refuzat ferm târgul propus. Însă Phillipson nu s-a dat bătut.

Punându-şi în aplicare planul său mârşav, el a decis să-i invite pe cei doi la cină în Ajunul Crăciunului. Soții Cook au acceptat cu mare plăcere şi au

avut parte de un ospăț îmbelşugat. Spre marea lor bucurie gazda le-a făcut cadou un platou de aur.

A doua zi dimineața, cei doi soți au fost arestați. Timp de o săptămână, Kraster şi Dorothy au fost încarcerați în celule separate, fiind nedumeriți din cale afară de situația creată. Abia în ziua procesului li s-a adus la cunoştință că fuseseră acuzați de furtul unui platou de aur, ce-i aparținea lui Myles Phillipson.

Totul era o înscenare. Procesul a fost prezidat de însuşi Phillipson. Soții Cook au fost condamnați la moarte. După pronunțarea verdictului, Dorothy l-a blestemat pe judecătorul cel perfid: „Pregătiți-vă pentru zile mai negre. Va veni vremea când nu veți mai avea pământuri şi avuții. Iar de noi nu veți scăpa niciodată."

Însă Phillipson n-a luat în seamă vorbele femeii şi nu s-a lăsat înduplecat, astfel că, a doua zi, soții au fost spânzurați.

După câteva zile, Phillipson avea să intre în posesia terenurilor soților Cook şi, în scurt timp, el începu lucrările de construcție a noii sale reşedințe. Aceasta avea să fie numită Calgarth Hall. După terminarea lucrărilor, Myles a organizat un dineu impresionant, pentru inaugurarea edificiului. Invitase o seamă de rude şi prieteni din elita societății. Pe când se aflau cu toții la masă, un țipăt înfiorător le-a întrerupt distracția. Bărbații îşi apucară spadele şi o luară la goană în direcția de unde se auzise strigătul.

Soția lui Phillipson stătea încremenită în capul scărilor, privind stupefiată două cranii care țopăiau pe balustradă, arborând un rânjet batjocoritor. Gazda a apucat craniile şi le-a azvârlit în curte, după care a jurat răzbunare celui care îndrăznise să-l intimideze cu asemenea farse dezgustătoare.

Dar amenințările lui Phillipson au fost percepute ca o insultă şi mulți dintre invitați s-au retras în camerele lor. În zorii zilei, s-au auzit alte țipete. Craniile apăruseră din nou.

În zilele următoare, Phillipson a făcut tot posibilul pentru a scăpa definitiv de aceste arătări oribile, dar craniile au revenit cu îndărătnicie, chiar şi după ce le-a îngropat.

Crăciunul se sfârşise într-o atmosferă mohorâtă. Începuseră să se răspândească zvonuri răuvoitoare, ceea ce s-a repercutat nefavorabil asupra afacerilor prospere ale lui Phillipson. Veniturile lui scădeau vertiginos, iar cel care fusese cândva un influent aristocrat al urbei a devenit un oropsit al sorții. Când a murit, era o epavă. În reşedința sa fastuoasă au continuat să răsune încă multă vreme hohotele demonice ale craniilor.

Rămăşițele pământeşti ale lui Kraster şi Dorothy apăreau cu obstinație la fiecare Crăciun şi în ziua comemorării morții lor, tulburând liniştea celor care moşteniseră reşedința.

Arătările s-au retras doar atunci când proprietarii au risipit întreaga avere, neputând face față cheltuielilor mari ale întreținerii unei asemenea case, astfel că reşedința a fost scoasă la vânzare.

24.26. Judecătorul care şi-a spânzurat fiica

Fantoma unui judecător care a curmat viața propriei sale fiice a bântuit aproape 400 de ani casa Kilworthy, situată în orăşelul Davon din ținutul Tavistock.

John Glanwille a distrus viața fiicei sale, în momentul în care i-a interzis categoric să se mărite cu un sergent, față de care aceasta nutrea o dragoste sinceră. Tatăl nemilos, dominat de prejudecăți, şi-a obligat fiica să se căsătorească cu un manufacturier de aur, pe care îl considera potrivit pentru aceasta.

Elizabeth, în complicitate cu o servitoare şi cu iubitul ei, sergentul, şi-a ucis soțul, însă, în scurt timp, a fost arestată. Judecătorul Glanwille a dat o sentință aspră în cazul fiicei sale. A condamnat-o la moarte. Remuşcările l-au cuprins imediat după executarea sentinței, urmărindu-l toată viața.

24.27. Urmele de pe mormânt

După cum ştiți din capitolele despre vrăjitorie, în anul 1692, în oraşul Salem din statul Massachusetts, au fost spânzurate, într-un singur an, 13 persoane, acuzate de vrăjitorie. Sergentul Bucks dorea să fie şi el în rândul lumii, astfel că a dispus condamnarea tuturor vrăjitoarelor din oraşul său. A ținut un discurs convingător la sediul primăriei, abordând această problemă gravă. Nu peste multă vreme, un grup care-l susținea a reuşit să aducă pe banca acuzaților prima victimă. Era o femeie bătrână, încovoiată, plină de riduri.

Istoricii au unele îndoieli în privința vârstei şi numelui acestei bătrâne. După opinia unora, aceasta se numea Comfort Ainsworth şi avea în jur de 90 de ani.

În semn de fals respect față de situația ei socială, femeia nu a fost supusă torturilor şi nici nu i s-a înțepat corpul, în căutarea „semnului diabolic". Gloata avidă de senzațional, ce se îmbulzea până la refuz în sala de judecată, ştia că arestarea mârşavă era rezultatul meschinăriei sergentului Bucks, care făcea parte din completul ce prezida şedința. Când presupuşii martori oculari au depus mărturie, aceştia căutau din priviri aprobarea lui Bucks.

O femeie a declarat că acuzata o blestemase, adresându-i nişte vorbe de neînțeles, în urma cărora îi declanşase o hemoragie la nivelul urechilor.

Un bărbat a declarat, sub prestare de jurământ, că în fața casei lui Comfort poate fi văzută adeseori o ființă înaltă de 3 metri, îmbrăcată într-o rochie neagră, care este, cu siguranță, un sol al infernului. După o scurtă deliberare, jurații au declarat-o vinovată pe acuzată. Judecătorul a spus următoarele: „Din acest moment, oamenii nu mai trebuie să se teamă de vrăjitori". A doua zi, Comfort Ainsworth a fost spânzurată.

Ce s-a întâmplat după pronunțarea sentinței a surprins întregul auditoriu.

În timpul procesului, acuzata nu fusese lăsată să ia cuvântul în apărarea sa şi toţi cei de faţă erau convinşi că bătrâna acceptase situaţia. Însă, înainte ca gardienii să o ducă în celulă, bătrâna se ridică şi întinse mâna zbârcită şi osoasă către sergent, spunând: „Toată viaţa mea nu am făcut rău nimănui. Dar acum vă blestem, domnule, fiindcă, împreună cu oamenii dumitale, m-ai trimis la spânzurătoare. Ţine minte ce-ţi spun, căci nu vor trece multe zile până când vei fi strivit de propria-ţi cruzime. Pe mormântul dumitale îmi voi purta paşii, iar aceştia vor rămâne veşnic acolo, sergent Bucks, pentru ca lumea să nu uite această zi."

Unul dintre gardieni a astupat gura femeii cu mâna şi a împins-o către ieşire.

Vorbele lui Comfort Ainsworth i-au înspăimântat pe toţi localnicii, iar execuţia din ziua următoare a avut doar câţiva spectatori. Nici Bucks nu s-a încumetat să participe.

După trei luni, sergentul a murit în urma unei boli necunoscute. Moştenitorii lui au solicitat ca mormântul său să fie din marmură din cea mai bună calitate, aşa cum cerea decedatul în testamentul său, pentru ca locul său de veci să nu fie profanat. După câteva zile de la înhumare, rudele sergentului au fost înştiinţate în taină de un gropar că pe mormântul sergentului apăruse o urmă de picior de femeie, care nu putea fi îndepărtată prin şlefuire. Un lucrător de la pompele funebre a executat o nouă placă funerară, o copie fidelă a originalului, iar înlocuirea a fost efectuată, solicitându-se discreţie totală lucrătorului.

După doar câteva zile, rudele care veniseră la cimitir au fost întâmpinate de bârfe spuse în şoaptă. Ajunşi la mormânt, au constatat cu stupoare că urma de picior, chiar şi dungile fine de la ciorapi, era perfect vizibile pe placa de marmură.

Se zvonea că în cimitir se petrec fapte uluitoare, drept pentru care s-a hotărât să fie întărită paza, pentru a-i surprinde şi pedepsi pe profanatori. Moştenitorii au comandat o nouă placă, mai rezistentă, dar de astă dată nu s-au mai preocupat de tăinuirea incidentului. Chiar dacă părea incredibil, urma mică de picior începu să se întrezărească din nou. În final, moştenitorii au renunţat să mai înlocuiască piatra de pe mormânt. După 300 de ani de la întâmplare, aceeaşi placă pecetluită se află pe locul de veci al fostului sergent. Pare a fi un adevărat stigmat al sufletului celui trecut în nefiinţă, amintind de faptele sale odioase.

24.28. Mâna căpitanului

Mâna fantomatică a căpitanului Blanford ţine şi astăzi în tensiune întreaga comunitate a statului Tarrant Hinton. Blandford fusese trompetistul unei faimoase divizii militare britanice, iar restul timpului şi-l petrecea practicând braconajul.

În 16 decembrie 1780, în ținutul Cranborne Chase, el a plecat cu prietenii la vânătoare de cerbi, fiind surprinşi de pădurari înarmați. Pe păşunile Chettle a izbucnit o adevărată bătălie armată, în urma căreia mulți au fost grav răniți, iar un pădurar a murit.

Blanford şi-a pierdut mâna dreaptă, dar a reuşit să se adăpostească înainte de a cădea în mâinile autorităților. Peste câțiva ani avea să moară la Londra, iar mâna lui amputată a fost înmormântată în cimitirul Pimperne din Dorset. Localnicii afirmă că, din când în când, mâna apare căutându-şi stăpânul.

24.29. Condamnat la… nemurire

Un caz bizar, urmare a unei afaceri judiciare de acum trei veacuri, învăluită într-un mister medical căruia nu i s-a putut găsi încă o explicație ştiințifică s-a petrecut la Kampehl – un cătun german situat la 70 km nord-vest de Berlin. Acolo se află şi acum, expus într-un sicriu deschis păstrat în biserica satului, cadavrul unui bărbat gol, perfect conservat. În ciuda trecerii anilor, carnația s-a păstrat aproape intactă, în aşa măsură încât se pot distinge chiar şi venele.

Christian Friedrich von Kahlbutz – aşa s-a numit acest personaj ce constituie acum o veritabilă sfidare pentru ştiința contemporană – s-a născut la Schloss zu Kampehl, în 1631. Cavaler viteaz, dar şi autoritar şi arogant, el a fost un seducător obsedat de femei. Aşa se explică excepționala sa descendență, celor 11 copii legitimi adăugându-li-se alți 44 bastarzi, având ca mame tinere alese dintre frumoasele ținutului.

Într-o zi, cavalerul a pus ochii pe o încântătoare fecioară din sat, Maria Leppin. Tânăra, logodită cu un păstor dintr-un sat vecin, a îndrăznit să reziste avansurilor destrăbălatului senior, ceea ce i-a provocat acestuia o furie de nedescris. Rănit în orgoliul său, cavalerul s-a răzbunat într-o noapte, pândindu-l pe logodnicul Mariei şi ucigându-l. Evident, scena crimei s-a jucat fără martori, dar toată lumea ştia că vinovatul nu poate fi decât von Kahlbutz.

Înfrângându-şi teama, fata a îndrăznit să-l cheme pe ucigaş în fața justiției, dar acesta a reuşit să scape făcând în fața tribunalului un fel de declarație – jurământ: „Fie ca, dacă eu sunt asasinul, Domnul să nu-mi lase să putrezească niciodată trupul“.

Au trecut anii. În 1702, cavalerul a murit şi trupul i-a fost aşezat în cavoul familiei. Peste isprăvile sale s-a aşezat uitarea şi aşa ar fi rămas probabil pentru veşnicie dacă, în 1794, când biserica a fost restaurată, noii proprietari ai domeniului n-ar fi decis să deschidă şi cavoul familiei Kahlbutz. Printre numeroasele sicrie, adunate în sute de ani, l-au găsit şi pe acela al cavalerului, în care trupul acestuia se afla intact.

Imediat, vestea s-a răspândit în ținut, amintirea satirului de odinioară a reînviat şi ea, şi oamenii au început să-şi spună că, etern condamnat de propriul său blestem, sufletul lui von Kahlbutz nu va mai putea să-şi găsească niciodată liniştea, stârnind în jur spaimă, ba chiar neezitând să ucidă atunci când se

simțea sâcâit de oameni. Un asemenea fapt s-ar fi produs în 1806 când soldații lui Napoleon, ocupând regiunea, au redescoperit cadavrul cavalerului, l-au scos din sicriu şi au încercat să-l bată în cuie pe o uriaşă cruce de lemn. Îndrăzneala nu le-a rămas nepedepsită: în momentul în care mai mulți oşteni încercau să-l ridice, mâna cavalerului a basculat în spate, lovind drept în față un soldat, care a murit pe loc.

O sută de ani mai târziu, tinerii din sat se amuzau plimbând mumia din loc în loc la căderea nopții, spre marea spaimă a fetelor. Odată, au aşezat-o chiar în patul nupțial al unor proaspăt însurăței. Mai apoi, vreme de câțiva ani, trupul cavalerului a rămas în sala de aşteptare a cabinetului unui medic. Cum ciudățenia acestui corp neînsuflețit, care împotriva tuturor regulilor refuza să se descompună, nu putea rămâne fără urmări, doi eminenți medici legişti, Virchow şi Sauerbruch, au procedat pe la 1910 la o autopsie completă, ale cărei rezultate n-au făcut decât să sporească perplexitatea. Căci, singurul lucru stabilit cu certitudine a fost acela că trupul nu a suferit niciun fel de îmbălsămare. O explicație a fenomenului nu s-a dat, şi nici cercetătorii care au studiat cadavrul în ultimii ani n-au reuşit să elucideze misterul.

24.30. Tâlhari cu… ajutorul morților

Tâlharii secolului al XVIII-lea au recurs la cele mai mârşave trucuri pentru a-şi asigura reuşita în săvârşirea faptelor lor nelegiuite. Ei au apelat până şi la „ajutorul“ morților. Tâlharii considerau că, aşezând o lumânare în mâna dreaptă a unui om spânzurat, vor fi înzestrați cu puteri supranaturale şi vor reuşi să hipnotizeze victima aleasă.

În 1790, la hanul „Vechiul Ispotal“, situat la hotarul dintre Castle şi Brough, pe domeniile Bowes, a sosit un călător în veşminte femeieşti.

Femeia ceru îngăduința să se încălzească puțin înainte de a-şi continua drumul.

Gazda a pus-o pe una din slugile sale să ia loc lângă nou-venită. Observând că femeia purta pantaloni pe sub fustă, sluga a mimat indiferența, prefăcându-se că doarme. După ce drumețul s-a mai acomodat puțin cu ambianța hanului, a smuls de sub haină mâna amputată a unui răufăcător executat şi i-a înfipt între degete o lumânare aprinsă.

Imediat după aceea, a început să mormăie în şoaptă: „Să doarmă cei care dorm acum şi să rămână treji cei care-s treji“. În clipele următoare, străinul s-a ridicat şi a ieşit afară, chemându-şi şi complicii.

Însă sluga vigilentă nu a pierdut vremea. A alergat la intrare şi a zăvorât repede uşa, mai înainte ca tâlharii să apuce să intre. Apoi s-a dus în grabă în camera de la etaj, ca să-l înştiințeze pe proprietar despre incident, însă acesta dormea atât de adânc, încât nu-l putea trezi. Între timp, tâlharii au forțat încuietoarea şi au năvălit înăuntru. Lumânarea mai ardea în sfeşnicul ei macabru, iar sluga şi-a adus aminte de o veche legendă, potrivit căreia vraja se destramă

doar dacă flacăra este stinsă cu lapte. S-a dus repede în bucătărie, a luat un ulcior cu lapte şi l-a vărsat peste mână. În momentul în care flacăra s-a stins, oamenii buimăciţi de la han au început să se dezmeticească. Tâlharii au promis că vor pleca, de îndată ce li se va returna lumânarea. În cele din urmă, au părăsit hanul în grabă, căci gazda începuse să-i ameninţe cu arma.

Aceste sfeşnice sinistre erau numite „Mâinile faimei“ (Mains du gloire), iar asemenea istorisiri pot fi auzite şi în alte zone ale Angliei, precum şi în Franţa, Belgia şi Irlanda.

Conform enciclopediei superstiţiilor, componentele acestui tip de lumânări sunt: grăsimea unui spânzurat, ceară obişnuită şi susan lapon.

24.31. Stafiile caselor regale

l Pe malul Loarei, nu departe de Nantes, în regiunea Bretaniei, se află orăşelul Clisson. Dominat de un castel normand medieval, orăşelul este bântuit de fantoma unei femei tinere şi frumoase care, despărţită într-un mod brutal de soţul ei, a jurat să se răzbune pe criminali.

Povestea acestei femei începe în anul 1313, în perioada domniei regelui Filip al IV-lea al Franţei. Deşi a fost poreclit Filip cel Frumos, domnia lui a marcat una dintre cele mai sângeroase perioade din istoria Franţei. În 1312, Filip a pornit un lung război împotriva Flandrei care a adus Franţa în pragul dezastrului economic. În acelaşi an, el a început o campanie de distrugere a Ordinului Cavalerilor Templieri, încercând să extermine membrii organizaţiei.

În particular, Filip al IV-lea urmărea cu atenţie activitatea locuitorilor provinciei Bretania, care aveau legături strânse cu populaţia flamandă şi îi ordonase vărului său, ducele de Bretagne, să-i facă o listă a tuturor persoanelor suspecte de trădare.

Nu după mult timp, pe lista neagră a regelui a apărut şi numele contelui de Clisson. Olivier de Clisson deţinea un castel şi o proprietate enormă în Bretania. Era un om puternic şi influent şi nu făcea un secret din faptul că avea mulţi prieteni în Flandra şi în Anglia, dar nu bănuia că regele Filip al IV-lea va face din el o sursă de pericol naţional, ce trebuia eliminată.

În 1313, Olivier de Clisson a primit un ordin prin care i se cerea să meargă la Rennes, pentru a se întâlni cu ducele de Bretagne. Nebănuind nimic, crezând că ducele are nevoie de ajutor în rezolvarea problemelor administrative, contele a pornit spre oraşul Rennes. Însă, odată ajuns la castelul ducelui, Olivier de Clisson a fost arestat şi deferit justiţiei. Fără a i se da posibilitatea de a se apăra, Olivier de Clisson a fost acuzat de trădare şi condamnat la moarte. Contele a fost decapitat pe data de 2 august 1313, în piaţa din Rennes.

În urma lui, Olivier a lăsat o soţie frumoasă şi doi copii mici. Jeanne de Clisson avea 18 ani când se căsătorise cu contele, cu doi ani înainte. Îşi petrecuse copilăria în castelul tatălui său, situat în ţinutul Loarei, pe malul

mării. Îşi iubise soţul cu credinţă şi dusese alături de el o viaţă fericită. Însă, dintr-o singură lovitură de paloş, toate visele şi speranţele ei se spulberaseră.

Timp de o lună, Jeanne şi-a plâns soţul, stând închisă în castel, doar cu propria-i mâhnire. La puţin timp după aceea, ea a început să vândă toate proprietăţile soţului său, păstrând doar castelul pe care în final l-a părăsit, pentru a locui în cabana unui pescar, împreună cu cei doi fii ai săi. După câteva luni, nimeni nu mai vorbea despre frumoasa văduvă. Era ca şi cum nu existase niciodată.

Însă Jeanne de Clisson începuse să-şi pună în aplicare planul ei secret de răzbunare. Cu banii pe care-i strânsese din vânzarea tuturor proprietăţilor, cumpărase trei vase mari de război, pe care le ţinea în portul din Nantes. Fostul valet al soţului său bătea tavernele din oraş, recrutând piraţi şi marinari dispuşi să lucreze pentru ea, în schimbul unui salariu foarte mare.

Într-o dimineaţă, în primăvara anului 1314, vasele au părăsit portul din Nantes. Fostul valet le ordonase marinarilor să pescuiască şi să revină noaptea, dar nu în port, ci la gura de vărsare a Loarei în mare, pentru a lua la bord persoana care urma să le fie comandant.

Seara însă, toţi marinarii rămăseseră surprinşi când şi-a făcut apariţia viitorul lor comandant: era vorba de o femeie, însoţită de doi copii. Femeia nu era alta decât Jeanne de Clisson.

Câteva săptămâni mai târziu, trei marinari pluteau în derivă într-o barcă de salvare, în apropierea portului Nantes. Erau o parte a echipajului unei nave ce aparţinuse regelui Filip al IV-lea. Ei au povestit cum, într-o noapte, au fost atacaţi de trei corăbii ce arborau un steag negru pe care erau desenate două săbii încrucişate, simbolul războinicilor. Toţi ceilalţi membri ai echipajului fuseseră ucişi, ei fiind lăsaţi în viaţă pentru a spune lumii întregi că răzbunarea cumplită a soţiei lui Olivier de Clisson începuse.

Acel regim de teroare avea să dureze 13 ani. Corabie după corabie, flota franceză cădea victimă cruntei răzbunări a femeii rămase singure pe lume. De fiecare dată, lăsa trei supravieţuitori, atâţia câţi rămăseseră în urma lui Olivier de Clisson.

Regele nu a trăit decât pentru a vedea începutul acestei tragice urmări a unei decizii pe care o luase în pripă. A murit pe data de 29 noiembrie 1314. Toţi fiii săi şi-au pierdut viaţa pe rând, în anii ce au urmat: Luis al X-lea în 1316, Filip al V-lea în 1322 şi Charles al IV-lea în 1328. După ce ultimul fiu al lui Filip cel Frumos a murit, Jeanne de Clisson se putea odihni, în sfârşit. În noiembrie 1328, pentru ultima oară, cele trei corăbii negre ale văduvei au fost zărite în rada portului, apoi au dispărut fără urmă, cei care le manevraseră ani la rând revenind pe uscat. Ei au fost răsplătiţi regeşte pentru „munca“ lor.

Jeanne, însoţită de cei doi fii ai săi, s-a reîntors la castel, reluându-şi viaţa de până atunci. Fiii ei s-au căsătorit şi au locuit în continuare în castelul tatălui lor, Olivier de Clisson. Dar Jeanne dispăruse. Nimeni n-a ştiut vreodată ce s-a întâmplat cu ea.

Conform legendei locale, spiritul ei neodihnit bântuie şi acum ruinele castelului Clisson şi portul Nantes. Atunci când apare, ea plânge în hohote pentru soţul ei, sau pentru persoanele nevinovate care-i fuseseră victime în timpul crudei sale răzbunări.

l Membrii familiei regale britanice cunosc foarte bine zicala „Somnul unui cap încoronat este greu“. Sufletele zbuciumate ale predecesorilor lor bântuie şi astăzi în reşedinţele istorice ale casei regale, parcă negăsindu-şi odihna. Atât regina, cât şi prinţesa Margareta şi regina mamă, au trăit experienţa întâlnirii cu aceste fantome. Se pare că la castelul Windsor din Berkshire, una dintre reşedinţele regale, sunt păstrate 25 de schelete, dintre care patru aparţin unor capete încoronate.

Se spune chiar că prinţesa Margareta s-a întâlnit la castelul Windsor cu spiritul reginei Elisabeta I, ultima suverană din dinastia Tudor, care bântuie străvechiul castel începând din anul 1603, când a trecut în lumea celor drepţi. Ea a fost văzută cel mai adesea în sala bibliotecii castelului.

Odată, unul dintre ofiţerii gărzii chiar a urmărit-o, dar, când a ajuns la uşa bibliotecii, regina a dispărut.

Tot în bibliotecă a fost văzută şi stafia regelui Carol I, decapitat în timpul războiului civil din 1649; iar regele George al III-lea, mort la 29 ianuarie 1820, care înnebunise în ultimii ani ai domniei, a fost zărit în mai multe încăperi din castel, umblând cu priviri rătăcite şi murmurând aceleaşi cuvinte: „Ce anume? Ce anume?“.

Uneori, vizitatorii nocturni pot întâlni figura impunătoare a regelui Henric al VIII-lea. În anul 1977, acesta a fost văzut de doi gardieni, trecând prin zidul frontonului. Mai târziu, au aflat că, pe vremea domniei lui Henric al VIII-lea, în locul acela se afla o uşă. De asemenea, soldaţii care asigură paza castelului s-au întâlnit de mai multe ori cu fantoma unui tânăr gardist, care se sinucisese în anul 1927. De mai multe ori, santinelele au crezut că tânărul care înainta pe alee venise să-i schimbe din post.

În anul 1976, unul dintre membrii corpului de gardă Coldstream (Regimentul Britanic de Gardă nr. 2) a fost găsit zăcând fără cunoştinţă în Parcul Mare. Văzuse o stafie. El le-a povestit ulterior celor care îl găsiseră că îl văzuse pe legendarul vânător Herne, care purta haine din piele şi coif împodobit cu coarne de cerb.

În ultimii 200 de ani, mai mulţi oameni au povestit că au întâlnit şi ei aceeaşi apariţie fantomatică, în timp ce aceasta se furişa pe domeniul care înconjura castelul, fiind urmată de o haită de câini înfricoşători. Stejarul de care se spunea că s-ar fi spânzurat vânătorul Herne a fost tăiat în anul 1863 şi ars în căminul din camera reginei Victoria, care voise astfel să stârpească spiritul rău. Dar, cu toate acestea, stafia vânătorului lui Richard al II-lea continua să bântuie castelul. În secolul al XVII-lea, un servitor pe nume Parker, i-a relatat îngrozit lui Sir George Villiers, un oaspete al castelului, o poveste de-a dreptul incredibilă. El i-a spus că a fost vizitat de mai multe ori de

fantoma ducelui de Buckingham, tatăl lui Sir George, îmbrăcată în armură, care l-a avertizat că, dacă fiul său va continua să ducă viața destrăbălată pentru care devenise notoriu, nu mai are multe zile de trăit. Sir George a făcut haz de spusele lui şi nu a ținut seama de sfaturile fantomei. Peste şase luni, însă, a murit asasinat.

Palatul Hampton Court, aflat pe malul Tamisei, pe care cardinalul Thomas Wolsey, lordul cancelar căzut ulterior în dizgrație, îl dăruise lui Henric al VIII-lea, este bântuit de fantoma lui Catherine Howard, cea de-a cincea soție decapitată a tiranicului rege. Stafia ei a fost văzută adesea alergând şi țipând prin castel, îndreptându-se către uşa capelei, ca şi cum ar fi căutat acolo adăpost. Din acest motiv, ea este menționată şi în ghidul turistic al castelului.

Dar şi Jane Seymour, cea de a treia din cele şase soții ale lui Henric, a fost văzută în acelaşi palat, mult timp după ce murise. De obicei apare la aniversarea zilei de naştere a fiului său, Edward al VI-lea, care a venit pe lume la 12 octombrie 1573. Ea se plimbă cu o lumânare subțire de ceară în mână, venind dinspre apartamentele reginei şi înconjoară terasa Silver Stick. Jane a murit la o săptămână după ce l-a născut pe Edward, iar firavul ei fiu, care la vârsta de 10 ani avea să fie încoronat pentru scurtă vreme, a fost îngrijit de Sibell Penn, o doamnă de onoare de la Curte. Şi spiritul acesteia apare uneori la Palatul Hampton. Sibell Penn a murit de variolă în anul 1568 şi a fost înmormântată în Biserica St. Mary, care a fost distrusă de un fulger şi a trebuit să fie reconstruită în anul 1829. În timpul acestor lucrări, mormântul doicii a fost profanat şi mutat, tulburându-i-se astfel somnul de veci. La scurt timp după aceea, în spatele unui zid al castelului se puteau auzi zgomote înfundate şi şoapte ciudate.

Când peretele respectiv a fost demolat, s-a descoperit o încăpere necunoscută până atunci, în care se aflau mai multe obiecte de uz personal, care aparținuseră probabil lui Sibell Penn, ceea ce ne face să credem că odaia s-ar putea să fi fost a ei. Mai mulți martori oculari au relatat că au văzut-o bântuind pe coridoarele din aripa sud-estică a clădirii, unde se aflau alte două odăi, în care locuise odinioară. Fantoma lui Sibell Penn poartă bonetă şi o pelerină cenuşie şi îşi ține mâinile întinse înainte, de parcă ar cere ceva. Un gardian a declarat stupefiat că a văzut-o odată trecând printr-un zid.

Într-o vreme, două stafii ale unor bărbați vizitau noaptea curtea Palatului Hampton, făcând o gălăgie teribilă în jurul fântânii arteziene. După ce lucrătorii au făcut săpături în locul respectiv şi au găsit două schelete îmbrăcate în uniformele gărzii regale, au încetat şi vizitele stafiilor. Cele două schelete au fost înmormântate creştineşte.

Dar poate că cele mai bizare fantome care bântuie în Palatul Hampton au fost cele cu care s-a întâlnit un jandarm ce-şi făcea rondul într-o noapte geroasă de februarie, a anului 1917. Ofițerul, care avea numărul matricol 2657 şi lucra la palat de douăzeci de ani, a deschis la un moment dat poarta unui grup de doi bărbați şi două femei care purtau costume de epocă. Putea să jure că

aceştia au mers vreo 30 de metri şi, ajungând la o intersecţie a aleii, au dispărut, destrămându-se pur şi simplu în ceaţă. În prezent, Palatul Hampton a devenit obiectiv turistic, iar regina şi familia regală locuiesc în palatele Buckingham, Windsor, Sandringham, din Norfolk şi Balmoral, în Scoţia, fiecare dintre acestea „mândrindu-se“ cu stafiile proprii. Se povesteşte că la Balmoral, regina ar fi întâlnit fantoma lordului John Brown, care fusese omul de încredere al reginei Victoria, iar, după unii, chiar amantul acesteia. Mai multe persoane au relatat că au văzut fantoma chipeşului bărbat îmbrăcat în tradiţionalul costum scoţian, plimbându-se pe coridoarele palatului şi în foaier.

De mai mulţi ani, în preajma Crăciunului, la Palatul Sandringham îşi făcea apariţia un spirit malefic ce bântuie încăperile de la etajul doi, unde sunt apartamentele servitorilor, împrăştie felicitările şi smulge aşternutul curat de pe paturi. Unchiul Ducelui Philip, prinţul grec Christopher, a fost vizitat, odată, de o misterioasă doamnă mascată. Prinţul citea în camera sa. La un moment dat, când şi-a ridicat privirea de pe filele romanului, a zărit chipul unei femei în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Femeia avea părul castaniu, mătăsos şi ondulat, iar gropiţa din bărbie îi sporea farmecul. De asemenea, ţinea o mască în faţa ochilor. A doua zi, cu ocazia unei vizite la Houghton Hall, reşedinţa lordului Cholmondey, prinţul Christopher a aflat cine fusese femeia al cărei chip îl văzuse în oglindă. Pe peretele din Houghton Hall atârna un tablou reprezentând portretul unei femei care purta o rochie aidoma cu cea a frumoasei intruse din oglinda dormitorului său. Era portretul lui Dorothy Walpole, care trăise în veacul al XVIII-lea şi care avusese parte de o căsătorie nefericită. Fantoma ei fusese văzută, de altfel, şi de regele George al IV-lea, în anul 1789.

Palatul Buckingham este bântuit de fantoma lui John Gwynne, care a fost secretarul personal al lui Edward al VII-lea. Nefericitul secretar s-a împuşcat în cap în biroul său, de teamă că numele-i va fi implicat într-un scandal de divorţ şi că, astfel, va acoperi de ruşine familia regală. Silueta sa a fost zărită de mai multe ori în fostul său birou de la etajul întâi.

Din spusele localnicilor, se pare că Gatecomb, reşedinţa din Cotswold a prinţesei Anne şi a căpitanului Mark Phillips, este bântuită de stafia unui câine imens şi negru, supranumit Câinele lui Odin, după legenda zeului viking care prădase ţinutul Gloucestershire cu o mie de ani în urmă.

Palatul din Kensington este bântuit la rândul său de trei stafii: un bărbat îmbrăcat în pantaloni de vânătoare, din piele de căprioară, care se plimbă pe sub arcadele grădinii; apoi, Sophia, mătuşa reginei Victoria, care obişnuieşte să şadă lângă roata de tors şi, în cele din urmă, soţia regelui George al II-lea, care priveşte roza vânturilor de pe acoperiş şi întreabă mereu cu accentul său german: „De ce nu vin odată?“ Regele a murit în acest palat, la 25 octombrie 1760, în timp ce aştepta nişte soli cu veşti din Hanovra sa natală.

La reşedinţa din Gloucestershire a prinţului Charles şi a regretatei prinţese Diana, fantomele nu s-au arătat deocamdată, însă, la catedrala St. Paul, unde

s-a celebrat nunta lor în iulie 1981, a avut loc un incident straniu. Constructorii care săpau fundația unei clădiri din vecinătatea catedralei au scos la iveală o cutie de lemn care conținea bijuterii. Nestematele au ajuns la British Museum. Unul dintre specialişti le-a dus acasă pentru a le curăța, a le şlefui şi a le evalua.

În timp ce expertul în bijuterii şi fiica sa lucrau la evaluarea bijuteriilor, în camera în care stăteau a pătruns brusc un val de aer rece. Peste câteva ore, au fost vizitați de un prieten de familie, inițiat în ocultism. Acesta le-a oferit câteva explicații, privind valul acela de aer înghețat. El a observat în spatele celor doi silueta unui om înalt şi subțire, purtând un costum din epoca elisabetană şi care era vizibil furios pentru că-i fusese dezgropată comoara. Obiectele expuse în muzeu au mai oferit şi alte surprize. Una dintre vizitatoare a leşinat în timp ce le privea. Când şi-a revenit, a explicat pierderea cunoştinței prin faptul că văzuse o pată de sânge pe un colier. Muzeografii nu au găsit o asemenea pată pe niciuna dintre bijuteriile expuse, însă vizitatoarea era convinsă că persoana care purtase ultima dată colierul fusese victima unui asasinat.

Dar, dintre toate reşedințele regale, castelul Glamis a fost scena celei mai ciudate întâmplări cu stafii. Cetatea din Dean Water, aflată în apropiere de localitatea Forfar (Angus), reşedința scoțiană a reginei-mame şi a familiei sale, se numeşte Bowes Lyons. Aici s-a născut prințesa Margareta. În cetatea cu ziduri de 5 metri grosime s-au petrecut multe evenimente misterioase în cele peste nouă veacuri de când, în anul 1040, Macbeth l-a asasinat pe regele Duncan, ocupând tronul Scoției. Regina-mamă povesteşte încântată membrilor mai tineri ai familiei, legendele înfricoşătoare țesute în jurul castelului Glamis. Printre acestea se numără şi povestea lordului Beardie Crawford şi a prietenilor lui, care au jucat zaruri cu diavolul în camera din turn şi, drept pedeapsă, au fost condamnați să rămână veşnic acolo şi să-şi continue petrecerea. O altă poveste este legată de faptul că în timpul conflictelor armate din cadrul dinastiei regale, cei din familia Ogilvy, fugind din fața celor din neamul Lindsay, au fost prinşi şi zăvorâți într-o cameră şi, uitați acolo, au murit de foame.

Însăşi regina-mamă văzuse fantoma tristă a unei femei în rochie cenuşie care vizita turnul de veghe. Se pare că era spiritul lui Janet Douglas, soția celui de-al şaselea lord Glamis. Femeia, care fusese acuzată de vrăjitorie, a fost arsă pe rug la Castle Hill, Edinburgh, în anul 1537. I se imputase că ar fi vrut să-l otrăvească pe regele Jacob al V-lea.

Dar la Glamis există şi fantome despre care puțini sunt dispuşi să povestească. În înalta societate din epoca victoriană se zvonea că în familia Strathmore se născuse un copil diform, cu aspect monstruos. O făptură incredibil de puternică, păroasă, fără gât, cu capul legat direct de un tors imens şi oribil şi cu membre subțiri, ca de marionetă. Întrucât familia dorea să păstreze secretă existența monstrului, pe care însă nu voia să-l ucidă, acesta a fost închis într-una din încăperile secrete ale castelului Glamis, unde a trăit ani îndelungați. Despre existența lui ştiau doar contele Strathmore, avocatul familiei,

şi administratorul. Secretul urma să fie dezvăluit moştenitorului Strathmore abia la împlinirea vârstei de 21 de ani.

Oaspeţii care vizitau castelul Glamis povesteau întâmplări stranii, ce alimentau zvonurile. Unii spuneau că se treziseră noaptea la auzul unor urlete şi scâncete lugubre. O femeie susţinea, de pildă, că ar fi văzut la o fereastră din celălalt capăt al curţii, un chip palid şi trist, privind-o cu insistenţă. După dispariţia chipului, s-ar fi auzit ţipete înfricoşătoare, iar după aceea, o femeie bătrână traversase curtea pe furiş, cărând în spate o boccea imensă.

În anul 1869, Mrs. Monroe, care dormea într-o cameră a castelului, s-a trezit din somn, având impresia că fusese atinsă de un obraz bărbos. În timp ce şi-a întins mâna spre lampă, făptura care fusese aplecată deasupra ei s-a îndreptat către camera alăturată, unde dormea băiatul doamnei Monroe. La auzul ţipătului înspăimântat al copilului, doamna Monroe şi soţul ei au alergat înnebuniţi la patul copilului. În timp ce băieţelul le povestea că văzuse un uriaş, au auzit cu toţii o bufnitură puternică.

A doua zi, la micul dejun, mai mulţi musafiri au confirmat faptul că auziseră bufnitura şi unul dintre ei le-a relatat că, toată noaptea, câinele lui scheunase speriat. Gazdele n-au putut oferi nicio explicaţie în legătură cu ciudatele întâmplări. În anul 1865, un muncitor a găsit întâmplător un culoar din care, prin uşa deschisă a unei odăi, a zări o făptură stranie. Cronicile spun că proprietarii „i-au dat bani şi i-au cerut să părăsească castelul“.

La o serbare din anul 1877, eseistul Augustus Hare a observat că episcopul de Brechin i s-a adresat contelui Strathmore, care era foarte trist şi palid, cu propunerea de a-i alina suferinţa. Hare scria: „Lordul Strathmore i-a răspuns că se află într-o situaţie nefericită, din care nu-l poate scoate nimeni“. Bunica reginei Elisabeta l-a chestionat, odată, în legătură cu aceeaşi poveste, pe Andrew Ralston, care fusese administratorul domeniului Strathmore între anii 1860–1912. Acesta i-a răspuns: „Noroc că Lady Strathmore nu cunoaşte acest lucru, căci altfel ar fi pe veci nefericită“. Însă Lady Granville i s-a destăinuit astfel reginei-mame: „Când eram copii, nu ni se dădea voie să aducem vorba despre asta, sau să punem întrebări legate de ea. În niciun caz de faţă cu tatăl sau bunicul meu”. A fost citat şi străbunicul reginei, cel de al 12-lea Conte de Strathmore, care ar fi spus: „Dacă aţi bănui natura acestui secret, v-aţi arunca în genunchi şi aţi mulţumi lui Dumnezeu că nu voi trebuie să-l păstraţi“. Avertismentul acesta nu a fost de natură să-i înspăimânte nici pe istoricii şi nici pe spiritiştii care, ani în şir, au încercat să dezlege misterul. Specialiştii au studiat amănunţit arborele genealogic al familiei şi, în anul 1920, Paul Bloomenfield a ajuns la o concluzie ce oferea o explicaţie acceptabilă a acestei enigme. Conform almanahului Burke, cartea de căpătâi a nobililor britanici, moştenitorul lui Thomas Glamis, cel de al II-lea Conte Strathmore, s-a căsătorit, la 21 decembrie 1820, cu Charlotte Grimstead şi la 22 septembrie 1822, s-a născut moştenitorul lor, Thomas George, cel de-al 12-lea Conte de Strathmore. Dar, studiind almanahul Douglas al nobililor scoţieni, Bloomenfield a aflat că

Lord Glamis şi soţia sa ar mai fi avut şi alt copil, „născut la 21 octombrie 1821 şi decedat în aceeaşi zi“. Conform unui alt almanah, data ar fi fost 18 octombrie.

Bloomenfield presupunea că primul copil fusese un monstru, care, de fapt, nu murise la naştere. El nu putea moşteni însă niciodată averea şi titlul nobiliar. Fiind siguri că avea zilele numărate, au lăsat copilul în viaţă şi l-au îngrijit cu multă atenţie. Acesta însă i-a supravieţuit atât tatălui, cât şi fratelui său. Claude, cel de al treilea fiu al familiei, a devenit cel de al 13-lea Conte de Strathmore, iar în 1904, acest titlu a fost moştenit de fiul său, Claude George, născut în 1855. El era bunicul dinspre mamă al reginei Elisabeta a II-a. Se pare că acesta a fost ultimul moştenitor iniţiat în tenebroasa taină a familiei, atunci când a împlinit vârsta majoratului, la 14 martie 1876. Fiul său, Timothy, nu auzise nimic despre această istorie, deşi, odată, a declarat următoarele: „Am sentimentul că undeva în castel a fost zidit un cadavru sau un sicriu, însă zidurile sunt atât de groase, încât ar trebui să căutăm luni în şir, şi nu se ştie dacă o să-i dăm de urmă“.

În zilele noastre, legenda monstrului este evocată doar de numele unei alei de pe terasa castelului, unde se presupune că monstrul ieşea noaptea la plimbare. Este vorba de Aleea Contelui Nebun. Fantoma femeii în rochie cenuşie se roagă în tăcere în capela castelului; stafiile vizitează camera unde dormea călăul familiei Strathmore.

De asemenea, uneori, într-unul din dormitoarele castelului, poate fi întâlnită şi silueta masivă a contelui Beardie, cu barba fluturând în vânt, stând la flacăra căminului parcă încălzindu-se. Deşi acest loc este vizitat de un şir întreg de fantome celebre, el nu e nici pe departe castelul cel mai bântuit din bătrânul Albion. Acest titlu revine unui fort unde suveranii au comis acte de o nemaiîntâlnită cruzime.

l Bastioanele străvechi ale Turnului Londrei, gărzile regale în uniforme colorate şi corbii legendari atrag anual milioane de turişti, din toate părţile lumii. Vizitatorii cutreieră clădirile-monument, ce păstrează nenumărate vestigii interesante şi obiecte de mare valoare, ascultând cu atenţie explicaţiile ghizilor, care evocă evenimentele spectaculoase şi deosebit de sângeroase care au marcat istoria Angliei. Odinioară, Turnul Londrei era clădirea cea mai temută din această ţară, lucru atestat şi de fantomele care-l bântuie de peste 700 de ani. Prima fantomă apărută în celebrul Turn al Londrei a fost cea a lui Thomas Becket, asasinat cu 71 de ani mai devreme, în catedrala din Canterbury. Becket era originar din Londra şi, înainte de a deveni arhiepiscop de Canterbury, a fost guvernator al Turnului. Fantoma sa a fost observată prima dată de „un preot înţelept, cu viaţă sfântă“, care a văzut arătarea lovind zidurile cu o cruce, iar pietrele – căzând şi sfărâmându-se, de parcă ar fi avut loc un cutremur.

Legenda spune că stafia lui Becket s-ar fi întors pentru a distruge zidurile nou construite, care îi deranjau pe locuitorii din preajma turnului. Se pare că stafiile de mai târziu acţionau din considerente mult mai personale atunci când

reveneau în renumitul edificiu londonez. Cel mai des este văzut spiritul Annei Boleyn, cea de-a doua dintre cele şase soţii ale lui Henric al VIII-lea. De-a lungul anilor, ea a fost văzută de mai mulţi oameni printre care şi un gardian care, din cauza ei, avea să fie deferit Curţii marţiale. În iarna anului 1864, acesta fusese găsit în stare de inconştienţă în faţa reşedinţei şi acuzat că ar fi adormit în post. La interogatoriu, el a declarat că, la un moment dat, din ceaţa nopţii s-a desprins o figură ciudată, în rochie albă şi cu bonetă pe cap, dar care nu avea chip. Ostaşul, care servea în garda regală de artilerie, a povestit apoi că a încercat de mai multe ori să gonească silueta respectivă, dar fără rezultat. Când i-a înfipt baioneta în trup, pe ţeava armei a apărut o flacără, iar el a leşinat de spaimă. La proces au compărut încă trei martori, doi ostaşi şi un ofiţer, care au confirmat versiunea soldatului, relatând că văzuseră scena pe fereastra Turnului Însângerat, aflat în apropiere. Când s-a dovedit că întâmplarea se petrecuse exact sub odaia în care Anna Boleyn îşi petrecuse ultima noapte dinainte de a fi executată sub acuzaţia de adulter, execuţie care a avut loc în data de 19 mai 1536, Curtea marţială l-a achitat pe inculpat. Anna Boleyn, care fusese regină timp de 1000 de zile, era îngrozită la gândul că va fi executată de mâna unui englez, cu tăişul unei săbii englezeşti. L-a înduplecat pe soţul ei să aducă un călău francez şi un paloş francez pentru a fi decapitată. Trupul ei a fost înghesuit apoi într-o ladă pentru săgeţi şi înmormântat în mare grabă la Capela „Sf. Petru în Lanţuri“ din Turnul Londrei. Santinelele i-au zărit adesea fantoma plimbându-se în faţa micii capele. Într-o noapte, un ostaş de gardă, a observat o lumină stranie venind dinspre capelă. S-a urcat pe o scară şi s-a uitat înăuntru. A văzut o procesiune alcătuită din cavaleri şi domniţe, îmbrăcate în veşminte din epoca Tudorilor, înaintând încet printre rândurile de bănci. În fruntea lor păşea o femeie ce semăna cu Anna Boleyn. Când regina a ajuns în faţa altarului, toţi membrii procesiunii au dispărut ca prin farmec, iar capela a fost din nou învăluită în beznă. Silueta Annei Boleyn n-a apărut însă doar la locul morţii acesteia. Se povesteşte că într-una din zilele comemorării morţii ei, trupul său fără cap ar fi fost văzut trecând într-o trăsură, la Blickling Hall din Norfolk, reşedinţa unde îşi petrecuse copilăria. Există informaţii că stafia ei ar fi fost văzută bântuind podul castelului Rochford Hall din Essex, precum şi terenurile din împrejurimile acestuia, în timpul celor 12 zile de după Crăciun. Totuşi, cel mai adesea fusese văzută trecând prin Turnul Londrei, în timpul unor execuţii.

În zorii unei zile geroase de februarie, din anul 1915, locotenentul William Nicholis şi unul dintre soldaţii din subordine au fost surprinşi de prezenţa unei femei în rochie de culoare maro, cu guler înalt şi încreţit, care se îndrepta cu paşi grăbiţi către malurile Tamisei. Apoi, aceasta a dispărut, trecând printr-unul dintre zidurile Turnului din apropiere. Peste cinci ore avea să fie executat unul dintre cei 11 spioni germani capturaţi în timpul primului război mondial. Anna Boleyn a fost văzută pentru ultima oară în februarie 1933. Unul dintre gardieni

a declarat că a văzut apropiindu-se dinspre Turnul Însângerat, silueta unei făpturi decapitate.

În Turnul Londrei mai bântuie şi alte trei fantome ale unor doamne decapitate în veacul al XVI-lea. Catherine Howard, cea de-a cincea soţie a lui Henric al VIII-lea, decapitată în anul 1542, a fost văzută plimbându-se într-o noapte pe zidurile vechiului Turn. Spiritul Margaretei de Salisbury bântuie în Turn în fiecare zi în care se comemorează execuţia sa din 1541. Femeia, urlând şi zbătându-se, fusese târâtă cu sila până la locul execuţiei, iar călăul a trebuit s-o lovească de trei ori la rând, până i-a nimerit gâtlejul. Lady Jane Gray care fusese regină doar timp de nouă zile, a fost văzută de mai multe ori bântuind acelaşi Turn al Londrei. A fost recunoscută de doi gardieni, în timp ce alerga pe bastioanele interioare, în apropierea Turnului Sării, în noaptea de 12 februarie 1954, când s-au împlinit 400 de ani de la decapitarea ei pe eşafodul din apropierea Turnului. Trei ani mai târziu, doi gardieni galezi au văzut o siluetă neclară apărând în Turnul Sării, unde Lady Jane fusese închisă timp de 17 ani, înainte de a fi executată. În anul 1970, un bărbat din localitatea Grays, Essex, a trimis o scrisoare unui ziar londonez de seară, în care relata că prietena sa, care vizitase Turnul Londrei, a văzut o fantomă. Stafia, care avea părul lung, castaniu, şi purta o rochie neagră de catifea şi o bonetă albă, stătea la una din ferestrele Turnului Însângerat. La gât purta un medalion mare, de aur. Femeia a fost singurul membru al grupului de excursionişti care văzuse arătarea, povestind că, atât în timpul vizitei, cât şi cu o altă ocazie, a urcat imediat în încăperea unde văzuse fantoma pentru ca, ajunsă aici, să aibă senzaţia că se sufocă. Specialiştii consideră că tânăra este una dintre puţinele persoane care au văzut fantoma lui Lady Jane Gray în timpul zilei.

Dar Turnul este bântuit şi de fantomele unor bărbaţi şi chiar ale unor copii. În anul 1890, un gardian a avut parte de o întâlnire înfricoşătoare. Era de gardă în Turnul Beauchamp, când a auzit că cineva îl strigă pe nume. Iată ce a relatat gardianul: „M-am întors şi am văzut plutind în aer un cap roşu şi diform, cu gura plină de salivă şi având ochii spălăciţi, acoperiţi de pleoape groase. Din cărţile de istorie cunoşteam bine acel portret: era Henric al VIII-lea, pe chipul căruia se oglindea caracterul său diabolic. M-am speriat atât de tare, încât am luat-o la goană şi nu m-am oprit până nu m-am întâlnit cu doi colegi. Tocmai voiau să mă salute, când li s-a tăiat respiraţia, pentru că văzuseră şi ei arătarea“.

Cazul a fost muşamalizat de comandanţii gărzii, aceştia spunând că nici vorbă ca Turnul să fie bântuit de stafii. În timpul Primului Război Mondial, unul dintre gardieni povestea că văzuse şi el o procesiune de fantome, care se îndrepta către Turnul Pintenului. Grupul ducea o brancardă, pe care zăcea un cadavru decapitat, capul, acoperit, fiind aşezat lângă braţul mortului. Istoricii spun că aşa se readuceau, cu secole în urmă, în incinta fortăreţei, trupurile celor executaţi prin decapitare pe Dealul Turnului. Fantoma răposatului Duce de Northumberland a fost văzută atât de des plimbându-se pe zidul care lega

turnurile Martin şi al Guvernatorului, încât gardienii au denumit porţiunea respectivă „Aleea Northumberland“. Gardienii au văzut şi fantoma lui Sir Walter Raleigh, inventatorul preferat al reginei Elisabeta I, pe care succesorul ei, regele Jacob I, l-a închis în Turn, executându-l apoi în anul 1618. Ei au mai văzut şi doi copii care se plimbau în Turnul Însângerat ţinându-se de mână. Se spune că sunt fantomele prinţilor Edward şi Richard, care se pare că au fost executaţi în anul 1483, la porunca unchiului lor, Richard al III-lea, pentru ca acesta să poată revendica tronul Angliei. Totuşi, nu toate fantomele din Turnul Londrei sunt personalităţi istorice. Astfel, într-o dimineaţă a anului 1952, maiorul H.D.V. Sitwell, care se afla în turnul Sf. Toma, a văzut în uşa dormitorului său, figura unui călugăr cu rasă maronie. Şi nu numai fantomele oamenilor bântuie vestitul Turn al Londrei. Într-o zi de octombrie a anului 1817, Edmund Swifte, paznicul bijuteriilor regale, împreună cu soţia, fiul său şi o rudă îndepărtată, luau masa în salonul din Turnul Martin. Tocmai îşi servea soţia cu un pahar de vin, când femeia a exclamat: „Doamne, Dumnezeule, ce-i acolo?“ Bărbatul urmări privirea consternată a nevestei sale şi văzu un tub de sticlă de grosimea unui braţ, plin cu un lichid asemănător şampaniei, care plutea între tăblia mesei şi tavan. Apoi, brusc, începu să treacă de la un om la altul. Când a ajuns în spatele soţiei lui Swifte, s-a oprit la nivelul umerilor ei. Femeia s-a ghemuit la pământ, strigând: „Iisuse, mi-a atins umărul!“ Swifte s-a repezit cu un scaun asupra straniului cilindru, după care a fugit la etaj să vadă dacă nu s-a întâmplat ceva cu copiii. Când a revenit, ciudatul obiect dispăruse. Câteva zile mai târziu, paznicul din faţa Turnului Martin a constatat cu stupoare că aburul care ieşea prin crăpătura dintre uşa zăvorâtă şi prag lua forma unui urs uriaş. Gardianul s-a repezit cu baioneta spre animal, însă lama armei s-a înfipt în lemnul uşii. Bărbatul a leşinat de spaimă, iar peste câteva zile a şi murit.

Turnul este bântuit şi de spirite malefice. Scutierii care dormeau într-o încăpere din Turnul Fântânii s-au trezit că cineva i-a răsturnat cu paturi cu tot. În toamna anului 1972, un fotograf a fost împins de pe scara pe care se suise să-şi potrivească trepiedul ca să fotografieze o frescă din Turnul Beauchamp. El se afla în camera în care fusese închis lordul Lovat, ultimul condamnat la moarte din Turnul Londrei. Cel mai ciudat lucru legat de fantomele din Turnul Londrei este faptul că în Turnul Alb nu a fost văzută nicio fantomă, deşi el se află în centrul fortificaţiei, fiind cea mai mare şi cea mai veche dintre construcţiile sale. Guy Fawkes, care în anul 1605 a încercat să arunce în aer clădirea Parlamentului, a fost doar unul dintre personajele faimoase încarcerate în condiţii mizere în acest turn. Niciuna însă nu a revenit să bântuie locul supliciului. Se pare că la sfârşitul anilor 1850 a fost descoperită şi posibila explicaţie a acestui mister. În veacul al XI-lea, când a început construcţia Turnului Alb, lumea mai era încredinţată că o construcţie poate fi ocrotită de spiritele rele dacă se zideşte în ea un animal de jertfă. Muncitorii care au demolat unul dintre zidurile cele mai groase au găsit scheletul unei pisici care fusese probabil jertfită în acest scop, în vremuri demult apuse.

O întâmplare asemănătoare au trăit şi locuitorii din castelul Burten Agnes Hall. În castel se afla craniul numit Aws-Nance, care nu putea fi mutat în altă parte. De peste 30 de ani, oricine încerca să-l ia din locul său era aspru pedepsit.

Castelul fusese înălţat în secolul al XVII-lea, la cererea a trei surori, care au fost beneficiarele unei averi considerabile, lăsată cu titlu de moştenire de tatăl lor, Sir Henry Griffith. La scurtă vreme, mezina, Ana, a fost agresată de nişte tâlhari, în timp ce se îndrepta spre casă. Sătenii îngroziţi de cele întâmplate au transportat trupul vătămat al tinerei la locuinţa sa. Cu toate îngrijirile acordate, rănile suferite erau atât de grave, încât decesul Anei părea inevitabil.

Cu puţin timp înainte de moartea sa, Ana şi-a chemat surorile şi le-a împărtăşit ultima dorinţă. Le-a rugat pe surorile ei ca, înainte de a fi înmormântată, să fie decapitată, iar capul ei să fie păstrat în casă, înconjurat cu multă consideraţie şi dragoste. Ea le-a ameninţat că în cazul în care dorinţa ei nu va fi îndeplinită, vor avea parte de zile negre şi pedepse severe. Cele două surori şi-au luat angajamentul că-i vor urma instrucţiunile, dar gândul la această stranie dorinţă le-a provocat repulsie. Când Ana a murit, corpul ei neînsufleţit a fost redat eternităţii, nemutilat.

După şapte zile de la înhumare, cei ce locuiau în castel au fost treziţi de nişte sunete inexplicabile, ce veneau dintr-o cameră de la etaj. Peste o săptămână, sunetele s-au auzit din nou, dar, în acelaşi timp, mai multe uşi ale clădirii au început să se trântească singure. La trei săptămâni de la înmormântare, vocile se auzeau tot mai insistent în fiecare noapte, iar dinspre scări se distingea un zgomot asemănător celui făcut de o armată. Liniştea din castel a fost tulburată pentru totdeauna.

În zilele următoare, mulţi servitori şi-au dat demisia şi au părăsit clădirea. Surorile au cerut ajutorul preotului din sat, iar când fetele i-au adus la cunoştinţă ultima dorinţă a Anei şi faptul că nu o respectaseră, acesta le-a sugerat să deshumeze corpul şi îndeplinească dorinţa răposatei.

Trupul surorii lor era încă intact, însă capul fusese desprins de trup, iar pielea capului era descuamată, rămânând doar craniul gol. Îngrozite, cele două surori au dus craniul în castel. Fantoma a încetat să mai bântuie prin încăperile clădirii, iar surorile au fost nevoite să trăiască alături cu „moştenirea“ stranie, lăsată de sora lor decedată, până la sfârşitul vieţii.

Mai mulţi proprietari care au locuit ulterior în castelul Burten Agnes au încercat să scape de incomoda povară, dar Aws-Nance părea să nu cedeze. Zgomotele stranii din castel reveneau aproape instantaneu, când proprietarii castelului încercau să mute craniul de la locul lui.

Există situaţii când fantomele anunţă că anumite oseminte pământeşti nu se odihnesc cum se cuvine. Ele se retrag numai atunci când rămăşiţele lor pământeşti sunt înmormântate după cerinţele Bisericii.

În anul 1930, într-o casă-pensiune din localitatea Lynton, câţiva locatari au spus gazdei că sunt tulburaţi de o voce de copil în timpul nopţii. Familia

Ewing, gazda acestei pensiuni, a fost înştiinţată că noaptea unii locatari au văzut şi fantoma unei femei în vârstă şi au auzit plânsetul unui copil.

Cumnatul doamnei Ewing le-a atras atenţia asupra faptului că această cameră era mult mai îngustă decât cea aflată dedesubt, la nivelul inferior. S-a dedus că exista o nişă zidită, unde s-a descoperit un dulap ce conţinea o lădiţă mică şi un morman de oase. Atunci când acestea au fost îndepărtate din ciudatul depozit, în casă s-a aşternut, din nou, liniştea.

l În anul 1806, după campania prusacilor împotriva francezilor, consilierul prinţului de Hohenlohe a primit ordin de la acesta să se deplaseze la castelul său din Slawensick, Silezia, şi să-l aştepte acolo. Domnul Hahn s-a conformat şi la castel a întâlnit un prieten din copilărie, Charles Kern de Hunzelan, fost prizonier şi eliberat „pe cuvânt“, care primise încuviinţarea să stea acolo până îi soseau de acasă banii de drum. Cei doi tineri nu erau superstiţioşi. În perioada în care au locuit împreună la castel, Hahn şi Kern au fost martorii multor întâmplări misterioase, mai ales serile. La aceste scene, când cuţite, furculiţe, perii, pălării, pantofi, batiste şi săpunuri zburau de colo-colo prin cameră, au asistat nu numai cei doi musafiri, dar şi slujitorii castelului, care erau chemaţi special pentru a fi martori. Au aflat bineînţeles şi vecinii, care uneori au venit şi au luat act de aceste întâmplări.

Dintre aventurile stranii petrecute la castelul din Slawensick, cea în care a fost implicat Kern este de-a dreptul remarcabilă. Într-o seară, când se pregătea să se radă, toate instrumentele necesare acestei operaţii, aşezate pe o etajeră piramidală dintr-un colţ al camerei, veniră unul după altul – cutia cu săpunul, briciul, pămătuful – şi căzură la picioarele lui Hahn. Kern, care era aşezat la masă, a izbucnit în râs, căci se obişnuiseră cu astfel de incidente şi nu le mai lua în seamă.

Totuşi, în aceeaşi seară Hahn îl văzu pe Kern oprindu-se în faţa oglinzii pe care îşi aruncase privirile, ca şi cum ar fi fost ţintuit locului. A stat câteva minute şi apoi a fost brusc apucat de un tremur violent. S-a întors de la oglindă palid ca un mort. Kern, care era într-adevăr foarte curajos, îşi veni în fire şi povesti cu voce tremurătoare că, uitându-se din întâmplare spre oglindă, văzuse o fantomă feminină privindu-l. Ea se afla în faţa propriei sale imagini ce se vedea clar în spatele ei. Mai întâi nu şi-a putut crede ochilor, crezându-se victima unei iluzii, şi de aceea stătuse nemişcat. Dar când a văzut că ochii fantomei erau mobili şi priveau în ai săi, s-a simţit străbătut de un fior de groază.

Hahn a vrut să vadă şi el fantoma, s-a îndreptat cu paşi fermi spre oglindă şi a cerut fantomei să i se arate şi lui, dar nu a văzut nimic, deşi a stat un sfert de oră în faţa oglinzii. Kern a adăugat că trăsăturile spectrului erau foarte bătrâne, dar nu triste şi nici întunecate. Expresia era mai degrabă indiferenţa. Faţa ei era foarte palidă şi avea capul acoperit cu un voal care nu lăsa să se vadă decât trăsăturile.

Într-o altă seară, când Kern stătea în pat, în timp ce servitorul său era în

picioare lângă uşă şi vorbeau împreună, văzură cu stupefacţie cum o carafă de bere se ridică de pe masă la o înălţime de aproximativ un metru, turnă din conţinutul ei într-un pahar, aşezat tot pe masă, umplându-l cam jumătate, apoi reveni la loc, iar paharul se ridică singur, cam la înălţimea unui om, şi se goli ca şi cam cineva ar fi băut berea din el. Servitorul Johan, siderat, strigă uimit: „Dumnezeule, l-a băut!“ Paharul a fost apoi aşezat pe masă, iar cei doi nu au văzut nicio picătură de bere pe podea.

Fantomele castelului Slawensick au fost înregistrate în rândul acelora „dovedite“. Numărul total al persoanelor care le-au semnalat prezenţa depăşeşte 200. Activitatea lor a încetat în anul 1939, chiar în ziua de l octombrie, la o lună după ce a început cel de-al Doilea Război Mondial, în timpul unei furtuni puternice.

În anul 1952, în urma unor săpături efectuate în curtea castelului, a fost găsit un grup de trei schelete, îngropate în picioare, care se bănuieşte că au murit în jurul anului 1780 şi care se pare că erau rămăşiţele a trei slujitori, două femei şi un bărbat, toţi tineri, care au fost ucişi prin îngropare de vii. Fantomele lor au bântuit castelul aproape 160 de ani.

l În regiunea Auvergne din sudul Franţei se găseşte Castelul Devance, un alt loc ce păstrează amintirile unei tragedii. În secolul al XVI-lea, stăpânul castelului a sedus o tânără, pe nume Lucie. Soţia lui a descoperit adulterul şi a cerut răzbunare, Lucie fiind ucisă în mod brutal. Actualul proprietar al castelului este convins că fantoma acesteia bântuie şi acum coridoarele şi încăperile construcţiei, declarând că de multe ori a observat o lumină puternică în unele nopţi, în interiorul căreia se distingea clar forma unei femei.

l Povestirile despre întâmplări supranaturale sunt un lucru obişnuit în castelele din Europa. Unul dintre acestea a devenit celebru datorită apariţiilor paranormale. Fundaţia Castelului Chillingham se află pe ruinele unei mănăstiri din secolul al VII-lea, care a fost atacată şi jefuită cu mult timp în urmă. Călugării care nu au reuşit să fugă la timp au murit în chinuri groaznice, fiind înjunghiaţi, strangulaţi şi aruncaţi în fântâni. Proprietarul castelului crede că acele spirite agitate nu au părăsit clădirea şi că se află şi azi între zidurile străvechi. Dar acestea nu sunt singurele suflete rătăcitoare care bântuie castelul. Devenită cunoscută sub numele de „Doamna în Alb“, o femeie tânără îşi face apariţia de secole în acest castel. Martorii susţin că, uneori, ea urcă scările şi străbate coridoarele, oprindu-se la ferestre şi scrutând orizontul. Legenda spune că „Doamna în Alb“, Lady Henrietta Barcklay, a fost părăsită de soţul ei care a fugit cu o soră mai mică de-a ei.

l Dar cea mai renumită fantomă din castelul Chillingham a fost „Băiatul Strălucitor“, a cărui voce pătrunzătoare a îngrozit mulţi vizitatori de-a lungul vremii. Băiatul a apărut cu regularitate timp de 200 de ani, ieşind din zidul aşa-numitei camere roz. Atunci când s-a curăţat coşul din acea cameră, a fost descoperit scheletul unui copil de circa 10-11 ani, a cărui identitate a rămas necunoscută. În schimb, după înhumarea osemintelor, vocea băiatului a încetat să se mai audă între zidurile castelului, ce a fost martor la atâtea drame.

24.32. Eroarea fatală

În 1804, în cartierul Hamersmith din Londra, apariția unei fantome-femeie cu rochie albă a provocat o adevărată tragedie. Stafia a urmărit o femeie ce traversa singură cimitirul şi a agresat-o. Poliția nu a reuşit să elucideze cazul, dar a luat măsuri pentru a preveni apariția unei noi tentative de agresiune. Astfel, a solicitat formarea unui grup de voluntari care să patruleze în cimitir. Cu toate măsurile luate, stafia a apărut din nou şi a fost văzută de un birjar care trecea cu trăsura pe lângă cimitir.

La patru zile după înființarea grupului de voluntari, în cimitir, unul dintre ei, pe nume Francis Smith, a observat o figură îmbrăcată în alb, pe o străduță întunecată. A tras asupra ei, iar aceasta s-a prăbuşit. Când au ajuns la fața locului, totul s-a dovedit a fi o eroare fatală. După identificare, s-a stabilit că persoana ucisă era zidarul Thomas Milwood, care venea de la atelierul unde lucra până la ore târzii din noapte. Sub acuzația de omucidere, Smith a fost condamnat la moarte, dar, în urma contestației făcute, pedeapsa a fost anulată, vinovatul fiind obligat să execute doar doi ani de închisoare.

24.33. Remuşcările unei mame

Se împlinesc 400 de ani de când stafia unei femei îmbrăcate în doliu apare cu regularitate în zona parohiei Bisharm (Buckinghamshire). În fața stafiei plutește un lighean cu apă, în care aceasta îşi limpezeşte din când în când mâinile.

Fenomenul a fost remarcat de doi copii localnici, aflați într-o barcă pe râul Tamisa, ce străbate câmpia de la marginea abației.

Se spunea că năluca, ce părea deosebit de paşnică, era a lui Elisabeth Hobby, soția unui renumit inventator şi confidentă a reginei Elisabeta I. Femeia scria poezii în engleză şi latină, fiind, totodată, un pedagog foarte sever şi pretențios cu elevii săi. Însă soarta a decis ca tocmai cel mai mic fiu al ei, William s-o dezamăgească. Băiatul era slab dotat intelectual şi foarte dezordonat, iar notițele sale erau pline de greşeli de ortografie. Mama lui, o fire impulsivă şi severă, îl bătea deseori, dar, cu toate acestea, băiatul nu înregistra niciun progres la învățătură.

Într-o dimineață, Elisabeth Hobby s-a înfuriat foarte tare pe fiul ei, din cauza temelor greşite ale acestuia. I-a tras băiatului câteva palme şi i-a poruncit să-şi refacă tema. Drept pedeapsă, l-a încuiat în dulap până când urma să-şi termine lecțiile.

Imediat după incident, regina i-a trimis vorbă lui Elisabet să vină de îndată la palat. Aceasta a plecat grăbită şi a uitat să pomenească vreunui servitor că-şi încuiase băiatul în dulap. Seara, la întoarcere, l-a găsit pe William mort, aplecat peste cărțile sale.

Până în clipa morții sale, la vârsta de 91 de ani, în 1609, Elisabeth nu şi-a putut ierta fapta comisă.

În 1840, câțiva lucrători au efectuat niște reparații în clădirea palatului. Printre grinzile de susținere au găsit un caiet care, probabil, aparținuse cândva unui copil. O pagină a caietului era acoperită cu pete, dar nu de cerneală, ci de lacrimi, uscate demult.

24.34. Cursa spre eternitate

Ziua în care James Worson a acceptat acea stranie provocare s-a dovedit a fi una de rău augur. Tânărul era de meserie cizmar, un om orgolios şi încrezut. În ultima clipă a vieții sale a scos un țipăt puternic, apoi a dispărut pentru totdeauna.

La 3 septembrie 1873, în orașul Leamington (Warwickshire), cizmarul se lăuda cu calitățile sale atletice în fața a doi prieteni. El le-a spus acestora că reuşise, în mai multe rânduri, să parcurgă alergând în timp record, distanța dintre două oraşe învecinate.

Câțiva ştiau că Worson era un bun alergător, cu toate acestea, prietenii săi s-au cam îndoit de spusele acestuia. Dacă era într-adevăr un atlet atât de bun, precum susținea, de ce n-ar dovedi acest lucru? Worson a acceptat bucuros provocarea şi le-a spus că-şi va demonstra aptitudinile, alergând distanța de 20 mile dintre Leamington şi Coventry.

Proba de forță a demarat într-o ambianță plăcută. Worson se echipase corespunzător şi era gata de start. Prietenii lui, Hammerson Burns şi Barham Wise, îl urmau într-o birjă trasă de cai, mergând în imediata apropiere a alergătorului. Burns luase cu el şi un aparat de fotografiat.

Cei trei bărbați parcurseseră deja două-treimi din traseu, iar buna dispoziție i-a însoțit în tot acest timp. Worson părea că spusese adevărul în privința rezistenței sale fizice. Alerga uşor şi, din când în când, îşi întorcea privirea înapoi, spre prietenii săi. Aceştia nu-l pierdeau nicio clipă din vedere. Cursa se desfăşura pe un drum prăfuit. Dintr-odată, Worson păru că se împleticeşte. Apoi, s-a prăbuşit țipând scurt. Wise mărturisea mai târziu: „Era țipătul cel mai straniu pe care l-am auzit vreodată“.

Acest strigăt înfiorător a fost ultima amintire despre Worson. Corpul său nu a mai apucat să atingă pământul, căci, în cădere, a dispărut pur şi simplu.

Cea mai elocventă dovadă a acestui fapt incredibil ar fi însuşi drumul prăfuit. Pe fotografiile efectuate de Burns se distingeau clar paşii lăsați pe nisipul uscat al drumului. Urmele au dispărut într-un anumit punct, ca şi cum Worson s-ar fi izbit de un zid de piatră.

Când prietenii săi au revenit în oraş, au efectuat o cercetare amănunțită, răscolind fiecare metru pătrat, însă căutarea a fost zadarnică. În mod surprinzător, câinii de vânătoare care au însoțit echipa de cercetare au evitat, parcă dinadins, locul în care urmele lui Worson dispăruseră.

Ulterior, o seamă de martori au susținut că văzuseră fantoma unui atlet, îmbrăcat în echipament de sport de culoare verde, alergând pe drumul ce leagă Leamington de Coventry.

24.35. Răzbunarea victimei canibalilor

Doar patru dintre naufragiaţii vasului Pierrot au reuşit să scape cu viaţă în iunie 1884, când nava s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic. Înghesuiţi într-o barcă de salvare, aceştia au fost purtaţi de valuri timp de 25 de zile. Din cauza foamei şi a intemperiilor, cei patru se aflau deja în pragul morţii, când căpitanul Edwin Rutt a venit cu o propunere înfiorătoare, izvorâtă din disperare: în urma tragerii la sorţi, să se decidă care dintre ei urma să fie mâncat de ceilalţi.

Doi dintre marinari au fost de acord cu Rutt, însă cel mai tânăr dintre ei, Dick Tomlin, în vârstă de 18 ani, s-a împotrivit, spunând că preferă să moară de foame decât să mănânce carne de om.

Împotrivirea lui Dick i-a pecetluit soarta. La prima ocazie ivită, Rutt s-a năpustit asupra băiatului care dormea şi i-a secţionat gâtul. Ceilalţi doi marinari, Josh Dudley şi Will Hoon, nu manifestaseră nici ei vreo reţinere faţă de canibalism. După patru zile, barca a fost găsită de echipajul velierului *Gellert,* naufragiaţii fiind încă în viaţă datorită faptului că se hrăniseră cu… carnea colegului lor. Căpitanul, stupefiat şi îngrozit de fapta celor trei marinari, nu şi-a dat acordul ca resturile cadavrului să fie aruncate în mare. La ordinele lui, cadavrul a fost înfăşurat în pânză aspră de velă şi transportat, împreună cu ceilalţi trei naufragiaţi, în portul Falmouth, din ţinutul Cornwall. Cei trei au fost chemaţi în faţa instanţei şi acuzaţi de crimă cu premeditare. La intervenţia ministrului de Interne, instanţa de judecată a sistat cercetările în privinţa acestui caz odios, hotărând condamnarea celor trei marinari la şase luni de închisoare. Nimeni nu ştia că adevăratele grozăvii de-abia acum urmau să înceapă.

După ce marinarii au fost eliberaţi, John Dudley s-a angajat ca zilier pentru o sumă infimă, care-i putea asigura doar un trai mizer, puţin peste nivelul subzistenţei. După două săptămâni, mergând pe o stradă lăturalnică a Londrei, învăluită într-o ceaţă deasă, caii înhămaţi la căruţa lui s-au speriat foarte tare, luând-o la fugă. Dudley a căzut de pe banchetă, decedând pe loc, din cauza contuziilor craniene.

Potrivit afirmaţiilor martorilor oculari, la locul accidentului a apărut o fiinţă înfăşurată într-o pânză pătată de sânge, care, imediat după ce Dudley a decedat, a dispărut în mod misterios. Ca urmare a acestui eveniment tragic, căpitanul Rutt a intrat în panică. A plecat îndată în cartierul mărginaş Soho, pentru a da de urma celuilalt camarad ce supravieţuise, Will Hoon. Bătrânul marinar ajunsese un oropsit al sorţii, aflat mai tot timpul în stare de ebrietate, starea sănătăţii sale părând a fi una extrem de precară.

Rutt l-a înştiinţat de accidentul lui Dudley, pomenind şi de apariţia acelei fantome însângerate, convins fiind că este o rudă a lui Tomlin, însetată de răzbunare. L-a implorat să-l caute împreună pe acest individ misterios, însă tot ce-şi mai dorea Hoon de la viaţă era o sticlă de gin. În scurtă vreme, acesta a căzut la pat, fiind internat într-un azil de bătrâni. Înainte de a intra în comă,

s-a zbătut încontinuu, țipând deznădăjduit, după care a murit în chinuri groaznice.

Câțiva martori oculari susțineau că o ființă „înfășurată în pânză“ a încercat să-l aline, aceasta dispărând imediat după ce a survenit decesul. Deznădăjduit la culme, Rutt a reclamat întâmplările la poliție. Polițiștii l-au luat în derâdere, auzind relatările acestui bărbat ce părea dement, însă comisarul-şef a dispus să fie „cazat“ peste noapte într-una din celulele secției de poliție, având în vedere starea de şoc în care se afla reclamantul.

De-a dreptul încântat, Rutt a intrat în celulă şi chiar a verificat de mai multe ori siguranța încuietorilor. Această secție era destinată tâlharilor care perturbau viața nocturnă a Londrei, fiind reținuți acolo pentru câteva ore. Ei aveau, de multe ori, manifestări extreme.

Însă atunci când, la ora 3.00 noaptea, dintr-o parte a închisorii s-a auzit un răcnet înfiorător, polițiștii au tresărit şi s-au îndreptat grăbiți spre celula cu pricina. S-a dovedit a fi cea a lui Rutt. Au deschis uşa şi s-au apropiat de pat. Victima a fost găsită într-o stare care ar fi îngrozit orice persoană cu sânge rece. Pielea de pe picioare îi era sfâşiată cu foarfecele, iar ochii îi ieşiseră din orbite.

Strângea în mâini resturi de pânză şi fâşii însângerate.

24.36. Grota contrabandiştilor

Pe litoralul britanic circulă nenumărate istorii palpitante legate de contrabandişti, iar locuitorii oraşelor în împrejurimile cărora există stânci şi grote stâncoase, pretind că acolo ar bântui stafiile acestora. O asemenea poveste este legată de grota Marsden, care se află în partea de nord-est a litoralului englez între South Shields şi Sunderland. Grota era folosită de contrabandişti pentru a-şi ascunde marfa, însă unul dintre ei, pe nume John cel Îndărătnic, şi-a trădat camarazii. Contrabandiştii care au părăsit vasul pescăresc ce-i adusese până în golful Marsden, pentru a ajunge la țărm cu bărcile, erau aşteptați de paza de coastă. Unul dintre camarazii lor de pe vas, presimțind pericolul, şi-a descărcat pistolul, pentru a-şi avertiza tovarăşii. John cel Îndărătnic a plătit cu vârf şi îndesat pentru fapta sa.

Camarazii săi l-au închis într-un butoi şi l-au tras deasupra grotei, unde a rămas agățat până când avea să moară de foame. Se pare că în grota, în care astăzi funcționează un restaurant, se mai aud uneori şi acum țipetele care au răsunat în urmă cu 150 de ani.

24.37. Să fi existat oare Fantomas?!

Paris. 1860. Un cadavru găsit în trenul Bâle–Paris dă destule bătăi de cap poliției. Căci trupul, desfigurat, aparține preşedintelui Poinsot, magistrat reputat, dar controversat, pe vremea lui Napoleon al III-lea. Poinsot nu avea o reputație

prea bună şi asasinarea sa provoacă oarecare valuri politice. Aşa încât, pentru a închide gura clevetitorilor, poliția se simte obligată să abordeze ancheta cu toată hotărârea, pentru a-l descoperi pe autorul crimei. Printr-o întâmplare „fericită“ acesta şi-a lăsat la locul faptei o batistă şi o tabacheră. Apoi se descoperă staţia în care a urcat în tren, precum şi aceea în care a coborât. Se descoperă în sfârşit, că Poinsot a cinat în ajunul crimei într-un han împreună cu un bărbat ale cărui semnalmente corespund acelora ale călătorului misterios. Apare şi un nume: e vorba de un oarecare Matricon care este văzut la Lyon, apoi la Geneva. Matricon face gestul de a plăti o prostituată cu bani ruseşti ce fuseseră furaţi unui medic militar, doctorul Heppi, care, cu puţină vreme înainte, avusese aceeaşi soartă ca şi Poinsot. Se descoperă locuinţa lui Matricon: într-o cameră se găseşte o pereche de cătuşe. Acestea fuseseră sustrase unor jandarmi de un oarecare Charles Jud, în momentul evadării sale. Charles Jud fusese închis tocmai pentru uciderea doctorului Heppi.

Deci, lucrurile sunt clare: Matricon şi Jud sunt una şi aceeaşi persoană. Numai că această persoană este de negăsit.

Atunci, fostul şef al Siguranţei, Claude, se decide să plece de unul singur în căutarea lui Jud. El se duce în Alsacia, locul de naştere al prezumtivului asasin, unde, se pare, acesta venea să se odihnească după fiecare lovitură. Dar, pe drum, detectivul este răpit de un grup de tineri care îl conving să renunţe la anchetă. Şi afacerea este clasată definitiv.

Peste câţiva ani se va stabili că Jud a fost doar un personaj inventat pentru a-l acoperi pe adevăratul asasin, un soţ înşelat. Dar personajul va intra în legendă şi, după câteva decenii, Robert Desnos va face din el un erou la fel de cunoscut în Franţa ca Arsene Lupin: Fantomas.

24.38. Lugubra moştenire a lui Jack Spintecătorul

Două dintre victimele odiosului Jack Spintecătorul bântuie încă pe străzile londoneze, parcă pentru a aduce aminte de sângeroasele crime ale asasinului necunoscut. Prima dintre cele şase victime ale „măcelarului“ a fost Polly Nicholls, o prostituată în vârstă de 42 de ani. Corpul ei mutilat a fost descoperit la 31 august 1888. Avea gâtul retezat şi abdomenul spintecat. Trupul ei însângerat, provocând o spaimă cumplită, apare din când în când pe strada Durward din cartierul mărginaş Whitchapel, acolo unde fusese găsit cadavrul ei.

Pe o stradă apropiată, se mai aude uneori strigătul de groază al unei alte victime a lui Jack Spintecătorul, voce despre care se presupune că ar aparţine lui Annie Chapmann, o femeie în vârstă de 47 de ani.

24.39. Împuşcată din gelozie

Primul etaj al clădirii Amiralităţii din Londra, care, odinioară, l-a găzduit şi pe Winston Churchill, pe vremea când fusese lord de rangul I al flotei Marii

Britanii, era bântuită de fantoma lui Margaret Reay, care fusese iubita lui Sandwich Earl. Portretul ei era expus într-o încăpere a clădirii. În aprilie 1779, Margaret, ieşind de la Opera Regală „Covert Garden", a fost împuşcată mortal de un fost curtezan. Motivul crimei l-a constituit gelozia.

24.40. „Serviciul secret" şi actorul înjunghiat

Fantomele bântuie peste tot în lume, dar se pare că preferă să apară pe scena teatrelor. Alteori se amestecă în dramele vieţii reale, care sunt la fel de înspăimântătoare ca cele imaginate de autorii dramatici.

William Terriss era un actor cu personalitate, care îmbrăţişase cariera actoricească după o viaţă de aventurier.

În decembrie 1897, juca rolul principal dintr-o piesă poliţistă intitulată „Serviciul secret", pusă în scenă la Teatrul Adelphi din cartierul Strand.

Într-o seară, după spectacol, actorul a fost înjunghiat şi, de atunci, o serie întreagă de evenimente inexplicabile sunt atribuite spiritului său zbuciumat. Artiştii auzeau pe scenă zgomote de paşi şi bătăi. Ascensoarele de scenă erau cuplate şi decuplate de forţe nevăzute, luminile se stingeau şi se aprindeau de la sine.

24.41. În căutarea fratelui spânzurat

Începând din 1780, când a avut loc rebeliunea lui Gordon, timp de aproape două veacuri, pe coridoarele Băncii Angliei au patrulat gardieni care păzeau sălile de tezaur. În anul 1973, garda a fost desfiinţată, însă în clădirea băncii a rămas să patruleze un vizitator nocturn, care îşi face în mod constant rondul pe strada Threadneedle în căutarea fratelui său. Este vorba de „călugăriţa cernită", denumită astfel de către cei care au văzut fantoma îmbrăcată în rochie neagră şi cu faţa acoperită de un văl gros. Apariţia este, probabil, stafia lui Sarah Whitehead, care bântuie clădirea în căutarea fratelui ei, Philip, funcţionar la o bancă, arestat în anul 1811, sub acuzaţia de uz de fals.

Philip a fost spânzurat, aceasta fiind pedeapsa la care erau condamnaţi falsificatorii la vremea respectivă. Sarah, care nu vorbise de multă vreme cu fratele ei, s-a decis să-l caute la bancă. Când a auzit vestea execuţiei acestuia, tânăra a înnebunit. A doua zi, a reapărut la bancă purtând haine de doliu şi cu faţa acoperită de un văl gros, întrebând dacă nu îl văzuse cineva pe fratele ei.

În următorii 25 de ani a fost văzută plimbându-se pe strada Threadneedle şi oprind trecătorii. Uneori intra şi în clădirea băncii. Plimbările ei solitare nu au încetat nici după moarte. La scurt timp după ce a fost înmormântată în cimitirul St. Christopher-le-Stock din City, aflat în apropierea grădinii băncii, femeia în negru a reapărut. Figura călugăriţei cernite a devenit o legendă în cercurile funcţionarilor de bancă de la finele veacului trecut. Mulţi dintre ei văzuseră fantoma femeii disperate care-şi căuta fratele. Unul dintre angajaţii

băncii povestea că a văzut-o în vechiul cimitir, plângând în hohote şi lovind cu pumnii placa funerară a unui mormânt. Gardienii băncii au dispărut de mult, ca şi tezaurul, de altfel, dar pe culoare se mai aud şi azi paşii lui Sarah Whitehead, care-şi caută în continuare fratele.

24.42. Copiii ucigaşi

Când a văzut prima dată casa, tânărul şi talentatul scriitor Paul Fortier a ştiut că aceasta este locuinţa ideală pentru el, casa visurilor lui. Era optimist şi foarte încrezător în viitorul său şi al familiei sale.

Primul său roman, *Câmpiile Amaranth,* fusese primit cu mare interes de către publicul cititor şi începuse deja să scrie următorul roman, care promitea să aibă acelaşi succes. Soţia lui Paul Fortier era o femeie frumoasă şi tânără. Împreună aveau o fetiţă încântătoare de 5 ani, pe nume Gisele.

Noua locuinţă din Montreal (Canada) i-a plăcut Denisei Fortier, care avea însă anumite reţineri în privinţa clădirii. După ce au cumpărat-o în 1905, a insistat ca soţul său să cerceteze originea acestei case şi să verifice amănunţit toate anexele gospodăreşti. Îngrijorarea ei s-a datorat relatărilor unor vecini, care susţineau că, în urmă cu mulţi ani, casa fusese scena celei mai odioase crime petrecute până atunci în Montreal.

În 1805, clădirea, care fusese construită cu destinaţia de casă de corecţie a „copiilor problemă“, a fost mistuită într-un incendiu, după ce doi băieţi au ucis pe directorul instituţiei şi pe soţia acestuia. Fără să ţină seama de vârsta copiilor, autorităţile au dat o sentinţă aspră vinovaţilor. Băieţii au fost spânzuraţi. Casa a fost reconstruită din temelii, dar pe parcursul anilor, în ea s-au întâmplat evenimente îngrozitoare: incendieri, omoruri, dublă sinucidere, o serie întreagă de cazuri neelucidate. În casă, din când în când, se puteau percepe anumite „puncte reci“, care emiteau curenţi de aer foarte reci şi care se deplasau dintr-o cameră în alta. În urma celor aflate, Denise a devenit foarte agitată. Soţul ei, Paul, era din ce în ce mai îngrijorat de starea sănătăţii ei fizice şi mintale. Denise a cerut sfatul şi ajutorul unui preot.

Acesta a ascultat-o calm, cu multă înţelegere, dar când l-a rugat să ţină o slujbă de alungare a diavolului, femeia a văzut în privirea lui acelaşi refuz tacit ca cel al soţului ei. Denise avea o presimţire îngrozitoare. I se părea că, în curând, vor fi martorii unor evenimente fatale.

În seara acelei zile a observat o schimbare în comportarea soţului. În timpul cinei, acesta a băut mai multe pahare de vin, ceea ce nu-i stătea în obicei, şi a devenit foarte tăcut. Starea de nelinişte a soţiei s-a transferat şi asupra fetiţei lor de 5 ani. Instinctul matern a ajutat-o pe Denise să remarce agitaţia fetiţei şi a dus-o la culcare. Fetiţa vorbea în şoaptă, spunând: „Aşa-i, mami, că ne mutăm de aici? “

„Punctele acelea reci despre care povesteai tu şi cu tati. Cred că noaptea

trecută au fost şi în camera mea. Mi-a fost atât de frig, încât m-am trezit. Dar în altă parte era cald."

Dorind să se liniştească şi pe sine, şi pe fetiţă, Denise i-a spus: „Cu siguranţă că ai visat ceva urât". A fost ultima dată când o auzit-o pe mama sa vorbind astfel.

În noaptea care a urmat, Gisele a avut un nou coşmar. S-a trezit din somn, simţind un miros înecăcios de fum. S-a repezit grăbită spre dormitorul părinţilor şi s-a izbit de uşă. Pereţii şi tavanul camerei erau mistuiţi de flăcări, iar în faţa ochilor i s-a descoperit o privelişte de groază. Cadavrul tatălui său zăcea lângă pat, gâtul lui fiind străpuns de o foarfecă ascuţită. În patul mare, călduros, mama sa se lupta cu doi băieţi dezbrăcaţi, care nu păreau cu mult mai mari decât Gisele. Denise scotea câte un ţipăt stins, în timp ce copiii o loveau fără milă, distrându-se de minune.

Gisele a alergat la vecini, după ajutoare. Când a revenit, aspectul camerei revenise la normal, astfel încât afirmaţiile fetiţei au fost puse la îndoială.

Nu era nici urmă de foc. Cei doi copii dispăruseră. Pe pat zăcea mama sa, în stare de inconştienţă, corpul ei schingiuit fiind aproape de nerecunoscut. Pe jos a fost găsit cadavrul domnului Bell. În urma investigaţiilor efectuate, poliţia a ajuns la concluzia că evenimentele relatate de Gisele erau doar rodul fanteziei sale, ea încercând astfel să ascundă întâmplările reale, prezente în subconştientul său. Era limpede că între soţi avusese loc o dispută violentă, în urma căreia femeia, agresată, şi-a omorât soţul, în legitimă apărare. Această concluzie logică n-a putut fi infirmată nici măcar de fetiţă. Mama ei, aflată în stare de şoc, a fost transportată de urgenţă la spital, dar, în urma contuziilor grave, a decedat după trei zile. Gisele, rămasă orfană, a fost luată spre a fi crescută de bunicii ei din Seattle.

Din pricina renumelui terifiant, casa a rămas nelocuită, iar în 1906, a căzut pradă unui incendiu devastator.

24.43. Ştreang pentru criminal

George Gaffney era un hoţ care săvârşise infracţiuni mărunte, zona lui preferată fiind cartierul Soho din Londra. Delictele comise, cu excepţia unuia, s-au dovedit neînsemnate. La 1 martie 1910, Gaffney a observat o funie de mătase mai deosebită, agăţată de căruţa unui negustor care traversa oraşul. A recunoscut imediat funia, aceasta fiind funia „thug", folosită în Orientul Apropiat, de o sectă criminală hindu, pentru executarea sacrificiilor.

Gaffney a cumpărat funia, iar după două săptămâni a şi folosit-o.

Hoţul avusese, cândva, probleme cu o fată ce se numea Bessie Graves, femeia dorind cu ardoare să devină soţia acestuia, deoarece rămăsese gravidă. Însă lui Gaffney, cunoscut şi sub numele de Arthur Eames, i se oferise şansa de a stabili o relaţie cu doamna Stella Fortney, o văduvă înstărită.

Detectivii de la Scotland Yard au fost alertaţi de proprietăreasa lui Bessie,

care a găsit-o pe fată sugrumată, într-o cameră a pensiunii. Funia era atât de strâns legată în jurul gâtului victimei, încât îi secționase, parțial, tegumentul. Singurul suspect părea să fie Arthur Eames, fostul iubit al victimei.

Însă, pentru polițiști, această informație era insuficientă, astfel că, după trei săptămâni, Gaffney se plimba încă liber, prin oraș.

Într-o noapte, infractorul a considerat că ar face impresie dacă s-ar duce cu o birjă la doamna Fortney. Urcă într-o trăsură, dar, imediat ce închise ușa, scoase un țipăt de spaimă. În întunericul din trăsură desluşise figura lui Bessie Graves. Fata şedea pe banchetă şi-l privea cu nişte ochi mari, sticloşi, iar limba îi atârna dezgustător din gură.

După acel incident terifiant, timp de două săptămâni, Gaffney nu a mai vizitat-o pe Stella. În cele din urmă, pentru a păstra bunele relații cu văduva, s-a hotărât să treacă pe la ea. Femeia a fost profund jignită de absența lui nejustificată, dar Gaffney nu şi-a pierdut cumpătul, înmânându-i un inel – obținut, desigur, prin mijloace nu tocmai cinstite. Într-o ambianță prietenoasă, au consumat o sticlă de şampanie, apoi doamna i-a cerut să aducă încă o sticlă din pivnița casei. Cu o lampă de petrol în mână, Gaffney a păşit încet pe scările întunecate; ajuns la jumătatea drumului, a tresărit speriat, căci în bezna încăperii se desluşea figura înfricoşătoare a lui Bessie Graves. Gaffney a privit înspăimântat ochii bulbucați ai fetei, apoi a azvârlit lampa în direcția ei şi a căzut leşinat la baza scărilor. Timp de trei săptămâni a primit îngrijiri medicale. Când a fost externat, a considerat că venise vremea să alunge, o dată pentru totdeauna, spiritul fostei sale iubite, altminteri simțea că fantoma îl va urmări toată viața. A decis să părăsească Anglia, în speranța că nenorocirile prin care trecuse vor rămâne în urma lui. A cumpărat un bilet la cursa transatlantică, pe vaporul *Montrose,* cu destinația Quebec. Noaptea care a precedat marea călătorie şi-a petrecut-o în camera unui hotel liniştit, aflat la periferia Londrei. Însă, în semiobscuritatea încăperii, a apărut din nou Bessie. De astădată, fata nu mai avea ştreangul în jurul gâtului, ci-l ținea întins către Gaffney. Bărbatul îşi îndreptă mâna tremurândă către brațul scheletic al fetei. Apoi îşi ridică privirea, dar Bessie dispăruse deja. Mesajul ei era cât se poate de limpede. Gaffney se aşează la birou şi se apucă, în grabă, să aştearnă pe hârtie o declarație în care se incrimina. A relatat amănunțit uciderea lui Bessie şi întoarcerea acesteia în chip de stafie. „Iar acum“, îşi termină acesta destăinuirile, „nu mai am scăpare.“

Personalul hotelului a anunțat Scotland Yardul că un bărbat se sinucisese în imobilul lor. Specialiştii au confirmat moartea victimei prin spânzurare de o grindă a încăperii. După citirea declarației lăsate de victimă, polițiștii au clasat cazul criminalului din Soho.

Cazul acesta avea şi o latură misterioasă, care a indus în eroare poliția. Pentru prima dată, o probă incriminatorie dispăruse din seiful Scotland Yardului. Nu mai era nici urmă de funia „thug“, cea care-i servise drept ştreang lui Gaffney.

24.44. Ucigaşii propriului fiu

Viitorul soților Kronberg Laszlo şi Susana, din localitatea ungurească Tiszakurt, se anunța sumbru. Era anul 1919, iar Primul Război Mondial le secătuise toate rezervele financiare necesare pentru întreținerea micului han pe care-l dețineau. Banii abia le ajungeau să-şi ducă traiul de azi pe mâine. Familia lor avusese parte de multe nenorociri. Singura lor fiică fugise la Budapesta, iar din oraş le parvenise ştirea că se prostitua. Nicolas, băiatul lor cel mare, fugise de acasă încă de la vârsta de 9 ani, după o bătaie zdravănă primită de la tatăl său. Alți doi fii ai lor pieriseră în război.

Soții, ajunşi la vârsta bătrâneții, şedeau descumpăniți pe prispa casei, discutând despre viitorul care-i aştepta. În cele din urmă, au ajuns la concluzia că vor recurge la cele mai mârşave fapte pentru a se îmbogăți: vor ucide!

Au pus la punct toate detaliile, cu multă precauție, pentru a nu da de bănuit. În pădurea apropiată, Laszlo a săpat o groapă adâncă de 1,80 metri, în care a turnat var nestins, indiscreților spunându-le că pregăteşte fundația unei anexe la gospodărie. Susana a cumpărat de la farmacie stricnină, spunând că vrea s-o folosească pentru a otrăvi lupii care dădeau târcoale casei.

Între 1919 şi 1922, la hanul soților Kronberg au fost ucise zece persoane. Cina servită în restaurant era însoțită de câte un pahar de vin din soiurile cele mai nobile, dar care conținea şi o doză mortală de stricnină. Averea familiei Kronberg a sporit considerabil, aşa că au hotărât să fie foarte precauți. Îşi propuseseră să mai ucidă o singură persoană, înainte de a astupa pentru totdeauna groapa cu var.

La 14 august 1922 a sosit la han un bărbat politicos, bine făcut, ce avea în jur de 30 de ani. Valiza lui era atât de grea, încât se putea crede că ascunde o mulțime de monede de aur. Părea un om mulțumit, căci afacerile sale se dovediseră a fi extrem de profitabile. Venise cu gândul de a cumpăra un teren fertil, care merita o investiție considerabilă.

După ce Susana a pregătit mâncarea, iar Laszlo l-a servit, străinul a insistat ca cei doi să accepte invitația de a servi cina în camera lui. Dorința bărbatului era să i se spună „Norocosul“.

După ce au stat două ore la taifas, în camera oaspetelui, Norocosul s-a dovedit atât de prietenos, încât soții Kronberg se vedeau puşi într-o situație delicată în privința săvârşirii planului lor inițial. Însă nu mai era cale de întoarcere şi Susana a adus până la urmă vinul parfumat şi vechi, cum numai la hanul lor se putea găsi.

„Norocosul“ a băut jumătate de pahar şi, în scurtă vreme, a decedat.

Apoi, Susana a deschis geamantanul „Norocosului“. Prada era deosebit de consistentă. Întreaga avere, în bani de aur, se afla acum la picioarele lor. Laszlo cu mâna tremurândă a cotrobăit printre actele victimei şi spre stupoarea lui, a găsit un obiect foarte ciudat: o fotografie a soților Kronberg.

Atunci şi-au dat seama de nenorocirea ce s-a abătut asupra lor: cea din

urmă victimă era tocmai fiul lor, cel care plecase de acasă la vârsta de nouă ani. Li se părea că nimic nu mai avea importanță. Soarta fusese necruțătoare cu ei, uciderea propriului copil fiind cea mai cruntă lovitură pe care o puteau primi. Au părăsit camera şi s-au întors în sala de mese. Laszlo s-a aşezat la masă, copleşit de suferință. Au scris o declarație în care relatau cele întâmplate, apoi alături de cadavrul fiului lor, şi-au pus capăt zilelor.

După trei zile, câțiva săteni au găsit corpurile neînsuflețite.

În anii care au urmat, puțini s-au încumetat să calce pragul vechiului han. Cei care, totuşi, au poposit aici pentru o noapte sau două, dorind să cumpere casa părăsită, au plecat descurajați, relatând acelaşi lucru: la masa lungă din sufragerie stăteau 13 figuri fantomatice, îmbrăcate după moda anilor ’20…

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, nimeni nu mai îndrăznea să treacă pragul casei părăginite, nici măcar să se apropie de aceasta. În toamna anului 1980, flăcări uriaşe dădeau de veste sătenilor că un piroman incendiase ceea ce fusese, cândva, hanul soților Kronberg. Nu s-a făcut niciun demers în vederea descoperirii făptaşului; incidentul a rămas învăluit în mister.

23 septembrie 1980 a fost ziua când Tiszakurt a scăpat, pentru totdeauna, de casa bântuită.

24.45. O dramă cumplită a unei iubiri

Alnwick este o localitate din Anglia, pe țărmul Mării Nordului, în apropierea căreia s-a construit, prin anul 1200, o mănăstire despre care se povestesc multe lucruri ciudate. Un călugăr s-a îndrăgostit de o călugăriță din acest lăcaş de rugăciune. Într-o noapte de vară şi-a răpit iubita încercând să fugă în lumea largă. Dar nu au putut merge prea departe, fiind prinşi. Călugărul a fost decapitat, iar călugărița zidită de vie chiar în incinta mănăstirii. În anul 1928 este zărită, pentru prima dată, fantoma călugăriței, iar ulterior, în fiecare an, în cursul lunii iulie, când luna este plină. În 1939, mănăstirea a fost distrusă de un puternic incendiu, dar fantoma continua să apară pe ruinele ei. În anul 1945 resturile zidurilor au fost demolate. În subsolul mănăstirii, muncitorii au găsit un schelet pe care medicii l-au atribuit unei femei tinere. Rămăşițele pământeşti ale acestei femei au fost înmormântate, efectuându-se slujbele religioase ce se fac în aceste ocazii. De atunci fantoma a dispărut.

24.46. Materializarea unei decedate

Tânărul Giordano Karelli, în timpul carnavalului, s-a dus la o serată care avea loc la Mente Lomellina.

Acolo, a întâlnit o tânără care semăna ca două picături de apă cu logodnica lui, ce murise de un an de zile.

Tânăra purta o rochie demodată şi nu era însoțită de nimeni.

Giordano a invitat-o la dans, lucru pe care ea îl acceptă cu multă voie bună. Cu această ocazie el observă că are mâinile foarte reci.

După dans, tânărul o invită la bufet, oferindu-i, după dorința ei, o cafea. Pe când bea cafeaua din ceaşcă, din cauza unei mişcări greşite şi-a stropit rochia ei albă, cu trei picături.

Pe la miezul nopții tânăra se scuză că nu mai poate dansa, spunându-i că trebuie să plece. Atunci, Karelli se oferi să o conducă acasă cu maşina lui, iar tânăra nu avu nimic împotrivă. Îndreptându-se către ieşire, tânărul o conduse către garderobă, dar tânăra declară că nu avea mantoul la ea, deşi afară era o vreme foarte rece.

Mirat de această situație, tânărul îşi oferi paltonul lui, pe care ea îl primi, spunându-i, cu un surâs angelic că i-l va trimite a doua zi.

Mergând astfel câtva timp, misterioasa tânără a cerut să coboare şi să-şi continue drumul pe jos până la ea acasă.

A doua zi, paltonul lui Karelli a fost găsit atârnat de grilajul de fier al mormântului de către familia fostei lui logodnice, care îl recunoscu ca fiind al lui Karelli.

Când a fost chemat şi întrebat din ce pricină paltonul lui fusese depus pe mormânt, el a făcut cunoscută întâmplarea din noaptea precedentă.

Auzind că tânăra dansatoare semăna perfect cu logodnica lui şi că avea o rochie identică cu cea cu care fusese înmormântată fiica lor, merseră cu toții la cimitir şi ridicând capacul mormântului de marmură, văzură, cu uimire, că pe rochia moartei se găseau trei pete de cafea.

24.47. Stafia răzbunătoare

Strania poveste începe la 21 februarie 1977, când corpul Teresitei Basa a fost descoperit de poliție. Această femeie de 48 de ani se afla lungită pe podeaua apartamentului ei din Chicago, înjunghiată şi parțial arsă.

Ca mulți alți imigranți plini de speranțe, Basa venise în Statele Unite din Filipine pentru a munci şi a duce o viață mai bună. Aici lucrase ca terapeut la secția de cardiologie a spitalului Edgewater; în rest, poliția nu avea niciun indiciu cu privire la modul cum s-ar putea rezolva această crimă. Inițial, s-a presupus că fusese ucisă de prietenul ei. Totuşi, soluția reală a cazului a fost oferită de fantoma Teresitei.

La acelaşi spital lucrau doctorul Jose Chua şi soția sa, care fuseseră prieteni foarte apropiați cu Teresita. Într-o seară, în timp ce se întorceau împreună în Skokie, un mic orăşel de lângă Chicago, doamna Chua a căzut pe neaşteptate într-un soi de transă ciudată. Acasă, a început să se plimbe prin hol, a intrat în dormitor şi s-a lungit pe podea. Apoi, o voce bizară, vorbind în tagalog (un dialect filipinez), a spus: „Sunt Teresita Basa“. După ce vocea a acuzat un infirmier din spital ca fiind vinovat de crimă, doamna Chua a încetat să mai vorbească.

Dar, în următoarele zile, a continuat, declarând cu vocea femeii ucise că infirmierul, un tânăr negru, pe nume Allen Showery, i-a furat bijuteriile şi că inelul ei cu perlă este purtat acum de viitoarea lui soţie. Doctorul Chua, înspăimântat de ceea ce susţinea soţia sa în stare de transă, a alertat poliţia locală.

Doi detectivi veterani, Joseph Stachula şi Lee Epplen, i-au ascultat povestea, arătându-se sceptici, dar, în absenţa altor indicii, s-au hotărât să ţină seama de acestea. Astfel, poliţia din Evanstron a căutat apartamentul lui Showery, unde a găsit bijuteriile Teresitei, iar inelul cu perlă se afla în posesia prietenei acestuia. Confruntat cu probele, Showery a recunoscut crima, pentru care a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Cazul a fost închis oficial în luna august a aceluiaşi an, după ce fusese rezolvat aparent de stafia Teresitei.

24.48. Doi copii omorâţi de stafii

Milano, Italia. Doi copii au fost găsiţi morţi într-o casă abandonată, despre care se spunea că este bântuită de fantome! Se pare că ei au murit de frică, speriaţi de spiritele a şase prizonieri care s-au ascuns în casă şi au fost prinşi de poliţie!

Aceasta este extraordinara concluzie trasă de poliţiştii care au investigat moartea celor doi copii, Sal Fareli, 8 ani şi sora lui Ariana, de 6 ani, amândoi fugiţi de acasă şi găsindu-şi refugiu în acea casă de la periferia vestică a oraşului. „Nu era niciun semn pe acei bieţi copii, potrivit spuselor medicul care i-a examinat“, a declarat detectivul Paolo D'Amato. „Şi doctorul n-are nicio îndoială că spiritele rele care ocupă casa i-au terorizat pe copii şi au scos sufletul din ei. Am văzut odată aceste spirite transformând nişte poliţişti foarte buni în nişte idioţi, aşa că aceşti bieţi copii nu au avut nicio şansă împotriva lor.“

Uluitoarea poveste a început în 1956 când şase prizonieri foarte periculoşi au scăpat din închisoarea din vecinătate şi s-au refugiat la ferma unde i-au omorât pe proprietar şi pe soţia acestuia cu sânge rece. Ziua următoare poliţiştii au înconjurat casa şi i-au omorât pe criminali după o luptă armată de 30 de minute. „Din acea zi nimeni nu a mai putut locui în acea casă deoarece spiritele acelor prizonieri terorizează pe oricine îndrăzneşte să intre. Doi muncitori au încercat să remobileze casa şi au murit de atac de cord. Un preot care a încercat să îndepărteze spiritele rele din casă a murit în timp ce oficia slujba. Patru poliţişti şi-au propus să stea o noapte în casă pentru a demonstra că acolo nu este nicio fantomă, dar au ieşit afară urlând imediat după căderea nopţii. Mai târziu ei ne-au spus că au fost atacaţi şi aproape omorâţi de şase spirite hidoase, cu ochii roşii şi toate îmbrăcate în uniforme de închisoare.“

Nefericiţii Sal şi Ariana nu ştiau însă de toate acestea când s-au adăpostit de furtună în acea casă în noaptea de 4 iunie. „Aceşti doi copii au fugit de acasă crezând că părinţii lor sunt prea duri cu ei. Ei şi-au petrecut prima noapte în pădure, apoi şi-au căutat refugiul în acea casă când a început furtuna.

În dimineața următoare o echipă de căutare i-a găsit morți în pat. Nu putem decât presupune cum au murit aceşti copii. Un lucru este sigur, ca să-ți petreci ultima noapte de pe Terra cu şase fantome în jurul tău, nu este deloc plăcut. Nu doresc nimănui aşa ceva."

24.49. Cu fantomele, pe urmele lui… Sherlock Holmes

Următoarele întâmplări pe care vi le prezentăm nu s-au petrecut cu veacuri în urmă. La ele au fost martori oameni din zilele noastre.

Un erudit cercetător al fenomenelor paranormale, italianul Ugo Dettore, consideră că lumea spiritelor, vizibilă în anumite momente de către cei în viață, se împarte în două grupe. Din prima fac parte acele ființe eterice care trăiesc repetitiv aceeaşi întâmplare. Acestea, cu alte cuvinte, revin şi redevin actori într-unul şi acelaşi episod (îndeobşte tragic), petrecut în viața lor pământească. Sunt năluci care, însă, nu comunică în niciun fel cu eventualii martori. Un asemenea caz a fost studiat şi prezentat, între alții şi de Conan Doyle, dar creatorul lui Sherlock Holmes ne asigură că e vorba de o întâmplare reală şi nu de una inventată.

Filmul acestui sinistru episod s-a derulat într-o localitate de pe țărmul vestic al Italiei, într-o casă izolată de la marginea mării. Într-o zi, clădirea a fost închiriată de o doamnă însoțită de fiul ei bolnav şi de sora medicală, angajată să-i îngrijească băiatul. Aici, din prima noapte, noii locatari au putut auzi cum cineva urcă şi coboară scările interioare. Îngrijorată dar şi împinsă de curiozitate, doamna respectivă a rămas peste noapte să supravegheze camera de zi. Şi atunci, încremenită de spaimă, a devenit acolo spectatoare la o scenă fantastică. La un moment dat, imediat după miezul nopții, ea a putut vedea cum pe o uşă îşi face apariția o nălucă învăluită într-un halou luminos. Spectrul avea înfățişarea unui bătrân care îşi ținea în mână pantofii. Stafia şi-a continuat drumul, tăcută şi absentă şi, urcând treptele, a dispărut într-o altă încăpere de la etaj. Scena s-a repetat îndată după ora patru, când fantoma a reapărut pentru a face cale întoarsă.

Îngroziți, chiriaşii au chemat în ajutor o rudă: pe fratele doamnei. A fost inspectată întreaga clădire şi, cu acest prilej, s-a putut constata că beciul comunica, printr-un culoar, cu o altă pivniță mult mai veche şi pe care marea o inunda pe durata fluxului. Cei doi hotărâră atunci să rămână de veghe în noaptea următoare, bărbatul în beciul casei, iar sora lui în camera de zi. Cea de a doua secvență a fost una de film horror. Îndată după ora 24, prin sinistrul culoar de la subsol şi-au făcut apariția două fantome. Ele întruchipau doi bătrâni. După scurtă vreme, ei s-au luat la bătaie, până când unul dintre ei, scoțând un cuțit, l-a înjunghiat pe celălalt. Ucigaşul a târât cadavrul pentru a-l arunca în mare. S-a grăbit apoi să îngroape arma crimei sub pardoseala de pământ, iar pe urmă a urcat în camera de zi. Acolo, cel de al doilea martor

l-a văzut cum scoate din bufet o sticlă de coniac, dă pe gât o duşcă şi, mereu cu pantofii în mână, urcă la etaj.

În zorii zilei, fratele şi sora au coborât în subsol şi, folosind o săpăligă, au dat la o parte pământul în locul în care năluca îngropase cuțitul. Da, arma crimei era acolo!

Conan Doyle – o spune chiar el – a căutat originile acestei istorii fantastice în trecutul clădirii. Şi a aflat că aici, cu decenii în urmă, locuiseră doi fraţi contrabandişti şi care, la fel ca în teribila retrospecție, din pricina unei neînțelegeri, s-au luat la bătaie şi au ajuns la crimă. Fapta, cu întreaga ei desfăşurare – explică specialiştii în ocultism – a rămas imprimată în materia sensibilă a spațiului şi timpului.

Femeia în alb

Din cea de a doua grupă – notează Ugo Dettore – fac parte fantomele ce intră în legătură cu persoanele în viață. Una dintre aceste apariții, des pomenită de diverşi martori, a căpătat chiar o denumire generică: „Doamna în alb“ sau „Doamna cu voaluri“.

Germania secolului al XIX-lea. Invitat la castelul Ostrau din Inhalt, mareşalul Hindemburg observă, şocat, cum într-un colț al marii săli de recepție, o nălucă albă se înclină ceremonios. Speriat de vedenie, celebrul militar a întrebat ce se întâmplă, dar gazdele l-au liniştit, informându-l că e vorba de fantoma castelului. Ea apare, i s-a mai spus, ori de câte ori castelanii au musafiri la masă. Celebru e şi spectrul casei de Hohenzollern. Începând cu 1648, el a bântuit prin toate castelele acestei familii pentru a prevesti evenimente dramatice. Ultima dată a vestit moartea regelui Friederich Wilhelm al IV-lea al Prusiei. Fantoma a fost considerată că reprezintă spiritul neodihnit al contesei Agnese von Orlamunde.

O altă poveste o datorăm contelui Reiset, unul din biografii Mariei Antoaneta. Acestuia, femeia în alb i-a anunțat moartea reginei la o zi după decapitarea ei. „Avea o față lividă, lipsită de ochi, gură şi nas“, scrie Reiset. „Când păşea lăsa în spatele ei o urmă de culoare închisă. Picioarele şi mâinile îi erau acoperite, întregul corp, ca un licăr, alb-perlat, în formă de piramidă, părea făcut dintr-o substanță învolburată.“

În Scoția, o asemenea întâmplare este legată de viața unui celebru fizician, Sir David Brewster. Acesta, împreună cu fiul său, au devenit oaspeții unui maior pe nume Stirling. Într-o noapte, liniştea din camera lor a fost tulburată de sunete ciudate. Dimineața, fiul fizicianului, coborând scara interioară a clădirii, a dat cu ochii de o ființă fantomatică ce aştepta în fața camerei familiei Stirling. Vestea a produs multă panică, deoarece, potrivit tradiției de familie, o astfel de apariție prevestea moartea celor din neamul Stirling. Un an după acea întâmplare, colonelul şi soția lui au fost ucişi în India în timpul revoltei cipailor. Dar spectrul în voaluri a apărut şi în vremurile moderne, deci în ultima jumătate a secolului XX. În Anglia, la Roynham Hall, o nălucă este

fotografiată în timp ce coboară treptele unei clădiri. O altă imagine fotografică (adevărată sau trucată?) înfăţişează un spectru cu facies feminin într-o clădire din Indianapolis. S-a vorbit mult despre parohia din Borley (Anglia), bântuită şi ea de fantome. (Un caz asemănător a fost prezentat şi de televiziunea din România, locul cu pricina fiind casa unui preot din Munţii Apuseni). Aici, în Borley, spiritele au lăsat pe pereţi şi câteva inscripţii, dorind parcă să comunice pământenilor anumite lucruri. Mai amintim, în sfârşit, cazul unei doamne din Anglia, Anna Simpson, torturată de o fantasmă cu chip de femeie, şi care o implora să plătească unui farmacist datoria de bani pe care o lăsase înainte de deces. „Mandatara" a îndeplinit dorinţa spectrului şi acesta a dispărut.

Când, cum, de ce, de unde sosesc aceste spirite rătăcitoare despre care s-a vorbit mereu de-a lungul sutelor de ani? O explicaţie în acest sens încearcă acelaşi Ugo Dettore. „Se pot formula trei ipoteze, susţine cercetătorul. Anumite spirite, e de bănuit, nu sunt conştiente de moartea lor şi se consideră într-o stare de ameţeală profundă din care aşteaptă să se trezească. Alteori, defunctul nu izbuteşte să se elibereze de amintirile sale pământeşti, de regrete, ură, remuşcări. În sfârşit, alte spirite doresc să comunice cu oamenii vii, pentru a le aduce la cunoştinţă anumite lucruri: fie că aceştia sunt îndemnaţi să repare o greşeală, fie că spectrul îi avertizează în legătură cu apropierea unor pericole sau chiar a morţii"

24.50. Scheletul ce nu-şi găsea odihna

Un medic englez, pe nume John Kilner, avea o pasiune ciudată şi neînţeleasă de multă lume: colecţionarea craniilor. Toate exemplarele pe care le deţinea erau curăţate şi întreţinute cu migală, casa lui devenind o adevărată galerie a straniilor exponate.

Dorinţa lui arzătoare era obţinerea unui anume craniu, ataşat la restul scheletului, întreaga piesă aflându-se în posesia Spitalului din Suffolk, instituţie unde Kilner lucrase începând cu anul 1870. Fascinaţia pe care i-o trezea acest schelet uman se datora istoriei sale incredibile. Era scheletul lui William Corder, care fusese spânzurat în aprilie 1828, la vârsta de 23 de ani, în incinta închisorii Bury St. Edmunds, acuzat fiind de uciderea Mariei Marten. Cazul a fost clasat, fiind mediatizat sub titlul „Omorul din Grajdul Purpuriu".

Ani de zile, dr. Kilner privise scheletul, care acum constituia material didactic pentru studenţi. Apoi, într-o noapte, s-a furişat în instituţie şi a furat scheletul. L-a dus acasă şi l-a aşezat într-un cufăr de sticlă. Din acel moment, însă, viaţa lui a devenit un adevărat infern. După câteva zile, în casă a apărut o fantomă violentă, în mod brusc, suspinând şi răsuflând greoi, uneori chiar plângând sfâşietor.

Odată, în camera în care se afla scheletul a apărut o mână înfăşurată în pânză albă, ce a izbit puternic vitrina cufărului în care se afla noua achiziţie a doctorului.

Medicul a trecut prin nişte clipe groaznice, drept pentru care a hotărât să doneze scheletul unui prieten. Noul proprietar a devenit următoarea victimă a fantomei.

Situaţia era insuportabilă şi, în cele din urmă au hotărât să îngroape scheletul, conform ritualului creştin. Sufletul criminalului Corder şi-a găsit odihna veşnică abia după ceremonia religioasă.

24.51. Ucis din cauza unei… monede

Totul a început în anii ’60, când fratele lui Joan, Mike, începuse să se întâlnească cu o fată pe care lumea o considera mai zburdalnică. Într-una din nopţi, cei doi îndrăgostiţi mergeau cu motocicleta prin Philadelphia deşi amândoi consumaseră o cantitate considerabilă de alcool. Fata nu era satisfăcută de viteza pe care o aveau şi îl îndemna întruna pe Mike să apese pedala de acceleraţie. Văzând că acesta nu o ascultă, ea a luat totul în mâinile ei, sau mai bine zis a pus piciorul pe pedală şi a apăsat. Mike a pierdut controlul şi s-a izbit de un stâlp. Fata a murit, iar el a fost grav rănit, nefiind capabil să ajungă la înmormântarea ei. Cei din familia lui s-au dus însă să-şi ia un ultim rămas-bun. La întoarcere, au urcat în camera lui Mike şi, din momentul în care au intrat pe uşă, el a început să descrie în detaliu cu ce era îmbrăcată iubita lui în sicriu. Părinţii săi, intrigaţi, l-au întrebat cum de ştia toate amănuntele, chiar şi bijuteriile pe care le purtase fata, atâta timp cât el nu mersese la înmormântare. Răspunsul a fost şi mai surprinzător decât ceea ce le povestise fiul lor: iubita lui tocmai îl vizitase.

După câţiva ani, fiul lui Joan, Bobby, trebuia să plece dimineaţa următoare în Vietnam. Unchiul său, Mike, l-a anunţat că urma să treacă în dimineaţa respectivă pe la el pentru a-i da o monedă ce îi va purta noroc. Mike insistase foarte mult ca Bobby să aibă acea monedă. A doua zi toată familia era prezentă pentru a-l conduce pe tânăr la aeroport, doar o singură persoană lipsea. Şi aceea era unchiul Mike. În timp ce aşteptau, Bobby le-a cumpărat surorilor sale mai mici nişte păpuşi. Unchiul său însă nu a apărut şi tânărul a plecat fără moneda care trebuia să îl protejeze. Când Joan a ajuns acasă, a deschis televizorul. Chiar atunci, la ştiri a văzut imaginea fratelui său, Mike, mort în mijlocul străzii. Încercase să jefuiască o bancă pentru a fura o colecţie de monede.

24.52. Fantomele din Academia de Poliţie

Studenţii Academiei de Poliţie din regiunea Hampshire studiază şi fenomenele paranormale. Locul lor de studiu este un castel la balconul căruia, din când în când, apare fantoma unei femei îmbrăcate în alb. Cei care au văzut-o au simţit foarte clar parfumul ei de lăcrămioare.

Paznicul clădirii a confirmat şi apariţia stafiei unui bărbat îmbrăcat în

echipament sportiv. Odată, paznicul a încercat să-l imobilizeze, dar când s-a apropiat de el, fantoma s-a volatilizat pur şi simplu. Se presupune că arătarea ar fi fost stafia unui nobil care a decedat în împrejurări tragice.

În castel mai apare şi o a treia fantomă, numită „bărbatul cu haină verde". Se crede că aceasta era fantoma ultimului locatar al castelului, care a decedat, de asemenea, în condiţii misterioase.

24.53. O fantomă alertează poliţia

Doisprezece elevi dintr-o sală de clasă au rămas surprinşi văzându-l pe colegul lor, John Daniel, şezând în banca lui obişnuită. Uimirea era cât se poate de îndreptăţită. Cu şapte săptămâni în urmă, băiatul fusese găsit mort, la 180 de metri distanţă de casa lui. În urma investigaţiilor, mama băiatului a declarat că acesta suferea periodic de crize de epilepsie. În consecinţă, poliţia a clasat cazul, menţionând că băiatul a murit de „moarte naturală".

După ce căpitanul Broadrep a interogat cei 12 elevi, a dispus exhumarea corpului neînsufleţit al lui John Daniel. În urma examinării amănunţite, s-a constatat că decesul s-a datorat unei agresiuni brutale. Făptaşul nu a fost prins niciodată.

Spiritul lui John Daniel nu s-a mai reîntors la şcoală, însă fantoma nefericitului băiat se mai iveşte, din când în când, în incinta bisericii Sf. Mary.

24.54. Fantomele din zborul 401 EA

Întâmplarea s-a petrecut în 1973. Atunci, un avion L-1011 Tristan aparţinând Eastern Airlines, în cursa de la New York la Miami (Zborul 401) a suferit la aterizare un accident dramatic în condiţii niciodată pe deplin elucidate (şi care, în mare măsură, trimit cu gândul la acel incident aviatic petrecut deasupra României şi în care şi-a pierdut viaţa un înalt demnitar elen). Necazurile au început în momentul când comandantul aeronavei, pilotul Bob Loft a observat pe aparatura de bord că manevra pe care o efectuase – scoaterea trenului de aterizare – nu fusese executată. Fiind vorba de o defecţiune care punea în primejdie securitatea celor 176 de pasageri şi a echipajului, Loft, după ce a trecut aparatul pe pilot automat, pe un traseu circular deasupra aeroportului din Miami, a încercat împreună cu inginerul de zbor, Don Repo, să identifice defecţiunea şi s-o remedieze. Coborât în lăcaşul trenului de aterizare, Don Repo a constatat că acesta se afla în poziţia corectă, fiind vorba doar de o defecţiune la circuitele de semnalizare. Ca atare, cei doi au revenit în cabină, pregătindu-se pentru manevrele de coborâre. Vrând cu orice chip să soluţioneze prob1ema tabloului de comandă inginerul a decuplat, din greşeală, pilotul automat, ceea ce a determinat intrarea avionului într-un picaj necontrolat ce nu a mai putut fi redresat. Şi aparatul s-a prăbuşit în mlaştinile de lângă Miami, doar 77 de persoane scăpând cu viaţă. Printre supravieţuitori nu se aflau însă nici comandantul aeronavei, nici inginerul mecanic.

Cum o parte dintre dotările avionului au rămas neatinse, după încheierea expertizelor, ele au fost returnate firmei Lockheed, care le-a reamplasat pe alte avioane de linie.

Şi astfel a început problema „fantomelor de pe avioanele Eastern Airlines".

Căpitanul Loft şi inginerul Don Repo au fost văzuţi, în mai multe rânduri, în timpul unor zboruri, fie în cabinele avioanelor, fie printre pasageri, de pe urma relatărilor, culese de detectivul-scriitor John G. Fuller, rezultând chiar şi o carte-document, *The Ghost of Flight 401* (Fantoma Zborului 401). Fapt remarcabil, totdeauna binevoitoare, cele două apariţii conversau adesea cu piloţii, cărora le dădeau sfaturi utile, mai ales în situaţii critice, în două rânduri efectuând, chiar în locul acestora, manevre de pilotaj care au condus la evitarea unor catastrofe. Într-o asemenea ocazie, când situaţia părea disperată, fantoma lui Don Repo a apărut în cabina de pilotaj şi, la difuzoare, toţi pasagerii au putut auzi o voce misterioasă anunţându-i: „Nu vă fie teamă, niciun avion L-1011 nu se va mai prăbuşi vreodată". Fapt care ar trebui să dea serios de gândit scepticilor, vocea care a rostit această declaraţie, rămasă pe banda înregistratorului de bord, a fost identificată cu certitudine ca fiind aceea a inginerului mort în accidentul din 1973.

24.55. Un avion în flăcări a fost adus la sol de fantoma unui pilot

Cursa 701, Miami – Buenos Aires, a aterizat la 10 km de capitala Argentinei, în ziua de 15 aprilie 1998, avionul fiind cuprins de flăcări din cauza unor defecţiuni la motor. Deşi piloţii avionului, Ken Randolph şi Dean Jones, au ars de vii în cabina de comandă, avionul a fost adus la sol de fantoma unui pilot mort cu 10 ani în urmă! Potrivit afirmaţiilor celor două stewardese, viaţa pasagerilor a fost salvată de această fantomă, care a făcut posibilă aterizarea avionului pe o câmpie din apropierea oraşului Buenos Aires.

„Zborul se desfăşura în condiţii normale şi nimic nu prevedea dezastrul care a urmat", a afirmat însoţitoarea de bord Cora Levington. „La un moment dat, am văzut că iese fum din cabina de comandă, iar înăuntrul avionului, din podea, au izbucnit flăcări. Când am deschis uşa cabinei să văd ce se întâmplă, i-am văzut pe cei doi piloţi cuprinşi de flăcări! A fost o privelişte de coşmar! Ken a murit pe loc, iar Dean a apucat să iasă de acolo, dar şi-a pierdut şi el viaţa, câteva secunde mai târziu. Avionul a pornit în picaj, în timp ce pasagerii erau înmărmuriţi de spaimă şi credeau că ne îndreptăm spre o moarte sigură! Deodată, avionul şi-a recăpătat direcţia şi, când am privit spre cabină, am văzut spiritul pilotului Douglas Rainshorm, mort cu 10 ani în urmă. Acesta preluase conducerea avionului şi l-a adus la sol, aterizând pe o câmpie din apropierea oraşului Buenos Aires. Pasagerii au fost evacuaţi imediat şi au aşteptat liniştiţi venirea echipelor de intervenţie a aeroportului unde trebuia să ajungem."

„Am privit cu groază cum avionul era mistuit de flăcări“, a declarat Luka Desmeiras, un afacerist din Miami. „Cu toţii am fost martori la moartea celor doi piloţi şi puneam continuu întrebări, vrând să aflăm cine a adus avionul pe pământ. Apoi am văzut pe geamul cabinei de comandă un chip de bărbat, care nu făcea parte din rândurile pasagerilor, dar nici membru al echipei de zbor nu era. Am întrebat stewardesele despre acel om, iar ele mi-au răspuns că era fantoma unui pilot, mort cu 10 ani în urmă într-un accident aviatic, asemănător cu acesta.“

Specialiştii care au investigat cauzele accidentului au afirmat că acesta s-a produs în urma exploziei unui tub de oxigen, care a afectat unul dintre motoare. „Această explicaţie nu mulţumeşte pe nimeni, pentru că noi am văzut flăcările ce au cuprins în câteva secunde tot avionul, de la cap la coadă!“, a continuat stewardesa. „Nimeni nu a crezut declaraţiile noastre despre fantomă, chiar dacă au constatat decesul piloţilor înainte de aterizarea avionului. Ei sunt convinşi că una dintre noi, sau un pasager, a adus avionul la sol, dar acest lucru n-ar fi fost posibil, deoarece cabina de comandă era în flăcări“, a încheiat Cora Levington.

24.56. Verigheta ucigaşă

O întâmplare ieşită din comun, cumva asemănătoare povestirii *Inelul lui Polycrate* – legată de scriitorul francez André Maurois – a zguduit din temelii una dintre familiile din înalta societate.

După cinci ani de căsnicie fericită alături de soţia lui, John a avut prilejul s-o cunoască îndeaproape pe cumnata lui, Joana, o femeie diabolică, lunecoasă şi doritoare de sex. Venind de la facultate să-şi petreacă vacanţa la sora sa Julia, după câtva timp în care se maturizase şi dobândise reale virtuţi fizice, Joana l-a revăzut cu alţi ochi pe cumnatul ei John şi şi-a pus în gând să-l seducă. Casa unde locuiau Julia şi John era imensă: fiecare soţ avea living-room-ul său, cameră de primire, dormitor, două grupuri sanitare, cameră de lectură, de gimnastică, bucătărie şi seră. Era lesne pentru Joana să-şi pună planul în aplicare. Fiindcă John se plictisea de moarte în atmosfera patriarhală, de provincie, apariţia cumnatei l-a bucurat. Şi, pentru că şi-a oferit graţiile fără nicio rezervă, nu după multă vreme, el a făcut o adevărată pasiune pentru ea. Curând au ajuns să fie amanţi. De atunci, pentru Julia viaţa conjugală s-a transformat într-un iad, mai ales că, la adăpostul rubedeniei prin alianţă, cei doi nici măcar nu mai încercau să salveze aparenţele.

De inimă rea, Julia s-a îmbolnăvit şi, în mai puţin de o lună de zile, s-a prăpădit. Părând că nu e afectat prea mult, John a continuat legătura cu Joana. De fiecare dată însă, de îndată ce dădea cu ochii de verigheta lui matrimonială, devenea apatic, se ducea la mormântul Juliei şi plângea amar. Rea şi trufaşă, Joana a profitat de un moment prielnic, a subtilizat verigheta şi a dat-o unui cămătar pe un preţ de nimic. Imediat după plecarea ei însă, în prăvălia

cămătarului a intrat o femeie în negru, voalată. „Sunt sora doamnei care v-a vândut sau a amanetat verigheta, a spus ea. E o nechibzuită. Vreau să răscumpăr eu verigheta şi, când i-o veni mintea la cap, să i-o dau înapoi.“ Cămătarul s-a învoit, mai cu seamă că femeia i-a dat în schimb o sumă frumuşică. După aceea, femeia în negru s-a dus pe podul Tamisei şi, râzând sarcastic, a aruncat-o în apă.

A doua zi John s-a bucurat văzând că prietenul său Peter, un pescar înrăit, a venit la el cu un peşte de vreo cinci kilograme. Curioasă, dar la fel de amatoare de peşte, Joana a asistat la tranşare. Când John, alături de prietenul său, a tăiat burta peştelui, o dată cu icrele a ieşit la iveală şi verigheta lui de la Julia. Înainte ca acesta să apuce să întrebe ori să se dumirească ce căuta verigheta lui în burta peştelui, ca lovită de trăsnet, Joana a căzut şi a murit pe loc.

24.57. Criminalul demascat de mâna victimei

Vântul şuiera năprasnic printre casele satului Willisham, situat în estul Angliei; ţiglele smulse de pe acoperişuri zăceau prin curţi. Un stejar bătrân, cu trunchiul scorojit, începu să trosnească în bătaia vijeliei, până când fu smuls din rădăcină.

Localnicii s-au grăbit să verifice dacă nu cumva copacul căzuse peste cineva.

S-au oprit înspăimântaţi în momentul în care au observat rămăşiţele unui cadavru, printre rădăcinile întortocheate.

Imediat au anunţat singura persoană care asigura ordinea publică în zonă, poliţistul Klug. După ce sosi la faţa locului, acesta luă măsurile de rigoare, solicitând să fie ridicat cadavrul din neobişnuitul său mormânt. Pe unul din degetele mâinii drepte a victimei, care era detaşată de restul corpului, au observat un inel. Incidentul i-a trezit poliţistului suspiciuni, drept pentru care a considerat că mâna trebuie dusă doamnei Ellen Grey, a cărei soră dispăruse cu 18 ani în urmă, în 1874. Când Ellen a văzut mâna, a rămas împietrită, apoi a strâns la pieptul său înfiorătoarea dovadă. „Este a lui Mary“, spuse printre suspine. „I-am dat un inel cu piatră roşie, ca dar de nuntă. Ziua ei de naştere era în martie, iar piatra aceasta reprezintă semnul ei zodiacal.“

Klug a înţeles îndată cu ce are de-a face. Cazul acestei fete – ce data dinainte de venirea sa în localitate – era atât de cunoscut în ţinut, încât inspirase şi o baladă.

Mary Grey s-a căsătorit cu Basil Osborne chiar în ziua în care împlinea 18 ani. Cu o zi înaintea nunţii, tânăra i-a scris fostului ei iubit, John Bodneys, căruia i-a cerut iertare pentru faptul că se căsătorea cu alt bărbat.

Cu o oră înaintea plecării mirilor la biserică, Mary şi-a exprimat dorinţa de a se retrage puţin în camera sa. Când Osborne a venit cu maşina în întâmpinarea viitoarei soţii, Mary nu coborâse încă din încăperea de la etaj.

Îngrijorați, au pătruns în cameră, forțând încuietoarea, şi au rămas cu toții stupefiați când au văzut că în încăpere nu se afla nimeni.

Una dintre ferestrele camerei dădea spre un balcon, de unde coborau scări exterioare până în grădina din spatele imobilului. Au cercetat împrejurimile, însă nu i-au dat de urmă. Mirele părăsit a decedat la numai o lună de la acea întâmplare. Localnicii ziceau că murise de inimă rea.

Abia după 18 ani de la acest tragic eveniment, sătenii au aflat ce se întâmplase în realitate cu Mary. Se observa că o vertebră din zona gâtului fusese ruptă. Ellen a insistat ca mâna secționată a surorii sale să rămână în posesia ei, măcar pentru o vreme, considerând că nu este o pură întâmplare că ajunsese tocmai la ea, fiind cu siguranță o prevestire a sorții.

Pe patul de moarte, a solicitat să-i fie modificat testamentul. Întreaga ei avere o lăsa moştenire guvernantei Maggie Williams, cu condiția ca mâna surorii sale să fie expusă într-un loc public, astfel încât criminalul care săvârşise acea faptă odioasă să aibă ocazia să dea ochi cu proba incriminatorie.

După câtăva vreme, Maggie a deschis un restaurant care, cu timpul, a devenit cel mai popular local din Willisham. Mâna lui Mary era aşezată într-o casetă, la loc de cinste, pe un perete al încăperii. Mâna descarnată, aşezată cu grijă pe o bucată de catifea neagră, închisă ermetic într-o cutie cu pereții de sticlă, purtând pe un deget acel inel, a atras atenția oamenilor din ținut.

După ce stupoarea oamenilor s-a mai potolit, uciderea lui Mary a devenit un subiect frecvent dezbătut în local. În 1895, într-o noapte răcoroasă de martie, povestea stranie a acestei mâini a fost auzită şi de un străin.

„Cam aşa trebuie să fi fost vremea şi în noaptea aceea, când vijelia a smuls din rădăcini stejarul cel bătrân“, a spus cârciumarul.

Străinul ursuz, vizibil incomodat de discuție, şi-a ridicat privirea întrebător: „Nu înțeleg. Despre ce stejar vorbiți?“, i se adresă cârciumarului.

„Uitați-vă la mâna de pe perete, apoi vă voi povesti totul de-a fir-a-păr“, răspunse cârciumarul.

Străinul amuți. Cu ochii scăpărând de furie şi spaimă, se ridică şi se rezemă fără vlagă de perete. Din degetele sale începură să se prelingă picături de sânge. Un cârciumar mai vârstnic, ce stătea în dosul tejghelei, îl recunoscu: era fostul iubit al lui Mary, John Bodneys, dispărut cu multă vreme în urmă.

Imediat a fost anunțat şi polițistul Klug, căruia nou-venitul i-a mărturisit că el este ucigaşul lui Mary Gray, relatând apoi amănunțit faptele petrecute. În ziua nunții, John, cuprins de gelozie, intrase în camera fetei. Văzând că e singură, i-a astupat gura şi a târât-o până în grădina casei. Bodneys încercă să se apere spunând că nu avusese gânduri rele, dar când au ajuns lângă stejar, Mary încercase din răsputeri să se smulgă din strânsoarea mâinilor tânărului.

S-a încins o luptă, în urma căreia fata a suferit o contuzie la nivelul gâtului. Bărbatul, văzând că întâmplarea luase o turnură neaşteptată şi fiind înspăimântat de fapta sa, a săpat o groapă la baza stejarului şi a îngropat cadavrul fetei.

A hotărât imediat să părăsească satul Willisham, în speranța că va uita incidentul. Însă, după săvârșirea omorului, criminalul s-a simțit tot timpul cu conștiința încărcată, fapt care l-a determinat să revină, după atâția ani, în localitatea cu pricina.

După ce și-a recunoscut vinovăția, Bodneys a decedat din motive necunoscute, înainte de pronunțarea sentinței.

Autoritățile susțin că moartea lui s-ar fi datorat unei anemii puternice, provocate de sângerarea degetelor, fenomen survenit din momentul în care a văzut proba incriminatorie.

John Bodneys a fost înmormântat lângă rămășițele pământești ale lui Mary Gray, apoi, conform ritualului, i-au fost arse hainele pătate de sânge, pe care criminalul le purta atunci când a văzut mâna fostei sale iubite.

24.58. Expunerea unor instrumente de tortură a dezlănțuit stafiile mutilaților

Un public numeros s-a adunat să privească îngrozitoarele instrumente de tortură recent expuse în capitala Mexicului, dar aglomerația umană a trezit spiritele adormite ale nevinovaților executați, scrie *Mega*.

Potrivit unui celebru medium newyorkez, Horace Valdez, care a vizitat groaznica expoziție din Mexico City „spiritele sunt atașate instrumentelor care le-au ucis trupurile și sunt incapabile să părăsească lumea aceasta dacă instrumentele de tortură nu vor fi distruse".

Valdez susține că oamenii cu puteri paranormale care au vizitat expoziția de la vechea Școală de Medicină din capitala Mexicului s-au simțit deprimați și agitați când au văzut cele peste o sută de obiecte de tortură datând din secolele XV, XVI, XVII și XVIII.

„O tânără femeie, care stătea la numai câțiva pași de mine, a izbucnit în lacrimi când a văzut... «tăietorul de capete» – un aparat folosit de călăii italieni din secolul al XV-lea – pentru a sfărâma craniile victimelor încăpățânate" – relevă Valdez. Îngrozită, femeia a mărturisit însoțitorului ei că a auzit țipete și gemete de agonie.

Un bărbat matur a leșinat în timp ce vizita expoziția și, după ce și-a revenit, le-a povestit medicilor că a asistat la o execuție a Inchiziției – bărbați îmbrăcați în robe ardeau picioarele unei femei legate de stâlpul infamiei. Valdez însuși spune că instrumentele emanau un miros de carne arsă și sânge proaspăt.

Vizitatorii au fost îngroziți de țipetele sufletelor chinuite care se auzeau în toată clădirea. Unii au relatat gărzilor și organizatorilor că au zărit bărbați și femei târându-se și căutându-și capetele tăiate.

Instrumentele de tortură au fost folosite în Evul Mediu, pentru a schingiui ereticii, vrăjitoarele, musulmanii, evreii și pe toți cei care se opuneau autorității Bisericii Catolice. Multe dintre ele au aparținut Inchizițiilor din Spania, Franța și Italia.

În secolul al XVI-lea, chiar în sediul actual al expoziției – Școala Veche de Medicină a servit ca adăpost Inchiziției mexicane. Aici au fost torturați și omorâți mii de indieni nevinovați.

Printre aparatele de tortură expuse se puteau „admira" o halebardă folosită de călău la execuții, scaune de tortură, coșciugul cu țepușe, un zdrobitor de capete, câteva garote și stâlpi ai infamiei, cuști suspendate și scaune pentru interogatorii. Victimele care erau obligate să se așeze în coșciug erau înțepate puțin câte puțin, până când mureau odată cu lăsarea capacului. Ghilotina a fost folosită pentru prima oară în timpul Revoluției franceze și se număra și ea printre exponate.

Horace Valdez consideră că doar Germania nazistă poate rivaliza cu Evul Mediu în ceea ce privește cruzimea: „Nu e de mirare că spiritele morților sunt agitate", conchide el.

24.59. De 121 ani, fantoma unui ucigaș bântuie o închisoare

Proprietar al unui imobil construit în 1875, Bruce Coyle, din Columbia, Indiana, a avut o idee ingenioasă pe care a folosit-o în scopul strângerii de fonduri pentru corul școlii din localitate. Astfel, el a permis vizitarea monumentului istoric ce fusese cândva închisoare. Pentru aceasta, se impuneau lucrări de renovare. Așa că Bruce, împreună cu familia, s-a pus pe treabă.

„Prima dată când am intrat în casă am avut sentimentul acut că sunt privit", povestește Bruce. „În timp ce lucram, am auzit zgomotul distinct al unor pași venind din încăperea de deasupra." Fiica lui Coyle, Jenn, i-a auzit și ea, și a vrut să plece imediat. Tatăl însă a liniștit-o. Dacă tatăl și fiica au perceput doar zgomote, fiului lui Bruce, Derek, i-a fost dat chiar să vadă fantoma. Când a coborât în pivniță, Derek a avut un șoc atunci când în fața lui a apărut un spirit care i-a spus că se numește Abbie. În momentul în care i-a povestit tatălui său despre întâlnire, acesta i-a arătat un articol de ziar în care se vorbea despre singura execuție care a avut loc în vechea închisoare.

La 10 octombrie 1884, Charles Butler fusese spânzurat pentru uciderea soției sale, Abbie. Toată această poveste are și o latură amuzantă. Pentru doritorii de senzații tari, acest loc e mană cerească: de peste tot se aud zgomote stranii, bufnituri și tropăituri care, mai în glumă, mai în serios, sunt dublate de țipetele isterice ale vizitatorilor poznași.

24.60. Fantomele din închisoarea Lake County

Prizonierii ce se află în cea mai mare închisoare, Lake County din Leadville, susțin că sunt vizitați de fantome. Deoarece poveștile nu au încetat să apară, panica a pus stăpânire pe toți, inclusiv pe angajații închisorii. Manifestările paranormale s-au prezentat sub diferite forme. Astfel, obiectele

se mişcau în camere, televizoarele se aprindeau şi se închideau, existau mesaje lăsate pe foi de hârtie ori se auzeau voci în mijlocul nopții.

Cuvintele care se auzeau, pe holurile închisorii păreau a fi simple înregistrări pe casete-audio. Se puteau descifra expresii ca binecuvântează-mă sau înalță-mă. Temperaturile din camerele în care se auzeau aceste cuvinte erau destul de scăzute. Diferite forme şi umbre puteau fi văzute pe pereți. Descrierile anterioare nu au fost făcute pentru prima dată. În secolul al XIX-lea, în aceeaşi închisoare, prizonierii ce se aflau pe atunci în celula cu numărul 8 s-au plâns superiorilor. Erau speriați de aparițiile misterioase care se arătau noaptea în celula lor. În acea perioadă nu s-au luat în seamă aceste plângeri, iar fenomenul nu a căpătat amploare. În 1942 a avut loc un incendiu în incinta închisorii. S-a crezut că toate problemele legate de fantome au dispărut. Spre surprinderea paznicilor şi a persoanelor închise, acest lucru nu s-a petrecut.

Misterele au apărut, iar numărul cazurilor de sinucidere a crescut. Ediția din 1884 a ziarului *Chronicle* din Leadville cuprinde o poveste ce detaliază evenimentele petrecute în celula cu numărul 8. Prizonierii sunt ținuți într-o cuşcă foarte mare, dreptunghiulară, împărțită în mai multe celule. Există întotdeauna o celulă goală, cea care poartă numărul 8. Este imposibil să-i convingi pe prizonieri să stea în această celulă. Povestea este cunoscută de toți cei prezenți în aceste locuri. Acum câțiva ani, timp în care şerif era L. R. Tucker, un prizonier s-a spânzurat. A fost găsit într-o dimineață atârnând de o funie agățată de un cui din tavan. Celula a rămas nelocuită pentru o perioadă de timp. Primul ocupant ce a trebuit să stea în ea nu a suportat încercarea la care a fost supus. Se întâmplau lucruri nemaivăzute. Din cauza țipetelor care se auzeau în fiecare seară, prizonierul a fost mutat într-o altă celulă. El a relatat că un cadavru de culoare albastră se ținea după el şi nu-l lăsa în pace. Povestea prizonierului nu a fost crezută şi un alt deținut a fost transferat în celula cu numărul 8.

Țipetele au reapărut chiar dacă în celulă era altcineva. Cel de-al doilea prizonier a fost mutat după ce i-a implorat pe paznicii închisorii să ia această măsură. Cu siguranță că în acea celulă se întâmpla ceva ce nu putea fi explicat. Să fi fost fantoma deținutului care se spânzurase în urmă cu câțiva ani? Poveştile relatate de către prizonierii ce au stat o noapte în celula 8 se deosebeau între ele. Singurul lucru comun erau țipetele şi dorința de a părăsi acel loc sinistru. De-a lungul timpului s-a încercat ca celula 8 să fie locuită, dar nu s-a reuşit. Pe vremea şerifului Becker şapte prizonieri au vizitat celula, dar niciunul nu a rămas mai mult de o noapte.

Englezul a rostit cuvintele-cheie

Acum câțiva ani, un englez pe nume Manning a fost arestat. Deoarece celula cu numărul 8 era singura liberă, prizonierul a fost cazat aici. Imediat după miezul nopții, paznicul George Lechtmeyer a fost alertat de un țipăt

îngrozitor. A fugit spre celula englezului. Aici a putut observa fața palidă a prizonierului. Manning voia cu disperare să iasă din acea celulă. Paznicul l-a întrebat ce s-a întâmplat, dar nu a putut afla nimic. Prizonierul țipa că vrea să iasă afară şi repeta mereu aceleaşi cuvinte: Sunt aici.

Spiritele sunt prezente

Ultima victimă din celula cu numărul 8 a fost Tom Collins. Nici el nu a rezistat mai mult de o noapte. Povestea era asemănătoare. Țipetele au continuat să apară şi niciun prizonier nu vrea să stea în acel loc sinistru. Uşile masive din fier au început să se închidă singure. Îți dau impresia că sunt închise de o forță nevăzută. O serie de lucruri neexplicate se întâmplă în această închisoare, spune Sarah Whiteley, avocat. Sunt convinsă că se află aici şi vor ca prezența lor să fie cunoscută.

24.61. S-a furat o fantomă!

În noaptea de 22/23 octombrie 1994, poliția londoneză a fost alertată cu privire la un furt ieşit din comun; pe scurt, păgubaşul reclama... dispariția unei fantome. De fapt, nici hoții nu ştiau ce furaseră atunci când, devalizând locuința unui bine-cunoscut colecționar de antichități, Bryan Hall, sustrăseseră mai multe obiecte estimate la peste 250 000 lire sterline. Printre ele se afla şi un tablou reprezentând o frumoasă tânără, cu o privire enigmatică. Răufăcătorii nu ştiuseră că femeia de pe pânză fusese ucisă în 1815 şi fantoma sa rămăsese de atunci – afirmau persoanele din anturajul colecționarului – mereu în apropierea tabloului. A doua zi, atât poliția cât şi Hall însuşi au dat declarații la televiziune şi în presă, cu privire la acest element insolit şi i-au avertizat pe hoți de riscurile pe care şi le asumă dacă nu înapoiază tabloul.

A fost luat în serios acest mesaj? După toate probabilitățile, da! Peste o săptămână tabloul a fost descoperit, în urma unui telefon anonim. Cât despre celelalte obiecte furate, nu s-a mai aflat niciodată nimic, şi nici hoții nu au fost prinşi vreodată.

24.62. Un hoț celebru dă spargeri chiar şi după moartea sa

Pentru cei din lumea interlopă brăileană, numele lui Costache Panait stârneşte şi acum murmure, deşi au trecut 14 ani de la moartea lui. „Să moară ce-am io mai sfânt de n-a fost cel mai dăştept borfaş dă pă pământ!“ – a declarat Sile Căpățână, unul dintre cei mai faimoşi hoți din zonă, aflat momentan în libertate. Şi asta deoarece Costache Panait învățase „meserie“ nu numai de la taică-său, dar mai ales de la bunicu-său, ambii hoți „de carieră“, care nu se ocupaseră cu altceva toată viața. Aşa că pentru Costache Panait a fura era ceva

la fel de firesc cum este pentru marea majoritate a oamenilor să se uite la televizor sau să citească ziare. Obişnuinţa aceasta a lui Costache se pare că a fost atât de puternică, încât şi-a păstrat-o şi după moarte. Strigoiul lui a ieşit din mormânt şi a început să opereze în „buticurile“ din apropierea cimitirului, pătrunzând în interior fără să forţeze uşile sau ferestrele şi fără să lase urme – ca un adevărat profesionist.

Colegii de breaslă care l-au cunoscut îndeaproape pe Costache Panait au afirmat că acesta fusese foarte... studios. „Îl interesa – să mor dacă vă mint! – nu numai ce încuietori noi apăreau pă piaţă, ci şi legile, dom'le...“ – îşi aminteşte Sile Căpăţână. În puşcărie, Costache se împrietenise cu un student la Drept care fusese condamnat pentru că lovise mortal un pieton chiar pe „zebră“. Stăteau toată ziua împreună, Costache îl apăra de ceilalţi bătăuşi şi lua aminte la ce-i vorbea studentul, despre modul „cum să fentezi legile“. Aşa a înţeles Costache că poţi să comiţi o serie de potlogării, iar dacă ştii să-i manipulezi pe oamenii legii, ai şansa să scapi cu o condamnare minimă... Aşa a scăpat în următorii ani Costache cu pedepse ridicol de mici pentru furturi de proporţii, fie pentru că se preda de bună voie, fie pentru că ajungea la pace cu păgubitul.

Aşa că, prin anii '80, Costache opera „la fix“, în general în locuinţele medicilor şi ale diverşilor granguri, furându-le valuta şi aurul pe care aceştia le ascunseseră în saltea sau sub parchet. Şi cum în regimul politic de până în '89 era ilegal să deţii valută, bijuterii şi valori a căror proveniență nu puteai să o justifici, reclamanţii cădeau la pace cu hoţul, „ca să nu intre la apă“. Se pare că de aceea i-au şi făcut felul în iarna lui '90, când nu s-a mai ţinut seama de aberantele legi ceauşiste. Cadavrul lui Costache Panait a fost pescuit din Dunăre şi îngropat în Cimitirul Ortodox la câţiva metri de gardul de beton. Primii care au început să observe „ciudăţeniile“ de la mormântul lui Costache Panait au fost paznicii cimitirului. Imediat după Paşte, aceştia au remarcat mai multe sticle goale de votcă străină şi nenumărate chiştoace de ţigări chiar lângă crucea de beton de la căpătâiul mortului. Şi-au spus iniţial că or fi fost „derbedei de-ăia de vin noaptea în cimitir cu băutură şi fac prostii pe lespezile de beton“, însă în următoarele zile au apărut parcă şi mai multe sticle, iar pământul de pe mormântul lui Costache parcă fusese răscolit de mistreţi. La urechea paznicilor au ajuns tot felul de vorbe, cum că mai multe chioşcuri d-alea în care se vindeau ţigări şi băutură fuseseră vizitate de hoţi. Aceştia nu luaseră banii de sub tejghea, ci numai sticle de votcă şi câteva pachete de ţigări. Hoţii operaseră atât de bine încât nu numai că nu lăsaseră urme, ci şi încuiaseră totul perfect în urma lor, ca şi cum ar fi avut chei potrivite. Şi pentru că fenomenul se repeta, aproape în fiecare noapte patronii micilor dughene au hotărât să rămână ei înşişi peste noapte, de pază.

Marian L. a fost primul dintre „buticari“ care a trăit scene de coşmar. „Imediat după miezul nopţii, am văzut o umbră în dreptul intrării“ – a declarat el. „Nici nu m-am ridicat bine că umbra a şi pătruns înăuntru; la lumina slabă

a becului am văzut strigoiul... Silueta aceea, ca o umbră albă, s-a îndreptat direct spre raftul cu băuturi, a apucat două sticle de votcă, apoi a făcut încă doi paşi şi a luat cu cealaltă mână un cartuş de L.M. S-a întors şi a dispărut, trecând fără probleme prin uşa încuiată. După circa 2-3 minute, când Marian L. a ajuns în stradă, a văzut strigoiul chiar lângă gardul cimitirului, apoi cum trece prin el, ca şi cum nici nu ar fi existat... A doua zi, lângă mormântul lui Costache Panait au fost găsite cele două sticle de votcă goale şi numeroase mucuri de ţigări L.M.! Strigoiul şi-a făcut apariţia şi în nopţile următoare, la alte dughene din zonă. Cum sticlele goale şi resturile ţigărilor au fost găsite de fiecare dată, în zori, lângă mormântul răscolit al lui Costache, toţi vorbesc că acesta „s-a apucat iarăşi de hoţii, chiar şi după moarte!“

24.63. Un spirit a violat în vis 30 de călugăriţe

Un caz absolut senzaţional a scos din anonimat o ţară unde nimeni nu ar fi crezut că se va întâmpla ceva deosebit vreodată. Este vorba de Republica Dominicană, care în preajma Anului Nou a figurat pe prima pagină a tuturor ziarelor amatoare de senzaţional şi a fost menţionată în deschiderea buletinelor informative din numeroase ţări civilizate şi chiar din lumea a treia. În această ţară, în mănăstirea Saint Dominique, o mănăstire de maici din Ordinul Carmelitelor s-a petrecut un fenomen imposibil de explicat din punct de vedere raţional, fenomen care a determinat o adevărată invazie de reporteri, ziarişti, credincioşi şi nenumăraţi curioşi veniţi la faţa locului. Peste noapte, toate cele câteva zeci de călugăriţe din mănăstire au constatat că sunt gravide, toate în luna a treia şi asta în ciuda faptul că în respectiva mănăstire nu a călcat picior de bărbat de mai bine de 80 de ani...

Totul a început în urmă cu peste trei luni când una dintre călugăriţe, Tereza, a povestit celorlalte maici în timpul mesei de dimineaţă, că de câteva nopţi are un coşmar teribil, care se repetă identic. „O arătare cu chip de bărbat, dar cu picioare de ţap, îmbrăcat în straie de călugăr, cu barbă deasă şi încâlcită, cu degete noduroase şi gheare ca de uliu – Doamne, iartă-mă – a venit la căpătâiul meu rânjind hidos, apoi s-a apropiat de mine, şi-a aruncat veşmântul şi s-a repezit spre pat...“ Sugrumată de frică şi de emoţie, călugăriţa se opri o clipă, înghiţind în sec; celelalte surori ascultau cu mare atenţie povestea ce le făcuse pielea ca de găină. Tereza scăpă tainul din mână şi căzu pe spate, scoţând un oftat greu de interpretat: pe jumătate era spaimă, pe jumătate plăcere...

În dimineaţa următoare, o altă călugăriţă, mai tânără însă, a povestit tot la masa de dimineaţă că noaptea trecută avusese un coşmar asemănător; îi apăruse în vis aceeaşi arătare cu cap de om, picioare şi barbă de ţap, în sutana de călugăr, cu răsuflare pestilenţială şi duhoare de hoit şi se repezise asupra ei... Şi ce a urmat, sărmana călugăriţă nu a mai putut reda în cuvinte; apoi, o altă călugăriţă s-a ridicat de la masă, a îngenuncheat, şi-a făcut semnul crucii şi a mărturisit că avusese acelaşi vis...

Starețа mănăstirii a recunoscut după o săptămână că avusese acelaşi vis netrebnic „tocmai la vârsta ei“ şi, în urma unei discuții colective, a aflat că nu era călugăriță care să nu fi avut acel coşmar teribil care se pare că se repeta la toate călugărițele simultan, în fiecare noapte. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, într-o noapte, după slujba de la miezul nopții, una dintre călugărițe a scos un țipăt de groază şi a leşinat în curtea mănăstirii. După ce au stropit-o cu apă şi alcool, celelalte surori au ascultat cu groază ce se întâmplase. Se pare că, de după o cruce de piatră îşi făcuse apariția în carne şi oase, în apropierea micii capele, acel ciudat personaj care le apăruse noaptea în vise.

În acea noapte arătarea a fost văzută de încă două ori, chiar pe culoarul care despărțea chiliile, de două călugărițe diferite. În nopțile următoare, s-au auzit chiar bătăi în mai multe uşi, în miez de noapte, iar atunci când maicile îşi lipeau urechile de uşi, auzeau de afară un hohot sinistru şi simțeau duhoarea pestilențială bine cunoscută. În ciuda tuturor rugăciunilor şi a apei sfințite aruncate prin toate cotloanele mănăstirii, fantoma sinistră a continuat să bântuie sfântul locaş timp de câteva săptămâni, pentru ca apoi să dispară brusc. Starea călugărițelor s-a agravat alarmant, absolut toate acuzând amețeală şi stări de vomă, iar bomba a explodat după aproape trei luni, de Crăciun, când una dintre călugărițe şi-a dat seama că este gravidă! La controlul efectuat a doua zi, s-a constatat că absolut toate, inclusiv starețа, erau în aceeaşi situație, iar o doctoriță chemată în secret, a confirmat că într-adevăr, „toate purtați câte o sarcină cu aceeaşi caracteristică: trei luni!“ Porțile mănăstirii au fost de atunci închise şi nimeni nu mai are voie să pătrundă înăuntru. Ce se va întâmpla vom şti, poate, doar peste şase luni. Vom reveni cu amănunte.

24.64. „Grota Haiducilor“ din Băile Herculane este bântuită de fantoma unui tâlhar

Domnul Valeriu Mitrofan, din Craiova, a văzut fantoma unui tâlhar în „Grota Haiducilor“ de la Herculane, în după-amiaza zilei de 14 februarie 1997.

Valeriu Mitrofan se afla în stațiune la tratament, suferind de o spondilită anchilozantă; dat fiind faptul că în acea după-amiază avea puțin timp liber, s-a hotărât să străbată drumul până la „Grota Haiducilor“, aflată în imediata apropiere a Hotelului Roman, pe versantul muntelui din spatele clădirii.

După doar câteva minute de urcuş, domnul Mitrofan s-a pomenit în fața intrării în peşteră. Aceasta nefiind întunecoasă, omul a păşit cu încredere în interiorul grotei. A vizitat primele două încăperi ale peşterii, mirându-se de stadiul avansat de degradare în care se găseau: pereții erau acoperiți de mâzgălituri, peste tot vedeai numai gunoaie, iar stalactitele erau rupte aproape în totalitate. Când a vrut să intre în cea de-a treia încăpere – care, spre deosebire de celelalte două, avea o intrare inaccesibilă cu piciorul pe versantul muntelui – a observat că din dreapta venea un bărbat de vreo 45–50 de ani, îmbrăcat cu

o cămaşă albă şi pantaloni cu găitane roşii. Era învăluit într-o lumină gălbuie şi înainta fără zgomot prin semiîntunericul peşterii. Trecând prin faţa domnului Mitrofan, bărbatul acela ciudat i-a aruncat o privire încețoşată. Abia atunci V.M. a putut vedea că necunoscutul avea la brâu două pistoale cu cremene şi o sabie a cărei teacă era învelită în piele de şarpe. După ce a trecut de Valeriu M., bărbatul înarmat s-a afundat în adâncul grotei, iar domnul Mitrofan s-a decis să-l urmărească, intrând şi el în următoarea încăpere, a patra. Aici a avut surpriza să constate că, deşi peştera era mai lungă, în peretele pe care se găsea locul de trecere spre alte camere se afla un grilaj. Acesta delimita o zonă protejată a peşterii, zonă declarată „monument al naturii“. Surpriza cea mai mare a avut-o însă când a observat că străinul acela ciudat dispăruse. „Încăperea nu mai avea alte ieşiri în afară de cea cu grilajul şi cea pe care intrasem eu“ – a declarat domnul Mitrofan. „Cred că singura explicație ar fi că omul pe care l-am văzut a fost o fantomă! “ – a mai adăugat el.

O legendă locală spune că în „Grota Haiducilor“ se adăposteau înainte vreme tot felul de bandiți, care îi jefuiau pe bogătaşii ce veneau la izvoarele tămăduitoare ale lui Hercule cel Sfânt de la Mehadia pentru a-şi alina suferinţle.

24.65. Fantoma unui celebru spărgător goleşte iarăşi băncile

Criminalul Marco Chienti a fost ucis, cu un an în urmă, într-o încăierare sângeroasă. Spiritul acestuia, însă, continua să comită spargeri în bănci, lăsând intenționat la locul faptei o amprentă digitală ca pe o dovadă ce excludea orice dubiu asupra identității făptaşului.

„Acest bărbat este mort şi îngropat, lucru ştiut de toată lumea. Totuşi, el parcă refuză să plece definitiv în lumea veşniciei“ – mărturiseşte, obosit şi neputincios, detectivul Paolo D’Alema. „În anul care a trecut de la moartea sa, el a spart 11 casierii ale diferitelor instituții şi, de fiecare dată, a lăsat în urma sa la locul faptei, amprente, ca pe o dovadă prin care doreşte să ne comunice că va reveni.

În viaţa mea nu am auzit că spiritele ar putea avea amprente digitale, dar în schimb se spune că ele pot face ceea ce doresc.

Spiritul acestui om cred că a recurs la această formă de răzbunare, ca să ne demonstreze incapacitatea noastră, în faţa unei astfel de situații. De fiecare dată când descoperim amprentele lui Marco Chienti, decedatul, ne cuprinde o stare de neputință şi ciudă.“ Legenda legată de acest „Fantomas“ a apărut în iarna anului 1991. Atunci, de fapt, Marco în vârstă de 26 de ani, din dorința de a duce un trai îmbelşugat, fără efort prea mare, a început să spargă bănci.

Tot detectivul D’Alema, care s-a ocupat de renumitul personaj, în viață ca şi după moarte, declară: „Marco Chienti conducea o maşină dintre cele mai luxoase, întreținea femei superbe şi în decurs de doi ani cheltuia în Europa banii obținuți de pe urma spargerilor ocazionale“.

„În presă era poreclit Casanova, fiindcă în timpul spargerilor cocheta cu casierițele, dacă se nimerea să fie mai drăguțe, ba chiar uneori le cerea şi numărul de telefon. Niciodată nu a purtat mască, din dorința de a impresiona cu chipul său frumos fetele prezente la locul acțiunii. Doi ani am tot încercat să-l prindem, dar nu am reuşit. A devenit şi mai cunoscut din momentul unei altercații cu poliția, când a încercat să fugă de la locul faptei. A fost însă atins atunci de opt gloanțe, noi am crezut că s-a sfârşit definitiv cu cariera unui mare tâlhar. Am văzut cu ochii mei cum, mort fiind, a fost pus în sicriu, bătut în cuie şi îngropat."

La două luni după înmormântare, renumitul Don Juan s-a întors la profesia sa preferată. În mijlocul oraşului, amenințând-o cu pistolul pe casiera Francesca Vignove, a luat din casa acesteia, sub privirile ei îngrozite, 5121 de dolari. „L-am recunoscut imediat pe Marco Chienti", a declarat Francesca: „Atunci când a murit, fotografia lui a fost publicată în toate ziarele, aşa că nu am avut cum să-l uit. Cu groază priveam cum acest om despre care se ştia că este mort, goleşte seiful, cu pistolul îndreptat spre fața mea. Toate acestea s-au petrecut la un metru de mine şi el părea cât se poate de viu."

De-atunci, în modul acesta, au mai fost prădate alte 10 casierii şi, ca să nu existe niciun dubiu, criminaliştii, veniți ulterior la locul faptei, au descoperit amprentele digitale aparținând lui Marco Chienti. „Nu am reuşit să punem mâna pe el, deoarece imediat ce fură banii, dispare. Dacă este într-adevăr vorba de o fantomă, la ce i-o fi trebuind bani?" – încearcă să glumească detectivul D'Alema, la finele relatării acestui fapt real, dar incredibil.

24.66. O fantomă a furat un colier de diamante

Jolly Jose Javier, 69 ani, este un bătrân modest din Mexico City. În urmă cu 5 ani, soția lui Julia (63 de ani) şi fiica sa Maria (34 ani) au murit într-un accident de maşină şi l-au lăsat singur pe sărmanul om, proaspăt pensionat de la căile ferate mexicane.

Pentru a-şi rotunji veniturile, în fiecare zi a săptămânii, numai dimineața, bătrânul Jolly încerca să facă pe taximetristul. În prima zi a lui octombrie 1995, aşezat comod pe bancheta maşinii, parcată la marginea trotuarului, în zona comercială a oraşului, în aşteptarea clientului, a ațipit.

În visul pe care şi-l amintește foarte clar, el a avut o discuție cu fiica sa Maria şi s-a plâns acesteia, spunându-i că nu mai ştie ce să facă pentru a câştiga un ban în plus.

„Maria m-a întrebat dacă ea ar putea să mă ajute cu ceva. Eu am rugat-o să-mi găsească o slujbă potrivită cu vârsta mea, dar ea a spus că, deşi acest lucru nu-l poate face, îmi va oferi în schimb ceva prețios", îşi amintește Jolly.

„M-am cufundat apoi într-un somn adânc, în care n-am visat nimic. După o vreme mi-a apărut din nou chipul fetei mele în vis. Ea surâdea şi avea în mâna dreaptă un colier strălucitor.

«Ia-l! A fost al mamei mele. Îl primise de la amantul ei şi s-a ferit să ţi-l arate. Înainte de accident, tocmai îl amanetase, pentru o sumă mai mică decât valoarea lui. Vinde-l şi vei fi bogat!», mi-a spus Maria şi mi-a înmânat colierul."

Bătrânul Jolly s-a trezit din somn şi a descoperit că ţinea în mâna stângă un superb colier de diamante şi safire. Tocmai se uita cu atenţie şi pipăia preţiosul obiect, când un poliţist, detectivul Pablo Cerdano, a apărut în cadrul geamului de la maşină. Stătea pe trotuar şi se uita vrăjit la colier.

Iată cum povesteşte el întâmplarea:

„Mă dusesem la magazinul de bijuterii al domnului Steiner, care este şi patronul casei de amanet. Mă uitam atent la bijuteriile expuse în vitrină, pentru că doream să-i cumpăr ceva deosebit soţiei mele, cu ocazia aniversării a zece ani de la nuntă. Atunci am văzut un fel de bulgăre de fum, opac, care se apropia lent de vitrina unde erau diamantele. Şi eu şi vânzătorul, l-am privit uimiţi şi l-am văzut când s-a «aşezat» peste colierul cel mare. Apoi s-a ridicat cu el cu tot şi, spre mirarea noastră, atât colierul, cât şi norişorul au trecut prin geamul magazinului şi au luat-o la dreapta.

Eu am ieşit din magazin şi i-am urmărit până când au ajuns în braţele bătrânului Javier. Abia atunci norişorul a dispărut. Dacă această «călătorie» nu ar fi fost văzută şi de către Perez, vânzătorul, şi nu ar fi fost confirmată şi de visul taximetristului, cred că aş fi ajuns de mult la concluzia că am avut vedenii."

Cercetările iniţiate de domnul Steiner au dovedit că spusele Mariei în vis erau adevărate. Bijuteria fusese amanetată de mama ei, cu cinci ani în urmă şi femeia primise pentru ea numai 5 000 de dolari. În magazin, preţul de vânzare era în prezent de 25 000 dolari.

Pentru că a părăsit magazinul fără să-l închidă, Perez a fost concediat chiar a doua zi după incident. Mărturia lui, alături de cea a poliţistului Cerdano, l-a salvat pe bătrânul Javier de acuzaţia de furt, dar nu l-a încântat prea tare pe patronul său. Domnul Steiner a fost blamat de opinia publică, revoltată de pretenţiile exagerate ale cămătarului.

Pentru a-şi recăpăta colierul, care oficial a fost „sustras de o fiinţă necunoscută" – conform raportului întocmit de poliţia districtuală –, Steiner s-a văzut nevoit să-i plătească bătrânului Jolly suma de 10 000 de dolari, ca despăgubire pentru că, în urmă cu cinci ani, îi escrocase soţia.

Câştigul lui Jolly a fost însă mult mai mare. El a devenit vedeta mass-mediei locale şi americane timp de câteva săptămâni şi a povestit, contra cost, întâmplarea cu colierul.

Numai canalul de televiziune american, NBC Super Chanel, a plătit celor trei: Javier, Perez şi Cerdano, câte 25 000 de dolari.

La sfârşitul lunii octombrie, când şi-a depus bilanţul la Camera de Comerţ, Javier completase, la rubrica „Câştiguri", următorul text:

„De la fantoma fiicei mele Maria, indirect, suma de 105 000 dolari americani".

Fiscul a considerat firesc să-l taxeze, şi astfel banii proveniți de la fantomă au fost impozitați legal. Jose Javier este astăzi un om bogat.

24.67. Fantoma lui Al Capone şi berăria

Într-o berărie din Thornton, Illinois, mai exact Mc Cleary's Pub, se întâmplă lucruri nemaivăzute.

Există o legendă în care se povesteşte cum gangsterul Al Capone şi-a îngropat duşmanii în zidurile localului din Illinois. Barmanul, care trebuie să coboare în pivniță în fiecare dimineață, este convins că legenda este adevărată. În subsolul berăriei, dimineața, Sharon Forde vede mereu o ceață deasă ce ia forma unor ființe umane ce încercă să îl prindă. Era extrem de speriat atunci când trebuia să coboare în pivniță. Preşedinta muzeului istoric din Thornton, Marge Loitz, susține contrariul şi este convinsă că aceste poveşti n-au nicio bază reală. Localul a fost renovat de câteva ori, iar fantomele nu aveau de unde să apară. S-au făcut atât de multe renovări încât ar fi trebuit să se fi găsit cadavrele celor îngropați acolo.

Se crede că mafiotul Capone a cumpărat cantități mari de bere din acest local în timpul prohibiției. Debbie Lamoureux este autorul unei cărți istorice intitulată *Istoria berăriei din Thornton, Illinois.* Acesta a încercat să adune toate datele existente cu privire la Al Capone şi acest local. A aflat că existau mai multe formațiuni mafiote ce nu se înțelegeau foarte bine. Un trimis special din partea lui Capone venea aproape în fiecare noapte să ridice cantități de bere. În timpul nopții, un om îmbrăcat în negru colecta o cantitate mare de bere pentru clienții lui Capone din Chicago.

Duşmanii lui Al Capone

După mai multe cercetări, scriitorul a aflat că omul în negru nu era trimisul lui Capone. Exista o altă bandă de mafioți care exportau bere ilegal. Erau duşmani. Lupta a avut loc între Al Capone şi cealaltă bandă într-o seară chiar în localul din Illinois. Patronul berăriei până în 1899 a fost John S. Bielfeldt. După moartea acestuia, localul a fost condus de doi fii ai săi. Se spune că veneau aici oameni ai mafiei, dar nu erau împreună cu Al Capone. Între 1930 şi 1936 berăria a avut un alt nume şi existau în acelaşi timp alte patru localuri cu denumiri asemănătoare.

În fotografiile patronului apare ceața cu formă umană

Patronul era convins că e vorba de fantome căci în zilele în care nu mai era nimeni înăuntru se auzeau zgomote ciudate, scările scârțâiau, iar uşile se închideau şi se deschideau. Unul dintre patronii barului, Birkenfeld, susține că a auzit scaune mişcându-se atunci când nu era nimeni în local. „Pe cuvântul

meu, acest local este bântuit.“ Birkenfeld deține fotografii care pot dovedi acest lucru. A reușit să facă câteva instantanee în pivnița berăriei. Se poate observa cu ușurință o ceață deasă ce ia formă umană.

Vânătorii de fantome sunt aşteptaţi

Patronii au contactat o echipă de vânători de fantome ca să vină şi să cerceteze întregul local. Toți angajații care au simțit că ceva se întâmplă sunt nerăbdători să afle rezultatele pe care le vor obține vânătorii. Acestor oameni li se acordă o încredere deplină deoarece dețin echipamente speciale care pot dovedi ceea ce se întâmplă acolo. O serie de clienți vin în pivniță să vadă ceața cu formă umană. S-au făcut o mulțime de poze pentru a surprinde fantomele care bântuie berăria din Illinois.

24.68. Spiritul lui Einstein îi bântuie pe cei care i-au furat ochii şi creierul

Albert Einstein a ştiut că secolul XX o să fie un secol al ştiinţei ca religie. A intuit venerația cu care o să fie înconjurat şi curentele mistice ce vor lua naştere după moartea lui. Nu a vrut aşa ceva. De aceea, a dorit să fie ars, „ca oamenii să nu se perinde prin fața rămăşițelor“, iar cenuşa să-i fie aruncată într-un râu fără să fie cunoscut în afara familiei, „pentru ca lumea să nu se ducă acolo ca la Mecca“. (Se pare că este vorba de râul Delaware.)

Pe 16 aprilie 1955, Einstein a fost internat la spitalul din Princetown cu o gravă hemoragie internă. Medicii i-au propus o intervenție chirurgicală de urgență, dar Einstein a refuzat. Şi-a petrecut ultimele două zile vorbind cu fiul său despre politică şi încercând să-şi îmbunătățească teoria câmpurilor unificate, ultima sa lucrare. A murit asistat doar de o soră medicală şi, contrar legendei, nu se cunosc ultimele lui cuvinte, pentru că le-a spus în germană, iar sora medicală nu ştia limba.

Ultima lui dorință a fost încălcată de doi oameni. Primul a fost doctorul patolog Thomas Harvey, care i-a făcut autopsia, deşi era clară cauza morții. El a invocat ca argument faptul că toți germanii sunt supuşi autopsiei după moarte, iar patologia germană prevede extragerea creierului. Câteva zile mai târziu, el cerea permisiunea familiei să păstreze creierul pentru a fi studiat, permisiune pe care a obținut-o. Al doilea, dr. Henry Abrams, medicul personal al lui Einstein între 1939 şi 1941, considerat a fi unul dintre prietenii săi apropiați, i-a extirpat ochii cu permisiunea administratorului spitalului şi a ținut secret acest lucru timp de 40 de ani. „Am simțit că, astfel, Einstein nu va muri niciodată. Ochii lui, puri ca cristalul, reprezintă frumusețea şi misterul lumii“, declară el. Este adevărat, uneori aceşti ochi îl urmăresc, astfel că nu-şi găseşte liniştea, alteori, în jurul borcanului de gem, unde se află ochii în formol, pluteşte o lumină stranie, fără să existe ceva care să o producă. Un timp, ochii

au avut o poziție depărtată unul de altul, oferind o imagine sinistră, care l-a neliniștit pe Abrams. Dar, în mod inexplicabil, într-o zi, Abrams a observat că ochii şi-au reluat poziția adecvată, unul lângă altul, părând că privesc dincolo de eternitate. Prietenii apropiați ai lui Abrams declară că acesta este bântuit deseori de fantoma lui Einstein care îl ceartă. De aceea dr. Abrams s-a decis să-i vândă şi cea mai mare ofertă a primit-o din partea lui Michael Jackson, 5 milioane de dolari.

Dr. Thomas Harvey, patologul care i-a păstrat creierul (în trei borcane de laborator, din pricina dimensiunilor lui prea mari – n.r.), a avut însă mai multe necazuri. Deşi numeroşi rabini, invocând originea evreiască a lui Einstein, l-au implorat să le dea creierul pentru a fi îngropat, Harvey a refuzat cu încăpățânare. Nu i-a schimbat opinia nici argumentul că sufletul lui Einstein nu-şi poate urma evoluția din pricina rămăşițelor sale neîngropate şi fără nicio slujbă (la arderea sicriului cu trupul lui Einstein s-a citit din Goethe, respectându-se dorința savantului). Pentru că oamenii au văzut în Einstein un sfânt al ştiinței, rămăşițele lui sunt considerate relicve. Cei ce ating aceste relicve, cu pioşenie, se simt transportați în altă lume. „Este ca şi când s-ar deschide misterele lumii. Revelația e adâncă şi se produce instantaneu“, declară dr. Charles Boyd, New Jersey, care deține o părticică din creierul lui Einstein. Dr. Marian Diamond de la Universitatea din California a declarat în 1985 că, examinând creierul, a constatat un număr foarte mare de celule de tipul celor care au un rol nutritiv al neuronilor, în emisfera stângă, cea care se presupune că este răspunzătoare de aptitudinile matematice şi lingvistice. Examinând creierul şi ea a avut senzații ciudate: a simțit „o emoție stranie, ca o experiență în afara trupului“.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu cel ce a furat creierul (căci aşa este considerată fapta lui). În numele ştiinței, dr. Harvey a împrăştiat bucățele din prețiosul creier în Japonia, China, Germania, San Francisco, Boston şi Philadelphia. Spiritul lui Einstein nu i-a dat pace nicio clipă. Cândva un patolog de renume, dr. Harvey lucrează într-o fabrică de materiale plastice. Mizeria în care trăieşte îl obligă la o muncă inumană, uneori până la ora 23.30, într-un loc în care un om cultivat n-ar rezista mai mult de 5 minute. A părăsit spitalul din Princetown în urma unui scandal legat de o aventură cu o infirmieră. În 1988 a pierdut licența de medic. A fost căsătorit de trei ori, a rămas văduv o dată, celelalte două soții părăsindu-l. A bântuit în căutare de slujbă prin Carolina, Missouri şi Kansas. Oriunde s-a dus, în orice loc meschin a poposit, a avut mereu în bagaje cele trei borcane cu neprețuita comoară. Are numeroase scrisori de la milionari, colecționari, muzee. S-a încăpățânat să păstreze creierul lui Einstein, sau ce a mai rămas din el. Uneori, ca o supremă favoare, mai taie câte o bucățică pe care o dăruieşte prietenilor. Spiritul marelui savant nu-i dă pace. Adesea i se întâmplă fenomene inexplicabile, vasele i se sparg prin casă, scaunele plesnesc, se trezeşte în zori lac de sudoare şi aude vocea lui Einstein strigându-i: „Ai să dai socoteală, eşti un trădător“. Într-o noapte, cele trei borcane cu creierul lui Einstein, aliniate pe un raft, au început să se mişte, mai

întâi încet, apoi cu vibraţii mai ample, gata să se rostogolească. S-a repezit la ele să le ţină şi atunci ceva l-a zgâriat pe mâini, ceva invizibil. Simţea în atmosferă o apăsare grea, aproape materială. De câte ori i se întâmplă aşa ceva, ţipă ca un nebun, adresându-se spiritului lui Einstein: „Nu mai exişti. Nu ai crezut nici tu în Dumnezeu. E numai mintea mea bătrână.“ Dar spiritul lui Einstein există şi el nu-i va da pace până ce nu-şi va găsi liniştea şi armonia dumnezeiască.

24.69. Fantomele şoselelor

l Există oare fantome? Cine ştie! Unii cred, alţii nu. Dar în oraşul Madestone din Anglia toţi locuitorii sunt încredinţaţi de acest lucru. Ei au propria lor fantomă şi nici nu se gândesc să renunţe la ea.

Cu siguranţă veţi gândi că este vorba despre vreun cavaler nefericit, de vreun nobil viclean sau de vreo doamnă de la Curte căzută în dizgraţie pe vremurile renumitei lady Macbeth. Dar cu regret trebuie să va spun că nu este deloc aşa. Fantoma lor nu poartă armură, nici crinolină. Fantoma din Madestone este tânăra Judith Lingham a cărei poveste începe în anul 1965. La sfârşitul acelui an începuse să se vorbească din ce în ce mai des despre nişte accidente de maşină care aveau loc pe drumul în pantă Blue Bell Hill din apropierea oraşului Madestone, după care victima... dispărea! „Femeia în alb“, despre care vorbeşte toată lumea apare pe neaşteptate, şoferii nu reuşesc să evite accidentul, frânează îngroziţi, se întorc la locul catastrofei dar... nu mai găsesc pe nimeni. Nicio urmă măcar! „Probabil că maşina a lovit fantoma tinerei Judith Lingham“, scriu în rapoartele lor poliţiştii din Madestone, adoptând versiunea ocultiştilor aflaţi sub influenţa profesorului Jan Wilson, unul dintre cei mai cunoscuţi experţi în domeniul parapsihologiei. Profesorul Wilson este cel care, după ce i-a audiat pe şoferii „implicaţi în accidente“ şi a studiat arhivele poliţiei locale, a ajuns la concluzia că „femeia în alb“ este Judith Lingham din Madestone, care în 1965 a fost accidentată şi şi-a găsit moartea tragică exact în acel loc pe panta Blue Bell Hill.

Conform ocultiştilor, Judith nu voia să accepte această moarte absurdă. Sufletul ei, afirmă aceştia, nu se împăca cu ideea sfârşitului vieţii pământene şi a începerii celei veşnice. De aceea rătăceşte ca o fantomă...

l Se poate întâmpla ca stafia unui poştaş cocoşat care a murit în anul 1899 să reapară în secolul XX în persoana unui criminal!? Poliţiştii au ajuns la această concluzie după ce au cercetat trei cazuri de deces petrecute pe o şosea lăturalnică părăsită, din estul Angliei. Prima victimă a fost un şofer de camion care a suferit un accident în anul 1960 pe autostrada A12, pe tronsonul de şosea din Yarmouth (Norfolk) şi Lowestoft (Suffolk), deşi cunoştea foarte bine zona. Camionul a părăsit şoseaua şi s-a izbit de copacii de la marginea drumului. Cercetătorii nu au putut stabili cauzele accidentului. Douăzeci de ani mai târziu, un alt şofer, care cunoştea la fel de bine drumul, a suferit un

accident la fel de enigmatic, în acelaşi loc. În anul următor, un biciclist a virat brusc, ajungând în faţa unei maşini. Au existat câţiva supravieţuitori ai unor accidente petrecute pe acelaşi tronson, care relatau că au fost obligaţi să vireze din cauza prezenţei unei siluete cu contur neclar. Iată ce povestea Andrew Curajar în vârstă de 19 ani, locuitor din Lowestoft: „Pe banda exterioară stătea stafia unui om în vârstă şi se zgâia la mine. Am apăsat pe frână şi am aşteptat să aud sunetul înfundat al izbiturii. Dar nu s-a petrecut nimic. Maşina a trecut prin el şi s-a lovit de bordura trotuarului.“ Când Andrew a ieşit din maşină şi s-a uitat împrejur, nu l-a mai văzut pe bătrân. Frank Coby, fost poliţist, care locuia tot în Lowestoft, a afirmat că a văzut pe autostrada A12 un individ cu părul lung, încâlcit. „Pur şi simplu a traversat şoseaua şi a dispărut“ – povestea el. Specialistul în ştiinţe oculte, Ivan Bunn, din Oulton Brad, o localitate învecinată, spunea că se poate ca toate acestea să fi fost înfăptuite de spiritul poştaşului William Balls al cărui cadavru a fost găsit în acea zonă în iarna anului 1899. Dorea oare să transmită posterităţii nişte mesaje privind propria-i moarte?

l La marginea unui drum din Wiltshire, se găseşte o cruce de piatră, pusă la căpătâiul mormântului unui copil de 14 ani, care, în urmă cu un secol, şi-a sfârşit viaţa în condiţii tragice în acel loc. De obicei, şoferii grăbiţi care străbat şoseaua dintre Marlborough şi Hongerford, nici nu observă modestul monument funerar, năpădit de iarbă şi buruieni, pe care se poate citi următoarea inscripţie: „A. H. P. Watts, 12 mai 1879“. Patru oameni care se întorceau într-o seară liniştită de septembrie a anului 1956 de la cinematograf nu vor uita prea curând crucea de piatră unde s-au întâlnit faţă în faţă cu fantoma tristă a tatălui băiatului.

Micul Alfie Watts lucra la un căruţaş, din satul Axford, şi a fost victima unui accident mortal în anul 1879, când Alfie şi stăpânul său mergeau în faţa căruţei trase de trei cai. La un moment dat, nu se ştie din ce motiv, caii s-au speriat de ceva şi au luat-o la goană. Căruţaşul şi băiatul au alergat după căruţa încărcată până la refuz, care cobora în viteză o pantă abruptă, încercând s-o oprească. Alfie a depăşit căruţa, dar s-a împiedicat şi a căzut sub roţi, fiind strivit. Copilul a murit la două ore de la accident. În amintirea lui Alfie, sătenii îndoliaţi au ridicat o cruce de piatră la marginea drumului. Anii au trecut şi lumea a uitat de tragica întâmplare. Uneori, câte un ţăran mai inimos curăţă crucea de crengile murelor sălbatice şi coseşte iarba de pe mormânt. În octombrie 1956, Frederick Moss şi trei prieteni de-ai săi se întorceau de la Marlborough, unde fuseseră la cinema, când, la lumina farurilor automobilului au zărit un bărbat înalt, subţire care era postat în mijlocul şoselei. Individul, îmbrăcat într-un palton maro, stătea în apropierea crucii de piatră îngropată în buruieni. Când maşina s-a apropiat de el, părea că nici prin gând nu-i trece să se dea la o parte. L-au claxonat, dar a rămas pe loc. Atunci, şoferul a frânat brusc, oprindu-se la câţiva metri de individ. Când a ieşit să vadă ce se întâmplă, silueta dispăruse. Moss şi prietenii săi au cercetat împrejurimile, însă n-au

găsit nimic. Şoseaua era străjuită de pereţi înalţi de 3 metri, astfel că ar fi fost imposibil ca cineva să-i escaladeze atât de repede. Când a ajuns acasă, contrariat de cele văzute, Moss i-a povestit soţiei ce se întâmplase. Auzind descrierea straniului bărbat, femeia şi-a amintit de ceva. Ea se născuse în acea regiune la vreo 20 de ani de la producerea accidentului şi şi-l amintea foarte clar pe Henry Pounds Watts, tatăl lui Alfie, care a murit în anul 1907. Era un om înalt şi slab, care de obicei purta un palton maro şi îşi rădea barba, ceea ce pe vremea respectivă era un lucru mai puţin obişnuit. Familia Moss era convinsă că bărbatul văzut pe şosea era fantoma lui. Pe atunci începuseră lucrările de modernizare a drumului, în urma cărora, probabil, avea să fie distrus mormântul micului Alfie. Poate că tatăl său a vrut să atragă atenţia asupra modestului monument, înaintea extinderii lucrărilor. Se pare că a reuşit pentru că, după lărgirea şoselei, crucea a fost aşezată din nou la locul ei.

l George Dobbs se hotărâse să nu-şi piardă speranţa, în ciuda iernii grele şi a situaţiei economice precare a Angliei. În anul 1940 fusese o iarnă aspră. Totul era acoperit de un strat gros de zăpadă, populaţia trăia cu nesiguranţa zilei de mâine, fiind îngrijorată şi de ştirile alarmante despre situaţia de pe front. George s-a îmbrăcat bine şi a ieşit să bea câteva beri la cârciuma Fox and Hounds, pentru a mai uita de necazuri. A început să urce drumul lunecos care ducea spre cimitir, când a văzut lumina farurilor unei maşini care se apropia încet, din sens opus. În lumina farurilor se distingea şi un biciclist care, din pricina zăpezii şi poleiului, nu prea putea stăpâni bicicleta.

Lui George i se părea că biciclistul nu avea cap. A fost foarte surprins, însă şi-a închipuit că fusese orbit de lumina farurilor şi de aceea nu văzuse capul biciclistului. Când George s-a uitat din nou la el, biciclistul conducea la fel de nesigur şi părea că nu observă maşina din spatele său. Însă, înainte de a-l putea avertiza, maşina a trecut peste el, continuându-şi drumul către Market Harborough. George era consternat. Crezuse că automobilul a călcat biciclistul. A fugit cât a putut de repede la locul faptei să vadă urmele cumplitului accident. Însă n-a observat nimic. S-a dus în goană la cârciuma Fox and Hounds, unde după ce s-a încălzit puţin, a povestit cele văzute. După ce şi-a terminat relatarea, în cârciumă s-a lăsat o tăcere adâncă. Apoi, Lid Gree, care mulţi ani fusese gropar – se aplecă peste tejgheaua barului şi zise: „Se pare că este individul pe care l-am înmormântat acum vreo 25 de ani. Căzuse de pe bicicletă în zăpada groasă din faţa intrării în cimitir. În urma accidentului, a fost decapitat“, preciză groparul.

l Chitaristul solo al formaţiei Chicory Tip, după un concert, a luat o fată autostopistă în maşină în localitatea Blueberry Hill, la 6 km de Maidstone şi a declarat în legătură cu aceasta: „M-a întrebat dacă pot să o duc până la West Kiujsdown. Îmi era în drum, aşa că i-am spus să urce.“ A luat geanta fetei şi a pus-o pe scaunul din spate. „Pe drum nu a vorbit prea mult, dar m-a rugat să opresc la părinţii ei în Swanley. Mi-a dat adresa, după care a coborât din maşină uitându-şi însă geanta. Am întors şi m-am dus la adresa dată de

autostopistă pentru a-i înapoia geanta.“ Tatăl ei a fost cel care a deschis uşa şi spre mirarea chitaristului, i-a spus că fata lui a murit cu doi ani în urmă într-un accident tocmai în locul unde a făcut autostopul. Tânărul şi-a închipuit că i s-a jucat o festă. „Câteva luni mai târziu, când în ziare au apărut cazuri similare petrecute pe acea parte de autostradă, am început să mă întreb dacă într-adevăr am luat în maşină o fantomă. Eu am atins-o pe fată! Am luat de la ea poşeta şi am ajutat-o să urce în maşină. Nu am constatat nimic ciudat. Când am atins-o nu era rece.“

l De ziua morţilor „înviata Mary“, cum este denumită fantoma, apare an de an în Chicago. Faptele se petrec de obicei astfel: o fată de 18 ani face autostopul, se urcă în maşina unui tânăr, fixează o întâlnire la o adresă unde băiatul află că Mary a murit în urmă cu 36 de ani şi este îngropată în cimitirul aflat în apropierea locului unde făcea autostopul. Fata a murit în urma unui accident de maşină.

l De acea sâmbătă seara din luna decembrie a anului 1979, Michel P. îşi va aminti mult timp, asemeni altora care, pe drumurile Franţei, Belgiei, Germaniei sau Elveţiei, au avut şansa – sau neşansa – să ia în maşina lor una dintre acele enigmatice autostopiste fantome de care amintea un cercetător din domeniul paranormalului, Guy Harold. Era miezul nopţii. Michel lucra ca taximetrist între centrul oraşului Limoges, unde locuieşte, şi un club de noapte situat la câţiva kilometri, pe şoseaua Naixon. În Haute-Vienne, iernile sunt aspre. Într-o asemenea noapte friguroasă el efectua o a doua cursă spre Limoges când, deodată, a zărit în lumina farurilor, la câteva sute de metri de discotecă, o formă albă stând într-o curbă. Era o femeie îmbrăcată în alb. A oprit lângă ea şi a întrebat-o unde merge. „La Limoges, dacă nu vă deranjează, să văd nişte prieteni“, a precizat femeia. „Unde la Limoges?“, a întrebat Michel. „Lasă-mă în oraş, o să mă descurc“, a mai adăugat ea. Conducând, Michel a cercetat strania femeie cu coada ochiului: 20–25 de ani, îmbrăcată cu o rochie albă anii ’60, foarte drăguţă... dar cam tăcută. În apropierea podului Revoluţiei, pasagera s-a înviorat brusc. „Atenţie, această curbă este periculoasă.“ Michel a surâs, întrucât cunoştea bine virajul. Brusc, un strigăt sfâşietor i-a atras atenţia; pasagera dispăruse. Michel a oprit maşina şi, îngheţat de frică şi extrem de tulburat, a făcut câţiva paşi în jurul vehiculului: nu era nimeni, în afară de ceaţa alburie.

La jandarmeria din Limoges, unde a depus o plângere, i s-a explicat că nu este primul care a trăit exact aceeaşi aventură... Tânăra femeie făcea regulat autostopul pe acelaşi traseu, pentru a dispărea la virajul podului Revoluţiei, locul unde îşi găsise moartea într-un accident de maşină, în urmă cu 20 de ani. Întocmai acelora care trăiseră aventura, Michel abia şi-a revenit. După câţiva ani, nu-i prea convenea să vorbească de experienţa sa.

Un alt caz este cel al unei tinere care, în 1990, a fost victima unui accident de maşină, mai exact a unei coliziuni la intersecţia din Balleroy (Calvados), o bifurcaţie periculoasă de drumuri situată la câteva sute de metri de sat, în

mijlocul pădurii Cerisy. Ea locuia într-o casă mică din pădure şi viaţa sa a fost scurtă din cauza unui şofer ce nu fusese atent la semnalizare. Fantoma îşi face apariţia pe timp ploios, la ieşirea din sat şi lansează un etern şi trist strigăt de ajutor. Invariabil, ea manifestă semne de nelinişte şi panică evidente, în timpul traversării intersecţiei. Dar, după ce o traversază, autostopista nu se mai află lângă şofer.

Uneori, contacte fizice au lăsat o impresie mai mult decât dezagreabilă celor care au avut imprudenţa să încerce o apropiere de aceste apariţii: erau reci ca marmura, venite parcă dintr-o altă lume şi dispărând într-o ceaţă uşoară, difuză şi alburie. Mai notăm un caz în care o fiinţă evanescentă, a luat un obiect. Într-o seară din 1987, pe o ploaie violentă, un medic grenoblez, nu prea vorbăreţ, a luat în maşină o femeie. El a remarcat la aceasta o mare spaimă în apropierea unui pasaj delicat în punctul numit Pont-on-Furet, dar care s-a estompat o dată cu îndepărtarea de obstacol. Când au ajuns la destinaţie, la casa părinţilor ei, medicul i-a împrumutat umbrela până la uşă, apoi a aşteptat să i-o înapoieze. După un timp, crezând că fata a uitat de el, a bătut la uşă şi, după o aşteptare la fel de lungă, i-au deschis un bărbat şi o femeie de circa 50 de ani, foarte iritaţi că au fost deranjaţi la o oră aşa de târzie. Medicul a povestit scopul vizitei sale, dar a rămas şocat când a aflat că tânăra descrisă era fiica lor unică, locuise într-adevăr acolo, însă trecuseră ani buni de când fusese îngropată. Murise într-un accident de motocicletă... la Pont-on-Furet!

Un lucru e sigur, a concluzionat cercetătorul: aceste manifestări sunt durabile şi se repetă mereu în aceleaşi locuri. Se constată de asemenea că este vorba de femei sau tinere, îmbrăcate aproape întotdeauna în alb şi, în toate cazurile, ele au fost înspăimântate de moartea proprie, de unde provine probabil persistenţa prezenţei lor la faţa locului, ca şi cum ar pluti, nedecise, între existenţă şi neant. Joacă ele rolul de îngeri păzitori protejându-i pe cei vii de accidente pe şosele? Cărei lumi îi aparţin? Sunt întrebări care, probabil, îşi vor găsi un răspuns.

l Stanley Leen şi soţia sa, Lila, se aflau în maşina lor care luase foc, fiind sortiţi unei morţi crunte, când au fost efectiv smulşi din flăcări şi duşi într-un loc sigur de fantoma unui camionagiu!

Martorii jură că au văzut fantoma şoferului Dusty Tugman, scoţându-i pe cei doi din foc, exact în locul unde Dusty murise, într-un teribil accident, vara trecută. „Era Dusty, şi nu încape nicio îndoială în legătură cu acest fapt – declară Frankie DeWitte un fost şofer de camion şi prieten cu Dusty. Îl ştiu pe acest tip de când eram copii, deci credeţi-mă, l-am recunoscut imediat. Şi a fost un lucru bun că se afla acolo, deoarece bieţii oameni erau blocaţi în acel infern şi nu exista nicio posibilitate ca un om viu să ajungă la ei şi să-i scape. Vreau să spun că erau ca şi morţi, şi asta în procent de sută la sută. Apoi, deodată a apărut fantoma lui Dusty, din neant şi i-a scos din maşina în flăcări, cu unul dintre ei în fiecare mână. I-a pus pe marginea drumului, la doar 15 metri de maşină, când aceasta a explodat ca o bombă. Erau vreo două duzini

de oameni de față și, pot garanta, fiecare dintre ei va susține că a văzut o fantomă salvând acel cuplu.“ Cutremurătoarea poveste a început în iunie când ghinionistul Dusty, 31 de ani, a scăpat controlul monstrului pe care îl conducea, într-o curbă de pe autostrada spre Adelaide, Australia, şi a fost ars de viu în rămăşiţele camionului.

„De la accident, oamenii mi-au tot spus că au văzut fantoma soţului meu, bântuind autostrada, dar să fiu sinceră nu am crezut niciodată – spune văduva lui Dusty, Wendy, care are 26 de ani. Nu am visat niciodată că el este cu adevărat acolo.“ Dar fantoma a sărit în ajutor chiar când maşina lui Stanley Leen s-a ciocnit şi a luat foc exact în aceeaşi curbă în care avusese şi Dusty accidentul. „Maşina a lovit pasarela, apoi s-a izbit de taluz, s-a rostogolit prin aer, aterizând apoi pe şosea“, spune Ava White, 48 de ani, o martoră oripilată. „Am început să fug spre ei când, dintr-odată maşina a izbucnit în flăcări. Aproximativ cinci oameni din alte maşini au încercat să-i salveze, dar flăcările erau atât de puternice încât nimeni nu se putea apropia. Eram sigură că oamenii din maşină erau deja morţi. Apoi, ca din senin, această fantomă cu şapcă şi tricou maro a apărut, materializându-se pur şi simplu în aer. I-a smuls din infern, chiar la timp, pentru că peste 10 secunde maşina a explodat, şi când m-am uitat la tip mi-am dat seama că era Dusty Tugman, săracul mort Dusty. I-a scos afară şi apoi, după ce i-a pus la 15 metri distanţă, a dispărut pur şi simplu, aşa cum apăruse.“

Ghinioniştii, şi în acelaşi timp norocoşii pasageri ai maşinii accidentate au fost duşi la spital şi trataţi.

„Amândoi ştim că suntem foarte norocoşi că mai suntem în viaţă şi vrem să mulţumim omului care ne-a salvat – declară Stanley, 34 de ani, – dar cum am putea să-i spunem mulţumesc unei fantome?“

l „Prinţesa Grace de Monaco, decedată la 14 septembrie 1982, a salvat de curând un om de la moarte, din maşina acestuia care luase foc“, acesta ar putea fi pe scurt rezumatul unei întâmplări pe care mulţi ar include-o în capitolul „Istorii de necrezut“.

Cu toate acestea, potrivit presei din Monaco, grădinarul Giscaro Ledean (51 de ani) şi agentul de vânzări Yves Frezustes (62 de ani), sunt gata să jure că au văzut-o pe răposata prinţesă Grace materializându-se la locul unui accident rutier care avusese loc exact acolo unde prinţesa decedase în 1982.

Stupefiaţi, cei doi martori au privit-o deschizând uşa în flăcări a maşinii avariate şi scoţându-l pe şoferul inconştient până la marginea străzii.

„Sunt sigur că era Grace Kelly. Mă aflam la doar câţiva paşi de ea, dar nu mai puteam avansa din cauza căldurii şi a flăcărilor. După ce l-a scos pe nefericit afară din maşină, a dispărut imediat.“

Cel salvat se numeşte Guillermo Patti, are 27 de ani şi în acel moment se afla în vizită la Monte ca turist. „În momentul impactului am văzut în faţa mea, prin flăcări, o femeie elegantă, blondă, îşi aminteşte Yves Frezustes. Am încercat să o ajut, dar maşina era ca o torţă. Nu mi-am crezut ochilor, când

am văzut că deschide uşa maşinii şi-l scoate pe şofer din flăcări. Părul acestuia luase foc, hainele îi erau scrum, dar prinţesa nu avea niciun fir de păr lipsă." Graţie Prinţesei, Patti a suferit arsuri de gradul II şi uşoare leziuni la cap.

Purtătorul de cuvânt al Prinţului Rainer de Monaco s-a abţinut de la orice comentariu, dar mass-media din Monaco a acordat o atenţie deosebită acestui eveniment.

24.70. Doi poliţişti au fost salvaţi de la moarte de un spirit

Viscolul se pornise pe neaşteptate dinspre est, fără niciun avertisment, şi acoperise cu zăpadă dealurile Labradorului. Doi poliţişti canadieni fuseseră prinşi între gheţurile tăioase. Era vorba de George Bateson şi Ed Riopel care încercaseră în zadar să se târască până la sania trasă de cei câţiva câini, pentru a înfrunta acolo moartea.

Deodată, un zgomot ca o plesnitură de bici a acoperit vuietul şi dintr-un vârtej s-a materializat o formă neclară, ceţoasă: era figura unui bărbat uriaş, îmbrăcat cu o mantie albă, pe o sanie trasă de o pereche de câini. Cei doi poliţişti au strigat la el din răsputeri, dar bărbatul părea să nu-i fi auzit. A trecut în viteză pe lângă ei, apoi s-a răsucit în zăpadă. Disperat, unul dintre poliţişti s-a aruncat spre el, crezând că acesta era, poate, singura lor şansă de supravieţuire.

Timp de două ore, Bateson şi Riopel s-au ţinut după străinul misterios, aducându-şi câinii la epuizare în efortul de a ţine pasul cu el. La un moment dat, furtuna de zăpadă s-a potolit puţin, dar numai pentru ca cei doi să poată zări în faţa lor o căsuţă izolată. Câteva clipe mai târziu, în calea lor căzu o perdea de zăpadă în spatele căreia străinul dispăru misterios.

În cele din urmă, cei doi poliţişti au reuşit să ajungă la adăpost. Au fost întâmpinaţi de câţiva vânători care se aflau deja acolo. În timp ce se încălzeau în faţa focului, Bateson şi Riopel au început să povestească ce li se întâmplase. Voiau să ştie cine era acel bărbat care le salvase viaţa pentru a-i mulţumi. Vânătorii s-au privit unul pe celălalt în linişte, apoi, unul dintre ei şi-a scos pipa şi a spus: „Era Fumătorul. El v-a adus aici", le-a spus el, „dar niciodată nu veţi putea să-i mulţumiţi pentru că e mort de aproape 30 de ani".

Oamenii salvaţi de o fantomă – povestea pare incredibilă, dar străinul care i-a protejat pe Bateson şi Riopel este mai mult decât o plăsmuire a imaginaţiei. Peste o mie de oameni au pretins că l-au văzut pe „Fumător", şi faptele sale bune sunt legendare în partea de nord-est a Canadei.

„Fumătorul" a fost un om în carne şi oase. Numele său era Esau Dillingham şi timp de zece ani fusese cel mai cunoscut personaj din Labrador. În această parte a lumii, numele de „fumător" e dat celor care se ocupă de distilarea ilegală a alcoolului. Şase ani la rând, Dillingham a fabricat băutură din conuri de molid, zahăr şi drojdie de bere şi a vândut-o pe întreg teritoriul. Pentru el,

comerțul cu alcool s-a dovedit a fi profitabil, dar mulți dintre cei care i-au băut licoarea, ori au orbit, ori au înnebunit.

Autoritățile au reușit să-l prindă într-un târziu. După ce au băut prea mult din „strălucirea lunii“, așa cum era numită băutura lui Dillingham, câțiva vânători au fost implicați într-o încăierare cu cuțite și unul dintre ei și-a pierdut viața. „Fumătorul“ a fost condamnat la un an închisoare în St. John's, Newfoundland. Lunile petrecute la închisoare nu l-au vindecat însă. Imediat după eliberare, și-a reluat comerțul ilicit, dar de această dată părea hotărât să scape de brațul lung al poliției călare, care era pe urmele sale.

Reședința lui Dillingham – și alambicul său – au fost descoperite într-o pădure lângă un loc numit „Tutun brazilian“. Totul era înconjurat cu capcane pentru urși care ar fi zdrobit complet piciorul unui om.

În timp, „Fumătorul“ s-a apucat să bea din propriul său produs – ceea ce a însemnat începutul sfârșitului său: într-o zi, fiind beat, s-a încăierat cu un indian căruia i-a rupt spatele. Era prea mult pentru poliția decisă să-l prindă pe „Fumător“, numai că atunci când au reușit s-o facă, era deja prea târziu pentru a-l mai aduce la proces. Iarna, a căzut și și-a rupt coloana, murind trei zile mai târziu la secția de poliție din Frenchaman's Island. Când a aflat că va muri, Dillingham a făcut ce nu mai făcuse niciodată până atunci: s-a rugat. Conform celor spuse de martori, acestea au fost cuvintele lui: „Doamne, știu că am păcătuit, dar nu vreau să merg în iad. Ajută-mă, Doamne, să rămân împreună cu câinii mei în acest ținut și să îndrept răul pe care l-am făcut. “

A fost înmormântat în ziua următoare. Așa sfârșea „Fumătorul“ și odată cu el tot răul pe care îl făcuse. Într-o noapte, două luni mai târziu, un vânător a reușit să ajungă pe Insula Francezului, în timpul unei furtuni de zăpadă orbitoare. El a spus că niciodată nu ar fi nimerit acel loc dacă nu ar fi urmărit „figura unui bărbat îmbrăcat în blănuri albe“.

De atunci, sute de vânători din Labrador l-au văzut pe „Fumător“ în drumul lor, acesta salvându-i de la moarte în clipele în care s-au simțit în primejdie. Spectrul său bântuie și acum întinderile din Labrador, poate pentru a compensa păcatele pe care le-a comis în timpul vieții.

24.71. Un miner a fost salvat de la moarte de fantoma soției sale

„N-am crezut niciodată în fantome, spirite sau alte lucruri d-astea, spunea deseori Marin Ghica, un miner din Apuseni care a văzut moartea cu ochii. Da' dacă mai sunt acu' încă în viață, apoi asta se datorează tocmai unei astfel de fantome! Acum știu că judecata mea era greșită...“

În dimineața zilei de 20 iulie 1991, vremea se anunța a fi deosebit de călduroasă. Deși în preajma minei Criscior-Brad – mină cu zăcăminte auro-argentifere din Munții Metaliferi – vegetația este deosebit de deasă, căldura își făcea simțită prezența în pofida orei matinale. „Mi-amintesc, povestește

M.G., că era în jurul orei 6 dimineaţa şi-n apropierea puţului de coborâre nu se mai afla nici ţipenie de om. Tocmai mă pregăteam să cobor, când am auzit, parcă departe, un vuiet puternic. Am ascultat cu atenţie, da' acesta a încetat brusc." Omul n-a mai dat atenţie zgomotului înfundat care s-a repetat apoi la doar câteva minute diferenţă şi s-a pregătit să-şi vadă de treabă. Deodată, exact în spatele său s-au auzit nişte paşi uşori, iar o voce tânguitoare a repetat de trei ori: „Aşteaptă, nu intra! Îţi vei găsi acolo sfârşitul. Nu intra!" Uimit, minerul s-a întors în direcţia din care se auziseră şoaptele şi a putut vedea cam la 100 m depărtare silueta unei femei delicate. „Am înlemnit" – a mărturisit M.G., nepricepând cine ar putea să circule aşa devreme prin pustietatea aceea. „Sunt eu, Dana, mi-a mai spus arătarea, care era din ce în ce mai cețoasă. Am venit să-ți dau de veste că te pândeşte un pericol groaznic... Ai grijă! Ai grijă!" a mai rostit apariţia, apoi liniştea s-a aşternut din nou. Peste măsură de tulburat, bărbatul şi-a spus că probabil avea halucinaţii, căci Dana, soţia lui, murise cu 20 de ani în urmă din cauza unui stop cardiac. Omul nu se mai însurase a doua oară, spunând ca „alta ca ea n-o să mai fie". „Poate ar trebui să mai dau câte ceva de pomană", a mai gândit bărbatul cu teamă. Însă n-a apucat să facă niciun pas, că sub picioarele sale pământul a început să se cutremure şi cu un huruit înfricoşător mina în care tocmai se pregătea să coboare s-a prăbuşit. M.G. se afla chiar la intrarea în abataj, când, în faţa lui, o treime din culoarul principal de acces a dispărut pur şi simplu, astupat de bolovani şi de lemn. „Dacă nu întârziam clipele alea, aş fi fost îngropat de viu. Atunci mi-am dat seama că spiritul nevestei mele dragi mă vestise de pericol; ba chiar mă ţinuse pe loc taman cât să nu-mi găsesc sfârşitul."

Minerul a mai mărturisit că, atunci când au sosit colegii n-a îndrăznit să le povestească adevărul: „N-am spus nimănui cum apăruse şi-mi vorbise soţia mea moartă de 20 de ani ca să nu mă considere vreun nebun care crede în spirite sau în fantome. Mi-a fost frică că vor râde de mine. Eu ştiu însă că numai Danei îi datorez viaţa şi nimeni nu poate să mă convingă că nu-i aşa."

24.72. Vânătorii de fantome

Pentru că numărul celor care cred în fantome creşte tot mai mult, de la an la an, în SUA, dar şi în unele ţări europene, a apărut o nouă profesie: „vânătorii de stafii". Cei care se ocupă cu anihilarea fantomelor dispun de un adevărat arsenal menit să le asigure victoria în lupta cu stafiile (Călin Stroilă).

Sute de americani câştigă bani frumoşi de pe urma fantomelor şi a celor care cred în acest fenomen paranormal. Vânătorii de fantome sunt tot timpul în alertă pentru că nu există o modalitate de a prevedea unde şi când apare o fantomă. Stafiile îşi pot face simţită prezenţa într-un anumit loc, o dată la 100 de ani sau chiar în fiecare zi. Asociaţia americană a vânătorilor de fantome, care numără aproape 2000 de membri, a publicat recent o carte în care sunt menţionate locurile în care apar cel mai adesea fantome şi dotarea necesară

pentru a lupta cu succes împotriva acestora. Iată câteva din locurile în care vânătorii de fantome au descoperit cele mai multe stafii.

Orice loc sau casă în care s-a petrecut o moarte violentă sau neelucidată. În acest caz, vânătorii de fantome adună toate informaţiile legate de trecutul casei sau al locului respectiv şi încearcă să determine cine este responsabil de apariţia fantomelor.

- Cimitire. În toate ţările lumii au fost raportate de-a lungul istoriei cazuri de apariţii ale fantomelor în cimitire.
- Case sau hoteluri vechi. Cu cât o clădire este mai veche, peste 100 de ani, cu atât şansele ca aceasta să fie locuită de fantome sunt mai mari.
- Biserici, teatre, închisori. Deşi cazurile înregistrate în aceste locuri nu sunt atât de multe, ele se numără printre clădirile des vizitate de vânătorii de fantome.

În ceea ce priveşte dotarea, vânătorii de fantome poartă cu ei un adevărat arsenal. Iată câteva din lucrurile pe care trebuie să le aibă asupra lor cei care vor să devină membri ai Asociaţiei vânătorilor de fantome din SUA.

Ochelari cu infraroşii. Având în vedere faptul că fantomele preferă locurile întunecoase, vânătorii se ocupă în primul rând de procurarea acestui echipament care le permite să vadă şi pe întuneric.

Lanterne. Vânătorii sunt sfătuiţi să aibă asupra lor cel puţin două lanterne puternice şi mai multe baterii de rezervă.

Detector de unde electromagnetice. E un aparat folositor vânătorilor. Acesta măsoară frecvenţa undelor electromagnetice dintr-o anumită zonă. Se ştie că în locurile unde apar fantome intervin perturbaţii ale undelor electromagnetice.

Termometru. În locurile în care se află fantome, temperatura e mai scăzută decât în mod normal. Vânătorii de stafii sunt sfătuiţi să aibă asupra lor un termometru clasic cu mercur pentru a putea detecta imediat variaţiile de temperatură. Nu sunt indicate termometrele electronice, din cauza perturbaţiilor undelor electromagnetice care influenţează datele.

Analizor de aer. Aparatul măsoară concentraţia ionilor pozitivi şi negativi din aer. Este folositor doar în încăperile închise. În funcţie de această concentraţie, vânătorii de fantome îşi pot da seama dacă în acea încăpere se petrece un fenomen paranormal sau nu. Aceste dotări, plus altele mai puţin importante, costă în jur de 4000 de dolari. Dar se pare că în SUA afacerea este rentabilă, pentru că tot mai mulţi americani apelează la serviciile vânătorilor de fantome.

Exorcist de fantome!

Andrew Green este adesea solicitat de proprietarii unor castele celebre, săli de concerte sau palate pentru simplul motiv că el este de profesie… exorcist! El afirmă însă că peste 90% din aparițiile fantomatice pe care le-a cercetat au fost doar alarme false.

De pildă, o familie l-a angajat să găsească şi să alunge fantoma care cânta la pian în toiul nopții, însă aceasta s-a dovedit a fi doar un şoricel care-şi făcuse culcuş în interiorul pianului!

Andrew, care are 69 de ani, spune că fantomele sunt reale. De curând, a fost angajat să pună capăt aparițiilor stranii de la „Royal Albert Hall" din Londra, una dintre cele mai mari săli de concerte din lume. Clădirea – care a fost construită cu 125 de ani în urmă – a fost supusă recent unor reparații. Înainte de terminarea lucrărilor, oficialitățile au decis să-l cheme pe Andrew pentru a investiga întâmplările bizare petrecute în timpul nopții. Muncitorii văzuseră fantomele a două fete tinere îmbrăcate în stil victorian. De asemenea, mai fuseseră raportate apariții ale lui Henry Willis, cel ce a construit uriaşa orgă a sălii de concerte.

Andrew susține că, în urma investigațiilor întreprinse, a descoperit că „Royal Albert Hall" este într-adevăr bântuită de fantome. „Acum totul depinde de autorități", declară el, „pentru că nu poți să le spui pur şi simplu fantomelor să plece."

În timpul urmăririi fantomelor, Andrew utilizează un echipament sofisticat care include o cameră controlată automat, cu raze infraroşii şi un aparat de înregistrat supersensibil. „Uneori folosesc şi o pungă cu făină", mai spune el. „O împrăştii peste tot, iar dacă nu apar urme de paşi îmi dau seama că nu este altceva decât o simplă păcăleală."

Andrew Green afirmă că a văzut fantome cu propriii săi ochi, de pildă pe cea a unei tinere fete pe nume Nan Tuck, care a trăit în urmă cu 300 de ani, în orăşelul Buxted din Anglia.

„În secolul al XVII-lea, localnicii au vrut să o tortureze pentru că se credea despre ea că ar fi vrăjitoare", spune exorcistul. „Fata însă a reuşit să fugă şi astfel a scăpat. Trupul ei a fost găsit a doua zi; se spânzurase. Strada pe care a fugit fata îi poartă astăzi numele «Nan Tuck Lane» şi din când în când, fantoma sa apare străbătând-o."

Andrew susține că fantomele sunt o simplă formă de electromagnetism, cauzat de un eveniment emoțional intens – ca de pildă o crimă – petrecut în locul în care apar. „Chiar dacă acestea cauzează apariția unei persoane decedate, nu există niciun motiv să ne temem", spune el.

De-a lungul „carierei" sale, Andrew a constatat că există mai multe apariții ale fantomelor de femei, cele ale bărbaților fiind mult mai rare. Acest lucru se datorează faptului că femeile nutresc sentimente mai profunde pentru copiii lor şi, chiar după ce mor, ele rămân ataşate de această viață prin ei.

Fantomele se mută

Echo Bondine este o vestită femeie din America care vânează fantome. Experiențele ei inegalabile au fost deseori utilizate de FBI, CIA şi câțiva producători de filme. Profesoara americană şi-a descoperit capacitatea sa

deosebită în urmă cu 17 ani. Odată, prietena ei i s-a plâns că în podul casei lor se aud zgomote ciudate chiar şi în timpul zilei. Bondine s-a urcat în pod şi a văzut acolo cinci figuri transparente. De la una din ele, fantoma unei femei, a aflat că soţul acesteia fusese alcoolic. Într-o noapte, soţul beat a dat foc casei în care locuiau, iar familia toată a pierit în acel incendiu. Spiritul soţului nu a vrut să plece pe lumea cealaltă şi nu a lăsat nici pe cele ale familiei sale să meargă acolo, temându-se că spiritele lor îl vor pedepsi. Doamna Bondine a făcut apel la aceşti oaspeţi nepoftiţi să părăsească imediat podul casei prietenei sale. După aceea, doar pisicile mai făceau zgomot în pod. Ulterior, s-a aflat că spiritele respective nu au plecat pe lumea cealaltă, ci s-au mutat în casa învecinată.

Cea mai interesantă vânătoare de fantome a lui Echo Bondine a putut fi urmărită şi de mai multe milioane de telespectatori. Locuitorii unei case din Colorado, pe parcursul a patru ani au plătit 50 de mii de dolari diverşilor specialişti ca să descopere cauza unor fenomene misterioase ce aveau loc în casă. Chiar şi locatarii cu nervi de oţel erau scoşi din sărite de bubuiturile permanente, de ţipetele, strigătele unor necunoscuţi invizibili, de muzica asurzitoare provenită dintr-o sursă invizibilă, de desele defectări ale diverselor instalaţii.

Echo Bondine, împreună cu reporterii unui post de televiziune, au cercetat casa. Fantoma Tom, conducătorul „grupului de fantome“ care stăteau în casa respectivă, i-a şoptit lui Bondine că în casa respectivă stau fantomele a 32 de vânători şi pescari. Când, la un moment dat, producătorul emisiunii de televiziune a intrat în casă, Echo Bondine i-a strigat: „Douăzeci de figuri mici, albe şi strălucitoare plutesc deasupra pragului!“

După ce Bondine le-a explicat fantomelor scopul vizitei lor, spiritele curioase au părăsit casa. Echo Bondine, care vânează fantome, recomandă tuturor că în cazul în care au oaspeţi de pe lumea cealaltă, să se prezinte, să-i întrebe de scopul venirii lor, după care să le ceară energic fantomelor să plece, să se întoarcă în lumea lor.

Angajată pentru a alunga stafiile

Lisa Patterson, 54 de ani, din Santa Cruz, California (SUA), este solicitată adesea de proprietarii unor case pentru a alunga stafiile care le bântuie locuinţele – „cu ajutorul energiei mele psihice“, afirmă Lisa Patterson. Tariful perceput pentru această activitate variază între 4000 şi 8000 de dolari pentru fiecare locuinţă.

Lisa Patterson afirmă că în familia ei de trei generaţii, femeile au avut puteri paranormale. „Atât mama, cât şi bunica mea aveau astfel de puteri. Ele reuşeau să prevadă întâmplări nefaste şi alungau spiritele rele.“ Lisa aplica două metode pentru a alunga fantomele. Una dintre ele se numeşte „vârtejul energetic“. Cu ajutorul mâinilor, formează un vârtej imaginar, pe care îl îndreaptă spre uşa

casei, trimițând astfel spiritele rele în acea direcție. Cea de-a doua metodă e ceva mai simplă. Lisa își imaginează acoperișul casei respective deschizându-se, moment în care își mobilizează întreaga putere de concentrare, pentru a îndrepta spiritele într-acolo. „Poate pentru unii este greu de crezut că metodele mele sunt eficace. E posibil ca unii să mă creadă o escroacă, însă, în mod sigur, cei pe care i-am ajutat pot afirma contrariul. Erau oameni care se mutaseră în case în care noaptea se auzeau zgomote ciudate, dispăreau obiecte, pentru a reapărea în alt loc, sau se auzeau voci care îi strigau pe nume. După ce am fost în casele lor, toate acestea au dispărut!“, a declarat Lisa Patterson.

„Menajera“ spiritelor

Destiny Prothero este un fel de menajeră. Numai că ea nu spală podelele, nici geamurile, și nici măcar nu șterge praful. Serviciile ei constau în alungarea spiritelor rele care bântuie unele case.

„Suntem chemați de către oameni disperați care trăiesc în case bântuite. Unii spun că aud zgomote ciudate, sau găsesc lucrurile mutate dintr-un loc într-altul, fără ca ei să le fi atins“, spune Destiny, din Eustis, Florida. „De cele mai multe ori, aceste spirite se transformă în adevărate coșmaruri pentru săracii oameni care locuiesc în casele respective.“

Când sunt chemați, Destiny și ajutoarele ei descind în casa cu pricina și încep să înregistreze vibrațiile. Apoi construiesc un fel de altar în care așază cristaluri, lumânări și salvie albă, uscată.

„Formăm un cerc, ne așezăm în jurul altarului și spunem încontinuu rugăciuni închinate lui Dumnezeu, povestește ea. După aceea, aprindem salvia, care este extrem de importantă atât pentru a curăța camera cât și pentru a chema spiritele înăuntrul cercului. Spiritele sunt invitate să intre în acest cerc de dragoste și lumină și noi ne dăm astfel seama de prezența lor. Le explicăm că au rămas blocate între cele două lumi, unde nu sunt doriți și că noi le putem ajuta să ajungă în lumină. Cu toate acestea numai spiritul singur poate decide dacă vrea să rămână sau să plece în lumină.“

Banca reginei Angliei „curățată“ de fantoma unui nobil decapitat

În mod tradițional, în spațiul britanic, regatul fantomelor este localizat în castelele încețoșate ale Scoției sau printre stâncile golașe ale Irlandei. Iată însă că, în anul 1999, un reputat ghostbuster („vânător de fantome“) a fost chemat să acționeze chiar în City, inima Londrei, și încă în clădirea care găzduiește una dintre cele mai importante bănci ale Angliei – „Coutts and Co.“, banca reginei! De unde și discreția cu care s-a derulat ancheta, bancherii ferindu-se să apeleze la specialiștii în materie – care chiar există! – ai Scotland Yardului.

Aici, în clădirea multiseculară, fantoma unui nobil decapitat pe vremea reginei Elisabeta I începuse să terorizeze pur și simplu personalul băncii prin

numeroasele sale apariții. Pentru izgonirea sa a fost adus Eddie Burks, un liniştit provincial din Lincoln, în vârstă de 70 de ani, înzestrat cu capacități extrasenzoriale excepționale. Acesta, în doar 45 de minute, a reuşit să soluționeze problema, fantoma promițându-i, în finalul unei detaliate confesiuni, că se va cumința pentru totdeauna.

Înainte de a intra în detalii, să spunem că în materie de poveşti cu duhuri, chiar şi în Anglia lumea e sceptică şi cu atât mai mult nişte bancheri, deloc dispuşi să dea crezare unui zvon care putea crea probleme de credibilitate instituției. Dar când, una după alta, patru funcționare dintre cele mai serioase, s-au plâns că au avut o aceeaşi oribilă viziune, în acelaşi loc din sala cea mare, la date diferite, dar întotdeauna însoțită de o suflare de aer înghețat, directorii prestigioasei bănci s-au simțit datori să recunoască evidența şi să acționeze.

Întemeiată în 1692, „Coutts and Co.“, care ocupă actualul sediu din 1904, a avut de înfruntat de-a lungul secolelor multe probleme, dar niciuna atât de insolită, care să impună montarea unui sistem de alarmă... antifantomă.

Cât despre domnul Burks, trebuie spus că acest pensionar, fost inginer constructor, şi-a câştigat faima de a şti să „simtă“ fantomele şi să le „elibereze de blestemele lor terestre“.

Odată intrat în bancă – povesteşte Burks – a fost întâmpinat de o „entitate fără corp“. Dar nu şi fără cap, de această dată, poate, explică vânătorul de fantome, „şi pentru că eram mai sensibil decât ceilalți la nenorocirile sale“.

Nu există nicio îndoială cu privire la noblețea personajului şi epoca din care venea: „Purta o tunică neagră, ciorapi tricotați, guler de dantelă. Era slab, la vreo 40 de ani, cu fața suptă şi nasul acvilin. Pe degete purta câteva inele cu pietre prețioase.“

Tehnica de lucru a lui Burks constă în a se sintoniza cu masa psihică a „entității“ pentru a o ajuta să-şi uite durerea, umilirea sau sentimentul nedreptății morții sale: chestiuni pământene, care blochează spiritul şi-l împiedică să treacă în... lumea de dincolo. Întrebată de ce bântuie prin bancă, fantoma ar fi răspuns: „Aştept de multă vreme. Aplicam legea şi am refuzat să execut un ordin al suveranei. Ştiam prea multe, totuşi. Eram o amenințare pentru Regină. A fost inventată o acuzație de trădare şi mi-au tăiat capul, nu departe de aici, într-o zi de vară. Acest fapt mă împiedică să plec. Încerc o mare durere. În numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Nu pot s-o fac singur, amintirea este încă prea puternică.“

Burks a acceptat să-i ofere fantomei acest ajutor. El a reuşit, concentrându-se, să facă să se materializeze fiica misteriosului gentilom elisabetan, iar cele două fantome au plecat apoi împreună.

24.73. Poltergeist – Spiritul răului

După cum au menționat cei mai mulți „vânători de fantome“, fantomele, stafiile sau spiritele, de obicei… nu fac rău. Dacă ceea ce apare ca o fantomă

înspăimântă pe cei care o „văd“, fenomenul poltergeist este sesizat de toți cei prezenți.

Termenul poltergeist provine din combinația a două cuvinte din germana veche, însemnând „spirit care loveşte“, fiind totdeauna asociat cu manifestările unor „spirite“ rele, cu păcate de ispăşit sau care nutresc ură pentru oamenii ce trăiesc în locul respectiv. Poltergeist constituie doar aproximativ 8% dintre toate fenomenele paranormale, dar este cel mai înspăimântător, deoarece este sesizat de toți cei prezenți şi aparent inexplicabil. Manifestările poltergeist sunt multiple şi cuprind: zgomote puternice, descărcări electrice în spații închise (camere), apariția şi dispariția (deplasarea) unor obiecte mari, casnice, mirosuri urâte şi bineînțeles senzația că este cineva lângă tine sau chiar „viziuni“.

Cuvintele germane „poltern“ şi „geist“ înseamnă „a ciocăni“, şi respectiv „spirit“; termenul sugerează deci „un spirit care ciocăne“, fiind preluat ulterior de spiritişti, pentru a înlocui vechiul termen englez „rap“, cu aceeaşi semnificație. De unde termenul de „rap“ a căpătat în a doua parte a secolului XX o semnificație… în domeniul muzical!

Fenomenele poltergeist apar brusc, durează o perioadă nedeterminată de timp, după care… dispar. Cel mai vechi caz de poltergeist s-a consemnat în anul 355, în satul german Bingenam-Rhein, când mai mulți locuitori au fost smulşi din pat, loviți cu pietre, auzindu-se ciocănituri în pereți. Atunci a fost introdus termenul de poltergeist. Astfel de fenomene au apărut probabil şi în alte locuri sau în alte timpuri, dar numai germanii le-au consemnat oficial. Manifestările „forței“ poltergeist nu au un anumit „standard“, în fiecare caz existând variații şi asocieri nelimitate. În multe cazuri, se pare că „spiritul“ manifestă o ură sau aversiune față de unii dintre membrii familiei, aceştia fiind cu predilecție loviți, împinşi. Astfel se pot deosebi (dar nu întotdeauna) o „victimă principală“ şi un „catalizator“, adică fenomenul poltergeist apare în prezența unei anumite persoane, în cele mai multe cazuri o fată între 12–18 ani, aflată la pubertate.

Au fost consemnate cel puțin două mii de cazuri de fenomene poltergeist în Occident.

O carte devenită clasică în acest domeniu, *Poltergeist,* a apărut în 1959 în SUA şi a fost scrisă de un istoric (bineînțeles) englez reputat, Sachervel Sitwell. După includerea a nenumărate cazuri de poltergeist consemnate în Anglia, Germania şi SUA, Sitwell emite o ipoteză captivantă: marele dansator rus stabilit în Franța, Nijinski, ar fi folosit o forță de tip poltergeist pentru a zbura! Într-adevăr, atât cei care l-au văzut dansând, cât şi filmele care s-au păstrat, atestă faptul că Nijinski execută cu uşurință salturi în aer, înalte, cu o durată de câteva secunde, aterizând lent, fără un efort aparent. Desigur, aceasta este o ipoteză neverificabilă. Cazuri de poltergeist au fost consemnate în SUA în diferite familii: Daugherty, Portsmouth, Virginia (1962), în Baltimore, Iowa, Louisville, Wilmington sau în Anglia, în familia Harper din Enfield, în 1933. Cum nu poate lipsi o asemenea relatare, vom consemna un caz din… România.

În 1993, în revista *Paranormal,* numărul 2, a apărut sub semnătura inginerului G. Constantinescu o relatare despre un fenomen poltergeist, care a avut loc în Bucureşti, în plin regim comunist, în octombrie 1968. Poltergeist-ul s-a manifestat în casa din Şoseaua Sălajului (Măgurele) nr. 244 aparţinând familiei Chivu, formată din soţii Gheorghe (65 ani) şi Maria (50 ani), de profesie muncitori, şi încă 11 membri (copii, nepoţi, bunici). Faptul cu totul deosebit care justifică publicarea acestui caz este consemnarea oficială de care s-a „bucurat“ această relatare. Poltergeist-ul s-a manifestat prin aruncare de pietre (care aveau o compoziţie chimică diferită de cea a celor din jur), spargerea geamurilor, loviri de persoane (inclusiv a unui miliţian!), deplasări de obiecte din casă, focuri spontane (în podul casei, aprinderea unor hârtii) în camere. Manifestările au durat aproximativ două luni, în prezenţa unor martori: vecini, milițieni. S-au întocmit rapoarte ale Miliţiei, Procuraturii, dar cel mai interesant a fost cel al oamenilor de ştiinţă, elaborat în 30 martie 1970. Comisia a fost formată din opt persoane, trei psihologi (printre care profesorul P. Popescu-Neveanu), patru medici (printre care conferenţiar Victor Săhleanu şi neurologul Gheorghe Găitan) şi geofizicianul Andrei Apostol. Raportul a fost făcut conştiincios, cu o schiţă a clădirii, cu mărturii semnate ale locatarilor şi vecinilor. Medicii şi psihologii au supus principalii martori unor teste specifice psihologice şi neurologice. Toţi cei investigaţi au fost găsiţi normali, cu excepţia unei femei de 38 ani, Caliopi Manole, bolnavă de epilepsie, cu evoluţie spre demenţă. Aceasta din urmă a stat în casă, în tot timpul manifestărilor de poltergeist, astfel că întreaga comisie a incriminat-o (bineînţeles neoficial, doar în cadrul cercului de Psihologie Medicală).

A. Pătruţ a descris cazul fetei de 12 ani, Eleonora Zagun din comuna Talpa, judeţul Dorohoi. În 1925, în casa fetei s-au petrecut manifestări tipice de poltergeist (obiecte care zburau, zgomote). Sătenii îngroziţi au închis-o într-un grajd. Spre norocul fetei, contesa austriacă Wassilko a trecut prin acel loc şi, impresionată, a adoptat-o, ducând-o la Viena. Acolo a fost studiată de celebrul vânător de fantome Harry Price, care apoi a dus fata la Londra. Atât stigmatele care îi apăreau pe corp, cât şi manifestările de poltergeist păreau să se explice printr-o autopedepsire inconştientă a fetei (interpretare psihanalistă).

Un caz foarte elocvent în privinţa cercetării fenomenelor paranormale de către specialişti este cel din 1967–1968, de la Rosenheim, Bavaria, petrecut în casa avocatului Sigmund Adam. Acest caz a devenit celebru prin manifestările de tip poltergeist: căderea tablourilor de pe pereţi; balansul lămpilor din tavan, întreruperi ale curentului electric; telefoanele (în număr de patru) sunau în acelaşi timp, fără a fi fost contactate; becurile se spărgeau.

Profesorul Hans Bender, psiholog din Freiburg, a constatat că toate fenomenele, care s-au petrecut uneori chiar în prezenţa lui, erau legate de secretara avocatului, o tânără de 19 ani, Annemarie Schaberl, îndrăgostită de şeful ei, care o ignora. Bender a declarat că Annemarie avea calităţi de medium psihic: „sufletul fetei exercita o acţiune directă asupra materiei“. Avocatul

a depus o plângere la poliție „contra unor necunoscuți, care îi tulburau liniștea". Ampermetrul înregistrator al curentului electric de la rețea trebuia să arate în permanență o valoare de 10 amperi. Or, apăreau des şocuri de 50–60 amperi, care ardeau becurile şi puteau aprinde casa. Specialiştii, inclusiv un fizician de la celebrul institut Max Planck din München, au descoperit că, deşi contorul respectiv părea normal, alte aparate similare nu înregistrau aceste variații ale intensității curentului electric.

Institutele specializate de parapsihologie (Freiburg, Utrecht, Londra, Durham) recunosc existența fenomenului poltergeist, dându-i o denumire ştiințifică, „recurrent spontaneous psychokinesis" (RSPK), adică psihokinezie spontană periodică. Dr. Nandor Fodor, un cunoscut psihanalist şi cercetător al fenomenelor paranormale, consideră poltergeist-ul ca „un mănunchi de represii psihice refulate". După unii, un spirit provenit de la cineva care a murit în urma unui şoc emoțional bântuie pe cei pe care îi urăşte sau locul respectiv. A doua ipoteză, mai răspândită printre psihologi şi neurologi, consideră poltergeist-ul ca „o perturbare episodică, mentală, cu caracter schizofrenic". În acest caz, poltergeist-ul ar fi o manifestare a unor bolnavi mintal sau a unor adolescenți, în special fete în criză hormonală datorată pubertății şi aflate într-un conflict cu cei din jur sau cu anumite persoane din anturaj. Persoanele mai sus-menționate, aflate într-o stare conflictuală de nerezolvat, şoc emoțional cu frustrare, au o încărcătură mare de energie psihică, tensională, care ar provoca fenomenele de psihokinezie (deplasări, spargeri etc.). De ce numai rareori unii bolnavi psihic şi numai unele adolescente pot provoca fenomene de poltergeist, nu se ştie. După americanul William Roll, poltergeist ar fi un efect psihic spontan cauzat de mintea adolescentului frustrat, reprimat, care caută să se descarce, fără a se ține seama de o eventuală pedeapsă. Deci adolescenții frustrați, persoanele cu probleme emoționale şi unii pacienți cu boli mintale pot provoca, rareori, fenomene de tip poltergeist.

Şi acum, în final, alte câteva exemple uluitoare de poltergeist:

l În suburbia Somerton din Philadelphia – SUA, există o casă mai izolată, retrasă de la drum, construită din bârne în 1732. Aici a fost sediul quakerilor, o sectă protestantă care nu cunoşta tainele, riturile şi clerul, şi refuza prestarea jurământului şi satisfacerea serviciului militar. Quakerii au fugit din cauza persecuțiilor din Anglia în America, întemeind o colonie din care s-a dezvoltat statul Pennsylvania, unde se află Philadelphia. În 1752, primul proprietar al acestei case, John Worthington era supraveghetorul coloniei. Secta se mai numea „Societatea păcii" şi membrii ei au refuzat mai târziu să se înroleze militari în timpul Războiului de independență.

Acum, la peste cinci secole, casa era locuită de soții David şi Dolores Robinson, împreună cu cei trei copii ai lor. Familia trăia liniştită, până când într-o noapte asupra casei s-a năpustit... Necuratul, transformându-le viața într-un calvar. După ce au stins lumina electrică au început să fie auzite zgomote bizare: scârțâitul duşumelelor, ca şi al mobilei, uşi trântite, izbituri

ale ferestrelor. Soțul şi-a spus că, imobilul fiind vechi, lumina cedează, încercând să alunge astfel şi temerile femeii îngrozite. Au trecut câteva zile şi, într-o seară, pe când Dolores, angajată la o agenție, developa nişte clişee, iar soțul lucra în schimbul de noapte, în timp ce copiii dormeau într-un dormitor de deasupra, s-au auzit distinct paşi înăbuşiți, apoi uşa s-a deschis şi un curent de aer rece o izbi pe femeie în față. Fără să-şi ia ochii de la fotografii, crezând că a coborât un copil, ea strigă: „Întoarce-te imediat în pat!“ Neprimind nici un răspuns şi nevăzând pe nimeni, Dolores urcă repede scările la catul întâi şi intră în dormitor unde constată că băieții ei dormeau. Ea însăşi speriată de moarte, nici nu-i putea măcar trezi, deoarece dormeau foarte profund.

Şi din noaptea aceea blestemată toate uşile din casă începură să se deschidă şi să se închidă de la sine fără intervenția nimănui şi fără telecomandă! Chiar când se pregătea să pună mâna pe vreo clanță, fie Dolores, fie David, uşa funcționa neatinsă! Iar sub duşumea se auzea permanent un huruit puternic, încât soții Robinson se întrebau dacă nu cumva sub podele e vreun tunel. Aveau impresia că paşii unei mulțimi invizibile cutreieră prin camere şi la subsol, în special în toiul nopții, trântind asurzitor uşile de pereți.

Într-o dimineață, doamna Robinson se afla pe scara dinspre pivniță, când, instantaneu un zgomot o făcu să se uite în sus. Se îngrozi. Un fior de spaimă îi smulse un strigăt disperat. Femeia abia avu timp să-şi aplece capul într-o parte. Un rotisor se îndrepta valvârtej spre ea. Nervii îi cedară, dar ea continua să trăiască în această casă, unde bântuiau, se vede, stafii. Şi Dolores Robinson se întreba, chinuită de nelinişte, ce nenorociri s-au petrecut cândva în această casă din bârne şi ce fantome sau spirite cutreieră spațiul dintre pereții casei şi pe dedesubt.

Peste puțin timp, soții Robinson aveau să afle de la un profesor de istorie, domiciliat în suburbia lor şi care le făcu o vizită inopinată, secretul casei. Quaqerii, această sectă care tremură în timp ce se roagă, de unde şi denumirea de „tremurători“ se reuneau în această casă în urmă cu peste două veacuri. Iar spiritele lor sălăşluiau în interiorul casei, neputându-se desprinde din lăcaşul de rugăciune.

l Una dintre cele mai cunoscute activități ale fantomelor zgomotoase este cea din Cock Lane, din anul 1759. Acest caz a fost studiat de numeroşi oameni care s-au ocupat de studierea fenomenelor paranormale. Richard Parsons îi luase chiriaşi în casa lui din Cock Lane, Londra, pe William Kent şi Fanny Lynes, crezând că erau soț si soție. De fapt, Fanny era sora fostei neveste a lui William, Elizabeth, care murise la naştere. Legea le interzicea celor doi cumnați să se căsătorească şi, de aceea, ei au preferat să „trăiască în păcat“, dar să fie împreună, fiindcă se iubeau. În timp ce William Kent era plecat noaptea de acasă, Fanny, care era însărcinată, l-a rugat pe Parsons s-o lase pe fiica lui, Elizabeth, să doarmă cu ea în pat. După câteva nopți pe care le-au dormit împreună, Fanny a început să se plângă că somnul îi era tulburat de zgomote ciudate. La început a crezut că larma venea de la un vecin care

face încălțăminte, dar s-a înşelat. Cum nu s-a putut găsi nicio explicație acelui fenomen, s-a răspândit zvonul că acea casă era bântuită de „fantome zgomotoase“, mai ales noaptea, când vecinii auzeau zgomote ciudate venind din interiorul ei.

Fanny a simțit nişte dureri groaznice şi, crezând că va naşte, a chemat doctorul. Dar acesta şi-a dat seama că femeia avea pojar, iar la puțină vreme după aceea, Fanny a murit.

După doi ani, în 1761, William Kent s-a mutat din casa lui Parsons, dar manifestările zgomotoase au continuat. A fost chemat un exorcist, dar spiritele nu s-au potolit. După mai multe investigații, oamenii au găsit un mod de a „comunica cu fantomele“, printr-un sistem de ciocănituri. „Fantoma“ susținea că era spiritul lui Fanny şi că fusese otrăvită de William Kent. Voia să i se facă dreptate. Era jenant pentru Kent care a participat la o astfel de şedință, să audă verdictul fostei lui iubite. Nemaiputând suporta, l-a dat în judecată pe Parsons: acesta a fost condamnat la doi ani de închisoare, nevasta lui la un an, iar alte persoane implicate au obținut termene mai scurte. Această decizie a Curții s-a bazat pe faptul că sursa ciocăniturilor ar fi fost Elizabeth Parsons. S-ar putea spune că Elizabeth Parsons o iubea pe Fanny şi, după ce aceasta a murit l-a urât pe William Kent fiindcă i-a distrus idolul. Dacă acest resentiment era inconştient se prea poate ca fantoma din Cock Lane să fi fost una „gălăgioasă“, mai ales că Elizabeth era la vârsta la care putea fi „focarul“ unei astfel de activități.

Guy Lyon Playfair, un cercetător meticulos, care a studiat direct activitățile „fantomelor gălăgioase“ din Enfield, Marea Britanie, între 1977–1979, crede că „fantomele zgomotoase“ sunt mingi de energie spirituală, cărora le place să amețească ființele vii. Colin Wilson susținea că astfel de fenomene sunt produse ale activității necunoscute a emisferei cerebrale drepte. Jenny Rondles, o cunoscută ufologistă susținea că ar fi o proiecție a psihicului.

l Esther şi Jane Cox, în vârstă de 18, respectiv 22 de ani, erau două surori care locuiau într-o casă cu două etaje din Strada Princess din Amherst, Canada. Dat fiind că reşedința era locuită de multe persoane, cele două trebuiau să doarmă în acelaşi pat.

În luna septembrie a anului 1878, cele două femei, speriate, au sărit din pat, crezând că sub aşternuturi era o înfricoşătoare rozătoare. După căutări amănunțite şi după ce au bătut temeinic salteaua fără niciun rezultat, s-au dus din nou la culcare. A doua zi nu au povestit nimic familiei şi chiar au dat uitării acea întâmplare.

Următoarea noapte incidentul s-a repetat, cele două femei au auzit zgârieturi sub pat. Au reacționat la fel ca în noaptea precedentă. Tot ce au găsit a fost o cutie care a zburat imediat de sub pat. Orice ar fi făcut, cutia nu voia să stea sub pat. Tatăl lor, auzind zgomote în camera fetelor şi întrebându-se de ce nu dormeau la ora aceea târzie din noapte, s-a dus la ele în cameră, a lovit cutia puternic cu piciorul şi lucrurile s-au rezolvat.

În cea de-a treia noapte, Esther s-a trezit sufocându-se şi strigând că se temea pentru viaţa ei. Sora ei a aprins lumina ca să o calmeze, dar spre uimirea ei femeia era roşie la faţă şi avea ochii ieşiţi din orbite ca şi cum era un balon care se umfla. Corpul îi era fierbinte. În câteva clipe, pereţii au început să se zguduie. Părinţii fetelor au venit în camera lor, unde s-au înspăimântat la vederea fiicei lor sufocându-se.

Nici în a patra noapte fetele nu au putut să doarmă. S-a întâmplat acelaşi lucru, numai că acum şi perna lui Esther a început să se umfle. Când a intrat în cameră, tatăl lor a fost lovit în cap cu una din perne. Toată lumea s-a trezit pentru a rezolva situaţia. Lucrurile s-au liniştit numai după ce s-au auzit nişte sunete ca nişte mici explozii.

Într-una din nopţi, sunetul asemănător unei zgârieturi s-a auzit din nou. Sursa lui era tavanul unde era zgâriat de cineva: Esther Cox, te voi ucide! După trei săptămâni, Esther a intrat într-o stare asemănătoare transei şi a povestit cum trei tineri care lucrau la fabrica din Amherst încercaseră să o violeze. Unul dintre ei o convinsese să meargă într-un loc izolat despre care spunea că i-ar fi aparţinut. Când au ajuns acolo, Esther i-a refuzat avansurile. Acesta a scos un pistol şi a ameninţat-o că o va ucide. Din fericire, a sosit un alt cuplu şi astfel Esther a scăpat. Tânărul a refuzat să ridice capota de la maşină şi cei doi au ajuns acasă uzi.

Neliniştit, tatăl a chemat doctorul pentru a-i examina fiica. Acesta a diagnosticat-o cu şoc nervos. În următoarele trei săptămâni, Esther a fost vizitată în mod regulat de doctor, iar de fiecare dată când ea devenea agitată i se administra un sedativ. Efectul acestuia era însă nul. În timp ce dormea, zbuciumul ei continua şi sunetele erau din ce în ce mai puternice. Într-una din nopţi, perna ei s-a umflat din nou şi a început să plutească în aer. Tatăl său a încercat zadarnic să prindă perna.

La sfârşitul acestei mărturisiri, au început să se audă nişte bătăi uşoare. Doctorul a stabilit o metodă de comunicare cu spiritul. O bătaie însemna nu, două – fără răspuns şi trei – da. Deşi răspunsese aproape la toate întrebările, spiritul tot nu voia să spună cine e.

Esther a fost trimisă în alt loc pentru a se odihni. Când s-a întors, cu toţii credeau că povestea se terminase şi erau optimişti. Nu se mai întâmplase nimic ciudat cât timp ea fusese plecată. Dar în prima noapte în care ea a dormit acolo, bătăile au reînceput şi o rochie a zburat din dulap.

Peste câteva zile, a izbucnit un incendiu. Deşi au făcut tot posibilul, focul nu s-a stins decât atunci când a intervenit un străin. Pentru că se temea pentru cei dragi, tatăl şi-a trimis fiica în alt loc.

Căpitanul James Beck din localitatea Saint John din Canada dorea să afle ce se întâmplase. Esther repeta tot timpul că cei trei tineri care încercaseră să o violeze erau responsabili pentru incendii şi voiau să o înjunghie. Doi soţi binevoitori au luat-o la ei pentru a o ferit de toate incidentele. Atunci a intervenit Walter Hubbel, un oportunist, care dorea să facă avere de pe urma lui Esther.

El dorea să îi convingă pe părinții fetei să o lase cu el într-un turneu. Părinții s-au lăsat convinși de argumentele acestuia și astfel Esther a devenit responsabilitatea lui. Ori de câte ori intra cu Esther într-o cameră, lucrurile începeau să se mute și odată un cuțit a fost aruncat înspre el. Dar turneul său a fost un dezastru pentru că nimic nu se întâmpla pe scenă. A adus-o înapoi pe Esther acasă și s-a decis să scrie o carte.

Esther a fost arestată pentru incendiere după ce fusese angajată. Hambarul angajatorului a ars din temelii și singurul suspect era Esther. A stat o singură lună în închisoare după care s-a căsătorit de două ori.

Niciodată nu a scăpat de acel spirit. A trebuit să iasă dintr-o biserică baptistă din cauza zgomotelor puternice pe care le adusese cu ea.. Domnul Hubbel a publicat o carte intitulată *Marele mister din Amherst,* el incluzând și o listă de semnături a 16 oameni ce fuseseră martori la întâmplările stranii în care era implicată Esther.

l La 29 septembrie 1952, în micul oraș american Cocomo din statul Indiana, s-a produs un fenomen bizar, care i-a speriat pe locuitorii săi. Din senin se abate o ploaie de alice de 8 mm diametru, deasupra parbrizelor mașinilor și locuințelor din centrul orașului, fără să fie descoperit vreun agresor. Alertată, poliția se dovedește neputincioasă, deoarece propriile mașini și sediul său au fost de asemenea supuse tirului „inamicilor invizibili". Același fenomen se repetă încă de două ori la interval de două săptămâni fără a se descoperi atacatorul. Explicația experților polițiști – tensiunea datorată unui montaj greșit al geamurilor automobilelor, vibrația provocată de fluxul circulației, căldura – nu a stat în picioare și totul a fost dat uitării, până în aprilie 1954 când fenomenul s-a repetat la Bellingham, Los Angeles, Cleveland și Chicago. Doi ani mai târziu, un oraș de frontieră din Canada reclama și el aceleași bombardamente de alice…

l Locuitorii orașului englez Tidworth își amintesc și acum de un proces celebru al secularei lor așezări, când judecătorul John Mompesson, care a condamnat la închisoare un toboșar – pare-se că totuși nevinovat – a găsit de cuviință să-i confişte și toba, ducând-o la el acasă. Aceasta a început să bubuie singură atât de tare, încât zgomotul se auzea până-n vecini. În același timp, geamurile zdrăngăneau, mobila scârțâia, mișcată parcă de o forță nevăzută. Făcând controlul deținutului în închisoare și întrebându-l pe gardian despre comportamentul lui, judecătorul a aflat că acesta căzuse parcă într-o stare de letargie, stare care corespundea cu perioadele în care toba lui făcea atâta gălăgie în casa judecătorului. Silit de împrejurări, acesta a revizuit procesul și l-a eliberat din închisoare pe toboșar, reîntronând liniștea în propriul cămin.

l ... Presa italiană comenta acum câțiva ani un straniu eveniment petrecut în Catania (Sicilia), la o școală de copii, unde, într-o clasă în timpul unei ore de desen, s-a iscat brusc un curent atât de puternic, încât a spart geamurile, a trântit elevii și l-a izbit pe profesor cu capul de perete cu o forță ieșită din comun. În celelalte clase nu s-a întâmplat nimic, iar afară era o vreme caniculară

de vară, fără nicio adiere de vânt. După ancheta făcută de organele locale şi de către experţi s-a ajuns la concluzia „discutabilă“ că de vină era... căldura care crease o stare de „sugestie“ în masă. Cât priveşte agitaţia, aceasta s-ar fi datorat unei băuturi răcoritoare din plante ecuatoriale, ce se vindea la bufetul şcolii şi din care copiii şi profesorul băuseră în recreaţie. Dar aceeaşi băutură consumaseră şi copiii din celelalte clase, fără a păţi ceva!

l ... Şi la noi în ţară, presa timpului a relatat – ca şi cea de azi – diferite fenomene paranormale întâmplate în diverse localităţi, pe cât de curioase, pe atât de incredibile: aprinderi spontane de focuri şi căderi de pietre nejustificate (la Cărbuneşti, judeţul Gorj), paşi, zgârieturi, ciocănituri la geamuri fără a fi făcute de cineva (la Giurgiu), geamuri sparte fără cauză şi vaiete în miez de noapte (la mănăstirea Agapia), ciocănituri în uşă fără intervenţia cuiva şi geamuri sparte din senin (semnalate de E.T. din cartierul Militari din Bucureşti). Parapsihologia, prin întregul său evantai de manifestări – mai mult sau mai puţin argumentate ştiinţific – continuă totuşi să ne reţină atenţia şi nu este departe ziua când ne vom putea explica şi ceea ce acum mintea noastră încă nu poate înţelege...

l Într-o seară de februarie a anului 1958, James Herrman a fost martorul unei întâmplări neobişnuite. În timp ce se spăla pe dinţi, a observat că un flacon cu medicamente, aflat pe polița din baie, se mutase cu vreo 20 de centimetri mai încolo. După câteva zile, capacul şamponului s-a deşurubat, iar conţinutul acestuia s-a vărsat.

Domnul Herrman a reclamat faptele la poliţie, după ce a văzut câteva bibelouri şi un platou de sticlă zburând prin cameră, izbindu-se de perete şi spărgându-se.

Poliţistul, stupefiat, a notat:

„În această casă se petrec fenomene paranormale“.

l Un alt caz a fost semnalat în anul 1965, într-o casă din Sao Paulo, Brazilia, care a devenit ţinta unor fantome zgomotoase. Un vecin, Joao Volpe, care studiase fenomenele paranormale, a ajuns la concluzia că „focarul“ era o fată de 11 ani, Maria Jose Ferreira care stătea în camerele servitoarelor. Volpe credea că fetiţa avea calităţi naturale de medium, care ar fi fost cauza activităţilor fantomelor. El a luat-o pe Maria la el acasă, pentru a studia mai bine fenomenul. De atunci, prin casa lui Volpe au început să zboare tot felul de obiecte şi chiar pietre, unele având greutatea de 5 kg. Tot felul de lucruri zburau în jurul Mariei: ouă, legume, fructe. Maria începuse să cunoască beneficiile unei astfel de activităţi stranii: putea cere spiritelor tot felul de bunătăţi şi imediat acestea apăreau la picioarele fetei. Deşi această activitate era supărătoare, totuşi spiritele nu păreau a fi răuvoitoare. Dar, la un moment dat, situaţia s-a schimbat radical: Maria se trezea bătută la fund şi chiar i se înfigeau ace în picioare, chiar şi atunci când era încălţată. Iar acest lucru nu părea a fi o joacă: la un moment dat ea a fost înţepată cu 55 de ace. Într-o zi, pe când Maria era la şcoală, hainele ei au luat foc şi, în acelaşi timp, dormitorul lui Volpe. Acesta din urmă

a dus-o pe fată la un medium. Un spirit a venit şi a susţinut că el era autorul acelor lucruri, deoarece copila fusese vrăjitoare într-o viaţă anterioară, iar cei care suferiseră din cauza ei atunci voiau să se răzbune. Volpe a încercat să folosească diverse tehnici de spiritism, pentru a pune capăt activităţii fantomelor gălăgioase şi răzbunătoare, dar în continuare obiectele zburau în jurul fetei. La vârsta de 13 ani, Maria s-a sinucis.

l Ploaia mortală care a căzut sub formă de gloanţe (mici bile metalice) a transformat satul Hong Loo, în nicio oră, într-un cimitir, în 12 septembrie 1994. Apoi norii ucigaşi s-au mutat în munţi, lăsând în urmă bărbaţi, femei şi copii masacraţi.

„Genul acesta de fenomen natural, spune dr. Jin Wu Chang, aş fi fericit să-l numesc imposibil. Evident că părerea mea s-a schimbat văzând că el s-a petrecut! Noi putem doar să facem speculaţii pe marginea celor întâmplate! E posibil ca fenomenul care a eliminat rafinăriile, care a distrus plantele urât mirositoare din zonă, experimentarea unei bombe atomice într-o zonă apropiată şi chiar tragedia de la Cernobîl, să fi determinat o reacţie chimică în atmosferă care s-a transformat într-un adevărat cataclism! Radiaţia intensă din găurile de ozon din atmosferă a determinat gazul să se transforme într-un nor suprasaturat metalic şi, în final, într-o ploaie de gloanţe adevărate. E o şansă la un bilion ca efectul acesta să aibă loc“, mai spune dr. Chan. Fantastic sau nu, efectul dezastruos l-au resimţit 1400 de oameni, unii dintre ei murind în chinuri – chiar mame cu copiii lor în braţe. Nu au fost decât 600 de supravieţuitori. Unii dintre ei povestesc:

„Eram în casă când a început acea ploaia ucigaşă. Timp de un minut n-am văzut nimic neobişnuit. Apoi am auzit cum au început oamenii să ţipe şi să cadă la pământ plini de sânge. Într-o secundă cerul s-a făcut negru de ploaie. Oamenii cădeau peste tot precum muştele. Câteva din gloanţe au căzut şi pe acoperişul meu, unele pătrunzând înăuntru. Am vrut să păstrez câteva, dar imediat ce le luam în mână, deveneau vapori şi se înălţau spre tavanul încăperii“.

l De câteva săptămâni salonul de coafură al doamnei B. din Viena era ocolit de clientelă. De ce? Acolo se întâmplau lucruri ciudate: ceştile de cafea se răsturnau brusc, foarfecele, periile zburau prin încăpere, iar uscătoarele de păr se plimbau pur şi simplu, atât cât le permitea cordonul electric.

Incidentele erau atât de numeroase şi atât de neplăcute (părul clienţilor era tuns de foarfecele jucăuşe) încât numărul celor care apelau la serviciile salonului scădea vertiginos.

Proprietara a observat însă că în zilele de joi (libere pentru unul dintre angajaţii săi) fenomenul poltergeist (în traducere, spirite gălăgioase) înceta.

El reapărea „doar când respectivul frizer se afla în local“.

Atunci, doamna B. a acţionat în consecinţă. Adică l-a dat în judecată. Din păcate, legile austriece nu prevăd pedeapsa pentru declanşarea de fenomene paranormale, şi magistraţii şi-au declinat competenţa în acest caz.

24.74. Test – Vă puteți transforma în fantomă după moarte?

Dacă vă înfioară sau vă încântă apropierea de fantome ori posibilitatea de a deveni una, aveți o singură cale de a afla: răspunzând prin „da“ sau „nu“ la următoarele întrebări.

1. Vă place să discutați despre întâmplări stranii, ciudate, inexplicabile?
2. Când povestiți despre lucruri neplăcute întâmplate altor persoane, obișnuiți să bateți în lemn?
3. Vă e teamă de fantome?
4. Aveți un număr norocos?
5. Vă este teamă de cifra 13?
6. Ați consultat prezicători, ghicitori în palmă sau în cărți?
7. V-ați schimbat vreodată planurile din cauza unui vis?
8. Aveți un talisman, un obiect purtător de noroc?
9. Credeți în spiritism?
10. Sunteți o persoană ușor de convins?

Acordați-vă câte un punct pentru răspunsurile „da“ și zero puncte pentru „nu“. Faceți totalul.

Interpretarea

Dacă ați obținut:

- între l și 3 puncte: nu dați doi bani pe fantome. Sunteți o persoană rațională, logică. Nu aveți niciun fel de superstiții, căutați întotdeauna explicația riguroasă a tot ceea ce vă înconjoară sau vi se întâmplă;
- între 4 și 6 puncte: nu aveți certitudinea că după moarte vă veți transforma în fantomă, dar v-ar plăcea ca acest lucru să se întâmple;
- peste 6 puncte: sunteți convinsă că după moarte vă veți transforma în fantomă. În opinia dumneavoastră, toate semnele primite nu sunt imagini extravagante; ele au un sens.

25. Fenomenul OZN □i extratere□trii

25.1. Ce este un OZN?

Aşa cum am arătat în celelalte capitole, paranormal există şi coexistă alături de raţional, fiind capabil să îmbrace noi şi multiple aspecte. Aparent pentru a se răzbuna pentru marginalizarea impusă de Ştiinţă, paranormalul şi-a luat o revanşă sublimă, absolut impresionantă, sub forma OZN-urilor şi a întâlnirilor de diferite grade cu extratereştrii, botezaţi drept „omuleţii verzi“. Această manifestare a paranormalului depăşeşte prin amploare, în a doua jumătate a secolului XX, toate celelalte aspecte ale fenomenelor paranormale.

Ştim precis data când au apărut OZN-rile (obiecte zburătoare neidentificate) sau în limba engleză, UFO [unindentified flying objects], în franceză, OVNI [objets volants nonidentifiés]. În ziua de 24 iunie 1947, Kenneth Arnold, cunoscut om de afaceri american, a aterizat cu avionul său personal pe un aerodrom de lângă capitala Washington, relatând unor ziarişti, cu multă emoţie, că în timpul zborului a fost însoţit de o echipă de nouă obiecte, asemănătoare unor „farfurii zburătoare“ (flying saucers). K. Arnold, având reputaţia unui om serios, a dat mass-mediei un subiect „fierbinte“ menit să atragă atenţia cititorilor sătui de război, catastrofe şi crize economice.

Au urmat apoi şi alte cazuri ce au captat interesul întregului mapamond din care spicuim:

În ziua de 8 iulie 1947, un comunicat al Forţelor Aeriene ale SUA anunţă că „numeroasele zvonuri privind discurile zburătoare au devenit, ieri, realitate“. În comunicat se explica faptul că la aerodromul USAF de la Roswell, printr-un „noroc neaşteptat“, s-a intrat în posesia unui asemenea „disc“! Însă, la fel de repede cum s-a iscat, incidentul Roswell s-a stins, în tăcere. În cursul aceleiaşi zile, după-amiaza, purtătorii de cuvânt ai Forţelor Aeriene le spuneau reporterilor că „discul“ nu fusese altceva decât un simplu balon meteorologic!

Lucrurile au rămas neschimbate până în ianuarie 1978, când cercetătorul Stanton T. Friedman a luat legătura cu ofiţerul în retragere Jesse Marcel, la acea dată locuind în Louisiana. Conform spuselor lui Marcel, pe 7 iulie 1947 un oarecare Mac Brazel a venit la Roswell cu mostre dintr-un material ciudat care, spunea el, proveneau din ceva ce căzuse pe câmp, lângă ferma lui. Marcel a fost atât de impresionat de ciudatul material încât a luat câteva bucăţi acasă pentru a le arăta soţiei sale şi băiatului, în vârstă de 11 ani. În interviurile ulterioare (Marcel a murit în 1986), el a vorbit despre anumite particularităţi ale materialului. Printre altele, fostul ofiţer a amintit faptul că era extraordinar de uşor, însă nu putea fi deformat nici măcar cu barosul; în plus, nici nu a ars în flacără.

Incidentul Roswell a devenit – şi este încă – cel mai temeinic investigat caz din istoria OZN-urilor, subiectul a două recente studii făcute de USAF şi al unei anchete a Guvernului.

„Nu există dovezi suficiente în sprijinul afirmaţiei că la Roswell s-a prăbuşit un OZN.“ Un raport secret, întocmit de colonelul N.M. McCoy cu mai puţin de un an de la incidentul de la Roswell, releva faptul că „...până acum nu a fost obţinută nicio dovadă fizică ce ar putea confirma prăbuşirea unui OZN“. Colonelul McCoy este şeful securităţii de la baza Wright-Patterson, unde ar fi trebuit să se afle, în mod normal, orice resturi mai deosebite găsite la Roswell. Chiar şi aşa, incidentul Roswell rămâne pinionul ce face această maşinărie complicată să funcţioneze.

Pe 19.07.1952, seara târziu, Edward Nugent – controlor de trafic în Washington D.C. – a observat şapte obiecte pe ecranul radar. În următoarele ore „ţintele“ au apărut şi au dispărut de pe cel puţin alte trei radare, în final provocând ciocnirea a două avioane de interceptare, ce nu au reuşit să stabilească un contact vizual. „Mingi“ colorate, luminoase, au fost observate şi raportate de numeroase persoane, scenarii similare petrecându-se de două ori în săptămâna ce a urmat. (Varianta oficială a USAF se referea la evenimente ca fiind, de fapt, simple iluzii create de fragmente meteoritice, la care s-a adăugat o stare de surescitare – normală, de altfel – în care s-au aflat observatorii.) Semnalele apărute pe radarul de la Washington D.C. au constituit un moment de răscruce în istoria OZN-urilor, provocând un val de panică în cercurile oficiale şi militare, la nivel înalt.

S-a considerat că semnalele radar – probabil OZN-uri – pot constitui o ameninţare serioasă la adresa securităţii naţionale. (În cursul acelor zile, frecvenţele militare au fost puternic bruiate de „zgomote“ OZN!)

În consecinţă, CIA a convocat un grup de oameni de ştiinţă care au recomandat ca „agenţiile naţionale de securitate să ridice – cât mai repede cu putinţă – vălul de mister care acoperă, din nefericire, tot ceea ce ţine de OZN-uri“. În final s-a dovedit a fi un lucru inutil, însă în momentul în care existenţa acestui grup de cercetători (şi a recomandărilor făcute de ei) a devenit publică, CIA a dezvăluit, la rândul său o verigă în plus într-un lanţ conspirativ din ce în ce mai mare.

În seara zilei de 20.03.1966, unul dintre directorii colegiului Hillsdale din Michigan a urmărit, împreună cu 87 de studente, cum un obiect strălucitor de forma unei mingi a plutit în apropiere. Ziua următoare, în Dexter, la 100 km distanţă de Hillsdale, doi ofiţeri de poliţie şi încă alţi trei martori, au observat un obiect zburător strălucitor, de dimensiuni mari, plutind deasupra unei zone mlăştinoase. Având în vedere numărul mare de martori, întreaga naţiune a manifestat interes faţă de eveniment, cerând explicaţii. În curând, J. Allan Hynek, astronom consultant în cadrul Proiectului „Blue Book“, avea să sugereze că luminile puteau fi atribuite „aprinderii spontane a gazului de mlaştină“.

Editorialiştii şi caricaturiştii au insistat asupra faptului că apariţia unui

OZN – sau orice alt obiect ar fi fost acela – a putut fi ignorată cu atâta nonşalanţă.

În final, impresia generală a fost că USAF s-ar servi mai degrabă de orice explicaţie aflată la îndemână în loc să declanşeze o anchetă ştiinţifică amănunţită.

Gerald R. Ford (pe atunci reprezentant al republicanilor din partea statului Michigan) a afirmat că „publicul american merită ceva mai multe explicaţii – şi mai bune – decât cele oferite de USAF". Rezultatul a fost că, pe 5 aprilie 1966, o comisie a armatei a organizat şi condus primul congres referitor la problema OZN-urilor. Un al doilea a urmat, sub auspiciile Comitetului pentru Ştiinţă şi Aeronautică, în iulie 1968. Aceste dezbateri au pus în mişcare un lanţ de circumstanţe care, în final, au dus la „retragerea" USAF din investigaţiile asupra OZN-urilor.

Târziu, în luna octombrie 1968, un fizician francez s-a accidentat, întâmplător, în timp ce tăia lemne pe proprietatea sa din sudul Franţei. Ca urmare, a trebuit să stea patru zile în pat.

În primele ore ale dimineţii de 2 noiembrie 1968, dr. „X" a fost trezit de băiatul său, în vârstă de 14 luni. Deschizând uşile duble, a văzut, cu uimire, doi cilindri luminoşi coborând spre fundul văii. Amândoi păreau a fi argintii în jumătatea superioară şi de un roşu-închis în cea inferioară.

Cilindrii aveau antene la ambele capete, şi de la baza fiecăruia pornea câte un fascicul de lumină strălucitoare. Flash-urile de lumină păreau că vin dinspre două antene mici. Obiectele s-au apropiat, iar cele două fascicule s-au încrucişat, devenind ulterior unul singur. Apoi, incredibil, cele două obiecte s-au unit, la rândul lor, într-unul singur, apropiindu-se de terasa pe care se afla doctorul „X". Fasciculul de lumină l-a „scăldat" pe doctor, după care, cu un bubuit puternic, atât obiectul cât şi lumina au dispărut, în urma lor rămânând un fel de nor alb ce s-a disipat rapid.

Dr. „X" şi-a trezit soţia, care a observat că rana adâncă a soţului său – provocată de topor! – se vindecase. Şi mai uluitor, durerea şi paralizia parţială cu care doctorul „X" rămăsese de la rănile provocate, cu zece ani în urmă, de o mină, în Algeria, au dispărut în următoarele zile.

La scurt timp după întâmplare, doctorului i-a apărut în jurul buricului o eczemă de formă triunghiulară; simptomul se manifesta la fiecare trei săptămâni, era vizibil 2–3 zile, apoi dispărea în câteva ore. Mai târziu, aceeaşi iritaţie avea să apară şi pe abdomenul băieţelului.

În casa familiei respective s-au înregistrat, ulterior, fenomene poltergeist, iar dr. „X" a observat că are capacitatea de a le evita.

Nu s-au mai raportat, de atunci, cazuri OZN cu particularităţi atât de stranii.

În seara zilei de 21 octombrie l978 tânărul pilot Frederick Valentich a decolat de pe aeroportul Moorabia, acesta fiind începutul a ceea ce se presupunea a fi un zbor de 70 de minute. N-avea să ajungă niciodată la

destinaţie, după cum nici nu se va mai auzi niciodată de el, abstracţie făcând înregistrările audio ale acelui zbor fatidic.

Puţin după ora 7.00 seara, Valentich a întrebat turnul de control din Melbourne dacă în zonă era trafic (aerian – n.n.). La auzul răspunsului negativ al controlorilor de trafic, Valentich a insistat, descriind un obiect mare ce începuse să se rotească în jurul avionului său. „Mi se pare că joacă un fel de joc..., spunea el. Trece pe deasupra mea de câte două-trei ori, cu o viteză pe care nu o pot aprecia.“ Puţin mai târziu, Valentich a raportat că motorul avionului său – un Cessna 182 – a început să dea rateuri şi că straniul avion staţiona asupra celui cu care se deplasa el. După o mică pauză, pilotul a afirmat: „... Planează deasupra mea, şi nu este câtuşi de puţin un avion!“

Următoarele 17 secunde microfonul a rămas deschis, transmiţând un sunet metalic, ca un pârâit, după care s-a aşternut liniştea. Nu a fost găsită nicio urmă a unei prăbuşiri, iar dispariţia, mult comentată de opinia publică şi rămasă neelucidată până în zilele noastre, confirmă faptul că semnalările OZN nu sunt nici glume şi nici exclusiv americane...

Puţin după ora 4.00 dimineaţa, după cum avea să declare mai târziu, Linda Napolitano a fost „transportată“, prin fereastra apartamentului său de la etajul al 12-lea, într-un OZN mare ce plana în apropiere. Încă în pijama, aflată în afara clădirii, ea s-a trezit într-un fascicul de lumină albastră, privită de trei creaturi mici, cu membre fusiforme şi ochi mari.

Pentru a obţine o explicaţie, Linda s-a adresat celui mai cunoscut cercetător american din domeniul răpirilor. Bud Hopkins era obişnuit deja cu asemenea cazuri, aşa că incidentul avea toate şansele să rămână o simplă relatare „curioasă“, însă un an şi ceva mai târziu, pe 1 februarie 1991, doi poliţişti, ofiţerii Dan şi Richard, au afirmat într-o scrisoare că în acea noapte de 30 noiembrie se aflau chiar lângă blocul Lindei şi că au văzut când aceasta fusese răpită. În noiembrie 1991 s-a primit o altă scrisoare, din partea unei femei de data aceasta, în care autoarea declara că, în timp ce se afla pe podul Brooklyn, a fost martora unui scenariu identic cu cel la care asistaseră ofiţerii Dan şi Richard.

Hopkins a „săpat“ şi mai adânc. Aşa a aflat că Dan şi Richard nu erau poliţişti, ci lucrau la o agenţie secretă de informaţii. Se pare că a mai fost implicată o persoană, conform declaraţiilor celor doi ofiţeri, căreia Hopkins nu i-a menţionat numele. Se presupune însă, conform amănuntelor cunoscute, că această a treia persoană a fost Javier Perez de Cuellar, pe atunci Secretar General al O.N.U.

Mai târziu, numărul persoanelor implicate avea să crească. Linda a declarat că a mai fost răpită, de încă două ori, de pe străzile New Yorkului de către ciudatele creaturi, iar Javier Perez de Cuellar avea să decline orice fel de implicare în evenimentul respectiv. Conform opiniei lui Hopkins, cercetătorii fenomenului OZN aveau două posibilităţi: ori să considere cazul ca fiind o farsă, ori să accepte că reprezintă o concludentă demonstraţie a valorii extratereştrilor.

În oricare dintre situații, cazul Napolitano aduce răpirile în prim-plan, ridicând problema credibilității acestora. Se spune că a fost răpit chiar Secretarul General al O.N.U. – cine a mai rămas, atunci?

Ar mai urma să se petreacă un singur lucru, şi anume ca un OZN să aterizeze pe peluza din fața Casei Albe. Ce se întâmplă în absența acestui moment definitoriu? Publicul a dat deja verdictul – majoritatea oamenilor cred în existența vieții extraterestre şi a OZN-urilor! Un posibil scenariu ar fi ca relatările şi declarațiile să continue să „curgă", din ce în ce mai multe, în lipsa unor dovezi cel puțin la fel de numeroase.

Există o mulțime de alte lucruri, atât în cer cât şi pe Pământ, la care se „visează".

Aşadar, un OZN este, de cele mai multe ori, un fenomen aerian solid sau luminos (sau ambele) a cărui natură nu este cunoscută sau recunoscută de observatori. Desigur, multe dintre relatările despre OZN-uri au fost erori de interpretare demonstrate: planete şi stele strălucitoare, meteoriți, baloane-sondă luminate de soare, sateliți artificiali, obiectele respective fiind considerate adesea drept farfurii zburătoare venite de aiurea.

Câteva astfel de apariții sunt însă foarte precise; „întâlnirile de gradul 1" sunt cele în care OZN-ul este foarte aproape de martori, dar nu intră în legătură cu ei sau cu mediul înconjurător. La „întâlnirile de gradul 2", OZN-ul provoacă perturbații electromagnetice sau de altă natură, modificări ale stării (transe hipnotice etc.) şi lasă urme pe sol. În fine, dacă martorii relatează că au avut legături fizice directe cu ocupanții vehiculului misterios, atunci putem vorbi de o „întâlnire de gradul 3". În toate cele trei cazuri, anchetatorii trebuie să se asigure că nu există nici cea mai mică neconcordanță sau dubiu în relatările martorilor. Şi totuşi, prof. Hynek declară că dintre cazurile de întâlniri cu extratereştri înregistrate de Forțele Aeriene Americane între 1948 şi 1969, nu mai puțin de 640 par a fi în totalitate adevărate, deşi singura explicație care li s-a dat a fost aceea de „OBSERVARE OZN".

25.2. Apariția unei noi ştiințe: ufologia

Istoria OZN-urilor s-a scris între 1947 şi 2000, când intensitatea OZN a atins limite istorice în toată lumea şi a apărut o nouă ştiință consacrată studierii fenomenului: ufologia.

Astfel au existat sute de apariții cu mărturii colective, oameni răpiți de extratereştri, sute de cărți, zeci de societăți de amatori sau pentru protejarea celor răpiți, studii ştiințifice, rapoarte guvernamentale, relatări de la oficialități (polițişti, aviatori, astronauți, politicieni), dar mai ales filme ale Hollywoodului: de la *ET,* regizat de Steven Spielberg la întâlniri de gradul trei (*Close Encounters of the Third Kind*) şi până la *Independence Day* produs în 1996. Isteria cea mai mare a fost semnalată în SUA, unde, conform unui sondaj publicat de revista *Newsweek* în iulie 1996, 48% dintre americani cred în existența

OZN-urilor ca realitate, iar 29% au avut întâlniri cu extratereştrii. Conform unui alt sondaj, 49% dintre americani cred că guvernul SUA acoperă intenționat acest subiect, ascunzând atât adevărul, cât şi rămăşiţe ale OZN-urilor prăbuşite sau cadavre ale omuleţilor verzi.

Mărturiile cele mai serioase şi interesante au venit de la aviatori şi astronauți, oameni bine pregătiți profesional şi cu un desăvârşit echilibru psihic. Astfel, în 2001 săptămânalul francez *VSD* a publicat un lung reportaj despre OZN-uri, bazat pe mărturiile unor piloți, cum sunt Jean G. Gresie (pe Boeing 747), Kenju Terauchi (Boeing 747 cargo), ambii zburând deasupra teritoriului american, colonelul Rene Giraud (bombardier Mirage IV), Jean-Charles Duboc (Airbus), survolând Franța; toți avuseseră contacte cu OZN-uri de diferite forme în cursul anilor ’80. Generalul francez Denis Letty mărturisea că a avut contacte vizuale cu OZN-uri încă din anii ’60, ultimul datând din 1991. Dar astronauții? În 1958, Joseph Walker, pilot de încercare al NASA, a comunicat observarea unor OZN-uri, pe care le-a filmat. Gordon Cooper a fost primul astronaut american care a comunicat acelaşi lucru în 1985, în faţa unei comisii ONU. Edgar D. Mitchell, un astronaut care a fost pe lună cu expediția Apollo-14, nu numai că a declarat observarea de OZN-uri în timpul zborului, dar, ulterior... a devenit parapsiholog. Şi astfel ajungem la întrebarea-cheie: care este poziția oficială a autorităților civile şi militare? Evident, atât autoritățile civile, începând de la primari sau „şerif“, până la guvern, cât şi cele militare, până la Marele stat-major sau ministerele Apărării țărilor respective (Pentagon) au fost informate în scris de la primele apariții ale OZN-urilor. Maurice Chatelain, de la NASA, unul dintre inițiatorii programului Apollo, a recunoscut în public primirea unor rapoarte despre OZN-uri la toate zborurile Apollo şi Gemini. Mai mult, în septembrie 1965, un raport al FBI afirma că unii funcționari ai NASA răspândeau clandestin informații „secrete“ despre prezența OZN-urilor. Şi mai ciudată este coincidența dintre aparițiile OZN-urilor pretutindeni în lume, chiar în Europa de Est (inclusiv România) şi URSS. De asemenea, aparițiile OZN-urilor în mare număr au coincis cu perioada tensionată a războiului rece dintre NATO şi țările lagărului comunist. Sunt posibile două ipoteze: ori erau aeronave de tip nou, testări efectuate în ambele tabere, ori erau chiar obiecte extraterestre (iar autoritățile nu ştiau ce atitudine să adopte).

Iată şi câteva cazuri mai semnificative din perioada respectivă, având, în general, mai mulți martori şi destul de des înregistrări video:

În seara de 11 decembrie 1996, cel puțin douăzeci şi doi de martori au observat un OZN enorm, de-a lungul drumului spre Klondike, în Yukon, un stat canadian aflat în apropierea Alaskăi. OZN-ul se deplasa lent, la mică altitudine, avea o formă ovală, avea numeroase lumini şi proiecta, din când în când, fascicule luminoase spre sol. Martin Jasek, tânăr inginer canadian de origine cehă şi ufolog reputat pentru seriozitatea sa, a redeschis acest dosar de observație, care stătea închis din 1996, deoarece martorii nu doreau niciun fel

de publicitate. El a putut să găsească şi să chestioneze cea mai mare parte a martorilor, după care şi-a prezentat investigaţia detaliată în *Mufo UFO journal* din februarie 2000.

Un aspect interesant al cazului îl constituie faptul că martorii aveau unghiuri de observaţie diferite, ceea ce a permis calcularea dimensiunilor probabile ale OZN-ului prin triangulaţie, şi asta în trei locuri diferite: de-a lungul lacului Fox şi în regiunile Pelly şi Carmacks, aflate la o distanţă totală de 216 km. Un alt aspect interesant este faptul că toate estimările de mărime făcute de martori, care au comparat OZN-ul cu dimensiunile unui teren de fotbal, s-au dovedit mai mici faţă de dimensiunile calculate. Trecând cu grijă pe hartă locurile şi axele de observaţie, inginerul Jasek, care este foarte experimentat în această privinţă, fiind specializat în resurse hidraulice, a găsit valori destul de concordante, situându-i diametrul între 800 şi 1200 m! Era, deci un aparat enorm, care i-a survolat pe martori fără zgomot, viziune impresionantă în noaptea glacială canadiană.

Începutul anului 1998, Israel. Intensă activitate OZN, începută cu un an înainte, continuându-se cu incidente spectaculoase, înregistrate pe video. O înregistrare video arată un OZN în formă de disc urmărit de un avion de vânătoare F-15!

Începutul anului 1998, Chile. Continuare a valului foarte important 1997 (care a determinat crearea unei comisii oficiale mixte, militare şi civile). În ziua de 24 ianuarie, mai mulţi martori au văzut un glob luminos şi un „trabuc“ lângă Santiago.

Începutul anului 1998, Brazilia. Un glob luminos, survolând un cartier rezidenţial din Sao Paulo, a fost filmat cu o cameră video timp de patru minute. A fost prezentat la televiziune în ziua de 15 februarie.

30 ianuarie 1998, Statele Unite. Nou val de apariţii OZN în Florida, văzute de numeroşi rezidenţi din Pensacola şi Gulf Breeze, care au făcut fotografii şi cel puţin o înregistrare video. Menţionăm că regiunea Golfului Breeze, situată în partea de nord-est a Floridei, pe partea Golfului Mexic, abundă de câţiva ani în observaţii. Dosarul este controversat, dar a fost foarte bine studiat de câţiva investigatori, îndeosebi de fizicianul marinei, Bruce Maccabee.

9 martie 1998, Marea Britanie. Pe la 7:45 seara, trei martori au observat un OZN în formă de triunghi, de mărimea unui avion mare, cu lumini strălucitoare în colţuri şi o lucire roşie în centru. Descriere foarte clasică. Dar există şi ceva mai puţin banal. Martorii au văzut căzând din triunghi un mic glob luminos, care a dispărut în viteză spre sud. OZN-ul l-a urmat la scurt timp după aceea.

13 aprilie 1998, Argentina. O pană de curent „inexplicabilă“ s-a produs în oraşul Bariloche, după ce noaptea au fost observate patru discuri luminoase. Potrivit declaraţiei unui martor „a avut loc un fel de ploaie de scântei, după care toate luminile s-au stins“. Să reamintim un incident remarcabil survenit

în acelaşi oraş, la 9 august 1995, când un OZN a împiedicat un avion de linie să aterizeze şi a stins toate luminile din aeroport.

21 aprilie 1998, Ecuador. Apariţia unui OZN luminos, în formă de trabuc, deasupra unui teren de fotbal a provocat întreruperea unui meci la Guayaquil. OZN-ul a fost filmat şi prezentat la televiziune a doua zi.

Iunie 1998, Mexic. Noi observaţii OZN în regiunea vulcanilor mexicani, înregistrare pe video. Formaţiuni ciudate alcătuite din numeroase puncte luminoase care traversau lent cerul.

16 mai 1998, Chile. Un disc enorm este observat lângă barajul hidroelectric de la Lago de Colbun, în sudul ţării. Deasupra avea o lumină mare portocalie, iar pe marginea exterioară părea că se rotesc luminile.

August 1998, Franţa. În Franţa în primele cincisprezece zile din luna august, cu un apogeu în noaptea de 10 spre 11 august, au fost făcute numeroase observaţii OZN, îndeosebi în regiunea Ardenilor, şi în restul teritoriului. În Ardeni, investigatorii particulari vor aduna aproape două sute cincizeci de mărturii – pentru noaptea de 10 spre 11 august – în cursul zilelor următoare observaţiei. Martorii descriu un aparat de formă triunghiulară, cu marginile rotunjite, câte o lumină mare de un galben strălucitor la capătul „aripilor“ şi una roşie pulsând sub aparat, puţin mai în spatele centrului.

OZN sau aparat militar secret? Anchetatorul principal în cazul „valului“ din Ardeni, Jean-Luc Lemaire, înclină spre a doua presupunere, deşi cazul nu este rezolvat definitiv.

August 1998, Chile. Val „masiv“ de observaţii în Chile. În seara de 19 august, OZN-uri sunt văzute în trei sferturi din ţară: discuri, triunghiuri enorme şi chiar un „nor luminos“.

4 septembrie 1998, Statele Unite. Un triunghi enorm a fost văzut lângă White Plains, la periferia New Yorkului. Martorul, un bărbat de cincizeci şi cinci de ani, a rămas în stare de şoc, tremurând timp de câteva ore. În acest caz ne vine greu să ne imaginăm că ar fi fost un simplu aparat militar, oricât de impresionant s-ar fi putut dovedi.

3 octombrie 1998, China. Un martor a observat, timp de zece minute, împreună cu familia şi a înregistrat pe video un OZN luminos, traversând foarte lent cerul, deasupra oraşului Kunming. Am văzut această înregistrare video, prezentată de ufologul chinez Sun Shili la simpozionul de la San Marino, în aprilie 1999: este cât se poate de impresionantă! OZN-ul, în formă de lentilă foarte luminoasă, de un galben-auriu, aparent mai mare decât Luna, străbate încet cerul oraşului.

10 octombrie; 10, 11 şi 14 noiembrie 1998, China. În noiembrie serviciile de presă chineze au dezvăluit că un avion de vânătoare a urmărit un OZN la 19 octombrie. Acesta, mai întâi urmărit de radar, s-a depărtat cu uşurinţă de avion. În zilele de 10, 11 şi 14 noiembrie, după cum scrie *Cotidianul poporului* (ediţia internaţională din 14 noiembrie), locuitorii din Xiamen, oraş de coastă

din sud, au văzut un OZN în formă de pară, cu o coadă luminoasă colorată în galben şi roşu, care a fost înregistrat pe video.

1 decembrie 1998, Franța. Un automobilist care conducea maşina lângă Evreux (Eure), pe la 17:50, a văzut un OZN triunghiular zburând lent la altitudine mică (20–30 m). S-a oprit pe marginea drumului ca să observe mai bine obiectul, care avea o serie de opt „ferestre“ ce emiteau lumină albă pe margine şi o lumină roşie, rotitoare, dedesubt. Aparatul părea că se îndreaptă spre baza aeriană militară Evreux-Fauville. În timp ce trecea pe deasupra maşinii, toate sistemele electrice ale acesteia s-au întrerupt preț de vreo treizeci de secunde. Martorul a sunat la scurt timp după aceea la baza militară, de unde i s-a răspuns amabil că nu se ştie nimic despre aparatul respectiv.

Decembrie 1998 şi ianuarie 1999, Italia. În timpul acestor două luni, presa italiană a semnalat numeroase observații de OZN-uri în mai multe regiuni – Lombardia, Emilia, Romagna, Sicilia. Unul dintre incidentele cele mai impresionante este o întâlnire de gradul doi care a avut loc în ziua de 19 decembrie, la unsprezece seara, în oraşul Stra, lângă Veneția. Un tânăr şofer de camion, Giuseppe L., trezit de zgomotul unui motor, a văzut pe fereastră planând deasupra casei un obiect strălucitor cu multe „ferestre“ şi o lumină orbitoare dedesubt, care părea pe punctul de a ateriza. A ieşit afară şi a văzut obiectul aterizat la aproximativ treizeci de metri de el şi două ființe, înalte de aproximativ un metru, învârtindu-se în jurul aparatului, fără să pară interesate de el. După o jumătate de oră au urcat din nou în OZN, care a decolat lent, apoi s-a depărtat cu mare viteză. OZN-ul a lăsat pe pământ o urmă circulară, cu găuri corespunzând unui triunghi echilateral cu latura de patru metri. Investigatorii au găsit şi ei pe sol un material cu aspect vitros.

26 ianuarie 1999, Statele Unite. Între orele 20:00 şi 20:30, şapte martori au observat un OZN foarte mare în valea San Luis, lângă oraşul La Veta, în sudul statului Colorado. Trebuie amintit că această vale este de ani de zile teatrul a numeroase fenomene stranii, îndeosebi vite mutilate. Ea a şi inspirat investigatorului Christopher O'Brien o carte interesantă, *The Mysterious Valley.* Este vorba de acelaşi O'Brien care a raportat un caz ciudat, în care aparatul părea că are aripi, cu lumini strălucitoare în partea din față, dar apăruse martorilor „translucid“. OZN-ul, de o mărime estimată la aproape 180 m, emitea un duduit înăbuşit. La început nu se vedea niciun fel de structură, apoi martorii au observat apărând un fel de deschizături de culoare portocalie pe margini. Aparatul, care plana deasupra lacului, a emis un fascicul sau mai curând un „tub“ luminos, care li s-a părut că „plonjează“ în lac. Trebuie subliniat acest aspect translucid, deseori observat de martori, ca şi cum realitatea fizică a apariției ar fi putut să fie pusă la îndoială. Acest gen de aspect de mare stranietate duce la speculații asupra existenței eventuale a altor „dimensiuni“ şi la „porțile“ prin care OZN-urile ar intra în spațiul nostru.

Februarie şi martie 1999, Peru, Mexic. În ziua de 9 februarie, înainte de lăsarea nopții, nişte pescari din portul Pisco, situat la 300 km sud de Lima,

au văzut o lumină mare ieşind din ocean. OZN-ul, descris de martori ca un „vas-mamă“ (*nave nodriza*), s-a ridicat în aer, s-a înclinat puternic pe dreapta şi s-a îndreptat spre est, către coastă. A doua zi seara, locuitorii din Chorrillos, la periferia oraşului Lima, au observat discuri luminoase zburând la mică altitudine. La Jesus Maria, altă periferie a capitalei, locuitorii s-au adunat în piaţă ca să le observe şi s-a făcut o înregistrare video. La mai puţin de o oră, escadrila de discuri luminoase survola oraşul-port Callao, aflat la 13 km vest de Lima, observată de data aceasta de vreo două mii de persoane, căci se răspândise zvonul despre aceste apariţii. La orele 11 seara, canalul cinci al televiziunii panamericane a prezentat spectatorilor stupefiaţi, o emisiune neprogramată, de patruzeci de minute, despre acest val de OZN-uri, cuprinzând înregistrări video făcute la Jesus Maria şi Callao. Imediat s-au răspândit zvonuri, preluate de ziarele de senzaţie, despre existenţa unei baze submarine, situată la vreo doisprezece kilometri de coastă. Trebuie spus că Peru, ca aproape toate ţările din America Latină, este obişnuit de mult timp cu aparițiile de OZN-uri. Această interesantă ipoteză privind existenţa unor baze secrete de OZN-uri, terestre sau submarine, constituie unul dintre punctele cele mai controversate din dosarul OZN.

Observaţiile au mai fost făcute şi în cursul următoarelor două zile, apoi la începutul lui martie. Astfel, în ziua de 3 martie, deasupra Limei au fost observate cinci discuri luminoase. Două dintre ele au făcut diferite manevre, în timp ce celelalte trei se îndreptau spre est. După aceea au fost difuzate filme video pe canalul de televiziune *Frequencia Latina.* În ajun, două OZN-uri fuseseră filmate şi ele într-o regiune depărtată, la Pucalpa, lângă zona amazoniană din Peru.

23 februarie 1999, Statele Unite. Un OZN enorm, în formă de bumerang, foarte plat, dar mare cât „două terenuri de fotbal“ (terenul de fotbal tinde să devină unitatea de măsură a OZN-urilor mari!) a fost observat de o familie întreagă, trecând lent la mică altitudine, pe la şapte seara, deasupra casei lor, situată la Carpinteria, pe coasa californiană. Aparatul emitea un zbârnâit înăbuşit care a făcut să se cutremure casa. Apoi s-a ridicat în aer la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi a dispărut cu mare viteză. Trebuie să spunem aici că această descriere „clasică“, a unui OZN foarte mare, poate cu greu să fie cea a unui avion secret, oricât ar fi de performant. Sau ar trebui să presupunem că americanii au dobândit un avans colosal, stăpânind tehnici revoluţionare.

25 februarie 1999, Statele Unite. Cu puţin timp înainte de amiază, trei pădurari, ocupaţi să planteze copaci în munţii statului Washington, nu departe de Muntele Sfânta Elena (în nord-vestul Statelor Unite), au văzut un OZN în formă de disc coborând fără zgomot în vale, cu o uşoară mişcare de oscilaţie. Ei au anunţat alţi unsprezece lucrători care erau acolo şi toţi au observat discul timp de trei-cinci minute. OZN-ul, nu prea mare, în formă de disc întrerupt în partea din spate, ca o potcoavă, se îndrepta spre o cireadă de elani. Aceştia, remarcându-l, au început să fugă, dar un elan a rămas în urma celorlalţi.

OZN-ul s-a plasat exact deasupra lui şi animalul a fost ridicat în aer, tractat şi îmbarcat la bordul discului, sub ochii pădurarilor stupefiaţi! Martorii au avut chiar impresia că OZN-ul, de mărime redusă, realizase această operaţiune cu oarecare greutate. OZN-ul a luat altitudine şi a dispărut în stratul de nori, iar carcasa animalului a fost găsită la sol a doua zi. Această poveste de necrezut este totuşi credibilă având în vedere nu numai numărul şi seriozitatea martorilor, angajaţi de ani de zile ai unei mari companii, ci şi calitatea echipei de investigatori, îndeosebi Robert Fairfax de la MUFON şi Peter Davenport de la *National UFO Reporting Center,* foarte respectaţi în mediul ufologic american. După Fairfax, care s-a întâlnit la puţină vreme cu martorii, aceştia erau foarte impresionaţi de ceea ce văzuseră, astfel încât rămăseseră grupaţi laolaltă tot restul zilei.

Februarie şi martie 1999, Italia. La 27 februarie, un cilindru negru cu o sursă luminoasă la fiecare extremitate, a fost observat, timp de cinci minute, deasupra centrului comercial din Bologna. La Roma, la 8 martie, pe la zece dimineaţa, Alfredo DiPrinzio a văzut pe când traversa Piazza di Navona o lumină strălucitoare deasupra bisericii Santa Agnese. Era un obiect oval, de culoarea cuprului, care părea că se mişcă sacadat. În mai puţin de un minut, toţi trecătorii au observat OZN-ul, apoi obiectul a dispărut brusc. În ziua de 13 martie, un OZN în formă de trabuc a fost văzut deasupra oraşului Milano de către mai mulţi martori.

Sfârşitul lui februarie – martie 1999, Canada. Numeroase observaţii au fost raportate timp de vreo cincisprezece zile. În ziua de 5 martie, la Ile Bizard, Quebec, Gaetan Desjardins s-a simţit ca paralizat observând o lumină portocalie puternică ce a luat un moment forma unui OZN în formă de trabuc, apoi şi-a reluat aparenţa de lumină intensă. Încă o descriere care dă impresia unui fenomen „de mare stranietate“. În Ontario (Blind River, Kingston) şi în apropiere de Toronto a fost făcută o întreagă serie de observaţii în această perioadă: lumini nocturne şi chiar un OZN în formă de trabuc, deasupra unei case.

10 martie, Malawi. Există OZN-uri şi în Africa. Nişte constructori care ridicau o şcoală în satul Siledi (districtul Mwanza) „au avut parte de şocul vieţii lor“, după cum scrie *Daily Times of Blantyre,* când au văzut trecând pe cer, deasupra caselor lor, pe la nouă seara, un obiect „semănând cu un sicriu!“ Mai întâi simţiseră un curent puternic şi ieşiseră să vadă ce se întâmplase. Această descriere de OZN în formă de paralelipiped este destul de rară, dar nu singulară. Un caz remarcabil a fost observat în Franţa, de exemplu, în cursul verii anului 1998.

21 aprilie 1999, Statele Unite. Pe la orele 21:15, la West Mifflin, la periferia oraşului Pittsburgh, Pennsylvania, câţiva martori aflaţi într-o maşină au văzut zburând un obiect ciudat, de formă triunghiulară, lângă culoarul aerian al aeroportului. Aceşti martori trăiau lângă aeroport şi cunoşteau bine avioanele. Or, acel aparat era necunoscut: în formă de 1/8 de pizza cu partea

semicirculară înainte, având o serie de lumini albe care nu clipeau“. Acest OZN s-a plasat deasupra unui avion de linie care trecea, a părut că se opreşte, apoi că însoţeşte avionul în cursa sa. El a emis în direcţia avionului un fascicul de lumină albă, la început îngust, dar care apoi s-a mărit până când l-a luminat în întregime, stingându-se după câteva secunde. Martorii s-au oprit ca să vadă mai bine, dar OZN-ul se depărta deja. Să subliniem acea formă de bucată de pizza cu partea exterioară înainte: au mai existat şi alte observaţii de acest tip, dar pare mai mult decât îndoielnic ca un avion secret să aibă o astfel de formă, fără a mai vorbi de manevra sa de inspectare a unui avion de linie cu ajutorul unui proiector puternic!

7–8 mai 1999, Canada. În cursul weekendului, la White Rock, la sud-est de Vancouver, în Columbia britanică, au fost făcute câteva observaţii remarcabile. În ziua de 7 mai, pe la zece seara, un bărbat cuprins de panică spune că a văzut o sferă enormă de „plasmă albastră“ traversând micul golf Semiahmoo şi luminând marea în drumul ei. A doua zi seara, pe la 21:30, un cuplu, împreună cu copiii, a observat un obiect mare „în formă de con“ apropiindu-se lent la altitudine mică. Avea o lumină strălucitoare în centru şi una albastră şi roşie în părţi. După o oră, două femei tinere văd un obiect enorm, „în formă de bumerang“, zburând foarte jos. Ele opresc maşina ca să observe obiectul care trecea pe deasupra lor. Avea între şase şi opt lumini strălucitoare în faţă (roşii, verzi şi albe), care clipeau în mod nesecvenţial. După câteva secunde, obiectul a dispărut brusc. Martorii vor rămâne în stare de şoc timp de câteva ore. OZN sau aparat secret? Un astronom din Vancouver, David Dodge, a atras atenţia că la 80 km de White Rock se află o bază navală americană. Uimitoare aparate secrete!

Mai şi iunie, Chile şi America Latină. Numeroase observaţii au fost înregistrate în aceste două luni în America Latină.

În ziua de 23 mai, echipajul şi pasagerii unui avion de linie din Chile au observat un OZN timp de treizeci de minute. OZN-ul a fost văzut şi de turnul de control al aeroportului din Puerto Natales, în sudul ţării, schimburile de replici radio cu echipajul fiind oferite investigatorilor. Să amintim că, în octombrie 1997, Chile a înfiinţat o comisie mixtă, civilă şi militară (CFAA), pentru evaluarea numeroaselor observaţii.

La drept vorbind, pe întreg continentul sud-american şi în America Centrală, activitatea OZN s-a intensificat de câţiva ani. La 1 iunie, un OZN mare a fost filmat de o televiziune mexicană deasupra oraşului Puebla, la aproximativ 100 km sud-est de Mexico. În zilele de 14 şi 15 iunie, un OZN foarte mare a fost observat deasupra unei părţi din Brazilia şi din ţările învecinate. Alte observaţii s-au semnalat la începutul lui iulie în Brazilia, astfel încât apariţiile de OZN-uri par să devină acolo un spectacol permanent! Din nou în Mexic, un OZN a fost înregistrat pe peliculă video de un cameraman de la staţia TV Azteca, din Monterrey. Staţia şi-a întrerupt programul ca să-l arate în direct.

Al doilea semestru al anului 1999. OZN-uri mari în lumea întreagă, deseori triunghiulare

În timpul acestui întreg semestru al anului 1999 şi îndeosebi în timpul verii, observările unor aparate aeriene de foarte mari dimensiuni au fost numeroase în diferite ţări, îndeosebi în Statele Unite şi Brazilia, şi multe descrieri sunt foarte apropiate, sugerând că ar fi vorba de aceleaşi aparate zburătoare misterioase care sunt văzute cam peste tot.

1 august 1999, Statele Unite. Doi martori aflaţi într-o maşină în regiunea Rocky Mount (Virginia), pe la orele 15:45, au văzut trecând, la altitudine mică, un disc mare cu un diametru de aproximativ 30 m, aplecat uşor în faţă. Se puteau distinge două lumini de-a lungul circumferinţei, iar între aceste linii se afla un şir de „ferestre". OZN-ul avea o culoare arămie şi era vag luminos. Nu făcea niciun zgomot şi nu s-a simţit nicio deplasare de aer: copacii stăteau nemişcaţi, în timp ce se apropia şi trecea în spatele lor. O observaţie clasică de „farfurie zburătoare!"

2 august 1999, Statele Unite. Pe la orele zece seara, în estul oraşului Alabama s-a auzit o detunătură puternică. S-au observat simultan două perturbări de curent şi de transmisie de televiziune, inclusiv prin satelit. La un minut după explozie, trei martori au văzut trecând pe deasupra casei lor două aparate enorme în formă de V. Aparatele se deplasau lent (în jur de 50 km/h), la altitudine mică (aproximativ 100 m) şi fără niciun zgomot. Erau late cam de 50–60 m. Martorii au observat şapte-opt lumini, foarte strălucitoare, „ca nişte lămpi cu halogen albăstrui", aliniate de-a lungul aparatelor. Au putut să le privească timp de cinci minute, după care au apărut brusc cinci avioane, care păreau că le urmăresc. În acel moment, cele două triunghiuri s-au separat şi au accelerat cu o viteză fantastică spre cer, lăsând în urma lor o dâră luminoasă. Maiorul George Filer, care citează această observaţie, se întreabă dacă ar putea să fie vorba de nişte avioane foarte secrete precum „Senior Citizen" (despre care se va vorbi mai departe), operând de la baza Eglin, aflată în apropiere. Intervenţia avioanelor de vânătoare ar fi fost atunci doar un exerciţiu.

4 noiembrie 1999, Noua Guinee. După cum scrie cotidianul *Post Courier* din Papua, mii de locuitori din insulele Noua Bretanie şi Noua Irlandă situate la nord-est de Papua (ea însăşi aflându-se la est de Noua Guinee), au observat la căderea nopţii un obiect enorm, zburând lent la mică altitudine. După spusele mai multor martori, ar fi putut să fie lung de aproximativ 200 m şi lat de 50 m şi era „luminat ca un oraş zburător". Acest aparat extraordinar, care i-a impresionat puternic pe martori, a traversat lent cerul, emiţând doar un duduit slab. Locuitorii din mica insulă Duke of York au văzut un al doilea aparat, mai mic, dar cu lumini strălucitoare, rotindu-se în jurul marelui OZN ca şi cum s-ar fi jucat. După spusele unui locuitor din Noua Irlandă, John Berenti, OZN-ul se deplasa „exact deasupra vârfurilor copacilor de mango". Ofiţerul de poliţie Raymond Theodore l-a văzut evoluând pe la orele 20:30,

lângă insula Waton, exact la câțiva metri deasupra oceanului. Avea „multe lumini strălucitoare pe spate“. Şcolarul Alex Jame şi patru colegi de-ai săi, întorcându-se de la şcoala din Pilapila, pe la şapte seara, au observat OZN-ul timp de o jumătate de oră. În timp ce se apropia, au văzut luminile scăzând, apoi revenind la normal după ce OZN-ul s-a depărtat spre ocean. Trebuie subliniat acest detaliu care a fost raportat în numeroase cazuri, de exemplu cel de la Tananarive, din ziua de 16 august 1954, care figurează în raportul COMETA. După spusele acestor martori tineri, OZN-ul avea o formă alungită, cu lumini albe, strălucitoare în jurul lui. Avea deasupra un fel de piramidă înconjurată şi ea de lumini albe. Acest tip de descriere nu este nici el izolat. OZN-uri de dimensiuni foarte mari şi cu un aspect piramidal au fost observate mai ales în Porto Rico.

Decembrie 1999 şi ianuarie 2000, China. Încă o dată, China a fost teatrul unui val important de apariții de OZN-uri despre care s-a scris în marile ziare. În cursul lunii decembrie au fost semnalate sute de observații pe tot teritoriul îndeosebi în regiunea Beijing şi chiar în capitală. În ziua de 12 decembrie, de exemplu, două obiecte alungite, de culoarea ambrei au fost fotografiate la Shangping (70 km la nord de Beijing) şi fotografia a fost publicată a doua zi de *Cotidianul Tinerilor din Beijing.* Acelaşi ziar a inserat în paginile sale observații făcute la Beijing în zilele de 14 noiembrie şi 11 decembrie. Presa din Shanghai a citat şi observații din regiune. Cotidianul *Eliberarea* a publicat fotografia unui OZN alungit, dar galben de data asta, cu un „vârf ascuțit şi coadă albă“. La 1 ianuarie, la orele 6:30 (ora Beijingului), un OZN superb, gri-argintiu a survolat Marele Zid: a fost surprins de camera de luat vederi a canalului CNN şi difuzat în direct în Statele Unite! Acest val de observații a scos în evidență organizațiile ufologice chineze, îndeosebi „Asociația de cercetare OZN din China“, înființată de Shir Bo şi condusă de un specialist în rachete, fizicianul Shen Shituan, şi „Asociația de Cercetare OZN“, condusă de fostul diplomat şi economist Sun Shili, care beneficiază de susținere guvernamentală şi numără cincizeci de mii de membri. Mai trebuie citată revista bilunară *Jurnalul cercetărilor OZN,* care are un tiraj de patru sute de mii de exemplare, un tiraj foarte bun, chiar dacă ținem seama de imensa populație a Chinei. Această agitație mediatică chineză patronată de autorități, a oferit ziarului *New York Times* ocazia să publice, la 11 ianuarie 2000, primul articol pozitiv despre OZN-uri şi asta chiar pe prima pagină, în timp ce, vreme de cincizeci de ani, acest cotidian prestigios a publicat tot timpul numai comunicate oficiale. Să fie oare semnul unei schimbări de direcție a mass-media? În cazul autorităților chineze, s-ar putea ca acestea să fi îngrădit mişcarea Falun Gong, care crede în extratereştri şi a cărei expansiune rapidă îngrijorează guvernul.

5 ianuarie 2000, Statele Unite. Anul 2000 a început cu valul chinez, dar şi cu o observație americană cu mai mulți martori, dintre care câțiva polițişti, care are toate şansele să se înscrie printre cazurile solide din istoria ufologiei.

Un prim martor la Highland (Illinois), mică aşezare din estul oraşului San Louis, a semnalat poliţiei, pe la patru dimineaţa, trecerea unui OZN triunghiular enorm, care zbura lent şi fără zgomot la o înălţime mică, pe care el a evaluat-o la 300 m. Aparatul avea două rânduri de lumini pe laturi şi o lumină roşie ce părea să provină din interior. Deoarece se îndrepta spre oraşele Lebanon, Shiloh şi Millstadt (oraşe apropiate de San Louis), serviciile de poliţie locale au fost imediat alertate. Trebuie subliniată rapiditatea remarcabilă a informaţiei în acest caz: au trecut numai două minute între observaţia iniţială şi alertarea celorlalte birouri de poliţie. OZN-ul a fost observat efectiv puţin după aceea, de mai mulţi poliţişti din acele locuri. Aceştia, la rândul lor, au transmis foarte repede informaţia, mai ales asociaţiei NIDS *(National Institute for Discovery Science)*. Această asociaţie, finanţată de bogatul om de afaceri Robert Bigelow, a fost astfel în măsură să trimită foarte repede doi observatori pe teren şi le-a publicat raportul pe site-ul ei Internet „National Institute for Discovery Science“ (NIDS).

Descrierile făcute de poliţiştii din Lebanon, Shiloh şi Millstadt sunt asemănătoare. Poliţistul din Lebanon a descris un triunghi masiv şi alungit, care emitea o lumină albă intensă. A putut să-l observe la altitudine mică la o distanţă de aproape 300 m şi l-a văzut întorcând lent în direcţia Shiloh. Cel din Shiloh descrie un aparat negru în formă de săgeată, care se deplasa lent. Aparatul a accelerat şi a traversat cerul cu mare viteză, fără nici cel mai mic zgomot. Ofiţerul din Millstadt, Craig Stevens, a văzut şi el un obiect foarte mare în formă de săgeată groasă, zburând jos şi lent. I s-a părut înalt cât două etaje şi lung de trei ori pe atât. Partea din spate a aparatului era concavă, cu lumini albe care pulsau. A încercat să facă o fotografie cu un polaroid, dar s-a developat prost din cauza frigului. Această descriere pare destul de apropiată de cea de la Pittsburgh, din 21 aprilie 1999: „1/8 de pizza cu marginea spre înainte şi o serie de lumini albe“, dar, de data asta, partea curbă se afla în spate. Altă diferenţă: în cazul precedent, luminile nu clipeau. Mai trebuie spus că investigatorii de la NIDS au contactat baza aeriană Scott din apropiere (discuţie cu doi ofiţeri ai AFOSI), precum şi pe cei de la terenul Boeing de la San Louis, dar niciunii nu văzuseră nimic şi nu aveau niciun avion în aer la acea oră.

După anul 2000 şi până în prezent fenomenul OZN a continuat, dar nu cu aceeaşi intensitate.

25.3. Sateliţi dispăruţi pentru totdeauna în spaţiu

Există o istorie terifiantă a dispariţiilor în Cosmos. Sateliţilor trimişi în spaţiu li s-a pierdut urma, în câteva cazuri aceste fenomene devenind unele dintre cele mai acute crize informaţionale la NASA. Lanţul de mistere care învăluie toate aceste dispariţii s-a consolidat, de-a lungul timpului, de la momentele întâmplărilor şi până astăzi.

În după-amiaza zilei de 5 martie 1958, Statele Unite au lansat în spaţiu satelitul „Explorer II“, care avea ca scop cercetarea planetei Jupiter. Satelitul s-a ridicat de la sol la Cape Canaveral. O flacără uriaşă, portocalie – semn al perfectei funcţionări – a însoţit obiectul, chiar de la decolare, propulsându-l în spaţiu. „Explorer II“ a dispărut la 20 martie 1958 şi nu a mai fost văzut niciodată, din acea zi...

Totul începuse cu 5 luni în urmă, când ruşii lansaseră „Sputnik 1“, primul satelit artificial trimis în spaţiu. Americanii s-au simţit umiliţi de această performanţă sovietică şi au vrut să contraatace, salvându-şi onoarea ştiinţifică. Mai ales că, la două luni de la prima lansare, sovieticii au trimis în spaţiu un alt satelit, „Sputnik II“.

Cercetătorii americani s-au mobilizat şi, la 31 ianuarie 1958, satelitul „Explorer I“ a pornit spre Cosmos.

La 17 martie 1958, americanii au lansat cel de-al doilea satelit, „Explorer II“. Acum erau, cât de cât, mulţumiţi. Numărul sateliţilor sovietici era egal cu al celor lansaţi de Statele Unite.

Atunci, au început să se întâmple lucruri stranii. În mod inexplicabil, „Explorer II“, care înconjura pământul o dată la 90 de minute, a dispărut de pe orbită. NASA a dat o alarmă de gradul unu, pentru că implicaţiile acestei dispariţii puteau fi catastrofale pentru Terra.

De fapt, evenimentele misterioase începuseră să se producă cu mult timp înainte ca vreun pământean să spere că se vor trimite sateliţi în spaţiu: în 1947, două avioane americane, superperfecţionate, care aveau ca scop supravegherea coastei Atlanticului, au dispărut, fără a se fi înregistrat niciun incident aerian. Pur şi simplu, ele s-au „topit“ de pe ecranul radarului şi n-au mai fost găsite niciodată.

Cazul „Explorer II“ a fost o sinistră reeditare a fenomenelor din 1947. La 50 000 de kilometri de Terra, uriaşul aparat a fost „răpit“ de o forţă necunoscută. Numai despre o astfel de răpire ar putea fi vorba, pentru că distrugerea ar fi fost detectată. Dar nicio urmă a lui „Explorer II“ nu a mai fost descoperită vreodată. Cercetătorii de la Cape Canaveral nu au reuşit nici până azi să-şi explice această rupere bruscă a comunicării cu satelitul.

La 12 februarie 1961, Uniunea Sovietică a lansat în spaţiu satelitul „Venera I“, într-un zbor către Venus. N-a mai fost văzut niciodată. Pe urmele lui, au fost trimişi alţi sateliţi. Căutările au durat doi ani, dar nu s-a mai descoperit nimic în măsură să elucideze cazul.

La 2 aprilie 1964, ruşii au trimis din nou un Satelit către Venus, „Zond I“. A dispărut, aşa cum s-au pierdut, ulterior, „Venera II“ şi „Zond II“.

14 februarie 1963. Satelitul american „Syncom 1“ a fost lansat în spaţiu, de la Cape Canaveral. Comunicarea acestuia cu solul s-a întrerupt brusc, când ajunsese la 30 000 de km de pământ. În căutarea lui au fost trimise cele mai perfecţionate şi sensibile sisteme de căutare şi depistare a urmelor aparaturii.

Totul a fost în zadar. „Syncom 1“ a reprezentat simbolul unei mari înfrângeri pentru omenire, chiar dacă nu era primul satelit dispărut.

Dar fusese dotat cu aparatură de înaltă performanță, construirea lui ceruse mari sacrificii materiale, astfel că neputința pământenilor de a lupta cu forțele necunoscute din Cosmos a fost resimțită atunci ca un afront adus evoluției Terrei. Știința devenise, practic, o forță mult prea mică, raportată la scara Universului.

O serie de fotografii realizate de satelitul „Viking 1“ au stârnit mari controverse la NASA. Când observatorul galactic a intrat pe orbita lui Marte, la 26 iulie 1976, camerele de luat vederi au început să înregistreze imagini de pe Planeta Roşie. După cea de-a 35-a rotație în jurul lui Marte, satelitul a fotografiat, deasupra Cydoniei (partea de nord a planetei, de structură deșertică) un munte ciudat, care, de sus, prezenta spectrul fizionomiei umane. Era un fel de „Sfinx“.

Cercetătorii au mărit fotografiile şi le-au testat în repetate rânduri, dar toate studiile relevau acelaşi chip uman săpat în piatră. Întrebările s-au propagat instantaneu. În mod aproape cert, numai o intervenție artificială ar fi putut crea formațiunile „artistice“ de pe Marte. Pentru o clipă, cei de la NASA au bănuit că planetele devin, într-un fel sau altul, o oglindă a Terrei.

Un incident bizar, amplu cercetat la reuniunea şefilor de personal ai Pentagonului, s-a petrecut la 1 decembrie 1979.

Unul dintre sateliții americani a transmis la un moment dat – pe când trecea pe deasupra Australiei – că ruşii au lansat rachete de atac împotriva Statelor Unite. Semnalele de avertisment au fost recepționate timp de 9 minute. NASA şi Ministerul Apărării se pregăteau de alarma de gradul zero.

Dar atacul nu s-a produs. Cercetătorii au încercat în zadar să găsească o cauză ştiințifică a alarmei false lansată de „Satelitul-gardian“. Atunci, s-a emis ipoteza interferenței cu un câmp de energie extraterestră.

La 6 decembrie – deci la numai 5 zile după acest incident – de la Cape Canaveral a fost lansat satelitul american „Satcom 3“, o splendidă creație a tehnicii, care a costat 20 de milioane de dolari. Trei zile mai târziu, pe când se afla la 50 000 de km distanță de pământ, deasupra Oceanului Pacific, satelitul a dispărut. La ora 13.57, NASA a pierdut orice legătură cu „Satcom 3“, făcând, automat, corelații cu straniul incident legat de alarma falsă înregistrată la 1 decembrie.

Palide repere ale unor cercetări aduc la lumină ipoteza unei supravegheri atente, de către extratereştri, a bazei aeronautice Cape Canaveral, din Statele Unite.

În repetate rânduri, detectoare ultrasensibile au înregistrat mesaje ale unor forțe necunoscute. De exemplu, înaintea lansării satelitului „Voyager 1“, la 5 septembrie 1977, semnalele, a căror origine este imposibil de depistat, cu toate că ele sunt emise, fără îndoială, de o forță rațională, s-au amplificat, căpătând accente de alarmă.

Cu toate acestea, din raţiuni materiale şi ştiinţifice, satelitul a fost lansat la data anunţată. „Voyager 1“ era dotat cu o foarte sofisticată linie de computere, camere de luat vederi şi senzori, în scopul de a se înregistra cât mai multe date despre planete.

La 6 luni după lansare „Voyager 1“ a trimis un set de fotografii splendide, color, de pe Jupiter şi Saturn.

La 13 decembrie (deci în acest interval de 6 luni, până la supravegherea lui Jupiter), legăturile cu acest satelit au fost la un moment dat întrerupte, din cauze necunoscute. Dar ele s-au restabilit într-un mod la fel de straniu, trei zile mai târziu. Şi din nou s-au făcut corelaţii, de această dată între semnalele misterioase recepţionate la Cape Canaveral şi această inexplicabilă dispariţie temporară a satelitului.

O parte din „sateliţii cu probleme“, cum au fost denumiţi la NASA, au dispărut numai temporar. Când au reluat comunicarea cu Terra, reacţionau de parcă totul ar fi fost în ordine.

Unul dintre aceste cazuri l-a reprezentat dispariţia satelitului „Teslar-2“ (care fusese lansat în mai 1963), la data de 6 iunie în acelaşi an. La 12 august însă, el a revenit pe orbită sau, mai exact, a reluat comunicarea cu pământul.

Din nou, Pentagonul a abordat foarte serios problema. Totul putea fi un complicat sabotaj militar. Totuşi, nu s-a ajuns la niciun rezultat, iar dispariţiile sateliţilor nu atrăgeau după ele niciun fel de intervenţie, agresivă sau nu, asupra Statelor Unite, din partea celorlalte state.

Iniţial, s-a crezut că sovieticii erau implicaţi în aceste „sabotaje cosmice“. Dar ruşii se confruntau cu aceleaşi probleme, suspectându-i, la rândul lor, pe americani...

Ufologii din Statele Unite s-au alăturat sovieticilor în amplele acţiuni de detectare a cauzelor dispariţiilor. Când au raportat, după ani întregi de cercetări şi cheltuieli fabuloase, că tot ceea ce se ridică de la sol, spre Cosmos, este urmărit de extratereştri, NASA a protestat. „E ridicol!“, susţinea Richard Cooper, şeful departamentului „Longflight“.

Dar această reacţie a lui Cooper a fost neutralizată la 16 mai 1963, când s-au prezentat oficial, la Washington, rapoartele ufologilor.

Problema era destul de complicată. Înregistrările mesajelor stranii, precum şi semnalele înregistrate la Cape Canaveral, înainte sau concomitent cu dispariţiile sateliţilor, aduc în discuţie problema acută a extratereştrilor.

„Domnilor, să nu ne mai prefacem că nu vedem ce se întâmplă! Toate organizaţiile de ufologi, precum şi personalul de la Cape Canaveral şi cosmonauţii pot jura că au văzut sau au detectat nave necunoscute care urmăresc continuu sateliţii noştri, pe unii din ei chiar răpindu-i“, spunea, la 19 august 1978, Andrew Balth, inspector general la baza de lansare Cape Canaveral.

În iunie 1965, în timpul zborului navetei „Gemini 4“, piloţii-cosmonauţi James McDivitt şi Ed White, care aveau misiunea de a fotografia pământul din

spațiu şi de a supraveghea o vreme orbita, au raportat că sunt urmăriți de o navă extraterestră.

Intervenții prompte de la NASA au retezat elanul informațional al navigatorilor de pe „Gemeni 4“. Li s-a spus că „nava extraterestră“ era, de fapt, un satelit american secret, „Pegasus“.

La sosirea pe pământ, McDivitt şi White au prezentat fotografii ale acestei nave-fantomă. Ceea ce se vedea în acele imagini era departe de a fi vestitul „Pegasus“, satelitul „îndopat“ cu informații emise de Pentagon. În fotografii era O ALTĂ NAVĂ, categoric extraterestră. Situațiile neclare persistă la bazele de lansare. Dispariţiile continuă. Unele sunt tăinuite total, altele sunt făcute publice doar pe jumătate, cu o tentă de îndoială. Dar şi NASA, şi personalul instituțiilor de ufologie şi parapsihologie cunosc adevărul fundamental, acela că Terra este supravegheată în permanență, iar extratereştrii studiază omenirea, uneori chiar intervenind în evoluția ei...

25.4. „Incidentul Roswell“ ascuns de americani

În anul 1995, posturile de televiziune din întreaga lume au prezentat câteva momente stupefiante, filmate în anul 1947, la autopsia cadavrului unui humanoid extraterestru. Rândurile de mai jos oferă cititorilor câteva detalii referitoare la modul în care a ajuns această creatură extraterestră pe o masă de autopsie, dintr-o unitate militară aparţinând Forţelor Aeriene ale SUA. Iată, deci, pe larg, aşa-numitul „incident Roswell“.

2 iulie 1947 – În timpul serii, o farfurie zburătoare s-a zdrobit la Foster Ranch, lângă Corona, statul New Mexico. Impactul cu solul al farfuriei zburătoare s-a datorat, cel mai probabil, unei furtuni însoțite de descărcări electrice. Deoarece baza militară cea mai apropiată de locul impactului este la Roswell, toată această poveste a primit numele de „incidentul Roswell“.

3 iulie 1947 – William „Mac“ Brazel şi Dee Proctor, băiatul vecinilor săi, au găsit rămăşiţele farfuriei zburătoare. După cum au afirmat, fragmente ale OZN-ului erau împrăştiate pe o rază mai mare de o jumătate de milă (cca 800 m). William Brazel a luat câteva bucăți ale farfuriei zburătoare şi le-a arătat părinților lui Dee, Floyd şi Loretta Proctor. Toți au căzut de acord că aşa ceva nu au mai văzut în viața lor.

6 iulie 1947 – Brazel a prezentat fragmentele găsite şefului districtului Chaves, George Wilcox. Acesta din urmă a luat legătura cu baza aeriană de la Roswell (Roswell Army Air Field) şi a prezentat toată povestea maiorului Jesse Marcel, ofițer de contrainformații. Marcel vine de urgență la biroul şerifului, inspectează fragmentele farfuriei zburătoare, apoi raportează superiorului său, colonelul William „Butch“ Blanchard. Acesta îi ordonă să meargă, împreună cu un coleg, la locul accidentului şi să colecteze cât mai multe fragmente din farfuria zburătoare. La scurt timp după această convorbire, în biroul şerifului Wilcox şi-au făcut apariția câțiva subofițeri de la Poliția

Militară care, au luat toate fragmentele lăsate de Brazel şi le-au dus la biroul colonelului Blanchard. De acolo, fragmentele au fost duse la Fort Worth şi apoi la Washington.

7 iulie – Jesse Marcel şi colegul său Sheridon Cavitt colectează fragmentele găsite la locul accidentului. În aceeaşi zi, în jurul orei 4 P.M., Lydia Sleppy de la postul de radio KSWS din Roswell începe să transmită povestea farfuriei zburătoare prăbuşite la Foster Ranch. Transmisia este întreruptă brusc; se pare că FBI a luat această decizie.

8 iulie 1947 – Dimineaţa, Marcel şi Cavitt ajung la baza aeriană, aducând cu ei două vehicule pline cu fragmente. Marcel a însoţit fragmentele, ulterior, către baza aeriană de la Fort Worth.

La prânz, colonelul Blanchard îi ordonă lui Walter Haut să dea publicităţii un comunicat de presă în care se anunţa că armata a găsit rămăşiţele unei farfurii zburătoare. Haut a prezentat comunicatul lui Franck Joyce de la postul de radio KGFL. De la acest post de radio, ştirea ajunge la biroul agenţiei United Press.

În după-amiaza zilei de 8 iulie, generalul Clemence McMullen, din Washington dă comanda ca toată povestea cu farfuria zburătoare să fie muşamalizată şi presa să fie intoxicată cu o poveste inventată. Imediat, generalul Roger Ramey de la baza aeriană din Fort Worth convoacă o conferinţă de presă în care susţine ideea că la Foster Ranch s-a zdrobit un balon meteorologic. Pentru a face această istorie plauzibilă, el a prezentat ziariştilor şi câteva fragmente ale unui balon meteorologic. Din păcate, niciun ziarist nu a fost îndeajuns de isteţ ca să-l întrebe pe generalul Romey din ce cauză armata a transportat atât de repede fragmentele unui balon meteorologic, de la locul prăbuşirii, aflat într-o zonă izolată a statului New Mexico, până în Texas.

Totuşi, au fost destul de multe ziare care au prezentat povestea iniţială a prăbuşirii. Printre acestea amintim: *Chicago Daily News, Los Angeles Herald Express, San Francisco Examiner, Roswell Daily*.

Tot în ziua de 8 iulie, câteva sute de soldaţi, însoţiţi de un grup de la Poliţia Militară, au ajuns la locul prăbuşirii. Ei au interzis accesul civililor în zonă şi au început o cercetare amănunţită a acesteia. În următoarele 48 de ore s-a găsit corpul principal al farfuriei zburătoare, precum şi câteva corpuri ale unor „mici humanoizi“.

Militarii l-au luat în „custodie“ pe William „Mac“ Brazel pentru aproximativ o săptămână. El a fost zărit pe străzile din Roswell, întotdeauna însoţit de o escortă militară. Comportamentul său a stârnit curiozitatea tuturor. El trecea pe lângă prieteni şi cunoscuţi fără a da vreun semn că-i recunoaşte. După această perioadă de izolare, Brazel a infirmat povestea iniţială, referitoare la prăbuşirea farfuriei zburătoare.

„Unele dintre fragmentele aduse acasă de tata arătau de parcă ar fi fost din tabla unei cutii de conserve. Le puteai îndoi în orice fel, dar, lăsate liber, reveneau la forma lor iniţială… Ceva ca un fel de plastic, totuşi, metalic. Tata

a spus odată că cei de la armată au afirmat că nu seamănă cu nimic fabricat de oameni... (Mai erau, de asemenea unele piese) dintr-un material extrem de ciudat. Semăna cu mătasea, avea fibrele pe care le poți vedea la mătase. Era extrem de rezistent... Nu le-am putut tăia cu cuțitul din buzunar... (Mai erau) piese construite dintr-un material asemănător lemnului de balsa, dar un pic mai închise la culoare şi mult mai tari.

... Tatăl meu a găsit aceste lucruri şi mi-a spus câte ceva despre ele. Armata l-a obligat să jure că nu va mai vorbi cu nimeni despre asta. Şi-a ținut jurământul şi nu a mai declarat nimic."

Se pare că toate măsurile de precauție luate de armata americană au fost insuficiente. La începutul verii 1995, filmul autopsiei unui humanoid ucis în „Incidentul Roswell" a ajuns la un congres al OZN-urilor, apoi a fost preluat de posturi de televiziune din întreaga lume. Milioane de oameni de pe mapamond l-au văzut. Ce va schimba acest fapt în atitudinea autorităților americane (şi nu numai), rămâne de văzut...

La ora actuală nu mai există, practic, nimeni care să afirme că a fost martorul direct al fenomenului „Roswell". Toți cei care au avut şansa să-i vadă pe extratereştri, vii sau morți, au decedat în condiții mai mult sau mai puțin misterioase. Marea majoritate a martorilor s-au îmbolnăvit de o boală misterioasă, „un virus" necunoscut pământenilor care a fost adus de pe Planeta ciudaților vizitatori spațiali. Conform specialiştilor, se pare că toți extratereştrii care au fost scoşi în anul 1947 din OZN-ul prăbuşit, erau purtători ai acestui virus, un fel de anticorp care avea rol de protecție pentru ei, dar devenea nociv pentru cei din exterior.

Primii care au orbit au fost militarii din trupele speciale care au scos din OZN-ul prăbuşit trupurile extratereştrilor. Acest lucru s-a petrecut la circa o săptămână după prăbuşirea aparatului de zbor. Aceeaşi soartă au avut-o şi cei care s-au ocupat de recuperarea resturilor OZN-ului prăbuşit şi studierea lor. Însă soarta cea mai crudă au avut-o medicii care au făcut autopsia cadavrelor spațiale. La numai câteva zile după operație, aceştia şi-au pierdut vederea şi au început să se comporte extrem de ciudat. Toți s-au îmbolnăvit practic de aceeaşi boală care le-a afectat mai întâi sistemul nervos, atacând centrul memoriei.

Doctorii au uitat, după nicio săptămână, că autopsiaseră ființa de pe altă planetă şi au început să delireze. Au fost internați într-un spital militar unde s-a constatat că suferă de o deshidratare progresivă lentă, cu neputință de oprit. Concomitent a început să le cadă părul şi unghiile şi înainte de a intra în comă, bucăți din corpurile lor: falangele, nasul, urechile, au început la rândul lor să cadă. Doctorii au fost primii martori care au decedat în condiții neelucidate. Au urmat ceilalți militari sau specialişti care au intrat în contact fie cu extratereştrii, fie cu resturile OZN-ului prăbuşit.

Este unul din motivele pentru care nu s-a făcut prea multă publicitate în jurul acestui caz. În primul rând că nu se ştie ce intenții aveau extratereştrii –

unii specialişti susţin că virusul misterios era pregătit special pentru a-i anihila pe pământeni. În al doilea rând, moartea câtorva zeci de martori în decurs de câteva luni nu putea fi ceva liniştitor şi cu siguranţă vestea ar fi produs panică în rândul populaţiei şi i-ar fi dezamăgit pe cei care sunt convinşi că extratereştrii sunt inofensivi şi au întotdeauna intenţii paşnice...

25.5. Un senzaţional document video sustras dintr-o bază militară secretă, relevă că americanii au capturat un extraterestru

Cazul este relatat de revista *Sésame* care precizează că ciudata creatură se află „deţinută“ într-un buncăr secret al armatei americane.

Cel care a dat publicităţii acest document ultrasecret a deconspirat faptul că poartă numele de cod „Victor“ şi este unul dintre responsabilii programului ultrasecret „de contact“ cu civilizaţiile extraterestre. „Nu am asistat personal la interogarea extraterestrului, dar l-am văzut“, a mărturisit misteriosul personaj. Conform declaraţiei acestuia, înregistrarea video a fost realizată la începutul anilor ’90, fiind inclusă într-un program mai amplu care-şi propunea cercetarea în amănunt a întregului fenomen OZN. Capturarea extraterestrului s-a produs în mare taină, ca urmare a unui accident inopinat al OZN-ului în care se afla, fiind imobilizat în interiorul aeronavei.

Potrivit declaraţiilor lui „Victor“, realizarea interviurilor video a avut loc la intervale de timp diferite. La „şedinţe“ au participat de fiecare dată mai mulţi oameni de ştiinţă de diferite specialităţi. Ei au întocmit un set de întrebări care includeau domenii de cunoaştere variată, însă principala zonă de interes au reprezentat-o detaliile de construcţie şi funcţionare concretă a OZN-ului. Totuşi, conform opiniei experţilor care i-au analizat răspunsurile, există posibilitatea furnizării în mod deliberat a unor date eronate pentru a nu oferi „gratuit“ accesul direct la supertehnologiile şi informaţiile deţinute de aceste fiinţe superinteligente. Pentru dialogul concret cu extraterestrul s-a folosit aşa-numitul procedeu de „comunicare telepatică“, un program special elaborat şi experimentat de către responsabilii din cadrul armatei Statelor Unite, însărcinaţi cu cercetarea altor civilizaţii. Deşi în prezent nu se cunoaşte starea de „detenţie“ a extraterestrului, potrivit opiniei experţilor care au vizionat senzaţionalul document, veridicitatea acestuia este neîndoielnică, fiind exclusă cu desăvârşire posibilitatea unui trucaj.

Concret, timp de aproape trei ore, imaginea prezentată pe caseta video înfăţişează o ciudată fiinţă cu ochii foarte mari şi care manifestă o sensibilitate neobişnuită la variaţiile intensităţii luminoase. „Victor“ a declarat că pentru protecţia extraterestrului în faţa unei eventuale contaminări infecţioase a fost instalat într-o cameră specială, izolată şi complet aseptică. Totodată, pe toată durata filmărilor în „imediata sa apropiere s-au aflat doi interpreţi“ (telepaţi),

singurele persoane autorizate să poarte dialogul direct, pe baza întrebărilor concrete ale oamenilor de ştiinţă. Din observarea atentă a filmului se remarcă faptul că absolut de fiecare dată, înainte de a „răspunde“ întrebărilor propriu-zise, extraterestrul obişnuia să-şi clatine capul, într-un mod specific. Un alt amănunt deosebit de toate imaginile anterioare, create de producătorii de film sau descrise de către „martorii direcţi“, se referă la culoarea acestuia care nu este cea „tradiţională“ verde, ci cafenie.

Totodată, în încăperea respectivă se observă un monitor cardiac care înregistrează în permanenţă pulsul captivului. La un moment dat, prin focalizarea imaginii se observă clar că pulsul acestuia, care în mod obişnuit este foarte „lent“, se accelerează extrem de mult, peste limitele considerate „normale“ în cazul oamenilor sau al altor specii de vieţuitoare, situaţie în care extraterestrul îşi agită într-un ritm alert enormul său cap. Sfârşitul casetei amplifică şi mai mult neliniştea şi surprinderea privitorului: după o serie de „întrebări şi răspunsuri“, brusc, extraterestrul lasă impresia unei agitaţii neobişnuite, imposibil de controlat. Imediat, cei doi „telepaţi-interpreţi“ fac gesturi disperate, solicitând intervenţia medicilor care se grăbesc să îndrepte o rază de lumină, de culoare verde, asupra ciudatei creaturi, care continuă să-şi mişte cu violenţă capul, manifestând o evidentă nelinişte.

Potrivit opiniei experţilor „civili“ în fenomene OZN, această casetă reprezintă primul document autentic în care se poate vedea „pe viu“ o fiinţă extraterestră. Pentru Sean David Morton, unul dintre cei mai reputaţi specialişti în OZN, senzaţionalul film dezvăluie „fără niciun fel de dubii“ faptul că ceea ce în mod constant a fost negat şi ascuns cu grijă oamenilor, este acum o realitate certă: suntem în atenţia altor civilizaţii extraterestre, iar ei se află acum printre noi. La rândul său, Jim Dilettoso – expert în efecte speciale cinematografice – este şi el categoric: „Această casetă nu este trucată. Am vizionat-o de mai multe ori cu atenţie şi nu am constatat în niciun moment existenţa unor posibile intervenţii de montaj. Fără discuţie este un material autentic!“

25.6. „Ordinul Delfinului“ – o organizaţie secretă care studiază viaţa extraterestră inteligentă

În luna noiembrie 1961, un impresionant grup de somităţi ştiinţifice s-a reunit la Observatorul de Radioastronomie de la Green Bank (West-Virginia, SUA). Participanţii erau astronauţi, fizicieni, astrofizicieni, psihologi, specialişti în paleoastronautică şi în comunicaţii. Unul dintre aceştia din urmă, John Lilly, era specialist în studierea limbajului delfinilor, astfel încât întregul grup şi-a luat numele de „Ordinul Delfinului“. Chiar dacă acest ordin nu avea în comun decât denumirea cu închisele ordine monahale medievale, reuniunea s-a desfăşurat în condiţii de maximă discreţie. Motivul pentru care s-a evitat

imixtiunea opiniei publice l-a constituit includerea pe ordinea de zi a delicatei probleme a vieţii inteligente extraterestre, relatează revista americană *Science.*

Odată cu reuniunea de la Green Bank, ţinută în mare secret, a luat fiinţă şi o ramură a ştiinţei, exobiologia. Aflată şi astăzi în curs de cristalizare, exobiologia încearcă să abordeze cu mijloacele specifice ştiinţei problema pluralităţii lumilor locuite. Una dintre premisele fundamentale iniţiale ale exobiologiei a fost rolul fundamental al compuşilor carbonului în susţinerea proceselor dinamice specifice vieţii, însă odată cu trecerea anilor oamenii de ştiinţă şi-au dat seama că în condiţiile caracteristice altei planete, carbonul nu este o condiţie necesară apariţiei vieţii. Savanţii din organizaţia „Ordinul Delfinului“ sunt convinşi că şi alte elemente chimice, cum ar fi de exemplu siliciul, pot reprezenta scheletul chimic al unor forme de viaţă inteligente.

„Ordinul Delfinului“ deţine actualmente un impresionant arsenal tehnic care poate rivaliza chiar cu acela al Agenţiei Spaţiale Americane (NASA). Finanţat de guvern şi de câteva organizaţii particulare, „Ordinul Delfinului“ are în dotare mai multe computere în memoria cărora există toate amănuntele privitoare la întâlnirile de gradul I, II sau III cu obiecte zburătoare neidentificate (OZN) petrecute în Statele Unite în ultimii 30 de ani. Organizaţia are relaţii strânse cu agenţiile de informaţii americane CIA şi FBI, astfel încât poate studia în cel mai scurt timp orice eveniment care implică posibilitatea unei prime legături între civilizaţia umană şi o civilizaţie extraterestră.

Probabil că foarte puţini cunosc faptul că organizaţia „Ordinul Delfinului“ este prezentă şi în spaţiul cosmic. Se pare că în ultimii ani fiecare misiune a navetelor spaţiale americane a avut în componenţa sa un astronaut care face parte din organizaţie. Mai precis este vorba de o colaborare NASA – „Ordinul Delfinului“ cu scopul de a aduna date suplimentare despre semenii noştri înzestraţi cu raţiune.

Cunoscutul savant american Cari Sagan, astronom şi matematician, unul dintre membrii fondatori ai organizaţiei „Ordinul Delfinului“, a ajuns, după calcule foarte bine fundamentate tehnic şi biologic, la concluzia că în galaxia noastră trebuie să existe cel puţin 100 000 de civilizaţii tehnologice. Cifra a fost avansată chiar la prima reuniune a organizaţiei, de la Green Bank, din anul 1961. Dacă rezultatul calculelor reprezenta atunci o speranţă, astăzi a devenit o certitudine a astronomiei şi exobiologiei. Calcule efectuate ulterior au confirmat această cifră de 100 000 de civilizaţii existente în Calea Lactee, din totalul de 150 de miliarde de stele. Cu alte cuvinte, aproximativ 100 000 de civilizaţii aflate într-un stadiu de dezvoltare tehnologică detectabil de către noi sunt acum capabile să emită şi să recepţioneze mesaje. Bineînţeles că automat se pune următoarea întrebare: dacă aceste civilizaţii există cu adevărat, de ce nu am reuşit să luăm legătura cu ele? Se pare că răspunsul este destul de simplu şi îl dau tot specialiştii organizaţiei „Ordinul Delfinului“. După opinia lor, majoritatea civilizaţiilor existente în galaxia noastră au ajuns să cunoască şi să exploateze la parametrii maximi posibilităţile materiei cerebrale,

folosind în mod curent ceea ce nouă ni se pare încă a fi vrăjitorie: telepatia şi telekinezia. Utilizarea curentă, deci exerciţiul, dezvoltă orice funcţie, de unde şi posibilitatea ca cele două abilităţi să atingă niveluri pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai precis, civilizaţiile respective nu ar avea radio, televiziune, cărţi, filme, mijloace de transport sau mijloace de ridicat. Efectiv ar fi total diferite de civilizaţia noastră, acest lucru pornind de la un punct de răscruce în evoluţia speciilor respective, utilizarea curentă a telepatiei şi telekineziei.

25.7. Roboţii, ca posibili mesageri ai fiinţelor extraterestre

Unul dintre cele mai stranii cazuri de apariţii de OZN-uri, urmate apoi de o veritabilă întâlnire de gradul trei, este cel pe care literatura de specialitate l-a denumit generic „Incidentul Roboţilor Extratereştri din Pădurea Redwood", petrecut relativ recent, în anul 1994, informează revista *USA Today Magazine*. Întâlnirile de gradul trei sunt acelea în care fiinţe umane iau contact cu fiinţe extraterestre, însă cazul menţionat reprezintă poate o întâlnire unică de acest gen, locul fiinţelor extraterestre fiind luat de roboţi care studiau viaţa pe Terra. Incidentul a avut loc în nord-vestul Irlandei, la marginea Pădurii Redwood, din apropierea micii localităţi rurale Glimpsur.

Robert Livingstone, în vârstă de 48 de ani, tată a trei copii, este şi acum muncitor forestier la compania *Delware Forest Corporation* din Irlanda. Şocat de evenimentul petrecut în urmă cu trei ani, el a dat numeroase declaraţii poliţiei sau presei locale. Toate investigaţiile ulterioare au condus la concluzia că el este sănătos din punct de vedere mintal, iar urmele lăsate pe sol de enigmatica navă extraterestră şi de roboţii care o manevrau au permis formularea ipotezei că incidentul s-a petrecut în realitate.

Totul a început în după-amiaza zilei de 6 noiembrie 1994, în jurul orei 15 şi 30 de minute, când pădurarul Livingstone, însoţit de câinele său, un lup alsacian în vârstă de 3 ani, îşi efectua obişnuita patrulare în zona Pădurii Redwood. La un moment dat, a simţit un puternic miros de substanţe chimice, asemănător cauciucului ars. Câinele a început să latre violent, iar la circa 150 de metri în faţa sa se contura o lumină difuză pulsatorie, de culoare alb intens care, la un interval de 2–3 secunde, îşi modifica fluxul de emisie. Apropiindu-se la circa 50 de metri de obiecte, pădurarul a constatat că era vorba de o navă spaţială inundată de lumină. Nu existau surse de lumină, iluminarea provenea din structura metalică a navei. O trapă era larg deschisă, ceea ce i-a permis să observe trei creaturi asemănătoare oamenilor, numai că nu aveau picioare, deplasarea făcându-se prin intermediul unor şenile. Cei trei roboţi au luat probe de sol, de frunze, de lemn de copac cu ajutorul unui braţ telescopic, iar eşantioanele au fost introduse în mici containere. În locul ochilor, roboţii aveau probabil mici camere de luat vederi cu care urmăreau permanent ce se

petrece în jurul lor. Câinele lui Livingstone a fost zărit la un moment dat de unul dintre roboţi, care a lansat fulgerător asupra lui o rază de lumină albastră, dar nu l-a omorât, ci l-a paralizat pentru câteva secunde, suficiente însă pentru a-l captura şi introduce apoi într-un container. Pădurarul a încercat să scape cu fuga, dar şi asupra lui s-au lansat mai multe raze paralizante. Şi-a revenit însă spectaculos chiar când doi dintre roboţi încercau să-l introducă într-un container de dimensiuni mai mari.

Cred că dacă nu-mi reveneam la timp aş fi fost obiect de studiu într-un laborator de pe o altă planetă sau un exemplar inedit dintr-o grădină zoologică, undeva în galaxia noastră. Am acţionat conform instinctului de conservare şi, cu toate că îmi era frică, doar agresivitatea m-a salvat. Am lovit puternic pe unul dintre roboţi cu pumnul, chiar în cap, acesta prăbuşindu-se la sol cu şenilele într-o parte. Cred că a fost un noroc extraordinar pentru mine, fiindcă ceilalţi doi roboţi şi-au comutat atenţia spre remedierea defecţiunilor robotului dezafectat. Nu au reuşit, şi atunci l-au cărat în interiorul navei. Au revenit rapid în căutarea mea, dar eu mă aflam deja la circa 300 de metri de OZN. M-au văzut, şi asupra mea au lansat din nou acele fulgere luminoase paralizante, care m-au nimerit în picior şi m-au imobilizat din nou. Ajunsesem foarte aproape de şosea, când am leşinat şi nu-mi mai amintesc nimic – a declarat Robert Livingstone. Se pare însă că a avut din nou noroc: un camion a trecut pe drumul forestier, şoferul l-a zărit, a oprit şi a coborât imediat pentru a-i acorda primul ajutor. Probabil că roboţii au renunţat la tentativa de a-l captura pe pădurar şi s-au întors la navă.

Şoferul Brian McDermott l-a transportat rapid pe Livingstone la Spitalul Teritorial din localitatea Glimpsur, unde medicul de gardă a constatat cu surprindere că suferise o anestezie generală pe fond nervos, fără să fi luat medicamente anestezice. Analizele de laborator au confirmat imediat diagnosticul. După circa două ore pădurarul şi-a revenit în totalitate, explicând cu lux de amănunte ceea ce i s-a întâmplat. Iniţial, medicii au crezut că totul este o plăsmuire şi l-au considerat alienat mintal, dar, după ce a fost supus testului cu detectorul de minciuni, s-a constatat că spunea adevărul. În plus, toate analizele indicau că nu este nebun, iar colegii de la locul de muncă au confirmat că Livingstone este unul dintre cei mai apreciaţi lucrători ai companiei.

A doua zi, poliţia şi o echipă de reporteri a cotidianului *Journal of Dublin* au început investigaţiile la marginea Pădurii Redwood.

„Aproape fiecare amănunt al povestirii lui Livingstone s-a confirmat prin *probe existente la faţa locului. Este greu de crezut, dar totuşi aşa este. Bunăoară, terenul prezintă clar urmele unei aterizări de navă spaţială. Se disting cele patru urme adânci lăsate probabil de trenul fix de aterizare, iar solul este parţial contaminat radioactiv. Copacii din apropiere prezintă urme recente de crestare a scoarţei. Aşa cum a relatat Livingstone, roboţii ar fi luat probe pentru studiu. De asemenea, lupta dintre el şi roboţi se confirmă, solul prezintă urme de şenile, iar reconstituirea făcută de experţi indică, într-adevăr,*

existența a trei mașinării care se deplasau pe șenile. Una dintre ele probabil că s-a răsturnat și a fost târâtă până la navă, lăsând pe pământ urme adânci" – a declarat locotenentul de poliție John Kelming, care a condus investigațiile.

Există însă și alți martori care au văzut OZN-ul când s-a ridicat de la sol și a plecat de la locul evenimentului pe o traiectorie aproape verticală și cu o viteză de-a dreptul uimitoare. Câinele lui Livingstone a rămas definitiv pierdut în containerul din nava extraterestră. „*Incidentul Roboților Extratereștri din Pădurea Redwood"* este catalogat ca unul dintre cele mai bizare evenimente cu OZN-uri care au avut loc în anii '90.

25.8. Un proces de informare și dezinformare guvernamentală

Încă de la sfârșitul anilor '40, incidentele OZN, relatate de către piloți, au făcut multă vâlvă în presă. Relatările nu puteau fi ignorate, deoarece aparțineau unor oameni avizați și ultraexperimentați. La aceasta se adăuga faptul că în timpul războiului care nu se încheiase demult, piloții comandaseră avioane de toate tipurile.

OZN-urile fuseseră observate și în perioada războiului, dar exista părerea, și de o parte și de alta a baricadei, că sunt aparate de zbor ale dușmanului. Însă, din 1947, autoritățile au știut ce sunt acele ciudate aparate de zbor și cui aparțin. Totuși, s-a încercat ascunderea acestui fenomen și s-a inițiat un proces de dezinformare în masă. Cum guvernele diferitelor țări în care își făcuseră apariția „farfuriile zburătoare" nu puteau să păstreze un asemenea secret, manifestat pe cer, în mod cu totul necontrolat de pământeni, s-a schimbat puțin tactica. Guvernul american a dat tonul. În paralel cu acțiunile secrete, se permitea unor „curioși" să dea publicității câteva informații. S-a mizat mult pe fantezia anchetatorilor care, pe baza unui sâmbure de adevăr, făceau tot felul de speculații incredibile.

S-a reușit astfel crearea unui păienjeniș de fabulații și elemente reale, din care nimeni nu mai știa ce să creadă cu adevărat. Și nu trebuia uitată nici panica provocată în noaptea de Halloween din 1938, când piesa radiofonică „Războiul Luminilor", adaptată de Orson Wells după romanul lui H. G. Wells, scosese oamenii în stradă, înarmați cu puști, furci și topoare, să lupte împotriva invadatorilor extratereștri. Piesa era atât de reală, încât oamenii au crezut că e o transmisie în direct a unei invazii.

În 1952, Walter Bedell Smith, directorul CIA, pleda pentru mai multă transparență în privința informațiilor deținute în materie de OZN-uri, pentru ca oamenii să fie avizați, să nu mai intre în panică din motive absurde. Astfel, guvernul american a început un program de inițiere a maselor, contactând în mod secret persoane celebre din lumea culturală și permițându-le, în anumite

limite, jurnaliştilor să-şi vâre nasul în dosarele secrete, totul în mod controlat.

25.9. Fenomenologia OZN în arhivele Serviciilor Secrete Americane

Arhivele FBI sunt stocate în imobilul cartierului său general de pe Pennsylvania Avenue. Considerate clasate în 1977, documentele privitoare la OZN-uri conţin sute de anchete şi de mărturii şocante. Cum ar fi o notă din 1952, în care se scria printre altele că „... un număr de militari sunt convinşi de posibilitatea existenţei unor vehicule interplanetare", relatează „VSD".

După toate aparenţele, nu a existat niciodată în cadrul FBI un serviciu specializat în paranormal. Realitatea este însă mult mai fascinantă: în 1947, zeci de mii de agenţi FBI au primit ordin să efectueze anchete asupra obiectelor zburătoare neidentificate. Stau mărturie peste o mie şase sute de pagini de arhivă, uimitoare, conţinând dovezi de observare, rapoarte militare confidenţiale şi anchete.

În arhivă există şi înregistrarea mărturisirii preşedintelui american Jimmy Carter asupra unei sfere luminoase, pe care a văzut-o, pe cer, cu ocazia unei călătorii în Georgia. Cu toate că, teoretic, aceste documente erau accesibile, foarte puţini sunt cei care au avut răbdarea şi curiozitatea de a le cerceta amănunţit. Totul a început în 1947. În faţa Congresului, preşedintele american Harry Truman desemnează, tranşant, Uniunea Sovietică drept „duşman al lumii libere". La cel mai înalt nivel al ierarhiei militare, responsabilii se temeau de posibilitatea ca Statele Unite să fie survolate de aparate de zbor trimise de Uniunea Sovietică. Acest discurs care a marcat începutul Războiului Rece, reprezintă totodată momentul determinant pentru iniţierea activităţii agenţilor FBI în domeniul cercetării obiectelor zburătoare neidentificate şi care s-au constituit în arhiva de pe Pennsylvania Avenue.

În acelaşi an, pe 24 iunie, omul de afaceri Kenneth Arnold observă o formaţiune de nouă obiecte zburătoare aflate în urmărirea avionului său. Respectivele obiecte, a căror provenienţă nu a fost cunoscută nici până astăzi, creează o adevărată psihoză în lumea întreagă. Data de 8 iulie a aceuiaşi an marchează ceea ce este denumit în arhive ca fiind „afacerea Roswell". Un comunicat militar făcea cunoscut faptul că o farfurie zburătoare s-a prăbuşit în Noul Mexic în apropiere de orăşelul Roswell.

Urmează comunicatul către forţele armate aeriene americane şi, la scurtă vreme, o dezminţire menită să potolească rumoarea creată, care n-a reuşit însă să aplaneze lucrurile. Multă lume a fost convinsă că dezminţirea respectivă a fost făcută exclusiv în scopul liniştirii populaţiei, cu preţul ascunderii adevărului. În perioada respectivă, având câte un birou în fiecare oraş mai important, FBI era poliţia cea mai eficientă şi mai bine organizată din lume. Mai mult decât atât, iniţial, s-a dat ordinul ca FBI să colaboreze cu armata, fapt ce a permis

ca, la scurtă vreme, să fie elaborate primele rapoarte.

„Idila“ a durat însă doar trei luni, pentru că responsabilul FBI din San Francisco a interceptat un mesaj confidențial aparținând conducerii „Air Force“, prin care se recomanda ca armata să se ocupe de cazurile serioase, lăsând pe seama FBI-ului doar situațiile discutabile în care este foarte posibil să fie vorba doar de iluzii optice sau închipuiri.

Din acest moment, FBI a început să nege oficial implicarea agenților săi în anchetele privind obiectele zburătoare neidentificate. Dar aceasta nu a fost decât o perdea de fum pentru privirile indiscrete, deoarece anchetele FBI au continuat. La sfârşitul anului 1947, „U.S. Air Force“ pune în aplicare proiectul „Sign“, primul studiu de mare anvergură asupra acestei probleme. Responsabilitatea acțiunii a fost atribuită secțiunii T2 a serviciilor de informații, cu baza la Wright Patterson în Ohio. În vara anului 1948, această echipă de ofițeri, specializați în chestiuni tehnice, a redactat primul raport care se încheie cu concluzii referitoare la posibilitatea existenței navelor extraterestre. Generalul Wandenburg contestă concluziile raportului şi redenumeşte proiectul cu numele de „Grunge“. El ordonă să fie consemnate toate observațiile asupra obiectelor zburătoare neidentificate şi să fie urgent transmise pentru a fi analizate. Hoover pare a reveni asupra deciziei sale şi reîncepe colaborarea cu armata. În arhivele FBI se găseşte un memorandum datat 27 octombrie 1952, în care sunt redate mărturii ale unor militari de rang înalt care se referă în scris la această ipoteză: „Serviciile «U.S. Air Force» raportează o nouă mărturie credibilă şi neexplicată asupra farfuriilor zburătoare... unii dintre responsabilii militari consideră ca foarte plauzibilă ipoteza navelor extraterestre“.

Afacerile considerate serioase au dat naştere la anchete laborioase. În arhivele FBI se găsesc 20 de pagini privitoare la incidentele de la Oak Ridge. La 1 martie 1950, biroul regional FBI din Knoxwill, Tennessee, a primit raportul unui operator radar îngrozit, de la o bază militară vecină. Tehnicianul reperase un aparat zburător care survola centrala atomică din Oak Ridge. Fenomenul s-a repetat de mai multe ori în zilele următoare. Şeful FBI s-a implicat personal în acestă problemă. Într-un telex trimis la Konxwille din biroul lui Hoover se arată că FBI este foarte neliniştit în privința protecției „instalațiilor vitale“. Serviciile „U.S. Air Force“ au fost alertate, iar CIA a trimis de la Washington un expert în radar pentru a verifica fiabilitatea instrumentelor. Pe 12 octombrie se produce o adevărată invazie de obiecte neidentificate, când 11 OZN-uri au fost reperate deasupra centralei atomice. O escadrilă de avioane de vânătoare F-82 decolează pentru a le intercepta. Fără succes însă. Aparatele zburau cu o viteză uluitoare, pentru a reapărea în luna decembrie şi apoi la începutul anului următor. De fiecare dată avioanele de vânătoare nu au reuşit să intercepteze aparatele, datorită vitezei incredibile cu care se deplasau acestea. De fiecare dată, FBI a urmărit cu atenție derularea anchetei şi reprezentanții săi au participat la cercetările de teren împreună cu agenți ai OSI (Office of Special Intelligence), un serviciu de informații al „U.S. Air Force“.

Pe de-o parte, autoritățile încercau să liniştească populația, vorbind despre iluzii sau halucinații, pe de altă parte ele promulgau legea „Janap 146“ prin care se interzicea militarilor, dar şi piloților să divulge cea mai mică informație sau să depună mărturie în anchetele privind OZN. „Contravenienții riscă zece ani de închisoare şi o amendă de 10 000 dolari“. Aceasta probează faptul că guvernul avea în vedere şi protejarea unor eventuale proiecte proprii, strict secrete, în materie de navete spațiale. Semnele de întrebare persistă însă chiar şi în privința arhivelor FBI. Există pagini, cum ar fi o anchetă din 1973, care sunt în bună parte acoperite cu tuş negru, pe motiv că informațiile incluse sunt de resortul siguranței naționale. Astăzi este unanim acceptat faptul că guvernul nu a clasat toate dosarele. Richard Hali, specialist civil în obiecte zburătoare neidentificate, se întreabă pe bună dreptate: „Autoritățile ne-au mințit timp de ani de zile, cine ne poate asigura că au fost puse la dispoziția publicului toate arhivele? Şi, apoi, pentru ce armata a cerut imperios FBI să nu-şi implice agenții în afacerile cu caracter strict secret?“ Şi o ultimă întrebare care se pune este legată de numărul relativ mic de pagini, aflate în dosarul pus la dispoziția publicului, comparativ, de exemplu, cu dosarul dedicat răpirii fiului aviatorului Lindbergh, care are aproape 35 000 de pagini. Specialiştii în OZN-uri aşteaptă cu sufletul la gură clasarea dosarelor de la „National Security Agency“, un serviciu de informații mult mai discret, dar şi mai eficient decât CIA şi FBI şi care se pare că va cuprinde multe informații de mare interes.

25.10. Francezii sunt convinşi de secretele americanilor

Un eveniment neaşteptat, a avut loc în Franța în 1999. Fără niciun anunț prealabil, s-a publicat, în ziua de 16 iulie 1999, un raport de nouăzeci de pagini despre OZN-uri, intitulat: *OZN-urile şi apărarea. La ce trebuie să ne aşteptăm?* Acest document publicat în plină perioadă de vacanță era mai curând sobru, atât prin punerea în pagină cât şi prin conținut. Semnat colectiv de personalități de înalt nivel, îndeosebi generali şi generali-ingineri din cadrul armatei, acest raport era difuzat din motive practice ca un număr special al revistei populare *VSD*. În realitate, lumea afla ceea ce fusese mai întâi supus atenției preşedintelui Republicii, Jacques Chirac, şi primului-ministru, Lionel Jospin, cu câtva timp mai înainte. În esență, acest raport pornea de la premisa că OZN-urile constituie o realitate, că sunt după toate aparențele de origine extraterestră şi că problema trebuie să fie luată foarte în serios, din toate punctele de vedere. În materie de apărare națională tema principală interesează toate aspectele majore ale civilizației noastre: ştiințific, istoric, filozofic şi religios. Impactul mediatic al subiectului nu era ignorat, iar aceşti experți, obişnuiți cu secretul militar, recomandau o anumită prudență guvernamentală în această privință. În schimb, contestau politica secretului, şi acum în vigoare în Statele Unite.

Studiul a fost făcut timp de trei ani, de către un grup independent, format din foşti „auditori“ (specialişti în audit) ai foarte seriosului *Institut des Hautes études de la défense nationale* (IHEDN) şi din experţi calificaţi din diverse domenii, care se reuniseră într-o asociaţie numită „COMETA“, acest nume însemnând „comitet de studii avansate“. Raportul era prefaţat de două personalităţi importante: André Lebeau, fost preşedinte al CNES (Centrul Naţional de Studii Spaţiale), echivalentul francez al NASA, şi generalul de aviaţie militară Bernard Norlain, fost director al IHEDN.

Raportul este format din trei părţi însoţite de câteva anexe. Prima parte prezintă câteva cazuri remarcabile din Franţa şi din străinătate.

A doua parte descrie organizarea cercetării actuale, în principal în Franţa, apoi, mai pe scurt, în străinătate, precum şi studiile făcute de oamenii de ştiinţă din lumea întreagă, care ar putea să ofere explicaţii parţiale în acord cu legile cunoscute ale fizicii. Apoi erau trecute în revistă principalele ipoteze, de la cea a confuziei cu aparate secrete şi până la manifestările extraterestre. Partea a treia prezenta măsurile ce trebuie luate în privinţa apărării, de la informarea piloţilor – civili şi militari – şi până la consecinţele strategice, politice şi religioase în cazul în care ipoteza extraterestră s-ar confirma. Să vedem, foarte pe scurt, argumentele care au fost prezentate.

Partea I: *„Fapte şi mărturii“*. COMETA a pus accent pe mărturiile piloţilor. Partea cea mai interesantă probabil – în orice caz, cea mai bine documentată – este cea a cazurilor franceze, căci autorii i-au putut chestiona direct pe: colonelul René Giraud, pilot pe Mirage IV, care fusese pur şi simplu vânat de un OZN în 1977; colonelul Claude Bosc, pilot de vânătoare (1976); comandantul de bord Jean-Charles Duboc, de pe aparatul Air France AF3532 (ianuarie 1994), care a văzut, împreună cu ceilalţi membri ai echipajului, un OZN enorm în regiunea parizianã.

Apoi sunt amintite câteva cazuri străine, care pot să fie considerate foarte solide, în ciuda unor polemici alimentate de sceptici precum americanul Philip Klass: Lakenheath (caz celebru de observare radar/vizuală deasupra unei baze britanice, în 1956); RB-47 (alt caz celebru al unui bombardier urmărit de un OZN în Statele Unite, în 1957); Teheran (interceptarea unui OZN în 1976, confirmată de un document secret american care a fost după aceea descalificat); Rusia (interceptarea unui OZN în 1990, confirmată de generalul de aviaţie Igor Malţev); San Carlos de Bariloche, Argentina (un avion de linie împiedicat să aterizeze de către un OZN, în 1995).

Raportul citează apoi observaţii făcute de la sol: la Tananarive, în 1954, un OZN mare survolând oraşul şi stingând luminile în drumul său, efect electromagnetic observat de nenumărate ori la trecerea unui OZN; observarea unui OZN lângă sol de către un pilot francez, Jean-Pierre Fartek, în 1979; observaţia de la mică distanţă efectuată de câţiva martori deasupra bazei de rachete ruseşti de la Kapustin Yar, lângă Astrahan, în 1989.

Acest studiu de caz se termină cu patru observaţii de la mică distanţă în Franţa, toate solide, făcute mai ales de anchetatori ai jandarmeriei şi de la GEPAN: Valesole (un OZN la sol cu nişte fiinţe mici, văzute de cultivatorul Maurice Masse, în 1965); Aix-en-Provence (obsevaţie celebră în lumea întreagă, cu aterizarea unui mic OZN în ianuarie 1981, cu urmă circulară pe sol şi efecte asupra plantelor, care au fost studiate de un laborator al INRA); Nancy („cazul Amarante", tot cu efecte asupra plantelor, în 1982). COMETA – trebuie să remarcăm acest lucru – nu a tratat dosarul deosebit de fierbinte şi controversat al mărturiilor unor răpiri la bordul OZN-urilor. Această selecţie de cazuri era de ajuns ca să convingă orice spirit deschis şi fără idei preconcepute. Ea nu a scăpat totuşi criticii, după cum vom putea vedea mai departe.

Partea a II-a: *„Trecerea în revistă a cunoştinţelor".* Această parte cuprinde referiri mai întâi la organizarea cercetării oficiale din Franţa, începând cu primele instrucţiuni date de jandarmerie în 1974 pentru redactarea rapoartelor, apoi cu crearea GEPAN-ului, în cadrul CNES-ului, în 1977, care a adunat de-a lungul anilor un număr de peste trei mii de rapoarte provenind de la jandarmerie şi a făcut analize de caz şi studii statistice. Au urmat acordurile încheiate între GEPAN (rebotezată mai târziu SEPRA), Aviaţia Militară şi militarii în general, „aviaţia civilă şi alte organe precum laboratoarele civile sau militare; pentru analiza eşantioanelor şi fotografiilor.

Un mic comentariu se impune aici, privind absenţa menţionării investigatorilor şi grupurilor private franceze, ceea ce i-a surprins pe cei interesaţi. Ar fi fost apreciată aducerea unui omagiu, chiar şi discret, tuturor acelor cercetători care au bătut drumurile pe cheltuiala lor şi au strâns atâtea mărturii benevole timp de decenii. Autorii au trecut discret peste înlocuirea GEPAN-ului cu SEPRA, în 1988, principala consecinţă fiind suprimarea consiliului ştiinţific căruia GEPAN trebuia să-i raporteze anual. A urmat atunci o restrângeree clară a activităţii, dar esenţial e că SEPRA încă mai există.

Capitolul următor „OZN: ipoteze, încercări de modelare", se ocupă de modele şi de ipoteze despre fizica OZN-urilor, un aspect care îi interesa în mod deosebit pe experţii militari autori ai raportului. Au fost deja făcute simulări parţiale, explică ei, asupra propulsiei OZN-urilor, luându-se ca bază aspecte semnificative precum viteză, mişcări şi acceleraţii, pana de motor a vehiculelor apropiate, paralizia martorilor. Unul dintre aceste îl reprezintă propulsia MHD, amintită deja în capitolul precedent, precum şi efectele posibile ale microundelor şi fasciculelor de particule.

În acelaşi capitol erau studiate „ipotezele globale" susceptibile să explice observaţiile. Mistificările sunt rare şi uşor de detectat, aprecia COMETA. Câteva ipoteze considerate neştiinţifice erau înlăturate, precum conspiraţia şi manipularea prin grupuri puternice şi foarte secrete (aluzie la zvonurile „conspiratiste" destul de răspândite în SUA): sau fenomenele parapsihice (ca ipoteză globală), fără a uita „halucinaţiile colective", agreate de sceptici, care

vor să explice totul din unghiul socio-psihologic. Putem regreta că aspectele foarte ciudate ale multor observații, care sunt numite parapsihice sau paranormale, au fost astfel trecute sub tăcere, dar putem înțelege că aceşti autori au preferat să rămână pe un teren „solid“, având în vedere primul lor obiectiv, acela de a-i convinge pe ceilalți să ia în serios problema OZN.

Ipoteza unor arme secrete (putând fi luate drept OZN-uri) este considerată ca foarte improbabilă, la fel şi cea a manipulării opiniei publice („intoxicarea“ în timpul războiului rece) sau pur şi simplu cea a fenomenelor naturale. Astfel, autorii, asemenea lui Sherlock Holmes, după ce au eliminat toate celelalte ipoteze, le-au luat în calcul şi pe cele extraterestre.

Pentru a sprijini această ipoteză a călătoriilor extraterestre, raportul COMETA aminteşte scenariul călătoriei interstelare dezvoltat în Franța de astronomii Jean-Claude Ribes şi Guy Monnet, pornind de la conceptul de „insule spațiale“ al fizicianului american O'Neill şi care este compatibil cu fizica actuală. Acest scenariu imaginează nave imense, construite în spațiu cu materiale care abundă în centura de asteroizi, traversând timp de câteva secole spațiile intrastelare.

Organizarea cercetării ufologice era amintită pe scurt în cazul Statelor Unite, Marii Britanii şi Rusiei. Raportul sublinia importanța asociațiilor private şi independente din Statele Unite, ceea ce se explică prin politica de negare sistematică a problemei: exista deci un gol ce trebuia umplut. Se cita raportul pus la punct, împreună, de principalele trei organisme de cercetare, *Briefing Document: Best Available Evidence,* difuzat în 1995 unui număr de o mie de personalități din lume, precum şi raportul grupului de studii condus de fizicianul Peter Sturrock în 1997.

Unul dintre aspectele cele mai importante ale raportului COMETA îl constituie faptul că a atacat direct problema secretului în Statele Unite. În această țară, remarcă raportul, mass-media şi sondajele arată că interesul publicului este mult mai mare decât în Franța. Totuşi, în mod oficial Air Force fie neagă, fie declară că nu există nicio amenințare pentru siguranța națională. Problema secretului, esențială în Statele Unite, constituie unul dintre aspectele cele mai importante ale dosarului OZN. De aceea, este interesant că un comitet francez, format din experți militari de rang înalt, a îndrăznit să-l abordeze în mod public. Dar acesta este şi motivul major al unor critici violente.

În legătură cu problema secretului în Statele Unite COMETA subliniază apariția unor martori „din interior“ ai unor cercetări care ar fi fost făcute în urma recuperării uneia sau mai multor aparate accidentate, îndeosebi la Roswell în 1947. Este citată mărturia locotenent-colonelului Philip Corso care nu poate fi „înlăturată cu uşurință“, în ciuda „unor aserțiuni cel puțin surprinzătoare“ care figurează în cartea sa *The Day After Roswell,* apărută în 1997. Atenția acordată colonelului Corso a surprins multă lume, căci fuseseră aduse critici grave în Statele Unite împotriva acestui martor şi cărții sale, pe care va trebui să o examinăm în capitolul următor. În realitate, COMETA nu a acordat deloc

credit tuturor afirmațiilor colonelului Corso. Şi dacă raportul a fost criticat asupra acestui punct în Statele Unite, reacțiile au fost în ansamblu favorabile, de exemplu din partea fizicianului Bruce Maccabee, care exprimă de mult timp păreri pozitive în privința problemei OZN-urilor.

Raportul COMETA descria apoi pe scurt situația în Marea Britanie, citându-l îndeosebi pe Nick Pope, fost responsabil cu problema OZN-urilor timp de trei ani, la Ministerul Apărării. El a devenit receptiv la realitatea OZN-urilor astfel încât avea să scrie după aceea câteva cărți despre acest subiect, din care prima avea frumosul titlu: *Open Skies. Closed Minds*. Dar, contrar lui Nick Pope, care a rămas foarte rezervat în ceea ce priveşte problema secretului (ceea ce nu trebuie să surprindă, dată fiind funcția oficială pe care a avut-o), raportul COMETA punea problema unor posibile cooperări a britanicilor cu americanii. Semnalăm faptul că această problemă a secretului în Marea Britanie a fost bine studiată de un alt cercetător britanic, Nick Redfern, care a scris câteva cărți despre acest subiect, îndeosebi *A Covert Agenda.*

COMETA amintea şi de cercetarea din Rusia şi de publicarea câtorva informații, ca acelea dezvăluite de KGB în 1991. Ar fi posibil să ne punem şi problema secretelor pe care le-ar putea deține această mare țară, la fel ca Statele Unite, deşi foarte puține informații ne-au parvenit despre acest subiect.

Partea a III-a: ***OZN-urile şi apărarea.*** Autorii considerau că nicio acțiune ostilă nu a fost încă dovedită, dar că în schimb, acțiuni de „intimidare“ s-au înregistrat în Franța (cazul aparatului Mirage IV, de exemplu). Deoarece nu se poate exclude originea extraterestră a OZN-urilor, este deci necesar, deduc ei, să se studieze consecințele acestei ipoteze la nivel strategic, dar şi politic, religios şi mediatic.

Primul capitol al acestei părți este consacrat „Perspectivelor strategice“ şi se ocupă de probleme fundamentale: „Ce facem dacă este vorba de extratereştri? Ce intenții şi strategii putem deduce din comportamentul lor?“ Sunt evaluate motivațiile posibile ale vizitatorilor extratereştri, precum protejarea planetei Pământ de pericolele războiului nuclear, sugerată de survolarea repetată a unor instalații nucleare militare, îndeosebi americane şi sovietice, care pot să fie percepute ca nişte avertismente.

COMETA evalua apoi comportamentul diferitelor țări, de la inconştiența aparentă până la posibilitatea unor contacte privilegiate, ultrasecrete, care ar fi putut să fie stabilite în Statele Unite, explicând astfel atitudinea lor „dintre cele mai ciudate“, de la valul din 1947 şi de la incidentul Roswell. Din acea perioadă, spune raportul, această țară a practicat „o politică a secretului şi de dezinformare continuă“, care ar putea să aibă drept obiectiv protejarea cu orice preț a superiorității tehnologice militare dobândite datorită studierii în secret a OZN-urilor!

Apoi raportul se ocupa de răspunsul la întrebarea: „Ce măsuri trebuie să luăm acum?“ Pentru aceşti experți militari, indiferent de natura OZN-urilor, ea

ne impune o „vigilență critică“, îndeosebi cu referire la riscurile de „manipulări destabilizatoare“. Raportul folosește chiar expresia „vigilență cosmică“ a autorităților, un plan național și internațional, menit să împiedice orice surpriză șocantă, orice interpretare eronată și orice manipulare ostilă.

COMETA insistă asupra unei întăriri a SEPRA, serviciul din cadrul CNES-ului, care are sarcina să studieze OZN-urile, și recomandă crearea unei celule la cel mai înalt nivel al guvernului, cu misiunea de a formula ipoteze și strategii și de a pregăti acorduri de cooperare cu celelalte țări. Un pas suplimentar ar trebui făcut pentru ca statele europene și Comisia Uniunii Europene să întreprindă acțiuni diplomatice pe lângă Statele Unite în cadrul alianțelor politice și strategice.

O problemă-cheie a raportului este: „Pentru ce situații trebuie să ne pregătim?“ El are în vedere mai multe ipoteze, de exemplu o „voință extraterestră de a stabili un contact oficial și pașnic“, descoperirea unor urme undeva în Europa, pur și simplu invazia acțiunii de manipulare sau de dezinformare. În cadrul recomandărilor, COMETA acordă o atenție deosebită „implicațiilor aeronautice“, îndeosebi instrucțiunilor ce trebuie date, nu numai personalului navigant, ci și controlorilor de zbor, meteorologilor și inginerilor. Mai face și recomandări tehnice și științifice pentru dezvoltarea cercetării, cu beneficiile potențiale pentru apărare și industrie.

Raportul explorează și implicațiile politice, istorice și religioase ale OZN-urilor, folosind ca model propria noastră explorare a spațiului: cum am proceda noi, cum am stabili noi contacte cu civilizații mai puțin avansate decât a noastră? Un astfel de demers nu este nou pentru cititorii bine informați, dar aici capătă o valoare specială, fiind tratat cu toată seriozitatea impusă la un astfel de nivel. Nu sunt uitate nici implicațiile mediatice, cu problemele dezinformării, fricii de ridicol și ale manipulării prin intermediul unor grupuri.

În concluzie, COMETA declară „cvasicertă“ realitatea fizică a OZN-urilor, aflate sub controlul unor ființe inteligente. O singură ipoteză, spune raportul, ia în calcul datele disponibile – aceea a unor vizitatori extratereștri. Această ipoteză nu este, evident, dovedită, dar implică consecințe foarte importante. Motivațiile acestor presupuși vizitatori rămân necunoscute, dar trebuie să devină un subiect de reflecție și să ducă la schițarea unor scenarii.

25.11. „Omul nu este singur în Univers“

Ce sunt Obiectele Zburătoare Neidentificate, de unde vin și de ce vin aici, sunt întrebări la care deocamdată oamenii de știință nu pot da un răspuns cert. Dar ei au convingerea că ziua în care vor da un răspuns precis nu este departe.

Vă prezentăm în acest sens, în ordine cronologică, cele mai avizate păreri referitoare la studiul, proveniența și scopul OZN-urilor.

„Contactul cu ființele inteligente din alte părți din Univers va fi fără îndoială cea mai mare confruntare a rasei umane.“ Generalul Douglas

MacArthur, şeful Marelui Stat-Major Interarme din zona Pacificului al forţelor aliate din cel de-al Doilea Război Mondial, 12 octombrie 1945.

„Sunt convins că farfuriile zburătoare au bazele în alte lumi“. Dr. Walther Reidel, specialist german în domeniul rachetelor. Revista *Life,* 4 iulie 1952.

„Ceva ce ne depăşeşte inteligenţa noastră, vizitează pământul“, doctor Mitrofan Zverev – Rusia, 1953.

„Farfuriile zburătoare există şi vin din Cosmos. Ele aparţin unui popor de oameni plecaţi de pe Terra acum 20 000 ani“, A. Einstein, 1953.

„Farfuriile zburătoare vin din lumi îndepărtate.“ Dr. Hennan Oberth, revista *American Weekly,* 24 octombrie 1954.

„Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă şi corectă a OZN-urilor să fie considerată ca o preocupare serioasă a Forţelor Aeriene. După cum se arată în ordinul Forţelor Aeriene nr. 200-2, preocuparea Forţelor Aeriene în privinţa acestor apariţii este triplă...“

Ordin de operaţii şi instrucţie, din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forţelor Aeriene Militare Americane, adresat comandanţilor de baze aeriene. Acest ordin este în vigoare şi astăzi.

„Forţele Aeriene supraveghează continuu spaţiul atmosferic din apropierea Pământului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificate.“ Secretarul Forţelor Aeriene Militare Americane către Comandanţii Bazelor Aeriene, 15 august 1960.

„Dacă aceste creaturi sunt mai inteligente decât noi, s-ar putea să se fi decis să stabilească doar un contact minim cu noi, sau poate niciunul.“ Extras din raportul Institutului Brookings cu privire la viaţa extraterestră, ziarul *New York Times,* 15 decembrie 1961.

„Cu siguranţă, farfuriile zburătoare există în mod real şi sunt nave interplanetare.“ Generalul de armată al aviaţiei britanice, Dawding, citat de agenţia „Reuters“, în august 1962.

„Obiecte Zburătoare Neidentificate, categoric dirijate de fiinţe inteligente, pătrund în spaţiul nostru atmosferic cu foarte mare viteză“. Extras din scrisoarea adresată organizaţiei NICAP, la 1963, de contraamiralul în rezervă Delmar Fahmey.

„Cred că Forţele Aeriene n-au dat la iveală tot ceea ce ştiu despre aceste misterioase Obiecte Zburătoare Neidentificate. Nu poţi să nu ţii seama de atât de multe mărturii, ce nu se pot înlătura.“ John McComack, preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Din revista *Time,* ianuarie 1965.

„Sunt convins de multă vreme că farfuriile zburătoare sunt nave interplanetare. Suntem supravegheaţi de fiinţe din spaţiul cosmic.“ Albert Chop, director adjunct al Direcţiei relaţiilor publice al Agenţiei Naţionale de Astronautică (NASA), revista *Time,* ianuarie 1966.

„Incidentul referitor la interferenţa pe care un OZN a produs-o asupra vasului nostru de transport, *Puma Mendota,* n-a fost decât unul dintre cele 15 incidente de acest fel semnalate de Marina Argentiniană începând cu anul 1967.“ Comandantul de vas O.R. Pagini, din cadrul cabinetului secretarului

Marinei Argentiniene. Extras din scrisoarea adresată organizației NICAP, septembrie 1965:

„Ceva ce depăşeşte înțelegerea noastră vizitează Pământul.“ Dr. Mitrovan Sverey, detaşat din URSS la Santiago de Chile, citat de agenția „Reuter“, la 26 septembrie 1970.

„Nu suntem singuri în Univers.“ Profesor Claudio Anguila, director al Observatorului Astronomic „Cerro Calan“ (Chile), citat de agenția „Reuter“ la 26 august 1982.

„Există dovezi ştiințifice că planeta noastră este înconjurată de obiecte ciudate. Este regretabil faptul că asupra acestei chestiuni, guvernele au aruncat vălul secretului“. Profesor Gabriel Alvial, Observatorul Astronomic „Cerro Calan“ (Chile), citat de agenția „Reuter“ la 13 septembrie 1989.

„Paranormal Phenomena“ ne pune la dispoziție şi un mic „who's who“ în acest domeniu atât de vast.

n George Adamski

Este unul dintre primii experți în farfurii zburătoare, care a dat publicității o mare cantitate de poze. În anul 1953 el a publicat cartea *Au aterizat farfuriile zburătoare,* în care sunt povestite întâlniri de gradul III. Adamski pretinde chiar că a fost răpit de către extratereştri şi dus să viziteze „partea nevăzută a lumii“. De asemenea, el pretinde că s-ar fi întâlnit cu humanoizi de pe planetele Marte, Venus şi Saturn şi că i s-ar fi spus că toate planetele sistemului nostru solar sunt locuite.

n Kenneth Arnold

Este omul care a inventat, de fapt, expresia „farfurii zburătoare“. La 25 iunie 1947 el a văzut nouă discuri luminoase, zburătoare, deasupra localității Cascade Mountains. El a avut, de asemenea, o a doua întâlnire cu OZN-urile la 29 iulie 1947, când a văzut 20–24 mici obiecte zburătoare colorate, la circa 350 de metri de avionul pe care îl pilota.

Cercetător în domeniul OZN, licențiat în fizică nucleară şi autor al mai multor cărți despre farfurii zburătoare, Friedman este cunoscut îndeosebi pentru cercetările aprofundate în cazul prăbuşirilor unor obiecte zburătoare neidentificate. Dintre lucrările lui menționăm *Crash At Corona: The US Military Retrival and Cover – Up of a UFO* (1992) şi *Top Secret Magic* (1996).

n Budd Hopkins

Hopkins a ajutat mai multe persoane pentru ca, sub regresie hipnotică, acestea să-şi aducă aminte ce li s-a întâmplat în momentul când au fost răpite de extratereştri. Din operele lui amintim: *Intruders: The Incredibile Visitations at Copley Woods, Missing Time: A Documentary Study of UFO Abductions* şi *Witnessed: The True Story of the Brooklyn Bridge UFO Abductions*.

n Allen J. Hynek

Este, cu siguranță, cel mai cunoscut ufolog din lume. Hynek şi-a petrecut ultimii 40 de ani cercetând fenomenele OZN. Clasificarea în grade, făcută întâlnirilor cu farfurii zburătoare, se bazează în mare parte pe cazurile relatate

de Hynek în cartea sa *The UFO Experience: A Scientific Inquiry* (1972). Allen Hynek a fost consultant ştiinţific pe lângă Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi, alături de FBI, a condus un mare număr de investigaţii în domeniul fenomenelor OZN.

n Phillip Klass

A fost denumit de către confraţi „marele sceptic al Americii" din cauza prudenţei sale exagerate de a avansa ipoteze. Totuşi, în 1974, el a scris singura lui carte care s-a dovedit, până la urmă, un bestseller: *UFO's Explained*.

n Robert Lazăr

Robert „Bob" Lazăr este unul dintre „oamenii ciudaţi" al cărui nume este legat de fenomenul OZN. El pretinde că ar fi lucrat la repararea unei nave extraterestre ce se afla în celebra Arie 51. În luna martie a anului 1989 el a mers şi mai departe şi a afirmat că Guvernul Statelor Unite l-ar fi angajat pentru respectiva reparaţie.

Lazăr a făcut această declaraţie atunci când, temându-se să nu fie omorât sau persecutat de către autorităţi, a hotărât să dea publicităţii această „bombă".

n Jesse Marcel

Numele lui Jesse Marcel este legat de incidentul Roswell. La 2 iulie 1947, data producerii evenimentului, el era maior la Unitatea 509 Bombardiere din Forţele Aeriene ale Statelor Unite şi lucra ca meteorolog. El a fost primul militar care a observat prăbuşirea şi totodată primul care a relatat presei despre incident. După câtva timp el a fost obligat să ţină o conferinţă de presă în care să admită că s-a înşelat şi că ceea ce el luase drept un OZN fusese, de fapt, un balon meteorologic.

n Billy Meier

Eduard Albert „Billy" Meier s-a născut în Elveţia la 3 februarie 1937. Timp de 54 de ani el a ţinut telepatic contactul cu fiinţe extraterestre care pretindeau că au venit de pe o planetă lângă steaua Plejaran. El a susţinut că vorbeşte în numele acestora şi a dat publicităţii 1000 de fotografii cu OZN-uri, cele mai clare văzute vreodată.

n Nick Pope

Între anii 1991 şi 1994 el a fost ofiţer de presă la Secretariatul Ministerului Apărării din Marea Britanie. Sceptic la început, după ce a avut mai mulţi ani acces la informaţii strict secrete, a ajuns la concluzia că, într-adevăr, Pământul este vizitat frecvent de forme de viaţă extraterestre. În acest sens el a scris şi o carte: *Open Skies, Closed Minds*.

n Jenny Randles

Una dintre puţinele femei din această categorie a cercetătorilor în domeniul OZN, Jenny Randles a scris două cărţi despre incidentele ce au avut loc la baza NATO de la Bentwaters din Marea Britanie: *The First Forty Years* (1987) şi *UFO Retrivals: The Recovery of Alien Spacecraft* (1995).

n Ray Santilli

Este cel care în 1995 a dat publicităţii documentele referitoare la autopsia

extraterestrului implicat în incidentul Roswell. Nici până acum nu s-a putut stabili cu precizie autenticitatea peliculei.

n Frank Scully

Frank Scully este primul ziarist care a sugerat că, de fapt, Guvernul SUA a recuperat o farfurie zburătoare şi îi ţine captivi pe ocupanţii acesteia. În cartea sa, *Behind the Flying Saucers* (1950), Scully a relatat că, până la acea dată, au existat nu mai puţin de patru asemenea „recuperări" şi a provocat Guvernul SUA să-l dea în judecată pentru cele afirmate de el şi să dovedească faptul că a minţit.

n Whitley Strieber

Whitley Strieber este un autor care a scris despre propriile sale experienţe, în momentul când a fost răpit. Cartea sa *Communion* s-a vândut în milioane de exemplare şi a fost apoi ecranizată. El a mai scris: *Transformation: The Breakthrough* (1988), *Majestic* (1989) şi *Breakthrough: The Next Step* (1995).

n Preşedintele Harry S. Truman

La 4 aprilie 1950 el a spus într-o conferinţă de presă: „Pot să vă asigur că farfuriile zburătoare, dacă există, nu sunt construite de niciun stat de pe Pământ". Până acum, declaraţia sa a fost singura oficială prin care un preşedinte american recunoştea, fie şi indirect, existenţa OZN-urilor.

n Jacques Vallee

Dr. Vallee este autorul a numeroase articole şi a trei cărţi despre tehnologie şi a devenit interesat de fenomenele OZN în momentul când a asistat la distrugerea (de către autorităţi) a urmelor unei aterizări OZN. Cercetările lui au stat la baza filmului lui Spielberg *Întâlnire de gradul III*. De asemenea, el a scris: *Dimensions: A Casebook of Alien Contact* (1988), *UFO Chronicles of the Soviet Union: A Cosmic Samizdat* (1992) şi *Forbidden Science: Journals 1957–1969"* (1996).

n Travis Walton

Este, probabil, cel mai faimos „răpit" din lume. El lucra ca muncitor forestier în White Mountains când a fost răpit de extratereştri de culoare gri. Întâmplarea lui a fost ecranizată în *Fire in the Sky*.

n Nostradamus

Cunoscutul prezicător francez, născut în 1503, în Provence, medic, alchimist şi vizionar, ale cărui profeţii s-au adeverit în mare proporţie, spunea că viaţa în Univers există şi în afara planetei noastre. Marea catastrofă din anul 2126, pe care a prezis-o, va fi legată de acest lucru.

25.12. Oameni răpiţi de extratereştri

Amploarea adevărată a fenomenului răpirilor rămâne greu de estimat, chiar şi astăzi. Este indubitabil faptul că multe cazuri de răpire au fost studiate peste tot în lume – în Europa, în America Latină, în China, în Australia, în Africa – dar realitatea este că avem de-a face mai ales cu un fenomen american.

Organizaţia Roper a făcut un sondaj după toate regulile artei, în cursul verii anului 1991, pe 5947 de americani adulţi, la comanda omului de afaceri Robert Bigelow, sondaj care a avut efectul unei bombe. La vremea aceea, Hopkins şi Jacobs investigaseră deja aproape cinci sute de martori. Era deja mult, dar sondajul, cuprinzând o serie de unsprezece întrebări (printre care şi o întrebare capcană), conducea la concluzia că fenomenul avea o amploare mult mai mare. Dintre persoanele chestionate 18% recunoşteau că s-au trezit paralizate având impresia că cineva sau ceva se afla în dormitorul lor, 15% recunoşteau că au văzut măcar o dată o fiinţă înspăimântătoare, în camera lor sau în altă parte, 14% spuneau că au trecut prin experienţa părăsirii corpului şi, 13% avuseseră o experienţă de „gol temporal“ de o oră sau mai mult, 10% avuseseră senzaţia că pluteau în aer fără să ştie de ce şi cum, 8% văzuseră globuri de lumină într-o încăpere, iar acelaşi procentaj avusese pe corp tăieturi şi cicatrice cărora nu le cunoştea originea. Aceste procentaje erau enorme şi analiştii au calculat că 2% din eşantion (adică 119 persoane) răspunseseră „da“ la patru sau cinci din întrebările-cheie. Statele Unite aveau la acea dată 185 de milioane de adulţi, 2% reprezentând 3,78 milioane de persoane. Nu se poate totuşi conchide că în această ţară există trei-patru milioane de răpiţi! Pe de altă parte, trebuie să recunoaştem că un efect de contagiune, de influenţă mediatică se făcea deja simţit în acea perioadă, când cartea lui Whitley Strieber, *Communion,* apărută în 1987, se vânduse într-un milion de exemplare. Un nou sondaj Roper, realizat în 1998, a dus la rezultate comparabile, iar riscul de contagiune mediatică nu dispăruse.

De aceea, primele studii rămân probabil cele mai preţioase, precum cel realizat în 1985 de folcloristul Thomas Eddie Bullard pe aproape trei sute de cazuri. Bullard stabilise o convergenţă remarcabilă a relatărilor între martorii care nu se cunoşteau şi nu ştiau nimic sau aproape nimic despre poveştile cu OZN-uri. Era vorba de scenariul-tip al răpirii, umilitor, radical diferit de poveştile cu contactaţi din anii cincizeci, avantajoase pentru persoanele în cauză. În versiunea cea mai scurtă, răpitul, total neputincios, era îmbarcat în stare de inconştientă la bordul unui OZN, unde era supus unor examene medicale, prelevare de spermă, după care era adus în locul de plecare, pe un drum, noaptea, sau chiar la propriul domiciliu. Putea să mai existe, în plus, o comunicare telepatică pe tema prevenirii împotriva unor catastrofe ecologice şi uneori o experienţă de natură mai „spirituală“. Această abordare comparativă şi statistică a fost confirmată în 1995, odată cu constituirea, de către Mufon, a unei baze mai importante alcătuită din „1700 de cazuri comunicate de treisprezece investigatori“, numită „Mufon Transcription Project“, dusă la bun sfârşit de Dan Wright. Mai rămânea de comparat această bază cu cea a lui Bullard, o activitate care a devenit posibilă procedându-se la transcrierea mărturiilor în şaizeci şi şapte de rubrici comparabile, alcătuind un întreg scenariu, cu posibile variante. În 1998, Bullard a prezentat rezultatele acestui studiu comparativ, constatând o convergenţă remarcabilă a procentajelor, care

diferă cu mai puțin 10–12% la 53 de rubrici. Pe de altă parte, această analiză mai aprofundată ne invită să nuanțăm orice interpretare a fenomenului de răpire. Bullard şi Wright au găsit, de exemplu, că un examen medical avusese loc în 70% din cazurile prezentate în baza de date Mufon. Mai precis: analiza sângelui sau alte prelevări în 28 şi 31% din cazuri, precum şi un examen al aparatului genital, cu un procentaj identic, în 24% din cazuri. Dar aceste relatări nu se reduc doar la un simplu examen medical. O „comunicare" cu răpitorii avusese loc în 46 şi 38% din cazuri, cuprinzând anunțarea unei catastrofe viitoare cu procentajul identic de 19% din cazuri, precum şi anunțarea unei „misiuni" în 28 şi 26% din cazuri. Astfel, procentajul răpirilor cu „comunicare", mai scăzut decât cel al răpirilor cu examen medical ne îndeamnă totuşi la prudență înainte de orice generalizare pripită asupra sensului acestor răpiri misterioase.

Există multe cazuri bine stabilite în care martori exteriori au observat răpirea sau cel puțin unele aspecte fizice ale răpirii. Cazul tăietorului de lemne Travis Walton este deosebit de spectaculos, deoarece a fost răpit la bordul unui OZN sub ochii colegilor lui îngroziți, rămaşi la bordul camionetei care îi ducea la locul de muncă. Aceşti şase martori, pe care poliția i-a supus testului cu detectorul de minciuni, nu au dezmințit niciodată ce relataseră, la fel ca Travis Walton.

Acest caz nu este unic. Se cunoaşte bine cel de la Allagash (Statele Unite) şi cel al lui Kelly Cahill, Dandenong (Australia), studiate de investigatori excelenți. În primul caz, studiat de Raymond Fowler, patru tineri care pescuiau în râul Allagash (Maine), în 1976, au văzut apropiindu-se un OZN deasupra apei. Îşi vor aminti după aceea de răpirea lor, comportând un examen medical la bordul OZN-ului, în cursul regresiilor hipnotice. Întâmplarea lui Kelly Cahill, în 1993, în Australia, este şi mai remarcabilă, pentru că este vorba de şase martori împărțiți în trei maşini, găsiți treptat de Bill Chalker, investigator cunoscut pentru rigoarea sa. Dintre aceşti şase martori, numai Kelly Cahill a acceptat ca numele ei să fie făcut cunoscut publicului. A scris propria sa carte, *Encounter,* publicată în 1996 şi a fost invitată la simpozionul anual organizat de Mufon în 1999. Printre detaliile remarcabile ale acestui caz, pe care spațiul nu ne permite să-l prezentăm în amănunt, menționăm faptul că trei martori independenți, Kelly, Jane şi Glenda au făcut un desen foarte asemănător al OZN-ului pe care îl văzuseră la marginea drumului: un obiect mare şi oval, aflat în zbor staționar la mică altitudine, cu o serie de lumini mari de jur împrejur şi raze luminoase convergente spre sol.

Se cunosc numeroase cazuri de răpiri în America Latină, îndeosebi în Brazilia. Cazul lui Antonio Villas Boas, care a fost răpit în 1957 şi a fost obligat să întrețină o relație sexuală cu o extraterestră, este bine cunoscut, fiind în mod serios studiat de doctorul Fontes. Iată, foarte pe scurt, un caz mai recent, care şi el a fost bine studiat: cel al lui Antonio Carlos Ferreira, semnalat în 1979, lângă orăşelul Mirassol. Ferreira, în vârstă de 21 de ani, era paznic

de noapte la o mică fabrică de mobilă. La trei dimineața, a văzut coborând din aer un obiect luminos care a aterizat lângă el. Era un mic OZN din care au ieşit trei ființe mici. Paralizat de o rază de lumină roşie, el a fost luat la bordul OZN-ului, care i-a dus pe toți la bordul unei mari nave spațiale. Acolo, el a observat două feluri de entități neumane: una cu o piele de culoare închisă şi păr roşu şi buclat, cealaltă având un ten palid şi părul negru. Cele două rase aveau ochi mari, negri, în formă de migdală, fără gene sau sprâncene, gura, cu buze groase şi bărbia bine conturată. Ființele mici care îl aduseseră erau în schimb doar nişte „oameni mecanici"! Ferreira a fost obligat, ca şi Villas Boas, să facă dragoste cu o femelă cu pielea închisă la culoare. După toate aparențele, Ferreira a mai fost răpit după aceea, îndeosebi în ianuarie şi aprilie 1983. După investigatorul A. J. Gevaerd, în cursul uneia dintre ele i-a fost arătat un copilaş cu piele închisă la culoare şi cu părul alb, care era propria sa fiică! Acest caz nu este izolat şi am mai putea cita şi altele.

La începutul anului 1995, o descoperire senzațională făcută de un grup de cercetători ai CIA a repus în discuție vizitele extratereştrilor pe Terra. În trupurile a peste 200 de persoane care au afirmat că fuseseră răpite de extratereştri s-au găsit implanturi electronice, confecționate din materiale necunoscute.

Totul a început în ziua în care Derral Sim, un reputat ufolog din cadrul CIA, i-a cerut doctorului Leir să studieze radiografiile unei femei care susținea că fusese răpită de extratereştri. După spusele ei, femeia fusese dusă la bordul unei nave, unde nişte ființe bizare au supus-o unor experimente. Radiografiile au relevat prezența unor obiecte metalice aflate sub pielea degetului mare de la picior. Dr. Leir i-a propus pacientei să-i extragă gratuit corpurile de proveniență străină.

„În momentul în care am început incizia, femeia s-a ridicat şi a început să țipe de durere, în ciuda faptului că fusese anesteziată. După o nouă doză de anestezic, am extras un obiect mic, rotund şi un altul în formă de T. Acestea îi fuseseră implantate sub piele, fără ca introducerea lor să provoace vreo cicatrice sau inflamație. Niciun chirurg n-ar fi fost capabil să facă aşa ceva! Cele două elemente erau acoperite cu o membrană cenuşie, aparent de origine organică. Aceasta era foarte suplă, însă extrem de rezistentă, aşa încât n-am putut s-o tai cu bisturiul. Implanturile erau prevăzute cu fire aproape invizibile, care fuseseră legate la terminațiile nervoase ale pacientei, ceea ce explică reacția acesteia în timpul operației", a declarat dr. Leir.

În timp ce implanturile au fost trimise la un laborator din Los Alamos (SUA), multe alte persoane s-au prezentat la dr. Leir, susținând că fuseseră răpite de extratereştri, în perioade diferite. Atenția dr. Leir a fost atrasă în mod deosebit de relatarea unui oarecare Pat Parinello, din Texas, care a afirmat că a fost căutat de extratereştri. „Pe când aveam 6 ani, m-am trezit din somn brusc şi m-am simțit irezistibil atras către câmpul viran din spatele casei.

Ajuns acolo, am văzut o sferă metalică, având un diametru de cca 4,5 m. M-am speriat şi am vrut să fug, dar în acel moment am auzit o explozie şi am simţit o durere puternică în braţul stâng. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. M-am trezit a doua zi, în patul meu. Mă simţeam rău şi aveam o puternică senzaţie de vomă. Când mama m-a întrebat ce-i cu mine, n-am ştiut ce să-i răspund. După 16 ani de la această întâmplare, într-o noapte, mă aflam în maşină cu un prieten. Deodată, am văzut lumini chiar deasupra noastră. Era un obiect zburător oval, din metal, cu un diametru de 45–50 m. Nava era silenţioasă şi zbura paralel cu maşina noastră, care se deplasa pe şosea. Mi-a transmis semnale luminoase, după care a dispărut. Când am ajuns acasă, părinţii şi vecinii mei erau alarmaţi. Ei mi-au povestit că OZN-ul se învârtise timp de două ore pe deasupra casei noastre. Atunci mi-am amintit de întâmplarea din copilărie şi mi-am dat seama că pe mine mă căutaseră!“

Dr. Leir i-a supus pe Pat Parinello unei intervenţii chirurgicale, extrăgându-i un implant electronic din braţul stâng. „În timpul operaţiei, toţi pacienţii urlau de durere, în ciuda anesteziei. O altă trăsătură comună a acestor «cobai» este aceea că, după extragerea implantului, ei simţeau o imensă uşurare, ca şi cum ar fi ieşit brusc de sub o influenţă extrem de puternică, pe care, până atunci, n-o conştientizaseră. Cred că unor pacienţi le-au fost implantaţi receptori, iar altora emiţători“, a adăugat dr. Leir.

Implantul în formă de T analizat în laboratorul din Los Alamos are un nucleu metalic mai dur decât orice metal cunoscut pe Pământ. El are proprietăţi magnetice şi este înfăşurat într-un înveliş compus din 11 elemente diferite, totul fiind acoperit cu o crustă cristalină, având o compoziţie necunoscută. „E vorba de o combinaţie de elemente biologice şi artificiale, ordonate într-o manieră complet străină ştiinţei noastre actuale!“, a încheiat dr. Leir.

Conform aprecierilor specialiştilor, cele peste 200 de persoane cărora li s-au extras implanturi electronice din trup sunt perfect sănătoase din punct de vedere psihic şi nu există niciun motiv de îndoială asupra afirmaţiilor făcute de ele. Şi misterul răpirii oamenilor de către extratereştri continuă…

25.13. Cea mai lungă dispariţie cauzată de răpitori extratereştri

Dory Tavenier a dispărut în mod misterios acum 47 de ani, fiind răpită de lângă soţul şi copiii ei. Toate investigaţiile făcute de familia disperată nu au dus, atunci, în 1949, la niciun rezultat. Între ipotezele emise pentru a explica strania ei dispariţie a existat şi aceea potrivit căreia Dory a fost răpită de fiinţe aparţinând altei civilizaţii, relatează The Sun.

Spre surprinderea tuturor, Dory nu s-a schimbat practic deloc, în timp ce soţul ei are acum 74 de ani, iar cei doi copii sunt oameni la casele lor, ei înşişi având copii, iar unul dintre ei, Mike, chiar nepoţi. Soţul, Michael Tavenier, s-a

recăsătorit în 1955, după ce îşi pierduse orice speranţă de a o regăsi pe Dory. Toată lumea este sigură că este Dory cea dispărută acum 47 de ani şi în primul rând soţul ei care nu poate uita nici acum disperarea care îl cuprinsese acum aproape o jumătate de secol când s-a trezit singur cu cei doi copii. „Dispăruse, pur şi simplu fără nicio urmă. Nu am putut să-mi imaginez ce anume s-a întâmplat. Nu era persoana care să plece de acasă pe neaşteptate. În cele din urmă m-am resemnat cu gândul că a suferit un accident tragic şi că nu o voi mai revedea niciodată".

Michael a vizitat-o pe Dory – care acum arată ca atunci, între 25 şi 30 de ani, deşi în realitate, are 77 de ani – la spital, după ce a fost anunţat de doctori că o femeie care se pretinde a fi soţia sa a fost internată în San Francisco. Dory se află sub supraveghere psihiatrică după ce a fost găsită leşinată pe stradă, lângă locuinţa la care familia Tavenier a locuit până în 1955. „Aveam doar patru ani când mama a dispărut, dar din fotografii sunt sigur că e vorba de mama mea", a declarat fiica sa, Michelle Tavenier Porter.

Familia şi prietenii s-au convins că este vorba despre Dory, mai ales după ce au ascultat-o şi s-au convins că este capabilă să discute despre soţ şi copii ca şi cum ar fi trăit în 1949, anul dispariţiei sale. Potrivit expertului în OZN, Kent Hadfurth, „privind la fotografiile vechi şi ascultând depoziţiile membrilor familiei sale, este foarte probabil ca această femeie să fi fost răpită de extratereştri acum 47 de ani. Evident, este şocată să-şi vadă soţul şi copiii atât de schimbaţi. Nu-şi aminteşte nimic de la dispariţia ei din 1949, nu ştie nimic despre răpirea ei, dar prezintă toate semnele specifice celor care au dispărut astfel. Ea declară că are coşmaruri în care visează lumini orbitoare în jurul casei, apoi că se prăbuşeşte într-un abis."

Acum Dory se află în continuare sub supraveghere medicală de specialitate.

Potrivit aceluiaşi expert american „Dispariţia lui Dory ar putea să fie una dintre cele mai lungi cauzate de răpitori extratereştri de care am aflat vreodată".

25.14. „Lumina solidă" în contextul fenomenului OZN

Un incident complex şi controversat a avut loc în 2001 pe coasta de est a Australiei, în apropiere de localitatea Tiaro din statul Queensland. Protagoniştii au fost Keith Rylance (39 de ani), soţia lui Amy (22 de ani) şi asociata lor în afaceri, Petra Heller (35 de ani).

În seara zilei de 4 octombrie 2001 toţi trei se aflau într-o podgorie, proprietatea lor, în încăperi diferite ale unei locuinţe-rulotă. Încăperile comunicau între ele prin uşi, care în seara aceea rămăseseră întredeschise. La ora 23.15 Petra s-a trezit din somn sesizând ceva neobişnuit. Mergând în camera de alături, unde stătea Amy, a văzut că prin fereastra rulotei intra un fascicul dreptughiular de lumină „solidă", trunchiată înainte de a ajunge la peretele opus. În interiorul paralelipipedului luminos plutea Amy, într-o poziţie care sugera că ar dormi, alunecând încet afară prin geam. Tot în interiorul

luminii se zăreau câteva obiecte care fuseseră pe o măsuță de cafea de lângă canapea. Înainte de a leşina de emoție, Petra a apucat să vadă că lumina venea de la un OZN în formă de disc, staționând nu departe, în apropierea solului. Peste câteva clipe, când şi-a revenit, Petra a început să țipe, trezindu-l pe Keith. El a spus ulterior că Petra era extrem de agitată, sub geam zăceau împrăştiate obiectele de pe măsuța de cafea, iar geamul era străbătut de două crăpături perpendiculare. Amy nu se vedea nicăieri. În consecință, pe la 23.40, Keith a sunat la poliția din Tiaro. Peste vreo oră şi jumătate au sosit doi polițişti, unul din Tiaro, altul din Maryborough – principalul oraş din zonă –, iar puțin mai târziu a apărut şi un al treilea. După declarațiile lor, cei doi martori păreau extrem de agitați. Încercând să nu-şi piardă cumpătul în fața situației cu totul neobişnuite, polițiştii au început să adune probe. Înainte să termine, a sunat telefonul. O femeie de la o benzinărie din preajma oraşului Mackay, aflat la circa 790 de kilometri mai spre nord, spunea că a găsit-o pe soția lui Keith rătăcind dezorientată pe câmp.

Amy a afirmat ulterior că-şi amintea doar că stătea pe canapea în rulotă, iar apoi s-a trezit într-o încăpere stranie, dreptunghiulară, cu pereți luminoşi. O voce i-a spus să stea liniştită, după care a apărut un individ înalt de vreo 1,80 m, îmbrăcat într-un combinezon negru şi având pe față o mască cu găuri pentru ochi, nas şi gură. Amy avea impresia că a stat mai mult timp acolo, dar nu putea estima cât anume. La un moment dat i s-a spus că, din anumite motive, nu va fi adusă înapoi în locul din care a fost luată, ci „în apropiere". Apoi s-a trezit culcată pe pământ, într-un câmp cu copaci în jur. Se simțea oceanul în apropiere. Deşi dezorientată, ea a reuşit să ajungă la un drum şi, de-a lungul acestuia, la o benzinărie. Cei de aici au crezut la început că e beată sau drogată, deoarece era confuză şi abia se ținea pe picioare. De aceea au dus-o la un spital.

Poliția din Mackay, implicată şi ea în anchetă, i-a cerut lui Amy să dea o declarație privind cele întâmplate, sub jurământ şi cunoscându-se că orice fals este pedepsit prin lege. Ea a spus, între altele, că nu i s-a mai întâmplat ceva asemănător, deşi, pe când era în clasa a V-a, mai văzuse un OZN înconjurat de alte obiecte mai mici.

Poliția i-a găsit lui Amy o cameră de motel unde a doua zi au sosit Keith şi Petra. Ei au notat toate detaliile de care îşi amintea şi au făcut numeroase fotografii, mai ales privind urmele apărute pe corpul femeii, pe fiecare călcâi şi – dispuse în triunghi – pe o coapsă. Părul de pe cap, vopsit în urmă cu câteva zile, crescuse, având pe o porțiune considerabilă culoarea originală, ca şi cum pentru Amy ar fi trecut mult mai mult timp decât cele câteva ore în care aparent fusese răpită. Cei trei, pe baza unor numere de telefon găsite într-o revistă de profil, au luat legătura cu Diane Harrison, directoarea națională a Australian UFO Research Network, istorisindu-i chiar în după-amiaza de 5 octombrie cele întâmplate. La scurt timp s-a implicat şi cunoscutul investigator australian Bill Chalker, care – printr-o coincidență – avea programată

peste câteva zile o expunere tocmai despre cazurile de „lumină solidă“ în contextul fenomenului OZN.

Din păcate, toate aceste discuţii, ca şi investigaţiile de teren care au urmat nu au putut înlătura toate semnele de întrebare. În plus, la un moment dat, martorii au evitat să mai dea declaraţii, susţinând că se simt ameninţaţi.

25.15. După ce a fost răpită de extratereştri, o femeie a căpătat puteri paranormale

Sheila Kuerrel (47 ani) din Austin (Texas, SUA) susţine că a căpătat puteri supranaturale după ce a fost răpită de extratereştri. Femeia poate muta obiecte din jurul ei folosindu-şi puterea minţii, poate face anumite persoane să leviteze şi, atunci când se concentrează, poate citi gândurile oamenilor. „Vecinii din cartierul meu m-au poreclit «Vrăjitoarea», dar eu ştiu că abilitatea de a-mi folosi mintea la maxima ei valoare se datorează extratereştrilor“, a declarat femeia.

„Am petrecut aproape 17 ore în mijlocul extratereştrilor şi aceştia m-au învăţat, prin intermediul telepatiei, cum să-mi folosesc puterea minţii“, a continuat Sheila Kuerrel, care lucrează ca fotograf de 18 ani. „În 1983 am fost răpită pentru prima oară şi, de atunci, am descoperit că pot muta obiecte cu ajutorul gândurilor. Dar abia la a treia experienţă de acest gen, şi anume atunci când am stat aproape opt ore în compania extratereştrilor, am învăţat să-mi folosesc creierul la maxima lui capacitate.“ Sheila nu a putut da detalii despre felul în care a fost învăţată să-şi folosească toate capacităţile paranormale, îşi aminteşte doar că a fost pusă pe o masă ca cele aflate în saloanele de chirurgie şi că extratereştrii au făcut nenumărate teste pe ea, folosind aparate ciudate. „Asta s-a întâmplat de fiecare dată când am fost răpită. De obicei, extratereştrii mă luau din curtea din spate a casei mele, care se întindea până la malurile unui râu. Mă ţineau pe acea masă de operaţie timp de 2–3 ore, iar când reveneam în locuinţa mea, mă simţeam plină de vivacitate şi energie. De fiecare dată aveam impresia că puterile mele paranormale cresc şi, atunci când îmi puneam în minte să fac ceva ieşit din comun, reuşeam aproape întotdeauna. După ce am fost răpită a patra oară, mi-am demonstrat capacităţile supranaturale prietenei mele, Kathleen Belin, şi câtorva vecini.“

„Am urmărit cu uimire cum Sheila muta lucrurile din casă fără să pună mâna pe ele!“, a afirmat Kathleen Belin. „A încercat apoi cu mobila grea şi a reuşit să o mute din loc, schimbând locul patului şi al şifonierului. Apoi, mi-a cerut să mă gândesc la ceva şi mi-a spus cu exactitate la ce mă gândeam şi la persoana pe care o aveam în minte. De la început am crezut în forţele paranormale ale Sheilei, dar vecinii ei o consideră o vrăjitoare şi spun că ea este trimisul Necuratului. Prietena mea mi-a povestit despre extratereştri şi n-am avut motive să n-o cred, deoarece mi-a arătat semnele de pe trupul ei, adică locurile unde îi fuseseră făcute testele.“

Sheila Kuerrel a declarat că priveşte un anumit obiect, se concentrează asupra lui şi apoi îl mişcă cu ajutorul minții. Persoanele care au văzut-o făcând astfel de lucruri au fost uimite sau speriate. „Am primit scrisori de amenințare cu moartea din partea unor vecini care mă consideră un spirit rău, iar preotul nu vrea să pună piciorul la mine în casă. Când sunt în preajma oamenilor obişnuiți, cărora le e frică de aceste puteri extrasenzoriale, nu-mi demonstrez forțele, ca să nu-i sperii. Deşi, sinceră să fiu, n-ar avea de ce să se teamă, pentru că nu reprezint o amenințare pentru nimeni. Şi, în plus, nu sunt singura persoană din lumea asta care are aceste capacități paranormale. Sunt sigură că, odată cu trecerea vremii, majoritatea populației globului va beneficia de aceste puteri. De fapt, ele se află în oricare dintre noi, numai că foarte mulți nu ştiu încă ce să facă şi cum să le folosească în interesul lor“, a încheiat Sheila Kuerrel.

25.16. OZN-urile sunt responsabile de mutilări de animale?

Straniile cazuri de mutilări de animale, semnalate în special în SUA şi în unele state latino-americane, tind să fie încadrate în ultimul timp în cortegiul de bizarerii care însoțesc fenomenul OZN. La mijlocul anilor ’80 se estima că numărul de mutilări trecuse de 10 000 numai în SUA. Alte numeroase cazuri au fost semnalate din Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare. Circa 90% dintre acestea aveau drept victime vite, restul alte animale: cai, câini etc.

De cele mai multe ori un fermier îşi găseşte o vită ucisă, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, ugerul, urechea, ochii. Tăieturile sunt perfecte, fără franjuri sau sfâşieri. Chirurgii au apreciat că o asemenea netezime nu se poate obține decât cu ajutorul unor bisturie cu laser. De foarte multe ori animalul este perfect exsanguinat, de regulă prin vena jugulară. S-a remarcat că nici cea mai modernă pompă de vid nu poate extrage sângele din vine atât de complet.

O altă ciudățenie frecventă este absența urmelor în jurul animalului, inclusiv a urmelor de sânge. Deşi de multe ori animalul a fost găsit în zăpadă, noroi sau chiar în mlaştini, la multe mile distanță de locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal, nicio urmă de paşi nu se vedea împrejur, nici ale animalului, nici ale făptaşilor. Aceasta, împreună cu faptul că locul găsirii era uneori inaccesibil vitelor sau vehiculelor, de pildă mici platouri montane, a acreditat ideea că respectivele cadavre au fost aruncate acolo de la înălțime.

S-a spus că armata ori guvernul ar face experiențe, de pildă cu gaze otrăvitoare, iar sacrificările ar viza colectarea de materiale biologice necesare măsurării efectelor. Această variantă era întărită de numărul mare de elicoptere ciudate care au fost văzute frecvent în zonele în care au avut loc mutilările. Numai că aceste elicoptere, de obicei negre, nu aveau niciun fel de însemne

şi făceau adesea manevre de care niciun elicopter obişnuit nu ar fi în stare, drept pentru care oamenii s-au întrebat dacă nu erau cumva OZN-uri adoptând un mimetism adecvat situației. O altă ipoteză viza sectele satanice. Lipsa urmelor, dificultatea ca aceste secte să dispună de instrumentele necesare bizarelor operații şi chiar numărul foarte mare de cazuri făceau însă ca ipoteza să fie lipsită de consistență. De altfel, s-au oferit recompense, mergând până la 45 000 dolari, pentru informații ce ar duce la prinderea făptaşilor; sumele au rămas însă neatribuite. Alte ipoteze au vizat animale de pradă, inclusiv pe controversatul bigfoot, omul sălbatic al pădurilor nord-americane; lipsa urmelor, a rănilor sfâşiate ori a resturilor în jur au făcut însă şi această ipoteză de nesusținut.

Deşi nici în sprijinul ipotezei că OZN-urile ar fi de vină nu pot fi invocate dovezi incontestabile, există totuşi câteva mărturii care pun pe gânduri. Probabil cea mai veche datează din 19 aprilie 1897, când, în văzul fermierului Alexander Hamilton, din Le Roy (Kansas), al fiului său şi al unui arendaş, dintr-o maşinărie, plutind la o înălțime de circa 10 metri, a coborât un laț roşu, agățând de gât o junincă şi trăgând-o în sus. Cei trei au încercat s-o salveze, dar fără succes. A doua zi i-au găsit, la circa cinci kilometri, pielea, capul şi un picior.

În 1976, fermierul Pat McGuire, din Wyoming, a urmărit într-o seară cu luneta un OZN trecând peste o creastă aflată la circa trei kilometri de casa lui. Pe creastă era şi o vacă; aceasta a dispărut pur şi simplu când OZN-ul a trecut deasupra ei. A doua zi dimineața, McGuire a găsit la locul respectiv doar vițelul care-şi căuta mama.

În 1980, un fermier din Texas, ocolind nişte tufişuri, s-a pomenit brusc față în față cu un umanoid cenuşiu, înalt de circa 1,20 metri, identic cu cei descrişi de martorii unor întâlniri de gradul III sau IV, stând lângă un cadavru de viței mutilat.

Într-o noapte de mai 1991, un fermier din statul Washington vede un fascicul de lumină albastră, coborâtă din cer, ridicând în aer un taur de 800 de kilograme care s-a rotit de câteva ori în jurul axului pe măsură ce se înălța. După un interval foarte scurt lumina se stinge brusc şi taurul cade îndărăt, lovindu-se de pământ cu o bufnitură surdă. A doua zi, examinându-se cadavrul, se găsesc pe el urme de mutilări.

Cunoscutul investigator OZN Jaques Valide aminteşte cazul unui băiat de 12 ani, pe nume Oscar, care în zorii zilei de 6 septembrie 1978, într-un sat aflat la sud de Rosario (Argentina), s-a pomenit în fața unui disc cu diametrul de vreo 10 metri, din care a coborât o făptură de peste doi metri, care l-a invitat la bord. Când să se urce, a zărit înăuntru un roboțel tăind în bucăți oase mari ce puteau fi de vită sau de cal. S-a speriat şi a refuzat să mai intre. După aceasta, noapte de noapte, are să viseze că e în interiorul navei şi i se fac diverse examene medicale, trezindu-se țipând. Cu şase zile înainte, tatăl lui găsise o vacă moartă pe proprietatea sa, cu coastele şi crupa lipsă. Dacă ar fi fost hoți, zicea el, făptaşii s-ar fi orientat spre cu totul alte părți ale corpului.

Judy Doraty, din Huston (Texas), se întorcea într-o seară acasă cu maşina împreună cu fiica ei Cindy, mama şi cumnata sa. Ele zăresc o lumină ciudată, opresc maşina să o vadă mai bine, apoi îşi continuă drumul. După un timp Judy începe să aibă coşmaruri şi dureri groaznice de cap. Se adresează unor medici şi ajunge în cele din urmă la investigatorul OZN dr. Leo Sprinkle. Acesta, aplicând metoda regresiei hipnotice, o face să retrăiască un episod al întâmplării care părea să-i fi fost şters din memorie – în noaptea respectivă ea fusese, pentru scurt timp, victima unei răpiri efectuată de OZN-ul întâlnit; fiind în interiorul navei, a fost martoră la răpirea şi aducerea la bord, cu ajutorul unei raze de lumină, a unui viţel alb-negru. A trebuit să asiste la un şir de operaţii care se petrec cu o viteză ameţitoare, viţelului scoţându-i-se, încă de viu, inima, ficatul, rinichii, creierul. Ţesutul îndepărtat din animal, încă palpitând, este întins pe podea şi înţesat cu ace (poate sonde) strălucitoare, continuate cu ţevi. Ei i s-a făcut rău la vederea scenei. Îşi mai amintea că doi omuleţi stranii i-au explicat că în felul acesta se măsoară substanţele nocive acumulate în fiecare organ, deci implicit poluarea mediului. Răspunsul are logica sa. Să fie însă numai atât?

În sfârşit, o întrebare – au oare aceste răpiri vreo legătură cu ploile de sânge sau cu diverse animale – peşti, broaşte etc. – semnalate în decursul istoriei? Şi încă una – în vechime divinitatea cerea mereu jertfe în carne; stau mărturie nenumăratele dovezi, de la Biblie la legendele indienilor algonquini. Să existe vreo legătură cu mutilările? Să fie oare acestea gestul unei instanţe ce îşi arogă astfel un drept din vremuri imemoriale, dar pe care am uitat să-l mai onorăm?

25.17. Poliţia şi farfuriile zburătoare

Semne ciudate pe cer

În ziua de joi, 13 august 1970, ofiţerul de poliţie danez Evald Hansen Maarup se ducea la Knud, fiind la volanul maşinii de serviciu, un Ford-Zodiac. El rula cu o viteză moderată pe drumul ce lega oraşul Kabdrup de Fjelstrup. La ora 22:50, atunci când se găsea la câteva sute de metri de o intersecţie, s-a văzut înconjurat de un fascicul de lumină alb-albastră, venind de undeva de sus; în acelaşi moment motorul s-a oprit brusc şi luminile maşinii s-au stins. Fasciculul luminos, comparabil ca nuanţă cu cel al unui tub fluorescent, era atât de intens, încât şoferul nu putea să mai vadă nimic. El a încercat pe dibuite să cheme postul de poliţie prin radio, dar staţia, de asemenea, nu mai funcţiona. În interiorul maşinii, temperatura creştea puţin câte puţin.

Deodată, fasciculul s-a plasat deasupra maşinii ce se găsea cufundată în beznă. Poliţistul a ieşit imediat din maşină şi a avut timpul necesar să vadă că fasciculul avea o formă tronconică, cu un diametru la bază de 4–5 metri, iar extremitatea sa superioară ieşea dintr-un mare „obiect gri“. În câteva minute,

fără a produce nici cel mai mic zgomot, fasciculul a fost „aspirat“ către deschiderea inferioară a obiectului, iar martorul consternat a văzut retrăgându-se şi ultimul fragment al conului de lumină în interiorul misteriosului aparat, printr-o deschizătură de aproximativ un metru.

Odată lumina dispărută în „obiectul“ de formă circulară, măsurând cam 12 m diametru şi având la bază două protuberante de aproximativ un metru şi jumătate diametru fiecare, acesta a început să se deplaseze vertical. Accelerând şi fără a scoate nici cel mai mic sunet, el a dispărut în câteva secunde. După aceasta, farurile automobilului s-au reaprins, iar totul a început să funcţioneze normal, bineînţeles şi staţia radio.

„Incidentul Kirtland“

Potrivit rapoartelor poliţiei locale din oraşul Kirtland, statul american Kentucky, şi al unei comisii de la NASA, în seara zilei de 19 aprilie 1993 a avut loc un incident unic în analele întâlnirilor de gradul III, informează revista *USA Today-Magazine.*

În acest incident au fost implicaţi doi poliţişti, iar veridicitatea faptelor petrecute nu poate fi pusă la îndoială, mai ales că mai sunt şi alţi martori şi în plus există dovezi materiale asupra aterizării unui O.Z.N. „Incidentul Kirtland“ a intrat deja în istoria recentă a fenomenologiei OZN, iar comisia NASA care a investigat cazul l-a catalogat ca fiind „strict secret“. În presa americană a apărut abia acum relatarea pe larg a acestui incident, care poate fi descris ca unul dintre cele mai semnificative şi mai credibile cazuri de întâlniri de gradul III.

În după-amiaza zilei de 19 aprilie 1993 maşina de poliţie a sergenţilor Tom Braniff şi Craig Dolittle se afla în sudul oraşului, în urmărirea unui automobilist care depăşise viteza legală. În jurul orei 17.30 poliţiştii au continuat urmărirea şi în afara oraşului, când brusc, atenţia le-a fost captată de o aeronavă ciudată, care plutea în derivă şi care emitea zgomote stranii, asemănătoare cu cele ale unor explozii. Cei doi poliţişti au abandonat urmărirea contravenientului şi au oprit maşina, crezând că un avion al forţelor aeriene se află în dificultate şi încearcă o aterizare forţată. Au anunţat prin radio alte echipaje de poliţie şi pompierii pentru a veni repede în zonă. La un moment dat au pierdut aeronava din vedere, care a aterizat cu un zgomot asurzitor în spatele unei coline. Deplasându-se rapid spre locul respectiv, cei doi poliţişti au ajuns după numai 5 minute, când nu mică le-a fost mirarea să observe că ceea ce au presupus a fi un avion era de fapt o navă în formă de ou, lungă de aproximativ 12 metri, aflată acum pe solul nisipos, iar în jurul navei mai multe făpturi ciudate, îmbrăcate într-o mantie albă, lucrau de zor cu nişte aparate la carcasa exterioară a OZN-ului, efectuând probabil reparaţii. Nava în formă de ou emitea o lumină albastră metalizată şi era vizibilă o trapă exterioară prin care ocupanţii ieşeau sau intrau cu diferite aparate de măsură.

Curând cei doi polițiști au fost zăriți de ocupanții navei, iar trei dintre aceştia s-au deplasat rapid spre ei. „Inițial am vrut să fugim, însă parcă eram paralizați amândoi. Omuleții îmbrăcați într-o mantie albă care s-au apropiat de noi aveau cam 1,50 metri înălțime. Capul lor era enorm, iar ochii cât o farfurie. Nu aveau nas, doar două orificii punctiforme prin care probabil că respirau. Când au ajuns aproape de noi au făcut nişte gesturi cu mâinile, le-au ridicat în sus, apoi le-au coborât. Erau foarte urâți şi, înfricoşați cum eram, am crezut inițial că vor fi agresivi. Ne-am înşelat. Au mai scos câteva sunete ciudate, guturale, după care s-au întors spre nava lor unde au pătruns prin trapă în interior. Culoarea navei s-a modificat brusc din albastru metalizat în verde, apoi în roşu, şi în acel moment s-a auzit un zgomot de mică intensitate, ca o vibrație. În clipa aceea «oul» s-a ridicat vertical de la sol şi, după ce a ajuns la altitudinea de aproximativ 50 de metri, a planat cu mare viteză în direcția est, dispărând în scurt timp din vedere. Abia atunci am reuşit să ne mişcăm din nou. Eram ca împietriți, o forță necunoscută ne-a țintuit pe loc“, a declarat sergentul Craig Dolittle.

Când OZN-ul s-a ridicat de la sol au ajuns în apropierea locului respectiv şi primele două echipaje de poliție chemate inițial de Craig Dolittle şi Tom Braniff. Descrierea traiectoriei OZN-ului este identică şi deci există mai mulți martori oculari ai acestui eveniment. Dar cei doi protagonişti ai întâlnirii de gradul III erau de negăsit. Abia după o oră au fost găsiți în spatele colinei, de căpitanul Karl Anderson. Amândoi erau răvăşiți, vizibil zdruncinați psihic. „Ce s-a întâmplat, Craig? Arăți de parcă l-ai fi văzut pe dracu’“, l-a întrebat căpitanul pe sergentul Dolittle. „Poate că l-am şi văzut!“ i-a răspuns foarte sugestiv acesta.

Ancheta poliției locale din Kirtland relevă faptul că la locul aterizării OZN-ului, nisipul solului se transformase în sticlă pe o rază de 5 metri, semn al unei temperaturi foarte înalte. Vegetația săracă din împrejurimi era profund afectată, toate plantele fiind distruse pe o rază de 30 de metri printr-un proces de îmbătrânire accelerată. Supuşi testului detectorului de minciuni sergenții Tom Braniff şi Craig Dolittle l-au trecut cu bine. Mărturia lor despre întâlnirea cu ființele extraterestre, ocupante ale OZN-ului, este considerată şi astăzi ca perfect veridică. Este unul dintre puținele cazuri în care este implicată poliția americană, deci nu planează dubii asupra cazului, mai ales că există şi dovezile materiale ale unei aterizări şi decolări bizare.

A doua zi, pe data de 20 aprilie 1993 o comisie de specialişti de la NASA a adunat cu multă meticulozitate toate aceste dovezi. Peste 3 tone de nisip (care se pare că este încă radioactiv), inclusiv placa de nisip devenit sticlos în urma aterizării OZN-ului, au fost duse, împreună cu puținele plante, în laboratoare speciale de cercetare.

Martori cu uniformă. În ziua de 13 martie 1997, la ora trei dimineața, polițiştii Moacir Pereira Dos Santos şi Anerilton Neves şi-au terminat patrularea

pe străzile liniştite şi pustii din Nations Park, un cartier al oraşului brazilian Americana. Brusc, în timp ce se întorceau spre secţia de poliţie, la intersecţia dintre States Avenue şi Malaysia Street au văzut ceva care i-a luat prin surprindere. Un obiect straniu, care emitea raze luminoase, a apărut pe cer, în faţa lor. Neputând să-şi dea seama despre ce este vorba, cei doi poliţişti au coborât din maşină. Aparatul zburător avea formă ovală, era înconjurat de lumini albastre, roşii şi galbene şi plana la aproximativ 200 de metri deasupra străzii. Apoi s-a deplasat fără niciun fel de zgomot, ajungând deasupra unui depozit de gunoi, unde s-a oprit din nou. Dos Santos s-a întors la maşină pentru a porni girofarul şi sirena. În clipa aceea, OZN-ul a accelerat fulgerător şi a dispărut în noapte. Câteva minute mai târziu, Henrique Moretti, un şofer de taxi, a oprit la faţa locului. S-a apropiat de Neves şi de Dos Santos şi le-a spus că el şi pasagerul său tocmai văzuseră un OZN cu diametrul de aproximativ cinci metri, zburând fără niciun zgomot la 150 de metri deasupra lor, în direcţia oraşului vecin, Nova Odessa. Convinşi că nu au avut halucinaţii, cei doi poliţişti au sunat la Comisariatul General din Americana pentru a cere ajutor. Când au venit, colegii lor au râs de ei, zicând că probabil au visat. Dar Moretti şi pasagerul lui, care nu plecaseră, au confirmat că văzuseră şi ei obiectul, iar la Poliţie au început imediat să vină sute de apeluri telefonice. Printre cei care sunaseră se găseau alţi poliţişti care erau de serviciu, un prezentator de la un post de radio local, care se întorcea acasă, şi un fotograf care, deşi era echipat cu peliculă pentru lumina zilei, reuşise să fotografieze OZN-ul.

În timpul anchetelor care au urmat, Institutul Naţional Brazilian pentru Cercetare Spaţială a confirmat că în acel moment nu se făcuse nicio experienţă în care să fie implicate baloane meteorologice sau vreun alt obiect zburător. Pe de altă parte, armata braziliană a anunţat că nu avusese loc niciun zbor deasupra oraşului Americana la ora aceea. Cazul a fost clasat, oficial, ca „neexplicat“.

Pentru specialiştii în OZN-uri, cazurile asemănătoare acestuia sunt cele mai credibile. Nu pentru că farfuria zburătoare a fost văzută de multe persoane, ci pentru că sunt implicaţi poliţişti, cei mai credibili martori cu putinţă. Într-adevăr, trierea observaţiilor plauzibile cu privire la apariţia OZN-urilor constă deseori mai degrabă în calitatea martorilor, decât în ceea ce s-a văzut. Martorul ideal este o persoană responsabilă, serioasă, care inspiră încredere. Cei care corespund în general, acestor criterii, sunt poliţiştii.

Dar, dincolo de credibilitatea impusă de meseria lor, poliţiştii au şi un stil de a lucra care îi plasează printre cei mai buni martori. Observatori antrenaţi, ei au învăţat să distingă fenomenele anormale. În plus, se găsesc la faţa locului în cele mai bune momente: afară, în timpul nopţii. Chiar dacă nu sunt primii care asistă la un eveniment neobişnuit, ei sunt, în general, primii care culeg „la cald“ mărturiile celor care au văzut vreun OZN. Prezenţă, vigilenţă, ataşament faţă de instituţia pe care o reprezintă. Din această cauză, mărturiile

polițiștilor care au văzut OZN-uri au o valoare considerabilă, mai ales în ochii Comisiei Condon (de la numele fizicianului care a propus crearea ei), un grup de cercetători din Colorado reuniți în 1966 de către Forțele Aeriene ale USA și de către CIA, pentru a întreprinde anchete asupra OZN-urilor. De obicei sceptică în ceea ce privește veridicitatea mărturiilor, această comisie a făcut în 1967 singura și unica sa investigație în ceea ce privește cazurile persoanelor răpite de OZN-uri. Acest caz îl avea drept martor principal pe Herbert Schirmer, un polițist aflat în exercițiul funcțiunii pe drumul spre Ashland, în Nebraska.

OZN-ul de pe marginea drumului. Pe 3 decembrie 1967, la ora 2.30 dimineața, Schirmer a fost chemat din cauza unei turme de vaci care scăpase din țarcul său și blocase un drum de la periferia orașului Ashland. În timp ce mergea la fața locului, atenția i-a fost atrasă de ceea ce de la depărtare părea să fie un camion staționat, cu luminile aprinse. Apropiindu-se, polițistul s-a trezit în fața unui ciudat obiect metalic, cu formă discoidală, care plana la doi-trei metri deasupra șoselei, emițând o lumină roșie prin hublourile carlingii sale. Când Schirmer și-a oprit mașina în dreptul lui, OZN-ul s-a înălțat în câteva secunde și a dispărut în noapte, înconjurat de o lumină strălucitoare.

La o oră după întâmplare, ușor amețit, Schirmer s-a întors la secția de poliție. A luat registrul de procese-verbale și a scris că a văzut o farfurie zburătoare. Dar în timp ce a notat ora, și-a dat seama că nu putea să-și amintească ce făcuse în cele douăzeci de minute care au urmat după plecarea OZN-ului.

În zilele următoare, sergentul Schirmer a observat că pe gât i-a apărut o urmă roșie, ciudată. În plus, cu sănătatea nu se simțea bine. Avea migrene și un zumzăit în cap, care îl împiedica să doarmă. Sperând că va putea să descopere ce se întâmplase în ziua aceea pe autostradă, precum și cauza maladiei sale, el a contactat Comisia Coridon. Aceasta i-a cerut psihologului Leo Sprinkle, de la Universitatea Wyoming, să-l hipnotizeze pe Schirmer, pentru a-l determina să scoată la lumină informații din subconștientul său.

Sub hipnoză, Schirmer și-a amintit că acele lumini ciudate s-au apropiat de mașina sa. Și-a mai amintit că un „gaz verde“ a înconjurat-o înainte ca el să-și piardă cunoștința. Când și-a revenit, se afla în interiorul OZN-ului, pe care l-a vizitat, fiind condus de o ființă „cu pielea gri“. Mai târziu, Schirmer a fost condus înapoi la mașina sa și i s-a ordonat mental, prin telepatie, să uite ciudata întâmplare. Întâlnirea cu OZN-ul n-a rămas însă fără urmări.

Tensiunea psihologică creată în urma experienței sale, suspiciunea superiorilor săi și glumele colegilor au devenit insuportabile, mai ales că rezultatele ședinței de hipnoză nu au apărut în raportul final al Comisiei Condon. Până la urmă, Schirmer și-a dat demisia din Poliție.

Un OZN de forma unui cornet de înghețată. Un an mai târziu, șeriful adjunct Dale Spaur, din comitatul Portage, Ohio, a trăit o aventură similară.

Pe 17 aprilie 1968, în timp ce-şi făcea tura de noapte, însoţit de adjunctul său Wilbur Neff, centrala Poliţiei a cerut ajutorul maşinii lor, în urma unui apel telefonic venit de la o femeie care locuia în partea de est a oraşului. Nişte locuitori declaraseră că au văzut un obiect luminos „mare cât o casă“ zburând prin zonă. Neîncrezători, poliţiştii s-au dus la faţa locului. În timp ce străbăteau cartierul de unde venise apelul telefonic, mergând pe jos, Spaur a văzut un obiect care se ridica deasupra pădurii vecine. Singurul zgomot care se auzea era un zumzăit agasant. Dintr-odată, OZN-ul a luminat zona cu o asemenea intensitate, încât cei doi au avut impresia că le iau foc uniformele. Foarte speriaţi, Spaur şi Neff au fugit la maşină pentru a se pune la adăpost. OZN-ul a trecut pe deasupra lor, deplasându-se spre est. Spaur a luat staţia radio şi a anunţat Cartierul general al poliţiei: „Este un obiect zburător chiar deasupra noastră!“. Răspunsul a fost prompt: „Trageţi în el!“ Dar OZN-ul îşi reluase traiectoria şi cei doi poliţişti au pornit în urmărirea lui, pe o distanţă de 70 de kilometri, cu 120 la oră. Wayne Hudson, un alt poliţist aflat la 40 de kilometri de acolo, care auzise apelul prin staţie, şi-a aşteptat camarazii la o intersecţie, pe drumul anunţat prin radio. La un moment dat, a văzut şi el OZN-ul, trecând pe cer cu o viteză de aproximativ 80 km pe oră. „Avea forma unui cornet de îngheţată, ale cărui părţi superioare erau în mare parte topite.“ Hudson a pornit şi el pe urmele OZN-ului, circulând în spatele maşinii lui Spaur, pe care a urmat-o îndeaproape.

La ora 5.20, Frank Panzanella, un poliţist din Conway (Pennsylvania), mergea cu maşina pe un drum districtual când a văzut, la rândul său, OZN-ul. A oprit şi a ieşit pe şosea, pentru a-l privi mai bine. Maşinile conduse de către Spaur şi Hudson s-au oprit lângă el. Cei patru poliţişti, care-şi pierduseră graiul, au văzut ciudatul obiect zburător oprindu-se brusc din drumul său, luând altitudine şi dispărând în direcţia Lunii. Întorşi la bază, s-au grăbit să raporteze fenomenul la care asistaseră cu toţii.

În patrulare cu un OZN deasupra. Într-o dimineaţă a lunii ianuarie a anului 1978, mai mulţi poliţişti englezi au fost martorii apariţiei unui OZN în nordul comitatului Yorkshire. Sergentul Tony Dodd şi agentul Alan Dale mergeau pe un drum întunecat, în apropierea oraşului Cononley, când totul a fost inundat dintr-odată de o lumină orbitoare. Poliţiştii s-au oprit şi, când au privit în sus, au văzut un obiect alb şi strălucitor, aflat la o distanţă de 35 de metri de ei, care se deplasa cu aproximativ 40 km/h. În clipa în care obiectul a trecut pe deasupra lor, Dodd şi Dale au putut să-l observe în detaliu. Conform raportului lor, el avea formă de farfurie şi, în partea superioară, era prevăzut cu un dom alungit, dotat cu hublouri de jur împrejur. Dedesubtul domului se găsea *ceva asemănător unei rochii care se mişca încontinuu* şi lumini colorate orbitoare. În mod straniu, obiectul nu scotea niciun zgomot. Continuându-şi traiectoria, el a dispărut în spatele unei păduri dese, care acoperea o colină învecinată.

Dodd şi Dale şi-au continuat drumul spre oraş până în clipa în care s-au întâlnit cu altă maşină de poliție, care venea din sens opus. Când s-au oprit, celălalt polițist le-a spus: „Am văzut şi eu OZN-ul ăla gigantic!“

Extraterestrul argintiu

Unul dintre cazurile cele mai răsunătoare în care a fost implicat un polițist s-a semnalat la Falkville, în Alabama (SUA), în 1993. În seara zilei de 17 octombrie, la ora 22.00, şeful poliției, Jeff Greenshaw, a primit un telefon de la o femeie care declara că o „navă spațială“ a aterizat pe un câmp din apropierea oraşului. Greenshaw şi-a luat polaroidul şi s-a dus imediat la fața locului. La sosirea sa, nu a văzut nicio urmă a OZN-ului, dar s-a întâlnit față în față cu o creatură ciudată, care se îndrepta spre el, mergând ca un robot. Deşi s-a speriat, Greenshaw a făcut fotografii şi apoi şi-a pornit girofarul. Cum creatura a luat-o la fugă pe drum, el a urmărit-o, rulând la un moment dat cu 90 km/h, dar nu a putut să o ajungă. „Fugea mai repede decât orice ființă existentă pe Pământ“, a spus Greenshaw.

Un polițist este răpit de nişte extratereştri păroşi

În ziua de 12 iulie 1996, în localitatea Reine, din Franța, polițistul Rene Poulet a fost răpit de nişte extratereştri.

Poulet îşi aminteşte că era pe la ora 7.30 seara când se plimba prin parc şi a văzut în fața sa o lumină. „Brusc, fără niciun avertisment, am fost ridicat de la pământ de cinci creaturi imense, acoperite cu păr, şi am fost dus la bordul unei nave spațiale. Cred că am leşinat, deoarece tot ce-mi mai amintesc este că m-am trezit pe pământ după şase ore.“

Superiorii polițistului au făcut cercetări ca urmare a declarațiilor sale şi au găsit mai mult de 30 de martori care au văzut OZN-ul aterizând în parc. Cel puțin două treimi din ei spun că au văzut cum a fost luat Poulet la bordul navei de către extratereştrii aceia păroşi şi cum, după câteva secunde, OZN-ul s-a ridicat uşor spre cer.

Polițistul a obținut o mică vacanță de la serviciu pentru a face hipnoterapie în încercarea de a-şi reaminti ce i s-a întâmplat în timpul acelor „ore pierdute“. „Nu pot fi liniştit până nu aflu ce s-a petrecut acolo sus“, spune el.

25.18. Decese suspecte

Iată ce scria în 1969 ufologul francez Aimé Michel în legătură cu ziaristul american Frank Edwards: „În cartea sa, *Farfuriile zburătoare «o afacere serioasă»,* Edwards povesteşte în detaliu persecuțiile la care a fost supus când a expus, cu documente în mână, activitatea CIA în domeniul OZN-urilor, cum a fost amenințat să tacă şi şi-a pierdut apoi slujba etc. Dar, a adăugat el, este

prea târziu să tac în prezent, când am ajuns la o certitudine şi am obţinut independenţa financiară, plus că sfidez autorităţile ce vor să mă reducă la tăcere.“ Ultimele pagini ale cărţii sale sunt politice: „Ziua deznodământului soseşte, momentul este mai apropiat decât am crede“, scria el textual. El vorbea de necesitatea ca serviciile secrete să pună, în sfârşit, cărţile pe masă. Şi se mândrea că le obliga să o facă. „Deznodământul“ a venit sub o altă formă: Frank Edwards a publicat aceste rânduri şi, curând, a murit de o „criză cardiacă“ (în 1967). Şi s-a lăsat să se înţeleagă că o criză cardiacă nu este neapărat un eveniment excepţional pentru un om supraponderal în vârstă de peste 50 de ani.

l James McDonald, decan al Institutului de fizică atmosferică din cadrul Universităţii din Arizona, profesor de meteorologie şi ufolog recunoscut, s-a sinucis în 1971, după o primă tentativă eşuată. Începând din 1966, el şi-a propus să capteze interesul comunităţii ştiinţifice faţă de fenomenul OZN şi a cheltuit pentru asta o energie considerabilă. În paralel, el lupta pentru păstrarea stratului de ozon şi milita împotriva războiului din Vietnam. Profesorul a dezvăluit câteva manevre de dezinformare ale armatei americane pe tema OZN-urilor şi unele texte cu caracter defăimător menite să-i întineze memoria. El a fost împins, se pare, la sinucidere prin acuzaţii dezonorante, fiind ironizat pentru că se interesa de OZN-uri.

l Doctorul Rene Hardy, fondator, în 1963, al GEPA (Grup de studii al Fenomenelor Aeriene şi Aerospaţiale insolite) a murit, se pare după ce şi-a tras un glonţ în cap, în 1972, la o săptămână după ce a declarat: „Am descoperit defectul învelişului exterior al OZN-urilor, este fantastic... voi vorbi despre asta săptămâna viitoare“. În cazul său, nu a existat săptămâna viitoare.

l James şi Coral Lorenzen, fondatorii APRO (Aerial Phenomena Research Organization), au murit, unul de cancer în 1986 şi celălalt din cauza unei probleme respiratorii, în 1988, la o vârstă de aproape 65 de ani. Ei au publicat în buletinul organizaţiei, în 1978, extraordinara relatare despre „ranch-ul bântuit“ din Colorado. Vârsta la care au decedat nu ne îndreptăţeşte totuşi să excludem o moarte naturală.

l Scott Rogo, autorul cărţilor *The Haunted Universe, UFO abductions* şi coautor cu Ann Druffel la lucrarea *The Tujunga Canyon contacte,* a murit asasinat (înjunghiat) la domiciliul său din Northbridge, aproape de Los Angeles, pe 15 august 1990, la vârsta de 40 de ani.

l Remarcabila muncă de investigaţie a Karlei Turner a fost stopată prematur de decesul său, la 9 ianuarie 1996, la 49 de ani. Ea ancheta răpirile de către extratereştri în care militarii sau membrii serviciilor secrete erau clar implicaţi. Karla a fost doborâtă de o formă extrem de virulentă de cancer la sân imediat după ce ea însăşi a fost răpită de extratereştri.

l Colonelul Bolivar Uyrange, retras din Armata aerului din Brazilia, se pare că s-a sinucis la domiciliul său în 1997, după ce a confirmat în luna iulie că echipa sa a fotografiat şi filmat OZN-uri din valul ucigaş de la Corales, la

sfârşitul anilor ’70. El a apărut la televiziune şi pregătea un turneu de conferinţe în ţară. (Existenţa reală a colonelului Uyrange a fost pusă la îndoială, susţin cercetătorii.)

Aşa cum se vede, nu este imposibil ca „extratereştrii“ să aibă unele lucruri de ascuns şi ca, uneori, să fie nevoie să reducă la tăcere anumiţi cercetători. Dar fiecare dintre aceste morţi premature ar necesita singură o anchetă aprofundată pentru a se putea trage cu adevărat o concluzie.

25.19. John F. Kennedy a fost împuşcat din cauza extratereştrilor

„Cetăţeni ai Pământului, nu suntem singuri.“ Cu aceste cuvinte dramatice, preşedintele american John F. Kennedy intenţiona să informeze întreaga lume că guvernul american avea contacte cu extratereştrii. Dar, înainte ca el să ţină acest discurs, pe 22 noiembrie 1963, a fost doborât de un glonţ ucigaş.

Cel puţin aşa pretinde, la Universitatea Cambridge, profesorul cercetător istoric Lawrence Merrick, autorul bestsellerului *Killing the Messenger: The Death of JFK*. El susţine că JFK a fost asasinat pentru a fi împiedicat să dezvăluie date despre extratereştri. „Se pare că anumiţi indivizi din guvern, hotărâţi să păstreze secretul în privinţa farfuriilor zburătoare capturate, au decis să-l reducă la tăcere pe preşedinte“, mai spune profesorul Merrik, care îşi bazează afirmaţiile asupra nerostitului discurs al lui JFK pe o notiţă a acestuia. Se pare că preşedintele i-ar fi înmânat documentul guvernatorului Texasului, John Connaly, chiar în maşina în care a fost omorât.

John Connaly a trăit tot timpul cu spaima în suflet după acel eveniment. A depozitat documentul pătat de sânge într-un seif, şi a dispus ca acesta să nu fie deschis decât după moartea sa, care s-a produs în 1993.

Nu după mult timp, documentul cu discursul preşedintelui american a ajuns în mâinile profesorului Merrick. Pentru a spulbera orice îndoială în privinţa notiţelor, cinci grafologi au autentificat scrisul ca fiind al lui Kennedy.

Cercetările au mai scos la iveală faptul că, chiar cu o zi înainte de a se deplasa la Dallas, JFK s-a întâlnit cu predecesorul său, Dwight D. Eisenhower, pentru a se sfătui dacă să dea publicităţii datele sale despre existenţa extratereştrilor. Se pare că cei care au ordonat asasinarea lui JFK au considerat că discursul va crea panică.

Iată ce conţinea discursul preşedintelui:

„Dragii mei concetăţeni, oameni din toată lumea, astăzi intrăm într-o nouă eră. Copilăria umanităţii ia sfârşit şi se prefigurează o altă vârstă! O călătorie plină de provocări. Cetăţeni ai Pământului, nu suntem singuri. Dumnezeu, în infinita sa înţelepciune a populat Universul şi cu alte fiinţe la fel de inteligente ca şi noi. În 1954 forţele noastre militare au recuperat din deşertul din New Mexico rămăşiţele unei nave necunoscute. Cercetătorii au spus că vehiculul venea din spaţiu. De atunci guvernul nostru a luat contact cu creatorii acelei

nave extraterestre. Cu toate că ceea ce vă spun pare terifiant şi de domeniul fantasticului, vă asigur, ca preşedinte, că nu aveţi de ce să vă temeţi. Ei au promis să ajute naţia noastră şi să învingă inamicii umanităţii – tirania, sărăcia, bolile şi războaiele. Deci, ne sunt prieteni, nu duşmani. Împreună cu ei vom putea crea o nouă lume. Dar, nu vă pot promite că nu se vor face şi paşi greşiţi pe acest drum. Cred însă că suntem stăpâni pe destinul planetei noastre, şi ne îndreptăm spre un viitor glorios. În următoarele zile, săptămâni şi luni vom învăţa multe despre aceşti vizitatori, de ce sunt aici şi de ce v-am ascuns prezenţa lor atâta timp. Vă cer să priviţi viitorul nu cu timiditate, ci cu curaj, pentru că putem trăi în pace şi prosperitate. Dumnezeu să vă binecuvânteze!“

25.20. Un extraterestru – criminal în serie

Chicago, Illinois. Experţi în criminalistică din toată ţara vânează un sângeros ucigaş în serie, după ce au găsit dovezi că autorul a 23 de omoruri este extraterestru.

Urmele însângerate descoperite la locurile crimelor au arătat că o creatură nepământeană, cu trei picioare a venit şi a plecat cu un mijloc de transport radioactiv. După cum spune expertul în criminalistică Frank Dellamotta – care a făcut parte din echipa de investigatori – aceste urme au sugerat un ucigaş de origine extraterestră. „Toată lumea a fost şocată când a aflat ce s-a găsit la locul crimelor. Este aproape evident că ucigaşul nu putea să fie om“, spune Dellamotta. „Această fiinţă loveşte neaşteptat când victimele dorm. Le ucide şi le mutilează trupurile că de-abia mai pot fi recunoscute. Apoi le scoate organele şi pleacă de unde a venit. Problema este că nu ştim cu cine avem de-a face şi nici cum îl putem opri. Populaţia este înfricoşată“, adaugă el.

Poliţia spune că ucigaşul extraterestru şi-a început măcelul în septembrie anul trecut, alegându-şi victimele dintre vagabonzi, lăsând în urmă trupuri mutilate şi familii întregi căsăpite în paturile lor. Extraterestrul ucide cu o armă încă neidentificată. După crimă, scoate inima şi rinichii victimei şi se întoarce la misteriosul său vehicul. „Urmele de sânge găsite sunt amestecate cu o substanţă lipicioasă care aparent vine de pe pielea acestei fiinţe. Habar nu avem ce face cu organele: Poate le mănâncă sau doar le colecţionează. Însă nu are niciun fel de milă faţă de victime. Poliţia spune că le omoară lent, cu un fel de armă cu laser. Este îngrozitor. După cum spune Dellamotta, poliţiştii au luat legătura cu experţi din toată lumea. Autorităţile speră să găsească la locurile crimelor indicii suplimentare despre extraterestru. „Atâta timp cât nu se va afla de unde vine ucigaşul şi cum poate fi prins sau omorât, nimeni nu este în siguranţă. Va continua să ucidă!“, explică Dellamotta.

25.21. Când au ucis, erau răpiţi de extratereştri

La prima vedere cuplul Edda şi Timmoth Pernan nu pare deloc ieşit din

comun. Ea are priviri rătăcite, de parcă s-ar fi întors în civilizație după ce a copilărit între papagali, în codrii Amazoniei. El are o mină de om nedumerit de faptul că râul curge la vale şi nu la deal. Sunt australieni get-beget şi au o existență zbuciumată. În anul 1996 minţile lor prin care hoinăreau gânduri macabre au plănuit o „şotie“ de gangsteri cu acte în regulă. În seara de 21 august 1996 au dat buzna în casa unor bătrâni bogaţi, şi după ce i-au ucis, au dispărut cu tot ce era mai valoros. S-au stabilit ulterior tocmai în vestul Australiei, şi într-un an şi jumătate şi-au amenajat o fermă ca la carte.

Căutaţi de poliție, criminalii au fost depistaţi şi arestaţi în luna septembrie a acestui an. Ei nu au putut justifica îmbogăţirea de peste noapte, dar nici probe concludente împotriva lor nu existau. La întrebarea obsesivă: „unde aţi fost la orele când s-a comis crima?“ cei doi au dat un răspuns care i-a năucit pe anchetatori: „Două zile am fost sechestraţi de extratereştri, într-o zonă luminoasă din afara Pământului!“ Glumă proastă? Declarație de psihopaţi?

Avocatul soţilor Pernan a cerut procurorului să prezinte măcar un martor care să-i fi văzut pe cei doi în preziua şi-n ziua crimei, dar nu s-a găsit nicio astfel de persoană. Inculpaţii avuseseră grijă, conform planului lor diabolic, să stea ascunşi în casă 48 de ore, să nu răspundă la telefon sau la uşă şi să nu aprindă lumina.

După ce şi-au revenit din buimăceală, anchetatorii s-au gândit cum să contracareze o astfel de bazaconie. Testul cu detectorul de minciuni nefiind decisiv în instanță şi amândoi fiind declaraţi normali psihic, s-au căutat cu minuţiozitate alte genuri de dovezi incriminatoare. Acestea au fost găsite în locuinţa părăsită a celor doi ucigaşi şi anume: ambalajele de la 8 cutii de lapte, 5 pachete cu biscuiţi, 4 pahare de iaurt, plus trei reviste de integrame, toate marcate cu data de 19 august 1996. Păi cine mânca atâtea produse lactate şi dezlega aproape 100 de integrame într-o singură zi, căci pe data de 20 august au fost „răpiţi?“ Altă probă a fost un calendar din care fuseseră rupte filele corespunzătoare zilelor în cauză. Şi atunci apare întrebarea: dacă ei au făcut o plimbare într-o zonă luminoasă în afara pământului, de ce au rupt în avans filele din calendarul din perete?“

După multe interogatorii soţii Pernan şi-au recunoscut fapta. Extratereştrii nu le-au putut lua apărarea la proces.

25.22. Creierul unui american a fost „furat“ de extratereştri

Un caz absolut senzațional a făcut vâlvă în întreaga Americă de Nord şi nu numai… Este vorba de cazul lui Michael Cool, 56 ani, un fermier din localitatea Brownton, statul Montana, care a fost răpit de extratereştri, timp de aproape două săptămâni. Aceasta poate că nu ar însemna mare lucru – zeci de americani afirmă în fiecare an că au fost răpiţi de extratereştri – numai că în urma unui consult s-a constatat că lui Cool creierul i s-a micşorat îngrozitor.

Dintr-un modest cultivator de fasole, cartofi şi salată, Michael Cool a ajuns peste noapte cel mai popular personaj din America. Când a fost anunțată senzaționala ştire, multe posturi de televiziune au întrerupt programele curente, iar pe micile ecrane a apărut un individ nebărbierit, cu privire sașie şi o căutătură tâmpă, care a povestit, cu greu, folosind un vocabular rudimentar, că a fost ținut ostatic timp de aproximativ două săptămâni pe o farfurie zburătoare. Întreaga opinie publică a rămas stupefiată când un medic a prezentat nişte radiografii şi a declarat că omul care a vorbit cu câteva clipe în urmă NU MAI ARE DECÂT O MICĂ PARTE DIN CREIER. „Întreaga lume medicală este de-a dreptul uluită, pentru că avem un caz unic în istoria omenirii: Michael Cool este perfect sănătos, iar reacțiile organismului acestuia sunt perfect normale, deşi creierul lui s-a redus la dimensiunile unei nuci...“

Se pare că prezența extratereştrilor în zonă a fost semnalată de mai mulți locuitori de la marginea orăşelului Brownton. În fiecare noapte, în apropierea pădurii situată la circa doi kilometri de oraş, puteau fi observate lumini ciudate, multicolore, care se aprindeau şi se stingeau, parcă, după o logică anume. Mai mulți fermieri s-au urcat în camionete şi s-au dus spre pădure, ca să vadă ce se întâmplă. Însă nu s-au putut apropia prea tare. Deşi înaintaseră doar circa 500 de metri, luminile roşii, albastre şi verzi deveniseră atât de puternice, încât îi orbeau. Doar Michael Cool, care avea vederea mai slabă, a putut sesiza care este sursa de unde provin acele lumini: „E acolo, la marginea pădurii, un obiect cu o formă ciudată, de acolo vin luminile alea...“, a susținut Michael Cool. Şi le-a mai spus celorlalți că se va apropia de obiectul acela ciudat a doua zi după răsăritul soarelui, moment în care observaseră cu toții că luminile acelea stranii îşi pierdeau mult din intensitate.

În ciuda opoziției nevestei, prietenilor şi copiilor, Michael Cool s-a sculat a doua zi înainte de răsăritul soarelui şi a pornit spre pădure. Aproape zece persoane l-au urmărit cum se îndepărtează şi, după un sfert de oră, a avut loc la marginea pădurii un fel de explozie luminoasă. N-au auzit niciun zgomot, au zărit doar o cascadă multicoloră, apoi un fel de cerc luminos s-a înălțat în aer şi a dispărut cu o viteză de neimaginat în înaltul cerului, care începuse să se lumineze. Doar după o oră, când întunericul se risipise de tot, câțiva bărbați au avut curajul să meargă spre pădure ca să vadă ce se întâmplase. Luminile dispăruseră şi nu a fost găsit nimic în afara unei suprafețe perfect circulare cu diametrul de 6–7 metri, unde iarba căpătase o culoare fosforescentă, cu nuanțe albăstrui.

La fața locului a venit şi o echipă a poliției împreună cu câțiva specialişti, dar nimeni nu a putut da o explicație plauzibilă nici suprafeței fosforescente, suprafață care emana radiații deosebit de puternice, şi nici dispariției lui Michael Cool, despre care nu s-a ştiut absolut nimic timp de două săptămâni. El a reapărut tot într-o dimineață, înainte de răsăritul soarelui, în pielea goală, arătând extrem de obosit şi clătinându-se. A dormit două zile şi două nopți şi, după ce s-a trezit, a povestit că totul fusese ca un vis.

În acea dimineață se dusese exact lângă farfuria zburătoare. A vrut să fugă, dar din senin au apărut lângă el două siluete îmbrăcate în combinezoane fosforescente. A leşinat apoi; îşi aminteşte frânturi: o masă de operație, o sală cu oglinzi şi o muzică ciudată, aceleaşi persoane în combinezoane fosforescente. Apoi s-a trezit la marginea pădurii în pielea goală... În prezent, Michael Cool este internat într-o clinică specială.

25.23. Femei violate de extratereştri

„Extratereştrii răpesc femei şi bărbați pe care îi obligă să întrețină relații sexuale cu ei, deoarece vor să obțină o creatură hibrid“, declară dr. Andrew Messelmann, om de știință elvețian, autorul cărții *UFO Nightmare.* El a precizat că 38 dintre cele 47 femei intervievate au declarat că au întreținut relații sexuale cu răpitorii extratereştri, iar 42 dintre cei 63 bărbați au afirmat că au avut contacte similare. Una dintre femeile răpite de extratereştri, Ariana Messina, din Napoli, Italia, declara revistei *News:* „Eram imobilizată pe o masă şi nu puteam face nimic pentru a mă apăra; mi-au rupt lenjeria cu mâinile lor mici şi lipicioase. Încerc să uit, dar, de atunci, am mereu coşmaruri.“

Dr. Messelmann consideră că este vorba despre o campanie agresivă a extratereştrilor, al cărei scop ar trebui să ne îngrijoreze, deoarece mulți pământeni ar putea avea urmaşi jumătate oameni–jumătate extratereştri. Concluziile sale sunt rezultatul a 15 ani de discuții cu persoane răpite. El afirmă că a studiat oameni care au intrat în contact cu extratereştrii, şi a înregistrat experiențele lor. Din ce în ce mai des, victimele spuneau că au fost molestate şi povesteau despre raporturi sexuale. „Am fost uimit, spune el, deoarece, până în 1977, nu am mai auzit despre asemenea întâmplări, apoi sexul a devenit o regulă“. În urma discuțiilor cu victimele, dr. Messelmann a aflat că extratereştrii le-au dezvăluit motivul acțiunilor lor: crearea unei noi specii. Nu este exclus ca aceşti hibrizi să fie folosiți ca sclavi, ceea ce este de-a dreptul sinistru.

În continuare să urmărim cazul unei americance din New York City – Connie Remblosser, 34 de ani, divorțată, mama unei fetițe – care povesteşte cum a fost răpită şi violată de extratereştri.

Acum, curajoasa femeie relatează presei povestea sa îngrozitoare, sperând că va putea să-i ajute astfel şi pe alții care au trecut prin chinuri asemănătoare şi să le demonstreze că nu sunt singuri.

Experții în OZN declară că unul din 50 de americani a fost răpit de extratereştri. Connie vrea să facă demersurile necesare pentru ca guvernul american să nu mai ascundă adevărul. Ea afirma că extratereştrii se află peste tot în jurul nostru. Ei răpesc oamenii de pe stradă şi le distrug mințile şi trupurile, iar câtă vreme nu recunoaştem că aceste lucruri se întâmplă, vom continua să fim cobaii lor.

Connie a fost răpită din balconul apartamentului său în noaptea de 5 au-

gust 1993. Ea şi fiica sa, în vârstă de 2 ani, se duseseră la culcare mai devreme în acea seară, iar Connie a fost trezită de o lumină puternică ce strălucea în faţa ferestrelor sale. A ieşit pe balconul apartamentului său, situat la etajul 23 şi a fost paralizată de un fascicol de raze luminoase care venea de deasupra sa. După câteva momente, a simţit că începe să plutească în aer, zburând pe deasupra străzilor oraşului şi apoi a fost înghiţită de gigantica navă spaţială în formă de disc. Odată ajunsă în interior, a fost supusă unor oribile experimente medicale şi a fost violată de către un extraterestru cu pielea gri şi ochii de mărimea unor ouă. Connie a leşinat şi s-a trezit după câteva ore în patul său, cu trupul plin de contuzii. A plecat la spital, la urgenţă, unde doctorii au tratat-o ca pe victima unui viol şi au sfătuit-o să reclame atacul la poliţie, însă femeia, aflată în stare de şoc, nu s-a dus. Se simţea vinovată şi era cuprinsă de un sentiment de ruşine. Mai târziu, după ce a ascultat la radio o emisiune despre patru oameni care, la rândul lor, fuseseră răpiţi de un OZN, Connie şi-a dat seama că nu era singura care păţise aşa ceva şi că avea datoria de a lua atitudine şi de a spune ce i se întâmplase. Ea era convinsă că mai există multe alte femei care au fost molestate sexual de extratereştri şi care suferă în tăcere. Connie ar dori ca ele să ştie că nu sunt singure şi că îi pot scrie pentru a-i povesti ce au păţit. Connie Renblosser a fost atât de şocată de chinurile prin care a trecut, încât a reţinut tot ce s-a întâmplat, în cele mai mici amănunte. Iată cum descrie ea modul în care a fost tratată de extratereştri:

„Eram paralizată fizic, însă îmi păstram luciditatea. Îmi amintesc că am fost trasă într-o navă spaţială metalică şi înhăţată de patru creaturi mici, lipsite de păr, cu ochii foarte mari, care m-au dus printr-un coridor luminat difuz. M-au purtat prin nişte camere pline cu tot felul de instrumente, aparate, flash-uri şi monitoare ce scoteau sunete ciudate. M-au băgat în final într-o cameră unde m-au aşezat pe o masă de operaţie metalică. Am fost închisă într-o incintă din sticlă sau plastic care avea suspendată de tavan o lampă uriaşă şi am fost prinsă cu nişte fire şi bare din metal. După aceea a început calvarul.

Un extraterestru înalt, cu pielea gri şi cu un cap mare şi bombat şi doi ochi proeminenţi, a apărut dintr-o parte şi le-a dat afară pe creaturile mai mici. Apoi a început să mă „examineze“ folosind nişte ace imense cu care mă înţepa şi utilizând nişte instrumente ciudate cu care îmi măsura trupul şi lua tot felul de probe. Îmi amintesc că mi-a introdus ceva în vagin. Simţeam că mişca chestia aia încoace şi încolo în mine, dar nu am putut face nimic fiindcă nu mă puteam mişca. Durerea era atât de îngrozitoare încât am leşinat.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în patul meu. Eram plină de sânge. Aveam o înţepătură lângă urechea stângă şi încă una lângă ombilic, ambele încă sângerânde. Coapsele şi braţele îmi erau pline de vânătăi. De pe ceafă îmi fusese smuls un smoc mare de păr.

Am mers la spital şi acolo mi s-a spus că suferisem nişte traumatisme interne. Uterul îmi era inflamat, iar peretele vaginului era rănit. Medicii credeau că fusesem victima unui viol şi m-au sfătuit să anunţ poliţia, însă atunci nu

eram în stare s-o fac. Din acel moment am început să am reacțiile tipice victimelor violurilor, însă în cazul meu era mai rău, fiindcă știam că acea creatură care mă violase nu provenea din această lume.

Eram conștientă de faptul că fusesem molestată de un monstru venit din spațiul extraterestru și că nu voi mai putea fi niciodată aceeași"

25.24. Extratereștrii omorâți cu pietre

În anul 840 d.Hr. a avut loc o întâlnire între extratereștri și pământeni la Lyon, susține celebrul ufolog Brad Steiger în captivanta sa carte *The Fellowship*. Steiger susține că OZN-urile erau pilotate de niște ființe cu capete mari, urechi ascuțite și ochi bulbucați. Creaturile le-au spus francezilor că vin din Mongolia. Se pare că au existat chiar și relații comerciale între extratereștri și francezi. Din păcate, a izbucnit o ceartă violentă între aceștia din urmă și patru dintre extratereștri, care au fost înșfăcați și puși în lanțuri. După șapte zile, prizonierii au fost aduși în fața mulțimii, care, ieșindu-și parcă din minți, i-a omorât cu pietre. Steiger spune că toată această istorisire se bazează pe un document real, întocmit de Argobard, Episcopul de Lyon din acea vreme, martor al acestor evenimente.

25.25. Acuzat și judecat pentru spionaj de guvernul american, un extraterestru a fost executat pe scaunul electric

Washington. Un extraterestru a fost executat pe scaunul electric și un altul își așteaptă execuția într-o închisoare federală în urma acuzațiilor de spionaj ce li s-au adus.

Această afirmație șocantă aparține lui Howard Aglivar, deținător a numeroase secrete guvernamentale. El susține că cei doi extratereștri au fost capturați de o navă militară a SUA după ce nava lor spațială se prăbușise undeva, în deșert, în statul New Mexico. „Au fost judecați sub acuzația de spionaj și condamnați la moarte", susține Aglivar, consultant în probleme militare aproape trei decenii, în prezent pensionar.

Informația i-a fost furnizată de un vechi colaborator al său, care, din motive lesne de înțeles, a dorit să își păstreze anonimatul.

Sursa lui Aglivar a afirmat că cei doi extratereștri au fost scoși dintre resturile navei lor imediat după descoperirea acestora de radarele forțelor aeriene ale SUA. Au fost transportați pe calea aerului în cel mai mare secret și judecați de un tribunal militar, printr-un proces asemănător unei farse de prost gust. Au fost condamnați la moarte, după care au fost duși într-o închisoare federală. O lună mai târziu, unul dintre ei a fost executat. „Este zguduitor și în același timp nedrept ceea ce se întâmplă", susține Aglivar, în vârstă de 61 de ani.

„Nici măcar nu au încercat să afle care sunt intenţiile celor doi extratereştri! Banda de birocraţi s-a grăbit să îi judece şi să îi condamne la pedeapsa supremă. S-ar putea să fi fost trimişi de pe planeta lor ca ambasadori ai păcii. Nu vom putea afla niciodată adevărul, pentru că bietele fiinţe nu înţelegeau limbajul nostru. Nici măcar nu au înţeles că au fost acuzaţi şi nici care erau acuzaţiile ce li se aduceau. În prezent, unul dintre ei este mort, iar celălalt zace în închisoare, aşteptând să împărtăşească soarta prietenului său."

Acuzarea a susţinut că cei doi erau, în mod sigur, spioni, şi asta numai pentru că aterizaseră pe teritoriul american cu o navă spaţială. Juriul, format exclusiv din militari, a admis acuzaţiile în întregime, fără cea mai mică obiecţie.

Aglivar a prezentat reporterilor chiar şi o fotografie care îl înfăţişează pe extraterestrul executat, cu numai câteva minute înainte de execuţie.

Fotografia oferă imaginea unei fiinţe lipsite de păr şi având numai patru degete. Această fiinţă apare legată pe scaunul electric şi chipul său exprimă spaimă şi nedumerire. Aglivar nu a dezvăluit locul unde a avut loc execuţia şi nici numele închisorii în care este deţinut cel de-al doilea membru al echipajului extraterestru. „Un lucru este cert: toate drumurile în această afacere duc la cel mai înalt nivel al Ministerului Apărării. Am făcut aceste dezvăluiri pentru că am considerat că este necesar ca toată lumea să cunoască ceea ce s-a întâmplat. Acele fiinţe nevinovate au fost aruncate în spatele gratiilor. Una dintre ele a fost ucisă, iar cealaltă îşi aşteaptă rândul. Cu toate acestea, nimeni nu vrea să lupte pentru apărarea celei rămase în viaţă", a afirmat Aglivar.

25.26. Sugestiile extratereştrilor pentru a stăvili criminalitatea

1. Criminalii trebuie arestaţi şi pedepsiţi aspru pentru comportarea lor în afara legii.
2. Nu scuzaţi criminalii pentru purtarea lor violentă invocând abuzurile suferite de aceştia pe când erau copii.
3. Pedeapsa pentru crimă cu premeditare este moartea prin execuţie fără drept la recurs. Pedeapsa capitală este dorinţa poporului.
4. Dacă sunt prea mulţi criminali, construiţi mai multe închisori.
5. Penitenciarele sunt pentru pedeapsă. Ele nu trebuie să fie plăcute. Scoateţi televizoarele, jocurile, telefoanele şi alte extravaganţe plătite de cetăţeni oneşti care muncesc din greu.
6. Sprijiniţi ofiţerii care aplică drastic legea. Voi puneţi poliţiştii americani în defensivă, spunându-le ce să nu facă. Ei sunt atât de speriaţi la gândul că vor face o greşeală, încât nu-şi pot îndeplini atribuţiile.
7. Criminalii nu sunt intimidaţi de sistemul juridic criminalistic. Ei ştiu cum să procedeze pentru a-şi diminua sentinţa, indiferent de ce ar spune judecătorul sau Curtea de Apel. Dacă un escroc este pedepsit cu 20 de

ani de închisoare, el trebuie să-şi petreacă aceşti 20 de ani acolo.

25.27. Concluzie referitoare la fenomenul OZN şi extratereştri

Concluziile care urmează aparţin cunoscutului ufolog Gildas Bourdais care s-a ocupat intens de studierea acestui fenomen:

„Conştientizarea unei prezenţe extraterestre implică o adevărată mutaţie culturală, de o amploare comparabilă cu şocul revoluţiei coperniciene din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, pe care l-a analizat istoricul în ştiinţe Alexandre Koyre“ în cartea sa *De la lumea închisă la universul infinit.* În relativ puţin timp, viziunea tradiţională a universului fusese complet răsturnată. Pământul nu mai era decât un mic satelit al Soarelui şi „sfera stelelor fixe“ explodase, deschizându-ne spaţii ameţitoare. Ideea prezenţei unor civilizaţii extraterestre, mai mult sau mai puţin oculte şi în apropierea noastră, nu este şi mai tulburătoare? Şi îngrijorătoare, deoarece implică posibilitatea unor potenţiale ameninţări. Acest singur motiv ar fi de ajuns ca să explice de ce autorităţile păstrează tăcerea asupra acestei prezenţe, la fel cum autorităţile din epocă au condamnat descoperirile lui Galilei. Un profesor universitar eminent, Cesare Cremonini, a refuzat să se uite în luneta lui Galilei, pretextând că îl vor durea ochii şi că, de altfel, nu era nimic de văzut. Această reacţie de respingere este specifică tuturor epocilor. Exploratorii au remarcat că atunci când primele nave europene au abordat coastele aborigenilor australieni, aceştia fugeau ca să nu le vadă.

Scepticii mai pot să argumenteze că dovezile de netăgăduit ale acestei prezenţe extraterestre urmează să fie stabilite (cel puţin în domeniul public). Dar la fel stăteau lucrurile în perioada respectivă şi cu teoriile lui Copernic, Kepler şi Galilei. Ca să încerce demonstrarea heliocentrismului, Galilei a crezut că se poate sprijini pe fenomenul mareelor, dar astăzi ştim că ele sunt provocate de Lună, nu de Soare. Prima „dovadă“ ştiinţifică a heliocentrismului a fost furnizată abia în secolul al XVIII-lea, o dată cu descoperirea paralaxei stelelor apropiate, putând să se explice prin rotaţia Pământului în jurul Soarelui. O dovadă încă minoră! Totuşi, lumea intelectuală nu a aşteptat-o ca să adopte heliocentrismul şi ca să integreze ideea imensităţii universului. De ce asta? Pentru că, din ce în ce mai mult, se impunea ca viziune raţională a Universului. Chiar şi ideea de pluralitate a lumilor locuite se răspândise în toată Europa datorită cărţii lui Fontenelle, *Convorbiri despre pluralitatea lumilor,* apărută în 1686. Ce curs accelerat al istoriei, dacă ne gândim că trecuse mai puţin de un secol de la arderea pe rug a lui Giordano Bruno la Roma, în anul 1600, tocmai pentru că susţinuse că există o infinitate de lumi locuite!

Cum se face că, la mai bine de trei secole după Fontenelle, ideea de „vizitatori“ extratereştri este atât de discutabilă? Pentru că exista o diferenţă

enormă între ideea că pot să existe alte civilizaţii în spaţiu, în jurul unor stele îndepărtate – o idee admisă într-o măsură din ce în ce mai mare de oamenii de ştiinţă de astăzi – şi ideea că „ei“ sunt aici, într-un mod mai mult sau mai puţin clandestin. E foarte bine când civilizaţiile extraterestre sunt foarte departe de noi şi suntem protejaţi de distanţele enorme – despre care se spune că sunt imposibil de străbătut – dintre stele. În schimb, cel puţin pentru unii, este insuportabilă ideea că suntem spionaţi, supravegheaţi, poate chiar manipulaţi fără ştirea noastră de către fiinţe necunoscute, mai avansate decât noi. Măcar dacă ar fi venit să ne viziteze aşa cum se cuvine! Jacques Vallée a ironizat această teorie, pe care i-o atribuia astrofizicianului Carl Sagan. Scenariul convenabil, imaginat de Sagan în romanul său *Contact,* trebuia să înceapă cu mesaje ciudate, recepţionate de puternicele noastre radiotelescoape şi descifrate de savanţii noştri. Numai după aceea ar fi încercat un contact fizic, cu preţul unor mari dificultăţi. Din păcate, acest scenariu romantic nu mai face doi bani din cauza mulţimii de observaţii apropiate de OZN-uri şi de entităţi, care ne lasă cu gura căscată şi ne înspăimântă.

Dacă această prezenţă „extraterestră“ ne va fi confirmată de mărturii de netăgăduit, mai mult ca sigur că atunci va începe o mare dezbatere în lumea întreagă, o dezbatere despre natura acestor „vizitatori“ şi despre intenţiile lor. Este foarte probabil, ca şi în eventualitatea că vom fi confruntaţi cu extratereştri: destul de binevoitori (ceea ce nu este deloc sigur!), să suportăm totuşi un mare şoc cultural. De unde teama profundă pe care unii o mărturisesc uneori. Elocvent în acest sens, punctul de vedere exprimat de geneticianul Albert Jacquard la sfârşitul emisiunii *Viva* despre civilizaţiile extraterestre, prezentată în mai 1999 de televiziunea elveţiană. Un jurnalist l-a întrebat ce mesaj ar vrea să trimită unor îndepărtaţi extratereştri cu care am fi intrat în contact cu ajutorul radiotelescoapelor; Jacquard a răspuns: „Le-aş spune să aştepte cincizeci de mii de ani înainte să ne viziteze, pentru că nu sunt pregătit!“

Această reacţie ne demonstrează de ce dezvăluirea unei prezenţe extraterestre nu se poate face decât progresiv. Totuşi, unii şi-au pierdut răbdarea. În Statele Unite, avocatul Daniel Sheehan, militant de stânga ca Jacquard în Franţa, a luat poziţie în mod public, dar în sens invers. Sheehan este cunoscut prin modul în care a apărat-o, în 1979, pe Karen Silkwood, o angajată care a fost iradiată într-o uzină nucleară. A participat la anchetele legate de Watergate, Iran-Contra şi „documentele Pentagonului“. El s-a ocupat şi de OZN-uri, asigurând apărarea doctorului Mack când acesta a fost supus procedurii de examinare de universitatea Harvard. El a dezvăluit public o informaţie foarte interesantă în primăvara anului 2000, cu ocazia unei conferinţe despre OZN-uri. Făcuse parte, în 1979, dintr-o comisie de anchetă asupra OZN-urilor solicitată de preşedintele Carter. În această calitate avusese acces la documentele secrete ale Air Force, păstrate într-un local special al bibliotecii Congresului. Şi acolo, a spus Sheehan, putuse să vadă – fără să poată face vreo copie – un raport despre recuperarea unui OZN accidentat, la care erau anexate şi fotografii!

Este remarcabil că acest avocat cunoscut a îndrăznit să facă publice toate astea. Poate că a început să bată un vânt favorabil dezvăluirii secretului! Sheehan şi-a terminat discursul cu o pledoarie înflăcărată – pe care cei peste cinci sute de participanți au aplaudat-o în picioare – în favoarea unei grupări a mişcărilor ufologice şi a forțelor care susțin progresul, îndeosebi a militanților ecologişti, ca să se pună capăt secretului. Viitorul va decide dacă un astfel de vis poate să devină realitate.

26. Paranormalul în vizorul Serviciilor Secrete

26.1. Obținerea de informații cu ajutorul percepției extrasenzoriale

Aceia care nu cred în existența a ceva lipsit de formă fizică cum sunt mintea, sufletul, spiritul, până când nu au dovada clară a existenței lor, nu ar trebui să creadă nici în percepția extrasenzorială (ESP). ESP se referă la obținerea de informații de către oameni despre viitor, trecut sau prezent, fără folosirea celor cinci simțuri.

Termenul a fost utilizat pentru prima oară de către J. B. Rhine, fost şef al primului departament parapsihologic al unei universități renumite din lume. Rhine a înființat Fundația pentru Cercetarea Laturii Umane (FRNM) cu un Institut de Parapsihologie în afara campusului universitar, în Durham, unde a şi rămas după moartea sa, în 1980. ESP cuprinde folosirea telepatiei, clarviziunii şi premoniției după cum urmează:

1. Telepatia presupune transmiterea de informații de la o minte la alta fără folosirea limbajului, limbajului trupului sau a altor simțuri.
2. Clarviziunea se referă la obținerea de informații necunoscute anterior de către destinatar prin oricare dintre simțurile cunoscute. Chiar mai semnificativ este faptul că natura şi conținutul informației primite nu sunt cunoscute de către nimeni, de exemplu, dacă ai putea citi paginile unei cărți închise sau ai putea identifica obiectele dintr-o cutie închisă.
3. Premoniția este obținerea de informații despre un eveniment înainte ca acesta să aibă loc.

Deşi există numeroase mărturii neştiințifice cu privire la existența ESP, cercetarea ştiințifică actuală a considerat că nu trebuie să dea prea multă importanță studiului ei. Totuşi, grupările militare şi de contrainformații din toată lumea au pus un accent deosebit pe ESP; atât din punct de vedere ofensiv cât şi defensiv.

Pe 27 august 1995 programul „Adevăratele Dosare X“ al Canalului Patru al televiziunii britanice a oferit o idee despre lunga istorie a programelor americane de cercetare psihică (psi). Întrucât majoritatea acestor programe au fost „negre“ (sau secrete) rezultatele nu s-au adus la cunoştința publicului şi a Congresului. Marele interes al Pentagonului în acest domeniu (finanțat prin Agenția Centrală de Informații cu ajutorul şi în asociere cu DIA, NSA, ca şi câteva laboratoare de cercetare guvernamentale sau neguvernamentale) a fost declanşat de progresul substanțial făcut de fosta Uniune Sovietică şi sateliții ei.

Din datele disponibile este clar că până prin 1970, Guvernul american n-a acordat prea multă importanță cercetării psihologice și posibilelor ei implicații în spionaj și armată. CIA a investigat utilizarea psi în scopul strângerii de informații la începutul anilor ’50, iar poliția încearcă uneori, într-o manieră relativ ad-hoc, să rezolve o crimă cu ajutorul parapsihologiei. În decursul faimoaselor sale proiecte de control al minții sub numele de ARTICHOKE, BLUEBIRD și MKULTRA, CIA a alocat o mică parte din buget studiului unor persoane cu calități psihice speciale, pentru a descoperi informații de la cei morți și efectuarea unei cercetări științifice privind utilizarea parapsihologiei pentru munca de contrainformații.

La începutul anilor ’60, Forțele Aeriene Americane au cerut Institutului American de Cercetare (AIR) executarea unui studiu de fezabilitate pentru dezvoltarea și utilizarea fenomenelor psihologice în război. AIR și-a publicat descoperirile sub titlul *Fenomene psihologice aplicabile dezvoltării armelor psihologice* în decembrie 1965. În lucrarea sa, AIR a evidențiat posibilitățile existente, inclusiv utilizarea laserului sau a frecvențelor electromagnetice și de sunet. Astăzi, aceste metode au cunoscut o dezvoltare remarcabilă, unele sub denumirea de așa-numitul nou concept de „arme non-letale“.

J. G. Pratt de la Departamentul de Psihiatrie al Universității Virginia a fost unul dintre primii cercetători din vest care au vizitat Uniunea Sovietică după publicarea lucrărilor expertului lor, Leonid Vasiliev. El a descris cum s-a schimbat atmosfera întâlnirilor organizate de dr. Eduard Naumov între anii 1963 și 1968. În timpul primei vizite, conferința se desfășura într-o atmosferă deschisă, cordială, potrivită schimbului de informații. Dar în timpul vizitei din 1968, participanții manifestau o reticență evidentă.

Cam în aceeași perioadă oficiosul sovietic *Pravda* publicase un articol în care ataca parapsihologia. Majoritatea savanților sovietici au refuzat să-și susțină lucrările de cercetare, iar oaspeții din Vest au fost obligați să facă prezentări improvizate. După această vizită organizatorii conferinței și-au retras invitațiile făcute vesticilor de a participa și la alte întruniri sau de a proiecta filme.

Publicarea lucrării *Descoperiri psihice din spatele Cortinei de Fier* în 1970 a atras atenția publicului asupra controlului minții în SUA. Această apariție editorială împreună cu emisiunile radiofonice ale Vocii Americii difuzate spre Uniunea Sovietică, având ca teme controlul minții, au făcut ca atmosfera din URSS să se înrăutățească și mai mult.

În 1973, patru savanți eminenți ai Academiei moscovite de Științe au publicat o lucrare destul de amplă intitulată *Parapsihologia, ficțiune sau realitate?* în *Probleme de filozofie* o publicație oficială a Academiei Sovietice de Științe Pedagogice. În lucrare erau atacați parapsihologia și cercetătorii care se ocupau de ea. Această schimbare de linie a devenit mai evidentă în 1974, când parapsihologul sovietic Eduard Naumov, menționat anterior, care era principala cheie de contact sovietică a autorilor *Descoperirilor psihice în*

spatele Cortinei de Fier a fost condamnat la doi ani de muncă silnică pentru o ilegalitate minoră şi trimis într-un spital pentru „tratament psihiatric". Schimbarea liniei oficiale pare să fi fost o încercare nu numai de a-i împiedica pe cercetătorii din Vest să cunoască realizările sovietice, dar şi de a convinge SUA că o astfel de cercetare nu este dezvoltată în Uniunea Sovietică.

Dar, prin 1970, spionajul american devenise foarte interesat de cercetarea sovietică în parapsihologie. Înainte de 1971, când grupurile de spionaj americane au început să ancheteze munca inamicului lor din războiul rece, CIA a făcut investigaţii superficiale. Ei au descoperit că sovieticii cheltuiau aproximativ 60 milioane de ruble pe an pentru cercetarea psihică. (Sovieticii au folosit un neologism cehesc, psihotronica, pentru a denumi cercetarea lor.) Prin 1975, această sumă se ridicase la 300 milioane de ruble – ceea ce reprezintă o cifră considerabilă având în vedere faptul că subiectul era controversat.

Nu atât cercetarea sovietică a fost aceea care a atras atenţia CIA, cât aplicaţiile sale operaţionale. Era clar că acel control sever al securităţii sovietice menit să împiedice orice scurgere de informaţii masca progresul important înregistrat de ruşi.

Analiştii CIA se confruntau cu o dilemă. Nu le era la îndemână să le explice principalilor consilieri ştiinţifici din Consiliul Naţional de Securitate (NSC) că atât KGB, cât şi GRU (ramura spionajului militar sovietic) cercetau subiecte considerate în SUA a fi în cel mai bun caz controversate. Pe de altă parte, le era teamă ca nu cumva sovieticii să câştige cursa psihotronicii aşa cum făcuseră cu Sputnik-ul.

În cele din urmă, au găsit o soluţie. Denumind-o „golul războiului psihic", ei au convins NSC să ia măsuri. Cam în acea perioadă comunitatea spionilor americani era conştientă că psihotronica avea o aplicaţie şi că un factor psihic agresiv ar putea ameninţa securitatea SUA. Cu aprobarea Congresului au început să cerceteze şi să examineze natura acestei ameninţări.

CIA a adoptat o dublă atitudine; în public prin campanii continue de dezinformare au încercat să discrediteze cercetarea psihologică, dar în secret au finanţat 6 serii de proiecte şi programe, pe o perioadă de şaisprezece ani, pentru care au cheltuit 20 milioane de dolari. Sovieticii, conştienţi de activitatea americanilor, au reacţionat similar. Şi ei au negat public credibilitatea cercetării psihologice, au întemniţat câţiva cercetători, mai ales pe cei implicaţi în schimbul de informaţii cu partenerii lor din Vest şi au închis câteva institute de cercetare angajate în cercetarea psihică.

Încercările sovieticilor de a-i antrena pe cosmonauţii lor în telepatie au atras iniţial atenţia CIA. Experienţele lor au fost efectuate în martie 1967; când un mesaj codificat telepatic a fost trimis de la Moscova la Leningrad patru ani mai târziu, Edgar Mitchell a făcut o încercare similară în cursul zborului său cu Apollo 14. Încercarea lui Mitchell s-a bazat pe rezultatele a patru ani de cercetare şi studii finanţate de CIA, începute în 1970, la spitalul Maimonides din Brooklyn.

Printre proiectele citate a figurat studiul telepatiei în vis, executat de Laboratorul de Vise al Centrului Medical din Maimonides. Studiile lor au sugerat posibilitatea ca visele să fie influențate telepatic prin imagini sau concepte transmise de la un individ în stare de veghe cuiva care visează. Sovieticii urmăreau aceleaşi scopuri.

În 1970, directorii de la Maimonides, Stanley Kripner şi Montague Ulman, prezentaseră un astfel de studiu, cu rezultate uimitor de bune. Alte cincisprezece studii care au urmat s-au soldat cu aceleaşi rezultate. Pe măsură ce descoperirile de la Maimonides au început să conveargă cu informațiile CIA asupra cercetărilor sovietice aplicațiile şi implicațiile militare au devenit mai coerente. Ca şi înainte CIA şi-a ascuns finanțările prin Fundația McDonnell Aerospace. Jack Houck, inginer de aerospațiale interesat de subiect era omul lor de legătură la experiențe. Institutul Național de Sănătate a dat a doua tranşă de bani. Finanțarea acestui subiect de către CIA a continuat până în 1982.

Shawn Robbins, un medium care participa la studiile despre vise, a dat rezultate bune şi foarte curând a fost contactat de Biroul de Spionaj Naval [ONI]: Marina Americană era interesată să-i testeze capacitățile psihice pe ținte navale sovietice. Lui Robins i s-au pus la dispoziție scheme şi fotografii ale navelor sovietice şi i s-a cerut, după ce le-a localizat, să prezică destinația lor.

Convenția Asociației Parapsihologice din 1973, de la Charlottesville, Virginia, a oferit noi mărturii că linia sovietică de cercetare este bună de urmat. Pratt şi Keilf, doi cercetători americani recent întorşi din URSS, au prezentat descoperirile lor cu privire la psihologia Gulagului sovietic. Montague Ulman directorul Centrului Zonal de Sănătate Mintală din Brooklyn, a susținut o lucrare, tot despre Gulag. Charles Honorton a descris rezultatele studiilor psihocinetice pe care le-a întreprins la Maimonides.

Cercetări paralele se făceau şi la Institutul de Cercetare Stanford (SRI). S-au folosit subiecți în stare de veghe pentru studiile şi experiențele lor, deşi procedeele erau aproape identice cu cele de la Maimonides. SRI era finanțat de Marină şi de GIA. (Mai târziu, NASA a jucat şi ea un mic rol.) Avem indicații clare despre colaborarea care a existat între doctorii Puthoff şi Targ de la SRI şi Edwin C. May, consilier al SRI şi cercetător asociat la Departamentul de Parapsihologie şi Psihofizică de la Maimonides.

Şi SRI a urmat linia de cercetare sovietică şi i-a copiat experimentele. Un exemplu au fost pentru ei lucrările lui Nikolaiev şi Kamensky care au demonstrat că atunci când un adresant era expus unui fascicul de lumină fulgerătoare EEG-ul destinatarului a primit comanda – adică o influență telepatică din partea emitentului.

SRI şi-a intitulat cercetarea telepatică „Vizualizare la distanță“ (RV). A fost denumită astfel la o reuniune din 8 decembrie 1971, la care au participat Ingo Swann, un artist homosexual din New York, dr. Janet Mitchell, dr. Karlis Osis şi dr. Gertrude Schmidler de la Societatea Americană de Cercetare

psihologică (ASPR) din New York. În cursul celor zece experienţe „în stare de percepţie în afara corpului“, ASPR a încercat să localizeze obiecte ascunse în incintă, folosind o persoană cu calităţi clarvăzătoare speciale. Au reuşit.

Mai târziu, ASPR a hotărât să extindă aceste experimente pe ţinte din afara clădirii. La sugestia lui Swann, dr. Janet Mitchell îi va spune un nume de oraş american, iar acesta va încerca să determine cum e vremea acolo. Apoi dr. Mitchell va telefona la biroul local de meteorologie ca să vadă dacă Swann a ghicit.

Experienţele din 1971 ale lui Ingo Swann s-au bazat pe lucrările similare ale cercetătorului francez René Warcolier (1881–1962) care în anii ’20 a făcut experienţe similare între Paris şi New York şi ale lui J. Hittinger, un cercetător britanic.

Dintre cei doi termeni „vizualizare la distanţă“ şi „percepţie la distanţă“, Swann l-a considerat mai corect pe al doilea, dar doctorii Osis şi Schmeidler l-au preferat pe cel de „vizualizare la distanţă“.

Swann a dus aceste experimente mai departe. O persoană se duce „la o destinaţie îndepărtată“ ca o „baliză de semnalizare“, undeva în Manhattan. La un moment predeterminat, această baliză va face observaţii la locul stabilit, în timp ce amplasarea sa rămâne necunoscută lui Swann în incinta ASPR. Swann se va concentra asupra balizei de semnalizare, încercând să descrie unde se găseşte. Primul experiment de acest fel a avut loc în februarie 1972.

În cartea sa intitulată *Experienţe din afara corpului* dr. Janet Mitchell a sugerat că aceste experienţe erau făcute pentru a se stabili „dacă o persoană poate localiza o parte a conştiinţei sale în spaţiu, la distanţă de corpul său“. Mitchell consideră că ţintele din aceste experienţe au fost percepute telepatic, prin clarviziune, viziuni sau prin înşelăciune. Ingo Swann sugerează că „ele au fost receptate printr-un anume tip de percepţie care funcţionează în afara razei vizuale normale umane“.

Swann merge mai departe, extrapolând şi spune că: „Este vorba despre posibilitatea ca individul uman să aibă receptori suplimentari de organizare a informaţiilor care depăşesc limitele celor cinci simţuri fizice. Acest lucru se face cu ajutorul a cel puţin alte şaptesprezece tipuri diferite de simţuri care au fost identificate de biologi şi neurologi.“ La SRI testele de vizualizare la distanţă au implicat un destinatar care îşi notează orice impresii de la un adresant – similar cu ceea ce se făcea la Maimonides, dar cu o singură deosebire. La experienţele SRI, destinatarul era în stare de veghe. Pentru a se evita înşelăciunea, ţintele erau alese la întâmplare şi destinaţiile se scoteau dintr-un plic închis, de către adresant, în timp ce acesta şi echipa lui se îndreptau spre zona-ţintă.

Adresantul a rămas în zona-ţintă un anumit interval de timp, pe când destinatarul – cel cu, vizualizare la distanţă – a înregistrat impresiile acestuia. Principalul om de legătură pentru finanţarea lucrărilor SRI a fost Harold Chipman. Directorul de proiect al Marinei Americane la SRI a fost James Foote.

O altă figură importantă în acel moment a fost Andrija Puharich. Născut la Chicago în 1918 din părinți iugoslavi, Puharich era doctor în medicină, cu doctorat în fizică. Legăturile lui cu armata datau din anii ’50, pe când lucrase la Centrul de Arme Chimice şi Biologice al Armatei de la Fort Detrick, Maryland. În 1952 el a prezentat în fața unor persoane de la Pentagon o lucrare intitulată *O valoare a utilizărilor posibile ale percepției extrasenzoriale în războiul psihologic*. În 1953, a ținut o conferință pentru cercetătorii din Forțele Aeriene ale SUA asupra metodelor de creştere sau diminuare a telepatiei şi o alta la Centrul American pentru Arme Chimice, despre „Fundamentele biologice ale percepției extrasenzoriale“.

În cea mai mare măsură, el a urmărit experiențele sovieticilor; în 1962, a publicat o descriere a studiilor făcute de el pe baza participării la programele executate în anii ’50. El a descris explicațiile biologice şi posibilitățile ipotetice pentru psi şi a subliniat şi efectele drogurilor, ceea ce se potrivea cu programele CIA de control al minții şi descoperirile din acea epocă.

Puharich era foarte interesat de parapsihologie. În 1956, l-a adus în SUA pe Peter Horkus, un medic olandez, ca să ajute poliția să rezolve nişte crime, şi, cu ajutorul astronautului american Edgar Mitchell l-a adus pe Uri Geller la SRI, în 1972.

CIA s-a interesat de el de-a lungul întregii sale cariere, în parte deoarece cercetările sale anterioare erau pe linia celor făcute de CIA asupra controlului minții, iar pe de altă parte, din cauza participării lui Uri Geller la experiențele parapsihologice de cercetare. Mossad-ul a dat SRI un raport informativ asupra capacităților lui Geller. La SRI, cei mai importanți subiecți erau lngo Swann, Patrick Price şi Uri Geller; cele mai importante proiecte erau SCANATE [CIA-NSA] şi Grill Flame [DIA].

Experiențele ASPR, cu utilizarea unei „balize de semnalizare“, nu foloseau în spionaj. Era nevoie de amplasarea unui agent în zona-țintă, ceea ce nu era posibil din punct de vedere operațional. Dacă s-ar fi spus numele țintei, aceasta ar fi fost deconspirat vizionarului. Swann s-a consultat cu mai mulți oameni de ştiință din afara SRI şi Silicon Valley asupra modului de combatere a acestui handicap. Jacques Vallee a venit cu o soluție. A sugerat ca Swann să utilizeze o anumită adresă ca punct de concentrare. Mai târziu, Swann a dezvoltat aceasta într-o hartă de coordonate – latitudine şi longitudine – ducând la naşterea proiectului SCANATE.

SCANATE [SCANare prin coordon-ATE] a început pe 29 mai 1973 şi s-a încheiat în 1975. A transmis un mesaj îngrijorător şefilor din armată şi spionaj. Atunci când Ingo Swann a făcut prima sa încercare de a pune în practică vizualizarea la distanță, vizualizând un loc după ce i s-au dat coordonatele, a obținut rezultate remarcabile. A descris caracteristicile insuliței Kerguelen administrată de francezi, aflată în sudul Oceanului Indian, inclusiv amplasarea clădirilor şi ceva ce părea a fi o instalație comună franco-sovietică de cercetare meteorologică. A putut chiar trasa o hartă destul de corectă a insulei.

Mai târziu, folosind nişte coordonate furnizate de un coleg sceptic de pe Coasta de Est, Swann a descris şi desenat un loc despre care credea că ar fi un fel de instalaţie militară. Câteva săptămâni mai târziu, colegul de pe Coasta de Est a confirmat că descrierile lui Swann sunt corecte în fiecare punct. Swann comentează: „A trebuit să treacă aproape şase ani ca să văd o hartă topografică a insulei Kerguelen, care includea clădirile şi alte lucruri făcute de mâna omului. Pe unele dintre ele le-am omis, dar mi s-a spus că principalele clădiri erau portocalii şi trebuia să fie schimbate din când în când." Experienţa Kerguelen nu a fost secretă, aşa că după o săptămână în lumea spionajului au apărut detaliile.

Pat Price a făcut o descriere detaliată a unui loc. Harold Puthoff i-a dat lui Price un set de coordonate pentru o ţintă într-un experiment de vizualizare la distanţă, de natură specială. Coordonatele descriau o zonă de circa 200 km la sud-vest de Washington, D.C. Răspunsul lui Price l-a surprins pe Puthoff. Într-un comentariu pe cinci pagini asupra turului său de vizualizare la distanţă, Price a pornit la o înălţime de 450 m deasupra locului şi a mers printr-un complex de clădiri şi zone subterane de depozitare. Raportul descria echipamente de comunicare şi de computer manevrate de personalul din cadrul Corpului de Transmisiuni, numele de pe birourile din clădire şi chiar etichetele de pe dosarele dintr-un dulap încuiat într-una dintre camere. El a citat nume de cod ca Flytrap, Minerva, Operaţiunea Pool şi dosare cu eticheta Cueball 14 Ball, 4 BALL, 8 Ball, Rackup. De asemenea, a numit locul – Haystack (căpiţa de fân) – şi personalul care era acolo: colonelul R. J. Hamilton, general-maiorul George R. Nash şi maiorul John C. Calhoun. Un ofiţer de securitate prezent a exclamat: „Drace, nu mai există siguranţă".

Un rezumat al Raportului final anual al CIA din cel de-al doilea an dezvăluie ceva din lucrările lui Pat Price şi Ingo Swann, cu bani din partea CIA: „Pentru a supune fenomenele de vizualizare la distanţă unui control riguros s-a cerut ca un grup responsabil de analiza zonei [al CIA] şi OSI (Biroul de Spionaj Ştiinţific) să primească coordonatele geografice ale locului necunoscut subiectului şi celor care conduc experienţa. Ca răspuns personalul SRI a primit un set [de coordonate] al unităţii denumite în continuare drept locul din West Virginia. Cei care făceau experienţa au executat o experienţă de vizualizare la distanţă în dublu orb, adică fără vizibilitate atât pentru experimentatori, cât şi pentru subiecţi.

Acest experiment şi-a propus să determine utilitatea unei vizualizări la distanţă, în condiţii care aproximează un scenariu real. Doi subiecţi [au fost] trimişi la ţintă, o instalaţie sensibilă. Un subiect a desenat o hartă detaliată şi a clădirii şi a terenului din jur, iar celălalt a dat informaţii despre interior, inclusiv nume de cod, date care ulterior au fost verificate de surse ale sponsorului [adică CIA]."

Ceea ce descrisese Price s-a dovedit a fi o staţie de satelit pentru cercetare, care asculta vehiculele spaţiale sovietice; numele de cod se refereau la acele

operațiuni. Cercetătorul de la CIA care monitoriza testul, un fiziolog din sectorul de cercetare şi dezvoltare al Agenției, a crezut că are un potențial spion de clasa „A“ care ar putea să meargă oriunde prin lume descoperind secrete nedetectate.

Contractul de studii al CIA asupra eforturilor depuse de sovietici: „Noul mecanism de transfer de informații biofizice“ (NBIT) a fost publicat în ianuarie 1975. El se încheia astfel: „Ruşii s-ar putea să facă acum următorul pas logic [față de experiențele propuse acum cinci ani – sublinierea autorului], şi anume, de a întări, mări sau ajuta NBIT cu anumiți indivizi dotați, după ce se descoperă agenții purtători ai comunicațiilor de bază“. Rapoartele următoare DIA au reiterat acest lucru, avertizând „că perfecționarea sovietică sau cehă a armelor psihotronice ar reprezenta o amenințare serioasă pentru funcțiunile militare sau de securitate ale inamicului. Energia emisă ar fi fără zgomot şi greu de detectat electronic. Sovieticii se laudă că au dezvoltat senzori eficienți ai energiei biologice şi singura sursă de energie necesară ar fi operatorul uman“.

Deci munca de vizualizare la distanță a continuat. Pat Price a fost solicitat de câteva ori să-şi ofere serviciile Biroului de Spionaj Naval (ONI) ca şi Agenției Naționale de Securitate.

Timp de câțiva ani după succesul lui Swann, acesta a antrenat indivizi selectați ca având posibile capacități parapsihologice din cadrul armatei şi al spionajului ca să devină spioni parapsihologici. Chiar ofițeri superiori – cum ar fi generalul-maior Thompson [adjunctul şefului contrainformațiilor, l977–l991], Jack Vorona [DIA] şi generalul-maior Albert Stubblebine, au fost cobai pentru vizualizarea la distanță.

Cei ce realizau vizualizarea la distanță au fost studiați de fizicieni de frunte. Ingo Swann şi Uri Geller l-au surprins pe laureatul Premiului Nobel, Brian Josephson, cel care a dezvoltat pentru prima dată joncțiunea Josephson, baza măsurării biomagnetismului. Ambii au reuşit să abată atât de mult SQUID [acul de pe hârtia înregistratoare] încât Josephson, ca şi Evan Harris Walker au propus ca fizica să adopte o nouă paradigmă ca să încorporeze variabilele ascunse şi inteligența universală.

La începutul anilor ’70, Evan Harris Walker a încercat să includă fenomenele psi în cadrul mecanicii cuantice. Teoria lui Walker leagă conştiința de variabilele ascunse ale teoriei cuantice. De asemenea, s-a referit la deformarea psihică a obiectelor materiale, mai ales la testele cu magnetometrul ale SRI, cu Ingo Swann. El a arătat că mărimea efectelor PK (psihocineticii) asupra magnetometrului SRI, realizată de Ingo Swann, a fost conformă estimărilor teoretice. Helmut Schmidt, fizician responsabil pentru multe experiențe noi care au făcut legătura între psi şi mecanica cuantică a propus, de asemenea, o teorie a funcției psi bazată pe principiile mecanicii cuantice.

David Bohm, un alt fizician de frunte care l-a studiat personal pe Geller – ca şi colegii săi Henry Margenau şi O. Costa Beauregard – a repetat de multe ori că în mecanica cuantică nimic nu interzice psi. Beauregard susține

ideea că anumite axiome ale fizicii cuantice cer în mod virtual existența fenomenelor psi. Eugine Wigner, laureat al Premiului Nobel şi prof. John Taylor (Kings College, Londra) au admis amândoi că efectele obținute de Geller s-ar datora radiației electromagnetice de joasă frecvență produsă de inimă, creier şi mușchi, dovedind convergența studiilor lui West cu cele ale sovieticilor.

Literatura de specialitate arată că forțele militare americane au indus în eroare atât Congresul cât şi mass-media când se făceau aceste experiențe din cauza îngrijorării crescânde cu privire la securitatea parapsihologică; îngrijorarea a fost exprimată de Ron Robertson, ofițer de securitate de la Laboratorul Lawrence Livermore din California. Robertson, care urmărise dezvoltarea testelor parapsihologice din postură oficială, era serios îngrijorat că un mediu talentat ar putea declanşa sau dezactiva un focos doar prin forța psihocinetică a minții.

El a avertizat că „tot ce trebuie este să ai capacitatea să mişti o optime dintr-o uncie pe un sfert de inci la distanță de un picior".

Sub presiunea Congresului asupra Ministerului Apărării pentru finanțarea propriului program de cercetare parapsihologică, Agenția Proiectului de Cercetare Avansată a Pentagonului (ARPA) a decis să-l evalueze pe Geller la SRI în 1972, pentru a constata dacă alte teste suplimentare necesitau banii Pentagonului. Pentagonul a decis după ce în perioada noiembrie şi decembrie 1972, la SRI, Geller a petrecut patru săptămâni de experiență, pline de succes, împreună cu câțiva dintre fizicienii şi psihologii de renume mondial.

Echipa ARPA, condusă de George Lawrence, director adjunct de resurse umane la ARPA, îl includea şi pe Ray Hyman, consultant deseori folosit de Ministerul Apărării şi de Fundația pentru Ştiință, şi pe Gerry Shore, ambii magicieni amatori. Evaluarea lor a fost negativă şi Geller a fost acuzat de fraudă şi de utilizarea unor trucuri magice.

Totuşi, evaluarea lor a fost în mod deliberat trunchiată. De exemplu, în loc ca Geller să fie legat la ochi, aşa cum făcea totdeauna SRI când trebuia să identifice telepatic desene, el a fost rugat să-şi acopere ochii cu mâinile. Apoi l-au acuzat că trage cu ochiul.

Mai târziu, SRI a criticat vehement evaluarea ARPA şi a numit-o „calamitate". Hyman a întocmit un raport pe care l-a înaintat Ministerului Apărării şi a trimis o copie lui Martin Gardner de la Scientific American, în care Targ şi Puthoff sperau să-şi publice descoperirile. La trei luni de la evaluarea ARPA, Leon Jaroff a publicat un articol în *Time* prezentându-i pe Targ şi Puthoff ca pe nişte cercetători de două parale, iar pe Geller ca pe un farsor.

Alții, cum ar fi James Randi şi colonelul John Alexander, pensionat mai de curând, care a fost şeful Biroului de Tehnologie Umană Avansată din Comandamentul American de Spionaj al Armatei şi Securității, director al Biroului Conceptelor Sistemelor Avansate, au urmat aceeaşi linie. Alexander a fost pe deplin conştient de studiile psi de-a lungul întregii sale cariere, dar

în cartea sa *The Warrior's Edge,* se referă doar la lucruri obişnuite. Totuşi, în calitatea sa de consilier NATO pe problemele serioase ale armelor legate de psi – dintre care acum unele sunt clasificate ca non-letale – el a dorit să treacă la secret cercetarea din acest domeniu.

În pofida campaniei de dezinformare dusă de Armata şi Serviciile Secrete Americane, Comitetul pentru Ştiinţă şi Tehnologie de pe lângă Camera Reprezentanţilor a elaborat în iunie 1981 un studiu de 530 de pagini bazat pe doi ani de cercetare. Era intitulat „O trecere în revistă a problemelor ştiinţei şi tehnologiei, prezent şi viitor" şi cuprindea următoarele afirmaţii: „În domeniul apărării naţionale există implicaţii certe ale capacităţilor unor indivizi de a identifica locuri îndepărtate şi de a afecta instrumente sensibile şi alţi oameni. O recunoaştere generală a gradului de interconexiune a minţilor ar putea avea consecinţe sociale şi politice foarte largi asupra naţiunii şi lumii". Doi ani mai târziu, un alt raport al Serviciului de Cercetare al Congresului intitulat „Cercetare în domeniul fenomenelor psi, situaţia actuală şi tendinţe de îngrijorare pentru Congres" s-a făcut ecoul aceloraşi idei.

În 1982 general-maiorul Albert Stubblebine, directorul Comandamentului de Spionaj Militar şi al Securităţii (INSCOM), un adept fidel al psi, a folosit câteva persoane cu calităţi parapsihologice speciale pentru a vizualiza casa generalului panamez Manuel Noriega, bănuit că făcea trafic cu arme de la sandinişti nicaraguani la gherilele de stânga din El Salvador. Acestea au întocmit un raport detaliat de două pagini asupra camerelor şi a interioarelor.

Este clar acum că atât Rusia cât şi SUA, pe când minimalizau public seriozitatea domeniului, şi-au continuat cercetarea parapsihologică vreme de decenii. Au făcut progrese folosind agenţiile lor de spionaj şi au mint instituţiile publice.

26.2. Operaţiunea „Stargate"

În SUA şi fosta Uniune Sovietică, CIA şi KGB au folosit şi folosesc de ani buni serviciile prezicătorilor şi mediumurilor. Pentru operaţiunea „Stargate" din 1974, americanii au testat un mic grup de extrasenzori, cărora li s-a propus să folosească clarviziunea de la distanţă şi să completeze datele obţinute prin sateliţi şi spioni. Acestora li s-a cerut să localizeze ostaticii americani răpiţi în Liban, pe generalul James Boozier, răpit de Brigăzile roşii, centrele sovietice de cercetări, precum şi rachetele „Scud", dispărute în timpul războiului din Golf. Conform unui raport oficial al CIA, 15% din răspunsurile extrasenzorilor au fost de un real folos.

Josef MacMonigle, unul dintre cei mai cunoscuţi clarvăzători din operaţia „Stargate", a declarat public că a participat la circa 450 de misiuni. Printre cele mai importante s-a aflat arestarea de către CIA în 1980, în Africa de Sud, a unui agent KGB. Spionii americani l-au rugat să intre în legătură cu ofiţerul sovietic. I-au pus pe birou un plic fără alte explicaţii. Deşi nu-l cunoştea pe

omul în cauză, Josef a declarat că acesta foloseşte un calculator de buzunar. După verificare, CIA a descoperit că în calculator era ascunsă o staţie de radioemisie pe unde scurte.

Francezul Jean-Pierre Girard a relatat în cartea sa *Fenomenul psihic* că CIA i-a solicitat diferite informaţii cum ar fi localizarea Centrului sovietic de experienţe nucleare din Siberia sau descrierea armelor folosite de ţările Tratatului de la Varşovia. Girard a descoperit că agenţii din Europa Răsăriteană continuă să folosească clarvăzători pentru a obţine acces la secretele militare occidentale. În calitatea sa de colaborator al Institutului francez pentru apărare nucleară şi securitate, Girard se ocupă de traficanţii de materiale radioactive din Est. El conduce şi Institutul Alfec, un institut privat de cercetare a fenomenelor parapsihologice. „Psihometria a înregistrat mai multe insuccese decât succese, conchide el. Dar ea reprezintă un mijloc de a procura informaţii, care niciodată n-ar fi putut fi obţinute prin alte mijloace.“

26.3. Parapsihologia ca armă politică şi militară

Daniel Racker, un general în rezervă din SUA, a declarat recent că, încă din 1981, cercetătorii ruşi în domeniul parapsihologiei încearcă să construiască un „zid“ de protecţie psihică, asemenea unei umbrele de apărare. Acest proiect se bazează pe capacităţile extraordinare ale unor indivizi foarte dotaţi din punct de vedere al puterilor psihice. Astfel, generalul estimează către 30 000 cifra subiecţilor care depun mari eforturi pentru a aduce din stadiul de experiment la realitate acest proiect ultrasecret: un uriaş scut invizibil împotriva oricăror inamici. Generalul a enumerat chiar câteva dintre capacităţile subiecţilor ruşi, susţinând că a putut vedea cum un ucrainean a reuşit să facă să explodeze în plin zbor o rachetă aer-sol într-un exerciţiu de poligon. Ucraineanul avea datoria să anihileze racheta încă din momentul lansării, sarcină pe care a îndeplinit-o cu succes: explozia proiectilului a distrus avionul purtător şi a fost destul de puternică pentru a devia ceilalţi vectori de la traiectoria impusă iniţial. Generalul Racker susţine, de asemenea, că se încerca încă din 1981 ridicarea unei bariere de natură psihică. De exemplu, în cazul unui atac aerian, aceasta ar obliga piloţii avioanelor să considere imposibil un asemenea act: atunci când ar depăşi frontiera ţării, gândurile piloţilor ar fi perturbate în asemenea măsură încât acel atac li s-ar părea un cumplit act de trădare sau o atrocitate inimaginabilă. Generalul mai apreciază că dacă se va reuşi ridicarea acestei bariere extraordinare, ruşii vor fi în afara oricărei agresiuni, fiind practic imposibilă lovirea lor pe teritoriul Federaţiei Ruse.

Puţină lume bănuieşte, poate, faptul că în bătăliile surde sau făţişe, parapsihologia a jucat sub diferitele ei forme de prezentare un apreciabil rol – şi continuă să-l joace – şi pe terenul strategiilor politice. O scurtă privire retrospectivă aruncată de-a lungul istoriei dezvăluie fapte parapsihologice pe care deseori suntem tentaţi să le trecem cu vederea. În pofida evidenţei că

acestea par a jalona istoria pe întregul ei parcurs spațio-temporal. Iar azi, acest rol nu numai că n-a încetat să mai fie jucat, dar pare chiar a se fi accentuat.

Regele roman Tarquinus a ajuns cerşetor, cum i-a prezis sybila din Cumal.

Consemnările diverselor surse istoriografice venite până la noi din antichitate, pentru a ne limita doar la civilizațiile egipteană, greacă şi romană, atestă diferitele practici exercitate chiar de personaje cu statut oficial, practici care se adresau nu numai vulgului, ci la care făceau apel şi forurile politice conducătoare ale momentului. În acest context, predominau diferitele tehnici ale ghicitului viitorului. Ele se realizau într-un cadru instituțional, de către slujitori grupați în confrerii, care dispuneau nu numai de o structură bine organizată, ci şi de tehnici şi procedee la care mulți conducători politici ai destinelor noastre istorice ar apela cu siguranță. Să amintim aici doar de celebra sybilă din Cumae, care i-a oferit lui Tarquinus 9 suluri conținând viitorul destinului Romei. Fapt interesant este că predicția acestora, după care însuşi împăratul va deveni cerşetor, s-a adeverit, istoria consemnând acest surprinzător destin al lui Tarquinus.

Nu este deci prea hazardat ca în această lumină să credem că actuala disciplină care se defineşte drept „viitorologie“ îşi are originea tocmai în acele vremuri şi practici. Hitler a fost inspirat de prezicătorul Steinschneider. Amalgamul de tehnici, metode şi procedee pe care evoluția cercetării ştiințifice le-a pus la dispoziția actualilor „viitorologi“, apar astfel ca o dezvoltare adecvată noilor situații şi desfăşurări ale istoriei. Să nu uităm astfel că dacă „Clubul de la Roma“ apelează mai ales la statistică probabilistică, teoria jocurilor şi altele, pentru a-şi justifica predilecțiile, personaje din imediatul nostru trecut istoric, care şi-au pus amprenta pe destinele lumii cel puțin prin modul în care au terorizat omenirea – să nu-i amintim decât pe Hitler şi Stalin – au apelat la profesionişti ai unei „viitorologii“ prin cele mai pure mijloace parapsihologice ce îşi au originea în practica antichității. Se cunoaşte azi influența exercitată asupra lui Hitler de către Erik Jan Hanussen, pe adevăratul său nume Hirschel Steinschneider şi de predicțiile sale asupra viitorului război pregătit de către Hitler. De altfel, acest episod în care se pare că nu au fost străini alți „ocultişti“ din spatele scenei politice şi a spionajului englez, i-a şi adus lui Hanussen tragicul său sfârşit. Mai mult chiar, în timpul desfăşurării evenimentelor celui de al Doilea Război Mondial, atât germanii cât şi englezii aruncau asupra teritoriului advers afişe în care catrenele, selectate din opera lui Nostradamus, deseori chiar aceleaşi, erau interpretate într-un mod care să le dovedească faptul că victoria aparține conform prezicătorului. Brejnev a lansat-o pe Djuna.

Să amintim şi de influența exercitată asupra lui Stalin de un cunoscut personaj cu abilități paranormale – Wolf Messing, sau de mai puțin cunoscutul P. K. Ivanov. Ultimul, trăind într-un sat rătăcit în stepele Ucrainei, departe de calea ferată sau de o şosea asfaltată şi în care nici postul local al omniprezentei miliții nu avea telefon, era legat prin fir direct de Kremlin, fiind chemat periodic sau la nevoie de dictator pentru a-i oferi consultații de specialitate. La

serviciile acestuia au apelat şi urmaşii lui Stalin, până în zilele lui Hruşciov şi Brejnev. După cum prea bine se ştie azi, ultimul împărtăşea şi el convingerile ezoterice ale cvasitotalităţii conducătorilor imperiului. Să menţionăm că fulguranta carieră pe care Djuna a făcut-o i se datorează aproape în totalitate lui Brejnev, de numele ei fiind legată desigur epoca modernă a „bioterapeuţilor" a căror influenţă o simţim mai cu seamă azi. Să nu uităm nici înclinaţiile de aceeaşi factură ale ţarilor, fiind suficient să-l amintim aici doar pe celebrul Rasputin. Soţia lui Ronald Reagan avea înclinaţii ezoterice.

Nici Apusul nu a neglijat implicaţiile politice ale parapsihologiei. Se ştie că celebrul John Foster Dulles, în timpul mandatului său de secretar de stat al SUA era permanent însoţit de un ofiţer de contrainformaţii care strângea cu grijă toate hârtiuţele pe care acesta le mâzgălea în timpul diferitelor şedinţe la care participa. Colectarea şi distrugerea acestora se efectua plecându-se de la eventualitatea sustragerii lor de către agenţi străini, din mâzgălelile făcute putându-se trage concluzii – inclusiv prin procedee paranormale – asupra stării de spirit şi gândurilor ce îi marcau existenţa. Mai mult chiar, este încă destul de proaspăt în memoria noastră incidentul care a avut răsunet până în Congresul Statelor Unite, implicând-o pe Nancy Regan, soţia celebrului preşedinte al SUA. După cum se ştie, înclinaţiile ezoterice ale acesteia şi mai ales preocupările ei privind evoluţia diverselor situaţii politice în care era implicat soţul, bazate pe predicţiile unor astrologi, au alertat nu numai cercurile de ziarişti, ci şi pe cele ale serviciilor secrete, prin implicaţiile directe pe car le presupunea influenţa sa asupra deciziilor politice ale lui Ronald Reagan.

Un parapsiholog celebru al epocii comuniste a fost bulgăroaica Vanga, la care au ajuns şi soţii Ceauşescu. Născută în 1911, în Munţii Rodopi, Evanghelia Dimitrova îşi datora puterile, potrivit legendelor locale, unei întâlniri cu zânele pădurii. Ea a fost folosită de serviciile bulgare de informaţii, una dintre previziunile sale cele mai cunoscute fiind cea despre scufundarea submarinului nuclear *Kursk,* previziune făcută în anii '80, cu 20 de ani înainte de producerea tragediei din Marea Barents.

ROGOZIN, adjunct al şefului Serviciului de Securitate al Federaţiei Ruse, întocmeşte cu regularitate horoscoape pentru demnitarii de rang înalt. El menţine, legătura cu Cosmosul. Rogozin amestecă în prognozele sale mai multe elemente, creând, totodată, un „câmp de putere favorabil" în jurul preşedintelui Elţîn. Între altele, îi fixează acestuia patul de odihnă în direcţia nord-sud. El îşi bazează deciziile pe tabelele Cabalei.

Gheorghi Gheorghievici Rogozin este adulat şi urât de sute de oameni. De fapt, este exact ceea ce îşi doreşte şi el. Niciodată părerile despre el nu au fost atât de contradictorii ca acum.

Chiar oamenii care n-au nimic comun cu munca lui Rogozin îi privesc cu deosebit interes activitatea, deşi nu se ştie ce gândesc despre el. Ca să nu mai vorbim despre mania de a comenta performanţele lui Rogozin la Kremlin şi în

alte medii mai mult sau mai puțin selecte din Moscova. Oricum, nici în acest domeniu nu poate fi ocolit Serghei Filatov, şeful staff-ului prezidențial.

Rogozin este un om ciudat, care vorbeşte rar, iar în declarațiile sale preferă să se ghideze după notițele pe care şi le-a făcut în prealabil.

În fapt, tocmai persoanele aflate sub o anume supraveghere din partea autorităților sunt dispuse să vorbească cel mai mult, fără ocolişuri şi fără a se feri. Explicația acestui lucru o oferă un membru al Centrului de analize politice al Preşedintelui. **„Personal, m-am obişnuit cu toate căpuşele (instalații de ascultare) care sunt implantate în orice orificiu. Îmi este aproape imposibil să respir fără ele. Dacă n-ar fi, m-aş simți prost. Lubyanka este totuşi mai aproape... Lubyanka fiind închisoarea destinată deținuților politici pe vremuri...“** Termenul de „căpuşă“ este o aluzie la băieții lui Rogozin. („Băieții lui ROGOZIN“ este o sintagmă-cheie. Pentru că, dacă ne referim la membrii Serviciului de Securitate al Preşedintelui, atunci e cazul să-i avem în vedere pe subordonații lui Alexander Vasilievici Korsakov, şi nu ai generalului Rogozin, care este adjunctul lui Korsakov.) Din câte am aflat, specialiştii şi staff-ul lui Rogozin se găsesc la Moscova pe strada Varvaka, la nr. 5. Oamenii săi au o adevărată pasiune pentru informații şi analize politice referitoare la probleme interne şi externe, din surse publice sau secrete. Am aflat, totodată, că orice document provenind de la Serviciul Secret al preşedintelui este în prealabil identificat (dacă provine cu adevărat de la acest serviciu) de oamenii lui Rogozin şi asta nu prin verificarea circuitului oficial al respectivului document, ci printr-un cod secret care se schimbă mereu. Aspectul prezintă importanță pentru prevenirea „intoxicării“ şefului statului – acțiuni de acest fel având loc adesea.

Iată câteva exemple referitoare la materialele primite de preşedinte, cu privire la Reuniunea la nivel înalt de la Napoli a celor 7 țări puternic industrializate (din vara anului 1994) şi altele, despre unele aspecte politice din Franța.

O altă sarcină a generalului o constituie întocmirea de horoscoape pentru principalii conducători ai statului rus. Aşa cum am arătat, el şi-a luat în serios şi sarcina de a crea „un câmp favorabil de putere“ în jurul preşedintelui Elțîn. El detectează radiațiile Pământului (radiații telurice) la toate reşedințele şefului statului şi orientează patul acestuia pe direcția nord-sud. De altfel, Rogozin este Mare Maestru al Lojei Mondiale a Masonilor.

În context, există convingerea că generalul Rogozin este astăzi în Rusia un fel de Merlin care descinde direct din personajele Mesei rotunde a legendarului rege Arthur. Gheorghi Gheorghievici Rogozin s-a născut la 07.08.1942, la Vladivostok. A studiat la un liceu cu profil tehnic, apoi a intrat în armată, de unde a ajuns în KGB, în cadrul Direcției de contraspionaj. Până în 1992 a lucrat ca cercetător principal la un departament tehnic al KGB, legat tot de Direcția de contraspionaj. Din 1992, a fost transferat direct în structurile staff-ului prezidențial. Din acest moment, informațiile referitoare la ascensiunea şi avansarea sa în grad devin contradictorii.

Obține gradul de general în primăvara anului 1994, fără însă ca acest lucru să fie menționat în Colecția de Acte Normative a Federației Ruse, așa cum s-a procedat și se procedează în toate cazurile similare. În prezent, troica Serviciului Secret al Președinției ruse e formată din generalul Kosakov, generalul Rogozin și contraamiralul Zaharov. Oricum, subordonații lui Rogozin stăpânesc acum un teritoriu care este, practic, nou pentru ei și nedefrișat de fostele structuri sovietice.

Timp de 25 de ani, Rogozin a deținut peste 15 funcții. Nu se știe cât de bine s-a achitat de îndatoriri, dar se pare că, până în 1994, ele au fost modeste. Este specialist în probleme de contraspionaj, în păstrarea secretelor și probleme tehnice.

La Institutul de cercetări tehnice al KGB, unde a lucrat o perioadă Rogozin, foștii colegi își amintesc cu interes de el. **„A fost de multe ori un adevărat generator de idei. Avea, de asemenea, o erudiție și intuiție tehnică ridicată".** De fapt, cea mai interesantă și prolifică perioadă din activitatea lui Rogozin a fost aceea în care a lucrat în cercetarea științifică cu aplicații speciale, îndeosebi în cadrul Institutului pentru Probleme de Securitate din KGB. El consideră că una dintre cele mai importante probleme pentru serviciile speciale este obținerea unor date corecte și realmente secrete, pe de-o parte, iar pe de alta, protejarea acestor informații. **„Obținerea, valorificarea și păstrarea informațiilor secrete este o știință, în care lucrează de regulă 10 la sută oameni cu har și talent, restul fiind niște manipulatori de hârtii."**

Potrivit unor colaboratori apropiați, pe Rogozin l-au interesat întotdeauna științele oculte, science-fiction, magia și psihotronica. În aceste domenii el a dovedit reale aplicații, generalul asigurându-și interlocutorii că domeniile amintite sunt veritabile științe ale viitorului. De altfel, el și-a început încă din 1989 cercetările în domeniul situat **„dincolo de sferele limită și cognoscibile".** În aceste domenii, el îmbină teoria cu experimentul, astfel încât să facă posibilă citirea gândurilor de la distanță, obținerea de informații prin analiza câmpului biologic al oamenilor, influențarea anumitor persoane prin exercitarea unui flux de voință, verificarea oamenilor prin intermediul celui de-al șaselea simț etc. Rogozin este absolut convins că aceste domenii sunt nu numai utile, ci și indispensabile actualelor dezvoltări și evoluții ale serviciilor secrete, ce trebuie să fie eficiente, moderne, economicoase și maleabile, mereu adaptabile schimbărilor din societate și viață. **„Trebuie să trecem mereu dincolo de zidul realității obișnuite",** declara Rogozin. Acestea nu sunt niște simple vorbe, ci o deviză pe care el o aplică în deciziile adoptate în privința personalităților din eșalonul superior al conducerii Rusiei.

Desigur, ideile lui Rogozin pot fi interpretate și ca o slăbiciune a imperiului serviciilor secrete din Rusia, în comparație cu serviciile analoage din SUA, mult mai pragmatice și mai bazate pe științe exacte, care exclud speculația. Sistemul serviciilor secrete care se bazează, sau contează destul de mult pe

astrologie, psihotronică, chiromanție este vulnerabil. Poate el da răspunsuri concrete unor întrebări grave şi precise, de care depind decizii practice foarte importante?

Şi mai e un aspect deosebit de important: Serviciul de Securitate al Preşedinției Ruse este o construcție fragilă din punct de vedere juridic, se bazează mai mult pe decrete ale şefului statului decât pe legi, adoptate de Parlament. Dintr-o analiză atentă a decretelor pe care se sprijină activitatea „legală“ a acestui serviciu se poate constata că multe se contrazic, fiind de fapt „o ilegalitate în legalitate“, din care fiecare poate înțelege ce vrea. În acest sens, nu sunt precizate, din punct de vedere legal drepturile şi obligațiile personalului din Serviciul Secret. Inclusiv în ce priveşte activitățile legate de urmărirea persoanelor suspecte, percheziții, dreptul de a interveni în situații deosebite prin intermediul forței etc.

Aplicând cu o conştiinciozitate demnă de o cauză mai nobilă vechiul principiu „Si vis pacem, para bellum“ (dacă vrei pace, pregăteşte-te de război), cercurile interesate în descoperirea unor noi şi cât mai eficiente mijloace de recoltare a informațiilor cu caracter militar n-au ezitat nicio clipă să folosească metodele şi tehnicile rezultate din dezvoltarea fenomenelor paranormalului. Toate statele, în care cercetarea parapsihologică a avut sau are o bază de susținere, au făcut apel la acest gen de metode în încercarea – nu de puține ori reuşită – de a-şi spiona potențialii adversari ai unui eventual „război cald“. Pionieri în această direcție sunt americanii şi ruşii deşi, în mod oficial, cercetările lor în acest domeniu au fost aureolate numai de motivațiile unor scopuri civile. Aşa cum s-a văzut însă, programele cele mai consistente de investigare a domeniului au fost finanțate direct sau prin interpuşi de cercurile militare şi de spionaj.

În Rusia, cercetările s-au efectuat într-o întreagă rețea de institute specializate sau create special pentru acest scop, începând cu institutele Academiei de Ştiințe şi continuând cu cele ale Armatei, KGB-ului, Flotei Maritime Militare, Ministerului Sănătății şi Universității. Un număr de cel puțin 39 de astfel de instituții sunt recunoscute cvasioficial ca derulând astfel de activități.

În America, în care genul de activități menționate se desfăşoară sub o mască mai „democratică“, cercetările au fost şi sunt finanțate de către Pentagon, CIA şi, indirect, de alte fundații interesate. Să amintim aici doar de celebrul, de acum, experiment „Nautilus“, ca şi de comunicațiile stabilite telepatic, în cadrul programului „Apollo“, de astronautul E. Mitchell. Ieşind din corpul cosmonauților americani, acesta a înființat propriul său Institut de cercetări în domeniu, finanțat indirect de NASA şi cercurile militare ale Pentagonului, ca şi cele de spionaj din jurul CIA.

Acest gen de activități a cunoscut o perioadă înfloritoare pe timpul mandatului preşedintelui Reagan, a cărui soție, Nancy, avea o deosebită înclinație pentru fenomenologia paranormalului. Iată ce consemnează în această

ordine de idei săptămânalul american *U.S. News & World Report* în numărul său din 5 decembrie 1988, sub titlul „Zona crepusculară în Washington“: ... soția fostului președinte al SUA are consultări de rutină cu un astrolog din San Francisco. Mai mult chiar, aceste consultări privesc luarea unor decizii importante de către soțul său. Contrar opiniei, în general reticente, şi scepticismului privind acest gen de „informare asupra viitorului“, în rândul notabilităților de aici există un larg interes asupra fenomenologiei „psi“. „De la un timp, o pătrime din membrii Congresului sunt activ interesați în activitățile psi, cum ar fi bioterapia, profețiile, viziunea la distanță sau manifestările unor abilități psihice, cum ar fi îndoirea lingurilor metalice sau ştergerea imprimărilor pe calculator. Aşa cum afirmă deputatul Charlie Rose, democrat din Carolina de Nord, el este cel de-al optulea veteran, membru fondator al «Congressional Clearinghouse on the Future», forum ce include o serie de persoane cu abilități paranormale din capitală.“ Mulți legislatori manifestă interes pentru fenomenele psi, dar se feresc să facă public acest lucru... satisfăcându-şi curiozitatea privind Zona Stranie, prin consultarea privată a unor vizionari şi discutând subiectul cu colegii animați de acelaşi interes... Comitetul privind înarmarea, înființat de Academia Națională de Ştiințe – „National Research Council“, ia în considerare cele mai documentate fenomene psihice, incluzând viziunea la distanță şi psihokinezia, ca parte dintr-un studiu mult mai amplu...

Pentagonul continuă să finanțeze cercetările privind fenomenele psi de la SRI – International, fost mai înainte Stanford Research Institute din Menlo Park, California, de unde CIA şi Pentagonul monitorizează cercetările din acest domeniu, făcute în Rusia. Armata şi CIA folosesc spionajul parapsihologic pentru investigarea armatei sovietice, a generalului Manuel Noriega şi pentru descoperirea teroriştilor şi a ostaticilor în Iran şi alte țări. FBI a fost gazda unor cursuri pentru ofițerii de poliție, ținut de specialistul în parapsihologie Noreen Reiner din Quantico, Virginia. Aici există un centru de instruire al puşcaşilor marini, în cadrul căruia, în timpul războiului din Vietnam, s-a făcut instruirea grupului de radiestezişti sub îndrumarea lui Louise Matacia, grup care a activat cu succes pe frontul de luptă, descoperind lucrările genistice subterane ale Vietcongilor.

Matacia a impresionat auditoriul prezicând, în ianuarie 1981, atentatul la viața președintelui Reagan, care a avut loc într-adevăr în primăvară. FBI l-a recomandat departamentelor locale ale poliției cu acordul tribunalelor. Purtătoarea de cuvânt a FBI, Katy Bradford, a declarat: „FBI-ul nu utilizează mediumuri psi“. Dar a adăugat: „dacă ei (departamentele locale) au nevoie de un asemenea medium psi, să-i ajute oricine poate să o facă“... Senatorul Claiborne Pell, democrat, președintele Comisiei Senatoriale pentru Afacerile Externe, este cel mai răsunător avocat al cercetărilor psi de pe Colina Capitoliului... afirmând cu regret că nu posedă puteri paranormale... Biroul său a stimulat Fundația Națională de Ştiințe şi Departamentul Apărării, ca şi alte agenții guvernamentale pentru a efectua mai multe cercetări în domeniul paranormalului.

Interesul lui Pali față de parapsihologie este atât de mare, încât şi-a dedicat tot timpul disponibil pentru ca fostul ofițer naval de contrainformații – CB. Scott Jones, căruia i-a fost mentor timp de trei ani şi jumătate, să efectueze cercetări „conştiente“ incluzând fenomenele psi... În timpul său liber, Jones încerca să organizeze şedințe în cursul cărora se străduia să intre în contact cu liderii sovietici decedați, cu scopul de a-i determina şi încuraja pe aceşti foşti dictatori să le impună liderilor sovietici în viață să gândească la pace. (Din câte se ştie, aceste experimente sunt primele semnalate cu privire la încercarea unor elemente din serviciile secrete de a influența benefic, în interesul păcii, prin mijloace parapsihologice ținând de domeniul vieții după pragul morții, inițiativele politice ale părții adverse – n.a.)... În vara lui 1986, Jones i-a invitat la domiciliul său pe unii sceptici, inclusiv unele oficialități ale Pentagonului, pentru a înregistra vocile unor „spirite“ şi mesaje, potrivit informațiilor furnizate de unele surse care au luat parte la această întâlnire. Înregistrarea a fost obținută de U.S. News. În comunicarea sa verbală a spiritului pretins a fi William Randolph Hearst... spunea pe un ton de robot: „îmi place varza prăjită“.

În aceeaşi ordine de idei, să menționăm că, în cadrul preocupărilor sale din domeniul paranormalului, congresmanul Pell a organizat o şedință cu un alt vestit medium, Uri Geller, în timpul desfăşurării tratativelor de dezarmare de la Geneva, dintre americani şi ruşi, cu scopul de a influența de la distanță atitudinea ruşilor. Cert este că, a doua zi după această şedință, Iuri Voronțov, diplomatul rus participant la tratative, prezenta propunerea ruşilor de eliminare din Europa a rachetelor cu rază medie de acțiune.

Un alt eveniment legat de utilizarea abilităților paranormale în scopul spionajului militar este reprezentat de acțiunea care a avut loc în anul 1960, patronată de CIA. Prin ea s-a căutat utilizarea abilităților paranormale de thautografie pe care le manifesta un şofer de camion, pentru a imprima pe un suport fotografic detaliile privind construcția unei rachete sovietice. Detaliile obținute în această acțiune au permis CIA să determine care este modalitatea ruşilor de a prinde aşa-numitul „booster“ (rezervor suplimentar ataşat rachetei, de corpul acesteia).

Studiile sistematice, efectuate în această direcție de agențiile specializate ale SUA, în special după anul 1970, cum sunt DIA, CIA şi cel al Armatei, au condus la concluzia menționată într-un raport secret din 1972, conform căreia ruşii sunt capabili să influențeze de la distanță modul de gândire al liderilor americani. Din anul 1970, un amplu program pe această temă a investigațiilor se desfăşoară la Stanford Research Institute în California, program finanțat de mai multe agenții de informații ale SUA. Directorul acestui program, Ed May, care refuză să facă comentarii pe marginea lui, a asistat ca participant la lucrările mai multor simpozioane de parapsihologie, ținute în țările fostului lagăr comunist, printre care cel de la Bratislava din 1983, iar în anul 1991 a participat ca invitat la un ciclu de conferințe pe aceleaşi teme ținute la

Budapesta, unde de altfel a şi conferenţiat, bineînţeles pe o problematică generală şi fără trimitere în „zona crepusculară“.

Şi pentru o evaluare a posibilităţilor oferite de transmisia telepatică a informaţiilor, cu care, aşa cum s-a văzut, sunt tot mai intens investigate în beneficiul acţiunilor cu substrat militar, să încercăm o succintă trecere în revistă a capitolelor pe care aceasta le abordează:

– menţinerea unei căi de comunicare nesupusă perturbaţiilor şi independentă de surse de alimentare energetică, între trupele proprii şi cele aliate, şi mai ales cu sistemele de trupe mobile (blindate, aero, navale, submersibile);
– supravegherea („ascultarea“ telepatică) a inamicului cu ajutorul unor sateliţi specializaţi (programul SADDOR: Satelite-deployed dowsing rod);
– sondarea telepatică a intenţiilor adversarului;
– bruiajul comunicaţiilor telepatice inamice cu dispozitive psihotronice;
– manipularea telepatică de la distanţă a formaţiunilor militare;
– inducerea telepatică de tulburări psihice unor indivizi izolaţi sau populaţii, eventual amplificate de radiaţii electromagnetice;
– ghidarea telepatică de agenţi infiltraţi în interiorul advers;
– influenţarea agenţilor adverşi strecuraţi în propriul teritoriu.

Acesta reprezintă numai unele dintre domeniile care, din nefericire, sunt mai ales investigate şi subvenţionate în cercetarea telepatică.

În documentele deconspirate, directorul Programului de Control al Minţii (CIA), Sydney Gotlieb, a spus că sovieticii au folosit controlul negativ al minţii pentru a genera anxietate, depresie şi confuzie la nivel înalt, ţinta fiind preşedintele SUA la acea vreme – Richard Nixon, şi asociaţii lui. Odată avertizate, serviciile secrete au urmărit îndeaproape experienţele sovieticilor, care utilizau telepaţi antrenaţi să influenţeze întâlnirile politicienilor la nivel înalt şi chiar competiţiile sportive de mare anvergură.

Cu eforturi susţinute, specialiştii americani au reuşit să egaleze performanţele sovieticilor pe frontul războiului psihotronic. General-maiorul Albert N. Stubblebine a prezentat audienţei o metodă inedită de citire a gândurilor, metodă cu care se puteau vizualiza documente şi planuri de clădiri. Metoda botezată *Remote viewing* a fost cultivată de propria companie numită *Psi-Tech. Remote viewing* este o metodă sistematică şi controlată pentru a permite accesul la secrete militare. Metoda a fost perfecţionată de Hal Puthoff şi Russel Targ, la Standford Research International şi folosită de CIA şi US Navy.

În cartea *The Geller Effect* (coautor Guy-Lyon Playfair) s-a menţionat fără echivoc că *„«Remote viewing» este una dintre zonele unde rolul spionajului psihic a fost bine stabilit“*. El a spus că această metodă a fost folosită în timpul conflictului din Irak: *„Proiectul era de a «citi» gândurile lui Hussein şi a descoperi unde se deplasa, dar mai ales ce intenţiona să facă“*. Specialiştii

acestei metode (RV) au vizualizat un incendiu care a avut loc când soldații irakieni s-au retras din Kuweit. *„Deci, pot călători în trecut, prezent, viitor. Pot merge oriunde pe Terra, pot pătrunde în orice minte. Pot avea acces la orice informație din orice localitate pe care o aleg"...* Dar, pentru că există deocamdată şi un inconvenient deloc minor, metoda *Remote viewing* nu permite să se descopere esența unui raport (document), respectiv nu poate descifra literele sau numerele. Rezultatele cercetărilor în domeniu sunt mai mult decât promițătoare, totul fiind o chestiune de timp. Chiar şi acum, la începutul mileniului III, surprizele nu vor întârzia să ne dezvăluie incredibile tărâmuri ale unui viitor iminent.

26.4. Utilizarea hipnozei în operațiuni defensive şi ofensive

CIA a făcut cercetări extinse pentru utilizarea hipnozei în operațiuni defensive şi ofensive. O mare parte din resursele sale a fost consacrată monitorizării foarte atente a progreselor realizate de dușmanii săi internaționali, în special sovieticii şi alte țări din lagărul comunist. Au fost prezentate destul de neclar şi abia recent am început să vedem efectele dezastruoase şi pe termen lung pe care această operațiune secretă le-a avut asupra „victimelor" sale.

Prima mărturie a utilizării hipnozei ca unealtă operațională se găseşte în lucrarea lui Morse Allen din 1954. Acesta era punctul culminant al încercării făcute în cadrul Proiectului ARTICHOKE de a se utiliza hipnoza pentru „programarea" unui asasin. John Marks dezvăluie faptul că în acea perioadă oficialii implicați în proiectul MKULTRA, inclusiv Gittinger, au recomandat utilizarea hipnozei în experimente operaționale „cel puțin într-o situație" în 1959.

Un raport CIA cu specificația „Doar pentru uz oficial", pregătit în 1978 („Manifestările imperceptibile ale procesului mintal în timpul hipnozei profunde") este o traducere a unui raport rusesc din *Voprosî Filosofii* scris de V. L. Raikov. Acest document ne oferă nu doar o descriere fascinantă a subiectului, dar pune în lumină evoluția cercetării internaționale.

Un cercetător pe nume F. J. Evans le-a spus subiecților săi pe când se aflau în hipnoză profundă că nu vor fi în stare să perceapă cifra „6" când vor trebui să rezolve probleme matematice de bază atunci când „vor ajunge la ea". Acest experiment a introdus o chestiune filozofică paradoxală; trebuie oare ca subiecții să perceapă mai întâi cifra „6" înainte de a fi în stare să o ignore?

În 1966, CIA a întocmit un raport confidențial tehnic – „Hipnoza în Serviciile Secrete". În el se spunea că majoritatea propunerilor de utilizare a hipnozei în munca de spionaj, în special aplicațiile defensive, implică „sugestii posthipnotice". Agenția descoperise că „o sugestie posthipnotică poate rămâne eficientă câteva luni şi chiar pe parcursul mai multor ani dacă este reamintită periodic".

La fel de semnificativ a fost interesul CIA pentru autohipnoză (numită şi autosugestie). Hipnotizatorul inducea subiectului credința că acesta ar fi în stare să se hipnotizeze singur la semnalul său.

Din nou s-a exprimat îngrijorarea că serviciile de spionaj rival ar putea fi mai avansate în acest domeniu. În raportul CIA se spune: „Posibilitatea ca hipnoza să fi fost folosită şi să fie folosită şi acum, de forţe opuse nouă, este reală. Există mai multe căi prin care hipnoza ar putea fi foarte utilă, mai ales pentru obţinerea de informaţii şi cooperare din partea unei surse altfel refractară (încăpăţânată)".

În mod categoric, având potenţial de exploatare, hipnoza a fost folosită cu succes fără ca subiecţii să fi fost măcar conştienţi de manipulare. Au existat trei situaţii: în timpul somnului, pe pacienţi consultaţi din punct de vedere psihiatric şi spontan, la indivizi care asistau la hipnoza altuia.

Posibilitatea ca hipnoza să fie rău folosită ridică o serie de întrebări despre diverse crime şi morţi misterioase şi „explicaţia" lor oficială. S-ar putea cita spre exemplificare asasinarea lui J. F. Kennedy, sinuciderea a 13 savanţi care lucrau pentru Laboratoarele Naţionale de la Los Alamos şi similar a câtorva care lucrau la Marconi în Marea Britanie. Mai recent s-au semnalat trei morţi la instalaţia secretă australiană de cercetări nucleare de la Lucas Heights din New South Wales. Rapoartele secrete CIA arată că Agenţia era foarte conştientă de aceste posibilităţi: „În ultimii ani s-au raportat trei cazuri dovedite în care hipnoza a jucat un anumit rol în comportamentul criminal". În cazul raportat de Kroener, un tânăr profesor de şcoală, sensibil şi necăsătorit, a intrat sub influenţa hipnotică a vecinului său. Acesta a construit o relaţie în care era capabil, prin sugestie hipnotică, să-l facă pe profesor să-i dea sau să-i împrumute mici sume de bani sau bunuri. Ca să-şi încerce puterea [vecinul] i-a sugerat posthipnotic profesorului că s-a împuşcat în mâna stângă. Profesorul chiar s-a împuşcat în cotul stâng şi a fost convins că se produsese un accident. În final hipnotizatorul şi-a determinat victima să mărturisească crimele pe care le comisese [vecinul] şi la care profesorul nu luase deloc parte. De-a lungul întregii afaceri care a durat cinci ani, profesorul nu şi-a amintit deloc de şedinţele de hipnotism. El a fost condamnat pe baza mărturisirii sale indusă posthipnotic, dar, în urma unei remarci întâmplătoare a început să suspecteze natura relaţiei sale cu vecinul. După multe apeluri, el a fost trimis spre examinare la Kroener care a descoperit în cele din urmă adevărata desfăşurare a evenimentelor prin rehipnotizarea lui, obligându-l să-şi amintească experienţele hipnotice cu vecinul.

Studiul CIA a adăugat că W. R. Wells, un celebru cercetător în domeniul hipnozei a spus că „niciunul dintre subiecţii săi nu a putut rezista unei comenzi inacceptabile sau oricărei alteia". „Prin sugestie posthipnotică Wells a făcut ca subiectul său să fure o bancnotă de un dolar din haina hipnotizatorului. Subiectul nu a fost conştient de fapta sa şi a negat din răsputeri că ar fi furat banii." Wells a argumentat că „lipsa caracterului voit al acestor acte nu neagă posibilitatea săvârşirii lor, de unde concluzia că şi un singur succes demonstrează că se poate realiza".

J. M. Schneck şi J. G. Watkins, doi ofiţeri de armată au avut comportamente,

sub hipnoză, care în mod obişnuit s-ar fi numit criminale. Schneck, în lucrarea sa *Ofensiva militară prin hipnoză: studiu de caz* a povestit cum în mod necugetat l-a determinat pe un soldat să dezerteze din postul său ca să execute o sugestie posthipnotică. În mod asemănător, J. G. Watkins „l-a sugestionat pe un soldat să-şi lovească superiorul sugerându-i că acesta era un soldat japonez". Şi tot el a obținut de la o WAC [o membră a trupelor militare feminine] „informații secrete despre care ea îi spusese anterior că nu i le va dezvălui".

Există şi alte rapoarte despre studii care confirmă că tehnicile de sugestie posthipnotică au fost folosite în operațiuni. L. W. Rowland „a cerut de la doi subiecți aflați în hipnoză profundă să ridice un mare şarpe cu clopoței viu, sugerându-le că era un colac de frânghie. Un subiect s-a supus imediat, dar a fost împiedicat să pună mâna pe el de un panou de sticlă aproape invizibil. Celălalt subiect a ieşit din hipnoză şi a refuzat să continue experimentul. Următorii doi subiecți au încercat să apuce şarpele chiar dacă li s-a spus ce era de fapt. La fel s-a întâmplat cu doi subiecți care au executat comenzile hipnotizatorului: să arunce cu acid sulfuric spre un asistent de laborator (protejat de sticlă)".

P.C. Young „a copiat studiul lui Rowland cerând de la opt subiecți aflați în hipnoză profundă să execute sarcini similare. Şapte din opt au intrat în situații de care subiecți nehipnotizați s-ar fi ferit, adică au încercat să pună mâna pe şerpi şi au azvârlit cu acid în condiții în care în stare de veghe, s-ar fi eschivat".

În ceea ce priveşte hipnoza ca armă defensivă a CIA, hipnotizatorii profesionişti au sugerat ca „hipnoza să se folosească pentru a mări capacitatea de apărare a personalului capturat sau deținut de forțe ostile". Agenția a început un studiu comprehensiv al datelor existente. Succesul acestor studii a fost mai ales legat de utilizarea „sugestiilor şirete posthipnotice". Se ştia că un subiect putea fi programat prin hipnoză să respingă încercările altui hipnotizator de a-l face să intre în transă. O astfel de persoană va fi învățată să „simuleze [o] transă sau să răspundă greşit de câte ori este utilizat de alt hipnotizator".

Atât SUA cât şi NATO au folosit acest concept de autosugestie; rolul defensiv includea măsuri de prevenire a hipnozei neautorizate, autosugestia fiind folosită pentru a uşura situații altfel greu de suportat. „Prin antrenarea în autosugestie personalul trebuie să fie în stare să amâne şi să atenueze pe moment efectele unei izolări îndelungate." Prin inducerea unei perioade lungi de somn, folosind autosugestia, subiectul ar putea atenua sau chiar depăşi situația sa stresantă. Şi CIA a efectuat cercetări asupra modului de utilizare a medicamentelor pentru a reduce rezistența unui subiect la hipnoză. „Aproape invariabil, medicamentele folosite erau depresive, în special barbiturice. Medicamentele depresive induc o stare de relaxare şi se crede în general că aceasta măreşte capacitatea de a fi sugestionat." Dar Agenția nu şi-a limitat scopurile la folosirea LSD şi a drogurilor asociate. A. M. Weitzenhoffer, în cartea sa *Hipnotismul: obiectiv de studiu al sugestibilității,* a afirmat că „doze

mai mici decât cele pentru anestezie prin medicamente anestezice îi fac pe subiecți mai ușor de sugestionat, cu condiția ca ei să posede inițial o minimă capacitate de sugestionare".

Un raport nedatat (publicat în ianuarie 1977) intitulat „Hipnoza în interogatoriu" spunea: „Controlul asupra comportamentului unei persoane dobândit cu precădere prin hipnoză îl califică pentru utilizare în procesul dificil de interogare". Se punea, mai întâi, întrebarea: se poate induce hipnoza în condițiile de interogatoriu? Dacă da, atunci subiectul poate fi determinat să dea în vileag informațiile? Și în fine, dacă se pot obține informații în acest fel, cât de credibile pot fi ele?" Opțiunile de care dispuneam aici erau acelea de a induce o transă hipnotică unui subiect împotriva voinței sale sau fără a fi conștient de ea. În cazurile în care subiecții erau recalcitranți, Wells, Watkins și Bremen au obținut succese. De obicei subiecții care făceau un efort de a rezista transei erau în general incapabili să-i reziste până la capăt.

George H. Esterbrook „a propus ca [hipnoza] să poate fi folosită pentru a-i face pe agenți să devină imuni la hipnoză dacă sunt capturați de inamic, și să-i ajute să reziste mai ales la durere când sunt în captivitate". Este clar că Agenția a utilizat pe scară largă această tehnică în multe operațiuni. O altă zonă de interes pentru CIA a constituit-o „Obediența în transă". Până la ce punct un subiect aflat în transă profundă și corect condiționat, ar fi în stare să dețină controlul asupra informațiilor secrete? S-a descoperit că anumite tipuri de informații date sub influență hipnotică unui individ nu pot fi eliberate dacă nu se oferă un element-cheie (un cuvânt, o propoziție, o piesă muzicală sau un tablou etc.). Ca la deschiderea unui seif, trebuie să ai combinația potrivită.

P. Janet a cerut unui „subiect feminin aflat în transă profundă să comită o serie de crime în fața unui grup de distinși judecători și magistrați, înjunghiindu-i cu pumnale de cauciuc și otrăvindu-i cu tablete de zahăr". Subiectul hipnotizat a făcut toate aceste lucruri fără ezitare. Alții, cum ar fi Watkins și Wells, demonstraseră deja aceasta.

CIA a folosit și alte metode, cum ar fi „pseudohipnoza" (un tip de hipnoză administrată țintelor în timpul antrenamentelor, fără știința lor), pentru facilitarea interogatoriilor. Majoritatea acestor programe erau derivate din tehnicile de război psihologic. Ofițerii CIA le-au folosit pentru a antrena diverși militari (ai SUA și NATO) în utilizarea „camerelor magice" sau „de distracție" – fie pentru a interoga subiecți, fie pentru a mări capacitatea forțelor aliate de a rezista la diferite mijloace moderne de interogatoriu. S-au folosit zgomote albe și alte forme de zgomot pentru a dezorienta subiecții și a-i face mai cooperanți.

S-a studiat și hipnoza la distanță. Unul dintre proiectele speciale ale CIA a cărui existență nu a admis-o niciodată a fost acela al Controlului Radio Hipnotic Intercerebral (RHIC). Acesta implica utilizarea unui Stimoceiver, un dispozitiv microelectronic miniaturizat menit să-i inducă subiectului o stare hipnotică. Pentru a activa un astfel de dispozitiv, subiectului i se implanta unul printr-o tehnică intramusculară.

În primele stadii de experimentare cu acest dispozitiv, chirurgii obişnuiau să lase mici cicatrice pe corpul victimei. În anii următori, tehnicile mai avansate nu lăsau nicio urmă externă. Se folosea în general cavitatea nazală sau urechea pentru implant. Ulterior victimele sufereau adeseori de dureri de cap şi de sângerări nazale neaşteptate.

Fostul agent CIA, Arthur J. Ford, care a părăsit Agenția ca să devină jurnalist sub numele de Lincoln Lawrence, a fost primul care a dezvăluit RHIC în cartea sa *Suntem controlați?* din 1965. El a scris că funcționarea lui „este o aplicație ultrasofisticată a sugestiei posthipnotice declanşată la dorință prin radio. Este o stare recurentă de hipnoză indusă din nou automat de acelaşi control radio. Un individ este hipnotizat. Acest lucru se poate face sub diverse forme. Este apoi programat să presteze anumite acțiuni şi să mențină nişte atitudini la semnalul radio".

CIA a folosit RHIC pe scară largă în SUA şi Europa, Canada şi alți aliați de nădejde ai SUA şi a condus cercetări valoroase care includeau experiențe pe victime inocente. Aceste experiențe se făceau sub controlul atent al dr. Solandt – acelaşi doctor care a aprobat studierea secretă a fenomenului OZN din Canada, sub numele de cod Project Magnet. Majoritatea cercetărilor au fost finanțate din bugetul Ministerului de Transport.

Se crede că suedezii încă mai fac experiențe cu implanturi pe subiecți neştiutori. Conceptul original pentru RHIC a fost totuşi colaborat de Armata Americană.

Jurnalistul James Moore a susținut că are în posesie un manual de 350 de pagini despre RHIC şi un alt proiect dintr-o sursă CIA pregătit în 1963. Spicuim din manual: „Din punct de vedere medical, aceste semnale radio sunt îndreptate către anumite părți din creier. Când o parte din creierul tău primeşte un impuls electric infim din surse externe, cum ar fi văzul, auzul etc., se produce o emoție – de exemplu mânie la vederea unei găşti de băieți care bat o bătrână. Aceeaşi mânie poate fi creată artificial de semnale radio trimise spre creierul tău de cel ce te controlează. De îndată simți aceeaşi mânie albă fără un motiv aparent."

Dr. Jose Delgado, inventatorul Stimoceiver-ului a notat: „Stimularea radio a diferitelor puncte din amigdale şi hipocampus la patru pacienți a produs o gamă variată de efecte, inclusiv senzații plăcute, exaltare, concentrare în gândire, sentimente ciudate, relaxare foarte mare, viziuni în culori şi alte răspunsuri". Toate aceste efecte au fost realizate de un controlor din afară. Aşa cum declara Delgado în 1966, rezultatele şi experimentele cercetării sale anterioare „susțin concluzia dezgustătoare că mişcarea, emoția şi comportamentul pot fi direcționate de forțe electronice şi că oamenii pot fi controlați ca un robot apăsând pe un buton".

Ca şi când acest lucru nu era destul de rău, EDOM – dezintegrarea electrică a memoriei – reprezintă o îmbunătățire a lui RHIC. El produce „pierderea unor evenimente în timp" sau ştergerea parțială a memoriei unui subiect. Se realizează

printr-o simplă blocare sau „încâlcire“ electronică a unor sinapse din creier printr-o supraabundență de acetocolină. Această substanță chimică poate opri transmisia neurală de-a lungul anumitor căi neurale selectate. Pe lângă această tehnică chimică se pot utiliza atât electromagnetismul, cât şi microundele pentru a se realiza „pierderea unor evenimente în timp“. Şi EDOM poate fi folosit ca vehicul pentru inducerea de la distanță a transei hipnotice.

Lincoln Lawrence, o sursă CIA, a dat la iveală nişte informații cutremurătoare despre EDOM: „Există deja în funcțiune un mic generator EDOM de transmisie care poate fi ascuns pe corpul unei persoane. Contactul cu această persoană – obişnuită strângere de mână sau chiar o atingere – transmite o mică sarcină electronică plus un semnal de ultrasunet care pentru puțin timp va tulbura simțul de orientare în timp al persoanei afectate.

Aceste metode (RHIC şi EDOM) ar putea sugestiona un subiect sau ar putea să-i şteargă memoria despre orice act pe care l-a comis. Acest lucru a fost realizat cu ajutorul anumitor cuvinte-cheie (sau o serie de acțiuni simple) care declanşau „ordinele de comandă“ plantate în memorie. Ordinele de comandă erau astfel proiectate încât indiferent cât de inteligent era subiectul, nu punea niciodată la îndoială valabilitatea sau logica unei directive. Executa orbeşte oricât de mare ar fi fost pericolul.

Conform sursei CIA, subiectul putea de asemenea să execute ordine în sensul propriei sale distrugeri. Acest lucru se făcea de obicei la terminarea misiunii pentru care fusese programat inițial subiectul. Dacă totuşi, dintr-un motiv oarecare subiectul devine o povară, mecanismul de „autodistrugere“ poate fi declanşat înainte de terminarea sarcinii inițiale. Această metodă, dacă era planificată şi condusă în mod profesionist, nu lăsa nicio urmă pentru anchetatorii inamici.

Hipnoza în masă este un fenomen paranormal despre care s-a auzit foarte mult, dar despre care se ştie foarte puțin. Prima experiență ştiințifică filmată, de acest gen, a fost făcută în India, în anul 1974, de către o echipă de televiziune niponă.

După mai multe luni de convorbiri, doctorul Tetsu Shimaru, un mare psiholog japonez, a reuşit să-l convingă pe Swami Mohodeva, un sfânt yogin indian, să-l ajute la un experiment de hipnoză în masă, televizat. Pregătirile au durat foarte puțin, şi experimentul a fost făcut în luna august 1972, într-o piață publică din Benons, unde martori şi subiecți au fost mii de oameni.

La auzul ştirii că într-o vineri, marele sfânt va predica în piața respectivă, acolo s-a strâns o mulțime de oameni dornici să se afle în prezența iluminatului. La ora fixată dinainte, Swami Mohodeva a apărut, urmat de un băiețel care purta un coş şi s-a aşezat pe un podium construit dinainte, astfel încât, de la înălțimea lui, putea fi văzut de toată lumea. După ce a refuzat politicos orice stație de amplificare, spunând: „oricât de mulți oameni ar fi, fiecare dintre ei mă va auzi ca şi cum i-aş şopti numai lui la ureche“, sfântul a făcut semn că începe. Undeva, în mulțime, era fixat un aparat de filmat care înregistra automat.

La puțin timp după ce Swami Mohodeva a început să vorbească, fiecare dintre miile de inși ce stăteau acolo, a avut aceeași viziune: *„La un moment dat, sfântul a scos din coșul de lângă el o frânghie, pe deasupra căreia a trecut mâna, după care a făcut-o ghem și a aruncat-o în sus. Ghemul de frânghie a zburat până la o anumită înălțime, unde un capăt al ei a rămas fix, restul desfășurându-se și rămânând imobilă ca un par.*

Zâmbind, bătrânul i-a poruncit copilului, care stătea în spatele său, să se suie pe frânghie și să o strângă în mod invers, deci de sus în jos. Puștiul a început să se urce pe frânghia mobilă, care parcă era un par fixat cu ambele capete de ceva nevăzut, în aer, pe verticală. După ce a ajuns la capătul celălalt al frânghiei, a început să o ruleze ca și cum ai face un masaj. A rulat mai mult de jumătate de sfoară când, la un moment dat, s-a dezechilibrat, sfoara s-a înmuiat, ca prin farmec, și puștiul a căzut la pământ, cu sfoara încolăcită în jurul său.

Supărat de neîndemânarea puștiului, bătrânul a scos din coș un iatagan și l-a tăiat pe copil în bucăți mici, apoi l-a aruncat în coș. La rugămințile celor ce priveau i s-a făcut milă, a făcut o pasă deasupra coșului și copilul s-a sculat întreg. Cu mici diferențe cauzate de limbajul fiecăruia, aceasta a fost percepția celor câteva mii de indivizi aflați la fața locului.

Aparatul de filmat, care în timpul experimentului fusese pus pe poziția automat, a înregistrat imagini complet diferite de percepțiile oamenilor. Astfel, tot timpul, bătrânul a stat în poziția Lotusului ținând copilul de mână și vorbind mulțimii. În tot acest răstimp nu a făcut nici măcar un gest, cât de mic. Întrebat, apoi, ce s-a întâmplat, de fapt, Swami Mohodeva a spus: „Ce ați văzut voi cu toții a fost maya, adică iluzie, un vis pe care vi l-am oferit sau, cum îi spuneți voi, hipnoză în masă. Dar pentru noi a fost real, ca și iluzia vieții noastre de zi cu zi. În schimb, ceea ce a văzut aparatul, este exact ceea ce eu am făcut; am stat și am vorbit.“

26.5. Asasinii programați

La începutul anilor ’50, CIA, în cadrul proiectului secret denumit „MKUltra“ le-a permis oamenilor de știință să dezvolte tehnici de controlare a voinței oamenilor, tehnici ce aveau ca scop final crearea unor asasini programați. Mii de cetățeni – printre care s-au aflat mai mulți emigranți, prostituate și pacienți ai spitalelor psihiatrice – au fost supuși experimentelor, uneori chiar fără să știe. Li s-au administrat droguri care le-au afectat creierul, provocându-li-se amnezii și introducându-li-se noi informații privitoare la persoanele politice care urmau să fie asasinate. De cele mai multe ori, asasinii își sfârșeau misiunea sinucigându-se, după ce „ținta“ lor era „eliminată“. În zilele noastre, o scriitoare de origine americană, a cărei mamă a fost supusă unui astfel de experiment, a publicat un roman în care a povestit totul, cu lux de amănunte.

Elizabeth Nickson susține că a scris romanul *The Monkey – Puzzle Tree* în memoria „victimelor inocente ale acestei mari nebunii realizate în numele democrației şi al luptei împotriva comunismului“. În sfârşit, denunțurile făcute de criticii acestui sistem s-au dovedit a fi pe deplin întemeiate cu toate că, un timp, au fost respinse de guvernul american şi de guvernele celorlalte țări ale lumii, fiind calificate drept deliruri conspirative şi invenții ale indivizilor paranoici.

Astăzi, nimeni nu mai pune la îndoială aceste conspirații „În 1954, mama mea, Virginia, a fost internată în Institutul Allan Memorial din Montreal, cu diagnosticul depresie postnatală. După două săptămâni petrecute acolo, a fost pusă sub supravegherea doctorului Ewen Cameron, directorul Asociației Americane a Psihiatrilor, care i-a schimbat diagnosticul din depresie în schizofrenie paranoidă şi a început să-i administreze LSD (un drog foarte puternic). Diagnosticul ei a rămas acelaşi de-a lungul timpului, cu toate că nu a mai fost niciodată internată în spital, ci doar l-a vizitat ocazional pe doctorul Cameron. În 1967, Cameron a decedat şi, în sfârşit, mama s-a putut întoarce la viața ei liniştită dinainte. Ea a fost norocoasă“, a declarat autoarea.

În 1957, la trei ani după ce mama lui Elizabeth a început terapia sub supravegherea doctorului Cameron, s-a pus în mişcare proiectul care includea tratamentele speciale conduse direct de oamenii de ştiință ai CIA-ului, proiect ce avea ca scop controlul asupra minții subiecților şi care purta denumirea MKUltra. În următorii 6–7 ani, sute de canadieni au fost supuşi experimentelor, cu sau fără consimțământul lor. Între 1957 şi 1963, dr. Cameron a devenit unul dintre cei mai bine plătiți psihiatri şi şi-a câştigat un renume internațional, el numărându-se printre cei mai buni amici ai lui Allen Dulles, directorul CIA în acea vreme.

Richard Helms, un fost agent guvernamental, a recunoscut în 1985 că a distrus o mare parte a documentelor MKUltra, în timpul crizei guvernamentale din 1973, cauzate de Afacerea Watergate, cu toate că proiectul a continuat de-a lungul anilor ’70, sub diferite denumiri. Astfel au ajuns să fie confirmate teoriile conspirative care au avut drept scop scandalurile politice, asasinatele şi, se presupune, chiar apariția virusului HIV, care provoacă SIDA.

Încă de la înființarea CIA, ofițerii aflați la conducere s-au gândit să folosească parapsihologia în acțiunile agenției de informații. Potrivit afirmațiilor lui Gordon Thomas, autorul romanului *Căutătorii Diavolului,* a existat o asociație numită ORD (Oficiul de Investigații şi Dezvoltare) care a pus în aplicare Operațiunea Often, pentru care au fost adunați, din întreaga lume, chimişti, fizicieni şi biologi celebri, al căror salariu inițial era de 150 000 de dolari. Operațiunea a permis oamenilor de ştiință să exploreze lumea magiei şi a paranormalului înaintea oricăror alte investigații făcute de cineva în acest domeniu. Un grup de cercetători a început în 1969 să facă primele experiențe în domeniul controlului mental. Primii paşi au fost făcuți pentru a crea un „spray-virus“, un drog care să acționeze asupra sistemului nervos, LSD-ul.

Concomitent, psihiatrii şi sociologii călătoreau în întreaga lume pentru a căuta persoane cu capacităţi paranormale. Chiar dacă, de multe ori, agenţii CIA au dat peste falşi clarvăzători, ei nu şi-au abandonat misiunea şi au adus la sediu mulţi oameni cu puteri extrasenzoriale, pe care i-au folosit în misiuni de spionaj. Potrivit versiunilor iniţiale, proiectul a fost un fiasco, însă au existat mărturii care atestau faptul că s-au înregistrat numeroase succese în misiunile în care au fost folosiţi unii oameni cu capacităţi paranormale.

Paradoxal, „spălarea creierului“ şi tehnicile de control mental pe care CIA le-a investigat în profunzime sunt atribuite anumitor secte care aveau ca paravan Serviciile Secrete Britanice. În opinia ziaristului Alexander Chance-Ilor, aceste secte denumite cult-watchers acţionau pe cont propriu şi aveau motive personale, însă se aflau sub supravegherea Serviciului Britanic de Informaţii şi Spionaj. Cu toate acestea, între secte şi organizaţiile care se ocupau cu anihilarea lor, exista un război crâncen. „Catalyst“, „Fair“, „Christina Rescue“ sau „Deo Gloria Outreach“ sunt doar câteva dintre aceste organizaţii, care acţionau tot în interesul Serviciilor Secrete Britanice. Şeful suprem al sectelor răspundea la numele de Ian Haworth, iar conducătorul organizaţiilor care luptau împotriva acestora era Eileen Barker, sociolog la Şcoala Economică din Londra. Ea a fost cea care a prezidat asociaţia INFORM (Reţeaua de informaţii împotriva mişcărilor religioase) şi a elaborat primele teorii cu privire la ştergerea memoriei unui subiect uman şi tehnica de controlare a minţii. „Fiecare individ în parte, mai puţin cei care nu au anumite capacităţi mintale, e responsabil de actele sale“, a afirmat Barker, în conferinţele pe care le ţinea cu privire la combaterea sectelor. În dosarele organizaţiei INFORM se află detalii despre prima utilizare a tehnicilor de control mintal, şi anume experienţele făcute de chinezi pe prizonierii nord-americani, în timpul războiului din Coreea. „Spălarea creierului“ a fost aplicată pe circa 3000 de soldaţi; dintre aceştia doar pentru 50 s-au semnat declaraţii de dezvinovăţire, iar 35 au refuzat să fie repatriaţi după eliberare. Aceste date demonstrează faptul că, în pofida condiţiilor favorabile, acţiunea de ştergere a memoriei nu a avut rezultatul scontat. De atunci, teoriile conspirative au primit noi impulsuri pe întreg globul. Nimeni nu poate nega acum că nu există asasini programaţi, opinii publice programate şi, în definitiv, chiar şi societăţi programate să gândească şi să acţioneze conform normelor impuse prin tehnica de control mintal.

26.6. „Spălarea creierului“

În februarie 2001, canalul de televiziune Discovery a transmis un documentar extrem de incitant şi în acelaşi timp terifiant, intitulat „Controlul minţii“. Documentarul prezenta doar câteva aspecte ale cursei dintre serviciile secrete americane şi sovietice pentru spălarea creierului, adică distrugerea personalităţii înnăscute şi înlocuirea cu una nouă, dirijată, dispusă să creadă şi să execute orbeşte orice ordin. Spălarea creierului este visul de mii de ani

al dictatorilor, comandanților militari, conducătorilor de culte şi secte, mai nou al unor politicieni fără scrupule. În realitate, „nimic nou sub soare“ putem spune, diferă doar metodele şi eficacitatea tratamentelor în cursul istoriei.

Sintagma „spălarea creierului“ a fost introdusă de americani, în urma studierii tratamentului la care au fost supuşi prizonierii aliați în cursul războiului din anii ’50 cu Coreea de Nord, cu „consultarea“ unor specialişti din URSS şi China. Începând cu anii ’70, SUA şi-au dat seama că rămân în urmă față de sovietici în domeniul spălării creierului cu scopul creării unor roboți umani, dispuşi să creadă orice şi să execute orice ordin. La alarmarea americanilor a contribuit şi o carte remarcabilă intitulată *Descoperiri psihice în spatele cortinei de fier,* scrisă de Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder. Americanii au înțeles că sovieticii şi aliații lor aveau o experiență remarcabilă în domeniul vast al paranormalului, concludente în acest sens fiind zecile de institute şi asociații secrete, subvenționate de stat, care efectuau experimente pe deținuți politici fără a fi preocupați de probleme de etică sau deontologie. Sovieticii au continuat cercetările asupra aplicării radiațiilor electromagnetice cu frecvențe şi tensiuni în limite largi.

În procesul gândirii, care are loc în creierul fiecărui om, intervin, în funcție de subiect sau de situație, atât cortexul, deci partea conştientă, cât şi memoria, recepționarea senzațiilor din corp şi din mediul înconjurător, împreună cu aşa-zisul subconştient, probabil localizat în sistemul limbic, inclusiv memoria emoțională. Predominarea gândirii raționale sau a celei iraționale diferă enorm de la om la om şi chiar la aceeaşi persoană, în funcție de situație, vârstă şi starea sănătății.

Fiecare om poate gândi atât rațional, cât şi irațional, predominarea unui anumit mod depinzând de mai mulți factori, cum sunt gradul de cultură, sexul, vârsta, starea sănătății etc. Esențială, din punctul nostru de vedere, pare să fie o cumulare de factori subiectivi (mai sus-menționați), dar şi obiectivi, cum sunt epoca istorică, regiunea geografică, mediul ambiant. Existența acestor factori subiectivi şi obiectivi pare să explice marea diversitate în felul de a gândi al oamenilor, deşi structura creierului şi mecanismele neurochimice sunt aceleaşi, păstrându-se neschimbate de cel puțin 100 000 de ani. Încă acum o sută de ani, americanul William James, unul dintre pionerii psihologiei, a subliniat fuziunea extraordinară a conştientului şi subconştientului. Psihicul nostru formează o singură unitate integrată, reacționând în interesul supraviețuirii organismului.

Una dintre marile întrebări la care ştiința încă nu poate răspunde satisfăcător este legată de esența inteligenței. Dacă avem aceeaşi structură a creierului şi aceleaşi mecanisme neurochimice, dacă toți avem 10 miliarde de neuroni, cum de unii sunt mai deştepți decât alții?

Sovieticii efectuau experimente de telepatie, radiestezie, concomitent cu aplicarea unor tehnici variate de spălare a creierului, în timp ce oficial duceau campanii de condamnare a paranormalului, alternând totuşi cu apariția unor

articole de popularizare acceptate. Se pare că sovieticii dispuneau de peste o sută de instituții ultrasecrete specializate în tehnici de spălare a creierului, lăsând „la vedere“ doar câteva, care se ocupau de studiul viselor, bioenergiei, telekineziei etc.

Documentarul realizat de canalul Discovery a menționat doar în treacăt un fapt real, înfricoşător; spălarea creierului a existat din cele mai vechi timpuri, variind doar scopurile şi... tehnicile de realizare. S-au folosit tehnici psihice de persuasiune, de sugestie, dar şi chirurgicale (utilizate de sovietici, chinezi şi americani), însă mai ales substanțe cu proprietăți halucinogene, de variate tipuri: haşiş, mescalină, amfetamine, LSD etc. După cum indică şi denumirea, aceste substanțe acționează la nivelul sinapselor neuronale, înlocuind sau influențând mecanismul transmiterii informațiilor prin intermediul neurotransmițătorilor, cum sunt dopamina şi serotonina, cu care drogurile au structuri chimice înrudite. Substanțele halucinogene produc nu numai noi senzații vizuale şi auditive, dar le influențează şi pe cele existente, normale, dându-le o strălucire, o intensitate amplificată. Descrierile celor care au consumat substanțe halucinogene sunt atât de impresionante, încât un mare număr de oameni de ştiință, începând cu Sigmund Freud sau scriitori cum au fost Guy de Maupassant, Baudelaire, J. Cocteau sau, mai recent, Aldous Huxley, Michael Crichton, J. Castaneda etc. le-au experimentat pe ei înşişi.

Fără îndoială că oamenii primitivi, împinşi de foame, au consumat plante cu proprietăți halucinogene, fapt valabil pentru toate continentele. Şamanii din nordul Europei şi al Asiei, cât şi vrăjitorii din Americi, din Africa şi Oceania au ajuns să le cunoască, dar mai ales să ştie concentrația eficientă, neletală. Spălarea creierului prin substanțe halucinogene este cea mai eficientă şi rapidă metodă utilizabilă pentru mase mari de oameni simpli, ce pot fi astfel controlați, pentru a-i face să creadă în mituri, în porunci divine, justificând sclavia, masacrele sau sacrificiile; mai nou, de ceva timp, a apărut umbra terorismului sinucigaş.

Alcaloizii din ergotul de secară (o ciupercă microscopică) au contaminat făina de secară, larg utilizată în Evul Mediu, producând halucinații în masă. Istoricii au demonstrat că valul de isterie contra vrăjitoarelor ce a cuprins localitatea Salem de pe coasta estică a Statelor Unite s-a datorat infestării cu aceşti alcaloizi existenți în pâinea de secară.

Ucigaşii trimişi în misiuni, membri ai sectei asasinilor din Arabia Evului Mediu, foloseau haşiş. Popoarele din America Centrală şi sudică (azteci, incaşi) utilizau intens halucinogene, atât în războaie, dar mai ales în cazul sacrificiilor în masă ale prizonierilor sau sclavilor, uneori mii de oameni fiind omorâți deodată.

Halucinațiile pot apărea nu numai prin folosirea substanțelor halucinogene, dar şi prin intoxicații cu dioxid de carbon, în cursul unor dansuri efectuate timp îndelungat, sau prin inhalații cu fumul unor plante, aşa cum se obişnuia în antichitate pentru ghicit (divinație); putem menționa oracolul din Delphi.

Spălarea creierului este în realitate un proces mult mai complex şi mai

extins, dacă ne referim la scop: ştergerea personalităţii anterioare, inclusiv a memoriei şi judecăţii logice şi înlocuirea cu o schemă nouă, imaginativă, nereală, dar atât de puternică încât determină schimbarea stilului de viaţă. Psihologia modernă cunoaşte nenumărate cazuri când, în urma unei emoţii puternice determinate de un şoc, accident, viol, de o halucinaţie etc., persoanele afectate şi-au schimbat complet viaţa, caracterul, devenind membre ale unor secte sau înfiinţând secte; crezând că sunt „alese"; mergând la ghicitori sau bioterapeuţi, căzând de obicei victime şarlatanilor.

Până acum, am admis spălarea creierului, fie impusă de lideri, preoţi, spioni, conducători de secte, fie survenită în urma unei emoţii puternice, când are loc o „autospălare a creierului", impusă din interior. Iată, de exemplu, ce se poate întâmpla în zilele noastre: trecerea în mileniul trei pe data de 1 ianuarie 2000 (de fapt corect era să se petreacă în 2001), a prilejuit un spectacol uriaş, în toată lumea, pe care îi ţinem cu toţii minte. Zvonul intrării în funcţie pe acea dată a unui virus, capabil să şteargă toate bazele de date din computere, nu ne-a marcat. În schimb, în SUA, ţara în care economia şi siguranţa statului sunt dirijate prin calculatoare, acest zvon a creat panică, astfel că, în timp ce Rusia a cheltuit 4 milioane USD pentru evitarea „căderii" sistemului militar de computere, în SUA aceste pregătiri au costat 4 miliarde USD, iar pe întreg teritoriul SUA, suma cheltuită a fost de 100 miliarde.

Bineînţeles că în final s-a dovedit că virusul Y2K era un bluf. Dar isteria ce a cuprins SUA a inclus şi exemple de autospălare a creierului. Încă din 1997 familia Bruce şi Diana Eckhart, cu fata lor de 12 ani, Danieille din localitatea Lisbon, statul Ohio, şi-au construit un adăpost prevăzut cu rezerve de hrană, apă, s-au familiarizat cu medicina elementară, şi-au convertit economiile în monede de aur, şi au folosit acumulatoare pentru alimentarea televizoarelor şi computerului. Era clar pentru ei: virusul Y2K sau însuşi anul 2000 va marca sfârşitul lumii. Bruce Eckharlt este de meserie tehnician-informatician. El a monitorizat (împreună cu o echipă a unei reţele TV) eventualele perturbări din insula Kiribati (primul petic de pământ intrat în anul 2000), apoi din insula Guam.

Acesta nu a fost singurul caz; în SUA au mai existat încă aproximativ o mie de oameni care s-au refugiat în peşteri sau în pivniţe cu alimente şi bani sub formă de monede. Tot în cadrul isteriei provocate în SUA din cauza virusului Y2K, Karen Anderson din Tennessee a difuzat pe Internet o broşură cu sfaturi pentru evitarea catastrofei anului 2000; numai în SUA au mai apărut 20 de cărţi şi broşuri cu sfaturi pentru a supravieţui după 1 ianuarie 2000. Jerry Ealwell, doctor în teologie, a vândut cu 25 USD o casetă video cu îndrumări şi rugăciuni. Acestea sunt doar câteva exemple.

Astfel de spaime s-au mai produs în decursul istoriei omenirii, la fiecare început de secol sau de mileniu, cuprinzând mase mari de oameni, care se refugiau în biserici, aşteptând sfârşitul lumii. Câte secte n-au aşteptat la o anumită dată acest eveniment! Am insistat asupra exemplului reprezentat de

zvonul despre virusul informatic Y2K pentru a ilustra puterea sugestiei şi autosugestiei, ce poate duce la pierderea controlului gândirii logice. Spre deosebire de cei 14 sectanţi fundamentalişti creştini ce voiau să se sinucidă la Betleem la începutul mileniului (expulzaţi rapid de autorităţile israeliene), exemplele prezentate mai sus se referă la informaticieni şi tehnicieni de computere, aparent echilibraţi. Oricum, persoanele cu emotivitate mare, bigote, cu probleme familiale şi afective sunt cele mai expuse sugestiei şi spălării creierului. Astfel de indivizi pot crede în minuni şi în paranormal, dar se şi pot ruga cu ardoare; din rândurile lor se pot recruta mediumuri, bioenergeticieni, tămăduitori, dar şi sectanţi.

S-a mai demonstrat că subconştientul oamenilor poate fi influenţat de anumite semnale auditive sau vizuale imperceptibile. Cu ajutorul acestor „mesaje subliminale“ (care nu pot fi conştientizate), oamenii pot fi manipulaţi conform voinţei altor persoane.

Se cunosc cazuri în care, prin mesaje subliminale, deciziile unor persoane au fost influenţate în timpul campaniilor electorale, sau pentru interesele comerciale ale unor firme. Unii oameni au fost împinşi chiar la suicid.

La sugestia lui Joseph Goebbels, ministrul Propagandei şi Informaţiei în timpul celui de-al III-lea Reich, Adolf Hitler a introdus, la sfârşitul buletinelor informative şi al filmelor care rulau în cinematografe, o imagine fugitivă, aproape imperceptibilă, în care un individ îşi ridica mâna dreaptă, strigând: „Heil Hitler!“

În anii ’50, în Statele Unite, compania „Coca-Cola“ şi o firmă producătoare de pop-corn au intercalat în filme secvenţe publicitare redate extrem de rapid. În pauză, majoritatea spectatorilor năvăleau la bufetul cinematografelor, pentru a-şi cumpăra coca-cola şi floricele de porumb.

Acelaşi procedeu a fost folosit în 1988 de postul francez de televiziune „l’Antenne 2“. În timpul campaniei electorale prezidenţiale, postul menţionat prezenta un generic în care defilau, cu mare viteză, figurile unor vedete, printre care se număra şi cea a lui François Mitterrand. Conducerea postului „l’Antenne 2“ a fost obligată să suprime acest generic, prin care încerca să manipuleze electoratul.

În 1990, cetăţenii americani au fost şocaţi de un proces straniu, intentat formaţiei rock „Judas Priest“ de către părinţii a doi adolescenţi sinucigaşi, în ajunul Crăciunului ; după ce ascultaseră ore în şir un disc al acestei formaţii şi fumaseră marijuana, Raymond Belknap (17 ani) şi James Vance (19 ani) s-au sinucis cu o armă de vânătoare. Părinţii victimelor au fost convinşi că aceşti cântăreţi cu tendinţe către satanism şi morbiditate induseseră în piesele lor mesaje subliminale, care i-au împins pe fiii lor la suicid. Cu ajutorul ordinatoarelor, experţii au descifrat în cântecele incriminate următoarele două mesaje: „sinucide-te!“ şi „încearcă să te omori!“

Din acel moment, a fost promulgată o lege care interzice utilizarea de astfel de mesaje în mass-media americană.

În 1971, neurologul german Otto Poëtzl a efectuat o serie de experienţe pentru a ilustra modul în care mesajele subliminale acţionează asupra subconştientului uman. Cu ajutorul unui aparat numit tachistoscop, el a proiectat un film western, în faţa mai multor subiecţi. Viteza de derulare a filmului a fost de 1000 de imagini pe secundă, în timp ce ochiul uman nu poate percepe decât 24 de imagini pe secundă. După aceea, Poëtzl i-a întrebat pe pacienţi ce văzuseră. Inutil de precizat că subiecţii au fost incapabili să descrie imaginile vizionate. Dar, după ce au dormit câteva ore, majoritatea subiecţilor au povestit că visaseră scene western.

„Toate experienţele mele au arătat că mesajele subliminale pot sugera omului un anumit lucru, dar în creierul uman există un mecanism de apărare care reacţionează, avertizând asupra primejdiei. Mesajul subliminal nu poate fi cu adevărat eficient, dacă dorinţele şi înclinaţiile conştiente ale persoanei respective nu concordă cu acesta. E inutil să-i sugerezi unui bărbat faptul că este un amant perfect, dacă el suferă de impotenţă! Condiţiile ideale ale transmiterii mesajelor subliminale sunt sălile de cinematograf, unde spectatorii sunt relaxaţi şi stau în semiobscuritate. Nu este exclus, dar e greu de crezut că cineva va comite un omor sub influenţa unui astfel de mesaj, dacă nu are înclinaţii native către crimă!“, a declarat Otto Poëtzl.

Pentru manipularea maselor de indivizi pe timpul dictaturii, în România, în perioada 3 decembrie 1950 – 17 august 1989, pe lângă Academia de Ştiinţe Social Politice Şt. Gheorghiu, a activat „Centrul de cercetări asupra creierului“, a cărui activitate a avut un caracter secret şi a deservit aparatul de opresiune instaurat de guvernul Ceauşescu. Centrul respectiv, situat în zona Băneasa, cu filiale aplicative în zona Făgăraş, şi-a desfăşurat activitatea în cadrul mai multor laboratoare utilate corespunzător, după modelul rusesc, linia KGB. Angajaţii acestei instituţii au fost însărcinaţi cu descoperirea şi neutralizarea adversarilor regimului prin metode paranormale. Astfel, au fost angrenaţi în această activitate o serie de doctori psihiatri şi psihologi şcolarizaţi la „Institutul Creierului“ din Moscova pe durata a 5 ani. Cunoştinţele dobândite în domeniul studiului pe creier i-au ajutat pe membrii componenţi ai echipei de cercetători şi medici să realizeze blocarea unor centri nervoşi la subiecţii care s-au dovedit a fi adversarii regimului, în special la cei ce au făcut parte din elita intelectuală. Este cunoscut faptul că împărţirea societăţii pe etaje sociale corespunzătoare unor niveluri de antrenare a minţii omeneşti a condus la ceea ce s-a numit „vânătoare de inteligenţe“. Această acţiune s-a soldat cu obţinerea unor rezultate catastrofale în privinţa „epurării“ societăţii de tip comunist de „gânditori“ – potenţiali „duşmani“ de clasă.

26.7. Misterul coşmarurilor ucigaşe

Un coşmar îngrozitor poate constitui pentru mulţi oameni ultimul vis. Visele groaznice pot cauza infarcturi miocardice care, în multe cazuri, sunt

fatale, relevă dr. Bruce Bilatont, de la „University of Oregon“. El a studiat peste 170 de cazuri în care bărbaţi sănătoşi au decedat, după ce au avut vise terifiante şi a tras concluzia că cei mai afectaţi de o astfel de moarte sunt bărbaţii trecuţi de 30 de ani, relatează *Sun.* Toate cele 170 de victime fuseseră într-o stare bună de sănătate şi toţi au murit, fie în somn, fie la scurtă vreme de la trezire. Comunicarea doctorului Bruce Bilatont a stârnit nenumărate comentarii şi a readus în atenţia opiniei publice proiectul „Nightmare“, prin care serviciile secrete americane studiaseră posibilitatea influenţării viselor unei persoane de către mediumuri dotaţi cu capacităţi paranormale de excepţie.

Sindromul „trăitor“ creează depresii psihice deosebit de puternice

La începutul acestui deceniu a făcut vâlvă în mediul psihanaliştilor înmulţirea fără precedent a cazurilor în care pacienţii se plângeau de apariţia, peste noapte, a unui acut şi insuportabil sentiment de vinovăţie. Mulţi dintre cei veniţi să ceară ajutorul psihanaliştilor au arătat că acesta apăruse în urma unor nopţi de coşmar, bântuite de vise îngrozitoare după care au simţit remuşcări groaznice de care aveau senzaţia că nu pot scăpa cu niciun chip, singura soluţie părând a fi sinuciderea. Doctorul Wes Joseph îşi aminteşte că în cazul bărbaţilor sindromul era mai puternic. „Toate încercările de a găsi explicaţia fenomenului au eşuat în majoritatea situaţiilor. Evident că au fost şi unii care comiseseră multe fapte care ar fi putut să le provoace remuşcări, dar în niciun caz atât de puternice încât să-i ducă la sinucidere. Am simţit atunci că este vorba de ceva care îmi scapă de sub control, aveam unele bănuieli, dar mi-a fost teamă să manifest vreo opoziţie.“

Tot mai mulţi specialişti tind să creadă că persoanele respective au fost victimele unui experiment care nu îi viza direct dar care, din nefericire pentru ei, i-a adus într-o stare psihică foarte periculoasă.

Unele voci au afirmat că, de fapt, se încercase, printr-o metodă telepatică îndrăzneaţă, contaminarea unor anumite „ţinte“ cu vise capabile să provoace depresii psihice puternice şi implicit scoaterea lor din viaţa publică. Este posibil ca aceste experimente să fi vizat martori incomozi a căror eliminare fizică ar fi provocat scandalizarea şi protestul opiniei publice. Şi nu puţine au fost cazurile în care din motive inexplicabile martorii decisivi pentru procese importante au renunţat să depună mărturie, ajungând în majoritatea cazurilor în clinici de psihiatrie.

Inducerea coşmarurilor ucigaşe s-ar putea inspira din tehnicile „Woo-doo“

Antropologul american dr. Walter B. Cannon a studiat tehnicile voo-doo ale triburilor primitive de aborigeni din Australia. În cartea sa *Woo-doo Death* el relatează un astfel de ritual, în care procedee, asemănătoare celor care sunt folosite

în vindecarea paranormală, sunt utilizate pentru a ucide: „Omul care descoperă că un dușman arată spre el cu un os, oferă o imagine a nenorocirii. Stă îngrozit, cu ochii pironiți asupra dușmanului și își ridică mâinile pentru a respinge mediumul care, după părerea sa, se năpustește asupra lui. Obrajii îi pălesc, ochii i se fac ca de sticlă, fața i se schimbă într-o grimasă teribilă... Încearcă să țipe, dar de obicei, țipătul i se oprește în gât. Are spume la gură, corpul începe să-i tremure și mușchii îi tresar – este absolut în afara oricărui autocontrol. Se clatină, se prăbușește la primul pas, pare să fie leșinat. Curând după aceea, se zvârcolește ca în lupta cu moartea, își acoperă fața cu mâinile și începe să geamă. Apoi se liniștește cu totul și începe să se târască spre coliba lui. Din acest moment începe să bolească, refuză să mai mănânce, nu mai participă la activitatea tribului. Dacă nu este ajutat de un nangarri, un vraci, să scape de farmece, în scurt timp moare. Dacă vraciul vine la timp, atunci ar putea fi salvat."

Un caz mai deosebit este cel al braziliencei Marcia E, de profesie psiholog care, în timpul unei plimbări pe o plajă din Santos a găsit o statuetă de aproximativ 15 cm înălțime, din ghips. Mătușa ei care o însoțea, a recunoscut la această statuetă o copie a lui Iemanjî, zeița mării, adorată de adepții sectei Umbanda. În ciuda avertismentelor mătușii, Marcia se decide să păstreze originalul obiect. A urmat o perioadă de coșmar, plină de întâmplări neplăcute care i-au pus de nenumărate ori viața în pericol. Acestea au culminat cu o voce interioară care o împingea spre sinucidere, când, în timpul nopții a avut senzația că o ființă imaterială se apropie amenințător spre ea. Disperată, ea a renunțat să se mai opună explicațiilor irațională pentru întâmplările prin care a trecut și s-a confesat unui medium Umbanda, de la care a aflat că va scăpa de întâmplările nefericite și de coșmaruri numai după ce va îngropa statueta la locul în care a găsit-o.

Este greu de precizat dacă proiectul „Nightmare" a fost dezvoltat și pus în aplicare și dacă are o legătură cu practicile voo-doo. Cert este că există o serie de fenomene inexplicabile, de coincidențe cel puțin suspecte și tot mai multe cazuri în care oamenii sănătoși mor în somn sau sunt cuprinși de remușcări îngrozitoare care îi împing la sinucidere. Oficialitățile americane au refuzat să comenteze faptele ascunzându-le în spatele celebrului „no comment" și insistând asupra secretului cercetărilor care, dezvăluit opiniei publice, poate provoca fenomene incontrolabile.

26.8. Folosirea astrologiei de către serviciile secrete

„În ceea ce numim calculul matematic al marilor lovituri politice sau teroriste, includem și factorul astrologic!" Astfel începea, la 9 ianuarie 1996, discursul inspectorului SIS (Special Intelligence Service), Harold Mathews, în cadrul unei conferințe speciale, la Londra. Reuniunea avea ca temă rolul astrologiei – și al previziunilor oculte, în general – în metamorfozele politice și sociale pe glob.

Pe piața mondială a mercenarilor – la Bangkok, în Thailanda, astrologul de origine franceză Claude Lespillon este cunoscut doar sub numele conspirativ de **„Acvila Neagră“**.

Dosarul lui se află în seifurile secrete ale capilor Armatei Republicane Irlandeze (IRA), organizație teroristă pe care o slujește cu un devotament fanatic, de zece ani.

I se spune **„Acvila Neagră“** pentru că forța lui de previziune, precum și capacitățile de a calcula viitorul conform conjuncturilor astrale se manifestă cu preponderență în direcție negativă: Lespillon este un maestru al detectării circumstanțelor fatale, anticipând cu precizie orice context nefavorabil.

Este plătit cu 15 milioane de dolari pe an, pentru a detecta cei mai eficienți mercenari, folosiți în operațiuni de amploare; orice „recrut“ este cercetat prin perspectivă karmică și astrologică. Dacă horoscopul lui nu se prezintă favorabil pentru perioada dată, din toate punctele de vedere, serviciile lui nu sunt acceptate nici dacă, prin absurd, s-ar oferi voluntar și ar accepta să-și rişte viața pe gratis.

„Acvila Neagră“ pândește în permanență. Mercenarii selectați de el nu sunt cei mai robuști și cei mai cunoscuți maeștri ai terorismului, ci sunt cei al căror horoscop indică date favorabile unei lovituri teroriste de proporții.

Din puținele date care ne-au parvenit din dosarele secrete ale Mossad-ului, se știe că acțiunea care a avut loc în noaptea de 5–6 februarie 1994 în Suedia – când patru agenți evrei au îndeplinit o misiune în Institutul de Fizică Nucleară din Stockholm – a fost amânată de trei ori. Ținta era profesorul cercetător Thomas Hajden, care era bănuit de foarte mult timp că perfectează formule secrete pentru armamentul organizației extremiste proislamice Hamas.

Dar, pentru ca trădarea să poată fi dovedită, era nevoie de probe zdrobitoare. Agenții Mossad-ului urmau să cerceteze dosarele din seifurile lui Hajden.

Inițial, acțiunea fusese pregătită pentru Crăciunul lui 1993. Dar Illona Imaldsten, prima femeie astrolog plătită de Mossad, a dat un verdict care a anulat, în ultimul moment, întreaga acțiune. Conjunctura astrală nu era catastrofală, dar avea câteva puncte nevralgice, ceea ce presupunea o doză prea mare de risc.

Următorul termen al misiunii a fost fixat la 4 ianuarie 1994. Atunci, astrele se aflau într-o aparentă dispunere prielnică. Dar, cu două ore înainte de îmbarcarea la bordul avionului, cei patru agenți au fost chemați la bază, în regim de urgență. Se decisese o nouă amânare, generată de constatarea că anumiți factori conjuncturali de ultimă oră influențau vag psihicul agenților.

La 1 februarie, echipa Mossad-ului s-a întors chiar din Suedia. Peste câteva ore, urmau să intervină, dar un mesaj ferm i-a întors din drum, pentru a treia oară. Se descoperiseră complicații subtile.

Pentru noaptea de 5–6 februarie, astrologul Illona Imaldsten prevăzuse un context favorabil misiunii, cu singurul avertisment că unul dintre agenți ar putea pica într-o capcană...

Misiunea a fost îndeplinită, dar unul dintre cei patru – exact cel vizat de pericolul unei „capcane“ – nu s-a mai întors decât peste câteva luni. Fusese prins – dintr-o eroare de transmisie a mesajelor, în cadrul echipei – şi reţinut, pentru a explica, în amănunt, autorităţilor, în ce măsură Suedia era implicată în acţiunile profesorului Thomas Hajden...

Organizaţia teroristă alimentată de doctrina comunistă popularizată prin intermediul celor mai puternice sisteme de extremă stângă, „Khmerii Roşii“, din Cambodgia, au în structura de conducere un consiliu format din 12 astrologi din 12 ţări.

Şedinţele acestor specialişti au loc, conform informaţiilor primite de mai multe servicii secrete europene, într-o încăpere în care mesele şi scaunele sunt dispuse pe mai multe niveluri, astfel încât punctele de amplasare a acestui mobilier, unite, să formeze o structură de cristal.

Şeful consiliului este americanul Brandon Jeremy Hallsteel (dat în urmărire pentru sprijinirea unor acţiuni teroriste în Cambodgia) şi se pare ca a studiat astrologia timp de 20 de ani. Se presupune că sediul consiliului de astrologi care se pronunţă asupra contextelor favorabile marilor lovituri ale „Khmerilor Roşii“ nu se află pe teritoriul Cambodgiei, ci undeva în Hong Kong.

Oricum, printr-o subtilă acţiune de trădare, întreprinsă de o persoană influentă din interiorul organizaţiei „Khmerii Roşii“, SLS a aflat că astrologii au realizat lucrări excepţionale, de mii de pagini, care înfăţişează viitorul politic al planetei (pentru următorii 10 ani).

Cea mai mare clădire din lume, cea a Pentagonului, adăposteşte – pe lângă o incredibilă bancă de date şi o dotare materială excepţională – o arhivă specială, unde sunt stocate toate previziunile din anii trecuţi ale echipei de astrologi aflaţi în serviciul instituţiei. Pe baza acestor previziuni – adeverite în proporţie de 87% – se realizează studii şi scheme de cercetare astrologică.

„Ca să ajungi astrolog în slujba Pentagonului trebuie să ai capacităţi ieşite din comun. Se impune să fii aproape un medium. Previziunile nu se pot limita la reguli generale. Ele trebuie adaptate cu rapiditate la context. Probele susţinute pentru a putea fi angajat în comisia de astrologie a Pentagonului sunt foarte severe şi examenele se întind pe parcursul a doi ani. Dar cei care se află deja acolo sunt nişte genii, în cel mai pur sens al cuvântului“, declară generalul Arthur Draw, unul dintre purtătorii de cuvânt ai Pentagonului.

Conform teoriei care se cunoaşte şi se aplică în această organizaţie, există 9 conjuncturi fatale, care pot fi controlate şi evitate, cu sprijinul astrologilor de la Pentagon: moartea, căderea psihică, incapacitatea de concentrare, confuzia, tolerarea falselor informaţii, trădarea, sinuciderea, complotul şi nesincronizarea. Acestea sunt punctele slabe ale oricărei mişcări strategice (fie teroriste, fie pacifiste).

La Conferinţa de Parapsihologie de la Praga, din 1988, se făceau publice date statistice în premieră: 84% dintre cele mai prospere firme ale lumii au în consiliul de conducere un astrolog care îndeplineşte o funcţie mai mult sau mai puţin oficială. Niciun contract nu se încheie la întâmplare.

În America s-au înregistrat cel puțin 200 de cazuri în care afaceri de anvergură au fost perfectate prin contracte semnate noaptea, pentru că atunci exista un context astral prielnic.

Un sondaj efectuat la nivel de glob relevă că 25% din cuplurile care urmăresc încheierea unei căsătorii sau stabilirea unei relații de durată se adresează, mai întâi, experților astrologi. Aceeași statistică arată că 80% dintre cei care ignoră sfaturile astrologilor regretă, mai devreme sau mai târziu.

Pe scurt, astrologia a devenit o știință extinsă sub forma unei rețele mondiale de previziuni și calcule astrale. Din umbră, cei mai buni astrologi ai lumii influențează pacea, războiul, afacerile și iubirile de pe pământ.

26.9. Serviciul Român de Informații pregătește o diviziune de parapsihologie

Această informație a apărut în cotidianul *Știrea Zilei,* în ziua de 17 august 2004. „Având în vedere rezultatele excelente obținute de serviciile secrete străine în domeniu, se spune în articol, parapsihologii cei mai dotați vor fi angajați la SRI cu acte în regulă. Normal ca și SRI să apeleze la acest tip de surse. Acum, SRI s-a decis să renunțe la colaborarea sporadică și să-și angajeze o adevărată echipă de parapsihologi. Din această diviziune vor face parte, conform surselor noastre, parapsihologi adevărați. Cei mai buni din țară. Ei vor fi partea ocultă a spionajului românesc.

Primele experimente cu parapsihologi au început pe vremea Securității. Ele aveau legătură atât cu rezultatele bune obținute de KGB prin utilizarea acestui tip de surse, cât și cu apetența soților Ceaușescu pentru acest domeniu. De altfel, Securitatea controla și câțiva astrologi renumiți, pe care îi pusese la dispoziția cuplului Ceaușescu, deși, oficial, astfel de practici erau interzise cu desăvârșire.

După ’89, SRI și-a regrupat forțele și a continuat seria experimentelor legate de utilizarea parapsihologilor. După un început timid, exercițiile au cunoscut o adevărată relansare în momentul în care SRI a pus mâna pe informații extrem de utile cu ajutorul parapsihologilor. Din acel moment, ei au fost utilizați pentru a clarifica aspecte legate de operațiuni de mare amploare, precum prăbușirea avionului de la Otopeni sau Operațiunea „țigareta“. De asemenea, experimentele se făceau și „în orb“: deghizați în clienți, agenții SRI le făceau vizite parapsihologilor, supunându-i unor teste despre care aceștia nu își dădeau seama.

După ce a realizat o adevărată bază de date cu toți parapsihologii care ar putea intra în program, SRI a întocmit un studiu extrem de bine documentat și justificat. Concluzia era clară: SRI are nevoie de o „diviziune psi“.

În acest moment, după ce toate datele au fost procesate, cererea a fost aprobată. Parapsihologii vor fi, deci, angajați ai SRI. Este vorba, evident, despre persoane verificate la sânge, din rândul cărora sunt excluși aventurierii,

nebunii şi şarlatanii. Alături de câţiva astrologi de acelaşi calibru, ei vor fi partea ocultă a Serviciului Român de Informaţii. Ei vor avea sarcina de a sonda abisul intelectului uman, de a furniza informaţii imposibil de obţinut cu mijloace convenţionale, îşi vor folosi capacităţile de teledetecţie, telekinezie, telepatia, premoniţia sau hipnoza.

26.10. Teleportarea în atenţia NASA

De-a lungul timpului, oamenii au constatat fenomene misterioase, prin care anumite persoane au dispărut subit, pentru a reapărea în alt timp, sau în alt spaţiu. Acestor fenomene li s-a dat numele de teleportare. S-a ajuns la concluzia că unele persoane reapar după o anumită perioadă de timp, chiar la mii de kilometri distanţă de locul dispariţiei lor.

În anul 1593 a fost consemnat primul „telefon" de acest fel în Mexico City. O patrulă de soldaţi ce mărşăluia prin faţa marelui Palat din Mexico City a observat, la un moment dat, un soldat îmbrăcat într-o uniformă ciudată, care mărşăluia, la rândul său, lăsând impresia că îşi face conştiincios datoria. Fiind întrebat de unde venea şi ce căuta acolo, oşteanul le-a explicat, în limba spaniolă, că i se ordonase să apere palatul din Manila, fiindcă guvernatorul fusese asasinat cu o noapte în urmă, iar oraşul era cuprins de agitaţie. Amuzându-se de spusele străinului, soldaţii i-au spus că Manila era departe şi nu fusese asasinat niciun guvernator. Străinul însă, a adăugat: „Am observat că acesta nu este palatul guvernatorului, deci, evident, nu sunt în Manila. Dar, dacă tot sunt aici şi acesta este un palat, intenţionez să-mi fac datoria!" Imediat după aceea, misteriosul soldat a fost arestat şi aruncat în temniţă. După numai două zile, el a fost eliberat, atunci când o corabie sosită din Filipine a adus vestea că guvernatorul spaniol fusese asasinat, la Manila, exact, în noaptea specificată de misteriosul soldat. Imediat după eliberare, necunoscutul s-a urcat pe o corabie cu destinaţia Filipine şi nu s-a mai aflat nimic despre el.

Peter Stuart Ney, un profesor de origine franceză din Florence, Carolina de Sud (SUA), foarte respectat de comunitatea în care trăia, şi-a câştigat celebritatea abia pe patul de moarte; în anul 1846 slăbit de boală, a ţinut să-şi mărturisească secretul: „Aş vrea să ştiţi că eu sunt Ney, mareşalul Franţei!" Mareşalul Michel Ney a fost unul dintre cei mai vestiţi generali ai lui Napoleon Bonaparte şi fusese executat exact cu 31 de ani înainte de moartea profesorului Ney. Nimeni nu a crezut povestea bătrânului profesor, până când un medic a examinat trupul lui Peter Stuart Ney şi a descoperit mai multe cicatrice. Medicul a constatat că erau identice cu cele pe care le căpătase mareşalul Ney, în urma luptelor purtate sub comanda lui Napoleon. Mai târziu, un important expert al acelor vremuri, grafologul David Carvalho, a comparat documentele scrise de general cu cele ale profesorului. El a declarat că, în mod cert, scrisul aparţinea aceleiaşi persoane.

În vara anului 1968, dr. Vidai împreună cu soţia s-a hotărât să participe la

o reuniune de familie ce trebuia să aibă loc în localitatea Chascomus, situată la 120 km de Buenos Aires (Argentina). După miezul nopții însă, ei au hotărât să facă o vizită, cu maşina, unei alte rude, aflate în localitatea Maipu, la 150 km distanță. Vizita a fost anunțată. Aşadar, au pornit-o pe DN-2. În fața lor se afla o altă pereche, prieteni de-ai lor, care voiau să-i însoțească la acea rudă şi care după puțin timp au ajuns acolo cu bine. După câteva ore de aşteptare, cei doi prieteni au constatat că soții Vidai nu apar. Fiind extrem de îngrijorați, împreună cu rudele dr. Vidai, cei doi prieteni s-au întors să verifice porțiunea de drum dintre Maipu şi Chascomus, dar nu au găsit nici cea mai mică urmă a celor... dispăruți!

După 48 de ore, rudele au fost anunțate că dr. Vidai se află în... Mexic, în capitală!!! Era o distanță enormă între acest oraş şi locul unde s-a produs dispariția. Cu ajutorul unei sume de bani, dr. Vidai a reuşit să ajungă la Consulatul argentinian ca să dea un semn de viață cunoştințelor stupefiate.

În acea noapte de vară, când soții Vidai tocmai ieşeau din suburbia Chascomus-ului, au intrat cu maşina într-o „ceață deasă“ după care nu şi-au mai amintit nimic... Treziți după un timp la realitate, şi-au dat seama că maşina lor era parcată pe o stradă complet necunoscută. Vopseaua maşinii prezenta, în câteva locuri, pete mari de arsuri ca şi cum ar fi venit în contact cu un aparat de sudură. Motorul însă era intact, cei doi având în permanență o senzație ciudată. Au pornit, şi în apropierea unei mari localități i-au întrebat pe oameni care este numele oraşului?!? Au aflat, cu stupoare, că se află la... Ciudad de Mexico!!! Evident – nu au crezut.. Cum era cu putință să nimerească într-un oraş aflat la o depărtare de... 6000 km, fără să aibă măcar habar de modul în care a fost efectuată călătoria? Ca să străbată o asemenea distanță, în numai două zile, soții Vidai ar fi trebuit să se deplaseze cu o viteză de 130 km/oră fără oprire! Ei au afirmat că până în momentul sosirii în apropierea capitalei mexicane, nu au fost convinşi că, de fapt, călătoria lor nu durase 48 de ore...

Toate acestea ne conving că în casa soților Vidai a avut loc un transfer pe o mare distanță, în timpul zero. Ambele ceasuri au rămas pe loc. Arătau ora plecării lor din Chascomus. „Prin urmare, itinerarul lor trebuie să se fi desfăşurat peste tot ceea ce se reunește în hiperspațiu, fără să treacă granițe sau formalități vamale“ – este de părere jurnalistul de presă ştiințifică Ernst Meckelburg.

Evenimentul la care au luat parte soții Vidai a produs, la timpul respectiv, o mare impresie şi în SUA. Maşina a fost înlocuită mai târziu cu alta nouă, de către un grup american de cercetare, oamenii de ştiință dorind să afle cât mai multe lucruri despre ciudata teleportare a celor doi argentinieni. Subliniem faptul că ceea ce face astfel de cazuri să fie credibile – în ciuda aspectului lor fantastic – este fenomenul de „ceață“ prezent şi în alte cazuri de teleportare spontană. Americanul John Keel este de părere că „toate transferurile bruşte, inexplicabile, sunt strâns legate de activitatea câmpului magnetic terestru, iar

misterioasa „ceață“ este un produs adiacent al procesului de dematerializare a „forțelor“ participante. Ar putea fi un indiciu că la locul teleportării se produce o scădere bruscă de temperatură, iar condensarea rezultată face vizibilă umiditatea atmosferică, produsă de energii electrice şi magnetice masive, care cauzează indirect apariția găurilor în structura noastră „spațiu-timp“. Este doar o supoziție pe care şi-a permis-o John Keel pentru a explica acest unic caz de teleportare pe care l-ați aflat şi dumneavoastră astăzi...

În afară de teleportare, au mai fost constatate şi dispariții misterioase, cărora nu li s-a putut da nicio explicație. Unul dintre aceste cazuri ciudate a fost cel al bătrânului Owen Parfitt, care a dispărut într-un mod bizar din locuința sa din Somerset, în anul 1769. Bătrânul stătea în uşa casei sale, aşezat jos pe un scaun, incapabil să se mişte, fiind paralizat de mai mulți ani. Persoana care avea grijă de bătrân a intrat în casă pentru câteva clipe, iar când s-a întors a găsit pe scaun doar pătura lui Owen. Casa era izolată, iar bătrânul a fost căutat în zadar. Nimeni nu şi-a putut explica dispariția lui. Un caz asemănător s-a consemnat şi în secolul XX, în anul 1975. Jackson Wright şi soția sa, Marina, se întorceau cu autoturismul din New Jersey, la New York. În momentul în care au intrat în tunelul Lincoln, Marina a vrut să curețe parbrizul maşinii. După câteva momente, când Jackson Wright a privit spre locul în care se află soția lui, a constatat cu stupoare că aceasta dispăruse fără urmă. Ea n-a mai fost găsită nici până azi.

Specialiştii care au studiat fenomenele de teleportare şi cele de dispariții subite au ajuns la concluzia că Universul ar putea conține un soi de „vârtejuri cosmice“ ciudate, care atrag irezistibil anumiți oameni, făcând ca aceştia să treacă în alt timp, sau în alt spațiu.

Fenomenul teleportării instantanee a fost cercetat cu asiduitate în ultimele decenii, mai ales de către NASA.

Bineînțeles că rezultatele cercetărilor nu s-au făcut publice oficial fiind considerate *top secret,* dar ca întotdeauna în asemenea cazuri au scăpat multe secrete. NASA s-a grăbit să lanseze pe piață zvonuri menite să infirme lucrurile scăpate, dar conform dictonului „Nu iese fum fără foc“ nimeni nu a luat în seamă declarațiile publice făcute de NASA, dând crezare scăpărilor. Cazuistica este destul de largă, conținând şi întâmplări ai căror subiecți au pățit acest lucru, fără să şi-l fi dorit, într-un mod absolut ciudat şi inexplicabil.

Primul caz ciudat care i-a făcut pe cei de la NASA să ia lucrurile în serios şi să întreprindă o serie de cercetări în domeniul teleportării instantanee a fost cel al fizicianului **Brian Jones**.

Fenomenele legate de Brian Jones au apărut în anul 1974, odată cu inițierea unor experimente pentru testarea unor avioane supersofisticate. În primăvara acelui an, Brian Jones trebuia să urce la bordul acelor avioane pentru a putea testa „pe propriul corp“ nişte dispozitive inventate de el. Se ştia faptul că Jones era un tip foarte fricos, dar nimeni nu credea că ar fi fost nevoie de amenințarea cu şomajul pentru a-l putea face pe acesta să se suie în avion.

După mai multe luni de încercări, în care tot personalul NASA care lucra cu el a intervenit să-l convingă să urce în avion, pentru testări, tentativa a reuşit în martie 1974.

Încă din primele zile ale experimentului, s-au întâmplat lucruri ciudate care i-au bulversat pe toţi cei ce lucrau la acest proiect. În fiecare dimineaţă, după multe tergiversări care durau uneori câteva ore, Jones se suia până la urmă la bordul avionului. După ce se instala în scaun, închidea ochii şi îşi astupa urechile. Incredibilul se petrecea abia peste câteva momente: colegii lui se trezeau cu Brian Jones în birou. Acesta avea o puternică stare emoţională, cauzată de frică şi era într-o poziţie chircită, apoi se auzea în monitoare vocea speriată a pilotului: *„Domnul Jones a dispărut din avion“*. Lucrurile s-au întâmplat într-un mod absolut identic, de mai multe ori la rând, până când cineva a asociat fenomenul cu puternica frică a lui Jones.

Explicaţia ar fi următoarea: din cauza fricii de zbor, Brian Jones îşi excita nişte centri nervoşi de pe creier, lucru care îl teleporta înapoi în biroul său. De fiecare dată când revenea în birou, Jones prezenta stări grave de ameţeală şi nu putea explica ce se întâmpla. *„Închid ochii, mă cuprinde o frică de moarte, aud un vâjâit şi apoi mă trezesc aici. De fiecare dată mi-e cam rău.“*

Brick Dealon este un alt caz care a „scăpat“ din dosarele NASA. Acesta a fost un individ absolut obişnuit, care a trăit nebăgat în seamă până la vârsta de 27 de ani, când s-a căsătorit. Întâmplările bizare au început să apară în vara anului 1982.

Brick Dealon locuia la Los Angeles şi era şofer de taxi. Deşi avusese mai multe aventuri amoroase, în luna mai a anului 1982 a cunoscut-o pe Luise Brandeville, o fată de care s-a îndrăgostit nebuneşte. În trei luni, cei doi s-au căsătorit şi ciudăţeniile au început să apară. Astfel, soţia lui s-a trezit cu el la locul ei de muncă sau pe stradă, în momente când el trebuia să fie la serviciu. De fiecare dată, la aceste bruşte întâlniri, Brick prezenta nişte tulburări puternice de comportament şi singurul lucru pe care-l putea spune era: *„Mi s-a făcut dor de tine şi am apărut aici“*. La început, soţia a bănuit că el o urmăreşte, dar s-a convins repede că lucrurile nu stăteau aşa, atunci când a observat că soţul său nu-şi găsea maşina. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru au găsit maşina la o distanţă de peste 20 de minute de mers, faţă de locul în care se întâlniseră. Clientul din taxi era leşinat. Întrebat ce s-a întâmplat, pasagerul a spus: *„Eram la un stop. Şoferul a început brusc să plângă şi să-mi spună că-i este foarte dor de soţia sa. Apoi a dispărut brusc, ca în filmele SF. Atunci cred că am leşinat.“*

Întâmplarea s-a mai repetat de câteva ori şi din cauza reclamaţiilor făcute de clienţi, firma l-a concediat. Speriaţi de moarte, soţii Dealon s-au prezentat la un medic psihiatru, care până la urmă le-a făcut legătura cu laboratoarele NASA. Acolo s-a descoperit că Brick Dealon nu putea să stea departe de soţia sa, deoarece la un moment dat avea stări de prăbuşire sufletească, nejustificate, şi i se făcea brusc dor de Luise. În acele momente îl apuca plânsul şi dispărea

brusc, ca peste câteva zecimi de secundă să se afle lângă soția sa, indiferent de locul unde se afla aceasta.

Cei de la laboratoarele NASA nu au putut explica fenomenul în sine, mărginindu-se doar să-l studieze. Totuşi, au invitat, în anul 1985, un maestru indian care făcea în mod curent acest lucru, să țină o conferință pe această temă şi să-l supună unor teste.

Despre testele făcute împreună cu *Swami Chandra* nu se cunoaşte mai nimic, decât câteva lucruri minore, şi anume faptul că acesta i-a uluit pe toți cei ce au lucrat cu el, reuşind să-i lămurească oarecum. Nu se ştie dacă oficialitățile americane au folosit într-un anume fel experimentele făcute cu el, şi în ce fel au făcut-o, sunt lucruri despre care nu se ştie nimic. Singurul lucru care este clar, rămâne declarația dată de acesta şi transmisă în direct de un post de televiziune aparținând de NASA: *„Teleportarea instantanee este un lucru obişnuit şi orice om este capabil să-l facă. Există două feluri de oameni care reuşesc acest lucru: cei care o fac în urma unei practici îndelungate şi a unei concentrări intense şi o altă categorie, la fel de redusă, care în situații deosebite de panică sau emoții puternice procedează identic, dar care nu controlează fenomenul. Procedeul este identic, numai că unii ştiu ce fac, iar altora «li se întâmplă», pur şi simplu.“*

26.11. Jurnalul misterios al locotenentului Luis Crespon

În 1982, locotenentul Luis Crespon, şeful unei trupe de guerilă din Florida, a murit după ce activase timp de doi ani în armata americană, în ciuda faptului că avea brațul drept amputat (urmare a unei cangrene).

Moartea lui a stârnit un teribil scandal în presă. Faptul că jurnalul lui nu a fost publicat i-a revoltat pe ziarişti. Ei ştiau că Luis Crespon avusese o viață de excepție şi că trăise câteva tulburătoare experiențe oculte. Jurnalul ajunsese, conform zvonurilor, la Secret Service.

De altfel, chiar moartea în sine a fost stranie pentru că, în afară de brațul amputat, trupul lui funcționa perfect. Nu fusese bolnav niciodată.

Într-o zi (pe 4 iulie 1982, chiar de ziua Statelor Unite), a murit în oraşul Settville, Florida, aşteptând un autobuz. Se sprijinise de un zid de ciment, din stația vehiculului.

Când maşina a venit, oamenii au urcat, observând totodată că ofițerul rămăsese în aceeaşi poziție, lipit de zid şi citind foarte atent o scrisoare care, fără îndoială, îi era adresată. Un bătrân amabil s-a întors spre el şi, atingându-l, i-a şoptit: „Domnule, a sosit autobuzul! Veniți!“ Numai că atingerea bătrânului a făcut ca trupul lui Crespon să se dezechilibreze şi să se prăbuşească. Zgomotul surd al căderii şi promptitudinea acestei mişcări au condus la o concluzie şocantă: Luis murise pur şi simplu în timp ce lectura scrisoarea, dar rămăsese în poziție verticală, sprijinit de zid.

În îmbulzeala care s-a produs în jurul cadavrului, pe fondul panicii şi al sirenelor ambulanţei, scrisoarea pe care o citea Crespon – poate cea mai zguduitoare dovadă a şocului lui imens (căci numai un şoc poate provoca un stop cardiac unui bărbat de 35 de ani, perfect sănătos) – A DISPĂRUT. Împreună cu ea a dispărut şi „bătrânul amabil“. Nimeni nu l-a mai văzut niciodată, de atunci. Reconstituirile poliţiei au relevat că se numea Lawrence Duster, era pensionar şi avea 72 de ani. Din ziua aceea, el a dispărut şi de acasă şi toate căutările au fost zadarnice.

Autorităţile locale au muşamalizat rapid cazul, stârnind scandalul amintit mai sus. Cât timp trăise, Crespon fusese considerat un fel de „victimă celebră“, un nebun excepţional, un erou aparte. Moartea lui a însemnat, însă, ceva mai mult: bănuiala că viaţa sa fusese mult mai stranie decât părea.

Luis Crespon era un om singur. Chiar şi înainte de a pierde braţul, trăia într-o izolare cel puţin ciudată. Era un bărbat care arăta bine. Femeile îl plăceau şi îl copleşeau cu atenţii semnificative, numai că el respinge orice perspectivă matrimonială. S-a crezut, o vreme, că e homosexual, numai că Luis respingea, politicos, şi prietenia bărbaţilor. Ce se întâmpla cu el? Cu toţii ştiau că, în ciuda pragmatismului şi disciplinei militare, Crespon era un excentric. Făcea spiritism, era telepatic, avea vise premonitorii şi o intuiţie şocantă.

În focul primelor comunicate privind moartea lui, presa a dezvăluit că a fost descoperit, în camera modestă din hotelul în care locuia locotenentul, jurnalul în care el îşi însemnase principalele revelaţii oculte. Publicul aştepta cu sufletul la gură ziarele de a doua zi, când urma să înceapă publicarea jurnalului, în serial.

Numai că, spre decepţia generală, în locul articolelor anunţate cu surle şi trâmbiţe, cititorii au descoperit o micuţă „notă“, ce se repeta în mai toate publicaţiile care tratau acest caz: *„Ne cerem scuze, dar jurnalul locotenentului Crespon s-a rătăcit. Autorităţile declară că, oricum, nu are nimic serios în el“. Semnează „redacţia“.*

La două săptămâni după moartea locotenentului, vecinii camerei în care locuise el, la hotel, au declarat că noaptea se aud voci în fosta locuinţă a lui Crespon. Şi nu orice voci, ci chiar VOCEA LUI. Bineînţeles, experţii au opinat că este vorba despre o psihoză colectivă. Vecinii nu s-au lăsat intimidaţi. Ba mai mult, patronul a dezvăluit lucruri şocante. Într-o seară, vrând să se amuze pe seama „naivităţii“ vecinilor, s-a apropiat în vârful picioarelor de camera în care locuise Luis (pe care de atunci nu o mai dăduse nimănui, la cererea discretă a Secret Service-ului) şi a lipit urechea de uşă. N-a auzit nimic şi, rânjind satisfăcut, a dat să plece. A tresărit când a văzut în spatele lui un bărbat necunoscut, care avea un braţ amputat. „Cine sunteţi şi de ce mă spionaţi?“ a întrebat patronul. Bărbatul a replicat tăios: „Văd că dumneavoastră spionaţi, nu eu!“ Patronul a protestat: „Eu sunt proprietarul şi e treaba mea ce fac!“ Necunoscutul l-a lovit pe proprietar. Acesta a alunecat pe cimentul

mozaicat şi şi-a pierdut cunoştința, nu înainte de a remarca cinismul din ochii agresorului.

Când J. Hawkins (acesta este numele proprietarului) şi-a revenit, pe coridor nu se mai afla nimeni, iar uşa de la camera lui Crespon era închisă. Numai că, de data aceasta, se auzeau VOCI. Vocea lui… Luis Crespon, conversând cu necunoscutul care îl lovise pe Hawkins! Dialogul l-a şocat pe proprietar. Necunoscutul îi spunea lui Crespon:

– Dă-mi jurnalul! Aştept de o sută de ani acest jurnal.

– Mi l-au luat, Frank. Mi l-au luat…

– Minți. Ai să rămâi pe pământ, drept pedeapsă.

– Am murit, Frank. N-ai cum să mă ții aici.

– Ba am cum. Ține minte că AI MAI MURIT O DATĂ. Te-am adus înapoi.

– Atunci mi-ai luat brațul, Frank. Asta a fost.

– Vezi să nu te coste mai mult de data asta, Crespon. Dă-mi jurnalul.

– Pleacă, Frank! Domnia ta s-a sfârşit. Mă va salva Lawrence Duster! Sunt liber. Liber, auzi?

Hawkins n-a mai rezistat tentației. A năvălit în cameră, dând uşa de perete. Nu era nimeni, dar în scrumieră ARDEAU DOUĂ ȚIGĂRI.

Au fost alertate din nou autoritățile. Cercetările s-au reluat. Căutările repetate în arhiva oraşului au dezvăluit adevăruri uluitoare: cu 100 de ani în urmă, în camera lui Crespon locuise, timp de doi ani, un oarecare … Frank T. Thompson, un avocat misterios, despre care toată lumea ştia, la acea dată, că se ocupa cu ocultismul. Într-o zi, Thompson se sinucisese, lăsând un mesaj dubios: *„Îmi iau zilele, nu înainte de a-l blestema pe un om care nu s-a născut încă, Luis Crespon, pentru că are obiceiul de a se întoarce în trecut şi de a-mi tulbura liniştea. După ce călătoreşte în timp, acest Crespon scrie în jurnalul lui ce a văzut. Dar NU E VOIE. Aşa ceva este INTERZIS. Va plăti. Va trăi singur şi chinuit, ca şi mine!“* Frank T. Thompson avea un braț amputat, în urma unei cangrene provocată de o rană mai veche. S-a sinucis la data de… 4 iulie 1882.

Iată că moartea lui Crespon este învăluită şi mai mult în mister. Mai ales că a apărut într-o zi în oraşul Settville un necunoscut cu AMBELE BRAȚE AMPUTATE, care semăna oarecum cu Crespon. Suferă de o amnezie totală. Nu ştie cine e, dacă mai are pe cineva pe lume sau de unde a venit.

Două lucruri sunt foarte clare, până acum: jurnalul este tăinuit cu mare grijă, iar Crespon se află în mormânt, la locul lui. Atunci, cine este amnezicul? Şi de unde a venit Frank T. Thompson? Din trecut? Cine era, de fapt, Lawrence Duster? Prin ce modalitate aceşti oameni reuşesc să circule în Univers şi să alunece în timpul pe care îl doresc? Amputarea unuia din brațele amneziculuise produsese recent, la puțin timp după ce Hawkins a auzit dialogul de la hotel. Să fie aceasta pedeapsa promisă de Thompson? Misterul care pluteşte în jurul acestui caz teribil este opac şi, din motive necunoscute, autoritățile preferă să păstreze o tăcere apăsătoare asupra lui.

26.12. Excursii fără întoarcere

În august 1980, John Goodman îşi pregătea doctoratul în sociologie, la Universitatea Columbia, cu o lucrare despre influenţa televiziunii asupra mişcărilor de populaţie pe teritoriul SUA, în perioada 1960–1980.

Goodman şi-a axat o bună parte din munca de documentare pe studierea reclamelor din industria turismului. El a desemnat, astfel, o serie de zone „fierbinţi", care erau prezentate de o asemenea manieră, încât să atragă un aflux cât mai mare de turişti.

Sociologul avea să descopere însă că respectivele zone nu păreau să fi fost ţinta vreunui program guvernamental de echilibrare demografică. Mai mult decât atât, analizând structura industrială a Statelor Unite în acea perioadă, şi alcătuind o hartă similară, cu zone „fierbinţi", avea să constate o neconcordanţă flagrantă.

Dezamăgit, Goodman a abandonat această temă de cercetare, susţinându-şi examenul de doctorat pe un alt subiect.

Unsprezece ani mai târziu, în 1991, o revistă de sociologie, *California Monitor,* i-a propus lui John Goodman o colaborare la un număr special, consacrat audiovizualului. Ideea de a refolosi vechea lucrare de doctorat i-a fost sugerată de un amic, James Cannon, fost reporter al cotidianului *San Francisco Chronicle.*

În faţa încăpăţânării lui Goodman, care considera că un asemenea gest ar fi lipsit de etică, Cannon a avut ideea să-i propună un pariu: întrucât sociologul susţinea că între cele două „hărţi" pe care se baza studiul nu există nicio legătură cauzală, lucrarea sa fiind deci un eşec, ziaristul s-a angajat să-i găsească, în două săptămâni „veriga lipsă".

Cannon şi-ar fi abandonat cercetările, probabil la fel de repede precum le începuse, dacă, din întâmplare, nu ar fi descoperit „cheia", într-unul din propriile sale reportaje, publicate în *San Francisco Chronicle.*

Iniţial, reporterul încercase să rezolve problema pe căile clasice, aşa cum îi dicta formaţia sa de ziarist. S-a deplasat la biblioteca Universităţii Columbia, unde se documentase Goodman, şi şi-a notat numele şi adresele a peste o sută de agenţii de turism, active în perioada 1960–1980. Dintre acestea, o treime dăduseră faliment sau dispăruseră de pe piaţă. Din cele rămase, Cannon le-a ales pe cele reprezentative din punct de vedere al clienţilor deserviţi, împărţindu-le conform zonelor „fierbinţi". Au rămas mai puţin de 15.

Intenţia lui James Cannon era de a se consulta cu reprezentanţii acestor agenţii de turism, pentru a le cere explicaţia fenomenului observat de Goodman.

Eşec complet. Majoritatea răspunsurilor pe care ziaristul le-a primit au fost de genul: *„Politica de dezvoltare a firmei este dictată de cerere şi ofertă".*

Întrucât termenul de două săptămâni pe care i-1 acordase Goodman se apropia vertiginos de sfârşit, Cannon a făcut o ultimă încercare disperată de a dezlega misterul. *„Lucrurile erau prea ciudate pentru ca o explicaţie de*

compromis să mă mulţumească. Practic, timp de ani buni, în special în 1967, companiile de turism au avut o politică de acoperire a teritoriului absolut ilogică“, spunea el, într-un interviu acordat revistei *Scope*.

Întâmplarea a făcut însă ca, într-o zi, răsfoind colecţia proprie de articole, James Cannon să descopere un reportaj mai vechi de-al său, despre un misterios caz de dispariţie, petrecut în august 1978, în statul Ohio. La acea vreme, tinereţea îl determinase să avanseze o explicaţie îndrăzneaţă. Mai precis, Cannon asociase dispariţia cuplului de excursionişti Samuel şi Anne Thorton cu semnalarea unui fenomen OZN în localitatea Toledo, cu doar câteva zile înainte de incident. În sprijinul teoriei sale, el intenţionase să realizeze o anchetă, analizând toate cazurile de apariţie a unor OZN-uri, petrecute în ultimii 10 ani. Redactorul-şef îi retezase însă scurt elanul, motivând că nu-i poate finanţa un asemenea proiect de anvergură, cu mici şanse de reuşită.

Rememorând această experienţă, James Cannon şi-a adus aminte că pregătise, pentru a-şi convinge şeful, exclusiv o hartă cu „focarele“ de activitate extraterestră. Individ ordonat, Cannon a găsit imediat respectivul document. Asemănarea cu una dintre hărţile lui Goodman era tulburătoare: zonele „preferate“ de vizitatorii de pe alte planete se suprapuneau aproape perfect peste cele promovate de agenţiile de turism drept „paradis al vacanţei“.

Când Cannon i-a împărtăşit lui Goodman descoperirea sa, sociologul şi-a bănuit amicul că e pus pe farse, din dorinţa de a câştiga pariul. Numai că jurnalistul venise deja pregătit cu suficient material documentar pentru a-i risipi orice urmă de scepticism.

Convins, Goodman i-a propus lui Cannon să continue cercetările, reluând ancheta asupra dispariţiilor misterioase. *„Era un element vital, care a transformat studiul meu dintr-o simplă enumerare de coincidenţe într-un adevărat dosar al activităţii extraterestre pe teritoriul SUA“,* mărturiseşte John Goodman în lucrarea sa, intitulată *Beyond the Sky: Travel Diary* (Dincolo de cer: jurnal de călătorie).

Surprizele sau, mai degrabă, confirmările nu au întârziat să apară: doar în anul 1967, în arhivele poliţiei din statele Illinois, New Mexico, Ohio, Pennsylvania, Arkansas, Dakota de Nord, Kentucky, Texas, Kansas, Montana şi Massachusetts sunt consemnate peste 200 de cazuri de dispariţii, petrecute la cel mult o săptămână după ce în statele respective se semnalase apariţia unor OZN-uri. Războiul din Vietnam însă, aflat în plină desfăşurare, captase la vremea respectivă întreaga atenţie a mass-media, astfel încât nimeni nu a investigat această ciudată coincidenţă.

Din rapoartele poliţiei consultate de Cannon şi Goodman reiese faptul că majoritatea persoanelor dispărute erau turişti. Fără a avea dovezi clare ale acestor presupuse „răpiri“, cei doi au stat mult pe gânduri înainte de a da publicităţii studiul lor. De aceea, au preferat să nu „tulbure apele“, oferind materialul spre publicare doar celor care îl ceruseră iniţial, şi anume revista *California Monitor*.

Lucrarea nu a văzut niciodată lumina tiparului. La trei săptămâni după ce o expediaseră pe adresa revistei, ei au primit vizita unor agenți federali. Autorilor li s-a pus în vedere faptul că cercetările lor s-au interferat cu o anchetă în curs a FBI, fiind sfătuiți să „uite“ totul.

Goodman şi Cannon au constatat, după „discuția“ cu agenții Biroului Federal de Investigații, că orice tentativă de a-şi face public studiul era discret blocată. Lucrurile ar fi rămas probabil în acest stadiu dacă o cunoştință a ziaristului, o funcționară la ONU, nu i-ar fi sugerat să informeze Grupul de Studii OZN al Națiunilor Unite. Grupul, înființat în iunie 1978, era prezidat de Secretarul General şi includea cele mai mari somități în domeniul astronomiei, astronauticii şi fenomenelor extraterestre.

Atunci când studiul lui Goodman şi Cannon a fost acceptat de Grup, fiind discutat într-o şedință extraordinară, „legea tăcerii“, pe care autoritățile federale americane o impuseseră asupra cazurilor menționate, a fost încălcată.

Familiile celor dispăruți au înființat Fundația Goodman-Cannon, o organizație non-guvernamentală având ca obiectiv apărarea intereselor victimelor activităților extraterestre în fața organelor de anchetă interesate în muşamalizarea acestor incidente. Fundația a dat în judecată guvernul american, obligând FBI-ul, prin sentința Curții Supreme, să recunoască public operațiunea de muşamalizare.

„Biroul Federal doreşte să-şi exprime regretul față de unele metode de investigație, folosite de agenții săi. Cei care se fac responsabili de folosirea unor mijloace de intimidare a martorilor, în cazurile menționate în dosarul Goodman-Cannon, vor fi îndepărtați din serviciul activ“, se arată în comunicatul FBI. Deşi, oficial, nimeni nu a recunoscut legătura dintre disparițiile din 1967 şi OZN-uri, în presa anilor 1991–1992 au început să fie publicate tot mai multe dovezi în sprijinul acestei ipoteze. Revista *Scope* i-a oferit lui James Cannon un contract de zece ani, timp în care acesta are mână liberă şi un fond special la dispoziție, pentru a continua cercetările. Aceeaşi revistă i-a publicat lui John Goodman cartea *Beyond the Sky: Travel Diary.* În prezent, Goodman este preşedintele Fundației care-i poartă numele şi conferențiar la trei universități din SUA, unde deține o catedră de studii asupra fenomenelor extraterestre.

Cine a determinat agențiile de turism să atragă în zonele de maximă activitate extraterestră un aflux de turişti de proporții? Au avut oare posibilitatea „vizitatorii“ să exercite o asemenea influență? Dacă da, oare în ce măsură dețin ei controlul asupra celorlalte segmente ale societății civile americane? Se regăseşte fenomenul la scară planetară? Acestea şi multe altele ar fi întrebările rămase fără răspuns. Vom afla oare vreodată adevărul? James Cannon afirmă că în 2008 va putea să ofere o explicație, dar sarcina pare să depăşească puterile unei singure minți omeneşti. FBI îşi continuă ancheta, dar „sancționarea“ sa de către Curtea Supremă şi apoi de presă, se pare, a înzecit secretomania federalilor. În fine, Grupul de Studii OZN al ONU se confruntă cu criza financiară care afectează întregul for mondial, soarta comisiei fiind pusă sub semnul întrebării…

26.13. Etajul 13

Când Allois Frasier, detectivul angajat de revista *Scope,* i-a dat de urmă lui Hans Ulrich, în iulie 1993, acesta nu mai era decât o umbră a corpolentului bavarez venit cu afaceri la New York, cu şase ani în urmă. Frasier l-a descoperit pe Ulrich într-un azil pentru bolnavii mintal irecuperabili, din statul Utah. Fişa sa medicală avea cinci pagini, pacientul perindându-se, între august 1987 şi iulie 1993, prin 12 spitale din patru state diferite.

Scope apelase la serviciile detectivului după ce la redacţie sosise un colet, expediat la data de 12 ianuarie 1988, care conţinea o scurtă scrisoare şi un dosar. Expeditorul nu-şi trecuse numele pe pachet, dar ştampila poştei indica faptul că acesta fusese trimis din localitatea Bromwell, Wisconsin, adresă la care se află sanatoriul „Oak Trees".

În scrisoare, Ulrich (el era expeditorul) le cerea disperat ajutorul celor de la *Scope*. El pretindea că autorităţile americane i-au „fabricat" un dosar de bolnav mintal, pentru a-l reduce la tăcere. Coletul conţinea, potrivit autorului scrisorii, suficiente probe pentru a-i demonstra sănătatea mintală şi a justifica demararea unei investigaţii asupra ciudatului său caz.

Într-adevăr, Hans Ulrich avea destule cunoştinţe (menţionate pe o agendă inclusă în colet) atât în SUA, cât şi acasă, în Bavaria, care să garanteze afirmaţiile sale. *„Hans era un fermier îmbogăţit din afacerile cu mezeluri, cu sănătatea celui care şi-a trăit mai toată viaţa în creierii munţilor",* declara Patrick Van Oolen, avocatul lui Ulrich. *„Eu eram cel care îmi toceam nervii şi negociam afacerile. Hans spunea «da» sau «nu». Să fim serioşi, dacă cineva putea să înnebunească, acela eram eu, nu el."*

Dosarul expediat de Hans Ulrich conţinea relatarea amănunţită a întâmplării trăite de acesta în august 1987, la New York, de pe urma căreia i s-au tras toate necazurile. Mai precis, scrie *Scope,* pe 5 august 1987, Ulrich trebuia să se întâlnească cu reprezentantul companiei „J.B. Cuisine", pentru a discuta un contract de colaborare. Firma lui Hans urma să furnizeze materie primă lanţului de restaurante „J.B.", unul dintre cele mai mari de pe Coasta de Est a Statelor Unite. Importanţa afacerii îl determinase pe Ulrich să traverseze oceanul pentru a definitiva personal tratativele. Pe 5 august, ora 13.00, Hans Ulrich se afla în faţa clădirii din Manhattan unde îşi avea sediul central „J.B.".

Următoarele 30 de minute aveau să-i schimbe complet viaţa.

Ulrich ar fi trebuit să se întâlnească în acel loc cu Van Oolen, avocatul său. Întrucât acesta întârzia să apară, Hans a hotărât să urce singur.

Birourile de la „J.B." se aflau la etajul 15. Cu destulă dificultate, Ulrich a reuşit să găsească un lift. *„Atunci nu mi s-a părut stranie aparenta pustietate a clădirii",* mărturiseşte el, în scrisoarea trimisă revistei. *„Mai târziu mi-am dat seama că în hol nu se afla nicio persoană, nici măcar un liftier. Deşi apăsasem pe 15, liftul s-a oprit la etajul 13. Am crezut iniţial că îl chemase cineva, dar pe hol nu se afla nimeni",* relatează Hans Ulrich. *„Am mai apăsat*

pe buton de două-trei ori, dar cabina a refuzat să pornească, aşa că am presupus că s-a defectat şi am ieşit, pentru a căuta scara de serviciu. Spre surprinderea mea, pe una dintre uşile de la etaj am văzut firma celor de la J.B. *Mai mult chiar, biroul era al lui Tom Allen, directorul serviciului de aprovizionare al firmei, adică persoana cu care aveam întâlnire. Bineînţeles, am intrat...“*

Allen se afla în birou şi l-a primit pe Ulrich imediat. *„Din engleza «newyorkeză» a lui Tom Allen am priceput că fusese o confuzie la secretariat, cei de acolo uitând să precizeze că biroul lui nu era la etajul 15“,* povesteşte Hans Ulrich.

„Am trecut apoi la discuţiile de afaceri, dar Allen nu părea dispus să intre în detalii. Mai degrabă îl interesa cum e viaţa în Bavaria. Crezând că este ofensat de absenţa lui Patrick Van Oolen, am încercat să-i răspund politicos la toate întrebările. În final, a semnat documentele, urmând să le înainteze pentru aprobare lui Jason Brown, patronul firmei.“

Oarecum nedumerit, Hans Ulrich s-a întors la hotelul său. Primul lucru pe care l-a făcut, odată ajuns în cameră, a fost să-l sune pe Van Oolen, pentru a-i cere explicaţii în legătură cu absenţa la întâlnirea cu Allen.

Nedumerirea avea să i se transforme însă în stupoare, la replica avocatului, „*Patrick mi-a luat vorba din gură şi, înainte ca eu să spun ceva, mi-a comunicat că mă caută înnebunit de câteva ore, pentru a mă anunţa că afacerea a căzut. «Directorul cu aprovizionarea de la J.B. a fost împuşcat ieri», mi-a zis. «O să trebuiască să luăm totul de la capăt»“*.

„«Poate vrei să spui că a fost împuşcat în ultima jumătate de oră, deoarece eu tocmai vin de la el din birou, unde am semnat toate actele», i-am răspuns“, scrie Hans Ulrich.

Înţelegând că este vorba de ceva grav, Van Oolen i-a spus clientului său să-l aştepte la hotel, urmând ca el să vină imediat pentru a discuta problema între patru ochi.

„Ulrich avea toate documentele semnate de mâna lui Tom Allen. Cunoşteam semnătura, cerneala abia se uscase... dar Allen era mort de cel puţin 14 ore!“, declară avocatul în interviul acordat revistei *Scope*.

Bineînţeles, cei de la „J.B.“ n-au acceptat povestea lui Ulrich. În plus, deoarece Allen negociase direct afacerea, au cerut iniţierea unor noi tratative, pe care Hans Ulrich le-a refuzat, deoarece ar fi însemnat o întârziere de mai multe săptămâni, timp în care marfa deja pregătită ar fi fost compromisă.

A urmat un proces, câştigat de Ulrich. Numai că acesta nu a apucat niciodată să-şi încaseze despăgubirile. La data de 17 septembrie 1987, FBI, care preluase ancheta asupra morţii lui Allen, l-a arestat, comunicându-i că este suspectat de crimă. Analizând cerneala de pe contractul cu „J.B.“, experţii Biroului au stabilit că acesta fusese semnat într-un interval foarte apropiat de ora asasinatului.

Acuzat de crimă, Hans Ulrich a fost nevoit să relateze circumstanţele în

care avusese loc întâlnirea sa cu Tom Allen. Deşi nimeni nu a putut să dovedească vinovăția lui Ulrich, judecătorul a decis internarea acestuia într-un ospiciu. *„Nu sunteți acuzat de crimă fiindcă procurorul nu v-a putut dovedi vinovăția“,* i-a spus magistratul, după citirea sentinței. *„Dar starea sănătății dumneavoastră mintale mă determină să iau această decizie. Etajul 13, domnule Ulrich, din cauza unei superstiții proprie nouă, americanilor, nu există în nici o clădire din Statele Unite.“*

Apelul înaintat de Patrick Van Oolen a fost respins. Singura modalitate juridică de a-l salva pe Hans Ulrich, aceea de a cere extrădarea sa în Germania, a fost zădărnicită, deoarece ancheta intrase sub incidența autorităților federale. Iar Ambasada germană nu a dorit să se implice într-un caz atât de controversat. Insistența lui Van Oolen a deranjat, rezultatul fiind expulzarea sa din Statele Unite. De-abia când *Scope* a ajuns în posesia documentelor expediate de Hans Ulrich, procesul a putut fi reluat. Externat pe 19 iulie 1993, după şase ani petrecuți în spitalele de nebuni, Ulrich s-a întors în Bavaria. Tratamentele îl transformaseră însă într-o „legumă“, termen folosit de personalul unor asemenea instituții pentru a-i numi pe pacienții irecuperabili. Mintea sa a rămas într-o stare permanentă de confuzie, singurele tresăriri de luciditate rezumându-se la o groază cumplită față de etajul 13.

26.14. Armata chineză testează un dispozitiv secret de teleportare

Armata chineză a produs cea mai performantă armă a sa de până acum – un disc cu un diametru de 1,5 m, despre care se crede că poate „teleporta“ spioni şi soldați mult în spatele liniilor inamicului.

Aceste uimitoare afirmații aparțin unui dezertor din armata chineză care a reuşit să evadeze din China comunistă şi a fost interogat de ofițerii din serviciul de informații al SUA.

„Potrivit spuselor dezertorului, care a furnizat fotografii de la antrenamentele unde se foloseşte efectiv dispozitivul, Republica Populară Chineză a investit cel puțin 2,5 milioane de dolari pentru elaborarea acestui nou sistem“, a dezvăluit o sursă CIA. „Şi ei sunt convinşi că sunt pe cale de a-1 perfecționa.“

Discul – care poartă străvechiul simbol „yin şi yang“, reprezentând echilibrul din univers – are la bază o tehnică practicată de sute de ani de călugării budişti. Inițiații afirmă că situarea unei persoane în spațiu şi timp se petrece „numai în minte“ şi că printr-o concentrare puternică este posibil să schimbi acea situare. Ei spun că, stând pe discuri pictate şi executând o serie de mişcări complicate, pot traversa mile întregi într-o clipă. „Militarii din China au fost interesați ani de zile de această teorie“, a spus sursa CIA. „Ei cred în posibilitatea de a folosi discul pentru a transporta spioni, sabotori sau trupe de comando.“ Au fost organizate cel puțin cinci tabere strict secrete, în care soldații urmează să fie instruiți de către învățați în însuşirea acestei tehnici.

„Acest grup de elită format din bărbați și femei a fost selecționat dintre mii de voluntari, și abia după ce au trecut cu brio testele de capacitate psihică, au fost promovați în eșalonul «superior»“, a precizat sursa.

Oficial, Beijing-ul neagă cu tărie că se lucrează la un astfel de sistem de teleportare. Însă, conform spuselor dezertorului, un colonel chinez a fost în stare să se „azvârle“ la o distanță de 600 m – lungimea a șase terenuri de fotbal! CIA – care a recunoscut recent că a cheltuit milioane de dolari pe oameni cu capacități paranormale care au făcut spionaj în Rusia în timpul războiului rece – ia problema în serios. Aceeași sursă a afirmat: „Savanții noștri sunt siguri în proporție de 95% că nu e posibil ca aceste discuri să funcționeze, dar nu putem sta cu brațele încrucișate. Continuăm să supraveghem cu atenție aceste tabere de instruire. În cazul în care comuniștii obțin vreun succes verificat cu discurile, America trebuie să fie pregătită să riposteze.“

26.15. Sediile centrale CIA și FBI în vizorul teroriștilor

Terorismul a devenit o plagă mondială în care excelează fanatismul religios fundamentalist prin spălarea creierelor adepților săi care recurg din credință oarbă la cele mai monstruoase atentate sinucigașe. Numai că această „armă“ devine și un terorism politic.

Problema violenței motivate de convingeri religioase este mai greu de rezolvat acum decât în trecut. Pentru că la fundamentaliști „uciderea necredincioșilor“ nu este considerată crimă. Reînvierea islamică din ultimele două decenii a sporit semnificația politică a islamismului într-o măsură rar întâlnită în timpurile moderne. Iar în foarte multe țări musulmane există o puternică aversiune împotriva Occidentului și în special a SUA ca jandarm mondial și ca cea mai puternică confederație economică și militară.

Raportul preliminar al Comisiei Independente de anchetă privind atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001, comise de Al-Qaeda, a fost dat publicității în luna septembrie 2004. Printre problemele pe care le abordează se numără și principalele obiective pe care liderii Al-Qaeda le-au avut în vedere încă de la începutul pregătirilor pentru declanșarea actelor teroriste deja cunoscute. Era prevăzută deturnarea a zece avioane care să atace obiective de prim rang de pe Coasta de Est și de Vest a SUA. Printre acestea se numărau sediile centrale FBI și CIA, Pentagonul, Casa Albă, mai multe centrale nucleare și cele mai înalte imobile din California și Washington. Teroriștii voiau să demonstreze că dispun de o forță capabilă să distrugă tot ce au Statele Unite mai important din punct de vedere informațional, militar, energetic, politic și administrativ. Doreau ca, printr-o avalanșă de lovituri în lanț, să demonstreze lumii întregi că, atunci când doresc, pot anihila orice forță, indiferent de ce natură ar fi aceasta. Fanatici în credința lor, până la pierderea oricăror legături cu realitatea, Bin Laden și apropiații săi sperau că în felul acesta vor dovedi

întregii lumi musulmane, şi, desigur, nu numai acesteia, că sunt în stare să lupte împotriva „satanei“ cu deplin succes.

Desfăşurarea evenimentelor ce au urmat a arătat însă că nu s-au folosit zece avioane şi că n-au fost lovite atât de multe obiective. Cauza? A intervenit chiar Bin Laden, care, în chip de mare strateg, a socotit că, pentru o deplină siguranţă şi eficienţă, este bine să se aleagă ca „ţinte prioritare“ turnurile Gemenii, Pentagonul şi Casa Albă. După cum se ştie, acest din urmă obiectiv n-a putut fi atins întrucât lucrurile s-au precipitat atât de mult încât teroriştii n-au mai apucat să lovească peste tot aşa cum îşi propuseseră. Sunt analişti care susţin ideea că dacă teroriştii, în locul celor două turnuri Gemenii ar fi lovit sediile centrale FBI şi CIA, efectul atacurilor lor ar fi fost şi mai mare, atât sub aspect demobilizator cât şi propagandistic. Americanii ar fi fost şi mai umiliţi, făcuţi şi mai rău de râsul lumii. Loviţi direct şi acolo unde ei se consideră ca fiind cel mai bine puşi la punct, conducătorii celor două servicii de informaţii, precum şi stăpânii acestora, nu ar mai fi avut nicio şansă de a se justifica, ar fi trebuit să recunoască lipsa de profesionalism şi faptul că miliardele de dolari pe care le cheltuiesc de la buget, respectiv din buzunarul contribuabililor, sunt practic aruncate în vânt. De altfel, Raportul preliminar la care ne referim a scos în evidenţă, încă o dată, lipsuri grave în activitatea informaţională şi în evaluarea datelor obţinute.

De aici şi măsurile întreprinse şi care se vor lua în continuare pe linia schimbărilor ce se impun a fi făcute la conducerea FBI şi CIA. După cum se ştie, George Trenet a fost deja înlăturat din fruntea vestitei Agenţii de Informaţii Americane şi înlocuit cu congresmanul republican din Florida, Porter Gross.

26.16. Terorismul şi mişcările „spirituale“

La data de 27 februarie 2004, într-unul dintre tribunalele din Tokyo s-a încheiat procesul liderului AUM, Shoko Asahara, şi al celor doi membri ai cultului ce au fost implicaţi în atentatele cu gaz letal, din 1995, în urma cărora în metroul metropolei japoneze şi-au pierdut viaţa 14 oameni, iar mai mult de 5000 au fost grav intoxicaţi. Aceeaşi sectă, cu mai puţin de un an în urmă, la începutul anului 1994, revendică un atentat asemănător în urma căruia opt oameni au fost ucişi şi mai multe persoane au fost intoxicate. Capetele de acuzare ale incriminărilor au fost astfel cu uşurinţă stabilite, dar ceea ce surprinde în mod special este faptul că lui Shoko Ashara i se imputa acţiunea sa nefastă asupra adepţilor AUM, prin „înveninarea psihică“ pe carea exercitat-o asupra lor. Deşi existau dovezi de ani buni pentru a se interzice activitatea respectivei organizaţii, din păcate aceasta şi-a continuat liniştită activitatea, rezultatele ce au constat în sclavia intelectuală a membrilor ei putând fi cu claritate remarcate. Deşi interogatoriile poliţiei au întâmpinat ani buni refuzul sectei AUM de a-şi recunoaşte vinovăţia, ei susţinând că au acţionat conform unui plan divin şi că prin ceea ce au făcut au „instaurat“ Apocalipsa pe

pământ, profețită oricum în diversele scrieri apostolice, iată că în anul 1999 – la patru ani după deschiderea anchetei – Shoko Asahara şi ceilalți membri arestați ai sectei şi-au asumat absolut toate învinuirile aduse de justiția japoneză. Această recunoaştere însă a mai amânat cu încă patru ani procesul sectei AUM, pentru că, evident, avocații cultului au avut o apărare foarte bine pusă la punct, în care au „dovedit“ că membrii cultului suferiseră de un fel de „delir mistic temporar“ şi că aceasta îi împinsese către nebunia atentatelor. Probabil că da, probabil că nu. Căci oricât de convingătoare s-a dorit a fi aceasta, ea nu i-a scăpat nici pe cei doi membri ai cultului şi nici pe Shoko Asahara de verdictul tribunalului din Tokyo, care la data încheierii procesului, în 27 februarie 2004 i-a condamnat pe inculpați la pedeapsa cu moartea prin sufocare. Din păcate, aşa suna legea japoneză la care cândva se renunțase, dar la care s-a revenit, în urma diverselor crime şi acte teroriste din 1993. În afară de această sentință radicală, în urma căreia totuşi condamnații au făcut recurs, sectei i s-au impus despăgubiri în valoare de şapte milioane de euro, care vor trebui să ajungă în posesia victimelor sângeroaselor atentate. Cea mai mare problemă a societății japoneze este că secta a reapărut în peisajul nipon sub numele recreat de ALEPH. Credințele acesteia au rămas neschimbate.

27. Escrocherii în paranormal

27.1. Şarlatanii sunt prezenți pretutindeni

Fenomenele paranormale au atras întotdeauna şarlatani, chiar de pe vremea şamanilor şi vrăjitorilor arhaici. C. Levi Strauss, în *Antropologia structurală,* descrie un proces la care a asistat, prin care o comunitate din pădurea africană încearcă să demaşte un vrăjitor, deoarece ar fi putut pune în pericol viața unor oameni. Demascarea şarlatanilor nu este o îndeletnicire simplă, fiindcă acum acuzații te pot da în judecată, pot cita martori plătiți. Am pomenit pe larg de excesele inchiziției catolice şi protestante, care a executat mii de oameni nevinovați (în special femei).

Înflorirea spiritismului în secolele al XVIII-lea şi mai ales al XIX-lea a generat şi o vânătoare de şarlatani, reuşită de multe ori. Celebrul prestidigitator H. Houdini şi-a cheltuit averea în interminabile procese cu aşa-zişi spiritişti. În SUA, câteva grupuri de savanți s-au unit pentru a demasca şi demitiza şarlatanii care practică bioenergia, clarviziunea şi aparițiile (viziuni), prin revistele *Inquirer* şi *Skeptical Inquirer.* Sunt revistele cele mai serioase şi hotărâte, care apelează la specialişti, cum este prestidigitatorul James Randi. Acesta din urmă a demascat şi performanțele „dotaților" ruşi, protejați oficial. După cum se arată în revistele mai sus-citate, demascarea şarlatanilor costă bani şi implică riscul unor procese. În toate țările, mai ales după prăbuşirea comunismului, tămăduirea prin bioenergie, masaje, terapie de grup, iubire spirituală, secte ezoterice, holistice, mai ales indiene, a luat o amploare uriaşă, cifra de afaceri a „vindecătorilor" în toate țările mari fiind de miliarde de dolari. Şarlatanii pot fi demascați nu de medici sau fizicieni, ci de… prestidigitatori, adică de oameni care cunosc perfect secretele scamatorilor (de exemplu, Houdini, Randi).

Dacă în Europa (ca să nu pomenim de Asia sau America de Sud, Africa) şarlatanii pot să-şi vadă liniştiți de treabă, prezentând tot felul de diplome obținute cu câțiva dolari de la aşa-zise institute sau academii pseudoştiințifice, alta este situația în SUA. După cum am mai menționat, aici, datorită puterii dolarului şi climatului favorabil (prosperitate economică, public credincios şi uneori naiv), şarlatanii au proliferat. Aşa cum în secolul trecut apăruseră, în Vestul sălbatic, vânătorii de bandiți, ce trăiau din recompense, şi în timpul nostru avem de-a face cu „vânătorii de şarlatani". O astfel de pereche este constituită din Allen Spraggett şi „reverendul" William V. Rauscher. Până în 1978, cei doi aveau deja opt cărți publicate, în care erau demascați mediumuri, tămăduitori, bioenergeticieni şi alți „dotați". Cartea cea mai interesantă *The Psychic Mafia* a fost scrisă de un celebru medium american din anii '60–'70, Lamar Keene, sub îndrumarea celor doi „vânători". L. Keene a intrat „în

branşa mediumurilor“ în 1958 mai mult din curiozitate, după care a primit un „instructaj“ reuşind să-şi depăşească profesorii şi chiar să creadă că este… dotat. Spre cinstea lui, a avut curajul să părăsească această „meserie“; probabil se plictisise sau s-a văzut depăşit de alţii, care ştiau noi trucuri.

Tehnica modernă oferă un arsenal nesecat de instrumente şi metode greu de demascat, aşa cum a fost cazul celebru al lui Uri Geller.

Născut în 1946, în Israel, Uri Geller a fost atras de FPN încă din copilărie, fiind testat şi catalogat ca „dotat“. Eventualele instructaje primite de la kabalişti sau scamatori nu au fost publicate. Cert este că în anii ’70 ai secolului XX, Uri Geller a devenit o vedetă faimoasă, fiind televizat, filmat, studiat, atunci când îndoia bare de fier, ţinea atârnate de mână obiecte de metal sau putea opri instalaţia electrică sau un computer. Cea mai impresionantă performanţă a lui Geller a fost înregistrată la Londra în 25 noiembrie 1973. Prin ziarul *Sunday People,* mii de cititori au fost avertizaţi ca în ziua respectivă, la ora 12.30, să se uite la ceasuri şi la linguri de metal. Rezultatul final a fost următorul: 1031 ceasuri neîntoarse au pornit şi 293 linguri s-au îndoit numai la Londra. Geller se afla în avion.

Cazul lui Geller a fost intens studiat, discutat, comentat în mass-media. De regulă, mediumurile, tămăduitorii, după 1–2 ore de practică, în care se cere o mare concentrare psihică, obosesc şi nu mai pot repeta performanţele anterioare. Mai mult, aşa cum a fost cazul lui Uri Geller (dar şi al altor mediumuri vestite), după un anumit interval de timp (în ani), această „capacitate ES“ se pierde, poate trecător, dar de cele mai multe ori irevocabil. Acum, Uri Geller conduce o firmă de prospecţiuni şi de previziuni economice. Uri Geller a fost întotdeauna însoţit în studiile şi reprezentările la care a fost expus de un savant israelian, Pucharich, cu formaţie de fizician-electronist, cu rol de consilier. Ce rol a jucat Pucharich în performanţele lui Geller este greu de spus. Uri Geller a fost testat de mai multe universităţi americane şi chiar de centre de cercetări ale armatei americane. La Centrul de cercetări al Marinei, Geller a acţionat asupra unei bare din nitinol (un aliaj cu memorie). El a îndoit-o fără să o atingă, însă aceasta nu şi-a revenit la forma iniţială. În mai toate demonstraţiile lui Geller există o incertitudine.

Lumea şarlatanilor şi impostorilor „dotaţi“ este plină şi de exaltaţi, care se cred sincer „dotaţi cu capacităţi extrasenzoriale“ şi care citesc literatură ezoterică, pot ţine cursuri sau susţine discuţii aprinse.

Lista şarlatanilor prinşi sau demascaţi este lungă, dar constituie doar un fir de nisip în raport cu cazurile reale. Menţionăm totuşi mediumuri spiritiste din secolul al XIX-lea: Ebstein, Slovovovo, Maddock, Roth, Haxby, Bastian până la Fritz Strobl din anii ’50 ai secolului XX. Se pare că domeniul de predilecţie al şarlatanilor de talie mare este spiritismul, apariţia fantomelor poltergeist, unde cu manevre rapide sau dispozitive nesofisticate se pot obţine efecte spectaculoase. Cel mai greu de demascat sunt cazurile celor care posedă oarecare capacitate hipnotică, dar care abuzează din plin de curiozitatea şi stupiditatea

publicului. Ar putea fi citați Hanussen, Willi şi Rudi Schneider, Maria Siebert din anii ’20. Tot în acel timp, Laszlo din Budapesta a fost prins când folosea o aşa-zisă ectoplasmă (corp eteric) care era de fapt o bucată de tifon înmuiată în untură de gâscă. A fost condamnat pentru escrocherie.

Să nu credeți că spiritismul a stârnit doar curiozitatea intelectualilor din secolul al XIX-lea. Spiritismul înfloreşte mai ales în SUA, în țara computerelor şi a Internetului, a sondelor spațiale. În 1975, în SUA, apărea o carte de 1200 pagini scrisă de psiholoaga Helen Schucman, în care descria 275 de convorbiri cu… Iisus Hristos! În ciuda tuturor criticilor vehemente, cartea a avut un mare succes de public. În 1963, soții Jane Roberts şi Robert Butts, englezi, „intră“ în legătură cu un personaj numit Seth (după unul dintre fiii lui Adam şi ai Evei), reprezentând o entitate superioară, formată din spiritele mai multor dispăruți. Li se alătură americanul J.Z. Knight care avea contact cu spiritul lui Ramatha, un rege al continentului Lemuria de acum 35 000 de ani, apoi Stephen O’Brien, iar neozeelandezul Neville Rose corespondează cu Cajuba, o entitate formată din şase delfini evoluați. Această mişcare pe scară internațională se numeşte „Channelling“ şi cuprinde un număr însemnat de adepți, printre care talentata actriță americană Shirley MacLaine. Grădina Domnului este mare!

Deci, paranormalul a fost şi este o sursă imensă de câştig şi o modalitate de manipulare. Ca şi în cazul altor aspecte ale activității umane, mulți nu se limitează la găsirea unei persoane „dotate“ pentru a ghici viitorul. Aşa cum în urmă cu două mii de ani conducătorii militari consultau astrologii sau ghicitorii înaintea unei expediții, şi astăzi, pe toate continentele, astrologi, ghicitori în „ceva“ (glob de cristal, cărți, boabe, ceaşcă de cafea etc.) sunt la fel de solicitați. Dacă România şi alte țări mai sărace se mulțumesc cu vechile metode de ghicit, în Occident calculatorul poate fi judicios utilizat. Astfel, numai în Franța există 480 de centre conectate la rețeaua națională Minitel consacrate ghicitului, astrologiei şi altor tehnici de precogniție. Minitel TF1 şi Fun Radio au 65 000 de abonați pe lună. Ultima modă constă în înregistrarea unei comunicări cu cineva dispărut. Escrocheria nu are limite, căci pe lângă convorbiri telefonice se pot furniza şi imagini video, bineînțeles, voalate!

27.2. „Cele zece porunci ale şarlatanilor“

1. Ascultați-vă cu atenție victima, nu vorbiți repede.
2. Nu dați niciodată impresia că sunteți plictisit.
3. Aşteptați ca victima să-şi dezvăluie opiniile politice, apoi fiți de acord cu ea.
4. Aşteptați ca victima să-şi dezvăluie opiniile religioase, apoi fiți de acord cu ea.
5. Faceți aluzii privitoare la discuții despre sex, dar renunțați la idee dacă victima nu pare interesată.
6. Nu menționați niciodată boli, decât dacă victima manifestă un interes aparte.

7. Nu căutați niciodată să obțineți detalii personale (victima oricum le va dezvălui cât de curând).
8. Nu vă lăudați niciodată. Lăsați ca importanța dumneavoastră să fie remarcată tacit.
9. Nu fiți niciodată dezordonați.
10. Nu vă îmbătați niciodată.

Aceste reguli practice pentru a deveni un şarlatan de succes au fost concepute şi propuse de „contele“ Victor Lustig (1890–1947): („Omul care l-a păcălit pe Capone“; „omul care a vândut Turnul Eiffel“; „Cel mai bun distribuitor de bani falşi care a existat vreodată“ etc. etc.). Dar, viitori şarlatani, vă rog, fiți atenți: „contele“ a murit în timp ce executa o sentință de douăzeci de ani de închisoare, dintre care unsprezece ani i-a petrecut la Alcatraz – nu chiar un loc de agrement.

27.3. Un şarlatan „extraordinar“

Despre contele de Saint-Germain (1710?–1784), un aventurier şi alchimist misterios din secolul al XVIII-lea, unii spun că încă mai trăieşte, ori în carne şi oase, ori într-o formă mai eterică. Oricum, el este imortalizat în legende, împreună cu ceilalți mari şarlatani contemporani, precum Casanova şi Cagliostro. Apare pentru prima dată în cadrul societății vieneze în jurul anului 1740, însă originea sa rămâne un mister. Este posibil să fi fost fiul unui perceptor născut în preajma anului 1710 şi să fi învățat arta giuvaiergeriei la curtea şahului Persiei. Un bărbat atrăgător, înconjurat mereu de femei şi îmbrăcat totdeauna în negru, el ştia cum să facă o impresie bună, purtând diamante pe degete şi pietre prețioase în buzunare, în loc de bani. Având reputația de a fi reuşit să distileze elixirul vieții, nu mânca niciodată în compania altcuiva, dar lua câte o înghițitură de apă în timp ce alții se îndopau cu bunătăți. Se spunea, de asemenea, că este un vindecător… şi un nemuritor.

Bazele legendei au fost puse la Paris în cadrul unui dineu dat de contesa von Georgy, soția ambasadorului francez la Veneția în anul 1670. Auzind numele de Saint-Germain, aceasta a declarat că şi-l aminteşte de undeva. Oare tatăl lui fusese la Veneția? Nu, a spus contele, el însuşi vizitase acest oraş şi îşi amintea de contesă ca de o tânără încântătoare. Dar era imposibil, a răspuns ea, căci bărbatul pe care îl cunoscuse avea atunci cel puțin patruzeci şi cinci de ani.

– Madame, eu sunt foarte bătrân, a declarat contele, după care i-a povestit în detaliu acea întâlnire.

– Sunteți un bărbat extraordinar! a țipat doamna în vârstă. Un diavol!

– Să nu folosim astfel de cuvinte! a exclamat el şi, tremurând aparent de groaza ce-l cuprinsese, părăsi încăperea.

Pentru a menține vie legenda ce se crea în jurul său tot mai rapid, a lăsat să se înțeleagă că, personal, cunoscuse Familia Sfântă: că participase la nunta de la Canaan; şi că „am ştiut mereu că Hristos va sfârşi rău“. El a fost cel care,

la Consiliul din Niceea în anul 325 d.Hr. înaintase propunerea de canonizare a Anei, mama Fecioarei Maria. Desigur, el nu pretindea că are vreo misiune spirituală; voia doar binele omenirii. Poate de aceea a început să lucreze ca spion pentru regele francez Ludovic al XV-lea.

Mutându-se la Londra în anul 1743, a fost arestat doi ani mai târziu (anul în care a avut loc răscoala iacobinilor în Scoția) pentru posesiune de scrisori în favoarea iacobinilor. La insistențele sale, că e vorba de o înscenare pusă la cale împotriva sa, a fost eliberat. Politicianul englez Horace Walpole scria că „el nu ne va spune cine este sau de unde vine, dar mărturisește că nu își folosește numele adevărat. Cântă minunat la vioară, este nebun și nu prea are bun-simț".

În viitor, continuând să lucreze pentru Ludovic al XV-lea, îl întâlnește la Haga pe Casanova, care îl considera un șarlatan, dar unul „extraordinar". Ulterior decade din grațiile regale și se refugiază în Anglia, apoi în Olanda. Luându-și numele de contele Surmont, strânge bani pentru a construi fabrici de vopsele, după care dispare cu o întreagă avere și reapare în Belgia ca marchizul de Montferrat. Ajunge în Rusia ca generalul Welldone și, pentru un timp, devine consilier de rang înalt la Curtea imperială. În anul 1774, la Nürnberg, neputând rezista tentației de a-și schimba identitatea, se travestește într-un prinț din Transilvania pe nume Rákóczy, dar nu reușește să-l convingă pe margraful (marchiz) de Brandenburg să finanțeze noi experimente alchimice. În 1776 se confruntă cu un eșec asemănător la curtea lui Frederic cel Mare. Moare în Hesse, în anul 1784, în timp ce construia o nouă fabrică de vopsele.

Sau nu a murit? Cine era, de fapt, contele de Saint-Germain? Vreme de peste patru decenii, cu multe deghizări și la fel de multe profesii (vindecător, alchimist, bijutier, diplomat, vopsitor, muzician, pictor, lingvist) le-a provocat confuzie tuturor celor care l-au întâlnit. Contele Warnstadt îl numea „cel mai complet șarlatan, clovn, guraliv ingenios, pișicher, vorbă-goală și escroc". Contele Alvensleben scria: „Vanitatea excesivă îi impulsionează întregul mecanism". Dar Voltaire declara: „C'est un homme qui ne meurt jamais et qui sait tout" (Este un om care nu moare niciodată și care știe totul), iar ultimul său protector, prințul Charles de Hesse-Cassel, îl numea „probabil unul dintre cei mai de seamă înțelepți care au trăit vreodată".

În registrele parohiale este consemnat decesul contelui, dar mitul imortalității sale a rezistat în timp. Mulți au afirmat că l-au văzut în Wilhelmsbad în anul 1785, unde se pare că a avertizat-o pe Maria Antoaneta de iminenta revoluție franceză. În 1789 și-a vizitat prietena, madame d'Adhémar, care observa că Saint-Germaine arăta tot ca un bărbat de patruzeci și șase de ani. El i-a spus acesteia că se vor revedea de cinci ori; Madame d'Adhémar a pretins că, „spre surprinderea ei", așa s-a întâmplat, ultima oară fiind înainte de uciderea ducelui de Berry în 1820. Șaizeci de ani mai târziu, Madame Blavatsky îl amintea ca pe unul dintre „maeștrii ascunși" ai sistemului teozofic; mai recent, în 1972, parizianul Richard Chanfray afirma la televiziune că el însuși este Saint-Germain. Astfel,

şi în Statele Unite acest mit a fost legat de sincretica Biserică Universală şi triumfătoare. Liderul acesteia, profetesa Elizabeth Clare, pretinde că Saint-Germain este „Ierarhul Erei Vărsătorului“ care, deşi aflat acum în lumea spiritelor, este medium ce comunică mesaje înfricoşătoare despre venirea Apocalipsei şi evoluţii karmice. S-ar părea că Saint-Germain capătă tot mai multă putere, cel puţin în imaginaţia unora, şi că aceia dintre noi care cred că el a murit în 1784 ar trebui să-şi revizuiască puţin părerea.

27.4. Zânele de la Cottingley

Distrugând reputaţia lui Sir Arthur Conan Doyle, această escrocherie sau invenţie, mai bine-zis, îşi are originea în imaginaţia a două tinere fete. „Eu şi Eslie suntem foarte bune prietene cu zânele apelor curgătoare“, scria Frances Griffiths, de unsprezece ani, pe spatele unui instantaneu trimis unui prieten din Africa de Sud, unde ea trăise înainte să se mute cu familia în Yorkshire, Anglia. „E ciudat că nu le-am văzut niciodată în Africa. Probabil că acolo este foarte cald pentru ele.“

Realizat în iulie 1917 şi developat de tatăl verişoarei lui Elsie, instantaneul o reprezenta pe Frances sprijinindu-şi bărbia în palme, alături de o zână cu patru aripi ca de fluturaş, cu părul scurt, închis la culoare, care dansa pe un tufiş din faţa ei. Imaginea era vagă, aşadar Arthur Wright nu prea i-a acordat importanţă. Dar o lună mai târziu, când Elsie a fotografiat-o pe Frances sub stejari, privind cum un spiriduş dansează în faţa ei, acesta s-a supărat. Împreună cu soţia sa, Polly, el a cotrobăit în camera fetelor, dar nu a găsit imagini tăiate din reviste sau ceva asemănător care să justifice fotografiile. Ambele fete au susţinut că era vorba de zâne adevărate, ce sălăşluiau în fundul grădinii lor, dar Arthur îi ştia pe copii; prin urmare, le-a confiscat aparatul de fotografiat.

Polly avea însă înclinaţii spre ocultism. În 1919, a auzit un conferenţiar de la Societatea Teofizică (doctrină filozofico-religioasă care declară înţelepciunea divină obiect al cunoaşterii, iar intuiţia mistică drept izvor al acesteia) din Bradford spunând că, pentru clarvăzători, zânele sunt spirite esenţiale. Curând, „fotografiile cu zâne“ ajung pe mâna lui Arthur Gardner, preşedinte al filialei londoneze a Societăţii Teofizice. Deşi suspicios, el cere şi părerea unui expert. Acesta din urmă îi dă de înţeles că fotografiile (de data aceasta, mult mai clare) sunt autentice.

Sir Arthur Conan Doyle, pregătind un articol despre zâne pentru revista *Strand,* a dorit să vadă instantaneele. Ducându-se la Cottingley, Gardner le-a dat celor două fete aparate de fotografiat şi plăci de negativ sigilate. Noile lor fotografii cu zâne i-au convins atât pe Gardner cât şi pe Conan Doyle – al cărui articol în *Strand* despre acest caz i-au determinat pe mulţi să-i pună la îndoială sănătatea mintală. „Pentru a da o explicaţie acestor fotografii nu este nevoie să avem cunoştinţe despre fenomene oculte, ci despre copii“, se declara în revista *Truth* la data de 5 ianuarie 1921, în timp ce Arthur Wright îşi

exprima tristețea văzând că marele Sir Arthur fusese „înşelat de Elsie a noastră, care m-a dezamăgit profund“. Conan Doyle îl trimite apoi pe clarvăzătorul Geoffrey Hodson la Cottingley. Discutând cu fetele, el pretinde că, personal, ar fi observat ceva ce semăna cu nişte zâne, dar nu s-au mai făcut alte fotografii. Plictisite de toată afacerea, Elsie şi Frances i-au spus mai târziu lui Hodson tot ceea ce el dorea să audă. În 1922, pe fete nu le mai interesa fotografierea de spiriduşi şi zâne, iar Conan Doyle publicase deja *Sosirea zânelor*, pentru care multă lume l-a luat în derâdere.

27.5. Un expert amator demască o escroacă

La sfârşitul secolului XX, specialiştii în fenomenele paranormale erau interesați în mod deosebit de fenomene mentale ca telepatia şi premoniția. Dar, oricât de importante ar fi implicațiile științifice ale acestor fenomene, nu mai încape îndoială că acestea sunt mai puțin spectaculoase decât cele fizice ca levitația şi materializarea spiritelor.

În perioada 1860–1930 existau multe mediumuri excepționale printre care se număra şi Eusapia Palladino, o italiancă ale cărei puteri paranormale i-au impresionat pe faimoşii cercetători Everard Feilding şi Hereward Carrington.

Doar un singur expert amator nu s-a lăsat impresionat de ea. În 1913, după o şedință cu Palladino, acest om a ajuns la concluzia că Eusapia nu era decât o iluzionistă deşteaptă şi că toți cei care au crezut că văd cum se creează din ectoplasmă membre fantomatice fuseseră înşelați. Palladino stătea în capul mesei, în spatele ei aflându-se un scrin acoperit cu o perdea. Pe scrin fuseseră puse diferite obiecte ce urmau a fi manipulate de brațul fantomatic. Mary D'Este Sturges o ținea pe Eusapia de încheietura mâinii drepte, iar investigatorul care organizase şedința – de mâna stingă.

Şedința a început într-un mod tipic pentru toate şedințele doamnei Palladino: perdeaua de peste scrin s-a umflat, lăsându-se apoi peste brațul ei stâng şi peste mâna dreaptă a investigatorului, care şi-a spus că nu putea fi brațul stâng al mediumului, de vreme ce el însuşi îl ținea strâns; dar, când misteriosul braț a dispărut, a simțit deodată cum încheietura mâinii lui Palladino i s-a strecurat în palmă, deşi n-a sesizat când i-a dat drumul.

Acest incident minor, dar semnificativ l-a făcut pe investigatorul nostru să pună la îndoială tot ceea ce povestiseră martorii altor şedințe ținute de Palladino; curios, a făcut ulterior şedințe şi cu alte mediumuri, studiind şi rezultatele obținute de alți cercetători. Urmarea a fost că a devenit sceptic şi că a ajuns la concluzia că respectivele fenomene erau rezultatul înşelătoriei şi autosugestiei.

27.6. O fotografie îl demască pe şarlatan

Pot oamenii să se ridice singuri în aer, să fie ridicați doar prin puterea minții sau în timpul transelor extatice? Istoria e plină de astfel de relatări.

Ascensiunea fizică a lui Hristos către ceruri este exemplul cel mai remarcabil. El, pur şi simplu, a continuat să urce şi nu s-a mai întors niciodată. Exemplele din secolele următoare îl includ pe Sf. Iosif din Copertino („călugărul zburător“) şi pe mediumul Daniel Dunglass Home din secolul al XIX-lea despre care se spune că nu a fost prins niciodată trişând.

Totuşi, amintindu-ne de principiul societăţii Fortean conform căruia oamenii care simt nevoia să creadă sunt la fel de creduli ca şi cei care cred, este probabil o uşurare să fii capabil să dovedeşti că cel puţin un singur practician al levitaţiei este farsor – mediumul brazilian Carlos (Carmine) Mirabelli.

În afară de faptul că se spunea despre el că poate produce automat scrieri în douăzeci şi opt de limbi străine şi că poate rosti, în stare de transă, discursuri în douăzeci şi şase de limbi, că este, de asemenea, capabil să materializeze spiritul unor persoane decedate cu o identitate uşor de aflat, că poate juca biliard fără a atinge tacul şi, aparent, că poate călători cu o viteză apropiată de cea a luminii, Mirabelli era cunoscut şi ca o persoană ce poate efectua, cu succes, levitaţii. Sau cel puţin aşa afirma el. În 1934, sceptica Societate de Cercetare a Fenomenelor Paranormale (SPR) şi-a trimis un cercetător, Theodore Besterman, să investigheze cazul lui Mirabelli. În opinia acestuia, a investigat atâta cât era necesar. „Mirabelli este, fără îndoială, un simplu şarlatan“, îi scria Besterman autorului GuyLyon Playfair în 1973. Totuşi, nereuşind să descopere nici măcar dovezi scrise privind activitatea anterioară a lui Mirabelli, el s-a întors cu o fotografie edificatoare, rătăcită în arhivele SPR până când a fost dezgropată în iunie 1990 de către cercetătorul american dr. Gordon Stein. Această fotografie arată cum Mirabelli este aparent ridicat în mijlocul aerului, cu braţele întinse la orizontală şi cu ochii deschişi, cu capul aproape atingând tavanul unei încăperi cu o înălţime de cel puţin 4,3 m (cum avea să verifice Playfair). Purtând inscripţia: „Pentru domnul T. Besterman de la Carlos Mirabelli“ şi datată 22 august 1934, fotografia arată clar semne de retuş ori pe negativ ori pe o versiune anterioară a pozei, după care se realizase exemplarul cu pricina. Conturul îmbrăcămintei şi încălţămintei este întărit şi dovada se află chiar sub pantofi. Acolo, modelul tapetului din spatele lui Mirabelli, care în restul fotografiei este puternic focalizat, apare estompat. De ce? Pentru că în acel punct se găseşte exact treapta scării pe care a stat Carlos, aceasta fiind ştearsă sau accentuată. Mirabelli a falsificat cel puţin această poză. Totuşi, întâmplarea nu dovedeşte că şarlatania se aplică şi în cazul Sfântului Iosif, al Sfintei Tereza sau al lui Daniel Dunglass Home. În concluzie, puteţi crede sau nu, după cum vă e dorinţa.

27.7. „Sunt un mare escroc!“

„Nu lăsaţi pe nimeni să vă spună, fără a gândi: «Roy niciodată nu m-ar fi implicat pe *mine* în chestia aceea»“, scria talentatul şi spiritualul farsor William Roy în cadrul mărturisirii sale, „deoarece i-am înşelat pe cei mai suspuşi, ca şi pe cei mai umili. Când mă gândesc la persoane importante pe care

le-am tras pe sfoară, mă simt puțin ca un vânător de elită când își privește trofeele."

Născut William George Holroyd, mai târziu cunoscut sub numele de William Plowright, acest desfrânat, fost inginer în telefonie a devenit, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mediumul William Roy (1911–). Având la dispoziție mii de îndoliați dornici să comunice cu cei răposați, a obținut în curând un succes strălucitor în noua sa carieră. SPIRITELE AU VORBIT CHIAR ŞI CÂND MEDIUMUL AVEA GURA PLINĂ CU APĂ, anunța revista *Psychic News* în 1948, explicând că apa vopsită fusese pusă în gura lui Roy de către un anchetator care era la curent cu toate șiretlicurile acestei îndeletniciri și că apa se afla tot acolo după o ședință de spiritism în cadrul căreia multe spirite și-au făcut auzite vocile.

Roy nu a fost niciodată demascat. Dar avea mâinile legate și gura acoperită de bandă adezivă, „vocile spiritelor" ce însuflețeau ședințele mediumului tot puteau fi auzite, vorbind nu doar în engleză, ci și în suedeză, spaniolă, franceză, idiș și chiar malaieză. Mii de oameni doar din Marea Britanie erau convinși că, prin Roy, au auzit vocile prietenilor decedați, vorbind despre lucruri pe care niciun străin nu le putea cunoaște.

Totuși, clienții lui nu puteau, pur și simplu, să intre în vila sa din Hampstead, Londra, unde efectua ședințele de spiritism. Era nevoie de programare, Roy limitând fiecare ședință la maximum douăsprezece persoane, fiecare plătind 10 sau 12 lire sterline. Documentându-se în amănunțime asupra trecutului fiecăruia dintre clienții săi – deseori foarte bogați –, Roy îi punea să-și lase hainele și genții în camera de așteptare înainte de a începe ședința. Monitorizându-le discuțiile, asistenta lui cotrobăia mai târziu prin lucrurile clienților și îi transmitea lui Roy orice fel de informație pe care o descoperea. În această perioadă, cel mai mare triumf al său a fost păcălirea prim-ministrului canadian Mackenzie King, pe care l-a făcut să creadă că vorbise cu spiritul reginei Victoria și cu cel al prim-ministrului acesteia, William Ewart Gladstone.

Totul a mers ca pe roate până în 1952 când, după o ceartă cu Roy, asistenta sa l-a denunțat redactorului de la *Psychic News,* punându-i acestuia la dispoziție un set complet de aparate electrice pe care Roy le folosea pentru a produce „spiritele". Ele includeau un microfon de fundal conectat la un dispozitiv de ureche purtat de Roy în timpul ședințelor și un difuzor în miniatură care, extins ca un telescop, producea „vocile spiritelor" sau sunete (înregistrate dinainte, produse de Roy sau de asistenta sa) în orice parte a încăperii. Aceste voci se adresau fiecărui client în parte, între timp, mesajele directe de la cei morți veneau de la Roy cu ajutorul unui tub acustic care, vopsit cu o soluție fosforescentă și ținut în sus, părea că plutește în camera întunecată. Lucrând cu „ghiduri spirituale" ce îi includeau pe „Tinka, Indianul Roșu", Roy mai folosea și măști și „ectoplasmă" realizată din muselină unsă cu unt pentru a sugera materializări ale sufletelor trecute în lumea de Apoi.

Asistenta şi-a retras acuzaţiile, dar redactorul de la *Psychic News* a hotărât să-l trimită pe Roy în judecată pentru fraudă. În acel moment mediumul a făcut demersurile necesare pentru a părăsi Anglia şi a se refugia în Africa de Sud. Trei ani mai târziu s-a întors la Londra, organizând noi şedinţe de spiritism, astfel încât în august 1955 spiritistul Maurice Barbanell, redactor la jurnalul de spiritism *Two Worlds,* a publicat un avertisment, menţionându-l pe Roy printre cele patru mediumuri „care au fost demascate ca frauduloase, dar care totuşi continuă să ţină şedinţe". Soţia lui Roy, Mary Plowright, s-a dus la Barbanell înarmată cu o cravaşă, fiind amendată pentru încercarea de a apăra onoarea soţului ei, în timp ce însuşi Roy a pornit un proces împotriva lui Barbanell. Acest proces s-a târâgânat până în februarie 1958 când, brusc, Roy a renunţat la acuzaţii şi şi-a luat angajamentul să plătească toate cheltuielile de judecată, după care *Two Worlds* a riscat publicarea întregului dosar. Jurnalul londonez *Sunday Pictorial* a trimis un reporter pe care l-a însărcinat să obţină şi versiunea lui Roy.

„Desigur sunt mare escroc!", a spus el pe neaşteptate. „La fel ca şi multe alte mediumuri. Este adevărat că am păcălit multe femei în cadrul şedinţelor, dar nu am făcut niciun rău nimănui". Şi, din când în când, încheia o înţelegere profitabilă cu ziarul pentru a-i publica, în cinci ediţii, „Mărturisirea şocantă a modului în care William Roy şi-a câştigat renumele, prin înşelăciune, ca spiritist". De fapt, nu doar renumele şi-l câştigase prin înşelăciune, ci şi averea: contul său bancar crescuse cu aproape 50 000 de lire sterline, ca rezultat al şarlataniilor sale. De atunci, acest personaj considerat cel mai talentat dintre impostorii spiritişti a dispărut din viaţa publică. Poate şi-a continuat şarlataniile sub alt nume – deşi, în opinia lui, ar fi putut continua să. folosească numele de William Roy. „Ştiu", scria el cu multă siguranţă, „că şi după această mărturisire aş putea să umplu din nou încăperile cu oameni care îşi găsesc consolare în credinţa că sunt un adevărat medium."

27.8. „Dacă mă minţi, minte-mă frumos!"

În anii '30–'60 ai secolului XX, Paul Brunton (1898–1981) devenise o figură aproape legendară în Europa şi SUA, mai ales prin cartea *India secretă* (A Search in Secret India) tradusă şi publicată în limba română (în trei ediţii), răspândită în toate limbile de circulaţie internaţională. Au urmat alte cărţi, dintre care s-au tradus în română *Egiptul secret* şi *Calea sacră*. P. Brunton s-a bucurat în viaţă de mari onoruri, fiind invitat în cercurile din înalta societate, şi a avut o situaţie financiară foarte bună. În 1992 apare o carte în SUA, ce a trecut neobservată, intitulată *Myfather's Guru; a Journey through Spirituality and Desillusion* scrisă de Jeffrey M. Masson. În această carte fascinantă, autorul, în vârstă de aproximativ 35 ani, povesteşte cum P. Brunton a devenit oaspetele familiei sale de evrei americani bogaţi, călăuzindu-le viaţa şi... uşurându-le punga. Brunton avea o personalitate dominantă, carismatică,

făcându-i pe cei din jur să-i soarbă cuvintele. La îndemnul lui Brunton, autorul cărții se apucă de învățat limba sanscrită, dându-și doctoratul la prestigioasa universitate Harvard din Boston. Caracterul senzațional al cărții se manifestă către sfârșit, când autorul, după ce a terminat facultatea, efectuează o călătorie de studii pe urmele itinerariului fascinant descris de P. Brunton în cărțile sale. Spre stupoarea lui, descoperă că. P. Brunton nu fusese în India și nici în Egipt și nu absolvise niciuna dintre universitățile la care se lăudase că studiase. Tot ce scrisese Brunton era rodul documentării și al imaginației! Autorul îl regăsește pe Brunton în anii '70 în mijlocul familiei lui și îl demască. Spre marea lui surpriză, Brunton nu neagă nimic din acuzații și îi zâmbește, așa cum ar zâmbi un bunic la auzul isprăvilor unui nepot zburdalnic; același zâmbet l-au abordat și cei din familia lui, care probabil că știau deja cum stau lucrurile. Concluzia cărții (autorul fiind și psihanalist) poate fi rezumată prin zicala bine-cunoscută „Dacă mă minți, minte-mă frumos", și până la urmă, autorul l-a îmbrățișat pe Brunton. Acesta din urmă, prin personalitatea sa carismatică, era de fapt un fel de „omul care aduce ploaia". Toți știm că nu poate aduce ploaia, dar ne dă speranțe, ne amuză, ne facem să credem în miracole. Și se pare că omul are nevoie să creadă în miracole, să creadă în ceva, chiar dacă este vorba despre o iluzie!

27.9. Zugravul șarlatan

În 1943, zugravul Pieter van der Hurkos (1911–1988) a căzut de pe o scară și și-a fracturat craniul. Ieșind din comă într-un spital din Haga, unde a cunoscut alt pacient ce urma să fie trimis acasă, a „știut" că acel bărbat este un agent britanic care avea să fie asasinat de către Gestapo. Cel puțin așa pretinde Hurkos în autobiografia: sa, *Medium,* deși la Institutul de Stat pentru Arhivele de Război din Amsterdam nu există nicio însemnare privind vreun agent britanic care să fie ucis la locul și în momentul descrise de Hurkos.

Invadat așadar de imagini din viața altor persoane în asemenea măsură, încât nu se mai putea concentra și nici păstra un loc de muncă, el a emigrat în America în anii '50 sub numele de „Peter Hurkos", unde a început o carieră de succes la Hollywood, fiind consilierul în spiritism al vedetelor. Specializându-se în psihometrie și descrierea imaginilor legat la ochi fără a le privi, și-a menținut o imagine respectabilă cel puțin două decenii, în ciuda înșelătoriilor și eșecurilor continue ca „detectiv de crime". În decembrie 1950, când Piatra Scone (un sat din centrul Scoției, odinioară locul încoronării regilor scoțieni), a fost furată de la Westminster Abbey de către naționaliștii scoțieni, Hurkos, printr-o „clarviziune", a declarat că relicva se află la Glasgow. Mai târziu piatra a fost descoperită în catedrala ruinată de la Arbroath, la optzeci de mile depărtare de Glasgow. Nici descoperirea, așa-zis faimoasă, din 1951 a unui piroman din Njimegen, Olanda, nu a fost revendicată pe bună dreptate. El l-a identificat pe criminalul de șaptesprezece ani, Piet Vierbroom, doar

după ce acesta a fost arestat, nu înainte. La fel, a identificat corect criminalii prin procedee „spiritiste, de medium“ numai când aceştia se aflau deja în custodia poliției. Afirmația lui, conform căreia l-a identificat pe Strangulatorul din Boston, a fost la fel de neadevărată ca şi aceea potrivit căreia ar fi fost testat pentru a se stabili că poseda percepții extrasenzoriale la Universitatea Duke, înregistrând un succes de sută la sută – nu a fost niciodată supus unui astfel de test la Universitatea Duke. El i-a declarat suporterului său, Henry Belk, moştenitorul unui mare magazin, că două dintre afacerile sale vor avea profituri mari şi că fiica lui dispărută era în viață. Magazinul a dat faliment, iar fiica lui Belk a fost găsită înecată. Cât priveşte profeția lui că va muri la 17 noiembrie 1961, şi aceasta s-a dovedit incorectă. Puțini parapsihologi au fost vreodată convinşi de el, cu excepția lui Andrija Puharich, descoperitorul lui Uri Geller şi Arigo care îl numea: „unul dintre cele mai mari talente telepatice ale epocii moderne“. Poate stânjenit de o atare laudă, în anii următori, Hurkos a avut bunul-simț să nu mai iasă atât de mult în evidență.

27.10. „Al treilea ochi…“

Publicată pentru prima dată în 1956 şi reeditată în zilele noastre, cartea *Al treilea ochi* s-a transformat rapid într-un bestseller. Gândită ca autobiografie a unui lama tibetan, Lobsang Rampa (1911–?), ea descrie cum autorul, născut într-o familie nobilă, a început, la vârsta de şapte ani, inițierea pentru a deveni călugăr specializat în medicină. Povestea amănunțită a vieții sale la mănăstire sub îndrumarea gurului Lama Mingyar Dondup merge până în momentul operației ce are ca scop deschiderea „celui de-al treilea ochi“ al său. Asociat în tradiția orientală cu glanda pineală sau epifiza (un organ foarte mic ce se află în sistemul limbic al creierului), acest ochi reprezintă aşa-zisul centru al activității psihice umane. În cazul lui Rampa, el a fost deschis prin perforarea capului chiar deasupra rădăcinii nasului, apoi prin introducerea, în orificiul creat, a unei bucăți subțiri de lemn tratat cu foc şi ierburi. Acesta a cauzat „o sclipire orbitoare“ şi „spirale de culori“. Guru i-a spus: „Acum eşti unul de-al nostru, Lobsang“. Mai târziu, Rampa descrie experiențele sale de clarviziune, călătorii stelare, telepatie, levitație şi prietenia cu Dalai Lama.

Publicat ca roman bazat pe faptele reale – în pofida opiniei a cel puțin unui expert în orizontul tibetan că este, evident, un fals – cu promisiunea că va fi continuat şi de alte lucruri minunate, până la sfârşitul anului 1957 *Al treilea ochi* a devenit cea mai bine vândută carte din douăsprezece țări. Cât priveşte continuarea, cel puțin douăzeci şi una de cărți au mai apărut până în 1990, stilul literar sau vânzările înregistrate nefiind deloc sau foarte puțin afectate de revelația, din 1958, că „Lobsang Rampa“este, de fapt, Cyril Henry Hoskins, fiul unui instalator englez din Plymton, Devon. Demascat de un detectiv angajat de către erudiții tibetani (printre care şi Heinrich Harrer, autorul cărții *Şapte ani în Tibet*) care nu au fost deloc amuzați de această fraudă,

Hoskins s-a dovedit a fi un tip neobişnuit care, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, se mutase în Surrey, se răsese în cap şi îşi lăsase barbă. Schimbându-şi numele în „dr. Kuan", le-a spus vecinilor că fusese crescut în China unde lucrase apoi ca instructor de zbor în cadrul aviației militare chinezeşti. Capturat de către japonezi, fusese supus unor torturi groaznice ca prizonier de război.

Acuzat de fraudă, Hoskins a demonstrat o bogată imaginație. Recunoscând în aprilie 1958 că, într-adevăr, se născuse cu numele de Cyril Henry Hoskins, a declarat că în urmă cu nouă ani a început să fie posedat de spiritul unui lama, „Lobsang Rampa". Acest eveniment alarmant se produsese atunci când, urcându-se într-un copac pentru a fotografia o bufniță, căzuse şi suferise un şoc. Revenindu-şi cu greu în simțiri, încă nesigur pe picioare, îl văzuse pe lama în roba lui de culoarea şofranului plutind către el. Tăind cu abilitate legătura astrală a viitorului autor de bestseller, lama şi-a tăiat apoi propria legătură, trimițând-o ca un curent înapoi în Tibet. Unind capătul liber al firului de capătul ce provenea de la Hoskins, lama luase apoi în stăpânire trupul englezului. Şi iată cum a ajuns în această situație.

Toate acestea (şi multe altele) sunt explicate în *Povestea lui Rampa,* cea de-a treia carte din seria lui Hoskins. În ea, autorul afirmă, de asemenea, că, în semn de recunoştință pentru darul primit – corpul gazdei sale –, lama Lobsang Rampa îi anulase datoria karmică. Nu mai conta deloc ce ar fi putut dovedi cineva despre trecutul lui. Evident, erau o grămadă de baliverne, dar cine o putea demonstra? La jumătatea drumului dintre afirmațiile fondatorului teofiziei, Madama Blavatsky – sau ale altora sfătuiți, în mod similar, de spirite tibetane – şi afirmațiile uluitoare ale lui Castaneda despre modul în care a primit învățături de la deconcertantul Don Juan *brujo* din tribul Yaqui, apare Hoskins, întrupându-l pe Lobsang Rampa, în permanentele sale născociri despre minuni oculte. Extrem de convenabil, deoarece l-au transformat într-un om mult mai bogat decât ar fi putut fi vreodată obişnuitul Cyril Henry Hoskins.

27.11. Demascator sau şarlatan?

Cunoscut de multă lume drept magician şi expert în eliberări din tot felul de strânsori, „Formidabilul" James Randi (1928–) a deținut şi calitatea de membru fondator al Comitetului pentru Investigația Științifică a Fenomenelor Paranormale (CSICOP). Timp de patruzeci de ani a activat ca profesionist în demascarea oricărui eveniment considerat de el o aiureală pseudoştiințifică. Menținându-şi părerea că toate fenomenele aparent paranormale sau oculte ori sunt fraude, ori pot fi explicate prin metode „normale" – în mare parte aidoma predecesorului său, Houdini – Randi a oferit un premiu de 10 000 de dolari-gheață oricărei persoane care putea dovedi că deține puteri paranormale. Până în prezent, premiul nu a fost revendicat. El susținea că toate persoanele cu abilități extrasenzoriale şi toate mediumurile care realizează „citiri la rece" (de

exemplu, pot afla detalii despre clienți pe care nu i-au cunoscut niciodată înainte) sunt, de fapt, şarlatani care fac afirmații generale filtrate cu ajutorul informațiilor obținute, prin influențare, de la clienți, spunându-le astfel oamenilor ceea ce vor să audă. Însă Randi este probabil cel mai cunoscut pentru ferocitatea atacului său din anii '70 asupra izraelianului cu capacități paranormale, Uri Geller, şi asupra metodologiei folosite de cei care credeau şi afirmau validitatea puterilor lui Geller.

În timp ce, în particular, îi acuza pe parapsihologii Harold Puthoff şi Rusell Targ de la Institutul de Cercetări Stanford (SRI) în această problemă, Randi era acuzat tocmai de către cei doi cercetători pentru că, în atacul lansat asupra lui Geller, denaturase faptele în mod voit şi fraudulos. Ei aduceau ca dovadă douăzeci şi patru de erori concrete pe care le descoperiseră în raportul de douăzeci şi opt de pagini întocmit de SRI în urma testelor efectuate pe Geller, aşa cum apăreau ele în cartea *Magia lui Uri Geller*. Ei stabiliseră că: „de fiecare dată, Randi, în efortul său de a submina experimentele efectuate de SRI, a ajuns să formuleze ipoteza lipsei de cunoştințe în domeniu, ceea ce, de fapt, nu era adevărat." Chiar şi în acest caz, oameni de ştiință renumiți, precum Cristopher Evans („fără discuție, decisiv") şi Carl Sagan („un antidot sănătos împotriva şarlataniei la toate nivelurile") au sprijinit public concluziile lui Randi.

Atacurile extrem de mediatizate ale lui Randi asupra cercetărilor din domeniul paranormalului sunt continuate în cărțile sale, cum ar fi cea intitulată *Fleacuri!* Indiferent că se refereau la cercetări lipsite de fundament, ipoteze nejustificate, fals sau înşelătorii, atacurile erau nu doar spirituale, dar şi bine întemeiate. Totuşi, în dorința de a demonstra falsitatea tuturor fenomenelor de acest gen, el însuşi recurgea la farse, cum a fost cazul proiectului său Alfa. În această situație s-a folosit de doi tineri ce au pretins, în timpul testării lor la laboratorul McDonnel, că dețin puteri extrasenzoriale, păcălind astfel anchetatorii şi determinându-i să publice date false, pe care apoi el le-a demascat, triumfător, ca atare. „Dacă domnul Randi ar fi psiholog", se comenta în *New York Times*, „farsa l-ar fi băgat într-o frumoasă încurcătură."

Desigur, Randi nu se bucură de publicitatea creată, dar nici nu are regrete. Recunoaşte că este un farsor. „Sunt un şarlatan, un mincinos, un hoț şi un falsificator, toate la un loc", afirma el cu satisfacție într-un interviu televizat din 1982. „Nu există nicio îndoială în privința asta, dar sunt un actor ce joacă un rol şi singurul meu scop este de a oferi divertisment."

Afirmația este cel puțin a unui *faux-naif*. Războiul permanent împotriva lui Geller sugerează că divertismentul nu este singurul lui scop şi că, din punct de vedere legal, i-a făcut greutăți. În 1993, într-un proces intentat împotriva lui de către israelianul cu abilități paranormale, Randi a fost declarat vinovat de defăimare. La momentul respectiv, alte procese intentate de către Geller se aflau pe rol, inclusiv unul ce urma să fie audiat în Washington, D.C. „Randi a pretins că eu am fost condamnat pentru activitatea desfăşurată în Israel",

spune Geller. „Vă puteți imagina cât de defavorabil este acest lucru pentru mine şi familia mea. Nu am fost niciodată arestat, ca să nu mai spun condamnat de nimic, nicăieri în lume.“ Adaugă: „Suma obținută în urma soluționării cazului nu are importanță. Importante sunt numele meu şi reabilitarea mea.“

Randi se autodenunță public drept şarlatan, drept om de divertisment pragmatic, dar poate că altceva se află în spatele acțiunilor sale. De ce urmăreşte cu o asemenea perseverență să demaşte toate fenomenele inexplicabile ca fraudă?

27.12. Profeții improvizate

În ultimii ani, comentatorii profețiilor străvechi s-au referit nu doar la predicțiile lui Nostradamus, ale lui Malachy din Armagh din secolul al XII-lea sau ale profetului Braham din Scoția, ci şi la prezicerile profetesei din secolul al XVI-lea, Mama Shipton, din Yorkshire. În afară de prezicerea dezastrului mondial din 1991 (pe care acum putem s-o considerăm eşuată), viziunile ei asupra viitorului includeau multe imagini intuitive despre submarine, avioane şi alte minunății necunoscute în epoca elisabetană. Dar, oricât de trist ar părea, studiul edițiilor originale ale predicțiilor ei, aşa cum sunt păstrate la Muzeul Britanic, l-a determinat pe scriitorul Alan Vaughan să conchidă că ea nu a prezis niciodată evenimente care să depăşească perioada de timp în care a trăit. Conform lui Vaughan, profețiile ce îi sunt atribuite de către un scriitor din secolul al XIX-lea au fost improvizate din nou şi actualizate în anii ’60, în cadrul unei „rețele complicate de escrocherii“ cu scopul obținerii de profit!

Of, Doamne ! Ce drăcovenii or mai născoci acum?

27.13. „Fotografierea gândurilor“

Un alt practicant al paranormalului atacat de James Randi, devenit cunoscut după 1962 datorită activității Paulinei Oehler de la Societatea pentru Cercetarea Fenomenelor Paranormale din Illinois şi, mai târziu, datorită investigațiilor întreprinse de dr. Jule Eisenbud de la Şcoala Medicală a Universității Colorado, de la campusul din Denver. Afirmând că, în 1955, spiritul lui Jean Lafitte, un pirat francez de la începutul secolului al XIX-lea, l-a condus în căutările sale pe urma unei comori ascunse (cu câteva descoperiri minore), mai târziu acest individ ciudat i-a convins întâi pe Oehler, apoi pe Eisenbud că poate realiza „fotografii ale gândului“. În cartea sa *Lumea lui Ted Serios* (1967), Eisenbud afirma că Serios, privind fix la lentilele unui aparat de fotografiat polaroid încărcat, producea imagini, identificabile, pe film, ale oricărui gând ce îi trecea prin minte în momentul respectiv – un hotel cu numele „Stevens“ peste el; o fotografie a mănăstirii Westminster Abbey la o zi după ce o văzuse într-o revistă de turism şi altele. Totuşi, cu greu putea fi crezut. Îmbătându-se într-o zi (intoxicarea cu alcool era una din condițiile

necesare de lucru) în fața unui comitet de profesori, a apucat brusc aparatul de fotografiat, şi-a concentrat cu înverşunare privirea asupra acestuia şi a realizat o fotografie a unui autobuz cu etaj, apoi le-a spus academicienilor: „Puneți-vă asta în pipă şi fumați-o". Altă dată, încercând să obțină o fotografie a hotelului Hilton din Chicago, a murmurat: „N-am nimerit-o, la naiba" şi a produs, în schimb, un instantaneu color al hotelului Hilton din Denver. A fost destul de impresionant – pentru unii.

Totuşi, acum când Ted a părăsit scena fenomenelor paranormale, e greu să nu fim de acord cu scepticismul lui Randi sau al altora, în special când aflăm că Serios s-a folosit în mod repetat de ceea ce el numea „inovația sa năstruşnică" – un mic tub de hârtie, de vreo 2,5 cm, pe care îl ținea în fața aparatului în timp ce realiza „fotografia gândului". Când fotografii Charles Reynolds şi David Eisendrath s-au dus la Denver cu Perşi Diaconis (o autoritate în invocarea spiritelor de la Universitatea Stanford), pentru a fi martorii unui experiment al lui Serios, acesta din urmă şi-a băgat rapid în buzunar mâna în care ținea faimosul mecanism; Diaconis a întins şi el o mână, încercând să intercepteze „inovația", dar Eisenbud s-a aruncat între cei doi bărbați, împiedicându-1 pe Diaconis să vadă ce dorea. De ce?

Randi bănuieşte că tubul avea, la un capăt, un set de mici lupe şi, la celălalt, tăiat sub formă de cerc, un diapozitiv color reprezentând fotografia ce urma să apară. Polaroidul fiind focalizat la infinit şi tubul ținut cu lupa către palmă, când obturatorul era închis şi mâna ținută înaintea lui, rezulta o imagine. Dacă tubul nu era fixat pe centru, imaginea avea să fie înceţoşată – ca multe alte „fotografii ale gândului".

După ce Diaconis nu a reuşit să obțină singur „năstruşnicia", Serios însuşi s-a oferit să o supună examinării. Tubul de hârtie era gol. Ce surpriză! Randi nu consideră că Eisenbud a fost un complice la această fraudă, dar crede că: „Egoismul său, pur şi simplu, nu-i permite să-şi dea seama că a fost tras pe sfoară" şi că „dr. Eisenbud se învârte singur în cerc".

27.14. Triunghiul Bermudelor

Poate mai puțin de o escrocherie şi mai mult un mit popular, cert este că în anii '70, această zonă din vestul Oceanului Atlantic, dintre Bermude, Puerto Rico şi Florida, a devenit faimoasă datorita numeroaselor vase şi avioane despre care se crede că au dispărut aici, nelăsând în urmă epave sau supraviețuitori. S-a spus că aceste dispariții au fost precedate de transmisii radio foarte proaste, valuri ciudate de ceață, căderi ale sistemului electronic şi alte bizarerii. Încercările fervente ale pazei de coastă de a explica posibilele cauze ale acestor dispariții – traficul intens, furtuni violente subite, capacitatea curenților din golf de a arunca rapid de pe cursul normal nave într-o stare proastă de funcționare – au fost ignorate de către populația cuprinsă de febra speculațiilor. Ocultiştii şi ozeneologii au propus teoria conform căreia o forță

necunoscută (electromagnetică, poate?) a distrus navele pierdute sau le-a transportat într-o altă dimensiune sau că însăşi cauza accidentelor ar fi generatoarele subacvatice de cristal lăsate în adâncul oceanului de locuitorii Atlantidei în urmă cu zece mii de ani. Desigur, infirmările oficiale au dovedit ca este vorba de o muşamalizare ori a ignoranţei, ori a complicităţii.

Mitul a început la 5 decembrie 1945, când Zborul de Antrenament numărul 19 al marinei americane, cu baza la Fort Lauderdale, format din cinci bombardiere cu torpile tip Grumann TBM-3, s-a pierdut după ce comandantul zborului a transmis prin radio un mesaj ciudat: „Se pare ca am deviat de la cursul normal. Nu vedem pământ. Nu ştim în ce parte este vestul. Totul e greşit… chiar şi oceanul nu arată aşa cum ar trebui“. Mesaje întrerupte şi slabe între piloţi sugerau că giroscoapele şi compasurile magnetice din avioane „o luaseră toate anapoda“. Un al treisprezecelea pilot, Martin Mariner, a plecat în căutarea lor, dar, de asemenea, a dispărut. S-au întreprins căutări de anvergură, dar nu s-a găsit nimic. „Au dispărut dintr-odată ca şi cum ar fi zburat pe Marte“, se zice că ar fi declarat un membru al comitetului de conducere a marinei. De fapt, autenticitatea acestei declaraţii este la fel de dubioasă ca şi aceea a transmisiilor radio din partea Zborului 19, apărute prima dată într-un articol de revistă în 1962. Dar nu a contat. Misterul era din ce în ce mai mare cu fiecare dispariţie „neexplicată“. În 1964, autorul Vincent Gaddis a lansat termenul de „Triunghiul Bermudelor“. S-au inventat romane, filme şi chiar un joc de calculator. Exploatat până în cel mai mic detaliu, ca o adevărată mină de aur, misterul a fost amplificat prin date false, hiperbole şi pur şi simplu invenţii ale unor autori precum Charles Berlitz, a cărui carte, devenită bestseller în 1974, a influenţat mulţi cititori.

Să ne gândim la cazul cargobotului japonez *Raifaku Mani,* din 1924. Se spune că ultima sa transmisie radio ar fi fost aceasta: „Pericol de moarte acum“; când, de fapt, transmisia a fost înregistrată astfel: „Acum e foarte periculos...“ Şi deşi cargoul *Freya* a fost găsit abandonat în octombrie 1902, acesta se afla în Oceanul Pacific, nu în cel Atlantic. Alte „dispariţii“ servite publicului drept victime ale Triunghiului Bermudelor au avut loc foarte departe, tocmai pe coasta Irlandei şi Portugaliei. Cât priveşte Zborul 401 al companiei Eastern Airlines, despre care Berlitz spune că „a dispărut în urma unei dezintegrări“, (implicând o misterioasă distrugere bruscă în aer), în realitate, avionul, zburând pe timp de noapte cu pilotul automat dezactivat, a pierdut din altitudine fără ca piloţii să observe şi s-a prăbuşit – în Florida Eyerglades, nicidecum în ocean.

Au existat într-adevăr dispariţii în această zonă periculoasă, dar e clar că majoritatea relatărilor privind pierderile de nave şi vieţi omeneşti sunt o dovadă a dezinformării. Zborul 19 era realizat de o echipă fără experienţă, în condiţii meteorologice foarte proaste, la fel şi transmisiile radiofonice, iar comandantul de zbor nu primise îndrumări de corectare când a deviat cursul. Rămase fără combustibil în mijlocul unei furtuni, avioanele s-au prăbuşit în apele învolburate

ce le-au distrus bucată cu bucată. Patruzeci şi şase de ani mai târziu, rămăşiţele Zborului 19 au fost localizate pe fundul oceanului (o identificare încă de atunci dezbătută). Poate că există anomalii electromagnetice în această regiune – dar mai concrete sunt anomaliile imaginare din mintea umană şi modul în care credinţa populară poate fi uşor manipulată, în ciuda lipsei totale de dovezi, acesta îi ajută pe unii să se îmbogăţească de pe urma poveştilor fantastice cu care îi distrează pe ceilalţi.

27.15. Fantoma din Amityville

În ultimii ani, multe cărţi şi filme de mare succes pe tema „fantomelor adevărate“ se leagă de evenimentele ce se presupune că au avut loc într-o casă din Amityville, New York unde, în 1974, un anume Ronald DeFeo şi-a ucis părinţii, fraţii şi surorile. Un an mai târziu, George şi Kathy Lutz, împreună cu cei doi băieţi ai lor, s-au mutat aici şi au asistat la fenomene ciudate, supărătoare, printre care o muzică neobişnuită şi o substanţă verde vâscoasă. Uşile şi ferestrele erau distruse de o mână invizibilă; urme ciudate de copite apăreau în zăpada din jurul casei. De mai multe ori, familia a cerut ajutorul poliţiei, iar un preot sosit pentru a sfinţi casa a auzit o voce ce-i spunea „Pleacă!“. Deloc surprinzător, familia s-a mutat. Jay Anson, un scenarist care lucrase la producţia cinematografică *Exorcistul,* s-a inspirat din povestea acestei familii şi a creat *Oroarea din Amityville.* A fost o mare lovitură. În filmul inspirat din această carte s-au adăugat noi elemente, precum un topor ce o ataca pe Kathy Lutz.

Totul a constituit subiectul unei escrocherii elaborate. Cercetătorii au descoperit că preotul nu vizitase niciodată această locuinţă, poliţia a negat că ar fi primit vreodată apeluri de ajutor din partea familiei Lutz, uşile şi ferestrele se aflau într-o stare foarte bună, iar rapoartele meteorologice au demonstrat că zăpada nici nu se depusese pe pământ atunci când au apărut aşa-zisele urme de copite. În cele din urmă, avocatul lui Ronald DeFeo a recunoscut că el şi George Lutz – un şarlatan – inventaseră ideea casei bântuite şi apoi îl angajaseră pe Jay Anson să scrie povestea. Motivul lor? Simplu. B-A-N-I.

27.14. „Chirurgii psihici“

Una din cele mai ciudate manii pseudomedicale ale ultimilor ani se leagă de relatările din Brazilia şi Filipine, conform cărora „chirurgi paranormali“ fără educaţie sau echipament medical, deseori doar cu mâinile goale, efectuează operaţii complexe înregistrând mari succese şi puţine eşecuri. În Brazilia anilor ’50, activitatea lui Jose de Freitâs, cu porecla Arigo, a atras rapid atenţia. Dar în Luzon, Filipine, lumea a dat năvală în anii ’70 pentru a beneficia de serviciile unor vindecători precum Tony Agpaoa care, doar cu propriile lor mâini, se pare că erau capabili să deschidă trupul uman şi să îndepărteze ţesuturi şi

organe moarte. Mulți aparțineau asociației Union Espiritista Christiana de Filipinas, o rețea rurală de biserici spiritiste – mişcare, de asemenea, foarte populară în Brazilia.

Pare de neimaginat că cineva ar putea crede astfel de şarlatanii şi, mai mult ca sigur, până la mijlocul anilor '70, „chirurgii psihici" erau denunțați de către sceptici precum James Randi ca escroci, înzestrați cu o mare dexteritate manuală. Dacă e să vorbim despre fabricarea de dovezi care să-i susțină propria atitudine, nici Randi nu are un trecut ireproşabil, dar în cazul de față e greu să nu fim de acord cu el. Au existat totuşi persoane convinse de ceea ce au văzut.

În decursul a trei vizite făcute în Filipine, autorul Lyall Watson a asistat la peste o mie de operații efectuate de douăzeci şi doi de astfel de vindecători. Una dintre paciente era o femeie de vârstă mijlocie, ce prezenta dureri de stomac. Watson l-a văzut pe vindecător împingându-şi, aparent, mâinile mult în interiorul corpului femeii. O excrescență de carne de mărimea unei mingi de tenis crescuse între degetul mare şi arătătorul chirurgului. Ridicând tumoarea distinctă cu forcepsul, o asistentă a tăiat o bucată de țesut organic pentru a elibera excrescența de trupul bolnav. Îndepărtându-şi mâinile, „vindecătorul" a şters trupul femeii de sânge, nelăsând nici urmă de vreo rană deschisă. „Îmi plimb mâna pe pielea femeii", scrie Watson. „Este fierbinte, dar nu simt nimic la suprafață, nicio urmă, de nici un fel."

Ce surpriză! Dar Watson nu a tras concluziile evidente. De ce nu exista nicio rană sau nicio cicatrice? Deoarece corpul pacientei nu fusese deschis! Totuşi, asistând la operații similare în anul 1973, jurnalistul din Chicago, Tom Valentine, nu a fost de acord cu teoria aşa-zişilor iluzioniști cu dexteritate manuală sau a hipnozei ori a unei farse. În acelaşi an şi din nou în 1975, George Meek a condus două echipe de „experți" (nu se precizează ce fel de experți) în Filipine. Ei au constatat că unii vindecători sunt într-adevăr impostori, totuşi „existența reală şi practicarea zilnică a mai multor tipuri de fenomene psihoenergetice de către mai mulți vindecători locali au fost stabilite în mod clar. S-a descoperit atât practicarea materializării şi dematerializării țesuturilor şi organelor umane cât şi ale obiectelor neumane".

Ați înțeles ideea aproximativ – dar ce înseamnă „obiecte neumane"? Mațe de găină? „Experții" au mărturisit că, deşi nu se luau măsuri de precauție în vederea sterilizării sau anestezierii, nu apărea niciodată vreo infecție sau un şoc postoperatoriu. Desigur că nu. Cum s-ar putea declanşa o infecție sau un şoc postoperatoriu dacă nu exista o operație? De asemenea, ei căzuseră unanim de acord că nu era vorba de niciun fel de fraudă – cel puțin, nu una pe care ei au observat-o, ceea ce pare să se întâmple tot mai des.

În Brazilia, „Arigo" a devenit faimos pe tărâmurile natale în anii '50, apoi şi pe plan internațional când autorul John J. Fuller a publicat romanul *Arigo: Chirurgul cu un cuțit ruginit.* Fost miner şi doctor amator, se spune despre el că a efectuat mii de operații cu ajutorul cuțitelor de bucătărie sau al foarfecelor

obişnuite, în condiţii complet nesterilizate. Aparent aflat în transă când diagnostica şi trata o boală, Arigo a pretins că primeşte sfaturi din partea unei voci pe care o aude în urechea dreaptă şi care îi aparţinea doctorului Fritz, decedat în Estonia în anul 1918. De două ori trimis la închisoare pentru a fi practicat medicina în mod ilegal, după cea de-a doua sentinţă s-a dedicat exclusiv diagnosticării. În 1968 o echipă de doctori condusă de neurologul Andrija Puharich din New York l-a observat pe Arigo tratând mii de pacienţi. Fără a atinge pe cineva şi tratând câte un pacient pe minut, „doctorul" punea diagnostice şi oferea tratamente fiecăruia. În cazuri verificate, Puharich afirma: „Nu am putut găsi niciun diagnostic pe care Arigo să-l fi pus greşit".

Într-o călătorie anterioară, Puharich îl urmărise pe Arigo practicând chirurgia. Oamenii îl asaltau, toţi erau bolnavi. O femeie avea guşă tiroidiană. Arigo a luat pur şi simplu cuţitul de bucătărie de pe masă, i-a deschis gâtul pacientei, a extras de acolo guşa, i-a trântit-o femeii în mână, i-a şters incizia cu o bucată murdară de tifon şi pacienta a plecat. Nici nu se poate spune că a existat sângerare.

Vă amintiţi de Puharich? El, cel cu servietele teleportate şi cu vocile metalice apărute din aer, care îi vorbeau lui Uri Geller în apartamentul acestuia? Din nou, este greu să respingem perspectiva lui Randi conform căreia, chiar şi în cazul în care nu este vorba de înşelătorii, observatori precum Fuller, Puharich şi Watson îşi doresc atât de mult să fie martorii unor miracole, încât operaţii simple ca spargerea unui abces sunt considerate extraordinare.

În ceea ce îi priveşte pe „vindecătorii" filipinezi, Randi oferă demonstraţii pas cu pas ale modului în care orice magician priceput poate pune în scenă astfel de operaţii, chiar şi în faţa martorilor aflaţi la mică distanţă de ei. El se întreabă de ce, când vindecătorul Tony Agpaoa (unul dintre cei mai bogaţi oameni din Filipine) a suferit o criză de apendicită, necesitând o operaţie urgentă, a zburat cu avionul către San Francisco? Nu avea încredere în colegii săi? Ştia ceva ce toţi care credeau în el nu ştiau?

La urma urmei, e o problemă serioasă. Mii de bolnavi încurajaţi de publicitatea creată au plecat spre Luzon pentru a fi trataţi. Într-un documentar de televiziune din 1977, cu titlul *Lumea în acţiune,* difuzat de Granada în Marea Britanie, un grup de suferinzi plini de speranţă au fost urmăriţi şi filmaţi pe drumul lor din Marea Britanie către Luzon, de-a lungul tratamentului lor şi apoi la întoarcerea spre acasă. Rezultatele erau destul de evidente. Cei care se declaraseră vindecaţi au suferit o revenire a bolii. Alţii s-au simţit doar „puţin mai bine". Iar alţii au murit înainte de a se fi difuzat documentarul sau după aceea. Nimeni nu a fost vindecat. Toate tumorile prezente la plecarea pacienţilor în Luzon se aflau la locul lor şi la întoarcere. Cât priveşte echipajul de televiziune din Granada, acestuia i s-a interzis să mai filmeze operaţiile după ce prezentatorul Mike Scott a înşfăcat o tumoare falsă de pe masa de operaţie. Întorcându-se la Londra, Scott a trimis spre analiză, la spitalul Guy şi alte mostre de ţesut şi sânge pe care echipa sa reuşise să le sustragă. Sângele

provenea de la vaci şi de la porci. O excrescenţă înlăturată din gâtul unei mici fetiţe s-a dovedit a fi un eşantion de biopsie luat din sânul unei femei mature. Alte excrescenţe proveneau din organele găinilor.

27.17. „Amintiri“ din vieţi anterioare

Aşadar, care-i grozăvia în a te naşte şi a renaşte încontinuu, la nesfârşit? Credincioşii budişti aşteaptă cu nerăbdare acest moment, deoarece „toată viaţa este o suferinţă“ şi cine vrea să sufere? Texte, precum *Cartea tibetană a morţii,* există tocmai pentru a-i învăţa pe oameni cum să evite reîncarnarea. Totuşi, doctrina reîncarnării nu este doar orientală; ea poate fi regăsită în întreaga lume, chiar în zilele noastre. În Occidentul atât de vechi există persoane care susţin nu doar realitatea reîncarnării, dar şi cea a amintirilor din vieţile trecute – un gen de memorie în mod tipic evocată prin intermediul tehnicilor de regres hipnotic.

Totuşi, valoarea unor astfel de „dovezi“ obţinute prin hipnotism (cum se întâmplă în cazurile de *răpiri de către OZN-uri*) este îndoielnică. Fenomenul denumit *Sindromul memoriei false* scoate în evidenţă capacitatea minţii umane de a fi influenţată şi de a inventa „dovezi“, în special dacă un cercetător neglijent sau unul cu idei preconcepute foloseşte întrebări sugestive. Faptul că această „autoînşelare“ inconştientă poate apărea, este evidenţiat de activitatea hipnoterapeutului Arnall Bloxham, din Cardiff, care în anii ’70 afirma că „a trimis înapoi“, în vieţile lor anterioare, mai mulţi pacienţi. Documentarul „Casetele lui Bloxham“, prezentat în 1976 pe canalul de televiziune britanică BBC, relata poveşti dramatice înregistrate pe casetă audio în timpul şedinţelor de hipnotism efectuate de către acest terapeut. Profesorul de înot Graham Huxtable a devenit un marinar din secolul al XVIII-lea angrenat într-o bătălie cu o navă franceză. El ţipa din răsputeri pe măsură ce era „rănit“. Dar cazul cel mai interesant a fost cel al unei tinere femei, „Jane Evans“, care şi-a amintit nu mai puţin de şapte vieţi trecute: în special de cea în care era numită Livonia, când trăise ca matroană romană în Marea Britanie a secolului al IV-lea; apoi şi-a amintit că a fost Rebecca, evreică din York asasinată în cripta unei biserici în timpul masacrului din 1190; şi Alison, servitoare a unui bogat negustor francez din secolul al XV-lea, Jacques Coeur. Cunoştinţele ei detaliate l-au convins pe Bloxham, au convins-o şi pe ea însăşi, pe autorul Jeflrey Iverson şi pe alţii. Ea pretindea că Rebecca murise într-o criptă a bisericii Sf. Mary Castlegate din ţinutul York şi că trupul ei neînsufleţit nu fusese descoperit decât după ce povestea a ajuns la cunoştinţa publicului. Într-adevăr, acolo s-a găsit un cavou, dar neconcordanţele din istorisirea ei, ca şi noile dovezi apărute, sugerau criptoamnezie – o condiţie psihică în care subiectul înmagazinează informaţii care, acumulate anterior şi uitate în mod conştient, sunt fals atribuite propriei experienţe. S-a descoperit mai târziu că „amintirile“ ei proveneau din romane istorice pe care le citise şi le dăduse uitării. „Livonia“, de exemplu,

apare în romanul *Pădurea vie* din 1947, de Louis de Wohl (angajat de către forțele aliate să falsifice catrenele antinaziste ale lui Nostradamus). Jane a citit cu atâta fervoare şi (inconştient) le-a dat viață personajelor cărții, încât, sub hipnoză, şi-a amintit de ele ca de „o memorie îndepărtată". Nu a existat nicio dovadă istorică menită să sprijine existența uneia dintre „fostele sale euri". Se autoamăgise – şi îi amăgise şi pe alții.

Cel mai faimos caz de aşa-zisă „întoarcere" în vieți anterioare este cel al lui Bridey Murphy. Hipnotizată în anii '50 de către omul de afaceri Morey Bernstein din Colorado, şi începând brusc să vorbească cu accent provincial irlandez, doamna Virginia Tighe s-a identificat cu Bridey Murphy, născută în ținutul Cork în anul 1798, soția unui avocat din Belfast şi decedată în 1864. În cadrul celor şase şedințe de hipnotism înregistrate pe casetă, doamna Tighe a oferit amănunte pline de culoare despre Irlanda epocii victoriene, despre anumite magazine din Belfast, cărora le-a dat şi numele, demonstrând astfel că au existat cu adevărat; a utilizat termeni în prezent redundanți, dar în acea epocă des folosiți; şi a descris melodii, metode din agricultură, cărți, monede şi mobilă din acea vreme.

Publicată în *Chicago Daily News* în mai multe episoade, cartea lui Bernstein din 1956, *În căutarea lui Bridey Murphy,* a devenit bestseller. Eforturile depuse pentru găsirea lui Bridey au fost totuşi blocate de faptul că înregistrările publice ale naşterilor şi deceselor din Irlanda au început să fie realizate de-abia la doi ani după presupusa moarte a lui Bridey. Între timp, un ziar rival *Chicago American,* a dezvăluit identitatea Virginiei Tighe, pretinzând că aceasta crescuse în Chicago împreună cu o mătuşa sa: „e la fel de irlandeză ca şi de-alde Killarney" care i-a povestit toate legendele irlandeze. Cele două femei au locuit vizavi de o femeie irlandeză, Bridey Corkell, al cărei nume de fată era Murphy, şi de al cărei fiu, John, Virginia se îndrăgostise.

Cazul a fost clasat. S-a admis că Virginia este o impostoare sau, inconştient, un autor de romane.

Profesorul John Gruzelier de la Universitatea din Londra crede că prin hipnoză ar fi blocată funcționalitatea emisferei stângi, analitice, raționale, predominând cea dreaptă, mai înclinată spre irațional. În 1983, Jean Roch Laurence a demonstrat posibilitatea creării de amintiri false prin hipnoză sau chiar a imprimării unor evenimente. Astfel de cazuri reale au fost descoperite în Franța şi SUA cu ocazia unor acuzații de incest sau abuzuri sexuale. Există pacienți cu personalitate dublă din cauza necoordonării funcționale dintre cele două emisfere cerebrale. Prin hipnoză efectuată de persoane rău intenționate, au fost descrise personaje imaginare şi evenimente care nu au avut loc. Din aceste motive, în SUA mărturiile prin hipnoză nu sunt valabile la procesele din tribunale.

27.18. Un „psiholog“ îşi păcălea pacienţii sub hipnoză

Începând cu anii ’90, cei mai mulţi dintre compatrioţii noştri şi-au fixat un obiectiv major: să se îmbogăţească repede şi cu cât mai puţine eforturi. Motiv pentru care orice cale este bună, indiferent de consecinţe. Gândind probabil că „banii nu trebuie să stea în buzunarele celor care nu ştiu să-i cheltuiască aşa cum se cuvine“, Mihai Giurcanu, un individ de 47 de ani care, în ciuda faptului că nu trecuse în viaţa lui pragul unei facultăţi de psihologie, se declara „psiholog şi hipnoterapeut“, considerând că talentul său deosebit de a-i escroca pe oameni trebuie să fie răsplătit cum se cuvine...

După ce, în primii ani după Revoluţie a călătorit mai mult sau mai puţin legal prin diferite ţări din Europa, Africa şi Asia, reuşind să acumuleze un bagaj important de cunoştinţe ezoterice, în urmă cu ceva timp, bărbatul, originar, din câte am înţeles, din nordul Moldovei, s-a stabilit la Bacău, unde şi-a deschis un cabinet de „psihoterapie“. Convins că reclama este sufletul comerţului, el a publicat, timp de mai multe săptămâni, în cotidianele locale, un anunţ despre „minunile săvârşite prin hipnoză“, şi-a decorat cabinetul cu o mulţime de kitschuri, aduse de prin peregrinările sale şi menite să-i impresioneze pe clienţi, şi s-a pus pe aşteptat.

Nu a fost nevoit să dea dovadă de prea multă răbdare, pentru că, după ce reclama a apărut în ziare, pacienţii au început să-i bată la uşă. Problemele pentru care oamenii îi cereau ajutorul „magicianului“ erau diverse. Unii doreau să fie mai inteligenţi, alţii să poată învăţa mai uşor la examene, alţii să-şi învingă timiditatea. Domnul Giurcanu nu refuza pe nimeni, doar că, total lipsit de etică, el profita de starea de hipnoză pe care reuşea într-adevăr să le-o inducă pacienţilor, pentru a-i tapa de bani! Astfel, după ce-i inducea în transa hipnotică, el le inocula ideea că preţul tratamentului este triplu faţă de cel anunţat iniţial. Oamenii se trezeau, îi mulţumeau frumos şi când scoteau banii, îi ofereau exact cât le ceruse sub hipnoză, fără măcar să clipească! Până la urmă, escrocheria a fost descoperită de către soţia unuia dintre pacienţi care nu înţelegea de ce soţul ei susţinea că dăduse o sumă de bani, iar pe chitanţă apărea alta. Femeia era convinsă că banii ajungeau, în realitate, la o amantă a soţului. Deşi vinovăţia „psihologului“ a fost dovedită, niciunul dintre clienţii păcăliţi nu vrea să depună plângere, susţinând că tratamentele aplicate au fost totuşi eficiente şi deci profesionistul îşi merită banii. Fără comentarii...

27.19. Hipnoză din elicopter

Maşina blindată a băncii SIMLOAN din Seattle era încadrată de patru motociclete cu toţi atâţia poliţişti. În total, opt oameni ai legii asigurau transportul a peste 20 de milioane de dolari. Traseul vehiculului era strict secret. La un moment dat, un elicopter fără însemne speciale apare deasupra maşinii la o înălţime de aproximativ 50 de metri. Pe autostradă e aglomeraţia

obişnuită de la ora prânzului. Câteva minute mai târziu, peste 15 martori oculari au asistat la o scenă incredibilă: maşina băncii a tras pe dreapta, motocicliştii s-au oprit. Toţi cei opt poliţişti s-au întins la pământ şi n-au schiţat niciun gest atunci când doi oameni în uniformă au încărcat în elicopterul aterizat alături, lăzile cu valori de milioane. Aparatul a decolat fără probleme. După un sfert de oră, o altă maşină a poliţiei şi-a făcut apariţia, căci oamenii băncii nu mai răspundeau la apelurile radio. Nici n-aveau cum, cei opt erau în stare de şoc, ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi.

Multă vreme anchetatorii au fost convinşi că se produsese o hipnoză colectivă din respectivul elicopter, realizată de un individ extrem de dotat.

Poliţiştii şi-au revenit din „buimăceală" numai cu ajutorul unui psiholog. Faptele se petreceau în 1992. Abia în 1996 tărăşenia paranormală a ieşit la iveală. După ce s-au pensionat înainte de limită, cei opt „păgubiţi" au fost reperaţi în Venezuela ca oameni de afaceri prosperi, proprietari ai unui cazinou. Unul din ei a fost arestat şi, sub o autentică hipnoză regresivă, a dezvăluit întreg planul operaţiei. O asemenea cacealma a fost posibilă, afirmă comentatorii americani, ca urmare a intoxicării publicului cu gogoşi paranormale izvorâte din credulitate şi ignoranţă. Acestea maschează realele fenomene inexplicabile care însoţesc destinul unor semeni ai noştri. E din ce în ce mai greu să alegi bobul de neghină, deoarece prin vama realităţii se insinuează, şăgalnică, impostura.

27.20. Statui ale unor elefanţi care beau lapte şi ale altor icoane care plâng

Se ştie că în Antichitate, membrii unor culte ajunseseră să dobândească nu numai importante cunoştinţe astronomice şi medicale, dar şi un rafinament tehnic pentru a impresiona mulţimea bigotă, temătoare şi relativ uşor de manipulat. În acest sens, pe primul loc s-au situat preoţii egipteni, mari maeştri în utilizarea unor statui vorbitoare, care scoteau flăcări, precum şi în regizarea apariţiilor spiritelor unor vechi faraoni. Se pare că pe locul doi s-au plasat preoţii evrei şi greci, care fuseseră educaţi în Egipt. „Spectacole de sunet şi lumină" regizate, procesiunile din Evul Mediu erau, prin comparaţe, cîrpii palide.

Dar în timpurile moderne? Mai pot exista astfel de „prestidigitaţii" în scopul impresionării maselor? Răspunsul este evident afirmativ. Astfel, în ziua de 21 septembrie 1995, în toată lumea hindusă, din India până în Statele Unite (unde sunt câteva milioane de hinduşi), şi chiar la Londra, statuile zeului Ganesha, reprezentat ca un elefant cu mai multe mâini, stând pe fund, au început brusc şi pretutindeni să bea laptele din farfuriile care au fost puse la îndemână. Mai mult, şi alte statui ale unor zei hinduşi, cum sunt Nandi Taurul, Shiva (reprezentat ca un om încolăcit de un şarpe) au început să... bea lapte. Ziua respectivă nu a fost aleasă la întâmplare, ci coincidea cu începutul

sezonului „pitr baksh“, când credincioşii hinduşi de pretutindeni ofereau lapte sufletelor strămoşilor. Masa credincioşilor hinduşi a fost cuprinsă de o „agitație mistică“ atât de mare, încât a consumat tot laptele existent în New Delhi, iar primăria a trebuit să aducă de urgență încă 300 000 de litri de lapte. Bineînțeles că şi comunitatea oamenilor de ştiință indieni s-a mobilizat pentru demascarea acestei mari înscenări. De fapt, savanții indieni duc o intensă muncă de lămurire la sate, unde abundă falşi yoghini şi tămăduitori. Majoritatea statuilor zeităților indiene sunt făcute din material ceramic poros, alb, care poate absorbi cantități însemnate de lichid. S-a dat lapte amestecat cu un colorant şi s-a putut urmări traseul absorbției lichidului. La statuile din metal s-a descoperit o rețea de tuburi bine ascunse pentru absorbția unor lichide. Şi mai curios, fenomenul setei de lapte a durat doar o zi, după care tot atât de brusc a încetat. La templul din Miami (SUA), acesta s-a produs după opt zile de la evenimentul similar din India. Evenimentul a fost mediatizat de către toate marile ziare americane, iar, în final, demascarea a apărut şi în bine cunoscuta revistă ştiințifică *Nature*. Se pare că toată manifestarea a fost organizată de gurul Chandraswami, personaj controversat cu legături în mafia locală, mesajul acestei înscenări fiind cât se poate de clar: „Lăsați-l în pace, că uite ce poate face“. Numai că autoritățile indiene nu s-au lăsat impresionate.

Cazul icoanelor care plâng este mult mai subtil, fiind cunoscut de sute de ani. În timpul ţarului Petru cel Mare, icoanele Sfintei Maria din Catedrala Troitski din St. Petersburg au început să plângă, impresionând mulțimea bigotă de mujici. Se ştia că Petru cel Mare a secularizat marile averi ale Bisericii ruse, stârnind multă nemulțumire printre clerici. Petru cel Mare a examinat câteva icoane, observând mici găuri şi faptul că de spatele icoanei atârna o punguță cu ulei. Fără a pierde timpul, Petru cel Mare a scris o scrisoare patriarhului Rusiei, în care amenința că dacă icoanele vor mai plânge, vor avea de suferit şi spinările preoților. Şi icoanele nu au mai plâns!

27.21. Un… paranormal escroc şi desfrânat… Rasputin

Rasputin s-a născut în satul siberian Pokrovskoe din gubernia Tobolsk, din părinții Alexandrovici Novih Efimovici şi Praskovia. Ziua, luna şi anul naşterii lui Rasputin nu se cunosc cu precizie. Se crede că ar fi fost născut în anii 1864, 1865, 1871 sau chiar în 1872. Numele lui de botez era Grigori (Grişa). Nu a urmat şcoala primară din sat, fiindcă era un mare leneş. Când a împlinit 20 de ani, Grişa era deja un mujeratic. De aceea, sătenii l-au poreclit Rasputin (desfrânat). Până la vârsta de 30 de ani, Grişa a lucrat ca birjar al poştalionului de la stația de poştă din satul lui. A avut trei copii.

Starețul mănăstirii din Pokrovskoe l-a învățat pe Grişa literele alfabetului, pentru ca acesta să poată citi cărți sfinte şi ziare. Grişa făcea parte din secta „martorii lui Iehova“, sectă întemeiată în SUA de pastorul Charles Taze Russell

(a murit la 31 octombrie 1916). La Petersburg, capitala Rusiei, domnea țarul Nikolai Alexeevici Romanov (devenit apoi Nikolai al II-lea, fiul țarului Alexandru al III-lea). Țarul Nikolai era căsătorit cu prințesa germană Alex Victoria de Hessa, o mare superstițioasă. Sub influența ei și țarul Nikolai a devenit superstițios.

Grișa a fost obligat de șeful său să îl transporte cu căruța lui pe seminaristul Mileți Zaborovski la mănăstirea Verhoturie, spre Ural. În timpul transportului la această mănăstire, care a durat trei zile, seminaristul l-a convins pe Grișa că viața de călugăr este frumoasă. Grișa avea atunci 31 de ani. Ajuns la mănăstire, Grișa s-a dus la starețul Gore și l-a rugat să-l facă călugăr; cererea i-a fost aprobată. Starețul Gore l-a inițiat pe Grișa în multe taine, precum și în tainele hipnotismului și ale telepatiei. Și starețul Gore și Grișa făceau parte din secta „martorii lui Iehova".

După doi ani de călugărie, Grișa a început să colinde satele pentru a propovădui religia potrivit învățăturilor sectei „martorii lui Iehova". Tot el trecea drept făcător de minuni, prezicător și vindecător de boli trupești. Fetelor și femeilor, Grișa le spunea următoarele: „ca voi să vă pocăiți, mai întâi trebuie să păcătuiți, căci este la mintea oricui că un creștin care nu a căzut în ispită, care nu a blestemat și a respectat credința întocmai, nu mai are nevoie de a se ruga. Ce să cereți voi de la Dumnezeu?" La un moment dat, în timp ce colinda satele cu învățăturile lui Iehova, oamenii nu i-au mai dat bani și atunci Rasputin a început să fure. Prins asupra faptului a stat cinci luni în pușcărie (iarna 1904–1905) unde a învățat tot felul de hoții. După ispășirea pedepsei, Grișa s-a întors în satul lui. Avea 35 de ani.

În satul lui, Grișa s-a dat drept „Sf. Grigori". Asta deoarece reușise unele vindecări de oameni. Vestea acestor vindecări s-a răspândit în toată țara. Sătenii de pretutindeni veneau cu daruri la Sf. Grigori; pe unele fete și pe unele femei, Grișa le ducea în pădure pentru „rugăciuni". Multe dintre ele au rămas gravide. Lumea a auzit că acest Grișa este un mare făcător de minuni. În urma acestui zvon, Grișa a fost chemat la Petersburg. Aici, protopopul Vostorgov l-a prezentat pe Grișa autorităților ca pe un călugăr sfânt, cunoscător al tainelor divine. Contesa Ignatieva l-a declarat și ea pe Grișa ca sfânt. După atâtea laude, Grișa a ajuns ca duhovnic la Curtea imperială din Petersburg, fiind considerat ca vrednic și pios călugăr.

Spionajul german în Rusia era deosebit de activ. Cancelarul Germaniei, Bernhard von Bulow și contele Schlieffen, șeful Marelui Stat-Major al Armatei germane, urmăreau paralizarea economică și militară a Rusiei, care amenința expansiunea Germaniei spre răsărit. Țarul Alexandru al III-lea a părăsit Tripla Alianță, alcătuită din Rusia, Germania și Austro-Ungaria și a început un război vamal împotriva foștilor prieteni germanofoni. El s-a unit cu Franța, făcând curte și Angliei. Nemții urmăreau ca Rasputin să intre în anturajul țarului și țarinei. Vărul ducesei Milita, Mitru Radovici a fost însărcinat de spionajul german să se împrietenească cu Rasputin, pentru ca acesta să fie ușor de manevrat.

Ţarina Victoria a avut trei fete şi un băieţel, pe nume Aleksei, poreclit Alioşa. În luna octombrie 1905, ţarul şi ţarina se aflau la reşedinţa lor de la Ţarskoe. Alioşa, care nu împlinise doi ani, s-a jucat cu un alt copil în parcul palatului. La un moment dat, Alioşa s-a împiedicat, a căzut şi s-a rănit grav la unul din genunchi. Medicii au constatat că Alioşa moştenise de la mama lui o boală de sânge, hemofilia. Doctorii nu au putut să-l vindece pe Alioşa. Ducesa Anastasia Nikolaevna şi-a adus aminte că „părintele, Grigori Efimovici (Rasputin) săvârşise multe minuni. Acesta a fost adus la palat să-l îngrijească pe Alioşa. După câteva zile, copilul a început să se simtă bine. Impresionat de această întâmplare, ţarul şi-a notat în jurnalul său intim: „1 noiembrie 1905. Am cunoscut un om al lui Dumnezeu, pe Grigori din gubernia Tobolsk".

Rasputin a fost chemat zilnic la palat ca să-l vadă pe Alioşa. Pentru a justifica prezenţa lui zilnică în palat, ţarul l-a angajat ca „Paznic al candelelor Curţii Imperiale ruse". Dacă o zi Alioşa nu-l vedea pe „părintele Grigori", copilul se îmbolnăvea, îi creştea temperatura şi toată lumea din palat intra în alertă. Cum apărea Rasputin, Alioşa îşi revenea, ca şi cum viaţa lui depindea de prezenţa călugărului Rasputin. Acesta învăţase la mănăstirea Verhoturie arta hipnotizării. Hipnoza şi sugestia erau armele imbatabile ale „sfântului".

S-a descoperit că Anna Wîrobowa, doamna de onoare a ţarinei şi medicul tibetan Badmajev, îi puneau în mâncarea lui Alioşa un praf de rădăcini de Gingeny şi un praf de coarne de cerb tânăr, care aveau darul de a produce cicatrizarea rănilor. Dar aceste prafuri aveau un efect advers în cazul celor predispuşi la alergii, provocîndu-le hemoragii puternice, însă acest lucru nu era cunoscut la acea vreme. Când Rasputin se întorcea de la treburi, cei doi nu mai puneau prafurile în mâncarea lui Alioşa.

Într-una din zile, la o petrecere la palat „omul sfânt", mai în glumă, mai în serios, a spus: „La două săptămâni după moartea mea, moştenitorul tronului se va îmbolnăvi şi va muri şi în scurt timp va muri ţarul cu familie cu tot". Cei de la palat au considerat aceste vorbe ca o glumă spusă de Rasputin într-un moment de veselie, fiind băut. Toată lumea a aflat că Rasputin era „omul sfânt" al Curţii Imperiale.

Între timp, Rasputin a săvârşit unele abateri de la morala creştină, trăind în chefuri şi orgii. Prins în flagrant delict, Rasputin a fost trimis în surghiun la o mănăstire. Alioşa a început din nou să se simtă rău. Ţarina aflând că Rasputin este în surghiun, l-a adus la palat cu un avion militar. Boala lui Alioşa s-a ameliorat foarte repede, începând chiar din clipa în care copilul l-a revăzut pe „prietenul" său Rasputin. Acesta a ajuns în curând consilierul principal al ţarului.

Într-o noapte, când Rasputin petrecea cu femeile din înalta societate şi cu lăutari, doi ofiţeri din regimentul de gardă au încercat să-l asasineze pe „Sf. Grigori". Acesta a scăpat ca prin minune. A doua zi, Rasputin a cerut ţarului o gardă personală, pe care a obţinut-o. Primul-ministru Stolîpin a profitat de plecarea familiei imperiale la Kiev şi a pus la cale uciderea lui Rasputin.

Tentativa de asasinat a eşuat. În schimb, Stolîpin a fost împuşcat mortal în timpul unui spectacol. Văzând cum merg treburile, şeful siguranţei statului rus, Belitki, a introdus-o pe agenta sa, studenta Olga Protopov, în anturajul lui Rasputin, pentru a-l spiona. Spionajul german îl ţinea la curent pe Rasputin. Peste puţin timp, Olga a pus mâna pe „firele“ spionajului german. S-a concluzionat că Rasputin lucra indirect pentru spionajul german. S-a dispus suprimarea „sfântului“. Rolul de călău i-a revenit fanaticei Kone Guseva, fostă prostituată. La 28 iunie 1914, Guseva l-a înjunghiat grav, în abdomen, pe Rasputin. Acesta a fost operat la spitalul din Tinmen, medicii redându-i sănătatea. De acasă, Rasputin i-a trimis o telegramă ţarului sfătuindu-l să nu intre în război. Ţarul aflând că Rasputin este sănătos, i-a dat ordin să se întoarcă imediat la palat. Dominat de Rasputin, ţarul făcea tot ce îi spunea „sfântul“. Spionajul german reuşise să obţină informaţii de la „sfântul“.

La 29 decembrie 1916, Rasputin a fost atras într-un chef mare, cu femei şi lăutari, la palatul prinţului Iusupov. I s-au oferit „sfântului“ prăjituri şi vin, în care se pusese cea mai puternică otravă de atunci (cianură de potasiu). Timp de două ore, Rasputin a mâncat prăjituri şi a băut vin, ridicând paharul în cinstea tuturor. Nu a păţit nimic. Atunci Iusupov a scos pistolul şi l-a împuşcat cu trei gloanţe în piept pe Rasputin. Nici după aceste împuşcături Rasputin nu a murit. Pentru a-l lichida definitiv, i-au zdrobit capul cu patul unei carabine, i-au aruncat creierii pe jos şi cu o căruţă l-au transportat noaptea aruncându-l apoi în râul Neva, sub podul Petrovski. A doua zi poliţia i-a găsit cadavrul sub gheaţă. Medicii legişti au pus diagnosticul de apă la plămâni, ceea ce însemna că Rasputin nu murise din cauza otravei, a gloanţelor, a rănilor de la cap, ci înecat sub gheaţă. Din ordinul ţarului, trupul lui Rasputin a fost înhumat în capela de la Ţarskoe Selo, cimitirul ţarilor.

La două zile după abdicarea lui Nikolai Romanov al II-lea, cadavrul lui Rasputin a fost scos din capelă, dus într-o pădure, stropit cu benzină şi ars. Împrejurările uciderii lui Rasputin, neobişnuita lui rezistenţă fizică au determinat formarea a două tabere: una a susţinut că Rasputin a fost un martir al credinţei, apărat de puteri supranaturale, omul lui Dumnezeu; cealaltă tabără afirma că Rasputin a fost omul satanei, urmărind aducerea la putere a sectei „martorii lui Iehova“ în frunte cu el. Istoria ne-a confirmat că profeţia lui Rasputin potrivit căreia: „la două săptămâni după moartea sa, moştenitorul tronului se va îmbolnăvi şi va muri şi în scurt timp va pieri şi ţarul cu întreaga sa familie “, s-a îndeplinit, după cum ştim.

27.22. Misterul panaceului universal

De câtăva vreme, americanii priveau cu speranţă spre oraşul Sioux City, mai abitir decât mahomedanii spre Mecca. Acolo, doi cercetători, specialişti în microbiologie, comercializau – neoficial – un adevărat panaceu universal. În schimbul a doar câteva sute de mii de dolari ei le ofereau bolnavilor un ser

miraculos, capabil să accelereze regenerarea celulară şi care, în consecinţă, vindeca – fără excepţie – orice boală! Lumea medicală fremăta de nerăbdare să afle în ce constă minunea dar, spre surprinderea tuturor, deşi ar fi putut primi Premiul Nobel şi ar fi intrat – cu siguranţă – în istorie, cei doi autori, fraţii Tim şi Will Sampson, susţineau că nu au descoperit nimic şi că medicamentul miraculos este doar o pură invenţie.

Cazurile rezolvate se numărau deja cu miile şi, pentru că era puţin probabil că atâţia oameni mint fără niciun motiv, a fost deschisă o anchetă. S-a aflat astfel că cei doi Sampson fuseseră cadre didactice, unul profesor, celălalt conferenţiar la celebra UCLA – Universitatea din Los Angeles dar, pentru că încălcaseră legea care interzicea experienţele genetice cu suport uman, fuseseră excluşi din viaţa universitară şi efectuaseră – fiecare – câte doi ani de puşcărie, în penitenciarul din Milwaukee. Tineri amândoi, în vârstă de 36 şi, respectiv, 39 de ani, necăsătoriţi, ei se comportaseră exemplar şi pedeapsa le fusese redusă la jumătate. Când au părăsit închisoarea nu păreau să fie prea... „şifonaţi“. Totuşi, chiar dacă pedeapsa fusese prea aspră pentru nişte cercetători care sufereau doar de prea multă curiozitate, părea puţin probabil ca ei să se fi supărat atât de tare pe societate încât să-i refuze onorurile.

Ancheta a scos la iveală că cei doi se retrăseseră în oraşul Sioux City şi acolo deschiseseră un mic laborator particular, în care făceau analize pentru fermierii indieni. Teoretic. Practic, faima lor de vindecători miraculoşi trecuse deja de graniţele ţării şi cei doi fraţi păreau a fi descoperitorii Graalului.

Singurele lor ajutoare erau doi indieni Wapoo, înalţi şi solemni, care nu scoteau niciodată vreun cuvânt şi care, din când în când, erau zăriţi rugându-se, în afara oraşului, în plin câmp, acolo unde, cândva, fusese locul sfânt rezervat ceremoniilor funerare pentru triburile Klamath şi Cherokee. Probabil, nici până astăzi nu s-ar fi aflat nimic dacă, în urma unui banal accident de vânătoare, unul dintre ei nu ar fi fost rănit. Rainbow Hands (Mâinile curcubeului) a fost transportat de prietenul său Frank Gray Wolf (Frank Lupul Cenuşiu) la spitalul din oraşul învecinat, Sioux Falls. Întreg personalul din camera de urgenţă a fost uluit, în ziua aceea de august, de bizareria unei vindecări neaşteptate.

„Pacientul era împuşcat în gamba stângă şi pierduse ceva sânge, până a ajuns la noi. Desigur, l-am operat imediat, am scos glonţul, dar, înainte să apucăm să-i coasem tăietura, aceasta era, deja, vindecată. Şi astăzi stau şi mă întreb dacă nu cumva a fost doar un vis“, îşi aminteşte chirurgul Jill Thomas, cea care l-a operat pe indian.

S-a făcut ceva vâlvă în jurul acestei întâmplări, dar nimeni nu bănuia încă ce se ascundea în spatele ei.

Presiunea asupra fraţilor Sampson crescuse atât de mult încât, după acest incident, ei au refuzat să mai primească vizitatori. Bolnavii zăceau disperaţi prin hoteluri şi moteluri şi îi scuipau, fără jenă, pe agenţii FBI, pe care îi întâlneau pe străzile micului oraş, considerându-i vinovaţi pentru supărarea celor doi cercetători.

Neputând străpunge zidul tăcerii care înconjura acest mister, autoritățile i-au arestat pe cei doi indieni, pe motiv că nu au niciun fel de acte de identitate şi, din prima clipă, i-au separat şi i-au anchetat în camere diferite. Uluirea agenților a atins paroxismul când au constatat că, la orice întrebare, fiecare dintre ei răspundea, invariabil, doar cu cuvintele:

Great Eagle will get mad (Marele vultur se va supăra).

Şi pentru ca disperarea anchetatorilor să fie deplină, cei doi indieni refuzau să se hrănească. Confruntați cu această grevă, ei au fost nevoiți să-i elibereze a doua zi. La plecare li s-au înmânat colierele magice de os, care le fuseseră luate, conform regulamentului în momentul arestării. Rainbow Hands a început să tremure brusc, iar Frank s-a ghemuit la podea îngrozit şi niciunul dintre ei n-a atins colierele depuse pe birou de funcționarul poliției. Au plecat rapid, aproape fugind, când li s-a explicat că nu sunt obligați să le ia, dacă nu le mai doresc.

După două zile de aşteptare tensionată, Tim Sampson s-a prezentat în fața şerifului din Sioux City şi a declarat dispariția celor doi indieni. Unul dintre agenții prezenți l-a atins uşor pe ceafă, Tim a căzut ca fulgerat şi apoi a fost transportat, rapid, într-un imobil din apropiere.

„Mi s-au injectat substanțe halucinogene şi tot ceea ce am declarat atunci nu are valoare juridică. Sunt nevinovat", va spune el mai târziu. Dar, mărturia sa a fost probată, cuvânt cu cuvânt, de către anchetatori, şi azi, din nou, frații Sampson se află în închisoare.

Cercetările efectuate conform declarațiilor lui Tim au uluit specialiştii FBI şi încă se mai fac speculații în legătură cu acest caz. Cei doi frați nu numai că îşi continuaseră studiile de microbiologie şi genetică umană, dar, inițiați în arta vrăjitoriei indienilor cherokee de unul dintre foştii lor colegi de celulă, de la penitenciarul din Milwaukee, îşi completaseră experimentul cu un surprinzător adaos de magie şi hipnoză.

Cei doi indieni wapoo erau pentru frații Sampson doar un soi de... cobai umani. Lor le fusese inoculat un virus care, conform aşteptărilor, trebuia să-i facă pe cei doi tineri să devină sterili. Desigur, dacă ar fi ştiut ce îi aşteaptă, ei nu ar fi acceptat să se supună acestui experiment, dar fiind handicapați mintal şi, mai ales, fiind convinşi că spiritele înaintaşilor veghează din ceruri asupra lor, au acceptat să devină „sclavii" spiritului unui mare vrăjitor indian, numit Great Eagle. Will Sampson le-a atârnat de gât câte un colier făcut din oasele acestui vrăjitor mort de mai bine de o sută de ani şi i-a asigurat că astfel ei sunt protejați împotriva oricărei boli.

Experimentul în cauză a fost un eşec de proporții. Cei doi „cobai" n-au dat niciun semn că şi-ar fi pierdut virilitatea şi, deşi au fost vaccinați de trei ori, nici nu au devenit sterili. Ceea ce au obținut cercetătorii a fost însă mult mai spectaculos.

„Printr-o mutație genetică neaşteptată, indienii au devenit imuni la orice boală şi sufereau de un proces continuu de autoregenerare rapidă la nivel

celular. Nu pot să-mi explic ce s-a petrecut dar, după cele trei vaccinuri, ei au devenit imuni chiar şi la SIDA", va declara la anchetă Tim Sampson.

Încântaţi de acest efect neaşteptat al experimentului lor, fraţii Sampson s-au gândit să extragă din sângele indienilor acest anticorp universal şi să-l comercializeze... experimental. A rezultat un soi de... gamma globulină unică, al cărei efect dura doar şase zile de la injectare şi care era capabilă să vindece orice boală, prin regenerare celulară masivă.

„Ne-am temut că va declanşa tumori maligne (cancere) şi cuprinşi de febra acestui miracol al medicinii, de teamă că vom fi împiedicaţi să-l experimentăm, am hotărât să nu declarăm nimănui nimic. Am vindecat câţiva vecini şi ne-am comportat cât mai natural posibil, dar efectele lui au fost atât de spectaculoase, încât cei vindecaţi au început să se laude, în dreapta şi în stingă, şi ne-au făcut publicitate."

Faima celor doi a crescut exponenţial şi, în numai câteva luni, aveau deja mii de cereri, care mai de care mai disperate.

Dosarul celor care au fost trataţi cu anticorpul universal numără 2077 de cazuri rezolvate, dintre care 510 cazuri de SIDA şi peste o mie de cazuri de cancer.

„Am întinerit. M-am vindecat de SIDA, m-am vindecat de toate bolile pe care le aveam datorită ei şi, culmea, am scăpat şi de chelie", jubilează Tom Preston, din Tusla. *„Sunt dispus să fac puşcărie în locul celor doi şi vreau să le cedez toată averea mea pentru cercetări. Sunt sigur că vor fi lăsaţi să-şi continue experimentele",* spune el plin de speranţă, şi nu e singurul. Numărul celor care vor să-i ajute şi care se oferă drept cobai pentru experimentele fraţilor Sampson se ridică, deja, la câteva sute de mii.

Dar, oricât ar fi de dureros, deocamdată nu s-a obţinut niciun progres.

Sursa miracolului a dispărut însă

Cei doi indieni au fost găsiţi morţi, lângă o cale ferată din apropierea oraşului Atlanta. Corpurile lor erau tăiate în zeci de bucăţi, de parcă cineva s-ar fi distrat, ciopârţindu-i cât mai mărunt. Analizele efectuate asupra acestor trupuri, care furnizau miraculosul elixir, nu au evidenţiat nimic deosebit. Anticorpul universal dispăruse pur şi simplu.

Cazul nu poate fi considerat închis datorită numărului uriaş de martori care atestă vindecările misterioase. Cercetătorii care au încercat să refacă experienţele fraţilor Sampson n-au obţinut, încă, niciun rezultat şi, se spune, nici măcar autorii, supravegheaţi de FBI, nu mai sunt în stare să repete miracolul.

Profesorul Ted Littlefeld, de la Oxford, specialist în psihiatrie, a provocat o şi mai mare disperare în rândul celor care mai speră să se vindece de unele boli incurabile, declarând că a fost vorba doar de o banală sugestie:

„Eficienţa unei sugestii este legată de priceperea, de subtilitatea celui care o face, de abilitatea lui de a tr*ece de «paznicul» vigilent care este*

conştiinţa, pentru a introduce informaţiile în subconştient. Odată reuşit acest delicat implant, sugestia îl poate transforma pe cel căruia i-a fost grefată, în absolut orice. Inclusiv într-un... creator de anticorpi universali. Vaccinurile celor doi Sampson nu au avut nicio semnificaţie. Secretul a constat în convingerea celor doi indieni că sunt protejaţi de Great Eagle prin intermediul talismanelor. Atât."

Dosarul panaceului universal se completează în fiecare zi cu noi amănunte, dar, din nefericire, miracolul pare irepetabil. Omenirea a tresărit zguduită de o nouă speranţă şi iată, din nou, visul s-a dovedit iluzoriu.

Deşi, când e vorba de anchete secrete, nu se ştie niciodată... precis.

27.23. Operaţiunea „Masa răutăcioasă"

Pare greu de crezut, dar una dintre cele mai mari lovituri la adresa şarlataniei din mediile spiritiste engleze a fost dată abia acum 20 ani. Deşi încă de la finele secolului trecut fuseseră făcute numeroase dezvăluiri de escrocherii ale mediumurilor, credulitatea şi conservatorismul au rezistat, alimentând bugetele impostorilor profesionişti. Operaţiunea s-a numit „Nasty Table" (Masa răutăcioasă) şi a fost pusă la cale de inginerul Daniel Batchemoore, cu sprijinul Scotland Yardului. Batchemoore a inventat un dispozitiv complex, constând dintr-o masă rotundă de spiritism, prevăzută cu mecanisme pentru rotire, pentru emiterea sunetelor şi a vocilor indescifrabile – inclusiv efectul special numit „şoaptele mortului"! – şi un sistem de „fulgere venite din neant". Toate comenzile puteau fi date fie prin apăsarea unor butoane secrete, fie prin telecomandă. Au fost executate trei exemplare, apoi s-a declanşat delicata şi discreta acţiune de găsire a clienţilor. Cu ajutorul unor persoane ce frecventau mediile unor spiritişti, au fost atraşi în cursă trei bărbaţi „onorabili" din Birmingham, Leeds şi New Hampshire. Pentru a câştiga încrederea cumpărătorilor, vânzătorul de ocazie a pretins achitarea sumelor pe măsură ce se acumulau veniturile. Ulterior, printre persoanele care se prezentau la respectivele şedinţe de spiritism s-au aflat şi ofiţeri de poliţie sub acoperire.

Văzând cât de bine merge noua afacere a celor trei mediumuri, oamenii legii au aşteptat şase luni până să intervină şi să-i demaşte pe şarlatani. În tot acest timp, încasările creşteau vertiginos, la fel ca şi frecvenţa şedinţelor de la 2 la 5 pe săptămână. În septembrie 1985, în aceeaşi noapte, s-a făcut demascarea prin dereglarea mecanismelor electronice... Culmea este că, după arestarea şarlatanilor, au existat numeroase voci care le-au luat apărarea, afirmând că strategia poliţiei a fost „dezonorantă pentru Anglia"!

Am ales acest caz şi datorită unor informaţii recente din presa noastră, care relatează despre efecte nocive ale unor aşa-zise tratamente bioenergetice. Atenţie! industria escrocheriilor parapsihologice nu are frontiere, iar inventivitatea impostorilor nu cunoaşte limită!

27.24. Frăția neagră a inelelor

Falsele mediumuri recurg la diverse practici pentru a-şi atrage clienți. Printre acestea se află aşa-zişii ghicitori care inventează generalități, apoi urmăresc reacțiile clientului. Prin intermediul acestui mod de ghicire „la rece“, se rostesc cuvinte banale, ce alcătuiesc o serie de declarații amabile, adresate clientului şi care se potrivesc oricărei alte persoane. În multe cazuri, reacțiile clientului la aceste cuvinte, exprimate atât verbal, cât şi în limbajul corpului, sunt replici la cele câteva detalii nesemnificative, care îl determină însă să creadă că a fost martorul unui eveniment paranormal real.

Nu numai din proverbe, ci mai ales din viața cea de toate zilele, ştim că naivitatea declinată în funcție de diversele ei forme de manifestare se plăteşte uneori foarte scump. A constatat-o, recent, pe propriul ei buzunar, reşițeanca Mihaela G., în timp ce se afla într-un tren de persoane, în drum spre Comarnic, în calitate – vorba-ceea – de simplu cetățean.

Simplu-simplu, dar vedeți că şi modestia de genul ăsta bate cumva la ochi, atrăgând atenția persoanelor experimentate în „activități specifice“ cu naivii. Aşa se face că femeia a fost acostată de trei binevoitoare doamne cu fuste largi şi colorate, de profesie... ghicitoare în necazurile oamenilor. Pe Mihaela, au „citit-o“ rapid şi nu le-a fost deloc dificil să o convingă că, dacă viața nu e tocmai darnică cu ea (dar câți români pot garanta, oare, că o duc ca-n sânul lui Avram?), totul e din cauză că ea, nefericita, e posedată de duhuri necurate. Şi, evident, tămăduitoarele cele mai potrivite nu puteau fi altele decât cele trei oacheşe, că doar ele cunoşteau tainele ghicitului izbăvitor de rele.

Zis şi făcut, au început să-şi bolborosească rapid vorbele „de leac“, iar cum unde-s mulți puterea creşte, au terminat la fel de urgent atât procedura verbală, cât şi cea manuală – o pradă neaşteptat de grasă: şase inele de aur (vreo 40 de grame, în total, valorând peste 6 mii lei), plus 30 lei, ca desert. Evident, la stația următoare, frăția neagră a inelelor galbene s-a topit ca prin farmec. Norocul naivei a fost că s-a dezmeticit suficient de repede, ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat şi să-i anunțe pe păzitorii legii. Polițiştii de la T.F. Sinaia le-au identificat pe magicienele fără diplomă şi au recuperat integral prejudiciul, lecuindu-le, cel puțin pentru o vreme, de asemenea inițiative. Nu ne îndoim că, totodată, şi victima a scăpat de multe duhuri necurate!

27.25. Fantome „fotografiate“

Odată cu apariția primelor aparate de fotografiat, oamenii au încercat să prindă pe peliculă şi unele figuri fantomatice. Şi la urma urmei, ce altceva ar constitui o dovadă mai bună a existenței fantomelor decât imaginea pe film a uneia dintre ele? Eforturile depuse în acest sens au condus în special la eşecuri şi uneori la falsuri.

Falsul a fost introdus în primii ani de existență a fotografiei, perioadă ce

a coincis cu anii de glorie ai spiritualismului. În 1861, William Mumler, un fotograf din Boston, a developat imagini în care apăreau chipurile rudelor decedate ale unor clienți ai săi. Afacerea a prosperat până în momentul în care cineva a observat că acele figuri semănau izbitor cu oameni în viață, locuitori ai orașului Boston, iar imaginile puteau fi obținute prin suprapunere. Mumler a fost arestat în 1869. Acuzat de fraudă fotografică, el a fost condamnat la doi ani de închisoare.

Cazul lui Mumler nu a pus capăt practicii de „fotografiere a spiritelor", care, într-un fel sau altul, a căpătat o amploare și mai mare.

27.26. Venerarea unei fantome

Istoria din ultimele șase decenii și ceva ale secolului în care trăim ne-a arătat și ne arată, spre surprinderea noastră, cum un mare număr de oameni în toată firea venerează o fantomă creată de fantezia celui mai mare autor de nuvele și romane polițiste, și de aventuri, și istorice, și de povestiri științifico-fantastice, englezul Sir Arthur Conan Doyle. Acesta s-a născut în orașul Edinburgh în 1859 și a decedat în orașul Crowborough, Sussex în 1930. Părinții lui au fost intelectuali și foarte cunoscuți în Edinburgh.

După terminarea Facultății de medicină umană din Edinburgh, C. Doyle și-a făcut stagiatura de trei ani la spitalul din orașul natal, în preajma profesorului său Iosef Bell. C. Doyle a rămas profund impresionat de fantastica putere de deducție a profesorului Bell și a avut multe ocazii să asiste la scene de dialog Bell-pacient, destul de impresionante. În afara diagnosticului precis pus de Bell, acesta obișnuia să stabilească și alte amănunte legate de viața multor pacienți, fără să-i fi văzut până atunci. Aceste amănunte s-au dovedit a fi foarte exacte, deoarece se bazau pe spiritul dezvoltat de observație și de deducție al profesorului Bell. Acesta a fost prototipul după care C. Doyle a creat un personaj imaginar, pe detectivul particular Sherlock Holmes, eroul multor nuvele și romane polițiste și de aventuri. De la prima nuvelă polițistă lansată de C. Doyle și până în anul morții sale, acesta a scris 73 de cărți. În toate aceste lucrări, iese la iveală spiritul adevărului și al dreptății. Povestirile lui C. Doyle erau atât de frumos scrise, încât acesta a fost înnobilat de Parlamentul Angliei cu titlul de „Sir".

În anul 1891 a apărut lucrarea *Aventurile lui S. Holmes;* în anul 1893, lucrarea *Memoriile lui S. Holmes;* în anul 1904, lucrarea *Întoarcerea lui S. Holmes;* în anul 1912, lucrarea *Lumea disparată* și *O crimă ciudată;* în anul 1922, lucrarea *Câinele familiei Baskerville;* în anul 1927, lucrarea *Agenda lui S. Holmes,* precum și foarte multe romane de istorie, de aventuri, povești științifico-fantastice etc.

În anul 1887, prin intermediul unor seriale de nuvele, C. Doyle l-a prezentat pentru prima dată publicului pe eroul său, Sherlock Holmes. Apariția acestuia și peripețiile lui au fost primite de cititori cu multă plăcere. Acest detectiv

cultivat, înzestrat cu multă raţiune şi spirit deductiv, a delectat generaţii întregi de tineri. Prin scrierile sale, C. Doyle a convins marele public că S. Holmes este un personaj real şi nu unul fictiv (o fantomă). Cititorii susţineau că S. Holmes trăia, că toate peripeţiile lui sunt reale, că multe cazuri figurau şi la Scotland Yard. În romanele sale, C. Doyle indicase chiar şi adresa lui S. Holmes, ca fiind în Baker Street nr. 221 – Londra. Toţi admiratorii lui C. Doyle îl considerau pe S. Holmes ca fiind cel mai bun detectiv particular al lumii, un campion al inteligenţei şi al raţionamentului, spaima răufăcătorilor. Mulţi cititori au afirmat că adeseori l-au văzut pe S. Holmes plimbîndu-se pe malurile Tamisei, cu nelipsita pipă în colţul gurii, cu pălăria gri ce avea boruri mici în dreptul tâmplelor şi boruri lungi în faţă şi spate, cu pardesiul care avea o culoare pe faţă şi alta pe dos, cu mersul liniştit etc. S. Holmes descoperea pe cei mai abili criminali folosind nu pistolul, ci agerimea minţii sale. Mulţi englezi l-au considerat pe S. Holmes ca fiind şi angajatul particular al Scotland Yardului şi că această faimoasă instituţie metropolitană s-a bucurat de aportul adus de S. Holmes.

„Naşul“ acestuia, C. Doyle, s-a plictisit la un moment dat de eroul său S. Holmes, care devenise extrem de popular în întreaga lume. În anul 1927, „naşul“ a scris un roman în al cărui capitol final a anunţat că S. Holmes a fost ucis într-o încăierare cu cinci bandiţi în oraşul elveţian Meiringen şi că îi pare rău de dispariţia „finului“ său. Aflând despre această „nenorocire“, publicul cititor a protestat vehement în faţa casei lui C. Doyle. Mai mulţi liberali şi diverşi cititori au stat două zile şi două nopţi în şir în faţa casei acestuia şi nu l-au lăsat pe C. Doyle să iasă afară din casă, până nu le-a promis că „îl va învia“ pe S. Holmes.

C. Doyle a fost astfel obligat de publicul cititor să refacă ultimul capitol al romanului lansat şi să-1 „reînvie“ pe S. Holmes. Publicul a jubilat de bucurie că cel mai mare detectiv particular al lumii trăieşte. Cutia poştală de pe Baker Street nr. 221 – Londra, se golea în fiecare zi de mulţimea de scrisori trimise de cititori care îi urau lui S. Holmes multă sănătate. Dacă până în anul morţii lui C. Doyle acesta tot mereu a scris despre S. Holmes, se impune următoarea întrebare: când a murit faimosul detectiv S. Holmes? Nu se ştie exact când, dar, cu siguranţă, după decesul lui C. Doyle, deoarece de atunci nu a mai continuat nimeni prodigioasa lui operă scriitoricească.

La doi ani după moartea lui Conan Doyle, admiratorii lui S. Holmes au întemeiat la Londra Societatea particulară Sherlock Holmes (SPSH), care astăzi numără peste o mie de membri. Această Societate ţine patru şedinţe pe an, iar o dată pe an, în ziua de naştere a lui S. Holmes (21 mai), are loc un banchet la care se aduc tot felul de osanale lui S. Holmes. De obicei, anual apare o revistă consacrată în întregime vieţii şi activităţii lui S. Holmes, autorii articolelor străduindu-se să discearnă pe cât posibil realul de fantastic. Societatea respectivă a înfiinţat la locuinţa lui S. Holmes din Baker Street nr. 221 – Londra un foarte atractiv muzeu, care cuprinde „amintiri autentice ce ar fi

aparţinut lui S. Holmes (pipe, tabachere, cărţi, reviste, tablouri, fotografii cu diverse scene etc.). Interesant este faptul că şi azi mulţi tineri din toată lumea, care au citit cărţile lui C. Doyle, trimit scrisori pe adresa muzeului mai sus amintit, solicitând explicaţii la unele peripeţii ale lui S. Holmes. La toate aceste scrisori răspund unii dintre membrii Societăţii menţionate mai sus, răspunsurile fiind însoţite şi de fotografia lui S. Holmes. Şi culmea culmilor: în loc ca SPSH să-1 venereze cu respect şi demnitate pe Conan Doyle, omul care a uimit o lume întreagă cu ceea ce a scris, venerează cu mult fast o fantomă. Societatea respectivă abuzează de naivitatea turiştilor care cumpără de la muzeu tot felul de nimicuri ce ar fi aparţinut detectivului S. Holmes. Bani să iasă, că fraieri sunt destui în lume.

27.27. Vânător de fantome, arestat de poliţie

Un indian a încercat să facă rost de bani într-un mod cel puţin ciudat: se deghiza în fantomă şi îşi speria vecinii, apoi se oferea să îi ajute să scape de astfel de creaturi, transmite Ananova.

Ambika Rai se îmbrăca într-o haină lungă şi neagră şi ieşea noaptea pe străzi ca să-şi sperie vecinii. Ceva mai târziu, le bătea la uşă, le spunea că a auzit de incident şi se oferea ca, în schimbul unor sume de bani, să desfăşoare anumite ritualuri de îndepărtare a fantomelor. Toată înşelătoria a fost scoasă la iveală însă când poliţiştii au primit un telefon cu privire la insolita apariţie şi s-au alăturat localnicilor care căutau pe străzi „fantoma neagră".

După ce a fost prins, a recunoscut că el este şi fantoma şi vânătorul. El a admis şi că a primit bani şi diverse cadouri pe care i le oferiseră cei care chiar au crezut că au de-a face cu o fantomă.

27.28. Internetul şarlatanilor

Internetul e plin cu site-uri care abundă în „ghicitori" de destin şi interpreţi de karmă. Care mai de care mai instruiţi sau „iluminaţi", maeştrii tainelor oculte îţi sunt acum la îndemână cu un simplu „click".

„Vrăjitoarele cele bune" şi „vrăjitorii înţelepţi" sunt în pas cu tehnologia de ultim moment: şi-au făcut site-uri. Cu ajutorul Internetului „tainele" nu mai sunt „taine", visele nu mai au secrete, iar necazurile îşi vor găsi rădăcina pe care, dintr-o mişcare de mouse şi câteva butonări pe tastatură, o puteţi smulge ca pe o buruiană obraznică din calea destinului dumneavoastră. Cu ce vă alegeţi dacă accesaţi asemenea site-uri? Un văl vi se va lua de pe ochi şi veţi afla tainele viselor, tainele astrelor, tainele cristalelor, tainele tarotului, tainele numerelor. Înflorirea acestui gen de „ştiinţe" şi în lumea virtuală nu este altceva decât o altă manifestare a pierderii dreptei credinţe de către om.

„THE AGE OF AQUARIUS". „Dacă ai ajuns pe acest site, fii sigur că nu este o întâmplare." Acestea sunt cuvintele de întâmpinare ale unuia din

site-urile cu dezlegări de taine, www.acvaria.com. Adevărul este de partea acelei persoane din spatele pseudonimului „acvaria".

Nu este nicio întâmplare, într-adevăr, sunt „legile interne" de funcționare a motorului Google, în clipa când ai dat căutare după un anumit cuvânt sau grup de cuvinte. Rămânem impresionați de vasta cultură a „mentorului" spiritual al acestui site, dar chiar nu vrem să comandăm „decizia corectă" pentru 30 de lei sau 20 de dolari (serviciul nu poate fi „onorat" decât prin e-mail, cu plata în avans prin mandat poştal şi cu o perioadă de aşteptare a răspunsului de până la 7–10 zile).

„Dacă pur şi simplu v-ați săturat de prezicătorii de la colț de stradă... apelați la serviciile prezicătorilor de elită" de la adresa www.ezoteric.ro. Contra unor sume frumuşele o să aflați viitorul, dar aveți grijă să nu vă pierdeți prin pădurea... de simboluri care populează şi probabil inspiră distinşii „iluminați" din acest cabinet online.

Dacă nu aveți încredere în „interpretarea românească" a viselor şi a zbaterilor de pleoapă puteți apela la site-uri străine, www.dream moods.com este unul dintre acestea care vă pune la dispoziție „teancuri" de vise dezlegate. Dar cea mai interesantă secțiune a site-ului o constituie forumul, în care vise „proaspete" şi „încârligate" îşi caută cu ardoare explicații.

27.29. Toxicomani… extratereştri

August 2004. Guandjuato, Mexic. Un fermier a fost arestat pentru că, pe un teren care-i aparține, poliția a descoperit o cultură de marijuana. Fermierul a afirmat că nu el este cel care a plantat marijuana, ci toxicomani extratereştri.

Manuel Ortega Ninon, în vârstă de 51 de ani, susține că a zărit nave spațiale extraterestre apărând în mod misterios deasupra unui teren izolat care îi aparține. Cercetând zona cu mare atenție, a descoperit că fuseseră plantate un număr de 700 de fire de marijuana. Conform spuselor fermierului, navele spațiale au aterizat pe terenul său şi, după o staționare de câteva ore, au dispărut. În timpul petrecut de aceste nave pe Pământ, fermierul susține că a auzit o muzică ciudată şi râsete înfundate. În fața polițiştilor, fermierul a mărturisit că, în momentele în care a urmărit activitatea extratereştrilor, se tot întreba cu ce se ocupau aceştia, dar s-a temut să se apropie de locul respectiv. În ciuda afirmațiilor sale, poliția l-a arestat.

27.30. Incidentul de la Roswell – o escrocherie?

În vreme ce astăzi sunt difuzate pe micul ecran atât filmul *Twin Peaks,* produs la Hollywood, cu actorul Kyle McLaughlin în rolul principal, cât şi mult disputatul documentar de televiziune despre aşa-zisa autopsie, din 1947, a unor extratereştri decedați, povestea despre incidentul de la Roswell se pare că a câştigat un statut mitic, în special printre adepții teoriei conspirației.

Printre ozeneologi, „Roswell“ este sinonim cu „muşamalizare a guvernului“. Povestea este următoarea: pe data de 2 iulie 1947 (sau în jurul acestei date), o navă extraterestră s-a prăbuşit în deşertul New Mexico, la aproximativ 60 km depărtare de baza de rachete nucleare a aviației militare americane, aflată la Roswell – sediul Grupului de Bombardiere nr. 509, pe atunci singura forţă de atac nuclear din lume. Rămăşițele aparatului de zbor necunoscut, au fost aparent recuperate, la fel ca şi trupurile neînsufleţite ale celor două ființe extraterestre. La 8 iulie, ofițerul de presă al bazei Roswell, Walter Haut, a emis un comunicat prin care confirma că aviația militară posedă un „disc zburător“. Această declarație, publicată în jurnalul local din Roswell, *Daily Record,* descria descoperirea „discului“ pe data de 5 iulie de către fermierul William „Mac“ Brazel, într-o parte îndepărtată a terenului său. Brazel informase atunci armata.

AVIAȚIA MILITARĂ CAPTUREAZĂ FARFURIE ZBURĂTOARE PE TERENUL UNEI FERME DIN REGIUNEA ROSWELL, titrau ziarele. *Nu sunt date publicității detalii privind discul zburător,* se specifica în subtitlu.

Atât a aflat publicul. O zi mai târziu, corpurile aviației militare au declarat presei că ceea ce se găsise erau, de fapt, rămăşițele unui balon atmosferic, de care era ataşat un dispozitiv radar. Mac Brazel a refuzat să nege ceea ce văzuse şi, prin urmare, a fost ținut ilegal în izolare timp de o săptămână de către armată; presa a preluat informația şi povestea a murit – doar pentru a fi repusă în discuție peste ani de zile.

Se pare că epava navei extraterestre fusese luată în primire de către maiorul (mai târziu devenit colonel) Jesse Marcel, ofițerul de securitate care a primit ordinul de a o transporta, pe calea aerului, la Wright Field, cu avioanele militare aflate la baza din oraşul Fort Worth (nordul Texasului). Ulterior transferat la Washington, D.C., el şi alți ofițeri au fost scandalizați de muşamalizarea evenimentului. În revista *New York Times* (28 februarie 1960), amiralul Roscoe H. Hillenkoetter (primul director al CIA) afirma: „Prin disimulare şi desconsiderare din partea autorităților, mulți cetățeni sunt determinați să creadă că obiectele zburătoare neidentificate sunt o absurditate. Pentru a ascunde adevărul, aviația militară şi-a obligat personalul să păstreze tăcerea“.

În 1986, cu şapte ani înainte de a deceda, colonelul Marcel a descris, în cadrul unor interviuri filmate, că descoperise, la locul prăbuşirii navei, bucăți ale acesteia de aproximativ 1,3 cm^2 fiecare, „cu un fel de hieroglife pe ele, pe care nimeni nu i le-a putut descifra“. Rămăşițele păreau a fi construite dintr-un material flexibil, ca lemnul uşor de plută, dar care nu putea lua foc. Mai exista şi un metal asemănător staniolului, dar mult mai rezistent; şi o substanță tare, maronie, ca de hârtie, pe care fiica lui Mac Brazel, Bessie, o descria ca având în ea flori presate. Astăzi, dr. Jesse Marcel jr., fiul colonelului, continuă să declare că a văzut atât substanța cât şi bucățile din navă.

Anchetatorii Kevin Randle şi Don Schmitt, după cum afirmă în cartea *Adevărul despre Roswell* (1994), au descoperit „aproape o jumătate de duzină“

de martori care, aparent, s-au aflat la locul prăbuşirii navei şi care au văzut nu doar epava, ci şi cadavrele celor două fiinţe cu piele cenuşie, feţe umanoide şi o structură osoasă subţire, aproape ca de pasăre.

De-a lungul anilor, zvonurile au luat amploare – că trupurile neînsufleţite ale extratereştrilor sunt păstrate, în secret, îngheţate, de către Pentagon; că unul sau mai mulţi extratereştri au fost capturaţi în viaţă; că guvernul american a încheiat o înţelegere cu extratereştrii, permiţându-le să răpească cetăţeni americani în schimbul obţinerii de informaţii despre tehnologia OZN – o credinţă ce echivalează cu miturile antice despre faptele comise de înşelătorii zei greci ca Zeus, care răpeau în permanenţă şi lăsau însărcinate muritoare.

Totuşi, după cum evidenţiază pragmaticul ozeneolog Jacques Yallee, dacă prăbuşirea navei a avut loc la 2 iulie, dar epava şi corpurile extratereştrilor nu au fost recuperate timp de aproape o săptămână, atunci cadavrele au fost expuse nu doar soarelui torid al verii din deşert mai multe zile, ci şi numeroaselor păsări de pradă înfometate.

La 28 august 1995, telespectatorii din America, Marea Britanie şi din restul lumii au văzut, în final, un documentar excesiv promovat despre acest incident. Deşi o mare parte din dovezile oferite de martorii, aparent sinceri, ai evenimentului sunt impresionante, principala controversă s-a născut în jurul autenticităţii filmului alb-negru al aşa-zisei autopsii efectuate asupra extratereştrilor. Acesta a fost cumpărat de către omul de afaceri britanic Ray Santilli de la un american, a cărui identitate, acesta a jurat să n-o dezvăluie până în ziua de astăzi. Opinia generală este că filmul prezintă nu un extraterestru de pe planeta X, ci un cadavru uman ce a suferit o malformaţie genetică sau de altă natură – sau poate este un manechin fabricat de artişti în efecte speciale.

Data filmului rămâne, de asemenea, controversată. Dacă, aşa cum se pretinde, el a fost realizat în 1947 atunci (datorită tehnologiei necesare unei mascarade atât de convingătoare) mai mult ca sigur că înfăţişează o autopsie autentică; pe scurt un „film de priză“, devenit pe jumătate respectabil în urma pretextului inconsistent al interesului şi revelaţiei istorice, antrenând voaierismul public în timp ce dă impresia că îl face acceptabil şi normal.

Până în prezent, data documentarului rămâne incertă. Scepticii au observat, în film, un telefon agăţat pe perete, cu un cordon spiralat, un tip aparent inexistent în 1947. Totuşi, chiar dacă filmul a fost realizat în 1947, nu există nicio legătură distinctă între el şi incidentul de la Roswell, indiferent ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat acolo. Santilli continuă să afirme că operatorul său anonim, acum octogenar, nu a declarat niciodată că a filmat „extratereştri“, doar nişte „ciudăţenii“.

Adevărul privitor la incidentul Roswell continuă să fie învăluit în mister. În ciuda publicităţii şi a reclamei comerciale din ultimii ani, dovezile sunt ambigue.

27.31. „Nava cercetaşă“

Cultul modern al ozeneurilor (obiecte zburătoare neidentificate) a început la 24 iunie 1947 când omul de afaceri Kenneth Arnold a văzut nouă discuri strălucitoare rotindu-se pe cer deasupra munților, în timp ce el zbura cu avionul particular aproape de Muntele Rainier, din statul Washington. Cinci ani mai târziu, misticul californian George Adamski a devenit primul american ce a pretins că a avut contact cu ființe extraterestre. În cartea sa, *Farfuriile zburătoare au aterizat,* scrie: „Era aproape 12.30, la prânz, într-o zi de joi, pe 20 noiembrie 1952, când am stabilit primul contact personal cu o ființă de pe altă planetă. Aceasta venise pe Pământ în nava sa spațială, o farfurie zburătoare, pe care o numea Nava Cercetaşă.“

Această aşa-zisă întâlnire s-ar fi petrecut la Desert Center, undeva în afara oraşului Los Angeles. Adamski a pretins că a fost trimis în acea direcție telepatic de către extratereştri. Împreună cu şase prieteni (printre care teoreticianul ocultist George Hunt Williamson), el a văzut „nava cercetaşă“ în formă de clopot cum apare deasupra capetelor lor, apoi cum aterizează în apropiere! O entitate cu părul blond a ieşit din navă pentru a-i spune lui Adamski, prin limbajul semnelor şi prin telepatie, că rasa sa se teme să aterizeze în arii puternic populate, dar că a venit aici pentru a-i avertiza pe pământeni asupra folosirii necorespunzătoare a energiei atomice. Această idee s-a transformat într-un laitmotiv al relatărilor ulterioare despre întâlnirile cu extratereştri: se pare însă că e meritul lui Adamski de a fi lansat-o prima dată (deşi astfel de avertismente erau, chiar şi pe atunci, obişnuite în romanele ştiințifico-fantastice).

Cartea sa, devenită bestseller, a reprezentat exact ceea ce milioane de oameni îngrijorați doreau să citească în perioada războiului rece. Frații noştri din spațiul cosmic ne vor salva pe noi de noi înşine! Adamski a fost foarte isteț şi a exploatat momentul. Următorul său roman, *În interiorul navelor spațiale* (1955), istorisea cum noii lui prieteni l-au condus la bazele lor de ozeneuri, printre munți, râuri şi oraşe amplasate pe cealaltă parte a Lunii. Această carte a fost publicată cu patru ani înainte de apariția primelor fotografii realizate din satelit, ce atestau faptul că partea întunecată a Lunii nu este altceva decât pământ steril, la fel ca şi partea luminoasă ce poate fi observată de pe Pământ. Dar, până atunci, Adamski se îmbogățise considerabil. Oricum nu mai conta pentru fanii lui ceea ce ştiința dovedea sau nu dovedea.

27.32. „Vocea Parlamentului Interplanetar“

Reprezentând una dintre cele mai bizare organizații născute din entuziasmul față de ozeneuri din anii ’50, acest cult a fost fondat în 1954 de ocultistul britanic George King (1919–?). Într-o zi, aflat singur în apartamentul său din vestul Londrei, se pare că a auzit o voce nepământeană strigând: „Pregăteşte-te!

Vei deveni vocea Parlamentului Interplanetar.“ O săptămână mai târziu, o mică zeitate indiană „a pătruns direct“ prin uşa închisă a apartamentului şi i-a prezentat regulile Societăţii Aetherius. În curând, King, pretinzând că este ghidat de spirite dematerializate notorii, precum cercetătorul în domeniul paranormalului din secolul al XIX-lea, Sir Oliver Lodge, nu numai că a primit informaţii telepatice din adâncimile „spaţiului eteric“, dar a şi vizitat planetele Venus şi Marte. S-a implicat într-o bătălie spaţială la o distanţă de şaizeci şi cinci de milioane de kilometri de Pământ şi mai târziu a dat publicităţii mesaje primite în stare de transă de la entităţi precum Sectorul Şase al Planetei Marte, Stăpânul Aetherius şi Iisus Hristos – despre care se spune momentan că ar fi rezident al planetei Venus ori s-ar afla undeva, în apropierea ei.

În ciuda sau poate datorită acestor afirmaţii, societatea încă există şi desfăşoară o activitate înfloritoare, concentrându-se asupra „obiectivului“ impus de Parlamentul Interplanetar prin calităţile de medium ale lui King. Această sarcină constă în a strânge şi depozita, prin intermediul entităţilor extraterestre, „energia spirituală“ în „baterii spirituale“, localizate în locuri înalte, această energie urmând să fie eliberată pentru a preveni bolile şi suferinţa din întreaga lume. Membrii societăţii au întreprins pelerinaje periculoase tocmai în vârful celor mai înalţi munţi, inclusiv Kilimanjaro din Tanzania, pentru a-şi duce la îndeplinire misiunea, aşa cum a fost comunicată ea.

Oare este King un farsor? Ca şi în cazul multor alţi guru ai unor culte ciudate, e greu de spus. El nu este nici un Jim Jones sau David Koresh, dar nici măcar un Rajneesh. Societatea Aetherius nu este asociată cu niciun scandal monstruos. Cel mai rău lucru ce poate fi menţionat este faptul că ea constituie un sistem de credinţe autoamăgitor. Însă unii ar putea spune că toate sistemele de credinţă sunt autoamăgitoare; aşadar, cine e fără de păcat, să arunce primul piatra!

27.33. Cercuri în lanurile de cereale

Aparent la fel de misterios, deşi mai puţin distructiv decât mutilarea vacilor din SUA în anii ’70, acest fenomen a devenit, pentru prima dată, ştire de senzaţie în august 1980. Atunci, un turist ce se plimba pe lângă Valea Pewsey din sudul Angliei a văzut învârtindu-se cu o inexplicabilă precizie într-un lan de porumb apropiat trei cercuri ciudat de perfecte. Articolul despre acestea din ziarul *Wiltshire Times* a atras atenţia specialiştilor locali în ozeneologie. Negăsind dovezi ale unei farse sau ale unei intervenţii a extratereştrilor şi întrebându-se dacă cercurile nu au fost cumva cauzate de o anomalie meteorologică, cum ar fi un vârtej de vânt, jurnaliştii l-au contactat pe meteorologul Terence Meaden – şi astfel a început una dintre cele mai distractive, creative şi lungi mediatizări din „sezonul aiurelilor“.

Până în vara anului 1982, noi cercuri au apărut peste tot în sudul Angliei. În mod tipic acestea erau „singulare“. Pe măsură ce fenomenul (la fel ca

interesul mass-media) se dezvolta, au început să apară formațiuni mai complexe – nu numai grupuri de cercuri intersectate, ci chiar, până în 1989, „pictograme“ complicate – sub formă de cheie, cercuri celtice şi imagini luate din geometria fractală modernă.

La început, când formațiunile erau relativ simple, s-au creat două teorii principale ale cauzelor. Meaden susținea că o specie rară de vârtejuri atmosferice crea vijelii localizate, ce învârteau recolta de pe câmpuri sub formă de cercuri. Pe măsură ce formațiunile (şi relatările în presă despre acestea) au devenit mai complexe, el a inițiat termenul de „vârtej de plasmă“; o teorie mai târziu preluată şi elaborată de Yoshihiko Ohtsuki de la Universitatea Waseda din Tokyo.

Şi mai atrăgătoare pentru jurnalişti s-au dovedit teoriile generate de entuziaştii New Age, ocultişti şi ozeneologi care, văzând cum în fiecare vară apăreau noi cercuri, plecau în grupuri la locurile respective, precum Devil's Punchbowl aproape de Winchester sau în locuri megalitice antice, precum Avebury. Aici, percepând „vibrații cosmice“ şi stând noaptea de veghe pentru a încerca să-i prindă pe „făuritorii de cercuri“, astfel de mistici ajungeau la concluzia că intervenția extratereştrilor este evident responsabilă pentru acest fenomen! Obiectele-zburătoare neidentificate cauzaseră cercurile sau „subconştientul colectiv“ sau chiar Gaia, mitica zeiță Mama Terrei care, îndurerată de lipsa de respect a omenirii pentru Ea, ne avertiza pe toți să ne schimbăm modul de viață!

Această teorie senzațională a fost avansată, în special de cercetătorii Pat Delgado şi Colin Andrews, a căror carte *Dovezi circulare* a devenit bestseller în 1989. Sugerând că cercurile apar în anumite locuri, an după an, ei au invocat ca „dovezi“ diferite evenimente ciudate. De ce, de exemplu, deasupra unui cerc de la Winterbourne Stake din Wiltshire, un pilot al unui avion turboreactor Harrier s-a catapultat (şi a murit) misterios, lăsându-şi aparatul de zbor să plutească în continuare, înainte de a se prăbuşi în Marea Irlandei? De ce, când Andrews a luat acasă mostre de sol de pe un câmp cu cercuri, alarma antifurt din coliba în care ascunsese mostrele se dezactiva, brusc, la ora 4.15 în fiecare dimineață? De ce câinele său, dus cu forța în mijlocul unui astfel de cerc, a început să vomite? Evident! „Făuritorii de cercuri“ erau responsabili!

Desigur, ei au recunoscut totuşi că se făceau unele farse. Era un lucru bine ştiut. Într-un caz, *Daily Mirror* a plătit o familie de fermieri pe nume Shepherd ca să realizeze o formă întortocheată, din cinci cercuri false. Operațiunea au dus-o la îndeplinire intrând în câmp, pe picioroange (pentru a nu lăsa urme de paşi) înainte de a apăsa, cu tălpile, recolta în formă de cerc. Dar adevărații credincioşi (în timp ce deplângeau acest aspect comercial) au observat că marginile cercurilor astfel formate erau aspre şi imperfecte.

Şi alți cercetători au remarcat însă modul în care reacționează câinii când se află în mijlocul cercurilor *originale,* ca şi cum ar simți energii nepământene, în timp ce mulți alții au declarat că au văzut lumini stranii plutind noaptea

deasupra câmpurilor în care mai târziu aveau să apară cercuri sau că au auzit sunete ascuțite și zgomote asemănătoare celor provocate de paraziții electrici. Cei încrezători în intervenția extratereștrilor au pus mare preț pe ceea ce se povestea legat de subiect, cum a fost cazul din 16 iunie 1991, când un cerc cu diametrul de 23 de metri a apărut la Bolberry Down, aproape de Salcombe în Devon. Operatorul de radio local, Lew Dilling, a auzit niște pocnituri și țăcănituri de frecvență înaltă ciudate atunci când a încercat să revină la frecvența obișnuită.

„Semnalele erau atât de puternice", a spus el, „încât le puteai auzi pe fundalul posturilor Radio Moscova și Vocea Americii – și, de obicei, acopereau orice alt semnal." Între timp, patronul barului local se pare că a aflat de cercuri numai după ce câinele său a turbat, sfâșiind cu dinții un covor.

Până acum devenise evident pentru toți cei ce nu erau complet scoși din minți de nevoia de a crede în intervenția extraterestră că fenomenul demonstrează semne îngrijorătoare de origine pur umană. Nu numai că exista o evoluție rapidă de la cercuri simple la cercuri complexe și apoi la „pictograme" și chiar „insectograme", dar „făuritorii de cercuri" năruiau fiecare nouă teorie „rezonabilă" prin producerea de noi formațiuni cu o promptitudine misterioasă. Când Meaden a evidențiat că, până în momentul respectiv, toate cercurile erau desenate în sensul acelor de ceasornic, imediat a apărut un cerc în sens opus acestora. Când s-a sugerat că farsorii folosesc elicoptere, un nou cerc a apărut direct sub un fir conductor de electricitate.

Totuși, teoriile despre „intervenția extratereștrilor" impuse de Delgado și Andrews (care până atunci trataseră cu indiferență ideile „științifice" plictisitoare ale lui Meaden) au continuat să se impună puternic până când, în iulie 1990, într-un câmp de lângă Alton Barnes, a apărut cea mai spectaculoasă pictogramă. Întinzându-se pe 136 de metri, aceasta era compusă nu numai din cinci cercuri, dar și din forme inedite uimitoare, inclusiv o halteră și un șperaclu. Mass-media (și cei ce păzeau câmpurile de cereale) au invadat instantaneu acest teren faimos, încât fermierul acestuia, Tim Carson, a obținut 5000 de lire sterline din taxa de 1 liră pe cap de vizitator. Toți cerealogii (sau cereologii: ortografia acestui nou termen s-a tot schimbat) au fost convinși că sunt martorii celui mai important fenomen de până atunci. Meaden s-a gândit că acesta vine în sprijinul teoriei lui privind vârtejul de plasmă. Delgado și Andrews erau convinși că propriile lor teorii ieșite din comun vor fi acum confirmate. Cu mass-media fremătând, ei au inițiat „Operațiunea Blackbird". Această veghe a recoltelor – asigurau ei lumea – va surprinde, pe film, agenții misterioși din spatele fenomenului – operațiune și mai derutantă când, în centrul unui nou cerc învârtit în recoltă, curajoșii investigatori nu au găsit nicio dovadă în favoarea „făuritorilor" extratereștri, ci șase jocuri „Zodiac" lăsate ca semnătură (s-a aflat mai târziu) de un farsor din Bristol, care își spunea „Merlin".

FARSORII ÎNVÂRTESC PE DEGETE CERCURI DE EXPERȚI, titra un ziar în perioada următoare. Un an mai târziu, în septembrie 1991, grupul tot

mai restrâns de adevărați credincioși avea să fie și mai mult pus în încurcătură când doi „poznași“ de peste 60 de ani, Dave Chorley și Doug Bower, au dezvăluit faptul că ei „desenează“ cercuri în lanurile de cereale din 1978, chiar în timp ce pretindeau a fi cerealogi consacrați. Tehnica lor preferată era să-și susțină un picior în aer cu ajutorul unei plăci de lemn și al unei bucăți de sfoară. Spre disperarea lui Delgado, a lui Andrews și a altor entuziaști, cei doi oameni în vârstă au demonstrat procedura utilizată chiar la televizor. Alte tehnici folosite de ei constau în însemnarea cu torțe a terenului, astfel încât să spațieze cercurile satelit în cinci bucăți identice, sau în folosirea unui dispozitiv creat prin legarea de șapcă a unei sârme cu care să formeze corect aleile și marginile pictogramelor.

În continuare s-a aflat că aproape douăsprezece grupuri de farsori s-au ocupat de conceperea cercurilor și pictogramelor în întreaga Anglie la mijlocul anilor ’80, cu metode și din motive variate. Aceste grupuri îi includeau pe: „Merlin“ (alias George Vernon) și adepții lui (motivul: să încânte lumea); gruparea denumită „Gașca lui Bill Bailey“, cu sediul în Northamptonshire (motivul: mândrie pentru realizările artistice); „Scepticii din Wessex“ care, folosind tăvăluguri agricole și plăci de carton, doreau să dovedească natura umană a tuturor cercurilor; și „Biroul unit de investigații“, un grup de agricultori din Whiltshire al căror principal motiv a fost aparent, nu numai accelerarea Apocalipsei și stabilirea contactului cu extratereștrii, dar și ocuparea timpului liber, după ce goleau câteva pahare bune de vin.

Și totuși farsa cercurilor în lanurile de cereale rămâne una dintre cele mai bune din ultimii ani. Nu a provocat pagube și multe dintre cercuri, în special cele mai complexe, sunt niște creații superbe! Ele au reprezentat opere de artă nu numai prin aspectul reușit, dar și prin faptul că făuritorii lor nocturni s-au strecurat în lanurile de porumb bogate și particulare din Anglia pentru a „desena“ imagini care (pentru o anumită perioadă de timp) i-au păcălit pe mulți!

Tăvălugi agricoli, planșe de lemn puse sub tălpi, semne ciudate imprimate în lanuri noaptea – ce e rău în asta? Credeți ce vreți; dar nu este încurajator când aflăm cât de inventivi putem fi noi oamenii? Arta îmbracă multe forme și poate cele mai bune sunt acelea care nu pot fi observate de prima dată. Cine are nevoie de inteligența extraterestră când o avem, din plin, pe a noastră?

27.34. Nava spațială a lui Hamilton

O altă farsă mai veche datează din 19 aprilie 1897, când, se spune, o navă spațială cârmuită de „șase ființe dintre cele mai ciudate pe care le-am văzut vreodată“ a zburat deasupra unei ferme din Kansas aparținând unui localnic respectat, Alexander Hamilton, și i-a răpit acestuia o juncană. Mai târziu, un vecin a găsit pielea, picioarele și capul vitei, dar fără nicio urmă în pământul moale și fără niciun indiciu privind soarta ei.

Povestirea detaliată a lui Hamilton se potrivea perfect cu alte relatări

despre „aeronave misterioase“ din acea vreme şi s-a dovedit atât de credibilă, încât, în timp, a devenit o legendă-cheie despre ozeneuri. La urma urmei, zece localnici, la fel de respectaţi ca şi Hamilton, confirmaseră spusele consăteanului lor. Astfel au trecut optzeci de ani, fără ca cineva să ridice un semn de întrebare. Dar în februarie 1977, redactorul-adjunct al revistei *Fate,* Jerome Clark, a informat publicul cum dăduse de urma nepoatei lui Hamilton, doamna Elizabeth Hamilton Linde. Aceasta îi spusese că bunicul ei, o persoană „cu o imaginaţie a naibii de bogată“, inventase toată afacerea cu ajutorul editorului unui ziar local, *Farmer's Advocate,* publicat de Centrul Yates.

După aceea, redactorul Robert *J.M. Rickard de la Fortean Times* a primit *întâmplător* un articol decupat din ziarul *Buffalo Enterprise* din 28 ianuarie 1943 – referitor la o scrisoare a lui Ben S. Hudson, fiul lui Ed Hudson, care era tocmai editorul fără nume menţionat de doamna Linde. Republicând ştirea despre viţelul răpit, Ben întocmise scrisoarea pentru a informa că Hamilton şi tatăl acestuia, care inventaseră toată istoria, erau încântaţi să descopere că evenimentul fusese preluat de marile ziare de la New York până la Berlin. Alertat de Rickard, Clark a căutat noi informaţii – şi le-a aflat de la doamna Donna Steeby din Wichita, Kansas. Mama acesteia, în vârstă de nouăzeci şi trei de ani, pe nume Ethel L. Shaw, vizitase casa Hamilton „în acea după-amiază frumoasă“, pe atunci fiind doar o copilă. Conform spuselor ei, când s-a întors din oraş, domnul Hamilton a rostit: „Mamă, am născocit o poveste pe cinste, le-am spus-o băieţilor din oraş şi o să apară în *Advocate* la sfârşitul săptămânii“.

A reieşit că Hamilton fusese membrul unui club de mincinoşi, denumit „Anania“. Povestea lui Hamilton nu doar întrecea celelalte scorneli, dar îi convinsese pe zece din prietenii lui (respectabili) să semneze o declaraţie sub jurământ că vor atesta veridicitatea spuselor sale. Nici nu-i de mirare că Hamilton fusese aşa de încântat şi (a murit în 1912) nu ne îndoim că ar fi fost şi mai încântat să afle că farsa lui a supravieţuit trei sferturi de secol înainte de a fi demascată...

27.35. Misterul OZN-urilor din oraşul Gulf Breeze

Un eveniment ciudat cu ozeneuri, având consecinţe şi mai ciudate, s-a produs în micul oraş Gulf Breeze, din Florida, la 11 noiembrie 1987. Pe la mijlocul acelei nopţi, constructorul Ed („dl Ed“) Walters a pretins că a observat, deasupra casei sale, apariţia unui OZN în formă de piramidă. Aparatul de fotografiat era la îndemână, dar nava extraterestră a emis o undă albastră care l-a paralizat şi l-a ridicat în aer. „Nu îţi facem niciun rău“, i-a răsunat o voce computerizată în minte. Şi i s-a dat drumul. OZN-ul a dispărut. În cadrul întâlnirilor ce au urmat, el a cunoscut mai multe creaturi umanoide cu înălţimea de 1,20 m. Fotografiile lui cu acest ozeneu au fost declarate „absolut adevărate“ de către dr. Bruce Maccabee de la Fundaţia pentru Cercetarea OZN-urilor, cu sediul în Washington. „E imposibil ca Ed să fi falsificat aceste poze.“

Întâmplarea în care era implicat domnul Ed, ajunsă pe prima pagină a ziarelor, a devenit obiectul unui contract de editare, ce îi aducea o sumă cu şase cifre, în avans; se planifica un scurt serial pentru o televiziune... apoi, cuvântul ESCROCHERIE! a răsărit din mulțime. Tânărul Tommy Smith a povestit cum „dl Ed“ îl rugase odată să îl ajute să falsifice fotografii cu ozeneuri. În podul vechii case a domnului Ed s-a găsit un model de farfurie zburătoare. Poate atât Tommy, cât şi modelul navei erau un şiretlic, dar răul fusese făcut. Dr. Maccabee a recunoscut că primise zece la sută din avansul dat de editură pentru a scrie în schimb, ultimul capitol al cărții lui Ed. În cadrul emisiunii *Oprah Winfrey Show,* pus față în față cu Philip Klass – un profesionist în demascarea evenimentelor din domeniul OZN – Ed Walters a trebuit să mărturisească: petrecuse aproape trei ani de zile în închisoare pentru fals şi uz de fals. Adio carte, adio miniserial. Mulți preocupați de OZN-uri au renunțat la acest caz.

27.36. Fotografii „cusute cu ață albă“

Eduard Meier (1937–) este un guru proeminent al curentului New Age care pretinde că, în tinerețe, ca simplu fermier din Elveția, s-a întâlnit deseori cu entități extraterestre, în special cu o doamnă în vârstă de patru sute de ani pe nume Semjase, de pe planeta ERRA, localizată în galaxia stelară Pleiade sau Cele Şapte Surori. Această galaxie din constelația Taurus este formată din planete foarte tinere ce radiază în spectrul de raze ultraviolete şi violete. Energia emisă de stele este atât de puternică, încât ar crea probleme foarte mari oricărei ființe aflată în apropiere. Probabil de aceea cetățenii de pe ERRA nu sunt hedonişti (căutători de plăceri), ci trăiesc conform unor standarde morale severe. De exemplu, adulterul este pedepsit prin exil. Bărbații trebuie să meargă pe o planetă pe care locuiesc numai bărbați şi femeile pe o planetă populată numai de femei. Este totuşi greu de înțeles atracția exercitată de o astfel de lume. Însă Meier, care „dovedeşte“ adevărul spuselor sale cu multe fotografii color ale navelor spațiale de pe Pleiade în timp ce planează deasupra pășunilor bogate din Elveția, este căutat de mii de credincioşi care îi admiră înțelepciunea simplă, rurală, aşa cum este descrisă ea în cărți, precum *Anii lumină* de Gary Kinder sau în producțiile inutile publicate de un ofițer pensionat al aviației militare a SUA, colonelul Wendelle Stevens.

Înțelepciune simplă, rurală? Meier, după cum evidențiază scepticul ozeneolog Jacques Vallee, nu este un om chiar atât de simplu pe cât ar dori el să le dea de înțeles adevăraților adepți. Certat cu legea de la o vârstă fragedă, a petrecut ani buni la închisoare şi în Franța s-a alăturat Legiunii Străine. Dezertând în Africa, a devenit soldat în căutare de bogății, marinar şi apoi şofer de maşini de curse. Pierzând un braț în urma unui accident de autobuz din Orientul Mijlociu, s-a îndrăgostit de viitoarea lui soție când se afla pe o insulă grecească. Împreună cu mireasa lui s-a întors în Elveția, unde a descoperit că navele spațiale din Pleiade realizau manevre de zbor deasupra

casei sale. Scoțând rapid aparatul de fotografiat, a surprins instantanee de înaltă calitate care, insistă Wendelle Stevens, „nu ar putea fi falsificate nici pentru un milion de dolari“. Cel puțin în viziunea experimentată a lui Vallee, faptul că fotografiile lui Meier „sunt cusute cu ață albă“ nu-i impresionează deloc pe adepții acestui guru, nu mai mult decât i-ar impresiona pe creștinii fundamentaliști incertitudinea nașterii virgine. Deși, aparent, nu se mai află în contact cu locuitorii planetei Pleiade, Meier este acum o celebritate în lumea mass-media, înconjurat de discipoli care (asemănător primilor calvinişti din jurul Genevei) nu admit niciun fel de îndoieli sau întrebări.

Dacă asta-i face fericiți pe unii....

27.37. „Răpiți“ de către extratereştri

Legendele despre oameni răpiți de ființe supranaturale, din altă lume sau extraterestre sunt la fel de vechi ca şi cele despre profetul Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut“ sau despre profetul scoțian Thomas Versificatorul, ademenit în lumea basmelor timp de şapte ani de către „regina tărâmului elfilor“. Dar se pare că niciodată mai mult ca în zilele noastre oamenii nu s-au confruntat cu teroarea de a fi ridicați brusc în aer şi sustraşi de la activitățile lor zilnice. Mai ales în America, dar şi în alte părți ale lumii, avalanșa de zvonuri despre persoane răpite de siniştri extratereştri sporeşte simțitor. În mod caracteristic, „răpiții“ îşi amintesc oribilul eveniment doar mai târziu, sub hipnoză. De regulă, sunt înşfăcați noaptea, când sunt singuri şi purtați (prin mijloace neclare, ca într-un coşmar) în OZN-uri de formă circulară, de către umanoizi pleşuvi, cu pielea cenuşie, cu o despicătură în loc de gură, cu bărbie ascuțită şi ochi hipnotici, de formă oblică. Invariabil, sunt supuşi unor examinări medicale de neînțeles, umilitoare, cea mai mare atenție fiind acordată organelor lor sexuale, de parcă extratereştrii ar fi o specie perversă interesată de procreație, prin încrucişare, a unor corcituri. Se vorbeşte de senzații paradoxale de groază, dorință, familiaritate şi ciudățenie, toate la un loc.

„Răpiții“ nu sunt totdeauna siguri dacă se află într-o navă cosmică adevărată, solidă, dintr-o lume depărtată sau într-o altă dimensiune ori într-un domeniu imaginar, al minții, lor. Nu se ştie cu siguranță nici natura, nici originea „extratereştrilor“. „Se îngrămădeau asupra mea, ridicându-se din subconştientul meu“, scria Whitley Strieber în *Comuniunea* despre „vizitatorii“ lui (1988).

În final, într-un mod la fel de caracteristic, răpitul aflat în stare de şoc este eliberat şi lăsat la kilometri şi ore depărtare de locul sau timpul când acesta îşi aduce aminte să se fi aflat ultima oară. Amnezia însoțită ulterior de cădere nervoasă conduce, de obicei, la hipnoză, prin intermediul căreia aşa-zisul eveniment revine, aparent, în mintea victimei.

Varianta prototip a acestor răpiri este înregistrată după paisprezece ani de la naşterea fenomenului OZN, când Kenneth Arnold a văzut nouă discuri

strălucitoare ce zburau în apropiere de muntele Rainier din statul Washington; la fel s-a întâmplat după paisprezece ani la Roswell. Într-o noapte de septembrie a anului 1961, Betty şi Barney Hill mergeau cu maşina prin Munţii Albi din New Hampshire. Observând o lumină strălucitoare coborând spre pământ, au oprit. În faţa lor plana un obiect de forma unei clătite, încercuit de ferestre rotunde. Prin ele, Barney a văzut nişte figuri umanoide îmbrăcate într-o „uniformă de culoare negru-metalizat". Şocaţi, cei doi soţi au condus mai departe, ajungând la Portsmouth, de pe coasta Atlanticului, aproape când se crăpa de ziuă. În curând, Betty a început să viseze că ea şi soţul ei fuseseră capturaţi, duşi la bordul ozeneului, despărţiţi şi examinaţi medical. Raportând incidentul anchetatorilor ozeneologi, şi-au dat seama că în acea noapte, pe drum, „pierduseră" două ore – la viteza cu care a condus Barney, ar fi trebuit să ajungă acasă cu două ore mai devreme. Fiind extenuat şi deprimat, Barney a căzut de acord ca atât el cât şi soţia sa să fie hipnotizaţi. Ambii au susţinut varianta care se potrivea cu „amintirile" din visul lui Betty. Luaţi la bordul ozeneului, fuseseră duşi în încăperi diferite. Lui Betty îi dăduseră jos rochia; îi luaseră mostre din părul, pielea, cerumenul şi unghiile de la mâini; îi efectuaseră şi un „test de sarcină" ce implica introducerea unui ac de seringă în ombilic. De asemenea, ea a mai extras din „memorie" imaginea unei hărţi cosmice reprezentând „casa" extratereştrilor. Aceasta a fost mai târziu identificată ca fiind formată din planetele Reticuli zeta-1 şi zeta-2, la distanţă de treizeci şi şapte de ani-lumină de Pământ.

Cu patru ani înainte, în octombrie 1957, în toiul nopţii, fermierul brazilian Antonio Villas-Boas îşi ara singur pământul cu un tractor, când o stea roşie de deasupra lui s-a transformat într-un obiect cu forma ovoidă, care apoi a aterizat uşor în apropiere. Motorul tractorului s-a oprit brusc (avariile electrice sunt o caracteristică obişnuită a întâlnirilor de acest gen); fermierul a fost prins de patru „bărbaţi", dus la bordul navei, dezbrăcat la piele, spălat şi lăsat singur într-o cameră. După care a intrat o femeie mică, blondă, cu ochii albaştri, cu buze subţiri şi, de asemenea, goală. După ce au făcut dragoste, în încăpere a intrat un alt bărbat. Zâmbind, femeia a făcut un semn către pântecul ei, apoi către cer, după care l-a urmat pe colegul său afară din cameră. Villas-Boas a fost dus într-o altă încăpere, unde membrii echipajului „mârâiau" unii la alţii. Fără a reuşi să fure ceea ce părea să semene cu un ceas, brazilianul a fost pus în libertate. Nu avea o altă dovadă în sprijinul celor întâmplate decât propria lui amintire despre acest incident.

Dar extratereştrii nu s-au pus serios pe treabă decât în anii '80, şi nici publicul nu a intrat complet în alertă faţă de acest pericol până când Whitley Strieber nu a publicat *Comuniunea,* povestea bizară despre amintirea lui (sub hipnoză, desigur) despre felul cum a fost răpit de către „vizitatori" într-o zonă rurală din nordul statului New York, în decembrie 1985. Ademenit afară din casa sa de la ţară, în care dormeau soţia şi fiul, a fost ridicat în aer, ca prin vis, pe „un pat negru de metal" şi dus într-o cameră rotundă, murdară, care

mirosea urât, a mucegai. Extratereştrii (care miroseau a scorţişoară şi carton) erau de patru feluri – primul: ca nişte roboţi; al doilea: nişte fiinţe scunde şi îndesate, acoperiţi din cap până în picioare cu un costum albastru; al treilea: fiinţe delicate, cu ochi negri, hipnotici şi de formă oblică, cu o gură şi un nas atrofiate, aproape inexistente; al patrulea: de asemenea, nişte fiinţe pleşuve şi mici de statură, dar cu ochi negri, rotunzi, ca nişte nasturi. Sub supravegherea unei femei din cea de-a treia categorie, cu o piele galben-maronie, ce avea un aer înţelept, Strieber a fost supus unui control medical de rutină, care, în cazul lui, însemna sodomia cu ajutorul unui proctoscop gradat. În urma acestei experienţe interesante, el s-a trezit complet dezbrăcat pe canapeaua din sufrageria casei sale, a urcat scările în dormitor, s-a spălat pe dinţi şi s-a culcat şi doar mai târziu, din cauza atacurilor repetate de panică, a apelat la inevitabila metodă a hipnotizării.

Cartea lui a devenit bestseller nu doar datorită măiestriei narative (Strieber fiind un scriitor profesionist de – ia ghiciţi! – romane de groază), ci datorită ideilor lui privind „extratereştrii" care i-au spus că această lume „este o şcoală" şi că ei „reciclează suflete". Dând de înţeles că ei sunt fizic reali şi totodată sălăşluiesc, într-un fel, în subconştientul oamenilor, Strieber a ajuns la concluzia că extratereştrii pot intra în mintea umană, ne pot influenţa percepţia şi chiar au posibilitatea să extragă sufletul din trup. Probabil, medita el, ei caută să ne transforme sau poate, prin intermediul lor, noi căutăm să ne transformăm pe noi înşine. În ce îl priveşte pe Whitley, a avut un şoc când şi-a dat seama că astfel de evenimente i se întâmplau din copilărie şi că teama lui îi provocase starea de amnezie, evenimentele rămânând ascunse în spatele unui „paravan de amintiri" – până când hipnoza a provocat deblocarea.

A fost Strieber un escroc? Era oare toată vorbăria lui despre subconştient o mărturisire indirectă a faptului că, la un nivel sau altul, era stingherit ştiind că inventase totul? Sau se ascundeau *cu adevărat* extratereştri în subconştientul lui? Dacă el are dreptate şi noi suntem extratereştri, păcălindu-ne singuri? Întrebare complicată! Oricum, până în anii '90, mii de persoane au declarat că au fost subiectul unor astfel de întâlniri şi milioane de oameni i-au crezut necondiţionat. Totuşi, privind problema dintr-o perspectivă mai rezervată, scepticii consideră că majoritatea cazurilor relatate indică paranoia, invenţii exagerate şi fraude evidente. Cât priveşte „confirmarea" evenimentelor prin intermediul hipnozei, apar aceleaşi probleme ca în cazul folosirii acestei terapii pentru a verifica adevărul amintirilor din vieţi anterioare; la fel de des, „amintirile" nu sunt nici pe departe amintiri (vezi *Sindromul memoriei false* – 27.40). În plus, după cum avertiza Martin Orne (profesor de psihiatrie de la Universitatea din Pennsylvania), „dacă hipnotizatorul are anumite păreri despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, devine extraordinar de dificil pentru el să evite să influenţeze, din neatenţie, amintirile pacientului" – aceasta înseamnă că în final, persoana hipnotizată „îşi aminteşte" orice îi sugerează hipnotizatorul.

În legătură cu tipul de personalitate caracteristic „răpiţilor", studiile indică

o tendință către inteligență ridicată, imaginație bogată, respect scăzut de sine, imaturitate emoțională, confuzie privind identitatea sexuală, egocentrism și paranoia. Trecând în revistă întregul fenomen în cartea sa *Alb închis* (1994), autorul Jim Schnabel trage concluzia că experiențele ce implică răpirea sunt declanşate în diverse moduri – prin stres, prin dorința de a fi în centrul atenției, prin medicamente halucinogene sau transă hipnotică. Evidențiind modul în care oamenii pot furniza informații pe care nu şi le amintesc să le fi primit, el aduce ca exemplificare cazul doctorilor terapeuți de sex feminin care, tratând veteranii de război din Vietnam, ajung ei înşişi să trăiască experiența unor amintiri despre propriile lor „experiențe pe câmpul de luptă". El mai menționează şi o teorie avansată de doctorul Iulian Jaynes de la Princeton care, în *Originea conştiinței din declinul minții bicamerale* (1976), afirma că, până de curând, introspecția, evaluarea şi luarea de decizii aveau loc la nivelul subconştientului la nivelul emisferei dreapte a creierului, care pe atunci dădea comenzi, sub forma unor voci sau viziuni – halucinații – lobului stâng ascultător.

Astfel de voci sau viziuni erau odinioară interpretate ca aparținând zeilor – prin urmare (conform teoriei) „extratereştrii" care „răpesc" există, practic, în lobul drept al creierelor noastre. Ei fac parte din subconştientul nostru! O teorie simplă şi precisă, deşi nu a fost dovedită şi probabil nu va fi niciodată, dar cine ştie, poate Strieber are dreptate şi „răpiții" nu doar se păcălesc, dar se şi *răpesc* singuri!

27.38. Când născocirile pot atinge nivelul unei autenticități false

Autorii a două compilații de evenimente ciudate publicate în anii '50, declarau ca fapt real dispariția subită, la 23 septembrie 1880, a fermierului David Lang, din Tennessee, SUA. Plecând de acasă şi traversând un câmp, în timp ce putea fi observat de către soția şi copii lui, a dispărut, dintr-odată, din vedere. Judecătorul August Peck şi un prieten de-al său călătoreau într-o mică trăsură pe o potecă învecinată când l-au zărit pe David cum le făcea cu mâna în semn de salut, chiar înainte de a dispărea. În ciuda unor investigații minuțioase, Lang nu a mai fost văzut niciodată, deşi într-o seară de aprilie a anului 1881, la aproximativ şapte luni după incident, copiii lui au observat un cerc pe iarba îngălbenită, presată (de circa 46 cm diametru) chiar în locul în care tatăl lor dispăruse. Sarah, de unsprezece ani, a început să țipe şi micuții au fost uimiți să audă vag cum tatăl lor striga după ajutor cu o voce din ce în ce mai slabă, până s-a estompat complet… Această versiune a poveştii, care nu oferă sursa exactă de informare, a apărut în cartea lui Frank Edwards, *Mai ciudat decât ştiința* (1959), la un an după publicarea altei versiuni prezentate de Harold T. Wilkins în *Mistere ciudate ale timpului şi spațiului.* În aceasta din urmă, Wilkins, fără a da numele judecătorului, îl identifică pe prietenul lui Peck, de fapt, cumnatul lui Lang. Precizând că urmarea poveştii are loc în

august 1881, nu în aprilie, autorul descrie cercul de iarbă „înalt şi dispus ordonat“, nu „îngălbenit şi presat“ şi spune că niciun animal şi nicio insectă nu se apropiau de această arie. Auzind vocea tatălui lor, copiii au alergat pentru a-i da vestea „mamei tulburate“. Apelurile ei au primit răspuns de la soţul invizibil zile la rând, dar treptat, vocea bărbatului s-a auzit din ce în ce mai slab, apoi a amuţit. Deşi a pretins că relatarea sa este un rezumat al mai multor articole apărute în ziarele vremii, Wilkins nu dă titlul niciunuia dintre ele.

În 1976, investigând acest caz, cercetătorul Robert Forrest de la *Fortean Times* a verificat arhivele publice din Tennessee şi l-a contactat pe Herschel Payne de la Biblioteca Publică din Nashville şi Davidson. S-a dovedit că Payne însuşi consultase aceste arhive, şi astfel a aflat probabil că povestea fusese inventată în anii 1880 de către un comis-voiajor, Joe Mulhatten – un campion al mincinoşilor în cadrul competiţiilor în care bărbaţii îşi disputau titlul de „cel mai mare mincinos“, povestea despre David Lang fiind cea mai bună minciună a sa. Nu exista nicio dovadă că Lang, familia lui sau judecătorul Peck au existat cu adevărat, nicio fotografie a fermei Lang, nicio documentaţie jurnalistică de vreun fel. Se pare că atât Wilkins, cât şi Edwards prezentaseră ca adevăr o ficţiune care, aproximativ şaptezeci de ani mai târziu, câştigase un concurs de minciuni – accentuând astfel afirmaţia: „Istoria este o minciună cu care toată lumea este de acord“ şi modul straniu în care născocirile pot atinge nivelul unei pseudoautenticităţi.

27.39. Cazul Walton – o înşelătorie pentru raţiuni financiare?

Pentru a examina, cu maximă obiectivitate, un fenomen de tipul răpirilor OZN, trebuie puse în balanţă toate dovezile şi opiniile existente, atât cele care-l confirmă, cât şi cele care-l contestă. Nu este un exerciţiu foarte simplu, aşa cum se va vedea şi din analiza făcută unui caz cunoscut de către psihologul american Loy Lawhon, investigator SIN şi fost director, la nivel de stat, în cadrul MUFON.

Lawhon s-a oprit asupra vechiului şi binecunoscutului caz de răpire a lui Travis Walton, pe care l-am mai prezentat în paginile revistei *Magazin.* În seara zilei de 5 noiembrie 1975 o echipă de şapte tăietori de lemne, condusă de Michael H. Rogers, se întorcea, într-o camionetă, acasă în Snowflake (Arizona). Au văzut într-un luminiş plutind, aproape de sol, un enorm disc luminos. Au oprit, iar Travis Walton, atunci de 22 de ani, s-a apropiat de obiect. Un fascicul orbitor de lumină l-a doborât, iar tovarăşii săi, îngroziţi, au încercat să se salvze demarând în trombă. Peste câteva minute, când şi-au mai revenit, s-au întors, dar Walton, ca şi obiectul, dispăruseră.

Au fost alertate imediat autorităţile, a urmat o căutare intensă. Întrucât Walton nu era nicăieri, s-a deschis o anchetă, bănuindu-se că tovarăşii săi l-au

omorât. Dar Walton a reapărut după cinci zile, într-o localitate apropiată. El a spus că în acest răstimp a fost sechestrat într-o navă extraterestră, şi a furnizat numeroase detalii în sprijinul afirmației sale.

Mai mulți specialişti OZN au investigat cazul şi l-au considerat autentic; scepticii au spus însă că a fost o înşelătorie, făcută de întreaga echipă, probabil pentru a câştiga faimă sau bani.

Ce spune detectorul de minciuni?

Scepticii au afirmat că, deşi Walton susținea contrariul, el şi familia lui erau fani OZN. Duane Waiton (care făcea parte şi el din echipă) a declarat unui investigator că fratele său Travis i-a spus, nu o dată, că dacă se va întâlni cu un OZN, se va duce să-l vadă cât mai de aproape. A declarat acelaşi lucru şi mamei lor. În plus, cu câteva săptămâni înainte, Travis Walton şi Mike Rogers văzuseră la televizor un film despre un caz de răpire OZN.

Scepticii mai spuneau că la testele cu detectorul de minciuni, la care au fost supuşi toți membrii echipei, imediat după incident, rezultatele au fost neconcludente. Cât despre Travis, testul cu poligraful, efectuat imediat după reapariția lui, l-a făcut pe examinatorul John McCarthy să afirme că totul e o înscenare.

Da, spun susținătorii autenticității cazului, dar în perioada aceea Travis era într-o stare de extremă agitație, ca urmare a incidentului prin care trecuse. În februarie 1976 Travis şi Duane s-au supus din nou detectorului de minciuni, cu George Pfeifer, care a confirmat că amândoi spuneau adevărul. Travis a susținut mai târziu că McCarthy fusese de la bun început convins că el minte. Mai mult, ulterior s-a dovedit că metoda folosită de McCarthy prezenta lacune. În 1993 Travis, Mike şi un alt membru al echipei au fost supuşi de Cy Gilson, unui alt test, mult mai sigur, cu detectorul de minciuni, care a atestat din nou că erau sinceri. Scepticii răspund la aceasta că după douăzeci de ani de la întâmplare, testul nu mai e concludent.

O înşelătorie din considerente financiare?

Scepticii afirmă că întreaga istorie a fost inventată din considerente financiare. Echipa, care lucra pentru *Forest Service* la curățarea pădurii de căzături, nu respectase termenele din contract şi trebuia să găsească o scuză pentru a nu fi penalizată. Cei ce cred în autenticitatea cazului răspund că penalitățile în cauză erau mici, iar întârzierea se datora faptului că echipa avea şi alte angajamente, mult mai avantajoase. De altfel *Forest Service* i-a mai încredințat ulterior şi alte comenzi.

Scepticii mai afirmă că Travis a primit 5000 de dolari de la revista *The National Enquirer,* care de altfel fixase şi un premiu pentru cea mai bună istorie OZN a anului. În plus, Travis a scris o carte şi, mai târziu, s-a făcut şi un film după această întâmplare. Răspunsul a fost că nimeni nu putea prevedea dintru început succesul comercial al unei astfel de întâmplări ori şansele ecranizării...

Oricum, cazul rămâne unul excepțional, iar disputele în jurul său probabil nu se vor stinge încă mult timp.

27.40. „Sindromul memoriei false“

Termenul „Sindromul memoriei false“ (SMF) a început să fie folosit în urma apariției multor cazuri în care persoane acuzate de abuz de copii sau abuz prin ritualuri satanice par a fi victimele unor fantezii considerate, în mod obiectiv, reale ori de către ele însele, ori de către alte persoane. Astfel de memorii false sunt în general scoase la iveală prin „perierea“, linguşirea copiilor sau a acelor persoane acuzate de abuz de copii de către terapeuți zeloşi sau anchetatori judiciari ce pretind că amintirile traumatizante, reprimate ani de zile în subconştient, pot fi descoperite mai târziu prin hipnoză sau interviuri. Totuşi, multe experimente psihologice arată cât de uşor pot fi implementate memoriile false, deseori doar insistându-se asupra faptului că un anume eveniment de importanță crucială a existat cu adevărat şi că persoana în cauză l-a uitat. În astfel de cazuri farsa este impusă sau autoimpusă inconştient. Exemple:

La sfârşitul anilor ’80, în Olympia de Est, Washington, Ericka Ingram, de douăzeci şi doi de ani, s-a prăbuşit în timpul unei şedințe de rugăciuni exclusiv femeiască, de la biserica fundamentalistă de care aparținea, când o altă femeie a spus că simte, prin intermediul „Sfântului Duh“, că una sau mai multe persoane din încăpere au fost abuzate de un părinte. După ce Ericka a admis că tatăl ei, ajutorul local de şerif, Paul Ingram, abuzase de ea când era copilă, sora ei, Julie, de optsprezece ani, i s-a alăturat şi a povestit întâmplări bizare ce implicau ritualuri satanice îndeplinite de familia lor şi de prietenii tatălui lor. Când reprezentanții legii şi terapeuții au luat-o la întrebări pe mama lor, Sandy, aceasta nu a negat inițial acuzațiile, dar sub presiune, a început să producă o adevărată serie de relatări privind violuri şi sodomii. Fratele fetelor, Chad, a negat, de asemenea, orice abuz, dar, încurajat, şi-a amintit un vis din copilărie în care o vrăjitoare corpolentă, acoperită de o robă neagră, stătea deasupra lui astfel încât nu se putea mişca. Incitat şi mai mult, el a încuviințat că acest vis şi altele asemenea reprezentau de fapt, amintiri ale abuzurilor suferite, dar oricum nu mai conta: tatăl său mărturisise deja că fiecare acuzație adusă este întemeiată. Un psiholog sceptic a inventat nişte acuzații false, pentru a testa memoria lui Paul: ambii soți Ingram au recunoscut. Cazul a fost închis, dar nu înainte ca Ingram să se fi declarat vinovat de şase capete de acuzare, fiecare reprezentând viol de gradul trei. Condamnat la douăzeci şi trei de ani de închisoare, el a putut fi eliberat mai devreme, pentru bună purtare, în 2002.

În 1993, Robert Kelly din Edenton, Carolina de Nord, a fost găsit vinovat pentru mai mult de 183 de acuzații de pedofilie satanică, comise în cadrul centrului de îngrijire a copiilor, Little Rascals. El a primit douăsprezece sentințe consecutive cu închisoare pe viață, în ciuda faptului că trei jurați au refuzat să creadă veridicitatea istorisirilor despre copii arşi în cuptorul cu microunde sau aruncați în bazine pline de rechini ucigaşi. Pe baza declarațiilor copiilor, obținute după mai multe luni de muncă depusă de către părinți şi terapeuți, un

alt muncitor a fost condamnat la închisoare pe viață. Alți cinci (inclusiv soția lui Kelly, Betsy) așteptau să fie judecați. Nicio persoană care vizitase centrul de copii nu observase niciodată ceva neobișnuit: Dându-și seama că majoritatea acuzațiilor veneau din partea mamelor casnice, Betsy Kelly a considerat că afirmațiile lor puteau fi puse pe seama resentimentelor acestora față de femeile cu o carieră profesională.

În aprilie 1993, în Noua Zeelandă, Peter Ellis, de treizeci și cinci de ani, a fost acuzat de abuz asupra a cincizeci de minori de la Centrul Civic al Bisericii Creștine de îngrijire a Copiilor, în perioada 1986–1991. Chinurile lui au început în noiembrie 1991 când unul dintre copii i-a spus tatălui său că nu îi place „penisul negru" al profesorului. Ellis este totuși alb. Interogat, copilul a mărturisit că era vorba „doar de o poveste", dar părinții lui au apelat la un „consultant comunitar", care mai târziu s-a dovedit a fi cofondatorul unei organizații particulare de terapie în cazurile de abuz, pe nume START. O lună mai târziu, Ellis (evident, imaginea lui publică a avut de suferit, devenind chiar un om de temut, un terorist pentru copiii pe care îi supraveghea) a fost suspendat din postul pe care-l ocupa. Intervievat formal de trei ori, copilul nu a făcut nicio acuzație directă de abuz, dar, cum îngrijorarea creștea, Ellis a fost arestat în martie 1992. În curând, i s-au adus patruzeci și cinci de acuzații de indecență, multe dintre ele înaintate de un puști de șase ani în urma a cinci lungi interviuri. Copilul urma deja terapie înainte de începerea cazului. El a declarat că era pus să mănânce excremente; că Ellis îl arunca printr-o ușă secretă într-un labirint unde i-a întâlnit pe Spikehead și Boulderhead, doi dintre prietenii lui Ellis; și că îi punea pe copii să stea dezbrăcați într-un cerc desenat pe podeaua casei lui Ellis. În afara cercului se aflau adulți cu ochi mici, care cântau la chitară, îmbrăcați în costume albe de cowboy, care purtau cuțite magice și care ulterior i-au pus pe copii în cuptoare, prefăcându-se că îi vor mânca. Întrebat de ce nu a dat aceste detalii mai devreme, băiatul a răspuns: „O, tocmai mi-am adus aminte azi". În cadrul procesului, judecătorul, găsind „evident corectă" afirmația lui Crown că niciun copil nu ar putea inventa astfel de povești, l-a găsit pe Ellis vinovat pentru șaisprezece capete de acuzare „dovedite", plus violare sexuală și atac indecent, și l-a condamnat la zece ani de închisoare.

„Nu dau deloc vina pe copii", a spus Debbie Gillespie, una dintre cele patru femei de asemenea judecate, dar achitate. „Ei nu cred că mint cu adevărat. Sunt emoțional manipulați de părinți. De fiecare dată când fac vreo dezvăluire, primesc îmbrățișări și sărutări..."

În multe cazuri în care apar *„amintiri din vieți anterioare"* sau povești ale oamenilor ce pretind că au fost răpiți de extratereștri cu ajutorul OZN-urilor, dovezile sunt doar circumstanțiale, bazate fie pe declarația unor martori de neîncredere, fie pe proceduri ca regresia hipnotică, deseori conduse de terapeuți care pun întrebări sugestive spre a obține răspunsurile ideale pentru susținerea teoriei lor. Unii comentatori, amintindu-și vânătorile de vrăjitoare din secolul

al XVI-lea şi al XVII-lea, suspectează o reapariţie a isteriei în masă, ca aceea din 1692, care a condus la judecăţile din Salem sau la remarcabilele confesiuni autoinduse ale „vrăjitoarei“ Isobel Gowdie de Auldearn din Scoţia anului 1662. Gowdie, pretinzând atunci că a întreţinut relaţii sexuale cu diavolul, era obsedată de penisul negru al Celui Rău, „la fel de rece în mine ca apa de izvor“. Mmm.

Iată deci un domeniu al psihologiei atât de ambiguu, încât înşelarea sau păcălirea subconştientului este omniprezentă. Însuşi Sigmund **Freud,** părintele psihanalizei moderne, a fost atacat pe motiv că şi-a proiectat teoriile asupra pacientelor de sex feminin, încurajându-le să îi spună ceea ce el dorea să audă, apoi că a acceptat orice ar fi declarat ele ca dovadă obiectivă a teoriilor lui. Dacă este adevărat, atunci Freud, autoînşelat, i-a înşelat pe cei înşelaţi cu bună ştiinţă.

Caveat emptor!

27.41. Întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool

Într-unul din numerele sale săptămânale de colecţie, respectiv în cel de luni, 5 iulie 2004, *Jurnalul Naţional* publică o amplă documentare despre „Dosarele X în România“.

Citătm, mai întâi, introducerea semnată de reputatul jurnalist Valentin Zaschievici:

„Farfurii zburătoare. Cât de serios se poate discuta despre un asemenea subiect? De regulă, în termeni extremi. Ori într-un registru de băşcălie absolută, de-ţi pare şi rău că ai adus tema în discuţie, ori pe un ton serios, riguros ştiinţific, şi-atunci rişti să-ţi prinzi urechile dacă nu deţii cunoştinţe de meteorologie, astronomie, istorie, mitologie, fizică.

Românii vorbesc puţin despre OZN-uri, dar asta nu înseamnă că nu le şi văd. Într-un fel se văd apariţiile neidentificate după o litră de ţuică. Atunci, îndeobşte, ele poartă numele de vedenii. Altfel sunt privite fenomenele inexplicabile când sunt înregistrate de radare ori impresionează pelicula aparatului foto. Atunci devin «evidenţe», sunt luate în seamă de observatorii internaţionali şi analizate în sesiuni de comunicări ştiinţifice.

Nu aşa frecvent ca deasupra Arizonei, pe cerul României forfotesc farfuriile zburătoare. O atestă mărturiile înscrise pe hrisoavele voievozilor din vechime, dar şi relatări recente. Prea puţine sunt cazurile credibile în care omuleţi verzi cu trompă şi urechi-pâlnie au «descălecat» la poalele Carpaţilor. În alte părţi ale lumii există date potrivit cărora extratereştrii răpesc de zor neveste de fermieri pentru scopuri doar bănuite. Gospodinele din Teleorman n-au teamă de răpiri, sunt îngrijorate doar că OZN-urile care planează deasupra liniilor de înaltă tensiune le-ar fura curentul electric, umflându-le factura.

Un inventar sumar al «Dosarelor X» din România – de orice natură ar fi ele – ne-a determinat să decojim gogoaşa imaginaţiei, căutând sâmburele

adevărului. Am găsit şi gogoşi fără miez, însă ne-au atras atenţia şi mistere ce merită a fi povestite şi dezbătute cu seriozitate. Lăsăm altora plăcerea să formuleze ipotezele dacă musafirii noştri extratereştri sunt părinţii civilizaţiei noastre, care o vizitează periodic, grijulii să nu facă prostii; dacă sunt «evadaţi» dintr-un alt spaţiu paralel; dacă sunt mesagerii unor invadatori sau strănepoţi întorşi din viitor. În state cu tradiţie în cercetarea ufologică se cheltuieşte o căruţă cu bani pentru studierea farfuriilor zburătoare. La noi, doar o mână de entuziaşti, grupaţi în jurul unei Asociaţii pentru Studiul Fenomenelor Aerospaţiale Neidentificate, se întâlnesc lunar la Observatorul Astronomic pentru a discuta pe marginea unor observaţii recente.

În New Mexico, iubitorii de extratereştri se strâng anual cu miile să vorbească despre «Roswell» şi despre «Hangar 18». Oare nouă ne-ar strica să facem o vioaie publicitate prezenţelor OZN în România? Abia aştept să văd cum Pădurea Baciu de lângă Cluj se umple de nemţoaice durdulii, venite să fugărească fantome printre stejarii torturaţi de gravitaţie."

În continuarea documentarului sunt redate diverse cazuri de apariţii stranii în văzduhul României, începând din anul 1549 şi până în zilele noastre ce pot fi etichetate ca OZN-uri, unele fiind chiar fotografiate precum cele din Pădurea Haia-Baciu (Cluj) sau din curbura Carpaţilor (Vrancea).

Eu nu asupra acestora doresc să mă opresc, ci asupra celui mai fenomenal caz de aterizare a unui OZN pe teritoriul ţării noastre, întâmplat în luna iulie 1996 şi la care a fost martor un poliţist de la Postul de Poliţie din comuna Cerţeşti, judeţul Galaţi. Interesul meu faţă de acest caz este deosebit din două puncte de vedere. Unul: pentru că sunt comisar-şef de poliţie judiciară (r) cu 37 ani vechime în meserie şi, în paralel, documentarist în domeniul fenomenelor paranormale (dovada; această carte şi altele două care vor urma: *Caleidoscop paranormal, Judecători şi sentinţe paranormale*). Doi: din cuprinsul cărţii de faţă (*Paranormalul în judiciar*), reiese că în materie de OZN-uri, cele mai credibile mărturii asupra acestui fenomen – atunci când s-a întâmplat – sunt ale poliţiştilor, care au pregătirea necesară, verticalitatea, obiectivitatea şi nu în ultimul rând capacitatea de a face distincţia între ficţiune şi realitate. Şi ar mai fi un motiv: cel al curiozităţii ca tocmai un poliţist român să fie martorul aselenizării unui OZN la câţiva metri în faţa lui (o premieră naţională)!

Iată cum a fost descris acest caz, la vremea respectivă de cotidianul *Evenimentul Zilei:*

În noaptea de 8-9 iulie 1996, în comuna Cerţeşti, din judeţul Galaţi, un subofiţer de poliţie şi un paznic au fost martorii unei incredibile întâlniri de gradul III, considerate de specialişti o premieră naţională. Pentru a dovedi că OZN-ul de la Cerţeşti n-a fost o simplă închipuire, Mihai Bădescu a realizat o tulburătoare emisiune TV, difuzată pe postul naţional de televiziune. Realizatorul emisiunii *„Fenomenul OZN în România"* a invitat în studio doi reputaţi specialişti în domeniu, Călin Turcu şi Dan Farcaş. Analizând materialele filmate la faţa locului, aceştia au ajuns la

concluzia că la Cerţeşti a avut loc o întâlnire de gradul III, iar acei oameni simpli care nu au deschis în viaţa lor o carte despre fenomenul OZN au fost martorii unei veniri pe Terra a mesagerilor unei alte civilizaţii.

Aflaţi în misiune de patrulare, plt. Marian Mancu şi paznicul Marcel Rusu s-au îndreptat în jurul orei 24.00 spre postul de poliţie al localităţii Cerţeşti. Pentru că în apropiere se afla locuinţa plutonierului, acesta l-a rugat pe paznic să-l aştepte un sfert de oră, timp în care el va merge să mănânce. Cei doi s-au despărţit undeva, în apropiere de colţul blocului. Paznicul a rămas să aştepte sub un cireş. În momentul în care subofiţerul s-a îndreptat spre intrarea în bloc, a auzit un zgomot asemănător unui aspirator în funcţiune. S-a întors brusc, a dat colţul clădirii şi imediat în faţa ochilor a apărut o imagine incredibilă. Un obiect de mărimea unui automobil cu luminile aprinse se afla la câţiva metri. Lângă el, pe asfalt, a văzut o fiinţă ciudată ce semăna fizic cu un nou-născut, dar mai deformat şi mai înalt. Surprins de imagine şi totodată îngrozit a strigat: *„Paza!“* În secunda următoare, l-a auzit pe paznic răspunzându-i dintr-un şanţ cu o voce sugrumată de frică: *„Da, domnule plutonier, aici se află Satana“*. Primind acest răspuns, subofiţerul a rămas pe loc şi a observat cum aproape instantaneu, după răspunsul paznicului, ciudata fiinţă a dispărut în interiorul obiectului luminos, fără a folosi vreo intrare specială, după care au decolat. Năucit, el a crezut la început că are de-a face, datorită luminilor roşii şi verzui, cu un automobil al poliţiei judeţene, aflat probabil în control. Dar a fost uluit de prezenţa fiinţei ciudate care dădea ocol obiectului, plutind.

Paznicul nu are decât 6 clase. El nu a citit nimic şi nu este în stare decât cu greu să completeze o cerere sau o declaraţie. Rămas pe loc sub cireş, el a auzit un fâlfâit şi a crezut că este de vină neonul de la intrarea în bloc. A văzut apoi coborând *„arătarea“,* pe care n-o poate descrie datorită fricii, după care trei *„lighioane“* sau *„faraoni“* au început să zboare în zigzag în jurul ei. Cât timp a durat, nu poate şti. A ieşit din *„sperietură“* în clipa în care a auzit strigătul subofiţerului. După aceea, aşa cum observase şi colegul său, trei fiinţe au dispărut *„prin zid“* şi *„arătarea“* s-a ridicat în viteză. Următoarele lui cuvinte au fost: *„Aţi văzut, domnule plutonier? Satana!“* Plutonierul l-a târât din şanţ lângă o trecere de pietoni. După un sfert de oră a apărut un tractor. Conducătorul acestuia, Victor Chicoş, se întorcea de la balotat. Oprit de poliţist, tractoristul, precipitat, fără să salute s-a grăbit să spună: *„Domnule plutonier, am văzut o lumină ciudată deasupra satului“*.

Cei doi au povestit unui grup de cunoscuţi uluitoarea întâmplare. Printre aceştia se afla şi un bucureştean, pasionat de OZN-uri. Acesta a contactat Agenţia *„Mediafax“*. Preluând ştirea, ziarele au difuzat-o, şi au comentat-o în diferite forme, surprinzând, practic, Inspectoratul Judeţean de Poliţie Galaţi care a întocmit un raport abia la câteva zile.

Aflând de acest eveniment, realizatorul TV Mihai Bădescu s-a hotărât să facă o emisiune, filmând la faţa locului. Deşi este un specialist în materie de

OZN şi adept al existenţei acestora, el a demarat documentarea de pe o poziţie sceptică. În fapt era vorba de o autentică *„Întâlnire de gradul III“*, ceea ce nu se mai întâmplase pe teritoriul României. În reconstituirea pe care a făcut-o, el s-a bazat, în primul rând, pe relatările şi opiniile localnicilor despre cele întâmplate. Este interesant faptul că subofiţerul, din anumite considerente personale, nu avea de gând să raporteze evenimentul şi, dacă acest caz nu ar fi ajuns în presă, el s-ar fi abţinut de la orice comentariu.

În comună, el este considerat a fi un Don Quijote al funcţiei pe care o îndeplineşte. Este convins că poate să stârpească hoţia, ţinând cu *„dinţii“* de litera ordinelor şi a regulamentelor. În fiecare seară el patrulează, fiind spaima paznicilor care obişnuiesc să bea sau să mai doarmă în timpul serviciului.

Duminică seara, pe 6 iulie, în jurul orei 24.00, a oprit un automobil *Mercedes* cu luminile aprinse. Şoferul acestuia a declarat ulterior că poliţistul era să-l împuşte deoarece era beat. După el, poliţistul, fiind orbit de farurile puternice ale maşinii, a crezut că acesta ar fi un OZN. Numai că, probabil indus în eroare de data greşită în care a fost relatat evenimentul în presă, acesta s-a grăbit să conteste obiectivitatea celor relatate de plutonier.

Totuşi, oamenii cinstiţi din partea locului îl consideră pe subofiţer un om deosebit; nu l-au văzut niciodată beat.

Autenticitatea întâlnirii celor doi cu extratereştrii a fost confirmată şi de alţi martori.

Dumitru Cârje din Cotoroaia, un sat amplasat mai la deal de Cerţeşti, a văzut o lumină puternică survolând localitatea sa în jurul orei 24.00. Un alt localnic se uita la *„Cerbul de Aur“* chiar la ora 24.00. Imaginea de pe micul ecran a dispărut. A ieşit în curte şi a observat ciudata lumină în mişcare.

În urma documentării sale, Mihai Bădescu consideră că cele văzute de cei doi martori corespund realităţii. Mărturia lor coincide cu mărturia altora care au văzut lucruri similare, dar în alte zone ale lumii şi în alte perioade de timp. Cea mai senzaţională asemănare cu acest caz petrecut la noi este relatarea făcută de un ţăran argentinian care, într-o seară, a văzut un obiect zburător straniu, aşezat pe terenul său. În jurul lui *„pluteau“* trei fiinţe care intrau şi ieşeau din obiect fără a se folosi de intrări speciale.

O poveste asemănătoare cu cea relatată de paznic şi desenul celor văzute, au fost prezentate la noi într-o enciclopedie OZN, scrisă în limba maghiară. Declaraţiile poliţistului şi ale paznicului sunt aproape identice.

Levitaţia şi *„ieşirea prin zid“* sunt, în opinia lui Mihai Bădescu, elemente ale unor tehnologii care le depăşesc pe cele de pe Terra cu cel puţin 1000 de ani. Sunt poate printre puţinele miracole pe care extratereştrii îşi permit să ni le arate, dar nu să ne înveţe tehnica lor, poate pentru că nu doresc să ne tulbure minţile.

De remarcat faptul că la o săptămână după eveniment, plutonierul aflat în patrulare însoţit de un tânăr a fost din nou martorul unui fenomen ciudat. Un glob roşu zbura deasupra satului în miez de noapte. El a crezut că are vedenii

şi s-a făcut că nu observă. Însoţitorul său care a remarcat şi el fenomenul l-a întrebat: „Ai văzut, domnule plutonier?“

Convingerea lui Mihai Bădescu că la Cerţeşti a avut loc o autentică întâlnire de gradul III se bazează, în special, pe următoarele argumente: coincidenţa relatării făcute de cei doi, cele trei fiinţe de lângă obiect, înfăţişarea lor şi modul de mişcare, prezentate în aceiaşi termeni şi în alte relatări din alte colţuri ale lumii, declaraţia tractoristului şi a celor doi localnici. În plus, la ora 20.00, o profesoară din Tulcea, împreună cu tatăl ei, au văzut un obiect asemănător care a staţionat câteva secunde deasupra curţii lor. Acelaşi obiect a mai fost văzut şi în localitatea Tutova.

Şi acum să aflăm adevărul de la ziarista Carmen Pleşa, publicat în *Jurnalul Naţional* din 5 iulie 2004, în cadrul documentarului „Dosarele X în România“, al cărei articol poartă titlul subcapitolului nostru (27.41) „Întâlnire de gradul III cu multe grade de alcool“:

„Specialiştii în fenomene paranormale spun că la Cerţeşti a fost o întâlnire de gradul III.

Noi ne-am întors, după opt ani, pe urmele OZN-ului. Îi vom lăsa pe cititorii noştri să aprecieze, după aceste rânduri, ce fel de întâlnire paranormală a avut loc în 1996 şi gradul ei.

Legende vii. Cerţeşti–Galaţi, iunie 2004. Dimineaţă de vară. Linişte. Lumea e la prăşit. Cârciumile din sat sunt închise. La primăria cu termopane nu e nimeni. Doar câţiva copii zumzăie printr-o fostă staţie de autobuz.

La postul de poliţie – un agent tânăr, cu accent de moldovean şugubăţ şi cu multe treburi pe cap. Domnul Mancu nu mai lucrează în poliţie, nici măcar în Cerţeşti nu mai stă. L-am putea găsi undeva pe lângă Tecuci, în Ţigăneşti. Maricel Rusu, paznicul care a văzut OZN-ul, e dus la câmp să dea cu prăşitoarea şi se întoarce abia pe seară. Am tras maşina la umbră şi am pornit prin sat.

Legenda plutonierului Mancu e vie la Cerţeşti. Mai bine zis, legendele... pe care le-am aflat pe marginea drumului, sub vişini, la magazinul din sat, între două pungi de pufuleţi, sau în staţia în care trag microbuzele care vin de la Galaţi.

Măgarul dintre franzele. Pe când era domnul Mancu plutonier la Cerţeşti, o mândreţe de măgar a dat iama într-o grădină cu varză. Supărat, ţăranul păgubit l-a rugat pe plutonierul Mancu să dea de stăpânul măgarului, ca să poată să-şi recupereze verzele dispărute în burta animalului pofticios. Pentru că nu dădea de stăpân, plutonierul a reţinut patrupedul. L-a luat frumuşel de funie şi a plecat spre post. Măgarul, încăpăţânat de felul lui, nu prea se lăsa dus. Aşa că domnul plutonier a oprit maşina care transporta pâine în sat, l-a obligat pe şofer să îngrămădească lăzile şi a băgat măgarul printre franzele. Ajuns în sat, a legat animalul de uşa postului de poliţie, ca să facă cercetări. Mare chin pe bietul urecheat, până a venit şeful de post şi i-a dat ordin plutonierului să-l elibereze. Pentru că nu era mulţumit de stadiul anchetei, plutonierul Mancu a legat, până la noi dovezi, măgarul de uşa blocului în care

locuia. Spre exasperarea vecinilor, care şi-au clătit urechile o bucată bună de vreme cu răgete măgăreşti.

A „detonat“ grenada. Mai spun sătenii că plutonierul Mancu avea „darul suptului“. Purta în haină o sticluță mai subțirică, cu votcă, din care-şi potolea mereu setea.

În magazinul din sat, care funcționează şi ca bar, şi ca sală de ping-pong, e liniște şi răcoare. Pe unde întrebăm de domnul Mancu suntem întâmpinați cu zâmbete. Valeriu Stoica ştie şi el una tare cu plutonierul Mancu. Pe aia cu grenada.

Un sătean a găsit o grenadă de pe timpul războiului. Nu mai avea focos, dar omul s-a gândit să-l anunțe pe polițist, ca să n-aibă belele. A venit plutonierul Mancu. A aşezat frumuşel grenada într-o cutie şi a plimbat-o prin sat, până la stadion. Cu mare grijă a oprit maşinile care mai treceau prin zonă. După care i-a dat foc grenadei, ca s-o detoneze...

Beciul, țiganii şi comoara. Dar şi mai tare e aia cu beciul, țiganii şi comoara... Tot Cerțeştiul ştie că domnul Mancu a vrut să-şi facă beci, la o casă pe care o avea în satul Țigăneşti. Gurile rele spun că plutonierul nu prea avea bani, aşa că s-a gândit la o metodă cât se poate de ieftină. A făcut o hartă pe care era schițat şi locul în care voia să-şi construiască beciul. A mototolit hârtia şi a mai murdărit-o, încât să pară foarte veche. Cu ea, şi cu câteva monede vechi în buzunar – căci am uitat să vă spun că plutonierul avea o pasiune pentru numismatică – a plecat la țiganii dintr-un sat vecin să le propună un târg. Domnul Mancu cică descoperise harta unei comori. Ba chiar, săpând, a dat şi de câteva monede – şi le-a prezentat țiganilor banii vechi din buzunar. Să dea ei, țiganii, cinci milioane de lei la domnu' plutonier, şi a lor să fie comoara pe care o găsesc în locul în care trebuia să apară beciul.

S-au îngrămădit bruneții... Şi au tot săpat până au făcut o gaură taman potrivită pentru beci. Şi atunci le-a zis plutonierul că ar cam fi timpul să renunțe la săpături, dacă nu a apărut comoara. Țiganii l-au dat în judecată, ca să-şi ia banii înapoi. Şi încă se mai judecă...

OZN-urile răpeau Dacii. Mai povestesc sătenii că domnul Mancu a incendiat două maşini ale unor vecini pe care nu-i avea la inimă. Şi după aia a spus în sat că un OZN a venit, a ridicat una dintre maşini, dar apoi a scăpat-o. Aşa a luat maşina foc, iar de la ea s-a aprins şi cealaltă. Şi se mai aude că plutonierul Mancu spărgea geamurile de la casele nesuferiților şi mai trimitea copii să-i fure țigări şi băutură de prin magazine, când îşi făcea tura de noapte.

«N-a fost...» La un colț de stradă ne-am întâlnit cu inginerul din sat, venit să cumpere pâine. Pare cam sătul de ziarişti; nici nu vrea să ne spună cum îl cheamă.

«Eu le-am spus şi celor care au venit atunci să facă emisiunea cu OZN-uri: domnule, dacă trebuie să vă faceți emisiunea, faceți-vă emisiunea, dar nu mă puneți pe mine să spun că aici a fost un OZN, că n-a fost.» Inginerul stă la bloc, taman în fața postului de poliție. Iar în noaptea cu presupusul OZN nu a auzit nimic suspect, n-a văzut nimic. Şi era acasă. «Dacă ar fi fost ceva, nu

vedeam şi noi? De ce nu ne-a strigat domnul Mancu?! Şi apoi, nu vedeţi firele astea de înaltă tensiune? Cum să aterizeze OZN-ul printre ele?!»

Inginerul ne-a mai spus că a doua zi după «aterizare», plutonierul a povestit îngrozit cum i s-au spart, de frică, ouăle pe care le avea în buzunar, la vederea farfuriei zburătoare. Mai apoi însă, şi-ar fi revenit şi nu s-a lăsat impresionat de omuleţii gri: «Păi îl luam pe maimuţoi şi-l învârteam de fumul îl lua», s-ar fi lăudat Mancu.

Presa a mai scris în ’96 că cireşul de lângă postul de poliţie a fost uscat instantaneu de OZN. Localnicii spun însă că nici vorbă de aşa ceva. Ei îşi mai amintesc că unul dintre consătenii lor a mărturisit la vremea respectivă că s-a urcat în copac să mănânce nişte fructe, ceea ce ar explica cele câteva frunze şi crenguţe care căzuseră la poalele cireşului.

«Beţi eram amândoi...». Ne-am aşezat pe iarbă, la umbra unui gard. S-a lăsat căldura cea mare... Şi nea Maricel nu a terminat de dat cu prăşitoarea.

Paznicul e om muncitor, spun sătenii. Înainte cam bea, dar acum e bolnav şi s-a lăsat. A făcut şase clase, la şcoala din sat.

După-amiază a apărut şi nea Maricel, cu pălăria cam pe o ureche. «Apăi de asta m-aţi chemat? Că eu sunt obosit şi nemâncat, de la câmp... de asta am eu treabă acum?»

Într-un târziu, se lasă convins să ne povestească ceva despre OZN.

«Adevăru’, domnişoară, că beţi eram amândoi... Eu făceam ţuica zilele alea. Nu ştiu ce a fost: poate un Mercedes cu lumini sau un elicopter, eu habar n-am.

Dormeam în şanţ. Domnul Mancu mi-a spus: hai să zicem că-i OZN. El m-a învăţat trăsnaia. Nişte femei din sat, mai proaste ca mine, au zis şi ele că au văzut, că le-a speriat domnul Mancu că le face proces verbal.» Întreb de cireşul uscat. «Apăi, domnişoară, o fi fost o frunză-două uscată de la soare..., da’ să usuce cireşul – nu.»

Cert este că paznicul nu-şi mai susţine niciuna din declaraţiile pe care le-a făcut acum opt ani. Pleacă necăjit, supărat că l-am chemat pentru o «aşa trăsnaie».

Ipoteză: un Mercedes. Câţiva dintre săteni au o explicaţie mai umană pentru ce s-a întâmplat în noaptea de 7 spre 8 iulie, în 1996. Pe 7, după-amiază, plutonierul Mancu ar fi oprit pentru control un Mercedes ultimul răcnet. Şoferul se grăbea şi, pentru că Mancu nu voia să-l lase să-şi vadă de drum, i-a lăsat actele maşinii şi i-a spus că o să se întoarcă după ele.

S-a întors noaptea: Din maşină au coborât şi cei trei copii care erau cu el. Luminile roşii şi albastre ar fi fost de la bordul maşinii, iar zgomotul pe care l-au auzit poliţistul şi paznicul ar fi fost avertizarea de la portierele care nu erau închise. Iar cei trei extratereştri erau, de fapt, copiii şoferului.

«Omu’ cu OZNu.» Am plecat spre Ţigăneşti, să dăm de fostul poliţist. «Întrebaţi de Mancu, ăla cu OZN-urile, că imediat vă spun oamenii unde stă...», ne-au sfătuit cei din Cerţeşti.

Într-o fugă am ajuns la Tecuci şi de acolo la Ţigăneşti. Lume multă pe la porţi. Ne îndreaptă spre «casa de lângă biserică». La poartă, nişte copii cu tricourile pline de prune coapte. Cică domnul Mancu ar fi la soră-sa. Sau poate e acasă. Da' să strigăm mai tare. Unul îmi întinde prune, altul încalecă bicicleta, să meargă «la sora lu' domnu Mancu», ca să-i dea de veste omului că are oaspeţi. Câţiva mai îndrăzneţi au ridicat zăvorul cu care e închisă pe dinăuntru poarta şi au intrat în curte să strige la «nea Marian». Prin gard se vede o casă din chirpici neterminată, în care n-ai zice că stă cineva. Apare din curte o fată care stă în gazdă la fostul poliţist şi ne spune că acesta e acasă, dar că doarme. Se oferă să-l trezească. Aşteptăm cuminţi la poartă să vină omul care i-a văzut pe extratereştrii.

Domnu' Mancu apare somnoros şi cu ochii tulburi. Se scuză că a fost la prăşit şi e obosit. Ne pofteşte. Trecem pe lângă o potaie mică, neagră. «El e mareşalul Burdănică», ne prezintă plutonierul căţelul. Şi atunci m-a lovit ceea ce-mi spuneau sătenii din Certeşti: fostul plutonier le cam trage la măsea. Dar atât de puternic, încât am senzaţia, când ne invită în camera în care locuieşte, că aburii alcoolului o să mă pună la pământ. Aşa că ieşim în curte. Mă aşez, uşor ameţită, pe ceea ce cândva a fost roata unui tractor. Domnul Mancu, în faţă noastră, la o distanţă care-mi asigură o anumită protecţie olfactivă. În jur se învârte Ichim, un pisoi tărcat.

Plutonierul îşi începe povestea. Cu ezitări. Cu fraze în care musteşte alcoolul. Îmi vine să râd. Râd de-a binelea. Domnului Mancu nu-i pasă. Îmi spune numai, din când în când, pe un ton de poliţist, «scrieţi acolo».

Îmi spune că era prin iunie. Eu ştiu că era prin iulie, dar nu-i stric omului cheful. Îşi făcea patrularea. «M-am dus acasă să beau o bere, ca omu'. N-am apucat să intru în bloc că a început un zumzăit, ca un frigider. Era luna iulie...». Deci până la urmă era iulie. Şi am auzit strigăte din şanţ... Când mă uit, paznicul făcuse pe el de frică: «Vino, dom' Marian!». Şi deodată văd un şmecherit din ăla mic...». Pauză. Şi??? «Paznicul a văzut trei, eu am văzut numai unul.» Pauză de Ichim. Şi??? – mă interesez eu de felul cum arăta «şmecheritul». Pauză. «Era...», încerc eu. «Erau vai de capul lor, izbucneşte domnu' Mancu. Aveau aşa nişte solzi argintii şi erau scheletici, cu burta mare. Şi capul argintiu..., dar bombat la spate. Şi nişte urechi maaaaaaari, aşa, ca nişte pâlnii»... Pauză. «Şi ce făceau?» Domnu' Mancu mă priveşte blând. «Ce să facă? Îşi vedeau de treabă!...» Pauză eu. Râd de se scutură roata. «Adică...», reuşesc să îngân, într-un final... «Ăla se uita la mine şi eu mă uitam la el. Şi după aia a intrat în OZN. Da' zbenga să-l ia pe unde, că eu n-am văzut nicio uşă».

Îl întreb dacă nu se putea să fi fost o maşină şi să se fi înşelat... «Păi aşa am crezut şi eu la început, că e maşina poliţiei de la Galaţi, cu luminile alea roşii şi albastre. Că veniseră să mă controleze»... Domnu' Mancu ne conduce până la poartă. Se mai asigură o dată că suntem de la Bucureşti, îmi cere legitimaţia, ne măsoară din cap până în picioare. Îl lăsăm fericit, cu mareşalul Burdănică în braţe..."

BIBLIOGRAFIE

1. ANDREAS P., DAVIES R. L. *Ştiinţele secrete,* Ed. Saeculum, Bucureşti, 2000
2. ARMEN V., *Manipularea creierilor,* Ed. Allfa, Bucureşti, 2000
3. BENAZZI N., D'AMICO M., *Cartea neagră a inchiziţiei,* Ed. Saeculum, Bucureşti, 2001
4. Colecţiile revistelor *Magazin, Super-Magazin, Blitz-Magazin, Magazin Internaţional, Strict Secret, Paranormal şi Astrologie, Pentru Patrie, Poliţia Română, Police-Magazin, Lumea Interpol.*
5. DORIAN D., *Paranormal 2000,* Ed. Universal Dalsi, Bucureşti, 2000
6. DRUOT, P., *Vindecarea spirituală* şi *Nemurire,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1994
7. ELIADE M., *Şamanismul şi tehnicile extazului,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1951/ 1997
8. ELIADE M., *Ocultism, Vrăjitorie şi Mode culturale,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1997
9. EVSEEVI I., *Dicţionar de magie, Demonologie* şi *Mitologie,* Amarcord, Timişoara, 1998
10. GHEORGHIU V.A., *Hipnoza,* Ed Ştiinţifică, Bucureşti, 1977
11. GORDON S., *Cartea Farselor,* Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2003
12. GORDON S., *Cartea Blestemelor,* Ed. Vivaldi, Bucureşti, 2004
13. GUJA C., *Aura corpului uman,* Ed. Polirom, Bucureşti, 2000
14. HASSEL M., *Operaţiunea Controlul Minţii,* Ed. Nemira, Bucureşti, 2002
15. MAJAX G., *Magicienii,* Ed. RAO, Bucureşti, 1993
16. MERCIER M., *Şamanism şi şamani,* Ed. Moldova, Iaşi, 1993
17. MINOIS G., *Diavolul,* Ed. Corint, Bucureşti, 2003
18. NESTLER V., *Telepatia,* Ed. IRI Bucureşti, 2000
19. OLINESCU R., *Ştiinţă contra paranormal?,* Ed. Amalteia, Bucureşti, 2003
20. PALOU I., *Vrăjitoria,* Ed. Corint, Bucureşti, 2003
21. PĂTRUŢ A., *De la Normal la Paranormal,* Ed. Dacia, Cluj, 1992
22. RONEY DOUGAL S., *Ştiinţă şi magie,* Ed. Elit, Bucureşti, 1994
23. ŞTEFĂNESCU P., *Telepatia,* Ed. Aion, Oradea, 2000
24. VERNETTE J., *Reîncarnarea,* Ed. Corint, Bucureşti, 2004